

Vợ Cũ Quay Lại: Tổng Tài Biết Sai

Contents

Vợ Cũ Quay Lại: Tổng Tài Biết Sai	10
1. Chương 1	10
2. Chương 2	13
3. Chương 3	15
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	22
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	72
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	81
34. Chương 34	84
35. Chương 35	86
36. Chương 36	89
37. Chương 37	91
38. Chương 38	93
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98
41. Chương 41	100

42. Chương 42	102
43. Chương 43	104
44. Chương 44	106
45. Chương 45	109
46. Chương 46	111
47. Chương 47	113
48. Chương 48	115
49. Chương 49	118
50. Chương 50	120
51. Chương 51	122
52. Chương 52	124
53. Chương 53	126
54. Chương 54	129
55. Chương 55	131
56. Chương 56	133
57. Chương 57	136
58. Chương 58	138
59. Chương 59	140
60. Chương 60	142
61. Chương 61	145
62. Chương 62	147
63. Chương 63	149
64. Chương 64	152
65. Chương 65	154
66. Chương 66	156
67. Chương 67	158
68. Chương 68	161
69. Chương 69	163
70. Chương 70	165
71. Chương 71	167
72. Chương 72	170
73. Chương 73	172
74. Chương 74	174
75. Chương 75	176
76. Chương 76	179
77. Chương 77	181
78. Chương 78	183
79. Chương 79	185
80. Chương 80	187
81. Chương 81	189
82. Chương 82	191
83. Chương 83	193
84. Chương 84	195
85. Chương 85	197
86. Chương 86	199
87. Chương 87	201
88. Chương 88	204
89. Chương 89	205
90. Chương 90	208
91. Chương 91	210
92. Chương 92	212
93. Chương 93	214
94. Chương 94	216
95. Chương 95	218

96. Chương 96	220
97. Chương 97	223
98. Chương 98	225
99. Chương 99	227
100. Chương 100	229
101. Chương 101	231
102. Chương 102	232
103. Chương 103	234
104. Chương 104	235
105. Chương 105	237
106. Chương 106	238
107. Chương 107	240
108. Chương 108	241
109. Chương 109	242
110. Chương 110	244
111. Chương 111	245
112. Chương 112	246
113. Chương 113	248
114. Chương 114	249
115. Chương 115	251
116. Chương 116	252
117. Chương 117	253
118. Chương 118	255
119. Chương 119	256
120. Chương 120	257
121. Chương 121	259
122. Chương 122	260
123. Chương 123	262
124. Chương 124	263
125. Chương 125	265
126. Chương 126	266
127. Chương 127	268
128. Chương 128	269
129. Chương 129	270
130. Chương 130	272
131. Chương 131	273
132. Chương 132	275
133. Chương 133	277
134. Chương 134	279
135. Chương 135	281
136. Chương 136	283
137. Chương 137	286
138. Chương 138	288
139. Chương 139	290
140. Chương 140	292
141. Chương 141	294
142. Chương 142	296
143. Chương 143	298
144. Chương 144	301
145. Chương 145	303
146. Chương 146	305
147. Chương 147	307
148. Chương 148	310
149. Chương 149	312

150. Chương 150	314
151. Chương 151	316
152. Chương 152	318
153. Chương 153	321
154. Chương 154	323
155. Chương 155	325
156. Chương 156	327
157. Chương 157	329
158. Chương 158	331
159. Chương 159	334
160. Chương 160	336
161. Chương 161	338
162. Chương 162	340
163. Chương 163	343
164. Chương 164	345
165. Chương 165	347
166. Chương 166	350
167. Chương 167	352
168. Chương 168	354
169. Chương 169	356
170. Chương 170	358
171. Chương 171	360
172. Chương 172	363
173. Chương 173	365
174. Chương 174	367
175. Chương 175	369
176. Chương 176	371
177. Chương 177	373
178. Chương 178	375
179. Chương 179	378
180. Chương 180	380
181. Chương 181	382
182. Chương 183	384
183. Chương 184	387
184. Chương 185	389
185. Chương 186	391
186. Chương 187	393
187. Chương 188	395
188. Chương 189	397
189. Chương 190	399
190. Chương 191	401
191. Chương 192	403
192. Chương 193	405
193. Chương 194	408
194. Chương 195	410
195. Chương 196	412
196. Chương 197	414
197. Chương 198	416
198. Chương 199	419
199. Chương 200	421
200. Chương 201	423
201. Chương 202	425
202. Chương 203	428
203. Chương 204	430

204. Chương 205	432
205. Chương 206	434
206. Chương 207	436
207. Chương 208	438
208. Chương 209	441
209. Chương 210	443
210. Chương 211	445
211. Chương 212	448
212. Chương 213	450
213. Chương 214	452
214. Chương 215	455
215. Chương 216	457
216. Chương 217	459
217. Chương 218	461
218. Chương 219	463
219. Chương 220	465
220. Chương 221	467
221. Chương 222	469
222. Chương 223	471
223. Chương 224	473
224. Chương 225	475
225. Chương 226	477
226. Chương 227	479
227. Chương 228	481
228. Chương 229	483
229. Chương 230	486
230. Chương 231	488
231. Chương 232	490
232. Chương 233	492
233. Chương 234	494
234. Chương 235	497
235. Chương 236	499
236. Chương 237	501
237. Chương 238	503
238. Chương 239	505
239. Chương 240	508
240. Chương 241	510
241. Chương 242	513
242. Chương 243	515
243. Chương 244	518
244. Chương 245	520
245. Chương 246	523
246. Chương 247	525
247. Chương 248	527
248. Chương 249	530
249. Chương 250	532
250. Chương 251	534
251. Chương 252	537
252. Chương 253	539
253. Chương 254	541
254. Chương 255	544
255. Chương 256	546
256. Chương 257	548
257. Chương 258	551

258. Chương 259	553
259. Chương 260	556
260. Chương 261	558
261. Chương 262	561
262. Chương 263	563
263. Chương 264	565
264. Chương 265	568
265. Chương 266	570
266. Chương 267	573
267. Chương 268	575
268. Chương 269	577
269. Chương 270	580
270. Chương 271	582
271. Chương 272	584
272. Chương 273	586
273. Chương 274	589
274. Chương 275	591
275. Chương 276	593
276. Chương 277	596
277. Chương 278	599
278. Chương 279	601
279. Chương 280	603
280. Chương 281	606
281. Chương 282	609
282. Chương 283	611
283. Chương 284	613
284. Chương 285	616
285. Chương 286	618
286. Chương 287	620
287. Chương 288	622
288. Chương 289	625
289. Chương 290	627
290. Chương 291	629
291. Chương 292	632
292. Chương 293	634
293. Chương 294	636
294. Chương 295	639
295. Chương 296	641
296. Chương 297	643
297. Chương 298	646
298. Chương 299	648
299. Chương 300	650
300. Chương 301	653
301. Chương 302	655
302. Chương 303	658
303. Chương 304	660
304. Chương 305	662
305. Chương 306	665
306. Chương 307	667
307. Chương 308	669
308. Chương 309	672
309. Chương 310	674
310. Chương 311	676
311. Chương 312	678

312. Chương 313	680
313. Chương 314	683
314. Chương 315	685
315. Chương 316	688
316. Chương 317	690
317. Chương 318	693
318. Chương 319	695
319. Chương 320	697
320. Chương 321	700
321. Chương 322	702
322. Chương 323	704
323. Chương 324	706
324. Chương 325	708
325. Chương 326	710
326. Chương 327	712
327. Chương 328	714
328. Chương 329	716
329. Chương 330	719
330. Chương 331	721
331. Chương 332	723
332. Chương 333	726
333. Chương 334	728
334. Chương 335	731
335. Chương 336	733
336. Chương 337	735
337. Chương 338	737
338. Chương 339	740
339. Chương 340	742
340. Chương 341	744
341. Chương 342	747
342. Chương 343	749
343. Chương 344	751
344. Chương 345	754
345. Chương 346	756
346. Chương 347	759
347. Chương 348	762
348. Chương 349	764
349. Chương 350	766
350. Chương 351	768
351. Chương 352	771
352. Chương 353	773
353. Chương 354	776
354. Chương 355	778
355. Chương 356	780
356. Chương 357	783
357. Chương 358	785
358. Chương 359	788
359. Chương 360	790
360. Chương 361	792
361. Chương 362	795
362. Chương 363	798
363. Chương 364	800
364. Chương 365	803
365. Chương 366	805

366. Chương 367	807
367. Chương 368	810
368. Chương 369	812
369. Chương 370	814
370. Chương 371	816
371. Chương 372	819
372. Chương 373	821
373. Chương 374	823
374. Chương 375	826
375. Chương 376	828
376. Chương 377	830
377. Chương 378	832
378. Chương 379	835
379. Chương 380	837
380. Chương 381	839
381. Chương 382	842
382. Chương 383	844
383. Chương 384	846
384. Chương 385	848
385. Chương 386	850
386. Chương 387	853
387. Chương 388	855
388. Chương 389	857
389. Chương 390	859
390. Chương 391	862
391. Chương 392	864
392. Chương 393	867
393. Chương 394	869
394. Chương 395	871
395. Chương 396	874
396. Chương 397	876
397. Chương 398	878
398. Chương 399	881
399. Chương 400	883
400. Chương 401	885
401. Chương 402	888
402. Chương 403	890
403. Chương 404	892
404. Chương 405	894
405. Chương 406	897
406. Chương 407	899
407. Chương 408	901
408. Chương 409	904
409. Chương 410	906
410. Chương 411	908
411. Chương 412	910
412. Chương 413	912
413. Chương 414	915
414. Chương 415	917
415. Chương 416	919
416. Chương 417	921
417. Chương 418	923
418. Chương 419	926
419. Chương 420	928

420. Chương 421	930
421. Chương 422	933
422. Chương 423	935
423. Chương 424	937
424. Chương 425	939
425. Chương 426	942
426. Chương 427	944
427. Chương 428	946
428. Chương 429	948
429. Chương 430	951
430. Chương 431	953
431. Chương 432	955
432. Chương 433	957
433. Chương 434	959
434. Chương 435	962
435. Chương 436	964
436. Chương 437	966
437. Chương 438	969
438. Chương 439	971
439. Chương 440	973
440. Chương 441	975
441. Chương 442	977
442. Chương 443	980
443. Chương 444	982
444. Chương 445	984
445. Chương 446	986
446. Chương 447	988
447. Chương 448	990
448. Chương 449	993
449. Chương 450	995
450. Chương 451	997
451. Chương 452	999
452. Chương 453	1001
453. Chương 454	1003
454. Chương 455	1006
455. Chương 456	1008
456. Chương 457	1010
457. Chương 458	1012
458. Chương 459	1014
459. Chương 460	1017
460. Chương 461	1019
461. Chương 462	1021
462. Chương 463	1023
463. Chương 464	1025
464. Chương 465	1027
465. Chương 466	1030
466. Chương 467	1032
467. Chương 468	1034
468. Chương 469	1036
469. Chương 470	1038
470. Chương 471	1040
471. Chương 472	1042
472. Chương 473	1044
473. Chương 474	1046

474. Chương 475	1048
475. Chương 476	1051
476. Chương 477	1053
477. Chương 478	1055
478. Chương 479	1058
479. Chương 480	1060
480. Chương 481	1063
481. Chương 482	1065
482. Chương 483	1067
483. Chương 484	1070
484. Chương 485	1072
485. Chương 486	1074
486. Chương 487	1076
487. Chương 488	1079
488. Chương 489	1081
489. Chương 490	1083
490. Chương 491	1086
491. Chương 492	1088
492. Chương 493	1090
493. Chương 494	1093
494. Chương 495	1095
495. Chương 496	1097
496. Chương 497	1100
497. Chương 498	1102
498. Chương 499	1104
499. Chương 500	1107
500. Chương 501	1109

Vợ Cũ Quay Lại: Tổng Tài Biết Sai

Giới thiệu

Thể loại: HD,Ngôn Tình,Ngược Trước Súng Sau,HETrong cuộc sống này có rất nhiều việc xảy ra rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-cu-quay-lai-tong-tai-biet-sai>

1. Chương 1

Ầm...

Một tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, giữa bầu trời tối đen như mực chợt có một luồng sét xuất hiện,

tỏa ánh sáng chói lòa soi sáng cả thế giới, rồi lại mau chóng tan biến vào màn đêm vô tận. Từng giọt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu rơi xuống, tí ta tí tách rơi vào trong cửa sổ biệt thự, từ từ khiến căn phòng thấm ướt.

“Cô rốt cuộc muốn gì?” Cố Thiên Tuấn nói bằng giọng say rượu đầy khó chịu, thân hình cao lớn của anh không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể đẩy An Nhiên áp sát vào bức tường bằng đá hoa cương đắt tiền, hai bàn tay lực lưỡng như muốn bóp nát bờ vai gầy của cô.

Tại sao người phụ nữ này lại cứng đầu như thế? Anh trước nay chưa từng yêu cô, từ năm đầu tiên kết hôn cho đến tận bây giờ, anh chưa từng chạm vào cô một lần nào, lẽ nào cô vẫn chưa hiểu sao?

“Em muốn anh!” An Nhiên gào lên tức tưởi, ngẩng nhìn Cố Thiên Tuấn bằng gương mặt đầm nước mắt, “Thiên Tuấn, em muốn anh, em chỉ muốn anh thôi!”

“Muốn tôi đúng không?” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn nhìn An Nhiên tỏa ra một sự lạnh lùng đến đáng sợ, “Được, tôi cho cô! Cho đến khi cô không muốn nữa mới thôi!”

Vừa dứt lời, đôi tay to lớn của Cố Thiên Tuấn nhanh như cắt vươn ra xé toạc bộ áo ngủ bằng lụa của An Nhiên.

Cơ thể An Nhiên ngay lập tức phơi bày ra giữa bầu không khí ẩm ướt, tấm lưng trần bị Cố Thiên Tuấn mạnh bạo áp chặt vào bức tường lạnh lẽo, An Nhiên điên cuồng lắc đầu gào khóc: “Thiên Tuấn, sao anh lại làm thế này với em?”

“Đây không phải điều cô muốn sao?” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn sắc bén như một lưỡi dao, vừa cảm phần nhìn cô vừa mạnh bạo xâm chiếm cơ thể cô.

“Ừm...” An Nhiên cảm thấy cơ thể đau như bị xé ra, cô vươn tay cố đẩy ngực Cố Thiên Tuấn ra, nhưng hoàn toàn vô ích.

“Không phải cô nói là muốn tôi sao?” Cố Thiên Tuấn ép chặt An Nhiên vào tường, động tác vẫn liên tục, sự chống cự của cô khiến một người đang có hơi men trong người như anh càng thêm điên cuồng.

“Tại sao... tại sao lại làm thế này với tôi?” An Nhiên nhìn Cố Thiên Tuấn lúc này như đã thành một người xa lạ, không vùng vẫy nữa. Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

An Nhiên thật sự không thể ngờ, vào đúng hôm cô tốt nghiệp đại học năm 21 tuổi, người chồng kết hôn một năm lại cho cô một món quà tốt nghiệp như thế này!

Trước đây, Cố Thiên Tuấn vốn chỉ lạnh lùng với cô chứ không hề giống như hôm nay, giày vò cô hết như một con quỷ thế này.

“Tại sao... tại sao...?” An Nhiên thần thờ nhìn cây đèn pha lê lớn trong phòng ngủ, liên tục lẩm bẩm câu này.

Nhưng Cố Thiên Tuấn không trả lời, chỉ tiếp tục mạnh bạo xâm chiếm cơ thể cô, sự thô bạo của anh gần như khiến An Nhiên muốn ngất đi, cô không thể tưởng tượng được sự thân mật mà cô mong chờ bấy lâu nay lại có thể như thế này!

Không biết là bao lâu, Cố Thiên Tuấn sau khi trút ra mấy lượt vào người cô cuối cùng cũng chịu dừng lại. Sau khi nghe điện thoại của một người phụ nữ, anh bỏ đi không chút do dự.

Còn An Nhiên nằm lại trên giường, gương mặt thần thờ nhìn vào không khí, nước mắt lúc này cũng đã cạn khô.

An Nhiên lúc này cuối cùng cũng đành phải thừa nhận, Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ yêu cô cả, trước đây anh lấy cô hoàn toàn là vì muốn được điều hành công ty của bố, đuổi người mẹ kế thâm hiểm và người em trai cùng cha khác mẹ vừa mới tốt nghiệp cấp ba đi.

Bây giờ, anh đã thành công rồi, thế nên anh không cần cô nữa. Trái tim An Nhiên lúc này đột nhiên cảm thấy hụt hẫng, hết như mình không còn gì nữa.

An Nhiên dờ dẫm ngồi dậy khỏi giường, nhìn thấy tờ đơn li hôn đặt ở đầu giường rồi khẽ đưa cánh tay mảnh khảnh cầm tờ giấy ấy lên.

Trên đơn li hôn viết rất rõ ràng, chủ yếu là về các vấn đề phân chia tài sản, Cố Thiên Tuấn không hề do dự mà để lại cho An Nhiên tất cả những gì cô đáng được hưởng.

Nhìn thấy những điều ấy, An Nhiên chỉ biết cười đau khổ, nếu cô chỉ quan tâm đến tài sản thì trong lòng lúc này đâu có đau thế này.

An Nhiên cầm bút lên, trải tờ đơn ngay ngắn trên bàn, nhìn tờ đơn giấy trắng mực đen có hiệu lực pháp luật rành rành ấy rồi kí tên mình vào.

Cất tờ đơn đi, An Nhiên thậm chí chẳng thèm nhìn tờ chi phiếu, cứ thế bước chân trần ra khỏi phòng ngủ...

**

Bốn năm sau...

Tại biệt thự nhà họ Lâm, bên trong bức tường biệt thự làm bằng đá hoa cương bóng loáng như gương, từng dãy bàn tiệc được phủ vải đỏ với các món sơn hào hải vị đang được xếp ngay ngắn. Những người khách bước vào đều là những người giàu có hoặc nổi tiếng trong giới kinh doanh, họ đang nói cười vui vẻ, trò chuyện hàn huyên.

An Nhiên lúc này đã đổi tên thành An Điềm, hôm nay cô mặc một bộ váy dài hở ngực màu trắng, phần hông được khoét lỗ, nối lại bằng những sợi khóa kim loại nhỏ, phần váy phủ đầu gối có thêu hoa văn tinh xảo, màu sắc nhã nhặn khiến cô trông như vừa từ một vườn hoa bước ra, một cánh tay nhấc lên cũng toát ra vẻ nho nhã và ngọt ngào.

An Điềm cầm li rượu nhìn sự hào hoa của những người khách ra vào buổi tiệc, trong lòng có hơi kích động.

Hôm nay là sinh nhật của Lâm Kính Trạch, con trai của một ông trùm của giới kinh doanh trang sức.

Vừa hay công ty thời trang Tô Thị mà An Điềm đang làm việc đang có ý muốn hợp tác với công ty Lâm Thị, An Điềm là nhân viên của Tô Thị nên có vinh dự được cùng phó tổng giám đốc Tô Thị tham gia buổi tiệc này.

Ban đầu, vốn chỉ là một nhà thiết kế mới được điều đến nên An Điềm không hề có tư cách tham gia một buổi tiệc sang trọng thế này.

Nhưng tác phẩm của An Điềm lại được tổng giám đốc Tô mới nhậm chức để mắt đến, thế nên đã đích thân điều cô từ công ty con ở thành phố S về làm việc tại tổng công ty ở thành phố H, chờ sau khi cô xong kì thực tập sẽ giao cho chức vụ quan trọng.

Bốn năm trước, sau khi kí lên tờ đơn li hôn với Cố Thiên Tuấn, cô đã rời khỏi thành phố H để đến thành phố S, ở đó, cô dựa vào năng lực của mình mà tự nuôi sống bản thân và con trai An An.

Giờ đây, để thực hiện ước mơ của mình, cũng là để có thể kiếm được nhiều tiền hơn, cô lại một lần nữa quay về thành phố H.

Nghĩ đến đây, ánh mắt An Điềm chợt tối sầm lại: Thành phố H có người đó, Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, điều mà An Điềm sợ nhất chính là người đó sẽ cướp đi con trai của cô.

Cho dù không hay đọc tin tức, nhưng An Điềm cũng biết, bốn năm trước, sau khi li hôn với cô, Cố Thiên Tuấn đã giương cờ giống trống lầy về người vợ hiện tại của anh là Chu Mộng Chỉ.

Thế nhưng, thiên đạo quả có luân hồi, ông trời không bao giờ tha cho ai cả, Cố Thiên Tuấn bây giờ tuy có tiền có thế lại có người vợ mà mình yêu thương, nhưng vợ anh bao nhiêu năm nay lại không thể có thai, hai người họ đến tận bây giờ vẫn chưa có đứa con nào.

Thế nên An Điềm rất lo, nếu Cố Thiên Tuấn biết được sự tồn tại của An An thì liệu có cùng người phụ nữ đó đến giành con trai với cô không?

Tuyệt đối không được!

An Điềm nhú chặt đôi mày xinh đẹp của mình, cô tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, con trai An An chính là tất cả của cô, không ai được phép cướp ra khỏi tay cô!

An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân không nghĩ lung tung nữa, thành phố H lớn thế này, sao có thể dễ dàng gặp lại anh ta chứ?

“An Diễm, sao còn đứng ở đó? Mau theo tôi đến chào hỏi tổng giám đốc của các công ty nào!” Phó tổng Hồ thấy An Diễm cứ đứng ngẩn ngơ thì liền bước đến bên cạnh cô hồi thúc.

“Vâng, tôi sẽ đi ngay!” An Diễm vội vã gật đầu rồi bước theo sau phó tổng Hồ.

Phó tổng Hồ nhìn dáng vẻ xinh đẹp của An Diễm một lúc rồi quay lưng bước về phía các ông chủ đang nói cười, còn An Diễm thì liền cố nở một nụ cười thật ngọt ngào rồi bước theo.

“Chào Vương tổng, lâu rồi không gặp!” Gương mặt phó tổng Hồ nở nụ cười hồ hởi, cùng cụng li với Vương tổng, một người có gương mặt phệ.

“Ừ.” Vương tổng nhếch mép đáp lại phó tổng Hồ, cũng có thể xem hành động ấy là một nụ cười, sau đó ánh mắt ông ta lập tức di chuyển nhìn về phía An Diễm.

Bộ váy hở ngực khiến đôi vai mảnh khảnh của An Diễm lộ ra hoàn toàn, bờ xương quai xanh xinh đẹp càng nổi bật hơn, không những thế, An Diễm còn có một đôi mắt bồ câu sáng rực, chỉ cần cười nhẹ thì sẽ lập tức khiến người ta không thể rời mắt, cộng thêm sống mũi cao thẳng tắp và bờ môi mềm căng bóng khiến gương mặt cô trông rất hoàn hảo, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Ánh mắt Vương tổng lập tức sáng lên, chủ động hỏi phó tổng Hồ: “Phó tổng Hồ, cô gái này là...”

2. Chương 2

“Đây là nhà thiết kế thời trang mới đến của công ty chúng tôi, tổng giám đốc Tô vừa nhìn đã thích tác phẩm của cô ấy nên đã phái cô ấy đến đây.” Phó tổng Hồ vừa thấy Vương tổng có hứng thú với An Diễm thì liền vội vàng đứng cạnh đẩy nhẹ, tỏ ý muốn An Diễm nói chuyện với Vương tổng.

“Chào Vương tổng, tôi tên An Diễm.” An Diễm chìa tay ra bắt tay Vương tổng, tự tin giới thiệu bản thân.

“Vương tổng là nhà cung ứng vật liệu thời trang lớn nhất của công ty chúng ta đấy.” Phó tổng Hồ đứng bên cạnh nói với An Diễm.

An Diễm lập tức hiểu ý, liền bước đến cụng li với Vương tổng: “Mong sau này sẽ có thể hợp tác vui vẻ với Vương tổng.”

Phó tổng Hồ trông thấy những nếp nhăn trên mặt Vương tổng lúc này đều giãn ra thì liền nói: “Hai người cứ trò chuyện nhé, tôi sang bên kia chào hỏi Lý tổng.”

Phó tổng Hồ rời đi rồi, Vương tổng liền bước lên một bước, gần như áp sát vào người An Diễm: “Cô An, đây là danh thiếp của tôi...”

Hương thơm quyến rũ trên người An Diễm hệt như một đôi bàn tay nhỏ vuốt ve Vương tổng.

“Cảm ơn Vương tổng.” An Diễm vội vàng đưa tay nhận danh thiếp cất đi, gương mặt tuy không quên nở nụ cười lịch sự nhưng cả người thì lại bất giác lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách an toàn với Vương tổng.

Sau khi trò chuyện một lúc, An Diễm khéo léo cho Vương tổng biết thêm nhiều điều về công ty Tô Thị, khiến Vương tổng nhận ra cô không phải đơn thuần chỉ là một bình hoa di động, lập tức có một cái nhìn khác về cô.

Lúc này, cả An Diễm và Vương tổng đều đã có được những thông tin hữu ích, thế nên cô khách sáo chào Vương tổng rồi bước trở lại về phía phó tổng Hồ.

“Phù...” An Diễm đặt li rượu xuống, hít một hơi thật sâu, trò chuyện lâu như thế, cũng có thể xem là không uổng công!

“Tình hình sao rồi?” Phó tổng Hồ thấy Vương tổng rời đi rồi liền bước đến hỏi.

“Cũng tạm ạ.” An Diễm khiêm tốn trả lời, “Vương tổng nói, nếu chúng ta hợp tác chân thành, tăng lượng đơn hàng một cách hợp lý thì ông ấy sẽ chỉ lấy giá bằng 80% giá thị trường thôi.”

“Tốt lắm!” Phó tổng Hồ hài lòng gật đầu, “Công ty chúng ta hiện giờ đang lên kế hoạch tăng sản lượng, thế nên đơn hàng cho phía Vương tổng chắc chắn sẽ tăng cao, bây giờ giảm giá vật liệu như thế thì lợi nhuận công ty chúng ta nhận được cũng sẽ tăng cao rồi.”

“An Diễm à, cô làm tốt lắm, vậy bên phía Vương tổng cô sẽ phụ trách luôn nhé.” Phó tổng Hồ rất biết dùng người, hiện giờ An Diễm có biểu hiện xuất sắc như thế, ông đương nhiên phải động viên.

Sau đó, An Diễm lại cùng phó tổng Hồ nói chuyện với vài ông chủ có máu mặt nữa, trong suốt quá trình, cô đều tỏ ra rất chuyên nghiệp và được việc.

Cuối cùng, sau khi gặp hầu hết những nhân vật quan trọng thì An Diễm cũng đã uống khá nhiều rượu, cô cảm thấy nụ cười trên mặt mình lúc này cũng cứng hẳn, thế nên xin phép phó tổng Hồ để vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại một chút.

Trong nhà vệ sinh riêng trên tầng hai biệt thự họ Lâm...

Cố Thiên Tuấn đang liên tục vỗ nhẹ vào lưng Chu Mộng Chỉ, vừa nhìn vợ mình đang cúi đầu nôn vừa lo lắng hỏi: “Mộng Chỉ, em thấy đỡ hơn chưa?”

“Ờ...” Đáp lại lời Cố Thiên Tuấn chỉ có những tiếng nôn thốc nôn tháo.

Chu Mộng Chỉ đứng ôm ngực, đôi mày mỏng của cô nhíu chặt lại, đôi môi hồng đào xinh xắn lúc này có hơi trắng bệch.

Do vừa nôn liên tục nên khóe mắt Chu Mộng Chỉ lúc này đang rơm rớm nước mắt, có vài giọt đã rơi xuống đôi má xanh xao của cô, khiến Cố Thiên Tuấn trông thấy mà đau lòng.

“Thiên Tuấn, cậu cũng không cần quá lo, Mộng Chỉ chẳng qua chỉ hơi không khỏe thôi.” Anh họ của Chu Mộng Chỉ, cũng là giám đốc phòng thị trường công ty Cổ Thị, đồng thời là quản gia của biệt thự họ Cố, Chu Hán Khanh, tuy vẻ mặt cũng lo lắng không thua gì Cố Thiên Tuấn nhưng miệng lại không ngừng an ủi anh.

“Đáng lẽ tôi phải để Mộng Chỉ ở nhà nghỉ ngơi, đã biết rõ sức khỏe cô ấy không tốt rồi mà cứ bắt cô ấy phải đến đây.” Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Chu Mộng Chỉ, giọng nói trở nên tức giận.

“Không... không sao mà...” Chu Mộng Chỉ ngẩng gương mặt trắng bệch lên, cố gượng cười với Cố Thiên Tuấn, “Thiên Tuấn, em thấy đỡ nhiều rồi, anh không cần phải lo, em... ờ...”

Chu Mộng Chỉ còn chưa nói dứt câu đã lại cúi đầu nôn tiếp, vừa nôn vừa quặn quai ôm ngực, chẳng mấy chốc đã nôn ra cả dịch vị.

Chu Mộng Chỉ cả đêm hôm qua vốn đã không nghỉ ngơi đủ, lại cộng thêm việc tham gia hoạt động hôm nay quá nhiều, rồi trong buổi tiệc lại ăn uống lung tung, thế nên một người vốn có sức khỏe không tốt như cô lúc này lập tức bị tái phát căn bệnh đau dạ dày.

“Mộng Chỉ, chúng ta sẽ về nhà ngay, anh sẽ gọi bác sĩ riêng đến.” Cố Thiên Tuấn bước lên phía trước ôm vai Chu Mộng Chỉ, cúi đầu dịu dàng nói với cô.

“Không cần đâu.” Chu Mộng Chỉ lại nôn thêm một lúc nữa mới ngẩng đầu nói với Cố Thiên Tuấn, “Đây là buổi tiệc của bạn anh, em không thể làm mất hứng.”

“Thiên Tuấn, Mộng Chỉ nói đúng đấy, đây dù gì cũng là tiệc sinh nhật của bạn thân cậu, Mộng Chỉ lại là vợ cậu thì đương nhiên phải tham dự, Thiên Tuấn, cậu đừng tự trách mình nữa.” Chu Hán Khanh nhỏ nhẹ khuyên nhủ, mắt chốc chốc lại nhìn đôi tay Cố Thiên Tuấn đang ôm lấy vai Chu Mộng Chỉ, trong ánh mắt hiện lên một cảm xúc khó hiểu.

“Nhưng Mộng Chỉ bị thế này tôi thật sự không yên tâm.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, kiên nhẫn khuyên nhủ, “Mộng Chỉ, nghe lời anh, chúng ta về nhà đi được không?”

“Nhưng mà...”

“Cộp, cộp, cộp...”

Một loạt tiếng giày cao gót yêu kiều gõ lên mặt sàn, ngắt ngang lời Chu Mộng Chỉ. An Diễm do thấy nhà vệ sinh tầng một có một hàng người đang xếp hàng, mà cô thì lại quá say, muốn mau tỉnh táo lại, thế nên đã mò lên nhà vệ sinh tầng hai, mơ hồ nhìn thấy có ba người đang đứng trong đó.

Cố Thiên Tuấn đang lo cho tình trạng của Chu Mộng Chỉ nên cũng không quan tâm xem người mới đến là ai, chỉ quay sang nhìn Chu Hán Khanh một cái, tỏ ý muốn bảo anh ta đuổi người ấy đi.

Chu Hán Khanh gật đầu với Cố Thiên Tuấn rồi bước nhanh về phía An Diễm.

“Cô à, nhà vệ sinh này là nhà vệ sinh riêng, mời cô ra ngoài.” Chu Hán Khanh bước đến trước mặt An Diễm nghiêm nghị chặn cô lại nói.

“Hả? Sao lại có đàn ông ở đây?” An Diễm chớp chớp đôi mắt to tròn lúc này đang mơ màng của mình, rồi không quan tâm lời Chu Hán Khanh nói, mà chỉ ngón tay thanh mảnh của mình vào mặt anh ta, “Anh à, là anh phải ra khỏi đây mới đúng.”

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang đau ngực dữ dội cũng cố ngẩng đầu lên nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng đằng xa đôi co với Chu Hán Khanh, trong lòng cảm thấy khó chịu, cô quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, nói bằng giọng nũng nịu: “Thiên Tuấn, cái cô kia đang gây sự kìa.”

“Em đừng nóng, anh sẽ đuổi cô ta đi ngay.” Cố Thiên Tuấn vỗ nhẹ vào lưng an ủi Chu Mộng Chỉ rồi quay người bước về phía An Diễm.

Cố Thiên Tuấn chỉ cười dịu dàng với mỗi Chu Mộng Chỉ, còn ở trước mặt người khác, anh luôn có vẻ mặt lạnh như băng, thế nên khi còn chưa bước đến chỗ An Diễm, anh đã cất giọng lạnh lùng: “Cút ra ngoài.”

An Diễm đang cãi nhau với Chu Hán Khanh, nghe thấy giọng nói hống hách như thế thì lập tức bật cười, cô vừa nhìn người đang bước đến ấy vừa hỏi bằng giọng nhẹ như gió thoảng: “Nếu tôi không cút đi thì sao?”

3. Chương 3

Ngay khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, cả hai lập tức nhận ra một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Những kí ức tuy cảm nhận khác nhau nhưng đều khiến hai người khắc cốt ghi tâm lúc này đây lại ứa về trong đầu cả hai.

Sự từ bỏ tàn nhẫn và tuyệt tình của Cố Thiên Tuấn bốn năm trước khiến trái tim vốn đã bình lặng của An Diễm lúc này lại tràn ngập cảm hận. Cô nắm chặt bàn tay lại, khiến móng tay bấm vào lòng bàn tay, cảm giác đau nhói ấy khiến cô tỉnh táo lại mấy phần.

Cố Thiên Tuấn là người mà cô mãi mãi không thể tha thứ được, nhưng cô cũng không muốn chuốc phiền phức, giữa cô và Cố Thiên Tuấn tốt nhất không ai nợ ai, không ai dính tới ai nữa thì hơn, cho dù hiếm hoi lắm có lúc gặp nhau thế này thì cũng chỉ nên là những kẻ xa lạ!

Chỉ trong một khoảnh khắc thôi nhưng An Diễm có biết bao nhiêu suy nghĩ.

Cuối cùng, cô dùng ánh mắt bình thản nhìn Cố Thiên Tuấn một cái rồi quay người bỏ đi, bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Tất nhiên, ngay khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau ấy, Cố Thiên Tuấn cũng đã giật mình: An Nhiên đã thay đổi rồi, gương mặt phúng phính trẻ con khi lấy anh vào năm 20 tuổi đã không còn nữa, thay vào đó là gương mặt với ngũ quan cân đối xinh đẹp giờ đang được trang điểm nên càng lộng lẫy hơn.

Quan trọng nhất chính là, khí chất của cả con người cô cũng khác. Nếu An Nhiên của bốn năm trước là một đóa hoa bách hợp vẫn còn vương sương đêm, thì An Nhiên của hôm nay đã là một đóa sen hồng kiêu diễm, chỉ cần vung nhẹ một cánh hoa thôi cũng khiến người ta mê đắm.

Chỉ có điều, ánh mắt đầy căm hận của An Nhiên lại khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy mình như vừa mới bị ong đốt, vì dù gì, từ đầu đến cuối chính anh là người có lỗi với cô, vào cái đêm bốn năm trước ấy, anh đã ép An Nhiên phải rời xa anh, nhưng khi cô ra đi thì lại không mang theo một chút tài sản nào.

Trong suốt bốn năm ấy, Cố Thiên Tuấn nhiều lúc cũng có nhớ lại gương mặt mỉm cười của An Nhiên, nhớ lại những lúc cô đứng bên bếp nấu canh giải rượu cho anh, nhớ nhiều nhất chính là vào cái đêm mưa gió sấm chớp âm ầm ấy.

Anh đã làm cô tổn thương, chuyện ấy là không thể chối cãi.

Có nhiều lúc Cố Thiên Tuấn nghĩ, nếu An Nhiên chịu nhận số tiền đền bù li hôn ấy thì anh liệu có phải sẽ hoàn toàn quên cô không?

Nhưng lúc này, An Diễm lại tuyệt tình quay lưng bỏ đi, trông thấy thế, Cố Thiên Tuấn vội vàng bước lên một bước.

“Thiên Tuấn!”

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Cố Thiên Tuấn, cô dùng bàn tay gầy yếu xanh xao của mình nắm chặt lấy khuỷu tay anh.

Chu Mộng Chỉ nhận ra vẻ bất thường của Cố Thiên Tuấn, vì bình thường, ánh mắt anh khi nhìn những người phụ nữ khác thường không bao giờ quá mười giây.

Nhưng lúc này, Chu Mộng Chỉ lại thấy ánh mắt anh chằm chằm nhìn người phụ nữ kia, trong mắt còn lộ lên một tình cảm đặc biệt.

Ánh mắt thăm dò của Chu Mộng Chỉ lập tức chuyển sang nhìn An Diễm, nhưng chỉ thấy bóng lưng của cô đang vội vã bước đi. Chu Mộng Chỉ phát hiện, người phụ nữ này có thân hình rất đẹp, ăn mặc thời trang, chỉ nhìn đằng sau thôi mà đã cảm nhận được đây là một người rất đẹp rồi!

Do bốn năm trước, An Diễm sau khi kí đơn li hôn xong thì lập tức rời xa Cố Thiên Tuấn, còn Cố Thiên Tuấn cũng không bao giờ nhắc đến cô, hơn nữa còn xóa hết tất cả mọi dấu vết còn sót lại của cô, thế nên Chu Mộng Chỉ chưa bao giờ gặp An Diễm, đừng nói là chỉ nhìn thấy lưng, cho dù An Diễm có đứng trước mặt thì Chu Mộng Chỉ cũng sẽ không biết là ai.

Nhưng cho dù Chu Mộng Chỉ không quen An Diễm thì ánh mắt lúc này cũng vẫn sa sầm đi. Tuy có rất nhiều người phụ nữ đã từng dụ dỗ Cố Thiên Tuấn, nhưng cô biết anh trước nay luôn giữ mình trong sạch, tại sao chỉ duy nhất người phụ nữ này lại dễ dàng có được sự chú ý của anh?

Chu Mộng Chỉ không kiềm được mà đằng hắng một tiếng rồi quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, tỏ vẻ không biết gì: “Thiên Tuấn, anh làm sao thế?”

“Không... không sao.” Cố Thiên Tuấn vội vàng quay đầu lại, đưa tay nắm lấy bàn tay đang ôm lấy khuỷu tay mình của Chu Mộng Chỉ, nở nụ cười dịu dàng.

“Cô gái lúc nãy, anh có quen sao?” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt thăm dò.

Cố Thiên Tuấn hơi ngẩn người, sau đó lắc đầu đáp: “Anh không quen.”

Năm năm trước, khi Cố Thiên Tuấn kết hôn với An Nhiên, vì không muốn làm cho Chu Mộng Chỉ đau lòng nên hôn lễ của anh không khoa trương, truyền thông cũng không hề hay biết, Chu Mộng Chỉ chỉ nghe đến cái tên An Nhiên mà thôi, chứ hai người họ chưa hề gặp nhau bao giờ.

Bây giờ gặp lại một cách bất ngờ thế này, Cố Thiên Tuấn càng không muốn nói cho Chu Mộng Chỉ mọi chuyện, vì anh biết Chu Mộng Chỉ là một người đa nghi lại nhạy cảm, sức khỏe của cô vốn đã không tốt, nếu suy nghĩ quá nhiều thì sẽ càng không ổn.

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ ngoan ngoãn gật đầu với Cố Thiên Tuấn, sau đó không truy hỏi nữa, nhưng ánh mắt thì vẫn cứ nhìn theo bóng dáng rời đi của An Diễm.

“Thiên Tuấn, hay là cậu đưa Mộng Chỉ về trước đây, đây dù sao cũng là tiệc sinh nhật của anh Lâm, cậu về trước cũng không hay lắm.” Chu Hán Khanh bước lên một bước đề nghị Cố Thiên Tuấn.

“Nhưng mà Mộng Chỉ...”

“Thiên Tuấn, em không sao đâu.” Chu Mộng Chỉ hòa nhã lắc nhẹ khuỷu tay Cố Thiên Tuấn, “Hay là em cố chịu thêm một lúc, chờ sau khi tan tiệc rồi hẵng về, dù gì cũng không thể để anh về sớm được, như thế không hay chút nào!”

“Nhưng sức khỏe của em không cho phép mà!” Chu Hán Khanh có hơi sốt ruột, anh ta bước lên một bước khuyên nhủ hai người, “Cứ làm theo lời tôi đi, Thiên Tuấn cứ ở lại đây, để tôi đưa Mộng Chỉ về nhà nghỉ ngơi.”

Cố Thiên Tuấn nghĩ một lát, cuối cùng đành phải gật đầu, “Cũng đành phải thế thôi.”

Cố Thiên Tuấn cũng không muốn Chu Mộng Chỉ không khỏe thế này mà cứ phải cố gắng gượng, anh khẽ vuốt nhẹ gương mặt cô rồi dịu dàng nói: “Về nhà nhớ phải nghỉ ngơi cho khỏe đấy.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ hôn nhẹ lên má Cố Thiên Tuấn, “Thay em nói lời xin lỗi Kính Trạch nhé.”

“Mộng Chỉ, Kính Trạch sẽ hiểu mà, em không cần phải lo.”

“Ừ, vậy em đi đây.” Chu Mộng Chỉ nở nụ cười quyến rũ với Cố Thiên Tuấn, trong đôi mắt xinh đẹp chứa chan tình cảm.

Sau khi quyến luyến một lúc với Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ được Chu Hán Khanh dìu ra ngoài.

Chu Hán Khanh sau khi dìu Chu Mộng Chỉ ngồi vào băng sau một chiếc Rolls-Royce thì không bước lên chỗ tài xế mà ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Chu Hán Khanh cũng không quan sát xung quanh mà vội vàng ôm lấy vai Chu Mộng Chỉ quan tâm hỏi han: “Mộng Chỉ, sao đột nhiên em lại bị đau dạ dày? Bây giờ đã thấy đỡ hơn chưa?”

“Anh mau bỏ tay ra, giờ chúng ta đang ở ngoài đường đấy!” Chu Mộng Chỉ giật bản mình, vội vàng đẩy tay Chu Hán Khanh ra.

“Nhưng ở quanh đây làm gì có ai?” Chu Hán Khanh quay lại nhìn một vòng xung quanh, thấy bàn tay mình bị Chu Mộng Chỉ đẩy ra một cách không do dự thì liền giải thích bằng giọng nói hệt hăng.

“Như thế cũng không được!” Lỡ như để người khác nhìn thấy thì hai chúng ta sẽ tiêu đời đấy!” Gương mặt vốn trắng bệch của Chu Mộng Chỉ lúc này do quá căng thẳng nên có hơi đỏ lên, “Chu Hán Khanh, anh phải cẩn thận một chút.”

“Mộng Chỉ, em có biết anh đau khổ thế nào không? Nhìn thấy em bệnh thế này mà anh lại không thể là người đầu tiên quan tâm đến em, em có biết anh buồn thế nào không? Vì em, anh đã phải đóng giả làm anh họ của em, ngày ngày nhìn cảnh em thân mật với Cố Thiên Tuấn, anh lại không thể làm được gì, anh thật sự đau khổ lắm!” Chu Hán Khanh nhìn gương mặt xinh đẹp đang hơi mệt mỏi của Chu Mộng Chỉ, kích động đến mức lại một lần nữa nắm lấy vai cô.

“Tôi đã nói với anh rồi, giữa hai chúng ta mãi mãi không thể nào, tôi cũng đã nói với anh, nếu anh không muốn ở bên cạnh tôi nữa thì có thể rời đi!”

4. Chương 4

“Mộng Chỉ, em cũng biết anh không thể rời xa em mà!” Chu Hán Khanh nhăn mặt, đôi mày nhíu chặt lại như con sâu róm.

“Vậy anh mau im miệng, ngoan ngoãn làm anh họ của tôi, làm giám đốc của công ty Cổ Thị, làm quản gia của biệt thự, rồi hưởng thụ vinh hoa phú quý của anh!” Chu Mộng Chỉ nhìn thẳng vào mắt Chu Hán Khanh, lạnh lùng nói.

Chu Hán Khanh nhìn vẻ mặt tuyệt tình của Chu Mộng Chỉ, từ từ cúi đầu. Đã bốn năm rồi, từ sau khi Chu Mộng Chỉ lấy Cố Thiên Tuấn, đã bốn năm trôi qua, suốt bốn năm nay, anh ta ngày nào cũng nhìn thấy Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn dính lấy nhau như keo, yên thương ân ái, lòng anh ta đau như thắt từng đoạn ruột.

Tuy anh ta có thể nhân lúc Cố Thiên Tuấn đi công tác mà ở bên cạnh Chu Mộng Chỉ, nhưng chỉ một chút âm áp lúc đó cũng không thể nào đủ để bù đắp cho nỗi đau khổ suốt bốn năm của anh ta!

Cố Thiên Tuấn là cái thá gì? Cố Thiên Tuấn lên đại học mới bắt đầu quen Chu Mộng Chỉ, còn anh, từ lúc bắt đầu có kí ức thì đã bảo vệ cho Mộng Chỉ! Anh dõi theo Chu Mộng Chỉ lên tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học! Đã luôn đi theo từng bước chân của cô, ở bên cạnh cô, bảo vệ cô, yêu thương cô!

Còn Cố Thiên Tuấn thì sao? Ngoài việc có tiền có quyền hơi đẹp trai một chút thì có gì nữa? Cố Thiên Tuấn dựa vào đâu mà có thể khiến Mộng Chỉ phải chịu nhiều khổ sở thế này?

“Hán Khanh, đừng làm khó em nữa được không?” Chu Mộng Chỉ trông thấy ánh mắt lác lõng của Chu Hán Khanh thì giọng nói trở nên hòa nhã đi nhiều, cô đưa tay khẽ vuốt mặt Chu Hán Khanh, nhìn vào mắt anh ta nói, “Hán Khanh, anh đã từng hứa với em, sẽ bảo vệ em cả đời. Cho dù em muốn gì anh cũng sẽ cho em.”

“Phải, anh đã từng hứa với em, cho nên anh nhất định sẽ làm được.” Chu Hán Khanh đau khổ gật đầu với Chu Mộng Chỉ, đây là người phụ nữ mà anh đã yêu từ nhỏ đến lớn, cho dù cô có bảo anh đi chết thì anh cũng bằng lòng.

Vì vậy, nhìn thấy cô ở bên cạnh người đàn ông khác thì có là gì đâu? Ít ra anh vẫn có thể ngày ngày trông thấy cô!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Chu Hán Khanh dần dần bình tĩnh trở lại, anh hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cười với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, vừa rồi là do tâm trạng anh hơi kích động.”

“Không sao đâu.” Chu Mộng Chỉ khẽ lắc đầu với Chu Hán Khanh, thông cảm nói, “Em cũng biết là do anh quan tâm em nên mới kích động như thế.”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền đưa tay vuốt tóc Chu Hán Khanh, dịu dàng nói: “Dạ dày của em vẫn còn hơi đau, anh đưa em về biệt thự được không?”

“Được, anh sẽ đưa em về biệt thự ngay để nghỉ ngơi!” Chu Hán Khanh liền gật đầu rồi bước ra ghé tài xế.

Chu Mộng Chỉ ngồi ở băng sau, miệng nở một nụ cười đắc ý, hài lòng nhìn Chu Hán Khanh vội vã lái xe đi đưa cô về biệt thự.

Thế này quá tốt, có một người đàn ông cam tâm tình nguyện bán mạng cho mình, lại có một người đàn ông khác có tiền có quyền, yêu mình và nuôi mình, thế thì Chu Mộng Chỉ còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Nghĩ đến sự dịu dàng quan tâm và che chở của Cố Thiên Tuấn dành cho mình, trong lòng Chu Mộng Chỉ cảm thấy rất mãn nguyện.

Nhưng ngay lúc ấy, trong đầu Chu Mộng Chỉ lại chợt hiện ra hình ảnh người phụ nữ bí ẩn trong nhà vệ sinh đã làm cho Cố Thiên Tuấn thất thần.

Tuy bây giờ Chu Mộng Chỉ không còn nhớ dáng vẻ của người phụ nữ ấy nữa, nhưng dáng vẻ thất thần của Cố Thiên Tuấn vừa rồi thì lại khắc cốt ghi tâm trong lòng Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ cắn răng, cô cảm thấy bất kì việc gì cũng cần phải đề phòng hậu hoạn, người phụ nữ ấy đã có thể khiến Cố Thiên Tuấn chú ý, thế thì địa vị của mình không bị ảnh hưởng, tốt nhất phải mau nghĩ cách để người phụ nữ đó không bao giờ có cơ hội xuất hiện trước mặt Cố Thiên Tuấn nữa.

Chu Mộng Chỉ khẽ nheo mắt, sau đó ngẩng đầu lên nói với Chu Hán Khanh đang tập trung lái xe: “Hán Khanh, anh còn nhớ người phụ nữ lúc nãy chúng ta mới gặp trong nhà vệ sinh không?”

“Người phụ nữ nào?” Chu Hán Khanh cau mày, bởi anh trước nay không hề chú ý đến người phụ nữ nào khác, trong mắt anh chỉ có duy nhất Chu Mộng Chỉ thôi.

“Lúc em bị đau dạ dày, có người phụ nữ đòi xông vào ấy.”

Nghe Chu Mộng Chỉ nói thế, Chu Hán Khanh mới có chút ấn tượng: “À anh nhớ lại rồi, làm sao?”

“Anh giúp em xử lý một chút, Thiên Tuấn đã có hơi để mắt đến cô ta, nên em mong cô ta sẽ mãi mãi không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt Thiên Tuấn nữa.”

Gương mặt dịu dàng của Chu Mộng Chỉ lúc này chợt hiện lên một chút thâm hiểm không hề hợp với khí chất của mình. Đối với bất kì người phụ nữ nào có âm mưu tiếp cận Cố Thiên Tuấn, cô đều sẽ âm thầm giải quyết, thế nên người phụ nữ đã khiến Cố Thiên Tuấn chú ý này đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

“Mộng Chỉ, có phải là em đã hơi lo xa rồi không?” Chu Hán Khanh nhìn gương mặt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ qua gương chiếu hậu, thầm nghĩ: Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn trong lòng em quan trọng đến thế sao?

“Hán Khanh, vừa rồi anh còn nói với em, bất kì việc gì em bảo anh đi làm thì anh đều nhận lời mà.” Chu Mộng Chỉ vừa trông thấy Chu Hán Khanh có chút không bằng lòng thì liền cố kiềm cơn giận, giả vờ tỏ vẻ buồn bã, “Không lẽ những lời anh nói đều là gạt em sao?”

Nghe thấy giọng nói thất vọng ấy của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh lập tức hốt hoảng: “Mộng Chỉ, anh sao có thể gạt em chứ? Em cũng biết mà, tất cả những việc anh làm đều là vì em!”

“Vậy xin anh giúp em một lần nữa được không? Giúp em đuổi người phụ nữ đó ra khỏi thành phố H!” Chu Mộng Chỉ nói tiếp với Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh hít một hơi thật sâu rồi gật đầu nói: “Được, chờ anh chở em về trang viên rồi sẽ lập tức làm ngay.”

“Vậy anh nói cho em nghe kế hoạch của anh trước đã.” Chu Mộng Chỉ không yên tâm, muốn Chu Hán Khanh phải nói ra kế hoạch thật cụ thể.

Chu Hán Khanh mím môi rồi bất lực nói: “Anh sẽ làm giống như lúc trước, điều tra công ty của người phụ nữ đó rồi báo cho cấp trên của cô ta rằng ý của Cố Thiên Tuấn muốn cô ta phải rời đi.”

Nghe Chu Hán Khanh nói như thế, Chu Mộng Chỉ cuối cùng mới yên tâm gật đầu, cô vui vẻ nhìn Chu Hán Khanh nói: “Cảm ơn anh, A Khanh.”

Chu Hán Khanh không nói gì, chỉ khẽ thở dài đáp lại Chu Mộng Chỉ.

Tại buổi tiệc của công ty Lâm Thị...

Cố Thiên Tuấn sau khi tách ra được một đám giám đốc muốn làm thân với mình thì bước ra một góc ngồi một mình, lặng lẽ uống rượu.

Anh lơ đãng đưa mắt nhìn những người ra ra vào vào, trong lòng vẫn lo cho tình trạng sức khỏe của Chu Mộng Chỉ.

Đồng thời, cảnh tượng vừa rồi gặp An Nhiên trong nhà vệ sinh lúc này cũng vẫn cứ lẩn khuất trong đầu Cố Thiên Tuấn.

Bốn năm rồi, đã bốn năm trôi qua rồi.

Vào đêm mưa gió ấy, anh trong lúc tức giận và say rượu đã làm An Nhiên tổn thương, mà kể từ sau hôm ấy thì An Nhiên cũng mất tích.

Đối với cuộc hôn nhân với An Nhiên, thái độ Cố Thiên Tuấn từ đầu đến cuối chỉ có hai chữ: Lợi dụng.

Nhưng dần dần, Cố Thiên Tuấn phát hiện, cho dù anh có đối xử với An Nhiên lạnh lùng thế nào thì cô vẫn cứ luôn nở nụ cười dịu dàng với anh, còn có dáng vẻ rụt rè khiến người ta không khỏi cảm thấy thương xót.

Khi chìa tờ đơn li hôn ra trước mặt cô, Cố Thiên Tuấn không thể nào quên được gương mặt đau thương tuyệt vọng lúc ấy của An Nhiên. Anh cũng không thể quên được khi mình về nhà, phát hiện thấy tờ đơn li hôn đã được kí tên và tờ chi phiếu còn nguyên trên bàn, tâm trạng anh đã áy náy biết dường nào.

Thế mà sau bốn năm, hôm nay An Nhiên lại trở thành một người xa lạ, một người xa lạ tràn ngập sự thù hận với anh.

Vậy được, sau này cứ xem như người lạ đi. Ngay khi Cố Thiên Tuấn đưa ra quyết định này, trong lòng anh có hơi lạc lõng, anh không biết đó là do nỗi nhớ anh vẫn còn dành cho An Nhiên hay là do sự áy náy với cô gây ra nữa.

“Này, anh ba, đang nghĩ gì đấy?” Lâm Kính Trạch, tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị, đang mặc một bộ đồ tây màu hồng bó sát, tay cầm li rượu cocktail màu xanh nhạt bước đến chỗ Cố Thiên Tuấn.

5. Chương 5

Lâm Kính Trạch là chủ nhân của buổi tiệc sinh nhật này, hôm nay là sinh nhật 26 tuổi của anh, thế nên các nhân vật lớn của giới kinh doanh đều đến cả.

Đi sau Lâm Kính Trạch lần lượt là những người anh em tốt của Cố Thiên Tuấn, anh cả Lệ Tắc Thiên, anh hai Trì Cảnh Dật, Cố Thiên Tuấn là anh ba, Lâm Kính Trạch nhỏ nhất, hai năm gần đây mới đến thành phố H phát triển, sau đó kết giao với người anh ba này.

Cha ông của Lệ Tắc Thiên đều là quân nhân, bản thân anh ta cũng đảm nhận một chức vụ không nhỏ trong quân đội. Còn gia tộc của Trì Cảnh Dật nhiều đời đều là bác sĩ, phần lớn bệnh viện trong thành phố H đều là của anh ta.

Cố Thiên Tuấn làm về lĩnh vực địa ốc, còn Lâm Kính Trạch làm về lĩnh vực trang sức, bản thân anh ta cũng là một nhà thiết kế trang sức, đương nhiên cũng là người có tính cách tinh nghịch nhất trong bốn người.

Lâm Kính Trạch bước đến khoác vai Cố Thiên Tuấn cười hỏi: “Sao thế? Chị ba vừa đi vài phút thôi mà anh đã nhớ không chịu nổi rồi sao?”

Cố Thiên Tuấn nhìn Lâm Kính Trạch bằng ánh mắt lạnh lùng, không nói gì, chỉ chán ngán gạt cánh tay Lâm Kính Trạch ra.

“Ôi trời ơi, chị ba đi rồi, anh ba giờ không cười nổi luôn, quả nhiên người làm em như em đây không hề có chút địa vị nào!” Lâm Kính Trạch đưa tay ôm ngực, tỏ vẻ “ta đây rất đau khổ”.

Lệ Tắc Thiên đứng bên cạnh yên lặng nhìn Lâm Kính Trạch quây quá, không hề quan tâm đến anh ta.

Trì Cảnh Dật thì lại nhấp một ngụm sâm panh rồi hỏi Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, bệnh tình của Mộng Chỉ tuần trước tôi vừa mới kiểm tra rồi, không có gì nghiêm trọng cả. Chỉ là do cơ thể yếu thôi, chỉ cần tịnh dưỡng là được, hôm nay có phải do cô ấy mệt quá không? Có cần tôi đến khám cho không?”

“Không cần đâu, anh hai.” Cố Thiên Tuấn khẽ cười với Trì Cảnh Dật rồi nói: “Mộng Chỉ là do quá mệt thôi, về nhà nghỉ một lát là được.”

“Ừ.” Trì Cảnh Dật gật đầu, không nói gì nữa.

Tình hình sức khỏe của Chu Mộng Chỉ, Trì Cảnh Dật hiểu rất rõ, ngoại trừ việc cô có sức khỏe yếu bẩm sinh ra thì còn có vài triệu chứng khó nói khác, dường như do nhiều lần sảy thai đã khiến cơ thể càng thêm yếu, lại cộng thêm việc đau buồn quá độ nên mới dẫn đến tình trạng như hiện giờ.

Nhưng những lí do đó anh cũng không tiện nói thẳng ra, chỉ đành phải lâu lâu nhắc nhở Cố Thiên Tuấn phải chú ý một chút.

Chu Mộng Chỉ cùng học đại học với Cố Thiên Tuấn, từng chờ đợi Thiên Tuấn rất lâu. Trước đây anh còn nghe Thiên Tuấn nói, cô đã nhiều lần phải chịu khổ, thế nên mới khiến sức khỏe trở nên như thế này, chỉ tiếc là với tố chất sức khỏe của cô thì rất khó có thể có con nữa.

Lúc này, Lâm Kính Trạch đột nhiên huých nhẹ vào tay Trì Cảnh Dật nói khẽ: “Anh hai anh ba, em trông thấy một mỹ nhân, hai anh thấy cô ấy thế nào?” Lâm Kính Trạch hất cằm tỏ ý ba người nhìn theo hướng mình chỉ.

Theo hướng chỉ của Lâm Kính Trạch, ba người đàn ông đều đưa mắt nhìn theo, ánh mắt họ dừng lại ở một người phụ nữ đang mặc váy dài rồi đồng loạt ngẩn người.

Lâm Kính Trạch trông thấy phản ứng của ba người họ thì liền đắc ý nói: “Sao hả, rất được đúng không?”

Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật lập tức đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nghĩ, An Nhiên sao lại xuất hiện ở đây? Bốn năm trước sau khi kí đơn li hôn với Thiên Tuấn, cô ấy không phải đã không từ mà biệt sao?

Lâm Kính Trạch sau khi Cố Thiên Tuấn và An Nhiên li hôn rồi mới quen ba người này, thế nên anh không hề biết An Nhiên là ai, nhưng Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật thì đương nhiên biết.

Hiện giờ Kính Trạch có vẻ đang muốn tiến lên tán tỉnh An Nhiên, nếu thế thì Thiên Tuấn sẽ nghĩ thế nào?

Vừa nghĩ đến đây, Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật lập tức trông thấy vẻ mặt căng thẳng của Cố Thiên Tuấn.

Trì Cảnh Dật nghĩ một lúc rồi đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lâm Kính Trạch, muốn nói nhưng không thể mở miệng.

Nhưng Lâm Kính Trạch vẫn không hề quan tâm, quay sang nghiêm túc nói với Cố Thiên Tuấn: “Anh ba, không phải anh nói muốn cùng em tiến vào ngành thiết kế quân phục sao? Người đang đứng cạnh người đẹp đó hình như chính là một phó tổng của tập đoàn Tô Thị, em từng gặp ông ta khi đi với ông Tô và bố em rồi, em sẽ qua nói chuyện với ông ấy!”

“Phó tổng? Tổng giám đốc của tập đoàn Tô Thị, con trai của chủ tịch không đến đây sao?” Cố Thiên Tuấn cau mày, tập đoàn Lâm Thị gửi lời mời đến họ là đã rất nể mặt, sao họ lại có thể phái một phó tổng đến đây?

“Ông Tô đã gọi điện cho bố em, nói sức khỏe không tốt, còn tổng giám đốc mới nhận chức đó hình như cũng có việc bận, cũng đã đích thân gọi điện đến xin lỗi rồi, cho nên không sao đâu.” Lâm Kính Trạch nhún vai nói, “Con trai của ông Tô đó hình như tên là Tô Thanh Dương gì đó, em vốn không quen anh ta, nhưng em gái Hiểu Hiểu của em thì ngày nào cũng nhắc đến anh ta trước mặt em!”

Lâm Kính Trạch nói đến đây chợt thở dài: “Cũng không biết cái tên Tô Thanh Dương đó có gì hay ho mà lại khiến cho con bé em gái ngang ngược của em si mê đắm đuối như vậy, vừa hay tin Tô Thanh Dương quay về thành phố H là nó liền vội vã từ nước ngoài về nước ngay, còn nói cái gì mà muốn làm việc ở công ty Tô Thị, bố em vừa nghe như thế thì mừng nó là con gái mà không biết giữ giá, thế nên vẫn đang nhốt nó ở nhà.”

“Nhưng vì thế mà em cũng có chút ấn tượng với cái tên Tô Thanh Dương đó.” Lâm Kính Trạch nói một thôi một hồi, nhưng Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật hoàn toàn không quan tâm chút nào, bởi vì họ đang nghĩ đến cảnh Thiên Tuấn và An Nhiên gặp nhau, không biết tình hình lúc ấy sẽ như thế nào!

Lâm Kính Trạch nói xong, thấy không ai đoái hoài đến mình thì liền quay sang nhìn theo hướng nhìn của họ.

Quả nhiên, Lâm Kính Trạch nhìn thấy, không chỉ có anh hai Trì Cảnh Dật mà ngay cả anh cả Lệ Tắc Thiên cũng đều đang chăm chú nhìn cô gái mà anh đang có hứng thú kia!

“Không phải chứ, ngay cả anh cả, một sĩ quan nghiêm túc đã lấy vợ sinh con mà cũng có hứng thú với người phụ nữ khác sao?” Lâm Kính Trạch vừa nhìn ba người anh sắc mặt kì lạ của mình vừa châm chọc.

Lệ Tắc Thiên vội vàng thu lại ánh mắt, quay sang quát: “Im đi!”

“Được được được, em biết anh cả anh hai anh ba đều giỏi, thế thì ba anh cứ đứng đây mà nhìn nhé, xem em hành động thế nào!”

Lâm Kính Trạch nói xong, cũng không quan tâm ba người kia nét mặt càng thêm sùng sùng mà đi thẳng đến chỗ của An Diễm và phó tổng Hồ.

“Chào cậu Lâm!” Phó tổng Hồ từ xa đã trông thấy Lâm Kính Trạch đang đi về phía mình, liền vội vàng bước đến nhiệt tình chào hỏi.

An Diễm vốn luôn đi theo phó tổng Hồ nên đương nhiên lúc này cũng bước theo.

“Phó tổng Hồ, lâu rồi không gặp!” Lâm Kính Trạch khẽ cười với phó tổng Hồ, sau đó quay sang lịch sự gật đầu với An Diễm.

“Cậu Lâm còn nhớ tôi, thật sự khiến tôi thấy rất vinh hạnh đấy!” Phó tổng Hồ vội vàng nở nụ cười xã giao với Lâm Kính Trạch.

“Sao hả, tổng giám đốc Tô của các ông khi nào mới xong việc? Tôi rất muốn kết giao một người bạn như anh ấy đấy!” Lâm Kính Trạch cười nói, anh vốn định cùng Cố Thiên Tuấn tiến hành một cuộc hợp tác lớn với tập đoàn Tô Thị, nhưng lúc này lại hay tin con trai của chủ tịch Tô vừa mới nhận chức tổng giám đốc của công ty Tô Thị.

Lúc nghe được tin này, Lâm Kính Trạch liền quyết định trước tiên phải thăm dò một chút rồi mới tiếp, vì tuy nghe em gái Lâm Hiểu Hiểu của anh nói, Tô Thanh Dương này là một người có hai bằng thạch sĩ về thiết kế thời trang và quản lý kinh doanh, nhưng năng lực thực tế khi lãnh đạo công ty như thế nào thì vẫn cần phải quan sát thêm, vì dù gì lần này anh định bắt tay với anh ba Cố Thiên Tuấn đầu tư một khoản tiền rất lớn.

“Tổng giám đốc Tô phải qua Anh nhận một giải thưởng quốc tế về thiết kế thời trang, lúc định về nước thì lại hay tin thầy của cậu ấy đã bị bệnh, thế nên phải hoãn thời gian về nước lại một chút.” Phó tổng Hồ thành thật giải thích, “Tổng giám đốc của chúng tôi nói, không thể tham gia tiệc sinh nhật của cậu đúng là rất đáng tiếc.”

“Ôi trời, đừng khách sáo như thế, ngày tháng còn dài mà, dù sao hai công ty chúng ta thời gian này cũng sẽ hợp tác nhiều dự án mà, không cần vội!”

Lâm Kính Trạch vừa nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của An Diễm vừa hỏi: “Vậy còn cô gái này là...”

6. Chương 6

“Chào Lâm tổng, tôi là An Diễm, là nhà thiết kế thời trang của công ty Tô Thị.” An Diễm nhìn Lâm Kính Trạch mỉm cười, nhã nhặn tự giới thiệu.

“An Diễm...” Lâm Kính Trạch lặp lại tên của An Diễm rồi nở nụ cười quyến rũ của một công tử nhà giàu. An Diễm đương nhiên hiểu hàm ý của nụ cười đó, nhưng cô không phản ứng cũng không cự tuyệt, chỉ khẽ mỉm cười lại.

“Kính Trạch!” Trì Cảnh Dật mau chóng chạy đến bên cạnh Lâm Kính Trạch, liếc nhìn An Diễm một cái rồi quay sang nói với Lâm Kính Trạch, “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Có chuyện gì? Tại sao nhất định phải nói ngay bây giờ?” Lâm Kính Trạch nhìn Trì Cảnh Dật, ánh mắt như muốn nói: Tại sao nhất định phải nói vào đúng lúc em đang cưa gái chứ?

Còn An Diễm vừa trông thấy Trì Cảnh Dật cũng liền nghĩ: Anh ta không phải anh em tốt của Cố Thiên Tuấn sao? Sao lại đi cùng Lâm Kính Trạch?

Nhưng An Diễm mau chóng hiểu ra, trong giới kinh doanh, hôm qua là người lạ, hôm nay lại thành anh em tốt là chuyện thường tình, việc gì phải để tâm? Chỉ cần anh ta và Cố Thiên Tuấn không gây phiền phức cho cô đã là may mắn lắm rồi.

“Nếu tổng giám đốc Lâm đã có việc thì tôi cũng không làm phiền nữa.” An Diễm khẽ cười nói với Lâm Kính Trạch.

“Vậy được, khi khác chúng ta nói tiếp vậy.” Lâm Kính Trạch có hơi luyến tiếc, đưa mắt nhìn An Diễm rời đi. An Diễm vừa đi, Lâm Kính Trạch đã lập tức nổi giận: “Anh hai, anh nói thử xem, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Thật ra, cô gái vừa rồi...” Trì Cảnh Dật cứ ấp a ấp úng không nói được, Lâm Kính Trạch muốn theo đuổi người phụ nữ nào cũng được, nhưng An Nhiên thì đã từng có một cuộc hôn nhân với Cố Thiên Tuấn, nếu giờ hai người họ có quan hệ với nhau thì Thiên Tuấn không phải sẽ rất ngại sao?

“Anh hai!”

Trong lúc Trì Cảnh Dật còn đang không biết nói thế nào về mối quan hệ giữa An Nhiên và Cố Thiên Tuấn thì Cố Thiên Tuấn và Lệ Tắc Thiên đã đi đến bên cạnh hai người họ.

“Thiên Tuấn, chuyện đó...”

“Anh hai, không cần nói nữa.” Cố Thiên Tuấn biết Trì Cảnh Dật đang định nói gì, nhưng việc đã qua thì cứ cho nó qua, anh không muốn vì chuyện của mình mà ảnh hưởng quá nhiều.

“Cái gì mà không cần nói nữa? Không lẽ thật sự có chuyện gì sao?” Lâm Kính Trạch cau mày nhăn mặt hỏi.

Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật thấy Cố Thiên Tuấn không muốn nói đến chuyện này thì cũng liền ngậm miệng, không nói gì nữa.

“Anh hai, vừa rồi rõ ràng anh muốn nói gì đó với em, giờ lại ngậm miệng không nói nữa, rốt cuộc là sao?” Lâm Kính Trạch vừa nhìn Trì Cảnh Dật vừa suy tính trong đầu.

Đột nhiên, Lâm Kính Trạch kinh ngạc nhìn Trì Cảnh Dật rồi thốt lên: “Không lẽ... không lẽ...”

Trì Cảnh Dật, Lệ Tắc Thiên và cả Cố Thiên Tuấn đều hơi bất ngờ, sao chứ, nhìn dáng vẻ này của Kính Trạch, lẽ nào đã biết được mối quan hệ giữa An Nhiên và Thiên Tuấn rồi sao?

“Không lẽ cái gì?” Trì Cảnh Dật hỏi.

“Không lẽ anh cũng thích người đẹp vừa rồi sao?” Lâm Kính Trạch không tin nổi mà lắc đầu, nói ra suy đoán của mình.

Trì Cảnh Dật nghe Lâm Kính Trạch nói như thế thì lập tức thấy dở khóc dở cười, anh nhún vai đáp: “Phải, tôi đúng là đã thích người đẹp đó rồi!”

Nếu nói như thế mà có thể khiến Kính Trạch không còn hứng thú với An Nhiên nữa, đồng thời cũng giúp Thiên Tuấn bớt ngượng ngùng thì cũng là một cách hay.

“Thôi được rồi, em đành phải cố nén đau thương vậy!” Lâm Kính Trạch tỏ vẻ đau khổ, nhìn vào mắt Trì Cảnh Dật nói, “Anh hai, theo kinh nghiệm lẫn lộn hái hoa bao nhiêu năm qua của em thì cô gái đó chắc chắn là cực phẩm, bây giờ em nhường cho anh, anh nhất định phải biết thương hoa tiếc ngọc đấy!”

“Cút đi!” Trì Cảnh Dật lừ mắt với Lâm Kính Trạch, khiến cho Lệ Tắc Thiên bình thường ít khi cười lúc này cũng hơi nhếch mép một chút.

“Chà, em được nhìn thấy anh cả cười kìa! Đúng là cơ hội hiếm trăm năm có một!” Lâm Kính Trạch vẫn tiếp tục đùa bỡn, khiến Trì Cảnh Dật và Lệ Tắc Thiên không khỏi cảm thấy buồn cười.

Duy chỉ có Cố Thiên Tuấn vẫn cứ nhìn theo bóng dáng rời đi của An Diễm, trong lòng suy nghĩ gì đó.

**

Trên con phố dài không thấy cuối đường, hai bên đường chỉ còn lại những ngọn đèn lúc sáng lúc tắt. Đã quá nửa đêm nên xe cộ qua lại rất ít, ánh đèn mờ mờ khiến An Diễm cảm thấy có hơi sợ, từng đợt gió lạnh thổi bay phấp phới chiếc áo khoác màu trắng của cô, cô giữ chặt cổ áo, bước nhanh về phía căn hộ chung cư của mình.

Con phố vắng lúc này chỉ còn vang vọng tiếng guốc của cô khua trên mặt đường.

An Diễm bước đến căn hộ của mình, nhấn nút bật đèn theo thói quen, nhưng sau tiếng tách vang lên, căn phòng vẫn cứ tối đen như mực, lúc này cô mới nhớ ra, do chưa đóng tiền nên chủ nhà đã cắt điện của nhà cô.

Ôi, lại quên đóng tiền nhà nữa rồi!

Nhưng lần này, An Diễm không thể lập tức đi đóng tiền ngay được, bởi vì lúc này cô đang thất nghiệp.

An Diễm tự cười mình rồi cởi áo khoác treo lên tường.

“An Diễm, biểu hiện trong lúc thực tập của cô rất tốt, nhưng phong cách thiết kế của cô lại không hợp với phong cách thời trang của công ty trước nay, rất xin lỗi, chúng tôi không thể nhận cô.”

Câu nói này đến giờ vẫn cứ vang vọng trong đầu cô, cô thật sự không dám tin, mình đã được tổng công ty điều từ thành phố S về thành phố H làm việc, thế mà bây giờ chỉ vừa mới gặp Cố Thiên Tuấn ở buổi tiệc xong thì liền bị mất việc!

An Diễm ném xấp bản thảo thiết kế trong túi lên bàn, lạnh lùng nhìn những tờ thiết kế dưới ánh đèn mờ mờ, đó đều là những bản thiết kế mà cô đã bỏ rất nhiều thời gian nghiên cứu phong cách thời trang của công ty Tô Thị và thị trường, rồi lại mất thời gian gần một tháng để vẽ ra, thế mà lại bảo là “không hợp”, đúng là nực cười mà!

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao mọi chuyện lại đột nhiên trở nên tồi tệ thế này? An Diễm nghĩ mãi cũng không hiểu, rõ ràng cô không hề có mâu thuẫn gì với đồng nghiệp, phó tổng Hồ cũng rất hài lòng với cô, sao đột nhiên cô lại bị buộc thôi việc thế này?

Hiện giờ, tổng giám đốc Tô của Tô Thị vẫn còn ở Anh chưa về, thế nên An Diễm không có cơ hội gặp được anh ta, cũng không có cơ hội hỏi rõ lý do thật sự mình bị buộc thôi việc.

An Diễm cởi quần áo bước vào phòng tắm, bắt đầu nghiêm túc nghĩ lại những việc sau lần gặp Cố Thiên Tuấn. Cô bị đuổi việc ngay sau hôm ấy, không những thế, từ sau khi bị công ty Tô Thị đuổi thì cô đã gửi đơn xin việc đến rất nhiều công ty thiết kế thời trang ở thành phố H, nhưng không có một công ty nào nhận cô cả!

Không lẽ chính là Cố Thiên Tuấn đã giở trò sau lưng sao?

Nhưng mình và anh ta không phải đã không còn quan hệ gì rồi sao? An Diễm cắn răng nghĩ, cái tên Cố Thiên Tuấn này, nhất định phải ép mình đến đường cùng thì mới hài lòng sao? Cô chỉ muốn được sống yên ổn để nuôi con trai mình thôi mà, có làm phiền gì đến Cố Thiên Tuấn đâu!

An Diễm nắm chặt bàn tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau điếng, khiến cô định thần lại: Luồng nước xả vào người cô lúc này hoàn toàn lạnh như băng!

Nước nóng cũng đã bị chủ nhà cắt đi rồi!

An Diễm lập tức tắt nước, lấy khăn lau sạch nước trên người rồi mặc áo ngủ, mau chóng quay về phòng uống một cốc nước nóng để làm ấm cơ thể, số tiền còn lại trong tài khoản có khi không đủ trả cho sinh hoạt phí và học phí tháng này của An An, thế nên cô không thể ngã bệnh lúc này được.

An Diễm rót ra một cốc nước nóng còn sót lại của hôm qua rồi khẽ nhấp một ngụm, một tay cầm khung ảnh của con trai An An lên ngắm, ánh mắt trở nên dịu dàng hẳn.

Lúc này, điện thoại của cô chợt vang lên.

7. Chương 7

An Diễm cầm điện thoại lên xem, là số điện thoại nhà của Lý Tư Kỳ.

An Diễm hít một hơi thật sâu, vừa bắt máy lên đã nghe giọng nói trong trẻo của An An vang lên: “Mẹ ơi!”

“Ừ.” An Diễm bắt giác nhoẻn miệng cười, “An An có ngoan không?”

“An An rất ngoan!” An An bốn tuổi đang cầm máy, gương đôi mắt to tròn xinh xắn lên nhìn Lý Tư Kỳ đang ngồi bên cạnh rồi cười nói, “Không tin mẹ cứ hỏi mẹ nuôi đi.”

“Thôi được rồi, mẹ biết An An nhà ta ngoan nhất mà!” An Diễm mỉm cười, lúc này thật sự rất muốn hôn lên đôi má xinh xắn của An An.

“Mẹ ơi, ngày mai là ngày mẹ đến thăm con đấy, nhất định phải đến sớm nhé.”

Giọng nói đầy kì vọng của An An khiến An Diễm không khỏi cảm thấy chạnh lòng. Cô cúi đầu nghĩ một lát rồi cố dùng giọng vui vẻ đáp lại: “Đương nhiên rồi, mẹ nhất định sẽ đến sớm.”

An Diễm nói xong lại nói tiếp với An An: “An An ngoan, con đưa điện thoại cho mẹ nuôi được không? Mẹ có vài việc muốn nói với mẹ nuôi.”

“Vâng ạ.” An An dường như cảm nhận được An Diễm có gì đó bất thường, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ, giơ bàn tay bé lên đưa điện thoại ra trước mặt Lý Tư Kỳ nói: “Mẹ nuôi, mẹ con muốn nói chuyện với mẹ.”

“Ừ.” Lý Tư Kỳ mỉm cười nhận điện thoại, sau đó ngồi xổm xuống xoa đầu An An rồi nói với cậu, “An An đi chơi với Mỹ Mỹ đi.”

An An gật đầu chạy đi.

“An Diễm, làm việc ở thành phố H vẫn ổn chứ?” Lý Tư Kỳ thấy An An đã đi rồi mới cười nói với An Diễm.

“Cũng tạm, nhưng có một việc mình muốn nhờ cậu đây.” An Diễm do dự một lát, cuối cùng vẫn nói ra.

“Ừ, cậu cứ nói đi.” Lý Tư Kỳ gật đầu.

“Tư Kỳ, tiền sinh hoạt phí tháng này của An An, có thể bớt lại cho mình một chút, tháng sau mình bù thêm lại được không?” An Diễm nói xong càng cảm thấy buồn hơn, Lý Tư Kỳ đã luôn giúp cô chăm sóc con trai vô cùng chu đáo.

Thế mà bây giờ cô lại mặt dày bảo là sẽ bớt tiền sinh hoạt phí, trong khi Tư Kỳ còn đang phải nuôi con gái Mỹ Mỹ của mình.

“Chuyện đó có là gì đâu chứ!” Lý Tư Kỳ lắc đầu, có hơi không vui, “An Diễm, sau này chuyện thế này cậu không cần phải ngại, chúng ta là bạn đã bao nhiêu năm rồi cơ mà!”

Từ sau khi An Diễm gửi An An đến nhà cô thì tháng nào cũng đưa rất nhiều tiền, Lý Tư Kỳ cảm thấy rất ngại, bây giờ nghe An Diễm nói như thế, cô ngược lại không hề thấy khó chịu chút nào, bạn thân chính là phải giúp đỡ nhau vào những lúc khó khăn thế này.

“Cảm ơn cậu nhé, Tư Kỳ, nếu không có cậu thì mình thật sự không biết làm sao mới cầm cự được nữa.” An Diễm cảm thấy sống mũi cay cay.

Cô bây giờ đã rất ít khóc rồi, nhưng trước mặt người bạn thân bao nhiêu năm qua của mình, cô thật sự không kiềm được một chút yếu đuối.

“Không sao đâu, Tiểu Diễm.” Lý Tư Kỳ lập tức an ủi An Diễm, cô và An Diễm quen nhau từ năm nhất đại học, cũng đã từng chứng kiến quá trình An Diễm như rơi vào địa ngục rồi lại đứng cảm sống lại, có nhiều lúc cô không tưởng tượng nổi An Diễm vì sao vẫn có thể cầm cự được đến bây giờ.

“Tư Kỳ, mình còn một việc nữa muốn kể cho cậu biết. Tư Kỳ, mình đã gặp lại anh ta.” An Diễm cắn môi nói.

“Cố Thiên Tuấn sao?” Lý Tư Kỳ biết rõ, người duy nhất có thể khiến cho một người kiên cường lạc quan như An Diễm lại trở nên bi lụy thế này chỉ có một thôi, chính là tên khốn Cố Thiên Tuấn.

“Ừ.” An Diễm gật đầu, cô hít một hơi thật sâu, có hơi do dự.

“Vậy giữa hai người có xảy ra chuyện gì không?” Lý Tư Kỳ lắc đầu, nếu An Điềm đã quay lại thành phố H làm việc thì chắc chắn sẽ có ngày gặp lại Cố Thiên Tuấn thôi, chỉ là cô không thể ngờ cái ngày ấy lại đến nhanh như vậy.

“Bọn mình chẳng qua chỉ lướt qua nhau thôi, hơn nữa mình còn gặp cả người vợ hiện giờ của anh ta.” An Điềm lắc đầu.

“Một ả tình nhân gian xảo, chẳng có gì hay ho cả!” Lý Tư Kỳ không kiềm được mà bĩu môi, “An Điềm, cậu cứ yên tâm làm việc đi, đừng có quan tâm đến mấy kẻ xấu xa đó làm gì, tin mình đi, cậu chắc chắn sẽ tìm được một người tốt hơn thôi mà!”

“Bây giờ mình không muốn gặp ai cả, chỉ quan tâm đến việc làm việc thật tốt kiếm thật nhiều tiền thôi!” Nghe người bạn thân trút giận hộ mình, An Điềm cảm thấy tâm trạng khá hơn nhiều.

“Được được được, tùy cậu vậy, mình hiểu rõ cậu mà, người bạn này của mình là giỏi giang nhất, cậu làm gì mình cũng ủng hộ cậu!” Lý Tư Kỳ nói rất kiên định.

“Phải phải phải, cậu lợi hại nhất, mình... ắt xì...” An Điềm còn chưa nói dứt câu đã hắt hơi một cái.

“An Điềm, cậu sao thế, bị cảm rồi à?” Lý Tư Kỳ ở đầu dây bên kia cau mày lo lắng hỏi, “Có phải do dạo này công việc bận rộn quá không?”

“Không sao đâu.” An Điềm lập tức phủ nhận, cô thà là vì quá bận rộn với công việc mà bị bệnh còn hơn, nhưng hiện giờ cô lại đang là một kẻ thất nghiệp.

Chợt nhớ lại tình cảnh hiện giờ mình đang phải đối diện, An Điềm bất giác thở dài, cô không còn tâm trạng trò chuyện với Lý Tư Kỳ, thế là cô nói: “Tư Kỳ, ngày mai mình sẽ đến nhà cậu đúng giờ, giờ mình phải đi ngủ đây.”

“Ừ, thế thì cậu ngủ sớm đi, ngày mai mình và chồng sẽ làm những món cậu thích nhất để chờ cậu.” Lý Tư Kỳ đầu dây bên kia cười nói với An Điềm.

“Ừ, biết rồi!” An Điềm cũng không muốn khách sáo với Lý Tư Kỳ, thế nên thật lòng nói lời cảm ơn.

“Phải rồi!” Đúng lúc An Điềm đang định cúp máy thì Lý Tư Kỳ đột nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng, cô ngáp ngừng một lát rồi nói với An Điềm, “An Điềm, mình có việc này quên nói cho cậu biết.”

“Ừ, cậu nói đi.”

“Mẹ chồng mình mới đến nhà mình, phương thức sinh hoạt và quan niệm tư tưởng của bà có hơi khác bọn mình, thế nên ngày mai khi cậu đến, nếu bà có nói gì không đúng thì mong cậu đừng để bụng nhé.” Lý Tư Kỳ nhớ đến người mẹ chồng của mình thì liền cảm thấy hơi đau đầu.

“Đương nhiên mình không để bụng rồi.” An Điềm nói ngay, “Bác gái là người lớn tuổi, quan niệm tư tưởng và phương thức sinh hoạt khác chúng ta cũng là điều dễ hiểu, cậu yên tâm, mình sẽ không để bụng đâu.”

“Vậy tốt quá.” Lý Tư Kỳ khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa cảm thấy yên tâm hoàn toàn. Nghĩ đến cảnh khi mẹ chồng ở nhà mình lại nói ra những lời khó nghe ở trước mặt An An, Lý Tư Kỳ thật sự thấy khó xử.

Bây giờ cô chỉ còn cách nói nhỏ trước với chồng mình, mong mẹ chồng ngày mai ở trước mặt An Điềm sẽ để ý cái miệng một chút!

Sáng hôm sau...

Ánh mặt trời chói chang tỏa nắng, thành phố H vào mùa thu vẫn không tiêu điều chút nào, đường phố vẫn luôn tấp nập xe cộ và người qua lại.

An Điềm từ sáng sớm đã thức dậy, đi xe cao tốc mất 3 tiếng đồng hồ mới đến thành phố S.

Cầm theo gói quà, An Điềm bước vào khu nhà của Lý Tư Kỳ, vừa đến dưới lầu thì đã trông thấy đằng xa có một bé trai đang ngồi trên ghế dài trong vườn hoa, dáng vẻ rất giống An An.

An An ngồi một mình trên ghế, cúi đầu đùa nghịch bàn tay của mình, khuôn mặt phụng phịu trông hơi cô đơn.

An Diễm đau lòng bước nhanh về phía An An, đến trước mặt cậu, cô cố dùng giọng ồm ồm nói: “Cậu bé, có muốn đi chơi với chú không? Chú sẽ dẫn con đi ăn thật ngon!”

“Mẹ con dặn không được nói chuyện với người lạ.” An An vẫn cứ đùa nghịch bàn tay, không ngẩng đầu lên mà nghiêm túc trả lời.

“Nếu con không chịu nói chuyện với mẹ thì thôi mẹ đi vậy!” An Diễm bật cười, nói bằng giọng bình thường trở lại.

An An nghe thấy giọng của An Diễm mới ngẩng đầu lên.

“Mẹ!” Vừa trông thấy An Diễm đứng trước mặt mình, An An đã mừng rỡ kêu lên rồi lao vào lòng mẹ.

8. Chương 8

“Để mẹ xem cục cưng của mẹ đã cao chừng nào!” An Diễm cũng mau chóng ôm An An vào lòng, đưa tay vuốt ve âu yếm con trai.

“Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm.” Giọng nói nũng nịu của An An khiến An Diễm nghe thấy vừa đau lòng vừa xót xa.

An Diễm biết An An rất nhớ mình, nhưng cũng cảm nhận được con trai đang cố gắng không bộc lộ nỗi nhớ quá nhiều, tránh cho mẹ không quá lo lắng cho mình.

An An chỉ mới bốn tuổi mà đã có thể nhạy cảm như thế, nghĩ đến điều này khiến An Diễm cảm thấy càng thêm chua xót.

An Diễm ôm An An một lúc mới trông thấy Mỹ Mỹ và bà nội Ôn Mỹ Lan đang đứng phía xa, Ôn Mỹ Lan lúc này cũng trông thấy An Diễm.

Ôn Mỹ Lan là một người phụ nữ khoảng năm sáu mươi tuổi, mặc một chiếc áo in hoa chìm, chân mang đôi giày vải màu đen được làm thủ công. Bà không quen An Diễm nên lập tức cất tiếng quát: “Này, cô là ai thế?”

“Mẹ nuôi!” Ôn Mỹ Lan vừa dứt lời thì Mỹ Mỹ đã nhận ra An Diễm, lập tức chạy đến.

“Chà, Mỹ Mỹ lại đẹp hơn nữa rồi!” An Diễm chưa kịp trả lời Ôn Mỹ Lan thì Mỹ Mỹ đã sà vào lòng cô, khiến An An trông thấy mà ghen tị hừ mũi.

Lúc này Ôn Mỹ Lan cũng đã bước đến trước mặt An Diễm, bà quan sát An Diễm một lượt từ đầu đến chân, nhận thấy đây là một cô gái trông rất xinh đẹp, trang điểm cũng rất có khí chất, thảo nào không ưng ý người nào, đến tận bây giờ vẫn chưa kết hôn, còn bắt con trai và con dâu bà phải nuôi dưỡng con trai cô!

Nhưng trông thấy An Diễm mang đến rất nhiều quà, gương mặt Ôn Mỹ Lan lúc này có giãn ra đôi chút, bèn hỏi: “Là bạn của Lý Tư Kỳ đúng không?”

“Vâng ạ, con chào bác!” An Diễm lập tức đứng thẳng người, cười với Ôn Mỹ Lan.

“Đến chơi được rồi, quà cáp làm gì!” Ôn Mỹ Lan lại nhìn món quà trong tay An Diễm.

“Tư Kỳ giúp con chăm sóc An An vất vả như thế, chút quà mọn này là lẽ đương nhiên mà.” An Diễm cười đáp, nói rất chân thành, cô thật sự rất cảm kích vì mình có được một người bạn tốt như thế.

“Ừm, Lý Tư Kỳ thương thằng bé này lắm.” Ôn Mỹ Lan nói đến đây, trong lòng cảm thấy có hơi bất mãn, cũng không biết đứa con dâu Lý Tư Kỳ này gốc thật hay là giả gốc nữa, không phân biệt được Mỹ Mỹ và An An đứa nào mới là con ruột của mình sao? Tại sao lại đối xử với nó hệt như với Mỹ Mỹ thế?

“An Diễm à, hôm nay sao chỉ đến có một mình? Sao không dẫn theo người bạn đặc biệt nào đó của mình đến cho An An làm quen?” Ôn Mỹ Lan vừa nói vừa nhìn ra đằng sau An Diễm, rồi lại bóng gió, “Thằng bé An An này cũng thật đáng thương, còn bé như thế đã không có bố rồi, theo tôi thấy thì...”

“Bác gái!” An Diễm biết rõ việc ngắt lời người khác là một hành động cực kì bất lịch sự, nhưng cô không thể nào chấp nhận việc Ôn Mỹ Lan tiếp tục nói như thế trước mặt An An.

Lòng cô hiện giờ đã nguội lạnh, hoàn toàn không muốn tìm bạn trai gì nữa, tất nhiên, cô cũng nghĩ An An tuổi còn bé như thế thì chắc chắn sẽ không chịu gọi một người đàn ông xa lạ là bố.

An Diễm giờ chỉ muốn làm việc thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, chờ khi nào cô để dành đủ tiền rồi thì sẽ đến nhà Tư Kỳ đón An An đi, đến lúc ấy cô sẽ chăm sóc An An thật tốt.

“Sao chứ? Còn khó chịu nữa à?” Ôn Mỹ Lan thấy An Diễm ngắt lời mình như thế thì lập tức không vui, “Tôi cũng là muốn tốt cho cô thôi, cô nghĩ xem, cô là một cô gái còn rất trẻ, có kiếm được bao nhiêu tiền, công việc tốt đến đâu đi nữa thì phụ nữ cuối cùng cũng vẫn phải dựa vào đàn ông thôi.”

An Diễm phải cố gắng lắm mới kiềm chế không lớn tiếng cãi lại Ôn Mỹ Lan, nếu như là một người khác nói với cô như thế thì An Diễm nếu không tranh luận một phen thì cũng sẽ lập tức bỏ đi ngay.

“Bác gái, con nghĩ chắc Tư Kỳ cũng biết là con đến rồi, hay là chúng ta lên lầu đi.” An Diễm chuyển chủ đề.

“Sao cô lại không chịu nghe người lớn khuyên nhủ nhỉ?” Ôn Mỹ Lan cũng hiểu An Diễm không muốn nghe mình nói nữa, nhưng An Diễm càng không muốn nghe thì bà ta lại càng muốn nói, phải nói cho An Diễm khó chịu, giận lên rồi bế đứa con riêng này đi luôn, đỡ gây phiền phức cho con trai bà ta!

Ôn Mỹ Lan mặc kệ sắc mặt An Diễm lúc này đang rất khó coi, tiếp tục nói: “Cô đâu thể cứ ở giá cả đời được đúng không? Đàn ông tốt bây giờ không nhiều đâu, cô xem Tư Kỳ đấy, nó rất có mắt nhìn và phúc phận, con trai tôi là sinh viên duy nhất ở trong làng của chúng tôi, Tư Kỳ lấy nó đúng là phúc mấy đời! Cho nên nếu có ai vừa mắt với cô thì cô mau chóng lấy người đó đi. Vả lại cô còn có thêm cục nợ này nữa.”

“Bác gái!” An Diễm lại lớn tiếng ngắt lời Ôn Mỹ Lan, cô hoàn toàn không đồng ý cách nói này của bà ta.

Cái gì mà nói là Tư Kỳ có phúc mấy đời? Tư Kỳ tính tình hoạt bát, gia cảnh đang hoàng, con trai bà ngoài việc có trình độ văn bằng ngang với Tư Kỳ ra thì có gì hơn chứ?

Còn nữa, An Diễm tuyệt đối không cho phép bất kì người nào xem thường con trai mình, con trai cô là bảo bối vàng ngọc quý giá, không ai được phép gọi cậu là cục nợ.

Nhưng dù gì Ôn Mỹ Lan cũng là mẹ chồng của bạn thân mình, thế nên cô không thể trở mặt, dù vậy cũng vẫn không cho phép bà ta được làm tổn thương con trai mình.

“Giờ con không muốn bàn mấy chuyện này, một mình con sống rất tốt, cho nên mấy việc này không bác phải lo đâu. Chúng ta lên lầu gặp Tư Kỳ đi.” An Diễm nói xong lập tức dẫn An An bước đi, để lại Ôn Mỹ Lan và Mỹ Mỹ đứng dưới lầu.

An An bị An Diễm kéo lên lầu, quay đầu lại nhìn bà lão đang tức tối đứng ở phía xa, bên tai vẫn còn nghe văng vẳng những câu nói vừa rồi của bà.

Ôn Mỹ Lan thấy thái độ An Diễm cứng đầu như thế thì lập tức nổi giận dưng dưng, bà ta bế Mỹ Mỹ vội vàng chạy theo.

Lúc đuổi kịp An Diễm, Ôn Mỹ Lan thở phì phò bước qua chỗ của An Diễm và An An, đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa lầm bầm: “Chó cắn Lữ Động Tân, không hiểu lòng người tốt, thảo nào chẳng ai thèm lấy!”

Ôn Mỹ Lan nói xong, chẳng thèm nhìn An Diễm mà bước thẳng vào nhà.

An Diễm nhìn theo bóng dáng mẹ chồng Lý Tư Kỳ, trong lòng cảm thấy phần nộ vô cùng, cô cố hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc này, An An chìa bàn tay bé xinh ra kéo An Diễm lại: “Mẹ!”

An Diễm vừa nhìn là biết An An có điều muốn nói, thế nên cô ngồi xổm xuống, ánh mắt ngang bằng với An An, cố gắng cười hỏi: “An An có chuyện gì thế?”

“Mẹ, cục nợ nghĩa là gì?” An An mím môi, trong đôi mắt long lanh lúc này hiện lên vẻ e dè, khiến An Diễm cảm thấy ngực đau nhói.

An An chỉ mới bốn tuổi, đây là độ tuổi chỉ nên vô lo vô nghĩ mà nhảy nhót ca hát vui chơi, thế mà thằng bé bây giờ tại sao lại trở nên nhạy cảm thế này? Lời của người lớn, thằng bé luôn để bụng thế này sao?

An Diễm thấy sống mũi cay cay, cô đưa tay khẽ vuốt gương mặt đáng yêu của con trai rồi cười nói: “An An không cần biết điều ấy, con chỉ cần biết là mẹ rất yêu con là đủ rồi.”

An An nghe An Diễm nói xong lại hoàn toàn không hề tỏ ra vui mừng, cậu từ từ cúi đầu xuống, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Còn An Diễm vẫn tiếp tục ngồi xổm chăm chú nhìn con trai, chờ cậu nói nốt.

An An nghĩ ngợi một lát rồi chợt ngẩng đầu lên nghiêm túc hỏi: “Con là cục nợ của mẹ sao? Có phải là vì con nên mẹ mới không vui không?”

“Không!” An Diễm lập tức phủ nhận câu nói của An An, cô không muốn con trai còn bé thế này mà đã phải gieo vào lòng sự tự trách như vậy.

An Diễm ôm lấy gương mặt An An, nhìn sâu vào mắt cậu rồi nghiêm túc nói: “An An, con nhớ kỹ, con không phải là cục nợ, con là bảo bối quý giá nhất của mẹ, con là nguồn sống của mẹ, cho nên chỉ khi nào An An vui thì mẹ mới vui được!”

“Thật không mẹ? An An không phải là cục nợ chứ?” Ánh mắt An An chợt sáng bừng lên.

9. Chương 9

“Đương nhiên là thật rồi!” An Diễm gật đầu thật mạnh, sau đó dịu dàng nói với An An: “An An, con biết không? Trên đời này có rất nhiều người, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, có nhiều người có suy nghĩ sai lầm, nhưng lại không chịu sửa đổi, thậm chí còn ép người khác phải đồng ý với suy nghĩ của mình, thế nên điều chúng ta cần làm là không được để bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ sai lầm của họ.”

An Diễm thấy trên nét mặt An An hiện vẻ đăm chiêu thì nhận ra lời mình nói có vẻ đã quá cao siêu, thế là lại cười giải thích: “Nói tóm lại, An An chỉ cần nghe lời của người con yêu thương thôi là được rồi.”

“Con biết rồi!” Gương mặt bầu bĩnh của An An cuối cùng cũng nở nụ cười, “Người con yêu là mẹ, cho nên con chỉ cần nghe lời mẹ thôi, bà là người già, con phải tôn trọng bà, nhưng không nên nghe theo lời nói sai của bà.”

“Cục cưng thông minh quá!” An Diễm thơm lên mặt An An rồi nói, “Chắc mẹ nuôi Tư Kỳ của con cũng sốt ruột rồi, chúng ta mau lên lầu thôi.”

“Vâng!” An An gật đầu thật mạnh rồi đưa tay nắm lấy tay An Diễm, cùng bước lên trên.

Dưới ánh nắng, hai mẹ con cùng nắm tay nhau bước đi vui vẻ.

Trong nhà Lý Tư Kỳ...

“Tiểu Diễm, cậu đến rồi.” Lý Tư Kỳ trông thấy hai mẹ con An Diễm lập tức mời vào nhà, trên mặt dường như có chút ngượng ngập.

An Diễm vừa trông thấy nét mặt của Lý Tư Kỳ thì biết ngay Ôn Mỹ Lan hẳn đã kể lại chuyện họ vừa cãi cọ ở dưới lầu rồi, mà có lẽ còn thêm mắm dặm muối không ít nữa.

Nhưng Lý Tư Kỳ cũng là một người hiểu lí lẽ, cô hiểu rõ mẹ chồng mình là người thế nào, thế nên trong lúc đưa dép đi trong nhà cho An Điềm, cô nói khẽ vào tai An Điềm: “Tiểu Điềm, mẹ chồng mình tư tưởng cổ hủ lắm, bà có nói gì thì cậu cũng đừng để bụng.”

“Mình biết rồi.” An Điềm nhìn Lý Tư Kỳ bằng ánh mắt dịu dàng, tỏ ý cô không hề quan tâm chuyện đó.

Lý Tư Kỳ thấy An Điềm nói như thế mới thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi xổm xuống ngang bằng với An An rồi nói: “An An chơi ở dưới lầu lâu như thế có phải đói rồi không? Mẹ có làm món thịt chua ngọt mà con thích ăn nhất đấy, con đi rửa tay đi!”

Ôn Mỹ Lan ngồi gần đó nghe thấy lời Lý Tư Kỳ thì lập tức bất mãn, khó chịu nói với Mỹ Mỹ: “Ha ha, thật sự không biết làm mẹ kiểu gì nữa, con gái của mình thì không thèm quan tâm, lại đi quan tâm con nhà người ta trước, nhìn xem Mỹ Mỹ nhà ta gầy biết bao nhiêu, chỉ còn da bọc xương thôi!”

Ôn Mỹ Lan nói xong liền đưa tay sờ nắn cánh tay mũm mĩm của Mỹ Mỹ.

Lý Tư Kỳ lập tức thấy ngượng ngùng, cô đưa mắt nhìn chồng mình là Ôn Minh, nhưng chồng cô lại đang cặm cụi xem điện thoại, nhắn tin liên tục, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh khó xử của vợ mình.

An Điềm cũng khẽ thở dài, lúc này bèn ngẩng đầu nhìn Mỹ Mỹ đang ngồi trong lòng Ôn Mỹ Lan rồi cười nói: “Mỹ Mỹ, con xem mẹ nuôi mang gì đến cho con này, là búp bê Barbie mà con thích nhất đấy, cả một bộ luôn nhé!”

“Woa, con thích nhất là búp bê Barbie!” Mỹ Mỹ vừa nghe thấy búp bê Barbie thì hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng nhảy khỏi lòng bà nội chạy về phía An Điềm.

“Mau lên mẹ nuôi, đưa cho con!” Mỹ Mỹ chạy đến trước mặt An Điềm vừa nhảy nhót vừa nói.

“Mỹ Mỹ, trước khi nhận quà của mẹ nuôi phải nói thế nào?” Lý Tư Kỳ nhìn Mỹ Mỹ nghiêm túc nói.

“Cảm ơn mẹ!” Giọng nói trong trẻo của Mỹ Mỹ vang lên rất đáng yêu.

“Mỹ Mỹ ngoan lắm!” An Điềm nói xong liền đưa bộ đồ chơi Barbie cho Mỹ Mỹ, tuy cô đã tốn rất nhiều tiền để mua, nhưng nhìn dáng vẻ mừng rỡ này của Barbie, cô cũng cảm thấy rất đáng.

Mỹ Mỹ cười hí hửng đón lấy búp bê Barbie rồi chạy vào phòng mình chơi, Lý Tư Kỳ lúc này mới ngại ngùng nói: “Tiểu Điềm, cậu nhìn cậu xem, còn tốn tiền mua quà cho Mỹ Mỹ làm gì, đồ chơi trong phòng nó đã chất cao như núi rồi!”

“Không sao, Mỹ Mỹ vui là được.” An Điềm cười nói, “An An ở đây làm phiền cậu như thế, mình thấy ngại lắm!” An Điềm nói xong lại cầm một hộp đồ bỏ bước đến trước mặt Ôn Mỹ Lan nói, “Bác ơi, đây là thực phẩm dinh dưỡng con mua biếu bác, rất tốt cho sức khỏe, mong là bác sẽ thích.”

Thấy người ta có lòng như thế, Ôn Mỹ Lan lúc này mới hạ giọng nói: “Khách sáo quá rồi, sau này đừng lãng phí như thế.”

“Không sao đâu bác.” An Điềm thấy Ôn Mỹ Lan dịu giọng như thế thì biết bà đã thích quà của mình, lúc này mới yên tâm một chút.

Tục ngữ nói của cho là của nợ, mong là sau này Ôn Mỹ Lan sẽ nể mặt cô hơn một chút.

Lý Tư Kỳ đứng cạnh đó có vẻ hơi ngượng, thế nên liền bước đến nói với An Điềm: “Tiểu Điềm, mình còn nấu một món nữa là xong rồi, cậu xuống bếp giúp mình một chút đi.”

“Được, mình với cậu đi rửa tay đi!” An Điềm gật đầu rồi lại cúi xuống cầm một món quà lên nhìn An An nói, “Cục cưng, con đi chơi với Mỹ Mỹ đi, đây là tàu hỏa mẹ mua cho con này.”

“Vâng.” An An nhận món đồ chơi mẹ mua cho mình rồi chạy vào phòng chơi.

Ôn Mỹ Lan trông thấy An An vào phòng rồi, còn Mỹ Mỹ thì cũng đang ngồi chơi đồ chơi bèn đảo mắt một lát rồi từ từ đi đến bên cạnh Ôn Minh.

Ôn Minh lúc này đang nằm dài trên ghế sofa, không màng thế sự, chỉ tập trung nhắn tin.

“Con trai!” Ôn Mỹ Lan vừa nhìn về phía nhà bếp vừa nói khẽ, vẻ mặt ngập ngừng, “Chuyện là...”

“Mẹ, có gì mẹ nói thẳng ra đi được không?” Ôn Minh vẫn chăm chú nhìn điện thoại, khó chịu nói.

“Chính là chuyện người phụ nữ tên An Diễm đó để con trai ở nhà của chúng ta, một tháng đưa bao nhiêu tiền vậy?” Tròng mắt Ôn Mỹ Lan đảo liên tục, An Diễm này vừa nhìn đã biết không phải người đơn giản, rõ ràng không phải kẻ ngốc, cô ta bỏ nhiều tiền mua quà cho cả nhà như vậy hẳn phải có âm mưu gì đó.

“Con cũng không biết, dù sao thì tiền học phí và sinh hoạt phí của An An, An Diễm hàng tháng đều chuyển vào tài khoản của con rất đúng hạn, chỉ thừa chứ không thiếu.” Ôn Minh vẫn nhìn vào điện thoại, nhưng chủ đề này có vẻ khá vui nên ánh mắt anh sáng lên hẳn, chỉ có điều giọng điệu trả lời mẹ thì vẫn khó chịu.

“Thế à?” Ôn Mỹ Lan nghe vậy thì khẽ gật đầu, An Diễm này tính ra cũng được, vẫn biết chuyển tiền sinh hoạt phí và học phí cho con trai bà ta đúng hạn.

Nhưng công sức con trai và con dâu mình chăm sóc An An, không biết An Diễm đã tính vào chưa nhỉ?

Nghĩ đến đây, Ôn Mỹ Lan lại nhìn về phía nhà bếp, trông thấy Lý Tư Kỳ và An Diễm đang đứng trong bếp vừa nấu nướng vừa trò chuyện có vẻ rất vui vẻ.

Ôn Mỹ Lan bĩu môi, đứng dậy rồi rón rén bước về phía ấy.

Ôn Minh đang nhìn điện thoại lúc này khẽ liếc mắt nhìn mẹ mình, thấy dáng vẻ ấy là biết ngay Ôn Mỹ Lan đang muốn nghe trộm, nhưng anh ta không hề ngăn lại mà vẫn tiếp tục nhắn tin.

Ôn Mỹ Lan cứ thế rón rén bước đến cửa bếp, giả vờ như đang cúi người nhặt cái gì đấy rồi từ từ áp sát vào cửa.

10. Chương 10

Trong bếp, An Diễm và Lý Tư Kỳ đang bận rộn, thế nên không nhận ra Ôn Mỹ Lan đang đứng ngoài cửa nghe trộm.

“Tư Kỳ, thật sự cảm ơn cậu đã chăm sóc An An, dạo này mình bận quá, còn nhiều việc của An An phải phiền đến cậu rồi.” An Diễm vừa xếp số ớt chuông mới xắt xong vào đĩa vừa nói.

“Chuyện đó có là gì đâu?” Lý Tư Kỳ ném một miếng canh thịt sườn nấu ngô rồi cười nói, “Cậu cứ yên tâm làm việc đi, mình sẽ chăm sóc An An cho.”

“Ừ, cảm ơn cậu nhé.” An Diễm ngừng việc đang làm lại, cô nghĩ đến tình cảnh đang thất nghiệp hiện giờ của mình, trong lòng càng thấy biết ơn Lý Tư Kỳ nhiều hơn.

Hôm nay khi An Diễm đến đây đã chuyển hết số tiền còn lại trong tài khoản của mình vào thẻ của Lý Tư Kỳ, nhưng cho dù có như thế cũng vẫn chưa đủ.

Ai ngờ vừa rồi trong lúc nấu cơm, Lý Tư Kỳ lại chuyển ngược số tiền đó về cho cô, còn bảo với cô rằng cứ giữ lấy tiền ấy mà tiêu.

An Diễm cảm thấy Lý Tư Kỳ giống như chỉ cần nhìn thoáng qua là hiểu tình cảnh hiện giờ cô đang mắc phải, thế nên đã làm như thế để mong giúp được cho cô. Một người bạn tốt thế này, An Diễm quả thực có phúc mới có được!

“Tư Kỳ, cảm ơn cậu lần nữa, nhưng cậu vẫn nên nhận số tiền ấy đi, phần còn thiếu tháng sau mình nhất định sẽ chuyển cho cậu...”

“Được rồi mà, cậu không cần phải nói nữa!” Lý Tư Kỳ lập tức ngắt lời An Diễm, cô lấy thìa múc canh vào bát rồi nhìn An Diễm nói, “Tiểu Diễm, cậu điểm nào cũng tốt, chỉ duy nhất một việc không ổn, đó là quá khách sáo, chúng ta từ năm nhất đã là bạn thân rồi, mình lại lớn hơn cậu một tuổi, còn là mẹ nuôi của An An nữa, chăm sóc thằng bé cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa.” Lý Tư Kỳ giả vờ nổi giận trừng mắt với An Diễm, “Mình biết cậu là một người mạnh mẽ, rất ngại làm phiền người khác, nhưng cậu phải biết mình là bạn thân nhất của cậu, cho nên mình phải được cậu đối xử đặc biệt chút. Tiền sinh hoạt phí và tiền học của An An cậu cứ giữ đi, chờ tới khi nào cậu được thăng chức tăng lương hoặc lấy được chồng đại gia rồi đổi vận thì hẵng trả lại cho mình. Hừm hừm, đến lúc đó cậu mà không trả là không xong với mình đâu.”

An Diễm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lý Tư Kỳ, cảm động bật cười, quyết định không khách sáo với Lý Tư Kỳ nữa, dù vậy, trong lòng cô đã hạ một quyết tâm, chỉ cần tìm được việc là sẽ lập tức trả tiền lại cho Lý Tư Kỳ ngay, vì dù gì lương của chồng Lý Tư Kỳ cũng không cao, thế mà phải nuôi hai đứa trẻ, bây giờ lại có thêm một bà lão nữa chứ.

“Thôi đừng nghĩ nữa, mau nếm thử món canh của mình xem có vừa miệng chưa!” Lý Tư Kỳ trông thấy dáng vẻ trầm tư của An Diễm thì liền đặt một cái thìa vào bát canh rồi đưa cho An Diễm.

An Diễm nhận bát canh từ tay Lý Tư Kỳ, húp một thìa canh rồi tấm tắc khen: “Chà, món canh của Tư Kỳ nấu quả thực rất ngon, cậu đúng là hình mẫu của người đầu bếp đấy!”

“Ngon thì lát nữa phải ăn nhiều vào đấy, cậu xem cậu dạo này gầy đi biết bao nhiêu!” Lý Tư Kỳ mỉm cười với An Diễm rồi nhìn người bạn thân có số vất vả của mình mà đau lòng nói.

“Hôm nay cậu xuống bếp, mình đương nhiên phải ăn thật nhiều rồi!” An Diễm mỗi khi ăn đồ ăn ngon thì hình như chỉ có ăn ở nhà Lý Tư Kỳ mới cảm thấy có thể ăn thoải mái.

An Diễm và Lý Tư Kỳ ở trong bếp trò chuyện rất vui vẻ, không hề biết rằng toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện đều bị Ôn Mỹ Lan nghe thấy hết.

Ôn Mỹ Lan hừ mũi khó chịu, gương mặt đầy nếp nhăn lộ rõ vẻ bất mãn, biết ngay mà, An Diễm này rõ ràng không phải kẻ ngốc, thảo nào lại bỏ nhiều tiền như thế để mua quà, thì ra là không muốn đưa sinh hoạt phí và tiền học của An An nữa!

“Bà nội, bà đứng đây chơi trốn tìm đấy à?” Mỹ Mỹ sau khi chơi búp bê Barbie chán chê rồi, không biết từ lúc nào đã đứng ngay cạnh Ôn Mỹ Lan, cô bé ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn bà nội, giọng nói trong trẻo cất lên vang vào trong nhà bếp.

Lý Tư Kỳ và An Diễm nghe thấy giọng của Mỹ Mỹ liền bước ra cửa nhà bếp, lập tức trông thấy Ôn Mỹ Lan vẫn còn đang trong tư thế lom khom áp tai vào tường nghe lén.

Ôn Mỹ Lan thấy ánh mắt nghi hoặc của Lý Tư Kỳ và An Diễm nhìn mình thì chỉ biết ngượng ngùng đứng thẳng lên, cười với Lý Tư Kỳ: “Mẹ đang tìm giẻ lau, cái bàn kia bẩn quá, con cũng không chịu lau cho sạch sẽ, chà, giẻ lau đâu rồi nhỉ?”

Ôn Mỹ Lan vừa nói vừa giả vờ đi tìm giẻ lau.

Mỹ Mỹ vừa ôm búp bê Barbie vừa nhìn theo bóng dáng Ôn Mỹ Lan rồi nói: “Ồ, bà nội vừa rồi còn đứng ở đây mà, chẳng giống như đi tìm giẻ lau gì cả!”

Lý Tư Kỳ và An Diễm nghe Mỹ Mỹ nói như thế, lập tức hiểu ra ngay vừa rồi Ôn Mỹ Lan đã nghe trộm cuộc nói chuyện của họ.

Lý Tư Kỳ ngượng ngập cười xin lỗi An Diễm: “Tiểu Diễm à, mẹ chồng mình nhiều lúc tính tình có hơi kỳ lạ, cho nên cậu đừng để bụng nhé!”

“Đương nhiên mình không để bụng rồi!” An Diễm lập tức lắc đầu nói, “Không sao đâu.”

Tuy An Diễm không để bụng, nhưng cô chợt nhận ra người bạn thân của mình hiện giờ thật sự vất vả, có một người mẹ chồng có tư tưởng bảo thủ lại còn tự cho mình giỏi, đã thế lại còn có một người chồng vô tâm, thật sự là khó cho Tư Kỳ rồi.

Trên bàn ăn...

“Đây, Mỹ Mỹ nhà ta mau ăn con tôm này để được cao lớn nhé!” Ôn Mỹ Lan vừa vào bữa đã gấp ngay một con tôm to đã được lột vỏ cho vào bát của Mỹ Mỹ.

“Đây, con trai nuôi của mẹ thích ăn thịt chua ngọt nhất mà!” Lý Tư Kỳ cũng gấp một miếng thịt cho An An.

“Ha, cũng không biết có phải con ruột không nữa, con gái của mình thì bỏ mặc không lo, lại đi lo cho con trai của người ngoài.” Ôn Mỹ Lan lăm bằm thật nhỏ trước khi gấp một miếng thịt to cho vào miệng mình.

Nhưng cho dù có nói nhỏ đến đâu thì cũng đủ cho tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy.

Nhưng Ôn Minh thì lại có vẻ không quan tâm, tiếp tục nhai thức ăn nhồm nhoàm, còn Lý Tư Kỳ thì đành nở nụ cười ngượng ngập, giả vờ như không nghe thấy gì.

Chỉ có An Diễm là cảm thấy không ổn, lẽ nào mẹ chồng của Tư Kỳ trước nay luôn đối xử với cậu ấy như thế sao? Nếu bà ta cứ ở lại đây thì ngày tháng sau này của Tư Kỳ liệu có được yên ổn không? Hơn nữa nhìn thái độ của mẹ chồng Tư Kỳ thì bà ta có vẻ rất không ưng việc An An ở lại đây, vậy phải làm sao đây?

Trong lúc An Diễm đang suy tư về việc này thì Ôn Mỹ Lan lại nói tiếp: “Cô An à, con trai An An của cô ăn ở nhà con trai tôi, cô đã chuyển tiền học phí và tiền sinh hoạt chưa thế? Cô cũng biết đấy, lương của con trai và con dâu tôi không cao, còn phải nuôi Mỹ Mỹ và bà già này nữa.”

“Con...” An Diễm cắn môi, biết rõ cuộc nói chuyện vừa rồi giữa cô và Lý Tư Kỳ đều đã bị Ôn Mỹ Lan nghe thấy hết, nhưng cô không giận về việc bị nghe lén mà chỉ cảm thấy áy náy.

Chỉ vì tình cảnh bức bách hiện giờ của mình mà lại khiến người bạn thân nhiều năm phải khó xử trước mặt mẹ chồng.

“Bác à, con sẽ lập tức chuyển tiền vào thẻ của Tư Kỳ.” An Diễm nói rất chắc nịch.

“Ừ.” Ôn Mỹ Lan nghe An Diễm nói như thế mới hài lòng gật đầu, rồi lại nói một cách khách sáo, “Cô An, không phải là tôi không thấu tình đạt lý, chỉ là ở xã hội hiện giờ, người ta đều như thế cả, đến ngay cả anh chị em ruột còn tính toán nữa là, cho nên...”

“Bác à, con biết rồi, con sẽ chuyển tiền ngay mà.” An Diễm mỉm cười với Ôn Mỹ Lan, hứa lại một lần nữa.

“Tiểu Diễm, không cần...”

“Tư Kỳ, cậu không cần nói nữa!” An Diễm vội vàng ngắt lời Lý Tư Kỳ, không muốn Lý Tư Kỳ phải bất hòa với mẹ chồng, bởi vì mẹ chồng con dâu muôn đời nay đã khó hòa hợp, An Diễm không muốn Tư Kỳ vì mình mà lại có thêm mâu thuẫn với mẹ chồng.

Lý Tư Kỳ trông thấy vẻ mặt khó xử của An An thì lập tức nổi giận đùng đùng, bà mẹ chồng này từ tuần trước đã bắt đầu đến nhà cô, ngoài việc liên tục sai cô làm cái này cái kia ra còn hay bắt bẻ này nọ, cứ ngậm bóng gió rằng Lý Tư Kỳ không xứng với con trai bà ta, bây giờ đến ngay cả việc cô giúp người bạn thân của mình mà cũng muốn chen vào, thật sự đã khiến cho cả cô và An Diễm đều mất mặt!

Cô quay sang nhìn Ôn Minh, thấy anh ta vẫn có vẻ không hề quan tâm, chỉ cặm cụi ăn, không nói tiếng nào.

Bầu không khí bữa cơm chợt trở nên căng thẳng, ngay cả An An còn rất bé mà cũng cảm nhận được, cậu buông đũa, cúi gằm mặt xuống.

Chỉ có Mỹ Mỹ là vẫn cứ lú lo: “Bà nội, con muốn ăn tôm nữa.”

“Được rồi, vậy để bà...”

Ôn Mỹ Lan còn chưa kịp nói dứt câu thì chợt nghe Ôn Minh kêu ối một tiếng, đánh rơi cả miếng thịt đang gấp.

“Con trai, con làm sao thế?” Ôn Mỹ Lan vội vàng buông đũa hỏi han.

11. Chương 11

Ôn Minh bực dọc đập đũa nhìn Lý Tư Kỳ rồi giận dữ hỏi: “Sao đang ăn cơm mà em lại đá vào chân anh?”

Ôn Mỹ Lan vừa nghe Ôn Minh nói Lý Tư Kỳ đá vào chân con trai mình thì lập tức nổi điên, bà ta trừng mắt nhìn Lý Tư Kỳ rồi hỏi như chất vấn: “Lý Tư Kỳ, tại sao cô lại đánh con trai tôi?”

Lúc này, cơn giận Lý Tư Kỳ kiềm nén từ nãy cuối cùng cũng bùng nổ, cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn hai mẹ con Ôn Mỹ Lan mà nói: “Thứ nhất, Ôn Minh là chồng con, chuyện giữa hai vợ chồng con thì mong mẹ chồng như mẹ đừng can dự vào. Thứ hai, cái nhà này từ trong ra ngoài đều do con lo liệu, tiền lương của con cao hơn của Ôn Minh, cho nên tiền của Tiểu Diễm, con nói không cần là không cần!”

“Lý Tư Kỳ, cô nói như thế là có ý gì? Tôi là mẹ chồng của cô, bây giờ nói một câu cũng không được sao?” Ôn Mỹ Lan vừa nghe Lý Tư Kỳ nói xong thì lập tức lồng lộn, “Cô không biết tôn trọng người lớn sao?”

“Giữa người với người thì cần tôn trọng lẫn nhau, mẹ đã quá đáng với bạn của con, thế nên con phải chỉ ra cái sai của mẹ, làm thế cũng không có gì là không được!” Lý Tư Kỳ nói một cách không ngần ngại với Ôn Mỹ Lan.

“Tư Kỳ, cậu đừng nói nữa.” An Diễm lúc này cảm thấy khó xử vô cùng, cô lập tức kéo tay Lý Tư Kỳ khuyên nhủ.

“Tiểu Diễm, không sao đâu.” Lý Tư Kỳ nắm tay An Diễm, mỉm cười với cô, muốn cô yên tâm, dù gì thì bản thân cô cũng không thể chấp nhận được một người mẹ chồng ngang ngược thế này!

Lý Tư Kỳ ghé sát lại An Diễm rồi nói khẽ với cô: “Tiểu Diễm, số tiền đó, có nói gì cậu cũng không được chuyển cho mình, nếu không thì cậu đã chịu khuất phục sự vô lí của mẹ chồng mình rồi, cậu là bạn của mình thì phải đứng cùng chiến tuyến với mình chứ!”

An Diễm nhìn Lý Tư Kỳ, cảm thấy có hơi do dự.

Lý Tư Kỳ dặn dò An Diễm xong lại quay sang nhìn Ôn Mỹ Lan và Ôn Minh, nói rõ từng chữ một: “Tiểu Diễm, nhớ lấy, mình đã nói không cần là không cần!”

An Diễm thấy thái độ kiên quyết của Lý Tư Kỳ thì cũng đành phải gật đầu, cô chắc chắn sẽ đứng về phía bạn mình, nhưng dù gì thì số tiền này cũng nhất định phải trả lại.

Còn Ôn Mỹ Lan lúc này hoàn toàn ngơ ngác, cô con dâu vốn luôn cung kính với bà ta nay đột nhiên trở nên ngang ngạnh thế này, bà ta lập tức bật khóc đầm gối thùm thụp, vừa nhìn Ôn Minh vừa gào lên: “Con trai ơi, vợ con bắt tay với người ngoài muốn ngồi lên đầu lên cổ mẹ kìa! Thế mà con không nói câu nào sao?”

“Trời ơi, mẹ, mẹ yên lặng một chút đi được không?” Ôn Minh vốn là một người vô tâm, thấy mẹ ức hiếp vợ, anh ta vẫn xem như không biết, bây giờ đến lượt vợ cãi lại mẹ, anh ta lại càng chẳng muốn nói. Anh ta không muốn quan tâm mấy chuyện này, chuyện giữa mẹ và vợ thì cứ để họ tự giải quyết, bây giờ thà anh ta về phòng chơi game hoặc chat với bạn bè còn sướng hơn.

“Tôi không muốn sống nữa! Con dâu bất hiếu, chỉ biết lo cho người ngoài, còn con trai tôi vất vả khổ sở nuôi nấng nên người cũng không thèm quan tâm tôi, thế thì tôi còn sống làm gì nữa? Thà chết đi cho rồi!” Ôn Mỹ Lan rống lên nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

An Diễm thấy ngưỡng ngấp, cô đứng dậy định an ủi Ôn Mỹ Lan nhưng bị Lý Tư Kỳ ngăn lại.

Lý Tư Kỳ lạnh lùng nhìn Ôn Mỹ Lan, kiên quyết nói: “Tiểu Diễm, cậu đừng nói gì, mặc kệ bà ấy!”

“Không ăn nữa!” Ôn Minh đập mạnh đũa, “Cả ngày cứ thế này không thấy mệt à?” Ôn Minh nhìn Ôn Mỹ Lan và Lý Tư Kỳ một cái rồi cầm cái điện thoại vốn đã luôn ở trên tay từ nãy quay người bước thẳng vào phòng ngủ.

Ôn Mỹ Lan thấy con trai nổi giận như thế lập tức sợ hãi không nói gì nữa, đành phải yên lặng cầm đũa lên ăn cơm tiếp.

Còn Lý Tư Kỳ trông thấy dáng vẻ này của mẹ chồng mình thì liền cười lạnh lùng, quả nhiên là người tốt thì sẽ bị ức hiếp mà, biết thế đáng lẽ mình nên làm thế này từ lâu rồi mới phải!

Lý Tư Kỳ nghĩ một lúc rồi gấp rau lần lượt cho vào bát của Mỹ Mỹ và An An, hoàn toàn không còn vẻ giận dữ vừa rồi nữa, “Mỹ Mỹ và An An ăn nhiều rau vào nhé, có vậy mới tốt cho sức khỏe.”

“Cảm ơn mẹ nuôi!” An An cười lễ phép với Lý Tư Kỳ, nhưng tâm trạng vẫn không vui chút nào, từ sau khi bà đến đây thì bầu không khí trong nhà không còn được thoải mái như trước nữa, An An vốn luôn muốn về ở với mẹ nay lại càng mong có thể rời khỏi đây.

An Diễm cúi đầu nhìn An An đang yên lặng ăn cơm, biết rõ trong lòng cậu đang nghĩ gì, thế nên càng quyết tâm phải tìm được một công việc thật tốt, kiếm thật nhiều tiền rồi mau chóng đón An An về.

Sau khi ăn cơm ở nhà Lý Tư Kỳ xong, An Diễm đành phải về.

Do vừa rồi đã cãi nhau trên bàn ăn nên Ôn Mỹ Lan không xuống tiễn cô, còn Ôn Minh cũng chỉ lịch sự chào một tiếng.

Chỉ có Lý Tư Kỳ là dắt cả Mỹ Mỹ và An An cùng tiễn cô xuống dưới lầu.

“Tạm biệt mẹ.” An An vẫy bàn tay bé xinh nói với mẹ, An Diễm trông thấy đáng vẻ không nỡ rời xa của An An thì liền không cầm được nước mắt.

“An An, mẹ hứa với con, chỉ cần công việc của mẹ ổn định thì sẽ lập tức đến đón An An!” An Diễm sụt sùi ôm An An vào lòng.

“Tiểu Diễm, cậu cũng đừng quá áp lực, mình sẽ chăm sóc tốt cho An An mà.” Lý Tư Kỳ vỗ vai An Diễm để cô yên tâm.

“Ừ.” An Diễm đỏ hoe mắt gạt đầu với Lý Tư Kỳ, bước đi chốc chốc lại quay đầu nhìn An An.

Về đến căn hộ chung cư của mình, trong đầu An Diễm lúc này tràn ngập hình ảnh gương mặt ngây thơ của An An. Cô thần thờ rút chìa khóa định mở cửa, nhưng ngay lúc đó thì bà chủ nhà chợt xuất hiện.

Bà chủ nhà gài các cuộn uốn tóc đầy trên đầu, trên mình mặc bộ váy ngủ màu hồng rất rộng che đi thân hình phốp pháp của mình, chị ta đứng nhìn đáng vẻ lóng ngóng của An Diễm rồi hỏi: “An Diễm à, về rồi đấy à?”

“Vâng.” An Diễm gạt đầu, biết rõ bà chủ nhà đến để đòi tiền mình, rồi chợt nhớ đến số tiền Lý Tư Kỳ hôm nay mới chuyển lại cho mình, cô cắn môi, cuối cùng quyết định, “Chị chủ nhà, là chuyện tiền thuê nhà đúng không? Hiện giờ em không còn tiền mặt, em chuyển tiền cho chị được không?”

“Được được được, sao cũng được hết!” Bà chủ nhà trông thấy An Diễm không có vẻ muốn quỵt tiền thì lập tức bật cười, chỉ cần chịu trả tiền thì tiền mặt hay tiền chuyển khoản gì cũng được mà!

“Vậy được, em vào nhà sẽ chuyển tiền cho chị ngay.” An Diễm gạt đầu, nhưng vừa định bước vào nhà thì chợt bị bà chủ ngăn lại, chị ta ngập ngừng một chút rồi nói với An Diễm, “Tốt nhất bây giờ cô chuyển luôn cho tôi đi...”

Bà chủ nhà cho người ta thuê nhà cũng đã lâu, gặp phải biết bao nhiêu kẻ quỵt tiền rồi, nhà của chị ta phòng ốc rất đẹp vị trí lại rất ổn, quan trọng là giá cho thuê cực kì rẻ, ban đầu chị ta vì trông An Diễm không phải là kẻ dễ quỵt tiền nên mới chịu cho cô thuê, nhưng bây giờ chị ta cảm thấy càng lúc càng không thể tin An Diễm rồi.

An Diễm bất lực thở dài, đành phải hỏi thông tin tài khoản của bà chủ nhà rồi lập tức chuyển tiền, bà chủ nhà lúc này mới hài lòng rời đi.

An Diễm tiễn bà chủ nhà đi rồi mới bước vào căn hộ nhỏ của mình, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, cũng không bật đèn lên.

Căn phòng tối om, chỉ có ánh đèn đường bên ngoài hắt vào một chút. An Diễm ngồi nhìn căn phòng, chợt cảm thấy có thứ nước gì đó mặn mặn cay cay chảy vào miệng mình, cô đưa tay lên lau miệng mới phát hiện ra mình đang khóc.

12. Chương 12

An Diễm tự cười mình, sao lại yếu đuối như vậy? Chẳng qua chỉ là bị đuổi việc thôi mà đã chán nản thế này. Cô đưa tay lau sạch nước mắt rồi đứng dậy mở đèn.

Ánh đèn vàng rực rỡ lập tức soi sáng căn nhà, An Diễm hít một hơi thật sâu rồi mở máy tính, muốn lên mạng xem đơn xin việc mình nộp đã có ai phản hồi chưa.

Nhưng cô mau chóng thất vọng, bởi tất cả các công ty đều trả lời là không nhận cô!

An Diễm không tin được mà lắc đầu, cô là sinh viên tốt nghiệp trường đại học H danh tiếng, lại có bốn năm kinh nghiệm làm việc, yêu cầu chức vụ và mức lương cũng không cao, vậy tại sao lại không có ai chịu nhận cô?

Không lẽ Cố Thiên Tuấn thật sự muốn triệt đường sống của cô sao?

An Diễm lắc đầu, chán ngán vô cùng, tên Cố Thiên Tuấn này sao lại ác độc như thế, đến tận bây giờ vẫn không chịu buông tha cho cô!

Nhưng cho dù có căm ghét đến đâu thì thế lực của Cố Thiên Tuấn ở thành phố H này suốt bốn năm nay vẫn không ai địch nổi, còn cô lúc này lại thân cô thế cô, càng không thể phản kháng!

Nghĩ đến đây, An Diễm lại cảm thấy đau đầu, dù sao bất kì việc gì, chỉ cần dính dáng đến Cố Thiên Tuấn thì chắc chắn sẽ rất tồi tệ!

“Hắt xì!” An Diễm lại hắt hơi một lần nữa, từ sau đêm qua bị dội nước lạnh, cô cứ thấy trong người khó chịu, đã uống thuốc cảm rồi nhưng vẫn không đỡ.

Nghĩ một lúc, An Diễm mở hộp tủ định lấy thuốc cảm còn lại ra uống hết thì chợt trông thấy tấm danh thiếp của Vương tổng.

Đột nhiên, bàn tay An Diễm khựng lại. Lúc đầu cô giữ tấm danh thiếp của ông Vương lại là vì muốn giúp ích cho công việc, bây giờ tuy cô đã nghỉ việc, nhưng nếu có thể bàn chuyện làm ăn thành công với đối tác lớn như ông Vương thì có khi nào sẽ có cơ hội quay lại Tô Thị làm việc không?

Nghĩ đến đây, An Diễm càng nắm chặt tấm danh thiếp như một bảo bối, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, lúc này là tám giờ tối, cũng chưa muộn lắm, không thể chậm trễ, An Diễm quyết định sẽ gọi điện cho ông Vương, cố gắng một lần cuối cùng!

An Diễm nhấc điện thoại lên rồi bấm số trên danh thiếp, điện thoại chỉ vang ba tiếng là đã được bắt.

Nhưng An Diễm nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn, có tiếng phụ nữ, có tiếng cụng ly, còn có tiếng đàn ông cười đùa, hình như họ đang ở trong một quán bar.

“A lô? Cho hỏi ai vậy?” Giọng ngà ngà say của Vương tổng vang lên.

“Chào Vương tổng, ông còn nhớ tôi không? Lần trước ở buổi tiệc của tập đoàn Lâm Thị, tôi với ông có nói chuyện vài câu, tôi là An Diễm.” Giọng của An Diễm rất êm tai, khiến ông Vương nghe mà tỉnh lại vài phần.

“Nhớ chứ nhớ chứ!” Vương tổng đang nằm dài trên ghế lập tức ngồi dậy, gật đầu hỏi, “Cô An có việc gì không?”

“Chuyện là...” An Diễm ngập ngừng một lát rồi nói, “Vương tổng cũng biết đấy, ông là nhà cung ứng vật liệu may mặc lớn nhất của công ty Tô Thị, thời gian này Tô Thị chúng tôi đang định hợp tác với ông, trước khi chính thức bàn chuyện, tôi muốn hỏi ông một số việc.”

An Diễm nói xong, trong lòng có hơi thấp thỏm, bởi vì việc hợp tác với ông Vương, bên Tô Thị hẳn đã phái người sang bàn rồi, bây giờ cô lại đường đột gọi điện như thế, không biết ông có chịu nói chuyện với cô hay không.

“Thì ra là việc này.” Vương tổng ở đầu dây bên kia có vẻ hơi do dự, sau đó nói, “Chuyện hợp tác chúng ta nói sau cũng được, việc này không gấp mà.”

An Diễm nghe ông Vương nói như thế, trong lòng nghĩ có phải mình đã mất cơ hội rồi hay không? Lẽ nào phải bỏ cuộc như vậy sao?

An Diễm cắn răng tiếp tục cười nói: “Vương tổng, ông cũng biết, đối với một nhân viên như tôi thì cơ hội thế này là không dễ, tôi mong Vương tổng sẽ cho tôi một cơ hội.”

“Vây à...” Vương tổng đầu dây bên kia lại có vẻ ngập ngừng, sau đó nói tiếp, “Thật ra, ba ngày nữa tôi sẽ gặp vài người sếp của cô để bàn chuyện làm ăn, mong là lúc đó cô cũng có mặt, tôi sẽ giới thiệu cho cô quen vài ông chủ. Tới lúc ấy cơ hội mà cô nhận được không chỉ là cơ hội hợp tác với tôi không đâu!”

An Diễm nghe Vương tổng nói như thế, sắc mặt lập tức sa sầm, ông Vương nói như thế là muốn cô đi hầu rượu cho ông ta sao?

Nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép An Diễm đắn đo nữa, cô chỉ do dự ba giây là liền đáp: “Được, vậy Vương tổng cho tôi địa chỉ đi, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Tốt lắm, địa chỉ là ở nhà hàng Hoàng Đế sang trọng bậc nhất thành phố H này, hiện giờ tôi đang bảo thư kí đặt phòng, sẽ báo lại cho cô sau.

“Vâng, cảm ơn Vương tổng đã cho tôi cơ hội này.” An Diễm cảm ơn một cách chân thành.

Vương tổng thấy An Diễm lần này chủ động như thế thì lập tức suy nghĩ một chút, sau đó nói với An Diễm bằng giọng ám muội: “Cô An à, chỉ cần cô ngoan ngoan đi theo tôi thì cơ hội sẽ có nhiều lắm.

“Vâng, tôi hiểu mà.” An Diễm cắn răng đáp, giọng nói tuy rất xởi lởi nhưng nụ cười trên miệng lại méo xệch.

An Diễm cúp máy rồi ngao ngán nằm lên chiếc giường bé xíu trong phòng. Cô nhắm mắt, cảm thấy cả người mệt mỏi. Cô hiểu rõ ba ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại không đủ quyết tâm để ngăn chặn những điều sắp xảy ra ấy, cô đã bị hiện thực tàn khốc chèn ép đến mức không muốn suy nghĩ nữa rồi.

An Diễm cứ suy nghĩ vu vơ như thế rồi ngủ thiếp đi, bây giờ cô đang thật sự rất cần được nghỉ ngơi.

Ba ngày trôi qua rất nhanh...

An Diễm ngồi trước gương, trang điểm cho gương mặt thanh tú của mình. Đôi mắt bồ câu xinh đẹp lúc này đã trở nên sắc sảo, đôi môi chúm chím hồng đào lúc này đã được thoa son quyến rũ.

An Diễm hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy mặc chiếc váy màu đen hở lưng. Chiếc váy này là do chính tay cô thiết kế, phong cách mạnh bạo lại gợi cảm, thiết kế hở ngực phô bày xương quai xanh hoàn hảo của cô, phần lưng hở chữ V đã khoe trọn tấm lưng trắng trẻo, khiến người ta không thể rời mắt.

An Diễm mang đôi giày cao gót cao bảy tấc màu bạc rồi xách túi bước ra khỏi nhà.

Theo địa chỉ nhận được, An Diễm đến trước cửa phòng VIP mà ông Vương đã dặn rất đúng giờ.

Cô nhìn cánh cửa sang trọng, hít một hơi thật sâu rồi bước vào theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ.

Vừa bước vào phòng, một cảnh tượng xa hoa ập vào mắt cô, ánh đèn trong phòng mờ ảo, khắp nơi vang lên tiếng cười đùa của các cô gái, An Diễm thấy trong phòng có khoảng sáu bảy người, nhưng không trông thấy rõ mặt của họ.

Cổ nhìn kĩ một lúc, An Diễm mới trông thấy Vương tổng đang ngồi gần cửa, ông ta đang cầm micro hát, tay còn lại thì sờ soạng lung tung khắp người cô gái ăn mặc hở hang bên cạnh.

An Diễm nhìn mấy cô gái ấy rồi lại nhìn lại mình, nhận ra mình ăn mặc thế này cũng vẫn còn kín đáo chán.

“Vương tổng!” An Diễm cố nở nụ cười bước đến.

“Chà, cô An đến rồi!” Vương tổng đang hát, nghe thấy giọng của An Diễm thì lập tức chuyển ánh nhìn sang cô. Ông ta phẩy tay một cái, cô gái đang ngồi cạnh lập tức biết điều đứng dậy đi sang chỗ khác.

An Diễm thấy thế, có hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn bước đến ngồi cạnh Vương tổng.

Vương tổng thấy An Diễm đến ngồi cạnh mình thì hai mắt lập tức sáng lên đầy phấn khích, ông ta mỉm cười với cô rồi bắt đầu thăm dò bằng cách đặt tay lên vai cô.

13. Chương 13

Cả người An Diễm lập tức căng cứng, nhưng rồi vẫn quay sang nhìn Vương tổng nở nụ cười không tự nhiên, xem như đã âm thầm chấp nhận hành vi ấy.

Vương tổng rất hài lòng với biểu hiện của An Diễm, bèn dịch sát cả người vào cô rồi nhìn cô nói: “Hôm nay cô An có thể nể mặt tôi mà đến đây, tôi rất vui!”

“Cảm ơn Vương tổng, có thể gặp được ông mới là vinh hạnh của tôi.” Gương mặt An Diễm hiện rõ vẻ lấy lòng, tuy bình thường cô rất ghét dáng vẻ này.

“Ha ha ha, cô An thật đúng là biết nói chuyện.” Vương tổng thích thú đưa tay xoa xoa cái đầu hói một nửa của mình, sau đó nhìn về một góc phòng rồi nói, “Cô An à, hôm nay tôi cũng không để cô uống công đến đâu. Lần trước tôi đã bảo với cô là sẽ giới thiệu vài khách hàng lớn cho cô, kia, ở bên kia đấy!”

Vương tổng nói xong liền hất hất cằm tỏ ý bảo An Diễm nhìn về phía cuối phòng.

Nhưng ánh đèn trong phòng lúc này quá mờ ảo, An Diễm chỉ có thể nhìn thấy một người cao to đang vắt chân ngồi ở phía ấy uống rượu một mình.

“Khách hàng này tôi đã hẹn mấy lần rồi, hôm nay mới đồng ý gặp mặt đấy. Hôm nay chỉ cần cô tóm được anh ta thì đừng nói là có thể hợp tác với công ty tôi mà thậm chí tài nguyên của cả thành phố H sẽ mặc cho cô lựa chọn!”

Tuy rất không muốn An Diễm vừa đến tay mình là phải đẩy đi thế này, nhưng dù sao ông Vương cũng là người kinh doanh, chỉ cần có thể lấy lòng được nhân vật lớn thì sau này sẽ có thể có được những cô gái còn tốt hơn cả An Diễm! Hôm nay Vương tổng đã phải rất nhiều cô gái đến tiếp cận nhưng đều không thành công, thế nên lúc này ông đặt toàn bộ hi vọng vào An Diễm.

Vương tổng nghĩ như thế bèn cầm li rượu đưa ra trước mặt An Diễm nói: “Thành bại hôm nay đều ở cô An cả đấy! Chỉ cần cô tóm được anh ta thì tất cả những việc còn lại cô hoàn toàn không phải lo nữa!”

An Diễm nhìn li rượu trong tay Vương tổng, mím môi rồi lặng lẽ nhận lấy. Cô đứng dậy, cố gắng nở một nụ cười rồi nhẹ nhàng bước qua.

“Chào anh, tôi mời anh một li được không?” An Diễm cầm li rượu bước đến bên cạnh người đang ngồi một mình ấy.

“Không có hứng thú!” Cố Thiên Tuấn cầm li rượu của mình nốc sạch rồi lạnh lùng trả lời. Do Lâm Kính Trạch đã bàn với anh là muốn tiến vào ngành thiết kế quân phục, mà Vương tổng này lại là nhà cung ứng vật liệu may mặc lớn nhất thành phố H, quan hệ rộng rãi, thế nên Cố Thiên Tuấn sau khi bị Lâm Kính Trạch nài nỉ mấy lượt mới đành miễn cưỡng đồng ý ăn một bữa cơm với Vương tổng.

Nhưng ăn cơm xong, Vương tổng lại đề nghị đi giải trí một chút, Lâm Kính Trạch vừa nghe đã lập tức nhận lời, Cố Thiên Tuấn đành phải theo Lâm Kính Trạch đến đây.

Thế mà Lâm Kính Trạch chưa ngồi chơi bao lâu đã bỏ về để đi hẹn hò với cô gái khác, để mặc anh ở lại đây uống rượu một mình. Anh đang định không chờ Lâm Kính Trạch về nữa, uống hết li rượu này sẽ đứng dậy cáo từ, ai ngờ đúng lúc này lại xuất hiện một cô gái không biết điều muốn tán tỉnh anh!

Còn An Diễm nghe thấy giọng nói ấy liền lập tức cau mày, giọng nói này quen thuộc quá! Đường như cô đã nghe thấy ở đâu rồi!

Trong lòng đầy thắc mắc, An Diễm cố dựa vào ánh đèn mờ ảo từ từ quan sát Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn thấy cô gái này vẫn chưa chịu bỏ đi thì liền khó chịu ngẩng đầu lên.

Bốn mắt vừa nhìn nhau, trong đầu hai người lập tức bật ra một câu hỏi giống nhau:

Sao lại là anh ta?

Sao lại là cô ta?

Cố Thiên Tuấn trong lúc kinh ngạc đã mau chóng quan sát An Diễm một lượt, bộ váy đen bó sát và đôi giày cao gót màu bạc đã giúp cô khoe hết những nét quyến rũ trên cơ thể mình.

Ha ha, ăn mặc hở hang thế này, An Nhiên à, cô rốt cuộc đang muốn làm gì thế?

Cố Thiên Tuấn nheo nheo mắt, dùng ánh nhìn sắc bén nhìn thẳng vào mặt An Diễm.

Dưới mái tóc bồng bềnh là một gương mặt trắng trẻo, đôi mày cong vút được kẻ kỹ lưỡng, đôi môi đỏ căng mọng hết như màu của li rượu vang trong tay cô.

Cố Thiên Tuấn khẽ cau mày, anh không thể tin được một An Nhiên từng trông như một cô bé nay lại có được gương mặt sắc sảo thế này, đặc biệt là đôi mắt của cô, thật sự quyến rũ đến mức khiến anh có hơi không thể rời mắt.

Thấy Cố Thiên Tuấn cứ nhìn mình chằm chằm, nụ cười của An Diễm lập tức trở nên sượng sùng, tại sao mình lại gặp Cố Thiên Tuấn ở đây chứ? Anh ta không phải nổi tiếng là người đàn ông đàn ông hoàng sao? Bây giờ đã muộn rồi, anh ta đáng lẽ phải ở biệt thự với người vợ bệnh tật của mình mới phải chứ! Sao lại ra đây trắng hoa thế này?

Xem ra Cố Thiên Tuấn hoàn toàn chẳng phải là kẻ chung thủy với vợ như người ta vẫn hay đồn đại! Cộng với dáng vẻ ngạo mạn này của anh ta đúng là ngàn năm không đổi!

Nhưng những chuyện này thì có liên quan gì đến cô chứ? Hai người họ từ bốn năm trước đã là những kẻ xa lạ rồi. Hôm nay cho dù cô có gặp lại anh thì chẳng qua cũng chỉ là một cô gái muốn được kiểm soát từ anh mà thôi.

Nếu đã không thể né tránh thì chi bằng cứ đối diện vậy! Cô còn phải nuôi sống bản thân và An An, không có hơi đâu mà làm giá!

Nghĩ đến đây, An Diễm lập tức điều chỉnh lại tâm trạng, cô lắc nhẹ li rượu trong tay rồi cười nói với Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, đúng là trùng hợp!”

Cố Thiên Tuấn không trả lời An Diễm, đôi môi anh hơi run run, anh đã từng nghĩ đến cảnh nếu gặp lại An Diễm, có lẽ cô sẽ bật khóc rồi mắng anh là đồ khốn kiếp, hoặc cũng có thể như hôm ở buổi tiệc, cô sẽ ngoảnh mặt bỏ đi thẳng.

Nhưng Cố Thiên Tuấn thật sự không thể ngờ, An Diễm lúc này lại có thể mặt không biến sắc mà chào hỏi anh như vậy!

“Cố tổng sao không nói gì thế?” An Diễm vẫn cầm li rượu tỏ vẻ thản nhiên như không, sau đó nói với Cố Thiên Tuấn, “Cố tổng, li rượu này là tôi mời anh, sau này công ty Tô Thị chúng tôi và cả Vương tổng đều mong sẽ được anh chiếu cố!”

An Diễm dứt lời lập tức nâng li rượu lên định uống sạch.

Nhưng đúng lúc ấy thì Cố Thiên Tuấn lại đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Trên gương mặt sắc bén của Cố Thiên Tuấn hiện lên một nét thắc mắc, An Nhiên ngây thơ ngốc nghếch trước đây sao lại thành ra dáng vẻ thế này?

“An Nhiên... cô...”

“Suyt...” An Diễm đưa ngón tay thanh mảnh chặn trước miệng Cố Thiên Tuấn, cô chớp đôi mắt quyến rũ của mình rồi cười nói: “Cố tổng, tôi đã không còn là An Nhiên của bốn năm trước nữa, bây giờ tôi là An Diễm. Chữ Diễm trong câu ‘Diễm báo của ám muội và dục vọng’ ấy.”

Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không thể ngờ, An Nhiên, à không, là An Diễm, lại có thể trở thành dáng vẻ thế này! Là do năm xưa anh đã bỏ rơi cô nên mới khiến cô thành ra nông nổi này ư?

Năm xưa anh đã cho cô tiền đền bù li hôn rồi, là do An Diễm không chịu nhận thôi, chuyện này không liên quan đến anh!

Tuy Cố Thiên Tuấn trong lòng cứ luôn viện cớ cho mình, nhưng tình cảm anh dành cho An Diễm thì đã có sự thay đổi.

“Được rồi, hãy nể mặt giao tình trước đây của chúng ta mà uống với tôi li rượu này, để tôi còn có thể ăn nói với Vương tổng.” An Diễm không nhận ra vẻ thay đổi trên gương mặt Cố Thiên Tuấn, cô chỉ biết nhiệm vụ hiện giờ của mình là phải hoàn thành lời dặn của ông Vương, từ đó mới có thể quay về làm việc ở Tô Thị, còn những ân oán tình thù khác thì đều không quan trọng bằng việc phải kiếm tiền nuôi con trai.

An Diễm lại nâng li rượu lên đưa ra trước mặt Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn lạnh lùng chăm chú nhìn li rượu, sau đó ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt vô tâm của An Diễm rồi hỏi: “An Diễm, cô đang cần tiền lắm sao?”

14. Chương 14

Bàn tay đang cầm li rượu của An Diễm lập tức khựng lại. Cần tiền ư? Tôi đương nhiên là rất cần tiền rồi! Bốn năm nay, tôi mỗi khắc mỗi giây đều cảm thấy mình rất cần tiền!

Cố Thiên Tuấn trông thấy phản ứng của An Diễm thì trong lòng lập tức hiểu ra, anh nghĩ một lát rồi đưa tay đẩy li rượu trong tay An Diễm ra, bình thần nói: “Bốn năm trước, lúc tôi và cô kí đơn li hôn, tôi đã có để cho cô một số tiền đền bù li hôn. Năm đó cô không chịu nhận, nhưng tiền đó giờ vẫn còn, nếu cô bằng lòng thì tôi sẽ đưa số tiền đó cả gốc lẫn lãi cho cô hết.”

Làm như vậy thì liệu sự áy náy anh dành cho cô có bớt đi không? Nghĩ như thế, trong lòng Cố Thiên Tuấn chợt cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Câu nói ấy của Cố Thiên Tuấn khiến An Diễm giật mình, hiện giờ đang lâm vào tình cảnh khó khăn nên khi nghe anh nói câu đó, cô suýt nữa đã muốn trả lời ngay rằng “Tôi đồng ý.”

Số tiền đó đối với bất kì ai cũng là một số tiền không nhỏ, nếu An Diễm nhận số tiền ấy của Cố Thiên Tuấn thì sẽ có thể giải quyết được vấn đề đau đầu trước mắt, thậm chí có thể giúp cô và An An sống thoải mái cả đời. Cô cũng không cần phải vất vả ngồi đây lấy lòng Vương tổng, mang lên mình một cái mặt nạ giả tạo uống rượu với đàn ông thế này.

Nhưng An Diễm ngay sau đó lại cắn chặt răng, ép bản thân mình không được nói câu đồng ý.

Nếu bây giờ cô nhận số tiền đền bù li hôn ấy của Cố Thiên Tuấn thì sự kiên trì suốt bốn năm qua chẳng phải sẽ công cốc hay sao?

Nếu Cố Thiên Tuấn vẫn còn một chút nhân tính thì chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy về những việc mà anh ta đã làm với cô.

Thế thì cô tuyệt đối không thể để sự áy náy ấy tan biến được! Sự áy náy ấy phải luôn luôn tồn tại trong lòng Cố Thiên Tuấn, để anh ta ăn không ngon ngủ không yên!

Cô thà hèn kém khuất phục với người khác chứ tuyệt đối không thể thua Cố Thiên Tuấn được!

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm mãi vẫn không nói gì bèn quyết định thay cô: “Thế này đi, đưa số tài khoản của cô cho tôi, tôi sẽ mau chóng bảo trợ lí chuyển tiền cho cô.”

“Cố tổng, tôi nói là sẽ nhận số tiền đó khi nào?” An Diễm nhẹ nhàng lắc li rượu trong tay, dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt xinh đẹp của cô càng thêm quyến rũ, “Số tiền đó anh cứ giữ lại mà trị bệnh cho người vợ hiện giờ của anh đi! Nghe nói cô ta mãi vẫn không có thai đúng không? Ha ha, chắc chắn là báo ứng rồi.”

“An Diễm, cô đừng có mà quá đáng!” Cố Thiên Tuấn mạnh tay chụp lấy cổ tay An Diễm, động tác mạnh đến mức khiến rượu trong li văng cả ra, “Lúc trước người có lỗi với cô là tôi, hoàn toàn không liên quan gì đến Mộng Chỉ cả!”

“Ha ha, không liên quan gì đến cô ta sao?” An Diễm bật cười, biểu cảm trên gương mặt càng thêm lạnh lùng, cô áp sát vào tai Cố Thiên Tuấn rồi nói, “Trong lòng anh rõ ràng đã có người khác rồi vậy mà vẫn lấy tôi, cô ta rõ ràng biết anh đã kết hôn vậy mà vẫn cam tâm làm tình nhân! Cố Thiên Tuấn, anh và ả đàn bà đó đều chẳng phải hạng tốt lành gì!”

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn càng nắm chặt tay hơn, An Diễm chẳng mấy chốc cảm thấy cổ tay mình như sắp bị bóp nát.

“Sao hả, tôi chỉ mới nói một chút thôi mà anh đã đau lòng rồi sao?” An Diễm nhếch môi, nở nụ cười cay đắng, tuy cô không còn yêu Cố Thiên Tuấn nữa, nhưng nhìn người mà năm xưa mình từng yêu chết đi sống lại nay lại vì con khốn đó mà gần như muốn giết cả cô, cô vẫn cảm thấy có một nỗi chua xót trong lòng.

“Tôi không cho phép cô nói cô ấy như vậy!” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, gần giọng cảnh cáo.

“Ha ha!” An Diễm không kiềm được mà bật cười lạnh lùng, rồi cô dùng giọng nhỏ chỉ đủ cho Cố Thiên Tuấn nghe thấy, hỏi một cách vừa trấn tĩnh vừa mỉa mai, “Đúng là một gã đàn ông si tình! Nhưng mà tôi đã làm sai gì chứ? Tại sao sau khi bị anh lợi dụng xong thì lại bị vứt bỏ như vậy?”

An Diễm còn chưa nói dứt câu thì bàn tay đang nắm lấy cổ tay An Diễm của Cố Thiên Tuấn chợt không còn chút sức lực nào.

Ánh mắt của anh trở nên thẫn thờ, không còn vẻ sắc bén như vừa rồi nữa, Cố Thiên Tuấn nhận ra, từ lúc anh bước vào con đường kinh doanh thì đã làm rất nhiều việc tàn nhẫn, nhưng rất ít việc nào lại khiến anh cảm thấy áy náy.

Nhưng An Diễm thì lại là một trong số ít những việc ấy.

Có lẽ chính sự đối xử chân thành năm xưa An Diễm dành cho anh đã khiến anh không thể nào quên được. Cũng có thể là do tình cảnh hiện giờ của An Diễm khiến anh phải suy nghĩ lại.

“Cho dù ra sao thì tôi cũng sẽ bảo thư kí chuyển số tiền đó cho cô.” Cố Thiên Tuấn không nhìn vào mắt An Diễm nữa, tự đưa ra quyết định.

“Tôi nói rồi, tôi không cần số tiền đó.” An Diễm quyết không nhượng bộ, cô lại nâng li rượu trong tay lên đưa ra trước mặt Cố Thiên Tuấn, “Hôm nay chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác làm ăn, tôi đến mời rượu, anh uống rượu, đơn giản vậy thôi.”

“Nếu tôi không uống thì sao?” Cố Thiên Tuấn lại nhìn chằm chằm vào đôi mắt xinh đẹp của An Diễm, rất không thích thái độ bức ép này của cô, bốn năm trước, cô chỉ là một cô bé ngây thơ mặc cho người ta sai khiến, bốn năm sau cô lại biến thành một người phụ nữ đi mời rượu đàn ông thế này.

An Nhiên, bốn năm không gặp, cô có bản lĩnh rồi! Bây giờ lại còn ra lệnh cho tôi nữa!

Cố Thiên Tuấn nheo mắt với An Diễm, muốn khiến cô phải bỏ cuộc, tốt nhất là phải làm cho cô chịu nhận số tiền kia, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa là được.

Nhưng An Diễm không hề sợ hãi ánh nhìn của anh, bốn năm trước cô đã quá quen với ánh mắt đó rồi, lúc đó chỉ cần một ánh mắt này của anh cũng khiến cô giật thót mình!

Thế nhưng bây giờ chuyện đã khác, cô hoàn toàn không còn sợ Cố Thiên Tuấn nữa, cô cũng muốn thử một lần vượt râu hùm xem như thế nào!

“Nếu Cố tổng không muốn tự mình uống, vậy thì...”

An Diễm chưa nói hết câu đã dốc li rượu vào miệng mình, sau đó nắm lấy cổ áo Cố Thiên Tuấn, áp đôi môi quyến rũ của mình vào môi anh.

Đôi mắt của An Diễm lúc này ở gần ngay trước mặt anh, hàng mi cong vút, lông mày kiêu sa, trong ánh mắt ấy ánh lên một vẻ kiên quyết muốn đạt được kế hoạch của mình.

Một chất lỏng cay nồng quện với hương thơm của An Diễm chảy thẳng vào miệng Cố Thiên Tuấn, anh trợn tròn mắt, muốn cất tiếng quát An Diễm, nhưng lại càng khiến rượu trong miệng mau chóng chảy thẳng xuống cổ họng.

Cố Thiên Tuấn đẩy mạnh An Điềm ra rồi không thể tin được mà nhìn cô, người phụ nữ này sao lại thành ra thế này?

“Anh xem, không phải bây giờ anh đã uống rồi đó sao?” Bàn tay An Điềm vẫn nắm lấy cổ áo Cố Thiên Tuấn, vẻ mặt đắc ý, bốn năm trước, mỗi khi anh về nhà thì trên người luôn có mùi của người phụ nữ khác, bây giờ, trừ phi trước khi về nhà anh thay một bộ đồ khác, còn không thì vị phu nhân của anh chắc chắn sẽ hiểu được nỗi khổ của tôi năm xưa!

Việc An Điềm gặp lại Cố Thiên Tuấn hôm nay hoàn toàn là ngẫu nhiên, thế nên hành động vừa rồi cũng chỉ là kích động nhất thời, chứ cô hoàn toàn không muốn trả thù người vợ hiện tại của anh.

Nhưng khi nghĩ đến cảnh cô ta sẽ ngửi thấy mùi của người phụ nữ khác trên người của chồng mình, gương mặt sẽ nhăn nhó khó coi, An Điềm liền cảm thấy rất sáng khoái.

Phải công nhận, nhiều khi trả đũa được người từng làm mình tổn thương đúng là một việc rất đã, cho dù thời gian có trôi qua lâu thế nào.

15. Chương 15

“An Điềm, cô cố ý có phải không?” Cố Thiên Tuấn đưa tay nắm lấy cằm An Điềm, lúc này anh mới có phản ứng lại, rõ ràng là thẹn quá hóa giận.

“Do Cố tổng không chịu ngoan ngoãn uống rượu nên tôi mới phải nghĩ cách khác thôi.” Tuy cằm của An Điềm lúc này đang bị Cố Thiên Tuấn nắm chặt, nhưng cô trông hoàn toàn chẳng có vẻ sợ sệt gì, trên mặt như hiện lên dòng chữ “Mày làm gì được bà” vậy.

“Cô...” Cố Thiên Tuấn cảm thấy số lần mình nghẹn họng trong hôm nay còn nhiều hơn số lần nghẹn họng của cả đời nữa! Quan trọng là người khiến anh nghẹn họng lại chính là An Điềm, một người mà trước đây anh có thể mặc sức sai khiến!

An Điềm trông thấy dáng vẻ tức tối đó của Cố Thiên Tuấn thì trong lòng cảm thấy rất sáng khoái.

Nhưng lực bóp cằm của Cố Thiên Tuấn càng lúc càng mạnh, An Điềm bắt đầu cảm thấy không chịu nổi nữa.

Dù vậy, cô vẫn không hề cầu xin, ngược lại còn đưa ngón tay trở ra khẽ xoay tròn trên ngực của Cố Thiên Tuấn rồi nũng nịu nói: “Cố tổng, anh ôm cằm của tôi như thế là muốn uống rượu lần nữa đúng không?”

Gân xanh trên trán Cố Thiên Tuấn lập tức giật giật, ngay sau đó liền buông An Điềm ra, người phụ nữ này quả thực là mặt dày mà!

“Anh đã uống li rượu này rồi thì nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi!” An Điềm đắc ý nhìn Cố Thiên Tuấn rồi đứng dậy, cầm li rượu yếu điệu đi về phía Vương tổng.

Vương tổng ngồi cách đó không xa thật ra đã quan sát toàn bộ động tĩnh của An Điềm và Cố Thiên Tuấn, tuy không nghe được cuộc nói chuyện của họ, nhưng nhìn tình cảnh vừa rồi thì rõ ràng Cố Thiên Tuấn đã ưng An Điềm, nếu không An Điềm sao có thể chuốc rượu cho anh bằng cách môi chạm môi như thế được?

Lần này phải An Điềm đến quả nhiên là đúng đắn! Vương tổng hí hửng trong lòng.

Lúc này An Điềm đã quay lại ngồi cạnh Vương tổng, cô tự tin lắc lắc li rượu trước mặt ông, “Vương tổng, yêu cầu của ông, tôi đã làm được rồi, còn về việc ông đã hứa với tôi...”

“Cô An Điềm làm tốt lắm!” Vương tổng chỉ khen An Điềm như thế chứ không đưa ra câu trả lời trực diện, một người gian xảo như ông ta sao có thể dễ dàng đồng ý một việc làm ăn lớn như thế với An Điềm?

Nhưng An Điềm đã có thể hạ gục Cố Thiên Tuấn thì đúng là một điều vượt ngoài dự liệu của ông Vương. Bởi những người phụ nữ muốn tiếp cận Cố Thiên Tuấn là nhiều vô số kể, An Điềm tuy có gương mặt và vóc

dáng rất ổn, nhưng Cố tổng nổi tiếng là người lễ độ, vô cùng chung thủy với vợ, vả lại không phải là chưa từng gặp những người phụ nữ đẹp hơn An Diễm.

Thế mà Cố Thiên Tuấn vừa rồi tại sao lại cho phép An Diễm làm một động tác thân mật như thế với mình? Còn uống rượu môi kề môi như vậy, quả đúng là việc hiếm thấy!

Vả lại nhìn phản ứng sau đó của Cố tổng cũng không có vẻ gì là quá ghét An Diễm, trên mặt chỉ có sự ngượng ngùng mà thôi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương tổng chợt trở nên nghi hoặc: “Cô An, cô làm tốt lắm, một nhân vật lớn như Cố tổng mà cũng chịu nể mặt cô.”

“Cũng là nhờ Vương tổng đã cho tôi cơ hội được gặp những nhân vật lớn này.” An Diễm chủ động rót rượu rồi nói với ông Vương, “Tôi sẽ cạn li trước.”

Rồi cô uống sạch rượu trong li, sau đó mỉm cười nhìn Vương tổng.

Vương tổng cũng hài lòng nhìn An Diễm rồi uống hết rượu của mình, sau đó tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Cô An vừa rồi nói chuyện với Cố tổng lâu như thế, rốt cuộc đã nói gì vậy?”

“Chuyện này...” An Diễm khẽ cười, nụ cười ấy như một li rượu khiến ông Vương trông thấy mà say đắm, “Vương tổng muốn biết sao?”

“Tất nhiên là muốn biết rồi!” Vương tổng cũng thật sự cảm thấy rất tò mò muốn biết An Diễm rốt cuộc đã nói những gì với Cố tổng, bởi theo ông biết thì không có người phụ nữ nào có thể nói chuyện với Cố Thiên Tuấn lâu như vậy, hơn nữa còn làm được động tác thân mật như thế.

“Vậy việc hợp tác giữa công ty Tô Thị và Vương tổng thì...” An Diễm nhìn Vương tổng rồi ngáp ngừng.

Nghe An Diễm nói như vậy, Vương tổng liền khẽ cau mày, sao chứ, An Diễm này muốn lợi dụng sự tò mò của mình để dễ dàng có được câu trả lời về việc hợp tác với Tô Thị sao?

Nếu như thế thì quá đơn giản rồi!

Vương tổng nhíu mày, đưa mắt quan sát một lượt An Diễm lần nữa, ông ta vẫn chưa nhận được lợi ích gì từ cô kia mà, sao có thể dễ dàng nhận lời được?

“Nếu cô An đã không muốn nói thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa.” Vương tổng lại rót một li rượu rồi ngả người ra ghế thong dong nói.

Câu trả lời của Vương tổng khiến An Diễm sa sầm, quả nhiên là cáo già! Tuy An Diễm cũng biết không dễ nhận được sự đồng ý của Vương tổng, nhưng trong lòng cô vẫn bực dọc mắng chửi ông ta một chặp.

“Ha ha...” An Diễm lại nở nụ cười quyến rũ, cô cũng không muốn bầu không khí trở nên căng thẳng, thế nên liền chủ động áp sát Vương tổng rồi nói, “Thật ra, vừa rồi tôi có nói vài lời với Cố tổng...”

“Thế thì mau nói cho tôi nghe với!” Vương tổng lại tò mò ngẩng đầu lên.

An Diễm hơi hé môi, ghé sát vào tai Vương tổng, ngừng một chút rồi mới nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Bí mật!”

Vương tổng nghe thấy câu trả lời này, lúc đầu hơi sững người, nhưng sau đó liền bật cười, cô gái này tuy cuối cùng cũng không chịu nói ra, nhưng vẫn không khiến cho người ta tức giận, có thể uyển chuyển hóa giải không khí căng thẳng thế này, quả thực là khiến ông thấy thích thú.

“Cô An thật là người thú vị!” Ánh mắt Vương tổng nhìn An Diễm lúc này đã khác đi, cô gái này ngoài việc có gương mặt và vóc dáng xinh đẹp ra lại còn biết cách lấy lòng người khác nữa.

“Đi với Vương tổng thì phải biết học hỏi thật nhiều chứ.” An Diễm lại khéo léo nịnh Vương tổng.

Cảnh tượng An Diễm và Vương tổng cười nói vui vẻ, cùng li uống rượu với nhau, thậm chí còn kề tai thân mật, tất cả đều được Cố Thiên Tuấn quan sát thấy hết.

Bàn tay Cố Thiên Tuấn bất giác nắm chặt lại, người phụ nữ này từ lúc nào đã thành ra thế này vậy?

“Nào, uống một li nữa.”

Cố Thiên Tuấn lại nghe thấy Vương tổng nói câu ấy với An Điềm, còn trông thấy An Điềm cười rất vui vẻ, đưa tay đón li rượu của Vương tổng rồi uống sạch.

Đây không biết đã là li thứ mấy rồi!

Cố Thiên Tuấn vẫn nhớ, khi anh và An Điềm còn ở bên nhau, cô còn không biết uống rượu, còn Cố Thiên Tuấn vì thường xuyên phải bàn chuyện làm ăn nên khó tránh khỏi những lúc tiệc tùng.

Mỗi lần Cố Thiên Tuấn say rượu trở về nhà, An Điềm đều nấu canh giải rượu, chuẩn bị khăn ẩm chờ anh.

Có một lần, Cố Thiên Tuấn bắt gặp cảnh An Điềm lên bịt mũi thử uống rượu, sau đó ho sặc sụa, anh thấy tò mò bèn hỏi tại sao cô lại làm vậy.

Lúc ấy, An Điềm vẫn còn rất ngây thơ, ôm lấy anh mỉm cười trả lời rằng, bởi vì cô muốn ném xem rượu rốt cuộc có vị ra sao mà đàn ông lại thích uống rượu như vậy, hại Thiên Tuấn của cô mỗi lần say rượu đều rất mệt mỏi, khiến cô trông thấy mà đau lòng.

Cố Thiên Tuấn còn nhớ khi đó, anh chưa nghe An Điềm nói hết câu đã khó chịu đẩy cô ra, bởi anh ghét nhất là nghe mấy lời sến súa ngu ngốc ấy, càng ghét việc An Điềm không ngần ngại bày tỏ hết tình cảm của mình, bởi vì những việc làm ấy của An Điềm chỉ càng khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy gánh nặng trong lòng càng nặng thêm thôi.

Việc xưa còn hiển hiện trước mắt, nhưng một An Nhiên trước đây ngây thơ đơn thuần chỉ biết quan tâm đến anh nay đã không còn nữa, mà thay vào đó là một An Điềm biết giả trò tán tỉnh đàn ông, thậm chí còn trở nên mặt dày nữa!

16. Chương 16

Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang hồi tưởng lại chuyện xưa thì An Điềm lại uống thêm vài li rượu nữa.

Tuy An Điềm trong thời gian bốn năm qua đã luyện được tửu lượng khá tốt, nhưng cũng không thể nào chịu nổi việc Vương tổng cứ liên tục chúc rượu thế này, bây giờ cô đã bắt đầu thấy chóng mặt, ngồi cũng không vững nữa rồi.

“Nào, uống thêm một li nữa, thế thì xác suất tôi và Tô Thị hợp tác sẽ lại tăng thêm!” Vương tổng trông thấy ánh mắt An Điềm trở nên mơ màng thì lộ rõ vẻ hí hửng, lại rót thêm một li rượu cho cô.

“Vậy... vậy Vương tổng nhất định phải... giữ lời hứa đấy!” Đầu óc An Điềm đã có hơi không tỉnh táo nữa, nhưng câu nói của Vương tổng thì cô vẫn nghe rất rõ.

An Điềm lim dim mắt, nhận thấy Vương tổng trước mặt mình giờ đã hóa ra ba người rồi, li rượu trên tay cũng biến thành ba li, sau khi đưa tay chộp lấy hai li rượu tưởng tượng kia mà không được thì An Điềm cuối cùng mới cầm được li rượu mà Vương tổng đưa sang.

An Điềm vừa gật gù vừa cười với Vương tổng, sau đó ngửa đầu cạn sạch li rượu mới nhận.

“Đủ rồi!” Một giọng nói vừa danh thếp vừa hần học đột nhiên vang lên giữa căn phòng ồn ào.

Cố Thiên Tuấn sa sầm nét mặt, đứng phắt người dậy rồi bước nhanh đến trước mặt An Điềm, sau đó nắm lấy cổ tay cô.

Anh giật lấy li rượu trong tay cô rồi đặt mạnh xuống bàn.

Một tiếng xoảng vang lên, li rượu dưới tác dụng lực quá mạnh đã vỡ tan, rượu văng tung tóe xuống đất.

Tất cả mọi người trong phòng đều giật mình quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, họ ít khi nào thấy anh nổi giận thế này, lại càng hiếm thấy cảnh Cố Thiên Tuấn vì một người phụ nữ mà nổi giận!

“Cố... Cố tổng!” Vương tổng bị thái độ này của Cố Thiên Tuấn làm cho giật bản mình, quay sang nhìn An Diễm đang say rượu rồi lại nhìn sang Cố Thiên Tuấn, lẽ nào Cố tổng đã vừa mất với An Diễm nên mới ra tay anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Nhưng An Diễm và Cố tổng chỉ mới vừa gặp nhau thôi mà!

Cô ấy đã liều lĩnh làm hành động ấy với Cố tổng, chừng đó thôi đã khiến mọi người kinh ngạc rồi, bây giờ lại còn khiến cho một người vốn nổi tiếng là chừng mực như Cố tổng cũng phải vì cô mà bước ra thế này!

“Đừng... đừng làm hỏng việc của tôi!” An Diễm khó chịu nhìn Cố Thiên Tuấn, sau đó lại quay sang cười hi hi với ông Vương, “Vương tổng, mặc kệ anh ta, việc vừa rồi ông đã hứa với tôi thì nhất định phải làm được đấy! Ly rượu này tôi sẽ lại uống tiếp!”

Dứt lời, An Diễm lại đưa tay cầm li rượu trên bàn, dường như lại định nốc cạn!

Gân xanh trên bàn tay Cố Thiên Tuấn nổi lên, nhưng lần này anh không ngăn An Diễm lại mà chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn cô uống hết li rượu.

Chưa từng thấy ai cứng đầu thế này, cũng chưa từng gặp người nào cãi lại lời mình, cũng chưa thấy kẻ nào lại không biết xấu hổ như vậy! An Diễm, cô có bản lĩnh lắm!

Lúc này, mọi người đều có thể nhận ra, Cố Thiên Tuấn đã nổi giận rồi.

Vương tổng e dè đứng dậy, nhìn Cố Thiên Tuấn rồi cười nói: “Cố tổng, anh cũng thấy rồi đấy, không phải là tôi ép cô An uống rượu, là cô ấy tự uống đấy chứ.”

Vương tổng hiện giờ đã toát mồ hôi hột, chỉ sợ Cố Thiên Tuấn nổi điên lên thì cái công ty nhỏ bé của ông ta sẽ không giữ nổi nữa. Uống công ông ta vừa rồi còn khen ngợi An Diễm, bây giờ chỉ cảm thấy cô ta đúng là nguy hiểm mà.

Ông ta khó khăn lắm mới có cơ hội hợp tác với Cố Thị, hôm nay Cố tổng vì nể mặt của Lâm tổng Lâm Kính Trạch nên mới chịu đi cùng ông ta, ông ta gọi An Diễm đến là vì muốn góp vui thêm, nhân tiện nhờ An Diễm lấy lòng Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Vương tổng làm sao có thể biết được An Diễm giờ lại khiến Cố tổng nổi nóng thế này?

Vương tổng cảm thấy hiện giờ ánh mắt Cố Thiên Tuấn nhìn mình như đang muốn ăn tươi nuốt sống ông ta!

Cố Thiên Tuấn trừng mắt với Vương tổng một lát rồi chợt bước đến dìu An Diễm đang ngã nghiêng trên ghế đứng dậy.

Anh nhìn An Diễm đang say rượu, vừa giận vừa lo, cũng không biết vì sao mình lại rảnh rồi mà lo chuyện này, An Diễm bị lão già Vương tổng này chuốc rượu thì cứ mặc kệ đi! Sau khi chuốc cho cô ta say rồi, muốn đưa đi đâu, muốn làm gì thì mình cũng đâu cần phải lo, tại sao mình lại phải phản ứng mạnh thế này chứ?

Nhưng tuy trong lòng anh nghĩ như vậy, hành động bên ngoài lại hoàn toàn trái ngược. Ánh mắt anh tuy nhìn An Diễm bằng vẻ hằn học khó chịu, nhưng bàn tay dìu vai cô lại không buông ra một chút nào.

“An Diễm, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về!” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc nhìn An Diễm hỏi.

“Tôi còn chưa bàn xong việc mà! Không về đâu!” An Diễm khua chân múa tay, muốn đẩy Cố Thiên Tuấn ra.

Gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn lúc này càng thêm nhăn nhó, anh quay sang nhìn Vương tổng đang ngơ ngác, rồi bất chấp vẻ mặt kinh ngạc của ông ta mà hỏi: “Ông có biết nhà của An Diễm ở đâu không?”

“Chuyện này...” Vương tổng lắp bắp, “Cô An gặp tôi lần này mới chỉ là lần thứ hai, cho nên tôi không biết nhà cô ấy ở đâu.”

Mới lần thứ hai thôi mà đã chuốc rượu mạnh bạo như thế rồi sao?

Ánh mắt sắc bén của Cố Thiên Tuấn lại ánh lên vẻ lạnh lùng, hợp tác với hạng người thế này thật quá mạo hiểm, về nhà phải bàn bạc kỹ lưỡng lại với Kính Trạch mới được, việc tiến vào ngành thiết kế quân phục tốt nhất đừng chờ lão Vương tổng này can dự vào!

Sau khi không cảm xúc nhìn Vương tổng vài giây, Cố Thiên Tuấn lại quay sang nhìn An Diễm lúc này đã thiếp đi, sau đó lôi cô ra khỏi phòng một cách mạnh bạo.

“Cố tổng à...”

Vương tổng thấy Cố Thiên Tuấn kéo An Diễm ra ngoài liền lập tức gọi lại.

“Có gì thì nói mau!” Cố Thiên Tuấn không thèm quay lại nhìn Vương tổng, chỉ đưa cái lưng to rộng của mình ra nói chuyện với ông ta.

“Lần trước hình như tôi nghe nói cô An này đã kết hôn rồi thì phải, cho nên... cho nên...” Vương tổng nhớ ra điều này nên quyết định chạy theo nhắc nhở Cố Thiên Tuấn.

Lỡ như Cố Thiên Tuấn đưa An Diễm về nhà lại chạm mặt ngay chồng cô ấy thì không phải rất khó xử sao? Hoặc giả Cố tổng muốn đưa An Diễm lúc này đang say mềm đến một nơi nào đó rồi làm ra một số việc khó nói, cuối cùng bị chồng An Diễm bắt được thì không phải càng mất mặt sao?

Để tránh rắc rối với Cố Thiên Tuấn, Vương tổng quyết định nói rõ ràng chuyện của An Diễm

“An Diễm... kết hôn rồi?” Cố Thiên Tuấn quay lại nhìn Vương tổng, thật sự chấn động bởi thông tin này.

“Đúng vậy! Lần trước, khi gặp cô An ở tiệc sinh nhật của anh Lâm, chính miệng cô ấy đã nói với tôi như thế!” Vương tổng gật đầu, lần trước ở tiệc sinh nhật của Lâm Kính Trạch, ông ta định mời An Diễm đi ăn cơm, nhưng cô lại lấy lý do phải đi đón con để từ chối.

“Ừ.” Sau khi trải qua vài giây kinh ngạc, Cố Thiên Tuấn mau chóng hiểu ra, An Diễm và mình li hôn đã bốn năm rồi, nên nếu cô ta có kết hôn với người khác thì cũng là lẽ thường tình.

Chỉ có điều...

Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây, chợt quay sang nhìn An Diễm lúc này đang say bí tỉ lại ăn mặc hở hang, trong lòng cảm thấy xem thường tột độ “người chồng” này của cô. An Diễm, cô rốt cuộc đã lấy tên đàn ông thế nào mà lại khiến cô phải sống khổ sở thế này? Nửa đêm nửa hôm không ở nhà mà lại ăn mặc thiếu vải như vậy rồi ngồi uống rượu với đàn ông!

“Đúng vậy, lần trước tôi còn nghe cô An nói cô ấy đã có một đứa con trai nữa!” Vương tổng thấy gương mặt sững sờ của Cố Thiên Tuấn thì biết mình đã nói đúng rồi, liền tiếp tục tiết lộ thêm thông tin của An Diễm.

17. Chương 17

An Diễm không những đã kết hôn mà còn có một đứa con trai!

Cố Thiên Tuấn cười lạnh lùng, An Diễm, không phải cô đang sống rất tốt sao? Đã lấy chồng sinh con rồi, còn tính toán đến những việc xưa kia làm gì? Vừa rồi nếu cô bằng lòng nhận số tiền ấy của tôi thì không phải mọi chuyện đã xong xuôi rồi sao?

Nhưng mà, bây giờ An Diễm kết hôn rồi cũng tốt, anh có thể đưa cô về nhà, nhân tiện nói chuyện với chồng của An Diễm luôn, tốt nhất phải tìm cách khiến chồng của An Diễm đồng ý nhận số tiền kia, sau đó đưa An Diễm mãi mãi biến mất khỏi thành phố H này!

“Tôi biết rồi!” Cố Thiên Tuấn quyết định xong bèn tiếp tục dìu An Diễm đi.

Sau khi nhét An Diễm vào băng sau xe, Cố Thiên Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp rồi ngồi xuống ghế lái.

“Đây là đâu? Thả tôi ra! Thả tôi ra!” An Diễm đã quá say nên không hề biết rằng vừa rồi do mình quá muốn có lại việc làm mà suýt nữa đã bị Vương tổng ăn thịt.

Bây giờ cô đã say bí tỉ nên bắt đầu quậy phá trong xe của Cố Thiên Tuấn.

“Yên lặng đi!” Cố Thiên Tuấn vừa lái xe vừa khó chịu cảnh cáo An Diễm. Anh cứu cô từ tay Vương tổng gian xảo đó đã là tình nghĩa lắm rồi

Nếu cô còn tiếp tục làm loạn như thế nữa thì Cố Thiên Tuấn thề, anh sẽ quăng cô ra khỏi xe!

An Diễm bị tiếng quát của Cố Thiên Tuấn làm cho giật mình, nhưng chỉ im lặng vài giây là lại tiếp tục đập vào cửa sổ, vừa đập vừa hét: “Thả tôi ra! Thả tôi ra! Đây là đâu?”

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn mạnh tay bẻ vô lăng, tấp xe vào lề.

Nén giận, tháo dây an toàn, xuống xe, vòng ra sau xe, mở cửa xe, mọi động tác của Cố Thiên Tuấn đều rất nhanh, anh đưa tay nắm lấy cánh tay An Diễm rồi quát: “An Diễm, xuống xe!”

Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa lôi An Diễm ra ngoài.

“Tôi... tôi đâu có bảo anh đưa tôi về nhà!” An Diễm đã rất say nhưng vẫn mạnh miệng, hoàn toàn không nhận ra tình cảnh hiện giờ của mình, hiện giờ đường phố đông, xe cộ tấp nập, nếu Cố Thiên Tuấn thật sự nhần tâm vứt cô giữa đường thì thật sự còn ác hơn cả việc để cô lại chỗ Vương tổng!

Cố Thiên Tuấn thấy giọng điệu An Diễm vẫn cứ ương bướng như vậy thì sắc mặt liền sa sầm lại. Thật ra anh không hề muốn thả An Diễm xuống giữa đường thế này, chẳng qua chỉ muốn làm cho cô tỉnh táo lại đôi chút mà bớt ồn ào, ai ngờ An Diễm vẫn cứ mạnh miệng như vậy!

Thế nên bây giờ anh thật sự rất muốn bỏ cô lại giữa đường!

Cố Thiên Tuấn quyết định xong lập tức buông tay An Diễm ra, quay người bước vào xe định lái về nhà.

Nhưng anh còn chưa kịp ngồi xuống thì chợt nghe thấy một tiếng quát vang lên cách đó không xa: “Này này này! Các người đang làm cái gì thế?”

Cố Thiên Tuấn quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy có một cảnh sát giao thông đang bước đến.

Trông thấy người cảnh sát ấy, Cố Thiên Tuấn lập tức cảm thấy đau đầu, gặp phải An Diễm đúng là không phải chuyện tốt lành gì! Bây giờ còn bị cảnh sát giao thông bắt lại nữa chứ!

“Tôi đưa bạn tôi về nhà thôi!” Cố Thiên Tuấn kéo cái cổ áo sang trọng của mình lên che mặt lại, anh là một nhân vật lớn của thành phố H, nếu bị đồn ra chuyện cãi vã với một người phụ nữ say rượu xa lạ ở ven đường thế này thì chắc chắn sẽ gây ra những phiền phức không đáng có!

“Chú cảnh sát, con không quen anh ta!” An Diễm đang say rượu lúc này có vẻ như chê chuyện còn chưa đủ lớn, cô đẩy Cố Thiên Tuấn ra rồi chạy về phía viên cảnh sát.

An Diễm chạy đến bên người cảnh sát trẻ ấy rồi vừa lắc tay áo anh ta vừa lè nhè nói: “Chú cảnh sát ơi, con thật sự không quen anh ta mà!”

Cố Thiên Tuấn có thể trông thấy rất rõ, khi anh chàng cảnh sát nhìn còn trẻ hơn cả An Diễm ấy bị cô gọi là chú thì sắc mặt lập tức sa sầm.

Nhưng anh cảnh sát này cũng rất có tinh thần trách nhiệm, vừa nghe An Diễm nói không quen Cố Thiên Tuấn thì lập tức cảnh giác, nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Cô thật sự không quen anh ta à?” Viên cảnh sát quan sát Cố Thiên Tuấn một lượt rồi quay sang nghiêm túc hỏi An Diễm, dạo này thường có các vụ án xâm hại các cô gái say rượu, thế nên anh phải thật cảnh giác mới được.

Cố Thiên Tuấn vừa nghe cảnh sát hỏi như thế thì biết ngay sự việc càng lúc càng phiền phức rồi, bây giờ chỉ cần An Diễm trả lời sai một câu thôi thì chắc chắn họ sẽ phải về đồn cảnh sát!

Cho dù anh có phải tới đồn cảnh sát thì cũng không sao, mấy tạp chí lá cải chắc chắn cũng sẽ không dám viết ra tin này, điều làm Cố Thiên Tuấn lo lắng nhất hiện giờ chính là lỡ như việc này để Mộng Chỉ biết được thì sẽ không hay, với tính cách nhạy cảm của cô thì chắc chắn sẽ hiểu lầm anh!

Không muốn làm Chu Mộng Chỉ giận, Cố Thiên Tuấn quay sang An Diễm khề nói: “An Diễm! Cô tốt nhất đừng có gây phiền phức cho tôi, trả lời cảnh sát cho đàng hoàng!”

Nhưng An Điềm thì vẫn cứ thần trí không tỉnh táo, giương đôi mắt to nhìn anh cảnh sát rồi nghiêm túc nói: “Vâng, chú cảnh sát, con thật sự không quen anh ta.”

“An Điềm, cô quây đủ chưa thế!” Cố Thiên Tuấn vừa nghe An Điềm trả lời như thế thì giật bản mình, đáng lẽ mình không nên cứu cô ta khỏi tay lão già đó làm gì!

“Ai quây với anh chứ?” An Điềm vùng vẫy hai tay rồi hét to với anh, “Cố Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, bà đây nói không quen anh là không quen anh!”

Nhưng câu nói này của An Điềm lại khiến anh cảnh sát đứng bên cạnh cạn lời, cô à, nếu cô không quen anh ta thì tại sao lại biết anh ta tên Cố Thiên Tuấn?

“Anh cảnh sát, anh cũng thấy đấy, bạn tôi uống say quá rồi nên mới như thế, đã gây phiền phức cho anh rồi, thật là ngại quá.” Cố Thiên Tuấn thở phào nhẹ nhõm nói với viên cảnh sát.

“Không sao, chăm sóc bạn gái anh cẩn thận nhé.” Cảnh sát nói xong liền giúp Cố Thiên Tuấn dìu An Điềm lên xe.

Cố Thiên Tuấn cũng chán chảng muốn giải thích mối quan hệ của mình với An Điềm cho viên cảnh sát, chỉ ậm ừ nói tiếng cảm ơn rồi mau chóng lên xe lái đi ngay.

Viên cảnh sát dõi theo chiếc xe của họ rời đi, một lát sau mới chợt định thần lại, người đàn ông vừa rồi trông quen quá, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

Rồi sau khi chiếc xe đã mất hút giữa màn đêm, anh cảnh sát mới giật mình thốt lên: “Người đàn ông vừa rồi hình như là người giàu nhất thành phố H này! Là Cố Thiên Tuấn!”

Trên xe của Cố Thiên Tuấn...

“Nước, tôi muốn uống nước!” An Điềm bây giờ không la hét đòi ra ngoài nữa mà lại muốn uống nước.

Ha ha, cô còn mặt mũi đòi uống nước cơ đấy! Cố Thiên Tuấn nhìn đáng vẻ say rượu quây phá của An Điềm qua gương chiếu hậu, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp tục lái xe.

Dù sao vừa rồi anh cũng đã hỏi được địa chỉ nhà của An Điềm, bây giờ chỉ cần đưa cô về nhà, sau đó gặp chồng của An Điềm bàn bạc thương lượng, dụ họ đồng ý nhận số tiền đền bù li hôn rồi bảo họ cút ra khỏi thành phố H!

Chẳng mấy chốc Cố Thiên Tuấn đã đưa được An Điềm về đến trước căn hộ chung cư của cô.

Cố Thiên Tuấn dừng xe, bước xuống nhìn nơi An Điềm sống, phát hiện căn chung cư này ở thành phố H cũng có thể xem là một nơi trung lưu.

Nhưng tất nhiên nó còn không to bằng cái vườn hoa của nhà anh!

Cố Thiên Tuấn bắt giắc lắc đầu, quay lại mở cửa xe, nhìn thấy An Điềm nằm trên xe đã ngủ thiếp từ lúc nào, anh liền đưa tay vỗ lên mặt cô: “An Điềm, tỉnh dậy đi! Bảo chồng cô ra đây đón cô!”

18. Chương 18

“Chồng cái gì chứ?” An Điềm nằm trên xe lằm bằm một câu rồi lại ngủ tiếp.

Cố Thiên Tuấn nghiêng răng, cúi người lôi An Điềm xuống xe, sau đó dìu cô bước lên lầu, vừa đi vừa hỏi: “Số phòng là 202 đúng không?”

An Điềm không trả lời, cô bây giờ đang rất say, rất mệt, rất đau đầu, chỉ muốn nhắm mắt ngủ, mặc cho Cố Thiên Tuấn dìu cô đến trước cửa phòng 202.

Cố Thiên Tuấn ngán ngẩm để An Điềm đứng dựa vào tường rồi nói: “Đứng cho vững!”

Ai ngờ anh chỉ vừa mới buông tay thì An Điềm đã từ từ ngồi phịch xuống đất rồi lăn ra ngủ tiếp.

Cố Thiên Tuấn lừ mắt với An Điềm rồi đưa tay nhấn chuông.

Nhưng anh nhấn mười mấy lần cũng không thấy ai ra mở cửa.

Cố Thiên Tuấn bắt lực, đành phải ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ mạnh vào mặt An Điềm liên tục mấy cái: “Này, An Điềm, tỉnh dậy đi! Bảo chồng cô ra mà đón cô, tôi muốn vào nhà nói chuyện với anh ta một lát!”

“Chẹp...” Mặt của An Điềm bị Cố Thiên Tuấn đánh có hơi đỏ lên, cô vừa ôm mặt vừa mơ màng quát, “Ai, ai đang đánh tôi vậy?”

“Bớt nói nhảm, chồng cô đâu? Gọi điện cho anh ta bảo anh ta ra đón cô đi!” Cố Thiên Tuấn lúc này thật sự rất muốn vút An Điềm xuống lầu cho rồi.

An Điềm lại như lên cơn điên, chợt phì cười rồi nói: “À, tôi còn tưởng là có kẻ nào đánh tôi chứ! Chồng tôi ở trong túi của tôi ấy, hoặc có thể ở trong giày của tôi!”

“Cô nói lung tung cái gì thế? Chồng cô làm sao ở trong túi cô được?” Cố Thiên Tuấn nhìn đáng vẻ say xỉn của An Điềm mà nổi điên, lòng kiên nhẫn của anh đã đạt đến giới hạn!

“Chìa... chìa khóa ở trong túi!” An Điềm nhắm mắt lè nhè nói, cô còn tưởng mình đang nói chuyện với bà chủ nhà.

“Do chồng cô không chịu mở cửa nên tôi đành phải dùng chìa khóa mở thôi!” Cố Thiên Tuấn nhìn sang túi xách của An Điềm, do dự một lát rồi mới bắt đầu tìm chìa khóa, mong là lúc anh lôi An Điềm vào trong nhà, chồng cô sẽ không hiểu lầm.

Chìa khóa mau chóng được tìm thấy.

Cố Thiên Tuấn mở cửa ra thì phát hiện cả căn phòng tối om.

Thì ra chồng của An Điềm không có nhà

Cố Thiên Tuấn lại quay sang nhìn An Điềm đang nằm ngủ dưới đất, trong mắt chợt ánh lên một cảm xúc rất lạ, An Điềm rốt cuộc trong bốn năm rời xa anh đã sống như thế nào? Lần trước thì ăn mặc lộng lẫy đến tham dự buổi tiệc để tiếp cận đàn ông, lần này lại nửa đêm nửa hôm đi uống rượu với một lão già, còn chồng cô thì đến tận giờ này vẫn chưa về nhà!

Tất cả chuyện này là do năm xưa anh đã nhấn tâm bỏ rơi cô mà gây ra hay sao?

Cố Thiên Tuấn lắc đầu, cố gắng không để sự áy náy ấy làm phiền mình, người ta sống ở trên đời phải vì mình trước đã, có ai mà không gặp phải những khó khăn khổ sở đâu chứ?

Chỉ có những người luôn phấn đấu như anh, cuối cùng công thành danh toại thì mới xứng đáng được gọi là sống. An Điềm chỉ vì bị bỏ rơi mà trở nên thảm hại là do cô ta không có chí tiến thủ, không thể trách người khác được!

Cố Thiên Tuấn cố nghĩ theo hướng không phải anh đã khiến An Điềm rơi vào bước đường này, sau đó cúi xuống định dìu An Điềm vào phòng ngủ. An Điềm lúc này đang nằm dưới đất, ôm đôi giày cao gót mà ngủ ngon lành.

Cố Thiên Tuấn lần mò trên tường một lúc mới chạm vào được công tắc đèn. Anh nhấn nút, cả căn phòng lập tức sáng bừng lên, Cố Thiên Tuấn lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Anh bắt giác quan sát một lượt căn hộ bé xíu của cô: hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích cộng lại cũng chỉ vừa to bằng toilet nhà anh.

Đồ dùng sinh hoạt và đồ điện cũng không được đầy đủ, tuy vậy được bài trí rất ngăn nắp, rất giống với phong cách sống năm xưa ở biệt thự của An Điềm.

Chỉ có điều những vật dụng này rõ ràng đã rất cũ, cả căn nhà như bốc lên một mùi của sự nghèo khổ.

Cố Thiên Tuấn quan sát kĩ càng mọi góc ngách trong nhà, rất tò mò không biết người chồng này của An Điềm rốt cuộc là người như thế nào!

Nhưng anh nhìn mãi cũng không thấy tấm ảnh của một người đàn ông nào, chỉ có tấm ảnh An Diễm chụp chung với một đứa bé trai là khiến anh chú ý.

Cố Thiên Tuấn quay lại nhìn An Diễm đang nằm ngủ dưới đất rồi lại quay sang cầm khung ảnh ấy lên, trong ảnh, An Diễm đang bế một đứa bé trai rất xinh xắn, cả hai ngồi trên một thảm cỏ xanh mướt, gió thổi nhẹ vào tóc mai của An Diễm và mái tóc cắt theo hình quả dưa của cậu bé.

Trong ảnh, cả bé trai và An Diễm đều đang cười rất tươi, khiến Cố Thiên Tuấn trông thấy, khóe môi cũng bất giác nhếch lên theo.

Nhưng bố của đứa bé tại sao lại không có trong ảnh?

Cố Thiên Tuấn tò mò quan sát thật kĩ đứa bé, càng nhìn càng thấy thích.

Đột nhiên, trông mắt Cố Thiên Tuấn co lại, anh nhận ra gương mặt đứa bé này sao lại giống mình như thế?

Nghĩ đến đây, anh lập tức quay đầu nhìn ra phía cửa, nhận ra ở đó không hề có một đôi giày đàn ông nào, mọi góc ngách trong nhà đều không có đồ dùng hay quần áo đàn ông nào cả.

Cố Thiên Tuấn lập tức sa sầm nét mặt, sau đó liền bước vào nhà vệ sinh tiếp tục quan sát một lượt, lúc này đôi mày anh lại càng cau lại, bởi trong đó chỉ có một chiếc bàn chải! Rõ ràng không có người đàn ông nào sống chung với An Diễm cả!

Thế thì đứa bé trong bức ảnh là ở đâu ra?

Không lẽ là...

Cố Thiên Tuấn bị suy đoán của mình làm cho giật mình! Rồi anh mặc kệ tâm trạng phức tạp trong lòng mình, chạy đến trước mặt An Diễm, vỗ thật mạnh vào mặt cô: “An Diễm, mở mắt ra, tôi muốn hỏi cô một việc!”

“Tôi buồn ngủ lắm!” An Diễm cố đẩy tay Cố Thiên Tuấn ra rồi lại quay người ngủ tiếp!

“An Diễm!”

Cố Thiên Tuấn lại nhìn bức ảnh trong tay mình, nếu đứa bé trong ảnh này đúng là con trai anh thì anh nhất định phải đón nó về, bởi hoàn cảnh sống hiện giờ của An Diễm làm sao có thể chăm sóc tốt đứa bé này?

Còn về Mộng Chỉ...

Cố Thiên Tuấn nhớ đến Chu Mộng Chỉ thì lập tức thấy do dự, nhưng sau đó liền tự an ủi, Mộng Chỉ là một người thấu tình đạt lý, chắc chắn sẽ hiểu cho mình thôi.

Còn điều mà hiện giờ anh cần làm chính là phải hỏi An Diễm cho rõ ràng về thân thể của đứa bé này và hiện giờ nó đang ở đâu!

Sau khi đã hạ quyết tâm, Cố Thiên Tuấn bèn lôi An Diễm vào nhà vệ sinh rồi mở nước vòi sen.

Ngay lập tức, một luồng nước lạnh như băng xối thẳng vào đầu của An Diễm.

“Á!” An Diễm đang mơ màng lập tức hét toáng lên, tỉnh táo hẳn ra, cô đưa tay vuốt nước trên mặt, lúc này mới nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang nhìn mình chăm chăm như nhìn một phạm nhân.

“Cố Thiên Tuấn? Sao anh lại ở đây?” An Diễm lập tức lùi về sau, cảm thấy bụng mình khó chịu, còn đầu óc thì choáng váng.

Cố Thiên Tuấn chẳng buồn giải thích với An Diễm, chỉ trừng mắt nhìn cô hỏi: “Đứa bé trai chụp ảnh chung với cô là ai?”

Nghe Cố Thiên Tuấn hỏi như thế, An Diễm lúc này mới tỉnh táo lại hoàn toàn, cô giật lại khung ảnh trong tay anh rồi quát lên: “Ai cho anh động vào đồ đạc nhà tôi?”

“Đừng có mà đánh trống lảng, nói cho tôi biết, đứa bé trong tấm ảnh là ai?” Ánh mắt sắc bén của Cố Thiên Tuấn chăm chăm nhìn An Diễm, ánh mắt ấy như nhìn thấu hết tâm tư của cô.

19. Chương 19

An Diễm nắm chặt khung ảnh trong tay, đưa mắt nhìn sang chỗ khác, giọng có hơi lạc đi: “Là ai cũng được, liên quan gì đến anh?”

Cố Thiên Tuấn nghe thấy giọng điệu giấu giếm của An Diễm thì càng thêm nghi ngờ, anh lập tức đưa tay nắm lấy cằm của An Diễm, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Thằng bé này bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi nói rồi! Không liên quan gì đến anh!” An Diễm gạt mạnh tay Cố Thiên Tuấn ra rồi đứng dậy, phát hiện chiếc váy vốn rất ngắn của mình lúc này đã ướt sũng nước, bây giờ đang bó sát vào người cô.

An Diễm lập tức đưa tay che ngực, ôm chặt bức ảnh định bước ra ngoài.

“Tôi hỏi lại cô lần nữa! Đứa bé đó là con ai?” Cố Thiên Tuấn dùng thân hình cao lớn của mình chặn đường An Diễm, đưa cánh tay chặn vòng quanh người cô rồi áp sát mặt lại chỉ còn cách cô một vài milimét.

An Diễm lúc này chỉ còn biết đứng áp sát vào tường, có hơi hoảng loạn nhìn anh.

Hiện giờ, An An chính là điểm yếu duy nhất của An Diễm, cô tuyệt đối không thể để Cố Thiên Tuấn biết về thân thể của An An, càng không thể để Cố Thiên Tuấn cướp An An đi!

“Tôi nói rồi, không liên quan đến anh!” An Diễm lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn mặc kệ giọng nói căng thẳng của An Diễm, vẫn tiếp tục trừng trừng nhìn cô rồi nói thẳng ra suy nghĩ của mình: “Đứa bé trong tấm ảnh, có phải là...”

“Là con trai của tôi và chồng cũ.” An Diễm ngắt lời Cố Thiên Tuấn.

“Chồng cũ sao?” Cố Thiên Tuấn ngăn người, anh chính là chồng cũ của cô, vậy thì đứa bé đó...

“Đừng có mà tưởng bở, chồng cũ của tôi không phải anh, anh chỉ được xem là chồng cũ cũ của tôi thôi!” An Diễm lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng cười với Cố Thiên Tuấn rồi tiếp tục giải thích, “Con trai tôi là con của tôi và một người đàn ông khác, chỉ là sau khi tôi sinh con xong thì chồng tôi qua đời.”

An Diễm nói đến đây liền chủ động bước lên một bước, giữa căn phòng tắm lạnh lẽo, ánh mắt cô lại như bùng lên một ngọn lửa: “Anh có biết chồng cũ của tôi vì sao mà chết không?”

Rồi không đợi Cố Thiên Tuấn trả lời, An Diễm lại bước thêm một bước, cứ mỗi một bước cô tiến lên lại khiến Cố Thiên Tuấn bất giác lùi về sau một bước, anh cau mày, không tin được mà nhìn An Diễm.

An Diễm lại nở nụ cười lạnh lùng rồi nói bằng giọng ròn rợn: “Người đàn ông đã cho con trai tôi một đoạn nhiễm sắc thể đó trước tiên bị xe tông gãy chân gãy tay, máu chảy đầm đìa, sau đó lại bị xe hàng hất vào lề đường, vừa hay lúc đó có xe tưới nước đi ngang qua, bắn hết nước bắn lên người anh ta, rồi sau đó bị phơi nắng, nhưng người qua đường không ai quan tâm cả, xác của anh ta cứ nằm ở đó cho đến khi bị cảnh sát phát hiện, đã nhặt lại các mảnh tứ chi và cơ thể rồi đem đi thiêu sạch.”

An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn, trong lòng tràn ngập một suy nghĩ căm hận: An An chính là con trai anh! Mãi mãi là con trai anh! Nhưng anh chỉ cho nó có một đoạn nhiễm sắc thể thì đã làm sao? Cố Thiên Tuấn, anh đừng hòng cướp An An đi! Mấy lời tôi vừa nói chính là lời nguyện rửa anh đấy!

“Ha, vậy thì chồng cũ của cô chết cũng thảm thật!” Cố Thiên Tuấn không hoàn toàn tin lời An Diễm, anh càng nghe càng cảm thấy giống như An Diễm đang trù ẻo mình vậy!

“Trời gây nghiệt, có thể tránh, tự gây nghiệt, không đáng sống!” An Diễm lúc này đã hoàn toàn tỉnh rượu, lấy lại vẻ mặt mạnh mẽ của mình, “Chuyện thì anh cũng đã hỏi xong rồi, bây giờ anh đi được rồi chứ?”

“An Diễm, cô muốn đuổi tôi đi gấp đến thế sao? Bốn năm trước, cô gần như đã quỳ gối cầu xin tôi, cầu xin tôi nhìn cô một cái thôi.” Cố Thiên Tuấn vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ, nhìn An Diễm bằng ánh mắt mỉa mai, vừa rồi còn say như con ma men, bây giờ lại ương ngạnh trở lại rồi.

“Bốn năm trước do tôi bị mù, nhưng bây giờ thì ổn rồi!” An Diễm lạnh nhạt nhìn sang nơi khác, “Không đúng, phải nói là bốn năm trước, ngay khi anh đưa đơn li hôn cho tôi thì tôi đã hết mù!”

“An Diễm, cô bớt nói nhảm đi, tôi hỏi cô lại một lần cuối cùng, đứa bé đó có phải là con tôi không?” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn lúc này toát ra một ánh nhìn đáng sợ, cố gắng tìm ra sơ hở trong nét mặt của An Diễm.

“Tôi đã nói không phải là không phải mà!” An Diễm cũng nhìn thẳng lại vào mắt Cố Thiên Tuấn, cô biết mình bây giờ không thể mất bình tĩnh được, “Chúng ta tiếp xúc với nhau chỉ có một lần vào bốn năm trước thôi không phải sao? Anh nghĩ năng lực của anh mạnh đến thế sao?”

An Diễm phì cười rồi tiếp tục nói: “Vả lại, bốn năm trước anh tuyệt tình với tôi như thế, tôi sao có thể sinh con cho anh được? Đừng nói là tôi không có con với anh, cho dù có thì tôi chắc chắn cũng sẽ bỏ nó ngay! Bởi vì trên người nó có dòng máu của anh, tôi chắc chắn sẽ không muốn có nó!”

Khi An Diễm nói những câu này, trong lòng lập tức muốn xin lỗi An An, cục cưng, mẹ xin lỗi, do mẹ bắt đẽ dĩ nên mới phải nói như vậy!

Vẻ mặt căm phẫn và thù hận của An Diễm khiến Cố Thiên Tuấn giật mình, anh nhìn kỹ gương mặt của cô, phát hiện vẻ căm hận ấy là thật, mà theo tính cách hiện giờ của An Diễm thì đúng là nếu cô thật sự mang đứa con của anh thì có lẽ sẽ bỏ nó ngay.

Nghĩ đến điều này, lòng Cố Thiên Tuấn chợt thấy lạnh đi: “An Diễm, cô ghét tôi đến thế sao?”

“Tôi không phải ghét anh.” An Diễm đưa ngón trỏ lên lắc lắc trước mặt Cố Thiên Tuấn, “Tôi thấy ghê tởm!”

“Ghê tởm?” Cố Thiên Tuấn cười lạnh lùng, “Có ghê tởm đến đâu cũng đâu ghê tởm bằng lão già mà vừa rồi cô hầu rượu nhỉ?”

Nghĩ đến cảnh An Diễm như một con bướm cứ lượn quanh đám đàn ông, gân xanh trên trán Cố Thiên Tuấn lập tức nổi lên.

“Cố Thiên Tuấn, nếu không phải tại anh thì tôi có bị ép vào bước đường cùng này không? Anh nghĩ tôi muốn làm mấy chuyện đó sao?” An Diễm nghiêng rằng, Cố Thiên Tuấn luôn là kẻ bá đạo và tự đại thế này, chỉ biết đứng trên cao chà đạp lòng tự trọng của người khác chứ trước nay không bao giờ biết tôn trọng người khác

Hai người họ đã li hôn rồi, đã là hai người xa lạ rồi, nhưng nếu không phải anh ta thì ai có thể khiến cho cô bị nghi việc? Ngoại trừ một người quyền cao chức trọng như Cố Thiên Tuấn thì ai có khả năng làm được điều này?

“An Diễm, cô đừng có đổ hết mọi việc lên đầu tôi!” Gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn trở nên nhăn nhó, anh chẳng qua chỉ là li hôn cô vào bốn năm trước thôi, còn tình cảnh hiện giờ cô lâm vào là do tự cô chuốc lấy chứ!

“Ha ha, Cố Thiên Tuấn, anh đừng có mà giả ngốc trước mặt tôi! Nếu không phải tại anh thì tôi có bị Tô Thị đuổi việc không? Nếu không mất việc thì tôi việc gì phải đi uống rượu với một lão già?”

Đôi mắt xinh đẹp của An Diễm lúc này trở nên lạnh lùng: “Đời sống hôn nhân của anh không hạnh phúc, năng lực của anh không đủ để sinh con, vậy thì cũng đừng ghen tị với cuộc sống hạnh phúc của tôi chứ! Tôi cho anh biết, tất cả đều là báo ứng của anh và con đàn bà đó, đáng đời các người!”

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn đưa tay ra bóp cổ An Diễm, anh vốn đang thắc mắc với câu nói trước đó của cô, nhưng khi nghe đến mấy câu này thì lập tức giận sôi máu!

Không có được kết tinh tình yêu với Chu Mộng Chỉ chính là nỗi luyến tiếc lớn nhất của Cố Thiên Tuấn, thế mà bây giờ An Diễm lại tàn nhẫn nguyên rửa anh và Mộng Chỉ, việc này anh tuyệt đối không thể tha thứ được!

20. Chương 20

Cổ của An Diễm đã bị Cổ Thiên Tuấn bóp cho đỏ ửng, gương mặt do thiếu dưỡng khí cũng dần trở nên tím tái, nhưng cô thà khuất phục người khác chứ nhất quyết không khuất phục Cổ Thiên Tuấn.

An Diễm cố rít qua kẽ răng: “Bất lực... đúng vậy, đồ bất lực, thẹn quá hóa giận, chẳng có bản lĩnh gì!”

“Được, vậy tôi sẽ cho cô biết tôi rốt cuộc có bất lực hay không!” Cổ Thiên Tuấn lập tức mất đi lí trí, nói xong hoàn toàn không cho An Diễm có cơ hội suy nghĩ mà mạnh bạo nắm chặt lấy mặt cô mà cưỡng hôn.

Không, đây không phải là cưỡng hôn mà giống như cắn xé hơn.

An Diễm cố ngậm chặt miệng không cho anh tiến vào, nhưng Cổ Thiên Tuấn chợt bất ngờ cắn vào hông cô, khiến cô đau quá mà há miệng kêu một tiếng, Cổ Thiên Tuấn liền lập tức thừa cơ xông vào.

Cổ Thiên Tuấn mặc kệ sự vùng vẫy của An Diễm, vừa ngẫu nhiên đôi môi cô đưa tay ôm chặt lấy cô, khiến cơ thể lạnh buốt của cô áp sát vào bộ ngực nóng hổi của anh.

“Cổ Thiên Tuấn, anh là tên cầm thú, thả... thả tôi ra!” An Diễm vừa né tránh sự tấn công của Cổ Thiên Tuấn vừa cảm phần cảnh cáo.

Cổ Thiên Tuấn tức đỏ mặt, nhưng không nói gì mà chỉ càng mạnh bạo hơn, đưa tay xé toạc chiếc váy vốn đã rất ngắn của An Diễm ra.

An Diễm lập tức trợn tròn mắt, cô hoàn toàn không thể ngờ Cổ Thiên Tuấn có thể làm một việc đồi bại như vậy!

“Cổ Thiên Tuấn, anh là tên súc sinh, anh rút đi cho tôi, rút đi!”

“Sao hả, bây giờ biết sợ rồi sao?” Ánh mắt của Cổ Thiên Tuấn có hơi long lên, cũng đáng sợ hết như vào cái đêm mưa gió bốn năm trước, “Nhưng mà đã muộn rồi!”

Cổ Thiên Tuấn chỉ cần dùng một tay là đã có thể dễ dàng giữ chặt hai tay của An Diễm, đưa hai cánh tay của cô giơ lên cao, không cho cô phản kháng.

Chiếc váy ngắn của An Diễm đã bị Cổ Thiên Tuấn xé toạc, anh dùng một tay còn lại nâng chân của cô lên, ép cô phải phối hợp.

“Cổ Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, tôi không sợ đâu, tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, ngày nào tôi cũng sẽ cầu nguyện cho anh chết, anh và con đàn bà kia chết hết đi cho tôi!”

An Diễm vừa dứt câu thì Cổ Thiên Tuấn dường như đã hơi mất đi lí trí, tấn công vào tuyến phòng thủ cuối cùng của cô.

Một cơn đau dữ dội từ hạ bộ truyền lên, cũng mãnh liệt và đau đớn hết như vào cái đêm của bốn năm trước.

“Cổ Thiên Tuấn, tôi hận anh, tôi hận anh! Anh nhất định sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ gặp!” Giọng của An Diễm trở nên run rẩy, cô thật sự không thể ngờ, bốn năm sau mình lại phải trải qua việc ghê tởm thể này!

Cổ Thiên Tuấn vẫn cứ liên tục cưỡng đoạt cô một cách thô bạo, An Diễm cố mím chặt môi, không cho phép mình phát ra tiếng động, bàn tay cô vẫn còn nắm chặt khung ảnh, ghen tị với chính bản thân mình trong đó vẫn có thể cười vui vẻ như vậy...

Cuối cùng, An Diễm thậm chí không còn sức lực để kêu đau nữa, cô thẫn thờ nhìn trần nhà tẩm, không chống cự nữa.

Đêm đó đối với An Diễm mà nói là một đêm vừa tàn khốc lại vừa dài đằng đẵng.

Khi An Diễm tỉnh dậy thì mặt trời đã ló dạng, ánh nắng chiếu lấp lánh trên sàn nhà, cô khẽ cau mày, cảm thấy đầu đau dữ dội!

An Diễm chống tay lên giường, khó khăn lắm mới ngồi dậy được, chợt lại cảm nhận được cơn đau thấu trời từ hạ bộ truyền lên!

Cô quay sang nhìn bộ váy bị xé toạc của mình đang nằm dưới đất, trong đầu lại hiện lại hình ảnh những việc Cố Thiên Tuấn đã làm với mình tối qua!

Do say rượu nên quá trình cụ thể thế nào, An Diễm cũng không nhớ rõ nữa, nhưng cơn đau tê tái của tối qua thì cô vẫn nhớ như in!

Cố Thiên Tuấn!

An Diễm nghiêng rằng, lập tức cầm điện thoại lên định báo cảnh sát. Cái tên tội phạm cường hiếp Cố Thiên Tuấn này, cô nhất định phải khiến hắn chịu sự chế tài của pháp luật!

Nhưng khi vừa cầm điện thoại lên thì An Diễm chợt phát hiện dưới điện thoại có một mảnh giấy, cô cầm mảnh giấy lên, nhìn thấy trên đó là nét chữ của Cố Thiên Tuấn: An Diễm, tiền li hôn bốn năm trước tôi vẫn giữ, khi nào cô suy nghĩ xong rồi thì đến tìm tôi mà lấy, như vậy thì hai chúng ta sẽ không ai nợ ai nữa!

Không ai nợ ai? Ha ha, hay cho câu không ai nợ ai!

Vậy những tổn thương mà anh liên tục gây ra cho tôi là có thể dùng tiền mà bù đắp sao? Tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, cũng sẽ không bao giờ dễ dàng để cho sự áy náy của anh tan biến được!

An Diễm lạnh lùng cười rồi vứt mảnh giấy vào sọt rác, sau đó quyết định vẫn báo cảnh sát.

Nhưng sau khi bấm số xong, ngón tay của cô lại hơi do dự, cuối cùng lại không bấm nút gọi đi. Cố Thiên Tuấn là người có thế lực rất lớn ở thành phố H, nếu cô nói Cố Thiên Tuấn đã cưỡng hiếp cô thì người khác liệu có tin không?

Cố Thiên Tuấn là người nổi tiếng ở thành phố này, có tiền có quyền lại đẹp trai, trong nhà lại còn có một người vợ xinh đẹp, các cô gái đẹp hơn An Diễm đều sẵn sàng lao vào lòng anh, cô chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi, làm sao có đủ sức quyến rũ khiến cho Cố Thiên Tuấn phạm tội?

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ An Diễm đã cố tình dụ dỗ Cố Thiên Tuấn, là một kẻ xấu xa muốn lợi dụng anh mà thôi!

Hơn nữa, cho dù cô có báo cảnh sát thì cũng đã sao? Cho dù cảnh sát có thật sự bắt Cố Thiên Tuấn vào tù thì cũng đã sao? Cô tin rằng với tính cách vong ân bội nghĩa, lạnh lùng vô tình của Cố Thiên Tuấn, anh ta chắc chắn sẽ nghĩ cách cản ngược lại cô!

Lúc ấy thì e cô sẽ không còn có chỗ đứng ở thành phố H nữa, thậm chí là chẳng thể tiếp tục sống ở Trung Quốc nữa!

Không những thế, nếu cô báo cảnh sát thì có thể sẽ phải kể ra cả những việc trước đây, như vậy Cố Thiên Tuấn sẽ phát hiện ra thân thể của An An!

An Diễm nghĩ đến đây thì liền giật mình bỏ điện thoại xuống, cô tự cười bản thân, phát hiện cuộc đời mình thật sự quá bi thảm, không có được một tình yêu đẹp thì thôi đi, đằng này lại còn bị cùng một con chó cắn mình đến hai lần!

Cô nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng quyết định không gọi điện nữa, cô không hề muốn tha thứ cho Cố Thiên Tuấn, cũng rất muốn trừng phạt anh ta, nhưng hiện giờ cô không thể làm được gì cả!

An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng, sau đó bước xuống giường định rót một li nước để uống.

Lúc này An Diễm cảm thấy đầu mình rất đau, còn toàn thân thì mềm nhũn không còn chút sức lực. Sức khỏe của cô vốn rất tốt, nhưng do bị cảm lạnh kết hợp với say rượu, đã thế tối qua còn bị Cố Thiên Tuấn hành không biết bao nhiêu lần, thế nên đã ngất đi lúc nào không biết.

An Diễm uống một hơi cạn sạch hai li nước rồi lại nằm lên giường, cô mệt mỏi nằm phịch xuống, không muốn động dậy. Thôi vậy, dù sao cũng chưa có việc làm, cứ nằm một lát đi, khi nào có sức rồi sẽ tiếp tục đi tìm việc...

Nghĩ như thế, An Diễm liền nhắm mắt lại, do mệt quá nên cô cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Nhưng khi cô vừa mới ngủ thì chuông cửa lại chợt vang lên.

An Điềm giật bản mình ngồi dậy. Từ sau chuyện xảy ra bốn năm trước, cô trở nên rất nhạy cảm, thế nên bình thường cho dù ngủ say thế nào, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng có thể khiến cô tỉnh lại ngay.

An Điềm hít một hơi thật sâu, nhặt cái áo ngủ dưới đất lên mặc vào rồi một mỗi bước ra mở cửa.

“Ai thế?”

“Tôi đây, chủ nhà đây!”

“Chị đến làm gì?” An Điềm khó chịu hỏi rồi hé cửa ra.

Bà chủ nhà với gương mặt bóng nhẫy lập tức thò đầu vào.

21. Chương 21

“Chị chủ nhà, cho hỏi chị có việc gì không?” An Điềm cố cười hỏi.

“Thật ra cũng không có gì.” Bà chủ nhà vừa nói vừa cố kiễng chân nhìn vào trong nhà của An Điềm.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?” An Điềm đứng dịch sang bên cạnh một chút để chặn tầm nhìn của chị ta lại.

“Thật ra cũng không có gì, bạn trai cô về rồi à?” Gương mặt bà chủ nhà ánh lên vẻ nhiều chuyện, tò mò nhìn An Điềm hỏi.

Thật ra hôm qua khi Cố Thiên Tuấn lái xe chở An Điềm về nhà thì bà chủ nhà đã trông thấy rồi lên quan sát, nhưng do lên nhìn nên chị ta cũng không trông rõ lắm mặt mũi của anh.

Có điều, chỉ cần nhìn chiếc xe sang trọng đó, cộng với vóc dáng cao ráo hấp dẫn và khí chất ngời ngời của anh thì bà chủ nhà liền cảm thấy người đàn ông mà An Điềm đưa vào nhà tối qua quả đúng là hình ảnh nam thần thường thấy trên ti vi!

Đêm qua, chị ta trông thấy người đàn ông ấy dìu An Điềm vào nhà thì không kiềm nổi sự tò mò, lập tức chạy đến trước cửa nghe trộm.

Ban đầu, chị ta nghe thấy hình như có tiếng cãi cọ, nhưng sau đó thì âm thanh đó lại thay đổi, trở thành những tiếng thở gấp và la hét của An Điềm, khiến bà chủ nhà nghe mà đỏ cả mặt, phải cảm thán rằng “trận chiến này đúng là kịch liệt”!

Sau đó, bà chủ nhà đứng ngoài cửa đã nghe chán chê rồi, vậy mà “trận chiến” bên trong thì vẫn chưa kết thúc!

Cuối cùng, chị ta thật sự không chịu nổi nữa, đành phải về nhà ngủ.

Sáng sớm hôm nay, việc đầu tiên chị ta muốn làm sau khi thức dậy chính là phải xem thử người bạn trai kia của An Điềm rốt cuộc mặt mũi ra sao, nếu là một người vừa có tiền vừa đẹp trai mà năng lực “chuyện ấy” lại mạnh mẽ như vậy thì An Điềm đúng là bắt được vàng rồi!

“Bạn trai? Bạn trai gì chứ?” An Điềm quay lại nhìn chính căn phòng của mình, thắc mắc hỏi lại, cả đời này của cô chỉ kết hôn với tên khốn Cố Thiên Tuấn thôi, ở đâu ra bạn trai nào?”

“Trời ơi, Tiểu Điềm à, thôi cô đừng có giấu giếm nữa mà. Hôm qua tôi đã nhìn thấy hết rồi, cũng đã vô tình nghe thấy hết rồi!” Bà chủ nhà nói đến đó thì gương mặt chợt đỏ bừng lên.

Chị ta đưa tay nắm lấy tay An Điềm rồi nói một cách thân thiết: “Tiểu Điềm à, cô cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa tốt rồi, cho nên phải mau chóng nắm bắt cơ hội này đi! Khi nào cô bay lên cao rồi thì nhớ đừng quên người chủ nhà từng nhiệt tình giúp đỡ cô này nhé!”

An Điềm nghĩ ngợi một lúc, lúc này mới hiểu ra bà chủ nhà đã tưởng lầm Cố Thiên Tuấn là bạn trai của mình!

“Cái tên khốn đó không phải bạn trai em!” An Diễm lập tức kiên quyết phủ nhận.

“Ôi trời, không lẽ cãi nhau rồi à? Hôm qua vẫn còn rất ổn, rất thân mật cơ mà?” Bà chủ nhà nói bằng giọng ám muội.

“Chị chủ nhà, chị có việc gì không? Nếu không thì em xin phép đi ngủ một chút.” An Diễm không muốn phí lời với bà chủ nhà nữa, chị ta càng nói càng lung tung rồi!

Cái gì mà bạn trai bạn gái? Chị chủ à, chị mau đi mà kiếm người yêu đi được không? Đừng có ở đây làm phiền tôi nữa! An Diễm lăm bằm trong bụng.

“Sao hả, có bạn trai rồi thì không muốn nói chuyện với tôi nữa à? Thôi mà, kể cho tôi nghe đi, cô và bạn trai quen nhau ra sao vậy?” Bà chủ nhà vẫn nhất quyết không buông tha, cứ lấy tay chặn ở cửa nhà An Diễm, không cho cô đóng cửa.

“Cái tên khốn đó thật sự không phải bạn trai em!” An Diễm cảm thấy mình sắp nổi điên rồi.

Đúng lúc này thì điện thoại trong nhà chợt vang lên, An Diễm như chớp được phao cứu sinh, lập tức nói với chị ta, “Xin lỗi chị, em phải nghe điện thoại, có gì hôm khác nói nhé!”

An Diễm nói xong lập tức gạt tay bà chủ nhà ra rồi mau chóng đóng cửa lại, mặc kệ bà chủ nhà vẫn đang tò mò đứng ở đó.

“Này này này, tôi còn chưa hỏi xong mà!” Bà chủ nhà đứng bên ngoài vừa gõ cửa vừa trách móc.

An Diễm lừ mắt nhìn về phía cửa, không thèm quan tâm chị ta mà bước đến bàn nhắc điện thoại lên.

Nhưng khi nhìn số hiển thị trên điện thoại, An Diễm thật sự không tin vào mắt mình nữa, người gọi điện cho cô là phó tổng Hồ của công ty Tô Thị!

Không phải ông đã đuổi việc tôi rồi sao? Sao đột nhiên lại gọi điện thoại đến cho tôi? An Diễm lúc này không thể hiểu nổi, cô bèn hít một hơi thật sâu rồi nhấn nút nghe máy.

Giọng của phó tổng Hồ vang lên ở đầu dây bên kia: “À, cô An đúng không?”

“Vâng, phó tổng Hồ?” An Diễm không biết tại sao phó tổng Hồ mới sáng ra đã gọi cho mình như vậy.

“An Diễm à...” Phó tổng Hồ khựng lại, có hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, “Thật ra, tôi muốn nói, thật ra biểu hiện trong lúc thực tập của cô rất tốt, cho nên, cô có thể chính thức đi làm ở Tô Thị rồi, tôi sẽ chuẩn bị hợp đồng lao động cho cô.”

“Hả?” An Diễm nhất thời không kịp phản ứng, hôm đó người nói cô không vượt qua được kì thực tập là phó tổng Hồ, hôm nay người nói cô có thể tới Tô Thị làm việc cũng là phó tổng Hồ, ông ta rốt cuộc muốn giở trò gì đây?

Hôm nay đâu phải cá tháng tư?

“An Diễm, tôi biết cô đang rất ngạc nhiên, thật ra tôi còn ngạc nhiên hơn!” Phó tổng Hồ đầu dây bên kia thở dài, chính ông cũng không biết công ty Cổ Thị kia bị làm sao nữa!

Sau khi đi dự tiệc sinh nhật ở nhà họ Lâm về thì tổng giám đốc nhân sự của công ty Cổ Thị là Chu Hán Khanh chợt gọi điện thoại cho ông, bóng gió với ông rằng An Diễm đã đắc tội với người không nên đắc tội, vì vậy Tô Thị nếu không muốn gặp phiền phức thì phải mau chóng đuổi việc An Diễm!

Phó tổng Hồ nghe thế thì giật mình, tuy An Diễm năng lực mặt nào cũng rất ổn, mất đi cô thì quả thực là một tổn thất không nhỏ, nhưng tổn thất ấy sẽ chẳng là gì nếu so sánh với tổn thất của việc đắc tội với Cổ Thị, thế nên phó tổng Hồ lúc ấy lập tức đuổi việc An Diễm ngay.

Ấy vậy mà, sáng sớm hôm nay, phó tổng Hồ lại nhận được điện thoại của trợ lý tổng tài tập đoàn Cổ Thị là Cao Lỗi, trợ lý Cao nói rất rõ ràng, đây là ý của Cổ tổng, cô An Diễm trước đây làm việc gì ở công ty Tô Thị thì bây giờ cứ cho cô ấy quay lại làm đúng công việc ấy!

Lần này phó tổng Hồ lại tiếp tục khó xử, ông thật sự muốn hỏi Cổ Thị rốt cuộc muốn giở trò gì, tại sao chỉ là một nhà thiết kế nhỏ nhoi thôi mà lại khiến hai nhân vật lớn của Cổ Thị phải gọi điện đến như thế?

Nhưng lúc tổng giám đốc nhân sự của Cố Thị là Chu Hán Khanh gọi điện cho ông đã dặn dò ông rằng, việc anh ta gọi điện đến, ông không được phép cho ai biết, phó tổng Hồ vì sợ đắc tội với Chu Hán Khanh nên đã không nói lại việc này cho trợ lý Cao.

Nghĩ tới nghĩ lui, phó tổng Hồ cuối cùng quyết định nên nghe theo ý của trợ lý Cao, bởi vì anh ta là trợ lý thân cận của Cố tổng, là người theo sát ý của Cố tổng nhất. Nếu sau này Chu Hán Khanh có hỏi thì phó tổng Hồ cũng biết đường mà ăn nói.

Thế nên sau khi quyết định xong, ông đã gọi điện cho An Diễm.

“Nhưng hiện giờ cô chỉ cần đi làm là được rồi, những chuyện khác đừng hỏi nữa!” Phó tổng Hồ nhớ lại lời dặn của trợ lý Cao, đó là không được để An Diễm biết được đây là ý của Cố tổng.

“Vâng...” An Diễm ngơ ngác gật đầu, cô cũng rất tò mò không hiểu chuyện này là thế nào, nhưng nếu phó tổng Hồ đã dặn như vậy rồi thì cô cũng đành phải im miệng thôi.

An Diễm nói vài lời cảm ơn với phó tổng Hồ rồi cúp máy.

Sau đó cô ngồi xuống giường, tiếp tục thắc mắc, sao mình lại được quay về Tô Thị làm việc nhỉ?

Không lẽ là do Vương tổng?

22. Chương 22

An Diễm ngồi nghiêm túc suy đoán, không lẽ ông Vương hôm qua sau khi thấy mình đã mời rượu được Cố Thiên Tuấn rồi lại ngồi uống với ông ấy mấy li nên đã cảm động sao?

Nhưng Vương tổng hoàn toàn không giống người như vậy, thế thì người đã giúp mình là ai?

Là Cố Thiên Tuấn à?

Khi An Diễm vừa nghĩ đến ba chữ ấy thì lập tức lắc đầu nguầy nguậy, cô thà tin rằng Cố Thiên Tuấn bị điên còn hơn tin rằng anh đã giúp cô!

Thôi cứ mặc kệ vậy! Dù gì bây giờ cô đã có lại việc làm rồi! Lại có thể mua đồ ăn ngon và đồ chơi cho con trai An An rồi!

Nghĩ đến đó, An Diễm lập tức có động lực, đầu cũng không còn thấy đau như lúc mới thức dậy nữa, cô hí hửng chạy vào phòng ngủ chọn vài bộ quần áo, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, nhất định phải biểu hiện thật tốt.

**

Sáu giờ sáng, tại biệt thự Cố Thị...

Ánh nắng bắt đầu soi rọi vào sàn nhà bằng gỗ trong phòng ngủ, Chu Mộng Chỉ đang ngồi trước cửa sổ tầng hai, mắt chăm chú nhìn về một góc sân. Thông thường thì mỗi khi Cố Thiên Tuấn tan làm về nhà, xe của anh sẽ đỗ ở đó.

Những lúc ấy, Chu Mộng Chỉ sẽ chạy từ tầng hai xuống tầng một, mừng rỡ đón Cố Thiên Tuấn về nhà.

Nhưng hiện giờ Cố Thiên Tuấn vẫn chưa thấy về!

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn kết hôn, Cố Thiên Tuấn đi cả đêm không về!

Tuy hôm qua, trước khi đi bàn chuyện làm ăn với Vương tổng, Cố Thiên Tuấn đã gọi điện báo cho Chu Mộng Chỉ rằng anh sẽ đi uống rượu với Lâm Kính Trạch, sau đó Chu Mộng Chỉ lại không liên lạc được với Cố Thiên Tuấn, đã gọi điện cho Lâm Kính Trạch để hỏi thăm thì biết đúng là họ có đi uống rượu với nhau.

Nhưng Chu Mộng Chỉ vốn rất nhạy cảm, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, Cố Thiên Tuấn chỉ cần không đi công tác thì cho dù có muộn thế nào cũng sẽ luôn về nhà, thế mà lần này thì lại không.

“Mộng Chỉ, em đã ngồi cả đêm rồi, mau đi nghỉ ngơi đi!” Chu Hán Khanh biết Cố Thiên Tuấn cả đêm không về, trong lòng Chu Mộng Chỉ chắc chắn không vui, thế nên đã xin nghỉ làm một ngày ở nhà với Chu Mộng Chỉ.

“Không, em phải ngồi đây chờ Thiên Tuấn về.” Chu Mộng Chỉ thần thờ lắc đầu, nỗi sợ mất Cố Thiên Tuấn giống như một đôi tay vô hình bóp chặt vào cổ cô, khiến cô không thở nổi.

“Mộng Chỉ, em đừng quá nhạy cảm như vậy được không? Cố Thiên Tuấn chẳng qua chỉ là một đêm không về thôi mà.” Chu Hán Khanh đặt tay lên vai Chu Mộng Chỉ rồi từ từ tiến sát lại phía cô.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Chu Mộng Chỉ lập tức đẩy mạnh Chu Hán Khanh ra, “Sao anh càng ngày càng quá đáng thế, Chu Hán Khanh?”

“Bây giờ trong nhà chỉ còn hai chúng ta, em sợ gì chứ?” Chu Hán Khanh đau lòng nhìn Chu Mộng Chỉ, “Mộng Chỉ, em có biết anh hàng ngày nhìn thấy em đau lòng vì Cố Thiên Tuấn, anh buồn thế nào không?”

“Chu Hán Khanh, cẩn thận lời nói của anh đấy!” Đôi mắt vốn xinh đẹp dịu dàng của Chu Mộng Chỉ mỗi khi nghiêm nghị lên thì trông cũng rất đáng sợ, “Nếu anh còn tiếp tục quá đáng thế này nữa thì tôi sẽ đuổi anh ra khỏi biệt thự, anh sau này cũng đừng hòng gặp lại tôi nữa!”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền cảnh giác nhìn ra xung quanh.

Nhận thấy gần phòng ngủ không có ai cả, Chu Mộng Chỉ lúc này mới yên tâm lại đôi chút, cũng may lúc cô lấy Cố Thiên Tuấn đã lấy lí do mình thích sự yên tĩnh rồi bảo Cố Thiên Tuấn đuổi hết giúp việc trong biệt thự đi, chỉ để lại chị Lý hay làm việc ở tầng một và vài người giúp việc khác ở xung quanh biệt thự!

Chứ nếu không thì sự thân mật thường xuyên thế này của hai người họ đã bị người ta phát hiện từ lâu rồi!

“Mộng Chỉ, tại sao? Tại sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy? Anh vì em đã làm biết bao nhiêu việc, em không thể cười với anh một cái được sao?” Chu Hán Khanh bất chấp lời cảnh cáo của Chu Mộng Chỉ mà đưa tay ôm lấy đôi vai mảnh khảnh của cô.

“Chu Hán Khanh, anh điên rồi, mau bỏ ra!” Chu Mộng Chỉ giật mình đẩy Chu Hán Khanh ra, nhưng chợt phát hiện mình không thể đẩy ra được.

“Mộng Chỉ, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em điên cuồng!” Chu Hán Khanh còn chưa nói dứt câu thì đã áp sát mặt lại cưỡng hôn Chu Mộng Chỉ!

Bốp!

Một âm thanh chát chúa vang lên, Chu Hán Khanh cảm thấy một bên mặt của mình đau điếng, anh ta ngẩng đầu lên, trông thấy Chu Mộng Chỉ vừa thoát được vòng kiềm cặp của mình, đang nhìn anh ta bằng vẻ phẫn nộ.

“Mộng Chỉ, anh...”

“Chu Hán Khanh, chú ý thân phận của anh, anh bây giờ đang là anh họ của tôi! Nếu anh còn dám làm như thế với tôi nữa thì sự trừng phạt anh nhận được không chỉ là một bạt tai thôi đâu!” Chu Mộng Chỉ trừng trừng nhìn Chu Hán Khanh, thở hổn hển vì tức giận, gương mặt vốn trắng bệch vì bệnh tật nay trở nên đỏ bừng một cách kì lạ.

“Mộng Chỉ, Mộng Chỉ, anh xin lỗi, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi, vừa rồi là do anh quá kích động.” Chu Hán Khanh trông thấy Chu Mộng Chỉ nổi giận như thế thì lập tức hốt hoảng xin lỗi, anh ta bước lên một bước định nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ.

Nhưng Chu Mộng Chỉ lại lùi về sau một bước rồi nói bằng vẻ căm ghét: “Tránh xa tôi ra!”

Chu Hán Khanh đành đứng lại, thần thờ bỏ tay xuống, cúi đầu buồn bã nói: “Mộng Chỉ, em đánh anh, mắng anh cũng được, nhưng xin em đừng nổi giận, sức khỏe của em vốn đã rất yếu rồi, nếu nổi giận thì sẽ càng không ổn.”

“Còn không phải tại vì anh sao?” Chu Mộng Chỉ nhìn Chu Hán Khanh, hoàn toàn không đoái hoài đến sự quan tâm lo lắng của anh ta, “Chỉ cần anh biết kiềm chế một chút thì tôi đã không kích động như vậy rồi!”

“Anh sai rồi, Mộng Chỉ, anh đảm bảo sau này sẽ không như vậy nữa.” Chu Hán Khanh lắc đầu hứa.

“Lần nào anh cũng nói như thế, nhưng đâu lại vào đấy!” Chu Mộng Chỉ khoanh tay trước ngực, nghiêng răng nói.

Nếu không phải chỉ có một mình Chu Hán Khanh là người có thể tin tưởng và lợi dụng được thì cô ta đã đuổi anh ta đi từ lâu rồi, đâu cần phải tốn sức đề phòng anh ta từng giây từng khắc thế này!

“Anh chỉ là có lúc không thể kiểm soát được bản thân thôi, Mộng Chỉ, anh...”

Trong lúc Chu Hán Khanh đang cố gắng giải thích thì bên ngoài phòng ngủ chợt có tiếng gõ cửa.

Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ lập tức đưa mắt nhìn nhau rồi trở về trạng thái như bình thường.

Chu Hán Khanh mau chóng đi đến cạnh cửa sổ, quay lưng về phía cửa, giả vờ như mình đang ngắm cảnh.

Còn Chu Mộng Chỉ thì trừng mắt nhìn về phía Chu Hán Khanh một cái rồi mới bước ra mở cửa.

“Chuyện gì thế?” Chu Mộng Chỉ đứng ở cửa hỏi.

Chị Lý làm việc ở biệt thự Cổ Thị nhiều năm nên vô cùng biết điều, đứng cúi đầu, không nhìn vào phòng ngủ mà cung kính trả lời Chu Mộng Chỉ: “Thưa cô, anh Cố đã về rồi, sắp vào nhà rồi đấy.”

“Thiên Tuấn về rồi sao?” Giọng nói khó chịu của Chu Mộng Chỉ lập tức phản chấn hẳn lên, cô ta đưa tay chỉnh trang lại đầu tóc rồi vội càn chạy xuống đón Cố Thiên Tuấn.

Chu Hán Khanh đang giả vờ đứng ngắm cảnh, nghe thấy Chu Mộng Chỉ vội chạy xuống lầu thì liền lập tức quay lại định nhắc cô phải đi đứng cẩn thận, nhưng khi bước đến cửa phòng ngủ thì Chu Mộng Chỉ đã chạy xuống dưới lầu mất rồi.

Thấy thái độ Chu Mộng Chỉ đối xử với mình và với Cố Thiên Tuấn hoàn toàn trái ngược như vậy, Chu Hán Khanh chỉ biết cười đau khổ, có nhiều lúc anh cảm thấy bản thân mình thật là đáng thương.

“Anh Chu, mặt của anh...” Chị Lý trông thấy dấu bạt tai trên mặt Chu Hán Khanh thì liền quan tâm hỏi han, “Mặt của anh không sao chứ?”

23. Chương 23

Câu hỏi của chị Lý lập tức kéo Chu Hán Khanh quay về thực tại, anh ta đưa tay sờ lên mặt mình rồi quay mặt né tránh: “Tôi không cẩn thận bị ngã thôi, ở đây không còn việc gì nữa, chị đi đi.”

“Vâng.” Chị Lý vội vàng cúi đầu, thầm tự trách mình sao lại nhiều chuyện như vậy, sau đó quay người bỏ đi.

Còn Chu Hán Khanh cứ đứng ngây người tại chỗ một lúc, cuối cùng mới chán ngán rời khỏi phòng ngủ của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn. Anh ta biết việc bây giờ mình cần làm nhất chính là quay về phòng mình, ở yên trong đó, để tránh nhìn thấy cảnh thân mật của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn.

Ở dưới lầu, Chu Mộng Chỉ mừng rỡ chạy xuống thì trông thấy Cố Thiên Tuấn đang ngồi trên sofa phòng khách, cau mày ngăn người nhìn về phía trước, giống như đang lo nghĩ chuyện gì đó.

Bàn tay Cố Thiên Tuấn nắm chặt lại, tối qua vì một phút kích động mà anh đã xảy ra quan hệ với An Điềm, chuyện này khiến trong lòng anh cảm thấy áy náy vô cùng.

Đêm qua, sau khi điên cuồng mất đi lí trí mà giãy vò An Điềm đến mức bất tỉnh thì anh cũng ngủ thiếp đi mất.

Nhưng hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng thì Cố Thiên Tuấn đã giật mình thức dậy.

Dưới ánh sáng le lói xuyên qua cửa sổ, Cố Thiên Tuấn trông thấy An Điềm đang nằm ngủ cạnh mình.

Nhớ lại cái đêm mưa gió vào bốn năm trước, Cố Thiên Tuấn cũng từng giày vò An Điềm đến mức bất tỉnh như vậy, nhưng điều khác biệt là khi anh quay lại thì An Điềm đã biến mất, biến mất đến tận bốn năm.

Cố Thiên Tuấn mặc quần áo rồi để lại cho An Điềm một mảnh giấy, sau đó vội vã rời đi giống hệt như bỏ trốn vậy.

Đến tận khi về đến nhà mình rồi, trong lòng Cố Thiên Tuấn vẫn chưa cảm thấy bình tĩnh lại được.

Gân xanh trên bàn tay anh bắt đầu nổi lên, anh không hiểu được vì sao khi mình đối diện với An Điềm thì lại dễ dàng mất kiểm soát như vậy, rõ ràng anh luôn muốn giữ khoảng cách với cô mà!

Nhìn thấy An Điềm trở nên sa cơ và gặp nguy hiểm như vậy nên anh muốn giúp cô một chút, cũng bởi trong lòng vẫn còn sự áy náy và thương cảm dành cho cô!

Nhưng Cố Thiên Tuấn không thể ngờ, người phụ nữ này lại không biết điều chút nào, chuyện hôm qua không những không cảm kích anh mà ngược lại còn muốn gây sự với anh, liên tục kiểm chuyện với anh, đến mức khiến anh nổi điên lên mà phạm sai lầm!

Cố Thiên Tuấn bắt lực nhắm mắt lại, dù gì mình cũng đã bù đắp lại cho An Điềm rồi, bởi sáng nay, khi trên đường về nhà, anh chợt nhớ lại trong lúc An Điềm cãi nhau với anh hôm qua đã nói rằng sở dĩ cô bị mất việc đều là vì anh!

Tuy Cố Thiên Tuấn nhớ rõ mình không hề sai người nào phải đuổi việc An Điềm cả, nhưng chuyện này cũng không đáng để đi điều tra, có lẽ chỉ là một hiểu lầm mà thôi.

Thế nên, anh liền gọi điện cho trợ lý của mình, bảo anh ta sắp xếp cho An Điềm có việc trở lại. Có lời nói của anh thì có lẽ con đường sự nghiệp của An Điềm sẽ bình ổn lại thôi, mà nếu An Điềm có việc làm rồi thì sẽ không đi uống rượu với mấy lão già như Vương tổng nữa, thế thì cũng xem như là một sự bù đắp anh dành cho cô rồi.

“Thiên Tuấn, anh mệt sao?”

Chu Mộng Chỉ trông thấy dáng vẻ phiền não của Cố Thiên Tuấn thì lập tức dịu dàng ngồi xuống bên cạnh anh rồi đưa tay xoa bóp vai cho anh.

Cố Thiên Tuấn đang mải suy nghĩ thì bị giọng nói dịu dàng của Chu Mộng Chỉ kéo trở về thực tại, anh quay sang nhìn về mặt ngây thơ của Chu Mộng Chỉ, trong lòng càng thêm nặng trĩu, nếu nói người bốn năm trước anh có lỗi là An Điềm thì giờ đây, anh cũng đã làm tổn thương Chu Mộng Chỉ, người mà anh hết mực yêu thương bấy lâu rồi!

“Anh không sao.” Cố Thiên Tuấn gượng cười, sau đó nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ khẽ nói: “Anh không mệt chút nào đâu. Có điều, sức khỏe của em không tốt, phải nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Em cũng không mệt.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu, “Chỉ là anh đi cả đêm không về, em có hơi nhớ anh thôi.”

Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa đưa tay ôm lấy Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn lập tức sững người, anh vừa ngượng ngập vừa vội vàng đẩy Chu Mộng Chỉ ra, có hơi giật mình, tối qua anh đã ở cùng với An Điềm, sáng nay lại vội vàng vàng chạy về nhà, còn chưa kịp thay quần áo, Mộng Chỉ vốn rất nhạy cảm, liệu cô có ngửi thấy mùi gì kì lạ trên người anh không?

“Anh sao thế?” Chu Mộng Chỉ bị đẩy ra lập tức ngơ ngác, đôi mắt to tròn của cô lập tức ngân ngấn nước nhìn anh đầy vẻ uất ức.

“Không... không có gì!” Cố Thiên Tuấn vội vã đứng dậy, né tránh ánh mắt của Chu Mộng Chỉ, anh cực kì ghét nói dối, nhưng thật không ngờ có ngày mình lại nói dối Chu Mộng Chỉ thế này.

“Mộng Chỉ, anh về nhà chủ yếu là để thăm em, nhân tiện lấy một vài tài liệu quan trọng, sau đó phải quay về công ty ngay, em nhớ phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.” Cố Thiên Tuấn nhìn về hướng khác, giọng nói có hơi run.

“Vậy sao?” Chu Mộng Chỉ hiểu chuyện gật đầu, sau đó rót một cốc nước đưa cho Cố Thiên Tuấn rồi nói: “Sau này anh chỉ cần bảo trợ lí Cao Lỗi hoặc Susan về lấy cũng được mà.”

“Ừ, anh biết rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, nhưng vẫn không nhìn vào mắt Chu Mộng Chỉ, anh uống một ngụm nước trong cốc Chu Mộng Chỉ đưa sang rồi vội nói, “Anh lên lầu lấy tài liệu đây.”

“Anh đi đi.” Chu Mộng Chỉ nở nụ cười dịu dàng quyến rũ.

Cố Thiên Tuấn ngượng ngập gật đầu rồi quay người bước lên lầu.

Chu Mộng Chỉ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chăm chú nhìn theo bóng dáng Cố Thiên Tuấn, dõi theo từng bước chân lên cầu thang của anh.

Nhưng ngay khi bóng Cố Thiên Tuấn vừa khuất, gương mặt của Chu Mộng Chỉ lập tức thay đổi, cô ta đã biết được việc Thiên Tuấn tối qua đã ở bên cạnh người phụ nữ khác, hơn nữa còn bên nhau cả đêm!

Chu Mộng Chỉ trước nay đều rất quan tâm đến Cố Thiên Tuấn, do phải thường xuyên bàn chuyện làm ăn hoặc tham gia tiệc tùng nên Cố Thiên Tuấn đương nhiên khó tránh khỏi việc tiếp xúc với phụ nữ, nhưng do anh là người rất chừng mực nên cho dù trên người có mùi của người phụ nữ khác thì cũng chỉ là thoáng thoảng.

Nhưng mà lần này...

Trên môi Chu Mộng Chỉ vẫn là nụ cười quyến rũ, nhưng hai bàn tay thì đã nắm chặt lại đến mức trắng bệch ra, Thiên Tuấn đã ngoại tình sao? Đúng như điều mà cô ta vẫn luôn lo sợ, Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng đã ngoại tình rồi!

Chu Mộng Chỉ cảm thấy tim mình đau nhói, toàn thân run lên bần bật, cơn phẫn nộ ngập tràn trong lồng ngực, gương mặt vốn dịu dàng lúc này trở nên hằn học, người phụ nữ đã dụ dỗ Thiên Tuấn là ai, rốt cuộc là ai? Là kẻ nào dám cướp đi Thiên Tuấn, rốt cuộc là ai? Mình nhất định phải khiến con đàn bà đó chết không có đất chôn thầy!

Trong lúc Chu Mộng Chỉ đang thề sẽ ăn tươi nuốt sống người phụ nữ kia thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của Cố Thiên Tuấn đang đi xuống!

Chu Mộng Chỉ lập tức thả lỏng tay, gương mặt lại nở nụ cười niềm nở: “Anh lấy tài liệu rồi đó à?”

“Ừ, anh lấy rồi.” Cố Thiên Tuấn vừa rồi đã lên lầu hút thuốc, thay áo rồi mới lấy tài liệu đi xuống.

“Anh lấy rồi thì về công ty đi, công việc bận rộn nhưng anh cũng phải chú ý giữ sức khỏe đấy.” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa tiến lại gần đưa tay chỉnh lại cà vạt cho Cố Thiên Tuấn.

“Ừ, vậy anh về công ty đây.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào mắt Chu Mộng Chỉ một chút rồi lại né tránh ngay.

Cố Thiên Tuấn tuy nói là mình sẽ đi, nhưng chân thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, bàn tay nắm tài liệu lúc lỏng lúc chặt, vừa nhìn là biết có điều gì đó muốn nói với Chu Mộng Chỉ.

“Sao thế? Anh có chuyện gì sao?” Chu Mộng Chỉ giả vờ không biết gì, hỏi Cố Thiên Tuấn bằng giọng tò mò.

“Mộng Chỉ...” Cố Thiên Tuấn nhìn vào mắt Chu Mộng Chỉ, quyết định sẽ kể hết chuyện tối qua cho cô nghe, bởi anh không muốn giấu giếm cô.

24. Chương 24

Nhưng Cố Thiên Tuấn chợt nghĩ lại, nếu Mộng Chỉ biết chuyện thì chắc chắn sẽ rất kích động, nếu không tha thứ cho anh thì anh phải làm sao?

Cố Thiên Tuấn luôn có lập trường quyết đoán trên thương trường, chỉ khi đối diện với Chu Mộng Chỉ thì mới áp ứng thế này, mới phải đắn đo suy nghĩ thế này.

“Thiên Tuấn, có phải công việc quá mệt không?” Chu Mộng Chỉ đưa tay vuốt mặt Cố Thiên Tuấn, quan tâm hỏi han.

“Không... không phải!” Cố Thiên Tuấn gạt tay Chu Mộng Chỉ, cuối cùng lại nói, “Anh về công ty đây, em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong lập tức bước đi ngay.

Chu Mộng Chỉ liền đi theo Cố Thiên Tuấn, tiễn anh ra đến tận cổng biệt thự, dõi theo bóng anh cho đến khi khuất hẳn.

Lúc này thì Chu Mộng Chỉ không còn kiềm chế nổi nữa, đưa tay ôm lấy ngực, cả người lão đảo.

“Phu nhân, cô làm sao vậy?” Chị Lý vội vàng chạy đến dìu Chu Mộng Chỉ, lo lắng hỏi, “Phu nhân, có cần gọi điện cho bác sĩ riêng không?”

“Không cần!” Chu Mộng Chỉ phẩy tay, phải chịu cú sốc quá lớn nên giờ đây cô thấy không còn chút sức lực nào trong người nữa, “Tôi chỉ là quá mệt thôi, dìu tôi về phòng nghỉ ngơi một chút là sẽ ổn.”

“Vâng.” Chị Lý gật đầu rồi cẩn thận dìu Chu Mộng Chỉ về phòng ngủ, giúp cô nằm lên giường rồi đắp chăn cho cô.

“Ở đây không cần chị nữa, mau gọi anh họ tôi lên đây, tôi có việc muốn bàn với anh ấy.” Chu Mộng Chỉ nằm nghỉ trên giường, sắc mặt có khá hơn một chút.

“Vâng thưa cô, tôi sẽ đi ngay.” Chị Lý lập tức trả lời rồi bước vội ra ngoài.

Chu Mộng Chỉ chỉnh lại cái gối sau đầu mình để nằm cho thoải mái, sau đó đưa tay xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy cả người mình như sắp nổ tung ra, mùi hương vừa rồi ngửi được trên người Cố Thiên Tuấn như vẫn còn thoang thoảng đâu đây, khiến cô cảm thấy ghê tởm!

Đôi mắt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ lúc này nheo lại, cô nhìn những thứ xa hoa trong phòng, trong lòng lại tràn ngập sự phẫn nộ, Thiên Tuấn đã ở cùng người phụ nữ khác, được, nếu anh ta đã dám ở cạnh người phụ nữ khác thì sẽ có thể không ngần ngại mà bỏ rơi mình, mình cũng cần phải có sự chuẩn bị!

Tất cả những người phụ nữ dám giành Thiên Tuấn với mình đều sẽ phải chết!

“Mộng Chỉ, em lại sao nữa thế? Nghe chị Lý nói em lại chóng mặt à?” Chu Hán Khanh còn chưa vào phòng đã cất tiếng quan tâm hỏi han.

“Ồn ào quá đi, tôi còn chưa chết mà!” Chu Mộng Chỉ vừa trông thấy Chu Hán Khanh bước đến bên giường của mình thì khó chịu nói.

Chu Hán Khanh không để bụng lời trách móc của Chu Mộng Chỉ, cũng không quan tâm dấu bạt tai vẫn còn hằn đỏ trên mặt mình, anh ta chỉ nhìn ra ngoài cửa một lát rồi đóng lại, sau đó khẽ khuyên Chu Mộng Chỉ: “Cái gì mà chết với chưa chết chứ? Mộng Chỉ, em nói chuyện nhớ chú ý một chút.”

Nhìn dáng vẻ bị đánh mà vẫn ngoan ngoãn nghe lời của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ hài lòng gật đầu, gương mặt lập tức nở nụ cười: “Hán Khanh, đúng là chỉ có anh tốt với em!”

“Em biết là được rồi!” Chu Hán Khanh mỉm cười, anh ta sao có thể không tốt với Chu Mộng Chỉ được? Vì Chu Mộng Chỉ là người phụ nữ mà anh ta yêu nhất đời này.

“Phải rồi, Hán Khanh, việc lần trước anh xử lí ra sao rồi?” Chu Mộng Chỉ nắm lấy bàn tay Chu Hán Khanh, đưa ngón trỏ vuốt lên lòng bàn tay anh.

Chu Hán Khanh liền nắm ngược lại tay Chu Mộng Chỉ, nghĩ một lát rồi hỏi lại: “Là chuyện ở tiệc sinh nhật của Lâm Kính Trạch đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Xử lý cũng khá ổn thỏa.” Chu Hán Khanh gật đầu, “Tuy anh không nhớ người phụ nữ đó mặt mũi đáng vẻ ra sao, nhưng tối đó sau khi anh về công ty thì đã điều tra thân phận của cô ta, hình như là người của phòng thiết kế công ty Tô Thị, thế nên mấy ngày trước anh đã gọi điện cho phó tổng Hồ ở đó, bây giờ có lẽ cô ta đã thôi việc rồi.”

Chu Hán Khanh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng mấy hôm nay sức khỏe em không tốt, anh chỉ lo cho em nên quên mất gọi điện hỏi phó tổng Hồ xem đã xử lý chuyện đó sao rồi, nhưng anh nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn đâu. Nếu em không yên tâm thì bây giờ anh sẽ gọi điện hỏi lại cho rõ.”

“Không cần đâu!” Chu Mộng Chỉ ngăn Chu Hán Khanh lại, giờ cô ta việc gì phải quan tâm đến cô gái chỉ mới gặp mặt Cố Thiên Tuấn có một lần đó!

Bây giờ điều mà cô quan tâm nhất là người phụ nữ đã qua đêm với Cố Thiên Tuấn tối qua kia!

“Em có một việc quan trọng hơn muốn anh làm!” Chu Mộng Chỉ nắm chặt tay Chu Hán Khanh, gương mặt tỏ rõ vẻ đau lòng.

“Em muốn anh làm gì anh cũng làm.” Chu Hán Khanh nghiêm túc trả lời.

“Hán Khanh, anh biết không, Cố Thiên Tuấn, anh ấy... anh ấy...” Chu Mộng Chỉ chưa nói dứt câu thì nước mắt đã trào ra, rơi xuống bàn tay của Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ bật khóc thì lập tức hốt hoảng, vội vàng dịu dàng lau nước mắt cho cô rồi hỏi: “Mộng Chỉ, em đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải Cố Thiên Tuấn đã ức hiếp em không?”

“Thiên Tuấn, Thiên Tuấn anh ấy...” Chu Mộng Chỉ không nói nên lời, chỉ khóc nức nở, khiến Chu Hán Khanh trông thấy mà đau lòng.

“Mộng Chỉ, em đừng khóc nữa, anh thật sự đau lòng lắm. Em nói đi, em muốn anh làm gì? Anh đều sẽ làm hết!” Chu Hán Khanh lúc này trở nên lóng ngóng, anh ta ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, miệng liên tục an ủi, “Mộng Chỉ, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa...”

Chu Mộng Chỉ thấy dáng vẻ lo lắng này của Chu Hán Khanh thì sực sột một lúc rồi nín khóc, cô ta nằm trong lòng Chu Hán Khanh, ngẩng đầu lên nhìn anh ta rồi nói bằng giọng đau khổ: “Hán Khanh, anh có biết không, Thiên Tuấn đã... ngoại tình rồi!”

“Cái gì?” Một cơn phẫn nộ trào lên từ lồng ngực Chu Hán Khanh. Cố Thiên Tuấn đúng là tên súc sinh! Hắn sao có thể làm như vậy? Mộng Chỉ tốt với hắn biết bao, gần như muốn moi cả tim gan ra mà dâng cho hắn, vậy mà hắn lại ngoại tình!

“Hán Khanh, em sợ lắm, em thật sự sợ lắm, em sợ Thiên Tuấn sẽ không cần em nữa.” Chu Mộng Chỉ nói một lúc lại bắt đầu khóc.

“Mộng Chỉ, không đâu mà. Cố Thiên Tuấn lấy được em chính là phúc phận không biết tu mấy đời mới có được, anh ta sẽ không bỏ em đâu!” Chu Hán Khanh nhẹ nhàng an ủi Chu Mộng Chỉ.

Thật ra, trong lòng Chu Hán Khanh luôn khao khát Chu Mộng Chỉ sẽ rời xa Cố Thiên Tuấn để đến bên anh ta!

Tuy vậy, trong tình hình hiện giờ thì bất luận ra sao, anh ta cũng phải luôn bảo vệ Mộng Chỉ, cho dù người cô yêu có là Cố Thiên Tuấn cũng không sao, chỉ cần có thể được ở bên Mộng Chỉ đã là quá đủ rồi!

“Nhưng mà... nhưng mà em vẫn sợ lắm, lỡ như Thiên Tuấn không cần em nữa thì em biết phải làm sao?” Chu Mộng Chỉ đưa tay nắm vạt áo Chu Hán Khanh, vừa khóc vừa nói, “Hán Khanh, bây giờ chỉ có anh mới giúp được em thôi, em cầu xin anh, giúp em được không?”

“Mộng Chỉ, đừng khóc nữa, bất kì điều gì em nói thì anh cũng đều sẽ làm cho em. Anh xin thề!” Chu Hán Khanh ôm chặt Chu Mộng Chỉ trong lòng, nhìn cô bằng ánh mắt vừa thương xót vừa kiên quyết.

“Có thật không?” Chu Mộng Chỉ rưng rưng nước mắt, tràn đầy hi vọng nhìn Chu Hán Khanh.

25. Chương 25

“Thật mà.” Chu Hán Khanh trịnh trọng gật đầu, anh đã nói được là làm được.

“Vậy mau điều tra giúp em xem con đàn bà đã khiến Thiên Tuấn ngoại tình là ai!” Ánh mắt Chu Mộng Chỉ hiện lên vẻ sắc lạnh, “Mau điều tra cô ta, em không muốn cô ta sống trên đời này nữa!”

Người phụ nữ dám giành đàn ông với cô ta thì đều phải chết!

Chu Mộng Chỉ nghiêng răng ken két, hai mắt long lên sòng sọc, cô ta vốn yếu ớt nhưng bàn tay nắm lấy tay Chu Hán Khanh lúc này mạnh đến mức khiến anh thấy hơi đau.

“Mộng Chỉ, em đừng như vậy...” Chu Hán Khanh có hơi không tin được mà nhìn Chu Mộng Chỉ, anh ta hoàn toàn không ngờ một Mộng Chỉ đẹp như giấc mộng trước đây bây giờ lại có thể khiến người ta có một cảm giác ớn lạnh thế này.

Lúc trước cô chẳng qua chỉ là hơi nhạy cảm, luôn có cảm giác không an toàn mà thôi, nhưng bây giờ thì có vẻ như đã trở nên kích động rồi!

“Em đừng như vậy nghĩa là sao? Sao hả? Anh không muốn giúp em nữa sao?” Chu Mộng Chỉ vừa nghe thấy giọng run run của Chu Hán Khanh thì lập tức cười lạnh lùng, “Vừa rồi không phải anh còn vỗ ngực thề là cho dù em bảo anh là gì thì anh cũng làm hay sao?”

“Anh sẽ giúp em điều tra người phụ nữ đó, nhưng em thật sự chắc chắn muốn giết chết cô ta sao?” Chu Hán Khanh lắc đầu, trước đây, Mộng Chỉ tuy rất tàn nhẫn với những người phụ nữ muốn tiếp cận Cố Thiên Tuấn, nhưng cùng lắm cũng chỉ là đuổi họ ra khỏi thành phố H chứ chưa bao giờ có ý muốn giết họ.

“Đúng vậy!” Chu Mộng Chỉ trả lời một cách không do dự, sau đó tiếp tục cảm phẫn nói, “Cô ta nhất định phải chết!”

“Mộng Chỉ, em thay đổi rồi...” Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ như một người xa lạ, cảm thấy không thể tin được.

“Phải, tôi thay đổi rồi!” Chu Mộng Chỉ ngừng khóc, gương mặt xinh đẹp lúc này trở nên hiểm ác, “Cố Thiên Tuấn đã hứa sẽ yêu tôi cả đời, vậy mà bây giờ lại ngoại tình! Còn Chu Hán Khanh anh hứa sẽ bảo vệ tôi cả đời, cũng chỉ là hứa miệng mà thôi. Giờ tôi còn có thể tin ai đây? Chính các người đã ép tôi thành ra thế này!”

Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa giằng tay Chu Hán Khanh ra, sau đó giở chân định bước xuống giường, “Chu Hán Khanh, nếu anh không chịu giúp tôi thì tôi đành phải tự ra tay vậy! Tóm lại giữa tôi và con đàn bà đó sẽ có một người phải chết!”

Chu Mộng Chỉ nói xong lập tức bước xuống giường.

“Mộng Chỉ, em làm cái gì thế?” Chu Hán Khanh vội vàng ôm chặt lấy Chu Mộng Chỉ, “Sức khỏe em không tốt, em không được kích động!”

“Tôi đã sắp chết rồi, còn quan tâm sức khỏe làm gì, tâm trạng kích động thì đã sao?” Chu Mộng Chỉ hừ mũi, sau đó cố vùng ra khỏi lòng Chu Hán Khanh, “Anh bỏ tôi ra, tôi phải đích thân đi xử con đàn bà đó!”

“Anh hứa với em, anh hứa với em!” Chu Hán Khanh vẫn ôm chặt Chu Mộng Chỉ, “Mộng Chỉ, anh hứa với em, em đừng kích động nữa!”

Chu Mộng Chỉ lúc này mới thôi vùng vẫy, “Có thật không?”

“Thật!”

“Không gạt em chứ?”

“Sao anh nỡ gạt em chứ?”

Nghe Chu Hán Khanh nói như thế, Chu Mộng Chỉ cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, công lao khốc lóc từ nãy đến giờ đúng là đã không uổng phí!

“Ngoan, mau nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ không còn vùng vẫy nữa mới nhẹ nhàng bế cô đặt lên giường.

Chu Mộng Chỉ lần này im lặng ngoan ngoãn nằm xuống.

Chu Hán Khanh thở dài, thầm nghĩ việc giúp Chu Mộng Chỉ xử lý những cô gái vây quanh Cố Thiên Tuấn, anh không phải chỉ mới làm một hai lần, nhưng lần này lại khác hẳn so với những lần trước, Mộng Chỉ lại muốn anh phải đi giết người.

Nghĩ đến đó, Chu Hán Khanh lại đưa mắt nhìn vào gương mặt Chu Mộng Chỉ. Giết người thì đã sao chứ? Khi anh nhận lời với Chu Mộng Chỉ giả làm anh họ cô thì đã hạ quyết tâm sẽ bảo vệ Mộng Chỉ cả đời này, nếu Mộng Chỉ vì việc anh không nhận lời mà kích động tự đi giết người thì thà cứ để anh ra tay sẽ vẫn tốt hơn.

Ít ra nếu sự việc có bại lộ, anh có thể một mình gánh chịu mọi trách nhiệm, còn Mộng Chỉ vẫn sẽ được yên ổn làm phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị.

“Hán Khanh, anh tốt với em quá.” Nụ cười lại hiện trên gương mặt Chu Mộng Chỉ, trên đó giờ không còn vẻ tàn độc như vừa rồi nữa.

“Anh đương nhiên là tốt với em rồi.” Chu Hán Khanh đưa tay vuốt ve gương mặt trắng trẻo mịn màng của Chu Mộng Chỉ rồi khẽ nói, “Anh nói rồi, anh sẽ bảo vệ em cả đời này.”

Chu Mộng Chỉ thấy ánh mắt chân thành của Chu Hán Khanh thì trong lòng chợt có hơi xúc động, bao nhiêu năm nay, chỉ có Hán Khanh là luôn ở bên cạnh cô, không rời một bước, lúc nào cũng nghĩ cho cô, làm mọi việc vì cô.

“Hán Khanh, anh ra kiểm tra cửa phòng ngủ rồi đóng chặt lại đi.” Chu Mộng Chỉ nhìn Chu Hán Khanh rồi dịu dàng nói.

Thấy Chu Mộng Chỉ trở nên dịu dàng hiếm thấy, Chu Hán Khanh mừng rỡ vô cùng, anh ta vội vàng đứng dậy khóa chặt cửa phòng ngủ, đảm bảo không ai có thể xông vào.

Nhưng khi Chu Hán Khanh vừa quay người lại thì Chu Mộng Chỉ đột nhiên ôm chặt lấy anh từ đằng sau!

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh cảm thấy như mình đang nằm mơ, bởi Chu Mộng Chỉ đã lâu lắm rồi không chủ động ôm lấy anh thế này.

Chu Hán Khanh kích động quay người lại, ôm chặt Chu Mộng Chỉ vào lòng mình, tim anh lúc này đập thình thịch, cảm thấy hạnh phúc đến mức gần như muốn ngất đi.

“Hán Khanh, hôn em đi.” Chu Mộng Chỉ nằm trong lòng Chu Hán Khanh, nhẹ nhàng nói.

Cô ta nhất định phải giết chết người phụ nữ đã dụ dỗ Thiên Tuấn, cũng muốn báo thù cả Cố Thiên Tuấn nữa! Cô ta quá yêu Cố Thiên Tuấn, thế nên nếu Cố Thiên Tuấn có người phụ nữ khác thì cô ta cũng phải làm gì đó để vơi đi nỗi đau trong lòng!

Chu Hán Khanh nghe Chu Mộng Chỉ nói như thế thì ngẩn người ra một lúc, sau đó liền hôn cuồng nhiệt lên môi Chu Mộng Chỉ, rồi anh đưa đôi bàn tay ấm nóng của mình sờ soạng lên khắp người cô.

Mỗi lần tiếp xúc với Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh đều nhớ rất rõ, bởi từ sau khi Chu Mộng Chỉ kết hôn với Cố Thiên Tuấn thì anh ta cũng lắm chỉ có thể lên ôm hoặc thơm cô một cái, hiếm khi nào có thể vượt hơn như thế.

Chu Hán Khanh còn nhớ, lần đầu anh ta được ân ái với Chu Mộng Chỉ là trong thời gian nửa tháng khi Cố Thiên Tuấn đi công tác, Chu Mộng Chỉ lúc đó uống say đã chủ động tìm đến anh ta.

Còn lần thứ hai là khi Cố Thiên Tuấn phải tăng ca liên tục suốt một tuần ở công ty, Chu Hán Khanh nhớ Chu Mộng Chỉ đến phát điên đã lên vào phòng của cô.

Lần thứ ba là kỉ niệm ba năm ngày cưới của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn, cả hai cùng đi du lịch, có đưa cả anh ta và trợ lí của Cố Thiên Tuấn đi cùng, anh ta nhân lúc Cố Thiên Tuấn bận đi họp video call đã đến bên Chu Mộng Chỉ.

Còn lần thân mật này là lần thứ tư, cũng là lần mà Chu Mộng Chỉ chủ động nhất, dịu dàng nhất!

Chu Hán Khanh hạnh phúc ngất ngây, vẻ mặt mơ màng của Chu Mộng Chỉ ở trong lòng càng khiến anh ta không thể kiềm chế nổi nữa.

“Mộng Chỉ, mỗi lần anh có được em, em có biết anh vui thế nào không?” Chu Hán Khanh nhẹ nhàng hôn Chu Mộng Chỉ, xem cô hết như món bảo bối.

Còn Chu Mộng Chỉ chỉ trả lời anh bằng những âm thanh mê hoặc, vẻ mặt cô hiện lên một nét mong muốn nhiều hơn nữa...

Phòng ngủ biệt thự Cố Thị lúc này chốc chốc lại phát ra những âm thanh kiềm nén, bên ngoài lúc này chỉ còn mỗi chị Lý sau khi dọn dẹp vệ sinh xong xuôi cũng đã về phòng nghỉ ngơi rồi, thế nên cũng không ai nghe được những âm thanh ấy.

26. Chương 26

Trong văn phòng tổng tài của Tập đoàn Cố Thị...

Cố Thiên Tuấn nhắm chặt hai mắt, nằm ngửa trên chiếc ghế đắt tiền của mình, bộ dạng đau đầu khổ sở. Đã đến Cố Thị được một tiếng rồi, nhưng đầu óc anh vẫn chưa bước vào trạng thái làm việc được.

Cố Thiên Tuấn luôn cảm thấy mình rất có lỗi với Chu Mộng Chỉ. Khi kết hôn, anh từng hứa với Chu Mộng Chỉ sẽ chăm sóc cô thật tốt, không để cô buồn, nhưng bản thân anh lại làm ra việc như thế!

Hay cứ thẳng thắn với Chu Mộng Chỉ, rồi cầu xin cô tha thứ vậy!

Cố Thiên Tuấn đã hạ quyết tâm, dù Chu Mộng Chỉ có nổi giận thế nào, anh cũng sẽ chân thành xin lỗi, sau đó bù đắp lỗi lầm của mình, cho đến khi Chu Mộng Chỉ tha thứ cho mình mới thôi!

Khi Cố Thiên Tuấn đang suy nghĩ cách để giải thích với Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch đã bước vào văn phòng mà không hề gõ cửa.

“Lại có chuyện gì nữa?” Bây giờ Cố Thiên Tuấn đang rất đau đầu, nếu hôm qua không phải Lâm Kính Trạch cứ bắt anh gặp gỡ Vương tổng gì đó, rồi giữa chừng lại bỏ đi hẹn hò với người đẹp, làm sao anh lại đụng mặt An Điềm? Rồi làm sao có thể cùng An Điềm xảy ra chuyện đó?

“Tất nhiên là có chuyện rồi, lại là chuyện liên quan đến anh nữa đó!” Lâm Kính Trạch mặc một bộ vest màu xanh nhạt, bên trong phối với áo sơ mi trắng, nhưng không thất cà-vạt, điều này càng thể hiện rõ vẻ tùy tiện và hay đùa giỡn của anh ta.

Lâm Kính Trạch cao một mét tám, để kiểu tóc sành điệu. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng thường nở một nụ cười đùa giỡn, đôi môi mỏng trông có vẻ bạc bẽo khiến người khác không thể rời mắt được.

“Chuyện gì liên quan đến tôi chứ?” Cố Thiên Tuấn không chút hứng thú, không thèm nhìn Lâm Kính Trạch lấy một cái, chỉ cầm xấp tài liệu lên và bắt đầu xem.

“Chị dâu có bắt anh quỳ trên võ sấu riêng không?” Lâm Kính Trạch luôn mồm nói rồi ngồi xuống ghế, nhìn vào Cố Thiên Tuấn với vẻ tò mò.

Về việc anh ba suốt đêm không về nhà, Lâm Kính Trạch là người đầu tiên biết chuyện.

Đêm qua, Lâm Kính Trạch đang cùng một người đẹp có một “trận chiến khốc liệt”, thì Vương tổng, người mà anh ta hẹn gặp để bàn về công việc kinh doanh đã đột ngột gọi cho anh ta.

Vương tổng đó đã nói qua điện thoại rằng, anh ba đã đưa một cô gái đi khỏi đó.

Lâm Kính Trạch vừa nghe thấy vậy liền rất vui mừng. Anh ba của anh ta là một anh chàng cầu an nổi tiếng, đối với chị dâu lại càng không có gì để nói, chỉ cứng như trứng, hững như hoa, sao có thể đưa cô gái khác đi ra ngoài? Có nhầm không đây?

Lâm Kính Trạch còn định hỏi xem cô gái đó là người thế nào mà có sức quyến rũ đến mức làm cho anh ba thay đổi cách nhìn. Kết quả, vào ngay lúc đó, chị ba của anh ta lại gọi đến. Lâm Kính Trạch liền sốt ruột, chắc chị ba gọi đến để kiểm tra rồi!

Để bao che cho ông anh ba này, Lâm Kính Trạch đã vội vàng căn dặn Vương tổng vài lời. Đại ý là không được tiết lộ với bất cứ ai việc anh ba đã đưa một cô gái rời đi, dù ai hỏi thì cũng phải nói anh ba đang đi cùng ông ta. Nếu việc này đồn ra ngoài, bất cứ ai biết được việc này cũng đừng hòng được sống yên ổn ở thành phố H nữa!

Lâm Kính Trạch đã cúp điện thoại sau khi nghe được lời bảo đảm của Vương tổng, sau đó kết nối với cuộc gọi của Chu Mộng Chỉ.

Lâm Kính Trạch dựa vào kinh nghiệm nhiều năm qua lại với phụ nữ, nhận thấy chị ba này bề ngoài trông rất yếu đuối, dịu dàng và hiểu chuyện, nhưng thủ đoạn của cô ta nhất định cũng không ít. Nếu không, làm sao anh ba lại một lòng đối tốt với cô ta trong bốn năm qua?

Vậy nên, khi trả lời câu hỏi của Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch đã rất cẩn thận, cuối cùng cũng che lấp được mà không để lộ sơ hở.

Cúp máy rồi, Lâm Kính Trạch nghĩ lại vẫn còn rùng mình, lo rằng anh ba sẽ gặp rắc rối gì đó nữa, nên đã vội vã chạy đến tòa nhà trụ sở của Cố Thị.

Tuy nhiên, bây giờ khi nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh của anh ba, Lâm Kính Trạch liền biết đã không có chuyện gì xảy ra, thên nên anh liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Anh em mà làm được như mình, đúng thật là đã đạt cảnh giới cao nhất! Lâm Kính Trạch bất giác thầm khen mình một câu như vậy.

“Quý trên vô sầu riêng gì? Lo bán đá quý cho tốt đi!” Cố Thiên Tuấn không thèm ngẩng đầu lên, chỉ tập trung ký tên mình lên một văn kiện như đang vẽ rồng bay phượng múa.

“Đá quý của em, những cô gái đó giành nhau để được mua nữa kìa, anh không cần lo.” Lâm Kính Trạch nhún vai và nói tiếp. “Anh ba, tại anh không biết thôi. Tối qua khi chị ba gọi điện cho em, hỏi em là anh đang ở đâu, em đang “chiến đấu dữ dội” với người đẹp mà em vừa quen đó, nhưng em đành phải dừng lại để nghe cuộc gọi của chị ba. Thật làm em mất hứng quá!”

“Lâm Kính Trạch!” Cố Thiên Tuấn nhăn trán lại, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Lâm Kính Trạch, và hỏi. “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Em chỉ muốn hỏi anh có bị lộ chưa thôi!” Đôi mắt của Lâm Kính Trạch lóe lên vẻ tò mò.

“Chưa.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây liền cúi đầu ném cây bút đang cầm trong tay lên bàn, nhớ lại vẻ lo lắng của Mộng Chỉ lúc sáng, anh càng thấy áy náy hơn. Anh không nên nói dối với Mộng Chỉ. Anh phải thú nhận với Chu Mộng Chỉ, rồi xin cô tha thứ.

“Ồ, chưa bị lộ thì tốt!” Lâm Kính Trạch vừa nghe Cố Thiên Tuấn đích thân nói vậy, anh liền thở phào nhẹ nhõm. Về mặt đó, trông vui vẻ như thể mình không bị bắt tại trận vậy.

Và rồi, Lâm Kính Trạch lại quay đầu qua, nhìn vào Cố Thiên Tuấn và hỏi: “Nghe Vương tổng nói, hôm qua anh đã đưa một cô gái đi về, sau đó thế nào? Hai người đã làm gì? Cô gái đó trông như thế nào? Có đẹp không?”

Về mặt của Cố Thiên Tuấn như thể nhìn một cái là thấy hết: “Đi chỗ nào mát mẻ chứ đi đâu?”. Anh không nói gì, cũng chẳng thèm để ý đến Lâm Kính Trạch.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ, một người chồng tốt giữ mình trong sạch như anh, thật sự đã không giữ được danh tiết hả?” Tuy Lâm Kính Trạch biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khó khăn lắm mới có cơ hội trêu chọc anh ba, anh ta làm sao bỏ qua dễ dàng như thế được!

“Còn chuyện gì nữa không? Hết rồi thì đi ra ngoài!” Cố Thiên Tuấn không thèm nhìn Lâm Kính Trạch, đã trực tiếp lên tiếng đuổi khách.

“Anh ba, đừng vậy chứ! Em chỉ muốn phỏng vấn cụ thể thôi. Anh cảm thấy thế nào?” Lâm Kính Trạch hoàn toàn không quan tâm đến vẻ mặt chán ghét của Cố Thiên Tuấn!

“Biến.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng thốt ra một từ, dùng ánh mắt để cảnh cáo Lâm Kính Trạch: Nếu anh ta còn không đi ra ngoài, anh sẽ kêu bảo vệ vào để ném anh ta ra.

Anh chàng Kính Trạch này suốt ngày chỉ biết cà lơ phất phơ, bỏ bê công việc, cũng không có dáng vẻ của một tổng tài.

“Được được được, không hỏi nữa, không hỏi nữa!” Lâm Kính Trạch vội vàng giơ hai tay lên đầu hàng. Anh ta ho nhẹ vài tiếng, cố nhịn cười và nói với Cố Thiên Tuấn. “Anh ba, chuyện này, cứ để nó qua đi, sau này em sẽ không nhắc lại nữa. Em cũng đã dặn dò nhóm người của Vương tổng rồi, họ sẽ giữ kín việc mà anh đã cùng qua đêm với một cô gái, thậm chí em còn không biết cô gái đó là ai nữa mà. Vì vậy, nếu chị ba có điều tra, chỉ cần anh không nói, chị sẽ không bao giờ điều tra được gì cả!”

“Mộng Chỉ tin tưởng tôi như thế, cô ấy sẽ không bao giờ điều tra tôi đâu. Ngược lại chính tôi, cảm thấy mình nên thành thật thú nhận với cô ấy.” Cố Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu.

“Không phải chứ? Anh ba, anh đừng bao giờ làm thế!” Lâm Kính Trạch hét lên đầy ngạc nhiên. “Đừng thú nhận với chị ba, nếu không, những ngày tháng yên ổn sẽ chấm dứt đấy!”

27. Chương 27

“Tại sao?” Cố Thiên Tuấn nhìn Lâm Kính Trạch với vẻ ngờ vực. “Tôi nghĩ rằng nếu mình đã phạm lỗi thì tôi nên thú nhận và xin lỗi cô ấy.”

“Anh ba, tuy anh giỏi hơn em trong việc kinh doanh, nhưng về việc đối xử với phụ nữ, anh không bằng em được đâu. Anh phải biết rằng, phụ nữ không hề đơn giản như anh nghĩ đâu!”

Lâm Kính Trạch tiến đến vỗ vai Cố Thiên Tuấn, nói với anh bằng bộ dạng của một người từng trải. “Anh thấy đó, anh yêu chị ba, chị ba cũng yêu anh, hai người vốn dĩ rất tôn trọng và yêu thương nhau. Bây giờ, vì nhất thời bốc đồng mà phạm sai lầm. Một khi chị ba biết chuyện anh uống say rồi làm bậy, dù anh có được tha thứ, nhưng trong tim chị ấy vẫn còn vết sẹo không bao giờ xóa nhòa được. Nếu cứ tiếp tục như thế, tình cảm của hai người nhất định sẽ bị rạn nứt!”

Không biết có phải Lâm Kính Trạch đang bắn tiếng đe dọa hay không, nhưng Cố Thiên Tuấn nghe rồi phải cau chặt mày lại.

“Nhưng nếu anh không nói cho chị ba biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cần bản thân tự thay đổi, tốt với chị ba hơn, chị ấy nhất định sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.” Lâm Kính Trạch vừa nhìn thấy bộ dạng trầm ngâm của anh ba liền nói tiếp: “Nước quá trong ắt không có cá, ai mà không có bí mật nho nhỏ riêng của mình? Em đoán chị ba mà anh yêu nhất cũng có bí mật đang giấu anh đó!”

“Ăn nói lung tung!” Cố Thiên Tuấn suy nghĩ một lúc, rồi nhắc lại lập trường của mình. “Đã làm sai thì phải chủ động nhận lỗi, tình cảm giữa người với người cũng phải chân thành tuyệt đối!”

“Được rồi, vậy anh ba cứ thẳng thắn với chị ba, nói rằng mình đã có một đêm không thể diễn tả bằng lời với một cô gái khác, để xem chị ba có giận tới ngất đi hay không.” Lâm Kính Trạch nhún vai, vẻ mặt như muốn nói “cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư” vậy.

Tuy nhiên, khi nghe thấy Lâm Kính Trạch nói vậy, Cố Thiên Tuấn bất giác trở nên do dự: Nếu mình đột ngột nói với Mộng Chỉ rằng mình đã phạm sai lầm, liệu cô ấy có thực sự giận tới ngất xỉu như lời Kính Trạch nói không?

Cảnh tượng này tất nhiên là điều Cố Thiên Tuấn không muốn nhìn thấy. Suốt ngày anh cứ bận rộn với công việc, rất ít khi về nhà, thậm chí việc anh làm cho Mộng Chỉ còn ít hơn anh họ của cô ấy, trong lòng vốn đã thấy áy náy rồi. Bây giờ lại phạm lỗi, ảnh hưởng tới sức khỏe của Mộng Chỉ, tội lỗi này còn gì lớn bằng!

Lần này Cố Thiên Tuấn rất lúng túng, nhưng anh vẫn có ý định thành thật với Chu Mộng Chỉ. Có điều, anh cần tìm một cơ hội thích hợp để nói với Chu Mộng Chỉ, để thành thật với cô ấy.

Mà lúc nào thì mới tốt đây?

Cố Thiên Tuấn nhúu đôi lông mày lười mác đẹp lại rồi rơi vào trầm tư.

“Anh ba, hay anh đừng nghĩ nữa. Rõ ràng là vấn đề chỉ cần ba phút để giải quyết, vậy mà anh lại suy nghĩ cả nửa giờ, em cũng phục anh thật!” Lâm Kính Trạch nhìn vào người anh ba hô mưa gọi gió trên thương trường, vậy mà lúng túng trong chuyện tình cảm nam nữ, bỗng cảm thấy rất buồn cười.

Cố Thiên Tuấn vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không để ý đến Lâm Kính Trạch.

“Này, người đàn ông tốt, đẹp trai, lại tuyệt đối chung thủy với vợ như anh ba đây, thật hiếm thấy đó!” Lâm Kính Trạch lắc đầu. Đột nhiên, anh ta nghĩ đến điều gì đó, liền đề nghị với Cố Thiên Tuấn. “Phải rồi, anh ba, hôm nay là buổi triển lãm đầu tiên được tổ chức bởi Tô Thanh Dương, tổng giám đốc của Tô Thị, sau khi về nước. Anh có muốn đi xem với em không? Dù gì hai chúng ta phải cùng bắt tay để hợp tác với Tô Thị nữa mà!”

“Cậu đi một mình đi!” Cố Thiên Tuấn không ngẩng đầu lên, tối qua bị Lâm Kính Trạch lôi đi uống rượu rồi xảy ra chuyện đó, hôm nay anh sẽ không đi với Lâm Kính Trạch nữa. Chỉ có cách rời xa cội rễ của “tội ác”, anh mới có thể hoàn toàn “làm một người tốt”!

“Đừng mà, anh ba!” Lâm Kính Trạch khuyên nhủ. “Anh ba, hay anh đi chung với em đi. Chúng ta lần đầu hợp tác với Tô Thị, có làm sao cũng phải đi thực địa một chuyến chứ, phải không?”

“Tôi nghe Susan nói rằng người mẫu ký hợp đồng với công ty cậu, Lý An Ni, cũng đã nhận làm đại diện phát ngôn cho Tô Thị. Cậu kêu tôi đi, có phải muốn lấy lòng cô ta không?” Cố Thiên Tuấn đôi lúc hơi “khù khờ” đối với Chu Mộng Chỉ, nhưng còn đối với vài việc khác, chỉ cần chớp mắt một cái, anh liền nhận ra ngay mục tiêu cuối cùng của đối phương là gì.

“Anh ba đúng là rất tinh mắt, em muốn làm gì cũng đều không thể thoát khỏi ánh mắt của anh ba!” Lâm Kính Trạch cũng không phủ nhận, liền cười hì hì lên tiếng nịnh hót.

“Lý An Ni có thể làm cho tổng tài đá quý của Lâm Thị là cậu xuất hiện, đã là có thể diện lắm rồi.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu. Nói về cô Lý An Ni này và Kính Trạch, hai người cũng có chuyện để người ta bàn tán.

Lâm Kính Trạch nhìn bề ngoài là một công tử ăn chơi, bên cạnh anh ta đúng là luôn có rất nhiều cô gái vây quanh. Mỗi lần Cố Thiên Tuấn gặp Lâm Kính Trạch, anh đều nhìn thấy những cô gái khác nhau.

Nhưng Lý An Ni là một ngoại lệ. Ngay cả khi có nhiều phụ nữ xung quanh Kính Trạch, nhưng cô ấy chắc chắn là người luôn ở lại bên cạnh anh ta.

Không chỉ vậy, Kính Trạch còn ký hợp đồng với Lý An Ni khi cô còn chưa nổi tiếng, sau đó đã chi rất nhiều tiền để nâng đỡ cô, nâng đỡ đến mức bây giờ Lý An Ni đã gần như luôn được nghĩ đến đầu tiên.

Tiếc rằng, Lý An Ni bây giờ chỉ biết chu miệng làm ra vẻ đáng yêu, ngoài ra không biết làm gì khác. Dù Lâm Kính Trạch chịu chi nhiều tiền hơn nữa, Lý An Ni cũng chỉ có thể đi đến đây thôi.

Nghe anh hai nói, sỗ dĩ Kính Trạch nhìn Lý An Ni bằng ánh mắt khác, chỉ vì Lý An Ni sau khi phẫu thuật thẩm mỹ nhìn rất giống với một cô gái. Nhưng cô gái đó sau khi học xong cấp 3 thì đã qua Mỹ du học, từ đó hoàn toàn bật vô âm tín.

Còn về mối quan hệ giữa cô gái đó và Lâm Kính Trạch, Cố Thiên Tuấn cũng không rõ. Lâm Kính Trạch cũng chưa bao giờ đề cập đến.

Nhưng chắc chắn một điều là, sau khi cô gái đó sang Mỹ, thì cô gái bên cạnh Lâm Kính Trạch đã bắt đầu thay đổi hết người này đến người khác.

Sau này quen biết với Lý An Ni, tình hình của Lâm Kính Trạch đã khá hơn một chút, nhưng vẫn chưa thay đổi hoàn toàn.

“Rốt cuộc anh có đi không? Anh ba.” Lâm Kính Trạch thấy mình đã nói cả buổi mà Cố Thiên Tuấn vẫn thờ ơ, trong lòng liền bắt đầu lo lắng. “Anh ba, hôm nay em kêu anh cùng đến buổi trình diễn thời trang đó, cũng không phải chỉ để cổ vũ cho An Ni không đâu, mà còn để khảo sát nhu cầu của Tô Thị.”

“Dự án của Tô Thị, nói nhỏ thì không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Nếu không phải cậu suốt ngày đòi gia nhập ngành may mặc, tôi cũng không có hứng thú với nó đâu!” Không biết Cố Thiên Tuấn đã càm công vắn lên từ khi nào, và bắt đầu lật đọc từng trang.

Nhìn vào bộ dạng mặt ngọt không được của Cố Thiên Tuấn, Lâm Kính Trạch đột nhiên mất tự tin: Ông anh ba này hả, nói một là một, chắc chỉ vì việc của chị ba mà thay đổi ý định thôi!

Nghĩ đến đây, mắt Lâm Kính Trạch bỗng sáng lên. Anh ta nhìn Cố Thiên Tuấn và hỏi: “Phải rồi, anh ba, không phải anh vì chuyện qua đêm với cô gái khác mà thấy áy náy với chị ba à?”

“Cút.” Cố Thiên Tuấn không ngẩng đầu lên. Thằng nhóc này đúng là không biết việc gì nên nói việc gì không!

“Ái dà, anh ba, anh đừng giận mà!” Lâm Kính Trạch mỉm cười. “Anh ba, anh thấy đấy, dù gì Tô Thanh Dương cũng là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, trang phục thiết kế ra nhất định không tệ. Chưa kể, tuy lần này Tô Thanh Dương là chính, nhưng cũng sẽ có các nhà thiết kế khác tham gia. Đến lúc đó, nếu anh ưng ý phong cách thiết kế của ai đó, có thể nhờ người đó thiết kế cho chị ba một bộ độc đáo, nhất định chị ba sẽ rất vui cho mà xem!”

28. Chương 28

Cố Thiên Tuấn nghe thấy lời của Lâm Kính Trạch liền lập tức ngẩng đầu lên. Anh suy nghĩ một hồi, nhớ lại các nhà thiết kế trang phục cao cấp cho Mộng Chỉ, quả thực cũng chỉ có mấy người đó.

Nếu lần này thay đổi sang một phong cách mới, có lẽ sẽ làm cho Mộng Chỉ vui vẻ hơn thật.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Cố Thiên Tuấn cũng có ý đi xem buổi trình diễn thời trang đó rồi.

“Vậy cho nên, anh ba à, anh đến đó, nhất định chỉ có lợi chứ không hại!” Lâm Kính Trạch vừa thấy có kịch hay, liền vội vàng thuyết phục tiếp.

Cố Thiên Tuấn không nói gì, chỉ gõ gõ ngón trỏ lên mặt bàn trơn tru. Anh nghĩ về quy trình làm việc hôm nay, cuối cùng gật đầu: “Hy vọng sẽ gặp được một nhà thiết kế giỏi tại buổi trình diễn thời trang!”

“Nhất định sẽ như ý anh muốn!” Lâm Kính Trạch vỗ ngực nói.

**

Bây giờ đã là mười giờ sáng, mặt trời buổi sáng chiếu rọi khắp thành phố H, làn gió mùa thu nhẹ nhàng thổi những chiếc lá hai bên đường. Một chiếc ô tô lướt qua, những chiếc lá vàng trên mặt đất lại nhảy múa, cuối cùng lại đáp xuống mặt đất, chờ công nhân vệ sinh dọn dẹp.

An Diễm đang mặc một bộ trang phục công sở nghiêm chỉnh, một lần nữa đứng dưới tòa nhà trụ sở của công ty Tô Thị.

An Diễm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy ánh nắng, hít một hơi thật sâu: Cuối cùng mình đã trở lại Tô Thị làm việc rồi!

Chỉ đến thành phố H mới vài ngày, cô đã trải qua rất nhiều chuyện: Đầu tiên là gặp Cố Thiên Tuấn ở buổi tiệc, sau đó tự nhiên bị thất nghiệp. Trong giai đoạn khó khăn còn thấy bạn thân của mình vì việc của con trai mình mà cãi nhau với mẹ chồng, sau đó lại gặp Cố Thiên Tuấn, còn bị anh chiếm đoạt!

Đi một vòng lớn, cuối cùng cô cũng quay về Tô Thị làm việc.

“An Diễm, cuộc sống luôn phải tiếp tục, phải cố gắng!” An Diễm thầm khích lệ bản thân, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực bước chân vào tòa nhà công ty Tô Thị.

Vì An Diễm là người khiêm tốn, dù người đối diện có địa vị và quyền lực thế nào, cô vẫn rất lịch sự. Vậy nên các bảo vệ của Tô Thị đều đã quen mặt An Diễm.

“Cô An đi làm rồi hả?” Chú bảo vệ nhìn thấy An Diễm đã đến, liền mỉm cười chào hỏi cô.

Trên thực tế, chuyện An Diễm bị sa thải một cách vô duyên vô cớ, chú bảo vệ cũng có nghe nói. Nhưng bây giờ, cuối cùng An Diễm đã đi làm, điều này khiến chú bảo vệ cảm thấy rất vui mừng.

“Dạ phải, bây giờ con phải chờ phó tổng Hồ để ký hợp đồng lao động, sau đó con sẽ trở thành nhân viên chính thức của Tô Thị rồi!” An Diễm vừa nói đến đây thì trên mặt liền nở một nụ cười rạng rỡ.

“Vậy cô mau đi đi, cố gắng làm việc, cố gắng lên chức tăng lương, đi đến đỉnh cao của cuộc sống!” Chú bảo vệ khích lệ An Diễm.

“Cám ơn những lời tốt đẹp của chú!” An Diễm cười mỉm với chú bảo vệ, rồi bước nhanh đến thang máy để lên phòng Nhân sự.

Phó tổng Hồ đã đứng đợi An Diễm trước cửa phòng Nhân sự. Bây giờ phó tổng Hồ đã ngoài năm mươi, tóc bạc thưa thớt. Người ông không cao, nhưng trông rất đôn hậu.

Khi phó tổng Hồ còn trẻ, ông cùng làm việc với chủ tịch của Tô Thị. Hai người là bạn sống chết có nhau, ông hết mực trung thành với chủ tịch Tô Thị. Bây giờ, con trai của chủ tịch Tô Thị đương nhiệm, trở thành Tổng giám đốc của Tô Thị, phó tổng Hồ lại chủ động gánh vác trách nhiệm hỗ trợ cho tổng giám đốc Tô này.

Nhìn thấy An Diễm đang đi về phía mình với một nụ cười mỉm, phó tổng Hồ cảm thấy tâm trạng mình lúc này rất phức tạp: Người tuyển dụng và sa thải An Diễm đều là ông, và lần nào cũng là nhận được lệnh từ người mà ông không dám đụng đến. Phó tổng Hồ cảm thấy từ nay về sau, mình phải đối đãi với An Diễm thận trọng hơn.

Tuy nhiên, cô An Diễm này trông có vẻ không tệ, chí ít không phải là một cô gái kiêu ngạo và cậy quyền cậy thế.

“Cô An, cô đến rồi.” Nụ cười mỉm trên khuôn mặt của phó tổng Hồ thật gần gũi.

“Vâng.” An Diễm gật đầu với phó tổng Hồ, rồi nói với vẻ rất khiêm tốn: “Cám ơn phó tổng Hồ đã cho tôi cơ hội làm việc, tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ.”

Phó tổng Hồ nghe thấy An Diễm không trách mình nói khác làm khác, ngược lại còn cảm ơn mình, ông bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Ông gật đầu và bước vào văn phòng cùng với An Diễm, rồi lấy ra hợp đồng lao động đã chuẩn bị sẵn.

Quá trình ký hợp đồng với An Diễm diễn ra suôn sẻ, chỉ ba phút là đã giải quyết xong.

An Diễm nhìn vào hợp đồng giấy trắng mực đen, và chữ ký của mình trên đó, hòn đá lớn trong lòng cuối cùng đã đặt xuống: Vậy là chi phí sinh hoạt và học phí của con trai không cần phải lo nữa rồi! Oh yeah!

“Nào, tôi dẫn cô đến xem văn phòng của mình.” Phó tổng Hồ quyết định sẽ đích thân đưa An Diễm đến văn phòng để bày tỏ sự xem trọng của mình đối với cô.

“Vậy làm phiền ông rồi.” An Diễm gật đầu với phó tổng Hồ, rồi đi theo phía sau ông.

“Phòng thiết kế của công ty chúng ta nằm ở tầng 22. Các đồng nghiệp ở đó đều rất tốt, không khí làm việc cũng rất thoải mái, lúc cô đến thực tập chắc cũng cảm nhận được rồi.” Phó tổng Hồ vừa đi vào thang máy vừa nói với An Diễm.

“Vâng.” An Diễm nhớ lại khoảng thời gian thực tập ở phòng thiết kế của Tô Thị trước đây, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ngay khi cô định nhấn nút để đóng cửa, một nhóm người vội vàng ủa vào trong thang máy, như thể đang có việc gấp. An Diễm liền nhấn nút chờ thang, cho đến khi nhóm người kia đi vào hết.

Lúc này, phó tổng Hồ đang đứng cạnh An Diễm đột nhiên bước ra khỏi thang máy, vẻ mặt tươi cười niềm nở và nói với một người đàn ông trong số họ: “Xin chào Tô tổng!”

Tô tổng? Là nhà thiết kế thời trang trẻ, đầy triển vọng đã đề nghị mình tới thành phố H, và là tổng giám đốc của Tô Thị, Tô Thanh Dương sao?

An Diễm bỗng rùng mình và nhanh chóng nhìn theo ánh mắt của phó tổng Hồ, chỉ thấy một anh chàng toàn thân toát ra khí chất ôn hòa và nhẹ nhàng, đang bị bao quanh bởi một nhóm người đông đúc, nhưng vẫn thông thả đi về phía phó tổng Hồ.

Bây giờ đã vào thu, Tô Thanh Dương mặc một chiếc áo len cao cấp màu xanh xám với hoa văn độc đáo, thể hiện sự khéo léo tinh tế. Hoa văn dệt ở tay áo và viền cổ áo cũng rất bắt mắt, làm cho anh chàng đã lịch thiệp và dịu dàng này tăng thêm vẻ lãng mạn và học thức.

Bất thành lĩnh, An Diễm dừng mắt trên mặt anh chàng kia. Tóc anh hơi xoăn, da rất trắng và mịn như gôm. Điều gây ấn tượng nhất với An Diễm là đôi mắt của người đàn ông này, nó có màu nhạt hơn so với màu mắt của người thường, giống như con người của anh, luôn khiến cho người khác có cảm giác mờ nhạt, không thể gần gũi, nhưng cứ muốn được gần gũi.

Wow, tổng giám đốc của chúng ta có phong thái quá!

An Diễm lập tức từ một bà mẹ đơn thân của đứa con trai 4 tuổi biến thành một cô gái mê trai. Qua sự che chắn của đôi lông mi dài, cô lên quan sát Tô Thanh Dương.

“Vâng.” Tô Thanh Dương gật đầu với phó tổng Hồ. Sau khi vào thang máy với phó tổng Hồ, đôi môi mỏng của anh cứ mím chặt lại, như thể đang lo lắng về việc gì đó.

“Phải rồi, tổng giám đốc Tô à.” Phó tổng Hồ nhìn thấy Tô Thanh Dương liền nhớ đến việc anh đã cố tình khen ngợi tác phẩm của An Diễm, bèn dự định sẽ làm một việc tốt, thuận nước đẩy thuyền.

Phó tổng Hồ nghĩ vậy liền giới thiệu với Tô Thanh Dương: “Tô tổng à, cô đây chính là An Diễm, con từng đánh giá cao tác phẩm của cô ấy. Bây giờ cô ấy là nhân viên của phòng Thiết kế của chúng ta rồi!”

29. Chương 29

Vốn dĩ việc tuyển dụng nhân sự là do phó tổng Hồ quản lý, Tô Thanh Dương sẽ không can thiệp, chỉ riêng lần đó vì quá đánh giá cao An Diễm, nên anh mới nói thêm câu đó.

Cách đây vài ngày, khi phó tổng Hồ sa thải An Diễm, Tô Thanh Dương vẫn đang ở Anh chưa về. Phó tổng Hồ định sẽ chờ Tô tổng về rồi mới nói với anh, dù gì cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ, chắc cũng không đến nỗi phải gấp rút báo cáo riêng với Tô Thanh Dương.

Ai ngờ, kế hoạch không theo kịp biến đổi. Bây giờ Tô tổng đã về, An Diễm cũng quay lại với công việc của mình, phó tổng Hồ thực sự cảm thấy rằng mình nên giới thiệu An Diễm một cách đàng hoàng.

An Diễm bị sốc bởi sự giới thiệu bất ngờ của phó tổng Hồ, nhưng ngay lập tức đã điều tiết lại. Cô mỉm cười với Tô Thanh Dương và nói: “Xin chào Tô tổng, tôi là An Diễm.”

“An Diễm?” Tô Thanh Dương hơi nhú mày lại và suy nghĩ, sau đó mới nhớ ra rằng mình đã từng đánh giá cao một mẫu thiết kế thời trang. Và người thiết kế tác phẩm đó, có tên là An Diễm.

Bất giác, Tô Thanh Dương đưa mắt nhìn vào An Diễm. Ừm, chân mày như núi xa, khuôn mặt trái xoan, đặc biệt là đôi mắt đỏ, hình dáng độc đáo, khiến người ta nhìn thấy rồi không thể nào quên được.

Chỉ có điều...

Tô Thanh Dương dừng mắt lại trên người An Diễm. Tỷ lệ thân hình rất cân đối, chỉ là bộ đồ công sở lỗi thời đang mặc đã làm hạ thấp cảm giác về cô. Nếu đổi một bộ đồ phù hợp hơn, chắc cảm giác sẽ tốt hơn nhiều.

An Diễm bị Tô Thanh Dương nhìn đến mức hơi ngượng, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, mỉm cười và nhìn Tô Thanh Dương.

Chờ sau khi Tô Thanh Dương dùng ánh mắt của một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp quan sát xong An Diễm, rồi mới nói: “Tôi đánh giá cao thiết kế của cô, chào mừng cô đến Tô Thị chúng tôi làm việc. Tuy nhiên, là một nhà thiết kế thời trang, điều quan trọng nhất chính là phong cách ăn mặc của riêng mình, sau này cô phải chú ý hơn.”

Tô Thanh Dương nói rồi giơ bàn tay thon dài và mảnh khảnh về phía An Diễm.

“Vâng.” An Diễm vội vàng bắt tay với Tô Thanh Dương, và gật đầu. “Tô tổng, sau này tôi nhất định sẽ chú ý hơn.”

Bây giờ An Diễm hơi xấu hổ, biết vậy cô đã không mặc bộ đồ này rồi, vì cô nghĩ ngày đầu tiên đi làm cần phải lịch sự một chút!

Trong khi An Diễm vẫn đang thất thần thì điện thoại của một cô gái xinh đẹp đứng cạnh Tô Thanh Dương bỗng reo lên.

Cô gái xinh đẹp kia vội vàng nghe máy. Cô ta vội vã liếc nhìn sắc mặt của Tô Thanh Dương và gật đầu. “Dạ dạ, tôi biết rồi.”

Cô gái cúp máy rồi quay sang nhìn Tô Thanh Dương và nói: “Tô tổng, Jason nói ngôi sao Lý An Ni đó bây giờ vẫn chưa có mặt.”

“Thật tình, ngôi sao lớn liền tỏ vẻ bận rộn, đúng là quá đáng!”

“Phải đấy, trên tivi thì tỏ vẻ gần gũi, thực tế lại quá đáng đến vậy, rõ ràng cô ta đã nhận lời rồi còn gì!”

Giọng của cô gái xinh đẹp vừa dứt, Tô Thanh Dương không nói gì, nhưng một số nhân viên đang đứng cạnh anh đã không nhịn được và bắt đầu phàn nàn.

Đối với những tin giật gân được bày ra trước mắt này, không nghe thì cũng uống, thế là An Diễm liền đồng tai lên và lắng nghe thật kỹ.

Qua lời nói của các nhân viên, cộng với suy đoán của mình, cuối cùng An Diễm cũng đoán ra được ngọn nguồn của vấn đề: Hóa ra hôm nay là buổi triển lãm thiết kế thời trang đầu tiên của Tô Thanh Dương kể từ khi nhận chức giám đốc thiết kế của Tô Thị đến nay, và tác phẩm mà anh ta tự hào nhất – “Fairy”, sẽ là tiết mục áp chót của đêm trình diễn này.

Và ngôi sao lớn Lý An Ni kia, vốn là người đại diện hình ảnh của công ty đá quý Lâm Thị, nghe nói còn có tin đồn qua lại với cậu chủ của Lâm Thị.

Gần đây Lâm Thị muốn hợp tác với Tô Thị, vì vậy Tô Thị cũng đã mời Lý An Ni làm người mẫu cho “Fairy”. Ai ngờ, bây giờ sắp đến thời gian bắt đầu buổi diễn, mà Lý An Ni lại tỏ vẻ bận rộn. Đáng ra bây giờ phải nên có mặt ở phòng trang điểm rồi mới phải, nhưng lại không thấy bóng dáng Lý An Ni đâu cả!

Nghe nói vì cô ta đã cùng ăn tối với Tô tổng, Tô tổng không thêm suy nghĩ gì đã từ chối, kết quả là mọi chuyện mới căng thẳng như thế này đây.

Nếu đúng như vậy, thì vấn đề mà Tô Thanh Dương đang đối mặt cũng khá lớn. Bây giờ đi đâu tìm một người mẫu rảnh rỗi mà phù hợp với yêu cầu thẩm mỹ của Tô Thanh Dương đây?

Dù gì cũng là ông chủ đã cho mình một công việc tốt hơn, lại còn là một “Bá Lạc” đánh giá cao bản thân mình, An Diễm bất giác đưa ánh mắt quan tâm nhìn về phía Tô Thanh Dương.

Chỉ thấy Tô Thanh Dương vẫn mím chặt đôi môi mỏng, trên khuôn mặt ôn hòa cũng đã có vẻ nan giải.

Ngay lúc này, Tô Thanh Dương như thể đã nhìn thấy An Diễm đang lén nhìn mình, bèn lập tức ngẩng đầu lên để chặn trước ánh mắt thăm dò của An Diễm.

An Diễm vừa thấy mình đã bị Tô Thanh Dương phát hiện ra, liền vội vàng di chuyển ánh mắt sang một bên, vẻ mặt đầy ngại ngùng. Không phải chứ? Tô tổng này nhạy cảm thật, mình chỉ mới nhìn anh ta vài giây, sao anh ta lại cảm nhận được ngay vậy?

An Diễm lo lắng đưa mắt nhìn bên này một lúc rồi nhìn bên kia một lúc, chỉ còn cất tiếng hát nữa là đủ bộ. “Anh đừng nhìn tôi như thế, mặt tôi sẽ biến thành quả táo đỏ mất.”

May thay, đã đến tầng 22, An Diễm thở phào nhẹ nhõm. Cô và phó tổng Hồ cùng gật đầu chào Tô Thanh Dương, rồi nhấc chân bước ra khỏi thang máy.

“An Diễm, chờ đã!” Tô Thanh Dương nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm vào cô và suy nghĩ gì đó bỗng nhiên gọi An Diễm lại. Anh đưa tay ra chặn cửa thang máy, không cho nó đóng lại.

“Có chuyện gì vậy? Tô tổng.” An Diễm thấp thỏm trong lòng. Cô chỉ lén nhìn Tô tổng vài lần, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu chứ? Cô chỉ vừa đến làm việc chính thức, không thể làm rách lòng một nhân vật lớn như vậy được!

“Lily, cô gọi điện báo với Lý An Ni, bảo cô ấy không cần đến nữa, tôi đã tìm được người cho buổi trình diễn “Fairy” rồi.” Tô Thanh Dương nhìn An Diễm, đôi môi đang mím chặt cuối cùng cũng có một nụ cười mỉm.

“Cái gì?” Không chỉ những người xung quanh, mà ngay cả An Diễm cũng sửng sốt.

Mới đó mà đã tìm được người mẫu mới rồi? Tô tổng đúng là thần tốc thật! Ai? Rốt cuộc người đó là ai? An Diễm nhìn xung quanh, muốn xem thử người được Tô tổng chọn là thần thánh phương nào.

Và rồi, khi An Diễm nhìn thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào mình, cô suýt nữa phun ra một ngụm máu: Người mà Tô tổng chọn, chắc không phải là..., không phải là chính cô ư?

“Cô tên An Diễm hả?” Tô Thanh Dương mỉm cười.

“Vâng, đúng vậy.” An Diễm lúng túng gật đầu.

“Có thể chiếm dụng chút thời gian của cô không?” Tô Thanh Dương hỏi bằng giọng lịch sự của một quý ông.

Không phải chứ? Tô tổng nói vậy là sao? Tôi đến đây để làm việc cho anh, anh không cần dùng đến tôi, làm sao tôi kiếm được tiền nuôi con?

An Diễm cười thầm trong bụng và trả lời: “Có việc gì tôi làm được, xin Tô tổng cứ căn dặn.”

“Vậy được. Cô khoan lên tầng 22 với phó tổng Hồ đã, theo chúng tôi đến tầng 17, Lily sẽ đưa cô đến phòng thử đồ.” Tô Thanh Dương búng tay một cái, ra hiệu cho Lily bước ra.

Rất rõ ràng, cô gái xinh đẹp vừa nghe điện thoại kia chính là trợ lý của Tô Thanh Dương, Lily. Cô ta quan sát An Diễm từ đầu đến chân rồi nói với An Diễm: “Cô An, mời cô vào thang máy.”

An Diễm đứng yên tại chỗ, vẫn chưa hoàn hồn lại sau cú sốc kia. Cô quay sang nhìn phó tổng Hồ, như thể hỏi ông mình nên làm gì.

Việc này sao mà được? Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm làm người mẫu trên sân khấu chứ T! Lỡ như làm hỏng việc, bát cơm cô vừa giành được sẽ không còn nữa! An Diễm cảm thấy mình bây giờ rất giống một con kiến trên nồi lẩu, hơn nữa còn là con kiến sắp bị nấu chín!

Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

30. Chương 30

“Nhìn tôi làm gì? Mau đi đi chứ!” Phó tổng Hồ vội vã vẫy tay với An Điềm, trong lòng ông cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô An Điềm này, vốn có quan hệ với Cố Thị, bây giờ lại được Tô tổng nhìn bằng con mắt khác. May mà mình không làm rách lòng cô ấy, sau này cần phải xem trọng hơn mới được.

“Nhưng, nhưng tôi chưa đi trên sân khấu chữ T bao giờ cả.” An Điềm vẫn không di chuyển, cô nhìn phó tổng Hồ với vẻ mặt khó xử, rồi lại nhìn sang Tô Thanh Dương. “Tô tổng, tôi lo tôi không thể làm tốt được.”

“Là một nhà thiết kế thời trang, chưa từng đi trên sân khấu chữ T, bộ cũng chưa từng thấy người mẫu đi à? Là nhà thiết kế thời trang của công ty Tô Thị, cô không nên mất tự tin như thế!” Tô Thanh Dương hơi nghiêng đầu qua, nhìn An Điềm và nói với vẻ mặt không hề có chút biểu cảm.

An Điềm ngượng ngùng cúi đầu xuống, cô hiểu ý nghĩa của câu mà Tô Thanh Dương vừa nói: Chưa từng ăn thịt lợn, bộ chưa từng thấy lợn chạy à? Sợ hãi quá như vậy, thôi đừng đến Tô Thị làm nữa!

Không đến Tô Thị làm, vậy cô còn có thể đi đâu được đây?

An Điềm bị câu nói của Tô Thanh Dương chặn họng, nên đành phải gật đầu nghe theo: “Tôi, tôi, tôi biết rồi. Tôi sẽ đi theo cô đây ngay.”

An Điềm xụ mặt đi theo Lily quay vào trong thang máy, sau đó trở mắt nhìn phó tổng Hồ bị bỏ lại bên ngoài một mình.

Thang máy tiếp tục đi xuống, trong không gian nhỏ hẹp chật kín người, nhưng không ai nói gì. Ngoại trừ Tô Thanh Dương, tất cả mọi người đều nhìn An Điềm với ánh mắt tò mò và ngưỡng mộ: Cô ấy thật may mắn, được mặc bộ Fairy do Tô tổng dày công thiết kế, và đi diễn trong phòng triển lãm trang phục nổi tiếng nhất cả nước!

Nhưng An Điềm lại không nghĩ thế, cô rụt cổ lại và cúi đầu xuống, không dám nhìn mọi người xung quanh. Cô không muốn làm người mẫu gì đâu, cô chỉ muốn làm một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp trong bình yên mà thôi! Cũng không biết hôm nay là vận may c*c chó gì nữa, tự nhiên lại trở thành người mẫu tạm thời của Tô tổng.

Tô Thanh Dương đứng bên cạnh An Điềm, hai tay anh đút vào túi quần, ánh mắt sáng như ngọc cứ nhìn về phía trước, rồi nhỏ tiếng nhắc nhở An Điềm: “Đứng thẳng người lên...”

An Điềm không tự tin như thế, tiếp theo làm sao mặc Fairy vào và thể hiện vẻ đẹp của nó chứ!

Bị Tô Thanh Dương nhắc nhở như thế, An Điềm vội ho nhẹ một tiếng, rồi ngại ngùng ưỡng thẳng lưng lên.

Mắt An Điềm nhìn về phía trước, nhưng trong tim đang sóng lớn dâng trào: Đã nói mình chưa từng làm người mẫu, vậy mà Tô tổng vẫn không trêu bắt chớ đi cày. Cô rất lo lắng, làm sao có tự tin mà ưỡng thẳng lưng được!

Mà hơn nữa, việc này là sao chứ? Hôm nay cô bắt đầu ngày làm việc đầu tiên, vậy mà đã bị lôi đi làm người mẫu. Vậy ngày tháng sau này ở Tô Thị, không chừng sẽ thú vị lắm đây!

Đầu óc của An Điềm bây giờ giống như một mớ hỗn độn, cô chỉ nghĩ đến những thứ linh tinh. Mãi cho đến khi đã đến tầng 17, cô vẫn đứng ngây ra tại chỗ, trợn mắt nhìn về phía trước.

Tô Thanh Dương rời khỏi nhóm người đông đúc và bước ra khỏi thang máy. Anh liếc nhìn An Điềm vẫn còn đứng ngây ra đó: “Đi ra đây!”

Tô Thanh Dương lạnh lùng ra lệnh, làm An Điềm lập tức hoàn hồn lại. Cô mỉm cười ngượng ngùng và nhắc chân đi ra khỏi thang máy.

An Điềm vừa bước ra khỏi thang máy thì Lily liền đi đến trước mặt cô, nói một cách lịch sự: “Cô An, mời đi theo tôi.”

“Vâng.” An Điềm gật đầu và miễn cưỡng đi theo Lily đến phòng thử đồ, còn những người khác thì đi theo sau Tô Thanh Dương.

An Diễm đứng trước cửa phòng thử đồ mà thấp thỏm không yên, chờ Lily lấy “Fairy” ra, lòng bàn tay cô bắt đầu toát mồ hôi, trái tim cô cũng rất hồi hộp. Cô thực sự phải mặc tác phẩm của Tô tổng để trình diễn à? Cô thực sự có thể làm tốt được không?

“Cô An à, Fairy đây, phiền cô mặc nó vào!” Tiếng gọi của Lily đã kéo An Diễm ra khỏi những suy nghĩ lộn xộn. Cô lúng túng mỉm cười với Lily rồi mới nhìn về phía chiếc váy Fairy trong tay Lily.

Bỗng, lúc An Diễm nhìn thấy “Fairy” chợt cảm thấy rất bất ngờ, nó cũng làm cho cô ngay lập tức quên đi tình huống xấu hổ của mình.

An Diễm trợn mắt nhìn chằm chằm vào “Fairy” trong tay Lily, cảm thấy nó đúng là một tác phẩm hoàn hảo cho sự kết hợp giữa Đông và Tây! Fairy, có nghĩa là tiên nữ, nhưng cũng có nghĩa là yêu tinh.

Tô Thanh Dương thiết kế chiếc váy có tên Fairy này, vừa có khí chất thần tiên, vừa có tâm linh, lại có một vẻ đẹp như yêu tinh khiến người ta thất kinh hồn vía.

Fairy có phong cách như sườn xám, nhưng lại có phần cổ áo trễ vai của phương Tây, để lộ phần xương quai xanh tuyệt đẹp của người mẫu. Đồng thời, sườn xám được lấy cảm hứng từ sứ hoa xanh, kết hợp hoàn hảo giữa màu trắng và xanh nhạt, thể hiện bằng dạng tranh thủy mặc. Thiết kế tổng thể vừa giúp tôn lên vẻ duyên dáng của người mẫu, lại còn khiến người mẫu có thêm phần bụi bặm hơn. Không chỉ vậy, phần chân váy của Fairy có những đường thêu tinh tế, tự nhiên và thanh lịch, khiến ai nhìn thấy cũng phải khen ngợi.

“Mau đi thay đồ đi. Tôi chỉ còn một tiếng rưỡi nữa thôi.” Tô Thanh Dương bước đến bên cạnh An Diễm đang ngây người ra đó, giọng nói nhẹ nhàng và không chút nghi ngờ.

“Nó...” An Diễm chỉ vào “Fairy”, rồi nhìn sang Tô Thanh Dương, rồi lại chỉ vào mình và hỏi: “Kêu tôi mặc nó thật à?”

“Chứ sao nữa?” Tô Thanh Dương hỏi lại, hơi nhướn mày lên với vẻ tao nhã nhưng lạnh lùng.

“Ồ.” An Diễm hơi choáng váng, định nói vừa rồi mình rất miễn cưỡng, nhưng bây giờ An Diễm cảm thấy rằng mình được mặc nó, giống như một giấc mơ vậy.

An Diễm cầm Fairy lên một cách hết sức cẩn thận, rồi đi vào phòng thay đồ.

An Diễm vừa bước vào phòng thay đồ, điện thoại của Lily lại reo lên. Chỉ nghe Lily nói vội một câu “Tôi biết rồi”, rồi cúp điện thoại.

“Lại có chuyện gì vậy?” Tô Thanh Dương nhìn vào cánh cửa phòng thay đồ, và hỏi mà không quay đầu lại.

“Tô tổng, quản lý của Lý An Ni vừa gọi đến, nói rằng Lý An Ni sẽ lập tức đến ngay. Anh thấy...”

An Diễm vốn đang cởi quần áo trong phòng thay đồ với tâm thế tôn kính, sẵn sàng mặc Fairy vào, nhưng những lời của Lily đã vang lên qua cánh cửa phòng thay đồ và truyền đến tai cô.

Nghe thấy Lily nói vậy, An Diễm lập tức dừng hành động thay quần áo lại.

Xét cho cùng, Lý An Ni là một ngôi sao lớn trong giới minh tinh và người mẫu, công ty Tô Thị cũng đã chi rất nhiều nhân lực và tài lực để làm cho cô ta đồng ý tham gia buổi trình diễn thời trang mới tối nay.

Bây giờ Lý An Ni đang trên đường đến đây, dù cân nhắc từ phương diện nào, chắc Tô Thanh Dương cũng sẽ quyết định dùng Lý An Ni để trình diễn Fairy thôi.

Thôi mình đừng muối mặt mà đòi bước lên sân khấu chữ T nữa!

An Diễm thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn vào Fairy đẹp mắt, tinh tế và độc đáo trong tay, đột nhiên cảm thấy có chút hối tiếc trong lòng: Fairy xinh đẹp, cuối cùng tao cũng vô duyên với mày!

Nhưng tôi sẽ học hành chăm chỉ, và một ngày nào đó, tôi cũng sẽ thiết kế được một bộ trang phục hoàn hảo như anh!

An Diễm vui vẻ cong khóe miệng lên. Cô thận trọng giữ chặt Fairy và đứng trong phòng thay đồ, chờ Tô Thanh Dương kêu mình cầm Fairy ra ngoài.

Lily cũng hồi hộp chờ đợi quyết định của Tô Thanh Dương. Lý An Ni cũng thật là, khi không lại chơi trò bận rộn làm gì! Bây giờ cô ta nghe nói Tô tổng muốn đổi người, bỗng sốt ruột hẳn lên, vậy nên mới kêu gào đòi đến đây.

Và, mặc dù Lily cảm thấy Lý An Ni hơi quá đáng, nhưng nếu để cho một nhân viên vừa mới vào làm, lại không phải là người mẫu chuyên nghiệp, chỉ là một nhà thiết kế thời trang mặc Fairy, quả thực không phù hợp lắm.

Vậy nên, Lily cũng như các nhân viên khác, đều muốn Lý An Ni sẽ mặc Fairy và trình diễn trước công chúng.

“Tôi đã nói rồi, bảo cô ấy không cần đến nữa.” Tô Thanh Dương không nhìn Lily mà đưa tay gõ vào cửa phòng thay đồ. “An Diễm, nhanh tay lên, sắp hết thời gian rồi!”

Nếu không phải vì Tô Thanh Dương nể mặt công ty Lâm Thị, cộng thêm việc công ty muốn mượn hình ảnh ngôi sao để tăng mức độ truyền thông, anh hoàn toàn không muốn để cho Lý An Ni mặc “Fairy” của mình!

Bây giờ tốt rồi, Lý An Ni đã sai trước, anh lại tìm được người thích hợp hơn, và anh có thể từ chối cô ta một cách đường hoàng rồi.

31. Chương 31

Nghe thấy tiếng thúc giục của Tô Thanh Dương, An Diễm lập tức ngẩng người ra. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lý An Ni đang đến rồi mà, sao Tô tổng vẫn kêu mình thay quần áo?

“Tô, Tô tổng, nếu Lý An Ni đang trên đường đến rồi, hay anh cứ để cô ấy mặc Fairy đi. Dù gì, dù gì tôi cũng không phải là người mẫu chuyên nghiệp.” An Diễm ấp úng nói ra suy nghĩ của mình với Tô Thanh Dương qua cánh cửa phòng thay đồ.

“An Diễm, cô có chắc là cô muốn tôi nhắc lại những gì tôi vừa nói không?” Tô Thanh Dương chớp mắt, trên gương mặt ôn hòa đầy vẻ không thể nghi ngờ. “Mau mặc Fairy vào, sắp đến giờ rồi!”

“Nhưng mà...”

“Nếu thời gian triển lãm của Fairy bị trì hoãn, thì cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!” Tô Thanh Dương ngắt ngang lời An Diễm muốn nói, một cách không hề khách sáo.

“Tôi...” An Diễm mím chặt môi đầy vẻ tủi thân, cô cũng có lòng tốt suy nghĩ cho Tô Thị thôi, sao việc trì hoãn buổi diễn Fairy lại bắt cô chịu chứ?

An Diễm liếc nhìn Fairy lộng lẫy trong tay với vẻ mặt bất lực, và bắt đầu thay quần áo với vẻ miễn cưỡng kèm theo một chút phẫn khích.

An Diễm vừa thay áo vừa nghĩ: Tô tổng này, sao tính tình thẳng thắn quá vậy? Bây giờ Lý An Ni đã nhận sai, vậy mà anh ta cũng không cho cô ấy đường lui! Vậy sau này, đến công ty nhất định phải nói ít, làm nhiều mới được!

Lily đứng bên ngoài phòng thay đồ cũng rất bất ngờ, vậy mà Tô tổng đã từ chối yêu cầu của Lý An Ni. Cô há miệng, muốn thuyết phục Tô Thanh Dương: “Tô tổng, thực ra cô Lý An Ni...”

Tuy nhiên, Lily còn chưa nói xong thì cánh cửa phòng thay đồ đột nhiên được mở ra. Ngay lúc nhìn thấy An Diễm mặc Fairy và bước ra khỏi phòng thử đồ, Lily bỗng quên mất mình đang định nói gì.

Chỉ thấy An Diễm mặc Fairy và chậm chậm đi tới, như thể đang trong mơ. Fairy được mặc trên người cô, không chỉ thể hiện được những đường cong hoàn hảo nữ tính, mà còn làm nổi bật khí chất của An Diễm: Thiết kế cổ áo trễ vai để lộ ra hai xương quai xanh xinh xắn của An Diễm, màu xanh nhạt xen lẫn trên chiếc sườn xám màu trắng, làm nổi bật khuôn mặt trắng hồng của An Diễm. Đôi mắt cô sáng long lanh, hình dáng độc đáo, kết hợp cùng với Fairy, trông lại càng xinh đẹp lạ thường.

Điểm thiếu sót duy nhất là, Fairy được may theo chiều cao một mét bảy mươi lăm của Lý An Ni. Mặc dù An Diễm cũng cao một mét bảy mươi hai, nhưng chiếc váy trông vẫn hơi dài.

Tô Thanh Dương quan sát An Diễm một lúc lâu, rồi lấy từ trên kệ vài chiếc ghim ngọc trai và một chiếc kéo, rồi đi đến chỗ An Diễm.

An Diễm không biết Tô Thanh Dương định làm gì, cô vô thức lùi về sau một bước, kết quả là bị Tô Thanh Dương nắm lấy cổ tay và giữ lại. Anh nhìn vào mắt của An Diễm, đôi môi mỏng thốt ra ba từ: “Đừng nhúc nhích.”

Hơi ấm của lòng bàn tay của Tô Thanh Dương truyền đến từ cổ tay, An Diễm bỗng nhiên căng cứng cả người. Cô nhìn vào vẻ mặt bình thản và nghiêm túc của Tô Thanh Dương, rồi gật đầu một cách ngơ ngơ.

Chỉ thấy Tô Thanh Dương cúi người xuống, dùng một chiếc ghim ngọc trai để cố định tà váy Fairy với độ dài phù hợp, rồi lấy kéo ra và khoét một cái lỗ nhỏ ở thân váy. Tô Thanh Dương nắm lấy phần váy ở hai bên cái lỗ và kéo mạnh, chỉ nghe “rẹt” một tiếng.

An Diễm lập tức nhắm chặt mắt lại đầy đau khổ. Đây là Fairy hoàn hảo mà, sao Tô tổng lại đành lòng xé nát nó một cách thô bạo như vậy!

Tô Thanh Dương khoanh hai tay trước ngực, kiểm tra An Diễm một lượt từ đầu đến chân: Ừm, được rồi, Fairy đã được chính tay mình biến đổi, không thay đổi nhiều, nhưng lại phù hợp hơn với chiều cao và khí chất của An Diễm, còn tăng thêm vài phần cao quý. “Mở mắt ra, nhìn thử xem bây giờ nó thế nào?”

An Diễm từ từ mở mắt ra. Cô nhìn Fairy một lượt từ trên xuống dưới, nhận ra nó đã trở nên hoàn hảo hơn, cô liền phấn khích đến mức không biết phải nói gì, chỉ gật đầu liên tục. “Ừm, đẹp, rất đẹp!”

Bộ dạng hào hứng của An Diễm làm cho Tô Thanh Dương nhìn thấy cũng phải mỉm cười: Nhìn thấy người khác ngạc nhiên về tác phẩm của mình, đó là một việc rất vui. Ngay cả khi tác phẩm của mình lúc nào cũng được người khác khen tặng, nhưng mỗi biểu hiện kinh ngạc đó đều mang lại cho anh cảm giác mới mẻ!

Tay phải của Tô Thanh Dương đang xoa xoa cằm. Bây giờ Fairy đã hoàn hảo rồi, nhưng người mẫu vẫn còn một chút thiếu sót. Rốt cuộc là thiếu ở đâu cả?

Tô Thanh Dương nhìn vào mặt An Diễm, và đột nhiên phát hiện ra vấn đề. Anh cau mày lại và hỏi: “Sao cô không trang điểm?”

An Diễm bị câu hỏi của Tô Thanh Dương làm cho đỏ mặt. Cô lắp bắp giải thích: “Tôi..., thật ra tôi cũng có dùng kem dưỡng, thoa son bóng, rồi, rồi...”

Thật ra An Diễm rất muốn nói với Tô Thanh Dương rằng: Cô là nhà thiết kế, không phải ngôi sao truyền thông, tại sao phải trang điểm? Bộ mua mỹ phẩm không cần tốn tiền à? Cô còn phải nuôi con nữa, làm gì dư dả mà mua nhiều mỹ phẩm như thế!

Tất nhiên, những lời này, An Diễm cũng chỉ dám nói trong lòng thôi.

“Không cần giải thích nữa!” Tô Thanh Dương xua tay rồi nói với một người không rõ là nam hay nữ đang đứng sau anh. “Jason, giao cho anh đó!”

“Vâng!” Jason không rõ là nam hay nữ đó liền lập tức đi đến cạnh An Diễm, sau đó mỉm cười với cô. “Mời cô ngồi!”

An Diễm nhanh chóng ngồi xuống.

Sau đó, An Diễm thấy Jason lấy ra một cái vali lớn, mở nó ra một cách thuần thục. Chỉ thấy bên trong vali xếp đầy mũ trang điểm, cọ nền, cọ mắt, bút chì kẻ chân mày...

Vài phút sau, một “An Diễm” mà ngay cả bản thân An Diễm cũng chưa từng thấy trước đây đã xuất hiện trong gương.

Đôi gò má mịn màng và thanh tú, đôi môi hồng ánh lên vẻ gợi cảm, đôi chân mày đen dài, đôi mi cong lên ở phần đuôi và lưỡi biêng núp về một bên, như được cố định bởi một vần điệu cổ xưa. Phong cách này hoàn toàn giống với phong cách của “Fairy”, trong nét hiện đại được khảm thêm ánh sáng cổ điển.

Tô Thanh Dương đứng sau lưng An Diễm, nhìn thấy cô trong gương, bỗng mỉm cười đầy hài lòng.

An Diễm bỗng đỏ ửng mặt lên. Mặc dù đã là mẹ của một cậu bé bốn tuổi, nhưng An Diễm chỉ có thể tỏ vẻ kiêu ngạo mang tính trả thù ở trước mặt Cố Thiên Tuấn, hoặc vì công việc nên đành phải giả vờ phong trần trước mặt những người đàn ông khác.

Song, có người phụ nữ nào mà không sống trong trái tim của một cô thiếu nữ?

Giờ đây, trái tim thiếu nữ của An Diễm, dưới ánh mắt chăm chú của Tô Thanh Dương, chỉ biết đập “thình thịch, thình thịch” liên hồi.

Tô Thanh Dương thấy An Diễm đỏ mặt, liền mỉm cười nói với An Diễm: “Đứng dậy đi, tôi sẽ đưa cô ra sàn diễn.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu và nhanh chóng đứng dậy. Cô bước tới trước mặt Tô Thanh Dương và cúi đầu xuống, không biết phải làm gì.

Ngay lúc này, Tô Thanh Dương đang chuẩn bị rời đi bỗng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền quay sang nói với Lily: “Lily à, lấy túi xách của tôi đến đây.”

“Vâng.” Hiệu suất làm việc của Lily rất tốt. Một phút sau, cô ấy đã đem đến túi xách mà Tô Thanh Dương luôn đeo bên mình.

Tô Thanh Dương lục tìm trong túi xách một hồi và lấy ra một cái hộp bằng vải nhung màu đỏ. Cái hộp trông có vẻ cũ kỹ, nhưng lại khiến người khác cảm thấy nó rất quý báu.

Tô Thanh Dương nhìn vào cái hộp bằng vải nhung màu đỏ và mỉm cười, rồi đưa nó ra trước mặt An Diễm: “Tặng cô.”

“Đây...” An Diễm do dự rồi đưa tay ra, nhận lấy chiếc hộp mà Tô Thanh Dương đưa cho.

An Diễm ngước mắt lên và nhìn Tô Thanh Dương, chỉ thấy Tô Thanh Dương gật đầu với cô, ra hiệu rằng cô có thể mở nó ra.

An Diễm mím chặt môi và dè dặt mở chiếc hộp bằng vải nhung màu đỏ đó ra. Tuy nhiên, khi nhìn thấy thứ được để bên trong, cô không kìm được tiếng hét bất ngờ: “Đôi bông tai san hô đẹp quá!”

32. Chương 32

“Ừm.” Tô Thanh Dương gật đầu. Fairy được lấy cảm hứng từ sứ hoa xanh, sử dụng rất nhiều yếu tố phương Đông và phương Tây, sử dụng màu sắc tổng thể thiên về màu lạnh. Nếu An Diễm đeo đôi bông tai san hô màu đỏ này lên, sẽ tăng thêm chút màu nóng cho Fairy. Cũng sau khi nhìn thấy An Diễm, Tô Thanh Dương mới nghĩ ra mình có thể kết hợp như thế.

Nghệ thuật, là sự va chạm giữa cái đẹp và cái đẹp, sau đó sinh ra vẻ đẹp mới.

“San hô không hoa lá, không phải đá cũng không phải ngọc. Người đời đâu dễ có, đá Bồng Lai sinh ra.” An Diễm thích thú cảm mãi đôi bông tai san hô trong tay, rồi lẩm bẩm nói.

“Ồ, cô cũng biết bài thơ về đôi bông tai san hô này à?” Mới đầu, Tô Thanh Dương hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn vào An Diễm với ánh mắt bất ngờ. Anh cứ tưởng, An Diễm rất có tài năng trong lĩnh vực thiết kế thời trang thôi, không ngờ cô cũng có kiến thức nhất định về trang sức!

“Vâng.” An Diễm khó khăn lắm mới di chuyển ánh mắt từ đôi bông tai san hô sang Tô Thanh Dương. Cô mỉm cười và nói: “Khi tôi còn học đại học, mặc dù học chuyên ngành thiết kế thời trang, nhưng tôi cũng có tìm hiểu về thiết kế trang sức nữa. Tuy học nghệ không tinh, nhưng cũng nhớ được một ít sau khi đọc về lịch sử trang sức.”

“Tốt lắm.” Tô Thanh Dương không tìm được cái gật đầu, vẻ ôn hòa trên người bỗng rạng rỡ hơn đôi chút. “Vậy cô nói cụ thể hơn xem, cô có cảm nhận gì về đôi bông tai san hô này?”

“Đôi bông tai san hô này, một vòng tròn màu đỏ treo thêm một hình bầu dục màu đỏ, rồi kèm thêm ba mặt khuyên tai, cùng với rất nhiều hoa văn phức tạp để tạo thành hình dạng cơ bản, có lẽ là được lên ngôi sau một thời gian dài sau khi phục hưng văn nghệ phương Tây. Nhìn chung, đôi bông tai san hô này có hình dạng điển hình, được trang trí tuyệt đẹp, giống hệt với phong cách của thời kỳ Rococo.” An Diễm vuốt ve đôi bông tai san hô một cách cẩn thận và nói.

“Cũng gần giống như lời cô nói.” Tô Thanh Dương tiến lên phía trước một bước và nói với An Diễm: “Đôi bông tai san hô này có từ thế kỷ 19, được sản xuất tại Ý. Sau khi đi du học, tôi đã làm một chuyến du lịch vòng quanh thế giới vào dịp hè, và tôi đã tìm thấy nó trong một cửa hàng đồ cổ ở Ý.”

“Cám ơn Tô tổng đã cho tôi nhìn thấy một đôi bông tai san hô tuyệt đẹp như vậy.” An Diễm nói rất chân thành với Tô Thanh Dương.

“Cũng cảm ơn vì cô đã hiểu về nó.” Tô Thanh Dương nhìn An Diễm, và đưa một tay về phía cô. “Nào, để tôi đeo lên cho cô.”

Câu nói của Tô Thanh Dương vừa dứt, những người xung quanh này giờ vẫn đang đứng hóng chuyện chợt hít vào một hơi: Tô tổng mới biết An Diễm có mấy tiếng thôi, vậy mà lại đối xử thật đặc biệt với cô ấy!

Thực ra, mọi người đều biết rằng một người trông có vẻ nho nhã và ôn hòa như Tô tổng, thì bản tính thường rất kén chọn, và thường đẩy người khác ra xa mình, nhưng không ngờ bây giờ lại chủ động đòi đeo bông tai cho An Diễm!

An Diễm cũng bị giật mình bởi câu nói của Tô Thanh Dương. Cô vội vàng khoát tay và đặt đôi bông tai san hô vào trong cái hộp, sau đó đưa nó đến trước mặt Tô Thanh Dương và nói: “Tô tổng, đôi bông tai này rất đắt tiền, anh cũng rất xem trọng nó, nên tôi không đeo thì hơn. Tôi sợ tôi không thể làm tốt được.”

Bàn tay của Tô Thanh Dương vừa duỗi ra bỗng căng cứng lại trong không khí, sau đó rút lại với vẻ bình thản, và anh tự cười nhạo mình: Chắc đã quá lâu mình không gặp được người có thể trò chuyện thoải mái với mình, nên mình mới phần khích đến vậy. Anh chỉ mới quen biết An Diễm có vài tiếng thôi mà!

Song, đôi khi sự gặp gỡ giữa người với người cũng rất kỳ lạ, đôi khi dù chung sống với nhau trong một thời gian dài cũng không thể nói chuyện ăn ý nửa câu.

Tuy nhiên, đôi khi chỉ với một lời nói, một ánh mắt, liền khiến cả hai người cảm thấy mới gặp nhau mà như đã quen thân vậy.

Tô Thanh Dương đưa mắt nhìn vào khuôn mặt có phần thấp thỏm của An Diễm, tự nhiên nói với cô: “Đeo nó lên đi! Tôi muốn Fairy của tôi được thể hiện hoàn hảo trước công chúng, và cô là người mẫu mặc Fairy, nên trang sức cũng phải là thứ đẹp nhất.”

“Vâng...” An Diễm do dự liếc nhìn cái hộp màu đỏ, rồi lại ngược lên nhìn vào đôi mắt đầy khích lệ của Tô Thanh Dương, rồi cuối cùng cũng gật đầu và đeo nó lên tai mình.

“Đi với tôi nào, tôi dẫn cô đến sàn diễn.” Tô Thanh Dương nhìn vào An Diễm hoàn hảo và mỉm cười.

“Vâng.” An Diễm lại gật đầu. Và dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, cô đi theo Tô Thanh Dương rời khỏi đó.

Trong xe...

An Diễm và Tô Thanh Dương đều không nói gì. Mặc dù trong xe có mở nhạc nhẹ, nhưng An Diễm vẫn cảm thấy lo lắng. Cô cố bình tĩnh lại, nhưng đột nhiên cảm thấy trách nhiệm trên vai mình rất nặng nề.

Tô Thanh Dương vừa du học trở về, lại là giám đốc thiết kế thời trang của Tô Thị, lần đầu tiên tổ chức triển lãm thiết kế thời trang, nên các tổ chức đoàn thể và giới truyền thông đều đang theo dõi!

Fairy hoàn hảo và không chút tì vết là điều chắc chắn vào lúc này, chỉ là người mẫu như cô vẫn còn rụt rè quá! Lỡ như đến lúc đó mình gây ra sai sót, vậy phải làm thế nào đây?

Nghĩ đến đây, An Điền càng thấy hoang mang hơn, và những ngón tay bắt đầu xoắn vào nhau một cách bất an.

Tô Thanh Dương đang lái xe đường như đã nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của An Điền, anh liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu và cười khê: “Nếu cô thấy sợ đám đông, tôi sẽ không ép buộc cô.”

“Tôi, tôi...” An Điền lắp bắp nhưng không nói ra được gì. Vừa rồi ở trong phòng thử đồ, ai đã nói rằng nếu thời gian triển lãm của Fairy bị trì hoãn thì sẽ bắt mình chịu hoàn toàn trách nhiệm?

Bây giờ lại khoan dung đến vậy! Tổng giám đốc Tô, anh đang đùa gì vậy? Anh thế mà không ép buộc tôi à? Bây giờ tôi đã là dân đen bước chân lên thuyền giặc, còn là một con vịt trong lồng, tôi dám nói mình sẽ không đi sao?

An Điền tiếp tục rửa thầm Tô Thanh Dương: Tô Thanh Dương, vì muốn Fairy phù hợp với thân hình của tôi mà anh đã xé rách nó rồi, anh còn có thể đi đâu để tìm được người mẫu nữa? Vả lại, nếu bây giờ tôi dám nói tôi muốn xuống xe, vậy thì tôi cũng đừng hòng được ở lại Tô Thị làm việc nữa!

Phì phì phì! Anh chàng Tô Thanh Dương này trông có vẻ lịch sự nho nhã, nhưng bụng dạ lại quá đen tối! An Điền rửa thầm.

“Đã vậy, cô hãy tự tin lên. Nhớ kỹ, Fairy, ý là một nàng tiên. Dù cô là ai, một khi đã mặc nó vào, thì cô chính là Fairy!” Tô Thanh Dương nhìn vào dòng xe qua lại tấp nập, nói bằng giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Tôi, tôi biết rồi.” An Điền thầm thở dài trong lòng. Dù sao bây giờ cũng không còn đường lui nữa, đi một bước rồi tính một bước vậy!

An Điền cúi đầu xuống, chờ đợi cảnh tượng nặng nề tiếp theo.

Chẳng mấy chốc, Tô Thanh Dương đã đưa An Điền đến hội trường triển lãm nổi tiếng nhất thành phố H, là bàn đạp để trở thành sàn diễn quốc tế. Những nhà thiết kế thời trang được tổ chức biểu diễn ở đây đều là những người nổi tiếng hoặc rất có tài năng.

Trên thực tế, thiết kế của Tô Thanh Dương cũng rất nổi trội trong giới thiết kế thời trang rồi, bây giờ về nước chỉ là để khai thác thị trường mới mà thôi.

Tô Thanh Dương liếc nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ. Anh cong khóe miệng lên, sau đó xuống xe và mở cửa cho An Điền: “Đi thôi.”

An Điền gật đầu, ra khỏi xe với vẻ dè dặt, rồi đi theo sau Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương vừa bước vào hội trường, một cô gái xinh đẹp nhưng đánh đá, ăn mặc rất thời thượng, hất cằm lên tới trời, đi đến với đôi giày cao gót kêu “cộp cộp”.

“Trời ơi, bậc thầy thiết kế Tô tổng của tôi, còn mười phút nữa là đến lúc trình diễn Fairy, cuối cùng cậu cũng đến rồi, cảm ơn trời đất!” Cô gái xinh đẹp đánh đá đó hét lên bằng giọng phóng đại xong, rồi đưa mắt nhìn sang An Điền đang đứng bên cạnh Tô Thanh Dương. “Cô ta là ai? Sao Fairy lại được mặc trên người cô ta? Cô Lý An Ni đâu?”

33. Chương 33

An Điền nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô gái xinh đẹp đánh đá kia, bỗng vô thức lùi về sau một bước, trong tim bắt đầu muốn bỏ cuộc.

“Báo với người phụ trách ánh sáng, tám phút sau hãy chiếu toàn bộ đèn vào cửa chính. Báo với người dẫn chương trình là tôi đến rồi, mọi thứ vẫn tiến hành bình thường.” Tô Thanh Dương không trả lời câu hỏi của cô gái đánh đá kia, chỉ dặn dò vài câu rồi ra hiệu cho An Điền đi theo mình, sau đó họ cùng rời khỏi hội trường.

Cô gái đánh đá kia nhìn theo bóng dáng rời đi của Tô Thanh Dương mà khẽ thở dài. Nhà thiết kế trông có vẻ vô cùng thanh lịch nhưng rất ngang ngược này, một khi đã quyết định việc gì thì bất kỳ ai cũng khó làm anh thay đổi.

Chỉ là, cô gái đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao trước đây mình chưa từng gặp cô ta? Thậm chí cũng chưa từng nghe Tô Thanh Dương nhắc đến? Sao đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh Tô Thanh Dương?

Cô gái đánh đá dõi theo bóng lưng của An Diễm bằng ánh mắt nghi ngờ, mãi cho đến khi cô biến mất ở góc rẽ cùng với Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương đưa An Diễm đi vòng một vòng lớn, cuối cùng đứng ngay trước cửa phòng triển lãm. Bây giờ chỉ chờ một câu giới thiệu của người dẫn chương trình, anh liền có thể chính thức xuất hiện.

Người dẫn chương trình vẫn đang huyền thuyên, An Diễm cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, tim cô thấp thỏm không yên. Sắp phải mặc Fairy và bước ra sân khấu rồi, cô thực sự có thể làm được không?

Trong khi An Diễm đang lo lắng thì Tô Thanh Dương cũng cảm nhận được lòng bàn tay của cô đang đổ mồ hôi lạnh.

“Bình tĩnh, mỉm cười.” Tô Thanh Dương nhìn thẳng về phía trước và nhắc nhở cô.

An Diễm muốn mỉm cười theo lời anh, nhưng vừa kéo môi lên thì các cơ thịt xung quanh đều run rẩy. Đó là cười sao? Là biểu cảm bị ép đến muốn khóc thì có!

“Thôi vậy, cô đừng cười nữa, tỏ vẻ cao quý lạnh lùng một chút. Chút nữa khi vào trong, cô chỉ cần nhìn về phía trước, rồi bước đi thong dong là được rồi. Cô hiểu chưa?”

An Diễm gật đầu hồi hộp.

“Nhớ kỹ, cô chỉ cần mặc chiếc váy này và đứng trước mọi người, đó chính là khung cảnh đẹp nhất. Cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, bởi vì cô đang mặc Fairy!”

Mấy từ cuối cùng của Tô Thanh Dương bị chìm trong giọng nói của người dẫn chương trình khi cánh cửa được mở ra: “Bây giờ, đã đến khoảnh khắc tỏa sáng nhất...”

Ánh đèn tuyệt đẹp quay một vòng quanh sân khấu, rồi chậm rãi tập trung vào hai con người lộng lẫy đang đứng ở trước cửa.

Ngay lúc nhìn thấy Tô Thanh Dương, trái tim thấp thỏm của người dẫn chương trình cuối cùng đã trở về đúng vị trí, và tiếp tục giải thích: “Kịch tác trang phục mùa thu lộng lẫy của công ty Tô Thị, Fairy, kết hợp các yếu tố phương Đông và phương Tây, kết hợp giữa cổ điển và hiện đại, đưa những đường cong nữ tính kết hợp với vẻ mạnh mẽ nhưng lại không chèn vào đâu được...”

Trong hội trường, ngoài người dẫn chương trình đang giáng giải đầy phấn khích ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Chiếc váy này, thuần khiết và thanh lịch, thoát nhìn cứ tưởng đó là thiên thần đang vẩy đôi cánh xuống với nhân gian. Thật giống như một kiệt tác của Thượng đế!

An Diễm căng thẳng đến nỗi không thể nhấc nổi bước chân của mình. Tô Thanh Dương khẽ cau mày lại, đành phải khoắc lấy tay cô, cố gắng làm cho tư thế bị buộc phải đi của cô trở nên tự nhiên hơn.

Khẽ dìu An Diễm một bước về phía trước, Tô Thanh Dương liền lui về sau cánh gà.

Còn An Diễm, chỉ còn lại một mình, đứng trên sân khấu rộng lớn.

Ánh đèn tập trung vào người An Diễm, làm cô toát mồ hôi lạnh sau lưng. Cô sợ rằng mình đi không đẹp, càng sợ mình sẽ phá hỏng buổi biểu diễn.

Nhưng, bây giờ mình đã đứng trên sân khấu rồi, không còn đường quay lại nữa!

An Diễm hít một hơi thật sâu, và bắt đầu bước về đầu bên kia của sân khấu chữ T.

Bỗng, tất cả ánh mắt và máy quay đều chĩa thẳng vào An Diễm. Những tiếng trầm trồ và ngưỡng mộ bay đến chỗ An Diễm trên sân khấu, nhưng dường như An Diễm không nghe thấy gì cả. Nào cô trống rỗng, chỉ

có những lời của Tô Thanh Dương vẫn vang vọng bên tai: Ngược đầu ưỡng ngực, mắt nhìn thẳng về phía trước, bởi vì cô đang mặc Fairy, vậy nên cô là người xinh đẹp nhất!

Dần dần, nhịp tim của An Điềm không còn đập nhanh nữa, mồ hôi lạnh sau lưng cũng không còn chảy ra. Tự tin nâng cằm lên, An Điềm nhẹ nhàng quay người lại và bắt đầu đi quay trở lại.

Lúc này, trong góc tối, một ánh mắt ngạc nhiên và cứng ngắc rơi xuống trên người An Điềm đang mặc Fairy.

Ánh mắt của Cố Thiên Tuấn, cứ dõi theo cô gái đang đi trên sân khấu với những bước chân không quá lộng lẫy kia. Sao An Điềm lại xuất hiện ở đây? Sao cô ấy lại mặc thiết kế của Tô Thanh Dương và làm người mẫu ở đây? Không phải Kính Trạch nói người ra sàn diễn cuối cùng là Lý An Ni sao? Tự nhiên sao lại đổi thành An Điềm?

Lâm Kính Trạch đang ngồi cạnh Cố Thiên Tuấn cũng có thắc mắc tương tự: “Anh ba, chuyện này là thế nào nhỉ? Người đang mặc Fairy ở trên kia, sao lại không phải là An Ni?”

“Làm sao tôi biết được!” Cố Thiên Tuấn nhanh chóng giấu đi biểu cảm ngạc nhiên, thậm chí là bất ngờ kia. Anh cứ thầm nhủ trong lòng: Dù An Điềm xuất hiện ở đâu, đang làm việc gì, cũng không liên quan đến mình!

Lâm Kính Trạch cũng rất lấy làm lạ, liền quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn và nói: “Anh ba, em ra ngoài gọi điện đã, hỏi xem chuyện gì đang xảy ra.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu và không nói gì nữa.

Anh cứ nhìn An Điềm như thế. Trong tiếng vỗ tay và reo hò, vừng chãi đi hết sân khấu chữ T, cuối cùng đi theo một nhóm người mẫu khác và bước vào cánh gà.

Cố Thiên Tuấn vô thức dán mắt vào tấm lưng mỹ miều của An Điềm: An Điềm càng ngày càng làm cho mình bất ngờ.

Lúc này, người dẫn chương trình lại đi lên sân khấu, anh ta vui vẻ tiến hành lời tổng kết cuối cùng: “Hôm nay, buổi trình diễn thời trang do Tô Thị chúng tôi tổ chức đã kết thúc tốt đẹp. Chân thành cảm ơn các bạn đã đến ủng hộ. Sau đây, mời các bạn di chuyển để tiếp tục tham gia buổi tiệc do bởi công ty chúng tôi tổ chức!”

Cùng với tiếng nhạc và tiếng vỗ tay vang lên, những người đang ngồi trên ghế bắt đầu đứng dậy, cho đến khi nhìn thấy khán giả đã rời khỏi gần hết, Lâm Kính Trạch mới đi tới.

“Chuyện này là thế nào?” Cố Thiên Tuấn đứng dậy với vẻ nhàn rỗi, nhìn Lâm Kính Trạch và hỏi.

“Đây là một câu chuyện dài.” Lâm Kính Trạch lắc đầu với vẻ bất lực. “Đều tại em đã chiều hư An Ni. Vì có một số việc không vui với Tô Thị, cô ấy đã cố tình đến muộn, Tô tổng không còn cách nào đành phải chọn cô gái đó làm người mẫu! Dù gì cũng là lỗi của An Ni, khi quay lại bữa tiệc, em sẽ xin lỗi Tô tổng đằng hoàng!”

Nghe thấy Lâm Kính Trạch giải thích như thế, Cố Thiên Tuấn vẫn cảm thấy hơi khó hiểu. Mặc dù An Điềm là nhân viên của Công ty Tô Thị, nhưng cô đâu phải là người mẫu chuyên nghiệp!

Làm thế nào mà An Điềm lại được Tô Thanh Dương phát hiện ra? Sau đó còn mặc Fairy và xuất hiện trước mặt công chúng chứ?

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Anh ba à, cô người mẫu đi cùng với Tô Thanh Dương trên kia quả thực rất đẹp!” Lâm Kính Trạch bản tính lảng nhảng vốn đã quên mất An Điềm, người đã khiến anh ta kinh ngạc trong bữa tiệc của gia đình mình. Ngay khi vừa nhìn thấy An Điềm, anh ta còn nghĩ cô là một tân binh trong giới người mẫu nữa chứ.

“Chẳng phải cậu đã có Lý An Ni rồi à?” Cố Thiên Tuấn liếc nhìn Lâm Kính Trạch bằng ánh mắt xem thường. Anh chàng Kính Trạch này, không khi nào bỏ được cái tính mê gái đẹp.

“An Ni là An Ni, cô ấy sẽ luôn ở bên cạnh em. Hơn nữa, cô ấy sẽ không yêu cầu em nghiêm khắc giống như chị ba đâu à. An Ni lúc nào cũng rất nghe lời em đó!” Lâm Kính Trạch nhún vai. “Làm bạn với một người

đẹp thì đã sao? Việc này có nghiên cứu khoa học chứng minh đằng hoàng. Đàn ông nhìn gái đẹp một cái, sẽ có thể sống thọ hơn ba giây!”

“Cậu không nhớ cô ấy là ai à?” Cố Thiên Tuấn không muốn anh ta có liên quan gì đến An Điềm, ngay cả làm bạn bè cũng không.

34. Chương 34

“Cô ấy là ai? Trước đây em đã từng gặp qua à?” Lâm Kính Trạch nghe thấy Cố Thiên Tuấn hỏi vậy, bỗng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Hôm đó, cậu tổ chức tiệc sinh nhật, có một cô gái đã thu hút sự chú ý của cậu...” Cố Thiên Tuấn nhắc nhở anh ta.

“Bữa tiệc? Cô gái” Lâm Kính Trạch cau mày lại và suy nghĩ một lúc, rồi chợt nhớ ra. “Phải rồi, em nhớ ra rồi. Thì ra là cô gái đi cùng với phó tổng Hồ, hình như tên là An... An gì ta?”

“An Điềm.” Cố Thiên Tuấn nhắc nhở mà trên mặt không hề có chút biểu cảm nào.

“Phải phải phải, chính là An Điềm.” Lâm Kính Trạch mỉm cười rồi cảm thán. “Không hổ là cô gái mà em ưng ý, ngày hôm đó đã làm em rất kinh ngạc, không ngờ hôm nay lại càng làm em kinh ngạc hơn!”

Lâm Kính Trạch nói đến đây bỗng nhớ ra, hình như ở buổi tiệc sinh nhật hôm đó, anh hai Trì Cảnh Dật có nói với mình rằng anh hai cũng thích cô gái đó!

Nhớ ra việc này, Lâm Kính Trạch liền lập tức buồn bực: “Ôi, thật là! Anh hai cũng biết chọn người thật đấy! Gặp gái đẹp mà không được trêu chọc, ai có thể hiểu nỗi đau này đây?”

Nghe Lâm Kính Trạch nói vậy, vẻ mặt căng cứng của Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng đã thư giãn hơn. Miễn là không liên quan đến An Điềm, Kính Trạch muốn theo đuổi ai cũng được cả.

“Anh ba, đã đến đây xem buổi trình diễn thời trang, hay chúng ta tiện thể đến xem bữa tiệc của họ đi. Tiện thể, em muốn nói chuyện đằng hoàng với Tô Thanh Dương. Dù gì, Tô tổng vì nể mặt em nên mới mời An Ni đến trình diễn cho thiết kế của anh ta, ai ngờ An Ni lại không hiểu chuyện đến thế.” Lâm Kính Trạch buồn bực xong liền lập tức trở lại bình thường, anh quay người lại và chủ động đề nghị với Cố Thiên Tuấn.

“Cũng được.” Cố Thiên Tuấn ngập ngừng rồi cũng gật đầu.

Hai người vừa nói vừa đi về địa điểm tổ chức buổi tiệc.

“Phải rồi, anh ba. Buổi trình diễn thời trang lần này, anh thích bộ trang phục nào? Để còn lấy lòng chị ba chứ!” Lâm Kính Trạch vừa đi vừa hỏi Cố Thiên Tuấn.

“Không có.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu. Hôm nay, sự xuất hiện của An Điềm đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của anh. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng lúc An Điềm xuất hiện trên sân khấu chữ T kia, ánh mắt của anh không hề rời khỏi người cô, cũng đã quên luôn việc lựa chọn váy áo.

“Được rồi.” Lâm Kính Trạch nhún vai. “Em thì thấy chiếc váy Fairy mà cô An kia mặc khá là đẹp, nhưng không biết liệu Tô tổng có chịu đựng chia sẻ không nữa.”

Hai người vừa tám chuyện vừa thong dong đi đến bữa tiệc.

Ở bên này, An Điềm đã đi hết sân khấu chữ T, bây giờ đang di chuyển ra sau cánh gà cùng với một nhóm người mẫu chuyên nghiệp.

Tuy tư thế đi đứng và nụ cười mỉm của An Điềm vẫn còn thiếu sót, nhưng Fairy hoàn hảo cộng thêm đôi bông tai san hô mà Tô Thanh Dương đưa ra, cộng thêm khí chất độc đáo tỏa ra từ chính An Điềm, đã bù đắp cho sự thiếu sót này.

An Điềm vừa vào đến cánh gà, những người mẫu xinh đẹp lập tức vây đến.

“Người mới đến, cô và Tô tổng có quan hệ gì thế?”

“Rốt cuộc cô đã dùng cách gì để giành được vị trí của Lý An Ni thế?”

“Cô gì ơi, tôi muốn là bạn với cô. Cô có thể cho tôi biết ít thông tin về Tô tổng không?”

“Ôi trời đất ơi, Fairy thật sự rất đẹp. Nếu tôi được mặc nó và lên diễn, vậy sẽ tuyệt biết mấy!”

Một nhóm phụ nữ ồn ào huyên náo bên tai An Điềm, nhưng cô lại lười nghe và lười trả lời, vì việc mặc Fairy để đi hết sân khấu chữ T đã tiêu hao hết năng lượng của cô rồi.

Ngay cả bản thân An Điềm cũng chưa thể chấp nhận được sự thật rằng “cô đã làm người mẫu một lần rên sân khấu”!

“Làm gì mà ồn ào thế?” Người đẹp nóng bỏng vừa gấp ở lối vào phòng triển lãm đột nhiên bước vào, mọi người ngay lập tức im lặng và giải tán đi làm việc của mình.

An Điềm vừa nhìn thấy khí thế của người đẹp nóng bỏng này, liền biết cô ta chính là chị hai ở đây.

Chỉ thấy người đẹp nóng bỏng đó đi thẳng đến trước mặt An Điềm, và nhìn cô bằng ánh mắt dò xét: Ừm, cơ thể cân đối, mặt trái xoan, đường nét rất thanh tú, và không có dấu vết của phẫu thuật thẩm mỹ. Đặc biệt là đôi mắt đào, vừa nhìn thấy là không thể nào quên được!

Song, những điều này đều không phải mấu chốt. Tô Thanh Dương là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, đã từng gặp biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn. Rốt cuộc cô gái này có điểm gì đặc biệt, mà có thể làm cho Tô Thanh Dương nhìn cô ấy bằng một ánh mắt khác?

Nghĩ đến đây, người đẹp nóng bỏng lại nhìn vào An Điềm bằng ánh mắt dò xét.

An Điềm bị ánh mắt sắc bén của người đẹp nóng bỏng này nhìn đến ngượng ngùng. Cô lúng túng nhìn đi chỗ khác, rồi lên tiếng chào hỏi cô ta: “Chào, chào chị.”

Người đẹp nóng bỏng khựng lại một lúc, rồi khẩy móng tay mình và nói: “Tôi là Lucy. Cô tên gì?”

An Điềm rất không thích thái độ vênh váo của Lucy, nhưng cô vẫn mỉm cười lịch sự với cô ta: “Chào chị Lucy, tôi tên là An Điềm.”

Nhìn thấy nụ cười của An Điềm, Lucy giơ tay ra và đưa một chiếc hộp thổ cẩm cho cô, rồi nói bằng giọng phức tạp: “Thay chiếc váy này vào, Tô tổng nói sẽ đưa cô đến bữa tiệc.”

Lucy nói xong rồi đi khỏi cánh gà, để An Điềm đứng đó với vẻ mặt bàng hoàng.

Lucy vừa bước ra khỏi cánh gà, quay mặt lại thì nhìn thấy Tô Thanh Dương đang đứng ở cách đó không xa.

“Bạc thầy thiết kế Tô tổng à, cuối cùng cũng có bạn gái rồi?” Lucy đi đến bên Tô Thanh Dương, mắt nhìn về những bóng người đang bận rộn sau cánh gà, với tay ra châm một điếu thuốc.

“An Điềm không phải là bạn gái của tôi.” Tô Thanh Dương cau mày lại. Tuy Lucy thích hút thuốc, nhưng rất hiếm khi hút ngay trước mặt anh.

“Không phải?” Lucy nhả ra một vòng khói tròn, sau đó nhìn vòng tròn khói từ từ lan rộng ra, cho đến khi biến mất trong không khí. “Tôi nghĩ chắc cũng nhanh thôi.”

Tô Thanh Dương không phủ nhận lời Lucy nói, anh chỉ mím chặt môi và nhìn về phía cánh gà. Anh nhìn thấy An Điềm đang cầm chiếc hộp đựng váy và do dự một lúc, sau đó mới bước vào phòng thay đồ.

Nhìn thấy An Điềm bước vào phòng thay đồ, Tô Thanh Dương mỉm cười.

Anh không thể không thừa nhận, thực ra, kể từ lúc An Điềm mặc Fairy vào, anh đã bắt đầu có hứng thú với An Điềm. Khi cô cầm đôi bông tai san hô mà anh yêu thích nhất và đọc bài thơ đó, Tô Thanh Dương càng không thể rời mắt khỏi cô.

Lucy không nghe thấy câu trả lời của Tô Thanh Dương nên liền quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy ánh mắt của Tô Thanh Dương đang nhìn về một nơi nào đó ở phía cánh gà, với vẻ xa xăm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó rất nghiêm túc.

Lucy bất giác mỉm cười cay đắng: Bộ dạng này của Tô Thanh Dương, xem ra mình đã đoán đúng rồi. Anh ấy thực sự đã có người thương rồi.

Vậy mình, có phải nên từ bỏ không?

Lucy nhìn vào vòng tròn khói mờ mờ, và nhớ lại vài năm trước.

Khi đó, Tô Thanh Dương là một anh chàng soái ca nổi tiếng nhất trường, điển trai lại hiền lành, gia đình giàu có. Còn Lucy, chỉ là một cô bé quậy phá chỉ biết uống rượu và đánh nhau, đã bị ở lại hai năm, vẫn đang học lớp 12.

Bố mẹ của Lucy đều là dân kinh doanh, mặc dù không sánh nổi với những công ty lớn, nhưng cuộc sống vật chất vẫn khá dư dả. Vả lại, vợ chồng họ suốt ngày bận rộn, chỉ biết cho Lucy tiền xài, chứ không hề biết rằng Lucy rất mong nhận được sự quan tâm của bố mẹ.

Ở nhà không được bố mẹ bầu bạn, nên Lucy cố gắng tìm cảm giác tồn tại khi ở trường: uống rượu, đánh nhau, cãi lại thầy cô giáo, gian lận trong kỳ thi, việc nào cũng làm được một cách dễ dàng.

Vốn dĩ Tô Thanh Dương và Lucy không có liên quan gì.

Nhưng một lần nọ, như thường lệ, Lucy lén đọc tiểu thuyết trong khi cô giáo đang giảng bài. Đã lén đọc rồi thì thôi, và cô giáo biết rõ Lucy là người như thế nào, nên cô giáo cũng mặc kệ cô.

Tuy nhiên, khi Lucy đọc đến đoạn có tình tiết gây chấn trong cuốn tiểu thuyết, cô đã không kìm được và mắng một câu: “Khốn kiếp!”

35. Chương 35

Cô giáo trẻ kia ngay lập tức giận đến đỏ mặt, chỉ thẳng vào mũi Lucy và kêu cô ra khỏi lớp đứng chịu phạt, và viết bảng kiểm điểm.

Khi đó Lucy đang có tâm trạng tốt, nên cô không dỗi co với cô giáo trẻ kia, chỉ tiện tay lấy một tờ giấy và một cây bút rồi đi ra ngoài.

Tuy nhiên, Lucy không hề viết bảng kiểm điểm, mà chỉ viết vẽ nguệch ngoạc lên tờ giấy. Cô học vẽ từ khi còn nhỏ, mặc dù lên trung học thì không còn học nữa, nhưng cũng có nền tảng hơn mười năm. Thế là, cô đã dựa theo trí tưởng tượng của mình để thiết kế một bộ trang phục cho nhân vật nữ chính của cuốn tiểu thuyết, sau đó vẽ lên trên tờ giấy đó.

Tiếng chuông báo hiệu giờ tan học vang lên, Lucy gấp một cái thật lớn và ném tờ giấy phác thảo xuống sàn nhà.

Lúc này, một bàn tay mảnh khảnh đã nhặt tờ giấy phác thảo mà Lucy vừa ném lên.

Còn Lucy, vốn đang gấp ngẩn ngáp dài, bỗng nhìn thấy có người đang nhặt tờ giấy mà mình đã vứt đi lên, cô ngạc nhiên đến mức cứ há miệng ra vậy mà quên cả việc gấp.

Chỉ thấy Tô Thanh Dương cầm tờ giấy phác thảo đã bị bẩn kia, nhíu đôi chân mày ưa nhìn lại, và nhìn vào nó thật nghiêm túc.

Bây giờ Lucy vẫn còn nhớ cảm giác của mình lúc đó. Nói sao nhỉ? Ngọt ngào như ăn được phần chính giữa nhất của quả dưa hấu, cảm động như lúc đọc được cái kết hoàn hảo của cuốn tiểu thuyết. Bỏ lỗi cho Lucy vì không biết cách dùng từ, bởi vì trước khi gặp Tô Thanh Dương, cô chỉ biết ăn và đọc tiểu thuyết.

“Phong cách thiết kế của cậu rất tốt, táo bạo và mạnh dạn.” Tô Thanh Dương ngược lên và mỉm cười với Lucy, dường như có ánh nắng nơi khóe miệng.

Lúc đó Lucy nhìn thấy mà ngỡ người ra, trong tim cô xuất hiện một câu ẩn dụ đáng tự hào nhất cho đến tận bây giờ: Tô Thanh Dương thực sự rất đẹp trai, ôn hòa nhẹ nhàng giống như một viên ngọc vậy.

“Chị ơi, lên đại học chị có muốn học ngành thiết kế thời trang không? Tôi nghĩ chị nhất định sẽ là một nhà thiết kế thời trang rất ưu tú đấy.” Tô Thanh Dương vượt lại tờ phác thảo của Lucy cho thẳng thớm và đưa nó đến trước mặt cô một cách trịnh trọng.

Lucy vẫn ngỡ ra và cầm lấy tờ phác thảo mà Tô Thanh Dương đưa cho mình, rồi nhìn anh từ từ đi khỏi đó.

Tờ phác thảo đó, đến bây giờ Lucy vẫn đang cất giữ. Cũng từ lúc đó, Lucy vô tri vô giác bỗng cảm thấy cuộc đời mình đã có phương hướng.

Cô bắt đầu học tập, bắt đầu tiếp xúc với lĩnh vực thiết kế thời trang. Lucy còn nhận thấy rằng, thì ra mình cũng có sở thích, và cũng có được cảm giác thành tựu khi làm một việc gì đó nghiêm túc.

Không chỉ vậy, cô còn trở thành bạn thân với Tô Thanh Dương, người nhỏ hơn mình hai lớp. Điều này làm cho rất nhiều nữ sinh lúc đó phải ganh tị với cô.

Sau đó, bằng chính nỗ lực của mình, Lucy đã được nhận vào trường thiết kế thời trang tốt nhất cả nước. Sau khi tốt nghiệp, cô trở thành một nhà thiết kế thời trang, và nhanh chóng giành được chỗ đứng riêng trong giới thiết kế thời trang của cả nước với phong cách thiết kế “táo bạo, mạnh dạn”.

Và phòng triển lãm mà Tô Thanh Dương thuê để trình diễn Fairy này, chính là do Lucy mở ra.

Thấm thoát, trái tim của Lucy đã dần hết lên người Tô Thanh Dương, còn Tô Thanh Dương, dường như luôn xem cô như một người bạn và một người chị gái.

Lucy biết, đôi mắt của Tô Thanh Dương luôn nhìn rất cao, vì thế đến giờ anh vẫn chưa có bạn gái. Mặc dù bên cạnh anh luôn có rất nhiều người đẹp và chị em cùng trường vây quanh, nhưng anh vẫn không bị lay chuyển.

Lucy tự cho rằng mình rất hiểu Tô Thanh Dương. Cũng chính vì quá hiểu anh, nên cô đã luôn đứng cạnh Tô Thanh Dương như một “người bạn”. Cô biết rằng Tô Thanh Dương luôn tìm kiếm một người có thể hòa hợp về mặt linh hồn với anh, mà cô, không bao giờ là người đó.

“Sao An Diễm vẫn chưa ra nữa? Để tôi vào xem.”

Cứ đợi Lucy nhớ lại quá khứ hoài mà không xong, còn An Diễm vẫn chưa ra, Tô Thanh Dương bèn quay sang nói với Lucy một câu rồi bỏ đi.

Còn Lucy, đứng nguyên tại chỗ, điều thuốc trên tay đã cháy hết, và nụ cười gượng trên môi cũng đang lan rộng ra.

Ở phía bên này, An Diễm đã thay váy xong, nhưng cô không muốn ra ngoài. Những giọng nói bàn tán bên ngoài phòng thay đồ cứ văng vẳng bên tai:

“Lãng lơ!”

“Chắc cô ta đã ngủ với rất nhiều quản lý cấp cao, vậy mới được chim sẻ trở thành phượng hoàng đấy!”

“Sai rồi, sai rồi. Ngay cả khi được mặc Fairy, chim sẻ vẫn là chim sẻ, không xinh đẹp không cân đối thì làm sao trở thành phượng hoàng được cơ chứ?”

“Ài.” An Diễm dựa vào tường rồi thở dài. Vừa rồi, nhóm người đó ai ai cũng tỏ vẻ lấy lòng, bây giờ mình không ở trước mặt họ, họ lại biến thành những con người như thế.

Bộ họ không biết hiệu quả cách âm của phòng thay đồ rất kém hay sao? An Diễm cắn chặt môi, không muốn ra ngoài để chịu ánh mắt dò xét của những cô gái kia chút nào cả. Cô càng không muốn nhìn thấy bộ mặt giả tạo của họ.

Và ngay lúc này, An Diễm nghe thấy bên ngoài phòng thay đồ bỗng im bật, tiếp theo là giọng điệu phấn khích của các người mẫu: “Wow, Tô tổng, sao anh lại vào đây?”

“Xin chào Tô tổng, hy vọng có cơ hội hợp tác với anh!”

“Tô tổng, Tô tổng. Hôm nay anh có thể để lại cách thức liên lạc không?”

“Tô tổng, tôi nay anh có thời gian không? Có thể cùng ăn tối với tôi không?”

An Diễm nín thở và lắng nghe các người mẫu đang nhao nhao bên ngoài. Có vẻ như Tô Thanh Dương đã vào đây.

An Diễm vừa đoán xong, bên ngoài cánh cửa phòng thay đồ đã vang lên tiếng gõ cộc cộc: “An Diễm, cô thay đồ xong chưa?”

Lần này hay rồi, Tô Thanh Dương đã đích thân đến hối thúc, mình không muốn ra ngoài cũng phải ra ngoài rồi. An Diễm hít một hơi thật sâu và mở cánh cửa phòng thay đồ.

Chỉ thấy Tô Thanh Dương điềm điềm đứng trước cửa, mắt dán chặt vào người mình, An Diễm xấu hổ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Tô Thanh Dương, cũng không dám nhìn vào những ánh mắt ghen tị của nhóm người mẫu kia.

Lúc này An Diễm đã thay vào một chiếc váy trắng hở lưng, mái tóc đen vốn đang búi cao cũng đã rũ xuống, che đi phần xương quai xanh tinh tế. Và đôi bông tai san hô màu đỏ đang đeo trên tai kia vẫn rất bắt mắt.

Trên chân An Diễm đang đi đôi giày được công ty phối khi cô mặc Fairy, và cũng rất hợp với chiếc váy hở lưng màu trắng này. Điều này khiến An Diễm trông rất trong sáng và ưa nhìn khi nhìn từ phía trước. Vừa quay người lại, chiếc lưng trắng ngần hiện ra trước mắt mọi người. Đó lại là một chút quyến rũ trong vẻ thuần khiết của An Diễm.

Tô Thanh Dương nhìn vào chiếc váy của An Diễm với vẻ hài lòng, và cẩn thận xem xét nó một lúc, sau đó mới lên tiếng: “Thay xong rồi thì đi nào.”

Tuy nhiên, An Diễm chỉ cúi đầu nhìn xuống chiếc váy của mình và không di chuyển. Mình thực sự phải đi theo Tô tổng tham dự bữa tiệc như lời Lucy nói à?

“Tô tổng, tôi theo anh đến bữa tiệc chúc mừng, chắc không hợp lắm đâu nhỉ.” Về mặt An Diễm có hơi khó xử, dù gì cô cũng không phải là người mẫu chuyên nghiệp, cũng không phải là Lý An Ni đã nổi tiếng từ lâu, mà chỉ là một nhà thiết kế thời trang bình thường mà thôi!

“Cô là người được Fairy chọn, có gì đâu mà không hợp. Cứ đi theo tôi là được.” Tô Thanh Dương nở một nụ cười nhạt đúng mực, nhưng lại có vẻ không cho phép ai từ chối.

Đành vậy, đã mặc Fairy ra trình diễn rồi, vậy đi dự tiệc thì có gì đâu mà ghê gớm! An Diễm cắn chặt môi, rồi cuối cùng cũng đi với Tô Thanh Dương ra phía trước.

Buổi tiệc chúc mừng được tổ chức tại nhà hàng riêng của công ty Tô Thị.

Lần này, tổng giám đốc kiêm giám đốc thiết kế thời trang của Tô Thị đã đích thân tổ chức buổi triển lãm thiết kế thời trang, thu hút rất nhiều phóng viên báo giới đến dự. Khi An Diễm khoác tay Tô Thanh Dương đi vào, các phóng viên lập tức giơ cao máy ảnh, “tạch, tạch”, liên tục chụp ảnh An Diễm và Tô Thanh Dương.

Trước đó, Tô Thanh Dương đã nói trước với An Diễm hay lo lắng rằng, cô chỉ cần cười là được, còn những việc khác sẽ do anh xử lý. Vì vậy, An Diễm đành phải cố giữ nguyên khuôn mặt với nụ cười đã gần như bị co giật, rồi sau đó nhìn thẳng vào ống kính của phóng viên và mỉm cười gượng gạo.

“Xin được hỏi cô An, đây là lần đầu tiên cô trình diễn phải không? Cô cảm thấy thế nào?” Một phóng viên đặt câu hỏi nhanh như pháo nổ. Không chờ Tô Thanh Dương trả lời thay cho An Diễm, người phóng viên đó đã đưa ra tiếp một câu hỏi hóc búa và đầy giật gân. “Xin được hỏi cô và anh Tô có mối quan hệ đặc biệt gì không?”

36. Chương 36

Trời đất ơi! Có mối quan hệ đặc biệt gì hả? Tôi chỉ là một nhân viên quèn, bị tổng giám đốc công ty bắt ép đến đây chứ gì nữa!

An phóng viên này, tôi đã ăn cơm hay uống nước của nhà anh hả? Còn hỏi “có mối quan hệ đặc biệt gì” nữa chứ! Vậy chẳng phải có ý nói mình đã dùng thủ đoạn gì đó bất chính hay sao?

An Điem thầm mắng người phóng viên này hàng ngàn lần, nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười mỉm “tôi là thực nữ”.

“Đây là lần đầu tiên cô An bước trên sân khấu chữ T. Là tôi vô tình phát hiện ra tiềm năng của cô An, chứ không có quan hệ cá nhân gì cả. Ngoài ra, làm phiền các bạn phóng viên đặt câu hỏi liên quan đến công việc.” Tô Thanh Dương hiển nhiên đã quen ứng phó với những tình huống như thế này, bình tĩnh thông dong, và không để mọi người nắm được sơ hở.

“Xin được hỏi anh Tô, tại sao cô Lý An Ni không xuất hiện ở buổi triển lãm lần này? Lý do gì khiến anh chọn cô An Điem không có kinh nghiệm?” Tính khí của anh Tô, các phóng viên đương nhiên đã biết rõ, vậy nên đã thức thời thay đổi chủ đề.

“Cô Lý An Ni, vì vấn đề sức khỏe, nên đã không đến được, vì vậy cô ấy không thể mặc Fairy lên trình diễn. Còn về lý do tại sao lại chọn cô gái này, tôi tin chắc những ai đã xem buổi trình diễn thì đều hiểu rõ rồi. Hình ảnh và khí chất của cô ấy, rất phù hợp với chủ đề và phong cách của chúng tôi lần này. Một trong những tôn chỉ chọn người mẫu của Tô Thị chúng tôi, đó là thể hiện được vẻ đẹp bên trong của trang phục và trang sức của chúng tôi...”

Tô Thanh Dương nói không ngừng nghỉ, câu nào cũng khéo léo, làm An Điem thầm khen tặng trong lòng: Không hổ danh là tổng giám đốc, không chỉ thiết kế được quần áo đẹp, mà ứng phó với phóng viên hay kinh doanh, cũng đều không chút sơ hở!

“Thưa anh Tô, tôi nghe nói lần này Tô Thị sẽ hợp tác với công ty Lâm Thị, xin hỏi việc này có thật không? Lý do của việc hợp tác này là gì? Bên cạnh đó, cô Lý An Ni là người mẫu nổi tiếng của công ty Lâm Thị, nhưng lần này cô ấy lại vắng mặt, có phải vì giữa hai công ty đã nảy sinh mâu thuẫn gì không? Việc hợp tác có được tiếp tục không?”

Đây là một câu hỏi cực kỳ gay gắt. Khi thông tin hợp tác được công bố, không ít người đã bị sốc. Bây giờ, cuối cùng phóng viên đã nắm được cơ hội để tìm hiểu căn nguyên, bèn đặt câu hỏi liên tục với Tô Thanh Dương.

Cả hội trường bỗng nhiên im bật, tất cả mọi người đều nín thở và nhìn chăm chăm vào Tô Thanh Dương và An Điem, chờ đợi câu trả lời của anh.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều đang tập trung vào mình, điều này càng làm An Điem căng thẳng hơn. Cô cảm thấy sau lưng mình đã toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, thực sự ngượng muốn chết đi được.

Ngay khi Tô Thanh Dương định trả lời, cánh cửa ở lối vào chính đột nhiên mở ra.

Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn mặc một bộ vest thêu huy hiệu màu xanh đậm, đứng ngay cửa với thân hình rắn rỏi. Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn, không hề chú ý đến việc Lâm Kính Trạch, tổng tài của Tập đoàn Lâm Thị, cũng đứng ngay bên cạnh anh.

Những đường nét trên khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn rất rõ ràng và sâu sắc, có vẻ xấu xa và gợi cảm. Phần tóc mái trước trán vuốt đứng lên, đôi mắt điều hâu sâu không thấy đáy chỉ cần liếc qua là khiến mọi người phải có cảm giác tôn trọng và khiêm tốn.

Tuy nhiên, An Điem nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đã đến, trước hết là ngáy ra, rồi sau đó tỏ vẻ rất xem thường, hoàn toàn trái ngược với biểu cảm của những cô gái đang si mê kia.

An Diễm lại đưa mắt nhìn sang người bên cạnh Cố Thiên Tuấn. Cô nhớ rằng mình đã từng gặp người này. Phải rồi, anh ta chính là tổng giám đốc của công ty Lâm Thị, Lâm Kính Trạch!

Cả hội trường, trước tiên là im lặng trong vài giây, sau đó bỗng huyên náo hăng lên. Các phóng viên tràn đến như ong vỡ tổ, giơ đèn flash về phía Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch, rồi nhấn cửa trập “tạch tạch tạch” như chớp.

Trước đó, Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch chỉ âm thầm đến tham gia buổi trình diễn, các phóng viên hoàn toàn không biết họ có hiện diện ở đó. Bây giờ, cả hai người họ đều xuất hiện ở buổi tiệc một cách đình đám như vậy, các phóng viên vừa ngạc nhiên lại vui mừng, bèn tranh thủ nắm bắt cơ hội để phỏng vấn.

“Chào mừng anh Cố đại giá quang lâm!” Các phóng viên vội hướng toàn bộ máy quay thẳng vào Cố Thiên Tuấn. Mọi người đều biết, công ty của Cố Thiên Tuấn chủ yếu hoạt động trong lĩnh vực bất động sản, còn Tô Thị là một công ty thời trang.

Lần này, sự xuất hiện của anh quả thực đã làm mọi người bất ngờ.

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn chỉ khẽ gật đầu.

“Xin được hỏi anh Cố, sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở buổi trình diễn thời trang của công ty Tô Thị vậy? Có phải anh cũng đang có ý định tiến quân vào ngành thời trang không?” Một phóng viên đưa ra câu hỏi khá sâu sắc.

“Đúng là cũng có ý định này, nhưng hiện tại chỉ mới có ý tưởng thôi. Bây giờ, tôi chủ yếu đi cùng bạn tôi, anh Lâm Kính Trạch đến đây. Vì vậy, nếu các bạn có bất kỳ câu hỏi nào, cứ việc đưa ra với cậu ấy.” Cố Thiên Tuấn rất ghét việc ứng phó với các báo đài vô đạo đức này, liền di chuyển sự chú ý của các phóng viên sang cho Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch cũng hiểu ý của Cố Thiên Tuấn, nên chỉ nhún vai rồi nói với các phóng viên xung quanh: “Anh ba của tôi nói đúng đấy, các bạn có việc gì thì cứ hỏi tôi nhé.”

Cố Thiên Tuấn nghe Lâm Kính Trạch nói thế liền gật đầu hài lòng, rồi cất bước thong thả đứng sang một bên.

Còn các phóng viên cũng thức thời và bắt đầu đưa ra câu hỏi với Lâm Kính Trạch, bởi vì Cố Thiên Tuấn có thể xem như là tổng tài lớn nhất ở thành phố H, nên không ai dám làm mếch lòng anh!

“Anh Lâm à, việc hợp tác giữa Lâm Thị và Tô Thị là thật sao? Lý do là gì? Có khả năng hợp tác lâu dài không...?” Các phóng viên không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, họ nhanh chóng đặt câu hỏi.

“Công ty Lâm Thị đã bao giờ nói một đằng, làm một nẻo chưa?” Lâm Kính Trạch nhướn mày và hỏi lại một cách lạnh lùng. “Còn về lý do, tôi nghĩ trong lòng mọi người cũng đã rõ. Công ty Tô Thị phát triển rất nhanh, và Lâm Thị chúng tôi đánh giá rất cao triết lý của công ty Tô Thị, việc bắt hòa gì đó đều chỉ là những lời đồn đại bên ngoài, có đúng vậy không, anh Tô?”

“Tất nhiên rồi.” Tô Thanh Dương đi đến trước mặt Lâm Kính Trạch, và đưa tay phải ra về phía anh ta. “Hợp tác vui vẻ!”

Lâm Kính Trạch cũng cầm lấy tay phải của anh và mỉm cười: “Hợp tác vui vẻ!”

Các phóng viên ngay lập tức “tạch, tạch, tạch”, chớp lấy khoảnh khắc mang tính lịch sử này.

Cuộc phỏng vấn với Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương đã kết thúc nhanh chóng, các phóng viên đều đã giải tán. Tiếp theo là thời gian để trao đổi tình cảm giữa những người nổi tiếng với nhau.

Từ lúc xuất hiện đến khi bước vào sảnh tiệc, Cố Thiên Tuấn không nhìn An Diễm lấy một cái. An Diễm lại liếc nhìn Cố Thiên Tuấn vài lần: Đúng là đầu đầu cũng có cận bã!

Sau khi trong lòng mắng thầm Cố Thiên Tuấn, An Diễm cầm một đĩa bánh kem và đi đến một góc.

An Diễm cắn một miếng bánh kem trái cây, và tâm trạng bỗng tốt lên nhiều: Ừm, phải nhân cơ hội này để ăn nhiều một chút, vậy sẽ tiết kiệm được bữa tối rồi!

“Cô An, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

An Diễm còn chưa kịp nuốt miếng bánh trong miệng thì một giọng nói êm tai đã vang lên từ phía sau.

An Diễm cố nuốt vội rồi quay người lại, nhìn thấy một anh chàng trong bộ đồ vest màu xanh nhạt đang mỉm cười và nhìn mình. Khuôn mặt anh rất sáng, khoe miệng hơi cong lên, trông có vẻ lưu manh đẹp trai, nhưng lại không làm người khác khó chịu.

“Chào Lâm tổng.” An Diễm mỉm cười với Lâm Kính Trạch.

“Khỏe miệng.” Lâm Kính Trạch nhìn vào An Diễm và khoe miệng của anh càng cong hơn.

“Hả?” An Diễm nhú mày lại, không hiểu Lâm Kính Trạch muốn nói gì.

37. Chương 37

“Khỏe miệng đáng yêu của cô bị dính kem kìa.” Lâm Kính Trạch không đợi An Diễm phản ứng lại, đã vừa nói vừa đưa tay ra chùi vết kem trên khoe miệng cô.

Ngón tay của Lâm Kính Trạch nhẹ nhàng lướt qua khoe miệng của An Diễm, má của cô bỗng đỏ ửng lên. Cô lúng túng cúi đầu xuống, biết rõ đây là chiêu treu hoa ghẹo nguyệt của một cậu chủ ăn chơi, nhưng cô vẫn không kìm được vẻ ngại ngùng.

Lâm Kính Trạch nhìn thấy An Diễm cúi gằm mặt xuống, anh ta bỗng bật cười vui vẻ. Mấy chiêu của gái này, anh ta luôn làm tốt nhất.

Song, nếu An Diễm cứ mãi ngại ngùng như thế, thì cô không phải là An Diễm nữa. Dù sao cô cũng không phải là một cô gái thuần khiết nữa, ngay cả khi đỏ mặt, cô cũng chỉ sẽ đỏ cho mình thấy thôi!

Chẳng phải đang treu hoa ghẹo sao? Cô cũng biết chứ bộ!

An Diễm ngược mắt lên nhìn Lâm Kính Trạch: “Vừa rồi thực sự cảm ơn Lâm Tổng nhiều, nếu không, tôi sẽ bị xấu hổ rồi.”

An Diễm vừa nói vừa duỗi tay với lấy một chiếc khăn ăn ở bên cạnh, sau đó, những ngón tay trắng muốt lướt qua lòng bàn tay của Lâm Kính Trạch như thể vô tình nhưng hữu ý, và cuối cùng cầm ngón trỏ của anh ta lên, dùng khăn ăn lau sạch vết kem dính trên đó.

Lâm Kính Trạch ngây người ra trong giây lát, đôi mắt bắt đầu lướt qua lướt lại trên khuôn mặt trắng mịn như sứ của An Diễm, và cuối cùng dừng lại ở đôi mắt đào quýt rũ của cô: Cô gái này đúng là một cao thủ tình trường nha! Nếu anh hai quen cô ấy, thì chưa biết ai sẽ kiểm soát ai đâu à!

Lâm Kính Trạch thầm cười khẩy trong lòng, rồi bước đến gần An Diễm: “Cô An à, cô có hứng thú đi ra ngoài ăn tối với tôi không? Tôi nghe nói, món gan ngỗng ở nhà hàng Tây ngon nhất thành phố H, có mùi vị rất ngon đấy.”

“Anh Lâm cả ngày đã phải xử lý trăm công ngàn việc, tôi không nên làm phiền anh thì hơn. Chiếc bánh trái cây này rất ngon đấy.” An Diễm hơi nghiêng đầu qua. “Cô gái thích ăn bánh kem trái cây, và chàng trai thích ăn gan ngỗng và trứng cá muối, không thể có chung chủ đề đâu.”

Lâm Kính Trạch không ngờ An Diễm lại từ chối lời mời của mình mà không hề do dự như vậy. Những cô gái bình thường, khi gặp được người đàn ông có thân phận như anh ta, họ sẽ giả vờ trong sáng, hoặc sẽ ngã vào lòng anh ta một cách vội vã và mạnh bạo.

Còn cô gái này thật thú vị, sẵn sàng giao thiệp và tán tỉnh mình, nhưng mục đích cuối cùng lại là rút lui an toàn.

Lâm Kính Trạch lắc đầu: Cô gái này có độc, tốt nhất đừng bao giờ tùy tiện động đến. Song, An Diễm trở thành bạn của mình, làm một hồng nhan tri kỷ, lại là một lựa chọn không tệ. Vì suy cho cùng, những cô gái thông minh và tỉnh táo như cô cũng không nhiều.

Đường như An Diễm đã nhìn ra sự khen tặng mà Lâm Kính Trạch dành cho mình, bèn hơi nhấc cằm lên, tỏ vẻ hơi tự hào.

Mặc dù hai người không nói gì nhiều với nhau, nhưng tôi một câu anh một câu, lòng đã hiểu lòng.

Cuối cùng, Lâm Kính Trạch đã thu lại giọng điệu của một cậu chủ ăn chơi, nhìn An Diễm và mỉm cười, rồi đưa tay ra và nói bằng giọng trầm tĩnh: “Cô An thực sự rất thú vị, tôi muốn làm bạn với cô.”

“Được làm bạn với Lâm tổng, dĩ nhiên tôi cầu còn không được nữa là.” An Diễm nắm lấy tay của Lâm Kính Trạch, sau đó buông ra vào đúng thời điểm.

Người ta nói rằng “đằng sau đa tình có chân tình”. Anh chàng Lâm Kính Trạch này, tuy mồm như thoa mỡ, tính hay đùa bỡn, nhưng An Diễm cũng nhìn ra được, có lẽ trong lòng anh ta cũng dành chân tình cho một ai đó.

“Được rồi, bây giờ tôi đã kết bạn xong, bắt đầu tập trung ăn uống đây.” An Diễm cười mỉm với Lâm Kính Trạch, rồi quay người đi về phía trước.

Song, ngay lúc này, Lâm Kính Trạch đột nhiên gọi An Diễm lại: “Cô An!”

“Có chuyện gì thế? Anh Lâm!” Quay người lại và đột nhiên nhận thấy ánh mắt của Lâm Kính Trạch đã thay đổi, cô cau mày rồi cúi đầu xuống nhìn khắp người mình, dường như đâu có gì khiến anh ta trở nên kỳ lạ đến vậy đâu.

Tuy nhiên, Lâm Kính Trạch không nói gì, chỉ đưa tay ra, như thể muốn chạm vào má của An Diễm.

An Diễm hoảng hốt lùi về sau một bước, nhưng vẫn không biết Lâm Kính Trạch định làm gì.

“Đôi bông tai cô đeo...” Ánh mắt của Lâm Kính Trạch xa xăm, nhưng bàn tay vẫn duỗi ra, rồi lăm bắm nói.

“Bông tai?” An Diễm ban đầu hơi ngậy người ra, sau đó chỉ vào đôi bông tai san hô mà Tô Thanh Dương đã cho mình mượn, rồi hỏi: “Là nó hả?”

“Ừm.” Lâm Kính Trạch gật đầu cái rụp. Vừa rồi chỉ lo “chơi” với An Diễm, anh ta đã không nhìn kỹ cô. Nhưng vừa rồi khi An Diễm quay người đi, đôi bông tai san hô đỏ rực lấp lánh kia khẽ lắc nhẹ, ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của anh ta.

Lâm Kính Trạch chợt vô thức thu lại nụ cười, nhân lúc An Diễm đang ngỡ ngàng rồi đưa tay ra chạm vào đôi bông tai san hô kia.

Bây giờ, đôi bông tai san hô đeo trên tai An Diễm đang được cầm bởi Lâm Kính Trạch, làm An Diễm tiến không được mà lùi cũng không xong. Điều quan trọng là, bây giờ tư thế của hai người trông cứ mờ ám làm sao đó!

Hơn nữa, lại còn đang trong bữa tiệc rượu đông đúc do công ty Tô Thị tổ chức nữa chứ!

“Này, anh Lâm à, anh có thể thả tay ra trước được không?” An Diễm ngại ngùng và khẽ nói với Lâm Kính Trạch.

Sau khi bị An Diễm nhắc nhở, Lâm Kính Trạch mới nhận ra rằng hành động của mình quá mờ ám. Anh ta vội rút tay mình lại: “Xin lỗi, cô An, chỉ vì đã lâu tôi không nhìn thấy kiểu bông tai san hô theo phong cách này rồi. Một...”

Khi Lâm Kính Trạch nói đến đây, rõ ràng anh ta đã khựng lại, như thể đang do dự về thân phận của người sắp được giới thiệu. Anh ta do dự một lúc rồi nói: “Một người bạn của tôi, rất thích phong cách trang sức của Rococo thế kỷ 18. Đôi bông tai san hô này, chính là phong cách Rococo điển hình. Nếu nó được cô ấy nhìn thấy, cô ấy nhất định sẽ rất vui.”

“Ra là thế...” An Diễm gật đầu. Qua ánh mắt của Lâm Kính Trạch, cô nhận ra “người bạn” mà anh ta nói nhất định không phải là một người bạn đơn giản, có lẽ chính là người đã làm anh ta trao chân tình rồi trở nên đa tình.

“Không biết liệu cô An có thể toại nguyện cho tâm ý của người bạn đó của tôi không? Dù tốn bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ chấp nhận.” Tất cả tâm tư bây giờ của Lâm Kính Trạch đều tập trung vào đôi bông tai san hô của An Diễm.

“Thật xin lỗi, anh Lâm à, đôi bông tai này không phải của tôi.” An Diễm nhanh chóng giải thích: “Đây là đồ cá nhân của Tô tổng, Tô Thanh Dương. Hôm nay, vì để trình diễn Fairy hoàn hảo hơn, nên anh ấy mới lấy nó ra. Nếu anh Lâm thực sự thích đôi bông tai này, anh có thể thương lượng với anh Tô.”

An Diễm nói xong liền tháo đôi bông tai san hô ra. Cô cất nó vào hộp một cách cẩn thận, rồi nói với Lâm Kính Trạch: “Anh Lâm, mời anh đi với tôi, tôi sẽ đi gặp anh Tô cùng với anh.”

“An Diễm, có chuyện gì thế?”

An Diễm vừa quay người lại thì thấy Tô Thanh Dương đang đi đến. Anh đang cầm ly rượu trong tay, và ánh mắt quan tâm dành cho An Diễm vừa nhìn đã thấy ngay.

Vốn dĩ, Tô Thanh Dương khó khăn lắm mới nắm được cơ hội trò chuyện vài câu với Cố Thiên Tuấn, nhưng bỗng liếc thấy Lâm Kính Trạch và An Diễm đã đứng cạnh nhau không biết từ khi nào, họ lại còn đứng rất gần nhau, như thể muốn dính chặt vào nhau vậy. Điều làm Tô Thanh Dương không vui nhất là, bàn tay của Lâm Kính Trạch lại còn chạm vào bông tai của An Diễm!

Nhìn thấy những điều này, sắc mặt của Tô Thanh Dương lập tức thay đổi. Anh nói với Cố Thiên Tuấn “Xin lỗi, tôi xin phép một lát” rồi đi thẳng về phía An Diễm và Lâm Kính Trạch.

Và An Diễm, cũng vừa tháo xong đôi bông tai của mình.

38. Chương 38

“Chuyện là thế này.” An Diễm sợ sẽ gây ra những hiểu lầm không cần thiết, nên đã nhanh chóng giải thích. “Tô tổng, anh Lâm rất có hứng thú với đôi bông tai san hô của anh. Một người bạn của anh ấy rất thích phong cách trang sức Rococo đầu thế kỷ 19, vậy nên anh ấy muốn sưu tập nó. Tôi đang định cùng anh Lâm đi tìm anh đây.”

“Hóa ra là thế.” Tô Thanh Dương gật đầu, vẻ mặt đã dịu đi đôi chút.

An Diễm nói rồi vội trả lại đôi bông tai san hô cho Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương nhìn An Diễm bằng một ánh mắt phức tạp, và cuối cùng cũng cầm lấy.

“Anh Lâm, cảm ơn anh đã xem trọng đôi bông tai san hô này của tôi. Chỉ là, tôi nghĩ rằng nó đã có chủ rồi. Tôi muốn tặng nó cho người đó.” Tô Thanh Dương không vì việc Lâm Kính Trạch là đối tác mà từ bỏ quan điểm của mình. Ngược lại, khi nói câu này, anh còn nhìn vào An Diễm với vẻ nghiêm túc.

An Diễm cũng đã để ý thấy hành động của Tô Thanh Dương. Cô cau mày lại và vội vàng cảnh cáo mình, rằng cô không được tự đa tình với Tô tổng tuổi trẻ tài cao.

Sau khi liếc nhìn An Diễm một cái, Tô Thanh Dương đưa ra một sự thỏa hiệp với Lâm Kính Trạch: “Nhưng tôi cũng sẽ không để cho anh Lâm trở về tay không đâu.”

Tô Thanh Dương cất đôi bông tai san hô vào và nói tiếp: “Nếu anh Lâm đây đã nói rằng người bạn thân của anh rất thích phong cách trang sức của Rococo thế kỷ 18, nên ngoài đôi bông tai san hô này ra, tôi còn sưu tầm rất nhiều trang sức ở thời kỳ này, chẳng hạn như kim cương, ngọc bích. Nếu anh Lâm có hứng thú, anh cứ việc chọn lấy một món.”

“Thật sao?” Lâm Kính Trạch vốn đã hơi thất vọng, nhưng khi nghe thấy Tô Thanh Dương nói vậy, anh ta bỗng hớn hờ hăng lên.

Là một nhà kinh doanh trang sức, anh ta đã cố hết sức mình để sưu tập tất cả những món trang sức theo phong cách Rococo mà người đó thích. Nhưng khi nghe thấy Tô Thanh Dương nói trong tay mình có rất nhiều kiểu trang sức này, Lâm Kính Trạch vui không tả nổi.

“Thật chứ.” Tô Thanh Dương gật đầu.

An Diễm đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Đúng là cô không hiểu gì về kinh doanh, nhưng việc hai ông chủ lớn vì một đôi bông tai san hô mà như thế, quả thực đã khiến cô lo lắng.

Tuy nhiên, bây giờ mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, An Diễm cũng đã yên tâm. Cô vui vẻ nói với Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch: “Nếu mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, vậy tôi cũng hết việc rồi.”

Nói xong câu này, An Diễm đột nhiên cau mày lại: Đường như việc này vốn dĩ cũng đâu liên quan đến cô. Tuy nhiên, mặc kệ vậy, mọi việc được giải quyết là ổn rồi.

An Diễm thấy nhẹ nhõm cả người, liền mỉm cười với Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch, sau đó tránh sang một bên để tiếp tục kế hoạch “tiết kiệm tiền cho bữa tối” của mình.

Còn Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn An Diễm cầm váy rời đi, qua bên kia và bắt đầu ăn một cách vui vẻ.

“Tôi nhớ hình như cô An là nhân viên của công ty anh, sao tự dưng lại trở thành người mẫu tạm thời của anh thế?” Lâm Kính Trạch mỉm cười với Tô Thanh Dương, nhận ra thái độ của Tô Thanh Dương đối với An Diễm không hề bình thường.

“Việc này kể ra thì dài lắm. Có điều, người đại diện châu báu của công ty anh, dường như thích lấy lý do không khỏe để đến muộn thì phải.” Tô Thanh Dương nói với Lâm Kính Trạch mà không hề khách sáo.

“Việc này là lỗi của Lý An Ni.” Lâm Kính Trạch gật đầu và nghiêm mặt nói: “Anh Tô à, chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội hợp tác, vì vậy tôi sẽ xử lý thỏa đáng vấn đề này.”

“Ừm.” Tô Thanh Dương khẽ mỉm cười, ánh mắt lại bắt giác dừng lại trên người An Diễm đứng cách đó không xa.

Là một nhà thiết kế thời trang hàng đầu, Tô Thanh Dương đã gặp rất nhiều các ngôi sao quyền rũ và người mẫu có phong cách độc đáo. Tuy An Diễm cũng được xem là một người đẹp vượt trội, nhưng cũng không hề để lại cho Tô Thanh Dương một ấn tượng quá sâu sắc.

Chỉ sau khi phó tổng Hồ nói cô chính là người thiết kế của tác phẩm mà mình đánh giá cao, anh mới bắt đầu chú ý đến cô.

Song, điều làm cho Tô Thanh Dương thực sự nhớ đến An Diễm, đó là khi An Diễm buột miệng đọc ra bài thơ đó khi cô cầm lấy đôi bông tai san hô.

Người ta nói rằng một người thích một người nào đó, bắt đầu từ khuôn mặt, rồi rơi vào tài hoa, sau hết là trung thành với nhân cách.

Giờ đây, Tô Thanh Dương cảm thấy tài năng của An Diễm không chỉ có thế. Cô còn có rất nhiều điều bí ẩn, đủ để làm mình ngạc nhiên. Anh cũng sẵn lòng đi cùng với An Diễm đến giai đoạn cuối cùng, cho đến khi họ thích nhau mới thôi.

“Tổng giám đốc Tô, anh vừa nói, anh muốn tặng đôi bông tai san hô trong tay cho một người. Vậy người đó, có phải xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt không?” Lâm Kính Trạch nhìn theo ánh mắt của Tô Thanh Dương và bắt được hình dáng của An Diễm. Cộng thêm những lời mà Tô Thanh Dương vừa nói, Lâm Kính Trạch càng hiểu rõ hơn.

Tô Thanh Dương cũng biết người mà Lâm Kính Trạch nói “xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt” chính là An Diễm. Anh cũng không phủ nhận, chỉ khẽ gật đầu.

“Ánh mắt của tổng giám đốc Tô quả không tồi, nhưng dường như anh có tình địch đấy.” Lâm Kính Trạch mỉm cười và nói một cách bí ẩn.

Trên thực tế, Lâm Kính Trạch càng tiếp xúc với An Điềm thì càng nhận ra điểm đặc biệt của cô. Cô có thể làm cho Tô Thanh Dương nhìn mình bằng ánh mắt khác, điều đó cũng hợp tình hợp lý thôi.

Do đó, việc anh hai Trì Cảnh Dật thích An Điềm, cũng rất hợp lý. Nhưng không biết hai người cùng theo đuổi An Điềm, ai sẽ là người giành được trước đây?

“Tình địch? Ý anh là sao?” Ý chí của Tô Thanh Dương lập tức được đốt cháy, anh nhìn Lâm Kính Trạch và hỏi: “Chẳng lẽ anh Lâm biết điều gì đó à?”

“Người đánh giá cao cô An không chỉ có mình anh Tô đâu. Thật ra anh hai của tôi, Trì Cảnh Dật, cũng rất quan tâm đến cô An.” Đến bây giờ Lâm Kính Trạch vẫn chưa biết, Trì Cảnh Dật vì không muốn làm cho Cố Thiên Tuấn ngượng ngùng, nên mới chịu mang tiếng đây.

“Trì Cảnh Dật?” Tô Thanh Dương suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Là con trai cả của gia tộc lớn nắm giữ mạch máu y tế của thành phố H chúng ta và có chuỗi bệnh viện trên khắp cả nước, anh Trì Cảnh Dật sao?”

“Vâng.” Lâm Kính Trạch gật đầu rất nghiêm túc. Vì nể tình Tô Thanh Dương hứa sẽ giới thiệu cho mình nhiều loại trang sức, nên anh ta mới có lòng tốt nhắc nhở anh.

Tô Thanh Dương cúi đầu xuống và suy nghĩ một hồi, rồi mỉm cười và nói: “Vậy phải xem cô An nghĩ thế nào rồi.”

“Thật ra, tôi cũng rất tò mò về suy nghĩ cuối cùng của cô An.” Lâm Kính Trạch nói, và đôi mắt cũng dán chặt vào An Điềm. Cô gái mặc chiếc váy trắng sang trọng kia, lúc này đang cầm một cái đĩa với vẻ đã ăn no thỏa thích, làm Lâm Kính Trạch nhìn thấy mà không thể không bật cười.

Còn An Điềm, vẫn không biết gì, chỉ tập trung ăn...

Và mọi việc xảy ra ở phía bên này, đều bị Cố Thiên Tuấn ở bên kia nhìn thấy. Vì khoảng cách khá xa, nên anh không nghe thấy An Điềm và Lâm Kính Trạch đã nói gì với nhau, nhưng anh đã nhìn thấy An Điềm và Lâm Kính Trạch đứng rất gần nhau, cử chỉ cũng rất mờ ám.

Không chỉ vậy, Tô Thanh Dương, người mà Cố Thiên Tuấn có ấn tượng khá tốt, khi nhìn thấy cảnh đó đã vội vã bước qua, vừa nhìn đã biết anh ta rất quan tâm đến An Điềm!

Nghĩ đến đây, bàn tay đang cầm ly rượu của Cố Thiên Tuấn bỗng căng cứng. Anh híp mắt lại, và dán mắt vào Tô Thanh Dương, An Điềm và Lâm Kính Trạch: Cô An Điềm này, đúng là không biết an phận! Cứ thu hút sự chú ý của Kính Trạch, đã đủ đã tâm rồi. Bây giờ, không biết từ khi nào mà đã có mối quan hệ bất thường với Tô Thanh Dương nữa rồi!

Cố Thiên Tuấn uống hết rượu trong ly rồi đứng dậy và đi về phía Lâm Kính Trạch và An Điềm. Anh rất tò mò, rốt cuộc ba người họ đã nói những gì? Anh càng tò mò hơn, từ khi nào mà An Điềm lại trở nên cao tay như thế, có thể làm cho hai người mà mình đánh giá cao đều vây quanh cô!

Ngay khi Cố Thiên Tuấn chuẩn bị đi, thì điện thoại của anh đột nhiên reo lên. Cố Thiên Tuấn lấy điện thoại ra, nhìn thấy người gọi đến là Chu Mộng Chỉ.

39. Chương 39

Cố Thiên Tuấn lập tức dừng lại và nói máy với Chu Mộng Chỉ.

“Thiên Tuấn, anh đang ở đâu?” Giọng của Chu Mộng Chỉ hơi khàn, nên Cố Thiên Tuấn nghĩ rằng cô vừa ngủ dậy.

“Anh đang ở bữa tiệc của Công ty Tô Thị.” Cố Thiên Tuấn trả lời Chu Mộng Chỉ xong, bỗng bất giác quay đầu lại nhìn An Điềm.

“Vâng. Anh nhớ chú ý sức khỏe, đừng uống nhiều quá.” Chu Mộng Chỉ dặn dò qua điện thoại, rồi lại hỏi: “Thiên Tuấn à, tối nay anh có về nhà không?”

“Chắc khoảng 7 giờ tối anh sẽ về.” Cố Thiên Tuấn trả lời xong, đôi mắt lại một lần nữa nhìn về phía An Điềm, một cách vô thức. Cô mặc một chiếc váy dạ hội hở lưng màu trắng, trang điểm tinh tế, mỗi cử chỉ đều rất gợi tình. Cố Thiên Tuấn rất ngạc nhiên vì anh chưa bao giờ nhận thấy mặt này của An Điềm.

Song, sau khi nhận ra mình cứ nhìn về phía An Điềm, Cố Thiên Tuấn bồng cau mày lại. Tại sao anh lại quan tâm đến việc An Điềm đang làm gì đến thế? Dù bốn năm trước có lỗi với An Điềm, nhưng anh cũng không nên chú ý đến An Điềm vào bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu như thế! Lại càng không nên nhìn vào người phụ nữ khác khi đang nói chuyện với Mộng Chỉ!

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn bỗng cảm thấy mình cần phải gặp Chu Mộng Chỉ để xua đi cảm giác kỳ lạ trong lòng.

Cố Thiên Tuấn siết chặt cái điện thoại trong tay và nói với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, thật ra bây giờ việc ở công ty Tô Thị cũng sắp xong rồi. Vả lại còn có Kính Trạch ở đây, nên bây giờ anh sẽ về nhà với em ngay.”

“Gì cơ? Bây giờ à?” Chu Mộng Chỉ giọng vốn đã khàn khàn, vừa nghe Cố Thiên Tuấn nói sẽ về nhà ngay lập tức, bỗng ngay lập tức trở nên hơi run rẩy.

“Ừm, ngay bây giờ.” Cố Thiên Tuấn nghe thấy giọng của Chu Mộng Chỉ hơi run, nghĩ rằng cô hơi phấn khích, bèn mỉm cười và an ủi. “Mộng Chỉ à, em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, anh sẽ về nhà ngay.”

Cố Thiên Tuấn dịu dàng nói xong liền cúp máy. Anh một lần nữa nhìn về An Điềm ở đằng xa, sau đó nhấc chân bước ra khỏi sảnh tiệc.

Còn ở bên này, Chu Mộng Chỉ nghe thấy Cố Thiên Tuấn sắp về nhà, liền vội vàng hỏi thúc Chu Hán Khanh mặc quần áo vào.

Hai người đã lên giường với nhau kể từ khi Cố Thiên Tuấn rời đi. Bây giờ trời đã về chiều, Chu Mộng Chỉ tưởng rằng Cố Thiên Tuấn sẽ không về nhà nữa, chỉ thuận miệng hỏi thăm, không ngờ Cố Thiên Tuấn lại muốn về nhà thật.

“Chu Hán Khanh, anh nhanh tay lên nào!” Chu Mộng Chỉ đã mặc áo ngủ vào, đang khoanh tay trước ngực và nhìn Chu Hán Khanh, đôi lông mày thanh mảnh đang nhíu lại sát nhau.

“Xong ngay đây!” Chu Hán Khanh hốt hoảng cài nút áo vét của mình, nhưng khóa kéo quần thì chưa kéo lên, trông có vẻ hơi thảm hại, như thể đã bị Cố Thiên Tuấn bắt được tại trận vậy.

“Kéo khóa quần của anh lại đi!” Chu Mộng Chỉ rất đau đầu. Cô xoa nhẹ hai bên thái dương, và đột nhiên không hiểu được tại sao lúc trưa cô lại bốc đồng đến như thế.

Chu Mộng Chỉ biết rõ người mình yêu là Cố Thiên Tuấn, nhưng, cô cũng không đành lòng rời xa Chu Hán Khanh. Cô cần một người đàn ông, khi mình buồn sẽ đến an ủi mình, và càng cần một công cụ, để làm việc cho mình một cách tình nguyện nhất.

Tuy nhiên, dường như cái giá này cũng quá lớn rồi thì phải! Chu Mộng Chỉ nghĩ lại mà thấy hơi hối hận. Cô không hề để ý thấy rằng, lần này hai người họ ở bên nhau, tất cả đều do cô chủ động.

“Xong ngay!” Chu Hán Khanh kéo khóa quần lên với vẻ xấu hổ, rồi vuốt lại mái tóc của mình, sau đó mới có lại được bộ dạng bình thường.

Thấy Chu Hán Khanh cuối cùng cũng đã chỉnh chu lại, Chu Mộng Chỉ mới yên tâm thở phào. Cô nhìn Chu Hán Khanh và nói: “Tối nay anh đừng về biệt thự nữa, quay lại công ty tăng ca đi.”

“Ừm, anh biết rồi.” Chu Hán Khanh ngoan ngoãn gật đầu.

Mộng Chỉ nói sao thì sẽ làm y vậy. Chu Hán Khanh nhìn vào đôi má vì mình mà trở nên hồng hào của Chu Mộng Chỉ, thật sự rất vui mừng.

“Được rồi, anh đi đi.” Chu Mộng Chỉ vẫy tay, dường như đang đuổi khéo Chu Hán Khanh vậy.

Còn Chu Hán Khanh, chỉ gật đầu một cái rụp, rồi quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

“À phải rồi!” Chu Mộng Chỉ đột nhiên gọi Chu Hán Khanh lại và nói: “Đừng quên những gì anh đã hứa với em. Giúp em tìm ra cô gái đã qua đêm với Thiên Tuấn ngày hôm qua là ai, em muốn cô ta sống không bằng chết!”

“Mộng Chỉ, chỉ cần em nói, anh sẽ làm theo.” Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ và nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Em biết anh luôn tốt với em nhất.” Chu Mộng Chỉ bước tới và mỉm cười với Chu Hán Khanh, rồi đưa tay lên chỉnh lại cổ áo cho anh ta, và dịu dàng nói.

Chu Hán Khanh tiện thể nắm lấy bàn tay mảnh khảnh và trắng ngần của Chu Mộng Chỉ, và nhìn vào cô với ánh mắt rạng rỡ.

“Được rồi. Thiên Tuấn sắp về đến rồi, anh mau đến công ty đi.” Chu Mộng Chỉ rút tay mình ra khỏi tay Chu Hán Khanh và nói.

“Anh biết rồi.” Chu Hán Khanh gật đầu rồi vội vã rời đi.

Còn Chu Mộng Chỉ, ngay lúc Chu Hán Khanh quay người đi, nụ cười trên mặt cô đã biến mất ngay lập tức...

Sau khi Chu Hán Khanh rời đi, Chu Mộng Chỉ vội mở hết cửa sổ trong phòng ngủ để thông gió, sau đó thay bộ drap trải giường mới. Và sau khi cô tắm rửa xong, Cố Thiên Tuấn cũng vừa về đến biệt thự.

Khi Chu Mộng Chỉ từ tầng hai đi xuống, Cố Thiên Tuấn cũng vừa bước vào nhà. Anh mặc bộ vest thêu huy hiệu màu xanh sẫm, hình dáng cao lớn đứng ngay đó. Những đường nét trên khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn tràn ngập vẻ anh tuấn, mái tóc trước trán vuốt thẳng lên một cách kiêu ngạo, đôi mắt sâu thẳm và trầm tĩnh, đôi môi thường mím chặt cũng chỉ hơi cong lên mỗi khi đối diện với Chu Mộng Chỉ.

Mỗi lần Chu Mộng Chỉ nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, cô đều cảm thấy tình yêu mình dành cho anh ngày càng sâu đậm hơn.

Chu Mộng Chỉ bất giác mỉm cười, hoàn toàn quên mất việc mới một tiếng trước đây, mình vẫn còn nằm trong vòng tay của Chu Hán Khanh mà nũng nịu. Cô bước đến và sà vào lòng Cố Thiên Tuấn, tóc cô vẫn còn ướt: “Thiên Tuấn, anh về rồi hả? Em nhớ anh nhiều lắm!”

“Sao em không sấy tóc cho khô rồi xuống? Cúi chừng bị cảm đấy.” Ngay lúc nhìn thấy Chu Mộng Chỉ, cảm xúc khác thường của Cố Thiên Tuấn đối với An Diễm đã biến mất, và anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vào khuôn mặt hạnh phúc với Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn không kìm được lòng, phải đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rồi nắm lấy tay cô và nói: “Đi lên lầu nào, để anh sấy tóc cho em.”

“Tuyệt quá!” Chu Mộng Chỉ gật đầu thật mạnh, hoàn toàn không còn đáng vẻ yếu đuối như thường ngày.

Cố Thiên Tuấn lại vuốt ve mái tóc của Chu Mộng Chỉ với đầy vẻ yêu thương, sau đó giang rộng đôi tay mạnh mẽ và bế Chu Mộng Chỉ lên: “Để anh bế em lên lầu.”

“Vâng!” Thân hình gầy gò của Chu Mộng Chỉ dán chặt vào lòng Cố Thiên Tuấn, cảm thấy hạnh phúc đến muốn ngất đi.

Cố Thiên Tuấn đã bế Chu Mộng Chỉ vào phòng ngủ mà không hề tốn chút sức lực nào. Tuy nhiên, khi nhìn thấy tấm drap trải giường mới được thay, anh hơi ngậy người ra một chút, sau đó nhún vai vì nghĩ rằng cũng không có gì đặc biệt. Anh cúi người xuống và đặt Chu Mộng Chỉ lên trên giường.

Ngược lại, một người thận trọng từng chân tơ kẽ tóc như Chu Mộng Chỉ, ngay lập tức phát hiện ra sự nghi ngờ thoáng qua đó của Cố Thiên Tuấn, nên liền chủ động giải thích: “Tuy chăn và drap trải giường của nhà mình cứ ba ngày sẽ thay một lần, nhưng tại em thấy cái chăn mới thay sáng nay xấu quá, nên em đã yêu cầu thay cái mới đây.”

40. Chương 40

“Hóa ra chần mản ở nhà mình cứ ba ngày sẽ thay một lần à?” Cố Thiên Tuấn mỉm cười: “Vậy mà anh có bao giờ chú ý đến đâu! Nhưng sao cũng được, chần mản nào, chỉ cần em thích là được!”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người đi lấy khăn và máy sấy tóc cho Chu Mộng Chỉ.

Thấy Cố Thiên Tuấn không hề nghi ngờ gì mình, Chu Mộng Chỉ thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô nằm xuống giường và chờ Cố Thiên Tuấn đến sấy tóc cho mình.

Cố Thiên Tuấn đã nhanh chóng lấy khăn và máy sấy tóc ra. Chu Mộng Chỉ cầm lấy chiếc khăn từ trong tay Cố Thiên Tuấn, sau đó trải nó lên trên chân anh, rồi gối đầu mình lên đó.

Cố Thiên Tuấn hôn nhẹ vào má Chu Mộng Chỉ, sau đó bắt đầu sấy tóc cho cô.

Mỗi một việc mà Cố Thiên Tuấn làm cho Chu Mộng Chỉ đều rất nghiêm túc. Bàn tay mảnh khảnh của anh nhẹ nhàng cầm lấy mái tóc đen của Chu Mộng Chỉ, yêu thương và dịu dàng, trông giống như một bức tranh chân thực tuyệt đẹp.

Chu Mộng Chỉ nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn, mỉm cười và hỏi: “Thiên Tuấn, suốt ngày hôm nay anh đã làm gì vậy?”

“Hôm nay hả...” Cố Thiên Tuấn cũng bắt đầu trò chuyện với Chu Mộng Chỉ. “Sáng hôm nay, anh ở văn phòng xem công văn. Buổi chiều, anh bị Kính Trạch lôi đến buổi biểu diễn thời trang do công ty Tô Thị tổ chức. Anh cũng định đến đó xem thử xem có bộ nào phù hợp với phong cách của em không, nhưng...”

Cố Thiên Tuấn nói đến đây liền dừng lại. Anh mừng vì mình không tiếp tục nói về việc vì đã gặp An Điềm nên cảm thấy lúng túng, cho nên mới về nhà sớm hơn dự định.

Song, Chu Mộng Chỉ lập tức vặn hỏi: “Nhưng thế nào?”

Cố Thiên Tuấn nhìn vào khuôn mặt đáng yêu của Chu Mộng Chỉ, cổ họng khô nhúc nhích, và cuối cùng nói: “Nhưng không thấy bộ nào phù hợp với phong cách của em, vậy nên anh mới về nhà sớm đấy.”

“Thế à.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, cũng không hỏi tiếp, chỉ nằm yên trên đùi của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy Chu Mộng Chỉ đã nhắm mắt lại, liền có cảm giác mình gặp nạn lớn mà không chết.

Tuy nhiên, trong cảm giác này, khó chịu nhiều hơn may mắn. Anh rất buồn bực vì mình lại trở nên như thế, đã nói dối với Mộng Chỉ một lần nữa.

Lại nhìn vào vẻ mặt rất tin tưởng mình của Mộng Chỉ, trong tim Cố Thiên Tuấn lại càng áy náy hơn!

Bất giác, Cố Thiên Tuấn đặt những thứ trong tay mình xuống. Anh cúi đầu và suy nghĩ nghiêm túc: Mộng Chỉ đã quen mình từ thời đại học. Lúc đó, cô ấy tốt bụng và yếu đuối, khiến người khác muốn được bảo vệ cho cô ấy. Khi bị buộc phải cưới An Điềm, Cố Thiên Tuấn đã thề rằng đó là lần đầu tiên anh làm tổn thương Mộng Chỉ, và cũng là lần cuối cùng anh làm tổn thương Mộng Chỉ.

Nhưng bây giờ thì sao? Anh lại uống say và làm chuyện đó với An Điềm! Bây giờ lại lừa dối cô ấy!

Nỗi tự trách sâu sắc cứ quẩn lấy trái tim Cố Thiên Tuấn, làm anh siết chặt nắm tay mình.

Chu Mộng Chỉ đang nhắm chặt hai mắt đã nhận ra vẻ kỳ lạ của Cố Thiên Tuấn ngay từ giây phút đầu tiên. Cô ngồi dậy, nhìn thấy Cố Thiên Tuấn dường như đang tìm kiếm điều gì đó, liền vội hỏi: “Thiên Tuấn à, anh sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lúc này, trong lòng Chu Mộng Chỉ bỗng bắt đầu sợ hãi: Đã nói muốn người khác không biết, trừ khi mình dừng làm. Nhưng, việc lén qua lại với Chu Hán Khanh sau lưng Cố Thiên Tuấn, đã là một sự thật không thể chối cãi rồi!

Một lần làm sai, hai lần, ba lần hay bốn lần cũng là sai. Vậy nên, Chu Mộng Chỉ nghĩ rằng mình không còn đường quay đầu lại nữa. Những gì cô có thể làm, chỉ là cố gắng để cho chân tướng về việc mình và Chu Hán Khanh qua lại không bao giờ bị lộ ra.

Tuy nhiên, dù đã chuẩn bị chua đáo, Chu Mộng Chỉ vẫn một ngày nào đó Cố Thiên Tuấn sẽ biết được sự thật này.

Vì vậy, trong mấy năm qua, Chu Mộng Chỉ hầu như không đêm nào được ngủ ngon giấc. Cộng thêm cơ thể yếu ớt, vì vậy các loại bệnh và biến chứng đều rủ nhau xuất hiện. Nếu không phải Cố Thiên Tuấn bỏ tiền điều dưỡng cơ thể cho cô, có lẽ cô đã bị ung thư giai đoạn cuối rồi.

Mỗi lần Cố Thiên Tuấn cư xử khác thường, Chu Mộng Chỉ đều lo sợ. Bây giờ Cố Thiên Tuấn trong bộ dạng này, càng làm lòng cô nóng như lửa đốt: Lẽ nào Thiên Tuấn đã biết chuyện giữa mình và Chu Hán Khanh?

Chu Mộng Chỉ nghĩ vậy, tim cô liền đập liên hồi, rồi đầu óc bắt đầu choáng váng, tức ngực. Không thể nào, Thiên Tuấn không thể nào biết được chuyện này. Khi cô ở với Chu Hán Khanh, đều là những khi không có ai trong biệt thự. Mấy năm nay Thiên Tuấn đều không phát hiện ra, sao bây giờ lại biết được?

Mặc dù đã cố gắng thâm thuyết phục bản thân, nhưng Chu Mộng Chỉ vẫn vội vàng nắm lấy cánh tay của Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn à, anh nói gì đi chứ. Rốt cuộc là chuyện gì khiến anh trông như thế này?”

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Chu Mộng Chỉ liền lưỡng lự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định thành thật với Chu Mộng Chỉ. Cảm giác nói dối rất tồi tệ, những lời che giấu dễ làm trọn vẹn cuộc sống đối trá lại càng khó chịu hơn. Dù khiến Mộng Chỉ nổi giận, anh cũng không muốn để cô sống trong lừa dối nữa.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn ho nhẹ một tiếng, nhìn Chu Mộng Chỉ và nói: “Mộng Chỉ à, anh có chuyện muốn hỏi em.”

Có chuyện muốn hỏi mình?

Khi Chu Mộng Chỉ nghe thấy câu này liền cảm thấy mình gần như ngất đi. Cô nắm chặt tấm drap trải giường mới thay và cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, không để mình quá kích động: “Có chuyện gì? Anh hỏi đi.”

Cố Thiên Tuấn cúi đầu và hít một hơi thật sâu, rồi nhìn Chu Mộng Chỉ và hỏi: “Mộng Chỉ à, nếu anh đã làm chuyện có lỗi với em, em có tha thứ cho anh không?”

Cố Thiên Tuấn vừa dứt lời, Chu Mộng Chỉ gần như nhắm chặt mắt lại vì chột dạ: Thì ra không phải Cố Thiên Tuấn đã phát hiện ra chuyện giữa mình và Chu Hán Khanh. Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!

Cố Thiên Tuấn nói xong được một lúc, Chu Mộng Chỉ vẫn không trả lời. Anh tưởng Chu Mộng Chỉ đang giận mình, nên lo lắng hỏi: “Mộng Chỉ à, em đang giận hả? Sao em chỉ nhắm mắt mà không nói gì hết? Bộ em không khỏe chỗ nào hả?”

Chu Mộng Chỉ lắc đầu với vẻ yếu ớt. Cô phải mất một lúc mới mở mắt ra được: “Không có gì. Em vẫn khỏe, chỉ thấy hơi mệt thôi.”

“Vậy Mộng Chỉ à, nếu anh đã làm sai chuyện, em có tha thứ cho anh không?” Cố Thiên Tuấn nhìn vào Chu Mộng Chỉ mà cảm thấy lương tâm đầy tội lỗi.

“Tất nhiên là có!” Chu Mộng Chỉ đã khôi phục lại được trạng thái ban đầu. Cô gật đầu thật mạnh rồi lao vào vòng tay của Cố Thiên Tuấn. “Thiên Tuấn à, dù anh đã làm sai chuyện gì, em cũng sẽ tha thứ cho anh.”

“Thật sao?” Cố Thiên Tuấn ôm chặt Chu Mộng Chỉ vào lòng, cảm thấy vô cùng an ủi.

“Thật!” Chu Mộng Chỉ gật đầu thật mạnh.

“Được rồi.” Có được lời hứa của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn cảm thấy tâm trạng mình đã tốt hơn nhiều. Anh siết chặt vai của Chu Mộng Chỉ, nhìn vào mặt cô, ngập ngừng một lúc, và cuối cùng nói: “Mộng Chỉ à, anh muốn thú nhận với em một chuyện.”

Chu Mộng Chỉ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, còn nói muốn thú nhận với mình, nên cô không thể kìm nén sự tò mò: “Vâng, anh nói đi, em sẽ lắng nghe.”

Cố Thiên Tuấn lại hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thật ra, tối qua, anh đã không ở cùng Kính Trạch, mà đi cùng với một cô gái.”

Ồ, hóa ra là chuyện này à!

41. Chương 41

Chu Mộng Chỉ suy nghĩ mà không chút biểu cảm trên mặt. Cô còn tưởng là chuyện gì khác chứ, nên mới tỏ vẻ nghiêm trọng đến vậy. Cố Thiên Tuấn, chuyện tối qua anh đã ở chung với người phụ nữ khác, tôi đã biết từ trước rồi, chẳng qua tôi chỉ giả vờ không biết mà thôi.

“Mộng Chỉ, em đừng kích động!” Cố Thiên Tuấn thấy Chu Mộng Chỉ không có biểu cảm gì và cũng không nói gì, cứ tưởng Chu Mộng Chỉ nhất thời không thể chấp nhận chuyện này, liền vội vàng nhận lỗi. “Mộng Chỉ à, anh sai rồi, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được cả.”

Được Cố Thiên Tuấn nhắc nhở như thế, Chu Mộng Chỉ mới sực nhớ ra việc mình phải tiếp tục diễn vở kịch này.

Nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, đầu tiên là nghi ngờ, tiếp theo là kinh ngạc, sau đó là đau lòng muốn chết. Khi im lặng nhưng trong đôi mắt lại dầm lệ, Chu Mộng Chỉ nghĩ rằng mình không làm diễn viên thì thật là đáng tiếc.

“Mộng Chỉ, em đừng khóc, anh đã sai thật rồi.” Cố Thiên Tuấn đưa tay ra để lau đi những giọt nước mắt của Chu Mộng Chỉ, ôm cô vào lòng, cảm thấy vô cùng áy náy.

Chu Mộng Chỉ nằm sà vào lòng Cố Thiên Tuấn, lắng nghe nhịp tim nhanh khác thường của anh, nhưng lại vô cùng nhẹ nhõm. Sáng nay, khi biết chuyện Cố Thiên Tuấn ngoại tình, cô còn lo rằng người phụ nữ khác sẽ cướp mất vị trí của mình, sau đó tận hưởng vinh hoa phú quý vốn thuộc về mình.

Nhưng giờ đây, Cố Thiên Tuấn đã chủ động nhận lỗi với mình, điều đó có nghĩa là, trong tim của Cố Thiên Tuấn vẫn yêu mình, vẫn quan tâm đến mình!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ liền nhếch mép cười một cách đắc ý, vẫn là mình có sức hấp dẫn nhất. Cô điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó mới rời khỏi vòng tay của Cố Thiên Tuấn, ngược lên nhìn anh và buồn bã nói: “Thiên Tuấn à, những gì anh vừa nói đều là thật sao? Anh thật sự đã ở cùng với người phụ nữ khác à?”

Trước lời chất vấn của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn bỗng cúi đầu xuống, rồi cuối cùng đã gật đầu.

“Hu hu hu...” Chu Mộng Chỉ bụm miệng và bật khóc một cách đau thương.

“Mộng Chỉ, anh xin lỗi, anh thực sự xin lỗi em!” Cố Thiên Tuấn vội kéo Chu Mộng Chỉ vào lòng mình một lần nữa. Anh hôn lên mái tóc vẫn còn đang ướt của cô, và luôn miệng nói xin lỗi.

Chu Mộng Chỉ cũng không nói gì, chỉ nằm sấp trong lòng Cố Thiên Tuấn mà khóc, khóc mãi.

“Mộng Chỉ, tối qua do anh nhất thời bốc đồng, nên mới làm ra chuyện như vậy, em tha thứ cho anh có được không?” Cố Thiên Tuấn lại tiếp tục cầu xin.

Lần này, Chu Mộng Chỉ đã ngừng khóc. Cô hỏi với đôi mắt đỏ hoe: “Thiên Tuấn à, anh có thể nói cho em biết, cô gái đó là ai không?”

“Cô ta là...” Cố Thiên Tuấn cắn chặt răng, cuối cùng cũng nói: “Cô ta chỉ là tiếp viên của quán bar Đế Hào thôi. Anh không còn nhớ rõ cô ta trông như thế nào nữa, cũng không biết cô ta là ai.”

Che giấu An Diễm đối với Chu Mộng Chỉ là việc mà Cố Thiên Tuấn cho rằng mình nên làm, không chỉ vì An Diễm thực sự là một tai nạn đối với anh, mà còn vì An Diễm chính là cơn ác mộng đối với Mộng Chỉ.

Trước đây, khi nghe tin anh bị buộc phải cưới An Diễm, Mộng Chỉ suýt nữa thì ngất đi.

Trong một năm hôn nhân với An Diễm, mỗi khi Cố Thiên Tuấn đến gặp Chu Mộng Chỉ, cô đều sẽ hỏi anh tình hình chi tiết của An Diễm, sau đó tưởng tượng ra hình ảnh khi hai người họ ở bên nhau.

Mặc dù Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ nói bất cứ điều gì, thậm chí ngay cả diện mạo của An Nhiên cũng chưa từng tiết lộ, Chu Mộng Chỉ cũng suy diễn ra rất nhiều hình ảnh để tự giày vò mình.

Đến bây giờ Cố Thiên Tuấn vẫn còn nhớ, Chu Mộng Chỉ đã tự hành hạ mình đến mức chỉ biết suy sụp và khóc lóc. Cô đổ hoe đôi mắt, hét lên trong cuồng loạn: “Thiên Tuấn, em xin anh, anh đừng bỏ mặc em, anh đừng yêu An Nhiên!”

Vào lúc đó, Cố Thiên Tuấn chỉ biết ôm lấy Chu Mộng Chỉ và đau khổ. Dù anh có giải thích thế nào, Chu Mộng Chỉ đều không tin. Cô luôn lo sợ rằng An Nhiên đó sẽ cướp đi mọi thứ của mình, thậm chí có khi còn tự cắt tay mình để Cố Thiên Tuấn đến chăm sóc cho.

Lúc đó, Cố Thiên Tuấn rất lo lắng về tình trạng của Chu Mộng Chỉ, nhưng lại không có cách nào, đành phải lên hỏi ý kiến bác sĩ tâm lý về tình trạng của cô.

Bác sĩ tâm lý nói với Cố Thiên Tuấn rằng tình trạng của Chu Mộng Chỉ gần với trầm cảm và hoang tưởng nhẹ, cần được tiến hành điều trị.

Dưới sự thuyết phục của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ đã chấp nhận điều trị, nhưng hiệu quả không rõ ràng lắm. Cho đến khi anh họ của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh, dọn đến ở để chăm sóc cho cô, tình trạng của Mộng Chỉ mới tốt hơn một chút.

Sau đó nữa, An Nhiên ly hôn với mình rồi biến mất, tình trạng của Mộng Chỉ mới thực sự khởi sắc hơn.

Tuy nhiên, An Điềm vẫn là một cái tên không thể nhắc đến với Chu Mộng Chỉ. Do đó, Cố Thiên Tuấn vì áy náy nên đã nhận lỗi với Chu Mộng Chỉ, nhưng để bảo vệ cô, anh sẽ không bao giờ nói cho cô biết rằng người đã cùng mình qua đêm chính là An Điềm.

“Quán bar Đế Hào sao?” Trong mắt Chu Mộng Chỉ lóe lên tia sáng: Những cô gái ở đó, tất cả đều phải chết!

“Mộng Chỉ, anh chỉ nhất thời bốc đồng thôi, thật đấy.” Cố Thiên Tuấn ôm lấy Chu Mộng Chỉ, giải thích lại một lần nữa.

“Em tha thứ cho anh, Thiên Tuấn.” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt nồng nàn, cô vừa vuốt ve hàng râu xanh dưới cằm anh vừa nói: “Thiên Tuấn à, em hiểu mà. Anh yêu em đến vậy, sao lại làm ra chuyện như thế được? Nhất định là mấy cô gái kia đã dùng thủ đoạn để quyến rũ anh, vì bản năng của đàn ông nên anh mới làm điều đó.”

Cố Thiên Tuấn cúi đầu xuống và không nói gì nữa. An Điềm không hề quyến rũ anh, mà chính anh đã ép buộc An Điềm. Nhưng, Mộng Chỉ như thế này là đã chấp nhận việc anh ngoại tình ở mức độ này, vì vậy anh sẽ không phủ nhận nữa.

Thiên Tuấn, anh yên tâm, tôi sẽ làm cho những người phụ nữ đó biến mất, anh chỉ thuộc về tôi thôi. Chu Mộng Chỉ mỉm cười và chủ động sà vào lòng Cố Thiên Tuấn.

Trời đã gần tối, ánh sáng vàng rực chiếu vào phòng ngủ trên tầng hai, chiếu vào khuôn mặt áy náy của Cố Thiên Tuấn, càng chiếu rõ hơn nụ cười kỳ lạ kia của Chu Mộng Chỉ.

**

Mặt trời đã lặn, và An Điềm của công ty Tô Thị cũng đã ăn uống no say, đang đứng bên ngoài sảnh tiệc vờn vai một cách lười biếng.

Trải nghiệm ngày hôm nay thực sự rất khó khăn, nhưng may mắn thay, kết thúc cũng tạm ổn. Mình chỉ đi diễn một buổi thôi, vậy mà đã có được một bữa ăn thịnh soạn lại miễn phí!

Tuy nhiên, sau khi bữa tiệc kết thúc, Tô Thanh Dương đang bận tiễn khách khứa, còn trợ lý Lily của anh cũng đang bận rộn với những việc khác. An Điềm nhìn vào chiếc váy trắng hở lưng của mình mà thở dài, một nhân vật nhỏ bé không đáng kể như mình phải tiếp tục đợi họ đến khi xong việc!

Nhưng ngày mai cô còn phải dậy sớm để đi làm nữa.

Ngay khi An Điềm đang lo lắng thì một chiếc Ferrari màu xanh đen đã đỗ lại ngay trước mặt cô.

“Lên xe đi.”

Là Tô Thanh Dương!

An Điềm do dự một lúc rồi mở cửa xe và ngồi vào. Vừa vặn tiết kiệm được tiền xe!

“Nhà cô ở đâu? Tôi sẽ đưa cô về.”

“Anh có thể quay lại trụ sở công ty Tô Thị trước không? Tôi muốn về đó lấy lại bộ quần áo tôi mặc khi đi làm, luôn tiện thay chiếc váy này ra.”

“Đồ đạc của cô đều đang nằm ở ghế sau rồi.” Anh đã kêu Lily mang đồ của cô đến đây.

An Điềm phần khởi quay người lại, đúng là túi xách và mấy túi quần áo của cô đều đang nằm yên ở ghế sau.

“Anh Tô, cảm ơn anh.”

“Ừa! Đây không phải là quần áo của tôi!” An Điềm nhìn vào mấy cái tags trên quần áo rồi khẽ tắc lưỡi. Nếu cô được mặc những bộ quần áo đắt tiền này, liệu cô sẽ rơi vào cảnh đi hầu rượu cho người ta sao?

42. Chương 42

“Quần áo của cô, tôi cho đem bỏ rồi.”

“.....” An Điềm không nói nên lời. Đó là bộ trang phục công sở duy nhất của cô mà, cô còn phải mặc nó để đi làm nữa!

“Bản thân cô là một nhà thiết kế, mặc bộ quần áo đó, quá không phù hợp với phong cách của cô.”

“Vây cũng đâu có sao. Biên tập viên của tạp chí thời trang còn mặc quần jean và áo phông trắng nữa mà! Số quần áo này trả lại anh, tôi không thể nhận được.” Nói rồi, An Điềm đặt chiếc túi lại trên ghế sau.

Không có công lao gì nên không dám nhận thưởng. Mặc dù hôm nay cô đã cứu cánh kịp thời, bị buộc phải mặc Fairy và đi một vòng, nhưng cũng không đủ để mua những bộ quần áo đó!

“Chúng được mua bằng tiền lương của cô hôm nay đấy.” Tô Thanh Dương vẫn chăm chú lái xe.

“Không phải chứ?” An Điềm chớp chớp mắt. Tiền lương cho buổi trình diễn hôm nay nhiều đến vậy sao? Những bộ quần áo kia trông rất đắt tiền mà. Nếu tiết kiệm số tiền đó, sẽ đủ cho cô chi phí sinh hoạt trong một thời gian dài đấy!

“Cô mặc Fairy xuất hiện mà, chi phí còn nhiều hơn thế nữa. Số tiền còn lại sau khi mua quần áo, đang nằm trong phong bì ở trong túi đấy.”

“Trời! Vẫn còn dư nữa cơ à?” Công ty Tô Thị quả nhiên lắm tiền nhiều của, sau này phải làm việc chăm chỉ mới được, biết đâu sẽ kiếm được nhiều tiền hơn! An Điềm liền lật tìm trong túi quần áo, và đúng là đã nhìn thấy một phong bì nằm bên trong.

Nhìn vào những tờ giấy màu đỏ bên trong phong bì, hai mắt của An Điềm lóe sáng, như thể sợ người khác không biết rằng mình thích tiền vậy.

Tô Thanh Dương nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn thấy An Điềm không chỉ đang cầm cái phong bì và cười một cách ngây dại, mà còn lên đưa phong bì lên miệng và hôn một cái.

Nếu đây là lần đầu Tô Thanh Dương gặp An Điềm, mà cô lại biểu hiện như thế, trong lòng Tô Thanh Dương nhất định sẽ rất khinh thường cô.

Song, sau một ngày tìm hiểu về An Điềm, Tô Thanh Dương lại cảm thấy An Điềm biểu hiện như vậy không phải làm đáng, lại còn rất dễ thương.

“Địa chỉ nhà cô ở đâu?” Tô Thanh Dương lái xe ra đường lớn, còn An Điềm cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường sau cơn hưng phấn vì kiếm thêm được tiền.

Sau khi An Điềm nói địa chỉ cho Tô Thanh Dương, liền lặng lẽ ngồi yên trên xe.

Sau đó là một sự im lặng đầy ngưng đọng.

An Điềm vừa rồi chỉ lo vui về mức lương của mình, hoàn toàn không nghĩ đến việc chiếc xe mình hiện đang ngồi là xe của ông chủ cấp cao của Tập đoàn Tô Thị!

Cô chỉ là một nhân viên quen. Mặc dù trải qua việc ngày hôm nay, họ xem như đã quen biết nhau, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc quen biết mà thôi! Cô phải biểu hiện thế nào mới phù hợp với một nhân viên bình thường đây?

Hay là nói về vấn đề tăng lương nhỉ? An Điềm suy nghĩ rồi bật cười.

Dường như Tô Thanh Dương đã nhận ra việc An Điềm im lặng vì hơi ngưng đọng, anh liền mỉm cười và chủ động bắt đầu chủ đề: “An Điềm à, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô ở Tô Thị đúng không?”

“Vâng, đúng vậy.” An Điềm gật đầu và nói. “Mặc dù tôi đã từng thực tập tại Tô Thị một thời gian, nhưng hôm nay mới vào làm chính thức. Tuy nhiên, vì Tô tổng anh, mà đã làm cho ngày đi làm chính thức đầu tiên của tôi trở nên không bình thường!”

Tô Thanh Dương mỉm cười và nói: “Tôi nghĩ rằng những việc không bình thường mà cô sẽ gặp sau này, không chỉ có thế đâu.”

“Thôi bỏ đi, tôi cứ là một nhân viên quen thì tốt hơn. Bình thường là phước, bình thường là phước.” An Điềm thì thầm.

Tô Thanh Dương đã nhanh chóng chở An Điềm về đến nhà. Anh và An Điềm đứng dưới chân tòa nhà của cô, ánh trăng vừa vặn rọi xuống, phản chiếu bóng của hai người trên mặt đất.

“Cám ơn Tô tổng đã đưa tôi về.” An Điềm mỉm cười với Tô Thanh Dương.

“Không cần khách sáo.” Dưới ánh trăng sáng chiếu rọi, Tô Thanh Dương lại càng hiền hòa hơn. “An Điềm à, hôm nào chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.”

An Điềm hơi sững người ra. Tô tổng muốn mời cô ăn cơm? Đây là một lời mời, hay chỉ là lời nói xã giao?

An Điềm không thể đoán ra được ý nghĩa trong đó, nhưng cũng không phí công sức mà nghĩ về nó, hoàn toàn xem như đây là lời nói xã giao của Tô tổng dành cho mình, nên mình cứ nghe vậy là được.

Vì tóm lại, thông thường có người nói “hôm nào”, thì tức là sẽ không có ngày đó!

An Điềm nghĩ vậy liền gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, sau đó nói thật tự nhiên: “Được thôi!”

“Ừm.” Tô Thanh Dương đã có được lời câu trả lời khẳng định của An Điềm, nên nụ cười trên mặt cũng lớn hơn, sau đó anh đưa mắt nhìn An Điềm đi lên nhà.

Sau khi An Điềm đi lên nhà, Tô Thanh Dương không rời khỏi đó ngay mà ngược đầu lên nhìn về phía căn hộ. Cho đến khi một cánh cửa sổ đang tối om đột nhiên sáng lên, anh mới mỉm cười đầy an tâm rồi quay người ngồi vào xe.

Tô Thanh Dương ngồi trong xe, lấy ra cái hộp nhung màu đỏ luôn đem theo bên mình, sau đó mở nó ra.

Đôi bông tai san hô màu đỏ tuyệt đẹp kia đang nằm lặng lẽ bên trong. Tô Thanh Dương nhớ lại lúc An Điềm mặc Fairy và chiếc váy dài hở lưng màu trắng, nhớ lại dáng vẻ của cô khi đeo nó, bỗng khóe miệng chợt cong hơn.

An Điềm, chúc ngủ ngon.

Tô Thanh Dương nhìn qua cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ vừa sáng đèn kia, trong lòng thầm nói với An Điềm một câu như vậy, rồi nổ máy xe và lái đi.

Sau khi An Diễm trở về phòng mình thì bật đèn lên, đến cạnh giường và nhìn thấy Tô Thanh Dương đang đứng dưới chân tòa nhà, dường như đang nhìn lên hướng phòng của mình vậy.

Bất giác, An Diễm có một cảm giác là lạ, bèn vội vàng kéo rèm cửa sổ lại.

Sau đó, từ dưới tòa nhà vang lên tiếng động cơ xe, sau đó dần dần đi xa.

Sau khi nghe thấy Tô Thanh Dương đã rời đi, An Diễm mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đi tới đi lui trong căn phòng nhỏ của mình, cầm chiếc phong bì thật dày trên tay, như thể sắp nhảy cẫng lên vậy: Không ngờ ngày đầu tiên đi làm mà đã kiếm được nhiều tiền như thế!

Không được! Cô phải kể chuyện này cho cô bạn thân nhất của mình mới được!

An Diễm nghĩ vậy, bèn nhấc điện thoại lên.

Điện thoại trong nhà Lý Tư Kỳ reo ba tiếng liền được kết nối.

“Tiểu Diễm.” Trong điện thoại vang lên giọng nghệt nghệt của Lý Tư Kỳ.

“Tư Kỳ, cậu sao vậy? Cậu bị cảm hả?”

Lý Tư Kỳ ngừng một lúc mới gật đầu. “Ừm, mình bị cảm rồi.”

Trên thực tế, cô ấy đâu phải bị cảm! Rõ ràng vừa rồi đã có một cuộc cãi vã lớn với ông chồng Ôn Minh, người mẹ chồng ngang ngược kia đứng bên phụ họa bên vực, dù Lý Tư Kỳ rất cứng rắn nhưng cũng phải bật khóc!

“Không đúng.” An Diễm nhíu mày lại. Cô cảm thấy việc này không hề đơn giản như Tư Kỳ đã nói. Tư Kỳ là một người thích ăn to nói lớn, dù bị cảm thì tâm trạng cũng sẽ không suy sụp đến thế.

“Có phải tâm trạng cậu không vui không?” An Diễm dò la.

“Tiểu Diễm...” Lý Tư Kỳ nghe thấy An Diễm nói vậy, bỗng thấy khóe mũi cay cay, có tiếng nước nở.

“Tư Kỳ, cậu đừng khóc nữa. Có chuyện gì? Cậu mau nói cho mình biết đi!” An Diễm vừa nghe thấy vậy liền rất lo lắng. Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra? Tư Kỳ mạnh mẽ hơn mình nhiều, nếu cậu ấy khóc, nhất định là có chuyện gì đó xảy ra rồi!

“Ôn Minh, Ôn Minh, anh ấy thay đổi rồi!” Lý Tư Kỳ bịt miệng, cố ngăn tiếng khóc của mình. Sau khi cô và Ôn Minh cãi nhau, mẹ chồng cô là Ôn Mỹ Lan đã dẫn Ôn Minh dọn ra ngoài ở rồi.

Bây giờ Mỹ Mỹ và An An đều đã ngủ, cô không thể làm ồn để chúng thức dậy được.

“Không thể nào. Tư Kỳ, cậu tốt như thế, sao Ôn Minh có thể thay đổi được? Cậu đừng suy nghĩ lung tung!” An Diễm cố gắng an ủi Tư Kỳ.

43. Chương 43

“Trước đây, Ôn Minh chưa bao giờ to tiếng với mình!” Giọng Lý Tư Kỳ đã nức nở hơn. “Tối nay, khi anh ấy đi tắm, mình đã nghe thấy điện thoại của anh ấy reo lên, nhìn trên màn hình thì thấy tên của một đồng nghiệp nam gọi đến, mình cũng có quen người đó. Vì vậy mình đã không nghĩ nhiều, chỉ nhấn trả lời điện thoại, không ngờ... Không ngờ...”

Lý Tư Kỳ nói đến đây thì lại nghẹn ngào.

“Không ngờ thế nào?” An Diễm rất lo cho tình hình của Lý Tư Kỳ, liền vội hỏi.

“Không ngờ, mình còn chưa nhấn nút trả lời, Ôn Minh đã đột nhiên lao ra khỏi phòng tắm, sau đó lớn tiếng mắng mình, nói mình không tôn trọng quyền riêng tư của anh ấy, tùy tiện lục lọi điện thoại của anh ấy!”

Lý Tư Kỳ lấy khăn giấy lau nước mắt rồi nói tiếp: “Tiểu Diễm, nói thật lòng, từ sau khi kết hôn với Ôn Minh, mình chưa từng lực lợi bất cứ thứ gì của anh ấy. Khi nhấc trả lời điện thoại, mình cũng không suy nghĩ gì nhiều. Không ngờ anh ấy lại chuyện bé xé ra to như vậy, thậm chí còn la mắng mình!”

Khi An Diễm nghe thấy điều này, trong lòng cô rất hồi hộp. Theo lý mà nói, nghe cuộc gọi đến cho chồng cũng đâu có gì, huống hồ đó là một đồng nghiệp nam gọi đến, Tư Kỳ cũng quen biết, Ôn Minh cần gì phải phản ứng lớn đến vậy?

Không biết còn có ẩn tình gì khác không?

Nghĩ vậy, hai chân mày của An Diễm càng nhíu chặt hơn. Xã hội bây giờ đầy rẫy những cám dỗ, ngay cả những người trung thực nhất cũng khó tránh khỏi bị mê hoặc. Lẽ nào Ôn Minh lại...

An Diễm vội lắc đầu liên tục. Con người của Ôn Minh, cô cũng hiểu được đôi chút. Diện mạo ổn, tính tình trung thực, không giống người sẽ làm việc xấu.

Vả lại, dù gì đây cũng là chuyện riêng của Tư Kỳ và chồng, nếu mình quá nhạy cảm hoặc suy nghĩ quá nhiều, rồi nói lời, chẳng phải sẽ phá hoại tình cảm của hai người họ hay sao?

An Diễm do dự một lúc rồi cũng an ủi: “Có lẽ Ôn Minh đang gặp chuyện rắc rối ở công ty thôi. Trước đây lúc còn học đại học, mỗi khi tâm trạng cậu không vui, chẳng phải luôn lấy Ôn Minh ra trút giận à? Lúc đó Ôn Minh hử, mắng thì nghe, đánh thì chịu! Bao nhiêu năm qua rồi, cậu vẫn không vui vì việc Ôn Minh đã vùng lên làm chủ à?”

Nghe thấy câu trêu chọc của An Diễm, Lý Tư Kỳ đang khóc cũng phải phì cười. Nhớ lại trước đây Ôn Minh đã tốt với mình ra sao, tâm trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều. “Tiểu Diễm chết tiệt! Rốt cuộc cậu có còn là bạn thân của mình không vậy? Sao cậu lại nói gièm cho Ôn Minh?”

“Trời ơi, mình nói vậy, chẳng phải vì muốn cậu trân trọng người trước mắt hay sao?” An Diễm mỉm cười, nghe thấy tâm trạng của Lý Tư Kỳ đã tốt lên, cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chỉ có điều, An Diễm cảm thấy rằng mình nên nhắc nhở Tư Kỳ, tránh để việc đó thực sự xảy ra.

An Diễm nghĩ vậy liền nói bóng gió với Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ à, chờ khi nào Ôn Minh về, cậu phải hỏi anh ấy xem có chuyện gì không. Đồng thời, cậu cũng phải hỏi thăm bạn bè chung của hai người và đồng nghiệp của anh ấy, cả tình hình gần đây của Ôn Minh nữa. Như vậy mới đúng bệnh đúng thuốc được, xem như có quan tâm đúng đắn với anh ấy!”

“Vẫn là Tiểu Diễm tài giỏi!” Lý Tư Kỳ gật đầu đồng ý. Từ khi có con đến nay, cô cứ bị bao vây bởi công việc và con cái, thật sự đã lơ là với Ôn Minh!

“Cậu cứ nghe theo lời mình là được.” An Diễm cúi đầu xuống, cảm thấy rằng mình chỉ có thể nhắc nhở đến mức này thôi. Nếu Ôn Minh có chuyện gì, thì bạn bè và đồng nghiệp của anh chắc cũng phải biết được ít nhiều!

Tuy nhiên, An Diễm rất mong rằng do mình đã suy nghĩ quá nhiều. Hai người sống chung với nhau, khó tránh khỏi xích mích. Cô hy vọng đây chỉ là một tình tiết nhỏ trong cuộc đời của Tư Kỳ mà thôi.

“Được rồi, mình sẽ nghe theo lời khuyên của cậu. Tâm trạng mình tốt hơn nhiều rồi!” Lý Tư Kỳ không còn khóc nữa, mặc dù giọng vẫn còn nghẹt, nhưng không còn nghiêm trọng như vừa rồi. “Đã muộn vậy rồi, sao cậu còn gọi cho mình vậy?”

“Hôm nay mình được tiền bất ngờ, nên muốn chia sẻ với cậu!” Hễ An Diễm nghĩ về số tiền dày trong phong bì kia, cô liền hớn hờ ra mặt.

“Wow, Tiểu Diễm, cậu giỏi thật! Lúc trước khi cùng học đại học với cậu, cậu chưa bao giờ nhất được tiền lẻ nữa là!” Lý Tư Kỳ vui mừng cho An Diễm, vậy mà cũng không quên trêu chọc cô. “Nếu không phải An An đã ngủ, mình nhất định sẽ kêu nó chúc mừng cậu đấy.”

“Hứ! Mình còn nhiều điều giỏi hơn nữa kia!” An Diễm lắc đầu với vẻ tự hào và nói: “Bây giờ mình có thịt để ăn rồi, cũng trả được nợ rồi! Ngày mai mình sẽ chuyển tiền trả cho cậu!”

“Thôi, cậu cứ để lại mà xài.” Lý Tư Kỳ vừa nghe thấy An Diễm nóng lòng muốn trả tiền, cô liền nhanh chóng từ chối. “Tình hình của mình vẫn ổn, cậu cứ giữ tiền đó đi!”

“Không có gì đâu mà, mình biết chừng mực, sẽ không nhịn đói để trả tiền cho cậu đâu!” An Diễm nói để Lý Tư Kỳ yên tâm, rằng cô sẽ không bạc đãi bản thân mình đâu.

“Tóm lại là mình không cần, cậu cứ giữ đó đi.” Lý Tư Kỳ vẫn không chịu nhận.

“Được rồi, đừng cãi lời mình nữa mà. Ngày mai mình sẽ chuyển tiền cho cậu, lần này cậu không được chuyển hoàn lại nữa đấy! Tư Kỳ à, cậu yên tâm, mình thực sự có thể tự chăm sóc tốt cho mình mà.”

An Diễm mỉm cười hài lòng. Bốn năm trước, khi cô được Lý Tư Kỳ đưa về nhà ở, cô đã xem Lý Tư Kỳ là bạn thân suốt đời của mình. Lần trước đến nhà Lý Tư Kỳ, An Diễm cũng đã nhìn thấy tình hình của cô ấy. Vì vậy, cô sẽ không để cho người bạn thân của mình chịu uất ức vì mình được.

“Thôi được rồi.” Lý Tư Kỳ cũng biết tính của An Diễm, rất ngang bướng. Nếu mình không nhận, cô cũng sẽ chuyển đến hoài. Mà xem ra, cuộc sống của An Diễm bây giờ thực sự đã tốt hơn nhiều.

“Ừm!” An Diễm bật cười vui vẻ. “Bây giờ cũng không còn chuyện gì nữa. Tư Kỳ à, cậu ngủ sớm đi. Ngày mai chờ Ôn Minh về đến, cậu hãy nói chuyện ôn hòa với anh ấy.”

“Ừm, mình biết rồi, cậu cũng ngủ sớm đi!”

An Diễm chờ Lý Tư Kỳ cúp máy rồi lên giường nằm. Nhìn lên trần nhà, An Diễm mỉm cười. Ít nhất, cuộc sống bây giờ đang dần đi đúng hướng. Mình, nhất định phải cố gắng hơn nữa!

Bên ngoài cửa sổ căn hộ, ánh trăng khuyết đã treo trên bầu trời. Mặc dù nó không quá hoàn hảo, nhưng lại rất sáng...

Ngày hôm sau, sau khi An Diễm đi chuyển tiền cho Lý Tư Kỳ thì đi làm.

Dưới sự hướng dẫn của chính phó tổng Hồ, An Diễm một lần nữa đến phòng Thiết kế của công ty Tô Thị. Lần này, cô đến đây với tư cách một nhân viên chính thức.

Các đồng nghiệp của phòng Thiết kế cũng đã chào đón An Diễm rất nồng nhiệt.

Việc An Diễm mặc Fairy và xuất hiện trước công chúng và giới truyền thông ngày hôm qua đã lan truyền khắp công ty Tô Thị, và nhất thời đã gây ra một phen ồn ào.

Và nguyên do An Diễm được mặc Fairy, cũng được đồn đại tam sao thất bản.

Có người đồn rằng hôm đó thực sự đã xảy ra chuyện, cũng có người đồn rằng An Diễm đã tự xưng phong xin mặc Fairy.

Lại có người đồn rằng An Diễm và Tô tổng đã quen nhau từ trước, còn có một mối quan hệ riêng, vì vậy Tô tổng mới từ chối Lý An Ni để cho An Diễm mặc Fairy.

Nhưng bất kể tình hình thực tế là phiên bản nào, các đồng nghiệp trong phòng Thiết kế đều biết rằng An Diễm là người không thể làm rách lòng, phải chung sống hòa thuận.

An Diễm nhất thời không quen với sự nhiệt tình của mọi người, vẫn giữ khuôn phép và hoàn thành tốt công việc của mình.

Lúc này, một đồng nghiệp cùng vào phòng Thiết kế với An Diễm, Khuu Doanh Doanh, đã chạy qua.

44. Chương 44

Khuu Doanh Doanh bây giờ là sinh viên năm ba, trên người cô toát ra sức sống và vẻ năng động vốn có của những người trẻ tuổi. Cô nói chuyện và làm việc cũng rất thẳng thắn. Vì là sinh viên, nên mặc dù Khuu Doanh Doanh đã vào phòng Thiết kế, nhưng vẫn là nhân viên thực tập, và lương bổng cũng không cao.

Vừa nghe tin An Điềm đã trở thành nhân viên chính thức, còn được mặc Fairy do Tô tổng thiết kế, Khuu Doanh Doanh thêm đến chảy nước dãi. Cô đi đến trước mặt An Điềm và nói mà không hề che giấu vẻ ngưỡng mộ: “A, chị An Điềm, em ngưỡng mộ chị quá! Trở thành nhân viên chính thức, lại còn được mặc Fairy! Nhưng còn em, em còn chưa tốt nghiệp nữa, không biết phải chịu khổ bao lâu nữa đây!”

“Em vậy là giỏi lắm rồi. Tô Thị là công ty thời trang lớn nhất ở thành phố H, em còn chưa tốt nghiệp đại học mà đã được đến đây thực tập, sau khi tốt nghiệp, nhất định sẽ có tiền đồ sáng láng!” An Điềm giơ tay ra và vỗ vai Khuu Doanh Doanh, khuyến khích nói.

“Vâng, nghe chị An Điềm nói thế, tâm trạng em đã tốt hơn một chút.” Khuu Doanh Doanh chắc lưỡi và nói.

“Phải rồi, chị An Điềm à. Em nghe nói hôm qua chị và Tô tổng đã có một duyên phận khó hiểu, hay chị kể cho em nghe đi.” Khuôn mặt của Khuu Doanh Doanh lộ ra vẻ bà tám.

Nghe thấy Khuu Doanh Doanh hỏi như thế, mặc dù các đồng nghiệp gần đó vẫn đang bận rộn với công việc của mình, nhưng tai họ lại dựng đứng lên để lắng nghe cẩn thận.

“Em có biết dùng từ không vậy? Gì mà duyên phận khó hiểu?” An Điềm mỉm cười. “Chuyện xảy ra ngày hôm qua, hoàn toàn chỉ là không trâu bắt chó đi cày thôi!”

“Ly kỳ đến vậy à? Mau kể cho em nghe đi!” Khuu Doanh Doanh vừa nghe thấy An Điềm nói thế, liền lập tức chạy đến bàn làm việc của mình và cầm gói snack lên, nhìn chằm chằm vào An Điềm với vẻ mặt rất mong chờ.

An Điềm nhìn thấy bộ dạng này của Khuu Doanh Doanh liền cứng họng: “Doanh Doanh, chị chỉ biết em giỏi ăn hàng, không ngờ em còn giỏi buôn chuyện nữa!”

“Ôi, phụ nữ mà, không nên để người khác đoán trước được, nên liên tục thể hiện ưu điểm của mình chứ. Em không chỉ giỏi ăn hàng, giỏi buôn chuyện, mà còn nhiều ưu điểm khác nữa cơ!” Khuu Doanh Doanh nhét một miếng snack khoai tây vào miệng mình, tự khen mà không hề đỏ mặt chút nào, làm An Điềm và các đồng nghiệp khác nghe thấy mà phì cười.

“Phải phải phải, em còn có những ưu điểm khác nữa. Ưu điểm rõ ràng nhất chính là mặt dày!” An Điềm trêu chọc mà không hề khách sáo.

“Này chị An Điềm, chúng ta không chuyển đề tài nhé. Nhanh lên, chị kể đi, tình hình hôm qua rốt cuộc là thế nào?” Khuu Doanh Doanh chui hết bột khoai tây dính trên khóe miệng, nhìn An Điềm và nói.

An Điềm thấy không thể tránh né được nữa, nên đành phải đem những gì đã xảy ra vào ngày hôm qua kể rõ từng chút một.

“Mọi việc là vậy đấy, chẳng có gì ghê gớm cả. Bây giờ chắc em đã yên tâm làm việc rồi ha?” An Điềm cầm cốc nước lên và nhún vai với Khuu Doanh Doanh, rồi nhấp một ngụm nước. Nãy giờ nói nhiều quá, cô khát nước lắm rồi!

“Ồ, hóa ra là thế!” Khuu Doanh Doanh và các đồng nghiệp của phòng Thiết kế đều đồng thanh nói với vẻ mặt đăm chiêu.

“Phụt...” An Điềm suýt nữa phun ngụm nước đã ở trong miệng ra ngoài. Vừa rồi cô nhìn thấy các đồng nghiệp trong phòng Thiết kế đều đang làm việc rất chăm chỉ, cứ tưởng chỉ có một mình Khuu Doanh Doanh đang nghe mình nói, không ngờ tất cả mọi người đều đang lắng nghe!

An Điềm quay lại nhìn các đồng nghiệp của mình, tỏ vẻ “mọi người đều bà tám quá”. Còn các đồng nghiệp nhận được ánh mắt của An Điềm, tất cả đều mỉm cười ngượng ngùng, cúi đầu và tiếp tục làm việc.

An Điềm lắc đầu với vẻ bất lực. Cô nhìn Khuu Doanh Doanh vẫn đang nhét snack khoai tây vào miệng và nói: “Em còn ăn nữa? Coi chừng béo lên đấy!”

“Hả! Chị An Điềm, chị không nói là em quên mất luôn rồi!” Khuu Doanh Doanh vội bỏ bịch snack xuống và hét to: “Em vốn có kế hoạch giảm cân mà, sao hôm nay lại ăn vặt thế này!”

“Em muốn giảm cân à? Em không ăn vỡ bụng thì còn được!”

“Không được, em không thể tiếp tục ăn như thế này nữa!” Khu Du Doan cầm bịch snack lên, rồi đột nhiên nghiêng rắng và chạy đến bàn làm việc của mình, chuyển tất cả đồ ăn vặt đến trước mặt An Diem.

“Em đang làm gì vậy?” An Diem nhìn vào đồng đồ ăn vặt chất cao như núi của Khu Du Doan, và hỏi một cách khó hiểu.

“Chị An Diem, chị phải ủng hộ sự nghiệp giảm cân của em chứ!” Khu Du Doan nhìn An Diem và tiếp tục nói rất nghiêm túc.

“Ủng hộ, ủng hộ. Chị ủng hộ hai tay hai chân luôn!” An Diem gật đầu và nói rất chân thành.

“Vậy là...” Khu Du Doan nói đến đây liền cúi đầu nhìn xuống đồng đồ ăn vặt trong tay mình, nói gần như khóc. “Vậy là, em không cần mấy món ăn vặt này nữa, cho chị hết đây, chị An Diem!”

Khu Du Doan nói xong liền lập tức để tất cả đồ ăn vặt lên trên bàn An Diem, rồi thè thốt chân thành: “Lần này, em nhất định phải kiên trì sự nghiệp giảm cân! Cố lên! Sẽ làm được!”

An Diem quay lại nhìn đồng đồ ăn vặt trên bàn mình và hỏi: “Cho chị hết tất cả à?”

Trong mắt Khu Du Doan lập tức lộ ra vẻ không nỡ, nhưng do dự một lúc rồi cuối cùng gật đầu và nói: “Cho chị hết đây, chị An Diem!”

“Vậy chị sẽ lấy hết tất cả đây nhé!” An Diem nói rồi cầm một gói đồ ăn vặt mà Khu Du Doan thích nhất, sau đó đưa qua đưa lại trước mặt cô ấy.

“Vâng, chị An Diem. Chị phải đối xử tốt với chúng, em và chúng có tình cảm với nhau nhiều lắm.” Mắt Khu Du Doan rưng rưng rồi gật đầu.

“Được! Chị sẽ đối xử tốt với chúng.” An Diem gật đầu, rồi “xẹt” một tiếng, xé một gói đồ ăn và đưa vào miệng.

“Ồi...” Khu Du Doan nhắm mắt lại với vẻ đau đớn, như thể An Diem không phải cắn thức ăn mà cắn vào da thịt của cô!

“Được rồi, được rồi!” An Diem nhìn vào bộ dạng đau đớn của Khu Du Doan, và không trêu chọc cô ấy nữa, chỉ nói bằng giọng chân thành. “Giảm cân thì phải từ từ, nhưng em không thể cứ ăn liên tục như thế được. Em nên ăn nhiều trái cây hơn. Phòng Thiết kế chúng ta phải thường xuyên tăng ca, trữ một ít đồ ăn vặt cũng hợp lý thôi. Mấy túi đồ ăn vặt này, em cầm về đi, giữ mà ăn. Với lại, chị cũng không thích ăn mấy món này lắm.”

“Em...” Khu Du Doan giơ tay ra, muốn lấy lại số đồ ăn vặt đó. Kết quả, cuối cùng vẫn dằn lòng, cắn răng nhắm mắt và nói với An Diem. “Vậy mấy món mà em yêu thích sẽ để lại cho chị. Phần còn lại, mọi người cùng chia nhau. Em thực sự không thể tiếp tục ăn nữa, nếu không, em sẽ không tìm được bạn trai đâu!”

Khu Du Doan nói rồi cầm lấy số đồ ăn vặt và đem chia cho các đồng nghiệp trong phòng.

“Được rồi, mau đi làm việc thôi.” An Diem mỉm cười. Cô bé Khu Du Doan này cứ chí chóe suốt ngày, tuy hơi ồn ào, nhưng những việc nên làm thì cô ấy đều làm rất tốt. Vì vậy, An Diem cũng rất thích cô ấy.

“Vâng, còn phải làm việc nữa.” Khu Du Doan vừa nghe thấy An Diem nói vậy, vẻ mặt càng buồn rầu hơn. Ai mà không biết công việc của cô thực tập sinh này là bưng trà rót nước và đi gửi công văn chứ?

Mặc dù mình và chị An Diem cùng vào phòng Thiết kế với tư cách là nhân viên thực tập, nhưng khả năng làm việc của chị An Diem thì mọi người đã rõ. Còn mình, còn chưa học xong khóa thiết kế thời trang ở trường đại học nữa, vậy việc đâu mà làm!

“Doan Doan, phiền em đem bản vẽ này đến phòng Kế hoạch, họ yêu cầu hôm nay phải có đây.” Khu Du Doan còn chưa than thở xong thì đã có người bắt đầu sai cô làm việc.

Khu Du Doan xòe hai tay ra với An Diem như muốn nói: Chị An Diem, chị nhìn thấy rồi đó, đây chính là công việc của em!

“Được rồi, đừng than thở nữa, một thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi!” An Diem an ủi Khu Du Doan.

“Được rồi.” Khuru Doanh Doanh nhăn mũi, vừa định đi phôtô tài liệu thì đột nhiên “ọc” một tiếng rồi ôm lấy bụng mình.

45. Chương 45

“Em sao vậy?” An Diễm và các đồng nghiệp vội vã lao tới, đỡ lấy Khuru Doanh Doanh sắp ngã.

“Chị An Diễm, em đau bụng quá!” Khuru Doanh Doanh ôm bụng và nói với vẻ ủ rũ.

“Đang yên đang lành, sao tự dưng lại đau bụng? Có phải viêm dạ dày không? Em có bị sốt không?” An Diễm nói rồi đặt tay mình lên trán Khuru Doanh Doanh, nhận thấy thân nhiệt cô ấy vẫn bình thường, sau đó mới thấy yên tâm.

“Vì em đang uống trà giảm cân.” Khuru Doanh Doanh xụ mặt xuống, chỉ tay về phía một hộp trà giảm cân trên bàn mình và nói: “Em đã bị tiêu chảy suốt buổi sáng rồi, lúc này khi nói chuyện với chị vẫn đang ổn, ai ngờ bây giờ lại đau nữa!”

An Diễm đã nhìn thấy hộp trà giảm cân trên bàn của Khuru Doanh Doanh, liền thở dài với vẻ bất lực: “Doanh Doanh à, em nhìn em đi, mới hơn năm mươi cân thôi, nhưng người em cao, đâu cần phải giảm cân. Các cô gái thời nay sao hở ra tí là đòi giảm cân thế nhỉ?”

“Được rồi, chị An Diễm. Chị đừng nói em nữa mà, em đang đau bụng lắm đây.” Khuru Doanh Doanh chà chà khoe mắt của mình, trông có vẻ rất khó chịu.

“Ừm.” An Diễm lại thở dài nói: “Có cần chị đưa em đến bệnh viện không?”

“Không cần đâu.” Khuru Doanh Doanh khoát tay và nói: “Em đã mua thuốc dạ dày uống rồi, nhưng...”

Khuru Doanh Doanh nói đến đây rồi đột nhiên hét lên: “A, đừng ai cản em nữa, em phải vào nhà vệ sinh!”

Khuru Doanh Doanh còn chưa nói xong thì đã lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Còn An Diễm và các đồng nghiệp, chỉ biết nhìn theo Khuru Doanh Doanh mà lắc đầu bất lực.

An Diễm lắc đầu rồi quay người lại và nói với một trong những đồng nghiệp của mình: “Bản vẽ mà Doanh Doanh phải đưa đi đâu? Để tôi đưa đến đó giùm cô ấy vậy.”

Một trong những đồng nghiệp đưa các bản vẽ cần được phôtô cho An Diễm và nói: “Vậy phải làm phiên cô rồi.”

“Không có gì.” An Diễm cười mỉm với người đồng nghiệp đó, rồi cầm lấy bản vẽ và bước ra khỏi văn phòng.

Do buồn chán, nên lúc đang đứng trong thang máy, An Diễm đã mở bản vẽ ra xem thật kỹ. Đây là bản phác thảo trang phục mà một dự án mới của công ty Tô Thị cần dùng đến. Vì không biết rõ yêu cầu cụ thể là gì, nên nhất thời An Diễm cũng không thể nhận xét toàn diện về bản vẽ này.

Nhưng nếu chỉ nhìn vào tạo hình, cùng với đường nét và bố cục màu sắc, An Diễm có thể nhận ra được trình độ chuyên nghiệp của người vẽ ra bản vẽ này.

Không hổ là trụ sở của công ty Tô Thị, nơi này đúng là nhân tài đông đúc mà!

An Diễm nhìn vào bản vẽ trong tay và thốt lên, ở đây, mình học được còn nhiều thứ hơn lúc đi làm ở thành phố S nữa!

Ngay lúc An Diễm đang cảm thán, thang máy đã đến tầng mà cô cần đến. An Diễm không ngần đầu lên nhìn mà chỉ nhắc chân và đi ra ngoài.

Đột nhiên, An Diễm đang cúi gầm mặt xuống và đi bỗng vô tình va vào một vật thể không rõ ràng, bản vẽ trong tay cũng bay lơ lửng trong không trung. An Diễm vội đưa tay ra chụp lấy, nên mới không làm nó rơi xuống đất.

“Chà chà chà. Đây là ai vậy ta?” Lý An Ni trong chiếc váy đỏ vỗ vỗ vào nơi bị cô va trúng, không ngược đầu lên mà phản nản. “Chiếc váy tôi đang mặc, là mẫu mới nhất của mùa thu năm nay đây. Thật là!”

“Tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu.” An Diễm vội cúi đầu xin lỗi. Vừa rồi cô chỉ lo nhìn bản vẽ, nên mới bất cẩn va vào người khác.

“Này, không phải cô là... là người...” Lý An Ni nhìn vào An Diễm đang hơi cúi đầu xuống, rồi đột nhiên duỗi ngón trở ra và chỉ vào mũi An Diễm, rồi nói: “Cô là ai ấy nhỉ?”

“Cô gái đã giành lấy vị trí của cô lần trước, để mặc Fairy lên trình diễn, tên là An Diễm.” Người đại diện của Lý An Ni đã ghé vào tai cô ta và nhắc nhở.

Được người quản lý nhắc nhở như thế, cuối cùng Lý An Ni cũng nhớ ra An Diễm là ai. Thảo nào trông rất quen mà lại làm cô ta khó chịu, hóa ra đó là cô người mẫu đã mặc Fairy mà cô ta nhìn thấy trên tivi lần trước!

“Cô chính là cô An Diễm đấy!” Lý An Ni híp mắt lại và quan sát An Diễm từ đầu đến chân. Ừm, trông cũng được đấy, thân hình cũng tạm.

Nhưng so với mình thì còn kém xa lắm! Lý An Ni hất cằm lên và nghĩ như vậy.

An Diễm cũng mất vài giây mới nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang chỉ vào mũi mình kia. Cô ta là người mẫu kiêm diễn viên xuất hiện trên tivi mỗi ngày, Lý An Ni.

Đúng thật là xui xẻo! Sao tự dưng lại va vào cô ta chứ?

An Diễm lẩm bẩm rồi vội lùi về sau một bước, không để cái móng tay dài màu đỏ của Lý An Ni chọc vào mình.

An Diễm nói với vẻ bối rối: “Xin lỗi, cô Lý An Ni, có làm cô đau không?”

“Hừ! Cái sân bay nhà cô vậy mà cũng va vào tôi cho được, đau quá!” Lý An Ni hất mái tóc dài uốn cong ra sau, rồi ngược lên và ưỡng ngực ra khoe thân hình đáng tự hào của mình.

An Diễm cạ lời. Bộ Lý An Ni bị mù à? Với thân hình của mình, sao có thể là sân bay? Rõ ràng cô mặc cup C mà trời! Còn hàng thật đúng giá hơn nhiều so với miếng nhựa silicon mà Lý An Ni nhét vào đó nữa!

“Thật ngại quá! Tại tôi không nhìn thấy.” An Diễm đã nhẫn nhịn và tiếp tục xin lỗi, suy cho cùng đều do cô hơi sơ ý. Cộng thêm lý do về Fairy, An Diễm vẫn cảm thấy rằng mình đừng đụng đến Lý An Ni thì hơn.

Nhưng Lý An Ni lại không có ý định bỏ qua cho An Diễm như thế, cô ta khoanh hai tay trước ngực, trên khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đầy vẻ khó chịu: “Không nhìn thấy? Ôi ôi. Sao hả? Được mặc Fairy một lần, mắt liền mọc sau gáy hả?”

Được, xem như Lý An Ni đã hạ quyết tâm phải gây khó dễ cho mình rồi.

An Diễm lắc đầu, thực sự không muốn tiếp tục tranh cãi với Lý An Ni. Cô còn phải đi gửi bản vẽ nữa!

Không còn cách nào khác, An Diễm đành phải cúi đầu lần nữa và nói với Lý An Ni: “Thành thật xin lỗi, tôi còn chút chuyện, xin phép đi trước.”

An Diễm nói xong rồi cầm lấy bản vẽ, định vòng qua người Lý An Ni để rời đi.

Tuy nhiên, Lý An Ni thấy An Diễm bấm bụng chịu đựng như thế, đột nhiên lại càng kiêu ngạo hơn. Cô ta chặn đường của An Diễm và hỏi một cách khiêu khích: “Tôi đang hỏi cô đấy! Có phải mắt cô mọc sau gáy rồi không?”

Và những người xung quanh, hầu hết đều đi cùng Lý An Ni đến đây.

Mặc dù vài người trong số họ là nhân viên của công ty Tô Thị, nhưng cũng không thân thiết với An Diễm lắm, cộng thêm việc Lý An Ni là một ngôi sao lớn quyền thế hống hách, và có chỗ dựa là công ty Lâm Thị, bây giờ lại là đại diện cho trang phục của công ty Tô Thị, nên ở đó không ai dám ra mặt khuyên can cả.

An Diễm cũng biết trước sẽ như vậy, nên cũng không cảm thấy “thối đời thay đổi thất thường” gì cả.

Chỉ có điều, cô Lý An Ni này ép người hơi quá rồi! An Diễm cảm thấy nếu mình còn không đánh trả lại, vậy thì cũng quá yếu đuối rồi!

Nghĩ vậy, An Diễm không còn cách nào khác ngoài ngược đầu lên, và nói sự thật: “Cô Lý An Ni, mắt tôi hoàn toàn không mọc ở sau gáy. Nhưng, có phải vì mắt cô mọc sau gáy rồi nên mới trợn mắt nói bậy không?”

“Cô!” Lý An Ni đang đắc ý không ngờ An Diễm đầy sợ hãi mà khi nói chuyện lại đánh đá đến vậy. Cô ta nhìn chằm chằm vào An Diễm với một đôi mắt đẹp, và hét lên. “Cô là cái thá gì? Dám nói với tôi như vậy!”

“Thưa cô Lý An Ni, tất cả là do cô nói chuyện quá đáng trước, tôi chỉ đáp trả lại đúng mực thôi.” An Diễm nhìn vào Lý An Ni bằng một ánh mắt đúng mực, rồi thông thả nói.

46. Chương 46

An Diễm biết rằng Lý An Ni là việc Fairy mà cố tình gây khó dễ với cô.

Tuy nhiên, An Diễm cũng cảm thấy Lý An Ni nên tự hiểu ra, hôm đó chính cô ta đã không giữ chữ tín, cố tình đến trễ, hại Tô tổng không có người mẫu, vì bất đắc dĩ nên anh ấy mới phải chọn cô làm người mẫu mặc Fairy.

Bây giờ Lý An Ni không lo kiểm điểm lỗi lầm của mình, ngược lại đến gây khó dễ với cô, An Diễm thực sự không biết cấu trúc mạch não của Lý An Ni là thế nào nữa!

“Ha ha, tôi quá đáng ư?” Lý An Ni cong đôi môi đỏ của mình lên và nói: “Việc quá đáng hơn vẫn còn ở phía sau cơ!”

An Diễm thở dài bất lực. Cô thực sự rất muốn lý luận một phen với Lý An Ni, nhưng cô không thể. Cô cũng biết thân phận của Lý An Ni và mình khác biệt nhau, cô vẫn cần công việc này để nuôi dạy con trai, cô cần phải cúi đầu!

Lý An Ni thấy An Diễm không lên tiếng, bèn nói với vẻ đắc ý: “Cô vừa va vào tôi, bây giờ tôi cảm thấy rất không khỏe. Mọi người đều biết, thân thể quý giá này của tôi mỗi ngày kiếm được cả trăm triệu, cô định lấy gì để bồi thường cho tôi đây?”

Không phải chứ? Cô còn định học theo cách “đầu cơ” của các ông to bà lớn trên báo à?

An Diễm nhìn vào Lý An Ni với vẻ khó tin. Cô không sao ngờ được rằng, Lý An Ni rất thấu tình đạt lý, dịu dàng dễ thương trên tivi và trước ống kính lại sẽ làm ra việc như thế này!

Lý An Ni nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của An Diễm, nghĩ rằng cô đã sợ, nên tiếp tục nói với vẻ đắc ý: “Có điều, tôi nghĩ cô cũng không có nhiều tiền để bồi thường, nên tôi cũng không làm khó cô đâu...”

Lý An Ni nói đến đây rồi dừng lại, giả vờ đấu tranh suy nghĩ đau đớn một hồi, rồi nói: “Hay là vậy đi. Cô quỳ xuống và nói xin lỗi tôi ba tiếng, rồi việc này, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra.”

Khốn kiếp! Nào cô bị chậm phát triển à?

An Diễm thầm hét lên trong lòng. Chỉ vì tôi va nhẹ vào cô, cô liền bắt tôi quỳ xuống? Cô cũng không sợ bị tổn thọ ha?

“Có quỳ không? Nói cho cô biết, tôi có đủ cách để biến “chấn thương” này trở thành chấn thương thực sự! Với lại, chỉ cần tôi nói một câu, sau này cô đừng hòng được làm ở công ty Tô Thị nữa!” Lý An Ni nhìn vào An Diễm và móc móc ngón tay với vẻ đắc ý.

Quỳ con khỉ đột nhà cô đấy!

An Diễm thầm phỉ nhổ trong lòng. Xem ra mình không làm gì, cô Lý An Ni này sẽ thực sự nghĩ rằng mình chỉ là một chú mèo Kitty không biết ra oai!

Nghĩ vậy, An Diễm liền lấy điện thoại ra khỏi túi và mở camera lên.

“Con nhỏ láo xược này, không muốn quỳ dưới chân tôi chứ gì?” Lý An Ni thấy An Diễm không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại còn lấy điện thoại ra, nên đột nhiên càng tức giận hơn. “An Diễm, cứ chờ mà xem, tôi sẽ không cho cô sống nổi ở thành phố H này đâu!”

“Lý An Ni, tôi chưa bao giờ nghe nói rằng cô còn có bản lĩnh làm cho nhân viên của tôi không thể sống nổi ở thành phố H này.”

Ngay khi Lý An Ni chỉ vào mũi An Diễm và hét lên, một giọng nói khe khẽ vang lên từ đằng xa.

Mọi người đưa mắt về hướng đó, chỉ thấy Tô Thanh Dương đang đứng cách đó không xa. Anh đang cầm một xấp công văn trong tay, hai mắt đang nhíu lại và nhìn chăm chăm vào tình hình bên này.

Tô Thanh Dương vẫn là phong cách nghệ sĩ và giản dị như mọi khi. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, cổ tay xắn cao lên, đơn giản nhưng vẫn đẹp, lại có chút ung dung khó tả. Phía trên đôi mắt màu xanh nhạt kia là đôi lông mi thật dài, làm cho các nữ nhân viên của công ty Tô Thị nhìn mà ngây ngất.

Biểu cảm của Tô Thanh Dương vẫn ôn hòa như thế, nhưng giọng nói rõ ràng không chút khách sáo.

“Tô, Tô tổng!” Lý An Ni thấy Tô Thanh Dương đã đến, vẻ kiêu ngạo hống hách đột nhiên mất hơn phân nửa. Cô ta khẽ cúi đầu và chào Tô Thanh Dương trong hoảng loạn.

Dù gì, đại diện thời trang cho công ty Tô Thị, là một món tiền lớn. Bên cạnh đó, lần trước cô ta nổi giận nên không đến làm người mẫu cho Tô Thanh Dương, Lâm Kính Trạch đã mắng cô ta một trận rồi. Lần này, cô ta càng không thể tùy tiện làm rách lòng Tô Thanh Dương nữa.

An Diễm thấy Tô Thanh Dương đã đến, và nghe thấy những lời của anh là đang bảo vệ mình, trong lòng cô bỗng rất vui: Thật tốt khi đi theo một ông chủ biết bảo vệ nhân viên! Sau này đi ra ngoài đều có thể thẳng lưng rồi!

“Cô Lý An Ni, có phải vì hôm đó không được mặc Fairy của tôi lên trình diễn, nên mới ghen ghét trong lòng không?” Tô Thanh Dương đi đến trước mặt Lý An Ni, cắt ngang suy nghĩ của cô ta mà không chút khách sáo.

“Không phải đâu, Tô tổng. Vì, vì cô ta đã va vào tôi, lại còn nói năng khiếm nhã, tôi nhất thời tức giận nên mới nói ra điều đó.” Lý An Ni vội giải thích.

“Nhưng mà, vừa rồi tôi nghe thấy nhân viên của tôi đã xin lỗi, nhưng cô, không thể tìm chỗ khoan dung mà tha thứ cho người.” Tô Thanh Dương không giống những người kinh doanh khác, lúc nào cũng chừa lại cho người kia chút sĩ diện khi nói chuyện.

Trên thực tế, Tô Thanh Dương cũng biết rằng cô Lý An Ni này và cậu chủ trẻ của công ty Lâm Thị, Lâm Kính Trạch, có mối quan hệ rất mật thiết.

Song, vậy thì đã sao? Nhân viên của anh không phạm lỗi, thì không nên bị sỉ nhục như thế. Huống hồ gì, người nhân viên này còn là An Diễm, người mà anh đánh giá rất cao.

“Tôi, tôi!” Lý An Ni đột nhiên không kìm nén được nữa. Cô ta mở miệng, có chút thẹn quá hóa giận. “Tô tổng có thể nào nói chuyện khách sáo hơn một chút không? Dù gì chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác, cần gì vì một nhân vật cún con mà làm cho mọi người đều ngượng ngùng?”

“An Diễm là nhân viên của công ty tôi, cô vui lòng không gọi cô ấy là nhân vật cún con. Hơn nữa, địa vị của cô cao đến đâu rồi? Cô chẳng qua chỉ là...”

“Tô tổng!” An Diễm vội ra mắt ngắt ngang lời Tô Thanh Dương. Cô có thể đoán ra được Tô Thanh Dương định nói rằng, Lý An Ni cũng chỉ là một “người diễn viên” và một “người biểu diễn quần áo” mà thôi.

Nhưng, một khi thốt ra câu này, Lý An Ni và Tô Thanh Dương xem như sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Một khi xảy ra mâu thuẫn, thì mọi việc sẽ khó xử lý hơn. Cô Lý An Ni này là một ngôi sao có quyền thế, công ty Tô Thị lại cần người mẫu, nên trước sau gì cũng phải thường xuyên đụng mặt nhau. Nếu chỉ vì một

nhân viên nhỏ bé như cô mà làm cho mối quan hệ này trở nên căng thẳng, quả thực không cần thiết. Bên cạnh đó, cô cũng sẽ bị Lý An Ni căm ghét nhiều lần hơn.

An Điềm không để cho Tô Thanh Dương nói tiếp, mà tiến lên trước một bước, và chủ động nhận lỗi với Lý An Ni: “Thật ra, vừa rồi là tôi không đúng, là tôi đã bắt cấn va vào cô Lý trước.” Cô cúi đầu xuống với Lý An Ni: “Tôi xin lỗi cô Lý.”

An Điềm nói xong rồi nhìn vào Tô Thanh Dương, nói bằng giọng chân thành: “Cám ơn anh, Tô tổng.”

“An Điềm...” Tô Thanh Dương thở dài. Nhìn thấy dáng vẻ chịu thiệt để cầu toàn của An Điềm, anh thực sự không đành lòng. Lý An Ni quá đáng đến thế, anh nói cô ta vài câu, xem như đã nhẹ nhàng lắm rồi.

“Không phải cô Lý còn phải đến phòng Marketing để bàn về việc hợp tác à? Đừng vì tôi mà làm lỡ việc chính của cô.” An Điềm không muốn để Tô Thanh Dương nói thêm những lời khó nghe với Lý An Ni, liền nhanh chóng tìm lối thoát cho cô ta.

Lý An Ni không cảm kích mà còn trợn mắt liếc An Điềm. Trong đám đông, cô ta ưỡng ẹo mấy cái rồi bỏ đi.

Thấy Lý An Ni đã rời đi, nhưng vẫn còn rất nhiều người đứng ở đó, họ há hốc mồm nhìn vào An Điềm và Tô Thanh Dương, trong lòng vô cùng tò mò: Cô An Điềm này rốt cuộc có quan hệ gì với Tô Thanh Dương? Ngày đầu tiên đi làm đã được mặc Fairy khiến mọi người kinh ngạc, ngày thứ hai đi làm lại khiến Tô tổng chủ động ra mặt làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Tô Thanh Dương cũng đã chú ý thấy ánh mắt buồn chuyện của các nhân viên. Anh quay đầu lại và liếc nhìn những người này, rồi hỏi: “Mọi người đều đang rảnh lắm hả?”

47. Chương 47

Vừa nghe thấy Tô Thanh Dương lên tiếng, các nhân viên đứng xung quanh đều che mặt và rời đi.

Chờ sau khi mọi người đã đi hết, Tô Thanh Dương đi đến trước mặt An Điềm và hỏi: “An Điềm, cô có sao không?”

“Tôi làm gì có sao được!” An Điềm mỉm cười và nói: “Tô tổng, vừa rồi anh nói chuyện đúng là có phong thái của một tổng tài bá đạo đấy nha! Anh không nhìn thấy mấy cô gái đứng hóng chuyện bên này, đều sinh lòng ngưỡng mộ anh rồi đấy!”

Tô Thanh Dương mỉm cười bất lực: “Tổng tài bá đạo gì chứ! Tổng giám đốc Tô tôi chẳng phải vẫn phải nghe lời bố tôi rầm rập đấy à? Ông chủ tịch đấy, vừa khỏe lại liền đến công ty. Tôi chỉ là một tên sai vặt cho ông thôi, chuyện gì cũng phải nghe theo ý ông cả. Nếu không, sao tôi có thể đồng ý cho Lý An Ni đến đây?”

Nghe thấy Tô Thanh Dương tự ti như thế, An Điềm cũng mỉm cười: “Chủ tịch Tô làm vậy cũng đúng thôi. Anh thấy vừa rồi anh nói thẳng như vậy, sau này gặp mặt Lý An Ni sẽ ngượng lắm đây.”

“Thật sự thấy chướng mắt nên mới nói thôi.” Tô Thanh Dương nhún vai. Anh nhìn vào bản vẽ trong tay An Điềm và hỏi: “Cô đang định đi đâu thế?”

“Đưa bản vẽ đến phòng Kế hoạch.” An Điềm lắc lắc bản vẽ trong tay.

“Tôi cũng định đến gặp quản lý phòng Kế hoạch đây, chúng ta đi chung nhé.” Tô Thanh Dương cũng lắc lắc xấp văn kiện trong tay mình, và nói với An Điềm.

An Điềm nghe Tô Thanh Dương nói vậy liền chần chờ một lúc, định nói rằng vừa rồi anh ra mặt giùm mình, có thể xem như là ông chủ đang bảo vệ nhân viên, nhưng bây giờ lại đi chung, thì có thể làm mọi người suy nghĩ lung tung.

Nghĩ vậy, An Điền liền nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, hay là thôi đi. Anh cứ đi trước, tôi còn chút việc khác nữa.”

“Vậy sao?” Tô Thanh Dương nhíu mày lại. Anh giả vờ suy nghĩ, sau đó nhìn sang An Điền: “An Điền à, trông tôi đáng sợ đến thế à? Đến mức làm cô phải tránh mặt tôi?”

“Không có, không có!” An Điền vội cúi đầu và khoát tay giải thích. Cô rất ngạc nhiên, tại sao mình nghĩ gì, Tô Thanh Dương cũng đều nhìn ra được vậy ta?

“Nếu không tránh mặt tôi, vậy cô đi cùng với tôi nào.” Tô Thanh Dương mỉm cười, đôi mắt màu xanh nhạt cũng đang cười.

An Điền cười gượng một tiếng rồi thở dài: Thôi vậy, chỉ là đi chung đến phòng Kế hoạch thôi mà, có chuyện gì mà phải lo! Tô Thanh Dương cũng đâu có nói gì, cô cần gì phải “lạy ông tôi ở bụi này” chứ!

Nghĩ vậy, An Điền liền gật đầu với Tô Thanh Dương, rồi cùng sánh vai với anh và đi về phía trước.

“Sao lại nhăn nhó mặt mày thế? Đi chung với tôi làm cô không vui hả?” Tô Thanh Dương vừa đi về phía trước với An Điền, vừa hơi nghiêng đầu qua và hỏi. Khuôn mặt đẹp trai đó, như thể chui ra từ trong truyện tranh vậy.

“Không có.” An Điền lắc đầu với vẻ bất lực. Đúng là cô hơi lo lắng. Sau những chuyện xảy ra ngày hôm qua và hôm nay, liệu trong công ty có dấy lên tin đồn gì nữa không? Suy cho cùng, Tô Thanh Dương là cậu chủ của tập đoàn Tô Thị, cô không muốn gây ra chuyện thị phi!

Tô Thanh Dương thấy tâm trạng của An Điền không tốt, cứ nghĩ cô vì chuyện vừa rồi với Lý An Ni mà không vui, nên đã chủ động hỏi. “An Điền, nếu vừa nãy tôi không xuất hiện, cô sẽ xử lý thế nào?”

“Làm tới luôn.” An Điền nhún vai. Đây đâu phải ngày đầu tiên cô bị người khác làm khó, nên cô vẫn có vài cách để đối phó với người khác.

“Làm tới như thế nào?” Tô Thanh Dương hơi tò mò với cuộc cách của An Điền là gì.

“Anh nhìn cái này đi.” An Điền nói rồi lấy điện thoại ra. Cô ấn ấn vài cái, trên màn hình điện thoại đã xuất hiện hình ảnh Lý An Ni đang chỉ vào mũi An Điền và mắng chửi.

“Cái này, ý là sao?” Tô Thanh Dương cau mày lại, không hiểu ý của An Điền.

“Bây giờ là thời đại Internet, có hàng trăm triệu cư dân mạng lặn đây! Lý An Ni lại là người của công chúng. Nếu tôi đưa video quay cảnh cô ấy làm khó tôi lên mạng, thì hình tượng của cô ấy sẽ không chỉ tổn thất một hai điểm đâu. Và tôi cũng đã nghĩ được tên chủ đề rồi. Đó là “Ngôi sao và người mẫu nổi tiếng, bắt chẹt nhân viên quèn ngay trong công ty. Liệu đằng sau sự việc này có ẩn tình gì hay không? Mất đạo đức hay một sự biến dạng nhân cách?”

“Phi...” Một người đàn ông lịch thiệp như Tô Thanh Dương, phá lên cười mà không hề chú ý đến hình tượng, khiến người ta nhìn vào cũng giống như một bức tranh. “An Điền, cách này của cô thật bất ngờ đấy. Hay cô chuyển sang phòng Kế hoạch đi, việc marketing trang phục của công ty Tô Thị, nhờ hết vào cô đấy!”

“Đừng đừng đừng, tôi làm vậy cũng vì không còn cách nào khác.” An Điền thở dài rồi cất điện thoại vào, rồi giải thích với Tô Thanh Dương với vẻ nghiêm túc. “Lúc đầu tôi định dùng clip này để yêu cầu cô ấy bỏ qua cho tôi, chứ không hề muốn đưa lên mạng. Vì suy cho cùng, làm rách lòng cô ấy, tôi cũng không sống yên ổn được. Nhưng tôi cũng không thể cho cô ấy nghĩ rằng tôi là một quả hồng mềm muốn nắn sao thì nắn, nếu không sau này tôi sẽ phải lãnh đủ!”

Tô Thanh Dương nghe An Điền giải thích như thế, nụ cười bỗng nhạt dần. Anh không ngờ, An Điền lại suy nghĩ tinh tế và chu đáo đến vậy.

Song, chỉ sau khi trải qua những việc này, mới có bản lĩnh xử lý trôi chảy đến vậy!

Nếu không, những cô gái được bảo vệ kỹ càng, không có gì phải lo nghĩ kia, cũng sẽ không nhả nhận xin lỗi khi bản thân họ rõ ràng không làm sai.

An Diễm không chỉ chịu thiệt và nhận lỗi, mà còn nghĩ cách sau này nên bảo vệ mình thế nào. Có lẽ, mỗi một lần cẩn thận và chu đáo, đều là kinh nghiệm có được sau nhiều lần té ngã.

Vậy trước khi mình gặp An Diễm, cô ấy đã té ngã bao nhiêu lần rồi?

Nghĩ vậy, trong tim Tô Thanh Dương bỗng có mong muốn được bảo vệ An Diễm. Anh đã nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của An Diễm khi đọc những câu thơ về đôi bông tai san hô, cũng đã nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn không hề che giấu của An Diễm khi kiếm được tiền. Hôm nay, anh lại nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ phải nhượng bộ, nhưng vẫn có thể dùng trí tuệ để bảo vệ mình của An Diễm.

Vì vậy, Tô Thanh Dương rất muốn xem thử, khi An Diễm ở trước mặt mình, cười phá lên đầy hạnh phúc, dáng vẻ đó trông sẽ như thế nào?

“Phải rồi.” Tô Thanh Dương đột nhiên chớp mắt, nhìn An Diễm và hỏi: “Cô còn nhớ tối hôm đó khi chở cô về nhà, tôi đã nói sẽ mời cô ăn cơm. Tối nay cô có rảnh không?”

“Ồ.” An Diễm ngáp ngừng. Cô tưởng tối đó Tô Thanh Dương chỉ tiện miệng nói chơi, không ngờ anh ấy lại muốn mời mình thật!

“Hôm nay tôi có rất nhiều việc, cho nên...” An Diễm mỉm cười và nói xin lỗi Tô Thanh Dương, từ chối lời mời của anh.

Suy cho cùng, hai người có thân phận khác nhau, lại cùng làm chung công ty. Vừa rồi lại xảy ra chuyện đó, tình ngay lý gian, mình đừng đến gần Tô Thanh Dương vẫn tốt hơn.

“Thế à.” Tô Thanh Dương không ngờ rằng An Diễm sẽ từ chối mình. Anh ngáp ngừng một lúc lại hỏi: “Vậy tối mai cô có rảnh không?”

“Không.” An Diễm lắc đầu.

“Vậy ngày kia?”

“Tô tổng...” An Diễm mỉm cười một cách gượng gạo. Vừa rồi cô đã từ chối anh thẳng thừng vậy rồi, chẳng phải ý cô đã rất rõ rồi sao? Cô không muốn đi ăn với Tô Thanh Dương nữa!

“Tóm lại tôi phải mời cô đi ăn cơm. Cụ thể ngày nào đi, cô tự quyết định.” Trên khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương đã tỏ vẻ cứng rắn.

An Diễm thấy Tô Thanh Dương như thế, trong lòng bỗng có nghi ngờ: Tô tổng làm vậy, có phải là đang theo đuổi mình không?

48. Chương 48

Song, An Diễm lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình. Địa vị của Tô Thanh Dương quá cao, nên tầm nhìn của anh ấy cũng sẽ rất cao. Mình và Tô tổng chỉ mới gặp nhau vài lần, làm sao anh ấy lại có suy nghĩ đó với mình được chứ?

Có lẽ Tô Thanh Dương thực sự chỉ đánh giá cao mình mà thôi! Dù gì, tài năng thiết kế của mình đã bày ra ở đó. An Diễm tự hào nghĩ như vậy.

Đã là vậy, nếu An Diễm còn tiếp tục từ chối, thì có vẻ như cô hơi tự làm cao. Cô bèn nhún vai và nói: “Thôi được, tối ngày kia tôi rảnh. Đến lúc đó, Tô tổng sẽ tốn kém một bữa ra trò đấy.”

“Rất sẵn lòng.” Tô Thanh Dương nghe thấy An Diễm đồng ý, liền gạt đầu vui vẻ.

Hai người nhìn nhau và cười, rồi cùng đi đến phòng Kế hoạch.

Buổi tối của hai hôm sau...

An Diễm và Tô Thanh Dương cùng đến nhà hàng Tây nổi tiếng ở thành phố H.

An Diễm mặc một chiếc váy hoa dài cộc tay, phối với đôi giày cao gót màu nude và chiếc thắt lưng màu nude, tóc búi cao, trông rất thanh lịch. Cô đưa mắt nhìn quanh nhà hàng Tây được trang hoàng cao cấp và sang trọng kia, ngay lập tức tim gan run rẩy.

Sau bữa ăn hôm nay với Tô Thanh Dương, cô phải nhịn ăn cả tháng luôn rồi. Vì dù có chia đôi với Thanh Dương, hay là mời lại Tô Thanh Dương, thì số tiền này, cô cũng phải tiêu rồi!

“Có phải cô thấy khó chịu chỗ nào không? Tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm.” Sau khi Tô Thanh Dương và An Diễm ngồi xuống, anh đột nhiên thấy cô có gì đó không đúng.

Tiền sinh hoạt tháng này của tôi sắp không còn nữa, sắc mặt tôi có thể tốt được à? An Diễm muốn khóc nhưng không khóc được, chỉ có thể mỉm cười và nói với Tô Thanh Dương: “Tôi không sao.”

Tuy nhiên, lúc này trong lòng An Diễm đã hạ quyết tâm: Sau này tuyệt đối không được làm việc quá khả năng nữa. Nếu Tô Thanh Dương hay ai khác mời cô đi ăn cơm, cô sẽ nói thẳng với người đó rằng mình không có tiền, không muốn nợ ân tình, cũng không muốn lợi dụng người khác. Vì vậy, tốt hơn là về nhà ăn mì ăn liền vậy!

Cây đàn vĩ cầm ở bên cạnh đang phát ra một bản nhạc êm dịu, ánh đèn mờ mờ, ngọn nến lấp lánh, bầu không khí khá ổn.

Tô Thanh Dương chu đáo cắt miếng bít tết ra và đẩy đến trước mặt An Diễm.

An Diễm lí nhí cảm ơn rồi bắt đầu ăn.

Bầu không khí của bữa ăn rất tuyệt. An Diễm và Tô Thanh Dương cũng trò chuyện rất vui vẻ, chủ đề xoay quanh việc thiết kế thời trang, tâm đầu ý hợp, cứ cảm thấy gặp nhau quá muộn màng. Hai người cứ mãi trò chuyện với nhau, cảm thấy gần gũi hơn rất nhiều.

Ngay lúc này, một nhóm người nhao nhao đi về hướng An Diễm và Tô Thanh Dương. Mặc dù không ai lên tiếng, nhưng bộ dạng đầy lại rất đáng chú ý đến.

An Diễm và Tô Thanh Dương cũng không ngoại lệ. Hai người họ quay đầu lại thì nhìn thấy một cô gái ăn mặc sang trọng, đang khoác tay một anh chàng cao lớn và đẹp trai, đang đi vào nhà hàng với nhóm người đông đúc đó.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy mặt của anh chàng kia, An Diễm không kìm được cái bĩu môi: Đúng là trùng hợp thật! Ra ngoài ăn bữa cơm, vậy mà cũng gặp được Cố Thiên Tuấn và vợ anh chơi trò ân ái.

Chơi trò ân ái, sẽ chết nhanh!

An Diễm lẩm bẩm câu này đầy ác ý, trong lòng cuối cùng cũng cân bằng hơn một chút, rồi quay sang tiếp tục ăn bít tết của mình.

Nhưng Tô Thanh Dương cũng đã nhìn thấy Cố Thiên Tuấn. Là một người trong giới kinh doanh của thành phố H, Tô Thanh Dương phải đứng dậy và nói vài câu với Cố Thiên Tuấn.

Tô Thanh Dương đứng dậy và đi đến cạnh An Diễm. Anh cúi đầu và ghé sát vào An Diễm, rồi nói khẽ: “Cùng tôi qua chào hỏi vài câu với Cố tổng nào.”

Trong lòng An Diễm lập tức có hàng vạn lần không muốn, nếu biết trước sẽ như vậy, cô sẽ không đến nơi xa hoa này đâu. Nếu cô và Tô Thanh Dương đi đến quầy hàng ven đường, đảm bảo sẽ không đụng mặt với Cố Thiên Tuấn xui xẻo này, cũng sẽ không bị buộc phải đi cùng Tô Thanh Dương qua chào hỏi anh!

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương không biết gì cả. Anh cứ nghĩ rằng giới thiệu cho An Diễm làm quen với Cố Thiên Tuấn, vậy sẽ có lợi cho An Diễm.

An Diễm bây giờ cũng không có lý do rõ ràng để từ chối Tô Thanh Dương, nên đành phải gật đầu.

Cô cúi gằm mặt xuống với vẻ bất lực, đi theo sau Tô Thanh Dương đến chỗ Cố Thiên Tuấn và vợ anh.

“Cố tổng, xin chào.” Tô Thanh Dương nhìn Cố Thiên Tuấn, mỉm cười và đưa tay ra.

Cố Thiên Tuấn đang mặc một bộ vest màu xám bạc, không thắt cà vạt, bên trong là áo sơ mi màu trắng. Khuôn mặt đẹp trai và độc đoán tỏa ra hơi thở của một nhà vua, khắp người tỏa ra vẻ trầm tĩnh kín đáo. Bất kể đang ở nơi nào, cũng đều là tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người.

“Tô tổng, xin chào.” Cố Thiên Tuấn khẽ bắt tay Tô Thanh Dương, sau đó thả nó ra một cách kịp thời. Từ đầu đến cuối, anh không hề nhìn về phía An Diễm đang đứng sau lưng Tô Thanh Dương, như thể cô không hề tồn tại vậy.

“Đây là vợ tôi, Mộng Chỉ.” Dù ở bất cứ dịp nào, bất cứ ở đâu, Cố Thiên Tuấn đều tuyên bố với mọi người rằng, người phụ nữ đứng cạnh anh là người vợ hợp pháp duy nhất mà anh yêu. Việc này thì tất cả mọi người ở thành phố H đều biết.

Do đó, ngay cả khi Chu Mộng Chỉ chỉ xuất hiện vài lần ở những dịp quan trọng, chưa bao giờ xuất hiện bên ngoài, ngoại hình và gia cảnh của cô cũng hiếm người biết đến, nhưng danh tiếng của cô cũng chưa hẳn đã thua kém Cố Thiên Tuấn.

Cùng lúc với sự tò mò về ngoại hình và gia cảnh của Chu Mộng Chỉ, mọi người càng tò mò hơn về bí quyết giữ chồng của cô. Rốt cuộc cô đã dùng cách gì mà có thể làm cho Cố Thiên Tuấn hô mưa gọi gió ở thành phố H lại hết mực yêu chiều cô như vậy.

Sau khi tiếp xúc bằng mắt một cách lịch sự với Chu Mộng Chỉ, Tô Thanh Dương cũng bắt tay cô: “Chị Cố, xin chào.”

“Chào anh.” Chu Mộng Chỉ khẽ gật đầu, cử chỉ thật thanh lịch.

Còn An Diễm, nhân lúc Tô Thanh Dương, Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn chào hỏi nhau, cô đã lén quan sát Chu Mộng Chỉ.

Không thể không thừa nhận, Chu Mộng Chỉ được Cố Thiên Tuấn yêu chiều như vậy là vì có lý do. So với hôm gặp mặt trong nhà vệ sinh ở buổi tiệc của Lâm Thị, sắc mặt của Chu Mộng Chỉ bây giờ đã tốt hơn nhiều.

Chu Mộng Chỉ là loại người đẹp bệnh tật, dùng câu “khi nhả nhận như hoa soi mặt nước, lúc hành động như liễu bay theo gió” để hình dung Chu Mộng Chỉ, cũng không hề quá đáng chút nào. Những đường nét trên khuôn mặt của cô không quá nổi bật, nhưng ghép chúng lại với nhau thì lại rất hài hòa. Một đôi mắt đào long lanh, chân mày lá liễu, cái mũi nhỏ và thanh tú, cộng thêm cái miệng anh đào nhỏ, ghép với khuôn mặt lớn bằng lòng bàn tay. Ngay cả khi An Diễm nhìn thấy cô cũng có mong muốn được bảo vệ mà không thể giải thích được.

Trang phục của Chu Mộng Chỉ cũng rất cao cấp. Một chiếc váy hở vai màu tím nhạt, ngoài chân váy có đính vài viên kim cương lấp lánh ra thì không còn trang trí nào khác, đơn giản nhưng thanh lịch.

Đặc biệt là sợi dây chuyền kim cương màu hồng trên cổ, dù dưới ánh đèn mờ mờ nhưng cũng rất bắt mắt.

Khi nhìn thấy viên kim cương màu hồng, hai mắt của An Diễm lóe sáng. Về sợi dây chuyền kim cương màu hồng này, giới giải trí cũng đã đưa tin. Đại phú hào của thành phố H, Cố Thiên Tuấn, đã chi hàng chục triệu để đấu giá cho vợ yêu viên kim cương đắt giá nhất trong lịch sử này.

Lúc đó, An Diễm vẫn sống trong căn hộ nhỏ ở thành phố S, đang lo lắng về tiền sinh hoạt và tiền học phí của con trai An An. Khi thấy tin này, cô đã không kiềm được tiếng cười nhạo.

Vì vậy, cho đến hôm nay, nhìn thấy sợi dây chuyền kim cương màu hồng này được đeo trên cổ của chủ nhân nó, An Diễm cảm thấy hơi gai mắt.

Khi An Diễm lén nhìn Chu Mộng Chỉ, ánh mắt của Chu Mộng Chỉ cũng dừng lại trên người An Diễm.

49. Chương 49

Ừm, khuôn mặt trái xoan căng mọng, trang điểm nhẹ, vừa nhìn làn da là biết rất đẹp. Đôi môi mềm mại và mịn màng, mũi ngọc cao và thẳng, còn cả đôi mắt đào hút hồn, trông thật đẹp nhưng lại làm người ta chán ghét!

Trên mặt Chu Mộng Chỉ nở một nụ cười đúng mức, nhưng trong lòng lại đầy ý thù địch với An Điềm. Không biết tại sao, khi vừa nhìn thấy An Điềm, cô ta bỗng cảm thấy không thích An Điềm mà không rõ lý do!

Cũng phải, chỉ cần là phụ nữ xinh đẹp, cô ta đều không thích, và cũng không muốn dòm ngó đến.

Tuy nhiên, Chu Mộng Chỉ là người rất biết chừng mực. Với những người phụ nữ có thân phận và địa vị quan trọng, dù xinh đẹp hay không, dù mình có ghét họ hay không, cô ta cũng sẽ giao thiệp rất chân thành.

Có điều, Chu Mộng Chỉ nhận ra mình chưa bao giờ nhìn thấy cô gái này trong giới người nổi tiếng. Vả lại, cách ăn mặc của cô cũng không đẹp lắm, chắc cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, ít ra là không đáng để mình đến làm quen.

Do đó, Chu Mộng Chỉ chỉ xem An Điềm như người qua đường, nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ lịch sự với cô.

An Điềm cảm thấy rối rắm trong lòng, nhưng cũng gật đầu với Chu Mộng Chỉ.

Còn với Chu Mộng Chỉ, An Điềm không thể không ghét. Suy cho cùng, bốn năm trước hoặc là trước đó nữa, cô ta đã làm người thứ ba, còn cướp đi trái tim Cố Thiên Tuấn, làm Cố Thiên Tuấn ly hôn với mình, làm cuộc sống của mình thay đổi 180 độ.

Dù vào cái đêm mưa gió của bốn năm trước, Cố Thiên Tuấn đã nói với cô rằng, Chu Mộng Chỉ và Cố đã quen nhau trước, và họ đã yêu nhau nhiều năm rồi.

An Điềm cảm thấy mình là người ngây thơ nhất. Cô chỉ thích một người mà thôi, nếu Cố Thiên Tuấn không thích cô thì có thể nói thẳng ra.

Anh không nên cười mình nếu không thích mình, vậy mà anh còn cùng Chu Mộng Chỉ đóng vai người bị hại nữa chứ. Do đó, Cố Thiên Tuấn chắc chắn là một tên cặn bã. Còn Chu Mộng Chỉ, cũng là người thứ ba giúp người xấu làm điều ác!

Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn, An Điềm cô đều ghét!

Lúc này, dường như Cố Thiên Tuấn mới nhìn thấy An Điềm đang đứng phía sau Tô Thanh Dương, anh liền hỏi Tô Thanh Dương bằng giọng khách sáo: “Cô đây là...”

Tô Thanh Dương quay đầu lại nhìn An Điềm, mỉm cười kín đáo và nói: “Cô ấy, cô ấy là...”

Tô Thanh Dương rất muốn nói rằng An Điềm là bạn gái của mình, nhưng anh lại hơi do dự, lo rằng An Điềm sẽ cảm thấy mất tự nhiên khi phải đối mặt với lời tỏ tình bất ngờ của mình.

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương lại suy nghĩ theo một hướng khác. Một lời tỏ tình bất ngờ, có lẽ sẽ mang lại hiệu quả bất ngờ. Dù sao, bây giờ người anh thích chính là An Điềm.

Song, thời gian không chờ đợi ai. Ngay khi Tô Thanh Dương muốn nói An Điềm là bạn gái của mình, An Điềm đã tự lên tiếng: “Xin chào anh Cố, tôi là nhân viên của công ty Tô Thị.”

An Điềm không biết rằng Cố Thiên Tuấn đã thực sự quên mình hay đang giả vờ rằng không biết mình đang là nhân viên của công ty Tô Thị. Nhưng xem ra chỉ có một mục đích duy nhất: Anh ta muốn chứng tỏ rằng anh ta không có liên quan gì đến mình, hơn nữa không muốn để Chu Mộng Chỉ biết được mối quan hệ giữa họ.

“Vâng, chào cô.” Cố Thiên Tuấn chỉ gật đầu chứ không đưa tay ra, thậm chí còn không đưa mắt nhìn vào An Điềm.

“An Điềm là một nhà thiết kế thời trang rất tài năng, cũng là bạn của tôi.” Tô Thanh Dương nghe thấy An Điềm thanh minh thân phận của mình, liền có cảm giác hơi hụt hẫng: Thậm chí An Điềm còn không nói họ là bạn của nhau nữa!

“Tô tổng, anh quá khen rồi.” An Điềm và Tô Thanh Dương nhìn nhau và mỉm cười.

“Cô là An Nhiên?” Chu Mộng Chỉ nghe thấy lời Tô Thanh Dương nói, ngay lập tức dựng ngược đôi chân mày lá liễu, dáng vẻ vừa ngạc nhiên vừa hoảng loạn.

“Không phải. Mộng Chỉ à, cô ấy tên An Điềm.” Cố Thiên Tuấn vội đỡ lấy Chu Mộng Chỉ đang sắp té ngã, giải thích với vẻ lo lắng. “Em nghe nhầm rồi, không phải An Nhiên đâu.”

“Ồ, hóa ra là thế.” Chu Mộng Chỉ thất thần chậm rãi gật đầu, rồi thở phào nhẹ nhõm: Phải rồi, cô An Nhiên đó đã biến mất nhiều năm rồi, có lẽ đã chết từ lâu rồi cũng nên, mình không cần phải làm ầm lên như thế. Nhưng, dù cô ta còn sống, mình cũng có cách bắt cô ta phải chết!

“Mộng Chỉ, em đừng lo lắng. Chuyện quá khứ đã qua rồi, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Việc đó, sẽ không bao giờ có lần thứ hai.” Cố Thiên Tuấn nói lời yêu thương như thể không có ai bên cạnh, và kiên nhẫn an ủi Chu Mộng Chỉ.

Anh biết việc mình kết hôn với An Nhiên là một chương ngại tâm lý mà Chu Mộng Chỉ không thể vượt qua được. Do đó, mỗi lần nhắc đến hai chữ “An Nhiên”, anh đều sẽ chân thành an ủi Chu Mộng Chỉ.

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu hài lòng.

An Điềm nhìn thấy màn trình diễn của Chu Mộng Chỉ, không thể kìm được tiếng cười nhạo trong lòng: Sao hả? Làm người thứ ba nên chột dạ à? Nghe đến tên tôi thì sợ chết khiếp. Nếu cô biết tôi thực sự là cô An Nhiên đó, liệu cô có sợ đến ngất đi không?

“Chị Cố à, sao nhắc đến cái tên An Nhiên, chị liền cảm thấy không khỏe vậy?” An Điềm vốn rất tinh mắt, nhưng nếu là người khác có biểu hiện này, cô sẽ không bao giờ hỏi đến. Nhưng quan trọng là, hai người họ không phải là người khác, mà là một tên đàn ông cặn bã và vợ bé mà!

Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ càng không muốn nhắc đến, cô lại càng phải nhắc!

“Tôi...” Chu Mộng Chỉ cắn môi, nhất thời không nói được gì, chỉ quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt cầu cứu.

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Thiên Tuấn lập tức nhìn sang An Điềm. Anh dùng ánh mắt cảnh cáo: An Điềm, tốt nhất cô nên yên phận đi.

Tất nhiên An Điềm hiểu ý của Cố Thiên Tuấn, anh kêu cô bớt nói lại đi!

Nhưng, tại sao phải vậy chứ? Chu Mộng Chỉ, cô có bản lĩnh giành đàn ông, đừng không có bản lĩnh thừa nhận chứ!

“Lẽ nào cô An Nhiên đó, là bạn của chị à? Hay là người khiến chị không bao giờ quên được?” An Điềm nhướn mày và tiếp tục hỏi.

“Cô An, cô nói nhiều quá rồi đấy!” Cuối cùng, Cố Thiên Tuấn không chịu được phải ra mặt lên tiếng. Anh cố kìm nén cơn giận và gồng gọng nói với An Điềm từng chữ một.

“Tôi chỉ quan tâm chị Cố thôi, vì tôi thấy sắc mặt của chị ấy không được tốt lắm!” An Điềm giả vờ rất lo lắng, rồi nhìn vào Chu Mộng Chỉ.

Trong mắt Chu Mộng Chỉ lóe lên vẻ ghê tởm và khinh bỉ: Cô gái này, nói nhảm nhiều quá, muốn thu hút sự chú ý của Thiên Tuấn à? Nhưng cô nhầm rồi, Thiên Tuấn rất ghét những cô gái nói nhiều! Làm trò hề! Cô hoàn toàn không đáng để tôi phải cảnh giác!

Và rồi, trên mặt của Chu Mộng Chỉ lại nở một nụ cười ngọt ngào. Cô ta khẽ vỗ vai Cố Thiên Tuấn và khuyên nhủ: “Không sao đâu, Thiên Tuấn à, cô An cũng chỉ quan tâm em thôi mà.”

Cố Thiên Tuấn nhìn Chu Mộng Chỉ, cơn giận cũng không còn quá lớn, nhưng anh vẫn dùng ánh mắt cảnh cáo An Điềm.

Lúc này, Tô Thanh Dương đã ra mặt. Chứng kiến cuộc đối thoại giữa ba người họ, anh cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Anh đành phải đổi đề tài và nói với An Điềm: “An Điềm à, tên của cô là điềm trong điềm tỉnh, nên đừng bó buộc với cô An Nhiên không liên quan gì đó nữa!”

An Điềm không ngờ Tô Thanh Dương lại diễn giải tên của mình như thế. Cô liền ngước đầu lên, mỉm cười và nhìn Tô Thanh Dương: Tổng giám đốc Tô đúng là một người tài hoa, lịch sự và hiền lành!

Ha, còn là điềm của điềm tinh, chứ không phải là điềm của điềm báo à? Cố Thiên Tuấn vừa rồi vẫn còn tức giận đã lập tức cười thầm trong lòng, và đã nhìn thấy rõ sự tương tác ẩn ý giữa An Điềm và Tô Thanh Dương.

50. Chương 50

Cố Thiên Tuấn biết rất rõ người mình yêu là Chu Mộng Chỉ, nhưng khi nhìn thấy An Điềm liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác ngay trước mặt mình mà không hề có chút kiêng kỵ, trong lòng Cố Thiên Tuấn bỗng dậy sóng.

“Không ngờ cô An là một nhà thiết kế thời trang xuất sắc.” Cố Thiên Tuấn lên tiếng, làm gián đoạn cuộc trò chuyện bằng mắt của An Điềm và Tô Thanh Dương. “Kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng tôi cũng sắp đến rồi, vì vậy tôi muốn đặt may cho cô ấy một chiếc váy độc nhất vô nhị trên thế giới. Không biết cô An có ý muốn thiết kế một chiếc váy cho vợ tôi không?”

Lời của Cố Thiên Tuấn vừa dứt, cả ba người còn lại đều sững sờ.

Chu Mộng Chỉ quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, trong lòng có chút không vui: Thiên Tuấn bị sao vậy? Quần áo của mình đều do các nhà thiết kế thời trang hàng đầu thiết kế riêng cho mình mà.

Vào một ngày quan trọng như ngày kỷ niệm ngày cưới, Thiên Tuấn lại kêu một nhà thiết kế không ai biết đến thiết kế quần áo cho mình!

Còn Tô Thanh Dương và An Điềm cũng sững sờ. Họ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng có thắc mắc tương tự như Chu Mộng Chỉ.

Anh chàng Cố Thiên Tuấn này đang làm khó mình, hay đang cho mình cơ hội kiếm tiền đây!

Trong lòng An Điềm cũng rất thắc mắc, bỏ qua việc vừa rồi cô cố tình chọc Cố Thiên Tuấn không vui, thì với bản tính của Cố Thiên Tuấn, không ngại chân cô là tốt lắm rồi, sao có thể cho cô cơ hội thiết kế quần áo cho Chu Mộng Chỉ chứ?

Chu Mộng Chỉ là vợ của phú hào mà, ngoại trừ những ngôi sao tên tuổi luôn đi đầu về thời trang, tiếp đó là vợ của phú hào còn gì. Khi họ theo chồng ra ngoài dự tiệc, chỉ cần mặc trang phục do ai thiết kế, thì nhà thiết kế đó sẽ nổi tiếng ngay sau một đêm!

Do đó, dù suy nghĩ theo hướng nào, An Điềm đều thấy việc này chỉ có lợi chứ không có hại. Nếu làm không tốt, cùng lắm chỉ bị Chu Mộng Chỉ chê vài câu, không mặc chiếc váy đó, sau đó nhận được lời đánh giá “người mới cần phải cố gắng hơn”!

Nhưng nếu làm tốt, giá trị và danh tiếng của An Điềm không phải chỉ tăng một hai điểm.

“Tôi nghĩ cô An Điềm sẽ rất sẵn lòng.” Ngay khi An Điềm vẫn đang nghi ngờ động cơ của Cố Thiên Tuấn, Tô Thanh Dương đã lên tiếng đồng ý thay cho An Điềm.

Đây là việc có lợi cho cả An Điềm và công ty Tô Thị. Dù đứng trên phương diện cá nhân hay nghĩ cho lợi ích công ty, An Điềm nhận lời chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Tô tổng, tôi...” An Điềm trợn mắt nhìn Tô Thanh Dương: Cô còn chưa đồng ý mà trời! Thiết kế quần áo cho vợ của tên cặn bã Cố Thiên Tuấn đó, cô vẫn chưa suy nghĩ xong mà. Tô tổng, sao mới đó mà anh đã hứa rồi?

Tô Thanh Dương đâu biết rằng giữa An Điềm và Cố Thiên Tuấn từng có mối quan hệ như vậy! Anh khẽ cúi đầu và ra hiệu bằng mắt với An Điềm: Đây là một cơ hội hiếm có, nên cứ quyết định vậy đi nhé. An Điềm à, cô mau đồng ý đi nào.

An Diễm khẽ thở dài: Thôi vậy, cô không thể để chuyện cũ trôi theo gió, nhưng cũng không thể mãi tự trách mình được. Đúng là cô có khúc mắc với tên cận bã Cố Thiên Tuấn, nhưng cô đâu có ghét tiền. Dù sao, cô cũng kiếm tiền bằng khả năng của mình, chứ không phải đón nhận sự đền bù của Cố Thiên Tuấn.

Vả lại, bây giờ mình đang cần tiền, mình không được phép quá kiêu ngạo! Cô thà chết chứ không đi ăn xin, nhưng con trai của cô, An An, vẫn cần một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ!

Vừa nghĩ đến An An, An Diễm cũng thấy vui mừng, vì kể từ tối hôm đó, Cố Thiên Tuấn không còn hỏi về chuyện của An An nữa. Có lẽ Cố Thiên Tuấn cũng đã nhìn thấy sự hận thù của mình với anh ta, nên anh ta sẽ không suy nghĩ theo hướng đó nữa.

Mong rằng Cố Thiên Tuấn và mình chỉ liên quan trong công việc!

Sau khi An Diễm thăm cầu nguyện trong lòng, liền khẽ nói với Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ: “Cám ơn Cố tổng và chị Cố đã cho tôi cơ hội này.”

“Không có gì. Hãy làm thật tốt, tôi mong chờ tác phẩm của cô.” Tuy trong lòng Chu Mộng Chỉ có chút không vui, nhưng cô ta sẽ không nói ra, lại càng không thể hiện mặt.

Nếu Cố Thiên Tuấn đã quyết định vậy rồi, tất nhiên cô ta phải tỏ ra vui vẻ, đồng thời cũng không quên khuyến khích An Diễm với vẻ thấu hiểu.

“Cám, cám ơn chị Cố.” An Diễm mỉm cười gượng gạo với Chu Mộng Chỉ. Thành thật mà nói, An Diễm không hiểu Chu Mộng Chỉ. Nhưng người như vậy, nếu không có oán hận với mình, An Diễm nghĩ rằng cô cũng sẽ thích một cô gái dịu dàng và có học thức như Chu Mộng Chỉ.

“Vậy xin được hỏi chị Cố, với trang phục của mình, chị có yêu cầu gì không?” An Diễm nghĩ rằng, nếu đã đồng ý với Chu Mộng Chỉ, thì cô nên làm cho thật tốt. Đây là việc mà một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp nên làm. Dù bộ trang phục này được mặc trên người của ai, thì cũng được vẽ ra từ bàn tay của cô, nên chính cô phải hài lòng trước đã.

“Tất cả tùy theo sự sáng tạo của cô, cô có thể tự do phát huy.” Trong lòng Chu Mộng Chỉ rất khinh thường An Diễm, vì quần áo được thiết kế bởi một người không có danh tiếng như An Diễm, cô ta sẽ không bao giờ mặc nó.

Dù gì vào ngày kỷ niệm ngày cưới cũng phải thay vài bộ, nếu Cố Thiên Tuấn không cố tình đề cập đến, cô ta sẽ không mặc nó. Ngay cả khi An Diễm đã may ra, cô ta cũng chưa chắc đã mặc nó. Vì vậy, tất nhiên sẽ không có yêu cầu gì đối với An Diễm.

“Nhưng, ngay cả yêu cầu cơ bản, chị cũng không có sao?” An Diễm hơi khó xử. Ngay cả phong cách, đường nét mà Chu Mộng Chỉ cũng không nói với cô, vậy cô nên bắt đầu như thế nào đây?

Phải biết rằng, trang phục đặt may riêng rất rắc rối, trước hết cần phải hiểu phong cách ưa thích của khách hàng và yêu cầu về chất vải của họ.

Sau đó mới bắt đầu vẽ mẫu, chọn màu vải, chất vải và các vật liệu liên quan khác.

Hơn nữa, trong tình huống này, An Diễm hứa với Cố Thiên Tuấn sẽ thiết kế trang phục cho Chu Mộng Chỉ, không phải là đồng ý dưới danh nghĩa của công ty Tô Thị.

Do đó, An Diễm cảm thấy tốt nhất mình không nên sử dụng tài nguyên của công ty.

Một khi như vậy, An Diễm còn phải đảm nhận vai trò của nhân viên thu mua, phải tiến hành xác nhận, đánh giá, nhận xét hoặc chỉnh sửa bản vẽ, mẫu áo, loại vải, màu vải và các vật liệu liên quan khác.

Nếu cần, An Diễm phải tìm đến tận nơi, hoặc vẽ lại mẫu áo mới, để tiện trao đổi trực tiếp và nhanh chóng hơn với Chu Mộng Chỉ, đồng thời đưa ra báo giá sơ bộ.

Tiếp theo, nếu Chu Mộng Chỉ đồng ý với bản vẽ và báo giá sơ bộ, An Diễm sẽ phải sắp xếp đặt mẫu may. Nếu Chu Mộng Chỉ đã có sẵn mẫu vải hay chất liệu yêu thích, vậy thì sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nhưng, có vẻ như vừa rồi Cố Thiên Tuấn bảo mình thiết kế quần áo cho Chu Mộng Chỉ, dường như cũng là hứng thú nhất thời, làm gì có sẵn mẫu vải hay chất liệu.

Do đó, An Điềm phải chọn ra vài mẫu vải tương tự, dựa theo cảm nhận của riêng mình.

Chọn màu vải cũng rất tốn công. Nếu Chu Mộng Chỉ rất chú trọng đến màu sắc vải, An Điềm sẽ chọn loại vải có màu giống hoặc gần giống, nhưng có chất liệu hoặc họa tiết khác để dùng.

Nếu Chu Mộng Chỉ rất chú trọng đến cảm giác, độ dày và họa tiết vải, An Điềm nên sử dụng loại vải giống vậy để may mẫu, nhưng màu sắc sẽ khác.

Sau khi An Điềm may xong áo mẫu, cô còn phải trao đổi với Chu Mộng Chỉ, nhờ cô ta xác nhận kiểu dáng, chất liệu vải, màu sắc và kích cỡ của mẫu áo.

Cuối cùng, mới thực hiện thành phẩm.

Nghĩ đến một quá trình phức tạp như vậy, An Điềm nhìn vào Chu Mộng Chỉ với vẻ háo hức hơn, hy vọng cô ta có thể đưa ra một số yêu cầu cụ thể với mình.

Song, những lời tiếp theo của Chu Mộng Chỉ đã khiến An Điềm hoàn toàn thất vọng.

51. Chương 51

“Không có yêu cầu nào cả, tôi sẽ cho cô đủ không gian để phát huy. Hãy làm thật tốt! Tôi nghĩ kết quả chắc chắn sẽ làm tôi bất ngờ!” Chu Mộng Chỉ vẫn rất lịch sự với An Điềm, nhưng vẫn không chịu đưa ra bất cứ yêu cầu nào cho cô.

“Được, được rồi.” An Điềm ngập ngừng, tự nhiên cảm thấy sức lực đã giảm đi nhiều.

Tô Thanh Dương cũng không ngờ được rằng Chu Mộng Chỉ lại không cung cấp cho An Điềm dù chỉ một yêu cầu cụ thể. Làm vậy, mặc dù đã cho An Điềm một không gian đủ lớn để phát huy, nhưng, An Điềm hoàn toàn không hiểu gì về Chu Mộng Chỉ, rất dễ thiết kế ra một chiếc váy có phong cách khác, hoặc không được Chu Mộng Chỉ ưng ý.

Tuy nhiên, vì bản thân anh đã đóng góp vào quyết định này, An Điềm lại là người mà anh đánh giá rất cao, nên anh chắc chắn sẽ giúp An Điềm hoàn thành việc này.

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương liền đưa mắt khích lệ An Điềm, An Điềm cũng đành phải gật đầu với anh. Việc đã đến nước này, không còn cơ hội để xoay chuyển nữa.

Cố Thiên Tuấn đã nhìn thấy sự tương tác bằng mắt giữa Tô Thanh Dương và An Điềm, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác lạ lùng: Hai người họ, có phải sẽ sớm ở bên nhau không?

Nhưng, việc này thì có liên quan gì đến mình? Anh đề nghị An Điềm thiết kế quần áo cho Chu Mộng Chỉ, là muốn An Điềm nhìn rõ vị trí của mình. Cô chỉ là một nhà thiết kế thời trang, còn Chu Mộng Chỉ, là người vợ duy nhất của Cố Thiên Tuấn anh.

Song, khi Cố Thiên Tuấn đưa ra yêu cầu này, dường như ngoài vẻ ngạc nhiên và ghê tởm, An Điềm không có biểu cảm nào khác. Dường như cô không hề ganh tỵ về tình cảm giữa mình và Mộng Chỉ, lại càng không quan tâm đến việc mình yêu ai!

Lẽ nào An Điềm thực sự chỉ còn lại oán hận với mình sao?

Cố Thiên Tuấn khẽ lắc đầu để cho cảm giác kỳ lạ trong lòng mình biến mất càng sớm càng tốt. Cố Thiên Tuấn đưa tay ra và vỗ nhẹ lên bàn tay đang khoắc ngang tay mình của Chu Mộng Chỉ, trên khuôn mặt nghiêm nghị đã có đôi chút dịu dàng: “Được rồi, chúng tôi đi ăn cơm thôi.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, rồi cùng Cố Thiên Tuấn đi đến chỗ bàn ăn được đặt trước cách đó không xa.

“Mộng Chỉ, anh Tô vừa rồi là tổng giám đốc của công ty Tô Thị. Bộ trang phục làm cho em lần này, cũng xem như là một thử thách cho công ty họ. Nhưng em phải biết rằng, vào ngày kỷ niệm ngày cưới, quà dành

cho em, tất nhiên sẽ không chỉ có mỗi một bộ quần áo được thiết kế bởi một nhà thiết kế thời trang chưa ai biết đến.” Cố Thiên Tuấn vừa cười lại liền hạ giọng giải thích với Chu Mộng Chỉ lý do thứ hai vì sao lại làm việc này, đồng thời cũng hứa với Chu Mộng Chỉ sẽ mua quà cho cô ta.

Suy cho cùng, Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ đã ở bên nhau nhiều năm. Bản tính hay lo lắng suy nghĩ của Chu Mộng Chỉ, anh cũng biết rõ. Vì để Chu Mộng Chỉ không lo nghĩ nhiều, Cố Thiên Tuấn sẽ kiên nhẫn giải thích động cơ của việc mình làm.

“Vâng, Thiên Tuấn, dù anh làm gì, em cũng sẽ ủng hộ anh. Cảm ơn anh đã đích thân bảo người khác thiết kế trang phục cho em.” Chu Mộng Chỉ nghe thấy Cố Thiên Tuấn giải thích như thế, chút khó chịu và nghi ngờ vừa rồi đã giảm bớt nhiều.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Chu Mộng Chỉ, cũng đã gạt đầu yên tâm.

Ở phía bên này, An Diễm và Tô Thanh Dương tiễn Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ đi thì trở về chỗ ngồi của mình, nhưng bây giờ An Diễm ăn mà không còn thấy ngon nữa.

Cố Thiên Tuấn kêu mình thiết kế quần áo cho vợ anh ta, vậy là có ý gì? Cho mình cơ hội để trở nên nổi tiếng là giả, thể hiện tình yêu để đả kích mình mới là thật chứ gì!

Thật buồn cười! Rõ ràng mình và Cố Thiên Tuấn đã không còn liên quan gì nữa, tự nhiên chạy đến trước mặt mình để thể hiện tình yêu làm gì!

An Diễm cầm cái nĩa chọc chọc vào miếng bít tết kia, làm nó không còn hình dạng gì nữa: Cố Thiên Tuấn, dù anh cưới vợ sinh con, hay bạo lực gia đình rồi ly hôn, đều chẳng liên quan gì đến tôi!

“Cô sao thế? Món ăn không hợp với khẩu vị của cô à?” Tô Thanh Dương đã nhanh chóng nhận thấy những thay đổi trong tâm trạng của An Diễm.

Theo lý mà nói, có được một cơ hội tốt như vậy để thể hiện bản thân, An Diễm phải rất vui mới đúng, nhưng trông cô ấy như thể đang có rất nhiều tâm sự.

“Không phải.” An Diễm lắc đầu và nói: “Ngon lắm, chỉ là, tôi thấy hơi no rồi.”

“Là vì chuyện vừa rồi Cố tổng kêu cô thiết kế quần áo cho vợ anh ấy à?” Tô Thanh Dương nghĩ rằng mình đã nhìn thấu suy nghĩ của An Diễm, liền nói bằng giọng khuyến khích. “Đừng tạo áp lực lớn quá, tôi tin cô có khả năng này.”

“Vâng, cảm ơn Tô tổng.” An Diễm gật đầu, cũng không giải thích thêm. Suy cho cùng, việc cô và Cố Thiên Tuấn từng kết hôn, cả hai người họ đều hiểu ý ngầm và không muốn nói ra. Cô cũng muốn thêm một chuyện chẳng thành một chuyện.

“Nếu cô không muốn ăn nữa, vậy tôi đưa cô về nhà. Về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai bắt đầu thiết kế quần áo của chị Cố.” Tô Thanh Dương đặt dao nĩa xuống, nhìn An Diễm và nói.

“Vâng.” An Diễm gật đầu. Hôm nay đụng mặt Cố Thiên Tuấn đã làm mất tâm trạng tốt của cô, bây giờ về nhà và nghỉ ngơi vậy.

Tô Thanh Dương đã từng đưa An Diễm về nhà một lần, nên đã nhớ địa chỉ nhà cô.

Trên đường đi, hai người vẫn trò chuyện với nhau, tâm trạng của An Diễm cũng dần thư thái hơn thông qua cuộc trò chuyện với Tô Thanh Dương.

Xe của Tô Thanh Dương sắp đến dưới chân căn hộ của An Diễm. Anh mở cửa xe cho An Diễm, nhìn An Diễm xuống xe.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về, Tô tổng.” Giọng An Diễm khe khẽ, bày tỏ lòng biết ơn của mình với Tô Thanh Dương.

“Ở công ty, chúng ta là đồng nghiệp. Nhưng vào lúc riêng tư, chúng ta xem như là bạn bè. Nên gọi tôi là Thanh Dương đi.” Tô Thanh Dương khẽ cười, nhưng cảm giác như gió xuân làm người ta rất thoải mái.

“Ồ, Thanh Dương, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” An Diễm do dự một lúc rồi mỉm cười với Tô Thanh Dương.

“Ừm, chúc ngủ ngon.” Tô Thanh Dương ngược đôi mắt sáng lên nhìn An Điềm, khiến cô bất giác cúi mắt xuống, né tránh ánh mắt của anh.

Bây giờ, An Điềm dường như cũng đã nhận thấy điều gì đó. Hình như, Tô Thanh Dương thực sự có tìm cảm khác thường đối với mình, chỉ là...

Ngay khi An Điềm đang suy nghĩ mông lung, Tô Thanh Dương đột nhiên bước tới, nhân lúc An Điềm vẫn đang thờ người ra đó, hôn nhẹ lên vầng trán mịn màng của cô.

Cái chạm ấm áp và ẩm ướt đó khiến trái tim An Điềm giật bắn một phát. Cô hoảng hốt liếc nhìn Tô Thanh Dương, rồi quay người chạy về căn hộ của mình!

Còn Tô Thanh Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn An Điềm vội vàng chạy đi, và không kìm được nụ cười mỉm. Về mặt xấu hổ của An Điềm, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Có lẽ cô ấy bị hoảng sợ bởi hành động vừa rồi của mình, vậy cứ cho cô ấy chút thời gian để suy nghĩ.

Tô Thanh Dương nhìn theo bóng lưng của An Điềm biến mất ở góc cầu thang, rồi mới quay người ngồi vào xe và rời đi.

Còn An Điềm thì “học, học, học”, chạy một hơi lên lầu. Mở cửa, đóng cửa, dựa lưng vào cửa, ôm ngực và thở hổn hển.

Trong đầu An Điềm bây giờ chỉ có mỗi nụ hôn đó của Tô Thanh Dương: Tại sao anh ấy không chào hỏi mà lại hôn mình chứ? Tô Thanh Dương làm vậy là sao?

An Điềm cắn chặt môi: Nếu Tô Thanh Dương chỉ chủ động mời cô đi ăn, cô còn có thể kêu mình đừng suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng sau nụ hôn này, An Điềm nên đối mặt với vấn đề này rồi.

52. Chương 52

Tô Thanh Dương là cậu chủ của công ty Tô Thị, còn là một nhà thiết kế tài năng. Còn cô, chỉ là một nhân viên quen, lại đang nuôi bé An An bốn tuổi.

Xét về thân phận, địa vị và quyền thế tiền bạc, hai người đều chênh lệch quá xa. Họ không thể nào có kết quả với nhau!

An Điềm suy nghĩ về những điều này một cách lý trí, nhưng cô cũng từ từ gục đầu xuống.

Sau khi ly hôn với Cố Thiên Tuấn, những đêm thức trắng không ngủ và những ngày bơ vơ không nơi nương tựa, đôi khi cô cũng rất mong có ai đó sẽ cho mình dựa vào.

An Điềm cũng chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng cô luôn dựa vào bản thân để làm việc chăm chỉ, đối xử thật trọng với tình cảm, bởi vì cô biết thà ít mà tốt, lại càng biết rằng mình không thể mơ ước viễn vông.

Tô Thanh Dương là một người tốt, nhưng, mình và anh ấy không thể nào ở bên nhau được.

An Điềm lắc đầu thật mạnh, đi đến bàn, rót một cốc nước và uống một ngụm. Nước mát lạnh chảy qua cổ họng khiến An Điềm bình tĩnh lại. Cô nhìn vào cốc nước, và biết rằng đã đến lúc mình phải nói rõ vài điều với Tô Thanh Dương.

Ngay lúc đó, điện thoại của An Điềm báo một tin nhắn vừa tới. Cô đặt cốc nước xuống và cầm điện thoại lên.

Là tin nhắn của Tô Thanh Dương: An Điềm, nụ hôn vừa nãy, xuất phát từ trái tim tôi. Vậy, ngày mai là thứ bảy, chúng ta có thể gặp nhau không? Tôi muốn nói với cô vài điều.

An Diễm siết chặt cái điện thoại trong tay, không biết phải trả lời Tô Thanh Dương thế nào.

Cô đi tới đi lui trong phòng và do dự một lúc lâu, cuối cùng ném điện thoại sang một bên, định sẽ không trả lời Tô Thanh Dương: Trả lời trực tiếp qua điện thoại thì sẽ không nghiêm túc, cô nghĩ mình nên gặp mặt để nói rõ. Nhưng, cô phải làm sao để từ chối Tô Thanh Dương mà không để lộ dấu vết của mình đây?

An Diễm nhìn lên trần nhà, cả đêm trần qua trở lại, không thể nào ngủ được.

Ngày hôm sau, khi ánh sáng ban mai chiếu qua ô cửa sổ nhỏ của An Diễm, cô dụi mắt và ngồi dậy.

Hôm nay là thứ bảy, An Diễm không phải đi làm, càng không cần phải gặp mặt Tô Thanh Dương. Đây là việc khiến An Diễm cảm thấy hài lòng.

Nhưng tối qua khi ở nhà hàng Tây, đã hứa với Cố Thiên Tuấn sẽ thiết kế quần áo cho Chu Mộng Chỉ, nên An Diễm nghĩ mình phải bắt tay vào làm ngay. Nhưng, Chu Mộng Chỉ không hề đưa ra yêu cầu gì với cô, rốt cuộc cô nên làm gì đây?

Ngay khi An Diễm đang khổ não, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa. An Diễm lấy làm lạ, cô có rất ít bạn bè ở thành phố H, ai mà gõ cửa nhà mình vào sáng sớm thế này?

An Diễm mặc nguyên bộ đồ ngủ ra mở cửa, thì thấy bà chủ nhà đang đứng đó, dòm ngó vào nhà mình bằng ánh mắt rất tò mò: “An Diễm à, cậu bạn trai thứ hai của cô về rồi hả?”

Bạn... bạn trai thứ hai?

An Diễm cô vẫn là gái độc thân mà trời! Lấy đâu ra cậu bạn trai thứ hai?

“Chị chủ nhà ơi, có phải chị bị ảo giác rồi không? Em lấy đâu ra bạn trai ạ? Lại còn là người thứ hai?” Trên mặt An Diễm đầy vẻ “chị đùa gì vậy”.

“Ồi xời! An Diễm à, cô đừng xấu hổ nữa, tôi biết hết rồi.” Bà chủ nhà bước tới, bộ dạng thật nhiệt tình. “Lần trước, tôi nhìn thấy một anh chàng lái xe sang đưa cô về nhà. Tối qua, tôi lại thấy một anh chàng đẹp trai khác lái xe sang đưa cô về nhà. Theo tôi thấy, An Diễm à, cuộc sống tốt đẹp của cô sắp đến rồi đấy!”

An Diễm nghe thấy vậy liền tròn mắt. Chị chủ nhà này ngoài việc thu tiền thuê nhà ra, còn thích nhìn lén việc riêng của người khác à? Ngay cả việc có mấy người đưa mình về nhà, chị ấy cũng biết rõ luôn!

“Chị ơi, chị hiểu lầm rồi, mọi việc không phải như chị nghĩ đâu. Hai người đó, một người không liên quan gì đến em, còn người kia chỉ là bạn của em mà thôi.” An Diễm bất lực giải thích.

“Được rồi, được rồi. Tôi sẽ không nói với ai đâu mà.” Bà chủ nhà nói xong câu này rồi bồi thêm một câu. “Có điều, hàng xóm trong tòa nhà này đều biết hết rồi.”

“Cái gì?” An Diễm không nói nên lời. Tất cả hàng xóm trong cả tòa nhà đều biết?

May mà cô thường bận rộn với công việc, không có thời gian để giao lưu với hàng xóm xung quanh, nếu không, cô sẽ ăn đủ luôn rồi!

“Dù chị có nói hay không, hai người đó thực sự không liên quan gì đến em cả.” Việc đã đến nước này, An Diễm chỉ có thể nhún vai, tỏ vẻ mình không quan tâm.

“Rồi rồi rồi, cô nói sao thì cứ vậy đi. Nhưng mà, tôi nói này. An Diễm à, cô cũng không còn nhỏ nữa, khó khăn lắm mới gặp được đàn ông tốt, dù thấy không phù hợp, cũng phải nắm lấy cơ hội chứ!” Bà chủ nhà nhẹ nhàng khuyên bảo An Diễm bằng dáng vẻ của một người từng trải. “Nhớ lại hồi đó, tôi cũng có nhiều người thích lắm...”

“Chị ơi, em còn chút việc phải làm, có thể nào nói sau được không?” An Diễm nói xong câu này, cũng không đợi bà chủ nhà trả lời, liền đóng sầm cửa lại.

An Diễm đau đầu thở dài: Giữa người với nhau, giữ một khoảng cách thích hợp chẳng phải là tốt nhất sao? Tại sao có những người cứ thích thăm dò xem người khác đã làm gì, đã nói gì? Cuộc sống của họ thực sự nhàm chán đến mức này sao?

An Diễm lắc đầu rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Mặc dù đã bị bà chủ nhà quấy rầy một lúc, nhưng việc phải làm thì cô vẫn phải làm. Hôm nay nhất định phải thiết kế được hình dáng tổng thể của chiếc váy dành cho Chu Mộng Chỉ!

An Diễm buộc tóc cao lên, thay một bộ đồ thoải mái, bôi son bóng và đi ra ngoài.

Hôm nay, cô định đến thư viện ở trung tâm thành phố để đọc vài cuốn sách về thiết kế thời trang, hy vọng sẽ tìm được chút cảm hứng để thiết kế quần áo cho Chu Mộng Chỉ.

Thư viện ở trung tâm thành phố có môi trường rất tốt, ở đó có đủ loại sách. Những người đến đây đọc sách, lúc đi lại đều cố gắng không gây ra tiếng động.

An Diễm đã đăng ký mượn một cuốn sách về thiết kế thời trang, rồi tìm một góc yên tĩnh để và ngồi xuống.

An Diễm vừa lật sách vừa thử phác thảo thiết kế, phần tóc mai thỉnh thoảng rơi xuống. Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, làm cho khuôn mặt của An Diễm càng trắng trẻo hơn. Tất cả những điều này, đẹp tựa như một bức tranh.

Song, bức tranh đẹp này không tồn tại được lâu, vì có một cặp đôi cầm hai cuốn sách và ngồi xuống đối diện với An Diễm.

Việc này không phải mấu chốt, mà mấu chốt là khi cô gái đó ngồi xuống liền bắt đầu nói chuyện không ngừng. Mặc dù không nói lớn tiếng ồn ào, nhưng trong thư viện yên tĩnh, nó vẫn rất chói tai.

“Anh Trạch, cảm ơn anh đã đi cùng em đến thư viện. Anh biết không, tuần nào em cũng đến thư viện đọc sách hết đây. Phụ nữ mà, không chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp, mà còn phải có vẻ đẹp bên trong nữa.” Cô gái đó nói xong liền đưa tay lên vuốt ve mặt mình.

Anh chàng ngồi cạnh cô gái kia dường như chỉ mỉm cười và không nói gì.

Song, cô gái đó vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Anh Trạch à, em nhớ em từng đọc một cuốn tiểu thuyết, ghi lại những sự kiện của thời nhà Tần đấy! Nhà tư tưởng và nhà triết học nổi tiếng, Nietzsche, đã nói, đọc lịch sử giúp con người khôn ngoan hơn. Vì vậy, em rất thích lịch sử. Em nhớ tên của cuốn tiểu thuyết đó là... Tên là gì ta? Phải rồi! Tên là Bán Nguyệt Truyện!”

“Xi!” An Diễm thực sự không thể kìm được phải phì cười. Bán Nguyệt Truyện gì trời? Đó là Mị Nguyệt Truyện! Bên cạnh đó, cuốn tiểu thuyết đó có một phần hư cấu. Nếu cô gái kia có hứng thú với lịch sử như thế, thì cô ta nên đọc “Sử Ký” hoặc “Tư Trị Thông Giám” mới phải!

Còn nữa, câu “đọc lịch sử giúp con người khôn ngoan hơn”, hình như là do nhà tư tưởng và nhà giáo dục Bacon nói thì phải, sao tự dưng lại trở thành do Nietzsche nói rồi?

An Diễm lắc đầu, cảm thấy anh chàng đi cùng cô gái kia, chắc trình độ kiến thức cũng như cô ta mà thôi. Nếu không, làm sao anh ta có thể chịu đựng được một sai lầm cơ bản như thế chứ?

Tuy nhiên, cặp đôi kia vẫn đang trò chuyện rôm rả, dường như không nghe thấy lời chế nhạo của An Diễm.

Nhưng An Diễm không thể chịu đựng được nữa, bởi vì cô gái kia nói chuyện ngày càng to tiếng hơn!

53. Chương 53

An Diễm gấp sách lại và đứng dậy, muốn tìm một nơi yên tĩnh để tiếp tục đọc sách. Cô quay đầu lại và nhìn xung quanh, nhận thấy những chỗ ở cách xa cặp đôi kia đều đã có người ngồi, và mình cũng không tìm được chỗ ngồi nào khác.

Đã không có chỗ ngồi nào tốt hơn, An Diễm đành phải ngồi xuống lại, tiếp tục chịu đựng để đọc sách, vì thêm một chuyện chẳng tha bớt một chuyện.

Nhưng, cặp đôi này nhìn thấy xung quanh không còn ai, không những không kiểm điểm lại việc vì mình nói quá to nên đã khiến mọi người tránh xa, mà ngược lại ngày càng quá đáng hơn!

Phải nhấn mạnh rằng, vừa rồi họ chỉ phớt lờ cảm nhận của người khác mà nói chuyện, còn bây giờ đã bắt đầu rờ rẫm tay chân rồi!

Bởi vì An Diễm nghe thấy tiếng rên rỉ, khi cô ngược lên thì nhìn thấy cô gái kia đang ưỡn bộ ngực đồ sộ của mình ra và liên tục cọ sát về phía anh chàng bên cạnh cô ta.

Còn anh chàng đó, tuy nhìn có vẻ như đang ngăn cản hành vi của cô gái, nhưng thật ra cũng đang tận hưởng thì có!

Đúng là nếp sống xã hội ngày mỗi khác, yêu nhau mà cũng vào thư viện yêu cho được, bộ không biết ra ngoài thuê phòng à? Có để cho mọi người đọc sách không đây?

Đột nhiên An Diễm cảm thấy rất bức bối, cô đóng sách lại một cái rầm, rồi sải bước đi tới chỗ đôi nam nữ làm mất hết thuần phong mỹ tục kia.

Khi An Diễm đến trước mặt cặp đôi kia, hai người họ vẫn không hay biết. Anh chàng nọ đang cúi đầu đọc sách, để mặc cô bạn gái đang đeo khẩu trang vừa cọ ngực vào mình, vừa đưa tay vuốt ve người mình.

“Này anh gì ơi, cô gì ơi, làm ơn chú ý giùm. Dù gì đây cũng là nơi công cộng, anh chị làm vậy, thực sự ảnh hưởng đến việc đọc sách của người khác.” An Diễm đứng trước mặt cặp đôi kia chỉ cách một cái bàn, và lên tiếng nhắc nhở với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Sự xuất hiện đột ngột của An Diễm làm cho cặp đôi kia rất ngỡ ngàng, họ vội vàng ngược lên nhìn An Diễm, vị khách không mời mà đến này.

Ngay khi hai người họ ngược đầu lên, An Diễm cũng sững sờ. Anh chàng này trông quen quen, hình như là...

“Anh Lâm!” An Diễm nhìn vào Lâm Kính Trạch đang ngỡ ngàng, bất giác hét lên, rồi nhận thấy những người đang ngồi đọc sách gần đó đang liếc mình, cô vội bùm miệng mình lại.

Lâm Kính Trạch nhìn thấy An Diễm thì cũng rất ngỡ ngàng, đưa tay lên gỡ đầu, rồi xấu hổ nói: “Xin chào cô An.”

Bây giờ An Diễm muốn khóc cũng không có nước mắt. Phải biết rằng, là Lâm Kính Trạch đang đưa bạn gái ra ngoài chơi, dù có bị đánh chết, cô cũng sẽ không ra mặt nhắc nhở đâu! Bởi vì Lâm Kính Trạch sẽ là đối tác của công ty Tô Thị của cô!

Cô là nhân viên của công ty Tô Thị, vậy mà đã làm cho khách hàng lớn của mình mất mặt như thế, đúng là tự tìm đường chết mà!

An Diễm luôn dễ cúi đầu trước thế lực tà ác như thế, bởi vì cô còn phải nhờ nó mà kiếm cơm ăn!

Tuy nhiên, khi ông trời đóng đi cánh cửa chính của bạn, thì cũng sẽ tiện tay đóng luôn cả cửa sổ!

Ngay khi An Diễm hối hận việc mình đã đứng ra nhắc nhở, cô gái đeo khẩu trang đang ngồi cạnh Lâm Kính Trạch đột nhiên hét lên: “An Diễm, sao đi đâu tôi cũng gặp cô hết vậy? Thật là xui xẻo mà!”

Cô gái đó vừa nói xong liền đưa tay lên tháo khẩu trang ra. An Diễm nhìn kỹ, suýt nữa khóc không thành tiếng. Không ngờ cô gái đó lại là Lý An Ni!

Trước đó đã nghe nói Lâm Kính Trạch và Lý An Ni có một mối quan hệ bí ẩn, vì vậy công ty Lâm Thị mới o bế cô ta như thế! Kết quả hôm nay, thực sự cho mình bất gặp rồi!

Nhưng An Diễm không hề muốn bắt gặp chút nào cả!

Chuyện tình ái giữa ngôi sao lớn và cậu chủ con nhà giàu, cô đã biết từ lâu qua các tin đồn giải trí. Họ không công khai, chính vì không muốn để cho người khác biết. Bây giờ một người ngoài như cô đã biết rồi, phải làm sao mới tốt đây?

“Chào, chào cô Lý.” An Diễm cười gượng gạo, cố gắng giữ vẻ hài hòa ngoài mặt với Lý An Ni.

Tuy nhiên, Lý An Ni lại khoanh hai tay trước ngực, mím môi rồi nhìn sang một bên, nói với vẻ vênh váo: “Ai thèm chào hỏi cô, cũng không thèm nhìn lại mình là người như thế nào.”

“An Ni, em nói câu này hơi quá đáng rồi đấy.” Lâm Kính Trạch lập tức cau mày lại khi nghe thấy những lời của Lý An Ni, nhưng dường như vẫn không nổi to tiếng. “Xin lỗi cô An đi!”

“Em không xin lỗi!” Lý An Ni bĩu môi, và bắt đầu làm nũng với Lâm Kính Trạch, làm An Diễm nhìn thấy mà nổi da gà!

“An Ni, em đừng gây chuyện nữa được không?” Lâm Kính Trạch đã lớn tiếng hơn, dù gì ấn tượng của anh về An Diễm cũng khá tốt. Thêm vào đó, cô là nhân viên của Tô Thị, anh hai Trì Cảnh Dật lại có ý với cô, nên Lâm Kính Trạch không muốn làm cho An Diễm khó xử.

“Kính Trạch, anh đã quên chuyện em nói với anh ngày hôm đó à? Cô An Diễm này, khi ở công ty Tô Thị đã cùng với Tô Thanh Dương bắt nạt em. Anh đã quên rồi hả?” Lý An Ni vẫn không nghe theo, lại lôi ra chuyện mâu thuẫn với An Diễm ở công ty Tô Thị ngày hôm đó.

An Diễm đứng một bên mà đau đầu muốn chết. Cô thực sự không thể hiểu tại sao mình lại gây ra rắc rối này nữa!

“An Ni, đâu phải là anh không biết tính em. Cô An không để bị em bắt nạt đã là chuyện tốt rồi!” Trong giọng nói nghiêm túc của Lâm Kính Trạch vẫn có vẻ cứng chiều. “Em không muốn mua cái túi anh hứa với em ngày hôm qua hả?”

“Được rồi, được rồi. Nghe theo anh hết!” Lý An Ni vừa nghe nhắc đến cái túi, liền đột ngột nhượng bộ. Cô ta nhìn An Diễm và nói với giọng không thiện cảm: “Xin lỗi! Vậy được rồi chứ?”

“Không, không, không. Chuyện hôm đó và hôm nay, tôi đều có lỗi, người xin lỗi phải là tôi.” Lúc này, An Diễm cảm thấy ý chí kiên cường của mình đã bay theo gió rồi. Bây giờ chỉ còn lại một trái tim khao khát kiếm tiền và chẳng tiếc khi cúi đầu trước thế lực tà ác.

Lý An Ni nghe thấy An Diễm nói vậy, sắc mặt cuối cùng cũng đỡ hơn một tí.

Nhưng, Lâm Kính Trạch lại tỏ vẻ rất thấu tình đạt lý: “Cô An à, thật ngại quá! An Ni được tôi chiều hư rồi. Trước đó ở công ty, là lỗi của cô ấy. Hôm nay, trò chuyện lớn tiếng trong thư viện, cũng là lỗi của chúng tôi.”

An Diễm và Lâm Kính Trạch chỉ mới gặp mặt hai lần, lần nào cũng trong bộ dạng cậu chủ cà rồn, rất hiếm thấy anh nghiêm túc như thế.

Có lẽ vì thực sự thích Lý An Ni chăng? Vì vậy mới có chuyện không muốn người khác biết.

Tuy nhiên, An Diễm thực sự không hiểu tại sao Lâm Kính Trạch lại thích Lý An Ni đến vậy. Tuy Lý An Ni có ngoại hình đẹp, khuôn mặt cũng đẹp, nhưng các ngôi sao đẹp hơn Lý An Ni vẫn còn nhiều cơ mà.

Hơn nữa, ai có mắt cũng đều nhìn thấy, Lý An Ni đã từng làm phẫu thuật thẩm mỹ!

Nhưng thôi, mặc kệ anh ta, cà rốt hay rau xanh cũng đều có tình yêu riêng. An Diễm cô cứ lo tốt cho mình là được, mắc gì phải tò mò về việc người ta thích ai hay không yêu ai!

Nghĩ vậy, An Diễm liền mỉm cười với Lâm Kính Trạch: “Không, không, không. Cảm ơn anh Lâm đã rộng lòng bỏ qua.”

Lâm Kính Trạch cũng không nói gì nữa. Anh đưa tay ra và ôm lấy vai Lý An Ni, rồi khẽ nói: “An Ni à, dù sao em cũng không thích đọc sách, hay chúng ta về trước đi.”

“Ai nói em không thích đọc sách?” Lý An Ni trợn mắt lên, chỉ vào cuốn sách trên bàn và nói: “Chẳng phải em đang đọc đây sao?”

“Em để ngược sách rồi kìa.” Lâm Kính Trạch ghé sát vào tai Lý An Ni, rồi nhỏ giọng nhắc nhở.

Mặc dù Lâm Kính Trạch nói rất nhỏ, nhưng An Diễm vẫn nghe thấy. Cô không kìm được phải liếc nhìn sang. Đúng vậy thật, cuốn sách của Lý An Ni đang để ngược, thật không biết vừa rồi cô ta làm sao đọc được!

An Diễm vội thu ánh mắt lại, suýt nữa là ngạt thở. Nhưng để không làm rách lòng Lý An Ni, cô cũng đành phải giả vờ như mình không nhìn thấy.

54. Chương 54

Lúc đó, Lý An Ni hơi ngượng. Cô ta đẩy Lâm Kính Trạch ra xa, rồi nói bằng giọng nũng nịu: “Anh Trạch, anh đáng ghét lắm!”

Lâm Kính Trạch dường như rất thích thú với vẻ nũng nịu của Lý An Ni. Anh khẽ cúi đầu và nói bên tai Lý An Ni: “An Ni à, bây giờ không chỉ mình anh thấy em dễ ngược sách, có lẽ người khác cũng đã nhìn thấy rồi. Với lại, bây giờ em đã tháo khẩu trang ra, lỡ bị ai đó nhận ra em, chắc sẽ phiền phức lớn đây. Mau đi thôi em.”

“Được rồi.” Lý An Ni gật đầu với vẻ không vui, sau đó nhìn chằm chằm vào An Diễm, rồi nói bằng giọng giận dỗi: “Đi thì đi!”

“Cô Lý, anh Lâm, tạm biệt!” An Diễm dường như không nhìn thấy vẻ tức giận của Lý An Ni, trên mặt vẫn mỉm cười.

Lâm Kính Trạch gật đầu thân thiện với An Diễm, sau đó khoác eo Lý An Ni rời khỏi đó dưới ánh mắt dõi theo của An Diễm.

Cho đến khi bóng của Lâm Kính Trạch và Lý An Ni đã biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, An Diễm mới ngồi vật xuống chiếc ghế trong thư viện như thể bị hạ đường huyết: Năm nào cũng có sự trùng hợp, riêng năm nay thì nhiều quá! Ngay cả đi đọc sách mà cũng gặp phải người không muốn gặp! Hy vọng cô Lý An Ni này sẽ không ghi thù với mình!

An Diễm quay lại nhìn đồng sách trên bàn, thở dài rồi tiếp tục đọc.

An Diễm đã ở thư viện đọc sách suốt buổi sáng. Trong thời gian đó, cô đã thử vẽ vài mẫu thiết kế, nhưng chưa cái nào làm cô hài lòng nhất cả.

Cảm thấy đói bụng, An Diễm liền dọn sách và các mẫu thiết kế của mình, rồi đi về nhà.

Về đến nhà, như thường lệ, An Diễm nấu nước sôi và pha một gói mì. Qua làn khói nóng mờ mịt, An Diễm nhìn vào bức ảnh chụp chung với con trai An An mà ngây người ra.

Có lẽ vì sống một mình đã lâu, hoặc có lẽ vì nụ hôn của Tô Thanh Dương ngày hôm đó, bây giờ An Diễm đặc biệt rất thường hay sững sờ.

Mỗi khi về đến nhà, nhìn quanh căn hộ nhỏ này, cô liền cảm thấy sự cô đơn tỏa ra từ mọi góc phòng, khiến cô không thể không tự ôm lấy hai vai và co người vào một góc.

Ngay khi An Diễm đang ăn năn hối hận, chuông điện thoại của cô đột nhiên reo lên.

An Diễm cầm điện thoại lên, nhìn thấy Tô Thanh Dương đang gọi đến, cô mím chặt môi, và cuối cùng vẫn ấn nút trả lời.

“Tô tổng, chào anh.” An Diễm cúi đầu nhìn xuống tờ mì mình mới pha xong, và khẽ nói.

“An Diễm, trang phục hứa với chị Cố, cô đã bắt đầu chuẩn bị chưa?” Từ tối qua, sau khi hôn lên trán An Diễm, Tô Thanh Dương liền phấn khích đến nỗi không ngủ được. Sau khi suy nghĩ rất lâu, anh lại gửi tin nhắn cho An Diễm.

Tuy nhiên, An Diễm đã không trả lời anh. Việc này khiến Tô Thanh Dương hơi lo lắng. Anh đã đợi cả buổi sáng mà vẫn không nhận được hồi âm từ An Diễm, nên lại càng lo lắng hơn.

Tô Thanh Dương suy nghĩ một lúc, rồi lấy cớ hỏi han việc trang phục của Chu Mộng Chỉ, rồi gọi điện cho An Diễm.

“Ồ, vừa mới bắt đầu, cũng hơi khó.” An Diễm do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn nói thật.

“Hay thế này đi. Tôi có một căn hộ nhỏ riêng biệt ở ven sông trung tâm thành phố. Trước khi đi du học, tôi luôn đến đó vẽ tranh. Cô hãy đến đó, chúng ta cùng nhau thảo luận.” Tô Thanh Dương nói để thăm dò An Diễm.

An Diễm suy nghĩ một lúc, biết rằng Tô Thanh Dương không thể chỉ vì mỗi chuyện của Chu Mộng Chỉ không, mà chắc còn vì chuyện xảy ra đêm qua nữa.

Nhưng vậy cũng tốt, An Diễm cảm thấy mình nên nói chuyện rõ ràng với Tô Thanh Dương rồi.

“Vâng. Tô tổng, anh nhắn cho tôi biết địa chỉ đi.” An Diễm nhìn vào tờ mì vẫn đang nghi ngút khói, nghĩ rằng có thể ăn được rồi.

“Ừm, được. Tôi sẽ gửi tin nhắn cho cô ngay. 7 giờ tối nay, chúng ta không gặp không về nhé.” Tô Thanh Dương nghe có vẻ rất vui.

An Diễm cúp máy rồi ngồi xuống, lặng lẽ ăn mì. Ăn no rồi, mới có sức để kể chuyện của mình với Tô Thanh Dương!

Đúng 7 giờ tối, An Diễm đã đến địa chỉ mà Tô Thanh Dương nhắn cho mình.

Lúc này, Tô Thanh Dương cũng đã đến. Anh mặc một bộ đồ cotton màu xám, đôi chân thẳng đang đứng một cách thoải mái, dáng người cao lớn đổ bóng dưới ánh đèn đường bên bờ sông.

Tô Thanh Dương nhìn cảnh đêm sẫm uất bên bờ sông, bên tai im lặng như thể nghe được tiếng gió. Bây giờ đang là mùa thu, gió sông hơi lạnh thổi qua má anh, rồi thổi về phía xa.

Tô Thanh Dương nhìn vào cảnh đêm đang tối dần, cảm thấy việc qua Anh du học về dường như mới là chuyện hôm qua. Quen biết An Diễm, quan tâm đến cô, đến bây giờ quyết định sẽ bày tỏ tình cảm với cô, như thể đã quen cô từ lâu lắm rồi.

Nghĩ về An Diễm, khóe miệng của Tô Thanh Dương bắt giắc mỉm cười. Mặc dù chưa hiểu gì nhiều về An Diễm, nhưng Tô Thanh Dương biết rằng mình đã thích cô.

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ: Đã 7 giờ rồi, không biết An Diễm đã đến chưa.

Tô Thanh Dương quay người lại, nhìn thấy An Diễm đang đứng cách mình không xa. Cô đang mặc một chiếc áo gió màu nâu nhạt, gió cuốn mái tóc dài của cô lên. Nhờ ánh đèn đường dịu dịu, Tô Thanh Dương thấy An Diễm giống như một nàng tiên, đang đi về phía mình từng bước, từng bước một.

“An Diễm, cô đến rồi.” Vào thời khắc Tô Thanh Dương nhìn thấy An Diễm, khóe miệng anh cong lên.

“Vâng.” An Diễm gật đầu. Cô đưa tay lên vuốt mái tóc đang bị gió thổi rối tung lên, và mỉm cười với Tô Thanh Dương.

“An Diễm, tôi...”

“Tô tổng, chúng ta hãy thảo luận về vấn đề quần áo của chị Cố đi.” An Diễm biết Tô Thanh Dương muốn nói gì, nhưng cô vẫn muốn cùng Tô Thanh Dương giải quyết vấn đề quần áo của Chu Mộng Chỉ trước.

Bởi vì, nếu cô kể rõ hoàn cảnh và suy nghĩ của mình với Tô Thanh Dương, sau này hai người gặp nhau sẽ rất gượng gạo, vậy thì vấn đề quần áo của Chu Mộng Chỉ cũng sẽ bị trì hoãn.

Tô Thanh Dương nghe thấy An Diễm nói vậy, đầu tiên hơi khựng lại, sau đó mỉm cười và nói: “Được thôi. Vậy cô chia sẻ ý tưởng của mình trước đi.”

An Diễm hít một hơi thật sâu và bắt đầu một phân tích chuyên nghiệp: “Chị Cố, là vợ của Cố Thiên Tuấn, tài phiệt lớn nhất của thành phố H. Quần áo chị ta mặc nhất định phải đoan trang, lộng lẫy và đắt giá cũng là điều không thể thiếu.”

“Ừm.” Tô Thanh Dương gật đầu, không đánh giá cách nghĩ của An Diễm, chỉ khuyến khích cô. “Cô nói tiếp đi.”

“Nhưng sau lần tiếp xúc với chị Cố, tôi cảm thấy chị ta không thích những thiết kế trang phục quá khí thế và bắt mắt. Tôi cảm thấy chị ta thích những bộ trang phục thanh lịch và có nội hàm.” An Diễm đã vút bỏ

mối quan hệ rối rắm giữa Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ với, cố gắng đứng ở góc độ của một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp để thiết kế trang phục cho Chu Mộng Chỉ.

“Vậy thì sao?” Nhìn vào dáng vẻ suy nghĩ chu đáo của An Điềm, Tô Thanh Dương bất giác tiến gần hơn một chút, may mà An Điềm chỉ lo suy nghĩ về vấn đề quần áo, không hề nhận ra động tác nhỏ này của Tô Thanh Dương.

“Vậy nên, tôi thấy phiền não quá! Rốt cuộc phải thiết kế ra trang phục như thế nào mới thể hiện được đẳng cấp của chị Cố, sang trọng và có nội hàm đây?” An Điềm ngẩng cổ lên và nhìn vào bầu trời của thành phố H.

55. Chương 55

Chỉ nhìn thấy bầu trời của thành phố H, mặc dù không có trăng sáng, nhưng vẫn có những ngôi sao lấp lánh. Từng tia sáng lóe lên trên bầu trời đen, mang đến cảm xúc đặc biệt.

Tô Thanh Dương cúi đầu và mỉm cười. Cơn gió thổi qua làm mái tóc màu nâu của anh dựng lên, trông giống như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích vậy.

Trên thực tế, Tô Thanh Dương đã có một số ý tưởng, nhưng anh luôn cảm thấy việc để An Điềm tự tìm lấy cảm hứng, để cô thiết kế theo phong cách độc đáo của mình, sẽ giúp cô cảm thấy thành đạt hơn một chút.

“Vậy có nghĩ ra giải pháp nào không?” Tô Thanh Dương nghiêng đầu nhìn sang An Điềm đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, và khẽ hỏi.

Đôi mắt của An Điềm cứ chớp chớp liên tục theo ánh sao lấp lánh, như thể đang suy nghĩ việc gì đó rất quan trọng, thậm chí quên cả việc trả lời cho câu hỏi của Tô Thanh Dương.

Còn Tô Thanh Dương, cũng không làm phiền An Điềm, cứ lặng lẽ nhìn cô.

Đột nhiên, An Điềm như giác ngộ ra điều gì đó, cô quay sang nhìn Tô Thanh Dương và nói: “Tô tổng, cho Chu Mộng Chỉ mặc “bầu trời đầy sao”, liệu chị ta có hài lòng không?”

Tô Thanh Dương nghe thấy An Điềm nói vậy liền nhướn mày lên, và nói với vẻ thích thú: “Nói rõ cho tôi nghe xem.”

“Anh thấy đấy, Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn là đôi vợ chồng yêu thương nhau nổi tiếng ở thành phố H. Có thể nói, Chu Mộng Chỉ đã giành được hết tất cả tình yêu của Cố Thiên Tuấn. Và bầu trời đầy sao này tương đương với vũ trụ. Chị ta được mặc vũ trụ lên người, vậy còn ai hạnh phúc hơn chị ta nữa!”

“Rất sáng tạo! Vậy cô sẽ sử dụng loại trang trí nào?” Tô Thanh Dương xoa xoa cằm, cùng lúc đưa ra lời khẳng định với An Điềm, anh còn dẫn dắt cô giải quyết vấn đề trong hiện thực.

“Sao sáng lấp lánh, vậy dùng kim cương đi.” An Điềm vừa gật gù vừa nói: “Những thứ như vàng và bạc, mặc dù giữ được giá trị, nhưng lại không có ý nghĩa như kim cương. Nhưng cũng không thể đính quá nhiều, nếu không sẽ có vẻ tốt quá hóa xấu. Phong cách của trang phục nên thiên về chủ nghĩa hiện đại...”

An Điềm hơi cau mày lại, dáng vẻ tập trung suy nghĩ đó khiến trái tim Tô Thanh Dương lại rung động.

“Nếu đã nghĩ ra đường nét cơ bản rồi, vậy thì bắt đầu thôi!” Tô Thanh Dương biết rằng cảm hứng thường trôi qua trong nháy mắt, nên anh liền kéo tay An Điềm đi về phía căn biệt thự nhỏ bên bờ sông.

Căn biệt thự chỉ có ba lầu. Lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng vẽ và phòng thiết kế, lầu ba là nơi nghỉ ngơi.

Tô Thanh Dương kéo An Điềm lên lầu hai, mở một trong những cánh cửa, chỉ thấy trong căn phòng rất sáng sủa và rộng rãi, màu vẽ, vải vẽ và tranh, cũng như các vật liệu để thiết kế trang phục, muốn gì có nấy!

“Hãy vẽ cảm hứng của cô ra trước đi.” Tô Thanh Dương thả tay An Điềm ra một cách tự nhiên, và nói với cô.

“Được.” An Diễm gật đầu. Bây giờ cô chỉ tập trung vào ý tưởng trong đầu, còn về việc Tô Thanh Dương nắm tay mình, cô đã quên mất từ lâu.

An Diễm cầm bút vẽ lên và quay sang nhìn Tô Thanh Dương, và Tô Thanh Dương cũng trao cho cô một cái nhìn đầy khích lệ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã nửa tiếng trôi qua, bản vẽ của An Diễm cũng đã thành hình.

Hai người khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào thiết kế của An Diễm, và cùng xoa xoa cảm những khi suy ngẫm nghiêm túc.

“Vì mượn cảm hứng từ bầu trời đầy sao, nên nhiều nơi trên trang phục mới dùng đến màu đen. Có phải hơi ảm đạm không?” An Diễm nhìn vào thiết kế của mình và thảo luận với Tô Thanh Dương.

“Vậy đổi sang dùng màu xanh dương đậm, cô thấy sao?” Tô Thanh Dương nhíu mày lại và đề nghị.

“Màu xanh dương đậm rất đẹp, nhưng nếu vậy thì trang phục trông sẽ hơi đơn điệu. Nếu có thể làm thành nhiều lớp hơn, nhưng lại trông không lộn xộn, vậy thì tốt biết mấy.” An Diễm gật gù, đồng thời đưa ra câu hỏi của mình.

“Đây cũng là một vấn đề...”

Tô Thanh Dương gật đầu, rồi rơi vào im lặng cùng lúc với An Diễm.

Hai người liên tục đổi vị trí, dùng nhiều góc độ khác nhau để nhìn mẫu thiết kế đó, như thể muốn xem bản vẽ ở mặt phẳng trong định dạng 3D vậy.

Không biết đã trôi qua bao lâu, An Diễm và Tô Thanh Dương quay sang nhìn nhau cùng lúc, cùng hét lên:

“Phải rồi!”

“Phải rồi!”

“Dùng màu chuyển tiếp!”

“Dùng màu chuyển tiếp!”

“Anh cũng nghĩ vậy hả?”

“Cô cũng nghĩ vậy à?”

Hai người cùng đồng thanh, như thể rất ăn ý với nhau. Sau khi nói ra ba câu giống hệt nhau, An Diễm và Tô Thanh Dương đồng thời bật cười.

“Có thể dùng màu xanh dương đậm, nhưng từ chân váy sẽ dần chuyển sang màu xanh dương nhạt. Như vậy, sẽ giúp bộ trang phục trông nhẹ nhàng và sáng hơn, các lớp rõ ràng, lại không quá lộn xộn!” Tô Thanh Dương nói ra suy nghĩ của mình, làm An Diễm nghe mà gật gù liên tục.

“Nếu cả hai chúng ta đều nghĩ đến việc dùng màu chuyển tiếp, vậy hãy thử xem!” Tô Thanh Dương nói rồi búng tay với An Diễm.

“Ừm!” An Diễm gật đầu, rồi cầm lấy một tờ giấy khác và bắt đầu thiết kế lại theo lời đề nghị của Tô Thanh Dương.

Thời gian trôi qua từng chút một, bản vẽ thiết kế của An Diễm cũng được định hình từng chút một.

Trên vải vẽ, đây là một chiếc váy vô cùng lộng lẫy nhưng không kém phần thanh lịch. Tà váy rũ thẳng xuống đến gót chân, màu sắc đậm dần từ dưới lên trên, đủ loại hoa văn ngôi sao điểm tô trên chiếc váy một cách đầy nghệ thuật. Nếu nó được hoàn thành, mặc nó vào, chiếc váy sẽ lấp lư nhẹ nhàng, như thể cả vũ trụ đang chuyển động.

An Diễm và Tô Thanh Dương cùng nhìn chăm chăm vào bản thiết kế một lúc lâu, rồi cuối cùng nhìn nhau mỉm cười và thở phào nhẹ nhõm.

“Không ngờ bản thảo lại được hoàn thành nhanh đến vậy!” An Diễm thoải mái dựa lưng vào ghế sofa trong phòng vẽ, tuy hơi mệt nhưng rất vui. “Chỉ cần xác định được những đường nét cơ bản, sau đó chỉnh sửa kỹ lại là ổn rồi!”

“Ừm. Bản thiết kế này, chỉ cần chỉnh sửa hoàn thiện hơn một chút, thì thành phẩm có được, nhất định sẽ làm mọi người kinh ngạc!” Tô Thanh Dương lại hiểu rõ hơn về năng lực của An Diễm.

“Nhờ câu nói hay của anh đấy!” An Diễm nở một nụ cười thật tươi.

“Chủ yếu vẫn là sự sáng tạo của cô.” Tô Thanh Dương lấy một chai nước, mở nắp cho An Diễm và đưa nó cho cô.

“Cám ơn.” An Diễm cầm lấy chai nước, ngược cổ lên và uống vài ngụm. “Đề nghị anh dành cho tôi mới là phần quyết định đấy chứ!”

“Ừm. Vậy có nghĩa là chúng ta rất ăn ý, có thể cùng lúc nghĩ ra cách giải quyết là dùng màu chuyển tiếp.” Tô Thanh Dương mỉm cười.

“Này, đây là chìa khóa của căn hộ này. Bản thiết kế vẫn cần được gọt dũa thêm. Sau này, cô cứ đến căn hộ của tôi để sáng tạo nhé.” Tô Thanh Dương đưa chìa khóa căn hộ đến trước mặt An Diễm, mỉm cười và nói.

An Diễm cúi đầu nhìn xuống chùm chìa khóa trong tay Tô Thanh Dương, nhưng không đưa tay ra nhận. Cô ngập ngừng một lúc rồi nói: “Tô tổng, làm vậy không hay đâu. Dù gì đây cũng là căn hộ của anh.”

“Đừng có áp lực tâm lý lớn như vậy chứ, đâu phải tôi tặng căn hộ này cho cô!” Tô Thanh Dương cầm tay An Diễm lên và đặt chìa khóa vào tay cô. “Cô thiết kế trang phục cho vợ của tổng tài tập đoàn Cố Thị, mà tập đoàn Cố Thị lại có hợp tác với công ty chúng ta, vì vậy, xem như cô cũng có đóng góp cho sự hợp tác này. Tôi là ông chủ, tạo môi trường làm việc cho cô là điều nên làm mà.”

Để thuyết phục được An Diễm, Tô Thanh Dương đã bịa ra một loạt lý do, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là, sau này có nhiều cơ hội gặp mặt An Diễm hơn.

Tuy nhiên, An Diễm vẫn do dự một lúc, nhưng cuối cùng đã nhận lấy chìa khóa căn hộ. Vì cô đã đồng ý riêng với Chu Mộng Chỉ, nên không thể sử dụng phòng vẽ của công ty, căn hộ của cô lại quá nhỏ, cũng đành phải đến phòng vẽ của Tô Thanh Dương để làm việc rồi.

“Vậy thì cám ơn anh, Tô tổng.” An Diễm lịch sự nói với Tô Thanh Dương.

“Hôm qua đã nói rồi mà, đừng gọi tôi là Tô tổng nữa. Cứ gọi tôi là Thanh Dương được rồi.” Tô Thanh Dương lắc đầu và nhấn mạnh lại một lần nữa.

56. Chương 56

“Thôi được. Cám ơn anh, Thanh Dương.” An Diễm nói xong rồi mỉm cười với vẻ bất lực.

Nhìn thấy khuôn mặt của An Diễm, Tô Thanh Dương không kìm được lòng phải đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đã rũ xuống kia của An Diễm ra sau tai cô.

An Diễm bị hành động đột ngột của Tô Thanh Dương làm cho giật mình, cảm giác ngứa nhẹ truyền đến từ tai và má, khiến mặt cô lập tức đỏ ửng lên.

Không thể phủ nhận rằng An Diễm cảm thấy nhịp tim của mình bắt đầu đập nhanh hơn. Cô ngược mắt lên và nhận thấy Tô Thanh Dương vẫn đang nhìn mình với ánh mắt dịu dàng và không hề né tránh.

“An Diễm, thật ra, tôi có một câu, muốn nói với cô từ hôm qua.” Giọng của Tô Thanh Dương rất dịu dàng. Anh vừa nhìn An Diễm, vừa đưa tay vào túi định lấy chiếc hộp nhung ra.

Bên trong chiếc hộp đó là đôi bông tai san hô. Chính nhờ đôi bông tai san hô này, mới làm cho Tô Thanh Dương thực sự chú ý đến An Điềm. Vì thế, dùng đôi bông tai này làm khởi đầu tình cảm của hai người, sẽ càng có ý nghĩa hơn.

Nhưng An Điềm lại trở nên bồn chồn, cô chắc chắn rằng Tô Thanh Dương không biết việc mình đã kết hôn với Cố Thiên Tuấn, lại càng không biết việc của An An.

Cô thừa nhận rằng mình có cảm giác với Tô Thanh Dương, nhưng cô không thể hiểu rõ cảm giác này. Cô không biết rằng vì mình cô đơn nên khao khát cảm giác ấm áp, vì vậy cô mới có cảm giác với Tô Thanh Dương, hay cô thực sự đã thích Tô Thanh Dương rồi?

Cho dù cô thực sự thích Tô Thanh Dương đi nữa, cô cũng không thể hứa gì với anh khi mà anh chưa biết gì về quá khứ của cô!

Nghĩ vậy, An Điềm lập tức đứng dậy và ngắt lời Tô Thanh Dương: “Tô tổng!”

Tô Thanh Dương bị phản ứng dữ dội của An Điềm làm cho bối rối. Anh cứ nghĩ rằng An Điềm cũng có ấn tượng tốt với mình: “Có chuyện gì vậy? An Điềm.”

“Tôi, tự nhiên tôi nhớ ra một chuyện.” An Điềm ngược mắt lên nhìn Tô Thanh Dương, rồi vội vàng tránh né.

“Chuyện gì vậy? Có gấp lắm không?” Tô Thanh Dương cũng đứng dậy, và nói với An Điềm: “Tôi có thể giúp được gì không?”

“Không không không, không cần làm phiền anh đâu. Tôi chỉ..., chỉ là...” An Điềm cắn chặt môi và nói: “Tôi chỉ chợt nhớ ra, tuần sau tôi phải đi thăm con trai tôi, tôi cần phải chuẩn bị một số thứ!”

Cuối cùng cũng đã nói ra được!

Cùng lúc với cảm giác thấp thỏm là sự nhẹ nhõm, cô không muốn lừa dối bất cứ ai, ngay cả với Tô Thanh Dương mà mình có thiện cảm!

“Cái gì?” Trên mặt Tô Thanh Dương đầy vẻ khó tin, anh kích động đến mức chụp lấy đôi vai gầy gò của An Điềm, và hỏi to. “Cô đã kết hôn rồi sao? An Điềm.”

An Điềm thở dài. Cô suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Tô Thanh Dương, rồi nghiêm túc nói: “Vâng, tôi không những từng kết hôn, mà còn ly dị rồi. Sau khi ly dị thì có với chồng cũ một đứa con trai, bây giờ nó đã bốn tuổi rồi.”

An Điềm có thể cảm nhận được đôi bàn tay đang giữ chặt vai mình của Tô Thanh Dương, đang dần mất đi sức lực, đến cuối cùng thì dần dần trượt xuống.

Mọi việc đến quá đột ngột, làm đầu óc của Tô Thanh Dương trống rỗng, chỉ đang vang vọng câu nói vừa rồi của An Điềm: Cô ấy đã kết hôn, lại còn ly dị rồi! Còn có một đứa con trai bốn tuổi nữa!

Tin này được nói ra từ miệng của An Điềm, quả thực là một tin sét đánh ngang tai cho Tô Thanh Dương. Dù cho Tô Thanh Dương có nhiều thiện cảm với An Điềm, nhưng cũng bị sự thật bất ngờ này làm cho vụn vỡ!

Tô Thanh Dương cúi đầu xuống, nhất thời không biết nói gì mới phải. Chiếc hộp đựng đôi bông tai san hô kia vẫn nằm yên trong túi anh, nhưng anh lại không đủ can đảm để lấy ra và thổ lộ với An Điềm một lần nữa!

Tô Thanh Dương ngược lên và nhìn An Điềm bằng ánh mắt khó tin. Cô vẫn rất xinh đẹp, hàng mi dài và dày, làn da trắng mịn màng không trang điểm, nhưng Tô Thanh Dương cảm giác như thể mình không còn nhận ra cô nữa: Sao mọi chuyện lại trở thành như thế này? Làm sao anh có thể chấp nhận sự thật này đây?

An Điềm cúi gằm mặt xuống, không nhìn vào Tô Thanh Dương. Cô cắn chặt môi, và đôi chân mày thanh mảnh nhíu chặt lại: Biểu hiện của Tô Thanh Dương, đều nằm trong dự đoán của An Điềm.

Trước đây, cô hoàn toàn không nghĩ rằng Tô Thanh Dương sẽ phải lòng mình, vì vậy cô chưa bao giờ đề cập đến những điều này với Tô Thanh Dương.

Nhưng bây giờ, An Diễm nhận ra dường như Tô Thanh Dương thực sự thích mình một chút.

Vậy nên, cô cần phải nói rõ quá khứ của mình. Làm vậy sẽ tốt cho Tô Thanh Dương, vì đó là nguyên tắc làm người của cô.

Bây giờ, cuối cùng An Diễm cũng đã nói rõ tình hình của mình với Tô Thanh Dương, và biểu hiện của Tô Thanh Dương, An Diễm cũng đã nhìn thấy.

Cùng với cảm giác hơi mất mát, An Diễm cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Vậy nên, cứ để mọi việc trôi qua như thế đi. Suy cho cùng, Tô Thanh Dương vẫn chưa nói gì với cô, nên hai người họ vẫn là bạn tốt!

Nghĩ vậy, An Diễm liền ngược lên và mỉm cười với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, cũng không còn sớm nữa, tôi nên về nhà rồi. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi!”

An Diễm nói xong liền mở cửa phòng vẽ và bước ra ngoài.

“An Diễm!” Tô Thanh Dương bước tới, nhưng bỗng nhiên dừng lại. Anh đứng yên ở đó, không sao bước tới tiếp được: An Diễm đã từng kết hôn, từng ly dị và có con. Tin này thực sự quá động trời, nhất thời anh vẫn chưa chấp nhận được. Nếu bây giờ đuổi theo An Diễm, anh cũng không biết mình sẽ nói gì với cô.

Lúc này, An Diễm đã đóng cửa căn hộ rồi rời đi.

Tô Thanh Dương nhìn vào cánh cửa phòng vẽ đang đóng chặt, rồi rơi vào trầm tư...

Gió đêm luôn dữ dội hơn so với ban ngày. An Diễm trong chiếc áo mỏng cứ bước từng bước dọc bờ sông. Ánh đèn ở phía xa đã sáng hơn, nước sông vỗ vào bờ, mang theo một luồng hơi nước.

An Diễm nhìn xuống chân mình, cảm thấy con đường phía trước dài như vô tận.

Tô Thanh Dương không phải là người đầu tiên có thiện cảm với An Diễm, cũng không phải là người đầu tiên rút lui sau khi biết việc An Diễm đã từng kết hôn và sinh con.

Từ lâu, An Diễm đã quen với việc đó rồi. Hướng hồ gì, cô và Tô Thanh Dương vốn không phải là người cùng thế giới. Một chàng trai trẻ tài năng, đầy triển vọng, gia đình lại giàu có, còn cô chỉ là một nhân viên quen đã từng ly dị và có con.

An Diễm không hề tự ti, mà chỉ tỉnh táo và lý trí, đủ tỉnh táo và lý trí để nhận ra khoảng cách giữa hai người mà thôi.

An Diễm lại ngược lên nhìn bầu trời tối đen, những ánh sao lấp lánh kia đã càng sáng hơn: An Diễm, hãy là chính mình, mới quan trọng nhất!

**

Ngày hôm sau là Chủ nhật. Hôm qua, sau khi An Diễm nói rõ tình hình của mình với Tô Thanh Dương, hai người đã không còn liên lạc nữa. Nhưng cũng có tin tốt là, bản thiết kế sơ bộ của cô đã hoàn thành rồi.

Sáng sớm hôm nay, An Diễm đã gọi đến công ty của Cố Thiên Tuấn. Vì không hẹn trước nên phải chuyển máy nhiều lần, sau đó mới được chuyển đến văn phòng của Cố Thiên Tuấn.

Còn Cố Thiên Tuấn, khi được biết An Diễm gọi đến tìm mình, anh cũng rất kinh ngạc, cứ tưởng An Diễm gọi đến để đòi phần tài sản sau khi ly hôn. Khi Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây, trong lòng rất vui. Vì dù gì, chỉ cần An Diễm nhận số tiền đó của anh, trái tim anh sẽ không bị cảm giác kỳ lạ đó đè nén nữa.

Song, sau khi được nối máy, Cố Thiên Tuấn mới biết rằng mình đã nghĩ sai rồi.

“Cô muốn đo kích cỡ của Mộng Chỉ?” Sau khi Cố Thiên Tuấn nghe thấy lời yêu cầu của An Diễm, anh mới chợt nhớ ra chuyện vài ngày trước, anh đã yêu cầu An Diễm may trang phục cho Mộng Chỉ.

57. Chương 57

“Vâng, thưa anh Cố.” Giọng điệu giải quyết việc công của An Điềm làm cho Cố Thiên Tuấn rất khó chịu. “Bây giờ, bản thiết kế sơ bộ đã hoàn thành, nên tôi muốn đo kích cỡ của chị Cố.”

Xí! Hừ! An Điềm thầm khinh bỉ trong lòng. Anh Cố, chị Cố gì đó nữa! Mặc dù tôi muốn có một cuộc sống mới, nhưng không có nghĩa là tôi tha thứ cho hai người. Chúc hai người sống với nhau trọn đời rồi ngoại tình phải tự tử!

“Chà, tốc độ làm việc cũng nhanh đấy. Nhưng hiệu quả thế nào, thì còn phải chờ xem.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào xấp công văn trên bàn, đột nhiên thấy hơi khó chịu.

“Thưa anh Cố, tôi rất tận tâm với tác phẩm của mình. Còn anh có hài lòng hay không, đó là một vấn đề khác. Vì chỉ cần anh không thích, tác phẩm của tôi dù đẹp đến đâu cũng sẽ không ổn!” An Điềm nói với Cố Thiên Tuấn bằng giọng dừng đứng.

Khi nghe thấy câu này, Cố Thiên Tuấn bỗng bàng hoàng. Câu này, dường như mình đã từng nói với An Điềm. Trước đây, khi anh đề nghị ly dị, An Điềm hỏi anh: Cô không tốt chỗ nào? Cô có thể thay đổi.

Cố Thiên Tuấn nhớ mình đã trả lời là: Vì mình không thích An Điềm, vì vậy An Điềm có thay đổi sao cũng không ổn!

Cố Thiên Tuấn không biết An Điềm nói câu này là cố ý hay vô tình: “An Điềm, cô ghét tôi, hận tôi đến thế sao?”

“Ha ha.” An Điềm cười khẩy. “Cố tổng à, năm xưa người đã bỏ rơi tôi là anh, người cùng chung sống hạnh phúc với một người phụ nữ khác cũng là anh, người luôn có một cuộc sống suôn sẻ cũng là anh. Còn tôi thì sao? Bị người ta bỏ rơi, bôn ba khắp nơi để kiếm sống, chui rúc trong một căn hộ chật hẹp. Lúc khó khăn nhất, ăn mì tôm suốt một tháng trời! Sau này bớt hỏi tôi có hận anh hay không, tôi sợ tôi không nhịn được sẽ chửi tục đấy!”

“Nhưng mà, năm đó tôi đã đưa cho cô một số tiền lớn xem như bồi thường sau ly dị, cô có thể dùng nó để có được cuộc sống tốt cơ mà!” Trong cuộc đời Cố Thiên Tuấn, anh rất ít khi hoảng sợ. Nhưng trong đêm mưa đó, anh buộc An Điềm phải ly dị, rồi lại chiếm đoạt An Điềm, để đến mức An Điềm không từ mà biệt. Anh luôn không thể quên việc này!

Nếu An Điềm nhận số tiền đó, anh có thể nghĩ rằng mình và An Điềm không ai nợ ai. Nhưng, An Điềm đã không nhận, cộng với tình hình cuộc sống rất tồi tệ của cô bây giờ, khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy bất lực và đau đầu!

“Ha ha, Cố Thiên Tuấn, những gì anh nợ tôi, đâu có dễ dùng tiền mà trả lại được?” An Điềm nghiêng răng và nói. “Dù có ra sao, tôi cũng sẽ không nhận số tiền đó. Tôi muốn làm cho chút lương tâm còn sót lại của anh, cả đời cũng không được bình yên!”

“An Điềm!” Cố Thiên Tuấn không nhịn được phải hét lên. Một người quyết định chiến lược trong kinh doanh như anh, bây giờ lại hơi luống cuống. “Cô vì tiền mà có thể đi hầu rượu đàn ông, vì tiền mà có thể làm trang phục cho vợ tôi, những việc này mạnh mẽ lắm hay sao? So với việc nhận tiền của tôi, sau đó sống một cách yên ổn, vậy có gì khác biệt?”

“Có khác chứ!” An Điềm nâng cao giọng lên bằng với Cố Thiên Tuấn. “Dù tôi hầu rượu đàn ông, hay làm trang phục cho cô vợ của ai đó, tất cả đều vì để mình không phải nhận số tiền đó của anh, vẫn có thể dựa vào bản lĩnh của mình để có cuộc sống tốt! Tôi muốn anh biết rằng, anh sẽ mãi mãi mắc nợ tôi!”

An Điềm nói đến đây liền hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nhủ rằng mọi chuyện đều đã qua rồi, bây giờ cô đã hơi quá khích. Mình có thể chọn không tha thứ, nhưng không thể trở thành một người chỉ biết đổ lỗi!

An Điềm dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Vì vậy, đại tổng tài Cố à, anh muốn sau khi tôi đã chịu rất nhiều tổn thương mà vẫn mỉm cười chấp nhận số tiền của anh, sau đó nói với anh rằng tôi đã tha thứ cho anh rồi, để anh sống mà không chút áy náy hả? Tôi cho anh biết, đừng mơ!”

“Rầm” một tiếng, Cố Thiên Tuấn ném mạnh điện thoại ra xa. Đôi mắt lạnh lùng thường ngày của anh, lúc này đang bùng cháy ngọn lửa giận dữ: Người phụ nữ này, thực sự không nói lý lẽ!

Còn An Diễm đang cầm điện thoại thì nghe thấy đầu bên kia báo bận, liền buồn bã ngồi xuống ghế sofa.

“Ài...” An Diễm thở dài buồn bã, chỉ lo nói những lời trách móc, còn việc cô phải đo kích cỡ của Chu Mộng Chỉ vẫn chưa hẹn xong!

Với Cố Thiên Tuấn thì không thể trao đổi tiếp nữa rồi, đành phải nhờ Tô Thanh Dương liên lạc vậy.

Nhưng, mặc dù hôm đó Tô Thanh Dương vẫn chưa bày tỏ, nhưng cả hai người đều hiểu rõ. Bây giờ phải gọi cho anh nói về việc đo kích cỡ cho Chu Mộng Chỉ, nhất định sẽ ngưng ngưng lắm!

Nghĩ vậy, An Diễm càng rầu hơn. Cô lẩn qua lẩn lại trên chiếc ghế sofa nhỏ một cách phiền não, và không ngoài dự đoán...

“Rầm” một tiếng, An Diễm ngã từ trên ghế sofa xuống nền nhà.

An Diễm ngồi dậy, muốn khóc nhưng không khóc được, xoa xoa cái mông bị đau vì cú ngã vừa rồi, vô cùng thương tiếc cho mình: Thành phố H này nhất định không hợp phong thủy với mình, từ khi mình đến đây, mấy việc không vừa ý cứ xảy ra hết việc này đến việc khác.

Ngay lúc An Diễm đang chìm trong mê tín phong kiến, chuông điện thoại của cô đột nhiên reo lên.

An Diễm cầm điện thoại lên, thấy đó là một số lạ, liền ấn nút trả lời với vẻ nghi hoặc.

“Xin chào, có phải cô An không?” Giọng ở đầu bên kia nghe rất lịch sự, còn rất êm tai.

“Vâng. Cho hỏi anh là...?”

“Tôi là trợ lý của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị. Tôi tên Cao Lỗi.”

Nghe thấy người ở đầu bên kia tự giới thiệu như thế, An Diễm lập tức bĩu môi. Vừa rồi cô còn cảm thấy giọng nói của người này rất êm tai, nhưng khi biết anh ta là trợ lý của Cố Thiên Tuấn, ấn tượng đã giảm xuống con số âm luôn rồi: Giọng nói lịch sự, nhưng vừa nghe đã thấy giả tạo, không biết đã giúp Cố Thiên Tuấn làm được bao nhiêu vụ kinh doanh xấu xa nữa!

“Xin chào anh Cao! Cho hỏi có chuyện gì không?”

“Là như thế này. Thưa cô An, tổng tài bảo tôi sắp xếp việc đo kích cỡ cho phu nhân tổng tài.” Cao Lỗi nghe thấy giọng điệu thay đổi cảm xúc, lúc cao lúc thấp của An Diễm, bất giác cảm thấy thú vị!

Bây giờ anh ta vẫn không biết rằng, cô An trong điện thoại kia, chính là người đã kết hôn với Cố tổng vào bốn năm trước, nhưng bản thân lại chưa được gặp mặt, An Nhiên.

“Vâng, vâng!” An Diễm vội gật đầu như gà con mổ thóc. Không ngờ Cố Thiên Tuấn cũng được đấy! Mình đã mất anh ta như vậy, nhưng anh ta vẫn làm theo việc công!

Còn Cố Thiên Tuấn vào lúc này đã quá hối hận, anh cũng không biết tại sao mình lại bảo Cao Lỗi sắp xếp việc đó sau khi mình đã ngắt máy!

Đáng lẽ anh phải gọi trực tiếp cho ông chủ của An Diễm, phàn nàn về thái độ làm việc của cô, rồi để cô bị tổng cổ ra khỏi công ty!

“Xe đã chuẩn bị trước cho cô rồi, khoảng 20 phút nữa sẽ đến dưới chân tòa nhà, mong cô chuẩn bị sớm.” Cao Lỗi nói một cách lịch sự.

“Tôi sẽ xuống đúng giờ. Cảm ơn anh.” Cuối cùng An Diễm cũng thở phào nhẹ nhõm, có thể tiếp tục làm trang phục, lại không cần liên lạc với Tô Thanh Dương!

20 phút sau, An Diễm đã chuẩn bị xong và ngồi lên xe do Cao Lỗi sắp xếp.

Chiếc xe sang trọng đưa An Diễm từ nơi ở hẻo lánh của cô, đi qua trung tâm thành phố nhộn nhịp, rồi đến vùng ngoại ô, từ từ tiến đến biệt thự sang trọng của Cố Thiên Tuấn.

Chiếc xe chở An Diễm vào bên trong biệt thự. Nhìn vào những cảnh vật quen thuộc ở đó, trái tim An Diễm dâng tràn vô vàn cảm xúc.

Còn nhớ 5 năm trước, cô hân hoan khi được vào sống trong căn biệt thự rộng lớn này, hy vọng sẽ chung sống trọn đời với Cố Thiên Tuấn. Nhưng, không ngờ chỉ sau một năm, cô đã phải rời khỏi nơi này.

Và 4 năm sau đó, cô không còn là bà chủ của căn biệt thự này, mà phải đặt chân vào đây vì lý do may trang phục cho bà chủ mới của biệt thự!

Chiếc xe chở An Diễm từ từ dừng lại, chị Lý đang đứng đợi sẵn ở cửa ngay lập tức chạy ra chào đón.

“Xin chào cô, mợ chủ nhà tôi...” Chị Lý chưa dứt lời thì liền im bặt khi nhìn thấy An Diễm.

58. Chương 58

Sao cô An Nhiên lại đến đây? Chẳng phải 4 năm trước sau khi ly dị với cậu chủ, cô ấy đã biến mất rồi sao? Chị Lý há miệng ra, dường như vẫn chưa phản ứng lại được sau cú sốc.

“Chào chị Lý.” An Diễm mỉm cười với chị Lý: “Chị Lý, chị vẫn còn làm ở đây à? Di Triệu đâu? Vẫn làm ở đây cùng chị chứ?”

“Cho hỏi cô là ai? Bội cô biết tôi hả?” Chị Lý nghe An Diễm nói vậy liền vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào cô.

Nghe thấy chị Lý nói vậy, vẻ mặt của An Diễm hơi tối sầm lại. Cô tự cười thầm mình: Phải rồi, mình đã không phải là bà chủ của căn biệt thự này nữa, nên chị Lý giả vờ không quen mình thì cũng phải thôi. Chị ấy có bà chủ của mình, cần gì phải làm thân với mình, để chộc cho bà chủ hiện tại không vui chứ!

Nghĩ đến đây, An Diễm liền nói với chị Lý: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Nói xong câu đó, An Diễm hít một hơi thật sâu, rồi nói với chị Lý: “Tôi đến để đo trang phục cho mợ chủ của chị, làm phiền chị đưa tôi đến đó.”

“Vâng.” Chị Lý gật đầu. “Mời cô đi theo tôi.”

Nhìn thấy dáng vẻ khom lưng cung kính của chị Lý, hoàn toàn không còn vẻ lười biếng như 4 năm trước, An Diễm nhận thấy rằng Chu Mộng Chỉ thật sự có cách quản lý người ăn kẻ ở trong nhà.

An Diễm đi theo chị Lý lên lầu ba, rồi đi đến trước một cánh cửa theo hướng dẫn của chị.

“Cả lầu ba này đều là phòng để trang phục của mợ chủ. Bây giờ mợ đang nói chuyện với bạn, tôi sẽ vào trong thông báo trước.” Chị Lý cúi đầu và nói với An Diễm.

“Vâng, cảm ơn chị.” An Diễm gật đầu. Chị Lý này, này giờ không nhìn thẳng vào mình, chắc vì sợ mình nói có quen chị ấy. Vậy nên An Diễm cũng đành phải giả vờ không quen.

Suy cho cùng, Chu Mộng Chỉ quả thực không biết việc mình là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn, và để cho cô ta biết cũng không tốt.

Chị Lý làm như vậy, An Diễm cũng thấy vui. Chỉ có điều, câu “người đi trà ngụy” này, cô đã cảm nhận được rất rõ ràng từ chị Lý.

Chị Lý gõ cửa trước, sau khi được cho phép rồi mới đi vào.

An Diễm đứng ngoài cửa chờ một lúc, chị Lý mới đi ra: “Cô An, mợ nói mời cô vào.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu, mở cửa và đi vào, rồi đóng cửa lại.

Chị Lý đứng trước cửa và nhìn vào trong với ánh mắt thất thần, nhưng không rời đi: Sau khi An Diễm đi đã xảy ra quá nhiều việc, làm chị Lý không biết làm thế nào mới phải.

Kể từ khi Chu Mộng Chỉ dọn đến ngôi nhà này vào bốn năm trước, chị Lý mới biết An Nhiên, người sống trong biệt thự này một năm qua, tốt đến dường nào. An Nhiên luôn vô tư, có chuyện gì cũng cố gắng không làm phiền đến người ăn kẻ ở trong biệt thự, lại còn xem người như chị là bạn.

Vì vậy, tất cả người ăn kẻ ở đều lười biếng, không nghe lời An Nhiên. Năm đó, chị Lý cũng thế, mỗi khi An Nhiên nhờ chị làm gì, chị đều phàn nàn không thôi.

Song, tất cả những điều tốt đẹp này đã kết thúc đột ngột sau khi Chu Mộng Chỉ lấy Cố Thiên Tuấn!

Trước tiên, Chu Mộng Chỉ bảo Cố Thiên Tuấn đuổi hết những người dọn dẹp trong biệt thự, chỉ giữ lại chị Lý và một người khác là dì Triệu.

Thường ngày, Chu Mộng Chỉ đối xử với mọi người cũng ôn hòa như An Nhiên. Điều đó từng khiến cho chị Lý và dì Triệu nghĩ rằng Chu Mộng Chỉ cũng giống với An Nhiên, là một bà chủ dễ đối phó.

Song, đến ngày phát lương, lương của chị Lý và dì Triệu bị ít đi rất nhiều. Khi hai người đến tìm Chu Mộng Chỉ đòi giải thích, Chu Mộng Chỉ mới thông thả kể lại việc hai người đã lười biếng khi nào, yêu cầu nào không làm được, và nên bị trừ bao nhiêu tiền, đều nói ra hết.

Lúc đó, chị Lý và dì Triệu mới biết rằng, Chu Mộng Chỉ không phải là một người dễ đùa bỡn, vì vậy đành phải làm việc một cách chăm chỉ.

Tuy nhiên, bao nhiêu đó cũng không đủ để chị Lý cảm thấy sợ hãi Chu Mộng Chỉ.

Mãi cho đến một đêm nọ...

Tối hôm đó, chị Lý định tắt đèn đi ngủ, vì cả biệt thự chỉ có chị và dì Triệu dọn dẹp, nên rất mệt, cũng muốn đi ngủ sớm.

Nhưng lúc này, cánh cửa phòng chị đã bị gõ thành tiếng.

“Ai thế? Đêm hôm mà không chịu ngủ.” Chị Lý lớn tiếng phàn nàn, vì chị biết rằng không thể nào là Chu Mộng Chỉ đang gõ cửa được. Bình thường vào giờ này, Chu Mộng Chỉ đã đi ngủ rồi, nếu muốn gọi chị dậy, cô ta sẽ gọi thẳng vào điện thoại trên đầu giường của chị.

Muộn vậy rồi mà còn rảnh rang đến gõ cửa, cũng chỉ có dì Triệu vô lương tâm đó thôi!

Chị Lý lồm bồm và ra mở cửa, quả nhiên liền thấy dì Triệu đang đứng trước cửa với khuôn mặt đỏ bừng.

“Đang đêm đang hôm mà dì làm gì vậy? Bộ ban ngày làm việc chưa đủ mệt à?” Chị Lý vừa nói vừa ngáp.

“Tôi hử, từ giờ trở đi, tôi sẽ không làm việc nữa đâu, chỉ chờ được hưởng phúc thôi!” Dì Triệu tự đóng cửa phòng chị Lý lại, cười hì hì và ngồi lên giường của chị Lý.

“Suốt ngày chỉ giở mơ với mộng. Không làm việc thì ai trả lương cho dì?” Chị Lý cũng ngồi lên giường, và sốt ruột nói: “Có chuyện gì thì nói mau đi, tôi còn phải đi ngủ nữa!”

“Đúng là có chuyện, nhưng có thể cũng không có!” Dì Triệu ậm ừ với vẻ đắc ý. “Tóm lại, những gì tôi vừa nói đều là thật, không tin thì cô cứ chờ mà xem!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Mà làm dì vui đến thế!” Chị Lý thấy dì Triệu có vẻ rất chắc chắn, không giống như đang nói dối, nhưng có chuyện gì mà có thể giúp dì Triệu ngồi không hưởng lương mà không cần làm việc đây?

Dì Triệu ngáp ngừng một lúc, rồi quay đầu lại nhìn xung quanh, sau đó ghé sát vào tai chị Lý và nói một cách bí ẩn: “Cô đoán xem, hôm nay khi dọn dẹp bên ngoài phòng ngủ trên lầu hai, tôi đã nhìn thấy gì?”

“Dì đã thấy gì?” Chị Lý quay đầu lại, nhìn dì Triệu và hỏi.

“Tôi đã thấy...” Dì Triệu kéo dài giọng và nói: “Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu!”

“Xỉa! Vậy dì cứ nằm mơ đi ha! Mất hứng!” Chị Lý tưởng rằng dì Triệu đang đùa với mình, liền đột nhiên nổi giận, vội đứng dậy và đẩy dì Triệu ra khỏi cửa. “Dì cứ về mà nằm mơ đi ha, tôi còn phải tranh thủ đi ngủ, ngày mai phải dậy sớm để làm việc nữa!”

“Tôi cũng không nói với cô nữa. Tóm lại, cuộc sống tốt đẹp của tôi sắp đến rồi!” Dì Triệu vui đến lạ thường, khẽ ngân nga và bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, chị Lý thức dậy để dọn dẹp đúng giờ, nhưng đã hơn 7 giờ sáng mà dì Triệu vẫn không xuất hiện.

Chị Lý đang thắc mắc thì Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đang ăn sáng quay sang nói với chị Lý: “Chị Lý à, lên xem thử tại sao dì Triệu còn chưa xuống nữa.”

“Vâng.” Chị Lý gật đầu và đi lên phòng của dì Triệu.

Sau khi gõ cửa vài chục lần, dì Triệu vẫn không mở cửa. Chị Lý không thể đợi được nữa, liền lấy chìa khóa dự phòng đến mở cửa phòng dì Triệu.

Chị Lý vừa mở cửa ra, mùi máu tanh ngay lập tức xộc vào mũi.

Tim của chị Lý bắt đầu đập loạn xạ. Chị từ từ đi vào phòng ngủ của dì Triệu, nhưng không thấy ai. Chị khẽ hét lên: “Dì Triệu!”

Vẫn không ai trả lời.

Chị Lý lại đi về phía nhà vệ sinh, nơi bốc lên mùi máu tanh nồng nặc nhất.

Thời khắc cánh cửa nhà vệ sinh được mở ra, chị Lý đột nhiên ngồi bệt xuống đất!

59. Chương 59

Dì Triệu lúc này đang mặc áo ngủ, cả người nằm gọn trong bồn tắm, mà nước trong bồn tắm lúc này đỏ tươi một màu máu! Trên cổ tay bà ta có một vết thương lớn, cánh tay trắng bệch vì bị ngâm lâu, nổi dập dùi trên mặt nước.

Gương mặt bà ta cũng phù lên do bị ngâm trong nước, miệng hơi há ra, dường như đang muốn kêu gì đó, mà cảnh tượng khiến chị Lý cả đời cũng không thể nào quên được chính là ánh mắt trợn trừng của dì Triệu, trông mắt như muốn lồi cả ra ngoài, đáng sợ vô cùng thê thảm.

Chị Lý cứ đứng ngây người ra mất một lúc rồi mới giật mình mà gào lên, khi Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh còn chưa chạy đến thì chị ta đã sợ quá mà ngất xỉu rồi.

Chị Lý được đưa vào bệnh viện tịnh dưỡng một tháng, còn Chu Mộng Chỉ cũng vì chuyện của dì Triệu mà sinh bệnh, việc này khiến Cố Thiên Tuấn đang đi công tác ở nơi khác phải tức tốc chạy về trong đêm, ngày đêm túc trực bên giường của Chu Mộng Chỉ.

Do Cố Thiên Tuấn là một nhân vật được mọi người để mắt nhất thành phố H nên cảnh sát cũng rất biết điều mà không làm lớn chuyện này, chỉ âm thầm đến biệt thự thu thập chứng cứ vài lần.

Nhưng điều làm chị Lý cảm thấy kì lạ chính là, trong khoảng thời gian chị ta ở bệnh viện thì cảnh sát lại không hề đến tìm một lần nào, thế nên những lời dì Triệu đã nói với chị ta vào đêm đó, cảnh sát có lẽ cũng không biết.

Khi chị Lý khỏi bệnh quay trở về trang viên thì vụ án của dì Triệu đã được khép lại.

Nghe người phụ trách cất cổ làm vườn trong biệt thự và vài giúp việc khác nói, cái chết của dì Triệu được cảnh sát cho là tự sát, nhân chứng quan trọng là Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, bởi họ nói dì Triệu trước khi chết một tháng thường ở trong trạng thái u uất buồn bã.

Nhưng chị Lý và dì Triệu làm việc với nhau cả ngày, ngoại trừ những lúc công việc mệt mỏi khiến tâm trạng không vui ra chị ta chưa bao giờ thấy dì Triệu u uất cả, thế nên cho rằng dì Triệu không thể nào vì bị trầm cảm mà dẫn đến tự sát được!

Nhưng do Chu Mộng Chỉ vì chuyện của dì Triệu mà sức khỏe càng không được tốt nên Cố Thiên Tuấn không cho phép ai nhắc đến chuyện đó nữa.

Chị Lý tuy ngoài miệng không nói, nhưng mỗi khi nhớ lại những điều dì Triệu đã nói vào cái đêm qua đời thì lại cảm thấy chuyện này đúng là có nhiều uẩn khúc, cái chết của dì Triệu chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nhất định là có liên quan đến việc dì ấy đã nhìn thấy gì đó ở phòng sách tầng hai!

Nhưng chị Lý cũng không dám đi điều tra hay hỏi han gì, trực giác nói cho chị ta biết rằng một khi mình đi điều tra thì người tiếp theo “tự sát” sẽ chính là chị ta!

Thế nên chị Lý đành phải bấm bụng cất giấu chuyện đêm đó. Không những vậy, ngoại trừ những lúc đặc biệt ra, còn không thì chị ta cũng tuyệt đối không dám lên tầng hai, cho dù là phòng ngủ hay phòng sách hay bất kì chỗ nào khác.

Chị Lý đã sống trong thấp thỏm như thế suốt bao nhiêu năm, chị ta từng nghĩ đến việc rời đi, nhưng mỗi khi đề cập đến chuyện này thì ánh mắt Chu Mộng Chỉ nhìn chị ta theo kiểu “Có phải chị đã biết gì đó rồi không?” lại khiến chị ta sợ mất mặt, đành phải tiếp tục ở lại biệt thự, không dám nhắc đến chuyện xin nghỉ nữa.

Hôm nay, khi chị Lý trông thấy An Nhiên, lúc đầu rất kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy lo lắng.

Tuy chỉ từng tiếp xúc với An Nhiên một năm, nhưng sau khi phải hầu hạ Chu Mộng Chỉ thì chị Lý mới nhận ra An Nhiên tốt biết bao nhiêu. Bây giờ An Nhiên và Chu Mộng Chỉ lại có quen nhau, khiến trong lòng chị ta cảm thấy có một dự cảm chẳng lành.

Theo tình hình hiện tại quan sát thì Chu Mộng Chỉ không biết quan hệ trước kia giữa An Nhiên và cậu Cố, nếu không thì với tính cách của Chu Mộng Chỉ chắc chắn sẽ không thể nào có thái độ thế này với An Nhiên được.

Đương nhiên, đây cũng chính là điều mà chị Lý cảm thấy may mắn.

Vậy nên, chị ta cũng không chủ động chào hỏi An Nhiên, giả vờ như mình không quen cô.

Mong rằng đây sẽ là lần cuối cùng An Nhiên và Chu Mộng Chỉ gặp nhau, cũng mong là An Nhiên sẽ biết điều. Chị Lý nhìn về phía cánh cửa đóng kín của phòng treo đồ rồi thở dài bước xuống lầu.

Khi An Diễm bước vào phòng treo đồ thì Chu Mộng Chỉ đang ngồi nói chuyện với Lý An Ni trên một chiếc ghế sofa sang trọng.

“Cô An đến rồi à?” Chu Mộng Chỉ đang nói chuyện với Lý An Ni liền quay sang cười gật đầu với An Diễm, nhưng không đứng dậy đón.

Còn Lý An Ni thì hệt như không trông thấy An Diễm vậy, vẫn tiếp tục trò chuyện với Chu Mộng Chỉ.

Lý An Ni và Lâm Kính Trạch tuy chưa công bố là người yêu của nhau, nhưng người trong giới ai cũng biết họ có quan hệ rất thân mật, Lý An Ni đương nhiên muốn trở thành bạn gái công khai của Lâm Kính Trạch, càng muốn trở thành bà chủ nhỏ của tập đoàn đá quý Lâm Thị.

Vợ của Cố Thiên Tuấn là Chu Mộng Chỉ, thế nên Lý An Ni đương nhiên phải tìm đủ mọi cách kết thân với Chu Mộng Chỉ để nâng cao thân phận của mình.

Dù gì chuyện này cũng sẽ có lợi cho con đường sau này của Lý An Ni.

Còn về Chu Mộng Chỉ, thái độ cô ta dành cho Lý An Ni không lạnh cũng không nóng, là vì Lâm Kính Trạch thật sự rất xem trọng Lý An Ni, thế nên cô ta không thể quá lạnh lùng với Lý An Ni được.

Nhưng Lý An Ni đi theo Lâm Kính Trạch đã lâu như vậy rồi mà vẫn không được công nhận là bạn gái, vì vậy Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình cũng không nên quá nhiệt tình với cô ta.

Lý An Ni đã từng chủ động xin được kết bạn với Chu Mộng Chỉ rất nhiều lần, thế nên lần này Chu Mộng Chỉ mới đồng ý mời cô ta đến nhà chơi.

Lý An Ni đương nhiên lập tức ăn vận chỉnh tề mang nhiều quà cáp mà đến, tất cả mọi người ở thành phố H đều biết Cố Thiên Tuấn yêu thương Chu Mộng Chỉ nhiều như thế nào, vì vậy cô ta phải đến học hỏi một chút.

Chu Mộng Chỉ cũng không ngại để mọi người biết Cố Thiên Tuấn rất cưng chiều mình, cho nên nếu Lý An Ni muốn tìm hiểu thì thôi được, sẽ dẫn cô ta vào tham quan phòng treo đồ của mình vậy.

Khi nhìn thấy ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ của Lý An Ni, trong lòng Chu Mộng Chỉ thật sự cảm thấy vô cùng thích thú.

“Chị Cố, tôi đến lấy số đo cho chị đây.” An Diễm khẽ cúi đầu mỉm cười chào Chu Mộng Chỉ, cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình.

“Được, vậy để tôi...”

“Chị ba, cái túi xách kia của chị là bản giới hạn toàn cầu đúng không?” Lý An Ni còn chưa đợi Chu Mộng Chỉ nói dứt câu đã nói chen vào.

“À, đó là thiết kế mới ra của mùa hè này, tôi không muốn mua nhưng Thiên Tuấn cứ mua cho tôi.” Chu Mộng Chỉ bật cười rồi quay sang nói với Lý An Ni.

Còn An Diễm đang định nói chuyện với Chu Mộng Chỉ bây giờ cũng không biết làm sao nói tiếp.

Lý An Ni thấy Chu Mộng Chỉ trả lời mình thì lập tức đắc ý nói liên tục, không cho An Diễm cơ hội mở miệng: “Chị ba, chị sướng thật, anh ba cưng chị quá!”

Tuy Lâm Kính Trạch chưa bao giờ chính thức giới thiệu Lý An Ni cho đám anh em Cố Thiên Tuấn, nhưng Lý An Ni vẫn bắt chước Lâm Kính Trạch tự tiện gọi Cố Thiên Tuấn là anh ba, gọi Chu Mộng Chỉ là chị ba.

“Cũng không có gì, chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi mà.” Chu Mộng Chỉ phẩy tay cười vui vẻ.

Còn An Diễm thì vẫn cứ đứng ngây ra đó, cảm thấy Lý An Ni trò chuyện với Chu Mộng Chỉ như thế mà mình lại ngắt lời thì thật là đường đột, nhưng nếu cứ đứng mãi thế này thì lại càng ngượng ngập hơn.

“À, chị Cố à, tôi...” An Diễm mở miệng định nói chuyện với Chu Mộng Chỉ lần nữa.

Nhưng câu nói của An Diễm lại tiếp tục bị Lý An Ni ngắt ngang, còn Chu Mộng Chỉ thì hệt như không nghe thấy cô, vẫn cứ đáp lại Lý An Ni.

Trông thấy cảnh này, An Diễm chỉ biết cúi đầu yên lặng, trong lòng rất giận nhưng phải cố kiềm nén.

Lý An Ni trông thấy dáng vẻ ấy của An Diễm thì lập tức sảng khoái trong lòng, bởi từ lâu cô ta đã không vừa mắt với An Diễm. Lần đầu thì giành mất vị trí vedette Fairy, lần thứ hai lại bắt tay với Tô Thanh Dương ức hiếp cô ta, lần thứ ba lại phá vỡ hình tượng của cô ta trước mặt Lâm Kính Trạch ở thư viện!

Lần này khó khăn lắm mới giành được cơ hội tốt thế này, nhất định phải làm cho An Diễm mất mặt!

60. Chương 60

Còn Chu Mộng Chỉ thì cũng đang muốn tọa sơn quan hổ đấu, vì vậy rất tích cực phối hợp trò chuyện với Lý An Ni.

Cứ như vậy, An Diễm bị ngó lơ suốt mười mấy phút, chẳng ai mời cô uống trà, cũng chẳng ai mời cô ngồi xuống, cô cứ đứng đó trơ mắt nhìn Chu Mộng Chỉ và Lý An Ni!

“Mộng Chỉ!”

Một giọng nói ồm ồm vang lên ngoài cửa khiến Chu Mộng Chỉ, Lý An Ni và An Diễm đều đồng loạt quay lại nhìn.

“Thiên Tuấn!” Chu Mộng Chỉ trông thấy Cố Thiên Tuấn đứng ở cửa phòng treo đồ thì liền đứng dậy bước đến trước mặt anh dịu dàng hỏi, “Giờ này không phải anh đang làm việc ở công ty sao? Sao lại về đây?”

“Anh đột nhiên nhớ ra cần phải lấy vài tài liệu nên quay về lấy.” Cố Thiên Tuấn bước vào phòng, đi ngang qua chỗ An Diễm hệt như không hề nhìn thấy cô vậy.

“Chào anh ba.” Lý An Ni vội vàng xởi lởi chào hỏi.

Cố Thiên Tuấn chẳng thèm nhìn Lý An Ni mà chỉ khẽ ừ một tiếng, thái độ lạnh lùng ấy khiến Lý An Ni ngượng chín cả mặt.

“Cần lấy tài liệu gì thì anh cứ bảo Cao Lỗi hoặc Susan lấy là được rồi, việc gì phải đích thân đi chứ?” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa chỉnh lại cà vạt cho Cố Thiên Tuấn, ra dáng một người vợ đảm.

Tất cả điều này đều được An Diễm trông thấy hết, cô bất giác quay mặt sang một bên, không muốn nhìn dáng vẻ ân ái này của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ.

“Người này là...” Cố Thiên Tuấn có vẻ thật sự lúc này mới trông thấy An Diễm.

“À, anh quên rồi sao, lần trước, chúng ta tình cờ gặp tổng giám đốc của Tô Thị là Tô Thanh Dương đấy, đây là nhân viên của công ty anh ấy, anh ấy bảo cô ấy đến thiết kế trang phục cho em! Hôm nay cô ấy đến lấy số đo cho em.” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở, cô rất hài lòng với thói quen không hề để ý đến những người phụ nữ khác này của Cố Thiên Tuấn.

“À, anh nhớ ra rồi!” Cố Thiên Tuấn trước nay luôn thật sự không nhớ những người phụ nữ khác, nhưng lần này thì anh lại giả vờ, tỏ vẻ bây giờ mới hiểu ra rồi gật đầu hỏi, “Vậy cô ấy sao lại đứng đây?”

Câu hỏi này của Cố Thiên Tuấn lập tức khiến gương mặt của cả Chu Mộng Chỉ và Lý An Ni đều có chút sượng sùng, An Diễm mà này giờ họ làm lơ không phải vẫn đang còn đứng ở đó sao?

“À, cô An đang chuẩn bị đo cho em đấy mà!” Chu Mộng Chỉ đương nhiên không thể nói là do mình muốn làm An Diễm mất mặt được, bởi trước mặt Cố Thiên Tuấn thì cô ta luôn ra vẻ mình là người hiểu chuyện và ôn hòa, “Có phải không cô An?”

Chu Mộng Chỉ nói xong lập tức nhìn An Diễm cười dịu dàng.

“Đúng vậy.” An Diễm nhìn Chu Mộng Chỉ, chợt cảm thấy thật buồn cười, ả Chu Mộng Chỉ này có vẻ không phải yếu đuối như vẻ bề ngoài, ngược lại còn là kẻ mở miệng ra là có thể nói dối.

Cố Thiên Tuấn, anh đúng là đã lấy được một người vợ tốt đấy! An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn đầy ẩn ý, có chút cảm giác hả hê.

Còn Cố Thiên Tuấn lại tiếp tục ra vẻ như không trông thấy An Diễm, chỉ bước tránh sang một bên một chút rồi nói: “Vậy được, anh phải đi lấy tài liệu, mọi người cứ tiếp tục đi.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu dỗi mắt tiễn Cố Thiên Tuấn.

“Cô An, qua đây đo cho tôi đi.” Chu Mộng Chỉ vẫy tay tỏ ý bảo An Diễm bước đến. Cố Thiên Tuấn đi rồi, nụ cười của Chu Mộng Chỉ liền nhạt đi rất nhiều.

“Vâng.” An Diễm bước sang, bắt đầu lấy số đo của Chu Mộng Chỉ, còn Lý An Ni đứng bên cạnh vẫn đang canh cánh trong lòng về thái độ lạnh lùng của Cố Thiên Tuấn với cô ta.

Cố Thiên Tuấn bước ra ngoài, đi đến văn phòng ở tầng ba rồi ngồi xuống ghế, nhưng không vội lấy tài liệu ngay, hay nói chính xác hơn, anh chẳng phải muốn về lấy tài liệu gì cả. Anh cũng không biết mình tại sao lại như bị ma xui quỷ khiến mà quay về biệt thự thế này, mục đích chính là vì muốn biết An Diễm lấy số đo của Chu Mộng Chỉ có thuận lợi không.

Từ sau khi An Diễm gọi điện cho anh rồi lại giận dữ cúp ngang, Cố Thiên Tuấn cứ luôn cảm thấy thần thờ, cho dù đã sắp xếp cho trợ lý Cao Lỗi đưa An Diễm về rồi, anh vẫn thấy không yên tâm.

Thế nên, một tình cảm mơ hồ đã xui khiến anh lái xe về biệt thự.

Theo lời chị Lý nói thì An Điềm đến biệt thự đã nửa tiếng rồi, đáng lẽ với thời gian như thế thì phải đo xong rồi mới phải, nhưng lúc Cố Thiên Tuấn bước vào phòng thì lại thấy Chu Mộng Chỉ và Lý An Ni đang tám chuyện, còn An Điềm thì cứ đứng chờ ở đó, gương mặt đầy vẻ uất ức cam chịu.

Cố Thiên Tuấn thấy rất lạ trước thái độ này của Chu Mộng Chỉ, bởi Chu Mộng Chỉ trong mắt anh luôn là một người rất lịch sự với người khác, theo tính cách của cô thì sẽ không thể nào để An Điềm khó xử như vậy.

Còn nữa, vừa rồi dáng vẻ nhẫn nhặn đáng thương đó của An Điềm đúng là cảnh tượng hiếm hoi! Từ sau khi An Điềm xuất hiện ở thành phố H thì Cố Thiên Tuấn mỗi lần gặp An Điềm đều thấy cô có vẻ sẵn sàng bùng nổ bất kì lúc nào, bây giờ nhìn thấy cô e dè như thế, trong lòng anh lại cảm thấy kì lạ!

Cố Thiên Tuấn xoa xoa huyệt thái dương, cố xua cảm giác ấy đi.

Sau khi tùy tiện lấy vài hồ sơ, Cố Thiên Tuấn bước xuống lầu, nhưng vừa đến cầu thang thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của An Điềm, Chu Mộng Chỉ và Lý An Ni.

“Chị Cố, tôi đã ghi lại số đo của chị rồi, sẽ cố gắng đưa thành phẩm cho chị xem, nếu có ý kiến gì thì chúng ta có thể bàn lại.” Đây là giọng của An Điềm, khiến Cố Thiên Tuấn nghe thấy lập tức cau mày, An Điềm này tại sao lúc nói chuyện với mình thì hằn học khó chịu, nhưng khi nói chuyện với Chu Mộng Chỉ thì lại rất ra dáng của người làm việc chuyên nghiệp, không hề giống một An Nhiên hay để bụng trước kia.

“Được rồi.” Đây là giọng của Chu Mộng Chỉ, “Vừa hay An Ni cũng đang muốn về, hay là để tôi bảo tài xế chở cả hai về vậy.” Chu Mộng Chỉ cười nói, cô ta không phải không nhìn ra thái độ thù địch Lý An Ni dành cho An Điềm, nhưng cứ thích làm như thế đấy!

“Không phải chứ, Mộng Chỉ, em không đi chung xe với cô ta đâu!” Lý An Ni hốt hoảng kêu lên, giọng cô ta lớn đến mức đủ cho cả biệt thự nghe thấy.

“Không cần đâu, chị Cố, chị bảo tài xế đưa cô Lý An Ni về là được rồi, tôi tự đi về được.” An Điềm thấy dáng vẻ khó chịu ấy của Lý An Ni thì cũng không muốn động đến cô ta làm gì, cô thà là đi bộ về còn hơn cùng ngồi với Lý An Ni.

“Vậy cũng được, nếu cô An đã quyết như vậy thì tôi đành phải bảo tài xế chở một mình cô Lý về vậy.”

Giọng của Chu Mộng Chỉ có hơi khó xử, nhưng vẫn khiến Cố Thiên Tuấn ngạc nhiên, Mộng Chỉ tại sao lại làm như vậy? Mộng Chỉ không phải ghét nhất những người hống hách như Lý An Ni sao, tại sao lại bảo tài xế đưa Lý An Ni về, trong khi lại bắt An Điềm phải tự về?

Vả lại, tài xế ở biệt thự đâu phải chỉ có một người, nếu Mộng Chỉ không muốn xung đột với Lý An Ni thì có thể sắp xếp một tài xế khác đưa An Điềm về mà! Tại sao nhất định bắt An Điềm phải tự về chứ?

Biệt thự này ở cách nhà An Điềm xa như thế, cô ấy làm sao mà về?

Cố Thiên Tuấn lần đầu tiên phát hiện ra, khi không có mặt anh, Chu Mộng Chỉ như trở thành một người khác vậy!

“Em biết ngay chị ba thương em nhất mà!” Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang thắc mắc trước hành động của Chu Mộng Chỉ thì giọng nói đặc ý của Lý An Ni lại vang lên.

Giọng nói nghe không rõ cảm xúc của An Điềm cũng vang lên: “Vậy xin chào chị Cố.”

Cố Thiên Tuấn đứng nguyên tại chỗ, lắng nghe giọng nói của ba người họ.

Anh nghĩ một lúc rồi bước đến phòng ngủ ở tầng hai, vào trong đi đến cửa sổ, ở đó có tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn thấy bóng dáng An Điềm rời đi.

61. Chương 61

Cố Thiên Tuấn trông thấy Lý An Ni được chị Lý đưa ra xe.

Còn An Điềm thì đang đi một mình ra phía cổng biệt thự.

Cố Thiên Tuấn nhìn theo bóng An Điềm, gương mặt càng thêm sa sầm, anh có thể khẳng định Mộng Chỉ không biết quan hệ giữa anh và An Điềm, thế nên đối với Mộng Chỉ mà nói thì An Điềm chẳng qua chỉ là một người qua đường tình cờ đến may trang phục cho cô mà thôi!

Nhưng một Mộng Chỉ ngày thường luôn hòa nhã với người khác sao bây giờ lại đối xử thế này với An Điềm? Hay là... Mộng Chỉ bình thường vốn luôn đối xử với người khác như vậy?

Không thể nào!

Cố Thiên Tuấn lập tức lắc đầu, lúc trước Mộng Chỉ ở trước mặt mình còn chẳng nở giẫm chết một con kiến kia mà!

“Thiên Tuấn, anh đang nghĩ gì thế?” Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang vừa kinh ngạc vừa thất vọng trước thái độ của Chu Mộng Chỉ thì cô đã bước vào phòng ngủ tầng hai, ôm lấy anh từ đằng sau.

Cố Thiên Tuấn sững người, sau đó gạt tay Chu Mộng Chỉ đang đặt trên hông mình ra, rồi anh quay lại nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng xanh xao vì bệnh tật của cô, không nói lời nào.

Chu Mộng Chỉ cảm nhận được Cố Thiên Tuấn có điều bất thường, cô đưa bàn tay trắng trẻo thanh mảnh của mình ra khẽ vuốt mặt anh rồi dịu dàng hỏi: “Anh sao thế?”

Cố Thiên Tuấn cứ nhìn Chu Mộng Chỉ, hồi lâu mới lắc đầu: “Không có gì, chỉ là anh đột nhiên nghĩ đến vài chuyện công việc thôi.”

Cố Thiên Tuấn rất muốn hỏi thẳng Chu Mộng Chỉ, vừa rồi tại sao cô lại đối xử như vậy với An Điềm.

Nhưng rồi anh chợt nhận ra, nếu bây giờ anh mà hỏi như thế thì Chu Mộng Chỉ chắc chắn sẽ biết anh đã để ý cuộc nói chuyện vừa rồi giữa ba người họ, còn quan tâm một cách đặc biệt đến An Điềm nữa.

Mà với tính cách đa nghi của Mộng Chỉ thì chắc chắn sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cố Thiên Tuấn cuối cùng đành phải thở dài, có lẽ là do Mộng Chỉ cả ngày chỉ ở trong biệt thự, thời gian quá lâu rồi nên không còn chu đáo nữa, cũng là dễ hiểu thôi.

Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây, lại ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, khẽ vuốt mái tóc cô.

Chu Mộng Chỉ có thể cảm nhận được tình cảm Cố Thiên Tuấn dành cho mình, thế nên áp mặt vào ngực anh động viên: “Thiên Tuấn, đừng nên quá lo nghĩ cho công việc, công việc làm sao quan trọng bằng sức khỏe của anh được.”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây chợt đau lòng ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn hỏi: “Tối nay anh có về không? Em sẽ làm cơm chờ anh về.”

“Không đâu, tối nay anh phải làm việc đến 10 giờ, anh không muốn em thức khuya chờ anh, như vậy không tốt cho sức khỏe của em, em nên đi ngủ sớm.” Cố Thiên Tuấn đưa tay vén tóc Chu Mộng Chỉ ra sau vành tai, trong lòng lại dạt dào tình cảm dành cho cô.

“Được rồi.” Chu Mộng Chỉ hệt hăng gạt đầu, sau đó lại ôm chặt Cố Thiên Tuấn, “Vậy anh cho em ôm anh thêm chút nữa, em nhớ anh lắm.”

Cố Thiên Tuấn mỉm cười rồi ôm Chu Mộng Chỉ thật chặt: “Em ở nhà đừng quá lao lực, cố gắng nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Em biết rồi...” Chu Mộng Chỉ hạnh phúc gạt đầu trong lòng Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn đứng đó dành Chu Mộng Chỉ một lúc lâu mới cảm vài tài liệu quan trọng rồi đi.

Chu Mộng Chỉ tiễn Cố Thiên Tuấn đi rồi liền quay lại phòng ngủ.

Vừa rồi chỉ mới tiếp Lý An Ni và An Diễm có một chút thôi mà Chu Mộng Chỉ đã cảm thấy mệt rũ rời, cô thở dài rồi nằm lên giường.

Lúc này thì điện thoại đặt bên giường lại chọt reo lên.

Chu Mộng Chỉ cầm điện thoại lên xem, thấy đó là số của Chu Hán Khanh liền bắt máy ngay.

“Mộng Chỉ, bây giờ nói chuyện có tiện không?” Chu Hán Khanh đang đứng giữa một con phố đông đúc, đưa mắt nhìn ra xung quanh nói thật khẽ.

“Ừ, tiện, anh nói đi, việc xử lý sao rồi?” Chu Mộng Chỉ hỏi Chu Hán Khanh bằng giọng trông đợi.

“Đã xử lý hết tất cả rồi.” Chu Hán Khanh ngừng một chút rồi nói tiếp, “Lần trước em nói người phụ nữ đã qua đêm với Cố Thiên Tuấn là một cô hầu rượu ở quán bar Đế Hào, vậy nên anh đã đến đó điều tra, đúng là có vài cô gái đã vào phòng uống rượu với Cố Thiên Tuấn, nhưng cụ thể là ai đã qua đêm với anh ta thì lại không ai biết cả, ngay cả Vương tổng cũng nói không rõ ràng. Vì vậy anh đã làm theo ý em, đã xử lý hết tất cả những người phụ nữ đã vào phòng uống rượu với Cố Thiên Tuấn!”

Chu Hán Khanh nói đến đây lại nghĩ tới mấy cô gái hầu rượu vừa bị anh đuổi khỏi thành phố H rồi khẽ thở dài, Mộng Chỉ nói phải giết hết mấy cô gái ấy, nhưng anh thật sự không làm được.

Lí do không phải chỉ là vì việc giết nhiều người như thế là một việc vô cùng khó, sẽ khiến cảnh sát chú ý, mà còn là vì Cố Thiên Tuấn đã nhận lỗi với Chu Mộng Chỉ rồi, chứng tỏ cô gái hầu rượu ấy không thể nào là mối uy hiếp cho địa vị của Chu Mộng Chỉ được.

Thế nên Chu Hán Khanh cuối cùng đã không giết mấy cô gái ấy mà chỉ đuổi họ ra khỏi thành phố H thôi.

“Tốt lắm!” Chu Mộng Chỉ nghe Chu Hán Khanh nói như thế liền hài lòng gật đầu, sau đó cười ngọt ngào với Chu Hán Khanh ở đầu dây bên kia, “Cảm ơn anh nhé, Hán Khanh!”

“Đừng nói tiếng cảm ơn với anh!” Chu Hán Khanh thở phào nhẹ nhõm, đã hoàn thành được yêu cầu của Mộng Chỉ rồi thì cô ấy sẽ không phải suốt ngày căng thẳng nữa, “Em cố gắng nghỉ ngơi đi. Lần này anh viện cớ việc công ty để ra ngoài, thế nên phải quay về ngay. Em cứ yên tâm, đừng lo nghĩ quá nhiều.”

“Ừ, em biết rồi.” Chu Mộng Chỉ gật đầu rồi cúp máy.

Nghe được một tin vui như thế, Chu Mộng Chỉ lúc này mới hoàn toàn yên tâm, kế hoạch mai phục nay đã không còn nữa, Chu Hán Khanh thì hết mực trung thành với cô ta, còn Cố Thiên Tuấn vì việc đã qua đêm với người khác mà bây giờ càng yêu cô ta hơn, thế thì cô ta còn gì phải lo lắng nữa?

Khỏe môi Chu Mộng Chỉ nở một nụ cười đắc ý, cảm thấy mình đã hoàn toàn có thể kê cao gối mà ngủ rồi!

**

Cách biệt thự không xa là một vùng ngoại ô thưa thớt người qua lại, cả khu vực chỉ có duy nhất một con đường công lộ, dài tít tắp không thấy điểm dừng.

Chiếc xe đưa Lý An Ni đi có lẽ bây giờ đã vào đến trung tâm thành phố rồi, còn An Diễm thì lúc này chỉ mới đi bộ được chưa đến một cây số.

Cô ngồi xổm người xuống, xoa xoa bàn chân nhức mỏi của mình, rồi lại nhìn con đường phía trước mà tức tưởi, biết sớm thế này thì vừa rồi đã không mạnh miệng, cứ đi chung xe với Lý An Ni cho xong, cùng lắm thì vào đến trung tâm thành phố thì xuống xe, như thế thì còn có thể bắt taxi về nhà. Bây giờ thì hay rồi, chỉ còn cách đi bộ về thôi, không biết còn phải đi bao lâu nữa.

Tuy bây giờ đã là mùa thu rồi, nhưng thời tiết vẫn chưa lạnh lắm, An Diễm đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi lại đứng dậy đi tiếp.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đã lái xe ra khỏi biệt thự, chạy vào công lộ, chẳng mấy chốc đã trông thấy bóng dáng vừa đi vừa dừng lại thở của An Diễm.

Cố Thiên Tuấn do dự một lát rồi giảm tốc, chạy rà rà sau lưng An Diễm: “Lên xe, tôi đưa cô về.”

An Điềm vốn đang hối hận vì hôm nay lại mang giày cao gót, không ngờ quay đầu sang thấy có một chiếc xe tốt bụng dừng lại bên cạnh mình.

Cô đang định hô to tiếng cảm ơn, nhưng khi trông thấy người lái xe là Cố Thiên Tuấn thì lập tức ngậm chặt miệng.

“Còn đứng ngây ra làm gì? Lên xe!” Cố Thiên Tuấn vẫn nhìn về phía trước, không thèm nhìn An Điềm.

An Điềm bĩu môi, chân của cô bây giờ đang rất đau, thế nên rất muốn leo lên xe để về nhà, nhưng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Cố Thiên Tuấn, cô lại kiềm chế được mong muốn ấy. Cái tên khốn Cố Thiên Tuấn này ngoài mặt thì thế này sau lưng lại thế khác! Vừa rồi ở biệt thự, rõ ràng ả Chu Mộng Chỉ ấy đã ức hiếp mình mà anh ta không nói gì, giờ lại chạy đến lấy lòng mình thế này!

Thà chịu đau chứ không chịu nhục, có mệt chết cũng không được lên xe của Cố Thiên Tuấn! Nghĩ như thế, An Điềm quay đầu tiếp tục bước đi về phía trước.

62. Chương 62

Cố Thiên Tuấn vốn đang phân vân không biết có nên đưa An Điềm về không, bây giờ anh đã đại nhân đại lượng dừng xe lại rồi, thế mà An Điềm lại không biết điều một chút nào!

Cố Thiên Tuấn lập tức nổi giận, từ trước tới nay, chưa từng có người nào phớt lờ lời đề nghị của anh, An Điềm lẽ nào không biết có vô số cô gái xếp hàng để được ngồi lên xe của anh sao?

“An Điềm, sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn thôi!” Cố Thiên Tuấn chạy xe chậm chậm theo An Điềm, vừa đúng bằng tốc độ đi bộ của cô.

“Sự kiên nhẫn của anh có giới hạn hay không thì liên quan gì đến tôi?” An Điềm lừ mắt, hoàn toàn không còn đáng vẻ nhẫn nhịn như lúc ở trong biệt thự nữa.

Cố Thiên Tuấn lắc đầu, trong lòng thắc mắc, tại sao An Điềm khi đối với người khác thì nhẹ nhàng, thậm chí còn có ý muốn lấy lòng, nhưng khi đối với mình thì lại khó chịu thế này?

“An Điềm, tôi hỏi cô một lần cuối, cô có lên...”

“Không lên!” An Điềm còn chưa đợi Cố Thiên Tuấn dứt lời đã lập tức cự tuyệt.

“Được!” Cố Thiên Tuấn gạt đầu rồi không do dự nữa mà phóng xe hết tốc lực, chỉ nghe một tiếng vù, chiếc xe của Cố Thiên Tuấn đã phóng vèo qua mặt An Điềm.

Chớp mắt, chiếc xe đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

“Xùy!” An Điềm xùy một tiếng, ngực phập phồng vì tức giận.

Thật ra An Điềm cũng không hiểu vì sao mình lại giận như vậy, rõ ràng chính cô đã liên tục từ chối lên xe, vậy mà bây giờ Cố Thiên Tuấn vừa đi, cô lại càng cảm thấy ghét anh hơn, quả không hổ danh là tên khốn, làm việc gì cũng tuyệt tình như vậy!

An Điềm mắng thầm Cố Thiên Tuấn mấy lần rồi mới cất bước đi tiếp.

Ánh nắng mùa thu vẫn rất bóng râm, lại cộng thêm cơn giận do vừa rồi bị Cố Thiên Tuấn chọc đã khiến An Điềm lại toát mồ hôi, tóc hai bên tai bắt hết cả lại.

An Điềm nghiêng răng rồi đưa tay vuốt tóc, sau đó tiếp tục bước đi.

Nhưng khi mới đi được vài trăm mét thì cô chợt trông thấy phía trước cách đó rất xa có một chiếc xe đỗ lại bên đường, cô khẽ cau mày, hình như đó là chiếc xe của Cố Thiên Tuấn vừa rồi thì phải.

Tuy nhiên, giống thì giống thật, nhưng An Điềm lại nghĩ chiếc xe ấy chắc chắn không phải của Cố Thiên Tuấn, bởi bốn năm trước, khi cô chỉ hơi nói nhiều một chút thì Cố Thiên Tuấn đã rất khó chịu rồi, đằng này vừa rồi cô đã mắng anh, anh không ghi hận mà bảo Tô Thị đuổi việc cô thì đã là phúc phận của cô rồi.

Song, điều khiến An Điềm bất ngờ chính là, ngay khi cô đi đến bên chiếc xe ấy thì cửa sổ xe chợt mở ra, mà bên trong chính là khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn vẫn nhìn về phía trước, gương mặt nhìn nghiêng toát ra một nét giận dữ: “An Điềm, tôi hỏi cô một lần cuối cùng nữa, có lên xe không?”

Vừa rồi đã có hơi hối hận nên lúc này An Điềm không dám mạnh miệng nữa.

Cô cúi đầu nhìn đôi chân đã bắt đầu hơi phồng rộp của mình, sau đó lại quay sang nhìn bộ mặt “đây là lần cuối cùng” của Cố Thiên Tuấn rồi mím môi, mở cửa bước lên băng sau xe. Thôi vậy! Mình cũng đâu phải con ngốc, tuy đã thề không đội trời chung với Cố Thiên Tuấn, nhưng hảo nữ không sợ thiệt trước mắt, từ ngoại ô này về đến trung tâm thành phố không biết còn phải đi bao lâu nữa, cô nên ngoan ngoãn lên xe ngồi thì hơn!

Còn Cố Thiên Tuấn chưa kịp chờ An Điềm ngồi ngay ngắn đã lập tức phóng xe đi.

An Điềm chưa ngồi hẳn nên suýt nữa đã ngã lăn.

“Lái chậm một chút thì chết à?” An Điềm trừng mắt nhìn cái lưng của Cố Thiên Tuấn mà mắng.

“Còn nói thêm một câu nhảm nhí nữa là tôi sẽ vứt cô xuống xe đấy!” Cố Thiên Tuấn phóng xe hết tốc lực, anh muốn đưa An Điềm về trung tâm thành phố với tốc độ nhanh nhất, sau đó để cô tự lo liệu.

Cố Thiên Tuấn cũng không hiểu mình tại sao lại cứ năm lần bảy lượt đi giúp An Điềm như vậy, càng không hiểu mình tại sao đã bị cô từ chối rồi mà vẫn cứ muốn cho cô cơ hội!

Bây giờ, khi An Điềm đã ngồi lên xe rồi thì Cố Thiên Tuấn lại hối hận, người phụ nữ này không biết điều như thế, tại sao mình lại tốt bụng đưa cô ta về chứ?

Còn thái độ An Điềm dành cho Cố Thiên Tuấn vẫn cứ như vậy, tuy Cố Thiên Tuấn đã đưa cô về nhà nhưng cô vẫn không hề biết ơn chút nào, dù gì cho dù anh ta có làm gì thì vẫn nợ mình!

Lúc này, bầu không khí trên xe đang vô cùng kì lạ, hai người không ai nói với ai câu nào, trong lòng đang tràn ngập sự chán ghét dành cho người kia.

Thế nên, cho dù Cố Thiên Tuấn có chạy xe nhanh đến đâu đi nữa thì cả hai vẫn thấy như vậy là quá chậm, chỉ mong ngay giây phút sau là về đến trung tâm thành phố rồi chia tay đường ai nấy đi, không bao giờ gặp lại nữa.

Hai mươi phút trôi qua, Cố Thiên Tuấn sau khi phóng hết tốc lực cuối cùng cũng về đến trung tâm thành phố.

“Cứ dừng xe ở ngã tư phía trước đi, tôi tự về được!” An Điềm vừa thấy đã về đến trung tâm là lập tức đòi xuống xe, dường như chỉ cần hít chung bầu không khí với Cố Thiên Tuấn cũng làm cô khó chịu.

Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm qua gương chiếu hậu, hừ mũi một tiếng, biểu hiện của cô ta làm như mình muốn ở cùng với cô ta lắm vậy! Đúng là tưởng bỏ mà!

Cố Thiên Tuấn quan sát đường rồi từ từ đỗ xe lại, chuẩn bị cho An Điềm xuống xe.

An Điềm cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không còn phải hít chung không khí với Cố Thiên Tuấn nữa! Cô hí hửng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy con đường tấp nập người qua lại ngoài kia sao mà đáng yêu đến thế.

Nhưng đúng lúc này, An Điềm lại chợt trông thấy một người. Người này có đôi mắt hí, gương mặt gầy gò, mái tóc hơi rối, anh ta mặc một bộ áo sơ mi trắng và chiếc quần bò màu đen đã cũ, mang đôi giày màu nâu cũng đã cũ, khiến cả người anh ta trông có vẻ rất xơ xác.

An Điềm quan sát thật kĩ người đang ngồi trên xe điện ấy, phát hiện anh ta đang len lỏi giữa dòng xe cộ, chạy lên phía trước.

Rồi cô chợt giật mình, người đó hình như chính là một đồng nghiệp từng làm việc chung với cô ở thành phố S, Trần Hòa Thành!

Nhắc đến anh chàng Trần Hòa Thành này, An Diễm chợt cảm thấy đau đầu. Lúc trước, khi cô còn làm việc ở thành phố S, Trần Hòa Thành và cô làm chung một công ty, nhưng khác phòng ban, thế nên khi gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào một cái.

Song đột nhiên một ngày nọ, Trần Hòa Thành này không hiểu lấy đâu ra thông tin địa chỉ nhà của cô, chạy đến tận nơi rồi quỳ xuống trước mặt cô!

Trần Hòa Thành cứ thế quỳ trước mặt An Diễm, sống chết gì cũng không chịu đứng dậy, anh ta vừa khóc vừa nói với An Diễm rằng, mẹ của anh ta bệnh nặng, cần một khoản tiền lớn để chữa trị, anh ta đã chạy vay đi vay hết bạn bè thân thích rồi, bắt buộc đi làm mới phải đến vay cả một người không thân thiết như An Diễm, mong An Diễm sẽ ra tay giúp cứu mạng mẹ anh ta.

An Diễm lúc đó có hơi đắn đo, nhưng nhìn dáng vẻ thảm thương của Trần Hòa Thành, cô cuối cùng cũng không nỡ nhẫn tâm.

Lại cộng thêm việc lúc đó An An cũng có mặt, cậu bé cứ giương đôi mắt to tròn nhìn một lúc rồi hỏi mẹ: “Mẹ ơi, chú này đáng thương quá, chúng ta giúp chú ấy đi được không?”

An Diễm lúc ấy rất do dự, bởi vì An An đã đến tuổi đi học, trong khi tiền dành dụm của cô thì chưa được bao nhiêu, nhưng chuyện liên quan đến mạng người, Trần Hòa Thành lại cầu xin thảm thiết như vậy, thế nên An Diễm đã mềm lòng quyết định giúp anh ta.

Lúc ấy An Diễm chỉ mới để dành được khoảng 150 ngàn, thế là cô cho Trần Hòa Thành vay 100 ngàn.

Nhưng điều khiến An Diễm không thể ngờ được chính là, Trần Hòa Thành sau khi đi vay hết tiền của bạn bè thân thích thì liền dẫn người mẹ bị bệnh đó của mình và cả vợ con biến mất khỏi thành phố!

Tất cả số tiền đã cho Trần Hòa Thành vay xem như đã ném ra ngoài cửa sổ, một đi không trở lại, số tiền 100 ngàn mà An Diễm vất vả dành dụm được đương nhiên cũng tan thành mây khói.

An Diễm đã đi tìm Trần Hòa Thành suốt hơn một năm mà không được, giờ không ngờ lại gặp anh ta ở thành phố H này!

Cô nắm chặt tay lại, trầm nghĩ, cuối cùng cũng tìm được Trần Hòa Thành, cô nhất định phải đòi lại cho bằng được số tiền 100 ngàn đó!

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đã đỗ xe lại ở một chỗ không đông người lắm, anh quay đầu lại, nhìn An Diễm nói: “Xuống xe.”

63. Chương 63

An Diễm trong đầu hiện giờ chỉ đang nghĩ đến việc số tiền 100 ngàn bị lừa kia, hoàn toàn không nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói gì, cô cứ chăm chú nhìn Trần Hòa Thành, thấy anh ta đang ngồi trên xe điện lạng lách giữa dòng xe cộ, dần dần đi xa khỏi chỗ của cô.

An Diễm nhận thấy tình hình hiện giờ rất nguy cấp, thế nên không suy nghĩ nhiều nữa mà hô to với Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, đừng đỗ xe ở đây!”

“Lại sao nữa?” Cố Thiên Tuấn ngán ngẩm quay đầu lại nói, “Tôi bận lắm, cô đừng làm lỡ thời gian của tôi!” Cho dù anh có không vội đi nữa thì cũng không muốn dây dưa thêm với An Diễm!

“Mau lên, anh có nhìn thấy chiếc xe điện đó không? Mau đuổi theo anh ta!” An Diễm cũng chẳng thêm quan tâm lời nói của Cố Thiên Tuấn, chỉ kích động chỉ về phía dòng xe tấp nập rồi hô to, “Cuối cùng tôi cũng tìm được anh ta rồi!”

“Cô giữ trò gì thế?” Cố Thiên Tuấn gần như muốn nổi điên, “Tôi đường đường là tổng tài của tập đoàn Cổ Thị mà phải đuổi theo một chiếc xe điện à? An Diễm, tại sao tôi phải nghe lời cô chứ?”

Thấy Trần Hòa Thành đi càng lúc càng xa, An Diễm càng hết hoảng hơn, bây giờ mà xuống xe bắt taxi đuổi theo thì chắc chắn không kịp, chỉ còn cách nhờ Cố Thiên Tuấn thôi.

An Diễm đang rối nên lập tức quát lên với Cố Thiên Tuấn: “Tại sao à? Là vì anh đã nợ tôi!”

“An Diễm, cô đừng có mà quá đáng!” Cố Thiên Tuấn trước nay chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào lúc cầu xin người khác mà cũng hống hách thế này!

An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn to tiếng lại với mình như thế thì liền quát lại còn to hơn anh: “Cố Thiên Tuấn, anh nợ tôi rất nhiều! Bốn năm trước anh đối xử với tôi như thế, cho dù cả đời cũng không trả nổi!”

“Cô!” Ngực Cố Thiên Tuấn phập phồng vì tức, “An Diễm, tôi đã nói sẽ bồi thường tiền cho cô, chính cô không cần đẩy chứ!”

“Đừng nhiều lời! Mau lái xe đi, chậm trễ nữa là cái tên ấy sẽ đi mất đấy!” An Diễm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lo lắng đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“An Diễm! Tôi...”

“Sao một người đàn ông như anh mà lè mề thế nhỉ?” An Diễm cũng nổi điên, đưa mắt nhìn Trần Hòa Thành chuẩn bị rẽ vào một ngã rẽ.

Cố Thiên Tuấn trừng trừng nhìn An Diễm, cánh tay để yên trên vô lăng. Nói không chừng lần này nếu anh chịu giúp cô thì có khi mối quan hệ giữa hai người sẽ giãn ra đôi chút, thậm chí có khi An Diễm sẽ mở lòng chấp nhận số tiền đền bù của anh.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn cuối cùng quyết định lái xe theo hướng chỉ của An Diễm.

Thấy xe bắt đầu khởi động, An Diễm mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lúc An Diễm vừa mới vui lên thì Cố Thiên Tuấn lại chột dưng xe lại.

“Chuyện gì vậy? Mau đuổi theo anh ta đi chứ!” An Diễm vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ rằng Trần Hòa Thành lần này sẽ lại thoát được.

“Mắt của cô có vấn đề à? Không thấy bây giờ đang là giờ cao điểm sao?” Cố Thiên Tuấn chỉ tay về phía trước vô lăng, khó chịu trả lời.

“Nhưng mà không thể để cái tên đó thoát được!” An Diễm hết hoảng nói, “Số tiền xương máu tôi vất vả kiếm được giờ vẫn đang ở trong tay anh ta!”

“ Bao nhiêu tiền mà cô phải vội như thế?” Cố Thiên Tuấn nhìn qua gương chiếu hậu, thấy được vẻ mặt lo lắng của cô, nhận ra cô không phải đang nói dối.

“100 ngàn đấy!” An Diễm nghiêng răng, khó khăn lắm mới để dành được chừng đó tiền, vậy mà lại bị hấn ta lừa mất, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đau lòng rồi.

“Ha!” Cố Thiên Tuấn vừa nghe An Diễm nói ra số tiền thì không nhịn được mà phì cười, “Tôi cứ tưởng số tiền phải nhiều lắm mới khiến cô căng thẳng như thế, chẳng qua chỉ là 100 ngàn, còn chẳng bằng tiền mua một chai rượu của tôi!”

“Dân đen như chúng tôi làm sao so sánh được với đám quý tư bản hút máu các anh?” An Diễm lừ mắt với Cố Thiên Tuấn, sau đó quay sang thấy Trần Hòa Thành đi càng lúc càng xa thì liền hối thúc: “Cố Thiên Tuấn, anh nhanh lên một chút được không? Đừng để mất dấu!”

“An Diễm, có đáng không? Cô phải biết số tiền đền bù li hôn của cô nhiều hơn số tiền 100 ngàn đó gấp mấy lần, nếu cô muốn tăng thêm thì tôi cũng đồng ý.” Cố Thiên Tuấn thấy đường bớt đông hơn một chút liền từ từ lái xe đuổi theo Trần Hòa Thành.

“Cô cứ nghĩ cho kĩ đi, chỉ cần cô chịu nhận số tiền đền bù li hôn mà tôi đưa cho cô thì không cần phải vất vả đi làm, cũng không cần phải vất vả đi đòi nợ thế này!” Cố Thiên Tuấn vừa lái xe vừa nhìn An Diễm qua gương chiếu hậu, cố gắng thuyết phục cô.

“Đừng nói nhiều, tôi thà chết còn hơn nhận số tiền đó!” An Diễm vẫn vừa nói vừa chăm chú nhìn theo bóng dáng Trần Hòa Thành, sợ Cố Thiên Tuấn sẽ để mất dấu anh ta.

“An Diễm, sao lúc trước tôi không nhận ra cô cứng đầu như vậy nhỉ?” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, nhưng cũng không quá khó chịu, vì lần nào anh nhắc đến số tiền đền bù li hôn thì An Diễm đều có thái độ này, anh đã quá quen rồi.

Nhưng chuyện này cuối cùng cũng vẫn phải có sự kết thúc. Cố Thiên Tuấn cảm thấy cho dù ra sao thì cũng phải thuyết phục được An Diễm chấp nhận số tiền ấy, chỉ là hiện giờ tạm thời khoan hãy vội vàng.

“Tôi vốn cứng đầu thế đấy!” An Diễm bĩu môi, “Chỉ có điều năm xưa tôi mù rồi mới cố nhẫn nhịn không chịu bực lộ cơn giận thôi! Nhưng không gặp phải tên khốn thì làm sao có kinh nghiệm mà làm mẹ? Thế nên tôi đành phải chịu thôi.”

An Diễm vừa nói thì Cố Thiên Tuấn biết ngay “tên khốn” mà cô đang nói đến ấy không ai khác chính là anh!

Cho dù Cố Thiên Tuấn đã quen với thái độ hằn học của An Diễm, nhưng dù gì anh đường đường cũng là tổng tài Cố Thị, hơn nữa tính đến hiện tại chưa có người nào dám dùng giọng điệu đó mà nói với anh cả, thế nên gương mặt đẹp trai của anh lúc này không kiềm được vẻ giận dữ: “An Diễm, cô tốt nhất biết điều một chút, mấy câu như vậy đừng nói trước mặt tôi lần thứ hai!”

“Tôi thích nói thế nào thì nói thế ấy!” An Diễm nhún vai, “Dù sao anh cũng đâu dám làm gì tôi!”

“Ha!” Cố Thiên Tuấn bực dọc nhếch mép, “Sao cô có thể tự tin như vậy? Cô phải biết tôi muốn trừng phạt cô thì cũng đơn giản như đập một con muỗi vậy! À, không phải, phải là đơn giản như giẫm chết một con kiến ấy.”

“Anh không làm được đâu!” An Diễm nhún vai nói chắc như đinh đóng cột, “Tuy anh đã gần bằng với cầm thú rồi, nhưng dù sao cũng còn sót lại một chút nhân tính, bốn năm trước anh đã hơi cắn rứt lương tâm rồi, cho nên bây giờ anh không thể mất hết nhân tính mà đuổi cùng giết tận tôi được.” An Diễm phân tích rất có lí.

Cố Thiên Tuấn nghe An Diễm nói như thế thì lúc đầu ngẩn người, nhưng sau đó cười lạnh lùng nói: “Thế à? Tại sao cô lại nghĩ là tôi cắn rứt lương tâm? Bây giờ tôi đang sống rất hạnh phúc! Tôi có việc làm ăn mang lại rất nhiều tiền, lại có một gia đình hạnh phúc và một người vợ xinh đẹp, cuộc đời của tôi rất tuyệt, chẳng có gì mà cắn rứt lương tâm cả!”

“À, vậy sao?” An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn tuy đang cãi nhau với mình nhưng vẫn dõi mắt theo Trần Hòa Thành một cách rất “chuyên nghiệp” thì mới yên tâm quay đầu vào trong xe trả lời anh.

Cô nhìn vào mắt Cố Thiên Tuấn qua gương chiếu hậu, sau đó hỏi một cách châm chọc: “Vậy xin hỏi anh Cố đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, vừa rồi tại sao sau khi bị một nhà thiết kế nhỏ nhoi như tôi từ chối mà vẫn kiên quyết muốn tôi lên xe vậy? Không phải anh luôn là người nói một là một nói hai là hai sao?”

An Diễm tuyệt đối không tin Cố Thiên Tuấn vẫn còn tình cảm với mình, hơn nữa từ bốn năm trước thì anh đã không còn tình cảm với cô rồi.

Thế nên An Diễm biết rằng, Cố Thiên Tuấn sở dĩ đối xử với cô như vậy là vì một lí do duy nhất: Cố Thiên Tuấn cảm thấy cắn rứt lương tâm với việc làm năm xưa, thế nên muốn cố gắng bù đắp lại cho cô.

Cố Thiên Tuấn không thể ngờ, hành động dây dưa của anh lại bị An Diễm nói đúng nguyên nhân, việc này khiến anh cảm thấy khó chịu: “Vậy được, vậy cô xuống xe ở đây đi, tôi không đưa cô đi nữa.”

Cố Thiên Tuấn vừa dứt lời lập tức dừng xe lại bên đường.

64. Chương 64

“Cố Thiên Tuấn, anh đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, đừng có trẻ con như thế được không?” An Diễm không tin được mà nói, “Anh nói không lại tôi thì thôi đi, lại giở trò này ra, xem ra vợ anh ở nhà dạy anh cũng hay thật đấy!”

“Xuống xe!” Cố Thiên Tuấn mặc kệ An Diễm, lạnh lùng đuổi cô, anh cảm thấy mình không thể tiếp xúc thêm với An Diễm nữa! Mỗi lần gặp cô là anh lại không tự chủ mà trở nên mất bình tĩnh!

“Cố Thiên Tuấn, tôi thật sự đang rất gấp! Anh xem cái tên kia sắp mất dấu rồi kìa, thành phố H này lớn như thế, muốn tìm lại anh ta không phải đơn giản đâu!” An Diễm vẫn cứ ngồi yên, không hề có ý muốn xuống xe.

“Vậy cô mau nhận số tiền đền bù của tôi đi, vậy thì từ nay về sau hai chúng ta không ai nợ ai!” Cố Thiên Tuấn nhìn đáng vẻ hối hả của An Diễm thì lập tức cảm thấy sảng khoái trong lòng.

Ngay cả Cố Thiên Tuấn cũng không phát hiện ra, vẻ mặt đắc ý của anh hiện giờ hệt như một đứa bé vừa mới cãi thắng vậy!

“Cố Thiên Tuấn, anh ép tôi như thế mà được à?” An Diễm lại không tin được mà nhìn Cố Thiên Tuấn, “Năm xưa anh ép tôi kí vào đơn li hôn, bây giờ lại ép tôi nhận tiền đền bù li hôn, không lẽ tất cả mọi người đều cứ phải sống theo ý của anh sao?”

An Diễm vừa nhìn Cố Thiên Tuấn vừa nói tiếp: “Cố Thiên Tuấn, anh nghĩ kĩ lại đi, từ sau khi hai chúng ta gặp lại nhau thì tôi có bao giờ cố tình làm phiền anh chưa? Nếu không phải vì lần này sự việc cấp bách thì tôi tuyệt đối không muốn ép anh phải đuổi theo người đó. Không lẽ ngay cả chút việc nhỏ này mà anh cũng không giúp được tôi sao?”

Cố Thiên Tuấn nghe đến đây thì liền sa sầm nét mặt, câu nói này của An Diễm khiến anh phải suy nghĩ lại, đúng là từ sau khi gặp lại nhau thì hầu như đều là do anh hoặc vô tình hoặc cố ý tiếp cận An Diễm.

Còn An Diễm thì ngoại trừ việc lần này bắt anh phải bám đuôi người kia ra thì chưa bao giờ yêu cầu anh phải làm gì cả.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn thở dài rồi lại khởi động xe.

Cũng may Trần Hòa Thành chưa đi quá xa, tuy trong lúc Cố Thiên Tuấn và An Diễm tranh cãi thì anh ta cũng đi được một quãng rồi, nhưng nhờ sự cố gắng của Cố Thiên Tuấn mà họ chẳng mấy chốc lại đuổi theo kịp.

Nhìn thấy lại Trần Hòa Thành, An Diễm mới thở phào nhẹ nhõm, cô vừa chăm chú nhìn anh ta vừa hần học nói: “Chỗ phía trước có thể đỗ xe đấy, chỗ ấy ít người! Không thể chậm trễ, Cố Thiên Tuấn, anh đỗ xe lại ngay trước mặt anh ta đi, tôi phải nói chuyện với anh ta, đã lấy của tôi bao nhiêu tiền thì phải trả lại bấy nhiêu!”

“Bây giờ cô đuổi kịp anh ta thì anh ta cũng đâu có ngay 100 ngàn mà trả cho cô.” Cố Thiên Tuấn vẫn nhìn về phía trước, bình tĩnh nói.

“Thế thì tôi sẽ hỏi xem nhà anh ta ở đâu, rồi đến tận nơi mà đòi!” An Diễm hậm hực nói.

“Nếu anh ta đưa địa chỉ giả cho cô thì sao?” Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn An Diễm, trong lòng ngán ngẩm, đã bốn năm rồi mà đầu óc vẫn cứ ngớ ngẩn như xưa!

“Thế theo anh phải làm sao?” An Diễm lừ mắt với Cố Thiên Tuấn, anh có giỏi thì nói xem!

“Bây giờ là giờ tan làm, có lẽ anh ta sắp về nhà rồi, chúng ta có thể bám theo đến thẳng nhà anh ta, sau đó chặn ngay trước cửa nhà, như vậy anh ta sẽ chạy trời không khỏi nắng, sau này muốn đòi nợ sẽ tiện hơn.” Cố Thiên Tuấn vừa nhìn theo bóng dáng Trần Hòa Thành vừa giải thích cặn kẽ.

“Cũng khá đấy, đại tổng tài, không hổ danh là đám tư bản hút máu, hể nhắc đến tiền là lợi hại hơn người ta nhiều!” Câu nói này của An Diễm cũng không biết là đang khen hay đang mắng nữa.

Cố Thiên Tuấn lắc đầu, không muốn tranh cãi với An Diễm nữa, tiếp tục lái xe chậm chậm lặng lẽ bám theo Trần Hòa Thành.

Cứ như thế, Cố Thiên Tuấn lái xe chở An Diễm chạy vòng vèo theo Trần Hòa Thành, chẳng mấy chốc đã đến trước một con ngõ nhỏ.

Con ngõ này rất chật, chiếc Maybach sang trọng của Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không thể chui lọt.

Thấy Trần Hòa Thành chạy xe vào ngõ, An Diễm lập tức không nói không rằng mở cửa xe chạy thẳng ra ngoài.

Cô vừa chạy vừa nghiêng răng, lòng thầm nghĩ nhất định phải đuổi được đến tận nhà Trần Hòa Thành, bắt anh ta nhả ra đúng 100 ngàn đã nợ cô!

Cố Thiên Tuấn ngồi trên xe do dự một lát, sau đó cũng bước xuống xe rồi mau chóng đuổi theo An Diễm. Dù gì An Diễm cũng là một cô gái, việc đòi nợ chẳng phải là việc nhẹ nhàng gì, thế nên anh cảm thấy tốt nhất là đi cùng cô.

An Diễm đuổi theo sau Trần Hòa Thành, thấy anh ta vừa dừng xe lại thì đã có một thai phụ vác cái bụng to tướng từ trong một căn nhà cũ nát bước ra, vừa chống eo vừa đi về phía Trần Hòa Thành.

An Diễm trông thấy cảnh ấy thì bước chân đang gấp rút lập tức khựng lại, bàn tay đang nắm chặt cũng thả lỏng ra, sau đó lại nắm chặt, nhưng cuối cùng lại không bước lên.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn cũng đã đuổi kịp đến bên cạnh cô, thấy An Diễm cứ ngẩn người thì liền thắc mắc hỏi thúc: “Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi đi chứ!”

Nhưng An Diễm vẫn chỉ đứng nhìn vợ chồng Trần Hòa Thành, không hề bước lên phía trước.

“Sao vậy? Đã đến đây rồi mà lại không muốn đòi lại 100 ngàn nữa à?” Cố Thiên Tuấn nghi hoặc nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của An Diễm.

“Anh có thấy thai phụ đó đang mặc cái gì không?” An Diễm chợt hỏi bằng gương mặt thần thờ.

“Thì đang mặc quần áo!” Cố Thiên Tuấn ngạc nhiên quay sang nhìn An Diễm, không hiểu sao An Diễm lại hỏi như vậy.

“Áo bầu mà cô ấy đang mặc được may lại từ áo sơ mi của đàn ông, hơn nữa còn là loại rất cũ rồi.” An Diễm thở dài, sau đó quay sang nhìn khung cảnh rách nát xung quanh, bước chân cứ đứng ì tại chỗ.

“Thì sao?” Cố Thiên Tuấn vẫn không hiểu An Diễm rốt cuộc muốn nói gì.

“Trần Hòa Thành cũng mặc đồ cũ, phương tiện giao thông thì chỉ là xe điện, vợ anh ta còn đang mang thai, phải mặc lại đồ của đàn ông, thậm chí chẳng mua nổi bộ áo bầu mới.” An Diễm bình tĩnh phân tích hoàn cảnh của Trần Hòa Thành, “Rồi anh xem chỗ này mà xem, vừa bẩn vừa phức tạp, cho nên...”

An Diễm nói đến đây chợt quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn: “Anh nghĩ họ có 100 ngàn mà trả tôi không?”

Cố Thiên Tuấn quan sát một lượt xung quanh, sau đó không nói gì nữa, thật không ngờ ở giữa thành phố H xa hoa lại vẫn còn những khu dân cư nghèo nàn thế này!

Trần Hòa Thành sống ở đây, đừng nói là 100 ngàn mà ngay cả 10 ngàn cũng không thể nào có được.

An Diễm nhìn vẻ mặt của Cố Thiên Tuấn thì biết ngay anh cũng đang nghĩ giống mình, cô lại thở dài, nhìn xuống mặt đường đầy bùn đất và gạch vụn rồi nói: “Nếu bây giờ mà tôi chạy tới đòi tiền anh ta thì sẽ ép hai vợ chồng họ và đứa con chưa ra đời kia phải đi vào con đường chết.”

Nghe An Diễm nói như thế, Cố Thiên Tuấn chợt ngẩn người, anh quay sang nhìn gương mặt đang đắn đo của An Diễm, nhất thời không biết phải nói gì.

Cố Thiên Tuấn đã từng đến căn hộ của An Diễm, biết rõ hoàn cảnh sống của cô cũng không tốt, hơn nữa cô còn phải nuôi đứa con của người chồng trước, nếu không thì cô cũng đâu phải ép mình đi hầu rượu Vương tổng.

Nhưng cho dù mình đang sống trong cảnh khổ sở, An Diễm vẫn không muốn đi lấy số tiền mà cô đáng được có.

Cố Thiên Tuấn nuốt nước bọt, lúc này mới bắt đầu nghiêm túc nghĩ lại những điều mình biết về An Diễm. Anh biết rõ, An Diễm bốn năm trước là một cô bé ngây thơ đến mức có hơi ngốc nghếch.

Bốn năm sau, An Diễm thật sự đã thay đổi rất nhiều, cô có thể không ngần ngại mà tiếp cận đàn ông, cũng có thể vì kiếm tiền mà nhẫn nhục đi may trang phục cho Mộng Chỉ. Ngoài ra còn thường xuyên mạnh miệng khi ở trước mặt anh nữa.

Nhưng về yếu đuối này của An Diễm thì anh lại lần đầu tiên nhìn thấy.

Có lẽ An Diễm bốn năm trước đã luôn thế này, chỉ là anh chưa bao giờ để tâm mà thôi.

“Về thôi.” An Diễm đắn đo một lúc lâu, cuối cùng quyết định sẽ rời đi.

“Nhưng nếu vậy thì cô không cần số tiền 100 ngàn kia nữa à?”

“Mau về thôi, nếu không không chừng tôi sẽ chạy đến nắm lấy cổ áo của Trần Hòa Thành, bắt anh ta phải trả lại 100 ngàn tiền mồ hôi nước mắt của tôi đấy!” Trên mặt An Diễm hiện rõ vẻ đau xót, quyết định từ bỏ đi số tiền 100 ngàn ấy thật sự giống như đã giết chết cô vậy.

65. Chương 65

An Diễm nói xong lập tức bỏ đi.

Còn Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn bóng dáng An Diễm, sau đó lại nhìn về phía xa, thấy vợ chồng Trần Hòa Thành đang ôm nhau rồi bước vào căn nhà cũ nát.

Cố Thiên Tuấn cuối cùng nhún vai rồi quay người bước ra xe. Khi đến nơi thì thấy An Diễm đã ngồi trên xe, không nói tiếng nào.

Cố Thiên Tuấn cũng không biết nên nói gì, đành phải lên xe lái đi.

Cứ như thế, hai người sau khi đi một chuyến công cốc lại vòng vèo rời khỏi nơi như mê cung ấy rồi quay lại con phố nhộn nhịp.

“Đưa cô về nhà nhé?” Cố Thiên Tuấn nhìn vào gương mặt thất thần của An Diễm qua gương chiếu hậu rồi hỏi.

“Ừ.” An Diễm bất lực trả lời một tiếng như thế rồi không nói gì nữa.

Nghe thấy giọng nói chán nản của An Diễm, Cố Thiên Tuấn bất giác lại nhìn cô một lần nữa, chợt thấy khóe mắt cô đỏ hoe, cánh mũi phập phồng, còn môi thì đang mím chặt.

Cố Thiên Tuấn cau mày thu lại ánh nhìn, dáng vẻ này của An Diễm lẽ nào là đang muốn khóc sao?

Ngay khi Cố Thiên Tuấn vừa bật ra suy nghĩ ấy thì chợt nghe thấy An Diễm ngồi ở đằng sau òa khóc nức nở.

An Diễm vừa khóc vừa ôm ngực nói: “100 ngàn của tôi... thế là đã mất hoàn toàn rồi! Đó là số tiền mà tôi đi làm rất lâu mới dành dụm được, tôi vốn định đăng kí cho An An học một lớp năng khiếu, nhưng bây giờ thì không còn gì nữa rồi! Không còn gì nữa rồi!”

An Diễm bây giờ cảm thấy thà cô không gặp lại Trần Hòa Thành đó còn hơn! Nếu vậy thì cô sẽ không phải rơi từ cảm giác hi vọng tràn trề xuống vực sâu của sự tuyệt vọng thế này!

An Diễm liên tục lau nước mắt, nhưng nước mắt cứ không cầm được mà rơi lã chã từ mắt cô.

Cố Thiên Tuấn thở dài, vừa lái xe vừa đau đầu nói: “Đừng khóc nữa!”

Cố Thiên Tuấn chỉ nhìn thấy An Diễm khóc vào lúc bố cô qua đời và vào cái đêm bốn năm trước mà thôi, thế mà An Diễm bây giờ lại chỉ vì 100 ngàn nhỏ nhoi ấy mà khóc dữ dội như vậy, khiến anh vừa thấy bức mình lại vừa thấy buồn cười!

“Nhưng đó là... 100... 100 ngàn đấy! Tôi phải thắt lưng buộc bụng vất vả khổ sở bao lâu mới tiết kiệm được! Tại sao... ngay cả... ngay cả khóc cũng không cho tôi khóc chứ?” An Diễm vừa sụt sịt vừa nói.

“Chẳng qua chỉ có 100 ngàn thôi mà! Có đáng không?” Cố Thiên Tuấn tranh thủ lúc đường hơi vắng liền nhìn quanh quất trong xe, anh nhớ rõ ràng trong xe có khăn giấy, để ở đâu rồi nhỉ?

“Sao lại không đáng? Anh có biết tôi đã để dành bao lâu không?” An Diễm nhớ lại cảnh lúc mình tăng ca cũng không dám gọi đồ ăn, chỉ cố gặm bánh mì cầm cự thì liền cảm thấy tức tưởi, “100 ngàn của tôi thế là mất sạch rồi!”

“Tôi nói lại lần nữa, nếu cô chịu nhận tiền đền bù li hôn của tôi thì 100 ngàn đó đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng tìm được khăn giấy, đưa cho An Diễm rồi lại tập trung lái xe.

“Tôi sẽ không nhận tiền đền bù của anh đâu, đó là cách duy nhất để tôi trừng phạt anh, cũng là điều duy nhất khiến tôi cảm thấy mình có khí chất!” An Diễm rút khăn giấy rồi xì mũi một cách không giữ hình tượng.

“Tùy cô vậy!” Cố Thiên Tuấn nhún vai, cũng không muốn quá vội ép An Diễm nhận số tiền ấy, thấy bộ dạng mê tiền này của cô thì sớm muộn gì cô cũng sẽ phải nhận số tiền đền bù đó thôi.

Từ giây phút đó, hai người suốt cả quãng đường không nói với nhau tiếng nào nữa, trên xe chỉ nghe thấy tiếng thút thút và xì mũi của An Diễm mà thôi.

Cố Thiên Tuấn ngao ngán lắc đầu, anh quyết định khi về công ty sẽ đem xe đi rửa, bởi vì trong xe bây giờ toàn là nước mũi của An Diễm!

Cuối cùng, Cố Thiên Tuấn cũng lái xe chở An Diễm đến trước nhà cô, anh đỗ xe lại rồi nhìn An Diễm qua kính chiếu hậu: “Đến nhà cô rồi!”

An Diễm không đồ gì, chỉ đồ hoe mắt mà mở cửa rồi bước vào chung cư.

Cô cứ thần thờ bước vào thang máy, lúc này thì bà chủ nhà sau khi ngắm nhìn chiếc xe sang trọng của Cố Thiên Tuấn một lúc lâu, trông thấy An Diễm lập tức chạy ra đón.

Nhưng An Diễm vẫn còn trong trạng thái đau thương vì mất số tiền 100 ngàn, hoàn toàn không để ý tới bà chủ nhà, cứ thế đi ngang qua chỗ chị ta mà về nhà mình. Bà chủ nhà đứng ngây tại chỗ, gương mặt sượng sùng.

Về đến nhà, An Diễm lại thần thờ ngồi bất động trên sofa. Hôm nay thật sự quá mệt mỏi rồi, không những mệt mà tâm trạng lại còn không vui nữa. 100 ngàn không bao giờ đòi lại được nữa, cô sao có thể không buồn chứ? Nhưng mà có buồn thì cũng làm được gì?

An Diễm thở dài nặng nề, ngẩng đầu im lặng nhìn trần nhà...

Dưới lầu chung cư, Cố Thiên Tuấn vẫn ngồi trong xe, nhìn theo bóng dáng An Diễm đã đi xa, trong lòng chợt có một cảm giác kì lạ, nếu An Diễm chịu thấu tình đạt lý bằng một góc của bốn năm trước thì đã không phải chịu nhiều khổ sở như vậy!

Cố Thiên Tuấn mím môi, An Diễm, cô đừng cứng đầu như vậy nữa được không?

Anh khẽ thở dài, sau đó quay đầu lái xe đi.

Cố Thiên Tuấn sau khi rời khỏi nhà An Diễm thì đến thẳng công ty. Thế nhưng, mắt tuy nhìn vào xấp hồ sơ mà trong đầu anh thì lại luôn nghĩ đến gương mặt thất vọng, đần độn, khiến người ta đau lòng đỏ của An Diễm.

Sau khi lơ đãng nhìn mở tài liệu một lúc, Cố Thiên Tuấn cuối cùng cầm lấy điện thoại trên bàn.

Điện thoại chỉ reng vài tiếng là được bắt ngay.

“Anh ba, sao lại nhớ ra mà gọi điện cho em thế này?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Lâm Kính Trạch.

“Không phải lần trước cậu rủ tôi cùng hợp tác với Tô Thị sao? Tình hình bên cậu giờ sao rồi?” Cố Thiên Tuấn vừa xoay xoay cây bút trong tay vừa hỏi.

“Dự án này vốn không phức tạp lắm, chỉ có điều lão gia bên tập đoàn Tô Thị định giao cho con trai ông ấy là Tô Thanh Dương làm, thế nên chúng ta phải thận trọng, bây giờ em đang phải người điều tra thị trường trước! Khi nào có kết quả rồi thì mới bàn chuyện hợp tác được, cho nên cần chờ một khoảng thời gian.”

Lâm Kính Trạch nói xong liền hỏi Cố Thiên Tuấn một cách đầy kì vọng: “Sao hả anh ba? Anh suy nghĩ kĩ chưa? Định đầu tư bao nhiêu tiền?”

“Tiền không phải là vấn đề, chỉ là tôi có một yêu cầu.” Cố Thiên Tuấn đặt cây bút trong tay xuống bàn, nói một cách không ngần ngại.

“Đừng nói là một yêu cầu mà mười yêu cầu em cũng đáp ứng, có một khách hàng lớn như anh cùng hợp tác thì sự hợp tác của em và Tô Thị sẽ lên một tầm cao mới.” Lâm Kính Trạch vừa nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì lập tức mừng rỡ.

“Công ty Tô Thị không phải có một người tên là An Diễm sao? Dự án lần này bảo cô ta gia nhập là được.” Cố Thiên Tuấn lạnh nhạt nói, “Nhưng phải nói với Tô Thanh Dương rằng đây là ý của cậu.”

“An Diễm?” Lâm Kính Trạch lẩm bẩm lại cái tên này, trong đầu lập tức hiện ra gương mặt xinh đẹp của cô, hôm qua anh và An Ni đến thư viện còn gặp được cô kia mà.

“Phải, chính là An Diễm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, trong đầu lại nhớ lại gương mặt của An Diễm, anh quyết định sẽ âm thầm giúp đỡ cô, không chỉ vì thấy thương xót cho cô mà còn vì muốn biết sau khi An Diễm biết rõ chân tướng mọi việc rồi thì sẽ có phản ứng như thế nào.

“Anh ba sao lại đột nhiên muốn quan tâm đến An Diễm vậy? Không phải là anh hai thích cô ấy sao?” Lâm Kính Trạch nhớ lại việc xảy ra vào hôm sinh nhật mình.

66. Chương 66

“Vậy cậu có thể nói là anh hai muốn chăm sóc cô ta, chỉ cần không nói ra tôi là được.” Cố Thiên Tuấn nghĩ một lát, cuối cùng cảm thấy vẫn không nên nói ra việc An Diễm là vợ cũ của mình cho Lâm Kính Trạch biết, vì dù sao thì chuyện này cũng không hay gì, có khi lại tạo ra hiểu lầm không đáng có.

“Tại sao vậy? Không lẽ anh cũng có ý với cô ấy sao?” Lâm Kính Trạch khi nói đến đây thì giọng chột cao hơn hẳn.

Cố Thiên Tuấn thì đã thông minh để cái điện thoại cách xa tai mình ra rồi, thế mà vẫn nghe rõ giọng Lâm Kính Trạch vang vọng: “Không phải chứ, anh ba, anh đã kết hôn rồi mà, trong khi anh hai còn đang độc thân, sao anh lại làm vậy với anh ấy chứ?”

“Bớt nói nhiều!” Cố Thiên Tuấn khó chịu nói, “Tôi không hề có ý gì với người phụ nữ đó cả! Chỉ là vì một vài nguyên nhân nên tôi nợ cô ta, giờ muốn giúp đỡ cô ta thôi.”

“Em biết ngay mà!” Lâm Kính Trạch như hiểu ra, “Một anh ba luôn chung thủy với vợ giờ lại bảo em phải chăm sóc cho một người phụ nữ! Đúng là hiếm thấy mà!”

Lâm Kính Trạch chọc ghẹo Cố Thiên Tuấn xong lại hỏi: “Nhưng mà anh ba là tổng tài của tập đoàn Cố Thị đấy! An Diễm đã làm gì mà có thể khiến anh ba nợ cô ấy vậy?”

“Là chuyện của mấy năm trước.” Cố Thiên Tuấn trả lời qua loa.

“À.” Lâm Kính Trạch cũng biết điều mà không hỏi thêm nữa, chỉ nghiêm túc gật đầu hứa với Cố Thiên Tuấn, “Lời anh ba nói em đã nhớ rồi, em nhất định sẽ làm theo lời anh.”

“Tốt.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, sau đó bàn vài việc khác với Lâm Kính Trạch rồi cúp máy.

Giải quyết xong chuyện của An Diễm, Cố Thiên Tuấn cảm thấy như vừa trút được một tảng đá đè nặng trên ngực, thế nên lúc này mới có thể tập trung làm việc được.

**

An Diễm do không đòi lại được số tiền 100 ngàn kia nên đã thần thờ suốt mấy ngày, ngay cả đồng nghiệp công ty cũng nhận thấy cô có gì đó không ổn, Khưu Doanh Doanh vốn là người thích quan tâm đến đồng nghiệp còn luôn hỏi dò xem có phải là An Diễm bị thất tình hay không nữa.

An Diễm bị hỏi liên tục nên khó chịu trả lời Khưu Doanh Doanh: “Chị không có thất tình, có yêu đâu mà thất tình!”

Cuộc sống văn phòng cứ thế trôi qua, chỉ có điều, Tô Thanh Dương sau khi biết chuyện An Diễm đã kết hôn lại còn có một đứa con thì dường như có ý tránh mặt cô.

Đối với chuyện này, An Diễm cũng đành phải bất lực.

Ban đầu, An Diễm chỉ xem Tô Thanh Dương là một người cấp trên có ơn và là một người bạn có cùng sở thích với cô, còn về việc Tô Thanh Dương lại bày tỏ tình cảm với mình, cô hoàn toàn không ngờ đến.

Nếu biết chuyện này sẽ xảy ra thì An Diễm ngay từ đầu đã nói cho Tô Thanh Dương biết hoàn cảnh của mình, như vậy sẽ khiến hai người đỡ khó xử hơn nhiều.

An Diễm không biết tâm trạng Tô Thanh Dương hiện giờ như thế nào, nhưng cô hiểu rõ cảm nhận của mình, cô phải thừa nhận rằng khi đứng trước một người đàn ông hoàn hảo như Tô Thanh Dương, cô không thể không có sự động lòng được.

Nhưng sự rung động nhỏ nhoi này mau chóng bị chôn vùi đi bởi cuộc sống bận rộn của An Diễm và sự rút lui né tránh của Tô Thanh Dương.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, An Diễm tiếp tục với công việc của mình, bởi cô đang còn gánh trách nhiệm phải may trang phục cho vợ của Cố Thiên Tuấn, thế nên không thể chậm trễ được.

Hiện tại điều làm An Diễm thấy lo lắng nhất chính là chuyện may trang phục cho Chu Mộng Chỉ này, bởi vì bản vẽ đã vẽ xong, số đo của Chu Mộng Chỉ cũng đã có, hiện giờ chỉ cần đem làm thành thành phẩm nữa là xong.

Nhưng căn hộ của An Diễm lại quá bé, việc cùng với Tô Thanh Dương nhận lời thiết kế trang phục cho vợ của Cố Thiên Tuấn cũng là việc riêng nên không thể làm ở công ty được.

An Diễm đắn đo rất lâu, cuối cùng quyết định sẽ lấy chìa khóa mà Tô Thanh Dương đã giao cho mình để đến chung cư bên sông, cô muốn phải có được thành phẩm để đem cho Chu Mộng Chỉ xem.

Nếu Chu Mộng Chỉ không hài lòng thì cô sẽ kịp thời sửa lại.

Sau khi xác định xong kế hoạch công việc, An Diễm bắt đầu bắt tay làm, cô cầm chìa khóa mà Tô Thanh Dương đã giao cho mình để đến bên sông.

Cô mở cửa chung cư rồi bật đèn. Trong chung cư có đầy đủ giấy vẽ và các nguyên vật liệu dùng để may trang phục.

An Diễm đến trước một cái bàn, chợt thấy trên bàn có đặt một cái hộp, trên hộp đó có đặt một mảnh giấy.

Cô cầm mảnh giấy lên, nhìn thấy trên đó có một dòng chữ viết nắn nót: An Diễm, trong hộp có các nguyên liệu để may “Bầu Trời Đây Sao” – Tô Thanh Dương.

An Diễm cúi mặt, cô còn tưởng sau khi Tô Thanh Dương biết hoàn cảnh của cô thì sẽ không muốn làm bạn với cô nữa, nhưng không ngờ anh vẫn chuẩn bị đầy đủ nguyên vật liệu cho cô thế này.

An Diễm thở dài, đặt mảnh giấy xuống rồi cầm cái hộp lên mở ra.

Trong hộp có chứa đầy các loại vải tơ tằm lấp lánh, các sợi kim tuyến màu vàng màu bạc đủ kiểu và các viên kim cương muôn hình dạng với kích cỡ khác nhau, tất cả đều là vật liệu mà lúc An Diễm định thiết kế “Bầu Trời Đầy Sao” đã nói với Tô Thanh Dương.”

An Diễm cúi đầu, đưa ngón tay vuốt ve lên những khúc vải ấy, trong lòng chợt lặng đi, lẽ ra từ đầu cô phải cho Tô Thanh Dương biết về hoàn cảnh của mình, anh vốn sẽ có thể trở thành một người bạn rất tốt của cô, vậy mà...

Nhưng trên đời này làm gì có cơ hội làm lại?

An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng xua đi những việc đã xảy ra giữa cô và Tô Thanh Dương.

An Diễm cầm vải lên, bắt đầu vào công việc thiết kế chuyên nghiệp, dù sao cũng vẫn phải sống tiếp, mấy chuyện tình cảm này phải chờ no bụng rồi thì mới tính tiếp được, thế nên việc cô cần làm ngay bây giờ là phải làm cho xong “Bầu Trời Đầy Sao”, giao cho Chu Mộng Chỉ, hoàn thành trách nhiệm của mình.

Nghĩ đến đây, An Diễm cầm kéo lên rồi bắt đầu cắt vải thật cẩn thận.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến tối, giờ đã vào thu, thế nên cây cối trên đường đã rụng hết lá.

Tô Thanh Dương mặc một bộ áo khoác màu xám trong bộ sưu tập mới nhất của năm nay, choàng thêm chiếc khăn choàng cổ màu ca rô đen trắng, mang đôi giày da màu cam nhạt, cả người toát ra một vẻ vừa ấm áp vừa xa cách.

Anh lái xe đến chung cư bên sông, làn gió thu nhẹ thổi qua những lọn tóc xoăn của anh.

Tô Thanh Dương quần chặt khăn hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lên chung cư, nhưng bất ngờ phát hiện ra cửa sổ chung cư hôm nay lại sáng đèn.

An Diễm đã đến sao?

Tô Thanh Dương khẽ mím môi, từ sau khi An Diễm nói với anh rằng cô đã kết hôn rồi li hôn, còn có một đứa con thì Tô Thanh Dương liền cảm thấy thế giới của mình như đảo lộn, anh không biết phải làm sao để đối diện với cô.

Nhưng thời gian trôi đi, Tô Thanh Dương bắt đầu thoát ra được sự kinh ngạc và mơ hồ.

Sau khi bình tĩnh lại, Tô Thanh Dương mới bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này. An Diễm chỉ mới 25 tuổi mà đã kết hôn li hôn rồi còn có con, thế thì cô đã phải trải qua bao nhiêu vất vả? Đã làm thế nào mà vượt qua được đến ngày hôm nay?

Thảo nào, An Diễm luôn mang lại cho anh cảm giác cô là một người đã từng trải, những cô gái trẻ tuổi cô thường vẫn còn rất ngây thơ, vẫn mơ mộng về một tình yêu và một cuộc hôn nhân tươi đẹp, nhưng An Diễm thì lại chỉ vui đầu vào công việc, chưa bao giờ thấy cô nhắc đến chuyện tình cảm.

Có lẽ cô trước đây cũng từng là một cô gái ngây thơ vui vẻ như bao người khác, cũng có người yêu thương và cuộc sống hạnh phúc, nhưng rồi cuộc đời một người thế nào đã biến An Diễm trở thành một người mạnh mẽ và khiến người khác thấy thương cảm thế này?

Tô Thanh Dương vừa nghĩ vừa bước đến trước cửa căn hộ chung cư, cầm chìa khóa mở cửa.

67. Chương 67

Trong nhà không có chút tiếng động nào, chỉ có ánh đèn sáng rực, điều này khiến Tô Thanh Dương vừa từ hành lang tối bên ngoài bước vào có hơi không quen, anh chớp chớp mắt vài cái rồi mới bước tiếp vào phòng thiết kế ở tầng hai.

Trong phòng bày biện rất nhiều giá vẽ, màu vẽ vương vãi khắp nơi, giá vẽ thiết kế Bầu Trời Đầy Sao được đặt ngay vị trí trung tâm.

An Điềm đang nằm nhắm mắt trên ghế sofa, rõ ràng đã ngủ say, đôi mày cong dài của cô dưới ánh đèn trông càng đẹp hơn, cộng thêm với đôi má hơi ửng đỏ rất quyến rũ.

Ánh mắt Tô Thanh Dương di chuyển dần xuống dưới, phát hiện trên tay An Điềm vẫn còn cầm một cây kim may áo, còn dưới chân cô là đầy các mảnh vải vụn.

Tô Thanh Dương lại đảo mắt, nhìn thấy con manequin để gần đó đã được mặc bộ trang phục “Bầu Trời Đầy Sao”.

Đó là một bộ váy dài vô cùng thướt tha, có sự phân chia từ trên xuống dưới tạo cảm giác tầng lớp, thiết kế không tay và cổ chữ nhật phô bày hết mọi đường nét cơ thể người mặc.

Nhưng phần sợi kim tuyến vàng và bạc giả làm các ngôi sao trên thân váy vẫn còn chưa làm xong, phần trước ngực cũng chưa được đính các viên kim cương lấp lánh.

Dù vậy, chỉ cần nhìn những phần đã hoàn thành thì Tô Thanh Dương cũng có thể khẳng định, bộ Bầu Trời Đầy Sao này của An Điềm chắc chắn sẽ là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo!

Bất giác, ánh mắt anh di chuyển quan sát chủ nhân của tác phẩm.

An Điềm vẫn đang ngủ say, Tô Thanh Dương ngắm cô một lúc rồi đi lấy một cái chăn khê đắp lên người cô.

Có lẽ do mệt quá nên An Điềm cũng không bị hành động đắp chăn này của Tô Thanh Dương đánh thức, cô chỉ khê trở mình một chút rồi ngủ tiếp.

Tô Thanh Dương ngắm nhìn gương mặt trắng như sứ của An Điềm, bàn tay từ từ đưa ra, nhưng rồi chợt khựng lại giữa không trung. Mình đang làm gì thế này? Rõ ràng mình rất dễ tâm đến quá khứ của An Điềm, nhưng sao vẫn không kiếm được mà muốn tiếp cận An Điềm?

Tô Thanh Dương vội vã rút tay lại, sau đó lại đưa mắt ngắm gương mặt An Điềm, cuối cùng anh đứng dậy mở cửa bước ra ngoài, bây giờ anh vẫn chưa nghĩ thông suốt, thế nên không nên tiến thêm một bước, tránh làm tổn thương cả hai.

Nhưng chuyện này cuối cùng cũng vẫn phải có một đáp án rõ ràng, bởi cho dù anh có đắn đo về quá khứ của An Điềm ra sao thì tình cảm anh dành cho cô vẫn cứ lớn lên từng ngày.

Chỉ là anh đang cần một chút thời gian, chỉ một chút thời gian nữa thôi là anh sẽ có thể hoàn toàn bỏ qua được chuyện quá khứ của cô.

Hi vọng em sẽ có thể chờ anh...

Tô Thanh Dương nói thầm với An Điềm một câu như thế rồi nhẹ nhàng đóng cửa rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng lại rồi, An Điềm đang nằm dưới chăn lúc này mới từ từ mở mắt.

Cô chậm chậm ngồi dậy, đưa tay nắm lấy chiếc chăn dày trên người mình rồi khê thở dài, thật ra ngay lúc Tô Thanh Dương đắp chăn cho cô thì cô đã tỉnh rồi.

Nhưng lúc ấy cô không mở mắt ra, bởi cô biết nếu bốn mắt chạm nhau thì cả hai sẽ thấy rất khó xử!

Chiếc chăn dày trên người cho cô một cảm giác an toàn, nhưng cảm giác an toàn ấy lại không thuộc về mình.

An Điềm cúi đầu, chìm vào suy tư, nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp để nói rõ ràng mọi chuyện với Tô Thanh Dương, cô thật sự mong mau chóng có thể chấm dứt sự ngượng ngập triền miên này giữa hai người!

Tô Thanh Dương bước ra khỏi chung cư, bước đến bên sông, gió thu lại thổi qua mái tóc anh, làm lòng anh càng rối lên.

Anh rút một điếu thuốc rồi từ từ châm, đứng trước một nơi phong cảnh đẹp thế này, anh lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Anh biết rõ mình có tình cảm với An Điềm, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng anh đang đắn đo với quá khứ của cô, một là phải bỏ hết tình cảm dành cho An Điềm, chỉ làm bạn với cô, hai là bất chấp mọi quá khứ của cô, tiếp tục theo đuổi cô như trước đây.

Trong hai điều này chỉ có thể chọn một, nhưng Tô Thanh Dương bây giờ không biết mình nên chọn điều nào nữa.

Dưới làn khói thuốc, ánh mắt Tô Thanh Dương trông càng xa xăm, đúng lúc này thì tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Tô Thanh Dương cầm điện thoại lên xem, nhìn thấy đó là số điện thoại bàn nhà anh.

Anh liền bắt máy, đầu dây bên kia vang lên giọng của bố anh, Tô Được Lâm: “Thanh Dương, về nhà mau, bố có vài chuyện muốn hỏi con.”

Giọng của Tô Được Lâm rất bình thản, cũng giống như tình cảm cha con họ bao nhiêu năm nay, mọi tình cảm đều bị ẩn giấu trong giọng nói lãnh đạm ấy.

Bình thường, Tô Thanh Dương và Tô Được Lâm nói chuyện với nhau không quá năm câu, chỉ khi người mẹ ngây thơ vui vẻ của anh cố gắng tạo bầu không khí thoải mái thì hai cha con mới bắt đầu nói chuyện với nhau vài câu.

Trước đây, Tô Thanh Dương có hơi không thoải mái với mối quan hệ cha con trầm lặng này, nhưng bây giờ thì anh đã quen rồi, tất nhiên mối quan hệ với bố cũng góp phần tạo nên tính cách của Tô Thanh Dương hiện giờ, một người luôn giữ chừng mực, tỏ ra lạnh lùng và xa cách với người ngoài, nhưng trong lòng lại là rất ấm áp và chu đáo.

“Vâng, con sẽ về ngay.” Tô Thanh Dương cúp máy, dập thuốc trong tay, vứt vào thùng rác rồi bước đi, cái bóng cao lớn của anh dần hòa vào màn đêm.

Tại phòng khách sang trọng của biệt thự Tô Thị...

Tô Được Lâm đang ngồi ngả người trên một chiếc ghế sofa bọc da cao cấp, nhắm mắt trầm tư.

Còn mẹ của Tô Thanh Dương là Tần Thanh Nguyệt đang ngồi bên cạnh thì trông lại rất hưng phấn, bà chốc chốc lại ngoảnh mặt sang nhìn Tô Được Lâm, chốc chốc lại trông ra ngoài cửa, lòng thầm nghĩ, hôm nay là một ngày cực vui, chờ Thanh Dương về nhất định phải hỏi nó cho rõ ràng!

Chẳng mấy chốc, Tần Thanh Nguyệt cũng trông thấy Tô Thanh Dương khoác chiếc áo màu xám bước vào nhà.

“Bố, mẹ, con về rồi.” Tô Thanh Dương vừa tháo khăn choàng vừa chào Tô Được Lâm và Tần Thanh Nguyệt.

“Con trai, về rồi à?” Tần Thanh Nguyệt vội vàng bước đến cầm lấy chiếc khăn choàng và áo khoác Tô Thanh Dương vừa cởi ra, cẩn thận treo lên hộ anh rồi mỉm cười nhìn anh.

Tô Thanh Dương khẽ cau mày với Tần Thanh Nguyệt, sau đó khẽ nhếch môi về phía Tô Được Lâm đang nhắm mắt, ý muốn hỏi mẹ rằng bố sao lại bảo con về vậy, rốt cuộc có chuyện gì?

Nhưng Tần Thanh Nguyệt lại lắc đầu một cách bí ẩn, có vẻ muốn nói, một hai lời không thể nói hết được, chỉ cần con trả lời là được rồi!

Tô Thanh Dương thấy vẻ mặt ấy của mẹ thì trong lòng rất thắc mắc, chuyện này là sao? Từ sau khi anh du học nước ngoài về thì đã làm việc rất tốt, hình như không hề làm bất kì chuyện phản kháng gì giống như hồi dậy thì!

“Con về rồi à?”

Trong lúc Tô Thanh Dương đang nghĩ xem mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì thì Tô Được Lâm đang nhắm mắt chợt mở mắt ra, nhìn Tô Thanh Dương, xem như là đã chào anh.

“Vâng.” Tô Thanh Dương gật đầu rồi cùng mẹ ngồi xuống cạnh Tô Được Lâm, “Bố gọi con về là có chuyện gì vậy?”

Tô Dược Lâm nghe câu hỏi của Tô Thanh Dương xong cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng ngồi thẳng người, uống một ngụm trà do Tần Thanh Nguyệt đưa sang rồi mới thản nhiên hỏi: “Nghe nói, mấy hôm trước ở công ty có xung đột với người mẫu đã ký hợp đồng với Lâm Thị à?”

68. Chương 68

Tô Thanh Dương nhú mày lại. Nghe nói? Nghe ai nói? Mình lớn vậy rồi, mà nhất cử nhất động vẫn bị bố giám sát! Thôi kệ. Việc này cũng không phải mới đây, và anh đã không còn thấy lạ nữa.

“Dạ vâng.” Tô Thanh Dương gật đầu, không có ý định phủ nhận. Tuy nhiên, Tô Thanh Dương cảm thấy việc này không hề đơn giản. Một người mẫu con con mới ký hợp đồng thôi, đâu xứng được bố mình đích thân hỏi đến.

Quả nhiên, sau khi thấy Tô Thanh Dương thẳng thắn thừa nhận, Tô Dược Lâm tiếp tục hỏi bằng giọng thờ ơ: “Nghe nói, con và cô người mẫu đó xảy ra mâu thuẫn, là vì một nhân viên của phòng thiết kế?”

Tô Thanh Dương nghe thấy vậy liền hiểu ra dụng ý của bố mình. Thời gian gần đây, mình quả thực đã quan tâm đến An Điềm rất nhiều, bị tay chân của bố nhìn thấy và mách lại với bố, điều này cũng không có gì lạ.

“Dạ vâng.” Tô Thanh Dương cũng không có ý định che giấu. “Hôm đó, vì cô người mẫu đó già mồm át lễ phải, và cố tình làm khó An Điềm, nên con mới ra mặt.”

“Vậy là, tên của cô nhân viên đó là An Điềm.” Tô Dược Lâm khẽ gật đầu, có hàm ý trong lời nói.

Còn Tần Thanh Nguyệt đang ngồi bên cạnh đã không kìm nén được nữa, bà hào hứng nhìn Tô Thanh Dương hỏi: “Thanh Dương à, vậy... cô An Điềm đó có xinh không? Nhân phẩm có tốt không? Con có hình của cô ấy không? Mẹ cũng muốn xem một chút!”

Thật ra, Tần Thanh Nguyệt và Tô Dược Lâm vội vàng gọi Tô Thanh Dương về, là vì vừa rồi phó tổng Hồ đã đến uống trà với họ.

Mặc dù Tô Dược Lâm đã quay lại công ty làm việc, nhưng bình thường ông sẽ không gặp Tô Thanh Dương. Nhưng còn phó tổng Hồ vì vấn đề nghiệp vụ nên thường xuyên gặp mặt Tô Thanh Dương.

Thế là, phó tổng Hồ đã kể với Tô Dược Lâm và Tần Thanh Nguyệt về những biểu hiện tích cực của Tô Thanh Dương trong thời gian gần đây ở công ty, luôn tiện cũng đề cập đến An Điềm.

Vừa nghe tin con trai mình đã có qua lại với các cô gái, Tần Thanh Nguyệt và Tô Dược Lâm thực sự vừa bất ngờ và hạnh phúc. Trong những năm qua, mặc dù con trai được bao quanh bởi nhiều cô gái tài năng, xinh đẹp hoặc gia cảnh không tệ, nhưng Tô Thanh Dương chưa bao giờ nhìn thấy họ, đến mức đã 25 tuổi rồi mà anh chưa bao giờ yêu ai.

Điều này từng làm cho Tần Thanh Nguyệt hơi lo lắng, lo rằng có phải con trai mình thích đàn ông hay không!

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, con trai của họ, cuối cùng đã chịu yêu đương rồi!

Tần Thanh Nguyệt và Tô Dược Lâm đã không thể đợi được nữa, nên sau khi tiễn phó tổng Hồ về, họ liền gọi điện bảo Tô Thanh Dương về nhà ngay, để hỏi anh về cô An Điềm này.

Tô Thanh Dương nghe thấy mẹ mình hóng chuyện như vậy, bỗng cảm thấy hơi bất lực: Mẹ ơi, mẹ quá lo lắng rồi thì phải? Giữa anh và An Điềm còn nhiều điều vẫn chưa nói rõ với nhau nữa mà!

“Khụ khụ khụ!” Tô Dược Lâm ho thật lớn vài tiếng, rồi dùng mắt ra hiệu với Tần Thanh Nguyệt đừng nên mất bình tĩnh như thế.

Tô Dược Lâm cũng muốn biết tình hình của An Diễm, nhưng vừa rồi chỉ cố tình ép Tô Thanh Dương tự nói ra mà thôi. Ai ngờ vợ mình lại mất bình tĩnh như thế, đã lên tiếng hỏi trước mất rồi.

Tần Thanh Nguyệt thấy mình bị chồng chê là mất bình tĩnh, và thấy ánh mắt bất lực của con trai, bà cũng hơi xấu hổ. Bà bĩu môi và nói: “Được rồi, được rồi. Tôi không hỏi nữa, hai bố con ông nói chuyện đi!”

Tần Thanh Nguyệt nói xong liền đứng dậy đi về phía phòng ngủ trên tầng hai. Kết quả, mới đi được vài bước, bà bỗng quay người lại nhìn Tô Dược Lâm và Tô Thanh Dương, nói bằng giọng nghiêm túc: “Tôi chỉ yêu cầu hai bố con một việc. Không được như trước đây, nói một câu không hợp liền cãi nhau!”

Tô Dược Lâm và Tô Thanh Dương đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lúc gật đầu nghiêm túc với Tần Thanh Nguyệt.

Lúc này, Tần Thanh Nguyệt mới gật đầu tỏ vẻ yên tâm. Bà liếc nhìn đứa con trai đầy triển vọng, nhất thời liên tưởng đến việc cô con dâu tương lai có thể sinh đôi một cặp long phụng, bèn ngân nga một bài hát rồi vui vẻ đi lên lầu.

Bây giờ, trong phòng khách của biệt thự chỉ còn lại hai cha con Tô Dược Lâm và Tô Thanh Dương.

Tiếp theo đó, lại có một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Cuối cùng, vẫn là Tô Thanh Dương lên tiếng trước: “Bố à, bố có việc gì thì cứ hỏi đi, con sẽ trả lời bố.”

Tô Dược Lâm thấy con trai mình thẳng thắn như thế, bỗng thấy yên tâm hơn hẳn. Ông khẽ ho một tiếng và hỏi: “Con và cô An Diễm đấy, là thế nào?”

Thật ra, vừa rồi khi nghe thấy cái tên An Diễm, Tô Dược Lâm đã muốn nhờ người điều tra thật kỹ về cô. Nhưng, lúc đó đã được Tô Thanh Nguyệt khuyên nhủ. Ý của bà là, biết được chuyện của cô gái đó từ chính miệng con trai, chính là tôn trọng Tô Thanh Dương, cũng là tôn trọng cô gái đó.

Tô Dược Lâm suy nghĩ một lúc, rồi nghe theo đề nghị của Tần Thanh Nguyệt.

Khi nghe bố hỏi về An Diễm, Tô Thanh Dương bỗng không nén được tiếng thở dài. Thật ra, anh cũng không biết mình và An Diễm là thế nào, nhưng anh đã nói ra cảm xúc thật của mình dành cho An Diễm: “Con cảm thấy con có nhiều cảm giác đối với An Diễm.”

“Ừm.” Tô Dược Lâm gật đầu, trong lòng mừng thầm. Thanh Dương cũng 25 tuổi rồi, đã đến lúc nên thành gia lập nghiệp, con trai mình giỏi giang như thế mà. Nếu Thanh Dương có cảm giác với An Diễm, vậy thì An Diễm cũng sẽ thích con trai mình thôi!

“Vậy, tình hình của cô An Diễm đó ra sao?” Tô Dược Lâm chỉ mới nghe phó tổng Hồ nói được một ít: An Diễm là một nhà thiết kế thời trang rất tài năng, khả năng nghiệp vụ tốt, tuổi tác tương đương với con trai mình, còn tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng.

Chỉ có một việc, dường như An Diễm không có một gia thế giàu mạnh, không thể hỗ trợ cho sự nghiệp của Tô Thanh Dương, điều này khiến Tô Dược Lâm rất không hài lòng.

Tuy nhiên, nếu các mặt khác của cô An Diễm này thực sự rất xuất sắc, và có thể giúp đỡ con trai mình trong sự nghiệp, ông có thể miễn cưỡng đồng ý. Dù gì, ông và vợ ông, Tần Thanh Nguyệt, cũng từng như thế.

Nhớ lại trước đây, gia thế của Tô Dược Lâm cũng là một công ty nhỏ, còn Tần Thanh Nguyệt, chỉ có thể xem là một cô gái xuất thân từ một gia đình thường thường bậc trung.

Lúc đó, Tô Dược Lâm có cơ hội cưới cô con gái của một ông chủ có thể mang lại lợi ích cho công ty của mình, nhưng ông biết rất rõ tình cảm của mình, ông chỉ thích Tần Thanh Nguyệt. Nên lúc đó, ông đã bất chấp sự phản đối của bố mẹ, kiên quyết cưới Tần Thanh Nguyệt cho bằng được.

Và sau đó, mọi việc phát triển tốt đẹp đến không ngờ, khiến cho sự kiên trì của hai người đã được đền đáp: Tần Thanh Nguyệt dù không lan lợi, cũng không rành về công việc kinh doanh của công ty, nhưng mỗi lần khi trở về nhà, Tô Dược Lâm nhìn thấy vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Tần Thanh Nguyệt, ông liền cảm thấy tràn đầy năng lượng. Dưới sự nỗ lực của Tô Dược Lâm, công ty thời trang Tô Thị ngày một phát triển, cho đến khi đạt được quy mô như ngày nay.

Do đó, với trải nghiệm năm xưa, Tô Dực Lâm sẽ không ép buộc con trai mình quá mức. Ngay cả khi bây giờ ông đang có một cơ hội, giúp con trai mình cưới được con gái của một gia đình tốt hơn.

Tô Dực Lâm nhìn vào con trai bằng ánh mắt kỳ vọng: Nếu cô gái đó có thể khiến con trai mình hết lời khen ngợi, vậy chắc cô ấy cũng không đến nỗi nào. Nếu tiếp tục phát triển thuận lợi như thế, ngày mà mình và vợ được bằng cháu sẽ không còn xa nữa!

“An Điềm, cô ấy, hoàn cảnh cô ấy hơi đặc biệt.” Tô Thanh Dương ập a ập ứng, mặc dù bây giờ anh và An Điềm vẫn chưa là người yêu của nhau.

Tuy nhiên, nếu anh và An Điềm thực sự phát triển thành người yêu của nhau, nhưng với tình hình An Điềm đã kết hôn, từng ly dị và còn đang nuôi con, bố mẹ sẽ không bao giờ đồng ý đâu.

“Đặc biệt?” Tô Dực Lâm cau mày lại, ông không nghĩ rằng con trai mình sẽ nói một câu như vậy, liền gặng hỏi. “Đặc biệt như thế nào?”

69. Chương 69

“Cô ấy, cô ấy...” Tô Thanh Dương, người luôn điềm tĩnh và ôn hòa, giờ lại trông có vẻ rất lo lắng. Bây giờ trong lòng Tô Thanh Dương đang rất mâu thuẫn. Mình phải nói ra tình hình hiện tại của An Điềm thế nào cho tế nhị đây?

“Cô ấy thế nào?” Tô Dực Lâm nhận ra có điều gì đó không ổn. Con trai mình nói năng và hành động luôn rất lạnh lẽo, nhưng tại sao hôm nay lại do dự đến thế?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Tô Dực Lâm nghiêm nghị hẳn lên: Mặc dù con trai mình yêu cầu cao, cũng có nhiều cô gái thích nó, nhưng con trai mình chưa từng yêu thực sự. Vì vậy, nó có ít kinh nghiệm về chuyện tình cảm trai gái. Lỡ như có một cô gái lòng dạ hiểm ác, cố tình gần gũi với con trai mình, điều đó cũng không phải là không có khả năng!

Nếu đúng là thế thật thì cô An Điềm này thực sự cần phải điều tra kỹ càng!

Tô Thanh Dương nhìn thấy vẻ mặt của bố mình, anh liền biết mọi việc không ổn rồi. Nhất định là bố định làm như khi mình học cấp ba, sai người điều tra bạn mình, bây giờ sẽ điều tra lý lịch của An Điềm.

Nếu để bố biết được tình hình của An Điềm từ miệng của một thám tử tư, vậy chỉ bằng tự mình nói ra sẽ tốt hơn!

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương liền hít một hơi thật sâu. Anh nhìn vào Tô Dực Lâm và nói: “Bố, bố đừng phí công sức để điều tra An Điềm. Hoàn cảnh của cô ấy, con sẽ nói cho bố biết tất cả!”

Tô Dực Lâm gật đầu, nhưng vẫn giữ thái độ hoài nghi. Ông cảm thấy mọi việc không đơn giản, nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, rồi mới ra hiệu cho Tô Thanh Dương: “Con nói đi.”

“An Điềm, là một cô gái rất tốt, có tài năng thiết kế, đối xử với mọi người rất đúng mực, và cũng chịu khó. Chỉ là, cô ấy đã từng kết hôn...”

“Cái gì cơ?” Tô Thanh Dương còn chưa nói xong, Tô Dực Lâm đã đứng phắt dậy, cảm thấy sốc đến mức cả mấy sợi tóc bạc trên đầu cũng hơi dựng đứng lên. “Từng kết hôn?”

“Từng kết hôn?” Tần Thanh Nguyệt này giờ vẫn đang núp sau cầu thang nghe lén, đang đóng tai lên hết mức nhưng vẫn không nghe thấy chồng và con trai đang nói gì, ai ngờ đột nhiên nghe thấy chồng mình hét lớn lên “từng kết hôn”.

Lúc đó Tần Thanh Nguyệt không kìm được tâm trạng kích động, liền chạy xuống cầu thang: “Ai? Ai đã từng kết hôn thế?”

Tuy nhiên, Tô Được Lâm và Tô Thanh Dương đều không chú ý đến Tần Thanh Nguyệt. Tô Được Lâm chỉ đi qua đi lại vì tức giận, còn Tô Thanh Dương cũng đang cố gắng giải thích với bố mình: “Bố à, bố đừng kích động, con vẫn chưa nói xong. Mặc dù An Diễm đã kết hôn, nhưng cô ấy đã ly dị rồi!”

“Con!” Tô Được Lâm chỉ tay vào mặt Tô Thanh Dương, cảm thấy mình gần như không thở được. “Cô ta đã ly dị thì về vang lăm hay sao? Lẽ nào nhà họ Tô chúng ta, thiếu một đứa con dâu đã từng ly dị à?”

“Ông xã, ông đừng nóng giận, đừng nóng giận. Hít thở sâu đi nào!” Tần Thanh Nguyệt vừa nhìn thấy bộ dạng giận đến đỏ mặt tía tai và khó thở của Tô Được Lâm, bà bỗng cảm thấy rất đau lòng. Bà vội tiến đến đỡ lấy Tô Được Lâm, vỗ nhẹ vào ngực ông, rồi khuyên nhủ: “Ông xã, ông đừng nóng giận mà! Giống như Thanh Dương đã nói đấy, mặc dù An Diễm đã từng kết hôn, nhưng cô ấy cũng đã ly dị rồi...”

Lúc Tần Thanh Nguyệt nói hết câu này, bà bỗng khựng lại. Bà thần thờ quay đầu lại, như thể lúc này mới thực sự hiểu ra lời Tô Thanh Dương nói, và hỏi: “Thanh Dương, con vừa nói, cô gái tên An Diễm đấy, từng kết hôn, lại còn ly dị rồi?”

Tô Thanh Dương nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của mẹ, đành phải gật đầu bất lực: “Vâng.”

“Không được!” Tần Thanh Nguyệt vừa nãy còn nhẹ nhàng khuyên nhủ chồng mình đột nhiên hét lên như sư tử Hà Đông, làm cả căn biệt thự như rung chuyển ba lần.

Biết chuyện đứa con trai mà mình luôn tự hào lại thích một cô gái có lịch sử tình cảm phong phú đến thế, Tần Thanh Nguyệt bị sốc còn hơn cả Tô Được Lâm. Bà chỉ vào Tô Thanh Dương và hét lên: “Con và cô An Diễm đấy, không được!”

“Thanh Nguyệt, bà đừng nóng giận!” Tô Được Lâm nhìn thấy bộ dạng như sắp ngất đi của Tần Thanh Nguyệt, ông quên cả việc nổi giận, vội vàng dìu Tần Thanh Nguyệt đến ghế sofa, rồi rót một cốc nước và đưa cho Tần Thanh Nguyệt.

Tần Thanh Nguyệt uống ực một hơi hết sạch cốc nước mà Tô Được Lâm đưa qua, rồi nhìn Tô Thanh Dương và tiếp tục hỏi: “Nói! Cái cô An Diễm đấy, còn chuyện gì mà bố mẹ không biết nữa.”

“Cô ấy, dường như cô ấy đã có một đứa con, bây giờ cô ấy đang nuôi con.” Tô Thanh Dương nghĩ tốt hơn cứ nói rõ ra hết trong một lần. Bây giờ anh chỉ là chưa quyết định có theo đuổi An Diễm hay không, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ từ bỏ An Diễm. Vì vậy, lỡ như sau này anh thực sự chọn An Diễm, thì cho bố mẹ biết trước mọi việc vẫn tốt hơn.

Nghe thấy Tô Thanh Dương nói An Diễm còn có một đứa con, Tần Thanh Nguyệt và Tô Được Lâm suýt nữa là ngừng thở.

Lúc đó, Tần Thanh Nguyệt không thể chịu được nữa. Bà nhìn Tô Thanh Dương, rồi hỏi với vẻ khó hiểu và thất vọng: “Con trai, trong mắt mẹ, con là người tốt nhất trên đời này. Mẹ không cầu mong người bạn đời của con cũng sẽ tài giỏi giống con, nhưng ít nhất cô ta cũng phải xứng đáng với con chứ. Nhưng với tình hình của cô An Diễm đấy, thực sự là... thực sự là...”

Tần Thanh Nguyệt ôm lấy ngực mình, cuối cùng nói: “Mẹ không cho phép con thích An Diễm, cũng không cho phép con tự đứng làm bố, càng không cho phép An Diễm được gả vào nhà chúng ta!”

“Mẹ, mẹ đừng nói thế. Con vẫn chưa tỏ tình với An Diễm nữa mà! Chúng con vẫn chưa yêu nhau, bây giờ vẫn là bạn bè!” Tô Thanh Dương đưa tay lên nắm lấy mái tóc màu lạnh hơi xoăn của mình, rất bối rối.

“Chưa yêu nhau thì càng tốt!” Tần Thanh Nguyệt ngay lập tức ngắt lời Tô Thanh Dương. “Sau này con cũng cố gắng ít liên lạc với cô ta đi!”

Cô An Diễm này, rốt cuộc là cô gái thế nào, mà có thể làm cho con trai mình si mê cô ta đến thế!

Cũng tại con trai mình quá ngây thơ, chưa từng yêu ai, nên đã bị một cao thủ tình trường lừa dối. Nghĩ đến đây, Tần Thanh Nguyệt còn hối hận tại sao khi xưa không khuyến khích con trai yêu sớm một chút, vậy thì đâu đến nỗi bị lừa dối bởi một người phụ nữ đã ly dị và đang nuôi con!

“Mẹ ơi, con...”

“Mẹ con nói đúng!” Tô Được Lâm đang ngồi cạnh Tần Thanh Nguyệt lên tiếng tán thành với lời của vợ mình. Ông trầm tư một lúc: Vốn dĩ, nếu cô gái mà Thanh Dương thích đều chấp nhận được về mọi mặt, ông định sẽ ủng hộ hai người họ.

Nhưng bây giờ xem ra, Tô Được Lâm cảm thấy mình cần phải ra tay: “Thanh Dương, sắp tới Tô Thị chúng ta sẽ hợp tác với công ty Lâm Thị! Ông chủ của công ty Lâm Thị đấy, ngoài cậu con trai là Lâm Kính Trạch ra, còn có một cô con gái tên là Lâm Hiểu Hiểu, con có quen cô ấy không?”

Tô Thanh Dương đang đau đầu về việc của An Điềm, làm gì còn nhớ cô gái nào tên là Lâm Hiểu Hiểu, nên anh liền lắc đầu, bày tỏ rằng mình không biết!

“Cô gái đó học cùng trường cấp ba với con, nhưng nhỏ hơn con một tuổi. Trường cô ấy du học ở Anh cũng là trường của con. Con không nhớ à?” Tô Được Lâm nhìn Tô Thanh Dương, cảm thấy mình đặt nhiều kỳ vọng rồi bây giờ lại thất vọng.

Tô Thanh Dương cố gắng nhớ lại, sau đó mới nhớ ra, lúc mình học ở Anh đã từng tham gia Hội ái hữu đồng hương ở trường, dường như có một cô bạn học đã đến nói chuyện với mình vài lần. Nhưng lúc đó anh có vẻ như luôn bận rộn với việc thiết kế thời trang, nên không hề quan tâm đến.

“Hình như có một cô gái như thế thật, nhưng tên cô ấy có phải là Lâm Hiểu Hiểu hay không thì con không biết.” Tô Thanh Dương nhìn vào Tần Thanh Nguyệt và Tô Được Lâm, rồi nói sự thật.

70. Chương 70

Tô Được Lâm liếc nhìn Tô Thanh Dương một cái, sau đó bàn bạc với Tần Thanh Nguyệt: “Ông chủ của công ty Lâm Thị đó mấy hôm trước đã gọi cho tôi, nói rằng con gái của ông ấy Lâm Hiểu Hiểu đang học ở khoa biểu diễn, nên muốn đến công ty chúng ta để phát triển chuyên ngành. Tôi vẫn chưa nhận lời, nhưng bây giờ, tôi cần phải mời cô gái ấy đến công ty chúng ta gặp rồi!”

Tô Được Lâm nói đến đây lại nhìn sang Tô Thanh Dương: “Cô Lâm Hiểu Hiểu đó là cô hai của công ty Lâm Thị, hoàn toàn có thể thành lập công ty riêng. Bây giờ cô ấy muốn đến công ty chúng ta, là vì ai, bố cũng đã đoán ra được ít nhiều. Chưa kể, sau đó, cô gái ấy còn gọi cho bố, nói năng rất lịch sự, thái độ cũng rất ổn, là người có trí thức và hiểu lễ nghĩa.”

Tô Thanh Dương cúi đầu xuống và không nhìn bố mình, dường như anh biết bố mình muốn nói gì, nhưng anh không muốn hiểu mà thôi.

Tần Thanh Nguyệt vừa nghe thấy Tô Được Lâm nói nhiều đến thế, liền lập tức nhìn ông với vẻ ngạc nhiên, và hỏi. “Lẽ nào cô gái tên Lâm Hiểu Hiểu đấy, thích Thanh Dương nhà chúng ta?”

“Theo cảm nhận của tôi, hình như là thế.” Tô Được Lâm gật đầu.

Rồi, Tần Thanh Nguyệt và Tô Được Lâm cùng nhìn sang Tô Thanh Dương, với vẻ mặt “tiếp theo, con biết phải làm gì rồi đấy”.

“Bố mẹ à, sao lại thế!” Tô Thanh Dương vô cùng đau đầu, vừa rồi rõ ràng đang nói chuyện của An Điềm, sao tự nhiên lại chuyển sang cô Lâm Hiểu Hiểu nào đó mà mình không quen nhỉ!

“Cứ quyết định thế đi!” Tần Thanh Nguyệt vỗ tay và nói: “Sau này hả, con hãy quên cô An Điềm kia đi, tập trung làm quen với Lâm Hiểu Hiểu.”

“Lâm Hiểu Hiểu nào cơ? Làm quen gì cơ?” Tô Thanh Dương tỏ vẻ không hiểu. “Bố mẹ ơi, bố mẹ không thể cho con suy nghĩ một chút à?”

“Không thể!” Tần Thanh Nguyệt và Tô Được Lâm cùng lúc lên tiếng trả lời.

“Bố! Mẹ!” Tô Thanh Dương đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, rất không thích cách bố mẹ tự đưa ra quyết định về cuộc đời của mình.

“Được rồi, được rồi!” Tần Thanh Nguyệt thấy Tô Thanh Dương hơi nổi giận thật sự, liền vội đứng dậy làm người hòa giải. Bà đi đến cạnh Tô Thanh Dương, nói bằng giọng thành khẩn. “Con trai à, mẹ và bố con, làm những việc này đều vì muốn tốt cho con thôi. Cái cô An Diễm đấy, nhất định không tốt như con nghĩ đâu. Con không qua lại với cô ta, đó là một lựa chọn chính xác. Tin mẹ đi, con và Lâm Hiểu Hiểu nhất định rất xứng đôi!”

“Mẹ, mẹ đừng gây thêm phiền phức nữa được không?” Tô Thanh Dương liếc nhìn Tần Thanh Nguyệt một cái rồi quay người đi lên lầu, để Tô Dược Lâm và Tần Thanh Nguyệt đứng lại đó và nhìn nhau.

“Ông xã, mình phải làm sao bây giờ?” Tần Thanh Nguyệt lo lắng nhìn theo lên phía cầu thang. Có vẻ như, Tô Thanh Dương thực sự thích cô gái tên An Diễm đấy rồi.

“Nên làm sao hay phải làm sao? Vốn dĩ, biết được việc của An Diễm, tôi đã trì hoãn, nói phải xem xét thêm. Nhưng bây giờ, tôi sẽ lập tức gọi cho ông chủ của tập đoàn Lâm Thị đấy. Vài ngày nữa, Lâm Hiểu Hiểu sẽ trở thành người mẫu hợp đồng của công ty chúng ta rồi. Tôi sẽ kêu Thanh Dương đến ký hợp đồng với Lâm Hiểu Hiểu.” Tô Dược Lâm suy ngẫm một hồi, rồi bàn bạc với Tần Thanh Nguyệt.

“Nhưng, ngày mai Thanh Dương sẽ ngoan ngoãn đi đến đó không?” Tần Thanh Nguyệt vẫn hơi lo ngại.

“Tuy Thanh Dương hơi bướng bỉnh, nhưng nó không phải là một đứa trẻ. Công ty này, sau này nó phải tiếp quản. Nếu là công việc kinh doanh bình thường của công ty, tôi nghĩ nó sẽ đi thôi.” Tô Dược Lâm nói với vẻ chắc chắn.

“Còn về người phụ nữ tên An Diễm đó...” Tô Dược Lâm hí hóp mắt lại, tỏ vẻ dày dạn kinh nghiệm. “Nếu bây giờ đuổi An Diễm ra khỏi công ty, Thanh Dương nhất định sẽ tức giận. Chẳng thả làm như thế này...”

Tô Dược Lâm mỉm cười, ghé sát vào tai Tô Thanh Nguyệt và nói vài lời.

Sau khi Tần Thanh Nguyệt nghe xong, cũng nở một nụ cười rạng rỡ: “Hy vọng người phụ nữ tên An Diễm đó sẽ biết khó mà rút lui!”

**

Cũng đã qua vài hôm kể từ ngày Tô Thanh Dương đắp chăn cho An Diễm ở phòng vẽ.

Mấy hôm nay, Tô Thanh Dương trông rất bận rộn. Mặc dù anh là trưởng phòng của phòng Thiết kế, cũng là tổng giám đốc của công ty Tô Thị, và bây giờ có vẻ như chủ tịch cũng bắt đầu bàn giao cho anh các công việc lớn nhỏ trong công ty, do đó, một nhân viên của phòng Thiết kế như An Diễm, rất hiếm khi nhìn thấy Tô Thanh Dương.

Muốn gặp Tô Thanh Dương để nói rõ ràng vài chuyện, nhưng ngày đó có vẻ như rất xa vời.

An Diễm nằm bò trên bàn làm việc, vừa làm công việc của mình vừa suy nghĩ lung tung: Trang phục cho Chu Mộng Chỉ chỉ còn một chút nữa là sẽ hoàn thành thành phẩm. Cô phải tranh thủ làm cho xong, sau đó đưa cho Chu Mộng Chỉ xem qua, xem cô ta có ý kiến kiến gì để mình sửa cho kịp.

“A! Em lại béo lên rồi!”

Trong khi An Diễm đang nghĩ cách liên lạc với Cố Thiên Tuấn, trong văn phòng bỗng vang lên tiếng than khóc thảm thương.

An Diễm không thềm nhắc cả mí mắt lên: Không cần phải nói, đây nhất định là giọng của Khưu Doanh Doanh.

Chẳng sai vào đâu được, An Diễm vẫn chưa lười xong thì Khưu Doanh Doanh đã chạy đến trước mặt An Diễm như một cơn gió, hét lên với vẻ mặt đau khổ: “Chị An Diễm, phải làm sao đây? Làm sao đây? Em lại béo lên rồi!”

An Diễm lười Khưu Doanh Doanh một cái mà không chút che giấu: “Còn làm sao nữa? Chịu thôi!”

“Em không đùa với chị đâu. Chị An Diễm, em đã béo lên hai cân rưỡi nữa rồi!” Khưu Doanh Doanh nói xong, liền đưa tay ra và bóp bóp phần mỡ bụng của mình, buồn bã nói: “Cứ tiếp tục thế này, em thực sự sẽ không tìm được bạn trai luôn!”

“Làm ơn đi, cô hai. Em mới là sinh viên năm ba, vẫn chưa tốt nghiệp, bây giờ đã lo không tìm được bạn trai. Vậy em nghĩ bà già như chị phải làm sao đây?” An Diễm cầm cây bút và gõ lên trán Khuơ Doanh Doanh một cái.

“Chị An Diễm, chị thấy đấy, chị có vẻ đẹp trời sinh, còn lo gì không tìm được bạn trai? Nhưng chị nhìn em xem, uống một ngụm nước thôi cũng tăng cân, làm sao em không lo lắng được đây?” Khuơ Doanh Doanh rất khéo nói, khen làm An Diễm không nổi trềng mắt với cô.

“Được rồi, được rồi. Đừng nịnh nữa, mau về chỗ làm việc chăm chỉ đi.” An Diễm vui vẻ nói. “Em đấy, bớt ăn vặt lại là được. Lần trước đã hạ quyết tâm giảm cân, đem đồ ăn vặt phân phát hết cho mọi người rồi, kết quả hôm sau lại ôm đến một đống như thế!”

“À, vì em không nhịn được, không thể không ăn vặt!” Khuơ Doanh Doanh ngược cổ găm lên, khiến các đồng nghiệp trong phòng Thiết kế đều bật cười ha hả.

“Đã không nhịn được, vậy phải gánh chịu nỗi đau của việc trọng lượng tăng vọt!” An Diễm lên tiếng dạy dỗ chân thành.

“Nhưng em muốn ăn được ăn vặt, và không muốn tăng cân!” Khuơ Doanh Doanh nhìn An Diễm bằng đôi mắt sáng long lanh, và hỏi: “Theo quan sát của em, chị An Diễm, chị cũng ăn rất nhiều, nhưng tại sao chị lại không béo nhỉ?”

“Muốn biết bí quyết không?” An Diễm cười một cách bí ẩn, và bắt đầu dụ khị.

“Muốn chứ, muốn chứ. Chị An Diễm, nếu chị cho em biết bí quyết, em nhất định sẽ vô cùng cảm kích.” Khuơ Doanh Doanh nhìn An Diễm bằng ánh mắt rất mong chờ.

“Thật ra thì...” An Diễm cố tình kéo dài giọng điệu, làm những đồng nghiệp khác cũng tò mò theo. Họ đều đang chờ An Diễm nói ra bí quyết ăn mà không béo của mình.

“Thật ra là!” An Diễm dừng lại một lúc, và cuối cùng cũng nói ra bí quyết của mình: “Là tăng ca đấy!”

“Tăng ca?” Các đồng nghiệp nữ trong phòng và Khuơ Doanh Doanh đồng thanh hỏi lại.

“Đúng rồi!” An Diễm gật đầu, rồi giải thích với vẻ nghiêm túc. “Dù có ăn nhiều hơn, nhưng một khi em tăng ca, cơ thể mệt mỏi thì sẽ bắt đầu tiêu hao năng lượng. Một khi năng lượng được tiêu hao, em sẽ không bị béo nữa!”

“Xỉa!” Tất cả mọi người ngay lập tức ném cho An Diễm một cái liếc mắt: Đây là lần đầu tiên được nghe một người nói thức đêm tăng ca bằng giọng điệu mới mẻ thoát tục, trị được bá bệnh như thế đấy!

“Ha ha ha ha!” Nhìn thấy phản ứng của mọi người, An Diễm không thể nhịn được cười. Nói huyền thuyên với các đồng nghiệp cũng vui thật đấy!

Tuy nhiên, An Diễm còn chưa cười xong, thì một giọng nói đã ngắt ngang cô: “An Diễm, cô ra đây một lát!”

71. Chương 71

Mọi người đưa mắt nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, nhìn thấy phó tổng Hồ đang đứng trước cửa phòng Thiết kế, nhìn vào An Diễm với vẻ mặt nghiêm nghị.

Lúc đó, An Diễm vẫn đang cười ha hả vội ngưng bật tiếng cười, mặt cô ngay lập tức đỏ ửng lên.

Các đồng nghiệp trong văn phòng cũng vội im bật, đều tập trung nhìn theo An Diễm chạy ra khỏi văn phòng. Họ nhìn nhau, trong lòng tự hỏi không biết có việc gì mà phó tổng Hồ lại đích thân đến tìm cô.

“Xin chào phó tổng Hồ, ông tìm tôi có việc gì không ạ?” An Diễm đã chạy ra ngoài cửa phòng Thiết kế, nhìn vào phó tổng Hồ và hỏi với vẻ dè dặt.

Xin đừng vì việc tôi đùa giỡn trong văn phòng mà trừ lương của tôi đó, tôi còn phải nuôi con trai nữa! An Diễm thầm hét lên trong lòng.

“Cô được chuyển vị trí công tác.” Phó tổng Hồ nhìn An Diễm rồi thông báo với vẻ thản nhiên.

“Dạ?” An Diễm há to miệng, nhất thời không phản ứng lại được.

“Cô được chuyển vị trí công tác!” Phó tổng Hồ thong thả lặp lại một lần nữa. Cô An Diễm này, từ lúc cô vào công ty đến nay, ông đã bắt đầu có ấn tượng với cô rồi.

An Diễm đầu tiên là nhận được sự xem trọng của Tô tổng, lại có liên quan đến trưởng phòng Marketing của công ty Cổ Thị - Chu Hán Khanh, và cả tổng tài của tập đoàn Cổ Thị - Cổ Thiên Tuấn.

Hơn nữa, sau một thời gian quan sát, phó tổng Hồ còn nhận ra rằng, dường như Tô tổng có ý với An Diễm, nên ông đã vội vàng nói cho chủ tịch Tô biết chuyện.

Bây giờ, An Diễm bị chuyển vị trí công tác, chắc là do chủ tịch Tô muốn tỏ thái độ với An Diễm!

Phó tổng Hồ cũng đã âm thầm điều tra thân thế của An Diễm. Quả nhiên, cô An Diễm này đang có bí mật mà người khác không biết. An Diễm tên thật là An Nhiên, và việc đổi tên không có gì là lạ.

Tuy nhiên, một vài hồ sơ trước khi An Diễm đổi tên lại hoàn toàn trống rỗng! Không chỉ vậy, phó tổng Hồ đã huy động tất cả các nguồn lực để điều tra An Diễm, nhưng chỉ biết được rằng An Diễm từng kết hôn, còn có một đứa con trai!

Ngoài ra, cuộc sống trước khi An Diễm đổi tên, và việc chồng cũ của An Diễm là ai, tất cả đều không tìm thấy!

Hoàn cảnh của cô An Diễm này, dường như còn phức tạp hơn mình tưởng tượng! Phó Tổng Hồ nhìn An Diễm bằng một ánh mắt phức tạp, cái nhìn của ông làm An Diễm sồn tóc gáy.

“Việc này...” An Diễm nhìn vào phó tổng Hồ, nhất thời không biết phải nói gì. Đang yên đang lành, tự dưng sao lại bị chuyển công tác? Hình như cô đâu làm gì sai!

“Ông có thể nói cho tôi biết lý do không?” An Diễm hỏi với vẻ khó giải thích được.

“Tình hình cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng, đây là việc mà chủ tịch đã đích thân dặn dò.” Phó tổng Hồ đoán có lẽ có liên quan đến tổng giám đốc Tô, nhưng ông cũng không tiện nói ra.

“Chủ tịch Tô?” An Diễm rất ngạc nhiên, rốt cuộc cô đã làm gì mà khiến cho chủ tịch Tô xa giá, chỉ đích danh mình chuyển vị trí công tác?

“Đúng vậy.” Phó tổng Hồ gật đầu theo việc công.

“Dạ vâng...” An Diễm cau mày lại và suy nghĩ một lúc: Rốt cuộc mình đã làm gì chứ? Sao có thể khiến chủ tịch hội Tô đích thân mở miệng?

Phải rồi! Tô Thanh Dương!

An Diễm chợt hiểu ra, cô bùm chặt miệng mình lại: Nhất định là do mình quá gần gũi với Tô Thanh Dương, trong công ty tai vách mạch rừng, khó tránh khỏi việc truyền đến tai của chủ tịch Tô!

An Diễm cũng biết hoàn cảnh của mình bây giờ, nhất định sẽ không thể lọt vào mắt của chủ tịch Tô. Nhưng, cô và Tô Thanh Dương bây giờ đã có gì đâu?

Thật là...!

An Diễm chặc lưỡi với vẻ buồn phiền: Nếu biết trước mọi chuyện sẽ trở nên như thế này, từ đầu cô sẽ không hứa với Tô Thanh Dương là sẽ mặc Fairy! Nếu không mặc Fairy, cô cũng sẽ không thân thiết với Tô Thanh Dương đến thế, và cũng sẽ không xảy ra những việc sau đó!

Nhưng, chắc chủ tịch Tô sẽ không quan tâm đến mấy việc này đâu!

An Diễm suy nghĩ với vẻ chán nản: Mọi chuyện đã trở nên như thế này, cũng không còn cách nào khác. Bây giờ phải cố gắng giữ khoảng cách với Tô Thanh Dương, sau đó làm việc chăm chỉ, cố gắng biểu hiện thật tốt, sớm ngày trở lại với vị trí của mình!

Nghĩ đến đây, An Diễm liền bắt đầu quan tâm đến công việc mới của mình: “VẬY phó tổng Hồ à, ông có biết tôi được chuyển đến đâu không?” Chỉ cần được làm việc trong công ty thời trang nổi tiếng nhất thành phố H này, cô là một nhà thiết kế thời trang, vậy cũng không tệ!

“Tô Thị chúng ta mới thuê một người mẫu đại diện thời trang. Để chăm sóc cô ấy tốt hơn, công ty đã chọn cô làm trợ lý cho cô ấy trong vài tháng, hoặc trong một thời gian dài hơn.” Phó tổng Hồ đã truyền đạt lại ý kiến của chủ tịch Tô.

“Trợ lý?” Dù đã cố trấn tĩnh bản thân, nhưng An Diễm vẫn không thể không ngạc nhiên. “Trợ lý của người mẫu không phải do công ty môi giới của họ sắp xếp sao? Sao lại do công ty chúng ta tuyển người? Vả lại, tôi chỉ là một nhà thiết kế thời trang, đâu biết làm trợ lý của người ta!”

“Tất cả mọi việc, phải đợi đến khi gặp cô người mẫu ấy, mới có thể sắp xếp cụ thể.” Phó tổng Hồ đã đưa ra một câu trả lời mơ hồ. Ông nghe nói, hình như gốc gác của cô người mẫu này cũng không nhỏ. Sở dĩ chủ tịch sắp xếp như vậy, chắc phải có lý do của ông ấy. Còn ông, chỉ là người chịu trách nhiệm làm theo và sắp xếp cho chu đáo mà thôi.

“Dạ vâng.” An Diễm gật đầu với vẻ bất lực, bây giờ cũng đành phải đi bước nào tính bước đó vậy.

An Diễm đi theo phó tổng Hồ đến phòng Nhân sự, nhìn thấy Tô Thanh Dương cũng đang đứng ở đó.

Hôm nay, Tô Thanh Dương mặc áo sơ mi trắng quần tây đen. So với trang phục thoải mái thường ngày, hôm nay trông có vẻ trang trọng hơn một chút, mang lại cho người khác cảm giác chuyên nghiệp.

Tô Thanh Dương đứng quay lưng lại với ánh sáng, những sợi tóc xoăn màu lạnh trước trán khẽ đung đưa, đôi chân dài và thẳng đứng đó, nhìn thấy An Diễm đến liền chủ động bước về phía cô.

Tuy nhiên, An Diễm lại cố tình lùi về sau một bước.

Kể từ tối hôm đó, An Diễm kịp thời ngăn cản Tô Thanh Dương chọc thủng lớp giấy dán cửa sổ đó đến nay, hai người mới chạm mặt nhau lần đầu tiên. Cô không biết bây giờ Tô Thanh Dương đang nghĩ gì.

An Diễm cắn môi, thầm tự an ủi mình: Mặc dù hai người đều biết rõ việc Tô Thanh Dương muốn bày tỏ, nhưng dù gì vẫn chưa nói ra, bây giờ hai người vẫn là quan hệ giữa sếp và nhân viên. Vì thế, cô không nên tỏ vẻ ngưỡng ngừng, có lẽ Tô tổng đã quên việc đó từ lâu rồi cũng nên!

Nghĩ đến đây, An Diễm nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình. Trên mặt cô nở một nụ cười phải phép, rồi tiến lên một bước và nói với Tô Thanh Dương: “Xin chào tổng giám đốc Tô!”

“...” Tô Thanh Dương thấy An Diễm chào hỏi khách sáo như thế nên đột nhiên dừng bước lại. Anh nhìn vào vẻ mặt như đang không có chuyện gì xảy ra của An Diễm, không biết nên trả lời thế nào.

Còn An Diễm vốn đã điều tiết xong, nhìn thấy bộ dạng này của Tô Thanh Dương, đột nhiên cũng căng thẳng theo: Không phải chứ? Anh chàng Tô tổng này muốn gì đây? Mình đã nói mình từng kết hôn, từng ly dị, lại còn có con! Cô vẫn muốn làm việc thật tốt để được làm một nhà thiết kế thời trang nữa đấy!

Tô Thanh Dương nhìn vào vẻ mặt hoang mang lo sợ của An Diễm, cuối cùng vẫn khẽ thở dài: Bắt đầu từ khi nào mà An Diễm lại sợ mình đến thế!

Thực ra, Tô Thanh Dương là người đầu tiên biết việc An Diễm bị chuyển vị trí công tác. Việc An Diễm không được làm việc ở phòng Thiết kế, nhất định là do bố bắt buộc. Bảo An Diễm làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, con gái của chủ tịch tập đoàn Lâm Thị, đoán chừng cũng là ý tưởng của bố.

Bảo mình phụ trách việc ký hợp đồng với Lâm Hiểu Hiểu, tất nhiên cũng do bố sắp xếp.

Dụng ý của bố khi làm vậy, Tô Thanh Dương cũng đoán được vài phần: Thứ nhất, trong lúc bố không đồng ý việc mình thích An Diễm, nhưng lại không trực tiếp sa thải An Diễm, là vì bố đang cho mình cơ hội, cũng cho An Diễm cơ hội, vì vậy mới không làm căng mọi việc.

Thứ hai, một trong những cách bố thể hiện việc mình không thích An Diễm, chính là không cho An Diễm làm việc ở phòng Thiết kế mà cô ấy yêu thích.

Cuối cùng, bố đã tuyên bố rõ ràng với mình rằng, bố ủng hộ mình và cô Lâm Hiểu Hiểu gì đó qua lại với nhau. Kêu An Diễm làm trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, chắc là muốn để An Diễm biết được khoảng cách giữa cô ấy và Lâm Hiểu Hiểu, để cô ấy biết khó mà rút lui.

Nhưng tất cả những việc này đều là cách nghĩ riêng của bố! An Diễm có thích mình hay không, lại là chuyện khác!

Nhìn vào An Diễm bị vạ lây, Tô Thanh Dương chỉ cảm thấy đau đầu, cảm thấy hơi áy náy và khẽ gật đầu với cô, chần chừ một lúc mới nói bằng giọng rất khách sáo: “Xin chào.”

72. Chương 72

“Vâng.” An Diễm vội vàng gật đầu thật mạnh. May mắn thay, cuối cùng hai người không phải quá ngưỡng chừng nữa.

Phó tổng hồ đang đứng một bên đã nhìn ra phản ứng là lạ của hai người từ trước. Để không làm mình trở nên chướng mắt, ông liền mỉm cười với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, cô An Diễm đã đến rồi, vậy chú xin phép đi làm việc khác.”

“Dạ vâng.” Tô Thanh Dương gật đầu với phó tổng Hồ. Mặc dù phó tổng Hồ đã đem chuyện anh có thiện cảm với An Diễm nói cho bố mẹ biết, nhưng phó tổng Hồ cũng là lão thần và công thần của công ty Tô Thị, vậy nên Tô Thanh Dương vẫn rất tôn trọng ông.

“An Diễm, theo tôi qua đây làm thủ tục chuyển công tác nào.” Tô Thanh Dương liếc nhìn An Diễm đang cúi gằm mặt xuống, chủ động cất bước về phía trước.

An Diễm cũng hít một hơi thật sâu rồi mới đi theo Tô Thanh Dương đến phòng Nhân sự.

Hai người cùng đến phòng Nhân sự, Tô Thanh Dương nhìn An Diễm làm xong thủ tục chuyển công tác, tâm trạng phức tạp, đi đến trước mặt cô và nói: “An Diễm, vất vả cho cô rồi. Chiều nay, cô phải cùng tôi đi gặp cô Lâm Hiểu Hiểu. Sau khi ký thỏa thuận, cô sẽ là trợ lý của cô ấy. Đột ngột bắt cô chuyển công tác, thành thật xin lỗi.”

Mặc dù trong lòng An Diễm có hàng vạn lần không muốn, nhưng cô còn phải nuôi con trai, vì vậy cô đành phải mỉm cười: “Công ty cần tôi ở đâu, tôi sẽ có mặt ở đó.”

“Tuy nhiên, Tô tổng à, tôi muốn hỏi anh một việc.” An Diễm cắn môi hỏi.

“Ừm, cô nói đi.” Tô Thanh Dương vừa trả lời vừa quay đầu lại ra hiệu cho An Diễm đi về phía trước.

An Diễm vội đi theo Tô Thanh Dương hỏi: “Tô tổng, tôi phải làm trợ lý cho cô Lâm Hiểu Hiểu đó trong bao lâu? Tôi vẫn có thể quay lại phòng Thiết kế chứ?”

“Việc này...” Tô Thanh Dương dừng lại một lúc, vẫn không biết phải giải thích với An Diễm thế nào.

Thời gian làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, chắc phải xem ý của bố rồi. Bây giờ anh là tổng giám đốc của công ty, không thể tùy tiện chống đối lại bố như khi còn trẻ nữa.

Vả lại, so với cách làm tuyệt tình của bố trước đây, ông xử lý An Diễm như thế này là đã nể mặt mình lắm rồi. Vì vậy, Tô Thanh Dương cũng không thể tự ý sắp xếp cho An Diễm quay lại phòng Thiết kế.

“Lẽ nào ngay cả anh cũng không biết?” An Diễm khẽ thở dài. Rốt cuộc số cô là số con gì? Đến công ty Tô Thị làm chưa được hai tháng, vậy mà đã trải qua biết bao nhiêu chuyện thế này!

Nghĩ lại trong thời gian khá dài đó, ngoài việc may được một chiếc váy cho Chu Mộng Chỉ ra, các dự án hợp tác chính thức đều chưa được tham gia, vậy mà đã bị chuyển công tác rồi!

“An Diễm, tôi hứa với cô, nhất định sẽ nhanh chóng đưa cô quay lại phòng Thiết kế.” Tô Thanh Dương nhìn vào An Diễm đang nhăn nhó mặt mày rồi nói như thể đang hứa hẹn.

“Vậy mọi việc xin làm phiền anh.” Trước lời hứa của Tô Thanh Dương, An Diễm lại không hề từ chối. Vì quay lại phòng Thiết kế làm việc mới là mơ ước của cô!

“Ồ, đây là văn phòng của cô.” Tô Thanh Dương đưa An Diễm đến trước một cánh cửa và nói với cô. “Sau này cô làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, sẽ ngồi làm việc ở đây.”

“Không phải chứ?” An Diễm nhìn vào cánh cửa nói một cách cường điệu. “Chỉ là một trợ lý cón con thôi mà, vậy mà còn có văn phòng!”

An Diễm chắc lưỡi. Bây giờ, cuối cùng đã biết được gốc gác của cô Lâm Hiểu Hiểu đó thực sự không nhỏ, chỉ là trợ lý của cô ấy mà cũng có một văn phòng riêng!

“Đúng vậy.” Tô Thanh Dương gật đầu, đây cũng là một điều làm anh khá hài lòng về bố mình. Mặc dù ông đã chuyển vị trí công tác của An Diễm, nhưng lương bổng và các đãi ngộ khác đều được tăng lên. “Đây là văn phòng của cô, văn phòng của Lâm Hiểu Hiểu nằm ngay bên cạnh.”

Tô Thanh Dương nói xong liền chỉ vào cánh cửa hơi lớn hơn một chút so với cửa của văn phòng An Diễm.

“Dạ vâng, tôi biết rồi.” An Diễm gật đầu. Cô nhìn vào cánh cửa văn phòng sang trọng kia, nghĩ rằng cô Lâm Hiểu Hiểu này phải có gốc gác không nhỏ, sau này mình nhất định phải hầu hạ Lâm Hiểu Hiểu cẩn thận, nếu không thực sự phải ôm một cục mà ăn cho hết.

“Được rồi, đến phòng Thiết kế thu dọn đồ đạc của cô đi. Chiều nay, cô phải cùng tôi đi gặp cô Lâm Hiểu Hiểu đó rồi.” Tô Thanh Dương mỉm cười với An Diễm, vẻ mặt rất hăng hái.

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương vẫn cảm thấy rất buồn bực. Anh vẫn chưa làm rõ tình cảm của mình với An Diễm, bây giờ bố anh lại sắp xếp vào đây một cô Lâm Hiểu Hiểu!

“Vâng, cảm ơn Tô tổng.” An Diễm gật đầu với Tô Thanh Dương một cách lễ phép như cấp dưới đối với sếp, hoàn toàn không giao tiếp bằng mắt quá nhiều, chỉ quay người rời đi.

Tô Thanh Dương nhìn theo bóng lưng An Diễm, khẽ cúi đầu rồi quay người rời khỏi.

Khi An Diễm quay trở lại văn phòng, các đồng nghiệp ngay lập tức vây quanh cô, tranh nhau mà hỏi:

“An Diễm, có chuyện gì thế? Bị phó tổng Hồ đích thân gọi ra ngoài, lại còn trao đổi lâu đến vậy?”

“Chắc không phải vì việc tám chuyện với em mà chị bị phê bình đó chứ?” Khưu Doanh Doanh xụ mặt nói. “Nhưng người đáng bị phê bình là em mà. Chị An Diễm, em xin lỗi chị!”

“Phó tổng Hồ không thể vì chút chuyện nhỏ này mà gọi An Diễm ra ngoài lâu như thế đâu. Doanh Doanh, trí tưởng tượng của em cũng phong phú quá đấy!”

Các đồng nghiệp tranh nhau suy đoán, làm An Diễm nghe mà đau cả đầu.

“Chị bị truyền chuyển công tác rồi!” An Diễm nhún vai với vẻ bất lực, nói ra một việc khiến cả phòng Thiết kế đều chết lặng.

“Gì cơ? Truyền chuyển? Tại sao lại truyền chuyển?” Khưu Doanh Doanh là người đầu tiên đặt câu hỏi.

Tại sao lại truyền chuyển? Bởi vì chị đã có liên hệ mật thiết với người lẽ ra không nên có liên hệ. An Diễm thở dài buồn bã, che giấu sự thật: “Chị cũng không biết nữa!”

An Diễm nói xong liền bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn mình một cách thần tốc.

“Vậy cô được chuyển đi đâu?” Các đồng nghiệp lập tức tò mò hỏi.

“Tôi từ một nhà thiết kế trở thành trợ lý cho một người mẫu!” An Diễm dừng lại việc dọn dẹp, không nhận được cái trợn tròn mắt. Hai công việc này rõ ràng không liên quan gì đến nhau cả, chủ tịch Tô làm vậy cũng chỉ để cảnh cáo mình thôi!

“Trợ lý cho người mẫu?” Các đồng nghiệp đồng thanh hỏi. “Trợ lý cho người mẫu nào, mà bảo một nhà thiết kế như cô làm?”

“Đây là điều tôi được phép hỏi à?” An Điền ngửa cổ lên trời hét lên. “Tôi đã tạo nghiệp gì chứ? Sao lại bị cử đến một vị trí mà chẳng liên quan gì đến chuyên ngành của mình?”

“Chắc chắc chắc...” Các đồng nghiệp đều lắc đầu với vẻ tiếc nuối.

“Chị An Điền, có phải chị đã làm mích lòng ai rồi không?” Khuru Doanh Doanh nghĩ sao nói vậy.

Tất nhiên, đây cũng là điều mà các đồng nghiệp tò mò, nhưng họ không nói ra.

Nhưng, An Điền vừa đến phòng Thiết kế chưa được mấy tháng, đối đãi với mọi người cũng rất tốt, làm gì có việc mích lòng ai?

Đương nhiên là làm mích lòng ông chủ của công ty Tô Thị chúng ta, chủ tịch Tô đấy!

Song, giận thì giận, nhưng An Điền lại không thể nói bất cứ điều gì. Cô chỉ thở dài và nói đùa với các đồng nghiệp: “Tôi cũng không biết nữa.”

“Vậy Tô tổng có nói gì không?” Một trong những đồng nghiệp suy nghĩ rồi hỏi. Tổng giám đốc Tô không chỉ là giám đốc của công ty Tô Thị, mà còn là người chịu trách nhiệm phòng Thiết kế, An Điền bị chuyển công tác, chắc anh cũng phải biết ít nhiều chứ!

“Không, anh ấy chỉ phụ trách sắp xếp việc ký hợp đồng với cô người mẫu đó vào chiều nay thôi. Tôi cũng phải đi theo.” An Điền nhún vai và nói với vẻ sức cùng lực kiệt.

“Vậy liệu có khả năng, chính cô người mẫu này chỉ đích danh cô làm trợ lý không nhỉ?” Các đồng nghiệp nhìn vào bộ dạng không biết gì của An Điền, và bắt đầu động não phân tích cho An Điền nghe.

“Làm gì có chuyện đó được!” An Điền sắp bắt lực rồi. “Tôi đâu có quen biết gì với cô người mẫu Lâm Hiểu Hiểu này!”

“Chị nói sao?” Khuru Doanh Doanh không đợi An Điền nói hết, cô nàng chuyên tám chuyện như cô đã ngay lập tức hét lên với vẻ kinh ngạc: “Chị nói cô người mẫu đó là Lâm Hiểu Hiểu?”

73. Chương 73

“Đúng vậy, có chuyện gì thế?” An Điền không hiểu tại sao Khuru Doanh Doanh lại ngạc nhiên đến thế.

“Lâm Hiểu Hiểu là con gái của chủ tịch công ty trang sức Lâm Thị mà!” Khuru Doanh Doanh hét lên một cách cường điệu. “Cô ấy đường đường là cô hai của tập đoàn Lâm Thị, sao lại chạy đến công ty chúng ta làm người mẫu vậy trời?”

“Gì cơ?” Mọi người cũng đều kinh ngạc. “Có phải do trùng tên không? Có lẽ cô Lâm Hiểu Hiểu này, không phải là cô Lâm Hiểu Hiểu đó đâu.”

“Thật ra, theo em thấy, cô Lâm Hiểu Hiểu này, đúng là Lâm Hiểu Hiểu của tập đoàn Lâm Thị đấy, không sai vào đâu được!” Khuru Doanh Doanh sờ sờ cằm, suy đoán như một thám tử tư.

“Vậy là, em biết ẩn tình gì đấy hả?” Cả văn phòng nhanh chóng vây quanh Khuru Doanh Doanh.

“Tất nhiên rồi!” Khuru Doanh Doanh mỉm cười tự mãn, rồi hạ giọng giới thiệu cô Lâm Hiểu Hiểu này. “Lâm Hiểu Hiểu của Tập đoàn Lâm Thị học cùng trường với em, chị ấy học cấp 3 còn em học cấp 2. Ở trường em, chị Lâm Hiểu Hiểu và anh Tô đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng lớn đấy!”

“Wow, Doanh Doanh, thì ra em học cùng trường cấp ba với tổng giám đốc à? Tại sao chưa bao giờ nghe em nhắc đến?” Một số đồng nghiệp đã nghe nhầm điểm mấu chốt, và bắt đầu hỏi về lai lịch của Khuru Doanh Doanh.

Vì Khuơ Doanh Doanh học cùng trường cấp ba với tổng giám đốc Tô, bây giờ đang học đại học năm 3 mà đã được vào công ty thời trang Tô Thị lớn nhất ở thành phố H làm việc, chắc chắn gốc rễ cũng không hề nhỏ!

“Hi hi, đều là chuyện cũ rồi, sao lại đến làm gì?” Trong giọng Khuơ Doanh Doanh có chút né tránh: Tiêu rồi! Sao tự dưng lại để lộ danh tính của mình rồi? Nếu để các anh chị đồng nghiệp biết rằng phó tổng Hồ là dưỡng của mình, thì việc nỗ lực dựa vào khả năng của chính mình để vào được Tô Thị cũng sẽ bị xem như đi cửa sau rồi! Mình đúng là náo loạn mà! Dưỡng luôn dặn mình phải khiêm nhường một chút cơ mà!

An Điem nhìn thấy Khuơ Doanh Doanh có điều khó nói, nên liền đổi chủ đề, lên tiếng hỏi: “Doanh Doanh, em kể tiếp đi. Cô Lâm Hiểu Hiểu đó là một người có sức ảnh hưởng thế nào?”

Khuơ Doanh Doanh vừa thấy An Điem đã giải vây giúp mình liền vội nói: “Chị Lâm Hiểu Hiểu đó rất xinh đẹp, lại còn đa tài, thích làm MC, cũng thích biểu diễn trên sân catwalk, lúc học đại học đã từng làm người mẫu bán chuyên nghiệp. Nói tóm lại, chị ấy nhiều tài năng, rất nhiều nam sinh trong trường xem chị ấy như một nữ thần. Chỉ có điều, tính tình của chị Lâm Hiểu Hiểu hơi nóng nảy, làm việc cũng rất dứt khoát, không biết đã từ chối sự theo đuổi của bao nhiêu chàng trai. Điều quan trọng nhất là...”

Khi nói đến đây, Khuơ Doanh Doanh bỗng hạ giọng xuống, các đồng nghiệp xung quanh vội đồng tai lên, tiếp tục lắng nghe cô nói.

“Điều quan trọng nhất là, em nghe bà chị học lớp trên nói rằng, chị Lâm Hiểu Hiểu, thích Tô tổng của chúng ta!”

“Hả?” Các đồng nghiệp nghe thấy tin đồn này, trên mặt đều lộ ra vẻ rất ngạc nhiên.

“Vì vậy, em nghĩ rằng đến bây giờ chị Lâm vẫn chưa quên được Tô tổng của chúng ta. Bây giờ Tô tổng đã tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở Anh, chị Lâm liền đuổi theo đến công ty chúng ta luôn!” Khuơ Doanh Doanh suy đoán vậy.

“Hóa ra là thế!” Mọi người chợt hiểu ra, nhưng, ngay lập tức, họ lại nhìn sang An Điem bằng ánh mắt nghi ngờ. “Mà cô Lâm Hiểu Hiểu đó đến đây, tại sao phải chuyển công tác của cô chứ?”

“Hi hi, việc này thì tôi không rõ rồi, bởi vì tôi cũng đâu quen biết gì với cô Lâm Hiểu Hiểu này!” An Điem ngoài miệng cười ha hả, nhưng cuối cùng đã hiểu rõ mọi chuyện.

An Điem vốn nghĩ rằng, chủ tịch Tô chuyển công việc của cô, đơn giản chỉ là muốn cảnh cáo cô. Nhưng bây giờ xem ra, chủ tịch Tô đã cố tình điều cô đến làm việc bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu, tức là có ý khác!

Chủ tịch Tô làm thế, không chỉ là để cảnh cáo mình, mà còn để mình tự hiểu ra, để mình nhìn thấy chênh lệch giữa mình và Lâm Hiểu Hiểu!

Nghĩ vậy, trong lòng An Điem thực sự cảm thấy vừa buồn cười lại vừa rất tức giận. Cô chỉ có chút thiện cảm với Tô Thanh Dương thôi mà, mà chút dao động đó đã biến mất hoàn toàn trước sự thật tàn nhẫn. Bây giờ chủ tịch Tô làm điều này, thực sự là một động thái dư thừa!

Tuy nhiên, An Điem cũng rất biết điều. Chủ tịch Tô đã không trực tiếp sa thải mình, hay vung tiền vào mặt mình như những bậc bố mẹ giàu có trên tivi, rồi hét to rằng hãy rời xa con trai của họ, vậy là đã rất tốt rồi! Mình còn gì không hài lòng nữa?

An Điem lắc đầu với vẻ bất lực, sau đó bê cái thùng đựng đồ của mình lên rồi nói với các đồng nghiệp trong phòng Thiết kế: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Tôi phải chuyển đồ đạc lên văn phòng của mình đây. Chiều nay, tôi còn phải chuẩn bị để đi gặp cô người mẫu đó nữa!”

“Chị An Điem, nếu rảnh, chị nhớ thường xuyên đến chơi với em nhé!” Khuơ Doanh Doanh nhìn An Điem với vẻ quyến luyến.

“Chắc chị cũng sẽ không ở lại đó quá lâu đâu!” An Điem mỉm cười với Khuơ Doanh Doanh. Chỉ cần cho chủ tịch Tô biết rằng mình không hề có ý nghĩ gì đối với Tô Thanh Dương, chắc là mình sẽ được quay lại phòng Thiết kế sớm thôi!

Có điều, chủ tịch Tô mỗi ngày phải xử lý trăm công ngàn việc, lại còn là một người tai to mặt lớn, mình không thể đích thân đến giải thích với ông ấy. Và lại, mình vừa bị thuyết chuyển liền chạy đến giải thích, có vẻ như “lạy ông tôi ở bụi này”.

Do đó, An Diễm định sẽ nghiêm túc làm trợ lý của cô Lâm Hiểu Hiểu đó một khoảng thời gian trước đã, trong thời gian này phải cố gắng giữ khoảng cách với Tô Thanh Dương, cố gắng tác hợp cho Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương. Như vậy, chủ tịch Tô sớm muộn cũng sẽ biết suy nghĩ thực sự của mình, vậy thời điểm mình được điều về sẽ không còn xa nữa!

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!” Khu Du Doan cười rất vui vẻ. Làm việc ở đây, chỉ có An Diễm là người mà cô nói chuyện hợp nhất, và trong công việc An Diễm cũng giúp đỡ cô không ít.

Vì vậy, An Diễm bị điều đi như thế, Khu Du Doan là người đầu tiên cảm thấy không nỡ.

“Được rồi, tạm biệt!” Cuối cùng An Diễm cũng chào các đồng nghiệp, rồi ôm đồ đạc của mình đi đến trước cửa văn phòng mới.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy văn phòng trống rỗng, An Diễm thở dài rồi bắt đầu dọn dẹp văn phòng của mình.

Khi dọn dẹp xong văn phòng thì cũng đã đến giờ ăn trưa.

Ngay lúc này, bên ngoài văn phòng An Diễm vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” An Diễm vội chạy đến mở cửa, bỗng thấy Tô Thanh Dương đang đứng đó.

“Xin chào Tô tổng.” An Diễm vừa nói vừa lùi về sau một bước.

Tô Thanh Dương đã nhìn thấy rõ hành động chống cự và rút lui của An Diễm. Anh mỉm cười cay đắng, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Đến giờ ăn trưa rồi, có muốn dùng bữa chung với tôi không?”

“Không cần, không cần!” An Diễm nhanh chóng từ chối. Khi nhận thấy phản ứng của mình hơi quá mức, cô mỉm cười gượng gạo và giải thích. “Hi hi, ý của tôi là, tôi có hẹn với Du Doan rồi. Chúng tôi đi ăn với nhau.”

“Vậy à?” Tô Thanh Dương hít một hơi thật sâu. Vừa nãy, khi anh đến tìm An Diễm, Khu Du Doan đã đi đến nhà ăn của công ty cùng với một đồng nghiệp khác rồi, anh còn chào hỏi họ giữa đường nữa. Sao An Diễm có thể hẹn với cô ấy được?

74. Chương 74

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương cũng không muốn làm An Diễm khó xử, nên đành phải gật đầu: “Vậy được, cô đi tìm Khu Du Doan đi.”

“Vâng. Tạm biệt Tô tổng!” An Diễm gật đầu với Tô Thanh Dương, rồi chạy vào bên trong lấy túi xách của mình, sau đó đi nhanh như trốn chạy.

Tô Thanh Dương đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng lưng vội vã của An Diễm, chợt nhận ra An Diễm đang ngày càng xa mình. Anh khẽ thở dài rồi quay người rời đi.

Sau bữa trưa, An Diễm bắt đầu chuẩn bị cho cuộc gặp với Lâm Hiểu Hiểu. Cô ngồi trong văn phòng chờ đợi những điều chưa biết tiếp theo. Hy vọng Lâm Hiểu Hiểu là một người tốt, nếu không mình phải chịu tội rồi! An Diễm ngồi trong văn phòng với khuôn mặt ủ dột, thời gian cũng trôi qua từng phút từng giây.

Lúc 1 giờ 40 phút trưa, An Diễm đã đứng đợi sẵn trước cửa văn phòng của mình, vì việc tiếp đãi Lâm Hiểu Hiểu chủ yếu do Tô Thanh Dương và cô phụ trách, nên mặc dù An Diễm rất muốn trốn tránh nhưng cũng chẳng làm gì được.

An Diễm đứng chờ chưa bao lâu thì Tô Thanh Dương đã đi đến từ phía xa.

“Xin chào Tô tổng.” An Điềm chào hỏi một cách xa lạ.

“Ừm.” Tô Thanh Dương gật đầu, cố che giấu những cảm xúc phức tạp đằng sau giọng nói điềm tĩnh. “Công ty Lâm Thị đã gọi đến, nói rằng cô Lâm Hiểu Hiểu sẽ đến đây ngay. Để thể hiện sự tôn trọng với cô ấy, cô cùng tôi xuống dưới chân tòa nhà để đón cô ấy nhé!”

“Dạ vâng.” An Điềm tránh né ánh mắt của Tô Thanh Dương, rồi giữ một khoảng cách nhất định với anh, bước về phía trước.

Tất nhiên, Tô Thanh Dương đã nhìn thấy hết tất cả những biểu hiện này của An Điềm, trong lòng anh cảm thấy như mất đi điều gì đó.

Song, cảm giác mất mát này là vì nguyên nhân gì? Rõ ràng là chính anh, sau khi biết được hoàn cảnh trước đây của An Điềm, đã không dám thổ lộ với cô nữa, và còn bắt đầu xa lánh cô! Không chỉ vậy, An Điềm còn vì mình mà bị bỏ thuyền chuyển công tác nữa.

Còn mình, lại chẳng thể làm được gì cả! Tô Thanh Dương, tại sao khi đối mặt với tình cảm, mày luôn chần chừ do dự như thế?

Tô Thanh Dương tự hỏi mình như thế, cảm thấy hơi chán ghét bản thân. Anh ghét mình vì đã để tâm đến quá khứ của An Điềm, cũng ghét mình không đủ rộng lượng!

Cảm giác vui vẻ và tim đập thành thịch mỗi khi đối mặt với An Điềm, chưa từng có khi đối mặt với những người phụ nữ khác! Vậy tại sao mình không nắm bắt hiện tại mà lại rơi vào quá khứ và không thể tự thoát ra được chứ?

Nghĩ đến đây, vẻ kiên định lại một lần nữa quay lại trên khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương. Anh dừng bước lại, quay người nhìn về phía An Điềm đang ở cách đó không xa.

An Điềm vốn đang dè dặt đi theo sau lưng Tô Thanh Dương, bỗng thấy anh dừng lại, cô cũng nhanh chóng thẳng gấp, rồi tiếp tục giữ khoảng cách với Tô Thanh Dương.

“An Điềm, ở trước mặt tôi, không cần phải gò bó và dè dặt đến vậy đâu.” Tô Thanh Dương nhìn thẳng vào An Điềm rồi tiến đến gần thêm vài bước.

“Hả? Tôi đâu có gò bó gì! Hi hi...” An Điềm kéo kéo môi với vẻ ngượng ngùng, lại vô thức lùi về sau vài bước.

“An Điềm, tôi có vài lời muốn nói với cô.” Tô Thanh Dương lại tiến đến thêm vài bước. “Thật ra...”

“Dừng lại!” An Điềm lập tức chìa ngón trỏ tay phải vào lòng bàn tay trái, làm thành động tác “dừng lại”. Cô xụ mặt nhìn vào Tô Thanh Dương: Đại tổng tài Tô ơi, anh còn chê mọi việc chưa đủ lớn à? Bây giờ chủ tịch Tô đã chuyển vị trí của tôi rồi, anh còn định nói gì nữa? Tôi không muốn bị mất việc đâu!

“Hi hi, Tô tổng à. Bây giờ, việc quan trọng nhất chính là tiếp đãi cô Lâm Hiểu Hiểu, sau đó ký hợp đồng một cách suôn sẻ. Còn những việc khác, để sau này hẵng nói.”

An Điềm nói đến đây rồi bồi thêm một câu. “Thật ra, những việc “khác” đó, không nói sẽ hay hơn. Dù gì, Tô tổng anh suốt ngày bận rộn, công việc của tôi cũng rất bận, nếu lơ đãng công việc của cả hai người, vậy sẽ không tốt.”

An Điềm đã nói đến mức này rồi, bản thân cô cảm thấy đã đủ rõ ràng: Ý tức là, Tô tổng anh và tôi có công việc khác nhau, phận sự khác nhau, mọi thứ đều khác nhau. Vì vậy, chúng ta không phải là người của cùng một thế giới, sau này xin anh đừng nói những lời đó nữa!

Tô Thanh Dương vừa mới hạ quyết tâm, lúc này nhìn thấy biểu hiện phản kháng của An Điềm, lại bắt đầu dao động.

Tô Thanh Dương cảm thấy mình là người quyết đoán khi đối mặt với những việc khác. Nhưng An Điềm là cô gái đầu tiên mà anh thích, anh luôn cảm thấy mình vẫn thiếu một chút tự tin và can đảm.

Cuối cùng, Tô Thanh Dương thở dài gật đầu với An Điềm: “Được rồi, chúng ta đi đón Lâm Hiểu Hiểu trước đã.”

Lúc này, An Điềm mới yên tâm gặt đầu, đi theo Tô Thanh Dương về phía trước.

Khi Tô Thanh Dương và An Điềm đi xuống cầu thang, Lâm Hiểu Hiểu đã xuất hiện trước cửa tòa nhà của tập đoàn Tô Thị.

Là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, An Điềm vội đứng lên chào đón cô ấy. Tô Thanh Dương cũng nở một nụ cười theo phép rồi đi đến chỗ Lâm Hiểu Hiểu.

Khi An Điềm đi đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu, cô bỗng quan sát cô ấy một cách vô thức. Cô thấy Lâm Hiểu Hiểu đang mặc một chiếc váy thu đông hiệu Dior. Một chiếc áo sơ mi trắng hoàn hảo phối với một chiếc váy dài màu trắng chấm xanh nhạt, đường viền trên áo váy đơn giản đã tạo ra một cảm giác nền nã, trong khi chân váy được xẻ cao làm đôi chân của Lâm Hiểu Hiểu trông duyên dáng và thon thả hơn, đồng thời cũng tôn lên vẻ đẹp nữ tính của cô ấy. Mái tóc hơi xoăn của cô ấy nằm xòa trên vai, thêm một chút yếu tố lãng mạn, làm cho người khác phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lâm Hiểu Hiểu trông rất xinh đẹp và đáng yêu, với khuôn mặt tròn, một đôi mắt to đen nhánh. Các đường nét trên khuôn mặt cô trông rất tinh tế, khi cười sẽ mang lại cảm giác như ánh nắng mặt trời trong lành.

Đứng sau lưng Lâm Hiểu Hiểu là một nhóm trợ lý và luật sư mà bố và anh trai của cô đã thuê đến cho cô.

An Điềm nhìn thấy đội hình này và nghĩ rằng Lâm Hiểu Hiểu không phải đến công ty Tô Thị làm người mẫu, mà là đến để nghỉ mát.

Thấy vậy, An Điềm cố che giấu ánh mắt ngạc nhiên của mình, rồi đi đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu và tự giới thiệu: “Xin chào cô Lâm, tôi là trợ lý của cô, tôi tên là An Điềm.”

“Xin chào.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu qua loa với An Điềm, rồi ánh mắt lập tức bay đến chỗ Tô Thanh Dương đang đứng cách đó không xa.

Lâm Hiểu Hiểu phấn khởi đến mức ôm lấy ngực mình, nhìn vào Tô Thanh Dương với đôi mắt sáng ngời. Khi học cấp hai, cô đã thích đàn anh Tô Thanh Dương này rồi, và bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn tỏ ý với anh.

Tuy nhiên, anh Tô chưa bao giờ đáp lại cô.

Song, việc này cũng không thành vấn đề, bởi vì Lâm Hiểu Hiểu biết rằng anh Tô của cô cũng chưa từng đáp lại bất kỳ cô gái nào. Một người đàn ông tài hoa, có năng lực, dịu dàng và thanh lịch như anh Tô thì phải nên làm một anh chàng soái ca trầm lặng, không màng đến cõi trần!

Nhớ lại trước đây, sau khi tốt nghiệp cấp ba, Tô Thanh Dương đã sang Anh du học, thế là cô cũng theo anh sang Anh đi du học luôn. Nhưng vì tính cách của anh Tô hơi lạnh lùng, cũng không thích giao tiếp lắm, nên dù cố gắng thế nào, cô cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần với Tô Thanh Dương mà thôi, và cũng chỉ được trò chuyện vài câu.

Bây giờ nghe nói Tô Thanh Dương đã quay về công ty Tô Thị làm việc, và Lâm Hiểu Hiểu gần như bất chấp cả việc mình chưa tốt nghiệp, bỏ lại tất cả để chạy về thành phố H này.

Ban đầu, cô định sau khi về thành phố H sẽ đến công ty Lâm Thị làm, nhưng bố và anh trai cô đều nói rằng làm vậy thật hơi quá mất tự nhiên. Sau đó, cô lại năn nỉ bố mình, rồi mới có cơ hội đến công ty Tô Thị, trở thành người mẫu hợp đồng của công ty họ.

“Anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu chỉ nói qua vài lời với An Điềm, rồi bỏ qua cô luôn, và đi đến trước mặt Tô Thanh Dương.

75. Chương 75

Nhìn thấy Tô Thanh Dương, người mà mình thích trong nhiều năm qua ở một khoảng cách gần như thế làm tim của Lâm Hiểu Hiểu bỗng đập rộn ràng lên: Mắt cô nhìn thẳng vào khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh

Dương mà không hề giấu giếm, má cô bỗng đỏ ửng lên.

“Xin chào cô Lâm.” Đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương có một chút bối rối. Anh đưa tay mình ra, bày tỏ tình hữu nghị với Lâm Hiểu Hiểu.

“Anh Tô à, gọi em Hiểu Hiểu là được rồi. Chắc không phải anh đã quên cô em gái học chung trường này rồi chứ?” Lâm Hiểu Hiểu nắm lấy tay của Tô Thanh Dương, mỉm cười cởi mở và không che giấu.

An Diễm đang đứng một bên nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu thẳng thắn và nhiệt tình đến vậy, dường như đã nhìn thấy bóng dáng của mình năm xưa. Lúc đó, cô thích Cố Thiên Tuấn, cũng thể hiện ra mà không hề do dự, làm cho tất cả mọi người đều biết. Có câu nói gì nhỉ? Đã thích thì sẽ bắt chước.

Chỉ tiếc rằng sau đó, An Diễm nhận ra mình đã thích nhầm người, đến mức làm cuộc đời mình thay đổi một cách chấn động.

Bây giờ, một lần nữa ngược lên nhìn Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương, có lẽ cũng giống như Cố Thiên Tuấn và mình năm xưa vậy.

Chỉ có điều, hy vọng rằng Tô Thanh Dương sẽ làm rõ được cảm xúc thật trong lòng mình, chứ đừng như Cố Thiên Tuấn, vì một số lợi ích bên ngoài mà làm tổn thương trái tim Lâm Hiểu Hiểu.

“Đâu có, đâu có. Làm sao tôi quên cô Lâm được?” Trong khi An Diễm đang hồi tưởng lại quá khứ, Tô Thanh Dương tiếp tục chào hỏi Lâm Hiểu Hiểu. “Vậy thì, sau này tôi sẽ gọi cô là Hiểu Hiểu.”

“Dạ vâng!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu một cái rụp, trong mắt lấp lánh vẻ phấn khích.

“Vậy chúng ta bắt đầu bàn về việc hợp tác nhé.” Tô Thanh Dương vừa ra hiệu cho Lâm Hiểu Hiểu đi theo mình, vừa mỉm cười với cô.

“Dạ vâng.” Lâm Hiểu Hiểu vội đồng ý ngay, rồi đi theo Tô Thanh Dương với vẻ hoạt bát lanh lợi.

Hợp đồng được ký kết rất suôn sẻ. Tô Duyệt Lâm đã rất nể mặt công ty Lâm Thị, vì vậy đãi ngộ dành cho Lâm Hiểu Hiểu rất ưu ái, suýt nữa xem cô như công chúa mà cưng nựng.

Tô Thanh Dương đọc lại một lần bản hợp đồng đã ký rồi nhẹ nhàng đóng lại. Anh đứng dậy và giới thiệu An Diễm với Lâm Hiểu Hiểu một lần nữa: “Hiểu Hiểu, đây là trợ lý mà công ty chúng tôi sắp xếp cho cô. Cô ấy cũng là một nhà thiết kế thời trang, trước đây từng làm việc dưới trướng của tôi. Tôi hy vọng hai người sẽ hòa hợp vui vẻ.”

Sau lời giới thiệu của Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu mới chuyển mắt sang nhìn An Diễm một cách đúng nghĩa. Chỉ thấy An Diễm đang mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối, thiết kế tua rua trước ngực rất năng động, kiểu áo lưng cao làm chân của cô trông dài hơn, trên thân váy được thêu vài con bướm màu đen rất độc đáo, mang lại một nét quyến rũ đầy bí ẩn.

Tóc của An Diễm hơi xoăn, tất cả được búi lên cao, để lộ ra một vầng trán mịn màng. Lâm Hiểu Hiểu đưa mắt nhìn lên mặt An Diễm, nhận thấy cô không chỉ có quần áo đẹp, mà ngay cả đường nét khuôn mặt cũng rất tinh tế, đặc biệt là đôi mắt đào, làm say đắm biết bao nhiêu con bướm!

Lâm Hiểu Hiểu vẫn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, vì vậy kinh nghiệm sống cũng không nhiều lắm. Khi đối mặt với một cô gái xinh đẹp, trong lòng ít nhiều cũng có chút kích động muốn so đo.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc mình là con gái cưng của Tập đoàn Lâm Thị, dung mạo và thân hình cũng không kém hơn An Diễm, nên Lâm Hiểu Hiểu đã nở một nụ cười nhẹ với An Diễm, nói với giọng của một tiểu thư đài các: “Xin chào, cô An.”

“Xin chào.” An Diễm vội gật đầu. “Hy vọng sau này được cô Lâm chiếu cố nhiều hơn.”

“Sau này chúng ta đều là đồng nghiệp, hòa thuận vui vẻ!” Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười với An Diễm, nhưng vẫn có chút xa lánh.

“Được rồi. Hợp đồng cũng đã ký xong, các công việc tiếp theo sẽ có chuyên viên đến trao đổi với cô. Văn phòng của cô, An Diễm sẽ đưa cô đến đó.” Tô Thanh Dương không nhận ra được tâm tư của Lâm Hiểu Hiểu, nên đã hoàn toàn yên tâm mà giao An Diễm cho cô ấy.

“Vậy còn anh, chút nữa anh sẽ làm gì?” Lâm Hiểu Hiểu không muốn rời xa Tô Thanh Dương sau vài phút gần gũi hiếm có, nên cô liền tiến lên và gắng hỏi.

“Phòng Thiết kế vẫn còn vài việc, tôi phải đến giải quyết.” Tô Thanh Dương kiên nhẫn giải thích với Lâm Hiểu Hiểu.

“Vậy thôi được. Anh Tô à, anh là tổng giám đốc của Công ty Tô Thị, lại là giám đốc của phòng Thiết kế, thật sự vất vả quá!” Lâm Hiểu Hiểu bất chấp những người đang có mặt ở đó là ai, cô thấy xót cho Tô Thanh Dương nên liền nói thẳng ra.

Tất cả mọi người đều biết rõ nên không ai nói gì, và cũng giả vờ như không hiểu. Song, Tô Thanh Dương lại thấy hơi không quen. Tuy vậy, anh vẫn mỉm cười với Lâm Hiểu Hiểu và nói: “Thật ra cũng không vất vả gì lắm, nhưng bây giờ tôi thật sự phải đi rồi, hy vọng cô có được ngày làm việc đầu tiên vui vẻ!”

“Cám ơn anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu chỉ cần nhìn thấy nụ cười mỉm của Tô Thanh Dương, cô liền cảm thấy trái tim mình như đang tan chảy. Cô cũng tự biết mình không thể bám lấy Tô Thanh Dương như lần đầu tiên gặp mặt, nên liền nói với vẻ quyến luyến. “Vậy anh Tô đi làm việc đi.”

“Được!” Tô Thanh Dương gật đầu, ánh mắt anh lướt ngang An Diễm đang đứng phía sau Lâm Hiểu Hiểu một cách kín đáo rồi quay người rời đi.

Còn Lâm Hiểu Hiểu, dõi theo bóng Tô Thanh Dương rời đi, một lúc sau mới quay người lại, từ vẻ mặt của “cô bé si tình” thay đổi thành “chị đại kiêu ngạo”. Cô vẫy tay với An Diễm, rồi nói một cách nhàn nhã: “À này, cô... cô An gì đó ơi!”

“An Diễm.” An Diễm đi đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu và mỉm cười với cô. Lâm Hiểu Hiểu thậm chí không nhớ cả tên của mình, An Diễm nghĩ rằng ngày tháng sau này sẽ không được yên ổn cho lắm đâu!

Nhưng bây giờ cô là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, hơn nữa vẫn đang trong thời gian thử thách của chủ tịch Tô, nên nhất thiết không thể có sai sót nào. Dù Lâm Hiểu Hiểu cũng hơi quá đáng, nhưng An Diễm vẫn không thể thể hiện ra ngoài được.

“Ừm, An Diễm.” Tâm trí của Lâm Hiểu Hiểu đã dồn hết sang cho Tô Thanh Dương rồi, thực sự không nhớ tên của An Diễm, nhưng có ấn tượng khá sâu sắc với cô.

Bây giờ An Diễm đã nói lại một lần nữa, Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng cũng đã nhớ tên của cô.

“Cô Lâm à, xin hỏi cô có muốn biết văn phòng của mình nằm ở đâu không?” An Diễm mỉm cười và hỏi rất một cách đúng mực.

“Muốn chứ.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu với vẻ hài lòng, không ngờ An Diễm cũng rất biết cách làm việc.

“Mời cô đi với tôi.” An Diễm tiến lên một bước, và đưa tay ra chỉ đường cho Lâm Hiểu Hiểu.

Cứ vậy, dưới sự hướng dẫn của An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu và nhóm người đi theo cô đã đến trước văn phòng mình một cách đầy khí thế.

An Diễm đẩy cánh cửa của văn phòng Lâm Hiểu Hiểu ra, nhìn thấy bên trong được trang hoàng rất trang nhã, và có đầy đủ các loại tiện nghi.

Có cần khoa trương như thế không? Đây là nơi làm việc à? Rõ ràng đến làm công chúa hưởng thụ thì có!

An Diễm lắc đầu mà trong lòng chưa xót. Tầng lớp quý tộc thượng lưu đã bắt đầu hưởng thụ tinh thần, còn tầng lớp dân đen ăn đất vẫn đang đấu tranh cật lực để mong được cơm no áo ấm.

An Diễm thảnh thơi dài xong liền mỉm cười và nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Cô Lâm à, đây chính là văn phòng của cô.”

Lâm Hiểu Hiểu khoanh hai tay trước ngực và đi vào trong văn phòng, nhìn xung quanh, gật đầu và nhận xét: “Cũng tạm được!”

Cũng tạm được? Vậy mà cũng tạm được sao? Đúng là ngang với công chúa rồi còn gì!

76. Chương 76

An Điềm nắm chặt cổ tay thương tiếc, có lẽ là cô ấy đã rất nhiều năm không làm công chúa rồi, nên cứ cảm thấy không thể hiểu được những đứa trẻ của những người quý tộc này.

“Các anh, xếp tất cả những thứ này vào trong đi.” Lâm Hiểu Hiểu chỉ tay, chỉ huy đám người phía sau.

Còn An Điềm thì đứng bên cạnh, ngăn người ra nhìn đám người đó, lần lượt sắp xếp những món đồ quý giá mà Lâm Hiểu Hiểu mang đến theo dần dờ!

An Điềm quan sát một lúc, bất kỳ bức tranh nào cũng bằng mấy tháng lương người mẫu của Lâm Hiểu Hiểu rồi? Cô ta đến khoe mẽ sao?

Chính vào lúc An Điềm đang không hiểu gì cả, Lâm Hiểu Hiểu đi đến trước mặt An Điềm, hỏi một cách kỳ lạ: “An Điềm, tôi vừa nhớ ra, vừa này Anh Tô bảo cô là nhà thiết kế thời trang, còn từng là cấp dưới của anh ấy, đúng không?”

An Điềm không hiểu vị đại tiểu thư này muốn hỏi gì, đành trả lời một cách thật thà: “Đúng vậy”

“Vậy tôi hỏi cô!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong, lại tiến sát đến An Điềm hỏi, “Vậy Anh Tô có người yêu không?”

Kì lạ, Lâm Hiểu Hiểu không biết, khi cô đến công ty Tô Thị làm việc, anh trai Lâm Kính Trạch có nỗi khổ trong lòng khó nói, nhưng đến cuối cùng anh cũng không nói với Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương hình như có ý với một người con gái tên là An Điềm.

Vì Lâm Kính Trạch cảm thấy, chuyện tình cảm của em mình, vẫn là để em ấy tự giải quyết, hơn nữa An Điềm đó cũng rất tốt. Cho nên, anh không muốn em gái mình vừa vào làm đã có thái độ thù địch với đồng nghiệp ở đó.

An Điềm nghe Lâm Hiểu Hiểu hỏi thế, không biết nên cười khóc thế nào, cũng không thể nói chuyện giữa bản thân và Tô Thanh Dương, nên đành lắc đầu: “Không có, trong lòng Tô Tổng chỉ nghĩ đến thiết kế thời trang và việc công ty, chứ không thấy có thích ai cả”

“Tốt quá” Lâm Hiểu Hiểu vui mừng vỗ tay, cũng không quan tâm có ai đang nhìn mình không, vẻ vui sướng lộ rõ trên mặt.

“Vậy cô làm việc với Anh Tô bao lâu rồi?” Lâm Hiểu Hiểu không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có được thông tin của Tô Thanh Dương, tóm được An Điềm rồi thì không buông nữa.

“Cũng chỉ mấy tháng thôi.” An Điềm suy nghĩ một chút rồi nói, “Tôi từ chi nhánh thành phố S được điều đến tổng công ty Tô Thị ở thành phố H.”

“Thì ra là vậy!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, dường như cô có tâm tư gì đó, nhìn An Điềm nói “Vậy cô từ thành phố S chuyển đến đây là ý của Anh Tô?”

An Điềm do dự một hồi, cuối cùng gật gật đầu.

An Điềm vốn dĩ không muốn thừa nhận, vì Lâm Hiểu Hiểu thích Tô Thanh Dương, cô cũng nhìn ra được.

Nhưng An Điềm nghĩ, mọi người trong công ty đều biết, cô được Tô Thanh Dương chỉ đích danh điều đến đây, lẽ như bây giờ cô phải nhận, sau đó Lâm Hiểu Hiểu lại biết được thì càng không hay.

“Vậy ý của cô là, Anh Tô đối đãi đặc biệt với cô sao?” Lâm Hiểu Hiểu vừa bắt đầu có thái độ tốt với An Điềm, vừa nghe tin này thì liền thay đổi sắc mặt.

“Không phải đặc biệt.” An Điềm vội giải thích, “Tô Tổng thích thiết kế thời trang, trước giờ anh ấy chỉ đánh giá tác phẩm không đánh giá con người. Tôi trước đây chưa từng gặp qua anh ấy, anh ấy chỉ xem qua tác phẩm của tôi rồi điều tôi đến tổng công ty thế thôi. Nếu anh ấy thích tác phẩm của ai đó thì cũng sẽ không do dự làm như vậy.”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn vẻ mặt An Diễm không giống đang nói dối, cô nói: “Sớm biết thế này, tôi đã không học biểu diễn làm gì rồi, học thiết kế thời trang hay biết mấy, có thể sẽ sớm tiếp cận được Anh Tô!”

“Mỗi người đều có sở thích riêng mà, nên có nhiều việc không nên cầu toàn bản thân quá.” An Diễm nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu vì muốn tiếp cận Tô Thanh Dương mà hy sinh quá nhiều, nên nhất thời không kiềm được nói ra câu nói như vậy.

Trước đây An Diễm cũng là vì tình yêu, cái gì cũng sẵn lòng hy sinh.

Nhưng sau những năm này, An Diễm mới cảm thấy, thật ra là chính bản thân mình mới là quan trọng. Nếu mở lòng thì hạnh phúc tự ắt đến. Có một số người và việc đều không thể miễn cưỡng, cũng không phải là cứ cầu mong thì sẽ đạt được.

“Sở thích và hứng thú của tôi chính là Anh Tô.” Lâm Hiểu Hiểu nhún nhún vai, không những không để ý những lời khuyên của An Diễm, mà ngược lại còn giải thích nguyên do mình chọn biểu diễn, “Anh Tô là nhà thiết kế, còn tôi chọn làm người mẫu, tôi muốn tất cả quần áo thiết kế của anh ấy, đều do tôi mặc đại diện!”

An Diễm nhìn Lâm Hiểu Hiểu có phần ngây thơ, vẻ mặt luôn hướng về tình yêu đẹp đẽ đó, bản thân cô không có, điểm này, khiến cô có chút ngưỡng mộ.

“Vậy thì chúc cho Lâm tiểu thư thành công, sớm trở thành thiếu phu nhân của công ty Tô Thị chúng ta!” An Diễm nói câu này từ tận đáy lòng, cô gái Lâm Hiểu Hiểu này, tuy có vẻ yêu kiều của con nhà quý tộc, nhưng bản chất cô không xấu.

Nếu không thì cô cũng không nói hết suy nghĩ mình ra như vậy, cũng sẽ không có thái độ thù địch mình lúc này, sau đó lại có thiện cảm ngay sau vài câu nói.

“Cảm ơn cô nhé!” Lời nói của An Diễm khiến cho lòng Lâm Hiểu Hiểu nở hoa, cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói, “Đúng rồi, hay là hôm nay sau khi tan làm, cô mời các anh chị đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế và cả anh Tô ra ngoài chơi! Đến bar xịn nhất quấy! An Diễm trước đó không phải là cô làm việc ở bộ phận thiết kế sao? Việc này cô giúp tôi sắp xếp nhé!”

“Tôi à?” An Diễm không ngờ mình lại có ngày trở thành trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, lại bị giao việc thế này.

“Đúng, chính là cô! Trước đây cô làm ở bộ phận thiết kế, dễ nói chuyện mà!” Lâm Hiểu Hiểu vỗ vào vai của An Diễm nói “Đương nhiên quan trọng nhất là phải mời được Anh Tô nhé!”

“Nhưng tôi...”

“Không nhưng nhị gì cả, việc này giao cho cô đấy, đi đi!” Lâm Hiểu Hiểu hươ hươ bàn tay đeo nhẫn kim cương, vậy là đã quyết định thay An Diễm rồi.

An Diễm như muốn bật khóc nhìn Lâm Hiểu Hiểu đang ngân nga khúc hát, đi vào phòng làm việc của cô ấy, sau đó đóng cửa lại.

“Ôi...” An Diễm thở dài, sáng nay vừa chuyển bộ phận, chiều đã được giao nhiệm vụ rồi!

An Diễm biết, một người đàn ông lịch thiệp không ăn chơi như Tô Thanh Dương thì làm sao có thể sau khi tan làm đi ăn cùng cấp dưới chứ!

An Diễm dám cá, sau khi tan ca Tô Thanh Dương thà pha một ly trà, đọc một quyển sách, cũng không đi chơi cùng các đồng nghiệp!

Tâm trạng nặng nề, An Diễm không cam lòng gõ cửa bộ phận thiết kế.

“A! Chị An Diễm sao lại ghé đây? Lẽ nào được điều về đây?” Khưu Doanh Doanh nhìn thấy An Diễm đầu tiên, vui vẻ chạy đến.

“Chị cũng muốn được điều về à?” An Diễm thở dài, cô nhìn Khưu Doanh Doanh rồi ngẩng đầu lên nói với các đồng nghiệp bộ phận thiết kế, “Cô Lâm Hiểu Hiểu muốn mời chúng ta tan ca đi chơi, mọi người nhất định phải đi đấy!”

“Lâm Hiểu Hiểu này trước giờ đâu có qua lại gì với chúng ta, sao lại mời chúng ta đi chơi nhỉ!” Khứu Doanh Doanh vò đầu, cảm thấy kỳ lạ và hỏi.

“Doanh Doanh à, sao lại nói như vậy! Cô Lâm đó có lòng tốt muốn mời chúng ta đi chơi mà!” An Điền nói với Khứu Doanh Doanh.

“Hừ, chị An Điền không biết rồi, tự nhiên tốt thế chắc có gì mờ ám đây!” Khứu Doanh Doanh nheo mắt cùng vẻ mặt trinh thám.

77. Chương 77

“Dù người ta có ý đồ cũng không phải với em đâu! Bớt ảo tưởng sức mạnh đi nha!” An Điền đưa tay chỉ chỉ vào đầu của Khứu Doanh Doanh, vừa cười vừa nói.

“Đó là ai?” Khứu Doanh Doanh xoa vào chỗ đầu bị An Điền chỉ vào, hỏi một cách kỳ lạ.

“Còn có thể là ai?” An Điền xua tay nhìn Khứu Doanh Doanh, “Em không rõ những tin đồn lan truyền thời cấp 3 sao?”

“Ồ! Thì ra là Tô tổng à!” Khứu Doanh Doanh vỡ lẽ, “Vậy tốt rồi, mình có thể cùng đi ăn chắc với Tô tổng!”

“Vậy Tô tổng cũng phải đi thì em mới có thể ăn chắc được!” An Điền nhìn Khứu Doanh Doanh, quay đầu nhìn các đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế, kể khổ nói, “Mọi người ơi, giúp nhé, phải khiến Tô tổng đồng ý đi chơi với cô Lâm! Đây là nhiệm vụ đầu tiên từ khi trở thành trợ lý Lâm Hiểu Hiểu, nếu chuyện như vậy cũng làm không xong, thì những ngày tháng sau này sẽ khó sống lắm!”

“Chúng mình ai cũng thích ra ngoài chơi, nhưng Tô tổng không giống người thích ra ngoài chơi!” Các đồng nghiệp trong phòng thiết kế thay nhau lắc đầu, Tô tổng này cái gì cũng tốt, chỉ là cuộc sống quá tẻ nhạt, trước giờ không thích vui chơi, ngay cả karaoke cũng chưa đi qua!

“Chị An Điền, hay là lúc chị gặp Tô tổng, chị bỏ nhào đến rồi ngã quỵ xuống khóc và giữ lấy chân của Tô tổng, sau đó mới nói chuyện này.” Khứu Doanh Doanh nghiêm túc nghĩ kế sách giúp An Điền

“Đừng giỡn mà!” An Điền lườm Khứu Doanh Doanh một cái ý muốn bảo cô đi chỗ khác chơi!

“Vậy chị nói xem còn cách nào không?” Khứu Doanh Doanh không phục, “Tô tổng dễ xiêu lòng lắm, hay chị nghĩ ra cách gì hay đi!”

“Trời ơi, chị phải làm sao đây! Làm sao thuyết phục Tô tổng đi chơi đây!” An Điền vươn đôi tay che mặt lại, cảm thấy số mệnh của bản thân không được tốt.

“Cô bảo là thuyết phục tôi đi chơi sao?”

An Điền chưa rầu rĩ xong đã nghe một giọng nói ầm ập truyền từ phía sau.

Lúc đó, An Điền đơ hết cả người, cô xoay người lại, nhìn xấp tài liệu dày cộm trong tay Tô Thanh Dương, đang tò mò nhìn về phía cô.

An Điền quay người nhìn các đồng nghiệp ở phòng thiết kế, hỏi: Tô tổng đứng phía sau mình lúc nào thế này?

Rồi cô trông thấy dáng vẻ nhịn cười của cả phòng thiết kế: Chính là lúc cô đang gào lên đấy!

Trên trán An Điền lập tức hiện ra hai chữ “ngại ngần”, cô cố gắng xoay người, đành nói thật với Tô Thanh Dương: “Là thế này, Tô tổng, cô Lâm muốn mời anh và các đồng nghiệp ở phòng thiết kế tan ca đi chơi.”

“Vậy sao?” Tô Thanh Dương mỉm cười, bộ dạng thích thú, “Được thôi, nói với cô Lâm là tôi đồng ý.”

Thật ra, bộ dạng xoắn xuýt của An Điềm đều bị Tô Thanh Dương vừa bước vào nhìn thấy hết, cũng thật khó cho cô, biết rõ bản thân không thích những loại hoạt động tụ tập như vậy mà vẫn phải làm theo yêu cầu của Lâm Hiểu Hiểu.

“Hả?” An Điềm ngẩn người nhìn Tô Thanh Dương, phút chốc chưa kịp phản ứng.

“Tôi nói là tôi đồng ý rồi.” Tô Thanh Dương cười, các cô gái trong phòng thiết kế liền lộ thần sắc say mê.

An Điềm chớp mắt, vui mừng hét lên: “Ô tổng, anh đồng ý rồi sao?”

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu lần nữa.

“Yes!” An Điềm vui sướng hết sức, “Tôi đi báo với cô Lâm đây!” An Điềm nói, vui vẻ chạy đi.

Chưa đầy ba giây, An Điềm quay lại, nói với Tô Thanh Dương: “Chào Ô tổng!”

“Chào cô!” Tô Thanh Dương mỉm cười, nhìn thấy An Điềm gần đây ửng đỏ trở nên vui vẻ, anh cũng cảm thấy rất vui.

Tô Thanh Dương nhếch miệng, cầm tài liệu, trước mặt các đồng nghiệp đã hóa đá, anh bước vào phòng riêng trong phòng thiết kế của mình.

“Anh ấy đi, vậy là sao?” Khuu Doanh Doanh nhìn Tô Thanh Dương bước vào phòng, cô trơ mắt hỏi các đồng nghiệp có biểu cảm giống cô, “Mặt trời mọc ở hướng tây sao? Ô tổng lại đồng ý đi ca hát uống rượu vào buổi tối sao?”

Các đồng nghiệp cũng đưa mắt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì: Ô tổng nể mặt An Điềm sao? Hay là có sự quan tâm đặc biệt với Lâm Hiểu Hiểu?

Lúc này, An Điềm chạy như bay đến cửa phòng Lâm Hiểu Hiểu, tiếng gõ cửa vang lên cửa phòng.

Lâm Hiểu Hiểu cũng nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt An Điềm, Lâm Hiểu Hiểu mong chờ hào hứng nói: “Anh Ô đồng ý rồi sao?”

“Đúng vậy!” An Điềm gật đầu chắc nịch, hoàn thành xong nhiệm vụ nhẹ nhõm cả người!

“Tuyệt!” Lâm Hiểu Hiểu không kiềm được nắm lấy tay An Điềm, vui vẻ lắc lư, “An Điềm biểu hiện của cô rất tốt, tối nay sẽ mời cô ăn châu hoàn tráng!”

“Không cần đâu, cô chơi vui là được!” An Điềm nở nụ cười khách sáo với Lâm Hiểu Hiểu, dù sao thì người ta cũng chỉ lịch sự nói vậy thôi, cô cũng không cho là thật.

“Hi hi, An Điềm, cô hết việc rồi, về phòng nghỉ đi, đợi lúc tan làm, tôi và cô sẽ trực tiếp đến tìm anh Tô nhé!” Lâm Hiểu Hiểu vỗ vai An Điềm, rất hài lòng với trợ lý mới này.

Tức là hôm nay cũng chẳng có việc gì? An Điềm không nói gì, chỉ nhìn Lâm Hiểu Hiểu 1 cách khó hiểu, vị trí trợ lý này dễ thế sao!

“Tại sao cứ nhìn tôi mãi thế, trên mặt tôi có gì à?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn vào khuôn mặt ngạc nhiên im lặng của An Điềm, đưa tay sờ mặt, hỏi một cách nghi ngờ.

“Không không!” An Điềm vội xua tay, “Cô Lâm à, tôi đi trước, phòng tôi kế bên cô, có gì gọi tôi nhé!”

“Ok!” Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười với An Điềm, vui vẻ bước về phòng.

7h tối...

Lâm Hiểu Hiểu, An Điềm và Tô Thanh Dương cùng 1 nhóm người đến bar Blue Sky, quán bar này là sản nghiệp của Cố Thiên Tuấn, đương nhiên là bar vip nhất ở thành phố H.

“Mọi người hôm nay quấy hết mình nhé, tất cả chi phí tôi lo hết!” Lâm Hiểu Hiểu đặt một phòng riêng, nói với các đồng nghiệp trong phòng thiết kế.

Ngay lập tức, trong phòng vang lên tiếng reo hò.

Vì đã tan làm, nên mọi người không quá gò bó nữa, vừa vào phòng là bắt đầu uống rượu, ca hát, chơi hết mình.

An Diễm cầm ly nước trái cây, lặng lẽ ngồi trong góc, nhìn những đồng nghiệp đang vui chơi, cười đùa theo không dứt.

Không chỉ vậy, những người bình thường không dám nói chuyện với Tô tổng thì dưới sự lãnh đạo của Lâm Hiểu Hiểu, họ cũng bắt đầu mạnh dạn kéo Tô Thanh Dương nhảy cùng.

Tô Thanh Dương chơi cùng được một lúc mới có thể len ra ngoài.

Tô Thanh Dương ngồi kế An Diễm, vừa cười vừa nói: “Các đồng nghiệp trong phòng thiết kế bình thường rất nghiêm túc, sao hôm nay lại sung sức như vậy?”

“Bình thường họ vẫn thế, chỉ là anh bình thường chỉ muốn là một người đàn ông cuốn hút yên tĩnh mà thôi, nên họ không dám lộ nguyên hình.” An Diễm uống một ngụm nước trái cây, nhìn các đồng nghiệp đang cười nói.

“Thôi được rồi.” Tô Thanh Dương gật đầu và quay lại nói với An Diễm, “Sao cô không vào chơi cùng họ?”

78. Chương 78

An Diễm ngăn người ra, quay đầu lại nửa đùa nửa thật nói với Tô Thanh Dương: “Trái tim già rồi, nên không thích những thứ này lắm.”

“Cô mới 25 tuổi, bằng tuổi tôi thôi, sao có thể già được?” Tô Thanh Dương lắc đầu, anh không muốn nhìn thấy bộ dạng thế này của An Diễm, cô gái tuổi này phải có một trái tim năng động mới là tốt nhất.

“Tôi cũng ly hôn một lần rồi, con trai tôi cũng đã 4 tuổi, cũng nên có một vẻ già dặn rồi!” An Diễm uống một ngụm nước ép, cô nhìn Tô Thanh Dương, dường như đang có ý nhắc anh về sự thật này.

Tô Thanh Dương hơi ngăn người ra, An Diễm lại lần nữa nhắc đến những việc trước đây của cô, điều này có chút bất ngờ, đôi lúc anh thật sự muốn hỏi. Vậy rốt cuộc người đàn ông may mắn có được An Diễm, nhìn thấy vẻ hồn nhiên và sống động của An Diễm, rồi lại đành lòng vứt bỏ An Diễm là ai!

Nếu hai người gặp nhau sớm một chút, An Diễm có phải sẽ không chịu khổ nhiều như vậy không.

Đúng lúc Tô Thanh Dương đang đắm đuối nhìn nửa mặt của An Diễm thì Lâm Hiểu Hiểu cầm ly nước bước vào, cô vừa cầm ly nước vừa đảo mắt xung quanh, để nhìn xem Tô Thanh Dương đang ở đâu, nhưng phát hiện Tô Thanh Dương lại ngồi cùng An Diễm, còn đang nhìn cô đắm đuối!

Trong vô thức, Lâm Hiểu Hiểu siết chặt ly nước trong tay.

Thầm thở dài một hơi, Lâm Hiểu Hiểu đặt ly nước trong tay lên bàn, sau đó không do dự tắt nhạc.

Lúc đó, gian phòng sôi động bỗng chốc yên lặng, các đồng nghiệp đang chơi cũng dừng lại, nghỉ ngơi nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô, Lâm Hiểu Hiểu cất giọng, cười và nói: “Bây giờ mọi người nhảy một rồi, hay là chơi cái gì khác đi?”

“Được được, chơi gì đây?” Khưu Doanh Doanh đang chơi nhiệt tình nhất đứng ra hưởng ứng đầu tiên.

“Đó là... trò Thật hay Thách?” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt lướt qua An Diễm, cố ý dừng lại một chút, sau đó dừng lại ở Tô Thanh Dương, “Anh thấy sao? Anh Tô?”

“Cái này...” Tô Thanh Dương do dự một hồi, anh nhìn ánh mắt mong chờ của các đồng nghiệp, cảm thấy không thể để mọi người mất vui, nên đành gật đầu.

“Ừ!” Mọi người nhìn Tô Thanh Dương thở phào liền vui vẻ.

An Diễm vốn không thích chơi những trò này, nhưng Lâm Hiểu Hiểu và Khứu Doanh Doanh cứ kéo cô vào, nên cô đành gia nhập.

14 người đều tham gia chơi, không sót một ai.

Người đầu tiên rút được lá bài quý là Khứu Doanh Doanh, cô nhăn mặt cuối mình: “Các anh các chị, xin hãy nương tay!”

“Nói đi, thật hay thách?” Mọi người nhìn bộ dạng lo lắng của Khứu Doanh Doanh càng thêm phần khích.

“A, đợi một chút...” Khứu Doanh Doanh cau mày bối rối.

“Mau lên nào!” Các đồng nghiệp liên tục hối thúc.

“Thôi được rồi!” Khứu Doanh Doanh nói, “Để em nói thật!”

“Tốt!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, là một cô gái, cô cũng không muốn làm khó Khứu Doanh Doanh, cô nghĩ một lúc rồi nói, “Doanh Doanh, chia sẻ một bí mật nhỏ của em đi!”

Như vậy không chỉ thỏa mãn sự tò mò của mọi người, không thể hiện sự quan tâm thái quá với Khứu Doanh Doanh, còn cho Khứu Doanh Doanh cơ hội lựa chọn, không khiến cô ấy quá xấu hổ.

“Ồ..., ” Khứu Doanh Doanh nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, “Vào nhằm toilet nam còn nhìn thấy anh ấy đang đi vệ sinh?”

Đột nhiên, các đồng nghiệp hù nhau: “Doanh Doanh à, không ngờ em ghê gớm thật đấy!”

“Không phải!” Khứu Doanh Doanh đỏ mặt giải thích, “Lúc đó vừa đến công ty thực tập, em bối rối lắm, lại không cẩn thận đi vào, cuối cùng...”

“Vậy có nhìn thấy cái ấy của anh chàng đó không? To không?” Một cô gái đã có chồng hỏi.

Từ bé đến lớn Khứu Doanh Doanh chưa yêu ai bao giờ, cô bỗng chốc đỏ mặt, cô do dự một lúc, thật thà nói, “Thật ra, em nhìn không rõ, nhưng, nhìn loáng thoáng... thì có vẻ... khá to...”

“Ha ha ha...” Mọi người đều bị vẻ mặt của Khứu Doanh Doanh chọc cười, nhìn thấy Khứu Doanh Doanh ngại ngùng, nên họ tha cho Khứu Doanh Doanh.

Tiếp theo, sau một vài vòng, một số đồng nghiệp còn khai cả nơi giấu quỹ đen, không khí rất sôi nổi.

Những người này đều chơi hết mình, An Diễm may mắn không rút phải lá quý.

Nhưng mà, mọi thứ trên đời này là vô thường, cô vừa cảm thấy bản thân may mắn thì không ngờ lần này lại rút phải lá quý.

“Ai? Lần này ai rút được lá quý?” Khứu Doanh Doanh đã 3 lần rút được lá quý hỏi to tìm “người bị hại”, thề sẽ lấy lại những gì đã mất.

An Diễm nhìn vào lá quý, thở dài rồi giơ đôi tay yếu ớt lên: “Tôi!”

“Woa! ” Mọi người nhìn thấy là An Diễm, ai cũng hào hứng reo hò, cô đã trốn được bao nhiêu ván rồi, lần này đã tới lượt cô!

“Để tôi hỏi.” Lâm Hiểu Hiểu là người đầu tiên đứng lên trước, cô mỉm cười nhìn An Diễm nói, “Cô muốn thật hay thách đây?”

“Nói thật đi.” An Diễm suy nghĩ một lúc, bị trừng phạt thật sự rất khó chịu, cô không muốn bị mọi người coi như thần kinh bất lại.

“Vậy tôi hỏi đây!” Lâm Hiểu Hiểu đặc biệt nhìn Tô Thanh Dương một cái khi nói câu này.

Vừa nãy Lâm Hiểu Hiểu đã quan sát hết, bất luận họ chơi gì thì anh Tô cũng không tham gia, nhưng khi biết An Diễm rút được lá quý thì lập tức tập trung hơn.

Lâm Hiểu Hiểu cười miễn cưỡng, nhìn chằm chằm vào An Diễm hỏi: “An Diễm, cô có mấy người yêu? Yêu nhau bao lâu thì vượt rào? Bây giờ còn ở bên nhau không?”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn chăm chăm An Điềm, hỏi liền 3 câu hỏi, khi cô tuôn ra những lời này, cả gian phòng trở nên im lặng.

Tuy câu hỏi mà Lâm Hiểu Hiểu hỏi phù hợp với giới hạn trò chơi, nhưng những người trong phòng đều là đồng nghiệp với nhau, sau này vẫn còn cùng làm việc, những chuyện riêng tư thế này, bất luận là người nghe hay người được hỏi đều cảm thấy xấu hổ.

An Điềm trong một lúc cũng không thể chấp nhận, nhìn thấy ánh mắt có hơi khiêu khích của Lâm Hiểu Hiểu, An Điềm không biết là mình đã làm gì khiến cô không vui, bản thân cô chỉ lặng lẽ trốn trong góc và uống nước trái cây?

“Hay là đổi qua bị thách đi!” Tô Thanh Dương là người đầu tiên lên tiếng giúp An Điềm, anh không muốn những người này biết quá khứ của An Điềm, điều này chắc chắn sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết cho cuộc sống tương lai của cô!

Nếu có thể, anh thật sự muốn kéo An Điềm rời khỏi đây ngay lập tức.

79. Chương 79

Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy Tô Thanh Dương bảo vệ An Điềm, trong lòng càng không vui, cô không đáp lại lời đề nghị của Tô Thanh Dương mà chỉ nhìn chăm chăm An Điềm, tỏ ý An Điềm nhất định phải trả lời câu hỏi này.

Những người khác thấy Tô tổng và Lâm Hiểu Hiểu đối đầu cảm thấy bối rối vô cùng, không rõ sự tình gì cả: Sao lại thế này? Rõ ràng lúc này chơi vui lắm mà, nhưng tại sao lại rơi vào tình cảnh không thể kiểm soát thế này.

“Hay là để chị An Điềm bị thách đi!” Khưu Doanh Doanh nhìn sắc mặt An Điềm sa sầm, mạnh dạn đồng ý với đề nghị của Tô Thanh Dương.

“Không được!”

Lâm Hiểu Hiểu ngay lập tức phản đối lời nói của Khưu Doanh Doanh, vừa nãy cô không trực tiếp từ chối Tô Thanh Dương là vì cô thích Tô Thanh Dương. Nhưng những người khác, cô không quan tâm, không ai có thể làm trái ý cô.

An Điềm nhìn thấy bầu không khí khó xử trong phòng, cũng có chút bối rối, cô luôn là người chú trọng sự riêng tư, hơn nữa cô và Lâm Hiểu Hiểu còn có các đồng nghiệp đều giữ mối quan hệ ôn hòa với nhau, nên không muốn khiến cho cả thiên hạ biết chuyện của mình.

Nhưng bầu không khí căng thẳng như vậy, Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương đều là những người không chịu khuất phục, An Điềm cảm thấy chỉ có cách hy sinh bản thân thì mọi việc mới trở nên êm đẹp được.

Hơn nữa, lỡ như Tô Thanh Dương vì bảo vệ cô mà xảy ra những chuyện không vui với Lâm Hiểu Hiểu, chuyện này mà đến tai chủ tịch Tô thì dù thế nào đi nữa An Điềm cũng không thể ở lại công ty Tô Thị được.

Nghĩ đến đây, cuối cùng An Điềm cũng đứng dậy, cô nhìn Lâm Hiểu Hiểu cười: “Ôi, mọi người đều ra ngoài chơi cả mà, tôi sẽ trả lời câu hỏi của cô!”

Tuy An Điềm không biết tại sao Lâm Hiểu Hiểu lại trở nên hung dữ như vậy, nhưng vì cuộc sống, An Điềm không thể để lộ vẻ mặt bất mãn ra được.

Thấy An Điềm chịu thua rồi, Lâm Hiểu Hiểu mới không gân cổ lên nữa.

Tuy nhiên Tô Thanh Dương một lần nữa nhìn An Điềm: “An Điềm, đừng ép mình!”

“Cảm ơn Tô tổng, nhưng cũng không có gì, ai cũng là người trưởng thành rồi.” An Điềm quay đầu cười nói với Tô Thanh Dương, bất luận thế nào, cô cũng rất cảm ơn Tô Thanh Dương đã đứng ra đỡ lời giúp cô.

“Ai bảo mọi người đều trưởng thành chứ? Em vẫn còn bé mà!” Khu Du Doan Duan che mặt, cố tình làm ra vẻ rụt rè hết lên, “Em không muốn nghe, không muốn nghe đâu!”

Khu Du Doan Duan nói xong thì cố ý tỏ ra đáng yêu, những người trong phòng ngoài Lâm Hiểu Hiểu thì ai cũng cười, ngay cả Tô Thanh Dương cũng khẽ cười.

Phải nói là, An Điềm nghe xong những lời của Khu Du Doan Duan thì càng thích cô bé đó, tuy bình thường vô tâm, lại ham ăn làm biếng.

Nhưng cô có thể kịp thời nói ra những lời như vậy, quả thật là EQ rất cao, câu nói đùa này của Khu Du Doan Duan, chỉ cần Lâm Hiểu Hiểu không nhắc, mọi người đều cười trừ bỏ qua, cũng tránh được chủ đề khó xử của An Điềm.

Tuy nhiên, Lâm Hiểu Hiểu vẫn không buông tha, cô lạnh lùng nhìn Khu Du Doan Duan, quay sang nói với An Điềm: “Tuy Khu Du Doan Duan không muốn nghe, nhưng tôi muốn nghe! An Điềm, hôm nay cô phải nói!”

Lâm Hiểu Hiểu vừa thấy Tô Thanh Dương tỏ ra gần gũi với An Điềm, trong lòng liền không vui.

Bây giờ không chỉ Tô Thanh Dương năm lần bảy lượt đứng ra nói thay An Điềm mà ngay cả đồng nghiệp cũng đỡ lời giúp cô, điều này càng khiến Lâm Hiểu Hiểu khó chịu! Tại sao mọi người cứ vây quanh An Điềm như vậy

Câu hỏi hôm nay, Lâm Hiểu Hiểu phải hỏi đến cùng. Hơn nữa, nếu trong lòng An Điềm không có gì, sao cứ phải áp a áp úng chứ? Cô chính là muốn biết, An Điềm này rốt cuộc có đáng để anh Tô yêu thương không!

Lời của Lâm Hiểu Hiểu nói ra lần nữa làm không khí căng thẳng trở lại, mọi người nhìn nhau, hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Sau khi tôi kết hôn mới vượt rào với người đó.” An Điềm không muốn vì bản thân mình mà mọi người phải căng thẳng, nên đã trả lời câu hỏi.

“Cô kết hôn rồi sao?” Lâm Hiểu Hiểu không dám tin vào tai mình, cô tin An Điềm từng yêu, nhưng nghĩ thế nào cũng không ngờ An Điềm lại kết hôn rồi!

Các đồng nghiệp ở phòng thiết kế đều bị shock, An Điềm đã kết hôn? Khi nào? Ở đâu? Sao họ không biết? Lẽ nào họ lạng lẽ kết hôn?

Đây là lần thứ ba không khí trở nên yên lặng, ngoài Tô Thanh Dương thì ai cũng sững sờ, giống như thước phim đang tạm dừng.

“Cũng đúng, cũng không đúng.” An Điềm nhún vai, thờ ơ giải thích, “Tôi kết hôn rồi, nhưng...”

“An Điềm!” Tô Thanh Dương ở bên cạnh lập tức ngắt lời An Điềm, anh lắc đầu nói, “Đây là việc của cô, không cần mọi người biết!”

Tô Thanh Dương nói xong thì nhìn thẳng về phía Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy được ánh mắt đáng sợ của Tô Thanh Dương, liền cảm thấy rất nặng nề: Vừa nãy, ánh mắt anh Tô là tỏ ý anh ấy ghét mình sao?

“Không có gì” An Điềm nhìn Tô Thanh Dương lắc đầu, nếu đã nói một nửa rồi thì không có lý nào không nói hết.

“Tôi kết hôn rồi, và tôi cũng ly hôn rồi, bây giờ có một đứa con trai 4 tuổi tên An An.” An Điềm nói rõ ràng toàn bộ câu chuyện, nếu bản thân làm việc ở công ty Tô Thị, vậy thì việc của bản thân, các đồng nghiệp cũng sẽ biết, sớm nói rõ ra thì cũng không có gì.

An Điềm vừa dứt lời, căn phòng vốn yên tĩnh, giờ đây tràn ngập sự ngạc nhiên, không ai nói chuyện, chỉ nghe tiếng hát như mổ lợn ở gian phòng bên.

Tô Thanh Dương sớm đã biết về quá khứ của An Điềm, nên không có nhiều biểu hiện ngạc nhiên, nhưng anh cũng hiểu được sự ngạc nhiên và tâm trạng lúc này của mọi người.

Chỉ là, điều anh lo nhất là An Điềm: Sự riêng tư bị đồng nghiệp khác biết hết rồi, sau này mang đến nhiều phiền phức cho An Điềm?

Biểu cảm trên mặt mọi người đều không kiểm soát được nữa, trong lòng họ lúc này xuất hiện nhiều câu hỏi: Sao có thể! Sao lại thế! An Điềm đang đùa phải không? Kết hôn sinh con sau đó ly hôn, sao An Điềm có thể trải qua hết mọi thứ ở tuổi 25!

Chính là lúc mọi người đang âm thầm tiêu hóa những thông tin này thì Lâm Hiểu Hiểu nói: “An Điềm à... thật ra cô không cần giải thích rõ ràng như vậy!”

Mặc dù Lâm Hiểu Hiểu có chút kiên cường, nhưng cô tự cho rằng tam quan bản thân mình rất chính đáng, vừa nãy cô đúng là muốn làm khó An Điềm, nhưng đó là vì Tô Thanh Dương.

Bây giờ cô ấy nghe những điều này từ An Điềm, trong lòng cũng hơi áy náy: An Điềm bây giờ trông chỉ mới 20 tuổi hơn, nhưng đã có đứa con 4 tuổi, vậy tức là cô ấy kết hôn trẻ nhất vào 20 tuổi.

Bây giờ con gái 20 tuổi còn chưa học xong đại học mà, sao cô có thể kết hôn? Nhất định là gặp phải Sở Khanh nên mới dẫn đến chuyện ly hôn rồi một mình nuôi con!

80. Chương 80

Nên bộ dạng dờ dẩn lúc nãy của cô ấy là hay sao? Vừa nãy anh Tô không cho An Điềm nói ra, cũng đoán được là vì tâm lý không muốn An Điềm nhắc đến chuyện xưa!

Nhưng bản thân cô lại không hiểu chuyện! Có chấp hời đến cùng việc của An Điềm!

Lâm Hiểu Hiểu bây giờ hối hận rồi, cô là vì mối quan hệ của Tô Thanh Dương mà không thích An Điềm lắm, nhưng cô cũng rất rõ: Không thích không có nghĩa là cật thế ức hiếp người khác. Vì ai cũng đáng được tôn trọng, hơn nữa, bản thân An Điềm không làm gì cả, là do anh Tô chủ động tốt với cô.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu càng day dứt, nhưng cô vẫn trơ mặt ra để che giấu sự ngại ngùng của mình.

“Không sao, mọi người đều là bạn, cũng không có gì đâu.” An Điềm cười với Lâm Hiểu Hiểu, cô cũng nhận ra bản tính Lâm Hiểu Hiểu không xấu, dù bản thân và cô ấy không hợp nhau, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải loại người đâm sau lưng người khác, vì cảm xúc đã lộ rõ trên mặt cô, người như cô không xấu xa như thế.

“Được rồi, chị An Điềm đã nói xong rồi, chúng ta tiếp tục đi!” Khưu Doanh Doanh đứng dậy đầu tiên làm nóng không khí, tuy lời thật lòng của An Điềm khiến cô thật sự bị shock, nhưng nếu việc này không nhanh chóng qua đi thì Lâm Hiểu Hiểu hoặc những đồng nghiệp khác sẽ hỏi sâu thêm nữa.

“Ừ, tiếp tục nào!” Lâm Hiểu Hiểu cũng lập tức đồng ý với Khưu Doanh Doanh, cô cũng không muốn làm lớn chuyện này, càng không muốn Tô Thanh Dương có ấn tượng không tốt với mình, dù rằng Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy mất hình tượng của bản thân rồi!

“Nào nào, tiếp tục nào!” Mặc dù các đồng nghiệp phòng thiết kế cũng tò mò chuyện của An Điềm, có người còn muốn biết chính xác những gì An Điềm đã trải qua, nhưng bây giờ Lâm Hiểu Hiểu cũng đã lên tiếng rồi, họ cũng không thể hỏi tiếp, vì sau này vẫn phải làm việc cùng An Điềm.

Mọi người trở về chỗ ngồi của mình, Khưu Doanh Doanh cũng bắt đầu xào bài, Tô Thanh Dương thì cố ý ngồi kế bên An Điềm.

Hành động nhỏ này lại khiến Lâm Hiểu Hiểu khó chịu, cô nghiêng chặt răng, tiếp tục chơi với vẻ mặt cau có.

Khưu Doanh Doanh xào bài xong, mọi người đều bắt đầu chọn bài.

Và lần này, người bốc được lá quẻ là Lâm Hiếu Hiếu.

Mọi người nhìn nhau, không biết nên hỏi Lâm Hiếu Hiếu vấn đề gì, vì Lâm Hiếu Hiếu chính là tiểu thư danh giá của tập đoàn trang sức Lâm Thị, còn là công chúa của công ty Tô Thị, câu hỏi mà họ đặt ra phải vừa kịch tính vừa không đắc tội với Lâm Hiếu Hiếu, thật sự rất khó.

“Để em, để em!” Khuơ Doanh Doanh tình nguyện xung phong, vừa nãy An Điềm bị Lâm Hiếu Hiếu ức hiếp, Khuơ Doanh Doanh đã chứng mất rồi, hơn nữa cô vẫn chưa tốt nghiệp đại học, chưa biết cách dung hòa, nên quyết định trả đũa cho An Điềm.

“Hỏi đi.” Lâm Hiếu Hiếu nhún vai, dù sao đi nữa cô cũng chưa kết hôn ly hôn sinh con.

“Vậy cho hỏi lần đầu tiên của chị Lâm bị mất khi nào thế?” Khuơ Doanh Doanh nhìn Lâm Hiếu Hiếu, hỏi lại nguyên vấn đề mà Lâm Hiếu Hiếu vừa nãy làm khó An Điềm, cô cũng muốn cô ta biết, bị người khác hỏi vấn đề nhạy cảm sẽ khó chịu đến mức nào.

Nhưng, Lâm Hiếu Hiếu đặc ý nhìn Khuơ Doanh Doanh, sau đó chuyển hướng sang Tô Thanh Dương, mặt ửng đỏ nói: “Lần đầu tiên của tôi vẫn còn.”

Lâm Hiếu Hiếu nói xong, tiếp tục nói: “Không những thế, tình đầu của tôi, nụ hôn đầu của tôi vẫn còn đó. Tôi thích một người, nên muốn dành tất cả cho người đó!”

Nhìn thấy điều này, mọi người trong lòng đều biết rằng, những lời này của Lâm Hiếu Hiếu chính là nói với Tô Tổng, và mọi người đều tin Lâm Hiếu Hiếu nói sự thật, vì người kiêu ngạo như Lâm Hiếu Hiếu không bao giờ nói dối.

An Điềm nhìn thấy cảnh này, cũng là lúc bản thân cô phải nhìn nhận sự thật sớm hơn: Lâm Hiếu Hiếu ngoài việc hơi kiêu ngạo, các mặt khác đều rất xứng với Tô Thanh Dương, tính khí dám yêu dám hận của cô, cũng chỉ có Tô Thanh Dương có thể giữ chặt được.

Tuy nhiên, khi mọi người đều thay đổi ấn tượng về Lâm Hiếu Hiếu thì Khuơ Doanh Doanh lờm một cách công khai: Hừ, bây giờ là xã hội gì rồi, cô lớn tuổi thế này rồi mà tình đầu cũng không có, chẳng phải con người cô có vấn đề sao? Có gì hay ho chứ!

Tuy Khuơ Doanh Doanh cảm thấy suy nghĩ của cô có hơi lệch lạc, nhưng câu nói này để chỉ Lâm Hiếu Hiếu rất đúng, có thể thấy từ lúc nãy cô làm khó chị An Điềm! Người phụ nữ Lâm Hiếu Hiếu nhất định có vấn đề, rõ ràng nhất chính là sự đố kỵ mãnh liệt! Uống công cô xem cô ta là thần tượng hồi cấp 3! Đúng là có mắt như mù mà!

An Điềm nhìn thấy cái lờm công khai của Khuơ Doanh Doanh, nên vỗ nhẹ vai cô ấy và dùng ánh mắt cảnh cáo cô: Doanh Doanh đừng bướng nữa!

Khuơ Doanh Doanh nhìn thấy ánh mắt của An Điềm mới dịu lại và không lờm nữa.

Tô Thanh Dương nghe được những lời của Lâm Hiếu Hiếu, lại nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của cô, đột nhiên trở nên bối rối, chỉ còn cách nhìn hướng xuống để xuống tránh đi.

Tô Thanh Dương rất rõ tâm trạng hiện tại của mình: Bây giờ căn bản anh không thể buông bỏ An Điềm, chỉ là trước giờ chưa bao giờ nói với An Điềm mà thôi.

Tô Thanh Dương cũng biết bản thân không có bất kỳ cảm giác gì với Lâm Hiếu Hiếu. Bây giờ mọi thứ đã trở nên như vậy, anh thật sự không muốn.

Mọi người trong phòng ai cũng có suy nghĩ riêng, không khí căng thẳng.

Nhưng dù sao cũng cần người đứng ra phá tan bầu không khí này.

An Điềm nghĩ một lúc, để không khí sôi nổi, cũng là để trò chơi không mang tính chống đối nữa, cô đề nghị: “Hay là chúng ta thay đổi luật chơi đi, thay phiên nhau bị thách hay nói thật lòng, câu hỏi cũng được soạn sẵn, ai rút được lá quẻ thì trả lời câu hỏi theo thứ tự hoặc thực hiện nhiệm vụ! Nếu người rút được lá quẻ không muốn nói thật cũng không muốn bị phạt thì phải uống 3 ly được không?”

Mọi người nghe An Điềm nói như vậy, tất cả đều đồng ý. Nếu không, cứ dựa vào luật chơi lúc nãy, nói không chừng sẽ đánh nhau mất! Vẫn là An Điềm thông minh!

Nhưng, vừa nãy An Điềm bị Lâm Hiểu Hiểu dò xét vấn đề riêng tư như vậy mà vẫn bình tĩnh, thật là cỏi mở rộng lượng!

Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương ngồi một bên với nỗi niềm riêng, không nói chuyện...

Đối diện phòng của nhóm người An Điềm, lúc này cũng có một nhóm người đang ngồi, và nhóm người này là những nhân vật quan trọng trong huyết mạch kinh tế.

“Gần đây em hơi mệt, em còn trẻ như vậy mà cứ cảm thấy bất lực quá, anh hai, chút cho em ít thuốc bổ nhé!” Lâm Kính Trạch uống một ngụm rượu, dựa mình vào chiếc ghế lười, nhìn Trì Cảnh Dật nói.

“Nếu cậu không biết tiết chế thì tôi có cho cậu uống thuốc gì cũng thế thôi.” Trì Cảnh Dật nhìn Lâm Kính Trạch, “Nếu cứ như vậy, e rằng cậu sẽ không thấy mặt trời ngày mai đâu.”

“Có cần nghiêm trọng vậy không!” Lâm Kính Trạch nhấn mạnh, “Em chỉ có 1, 2, 3, 4...” Lâm Kính Trạch bấm tay đếm, sau đó nói, “Em mới chỉ có 8 bạn gái, sao có thể nghiêm trọng như anh nói!”

81. Chương 81

“Kính Trạch này, cậu nên bớt phóng túng đi, bây giờ bác trai dần dần bàn giao công việc công ty cho cậu rồi, cậu không được ham chơi như trước nữa!”

Lệ Tắc Thiên là anh lớn trong bốn anh em, anh bắt đầu giáo huấn Lâm Kính Trạch: “Cậu nhìn Thiên Tuấn đi, gia đình sự nghiệp đều chăm lo rất tốt, cũng không ham chơi như cậu, cậu nên học hỏi anh ba.”

Cố Thiên Tuấn nghe lời của anh cả, chỉ nhấp nháp rượu trong ly và không nói gì cả. Dù sao đi nữa ai cũng hiểu rõ tính khí của Lâm Kính Trạch, anh cả anh hai quả thật là phỉ lời, Lâm Kính Trạch mà sửa được tính ham chơi thì An Điềm cũng có thể bình tĩnh nói chuyện với bản thân anh!

Hở, An Điềm?

Cố Thiên Tuấn đang uống rượu ngây ra một chút, tại sao anh lại nghĩ đến An Điềm?

Từ ngày đưa An Nhiên về nhà, lại tận mắt chứng kiến cô bù lu bù loa vì mất 100 ngàn mà vẫn không chịu nhận khoản bồi thường của anh, trong lòng Cố Thiên Tuấn càng cảm thấy sự thiếu sót to lớn của mình.

Trước đây anh chỉ cảm thấy hơi áy náy với An Điềm, nhưng bây giờ, anh lại bắt đầu tò mò về cuộc sống của An Điềm rồi! Cố Thiên Tuấn không ngờ rằng, ngay cả những bữa tiệc với các anh em thì anh cũng tình cờ nhớ về An Điềm như vậy.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn vội uống một hơi, cố gắng thoát khỏi hình bóng An Điềm trong tâm trí.

“Anh cả à, anh đừng nói anh ba nữa!” Lâm Kính Trạch quay qua nhìn Cố Thiên Tuấn, “Trong 8 người bạn gái của em, bạn gái em thích nhất là Lý An Ni, lần đó đi tìm chị ba chơi, lúc thì bảo chị ba có rất nhiều đồ đẹp, lúc thì bảo chị ấy có viên kim cương độc nhất vô nhị, khóc lóc đòi mua bằng được!”

Cố Thiên Tuấn nhún vai: “Phụ nữ là dễ yêu thương mà, nếu Mộng Chỉ thích tôi nhất định sẽ mua cho cô ấy.”

“Nhưng em vừa mua cho An Ni một chiếc túi phiên bản giới hạn quốc tế.” Lâm Kính Trạch nói với Cố Thiên Tuấn, “Không ganh đua thì không đau lòng, em không giống anh ba, bác trai dưỡng bệnh ở nước ngoài, công ty đều do anh điều hành. Bên em vẫn còn một lão già đang để mắt đến, em nào dám tiêu xài phung phí!”

Tuy nhiên, Lâm Kính Trạch vẫn chưa phàn nàn xong thì cửa phòng đột ngột mở ra.

Chỉ thấy An Diễm cùng nhóm người phía sau hùng hổ xông vào, khi bốn ông lớn chưa kịp phản ứng, An Diễm bước tới trước mặt Cố Thiên Tuấn.

Khi đã nhìn rõ ràng người trước mắt là Cố Thiên Tuấn, An Diễm trơ mắt nhìn, chỉ muốn chỉ vào mặt anh!

Vừa nãy cô vì tránh trò chơi bị thách mà đã uống vài ly rượu, bây giờ đầu óc vẫn còn quay cuồng.

Không ngờ vừa nãy rút được lá quý! Vì không muốn về nhà với bộ dạng say bí tỉ, An Diễm đành chọn việc bị thách: Chạy đến phòng đối diện, tìm người thứ ba từ phải qua, bắt luận già trẻ trai gái, hôn ba cái! Sau đó nói một câu đầy ẩn ý!

Đây là trò thử thách nghiêm trọng nhất! An Diễm cảm thấy chắc là cô đã đắc tội với vị thiên sứ nào rồi nên mới đi đến bước này.

Nhưng điều tồi tệ hơn nữa là Cố Thiên Tuấn chính là người mà cô phải tìm theo điều kiện trên, trùng hợp thật! Hôm nay cô mua vé số thì có trúng độc đắc không nhỉ?

Tuy An Diễm không muốn chút nào, nhưng cũng không còn cách nào khác, đồng nghiệp đang theo dõi cô! Cô rút trúng lá quý, có không cam tâm cũng phải hoàn thành nhiệm vụ! Hơn nữa, chuyện này phải nhanh chóng giải quyết, một khi Cố Thiên Tuấn phản ứng thì nhiệm vụ của cô coi như thất bại!

Trong tuyệt vọng, An Diễm thì thầm với Cố Thiên Tuấn: “Xin lỗi, phối hợp một chút.”

Cố Thiên Tuấn tay cầm ly rượu, vốn dĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng không hiểu An Diễm nói gì, anh trơ mắt nhìn An Diễm tiến đến và hôn anh.

Đôi môi của An Diễm rất mềm mại, cùng với hương thơm của nước trái cây, đôi tay của cô có vẻ hơi run rẩy.

Còn đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của An Diễm chỉ trong gang tấc nhìn thẳng vào anh, Cố Thiên Tuấn nhìn đôi lông mi dài và dày hút hồn của An Diễm không rời, anh có thể cảm nhận được cái lưỡi của An Diễm lướt qua ba lần.

Ngay lập tức, Cố Thiên Tuấn cảm thấy rung mình, trong lòng anh có một cảm giác kỳ lạ.

Lúc này Cố Thiên Tuấn không thể kiềm chế được bản thân nữa, anh cũng muốn đưa tay giữ chặt phần sau đầu của An Diễm để nghiền nát đôi môi mềm mại của cô.

Tuy nhiên đúng lúc ấy, An Diễm buông Cố Thiên Tuấn ra, cô nhìn vào đôi mắt Cố Thiên Tuấn, nghiêm túc hỏi Cố Thiên Tuấn trước mặt mọi người: “Sao anh lại ăn tôi?”

Đột nhiên, tất cả mọi người đều im lặng.

3 giây sau, trong phòng ngoài Tô Thanh Dương và Cố Thiên Tuấn thì tất cả đều cười phá lên.

“Ha ha...” Lâm Kính Trạch cười lẫn lóc, Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật cũng cúi đầu nén cơn cười.

Lâm Hiểu Hiểu vốn dĩ không vui, nhưng khi cô nhìn thấy khuôn mặt ngây người ra của Cố Thiên Tuấn và bộ mặt nghiêm túc của An Diễm thì cô không thể không cười được nữa!

Trong số những người này, Khưu Doanh Doanh cười dữ dội nhất, cô vừa giậm chân vừa cười, từ góc độ khác nhìn vào còn có thể nhìn thấy được hạc cửa họng do cô mở miệng quá lớn để cười.

An Diễm và nhóm người này đang chơi trò chơi à?

Cố Thiên Tuấn phản ứng đầu tiên.

Mặc dù anh không bao giờ chơi những trò nhảm chán này, nhưng anh từng nhìn thấy Lâm Kính Trạch và những người khác chơi, An Diễm sao lại đột nhiên làm ra những chuyện thiếu suy nghĩ, như bị thần kinh thế này?

Nhưng nhóm người phía trước đều cười điên cuồng, thật sự khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy khó chịu, mặc dù hình phạt là An Diễm thực hiện, nhưng dường như mọi người đều đang cười vì phản ứng của anh!

Cố Thiên Tuấn ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn thấy bộ dạng không biết hối hận của An Diễm, đột nhiên cảm thấy ngứa miệng. Anh đường đường là chủ tịch tập đoàn Cổ Thị mà cô lại dám to gan như vậy!

Cố Thiên Tuấn neho mắt, khi mọi người vẫn đang cười, anh làm một động tác không ai ngờ tới.

Cố Thiên Tuấn giơ tay lên bất ngờ kéo An Diễm đến trước mặt, thân hình cao to che khuất ánh sáng yếu ớt từ trong góc.

Khi mọi người vẫn chưa kịp phản ứng thì Cố Thiên Tuấn đã giữ lấy cằm của An Diễm, sau đó cúi xuống hôn lên môi cô, đầu lưỡi của Cố Thiên Tuấn lướt qua bờ môi và lưỡi của An Diễm, rồi không ngần ngại buông cô ra: “Giờ thì, cô biết tôi không ăn tối rồi chứ?”

Sự dí dỏm của Cố Thiên Tuấn và cả sức nóng nam tính của anh phả vào tai của An Diễm, khiến cho An Diễm mê muội.

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn vừa dứt lời, Tô Thanh Dương liền kéo An Diễm về bên anh, anh không hề buông tay An Diễm: “An Diễm, cô không sao chứ?”

82. Chương 82

Nhìn thấy Tô Thanh Dương quan tâm An Diễm, Cố Thiên Tuấn liền cau mày: Làm sao thế này, giữa Tô Thanh Dương và An Diễm có quan hệ gì à?

An Diễm vừa đắm mình trong nụ hôn của Cố Thiên Tuấn, giọng nói lo lắng của Tô Thanh Dương đột nhiên làm cô tỉnh lại. An Diễm vội lắc đầu nói với Tô Thanh Dương: “Tôi không sao.”

An Diễm nói xong, nhẹ nhàng di chuyển đôi vai đang bị Tô Thanh Dương nắm chặt.

Tô Thanh Dương nhìn thấy hành động chống trả của An Diễm, cả người cứng đờ, cuối cùng anh buông tay ra.

Tất cả điều này, các đồng nghiệp đều nhìn thấy: Đúng là phim hay mà! Nhìn Lâm Hiểu Hiểu vì Tô tổng mà làm khó An Diễm cũng không có gì, giờ đây lại còn nhìn thấy An Diễm hôn một chủ tịch đẳng cấp! Cuộc đời này đúng là không còn điều gì hồi tiếc nữa!

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu không chú ý đến những cái này, cô chỉ thấy hành động Tô Thanh Dương kịp thời bảo vệ An Diễm, và cả ánh mắt quan tâm An Diễm và sự từ chối không biết điều của An Diễm!

Lâm Hiểu Hiểu cắn vào làn môi đỏ bóng của cô, cảm thấy cảnh tượng hiện tại vô cùng chương mắt.

Trì Cảnh Dật và Lệ Tắc Thiên nhìn nhau một lúc: Sao hôm nay lại gặp An Diễm? Thiên Tuấn lại còn hôn cô ta!

Gian phòng yên tĩnh hẳn, cuối cùng vẫn là Lâm Kính Trạch phát biểu, anh cười xong rồi đứng lên, chỉ vào Lâm Hiểu Hiểu hỏi: “Hiểu Hiểu, sao em lại ở đây?”

“Anh!” Lúc này Lâm Hiểu Hiểu mới để ý thì ra anh cô đang ngồi trong phòng này, cô đảo mắt nhìn quanh cả phòng: Thôi xong rồi, anh Lệ, Anh Trì còn có cả anh Cố cũng ở đây! Quan trọng là vừa nãy An Diễm hôn phải Cố Thiên Tuấn một người không thích đụng vào phụ nữ!

Dù rằng trong lòng Lâm Hiểu Hiểu vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Tô Thanh Dương và An Diễm, nhưng bây giờ cô chỉ có ngạc nhiên và sợ hãi, đùa thôi mà đùa đến chỗ các lãnh đạo cấp cao rồi?

“Nói mau, thế này là thế nào?” Lâm Kính Trạch bốt lại bộ dạng phóng túng lúc bình thường nói với Lâm Hiểu Hiểu, đây cũng là cô em gái ruột mà anh yêu thương hết mực và hiểu cô, nhìn đáng vẻ vừa nãy của An Diễm, chắc chắn là trò đùa mà cô em gái này bày ra.

“Thì là... chơi trò chơi đó.” Lâm Hiểu Hiểu xoắn xoắn chân tóc, biết là bản thân mình gây họa rồi, “Anh à, em không biết mọi người đang ngồi ở đây! Nếu sớm biết thì đã không chơi rồi!”

“Bây giờ có hối hận cũng vô ích.” Lâm Kính Trạch lắc đầu nói với Cố Thiên Tuấn, “Người bị hại việc này là anh ba đây, em liệu mà làm đi nhé.”

Thật ra, việc này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, nếu là người thường xuyên đi bar và các địa điểm giải trí khi gặp những chuyện này đều sẽ rất vui vẻ.

Nhưng người như anh ba thì đừng bàn đến làm gì, anh ta rất ghét những trò nhảm nhí, càng không thích người phụ nữ nào ngoài chị ba đụng đến anh, bây giờ An Diễm làm vậy xem như là đắc tội với anh rồi.

Vì vậy, tất cả đều phụ thuộc vào việc Cố Thiên Tuấn nghĩ thế nào.

“Anh ba..” Lâm Hiểu Hiểu cắn môi, trong bốn người anh, Lâm Hiểu Hiểu sợ nhất là Cố Thiên Tuấn, lúc nào cũng lạnh lùng, anh không giống anh cả nghiêm nghị nhưng gần gũi, cũng không dịu dàng như anh hai, càng không phải là người dễ cho qua như anh trai cô.

“Cố tổng, thật có lỗi, do cấp dưới chơi vui quá nên không chú ý. Mong Cố tổng đừng giận.” Chính vào lúc Lâm Hiểu Hiểu ngập ngừng không muốn giải thích thì Tô Thanh Dương bước ra, anh bước tới trước mặt Cố Thiên Tuấn giải thích thỏa đáng.

Cố Thiên Tuấn không nói gì, chỉ lắc nhẹ ly rượu, đột nhiên, mọi người trong phòng đều lo lắng, thậm chí đến thở cũng không dám thở.

Cứ như vậy mười mấy giây trôi đi, Cố Thiên Tuấn bỗng cười nhẹ: “Không sao, mọi người ra ngoài chơi, điều quan trọng là phải vui vẻ.”

Cố Thiên Tuấn nói xong thì cười với Tô Thanh Dương, “Tô tổng đến chỗ tôi chơi, tôi phải tiếp đãi tận tình mới đúng, vì thế, lần này tôi mời.”

Tô Thanh Dương cũng không muốn từ chối, dù sao thì không lâu nữa hai công ty sẽ hợp tác với nhau, có qua có lại thì mới có đường làm ăn: “Nếu vậy thì tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh. Chỉ mong Cố tổng cho tôi một cơ hội, để tôi mời anh một bữa cơm.”

“Nhất định rồi.” Cố Thiên Tuấn cười khách sáo.

“Ha ha, tôi nói mà, chẳng trách Hiểu Hiểu nhà chúng tôi lại chạy đến chỗ này chơi, thì ra là Tô Tổng cũng đến!” Lâm Kính Trạch đợi Cố Thiên Tuấn và Tô Thanh Dương giải quyết xong việc của hai người mới bước đến.

“Anh à, anh nói gì thế.” Lâm Hiểu Hiểu đi đến bên cạnh Lâm Kính Trạch, trừng mắt nhìn anh một cái.

“Em đến công ty Tô Thị làm người mẫu, không phải là vì có lý do đặc biệt sao? Bố yêu thương em như vậy làm sao lại để em bên ba bên ngoài được chứ!”

Tuy Lâm Kính Trạch cũng biết, hình như Tô Thanh Dương thích An Diễm, nhưng nếu em gái muốn theo đuổi Tô Thanh Dương, anh cũng không ngăn cản, để em gái mình dũng cảm theo đuổi một lần, dù rằng kết quả không viên mãn nhưng em ấy cũng sẽ trưởng thành hơn.

Nhưng, điều kiện đầu tiên cho phép em gái mình theo đuổi Tô Thanh Dương là anh phải đảm bảo em gái mình không bị người khác ức hiếp!

Lâm Kính Trạch nói xong liền nhìn An Diễm và Tô Thanh Dương, những lời anh ấy vừa nói, nghe thì có vẻ đang trêu ghẹo Lâm Hiểu Hiểu, nhưng người có lòng sẽ nghe hiểu, Lâm Kính Trạch đã tiết lộ địa vị Lâm Hiểu Hiểu ở Lâm gia, anh chính là muốn nói với Tô Thanh Dương: Lâm Hiểu Hiểu là bảo bối của Lâm gia họ, Tô Thanh Dương, em gái tôi thích anh là nể mặt anh rồi, dù anh không thích em ấy thì cũng không được để em ấy tủi thân.

“Được rồi anh à, đừng nói nữa!” Lâm Hiểu Hiểu biết ông anh này từ nhỏ đến lớn rất thương cô, nên đã nhảy ra chặn lời Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch đấu tranh một lúc mới buông tay Lâm Hiểu Hiểu ra, anh giơ tay đầu hàng: “Được rồi, nghe em cả đây.”

Lâm Kính Trạch cười nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, nếu đã gặp nhau rồi thì cùng chơi nào!”

Nghe đến đây, mọi người ở phòng thiết kế mới thở phào nhẹ nhõm: Bây giờ những người ngồi đây đều là những nhân vật hô mưa gọi gió cấp cao, sao mình lại may mắn được ngồi chơi cùng họ chứ!

Tô Thanh Dương không trả lời ngay, Lâm Kính Trạch mời quá nhiệt tình, công ty của anh chỉ là một công ty hạng trung ở trước mặt bốn ông chủ này, vả lại ngoài anh và Lâm Hiểu Hiểu thì những người còn lại đều là cấp bậc nhân viên!

Lâm Kính Trạch làm như vậy, chắc là vì Lâm Hiểu Hiểu nên mới tỏ ra thân thiện với mình như thế.

Tô Thanh Dương đang phân vân có nên nhận lời không thì Cố Thiên Tuấn ở bên cạnh nói: “Ô tổng, Kính Trạch đã mở lời rồi, chỉ bằng ngồi xuống nói chuyện nào.”

Cố Thiên Tuấn vừa nói xong, Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật, thậm chí Lâm Kính Trạch cũng sững sờ. Theo họ biết thì trước giờ Cố Thiên Tuấn không thích chơi cùng người lạ.

Bên cạnh đó, ở đây ngoài Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu còn có An Điem với thân phận hơi đặc biệt ra thì đều là những nhân viên thấp bé.

83. Chương 83

Tô Thanh Dương vốn định từ chối, nhưng bây giờ Cố Thiên Tuấn cũng đã mở lời rồi, anh không còn sự lựa chọn nào khác: “Cảm ơn Cố tổng và Lâm tổng đã mời, tôi cũng chỉ đành cung kính không bằng tuân lệnh.”

“Khách sáo rồi.” Lâm Kính Trạch nhìn Cố Thiên Tuấn một cách kỳ lạ, khách sáo nói với Tô Thanh Dương.

Bầu không khí sau đó cũng rất ngượng ngùng, ngoài Lâm Hiểu Hiểu và Khưu Doanh Doanh chơi rất nhiệt tình thì những đồng nghiệp còn lại đều e dè ngồi một góc.

Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật thì ngồi ở vị trí ban đầu nói chuyện uống rượu với nhau, mặc kệ mọi người xung quanh, thỉnh thoảng nhìn qua An Điem và Tô Thanh Dương.

Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn thỉnh thoảng nói vài câu với Tô Thanh Dương.

“Lâm tổng, về việc hợp tác đó, công ty anh đã xem xét thế nào rồi?” Ổ thương trường nói chuyện kinh doanh, Tô Thanh Dương đã gặp được cơ hội tốt như vậy nên cũng sẵn hỏi vào vấn đề.

“Sắp có kết nghiên cứu thị trường rồi, tôi sẽ thương thảo với Cố tổng dựa trên kết quả.” Lâm Kính Trạch lấp lửng, anh nhìn sang Cố Thiên Tuấn hỏi, “Đúng không? Anh ba.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn nhấp một ngụm rượu, gạt nhẹ đầu, ánh mắt phiêu dạt nơi xa.

Lâm Kính Trạch nhìn thấy Cố Thiên Tuấn như thế, cũng không nhắc đến chuyện kinh doanh nữa: “Ô tổng, Em tôi ở công ty anh có gây rắc rối gì cho anh không?”

“Cô Lâm mọi mặt đều tuyệt vời, cô Lâm đến làm việc là vinh dự cho công ty chúng tôi.” Tô Thanh Dương rất nể mặt Lâm Kính Trạch bằng cách đề cao năng lực của Lâm Hiểu Hiểu, Lâm Kính Trạch nghe xong mặt mày rạng rỡ.

Lâm Kính Trạch chuyển tầm nhìn sang Lâm Hiểu Hiểu đang chơi vui, sau đó nói với Tô Thanh Dương: “Ô tổng, đứa em này của tôi được nuông chiều từ bé, chỉ cần em ấy muốn thì chúng tôi đều đáp ứng, nhưng mà...”

Lâm Kính Trạch nói đến đây liền uống một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Đứa em này của tôi cũng phải trưởng thành thôi, em ấy cũng hiểu, không phải việc gì chỉ cần cố gắng là sẽ đạt được. Vì vậy, anh Tô không cần quá nuông chiều Hiểu Hiểu. Nếu anh thật sự quan tâm em ấy vậy thì không còn gì tốt bằng. Tóm lại, tôi thà để em ấy ngã một cú thật đau còn hơn là để em ấy lấy một người đàn ông ham vật chất mà không yêu em ấy.”

Lâm Kính Trạch nghiêm túc nhìn Tô Thanh Dương, ý nghĩa những lời này đã rất rõ ràng: Nếu Tô Thanh Dương không thích Lâm Hiểu Hiểu, có thể thẳng thừng từ chối cô ấy, là một người anh trai, anh sẽ tuyệt đối không vì những vấn đề khác mà làm khó công ty Tô Thị, mà ngược lại còn cảm kích Tô Thanh Dương đã giúp Lâm Hiểu Hiểu trưởng thành. Nhưng Tô Thanh Dương tuyệt đối không được lừa dối tình cảm của Hiểu Hiểu, nếu không, công ty Tô Thị các anh sẽ rất thảm!

Đương nhiên là Tô Thanh Dương nghe hiểu những lời của Lâm Kính Trạch, anh cũng hiểu sự quan tâm của Lâm Kính Trạch đối với Lâm Hiểu Hiểu, nhưng anh không muốn Lâm Kính Trạch lại hiểu lầm anh sẽ vì lợi ích mà lừa dối tình cảm của Lâm Hiểu Hiểu!

“Lâm tổng, chuyện này thì anh cứ yên tâm. Dù có phải hy sinh lợi ích của riêng tôi thì tôi cũng sẽ tuân theo cách nghĩ của con tim.” Tô Thanh Dương nhìn Lâm Kính Trạch chậm rãi nói, ý nghĩa của anh cũng rất rõ ràng: Tôi không bao giờ làm những chuyện đáng hổ thẹn như vậy, dù các anh có dùng thủ đoạn ép tôi thích Lâm Hiểu Hiểu thì tôi cũng không làm theo!

“Ha ha...” Sau khi Lâm Kính Trạch nghe câu trả lời của Tô Thanh Dương thì cười phá lên, anh chủ động cụm ly với Tô Thanh Dương, “Nói chuyện với Tô tổng vui thật đấy, sau này chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn!”

“Đương nhiên.” Tô Thanh Dương cười hiền hậu, mặt không lộ cảm xúc.

Tuy nhiên, cuộc đối thoại của Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch đã lọt cả tai của Cố Thiên Tuấn.

Đặc biệt là câu Lâm Kính Trạch “Không muốn Hiểu Hiểu lấy một người đàn ông vì tiền tài mà không yêu cô” khiến cho bàn tay cầm ly rượu của Cố Thiên Tuấn siết lại.

Cố Thiên Tuấn biết Lâm Kính Trạch không rõ chuyện quá khứ của anh và An Diễm, nhưng lời của anh quả thật đã mô tả chân thật chuyện năm xưa của anh và An Diễm.

Năm đó, anh vì lợi ích mà chọn kết hôn với An Diễm, đợi khi lấy được thứ mình muốn rồi thì không ngần ngại từ bỏ An Diễm.

Cuộc hôn nhân trong năm đó, An Diễm đã dốc hết tâm can, Cố Thiên Tuấn không thể nào không có cảm giác, nhưng khi có ai đó khuấy động thì anh càng thêm chán ghét bản thân. Mỗi lần đối diện với khuôn mặt hồn nhiên của An Diễm, dường như đều đang nhắc nhở Cố Thiên Tuấn, anh vì danh lợi mà đánh mất nguyên tắc của mình! Anh đã nhẫn tâm làm tổn thương một người con gái vô tội! Bây giờ An Diễm thành ra thế này, sao chi phí ly hôn đủ để bồi thường cho cô chứ?

Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây, liền nhìn về phía An Diễm.

An Diễm ngồi trong góc, buồn bã uống nước trái cây, chỉ có Tô Thanh Dương gần cô một chút.

An Diễm cảm thấy xấu hổ vô cùng, trong phòng này, Lệ Tắc Thiên, Trì Cảnh Dật đều biết mối quan hệ trước đây của cô và Cố Thiên Tuấn, diễn xuất ba người họ khá tốt, họ giả vờ nhưng chưa từng xảy ra chuyện gì cả, nhưng trong phòng này còn có Tô Thanh Dương!

Nếu anh biết chồng cũ của cô là Cố Thiên Tuấn thì anh sẽ có phản ứng thế nào đây?! Còn nữa, nếu các đồng nghiệp biết chuyện này có phải càng phản ứng mãnh liệt hơn không?

Nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp này, An Diễm cảm thấy muốn banh não rồi!

Nghĩ đến đó, An Diễm đưa tay xoa huyệt thái dương, đáng vẻ thất thần.

“Cô sao thế? Không khỏe à?” Tô Thanh Dương là người đầu tiên chú ý đến hành động của An Diễm nên anh nhỏ nhẹ quan tâm.

An Diễm cười miễn cưỡng lắc đầu: “Không sao, vừa nãy chơi trò chơi uống hơi nhiều nên nhức đầu thôi.”

“Thế có cần tôi đưa cô về nhà không?” Dù ánh sáng trong phòng khá lập lờ nhưng Tô Thanh Dương vẫn có thể nhìn thấy đôi má ửng đỏ của An Diễm.

“Không cần đâu.” An Diễm lắc đầu, “Bây giờ anh khó khăn lắm mới gặp được Lâm tổng, còn có Cố Thiên..., còn có Cố tổng, anh cứ lo chuyện làm ăn của anh đi, như vậy sẽ có lợi cho Tô Thị.”

“Nhưng tôi thấy cô không được khỏe lắm.” Tô Thanh Dương một lần nữa nhìn sắc mặt của An Diễm.

“Thật sự không cần...”

“Hôm nay ra ngoài chơi cùng mọi người, rất là vui...”

Ngay khi An Điềm muốn nói không có gì đâu thì đột nhiên Cố Thiên Tuấn đứng dậy, anh đảo mắt qua mọi người trong phòng, ngập ngừng như có ý muốn kết thúc cuộc vui.

Bộ dạng không được khỏe lúc này của An Điềm đã bị anh nhìn thấy, nên anh đứng dậy trong tiềm thức. Cố Thiên Tuấn với khuôn mặt điềm tĩnh, một trái tim hơi có chút hoảng loạn: Hy vọng An Điềm không phát hiện ra mình làm việc này là vì cô.

Lúc này may mắn là An Điềm nghe thấy câu nói này của Cố Thiên Tuấn, chỉ cười vui với Tô Thanh Dương mà không hề nhìn anh.

Mọi người nghe Cố Thiên Tuấn nói như vậy, lần lượt hòa theo, bầu không khí áp lực thế này, họ cũng muốn sớm kết thúc.

Giữa cơn lạnh, các đồng nghiệp lần lượt ra về với nỗi ám ảnh còn đó.

“Này, anh hai, bây giờ An Điềm vẫn còn ở đây, anh có đưa cô ấy về không, nếu bị Tô Thanh Dương nhanh tay hơn thì đừng trách anh em không nhắc nhở đấy!” Lâm Kính Trạch để Lâm Hiểu Hiểu lên xe rồi sau đó nháy mắt với Trì Cảnh Dật.

84. Chương 84

“Về nhà đi, lái xe cẩn thận đấy!” Trì Cảnh Dật vỗ vai Lâm Kính Trạch, đổi chủ đề: Ban đầu anh nói bản thân thích An Điềm, là vì không muốn Thiên Tuấn khó xử.

Nhưng chuyện ở trong phòng vừa nãy, mối quan hệ của Thiên Tuấn và An Điềm đã xảy ra sự ngoài ý muốn, nên anh vẫn là không nên dính dáng vào.

“Không phải chứ, anh hai, anh vẫn chưa theo đuổi An Điềm mà, bây giờ lại bỏ cuộc rồi sao?” Lâm Kính Trạch nhìn Trì Cảnh Dật, “Anh có thực lực mà, nếu anh theo đuổi An Điềm, em gái em sẽ bớt đi một tình địch!”

“Chớ phí lời nữa, tôi cùng anh cả về nha đây, cậu mau đưa Hiểu Hiểu về nhà đi!” Trì Cảnh Dật nói với Lâm Kính Trạch, quay sang Lệ Tắc Thiên.

Xong rồi, lần này Tô Thanh Dương đã bớt đi một tình địch to lớn anh hai đây, em gái Hiểu Hiểu của mình nếu muốn theo đuổi Tô Thanh Dương cũng hơi khó đấy! Lâm Kính Trạch nhún vai: Nhìn bộ dạng của những người này thật cặn lõi, cũng là bản thân mình nghĩ thoáng, có 8 bạn gái, muốn yêu ai thì yêu!

Lâm Kính Trạch thở dài xong thì cùng Lâm Hiểu Hiểu đi xe về nhà.

Lệ Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật tạm thời không rõ ý của Cố Thiên Tuấn, cuối cùng chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn đầy ẩn ý rồi cùng về.

Bây giờ chỉ còn Tô Thanh Dương, An Điềm, còn có Cố Thiên Tuấn.

“Tô tổng hôm nay đã uống chút rượu rồi, để trợ lý tôi đưa anh về.” Cố Thiên Tuấn đến trước mặt Tô Thanh Dương và An Điềm, không nhìn vào An Điềm, ngược lại tỏ vẻ quan tâm Tô Thanh Dương.

“Không cần đâu Cố tổng, một chút nữa trợ lý của tôi sẽ đến đón tôi.” Tô Thanh Dương lắc đầu nói với Cố Thiên Tuấn, đồng thời chú ý An Điềm đang đầu óc choáng váng ở kế bên.

“Tô tổng muốn đưa cô gái này về sao?” Cố Thiên Tuấn vẫn là không kiềm được nên hỏi, anh chỉ vào An Điềm đang say hơi men.

“Phải, An Điềm say rồi, tự về e là hơi nguy hiểm.” Tô Thanh Dương gật đầu nhẹ, anh cũng nhận ra điều gì đó, tuy Cố Tổng không hề nói câu nào với An Điềm, không nhìn An Điềm, nhưng hình như An Điềm đang cố tình né tránh anh ta.

Ngoài Lâm Kính Trạch, Lê Tắc Thiên và Trì Cảnh Dật lúc đó cũng có chút kỳ lạ.

Cố Thiên Tuấn nghe Tô Thanh Dương nói như vậy, bỗng thấy mình đã hỏi quá nhiều, chết tiệt, anh cứ không thể tiết chế!

Tô Thanh Dương này rõ ràng đang quan tâm An Điềm. Nhưng anh ta có biết An Điềm đã kết hôn với anh, còn sinh con nữa không chứ?

“Cố tổng, anh quen An Điềm sao?” Tô Thanh Dương hỏi theo suy đoán của anh. Anh biết có thể An Điềm có mối quan hệ gì đó với Cố Thiên Tuấn, nhưng có thể nào cũng không ngờ giữa Cố Thiên Tuấn và An Điềm là quan hệ vợ chồng cũ.

Cố Thiên Tuấn nghe Tô Thanh Dương hỏi thế thì cười nhẹ, khả năng quan sát của Tô Thanh Dương này cũng khá đầy chứ!

Nhưng Tô Thanh Dương hỏi như thế hình như vẫn chưa biết mối quan hệ của mình và An Điềm, vậy thì mối quan hệ của hai người họ không thân thiết như mình tưởng.

“Vậy thì để An Điềm tự nói với anh.” Cố Thiên Tuấn bỏ lại câu nói này thì leo lên xe Chu Hán Khanh vừa chạy đến.

Thật ra thì để Tô Thanh Dương biết mối quan hệ của mình và An Điềm thì không có một chút lợi ích gì đối với Cố Thiên Tuấn cả.

Nhưng anh ý thức để lại một câu nói cho Tô Thanh Dương, anh cũng không biết mục đích của bản thân là gì, hoặc là anh không muốn giữa Tô Thanh Dương và An Điềm phát triển quá nhanh, dù rằng anh đã có Chu Mộng Chỉ.

Cố Thiên Tuấn đi đến trước xe Maybach của mình, Chu Hán Khanh đã xuống xe và lập tức mở cửa cho Cố Thiên Tuấn.

“Khuya thế này rồi, sau này không cần đích thân đến đón tôi, để Cao Lỗi đón tôi là được rồi.” Sau khi Cố Thiên Tuấn lên xe thì nói với Chu Hán Khanh.

Anh đối với người anh họ của vợ mình rất lịch sự.

“Không sao, khuya rồi, Mộng Chỉ không an tâm, nhất định phải để tôi đến đón cậu.” Chu Hán Khanh khởi động xe cười với Cố Thiên Tuấn.

“Anh họ à, sau này anh phải khuyên Mộng Chỉ, không cần đợi tôi, để cô ấy nghỉ ngơi sớm.” Cố Thiên Tuấn nhớ đến Chu Mộng Chỉ, cười nhẹ một cái, Mộng Chỉ từ khi bắt đầu học đại học thì đã quen anh rồi, chính là lúc mẹ kế chính đồn cuộc sống ở Cổ Gia, chính cô là người cổ vũ mình.

Đợi sau khi tốt nghiệp đại học, Cố Thiên Tuấn với biểu hiện xuất sắc, có địa vị nhất định ở Cổ Thị, nhưng Cổ Thị lúc đó vì mẹ kế và bố kinh doanh không tốt nên rơi vào khủng hoảng kinh tế. Cố Thiên Tuấn không có chút địa vị nào ở Cổ Thị, cuộc sống càng khó khăn hơn, dù như vậy, Chu Mộng Chỉ cũng không rời bỏ anh.

Tuy nhiên thì trong khủng hoảng cũng ẩn chứa cơ hội. Lúc đó, Cố Thiên Tuấn lật đổ mẹ kế, giành lại thời cơ tốt nhất của Cổ Thị, và lúc đó người có thể giúp anh chính là bố của An Điềm, Cố Thiên Tuấn phải lấy An Điềm thì Cổ Thị mới có thể bình an và đập đổ mẹ kế.

Cố Thiên Tuấn lấy An Điềm, chính là do Chu Mộng Chỉ đã thuyết phục anh, cô từng nói, vì Cố Thiên Tuấn, thì cô có thể chịu được mọi uất ức. Lúc đó khiến cho Cố Thiên Tuấn chỉ yêu Chu Mộng Chỉ càng thêm hồ thẹn.

Sau đó, Cố Thiên Tuấn buộc phải lấy An Điềm, với sự giúp đỡ của công ty của bố An Điềm, Cố Thiên Tuấn nhanh chóng nắm giữ đa số cổ phần trong Cổ Thị, cũng đoạt hơn một nửa quyền lợi từ tay mẹ kế.

Tuy nhiên bố của Cố Thiên Tuấn lại rất hao tâm tổn trí vì sự đấu đá giữa vợ và con trai, lúc đó sức khỏe đã không được tốt lại còn thêm bệnh nặng.

Lúc đó Chu Mộng Chỉ thuyết phục Cố Thiên Tuấn, mượn chuyện sức khỏe của bố anh không tốt thì đưa bà mẹ kế không còn quyền hành gì, còn có bố và đứa con của mẹ kế, cũng chính là đứa em trai cùng cha khác mẹ Cố Thiên Kỳ qua Mỹ.

Lúc đó Cố Thiên Tuấn có hơi do dự, vì dù sao thì đó cũng là bố anh. Hơn nữa, đứa em trai Cố Thiên Kỳ cùng cha khác mẹ đó cũng mới tốt nghiệp cấp 3, và không tham gia gì vào cuộc tranh giành ở công ty.

Nhưng Chu Mộng Chỉ không ngừng thuyết phục, nên anh đã làm theo, đương nhiên, cách làm này có chút tuyệt tình, nhưng đây là cách tốt nhất diệt trừ hậu họa sau này!

Cho đến tận bây giờ, tuy mỗi năm Cố Thiên Tuấn đều chu cấp đều đặn cho bố, mẹ kế còn cả đứa em cùng cha khác mẹ nhưng anh ta chưa bao giờ đi thăm họ. Dù có đi công tác qua Mỹ, Cố Thiên Tuấn cũng chưa từng đi thăm họ.

Tuy không có người thân bên cạnh, nhưng Cố Thiên Tuấn không hề cảm thấy tiếc nuối gì, vì giờ đây anh đã có một người vợ yêu thương mình hết mực, nghĩ đến đây, tâm trạng Cố Thiên Tuấn nhẹ nhõm được một chút: Anh không ngừng nói với bản thân, đừng để tâm đến An Diễm nữa, yêu thương Chu Mộng Chỉ là được rồi!

Lúc này, Chu Hán Khanh đang lái xe bắt đầu nói chuyện phiếm với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, cậu cũng không phải là không biết Mộng Chỉ rất yêu cậu, chỉ tới đến đón cậu thì em ấy mới yên tâm phần nào thôi.”

Chu Hán Khanh dùng nụ cười để che giấu sự đổ kỵ và chua xót trong lòng, “Cho nên, Thiên Tuấn cậu nên dành nhiều thời gian yêu thương Mộng Chỉ hơn.”

85. Chương 85

“Tôi biết mà.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, anh biết Chu Hán Khanh rất thương Mộng Chỉ, bình thường cứ lo nghĩ cho hai người họ. Trong chuyện kinh doanh ở công ty, Chu Hán Khanh cũng rất siêng năng thật thà, và không hề xen quá nhiều vào những việc quan trọng. Nghe nói anh và Mộng Chỉ cùng lớn lên, nên tình cảm rất tốt.

Đối với người anh họ Chu Hán Khanh này của Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn luôn đối đãi rất phải phép.

Cứ như vậy, hai người họ trò chuyện suốt đoạn đường, chủ yếu vẫn là xoay quanh Chu Mộng Chỉ, rất nhanh đã về đến biệt thự của Cố Gia.

Cố Thiên Tuấn và Chu Hán Khanh vừa bước vào cửa sảnh biệt thự, Chu Mộng Chỉ đứng đợi đó từ trước lập tức chạy ra trước đón họ.

“Thiên Tuấn anh về rồi à!” Chu Mộng Chỉ ôm chầm lấy Cố Thiên Tuấn, khuôn mặt ồm yếu với một niềm vui không thể cất giấu.

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn nhếch miệng, nhẹ nhàng vỗ lưng Chu Mộng Chỉ.

Chu Hán Khanh đứng yên một chỗ, nhìn Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn ôm nhau, lặng lẽ xoay người đi ra khỏi phòng khách.

Trời thu ban đêm, gió cứ lạnh mát từng cơn, Chu Hán Khanh mặc bộ đồ tây trên người và từng bước đi về phòng mình: Anh không biết những ngày tháng của mình còn được bao lâu, nhưng anh biết, anh chỉ có thể nhịn, vì nếu không nhịn thì thậm chí những ngày tháng như vậy cũng sẽ không có được.

Trong sảnh biệt thự, Cố Thiên Tuấn bế Chu Mộng Chỉ về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt xuống giường, sau đó đưa tay chạm vào tóc của Chu Mộng Chỉ.

“Công việc hôm nay thế nào?” Chu Mộng Chỉ khẽ mỉm cười, đôi tay trắng nõn ôm lấy cổ của Cố Thiên Tuấn.

“Cũng được.” Cố Thiên Tuấn thở dài, trong tâm trí anh vẫn còn cảnh Tô Thanh Dương dìu An Điềm đang say bí tỉ lên xe.

Chu Mộng Chỉ gật đầu nhẹ, cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cố Thiên Tuấn, chợt cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn.

Không một chút do dự, Chu Mộng Chỉ đưa đôi môi mềm mại của mình lên bờ môi của Cố Thiên Tuấn: Giữa cô và Thiên Tuấn dường như đã lâu lắm rồi không ở cùng nhau. Tuy có Chu Hán Khanh bên cạnh, nhưng Chu Hán Khanh đâu bằng một phần mười của Cố Thiên Tuấn?

Chu Mộng Chỉ rất nhớ Cố Thiên Tuấn, cô khao khát lần nữa cảm nhận được sự mạnh mẽ nam tính của Cố Thiên Tuấn, càng khao khát Cố Thiên Tuấn làm cô hạnh phúc đến tận cùng như trước đây.

Không chỉ như vậy, khoảng thời gian gần đây Chu Mộng Chỉ luôn chăm sóc bản thân, hoặc lần này, cô có thể có một đứa con với Cố Thiên Tuấn!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ không thể không nhếch miệng lên, khuôn mặt với vẻ đẹp cổ điển đó cũng tỏa ra ánh sáng hạnh phúc, cô nhắm mắt lại, cẩn thận đưa chiếc lưỡi ngọt ngào vào trong miệng của Cố Thiên Tuấn.

Đột nhiên, mùi rượu cùng hương nước ép kích thích khứu giác của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ hơi cau mày: Thiên Tuấn anh ấy sao lại vừa uống rượu mà vừa uống nước ép thế? Anh ta đâu có thói quen như thế này!

Chu Mộng Chỉ lặng lẽ hôn Cố Thiên Tuấn, cô muốn tìm thêm thông tin từ Cố Thiên Tuấn.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Cố Thiên Tuấn đã đẩy Chu Mộng Chỉ ra!

Chu Mộng Chỉ sững sờ cả người, cô lập tức mở mắt: Trước giờ Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ có hành động từ chối mình, nhưng lần này, anh ấy lại đẩy mình ra!

Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn một cách lạ lùng, chỉ thấy Cố Thiên Tuấn ngồi trên giường, quay lưng về phía mình, liên tục nhấn vào huyết thái dương.

Sao lại thế được?!

Cố Thiên Tuấn cau mày lại, vẻ mặt lạ lùng và khó chịu: Khi anh và Chu Mộng Chỉ thân mật, tại sao trong tâm trí lại xuất hiện hình ảnh mình và An Điềm hôn nhau say đắm chứ? Thậm chí anh còn có thể cảm nhận được, bờ môi của mình còn có hương thơm trái cây mà An Điềm lưu lại!

“Thiên Tuấn, anh làm sao thế?” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng gục đầu lên lưng của Cố Thiên Tuấn, vòng tay quanh eo anh.

Cố Thiên Tuấn nghe thấy giọng nói của Chu Mộng Chỉ mới tỉnh táo lại, anh lắc đầu cố gắng thoát khỏi hình bóng của An Điềm trong tâm trí của mình.

“Có phải là làm việc mệt rồi không?” Chu Mộng Chỉ bắt đầu bóp vai cho Cố Thiên Tuấn, giúp anh tìm lý do.

“Chắc là vậy.” Cố Thiên Tuấn thở dài, anh xoay người nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Chu Mộng Chỉ, nhìn cô nói, “Anh đi tắm đây, em mệt thì ngủ trước nhé.”

“Ừm.” Chu Mộng Chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Cố Thiên Tuấn đi vào phòng tắm.

Cố Thiên Tuấn vào phòng tắm, đưa tay mở công tắc, nước lạnh từ vòi sen xả lên người anh, nhưng Cố Thiên Tuấn không hề có cảm giác, bây giờ anh vẫn còn vì mình nhớ đến An Điềm mà cảm thấy tội lỗi.

Rõ ràng năm xưa mình không có cảm giác với An Điềm, tại sao bây giờ luôn nhớ về cô ấy! Nhớ lại An Điềm được Tô Thanh Dương dẫn đi, trong lòng Cố Thiên Tuấn rất tức giận: Tô Thanh Dương sẽ không nhân lúc An Điềm say rượu mà làm gì cô chứ!

Cố Thiên Tuấn siết chặt nắm tay, lại xả nước vào người, dòng nước lạnh kích thích da đầu của Cố Thiên Tuấn khiến anh tỉnh táo lên rất nhiều.

Cố Thiên Tuấn lấy khăn lau lên cơ thể cường tráng, lại lau tóc, khoác chiếc áo ngủ rồi bước ra ngoài.

Vừa bước vào phòng ngủ, Cố Thiên Tuấn đã nhìn thấy Chu Mộng Chỉ nằm dài trên gối, ngủ tiếp đi.

Cố Thiên Tuấn hất tóc, nhẹ nhàng bước đến trước giường, anh nhẹ nhàng đặt đưa cánh tay Chu Mộng Chỉ ngoài chăn trở vào trong chăn, rồi nhẹ nhàng nằm vào trong chăn.

Tiếng thở êm ái của Chu Mộng Chỉ từ gối bên truyền đến, điều này làm cho trái tim hỗn loạn lúc nãy của Cố Thiên Tuấn dần bình tĩnh trở lại, anh nhẹ nhàng hôn lên trán của Chu Mộng Chỉ, sau đó tắt đèn ở đầu giường.

Cố Thiên Tuấn vùi mình vào mái tóc của Chu Mộng Chỉ, ngửi mùi hương lờ mờ trên người cô, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, ánh trăng xuyên qua màn cửa, rọi vào khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, ánh trăng qua khe cửa sổ chiếu rọi lên khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ hiện ra mờ mịt không rõ ràng.

Chu Mộng Chỉ quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn đang say giấc, đôi mắt đỏ của cô phát ra ánh sáng hoàn toàn khác với thường ngày, khuôn mặt xinh đẹp được thay thế bằng một biểu cảm sợ hãi và độc ác: Thiên Tuấn đã thay lòng rồi! Anh ấy không yêu em nữa! Anh ấy không chỉ hôn người phụ nữ khác, bây giờ thậm chí đã bắt đầu chán ghét cơ thể em rồi! Sau này Cố Thiên Tuấn nhất định sẽ bỏ rơi em!

Là ai? Rốt cuộc là ai đã khiến cho Thiên Tuấn thành ra thế này? Rõ ràng mình đã xử lý hết tất cả phụ nữ cản đường rồi mà, tại sao lại xuất hiện thêm một người?

Nghĩ đến đó, Chu Mộng Chỉ bắt đầu thở dồn dập, cô cảm thấy trái tim mình đang bị xé toạc ra, từng tế bào đều đang rên rỉ vì đau đớn. Cô ấy phải gánh vác quá nhiều rồi, cô lợi dụng Chu Hán Khanh làm việc cho mình, cô giấu Cố Thiên Tuấn và Chu Hán Khanh để duy trì những mối quan hệ không chính đáng, cô thậm chí còn để cho Cố Thiên Tuấn gánh vác những lỗi lầm mà không phải do anh ấy gây ra.

Ngày nào cô ấy cũng ngủ không ngon, ngày nào cũng sống trong nỗi sợ, đồng thời tận hưởng vinh hoa phú quý thì cô rất sợ mọi thứ bây giờ sẽ biến thành mây khói.

Chu Mộng Chỉ càng sợ những việc mà bản thân cố gắng hết sức che giấu sẽ bị vạch trần, cô sẽ phải đối mặt với Cố Thiên Tuấn thế nào, phải sống ra sao đây.

86. Chương 86

Tất cả mọi thứ đều quá nặng nề, đè nén khiến Chu Mộng Chỉ không thở nổi, cô luôn lo lắng và nghi ngờ. Chu Mộng Chỉ dường như nhảy cảm đến mức biến thái, ngoài vài giờ ngủ nông, cô dường như rất căng thẳng, trút hết tâm tư để giám sát và điều tra Cố Thiên Tuấn.

Vừa nãy Chu Mộng Chỉ ném được hương nước trái cây từ miệng Cố Thiên Tuấn, còn biểu hiện mất tập trung của Cố Thiên Tuấn, khiến cho thể giới của Chu Mộng Chỉ sụp đổ hoàn toàn!

Tâm trí của Chu Mộng Chỉ không ngừng tưởng tượng ra sau khi chuyện bị bại lộ, cô và Chu Hán Khanh đều chết không có đất chôn thân!

Không! Tuyệt đối không thể! Cô không cam tâm, cô không cho phép xảy ra chuyện như vậy, tuyệt đối không cho phép!

Sau đó, Chu Mộng Chỉ cực kỳ căng thẳng và lo lắng bắt đầu khó thở, lồng ngực từ khi bắt đầu hơi nhức nhối bây giờ trở thành nỗi đau thấu tim gan.

“Là ai? Rốt cuộc là ai? Mình phải giết cô ta, giết cô ta!”

Do đắm chìm trong ảo giác của sự sợ hãi và giận dữ, cơ thể và trái tim Chu Mộng Chỉ vốn dĩ mang bệnh giờ đây bắt đầu không phân biệt được giữa hiện thực và mộng cảnh, cố cứ lẩm bẩm lặp lại câu nói này, sau đó càng ngày càng to tiếng, càng ngày to lên!

“Mộng Chỉ, Mộng Chỉ em sao vậy?” Cố Thiên Tuấn ngay lập tức bị đánh thức bởi những lời nói bậy của Chu Mộng Chỉ, anh lo lắng ôm lấy Chu Mộng Chỉ hỏi

“Là ai? Rốt cuộc là ai? Đau lòng quá, mình phải giết cô ta, giết cô ta!” Chu Mộng Chỉ quần quai trong đau đớn, âm thanh sắc bén và dữ dội.

Cố Thiên Tuấn nhìn Chu Mộng Chỉ phát bệnh, cũng không quan tâm cô đang nói gì, vội bế cô lên và vội vã chạy xuống lầu.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên trong sảnh biệt thự rộng lớn, Cố Thiên Tuấn vừa chạy xuống lầu vừa lo lắng cho Chu Mộng Chỉ đang lẩm bẩm trong đau đớn, hét to: “Hán Khanh! Chị Lý, mau chuẩn bị xe, Mộng Chỉ cảm thấy không khỏe!”

Chu Hán Khanh ở biệt thự bên cạnh đã chạy vào biệt thự trước, sau đó chị Lý cũng vừa khoác áo chạy vào.

Biệt thự Cố Thị vốn rất hiếm người làm bắt đầu luống cuống...

Buổi sáng trong bệnh viện, khắp nơi đều là mùi thuốc khử trùng, Chu Mộng Chỉ nằm trên giường, tuy mắt nhắm lại nhưng thần trí bất ổn.

Trước mặt là một màn sương dày đặc, Chu Mộng Chỉ vung mạnh đôi tay, nhưng màn sương đó vẫn không tan đi.

“Tiểu Mộng, Tiểu Mộng, sao con không về nhà, con có biết là bố nhớ con lắm không?” Giọng nói già nua yếu ớt cất lên bên tai Chu Mộng Chỉ

“Ai? Ông là ai? Mau ra đây!” Chu Mộng Chỉ hoang mang hét to trong màn sương trắng trước mặt.

“Bố là bố con đây! Bố khó khăn lắm mới nuôi con khôn lớn, nhưng sau khi con học đại học, ngoài cho bố ít tiền sinh hoạt thì không bao giờ về nhà thăm bố, con biết là bố nhớ con lắm không?” Giọng nói tiếp tục vang lên, khiến Chu Mộng Chỉ hoảng sợ đến nỗi ngồi bệt xuống đất.

“Không, ông không phải bố tôi, bố tôi chết rồi, không phải là kẻ ăn mày dơ bẩn ở khu ổ chuột như ông!” Chu Mộng Chỉ lắc đầu điên cuồng, lặp lại nhiều lần câu nói đó.

“Tiểu Mộng à, sao con lại trở nên thế này? Nào theo bố về nhà nào! Trở về ngôi nhà mà chỉ có hai bố con mình!” Giọng nói già yếu càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Chính là lúc này, đột nhiên từ trong màn sương bất ngờ xuất hiện một bàn tay phủ đầy đất bẩn và vết chai tím lầy chân của Chu Mộng Chỉ.

“Cút đi, cút đi! Buông tôi ra, buông ra!” Chu Mộng Chỉ hét lên trong sợ hãi, không ngừng run rẩy đôi chân, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay đó được.

“Con vốn dĩ thuộc về nơi bẩn thỉu và lạc hậu đó, bất luận con làm gì thì cũng không thể thoát khỏi, Tiểu Mộng à, chấp nhận đi!” Giọng nói già nua đó bắt đầu cười phá lên, đồng thời càng kéo mạnh đôi chân của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ cảm thấy bản thân không thể nào nhúc nhích được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi tay đó nắm lấy chân mình, từng chút một kéo mình về phía trước.

“Không! Thiên Tuấn! Thiên Tuấn cứu em, cứu em!” Chu Mộng Chỉ hét lên, cô vùng vẫy mạnh mẽ, “Em không muốn trở về nơi nghèo khổ đó, không!”

“Em đang gọi anh sao?”

Chính là lúc toàn thân Chu Mộng Chỉ đang run rẩy nằm trên mặt đất, chân của Cố Thiên Tuấn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Chu Mộng Chỉ, anh nhìn cô từ trên cao tít, giọng nói lạnh lùng.

“Thiên Tuấn, Thiên Tuấn cứu em!” Chu Mộng Chỉ ôm lấy chân của Cố Thiên Tuấn, ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn.

Tuy nhiên, Chu Mộng Chỉ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt Chu Hán Khanh toàn là máu!

Chỉ thấy Chu Hán Khanh trừng mắt lên, sắc mặt tím tái, đôi môi trắng bệch nói: “Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn đã biết mối quan hệ giữa chúng ta rồi, chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể chết cùng nhau!”

Chu Hán Khanh chưa nói xong, chỉ nghe ầm một tiếng, thi thể anh ngã lên người của Chu Mộng Chỉ.

“A!” Chu Mộng Chỉ mở miệng hết to, thì phát hiện bản thân không thể nói thành tiếng được nữa, cô sợ đến mức co giật, muốn đẩy thi thể Chu Hán Khanh ra nhưng thi thể của Chu Hán Khanh rất nặng, cô có đẩy thế nào cũng không đẩy ra được!

“Cứu, cứu với!” Chu Mộng Chỉ mở to miệng, cố gắng phát ra tiếng nói.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ vừa nhìn thấy Cố Thiên Tuấn thì như tóm được chiếc phao cứu sinh, cả người tràn đầy sức sống, cô cố gắng thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy chân mình, rồi không chần chừ đạp lên thi thể của Chu Hán Khanh, bổ nhào đến chân của Cố Thiên Tuấn, khóc lóc: “Thiên Tuấn, cứu em, cứu em!”

Tuy nhiên Cố Thiên Tuấn dứt khoát đẩy Chu Mộng Chỉ ngã sang một bên, anh nhìn Chu Mộng Chỉ nói: “Chu Mộng Chỉ, tôi đã biết hết tất cả những việc cô làm rồi! Tôi sẽ không dễ dàng tha cho cô như vậy đâu!”

“Không! Thiên Tuấn, anh nghe em giải thích, anh nghe em giải thích!” Chu Mộng Chỉ bò về trước điên cuồng, cô muốn nắm lấy chân quần của Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn rút một cây súng ra, anh chĩa vào đầu của Chu Mộng Chỉ: “Chu Mộng Chỉ, cô đi chết đi!”

Cố Thiên Tuấn vừa nói xong thì bóp cò...

“Không!” Chu Mộng Chỉ đang nằm trên giường bệnh bỗng hét lên, cô như con quỉ hét lên một cách thê lương trong phòng bệnh tư rộng lớn sang trọng.

“Mộng Chỉ! Mộng Chỉ em tỉnh lại đi, sao rồi? Em sao rồi?” Cố Thiên Tuấn ở giường bên trông chừng cô, đột nhiên bị những lời nói nhảm nhí của Chu Mộng Chỉ làm cho giật mình tỉnh giấc, anh vội đứng dậy và muốn lay tỉnh Chu Mộng Chỉ.

“Đừng giết em! Đừng giết em!” Chu Mộng Chỉ mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn.

“Thiên Tuấn, đừng giết em!” Chu Mộng Chỉ mồ hôi nhễ nhãi sợ hãi lùi về sau, nhìn Cố Thiên Tuấn khóc sướt mướt.

“Mộng Chỉ em gặp ác mộng à?” Cố Thiên Tuấn vội ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Được chạm vào cơ thể ấm áp thật sự của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ mới bừng tỉnh trở lại, tim cô vẫn đang sợ hãi, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy.

87. Chương 87

“Không sao, đừng sợ, anh luôn ở đây.” Cố Thiên Tuấn ôm lấy Chu Mộng Chỉ mỏng manh, nhẹ nhàng an ủi.

Chu Mộng Chỉ sau khi được Cố Thiên Tuấn an ủi, cảm xúc mới từ từ ổn định, cô đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, ngược nhìn Cố Thiên Tuấn tuấn tú hỏi: “Thiên Tuấn, nếu có một ngày, em phạm phải một lỗi lầm nghiêm trọng, anh sẽ giết em không?”

Cố Thiên Tuấn nhìn biểu cảm sợ hãi của Chu Mộng Chỉ, đột nhiên thắc mắc: Sao Mộng Chỉ lại hỏi như vậy?

“Có không?” Chu Mộng Chỉ nắm chặt cánh tay của Cố Thiên Tuấn, đôi mắt sưng vù của cô cứ run lên, lúc này đây cô trông như một bà lão già nua.

“Không đâu!” Cố Thiên Tuấn lắc đầu chắc chắn, tuy không biết tại sao Chu Mộng Chỉ lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng Chu Mộng Chỉ là người phụ nữ anh yêu trong cuộc đời này.

Nên, bất luận cô làm gì, anh cũng sẽ không làm như vậy.

“Thật không?” Đôi mắt của Chu Mộng Chỉ lại nhóm lên hi vọng.

“Thật mà.” Cố Thiên Tuấn gật đầu hứa.

Ánh mắt của Chu Mộng Chỉ lướt qua khuôn mặt đầy nam tính của Cố Thiên Tuấn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: Sống với Cố Thiên Tuấn gần ấy năm rồi, cô cũng hiểu được tính khí của Cố Thiên Tuấn, anh là người nhất ngôn cửu đỉnh, nên anh bảo không giết mình thì sẽ không giết.

Khi nghe Cố Thiên Tuấn nói ra câu đó thì giống như có được kim bài miễn tử vậy, Chu Mộng Chỉ hoàn toàn yên tâm rồi, cô thả lỏng người ra, lại nằm xuống giường, cảm xúc trên mặt giống như vừa trải qua một kiếp nạn sinh tử vậy.

“Mộng Chỉ, hứa với anh đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, được không? Em như vậy, anh thật sự rất lo.” Cố Thiên Tuấn đắp chăn cho Chu Mộng Chỉ, sau đó hôn lên tay cô.

Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn gật đầu, nhìn thấy anh vẫn quan tâm mình, Chu Mộng Chỉ đã yên tâm phần nào rồi.

“Thiên Tuấn, anh chăm em cả đêm rồi sao?” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn, trong lòng đột nhiên cảm thấy một niềm tự hào trào dậy trong lòng: Quả nhiên, người mà Thiên Tuấn quan tâm nhất vẫn là mình. Những phụ nữ xuất hiện xung quanh Thiên Tuấn đều là những con bọ có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Cố Thiên Tuấn khẽ gật đầu: “Bộ dạng hôm qua của em, thật sự làm anh sợ đó, nên cả đêm anh không chột mắt ở bên cạnh chăm em.”

Cố Thiên Tuấn nói xong thì thở dài: “Mộng Chỉ, bác sĩ bảo em bị viêm cơ tim cấp tính, là do lao lực quá hoặc bị dả kích nên mới như vậy. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mộng Chỉ em nói anh biết được không?”

“Không có gì.” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng lắc đầu phủ nhận, “Chỉ là em qua em gặp ác mộng rồi giết mình tỉnh giấc, sau đó cảm thấy nhức nhối lồng ngực, sợ làm phiền anh nghỉ ngơi nên em cố gắng chịu đựng, ai ngờ đau càng lúc càng đau, nên mới xảy ra chuyện như vậy.”

“Ngốc quá.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Chu Mộng Chỉ, “Lên cơn đau ngực mà sao chịu được? Sau này cảm thấy ở đâu không khỏe thì phải báo anh ngay đấy nhé!”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu chắc nịch, khuôn mặt ồm yếu nở nụ cười hạnh phúc, “Thiên Tuấn, anh có tò mò về giấc mơ đêm qua của em không?”

Cố Thiên Tuấn khẽ cười với Chu Mộng Chỉ: “Ác mộng đâu phải là hiện thực, Mộng Chỉ em đừng quan tâm làm gì, cũng đừng nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi cho tốt, biết không?”

“Nhưng em nằm mơ thấy anh không cần em nữa!” Chu Mộng Chỉ đã bỏ qua rất nhiều tình tiết trong giấc mơ, cuối cùng vào vai người phụ nữ lụy tình bị bỏ rơi.

“Không, anh sẽ mãi mãi ở bên em.” Cố Thiên Tuấn dịu dàng và ân cần nói với Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ ôm lấy Cố Thiên Tuấn, nghe thấy nhịp tim đập của anh, cô cười ngây ngô: Thiên Tuấn, nếu anh vẫn còn yêu em, thì anh là của em, mãi mãi là của em! Không ai có thể cướp đi được, không ai cả!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ bèn ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiên Tuấn nói: “Thiên Tuấn, anh cũng chăm em cả đêm rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, anh ở đây với em.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, cảm thấy có lỗi và nói, “Hình như lâu rồi anh không ở bên em.”

Chu Mộng Chỉ rất xúc động với lời nói của Cố Thiên Tuấn, nếu không phải bây giờ cô có chuyện cần nói ngay với Chu Hán Khanh, thì cô nhất định sẽ để Cố Thiên Tuấn ở bên cạnh.

Nhưng Chu Mộng Chỉ biết, việc cô phải làm bây giờ là giao một số việc cho Chu Hán Khanh, nhờ anh giúp mình diệt trừ hậu họa, chỉ có như vậy thì Cố Thiên Tuấn mới có thể ở bên mình mãi mãi!

“Không sao, chỉ cần biết anh luôn quan tâm em là được.” Chu Mộng Chỉ vuốt ve quai hàm của Cố Thiên Tuấn, dịu dàng nói, “Bây giờ em cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi, anh về nghỉ ngơi đi, không sao đâu, nghỉ ngơi đủ rồi sẽ đến công ty, em không muốn ảnh hưởng công việc của anh. Chỉ cần bảo anh họ ở lại chăm sóc em là được rồi.”

“Nhưng...”

“Không sao mà.” Chu Mộng Chỉ lại mỉm cười với Cố Thiên Tuấn để anh an tâm.

“Thôi được rồi.” Cuối cùng Cố Thiên Tuấn vẫn gật đầu, anh hôn lên trán của Chu Mộng Chỉ, dặn dò, “Nếu có gì nhớ phải gọi ngay cho anh, anh sẽ đến ngay.”

“Biết rồi mà.” Chu Mộng Chỉ trả lời với dáng vẻ hạnh phúc của một người phụ nữ.

“Tối nay anh tan làm sớm đến thăm em nhé.” Cố Thiên Tuấn đứng dậy chỉnh lại bộ vest của mình, cúi đầu nhẹ nhàng nói với Chu Mộng Chỉ.

Và Chu Mộng Chỉ thì ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhìn anh rời đi Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn đi chưa được một lúc thì Chu Hán Khanh lo lắng bước vào, bước chân anh vội vã, giọng nói đầy lo lắng: “Mộng Chỉ, cuối cùng em cũng tỉnh rồi!”

“Không chết được đâu, đừng ngạc nhiên thế!” Chu Mộng Chỉ nằm xuống giường chẳng buồn nhìn Chu Hán Khanh.

Trước sự lạnh nhạt của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh cũng không quan tâm, anh ngồi bên giường của Chu Mộng Chỉ, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô và hỏi: “Rất cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại phát bệnh dạ dày và viêm cơ tim mãn tính?”

“Còn không phải là tại anh sao!” Chu Mộng Chỉ gắt gỏng với Chu Hán Khanh khiến cho Chu Hán Khanh không hiểu gì cả.

“Tại anh?” Chu Hán Khanh không hiểu ý của Chu Mộng Chỉ.

“Còn không phải tại anh làm việc tắc trách! Tôi mới phải lo lắng đến phát bệnh đây!” Chu Mộng Chỉ nói đến đây mới quay sang nhìn Chu Hán Khanh, “Chu Hán Khanh, tôi bảo anh canh chừng Cố Thiên Tuấn, nhưng hôm qua anh ấy lại bên người phụ nữ khác! Thế mà anh lại không hề hay biết sao?”

Chu Mộng Chỉ vừa nghĩ đến hôm qua cô hôn Cố Thiên Tuấn, nếm được hương vị trái cây đó thì khó chịu vô cùng.

“Sao có thể như vậy chứ?!” Chu Hán Khanh có chút bất lực, “Hôm qua Cố Thiên Tuấn đi gặp ba anh em của anh ta, anh ta cũng chủ động nói với em rồi. Hơn nữa Mộng Chỉ em cũng biết mà, Cố Thiên Tuấn đi gặp ba anh em anh ta thì không bao giờ có phụ nữ. Hôm qua anh không thấy có ai đứng bên anh ta cả, chỉ thấy một người nam dìu một người nữ vào trong xe thôi!”

“Tôi không cần biết, Thiên Tuấn đúng là có người khác bên ngoài rồi!” Chu Mộng Chỉ nheo mắt, cô rất tin vào cảm giác của mình.

Chu Hán Khanh nghe Chu Mộng Chỉ nói vậy cũng không biết nên nói gì: “Mộng Chỉ, đừng đa nghi như vậy được không? Anh đây suốt ngày làm việc với Thiên Tuấn, ngoài cô thư ký Susan nam không ra nam nữ không ra nữ bên Cố Thiên Tuấn thì chưa từng thấy qua anh ta nói quá 3 câu với người phụ nữ khác!”

88. Chương 88

“Tôi mặc kệ! Tôi chính là cảm thấy Thiên Tuấn có người phụ nữ bên ngoài rồi! Anh nhất định phải điều tra rõ ràng!” Chu Mộng Chỉ quyết không bỏ qua.

“Nhưng, Cố Thiên Tuấn vốn dĩ không có người nào cả! Chẳng lẽ em bắt anh phải biến ra một người?” Chu Hán Khanh im lặng nhìn Chu Mộng Chỉ, tiếp tục khuyên cô.

“Mộng Chỉ em biết không? Lần trước anh vội hỏi thăm chuyện của Cố Thiên Tuấn với cô gái uống rượu cùng đã gây chú ý với cảnh sát rồi, họ đã lập hồ sơ điều tra! Lâm Kính Trạch và Vương tổng đó đều phát hiện anh theo dõi quá nhiều hành tung của Cố Thiên Tuấn! Mộng Chỉ, em quên rồi à, anh chỉ là giám đốc phòng thị trường mà thôi, dù có mượn danh Cố phu nhân thì cũng không thể nào hỏi quá nhiều chuyện riêng tư của Cố Thiên Tuấn, hiểu không? ”

“Nhưng, đúng là tôi cảm thấy Thiên Tuấn có người ở bên ngoài!” Chu Mộng Chỉ nhấn mạnh một cách nghiêm túc, “Hán Khanh, anh phải tin tôi, cảm giác của tôi không sai đâu.”

“Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh thở dài nói, “Em nhạy cảm quá rồi, coi như anh xin em đấy, đừng suy nghĩ những chuyện vô vẩn nữa, nghỉ ngơi cho tốt được không?”

“Không được!” Chu Mộng Chỉ lập tức ngắt lời Chu Hán Khanh, cô nắm chặt tay của Chu Hán Khanh nói, “Hán Khanh, anh có biết là tôi có thể đạt được vị trí ngày hôm nay khó khăn thế nào không? Tôi không thể thua! Thật sự không thể thua!”

Nhìn thấy khóe mắt đỏ hoe của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh lập tức mềm lòng, anh nắm tay Chu Mộng Chỉ, nghiêm túc nói: “Mộng Chỉ, anh biết em đang lo sợ cái gì. Nhưng cũng xin em hãy tin anh, anh luôn ở bên cạnh em, anh cũng sẽ không để việc em lo lắng xảy ra, anh chỉ muốn xin em, đừng vì những ảo tưởng của mình mà hành hạ bản thân được không?”

“Vậy anh hứa với em, điều tra xem Cố Thiên Tuấn có phải là có người phụ nữ bên ngoài không?” Chu Mộng Chỉ nhìn vào đôi mắt của Chu Hán Khanh.

“Mộng Chỉ, những người xung quanh Cố Thiên Tuấn có thể mua chuộc được thì sẽ cố gắng mua chuộc hết, nhưng họ cũng chưa bao giờ bảo Cố Thiên Tuấn có liên lạc với người phụ nữ khác!” Chu Hán Khanh đau lòng vì sự cố chấp mê muội của Chu Mộng Chỉ, lại đau khổ vì sự bất lực của bản thân.

“Vậy thì mua chuộc cả Cao Lỗi và Susan!” Chu Mộng Chỉ đột nhiên buông tay Chu Hán Khanh ra, hàm răng trắng cắn chặt đôi môi nhợt nhạt, “Họ đều là trợ lý riêng của Thiên Tuấn, thường thời gian bên Thiên Tuấn cũng dài nhất! Nhất định họ sẽ biết hành tung của Thiên Tuấn!”

“Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh lên giọng, “Em nên biết là, Cao Lỗi theo Cố Thiên Tuấn 6 năm rồi, và Susan cũng khoảng 3 năm rồi, lòng trung thành của họ đối với Cố Thiên Tuấn em cũng nhìn ra mà? Nếu chúng ta ngang nhiên mua chuộc họ, em có đảm bảo là họ không quay lại cắn chúng ta không, họ sẽ đi nói với Cố Thiên Tuấn là chúng ta đang theo dõi anh ta?”

“Vậy thì cho họ nhiều tiền hơn nữa!” Đôi mắt Chu Mộng Chỉ rưng rưng nước mắt bây giờ đỏ chót, “Trên đời này, không có chuyện gì là tiền không giải quyết được! Nếu giải quyết không được tức là tiền chưa đủ! Hãy để họ ra giá đi, chúng ta sẽ trả cho họ!”

“Mộng Chỉ, em phải làm thế thật sao?” Chu Hán Khanh ấn vào huyết thái dương đang nhức nhối của mình, “Khoan nói những cái khác, lỡ như Cao Lỗi và Susan không ham tiền, và một lòng trung thành với Cố Thiên Tuấn, vậy thì chuyện chúng ta mua chuộc họ, Cố Thiên Tuấn chắc chắn sẽ biết. Đến lúc đó, em mới thật sự mất đi anh ta, việc mà em lo sợ mới thật sự thành hiện thật! Mộng Chỉ, em thật sự muốn nhìn thấy việc này xảy ra sao?”

Chu Mộng Chỉ nghe thấy những lời của Chu Hán Khanh liên sừng sờ một lát, sau đó bật khóc: “Nhưng, nhưng em phải làm sao đây! Hán Khanh, em sợ! Em thật sự sợ!”

“Mộng Chỉ, đừng khóc!” Chu Hán Khanh vội bước tới vòng tay qua Chu Mộng Chỉ, anh dùng tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Chu Mộng Chỉ, giọng nhẹ nhàng đi rất nhiều, “Mộng Chỉ, tuy anh không dám thừa nhận, nhưng anh thấy những năm nay Cố Thiên Tuấn thật sự đối xử với em rất tốt. Ngoài

cái lần sau khi rượu vào và xảy ra quan hệ với cô gái tiếp rượu đó ra, thì không còn làm chuyện gì có lỗi với em cả.”

Chu Hán Khanh thờ dài, tiếp tục nói: “Hơn nữa sau lần quan hệ bất chính đó, anh ấy cũng đã chủ động nói với em rồi, và cũng được em tha thứ rồi. Mộng Chỉ, nếu như anh ấy làm việc gì có lỗi với em, khiến em đau lòng, thì anh nhất định sẽ còn lo lắng hơn em, khó chịu hơn em! Vì vậy, tuy anh không cam lòng, nhưng anh cũng phải khuyên em một câu, sống cho tốt, chăm sóc sức khỏe cho tốt, hãy vui vẻ làm bà Cố của em đi, như vậy thì những chuyện mà em lo lắng sẽ không xảy ra nữa!”

“Thật không?” Chu Mộng Chỉ chớp mắt, một dòng nước mắt tuôn ra.

“Thật, anh bảo đảm.” Chu Hán Khanh gật đầu, “Còn nữa, anh hứa với em, nhất định sẽ điều tra Cố Thiên Tuấn, em có thể hứa với anh đừng suy nghĩ lung tung nữa không?”

“Được.” Cuối cùng Chu Mộng Chỉ cũng gật đầu, có thể do cô quá đa nghi, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh, nếu Chu Hán Khanh đã hứa với mình sẽ đi điều tra, cô cũng có thể yên tâm một chút.

Chu Hán Khanh xoa đầu Chu Mộng Chỉ, anh có tính toán riêng cho bản thân: Tuy trước mặt anh hứa với Chu Mộng Chỉ, nhưng anh sẽ không làm thế. Những năm nay Mộng Chỉ vì không thể có con nên càng lúc càng sợ Cố Thiên Tuấn sẽ rời xa cô, nên cô càng ngày càng suy tính thiệt hơn.

Nhưng Chu Hán Khanh tự nhận bản thân mình tỉnh táo, anh biết có những chuyện càng truy cứu sẽ càng không có lợi. Lòng người ở xã hội hiện tại rất phức tạp, anh điều tra Cố Thiên Tuấn xong có thể phía sau có người vì lợi ích mà báo với Cố Thiên Tuấn.

Những chuyện như vậy một khi xảy ra, anh và Chu Mộng Chỉ mới thật sự muôn đời không thể trở mình được. Cho nên bây giờ, anh chỉ có thể giả vờ hứa với Chu Mộng Chỉ đi điều tra, thực tế thì án binh bất động.

Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ đang run rẩy trong vòng tay ta, thì thở phào nhẹ nhõm...

**

Tối qua, sau khi Tô Thanh Dương đưa An Điềm về nhà thì không vội về. Anh lo An Điềm uống say không ai chăm sóc sẽ xảy ra chuyện không hay.

Vì vậy, Tô Thanh Dương đã ở lại chăm sóc cho An Điềm say rượu cho đến tận nửa đêm, An Điềm an giấc. Mà Tô Thanh Dương thì không biết nghỉ ngơi ở đâu, nên ngồi bên giường của An Điềm, mượn ánh trăng lấp lờ đó ngắm nhìn gương mặt đang say giấc của An Điềm.

Tô Thanh Dương thở dài: Căn hộ mà An Điềm sống quá nhỏ, dường như chỉ đủ cho một người, lúc anh vừa vào phòng, do không quen thuộc nơi đây, nên va phải rất nhiều đồ, khiến anh quỳnh quáng cả lên.

Vô tình, Tô Thanh Dương làm rớt một khung tranh gỗ, Tô Thanh Dương cầm lên xem, đó là một tấm hình đã cũ rồi, trong ảnh có một bé trai rất đáng yêu, cậu ấy nằm trong vòng tay của An Điềm, 2 người ngồi trên bãi cỏ xanh với nụ cười ngập tràn hạnh phúc trên khuôn mặt.

Đứa bé trai đó chính là con của An Điềm. Tô Thanh Dương nghĩ.

Nhưng, đứa trẻ này sao không sống cùng An Điềm?

89. Chương 89

Tô Thanh Dương nghĩ đến đây, lại đưa mắt đến khuôn mặt của An Điềm, anh đưa tay chạm nhẹ vào má của: An Điềm, rốt cuộc trước đây em đã trải qua những gì?

Cứ như vậy, đêm trôi qua, Tô Thanh Dương cũng ngủ thiếp đi bên giường của An Điềm.

Cuối cùng mặt trời cũng mọc chiếu sáng khắp nơi, An Diễm say giấc cả đêm dần mở mắt ra, cô đưa tay ôm trán, cảm thấy đau đầu không thể chịu được.

An Diễm ngồi dậy thì phát hiện một người đàn ông đang nằm ở giường bên.

“A!” An Diễm sợ hãi lùi lại, giọng có hơi to nên làm Tô Thanh Dương đang ngủ thức giấc.

Tô Thanh Dương dụi mắt, ngẩng đầu lên nhìn An Diễm, khí sắc lúc tỉnh dậy cũng khá tốt: “An Diễm, cô dậy rồi à?”

Khi nhìn thấy Tô Thanh Dương, An Diễm không thể không ngạc nhiên hỏi: “Tô, Tô tổng, sao anh lại ở đây?”

Tô Thanh Dương cười với An Diễm và hoạt động đôi vai bị tê cứng: “Tôi qua tôi đưa cô về nhà, thấy cô say bí tử sợ cô xảy ra chuyện nên ngồi đây canh cả đêm. ”

Nghe Tô Thanh Dương nói như vậy, An Diễm trong một lúc không biết nên nói gì.

“Cảm ơn Tô tổng.” An Diễm né khỏi ánh mắt của Tô Thanh Dương, cô cúi mặt xuống, liếc nhìn quần áo của mình, tuy cô tin vào nhân phẩm Tô Thanh Dương, nhưng An Diễm vẫn không thể không nhìn, dù sao thì cũng là cô nam quả nữ cùng chung một phòng cả đêm mà.

Cũng may, trên người cô vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, chỉ có áo khoác được cởi ra.

“Hôm qua cô nôn đó, nên tôi cởi áo khoác cô ra.” Tô Thanh Dương chủ động giải thích.

“Cảm ơn anh, Tô tổng. ” An Diễm ngại ngần đứng dậy, có chút lúng túng.

“Đói không? Tôi đi mua đồ ăn sáng cho cô.” Tô Thanh Dương cũng đứng dậy, nhưng không hề có ý rời khỏi.

“Không cần đâu! Không cần đâu!” An Diễm vội xua tay đi, cô lùi một bước cố gắng giữ khoảng cách với Tô Thanh Dương.

Tuy An Diễm biết tấm lòng của Tô Thanh Dương đối với mình, nhưng cho đến nay thì Tô Thanh Dương vẫn chưa bày rõ, nên bề ngoài, hai người vẫn chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Hôm qua Tô Thanh Dương đưa mình về nhà, còn canh chừng mình cả đêm, bây giờ lại muốn mua đồ ăn sáng cho mình, thế này thật sự rất khó xử!

An Diễm ghét người khác ngấm yêu mình, cũng không có phép bản thân lãng phí thời gian yêu đương với người không thích. Vốn dĩ cô cho rằng, hôm đó sau khi mình đã nói ra chuyện quá khứ cho Tô Thanh Dương biết thì anh ta sẽ lặng lẽ rời xa mình, và Tô Thanh Dương đích thật đang vừa bắt đầu làm như vậy.

Nhưng ai biết được, Tô Thanh Dương bây giờ lại bắt đầu hỏi han ân cần!

An Diễm hít một hơi thật sâu, cảm thấy bản thân vẫn là nên nói ra rõ ràng, cô ngẩng đầu lên nhìn Tô Thanh Dương, nói: “Tô tổng, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ ở công ty mà thôi, sao có thể làm phiền một tổng giám đốc như anh mua đồ ăn sáng chứ. Vì thế, Tô tổng, sau này chúng ta giữ khoảng...”

“An Diễm!” Tô Thanh Dương ngắt lời của An Diễm, anh không muốn nghe những lời An Diễm từ chối nữa, thời gian trôi qua, anh càng hiểu rõ trái tim của mình: Kết hôn rồi thì sao? Ly hôn có con rồi thì sao? Anh thích An Diễm, thích đấy! Ai anh cũng có thể gạt được, chỉ là không gạt được trái tim mình, vì vậy, anh còn chần chờ gì nữa chứ?

Nghĩ đến đây, Tô Thanh Dương bước đến trước mặt An Diễm, đôi mắt anh lướt qua khuôn mặt trơn láng trắng nõn nã của An Diễm, yết hầu bất giác cử động, từ lúc nghe chuyện An Diễm kết hôn ly hôn còn có con, thì anh cũng chưa bao giờ nhìn cô như thế này!

Khuôn mặt của An Diễm rất đẹp, ngũ quan quyến rũ, lại mang theo thần thái chân thành và thuần khiết, đây chính là sức hấp dẫn mà cả con người cô tỏa ra.

Cô có tài lại cố gắng, có cũng chung sở thích với anh, lại tâm linh tương thông, Tô Thanh Dương cảm thấy, An Diễm là người phụ nữ duy nhất có thể cộng hưởng cùng anh về mặt tinh thần.

Do đó, nếu bản thân có cảm giác với An Diễm thì sẽ không vì quá khứ của cô mà kìm nén bản thân mình.

Hơn nữa, An Điềm đã trải qua những chuyện như thế, càng cần được yêu thương bảo vệ hơn nữa, anh sẽ không để An Điềm phải chịu khổ như trước đây nữa.

“An Điềm, anh có chuyện muốn nói với em.” Tô Thanh Dương đặt đôi tay lên vai của An Điềm, nói với thần sắc trịnh trọng, “Thật ra, anh thích...”

“Tô tổng, anh đừng nói!” An Điềm vội cúi đầu xuống và lùi một bước, cô nhìn đôi chân đang mang dép của mình và nhẹ nhàng lặp lại, “Tô tổng, anh đừng nói...”

“An Điềm, thật ra em rất hiểu ý của anh đúng không? ” Tô Thanh Dương không ngờ, An Điềm lại từ chối mình như thế, rõ ràng anh đã lấy hết can đảm ra đối xử với An Điềm rồi, nhưng tại sao cô vẫn né tránh?

Tô Thanh Dương không cam tâm, cũng không tin rằng An Điềm không có cảm giác với mình, anh tiến lên một bước, lần nữa tiến sát về phía An Điềm.

“Tô tổng anh đừng qua đây!” An Điềm kích động lùi một bước, cô ấy bây giờ có chút ngượng ngùng, nhưng rất lý trí: Giữa mình và Tô Thanh Dương không thể nào được!

Một người là nhân viên nhỏ nhoi từng ly hôn có con và không hề có bất kỳ bối cảnh gia đình nào, người kia là thiếu gia được công ty kỳ vọng rất nhiều, giữa họ không môn đăng hộ đối, không có lời chúc phúc của cha mẹ, nếu hai người miễn cưỡng đến với nhau, kết cục sẽ rất bi thương.

Vì An Điềm đã trải qua những chuyện với Cố Thiên Tuấn, cô thật sự không dám, cô không dám lần nữa bất chấp tất cả để theo đuổi tình yêu mãnh liệt.

Vả lại, lòng cô đã nguội lạnh rồi, cô cũng sẽ không thích ai như Cố Thiên Tuấn, không thích bất kỳ ai nữa. An Điềm bây giờ chỉ muốn làm việc thật tốt, nuôi nấng An An thật tốt, sau đó sống cuộc sống bình yên.

“Tô tổng, giữa chúng ta không thể nào đâu.” Lúc này đây An Điềm suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng dũng cảm nói ra lời nói từ tận đáy lòng với Tô Thanh Dương.

“Tại sao không thể!”

Tuy Tô Thanh Dương và An Điềm bằng tuổi nhau, nhưng Tô Thanh Dương luôn chuyên tâm thiết kế trang phục, và có một tình yêu mãnh liệt, anh cho rằng thích thì phải đấu tranh giành lấy, bất luận phía trước có bao nhiêu khó khăn gian nan.

Do đó, Tô Thanh Dương không hiểu sự phản kháng của An Điềm, anh rõ ràng cũng cảm nhận được, khi An Điềm lần đầu gặp mình cô ấy cũng từng rung động mà!

“Vì anh là Tô Thanh Dương, tôi là An Điềm.” An Điềm nói ra câu này một cách nhạt nhòa, “Giữa chúng ta có khoảng cách quá lớn, có quá nhiều sự khác biệt.”

“Khoảng cách có lớn cách mấy cũng có thể thu hẹp lại, An Điềm à, rốt cuộc em đang sợ hãi điều gì?” Tô Thanh Dương càng nói càng kích động, đôi bàn tay lần nữa tóm lấy bờ vai của An Điềm.

“Tô Thanh Dương, anh không hiểu đâu.” Lần này An Điềm không gọi Tô Thanh Dương Tô tổng, cô cúi đầu bất lực, lặng lẽ giã khỏi bàn tay của Tô Thanh Dương.

“Anh không hiểu, vậy thì An Điềm, em nói thẳng ra cho anh biết tại sao lại từ chối anh đi?” Tô Thanh Dương nhìn thấy An Điềm hai lần đều giã khỏi tay mình thì không tiến lên nữa, anh chỉ nhìn chằm chằm vào An Điềm, vẻ mặt hiền hậu mơ màng và khó hiểu, còn có cả bi thương và thất vọng.

“Có một số chuyện không nhất định phải nói ra.” An Điềm lắc đầu nhẹ, không nhìn Tô Thanh Dương nữa và nói, “Tô tổng, tôi mệt rồi, có thể cho tôi nghỉ ngơi một mình chốc lát không?”

90. Chương 90

Tô Thanh Dương cảm thấy lồng ngực thổn thức, toàn thân không còn sức, anh trước giờ luôn hăm hở, bỗng nhiên kiệt sức, hoặc vì thiếu kinh nghiệm yêu đương, anh càng lúc càng không hiểu An Điềm đang nghĩ gì.

Tuy nhiên bất luận trong lòng An Điềm nghĩ gì, thì sự thật đã bày ra trước mắt rồi: An Điềm đã từ chối anh.

Tô Thanh Dương nhìn An Điềm, cổ họng hơi đau, anh nói từng chữ: “Được rồi, có lẽ anh thật sự không hiểu, hoặc có lẽ chúng ta không hợp nhau thật.”

Khi nghe những lời phân chia rõ ranh giới của Tô Thanh Dương thì An Điềm không nói gì cả, vẫn chỉ nhìn đi chỗ khác.

Tô Thanh Dương cười khổ, anh nhìn An Điềm lùi lại một bước, sau đó không do dự quay người bước ra khỏi cửa.

Một tiếng “rầm” đóng cửa vang lên, An Điềm giờ đây mới ngẩng đầu nhìn vào nơi Tô Thanh Dương đã rời đi.

Ván cửa kém chất lượng của căn hộ lung lay nhẹ nhẹ, rung chuyển khiến cho bức tường bị bong tróc ra rớt xuống đất.

An Điềm nhẹ nhàng thở một hơi, ngã xuống ghế sofa một cách bất lực, cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, bắt đầu thả lỏng mình: Tuy đã từ chối Tô Thanh Dương, nhưng An Điềm biết bản thân làm đúng.

Việc từ chối bây giờ chính là vì bình yên cuộc sống sau này!

“Cộc cộc...”

An Điềm chưa thả lỏng hoàn toàn thì tiếng gõ cửa truyền đến.

“Ai vậy!” An Điềm thở dài, đứng dậy khỏi giường một cách uể oải, sau khi mở cửa, chỉ thấy bà chủ nhà đứng ở cửa với vẻ mặt táp chuyện.

“Cãi nhau rồi sao?” Bà chủ nhà hào hứng hỏi.

An Điềm trơ mắt làm ngơ không trả lời.

“Bạn trai đầu tiên của cô đã không đến tìm cô nữa rồi. Vì vậy bây giờ không dễ gì tìm được bạn trai mới thì nên nhường một chút.” Bà chủ nhà ân cần chỉ bảo.

An Điềm vẫn không nói gì, lại trơ mắt ra nhìn chị ta.

“Lẽ nào cô không thích người đàn ông đàn ông lúc này, mà thích người lần trước qua đêm ở nhà cô sao?” Bà chủ nhà liếc nhìn An Điềm hỏi tới tấp.

“Rầm”!

An Điềm không nói một lời thì đóng sầm cửa lại, tiếp tục trở về giường của mình.

Tuy nhiên, một lúc sau thì điện thoại trên bàn reo lên, An Điềm bực mình hỏi: “Ai thế! Sáng sớm thế này!”

“An Điềm cô còn muốn làm trợ lý của tôi không vậy? Bây giờ tôi đã bắt đầu quay rồi, cô vẫn còn chưa đến là sao!” Đầu dây bên kia là giọng Lâm Hiểu Hiểu đang giận dữ hét lên.

“A?” An Điềm liền phản ứng trong giây lát, lập tức ngồi dậy, “Xin lỗi cô Lâm, xin hỏi cô đang ở đâu? Tôi sẽ đến ngay!”

Lâm Hiểu Hiểu gắt gỏng nói địa chỉ cho An Điềm xong thì cúp máy, và ra lệnh An Điềm phải đến trong vòng nửa giờ nữa.

An Điềm đặt điện thoại xuống thì vỗ vào đầu cho tỉnh táo: Bản thân bây giờ không còn là nhà thiết kế thời trang nữa, mà là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, nên phải theo Lâm Hiểu Hiểu làm việc, bất luận đó có phải là thời gian đi làm hay không!

An Diễm nhìn trời than mệnh khổ thì lập tức đứng dậy, bắt đầu vệ sinh cá nhân đánh phấn, sau đó vội vã chạy đến địa chỉ của Lâm Hiểu Hiểu với tốc độ nhanh nhất có thể.

Mười phút trước, An Diễm vẫn còn đau đầu vì chuyện của mình và Tô Thanh Dương, bây giờ thì xoay vòng vòng với cuộc sống cơm áo.

Vì thế, cuộc sống làm gì có quá nhiều nỗi buồn như vậy, cố gắng kiếm tiền, sống thật tốt đó mới là chân lý cuộc sống.

An Diễm thở hổn hển, chạy nước rút đến địa chỉ của Lâm Hiểu Hiểu.

“Sao trễ vậy!” Lâm Hiểu Hiểu ngồi trên chiếc ghế đã được chuẩn bị, bên cạnh còn có một trợ lý đang cầm dù, và một người khác nữa đang trang điểm cho Lâm Hiểu Hiểu.

“Xin lỗi, thực sự xin lỗi!” An Diễm vội xin lỗi Lâm Hiểu Hiểu, đều trách tội qua cô uống quá chén, quên mất hôm nay còn có việc phải làm.

Lâm Hiểu Hiểu không nói gì, chỉ nhếch môi nói: “Mang nước qua đây cho tôi!”

An Diễm vội nhìn quay một vòng, phát hiện bên cạnh bàn có một chiếc ly giữ nhiệt khá đắt tiền, An Diễm cảm thấy một người kiêu ngạo và không có tâm cơ như Lâm Hiểu Hiểu chắc sẽ thích màu hồng, nên đoán cái ly giữ nhiệt đó chính là của Lâm Hiểu Hiểu, nên cô mang nó qua đây.

“Của cô Lâm đây.” An Diễm đưa cái ly qua.

An Diễm đã tìm được chính xác cái ly của cô mà không cần cô nói, điều này khiến cho Lâm Hiểu Hiểu có chút thất vọng, cô vốn mong An Diễm sẽ lấy nhầm, cô sẽ mượn cơ mắng cô một trận! Ai ngờ An Diễm trong nháy mắt là nhìn ra! Thật là bực mình!

Lâm Hiểu Hiểu im lặng cầm cái ly mà An Diễm đưa qua rồi lại đặt xuống. Cô quay đầu qua một bên, không nhìn An Diễm: Vốn dĩ tôi không ghét cô, nhưng anh Tô đối tốt với cô quá, nên tôi không muốn đối tốt với cô nữa!

An Diễm đứng bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu, nhìn thái độ của Lâm Hiểu Hiểu đối với mình cũng hiểu rằng cô đang ra oai!

Nhưng ngành nào cũng có những lúc phải chịu uất ức! An Diễm chỉ cười và không quan tâm.

Nhưng, đối mặt với chuyện Lâm Hiểu Hiểu phải quay từ tờ mờ sáng thế này, An Diễm cũng hơi thắc mắc, tội qua cô uống rất nhiều rượu, sáng nay lúc thức dậy, đầu rất đau. Hôm qua Lâm Hiểu Hiểu cũng uống không ít rượu, tại sao cô ta không sao cả? Còn quay hình sớm thế này.

Đang lúc An Diễm đang thắc mắc thì Lâm Hiểu Hiểu tháo kính râm xuống

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm không nhịn được cười, nếu bảo cô chỉ uống say rồi đau đầu, thì Lâm Hiểu Hiểu càng khoa trương hơn, con mắt sưng cả lên, đôi mắt hai mí xinh đẹp trở thành một mí, viền mắt cũng thâm đen.

Lúc này Lâm Hiểu Hiểu còn ngáp một cái, thoát nhìn là biết cô chưa nghỉ ngơi đủ rồi.

“Cô Lâm, hay là chúng ta nghỉ một chút, tôi thấy tinh thần cô không được tốt, dù sao đoàn làm phim cũng không dám nói gì đâu!” Thợ trang điểm đã cố gắng rất lâu nhưng cũng không thể nào che đi quang âm của Lâm Hiểu Hiểu.

“Đùa à!” Lâm Hiểu Hiểu trợn mắt nhìn thợ trang điểm, “Đây đều đã được lên kế hoạch cả rồi, chỉ vì mình tôi làm làm trì hoãn tiến độ cả đoàn sao, không được!”

“Đúng đúng, cô Lâm đúng là người mẫu tận tâm với nghề” Đề xuất của thợ trang điểm vốn định tăng bốc, không ngờ bị phản tác dụng, nên đành ngượng ngập không nói chuyện, và tiếp tục trang điểm nghiêm túc cho Lâm Hiểu Hiểu.

Thật ra Lâm Hiểu Hiểu cũng đủ đau đầu rồi, vốn dĩ việc quay hình hôm nay đều đã chuẩn bị xong xuôi cả, cô nên chuẩn bị tinh thần cho tốt để có trạng thái tốt tiến hành công việc.

Nhưng hôm qua khi cô vừa thấy Tô Thanh Dương thì đã quên hết tất cả, còn xúi giục An Điềm gọi Tô Thanh Dương ra ngoài chơi, kết quả là hôm qua vô cùng xấu hổ, còn phát hiện ra anh Tô đối xử đặc biệt với cô trợ lý An Điềm của mình.

Thật ra, hoạt động quay hình của Lâm Hiểu Hiểu rất nhẹ nhàng, cũng không cần An Điềm giúp đỡ, nếu là lúc bình thường thì cô đã để cho An Điềm ở nhà nghỉ ngơi.

Nhưng An Điềm được Tô Thanh Dương chăm sóc như vậy, cô phải khiến cho An Điềm mệt đến sống dở chết dở! Cô phải để An Điềm hiểu rằng, người nào có ý đồ tiếp cận anh Tô thì đều là kẻ thù của cô!

“Cô!” Lâm Hiểu Hiểu tựa vào ghế, đưa tay chỉ về phía An Điềm và bắt đầu ra lệnh.

91. Chương 91

“Sao thế cô Lâm?” An Điềm vội hỏi.

“Tôi hơi chóng mặt, đi mua giúp tôi ly cà phê cho tỉnh táo!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Điềm nói một cách khiêu khích.

An Điềm biết trợ lý là bị sai vặt, nên khi nghe câu nói này cũng không có cảm thấy làm sao cả, cô gật đầu, quay người đi mua cà phê cho Lâm Hiểu Hiểu.

Nhưng An Điềm vừa bước về trước một bước thì lại quay người sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu khuyên chân thành: “Cô Lâm, sáng uống cà phê dễ bị đau bụng, cô ăn sáng chưa? Hay là tôi mua cháo cho cô!”

Dù gì thì An Điềm cũng đã là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu rồi, và thông qua tiếp xúc với Lâm Hiểu Hiểu cũng thấy rằng bản tính của Lâm Hiểu Hiểu không xấu, vì lý do này nên An Điềm vẫn chân thành khuyên cô một câu.

An Điềm vừa nói xong, Lâm Hiểu Hiểu lập tức nhíu mày: An Điềm này lại quan tâm đến mình thế, vừa này cô đối xử với An Điềm cáu gắt như thế, người ngốc cũng cảm giác được mà.

Nhưng An Điềm thì sao, giống như không có chuyện gì cả, còn nhắc nhở mình uống cà phê để bị đau bụng! Thật ra, Lâm Hiểu Hiểu vốn không muốn uống cà phê, cô nói như vậy chỉ muốn đi An Điềm làm việc.

Tuy nhiên bây giờ An Điềm nói ra câu này, ngược lại Lâm Hiểu Hiểu có chút ngại ngùng.

“Cô Lâm, được không?” Thấy Lâm Hiểu Hiểu không nói chuyện, An Điềm lại hỏi, “Nếu cô thật sự muốn uống cà phê thì tôi đi mua cà phê cho cô. Nhưng tôi cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên ăn cháo.”

Nghe những lời của An Điềm thì ý định manh nha làm khó An Điềm của Lâm Hiểu Hiểu cũng lung lay, cô quay đầu lúng túng nói: “Nói nhiều quá, mua cháo thì mua cháo!”

Khi nghe Lâm Hiểu Hiểu nghe lời mình, An Điềm cười nhẹ: “Xin hỏi cô Lâm thích ăn cháo gì?”

“Cô mua gì thì mua đi!” Lâm Hiểu Hiểu vẫn không muốn nhìn An Điềm, định bụng sẽ làm khó An Điềm? Bây giờ sao thành ra nghe lời cô ta thế này?!

An Điềm cũng không để ý đến dáng vẻ hực hắc của Lâm Hiểu Hiểu liền quay người đi.

Kết quả An Điềm vẫn chưa đi được hai bước thì giọng nói của Lâm Hiểu Hiểu vang lên từ phía sau: “Này!”

“Sao thế?” An Điềm quay lại nhìn Lâm Hiểu Hiểu hỏi.

“Cô quên mang tiền!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì quăng ví tiền cho An Điềm. Cô vốn định để An Điềm tự móc tiền túi, sau đó bản thân giả vờ lơ đi. Nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại nghĩ, cô đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn trang sức Lâm Thị, hà tất làm những trò này, nên cuối cùng cô đưa tiền cho An Điềm.

An Điềm đưa tay ra bắt lấy ví tiền, rồi đi với một nụ cười.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn bóng dáng của An Điềm, vẻ mặt tiu nghỉu: Ôi, trước giờ mình luôn thân thiện đối xử với người khác, bây giờ sao lại cố tình làm khó người ta, thật là mệt tim!

Đợi khi An Điềm mua cháo về thì Lâm Hiểu Hiểu đã bắt đầu quay hình, làm người mẫu diễn viên cũng không dễ chút nào, bây giờ đã là cuối thu rồi, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn phải mặc quần ngắn quay hình.

Lâm Hiểu Hiểu quay hình về bộ thời trang mùa hè của Tô Thị, kinh doanh trái mùa cũng là một chiến lược của Tô Thị, chỉ vất vả cho Lâm Hiểu Hiểu phải ăn mặc mát mẻ tươi cười trước ống kính giữa trời thu lạnh lẽo thế này.

Khi Lâm Hiểu Hiểu hoàn thành xong động tác cuối cùng của nhóm này, đạo diễn hô “Cắt” tức là mọi người trong đoàn có thể nghỉ ngơi một chút.

Hai trợ lý khác bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu lập tức khoác áo lên cho Lâm Hiểu Hiểu, Lâm Hiểu Hiểu cũng nhanh chóng mặc thật kín, đôi lúc giậm chân, trông có vẻ rất lạnh.

An Điềm nhìn thấy thế vội tiến về trước nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Cháo đến đây, vào xe ăn một tí nhé.”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Điềm rồi nhìn vào hộp cháo, cuối cùng cúi đầu xuống đi vào xe với An Điềm.

Trên xe có hệ thống sưởi ấm, Lâm Hiểu Hiểu đỡ hơn chút rồi, cô cởi chiếc áo khoác ra, cũng không nói gì, đưa tay đón lấy hộp cháo từ trong tay An Điềm.

Lâm Hiểu Hiểu mở hộp ra, nhìn thấy cháo đậu đỏ với màu sắc và hương vị hấp dẫn trong hộp, khiến cho Lâm Hiểu Hiểu nuốt nước bọt: Tối qua say khướt rồi, sáng nay lại phải quay hình không kịp ăn sáng, hộp cháo đậu đỏ này giống như là trong tuyết đưa than, đã cứu chiếc bụng đói meo của Lâm Hiểu Hiểu.

Tuy nhiên Lâm Hiểu Hiểu vừa định ném thử một chút cháo đậu đỏ thì An Điềm vội ngăn lại: “Khoan, đợi chút...”

“Sao thế?” Lâm Hiểu Hiểu không hài lòng nhìn An Điềm: Vừa nãy bị gió lạnh thổi lâu như thế rồi vẫn không cho người ta ăn đồ nóng vào sao?

An Điềm chỉ vào hộp cháo nói: “Hình như hơi nóng.”

Lúc này Lâm Hiểu Hiểu mới cẩn thận nhìn vào hộp cháo đậu đỏ này, phát hiện thấy khói nghi ngút, trông có vẻ rất nóng. Nếu An Điềm không nhắc chắc là đôi môi của Lâm Hiểu Hiểu đã bị phỏng rộp lên vì nóng!

Lâm Hiểu Hiểu nhìn hộp cháo đậu đỏ nóng hổi, lại nhìn vẻ mặt tốt bụng tốt tính của An Điềm đột nhiên không hồn giận nữa!

“Không ăn nữa!” Lâm Hiểu Hiểu đặt cháo đậu đỏ lên một cái bàn nhỏ, sau đó tự đối diện mình.

Lâm Hiểu Hiểu nhếch môi, đôi mắt tròn xoe của cô trợn lên, cô thật sự càng nghĩ càng tức: Sao bản thân lại vô dụng thế này, vốn dĩ sáng nay gọi An Điềm đến để bày bả cô ta! Ai bảo anh Tô quan tâm cô ta như vậy chứ! Nhưng An Điềm này cũng thật là, mình đi cô ta như vậy mà cô ta vẫn rất tốt bụng, khiến cho mình cảm thấy ngượng quá!

An Điềm cũng không biết là mình đã làm gì không phải lại chọc giận Lâm Hiểu Hiểu rồi, nên đành im lặng không nói gì cả.

Kết quả chưa đến mười phút, Lâm Hiểu Hiểu hai tay gác cằm, giận dữ rồi lại sầu muộn!

An Điềm ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì không hiểu chuyện gì cả: Tâm trạng của Lâm Hiểu Hiểu này rốt cuộc như thế nào? Vừa nãy còn tức giận, bây giờ lại trở thành cô công chúa u sầu rồi!

“Ôi...” Lâm Hiểu Hiểu thở dài, cô nhìn xuống, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc: Thật ra, An Điềm hình như không có làm gì cả, đều là anh Tô đối tốt với An Điềm mà, với lại An Điềm cũng không quyến rũ anh Tô.

Hơn nữa, bây giờ anh Tô cũng không có bạn gái, An Điềm nếu thích anh Tô theo đuổi cô thì cũng không có gì sai. Chỉ là do mình thích anh Tô nên xem cô ấy là người xấu.

Nghĩ đến đây Lâm Hiểu Hiểu bỗng nhiên tỉnh ngộ: Những gì cô đang làm bây giờ đều không đúng, nếu cứ như vậy, cô sẽ trở thành một người phụ nữ xấu xa thôi!

Không được! Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu rất mạnh, nhưng cô là Lâm Hiểu Hiểu, cô có sự kiêu hãnh riêng, thà chiến đấu trực diện còn hơn dăm sau lưng người khác!

Lâm Hiểu Hiểu quyết rồi, cô đưa mắt lên nhìn An Diễm, nói rất nghiêm túc: “An Diễm, chúng ta đi thẳng vào vấn đề nào, tôi và cô sẽ cạnh tranh công bằng! Ai thua thì người đó rút lui! Nói được làm được!”

An Diễm nhìn Lâm Hiểu Hiểu, từ vẻ u sầu lúc nãy bây giờ lại phần chấn thê, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cô nhìn Lâm Hiểu Hiểu hỏi: “Cạnh tranh công bằng? Cạnh tranh cái gì?”

“Đừng giả vờ nữa!” Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn An Diễm, “Chúng ta cạnh tranh công bằng theo đuổi anh Tô, anh theo đuổi được thì người kia sẽ phải từ bỏ mãi mãi!”

92. Chương 92

An Diễm vừa nghe những lời của Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên không nhịn được cười, cô tưởng Lâm Hiểu Hiểu vì chuyện gì mà cứ lúc vui lúc buồn, An Diễm vội vẩy vẩy tay: “Tôi không muốn cạnh tranh với cô, anh Tô là của cô!”

Cô là một người mẹ đơn thân phải nuôi con. Tuy tuổi tác của Lâm Hiểu Hiểu và mình chênh nhau không nhiều, nhưng hoàn cảnh khác xa nhau, vì vậy, cô đâu có thời gian rảnh để tranh bạn trai với các cô gái!

Bên cạnh đó, An Diễm cũng rất ý thức về khoảng cách giữa mình và Tô Thanh Dương, càng biết rõ những gì cần thiết ở hiện tại, những gì nên làm, cô sẽ không có quan hệ gì ngoài quan hệ bạn bè và đồng nghiệp với Tô Thanh Dương.

“Tôi không cần cô bố thí!” Lâm Hiểu Hiểu nghe An Diễm nói thế nên vội nói, “Cô yên tâm, ngoài việc tôi cạnh tranh với cô ra, thì tôi sẽ không làm khó cô ở những mặt khác đâu! Nếu cô vì chuyện lúc này tôi làm khó cô mà tức giận thì tôi xin lỗi cô là được mà.”

“Không phải như vậy!” An Diễm giải thích, “Tôi đâu có giận gì cô. Còn nữa, giữa tôi và Tô tổng chỉ là bạn, sau này không sẽ không có quan hệ gì ngoài quan hệ bạn bè, cô yên tâm đi, những gì tôi nói đều là thật đấy.”

“Cô đùa à, rõ ràng tôi thấy ánh mắt anh Tô nhìn cô rất khác!” Lâm Hiểu Hiểu nhớ lại buổi đi bar hôm qua, bộ dạng anh bảo vệ An Diễm, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Giữa chúng tôi không thể nào đâu.” An Diễm lắc đầu, bắt đầu nghiêm túc giải thích với Lâm Hiểu Hiểu, “Cô Lâm, cô cũng biết là tôi có một đứa con trai 4 tuổi, bây giờ công việc cũng vừa mới ổn định, bây giờ tôi chỉ nghĩ đến chuyện kiếm tiền và nuôi con, chứ không có ý định yêu ai. Tô tổng thực sự là một người rất tốt, nhưng giữa chúng tôi không thể nào đâu.”

“Thật chứ?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn vẻ mặt chân thành của An Diễm, nhưng vẫn không tin lắm.

“Thật đấy!” An Diễm gật đầu chắc chắn, “Còn nữa, cô Lâm, tôi cảm thấy cô và Tô tổng rất xứng đôi! Cô cố gắng nhé, Tô tổng nhất định sẽ là của cô thôi!”

“Thật không?” Lâm Hiểu Hiểu lại hỏi, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc!

“Thật 100%!” An Diễm nói, “Đến lúc đó, cho Tô tổng tự tay thiết kế váy cưới, cô nhất định là cô dâu hạnh phúc nhất thế gian!”

“...” Lâm Hiểu Hiểu nghe những lời của An Diễm, trong đầu tự nhiên tưởng tượng ra cảnh mình và Tô Thanh Dương bước vào sảnh cưới, xung quanh ngập tràn bong bóng màu hồng.

“Được rồi, được rồi,” An Diễm mỉm cười, vỗ vai Lâm Hiểu Hiểu, “Cô Lâm, những gì tôi nói đều là sự thật, xin hãy tin tôi!”

Cuối cùng Lâm Hiểu Hiểu cũng an tâm gặt đầu, cô nhìn An Diễm chăm chú: “An Diễm, thật ra lúc đầu tôi có ấn tượng không tốt với cô, đôi mắt anh đào đó không biết đã khiến bao người si mê, bây giờ tiếp xúc với cô, mới cảm thấy cô khá là tốt!”

“Lúc đầu tôi cũng không có ấn tượng tốt gì với cô đâu!” An Diễm nhìn Lâm Hiểu Hiểu nói thẳng thừng, “Lần đầu tôi gặp cô, cảm cô cứ hát lên trên trời ấy, vừa nhìn là biết đại tiểu thư chanh chua đánh đá!”

“Thế còn bây giờ?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm, hi vọng An Diễm cũng có thể như mình vậy, sau khi tiếp xúc với nhau có thể phát hiện ra phần chân thiện mỹ của đối phương!

“Bây giờ à,” An Diễm dừng lại, sau đó cười, “Bây giờ vẫn là cô tiểu thư chanh chua đánh đá!”

“An Diễm, cô nói như vậy rất dễ mất đi một người bạn như tôi đấy!” Lâm Hiểu Hiểu vờ giận dỗi, nghiêm túc nhìn An Diễm.

“Thế thì tôi không thể đắc tội với cô được rồi, tôi còn phải theo cô làm việc mà!” An Diễm giả vờ sợ hãi.

“Ha ha...” Lâm Hiểu Hiểu cười phá lên.

Không còn mối quan hệ tình địch, Lâm Hiểu Hiểu thấy mình khá tâm đầu ý hợp với An Diễm, chẳng trách anh Tô lại nhìn cô bằng ánh mắt khác, thì ra An Diễm đúng là có nét độc đáo riêng của mình!

Sau khi Lâm Hiểu Hiểu ăn hết hộp cháo, tình bạn giữa An Diễm cũng trở nên bền vững hơn tưởng tượng.

“An Diễm, thứ bảy này cô làm gì? Chúng ta cùng đi shopping đi?” Lâm Hiểu Hiểu bỏ hộp cháo đã ăn xong vào thùng rác trên xe rồi hỏi.

“À, tôi còn có việc...” An Diễm cười, “Cô biết Cố Thiên Tuấn chứ? Chính là bạn tốt của Lâm Kính Trạch anh cô đó, trước đó anh ta nhờ tôi thiết kế cho vợ anh ta một bộ váy cưới, đợi đến kỷ niệm ngày cưới thì mặc, nên thời gian tôi nghĩ đều phải làm nhanh cho kịp.”

“Không phải chứ!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe những lời này đột nhiên nhìn chằm chằm An Diễm la lên, “Bạn tốt của anh tôi? Anh ba? Chủ tịch tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn? Anh ấy lại nhờ cô thiết kế váy cho chị ba sao?!”

“Có gì lạ sao, trước khi làm trợ lý cho cô thì tôi cũng là một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp đấy nhé!” An Diễm phản đối mãnh liệt thái độ hoài nghi của Lâm Hiểu Hiểu.

“Nhưng, cuộc sống của chị ba xa hoa sang chảnh lắm! An Diễm cô biết không? Ngay cả đồ ngủ của chị ba cũng đều do nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thiết kế và cắt may cho đấy, kỷ niệm ngày cưới quan trọng như vậy, sao anh ba lại nhờ cô thiết kế nhỉ?” Lâm Hiểu Hiểu vẫn không tin và nhìn chằm chằm An Diễm.

“...” An Diễm im lặng, nhưng sự thật là thế mà!

Lâm Hiểu Hiểu nhìn vẻ mặt An Diễm thì biết là mình đã quá thẳng thắn khiến cho An Diễm bị đả kích, cô đành cười gượng giải thích: “An Diễm, cô đừng để bụng nhé, tôi thật sự có chút ngạc nhiên mà thôi.”

An Diễm nhún vai tỏ ý không sao cả: “Thật ra lúc đầu tôi cũng ngạc nhiên như cô vậy đó, nhưng sau đó nghĩ lại, chắc là vì Cố Thị và công ty chúng ta sắp hợp tác rồi nên Cố tổng muốn nể mặt một chút trước.”

Còn nữa, Cố Thiên Tuấn muốn ngầm nói với tôi hãy hiểu rõ vị trí của mình! Trong lòng An Diễm nhớ đến câu nói này.

Dù sao đi nữa thì An Diễm cũng không tin là Cố Thiên Tuấn làm như vậy là muốn mình có bước phát triển tốt hơn, nên nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có hai nguyên do này mà thôi.

“Ừ, chắc là đúng vậy.” Lâm Hiểu Hiểu bán tin bán nghi gặt đầu, nhưng theo cô biết, với địa vị và quyền thế của anh ba thì không cần thiết phải khách sáo với bất kỳ ai hay bất kỳ công ty nào cả!

Nhưng, kệ anh ta, cũng chẳng liên quan gì đến cô! Điều quan trọng nhất bây giờ là cô phải tiếp cận anh Tô!

Tuy nhiên, An Diễm nhắc đến bộ váy mà cô thiết kế cho Chu Mộng Chỉ thì không thể không nghĩ tới: Chuyện này là Tô Thanh Dương và mình cùng đồng ý làm, tuy lúc may bộ váy đều do một mình cô hoàn

thành, nhưng Tô Thanh Dương cũng giúp đỡ cô ở nhiều khía cạnh, quan trọng nhất là, nơi mà cô làm bộ váy chính là căn hộ của Tô Thanh Dương.

Nghĩ đến đây, An Diễm ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hiểu Hiểu: Mình vừa bảo với cô ta là mình và Tô Thanh Dương không có quan hệ gì, bây giờ lại mượn dùng căn hộ của Tô Thanh Dương, như vậy có nói thế nào cũng không hay lắm.

An Diễm suy nghĩ một lúc, cảm thấy tốt nhất là mình chủ động nói với Lâm Hiểu Hiểu, chứ đợi đến lúc Lâm Hiểu Hiểu biết thông qua người khác lại hiểu lầm mình.

Vì vậy, An Diễm quanh co nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, tôi quên nói với cô, do chỗ ở tôi hơi nhỏ lại không thể làm ở văn phòng Tô Thị nên tôi thiết kế bộ váy đó là ở căn hộ của Tô tổng.”

“Cái gì?!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe lập tức tối sầm mặt lại.

93. Chương 93

“Nhưng Tô tổng không sống ở đó!” An Diễm vội giải thích, “Đó là chỗ mà Tô tổng thuê dùng để sáng tác, vả lại việc này do Tô tổng xúc tiến nên anh ấy cho tôi mượn căn hộ đó dùng.”

“Được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm, cô còn tưởng lúc tan làm là Tô Thanh Dương và An Diễm ở bên nhau chứ!

Nhưng, dù như thế, Lâm Hiểu Hiểu cũng không vui, cô cúi đầu xuống và nói: “Anh Tô đối xử với cô tốt thật đấy!”

“Hay là như vậy đi, nếu thứ bảy này cô không muốn đi shopping thì cùng tôi đến căn hộ đó chơi!” An Diễm suy nghĩ một lúc rồi đề nghị.

“Tôi cũng có thể đến à? ” Lúc đó Lâm Hiểu Hiểu liền vui vẻ hẳn lên, “Anh Tô có đến đó không nhỉ?”

Tuy Tô Thanh Dương cho An Diễm mượn căn hộ rồi, nhưng An Diễm cũng cảm thấy mình tự quyết định mời Lâm Hiểu Hiểu đến chơi có chút không hay.

Nhưng, An Diễm cảm thấy Lâm Hiểu Hiểu cũng không tệ, vừa hay lại môn đăng hộ đối với Tô Thanh Dương, vì vậy, nếu cô ngẫu nhiên giúp họ một chút, có thể hai người sẽ thành một đôi không chừng!

Bằng cách này, An Diễm không những có thể nhanh chóng được điều về phòng thiết kế, Lâm Hiểu Hiểu cũng có thể tiếp tục làm bạn với mình, giữa mình và Tô tổng cũng không khó xử, đây quả là nhất cử tam tiện!

“Đương nhiên là được rồi!” An Diễm gật đầu chắc nịch, “Chỉ là Tô tổng có đến đó không thì tôi cũng không chắc nhé.”

“Vậy cô gọi điện thoại hỏi xem anh ấy có đến không!” Lâm Hiểu Hiểu đẩy đẩy vai của An Diễm, hào hứng nói.

“Như vậy...không hay lắm.” An Diễm cau mày, ý đồ của cô là để Lâm Hiểu Hiểu và Tô tổng gặp nhau ngẫu nhiên, vì đúng là thỉnh thoảng Tô tổng cũng ghé căn hộ ven sông.

Nhưng, nếu cô ấy gọi điện thoại cố tình hỏi Tô Thanh Dương, thì là cố tình sắp đặt rồi.

Hơn nữa, lúc sáng An Diễm vừa từ chối xong Tô Thanh Dương, bây giờ lại chủ động hỏi anh có đến căn hộ ven sông không, như vậy không hợp lý lắm!

“Có gì đâu mà không hay chứ!” Lâm Hiểu Hiểu xua tay thúc giục, “Mau gọi điện cho anh Tô đi!”

“Nhưng...” Bây giờ An Diễm đang nhúc nhích đầu muốn chết, nếu cô nói với Lâm Hiểu Hiểu chuyện sáng nay cô vừa từ chối Tô Thanh Dương, thì Lâm Hiểu Hiểu điên lên mất!

Nhưng nếu không nói với Lâm Hiểu Hiểu, mình lại phải gọi cho Tô Thanh Dương, thật là khó xử!

“Ôi, rốt cuộc cô làm sao thế?” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn An Diễm, đưa tay đến trước mặt An Diễm, “Đưa điện thoại của cô đây!”

“Lấy điện thoại tôi làm gì chứ?” An Diễm không hiểu gì cả nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

“Đừng nhiều lời! Bảo cô đưa đây thì đưa đây đi!” Lâm Hiểu Hiểu cũng là một người người hấp tấp, cô mở túi của An Diễm bắt đầu tìm xung quanh.

“Cô Lâm à, cô có biết là cô làm như vậy rất là bất lịch sự không!” An Diễm có chút bất lực, tuy túi của cô không có những món đồ riêng tư, nhưng Lâm Hiểu Hiểu làm như vậy quả thật không hợp lý chút nào.

“Hừ, mặc kệ, túi của người bình thường thì còn lâu tôi mới đụng vào!” Lâm Hiểu Hiểu không ngần ngại tiếp tục lục lọi.

“Lần đầu tiên tôi thấy hành động bất lịch sự như vậy mà còn nói năng ngông cuồng thế đấy!” An Diễm nhếch miệng, vô cùng bất mãn nói.

“Tìm được rồi!” Lâm Hiểu Hiểu cũng không quan tâm những gì An Diễm nói, cô mỉm cười rồi lấy điện thoại của An Diễm ra khỏi túi.

“Cô làm gì vậy?” An Diễm nhìn Lâm Hiểu Hiểu với nụ cười không mấy thiện cảm và đang cầm điện thoại của mình trên tay, cô biết chắc chắn là không có gì tốt đẹp cả!

“Gọi điện thoại!” Lâm Hiểu Hiểu nói với An Diễm, sau đó cầm ngón tay của An Diễm nhấn vào nút home trên điện thoại.

Sau đó, điện thoại của An Diễm đã nhận diện được vân tay và mở khóa thành công.

Lâm Hiểu Hiểu đặc ý cầm điện thoại của An Diễm, thoáng cái là đã tìm ra tên của Tô Thanh Dương trong danh bạ.

Lâm Hiểu Hiểu cười khúc khích nhìn vào tên của Tô Thanh Dương và dãy số điện thoại, lập tức gọi cho Tô Thanh Dương.

An Diễm nhìn thấy điện thoại mình đang gọi cho Tô Thanh Dương thì cuống lên, cô vừa giật lại điện thoại của Lâm Hiểu Hiểu vừa hét lên: “Cô làm gì vậy? Mau trả điện thoại cho tôi!”

“Dù sao thì tôi muốn gặp anh Tô, cô không gọi thì tôi đành gọi vậy!” Lâm Hiểu Hiểu áp ứng nói với An Diễm, đặc ý giấu điện thoại đi không đưa cho An Diễm.

“Cô hoàn toàn không biết gì cả, sao có thể làm bừa như vậy chứ?” Bây giờ An Diễm chỉ muốn chết cho xong, “Cô mau trả lại điện thoại cho tôi...”

“A lô? An Diễm...”

An Diễm chưa dứt lời thì Tô Thanh Dương đã bắt máy lên rồi, Lâm Hiểu Hiểu đang trốn thì che miệng cười khúc khích trả điện thoại cho An Diễm, ra hiệu cô mời Tô Thanh Dương đến căn hộ bên sông.

An Diễm trợn mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu, cô miễn cưỡng nhận cuộc gọi.

Nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiển thị “Đang gọi”, An Diễm thật sự khóc không thành tiếng, bây giờ cuộc gọi đã được kết nối rồi, nếu đột nhiên cúp ngang thì cũng không tiện.

Vả lại, nếu mình không mời Tô Thanh Dương đến căn hộ ven sông thì dự là Lâm Hiểu Hiểu vẫn sẽ lăm nhăm bên tai!

An Diễm thở dài, đưa điện thoại lên nghe, ấp a ấp úng nói: “Tô tổng...”

“Ừ, cô nói đi.” Giọng nói của Tô Thanh Dương khá trầm, sáng nay An Diễm đã từ chối anh rồi, điều này khiến cho Tô Thanh Dương rất suy sụp, nhưng khi thấy An Diễm gọi lại, lòng anh lại nhen nhóm tia hy vọng: Hay là An Diễm đã suy nghĩ lại rồi?

Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm khua tay múa chân ra hiệu cho An Diễm mau chóng vào vấn đề chính.

An Diễm trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng cũng hỏi Tô Thanh Dương ở đầu dây bên kia: “Mai là thứ bảy, cho hỏi Tô tổng có rảnh không? Anh đến căn hộ ven sông được không?”

Trong lòng An Diễm cầu mong cho Tô Thanh Dương không rảnh, như vậy thì hai người họ sẽ không phải khó xử khi gặp nhau, Lâm Hiểu Hiểu cũng sẽ không cầu nhau nữa!

Nhưng trái với mong đợi, An Diễm vẫn chưa cầu nguyện xong thì đầu bên kia Tô Thanh Dương đã trả lời: “Được, ngày mai nhất định tôi sẽ đến.”

Đột nhiên, biểu cảm của An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu trái ngược nhau hoàn toàn.

Lâm Hiểu Hiểu vui mừng xoa tay, cô suy nghĩ xem nên mặc gì vào ngày mai, còn An Diễm thì mặt cau mày ủ nhìn Lâm Hiểu Hiểu, không biết ngày mai phải làm thế nào.

Tô Thanh Dương ở đầu bên kia vừa dứt lời thì im lặng, nhưng anh không cúp điện thoại. Anh muốn nghe giọng nói của An Diễm nữa, dù cô nói chuyện gì cũng không quan trọng.

Chuyện xảy ra sáng hôm nay, vẫn còn đọng trong lòng Tô Thanh Dương, bây giờ An Diễm lại gọi điện cho anh ấy và khiến tâm trạng anh tốt lên.

Nhưng Tô Thanh Dương đâu biết được, bộ dạng lúc này của An Diễm lại như sắp có thảm họa xảy ra vậy!

An Diễm nghe thấy Tô Thanh Dương đồng ý lời mời của mình, cô như muốn banh óc, cô cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng với Tô Thanh Dương. Nếu không để Tô Thanh Dương hiểu lầm như thế thì không hay.

Nghĩ đến đây, An Diễm ngập ngừng một lúc rồi nói: “Tô tổng, thật ra, là cô Lâm Hiểu Hiểu muốn mời...”

Nhưng mà, Lâm Hiểu Hiểu ở bên cạnh nhìn thấy An Diễm muốn tiết lộ bí mật thì ngay lập tức giành lại điện thoại của An Diễm và cúp máy.

94. Chương 94

Đầu dây bên kia vọng lại “Tút tut...”, Tô Thanh Dương vẫn chưa kịp nghe An Diễm định nói gì, anh vốn dĩ muốn gọi điện hỏi thăm, nhưng lại nghĩ: Dù sao mai cũng gặp rồi, mai anh hỏi cũng được.

Chỉ là lời mời này của An Diễm khiến cho Tô Thanh Dương mừng khôn kể xiết. Trước giờ anh chưa từng yêu đương, nên không biết trong lòng phụ nữ nghĩ gì.

Nhưng nếu An Diễm bằng lòng để anh bước vào trái tim cô, anh nhất định sẽ cố gắng học cách yêu, đối xử với cô thật tốt.

Bên này...

“Cô làm gì vậy?” An Diễm vẫn chưa nói gì thì Lâm Hiểu Hiểu đã la lên, “Ai bảo cô nói với anh Tô là tôi mời anh ấy đến? May mà tôi cúp máy kịp lúc!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì vỗ vỗ lòng ngực đang lo lắng.

“Lâm Hiểu Hiểu, cô đừng như vậy có được không! Thực ra có rất nhiều chuyện cô không biết đâu!!” An Diễm lắc đầu, cô thật muốn nói hết chuyện Tô Thanh Dương tỏ tình với cô sáng này cho Lâm Hiểu Hiểu biết.

Nhưng mối quan hệ của cô và Lâm Hiểu Hiểu vừa được xoa dịu, Lâm Hiểu Hiểu nghe được điều này nhất định sẽ phát bệnh tiểu thư, cô vẫn muốn làm việc, sớm được điều về phòng thiết kế nữa!

“Dù sao thì tôi cũng muốn biết! Tôi chỉ biết, tôi rất thích anh Tô, tôi phải theo đuổi anh ấy!” Lâm Hiểu Hiểu che hai gò má lại và lẩm bẩm, “Ôi, mai là được gặp anh Tô rồi! Ừm... hay là đi mua vài bộ quần áo mới nhỉ?”

An Diễm lặng lẽ nhìn Lâm Hiểu Hiểu lẩm bẩm, người đã mệt mỏi và không muốn nói gì thêm nữa: Thôi! Dù sao thì những gì cần nói cũng đã nói hết với Tô Thanh Dương rồi, cũng đã nói rõ mình không có ý yêu đương gì cả.

Còn về chuyện giữa Tô Thanh Dương và Lâm Hiểu Hiểu, tốt nhất là hai người họ tự giải quyết với nhau!

“Cô Lâm, cho hỏi cô đã nghỉ ngơi xong chưa, đạo diễn nói có thể bắt đầu rồi.” Lúc này phó đạo diễn đến xe của Lâm Hiểu Hiểu hỏi.

“Xong rồi! Xong rồi!” Từ khi biết ngày mai có thể gặp được Tô Thanh Dương thì Lâm Hiểu Hiểu nói chuyện nhiệt tình với mọi người, cô quay người vỗ vai An Diễm nói, “Hôm nay cô biểu hiện tốt lắm, nên tôi thưởng cho cô được nghỉ ngơi trên xe của tôi, tôi xuống trước đây!”

Lâm Hiểu Hiểu không đợi An Diễm nói gì đã xuống xe chạy đi xa.

Còn An Diễm ngồi trong xe với sự bất lực, cô trầm ngâm: Ngày mai nhất định sẽ là một ngày khó xử, rốt cuộc cô phải làm sao đây?

An Diễm càng không mong đến ngày mai thì thời gian càng qua nhanh.

Buổi sáng hôm sau, An Diễm vẫn chưa mơ ngủ xong thì từ ngoài đã có tiếng gõ cửa vọng lại.

“Ai vậy!” An Diễm dụi mắt, trở người trên giường.

“Tôi, Lâm Hiểu Hiểu! Mở cửa mau!” Ngoài cửa là giọng nói hùng hồn của Lâm Hiểu Hiểu.

An Diễm ngáp dài một cái, quay qua nhìn đồng hồ ở đầu giường lập tức phản nản: “Cô Lâm à, bây giờ mới 6:30 sáng mà? Cô không thể cho tôi ngủ thêm một chút hay sao?”

“Sao còn chưa mở cửa vậy!” Lâm Hiểu Hiểu đứng ngoài cửa bĩu môi, bắt đầu dùng tay ra sức đập cửa, “Mở cửa ra, mở cửa ra! Cô giỏi ngủ nướng sao không giỏi ra mở cửa đi!”

“Đừng la nữa!” An Diễm không chịu được quát to, sau đó vừa ngáp vừa đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra thì nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Lâm Hiểu Hiểu xuất hiện.

An Diễm dùng ánh mắt ngái ngủ nhìn Lâm Hiểu Hiểu, chỉ thấy cô mang một đôi giày thể thao bằng da màu đen, mặc đầm denim màu xanh qua gối, hai bên váy được trang trí bằng một món trang sức hình con ong bằng kim loại.

Lâm Hiểu Hiểu đeo kính râm đen, cùng với chiếc túi xách sáng màu khoác trên vai, cô tràn đầy năng lượng của một cô gái, vừa nhìn là biết đã đầu tư trụng diện rồi.

Lâm Hiểu Hiểu dùng đôi mắt to đen nhìn An Diễm cười: “An Diễm, cô dậy rồi à?”

“Chưa!” An Diễm thều thào bước về phòng của mình, rồi lại ngáp, “Tôi vẫn đang ngủ, tôi bị cô phá giấc ngủ đấy!”

Tuy nhiên Lâm Hiểu Hiểu thì cười không quan tâm, cô đi vào căn hộ của An Diễm, quay người đóng cửa lại.

“Sao cô lại biết địa chỉ nhà tôi?” An Diễm uống một ngụm nước, sau đó vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

“Tôi hỏi phó tổng Hồ!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nhìn phòng của An Diễm vừa nói, “Khi nhân viên mới vào không phải là có thống kê địa chỉ liên lạc và phương thức liên lạc sao! Chỉ cần quen biết cấp trên của công ty là có thể tra ra ngay!”

“Ồ.” An Diễm quét kem đánh răng vào bàn chải, sau đó cho vào miệng, nói không rõ ràng, “Như vậy thì thật không an toàn chút nào, nếu có người muốn hại tôi thì trực tiếp đến chỗ tôi là được rồi!”

“Thôi đi!” Lâm Hiểu Hiểu không khách sáo, “Cô tưởng cô là người lăm lăm tiền nhiều của nhất ở cái thành phố này sao, lại có có người muốn hại cô nữa chứ!”

“Thế thì chưa hẳn đâu nhé!” An Diễm nhổ bọt kem đánh răng ra, trong lòng nghĩ: Nếu Chu Mộng Chỉ biết mình là vợ trước của Cố Thiên Tuấn người giàu nhất thành phố này thì cô ta có hại mình không?

Dù sao thì qua vài lần đến biệt thự do kích thích cho cô ta, An Diễm cảm thấy con người của Chu Mộng Chỉ không đơn giản, sau này tốt nhất là cô bớt đụng chạm đến thì hay hơn.

“Thôi thôi, đừng tự kỷ nữa!” Lâm Hiểu Hiểu đi đến trước mặt An Diễm, “Mau đánh răng cho xong, sau đó dẫn tôi đến căn hộ ven sông trong truyền thuyết đi, sau đó thì tôi và anh Tô sẽ có một cuộc gặp gỡ bất ngờ đầy lãng mạn!”

Lâm Hiểu Hiểu nói mãi, bản thân lại bị cuốn vào những ảo mộng bất tận.

“Đừng mơ mộng nữa được không?” An Diễm nhún vai bất lực, cô bắt đầu rửa mặt.

“Tôi mơ về nam thần của lòng tôi có gì là không được chứ!” Lâm Hiểu Hiểu không hề ngại ngùng, vẫn cứ che mặt ảo tưởng, hai gò má ửng đỏ.

“Ôi...” An Diễm thở dài nói, “Được rồi, cô tiếp tục mơ mộng đi, tôi đi ăn sáng đây.”

An Diễm nói xong thì quay người đi vào bếp, cô rán một quả trứng rồi rót một cốc nước, sau đó cầm bánh mì lên ăn.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy An Diễm ăn sáng sơ sài lập tức la toáng lên: “An Diễm, buổi sáng của cô không phải chỉ ăn như vậy chứ?”

“Chứ sao nữa? ” An Diễm cắn một miếng bánh mì, nói một cách không quan tâm.

“Chắc chắc chắc, ” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, nói thẳng với An Diễm, “An Diễm, cô ở căn hộ tồi tàn như vậy, còn ăn bữa sáng đạm bạc như thế, đúng là hơi đáng thương đó!”

“Ê! Đâu đến nỗi nào đâu.” An Diễm bĩu môi nhìn Lâm Hiểu Hiểu, “Tôi là người nghèo mà, chớ khoe khoang với tôi đấy!”

Sau khi nghe An Diễm nói, Lâm Hiểu Hiểu mới phát hiện bản thân quá thẳng thắn, cô cười ngượng: “Hi hi, đừng giận nha, tôi luôn nói chuyện rất thẳng tính!”

An Diễm nhún vai, không thêm để ý đến Lâm Hiểu Hiểu: Một đại tiểu thư của một công ty lớn như vậy, từ nhỏ luôn được chiều chuộng! Nói chuyện vô tư thế cũng không có gì ngạc nhiên. Dù sao thì bản tính của Lâm Hiểu Hiểu không xấu, nên cô cũng không để tâm!

“Nhưng mà, An Diễm, lương của Tô Thị cũng đâu thấp, sao cô lại ở nơi như vậy? ” Lâm Hiểu Hiểu lại đảo mắt nhìn quanh căn hộ nhỏ tồi tàn này, tò mò hỏi.

“Một mình tôi ăn uống sao cũng được, nhưng tôi còn có con phải nuôi! Tôi muốn cho nó một nền giáo dục tốt nhất, cuộc sống tốt nhất.” An Diễm vừa nghĩ đến An An là trong lòng lại rạo rực tràn đầy năng lượng, vội cắn một miếng trứng rán.

“Nhưng con của cô đâu? ” Lâm Hiểu Hiểu cau mày, “Sao cô lại ở một mình?”

95. Chương 95

“Con tôi 3 tuổi đã đi nhà trẻ ở thành phố S rồi, nhà trẻ đó cũng khá lắm, nó ở đó quen rồi. Hơn nữa tôi thường xuyên phải tăng ca đêm, cũng không chăm sóc cho nó được, bạn thân của tôi công tác ở đơn vị cơ quan chính phủ, sáng 9 giờ đi làm 5 giờ về rất đều đặn, nên tôi gửi con ở nhà người bạn đó.” Khi An Diễm nhắc đến chuyện này thì có hơi buồn, nếu bản thân có điều kiện thì sao có thể không để An An ở bên cạnh mình chứ?

“Vậy à...” Lâm Hiểu Hiểu gật nhẹ đầu, cô nghiêng nghiêng đầu, nói với An Diễm, “An Diễm, hay là tôi đề xuất phó tổng Hồ tăng lương cho cô nhé!”

“Đừng, cô có thể đề phó tổng Hồ điều tôi về lại phòng thiết kế là tôi đã biết ơn cô lắm rồi!” An Diễm vẫn thấy tốt nhất là làm công việc mình yêu thích và có thể nuôi sống được bản thân.

An Điềm vừa nói vừa dọn dẹp thức ăn xong vào bếp, rồi bắt đầu rửa chén.

“Thê thì không được đâu!” Lâm Hiểu Hiểu nghe xong liền phủ quyết đề xuất của An Điềm, cô đi theo An Điềm vào bếp, lắc lắc ngón trở một cách bí hiểm nhìn An Điềm, “Tôi biết anh Tô có ý với cô, chỉ là tôi cảm thấy anh Tô thích cô, cũng không phải là do cô cố ý để anh ấy thích, nên tôi mới làm bạn với cô. Nếu chuyển cô về lại phòng thiết kế, đến lúc đó cô và anh Tô ở bên nhau cả ngày, lẽ như lâu ngày nảy sinh tình cảm thì làm sao?”

An Điềm vừa nghe Lâm Hiểu Hiểu phân tích, vết nhăn trên trán đột ngột xuất hiện: “Thật chịu không nổi cô đấy! Nếu tôi mà thích anh Tô của cô thì đã thích từ sớm rồi! Chính vì không thích nên sáng qua đã từ chối...”

An Điềm nói tới đây đột nhiên dừng lại..

Thôi, tốt nhất là không nên nói với Lâm Hiểu Hiểu chuyện bản thân từ chối Tô Thanh Dương, nếu không thì ngày cô trở lại phòng thiết kế sẽ càng xa vời hơn!

“Từ chối cái gì?” Lâm Hiểu Hiểu tò mò nhìn An Điềm.

“Không có gì!” An Điềm xua tay, đặt cái bát đã rửa xong vào tủ bếp.

“Vậy thì cô nhanh lên đi, chúng ta còn phải đến căn hộ ven sông nữa.” Lâm Hiểu Hiểu cũng không để tâm câu nói bỏ ngang của An Điềm, dù sao thì tâm trí của cô bây giờ đều là Tô Thanh Dương.

“Ừ.” An Điềm gạt đầu liền nhanh chóng trở về phòng ngủ, khoác chiếc áo lông, sau đó mặc một chiếc áo gió màu xám, đeo túi lên rồi bước ra ngoài: “Chúng ta đi thôi nào.”

“Trời? ” Lâm Hiểu Hiểu từ trên xuống dưới nhìn An Điềm và hỏi cô, “Cô mặc thế này đi gặp anh Tô sao? Còn nữa, cô chưa trang điểm mà?”

“Tôi đi thiết kế quần áo chứ không phải đi xem mắt, được chưa?” An Điềm thở dài, “Cô đi chưa vậy?”

“Đi đi đi!” Lâm Hiểu Hiểu vội gạt đầu, cô đặc ý nói với An Điềm, “Cô không trang điểm càng tốt, đến lúc đó nhan sắc của cô sẽ làm nổi bật khuôn mặt thanh thoát đáng yêu của tôi lên!”

“Đại tiểu thư à, cô suốt ngày mơ mộng không mệt à?” An Điềm lườm cô một cái rồi cùng Lâm Hiểu Hiểu bước ra khỏi nhà.

Lâm Hiểu Hiểu đi xuống lầu, An Điềm hướng dẫn cô lái xe đến căn hộ biệt lập bên bờ sông.

Lâm Hiểu Hiểu vừa xuống xe đã bị vẻ đẹp của dòng sông thu hút.

Do là cuối thu nên cảnh vật xung quanh không còn quá xanh, nhưng có cảnh sắc riêng, gió mùa thu thổi những làn nước trên mặt sông, hơi nước bốc lên, che khuất những tòa nhà cao tầng bên bờ sông trang nghiêm cao vút.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn mặt sông hô vang: “Ôi, ở đây đẹp quá! Anh Tô của tôi thật là con người tình cảm phong phú, ngay cả chọn nhà cũng chọn một nơi tuyệt đẹp như vậy.”

“Đi thôi!” An Điềm thì đứng phía sau của Lâm Hiểu Hiểu, lắc đầu chịu thua, quay người đi về hướng căn hộ.

Mở cửa căn hộ, một luồng hơi nước lạnh lẽo ập vào mặt, Lâm Hiểu Hiểu đứng ở cửa hào hứng nhìn quanh: “Anh Tô đâu rồi?”

“Hôm nay là thứ bảy, đâu ai rảnh như cô mà sáng sớm đã chạy đến?” An Điềm nói với Lâm Hiểu Hiểu, “Cô đợi ở lầu một đi, tôi lên lầu hai cất máy tiếp đây, hi vọng hôm nay sẽ hoàn thành luôn!”

“Đừng mà!” Lâm Hiểu Hiểu kéo vội cánh tay của An Điềm, “Cô dẫn tôi lên lầu một xem được không? Nếu không một mình tôi ở đây sẽ buồn chết đấy.”

“Vậy cô hứa với tôi là lên lầu hai rồi thì không được nói chuyện, chỉ được ngồi yên một chỗ thôi đấy!” An Điềm nhìn chằm chằm Lâm Hiểu Hiểu bắt cô phải hứa, nếu không thì nhiệm vụ hôm nay chắc chắn sẽ không xong được!

Chuyện hứa với Cố Thiên Tuấn làm quần áo cho vợ anh ta là chuyện hồi giữa thu, bây giờ mùa thu cũng sắp qua đi rồi, kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và vợ anh ta cũng sắp đến, nếu cứ trì hoãn thì cô không thể hoàn thành nhiệm vụ được!

“Được được được, tôi đảm bảo!” Lâm Hiểu Hiểu nói, cô làm động tác kéo dây kéo trên đôi môi mình.

An Diễm nhìn thấy dáng vẻ hài hước của Lâm Hiểu Hiểu thì không nhịn được cười: “Hiểu Hiểu à, cô không hổ danh được đào tạo chuyên nghiệp đấy, thế nào cũng diễn được nhỉ!”

“Chứ sao!” Lâm Hiểu Hiểu vô cùng đắc ý, cô kéo An Diễm đi lên lầu một, “Mau lên, nhân lúc anh Tô chưa đến thì để tôi xem tác phẩm của cô nào!”

An Diễm đành để mặc Lâm Hiểu Hiểu kéo cô lên lầu hai.

Vừa mở cánh cửa phòng vẽ ra, bộ váy mặc trên ma nơ canh lập tức thu hút ánh nhìn của Lâm Hiểu Hiểu.

“Sao thế?” An Diễm nhìn bộ dạng ngẩn tò te của Lâm Hiểu Hiểu, tự hào giới thiệu, “Đây chính là tác phẩm của tôi, Bầu Trời Đầy Sao.”

“Không phải chứ! Sao bộ váy này lại đẹp như vậy?” Lâm Hiểu Hiểu thốt lên, cô vội chạy đến ma nơ canh, đi vòng quanh Bầu Trời Đầy Sao: Màu sắc quá đôi tự nhiên, rồi cả điểm nhấn tinh tế, còn cả đường cắt may công phu kia nữa, quả là tuyệt vời!

Lâm Hiểu Hiểu không phải là một nhà thiết kế chuyên nghiệp, cũng không biết dùng những thuật ngữ chuyên nghiệp để ca ngợi Sao trời, nhưng Lâm Hiểu Hiểu chỉ biết rằng tác phẩm Bầu Trời Đầy Sao của An Diễm thực sự rất đẹp!

Lâm Hiểu Hiểu ngạc nhiên ngắm Sao trời rồi lại nhìn An Diễm hỏi: “Bộ váy này là cô làm à?”

“Đúng vậy!” An Diễm khoanh tay trước ngực, cô tự hào gật đầu, được người khác công nhận thực sự rất vui!

“Cô không làm nhà thiết kế thời trang thật là đáng tiếc!” Lâm Hiểu Hiểu lại đi vài vòng quay Sao trời với đôi mắt vô cùng ngưỡng mộ.

“Cho nên cô mau đề xuất với chủ tịch Tô điều tôi về lại phòng thiết kế đi!” An Diễm lại đưa ra đề xuất với Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn ra tài năng của An Diễm nên cũng hứa hẹn đủ điều, nhưng lại nghĩ đến đại cuộc của mình, cuối cùng Lâm Hiểu Hiểu vẫn lắc đầu, cô vỗ vai An Diễm, chân thành nói: “An Diễm cô yên tâm, đợi tôi theo đuổi được anh Tô, tôi nhất định sẽ điều cô về lại phòng thiết kế!”

“...” An Diễm thất vọng thở dài, đành chịu, “Thôi được rồi, cô ngồi đây nghỉ ngơi một chút, tôi phải phác họa đồ án bộ váy nữa.”

“Được rồi, tôi sẽ im lặng ngồi bên cạnh cô!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, hai tay gác cằm nhìn An Diễm không chớp mắt.

An Diễm bị Lâm Hiểu Hiểu nhìn đến nổi da gà, cô đặt cây kim trong tay xuống, nhìn Lâm Hiểu Hiểu nói một cách chân thành: “Lâm Hiểu Hiểu, cô có thể đừng nhìn chăm chăm tôi không? ”

96. Chương 96

“Chả phải anh Tô đánh giá cô rất cao sao, tôi muốn xem xem thái độ lúc bình thường của cô như thế nào, sau đó học tập bắt chước theo. Nói không chừng, nhờ vậy mà anh Tô để mắt đến tôi thì sao?”

“Lâm Hiểu Hiểu, tôi hỏi cô một câu thôi, đừng như vậy được không?” An Diễm đầu đầu muốn chết, cô chân thành nói với Lâm Hiểu Hiểu, “Lâm Hiểu Hiểu cô nhớ cho kỹ này, bất kỳ ai vì người khác mà kìm nén bản chất của mình thì điều không tôn trọng bản thân cả!”

“Tôi thích!” Lâm Hiểu Hiểu lay lay cái đầu, nói một cách khát khao, “Chỉ cần có thể ở bên anh Tô thì tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì!”

“...” An Diễm im lặng: Sự nhiệt tình của cô gái Lâm Hiểu Hiểu này thật khiến mình phải nghiêng mình bái phục.

Nhưng bái phục thì bái phục, An Nhiên cảm thấy điều quan trọng nhất là bản thân phải hoàn thành Bầu Trời Đầy Sao!

Nghĩ đến đây, An Diễm vội đi đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu, đưa tay kéo cô dậy.

“Cô muốn làm gì?” Lâm Hiểu Hiểu không hiểu đầu đuôi nhìn An Diễm.

“Tôi muốn cô đi ra ngoài!” An Diễm trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu lôi cô ra ngoài cửa, “Tôi, bây giờ phải yên tĩnh làm việc, vì thời hạn sắp đến rồi! Nếu không xong thì tôi toi đời! Còn cô, ở yên lâu một đợt anh Tô của cô đến đi!”

An Diễm nói xong, lập tức khóa cửa lại, chuyên tâm đi làm việc.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn cánh cửa khép chặt lại, bĩu môi: “Vừa bắt đầu thiết kế thì đã thay đổi thành một người khác vậy!”

Tuy Lâm Hiểu Hiểu muốn ở lại với An Diễm, nhưng cô cũng hiểu ý nghĩa Bầu Trời Đầy Sao đối với An Diễm nên cô lặng lẽ đi xuống một mình.

Thực ra, lầu một căn hộ không có gì đẹp cả, đều là một số nhu yếu phẩm hàng ngày. Nhưng mọi thứ được bố trí rất thanh lịch đơn giản, Lâm Hiểu Hiểu lang thang xung quanh một lúc, cô vẫn chưa thấy Tô Thanh Dương đến.

Cô đưa tay ra nhìn đồng hồ, thấy rằng đã 9 giờ sáng rồi, Lâm Hiểu Hiểu thở dài: Có khi nào buổi chiều anh Tô mới đến không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu chạy ra ngoài cửa căn hộ: Hay là ra ngoài cửa đợi, như vậy thì sẽ sớm được gặp anh Tô rồi!

Lâm Hiểu Hiểu vui sướng xông ra trước cửa căn hộ, vừa vặn tay nắm cửa để mở cửa ra.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt Lâm Hiểu Hiểu không phải là cảnh sắc thơ mộng ở bờ sông mà là anh Tô hiền lành khí chất ngồi ngồi!

Chỉ thấy Tô Thanh Dương mặc chiếc áo khoác màu đen phối với khăn choàng màu xám, quần xám giày da nâu, trước đây mái tóc màu nâu Tô Thanh Dương luôn rủ xuống phù hợp, hoặc nó đã được gió thu thổi lên khi đến đây, nên tóc con trước trán hơi dựng lên, nhưng, Tô Thanh Dương trông vẫn rất đẹp trai hấp dẫn.

“Anh Tô...” Lâm Hiểu Hiểu ấp úng không thành lời: Hạnh phúc đến quá bất ngờ, con tim bé nhỏ của cô sao có thể chịu đựng được đây.

“Lâm Hiểu Hiểu? ” Tô Thanh Dương cau mày, “Sao cô lại ở đây?”

Thực ra Tô Thanh Dương đã đến trước cửa căn hộ từ mười phút trước rồi, chỉ là anh đứng ngoài không vào, anh tưởng tượng ra vô số phiên bản, anh không biết An Diễm từ chối anh rồi lại chủ động gọi mình đến là ý gì, nhưng trái tim anh vẫn tràn đầy hy vọng.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu, lòng Tô Thanh Dương chợt như rơi xuống đáy vực.

“À, chuyện này...” Lâm Hiểu Hiểu cười giải thích với Tô Thanh Dương, “Là An Diễm bảo em đến đây!”

Đương nhiên là Lâm Hiểu Hiểu sẽ không bảo chính cô nằng nặc đòi đến đây, như vậy thì sẽ mất tự nhiên lắm, nhưng khiến cho anh Tô không vui thì không hay chút nào.

“An Diễm? ” Tô Thanh Dương ngạc nhiên trong giây lát, vẻ mặt liền trở nên u ám: Anh vốn mong An Diễm đổi ý, sao cô lại vội đẩy mình sang cho người khác thế này.

An Diễm, em ghét anh như vậy sao?

Lông mày đẹp đẽ của Tô Thanh Dương trở thành một ngọn đồi, khuôn mặt hiền hậu xuất hiện một chút giận dữ và thất vọng.

Lâm Hiểu Hiểu cũng nhận ra Tô Thanh Dương có gì đó sai sai, cô cẩn thận nhìn Tô Thanh Dương nói: “Anh Tô, đừng đứng bên ngoài nữa, vào đây đi, ngoài trời lạnh lắm.”

Cơ thể của Tô Thanh Dương cứng đờ vài giây ngoài cửa, cuối cùng anh bước vào căn hộ.

“An Diêm ở đâu?” Giọng nói của Tô Thanh Dương lạnh lùng.

“À, ở lầu hai, em đưa anh lên!” Lâm Hiểu Hiểu không biết tại sao giọng nói của Tô Thanh Dương lại lạnh lùng như vậy, nhưng cô vẫn cười nhiệt tình với Tô Thanh Dương, bước lên lầu hai.

Tô Thanh Dương nhìn thấy dáng vẻ khoan khoái phía sau của Lâm Hiểu Hiểu, cổ họng anh chuyển động, cuối cùng đi theo cô.

“An Diêm, mau mở cửa!” Lâm Hiểu Hiểu đứng ngoài cửa phòng vẽ ra sức đập cửa.

“Lại sao nữa đây?” An Diêm bực mình mở cửa ra, nhưng nhìn thấy Tô Thanh Dương đứng đằng sau Lâm Hiểu Hiểu, anh mím môi nhìn mình, có vẻ giận dữ.

An Diêm ngưỡng chừng chào Tô Thanh Dương: “Chào Tô tổng, anh đến sớm thế.”

“Ừm.” Tô Thanh Dương trả lời lạnh lùng rồi bước vào phòng vẽ.

Lâm Hiểu Hiểu đi theo Tô Thanh Dương vào phòng vẽ.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu vừa bước vào thì Tô Thanh Dương lập tức quay người nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Cô Lâm, tôi có vài lời muốn nói riêng với An Diêm, cô có thể ra ngoài một chút không?”

“Hả?” Lâm Hiểu Hiểu không ngờ là mình sáng sớm vội vã đến đây, còn chưa nói được vài câu với anh Tô thì đã phải rời đi rồi, cô đột nhiên không vui.

“Ha ha, Hiểu Hiểu cũng không phải người ngoài, Tô tổng anh có gì cứ nói đi! Nói xong rồi thì anh và Hiểu Hiểu xuống lầu một nghỉ ngơi!” An Diêm vội từ chối đề nghị của Tô Thanh Dương, cô vừa nói với Lâm Hiểu Hiểu là mình không có quan hệ gì với Tô Thanh Dương cả, nhưng bây giờ Tô Thanh Dương lại muốn nói chuyện riêng với mình, Lâm Hiểu Hiểu không nghĩ vu vơ mới lạ.

Tô Thanh Dương nhìn thấy An Diêm không ngừng từ chối mình, anh im lặng tiếp tục nhìn về phía Lâm Hiểu Hiểu: “Cô Lâm, cô chắc chắn là muốn đứng đây nghe chúng tôi nói chuyện chứ?”

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu há hốc miệng, cô thật sự rất muốn ở đây, cô không muốn anh Tô là người cô yêu lại nói chuyện riêng với người phụ nữ khác!

Nhưng, thấy vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng có của Tô Thanh Dương, cuối cùng Lâm Hiểu Hiểu cũng chịu khuất phục: “Em xuống chơi một lát, hai người nói chuyện đi!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong, lo lắng nhìn An Diêm rồi rời khỏi phòng vẽ rồi đóng cửa lại.

An Diêm nhìn vẻ mặt Tô Thanh Dương không vui của thì bước tới nói: “Tô tổng, tôi...”

“An Diêm, hôm nay cô gọi tôi đến là để tôi và Lâm Hiểu Hiểu gặp mặt sao?” Tô Thanh Dương nhìn chăm chăm An Diêm, vẻ mặt dịu dàng dần hiện lên sự tức giận.

“Tô tổng, thực ra con người của Lâm Hiểu Hiểu rất tốt, trái tim cô ấy luôn hướng đến anh, lại còn rất môn đăng hộ đối, nên...”

“Nên, hôm qua cô vừa từ chối tôi xong, hôm nay tác hợp tôi và Lâm Hiểu Hiểu? Nên cô tự nghĩ là tôi sẽ vui vẻ đón nhận sao?” Tô Thanh Dương sải bước dài về phía An Diêm, làm An Diêm sợ hãi tự giác lùi lại hai bước.

“Tô tổng, tôi không có ý này, thực ra...”

“Đủ rồi!” Tô Thanh Dương cao giọng ngắt lời của An Diêm, anh càng lúc càng giận dữ. Tô Thanh Dương vô cùng thất vọng nhìn An Diêm nói, “An Diêm, dù cô không thích tôi thì cũng không nên đẩy người khác

cho tôi!”

97. Chương 97

“Tôi tổng, thực ra tôi...”

“Tôi không phải là món hàng, không cần cô nhường qua nhường lại!” Tô Thanh Dương lần đầu tiên to tiếng với An Điềm như thế, cũng không cho cơ hội để An Điềm giải thích.

“Tôi...” An Điềm há hốc miệng, cuối cùng không nói gì cả.

An Điềm nhìn vẻ mặt tức giận và thất vọng của Tô Thanh Dương rồi từ từ cuối đầu xuống: Đúng vậy, cô sai rồi, cô nên nói rõ ràng với Lâm Hiểu Hiểu. Cô không nên vì Lâm Hiểu Hiểu có ấn tượng tốt với mình mà làm mai cho Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương.

Dù sao thì Tô Thanh Dương cũng có suy nghĩ và mong muốn riêng của mình, hơn nữa, hôm qua mình vừa từ chối Tô Thanh Dương, hôm nay lại tác hợp cho anh và người khác. Dù ai nhìn vào đây cũng đều là hành vi thiếu tôn trọng đối phương vô cùng.

“Xin lỗi...” An Điềm cúi đầu khẽ nói.

“Sau này tôi sẽ không làm phiền cô nữa.” Tô Thanh Dương cảm thấy tức giận, anh hít một hơi thật sâu, lại lùi một bước, lúc này anh mới nói với An Điềm, “Cô đừng có áp lực tâm lý, càng không nên... càng không nên đẩy tôi cho người khác.”

Tô Thanh Dương nói xong thì quay người mở mạnh cửa ra.

Nhưng Tô Thanh Dương vừa mở cửa ra thì phát hiện Lâm Hiểu Hiểu đang nhìn anh với khuôn mặt đờ đẫn.

“À, chào anh Tô, em đột nhiên nhớ ra quên lấy cái túi nên quay lên.” Lâm Hiểu Hiểu lúng túng cười với Tô Thanh Dương: Trốn ngoài cửa nghe lén, chính là cô!

Điều bất lực nhất là, hiệu ứng cách âm của cánh cửa này quá tốt, cô bỏ ra nhiều công sức nhưng lại chẳng nghe được gì! Đúng là trộm gà không được mất nắm thóc!

Tô Thanh Dương nhìn Lâm Hiểu Hiểu, sau đó đi lướt qua cô, nhanh chân bước xuống lầu.

“Ngày anh Tô, anh đi đâu thế?” Lâm Hiểu Hiểu vội đuổi theo xuống lầu.

Tuy nhiên chỉ có tiếng cửa đóng sầm lại hồi đáp Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu bị âm thanh lớn tiếng đó làm cho sợ hãi dừng bước, cô ủ rũ mặt mày nhìn cửa lầu một: Xong rồi, xong rồi, anh Tô giận mình nghe lén sao? Trời ơi, cô có cần phải đi tạ lỗi với anh Tô không đây?

Lâm Hiểu Hiểu như muốn khóc chạy lên lầu hai, cô vào phòng vẽ, chỉ thấy An Điềm cũng với dáng vẻ hồn bay phách lạc.

“An Điềm, anh Tô giận tôi rồi! Tôi phải làm sao đây?” Lâm Hiểu Hiểu bước tới, vội vàng kéo cánh tay của An Điềm hỏi.

“Không liên quan đến cô, Tô tổng giận tôi thôi.” An Điềm thở dài giải thích.

Tuy nhiên Lâm Hiểu Hiểu nghe thấy thế thì trong lòng không được vui lắm: Sao, ngay cả khiến anh Tô giận mà cũng không tới lượt Lâm Hiểu Hiểu cô sao!

“Thế cô và anh Tô đã nói gì rồi, sao lại làm anh ấy giận như vậy! Tôi vừa áp tai sát vào cửa nhưng cũng không nghe được hai người nói gì! Cái cửa này cách âm tốt quá đi thôi!” Lâm Hiểu Hiểu hỏi.

An Điềm không nói gì, mà ngồi bất lực trên ghế sofa nhắm mắt lại.

“Sao cô không nói gì?” Lâm Hiểu Hiểu không rõ đầu đuôi ngồi bên An Diễm hỏi, “Vừa nãy vẫn bình thường mà?”

“Hiểu Hiểu, tôi muốn nói với cô chuyện này.” An Diễm mở mắt nghiêm túc nhìn về phía Lâm Hiểu Hiểu nói.

“Ừ, cô nói đi.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc như vậy của An Diễm cũng rất hiếm có.

“Hiểu Hiểu, sau này tôi sẽ không xen vào việc cô theo đuổi Tô tổng nữa. Vì giữa tôi và Tô tổng rất khó xử.” An Diễm thở dài, cô định nói ra toàn bộ câu chuyện giữa cô và Tô Thanh Dương.

“Khó xử?” Lâm Hiểu Hiểu cau mày, “Nhưng anh ấy rất ngưỡng mộ cô, còn đối xử với cô rất tốt mà?”

“Thực ra, tôi qua tôi uống say, chính Tô tổng đưa tôi về nhà, tôi...”

“Cái gì?!” Lâm Hiểu Hiểu nghe đến đây liền bật dậy.

“Không có xảy ra chuyện gì cả!” An Diễm vội giải thích.

Lâm Hiểu Hiểu vừa muốn nổi điên lên, khi nghe lời giải thích này thì cũng bình tâm lại, nhưng vẫn nghi ngờ nhìn An Diễm.

“Sáng nay, Tô tổng thổ lộ với tôi! Đương nhiên là tôi từ chối ngay lúc đó rồi.” An Diễm dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Nên, bây giờ tôi và Tô tổng rất khó xử, xin cô đừng để tôi và Tô tổng có những liên lạc gì khác ngoài công việc nữa. Tôi ủng hộ cô theo đuổi Tô tổng, nhưng, đừng để tôi phải tham gia vào quá trình đó.”

“Anh Tô đã tỏ tình với cô rồi sao?” An Diễm nói nhiều như vậy nhưng Lâm Hiểu Hiểu chỉ nghe được mỗi câu đó, chính là anh Tô đã bày tỏ với An Diễm! Rõ ràng cô cho rằng anh Tô chỉ có thiện cảm với An Diễm mà thôi!

Đột nhiên, Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy đau nhói ở ngực.

Tuy An Diễm rất không muốn trả lời câu hỏi của Lâm Hiểu Hiểu, nhưng cô vẫn gật đầu.

“Cô còn từ chối nữa à?” Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy đau nhói lồng ngực cô sắp ngất đi rồi!

An Diễm vẫn gật đầu.

“Sao cô có thể từ chối anh Tô chứ?” Lâm Hiểu Hiểu lập tức đứng dậy, cô chỉ vào mũi của An Diễm la lên, “Anh Tô tốt như vậy, chỉ có anh ấy mới có quyền từ chối người khác, sao cô có thể từ chối anh ấy?”

An Diễm vốn cho rằng, Lâm Hiểu Hiểu sẽ nổi giận đùng đùng vì chuyện Tô Thanh Dương tỏ tình với cô, không ngờ Lâm Hiểu Hiểu còn nói hộ Tô Thanh Dương, An Diễm thật không biết đầu óc Lâm Hiểu Hiểu nghĩ thế nào nữa.

An Diễm dở khóc dở cười hỏi ngược Lâm Hiểu Hiểu: “Vậy như cô nói là muốn tôi đồng ý Tô tổng rồi?”

“Thế thì không được!” Lâm Hiểu Hiểu trợn mắt, “Anh Tô là của tôi, không ai có thể giành mất được!”

“...” An Diễm nhún vai, “Vậy thì chịu rồi!”

Lâm Hiểu Hiểu bĩu môi, cô ngồi xuống ghế sofa với vẻ mặt ủ rũ, cũng không biết bây giờ nên nói cái gì, chỉ là, người mình thích, thích người khác, cảm giác này thật khó chịu!

“An Diễm, tôi hỏi cô một câu cuối cùng, cô thật sự không có chút cảm giác gì với anh Tô à?” Lâm Hiểu Hiểu đã cố gắng hết sức xem An Diễm là bạn, nhưng nghĩ đến chuyện anh Tô thích An Diễm, lòng cô lại có chút hoang mang.

“Tôi chỉ ngưỡng mộ và kính trọng Tô tổng.” An Diễm nghiêm túc nói với Lâm Hiểu Hiểu, “Anh ấy là một nhà thiết kế tài hoa, tôi làm việc với anh ấy cũng học được rất nhiều thứ. Tôi cũng rất kính nể cách đối nhân xử thế của Tô tổng. Nhưng, bây giờ tôi không có một chút cảm giác tình yêu nam nữ gì với anh ấy cả.”

“Tôi tin cô.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, từ việc An Diễm cố gắng tác hợp mình và Tô Thanh Dương thì cô có thể nhìn rõ được rồi, chỉ là cô vẫn không thể không hỏi.

“Được rồi, đừng nói những cái này nữa. Sau này tôi sẽ không làm bà mai nữa, cũng sẽ bớt gặp Tô tổng!” Tâm trạng An Diễm tụt dốc, cô đứng dậy nói với Lâm Hiểu Hiểu, “Tôi về trước đây.”

“Về đâu?” Lâm Hiểu Hiểu vội chạy theo An Diễm hỏi.

“Về nhà!” An Diễm thờ dãi, “Vừa nãy chộc giận Tô tổng rồi, làm cho tôi cũng không còn tâm trạng nào làm tiếp Bầu Trời Đầy Sao! Tôi về nhà nghỉ ngơi, mai tiếp tục.”

98. Chương 98

“Vậy tôi cũng về đây!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn quanh phòng vẽ, “Dù sao tôi vì anh Tô mới đến đây, bây giờ anh Tô về rồi, tôi cũng không có lý do gì để ở lại.”

An Diễm lắc đầu cũng không nói gì, chỉ vai kề vai đi xuống lầu cùng Lâm Hiểu Hiểu

“Ôi...” An Diễm thở dài, “Bây giờ tôi và Tô tổng ngay cả là bạn bè cũng không thể rồi, tôi phải làm sao đây! Sau khi hoàn thành Bầu Trời Đầy Sao tôi còn phải giao cho Chu Mộng Chỉ nữa! Chuyện này vốn do Tô tổng xúc tiến, nên anh ấy đi thì sẽ hay hơn, nhưng mà bây giờ xem ra chỉ có mỗi mình mình đi thôi.”

Lâm Hiểu Hiểu nghe những lời của An Diễm, cô cũng bất giác cúi đầu xuống, cô cũng biết khó khăn của An Diễm: Sáng hôm qua anh Tô vừa tỏ tình với cô, hôm nay cô lại tác hợp anh Tô và mình. Anh Tô không giận An Diễm mới lạ! Hơn nữa, anh Tô là cấp trên của cô ấy, đi đâu cũng sẽ gặp nhau, bộ dạng bây giờ không hay chút nào.

Hơn nữa, chuyện mời anh Tô đến đây, cũng do cô ép An Diễm làm! Bây giờ cô khiến cho mối quan hệ của An Diễm và anh ấy không ra làm sao cả, thực sự không nên như vậy chút nào!

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu đề xuất với An Diễm: “Hay là như vậy đi, An Diễm, đợi đến cái hôm mà cô hoàn thành xong Bầu Trời Đầy Sao, tôi đưa cô đi! Chị ba đối xử với tôi rất tốt, tôi dẫn cô theo chắc sẽ tốt hơn đó..”

An Diễm nghe Lâm Hiểu Hiểu nói như vậy, lúc đầu có hơi do dự, cuối cùng cũng gật đầu.

Tuy Tô Thanh Dương không thể đi chung với mình, nhưng Lâm Hiểu Hiểu đi chung cũng đỡ hơn là đi một mình, cô không thể nào quên được chuyện lần trước lúc do kích thước cho Chu Mộng Chỉ, bị Lý An Ni làm khó dễ.

Sau khi An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu thảo luận xong công việc, thì họ rời khỏi căn hộ ven sông với tâm trạng riêng.

**

Sau chủ nhật lại là những ngày tất bật, là một trợ lý thì An Diễm luôn phải hối hả theo chân Lâm Hiểu Hiểu, bận đến kiệt sức, cuối cùng cũng theo Lâm Hiểu Hiểu hoàn thành nhiệm vụ quay hình ở giai đoạn hiện tại rồi.

Vì vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay hình, Lâm Hiểu Hiểu cho An Diễm nghỉ phép, cô muốn để cho An Diễm nghỉ ngơi và hoàn thành Bầu Trời Đầy Sao.

Sắp đến kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ rồi, An Diễm tận dụng ngày nghỉ, hết ngày dài lại đêm thâu gấp rút hoàn thành.

Cuối cùng, trải qua khoảng thời gian quên ăn quên ngủ, An Diễm cũng đã hoàn thành Bầu Trời Đầy Sao.

Trong quá trình làm Bầu Trời Đầy Sao, An Diễm luôn thực hiện với một tấm lòng chân thành, dù người mặc là Chu Mộng Chỉ mà cô ghét, nhưng cô phải xứng với tác phẩm của mình.

Sau khi cẩn thận sửa lại Bầu Trời Đầy Sao, An Diễm liền liên lạc với Cao Lỗi, nói với anh ấy rằng bộ váy của Chu Mộng Chỉ đã hoàn thành, khi nào cô có thể gửi qua.

Sau khi Cao Lỗ nhận được lời hỏi thăm của An Diễm liền gọi điện hỏi ý của Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ vẫn còn nằm viện vì vụ việc ném được mùi nước ép trái cây từ miệng của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn vì muốn giữ khoảng cách với An Diễm, càng muốn xua tan đi cảm giác kỳ lạ của mình với An Diễm, nên anh không trực tiếp gọi cho An Diễm.

Chỉ dẫn Cao Lỗ hoãn lại thời gian An Diễm đưa áo đến, bảo đợi tuần sau Chu Mộng Chỉ xuất viện thì có thể đưa váy qua cho Chu Mộng Chỉ xem.

Mọi việc đi đến đây, An Diễm coi như an tâm: Nhiệm vụ quay hình của Lâm Hiểu Hiểu phải nửa tháng sau nữa, Bầu Trời Đầy Sao của mình cũng đã hoàn thành, cô cũng không còn gánh nặng gì.

Điều duy nhất khiến An Diễm không yên lòng chính là từ sau khi Tô Thanh Dương nổi giận với An Diễm, thì anh ta không còn xuất hiện trước mặt An Diễm nữa.

Dù đó là việc công nhất định phải gặp mặt thì Tô Thanh Dương cũng chỉ chào hỏi cho qua, sau đó thì bắt đầu nói vào chuyện chính.

An Diễm cũng không muốn mọi chuyện trở nên thế này, nhưng cô cũng không có cách nào tốt hơn để hai người giữ khoảng cách là bạn tốt. Nên đành để thuận theo tự nhiên.

Một tuần sau, An Diễm đang ngẫu hứng ngồi phác họa trong phòng vẽ thì điện thoại văn phòng đột nhiên reo lên.

An Diễm nhắc điện thoại lên, giọng Lâm Hiểu Hiểu lo lắng: “An Diễm, mau, đến quầy lễ tân của tòa nhà công ty, mang trà Đại Hồng Bào và bộ trà Ca Diêu đời Minh mà tài xế nhà tôi đưa đến qua đây mau!”

An Diễm nghe giọng nói đầy lo lắng của Lâm Hiểu Hiểu, đột nhiên sững sờ, không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng nghe có vẻ rất gấp, cô cũng không dám hỏi nhiều, cúp máy xong cô phóng ngay xuống lầu.

Chạy đến quầy lễ tân, người có dáng vẻ tài xế đã đứng ở đó.

An Diễm thở hổn hển chạy đến hỏi: “Cho hỏi anh là tài xế nhà Lâm Hiểu Hiểu phải không?”

“Đúng vậy, cô là An Diễm phải không? Đây là đồ của tiểu thư nhà tôi!” Tài xế vừa nói vừa cẩn thận đưa món đồ trong tay cho An Diễm.

An Diễm nhìn thấy một vật hình chữ nhật trong cái bọc tơ lụa, còn một vật hình vuông nho nhỏ. An Diễm vừa nhìn đã biết thứ được bọc bên trong là trà Đại Hồng Bào, còn có bộ trà Ca Diêu đời Tống.

An Diễm cẩn thận đón lấy món đồ trong tay của tài xế, cô cười với tài xế: “Vất vả cho anh rồi!”

“Không có gì!” Tài xế nhìn chằm chằm vào đồ trên tay của An Diễm, dặt dờ thêm lần nữa, “Cố An Diễm cẩn thận một chút nhé.”

“Tôi biết rồi!” An Diễm gật đầu ôm những món đồ trên tay, lo lắng rời đi.

An Diễm vừa đi vừa lo sợ, cô biết những món đồ trên tay mình rất quý giá.

Bộ trà Ca Diêu đời Tống không nói gì. Còn trà Đại Hồng Bào thì khó mà ước tính được, những lá trà Đại Hồng Bào được phân phối trên thị trường đa số đều được trồng nhân tạo.

Nhưng lá trà Đại Hồng Bào chính tông không lưu hành trên thị trường, trên thế giới chỉ có vài cây mẹ Đại Hồng Bào còn tồn tại, đều sinh trưởng ở vách núi cheo leo ở núi Võ Di, mùa thu hoạch mỗi năm đều được nhóm nghiên cứu khoa học thuộc nhóm chuyên gia đích thân đi hái, một năm chỉ có 8 lạng, nhiều người có tiền cũng khó mà mua được.

Dự là Lâm Hiểu Hiểu cũng đã tốn rất nhiều công sức mới có được một ít lá trà này!

An Diễm càng nghĩ càng cảm thấy những món đồ trong tay quá đồi nặng nề, lo lắng ôm bộ trà và lá trà vào thang máy.

Mỗi lần thang máy có người vào là An Diễm lại lo lắng lùi lại, cô sợ làm rớt những món đồ trên tay, sau đó cô sẽ phải dấn thân vào con đường trả nợ.

Nhưng cũng may, An Diễm an toàn đến trước phòng làm việc của Lâm Hiểu Hiểu rồi, cô nhẹ nhàng rút tay ra gõ cửa.

An Diễm chỉ gõ một cái, cửa lập tức được mở ra, lộ ra bộ mặt vừa phấn khích vừa căng thẳng của Lâm Hiểu Hiểu.

“Hiểu Hiểu, đồ mang đến rồi này.” An Diễm nói xong mới nhớ hỏi Lâm Hiểu Hiểu, “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao luống cuống thế!”

“Mẹ của anh Tô đến thăm tôi rồi!” Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn vào phòng làm việc của mình, vừa ngại ngùng vừa phấn khích nói với An Diễm, “Mang đồ vào đây.”

Mẹ của Tô tổng đến rồi?!

An Diễm ngờ vực ôm bộ trà và lá trà vào phòng làm việc của Lâm Hiểu Hiểu.

99. Chương 99

Chỉ thấy một người phụ nữ thanh lịch ngồi trên ghế sofa, bà mặc chiếc đầm liền trong bộ sưu tập thu đông của Dior, những bông hoa lan được thêu tinh tế trên chiếc khăn nhung màu trắng sữa, phần nhụy hoa còn được đính kim cương, điểm nổi bật nhất chính là sự kết hợp giữa chiếc trâm cài áo màu xà cừ xanh nhạt trước ngực, cùng với đôi bông tai hình chiếc lá cùng màu trên tai bà.

An Diễm không thể không nhìn lên khuôn mặt của mẹ Tô tổng, khuôn mặt bà đầy đặn và tròn trịa, ngũ quan cân đối, đôi mắt sáng, mũi rất thẳng, giống như vẽ chuẩn mực của người phụ nữ vượng phu, tuy không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cơ thể toát lên sự thanh lịch và điềm tĩnh sau những thử thách của năm tháng.

An Diễm ngăn người ra nhìn một lúc, quên cả chào hỏi Tần Thanh Nguyệt.

Tần Thanh Nguyệt cũng cảm thấy có người đang nhìn bà, liền quay đầu lại.

Tuy nhiên, khi Tần Thanh Nguyệt nhìn thấy dung mạo cô gái trước mặt, bà vẫn ngồi đó nhưng vô cùng ngạc nhiên kêu to: “Diễm Diễm!”

An Diễm tuy không biết Tần Thanh Nguyệt gọi ai, nhưng vội hoàn hồn cúi đầu chào Tần Thanh Nguyệt: “Phu nhân chủ tịch, chào cô!”

Tần Thanh Nguyệt không nói gì liền đứng dậy, bà đến trước mặt An Diễm, nắm tay An Diễm, lại nhìn thật kỹ An Diễm: Giống quá, quả thật giống quá!

Lúc Tần Thanh Nguyệt còn trẻ, học đại học ở thành phố G, bà có một người bạn tên là Nhậm Diễm, cô là tiểu thư một gia đình giàu có, nhưng tính tình và mọi mặt đều rất tốt, sau đó học chung một trường đại học, lại là bạn cùng phòng nên tự nhiên trở thành bạn thân của nhau.

Sau đó, sau khi Nhậm Diễm tốt nghiệp thì trở về thành phố H.

Do khoảng cách thành phố G và H rất xa, Tần Thanh Nguyệt và Nhậm Diễm rất ít gặp nhau, họ chỉ liên lạc qua điện thoại, Tần Thanh Nguyệt còn nhớ, sau đó Nhậm Diễm lấy được một người đàn ông rất tốt, nghe nói làm về bất động sản. 25 năm trước, Nhậm Diễm còn có sinh một đứa con gái gọi là Nhiên Nhiên, cùng âm với Nhậm Diễm.

Khi con gái Nhậm Diễm vừa chào đời thì Tô Thanh Dương cũng vừa được sinh ra, nhưng lúc đó sự nghiệp của Tô Dục Lâm vừa khởi sắc, Tần Thanh Nguyệt vừa phải chăm con vừa phải làm việc, còn phải chăm sóc cả Tô Dục Lâm.

Cứ bận suốt, Nhậm Diễm từ từ mất liên hệ. Đợi đến khi sự nghiệp của Tô Dưc Lâm dần thành đạt, Tần Thanh Nguyệt muốn liên lạc lại với người bạn tốt của mình nhưng không được. Ngay cả chồng và đứa con gái của Nhậm Diễm cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Mấy năm trước, Tần Thanh Nguyệt và Tô Dưc Lâm vì chuyện làm ăn mà chuyển nhà đến thánh phố H, Tần Thanh Nguyệt muốn tìm lại bạn cũ, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được.

Tần Thanh Nguyệt bây giờ nhìn An Diễm, khiến cô nhớ về người bạn cũ của mình là Nhậm Diễm.

“Cô tên gì?” Tần Thanh Nguyệt nhìn nét mặt giống Nhậm Diễm y như đúc của An Diễm vui vẻ hỏi.

“Con... con tên An Diễm.” An Diễm cúi đầu, không biết tại sao phu nhân chủ tịch lại đột nhiên nhiệt tình với bản thân như vậy.

“An Diễm?” Tần Thanh Nguyệt đọc nhầm tên An Diễm một lần, đột nhiên bà lườm cô một cái, lạnh lùng bỏ tay An Diễm ra.

Tần Thanh Nguyệt dùng ánh mắt xét nét nhìn An Diễm: “Cô chính là An Diễm gì đó sao?”

An Diễm lừa con trai tôi đây sao! Tần Thanh Nguyệt thầm nghĩ trong lòng.

“Con là trợ lý của cô Lâm, An Diễm.” An Diễm nhìn thấy cánh tay mình bị bỏ ra cảm thấy rất kỳ lạ, cô lặc lợng cúi đầu xuống.

“Vậy thì đúng rồi!” Tần Thanh Nguyệt nhìn An Diễm đầy ẩn ý, sau đó ngồi xuống sofa, quay đầu đi không thèm nhìn An Diễm.

Lâm Hiểu Hiểu ở bên cạnh cũng sững sờ, cô cũng không biết tại sao Tần Thanh Nguyệt lại như thế, bà quay ngoắt 180 độ với An Diễm, cô chuyển đành chuyển chủ đề: “Cô ơi, bây giờ con pha trà cho cô nhé!”

“Được!” Tần Thanh Nguyệt trở lại vẻ mặt nhân từ khi đối diện với Lâm Hiểu Hiểu.

Để cho bầu không khí không quá gượng gạo, Lâm Hiểu Hiểu vừa rót trà vừa nói với An Diễm: “An Diễm cô về trước đi, chỗ tôi không còn việc gì nữa!”

An Diễm gật đầu rồi quay người rời đi.

Nhưng đi chưa được hai bước thì Tần Thanh Nguyệt nói: “An Diễm gì đó, cô qua đây.”

An Diễm không hiểu chuyện gì, nhưng cũng ngoan ngoãn dừng bước, cô đến trước mặt Tần Thanh Nguyệt: “Phu nhân chủ tịch, cho hỏi có chuyện gì ạ?”

“Cũng không có gì.” Tần Thanh Nguyệt ho nhẹ một cái, không thèm nhìn An Diễm dạn dò, “Chỉ là tôi cảm thấy một chút nữa sẽ có chuyện, nên cô đứng ngoài cửa phòng làm việc của Hiểu Hiểu, đợi tôi gọi thì cô vào đây.”

Lúc đó An Diễm sững sờ, cô nhìn khuôn mặt hiền lành của bà, tại sao lại làm khó mình thế? Rõ ràng cô đâu làm gì cả?

Lẽ nào là vì Tô Thanh Dương?

Nghĩ đến Tô Thanh Dương, An Diễm thở dài, đành gật đầu: “Dạ, phu nhân chủ tịch.”

An Diễm trả lời xong Tần Thanh Nguyệt thì đẩy cửa đi ra đứng ngoài cửa, đợi Tần Thanh Nguyệt sai bảo.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy Tần Thanh Nguyệt làm khó An Diễm như vậy cũng có chút ngại.

Hơn nữa Lâm Hiểu Hiểu được gia đình bảo vệ rất tốt, nên tính tình thẳng thắn, cô hai tay đưa tách trà đã pha cho Tần Thanh Nguyệt, tò mò hỏi: “Cô Tần, tại sao cô lại đối xử với An Diễm như vậy?”

Tần Thanh Nguyệt mím môi nhẹ uống một ngụm trà của Lâm Hiểu Hiểu rồi mới nhìn cô nói: “Hiểu Hiểu, con cảm thấy An Diễm này thế nào?”

“Rất tốt ạ.” Lâm Hiểu Hiểu trả lời một cách khó hiểu, “Bây giờ con và An Diễm là bạn tốt!”

“VẬY Ạ.” Tần Thanh Nguyệt gật đầu, trong lòng nghĩ: Thủ đoạn của An Điềm này cao đấy, không những mê hoặc con trai mình mà còn trở thành bạn tốt của Lâm Hiểu Hiểu!

“Hiểu Hiểu, nghe cô nói này, sau này đừng qua lại với An Điềm kia nữa.” Tần Thanh Nguyệt nói với Lâm Hiểu Hiểu một cách chân tình.

“Không qua lại với An Điềm?” Lâm Hiểu Hiểu cau mày cảm thấy kỳ lạ, cô nghĩ một lúc mới cười hỏi, “Cô Tần, có phải vì anh Tô thích An Điềm, nên cô mới đối xử với cô ấy như vậy không?”

“Con, sao con lại biết?” Tần Thanh Nguyệt có chút ngạc nhiên, bà vốn chỉ muốn nói đến đó, nhưng Tần Thanh Nguyệt nghĩ thế nào cũng không ngờ Lâm Hiểu Hiểu lại biết được!

“Con biết mới đây không lâu! Là An Điềm nói với con đấy!” Lâm Hiểu Hiểu cười, cô biết mình đoán đúng rồi, cô nắm tay của Tần Thanh Nguyệt nói, “Cô Tần, cô yên tâm, An Điềm không phải là người như thế. Anh Tô thích cô ấy, cô ấy cũng rất bối rối, thậm chí cô ấy còn tác hợp hai con với nhau nữa!”

“Thật sao?” Tần Thanh Nguyệt không tin nổi, An Điềm này lại thật thà thế sao!

“Thật đấy ạ!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu chắc nịch, “An Điềm nói với con là bây giờ cô ấy chỉ muốn nuôi dạy con trai cho tốt, những việc khác tạm thời không muốn nghĩ đến.”

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nói như vậy, Tần Thanh Nguyệt suy nghĩ: Nếu An Điềm muốn quyến rũ con trai mình, cô ta tuyệt đối sẽ không thẳng thắn với Lâm Hiểu Hiểu như vậy, lại còn tác hợp cho hai người.

Lẽ nào, bà ấy thật sự đã hiểu lầm An Điềm rồi?

100. Chương 100

“Cô Tần, cô yên tâm, tuy con người con thẳng tính nhưng rất có khả năng phán đoán thị phi, phân biệt người tốt người xấu!” Lâm Hiểu Hiểu nghiêm túc nhìn Tần Thanh Nguyệt nói, “An Điềm là bạn tốt của con, nên con hi vọng cô Tần cũng sẽ thích cô ấy.”

Tần Thanh Nguyệt ngạc nhiên nhìn Lâm Hiểu Hiểu: Bà không ngờ, Lâm Hiểu Hiểu lại nói giúp cho tình địch của mình, đúng là một đứa trẻ độ lượng.

Tần Thanh Nguyệt càng lúc càng hài lòng với Lâm Hiểu Hiểu. Cùng lúc đó, Tần Thanh Nguyệt cũng có cái nhìn khác về An Điềm: Dù sao thì người mà có thể khiến Lâm Hiểu Hiểu nói giúp như vậy, nhất định phải có chỗ khiến cô tin tưởng.

“Được rồi được rồi, mau ném thử lá trà Đại Hồng Bào con đặc biệt chuẩn bị cho cô nè.” Lâm Hiểu Hiểu nhìn Tần Thanh Nguyệt gật đầu mỉm cười là biết bà ấy không còn có ác cảm với An Điềm nữa, nên cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu An Điềm đã tự nhận thức được như vậy, Tần Thanh Nguyệt cũng yên tâm rồi, bà lại nhấm nháp ngụm trà, đột nhiên mỉm cười: Tuy Lâm Hiểu Hiểu có vẻ chưa trưởng thành lắm, nhưng dù gì cũng còn trẻ, những mặt khác không có gì phải chê, đúng là một người vợ tốt đấy!

Lúc này, An Điềm vẫn ủ rũ đứng ngoài cửa phòng của Lâm Hiểu Hiểu: Thật là! Được người khác thích không phải là cảm giác hạnh phúc sao? Tại sao mình được Tô Thanh Dương thích lại bị dày dạn thế này!

“Chị An Điềm, chị đứng ở đây làm bầm với bức tường, là đang luyện thần công gì thế?”

Khưu Doanh Doanh suốt ngày chạy vật đưa tài liệu lầu trên lầu dưới, vừa đi đến tầng này thì nhìn thấy An Điềm đang thở ngắn thở dài đối mặt với bức tường, thế là liền chọc cô vài câu.

An Điềm không quay lại, cô nghe thấy giọng của Khưu Doanh Doanh, cô bĩu môi, quay người sang: Đường nhiên là đang luyện thần công bơ cô rồi! Nhưng vẫn chưa đủ trình, thấy cô cứ quay qua quay lại trước mặt tôi nên không chịu được nói chuyện với cô đấy!”

“Không phải chứ, em nóng bỏng thế mà, chị An Diễm lại bơ em đi sao!” Khuất Doanh Doanh che mặt lại nhún nhún nói to, “Chị xem này, gần đây em giảm cân thành công rồi, có phải là đẹp hơn rồi không?”

An Diễm trợn mắt, sau đó tiếp tục quay mặt vào tường: “Chị không diễn với em nữa đâu!”

“Hừ, mới chỉ không làm chung một tháng, chị An Diễm đã không thèm chơi với em rồi! Uống công em nhớ chị!” Khuất Doanh Doanh đặt tay trước ngực, diễn rất lố.

An Diễm nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Khuất Doanh Doanh, cuối cùng cũng nở nụ cười, Doanh Doanh này lúc nào cũng không nghiêm túc được, nhưng quả thực rất xứng với cái tên “Hạt dễ cười”.

Cô vỗ vỗ vai của Khuất Doanh Doanh nói: “Doanh Doanh, em không đi đưa giấy tờ nữa là sẽ không kịp đâu đấy!”

“Nhưng, khó khăn lắm mới được gặp chị An Diễm, em...”

Khuất Doanh Doanh vẫn chưa nói xong, chỉ thấy Tô Thanh Dương từ xa đi tới, Khuất Doanh Doanh lập tức trừng mắt lên: Thôi xong, lần này mà tám chuyện với An Diễm với Tô tổng bắt gặp rồi, thời gian gần đây, Tô tổng trông có vẻ không vui, nếu lần này bị anh ta bắt được nhất định sẽ bị trừ lương mất

Nghĩ đến đây, Khuất Doanh Doanh vội vẫy tay chào An Diễm: “Chị An Diễm, không xong rồi, Tô tổng đến rồi! Em đi đây, nếu không em ở đây tám chuyện sẽ bị trừ lương!”

Khuất Doanh Doanh không đợi An Diễm trả lời đã chạy đi như một cơn gió.

“Doanh Doanh này...” An Diễm nhìn theo bóng dáng của Khuất Doanh Doanh mỉm cười.

Lúc này, Tô Thanh Dương đã ở phía sau An Diễm, An Diễm cảm thấy phía sau có người, vội giấu nụ cười đi và quay lại, ngẩng đầu lên thì thấy thần sắc phức tạp đó của Tô Thanh Dương.

An Diễm giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu chào Tô Thanh Dương: “Chào Tô tổng.”

“Chào cô.” Tô Thanh Dương trở lại dáng vẻ bình thường, anh gật đầu nhẹ, không nghe thấy bất kỳ cảm xúc gì.

Nếu bây giờ An Diễm ngẩng đầu lên, chắc An Diễm sẽ nhìn thấy được những ngày không gặp, vẻ mặt hiền hậu của Tô Thanh Dương đã có thêm vài phần tiêu tụy hốc hác.

“Mẹ tôi đến rồi à?” Tô Thanh Dương quay đầu nhìn vào phòng làm việc của Lâm Hiểu Hiểu hỏi.

“Đúng vậy.” An Diễm có hỏi có trả lời, nhưng tuyệt đối không nói thêm câu nào với Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương cũng nhận ra An Diễm đang né tránh, anh khẽ thở dài: “An Diễm, thực ra cô không cần phải áp lực như vậy, tôi đã bỏ ý định với cô rồi.”

“Thật không?!” An Diễm lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lên.

Thấy rằng phản ứng của mình có hơi quá, An Diễm mới nói chậm lại, cô hỏi: “Thật vậy sao?”

Nếu đúng là vậy thì quá tốt rồi! Tô tổng không còn thích mình nữa vậy thì mình sẽ lại được điều về phòng thiết kế làm việc, cô lại được làm công việc mà mình yêu thích rồi, còn có thể nuôi bản thân mình nữa!

Thái độ hào hứng vừa nãy của An Diễm đều đã lọt vào mắt của Tô Thanh Dương: Tình yêu của anh dành cho An Diễm, đối với cô ấy lại là gánh nặng như vậy sao?

“Thật.” Tô Thanh Dương dừng lại một lúc rất lâu, cuối cùng gật đầu: Nếu thời gian đủ dài, hoặc có thể anh có thể quên An Diễm. Nhưng, bây giờ anh chỉ đang che giấu và kiểm chế bản thân, như vậy mới không gây rắc rối cho An Diễm.

“Tốt quá rồi...” Nhận được câu trả lời khẳng định từ Tô Thanh Dương, An Diễm hít một hơi thật dài, vốn dĩ không chú ý đến vẻ mặt bị tổn thương của Tô Thanh Dương.

Lúc này, cửa phòng Lâm Hiểu Hiểu mở ra.

Tần Thanh Nguyệt đang muốn rời đi, Lâm Hiểu Hiểu thì cười nói tiễn Tần Thanh Nguyệt, không ngờ vừa mở cửa là nhìn thấy An Diễm và Tô Thanh Dương đứng trước cửa.

“Anh Tô, sao anh lại ở đây?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Điềm, lại nhìn Tô Thanh Dương.

“Con à, con đến lúc nào vậy, sao không vào trong mà đứng ở ngoài!” Tần Thanh Nguyệt vừa được Lâm Hiểu Hiểu giải thích đã thay đổi cách nhìn về An Điềm, nhưng bà vừa bước ra cửa đã nhìn thấy An Điềm đứng trước mặt Tô Thanh Dương thì lập tức không vui.

Tô Thanh Dương nhìn thấy Tần Thanh Nguyệt có chút không vui, vội hỏi: “Mẹ, sao mẹ đến công ty mà không nói con một tiếng, nếu không phải phó tổng Hồ nói với con, con cũng không biết mẹ đến.”

“Mẹ đến tìm Hiểu Hiểu, đâu có tìm con.” Tần Thanh Nguyệt nhìn con mình vì chuyện của An Điềm mà trở nên tiêu tụy, bà rất không vui.

“Mẹ à, mẹ nói chuyện đằng hoàng một chút.” Tô Thanh Dương thở dài, người mẹ này của anh, vì được bố nuông chiều nên đôi lúc nói chuyện rất trẻ con.

“Được được được, là mẹ nói chuyện không hay.” Tần Thanh Nguyệt rõ ràng là không vui, cô nhìn An Điềm, bất ngờ kéo tay Tô Thanh Dương, sau đó kéo tay của Lâm Hiểu Hiểu rồi làm ra vẻ muốn chấp tay hai người họ lại với nhau.

Tô Thanh Dương nhanh tay rút tay mình về, còn Lâm Hiểu Hiểu cũng vì ngại mà rút tay về.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt kháng cự của Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu cũng có chút buồn.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Tô Thanh Dương để tay ra sau, có chút đau đầu hỏi Tần Thanh Nguyệt.

101. Chương 101

“Không sao đâu, chỉ là đùa thôi mà!” Tần Thanh Nguyệt nhún vai nói, “Hiểu Hiểu dù sao cũng là con gái, xấu hổ cũng là lẽ thường, con là con trai mà xấu hổ thì mới là không ổn đấy! Con trai thì phải chủ động chứ!” Tần Thanh Nguyệt lập tức khéo léo biến lời từ chối của Tô Thanh Dương thành một sự “xấu hổ”, Lâm Hiểu Hiểu nghe thế thì trong lòng thấy dễ chịu hơn hẳn. “Mẹ, mẹ đừng có gây thêm chuyện nữa được không?” “Được được được, mẹ không nói gì nữa, mẹ sẽ về nhà ngay!” Tần Thanh Nguyệt mỉm cười, sau đó quay sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu, “Hiểu Hiểu à, cô nói chuyện với con thấy vui lắm, đợi khi nào có thời gian cô sẽ lại đến thăm con. Con rảnh rồi cũng có thể bảo Thanh Dương đưa con đến nhà cô chơi!” Lâm Hiểu Hiểu nghe thế thì liền ngượng ngùng cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Con cảm ơn cô Tần.” “Có gì đâu, có gì đâu!” Tần Thanh Nguyệt cười rất vui vẻ, cuối cùng quay sang An Điềm: “An Điềm, cô đưa tôi xuống tầng hầm để xe đi.” “Sao lại bảo An Điềm đưa mẹ đi? Muốn đưa thì cũng phải là con đưa chứ!” Tô Thanh Dương cau mày, không biết rốt cuộc mẹ mình đang muốn làm gì nữa. “Được rồi, cứ để An Điềm đưa mẹ đi.” Tần Thanh Nguyệt thần nhiên phẩy tay, “Con đã đến rồi thì phải ở chơi với Hiểu Hiểu chứ, cứ để trợ lý của Hiểu Hiểu đưa mẹ đi là được!” Tần Thanh Nguyệt nói xong liền quay sang nhìn An Điềm. An Điềm lập tức biết điều cúi đầu nói với Tần Thanh Nguyệt: “Phu nhân chủ tịch, xin mời đi bên này.” “Ừ.” Tần Thanh Nguyệt hài lòng gật đầu rồi cùng An Điềm rời đi. Tô Thanh Dương bước lên một bước, nhưng rồi mau chóng đứng lại. Anh cau mày nhìn theo bóng dáng của mẹ mình và An Điềm từ từ đi xa, anh biết rõ, bây giờ mình càng tỏ ra quan tâm đến An Điềm thì sẽ càng khiến An Điềm gặp nhiều rắc rối. Thế nên anh đành phải đứng lại, nhìn mẹ mình và An Điềm bước đi. Lâm Hiểu Hiểu đứng bên cạnh nhìn gương mặt đẹp như ngọc của Tô Thanh Dương mà ngẩn người, bất giác có hơi đau lòng. Cô biết rõ Tô Thanh Dương thích An Điềm, dù vậy vẫn cho rằng mình có thể từ từ khiến anh thích cô. Nhưng nhìn người mình yêu lúc nào cũng dõi theo nhất cử nhất động của người khác vẫn là một cảm giác rất khó chịu. “Anh Tô à...” Lâm Hiểu Hiểu không kiềm được mà khẽ gọi Tô Thanh Dương. Nhưng ánh mắt Tô Thanh Dương thì vẫn cứ mãi nhìn theo hướng của An Điềm, hoàn toàn không nghe thấy Lâm Hiểu Hiểu đang gọi mình. Lâm Hiểu Hiểu mím môi, rồi lại gọi lần nữa. Tô Thanh Dương lúc này mới giật mình quay sang: “Cô Lâm, cô gọi tôi à?” Lâm Hiểu Hiểu cười đau khổ, nhìn đàn anh của mình trước đây ý chí ngút trời bao nhiêu, bây giờ lại âu sầu thảm nào bấy nhiêu, cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, cô đã yêu anh suốt bao nhiêu năm qua, nhưng trước nay chỉ luôn nhìn anh từ xa, ngưỡng mộ anh, một người đàn anh cao quý như thế từ lúc nào lại trở nên bộ

dạng thế này? Yêu một người ở mức độ sâu nhất chính là phải dốc hết sức để làm cho người đó hạnh phúc. Thế nên, cho dù anh không yêu cô, cho dù trong mắt anh không có cô, nhưng chỉ cần anh không còn đáng về đau buồn thiếu não ấy nữa thì cô cũng đã mãn nguyện rồi! Lâm Hiểu Hiểu nghĩ đến đây đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh của mình vừa thê lương lại vừa bi tráng, từ lúc sinh ra đến giờ, cô luôn là người rất tự cao, thế nên ít khi nào phải trải qua cảm giác này. Nhưng thôi, cứ xem như đây là một trải nghiệm vậy, trải nghiệm này sẽ giúp cho cuộc đời càng trở nên hoàn chỉnh hơn. Lâm Hiểu Hiểu lấy hết can đảm bước lên một bước rồi khẽ hỏi: “Anh Tô, anh rất thích An Diễm đúng không?” Bây giờ cô đã hạ quyết tâm, nếu anh Tô trả lời cô rằng, anh thật sự thích An Diễm, vậy thì cô sẽ không đối đầu với An Diễm nữa, thậm chí có thể sẽ giúp anh theo đuổi An Diễm. Cho dù khi đưa ra quyết định ấy, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy đau nhói. “Hiểu Hiểu, tôi mong cô đừng làm khó An Diễm nữa.” Tô Thanh Dương không trả lời trực tiếp câu hỏi của An Diễm, bởi vì An Diễm đã thẳng thắn từ chối anh, nên nếu bây giờ anh nói mình thích cô thì sẽ càng khiến cô thêm khó xử mà thôi. Lại cộng thêm thái độ vừa rồi của mẹ anh dành cho An Diễm khiến Tô Thanh Dương càng thấy lo cho An Diễm hơn. “Anh Tô, trong mắt của anh, em là loại người đó sao?” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, cô yêu Tô Thanh Dương, cũng hiểu nỗi đau khi yêu một người, càng biết rõ nếu người mình yêu buồn thì trong lòng mình cũng rất đau khổ. Thế nên cô sẽ không làm khó An Diễm để khiến anh Tô phải buồn nữa, mà ngược lại, cô sẽ cố hết sức thay anh chăm sóc An Diễm. “Tôi xin lỗi, Hiểu Hiểu.” Tô Thanh Dương cúi đầu, vừa rồi trong lòng anh đang rất rối nên mới nghĩ gì nói đó, “An Diễm đã nói rõ ràng rằng không có cảm giác với tôi, là do tôi vô dụng, ngược lại còn liên lụy cô ấy bị người ta làm khó, cho nên mới nói câu đó với cô.” “Anh Tô, chỉ cần anh muốn thì em sẽ giúp anh theo đuổi An Diễm!” Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười nói, nhưng nụ cười ấy thật sự rất gượng gạo. “Không cần đâu!” Tô Thanh Dương lắc đầu, “Tôi không muốn gây thêm khó xử cho An Diễm, cho nên tôi sẽ không tiếp cận cô ấy nữa, chỉ cần đứng từ xa quan sát cô ấy thế này thôi cũng được rồi. Cô cũng không cần phải làm gì vì tôi, chỉ cần đối xử tốt với cô ấy như trước thôi là được.” Nghe thấy những lời cam tâm tình nguyện ấy của Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy như mình vừa rơi xuống một hố băng vậy, toàn thân lạnh buốt, cô khẽ nuốt nước bọt, cố ngăn không cho mình bật khóc: “Vâng, em biết rồi.” “Cảm ơn cô.” Tô Thanh Dương cảm kích gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, “Thôi tôi đi đây.” Tô Thanh Dương nói xong liền quay người bước đi không do dự, anh cũng biết Lâm Hiểu Hiểu đang nhìn theo mình, những lời vừa rồi là anh cố ý nói với cô, thứ nhất là vì sự thật chính là như vậy, thứ hai là vì anh muốn Lâm Hiểu Hiểu hiểu rõ anh không hề thích cô, để Lâm Hiểu Hiểu bỏ cuộc, từ đó không phải tổn thương nữa. Nhưng Tô Thanh Dương lại không biết được rằng, Lâm Hiểu Hiểu không những không vì lời nói này của anh mà bỏ cuộc mà ngược lại càng thêm đau lòng hơn. Lâm Hiểu Hiểu cứ dõi theo bóng dáng Tô Thanh Dương rời đi, khóe mắt rung rung, cô cứ đứng nhìn Tô Thanh Dương đi xa dần, xa dần rồi mất hút hẳn... Bãi đỗ xe... “An Diễm, tôi nói thẳng cho cô hiểu luôn vậy.” Tần Thanh Nguyệt khi bước đến xe của mình thì liền nói ngay với An Diễm. “Phu nhân chủ tịch cứ nói ạ.” An Diễm cố giữ nụ cười trên môi. “Tốt lắm.” Tần Thanh Nguyệt hài lòng với sự thẳng thắn của An Diễm, “An Diễm, cô cũng biết, chuyện cô và Thanh Dương nhà tôi là không thể nào, nó sẽ đến với Lâm Hiểu Hiểu, cho nên xin cô đừng có bám theo nó nữa.” An Diễm thấy thái độ ức hiếp của Tần Thanh Nguyệt như thế thì cảm thấy rất uất ức, nhưng Tần Thanh Nguyệt là phu nhân chủ tịch, còn cô chỉ là một nhân viên quen thì có thể nói được gì? Thế nên cô đành phải cố kiềm cơn giận, mỉm cười nói: “Phu nhân chủ tịch, con trước nay chưa bao giờ bám theo Tô tổng, về chuyện này thì cô có thể hỏi tất cả mọi người.” “Thanh Dương xem trọng cô như vậy chứng tỏ cô rất có khả năng, cô không bám theo nó không có nghĩa là đã không âm thầm làm gì đó, cho nên tôi vẫn muốn nhắc cô một câu, phải biết điều một chút!”

102. Chương 102

Tần Thanh Nguyệt cúi xuống nhìn cái túi xách nam kim cương của mình rồi bóng gió uy hiếp: “Cô phải biết, những điều mà mấy người trẻ tuổi các cô làm thì trong mắt những người có tuổi như chúng tôi cũng chỉ là những trò vớ vẩn vừa nhìn là thấy ngay thôi.” “Vậy cho con hỏi phu nhân chủ tịch, cô đã nhìn thấy những gì rồi?” Tuy An Diễm không thể bùng phát cơn giận, nhưng trong giọng nói vẫn có chút bức dọc, bởi vì được Tô Thanh Dương thích mà cô đã bị Lý An Ni làm khó rồi bị đồng nghiệp công ty bàn tán, thậm chí còn bị chuyển công tác! Bây giờ cô lại còn bị mẹ của Tô tổng dùng lời lẽ mà lăng mạ thế này!

Nhưng cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì chứ? An Diễm trước nay chưa bao giờ tỏ vẻ đáng thương, một là phải nhịn, còn hai là phải đấu tranh! Bây giờ cô đã nhịn đủ rồi, thế nên cô phải nói gì đó! An Diễm không đợi Tần Thanh Nguyệt trả lời, tiếp tục nói rõ từng từ một: “Phu nhân chủ tịch, con là người biết điều, trước nay không bao giờ muốn lấy thứ không thuộc về mình, chuyện này xin cô cứ yên tâm. Chỉ có điều, con mong cô buông tha cho con, đừng đến gây phiền phức cho con nữa, con đã làm tất cả những việc cần làm rồi, hướng hồ sự việc này suy cho cùng thì con hoàn toàn là người vô tội!” Tần Thanh Nguyệt cứ tưởng An Diễm sẽ tỏ ra đáng thương rồi giải thích này nọ, chứ hoàn toàn không ngờ An Diễm lại mạnh miệng thế này, có thể thẳng thắn nói ra những lời áp chế bà như vậy! Tần Thanh Nguyệt lại trông thấy vẻ mặt An Diễm đang rất tức giận, hoàn toàn không phải đang giả vờ. “Người biết điều là tốt nhất, cô An đã nói như vậy thì tôi yên tâm rồi.” Tần Thanh Nguyệt gật đầu, không còn quá lo lắng nữa, tính cách của An Diễm này mạnh mẽ như thế thì chắc sẽ không làm những chuyện quá đáng, bà tin An Diễm sẽ nói được làm được. “Vậy mời phu nhân chủ tịch lên xe.” An Diễm đưa tay mở cửa xe cho Tần Thanh Nguyệt, nói rất dứt khoát. Tần Thanh Nguyệt nhìn An Diễm một lần cuối rồi bước lên xe. An Diễm dõi theo chiếc xe đi càng lúc càng xa của Tần Thanh Nguyệt, trong lòng cảm thấy bất lực, cô không biết việc mình lựa chọn quay về thành phố H như vậy có phải là quyết định đúng hay không. Nhưng cô hiểu rõ, từ lúc quay về đây thì mình thật sự rất mệt mỏi, mệt đến mức khiến cô cảm thấy uất ức! Sau khi tiễn Tần Thanh Nguyệt đi, An Diễm ủ rũ quay về văn phòng, nhưng vừa mở cửa ra thì liền trông thấy Lâm Hiểu Hiểu hai mắt đỏ hoe đang ngồi trên ghế của mình. “Cô sao vậy?” An Diễm kinh ngạc nhìn Lâm Hiểu Hiểu, vừa rồi không phải vẫn còn rất ổn sao? Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn An Diễm, thật sự rất muốn nổi cơn điên, An Diễm, tại sao cô lại từ chối anh Tô? Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của anh ấy, tôi thấy tim mình như vỡ nát ra! “Rốt cuộc có chuyện gì?” An Diễm thấy Lâm Hiểu Hiểu cứ im lặng không nói gì thì liền đi rót một cốc trà ấm đưa cho Lâm Hiểu Hiểu. Lâm Hiểu Hiểu thấy thái độ quan tâm của An Diễm như thế nên cũng nhận cốc trà, cầm trong tay rồi hỏi: “Cô Tần về rồi à?” “Về rồi!” An Diễm ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng trả lời. “Cô Tần có làm khó cô không?” “Theo cô thì sao?” An Diễm lắc đầu nhìn Lâm Hiểu Hiểu bằng ánh mắt khẩn thiết, “Hiểu Hiểu, tôi cầu xin cô, mau thu phục Tô tổng đi. Ngày nào hai người còn chưa bên nhau thì ngày đó tôi còn phải chịu khổ!” Lâm Hiểu Hiểu thấy dáng vẻ này của An Diễm thì trong lòng không khỏi thấy chua xót, đây đúng như câu người ta hay nói đuổi tình tình chạy, trốn tình tình theo đây mà. Nhưng chỉ cần An Diễm không thích anh Tô thì cô sẽ vẫn luôn còn cơ hội! Cô phải cố gắng theo đuổi anh, không để cho anh phải vì tình yêu mà đau khổ nữa! Nghĩ đến đây, tâm trạng Lâm Hiểu Hiểu chợt khá lên đôi chút, cô đặt cốc trà xuống rồi giải thích: “Cô Tần cũng là do quá thương con thôi, cô đừng giận nhé.” “Chuyện này đúng là khó giải thích.” An Diễm chán nản phẩy tay, “Nhưng việc qua rồi thì cứ cho qua đi, chỉ mong sau này chuyện thế này sẽ không xảy ra nữa.” “Chắc sẽ không đâu. Thật ra cô Tần là người rất hiền từ, rất thấu tình đạt lý.” Lâm Hiểu Hiểu cố gắng an ủi An Diễm. “Chỉ thấu tình đạt lý với con dâu tương lai là cô thôi!” An Diễm nhún vai. “Đáng ghét, không được nói như thế! Người ta xấu hổ mà!” Lâm Hiểu Hiểu giả vờ ngượng ngùng đánh nhẹ vào vai An Diễm. “Xì...” An Diễm lập tức nổi gai gộc, “Cô diễn giả quá, tôi thấy thương cảm cho sự nghiệp diễn xuất của cô sau này!” “Ha ha ha!” Lâm Hiểu Hiểu nghe An Diễm nói thế liền bật cười, “Còn biết chọc tôi, chứng tỏ cô đã không còn buồn nữa rồi!” “Phải cố mà sống thôi, Lâm đại tiểu thư à!” An Diễm cười với Lâm Hiểu Hiểu. Lâm Hiểu Hiểu đang cười chợt như nhớ ra điều gì đó: “À phải rồi An Diễm, tôi nhớ cô có nói chiều nay sẽ đến nhà của chị ba, đưa thành phẩm Bầu Trời Đầy Sao cho chị ấy mà đúng không?” “Ồi trời ơi, cô mà không nhắc là tôi quên mất rồi!” An Diễm vỗ mạnh vào đầu rồi lập tức đứng dậy, “Bây giờ đi vẫn còn kịp chứ?” “Kịp mà kịp mà!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn đồng hồ, “Thời gian vừa kịp đấy.” Rồi cô đứng dậy, “Đi, tôi đưa cô đi!” An Diễm nhận lời ngay, tuy việc nhận lời Cố Thiên Tuấn làm trang phục cho Chu Mộng Chỉ là việc mà cô và Tô Thanh Dương cùng hứa, nhưng đợi sau khi xong việc rồi hăng báo với Tô Thanh Dương cũng không có gì sai. “Đi thôi!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa kéo An Diễm đi ra cửa... Tại biệt thự Cố Thị... Chu Mộng Chỉ tâm trạng vui vẻ đứng trước cửa sổ phòng ngủ, cô xuất viện cũng đã được ba bốn ngày rồi, trong thời gian nhập viện, Cố Thiên Tuấn đã dẹp hết công việc trong tay, luôn ở bệnh viện trông nom cô, bây giờ cho dù đã xuất viện rồi thì anh cũng vẫn luôn ở bên cạnh cô. Cần phải biết một tiếng đồng hồ của Cố Thiên Tuấn cũng rất quý giá, thế nên việc anh hi sinh nhiều thời gian như vậy cho Chu Mộng Chỉ chính là một điều rất tuyệt vời. Không những vậy, Chu Hán Khanh còn nói việc điều tra mùi nước trái cây đã khiến Chu Mộng Chỉ nghi ngờ hôm đó bây giờ đã có được manh mối. Chu Hán Khanh nói với Chu Mộng Chỉ, anh ta sắp điều tra ra được người đã hôn Cố Thiên Tuấn là ai rồi, hơn nữa còn hứa với cô rằng một khi điều tra ra người đó thì sẽ lập tức trừ khử ngay. Chu Mộng Chỉ nghĩ đến đây thì càng yên tâm hơn, cứ xuất hiện kẻ nào thì sẽ xử lý kẻ đó! Để xem đám phụ nữ đó còn dám không tự lượng sức mà vo ve bên cạnh Cố Thiên Tuấn nữa hay không! Lúc này,

Cố Thiên Tuấn đang ở trên tầng ba của biệt thự, quyết định vài việc trọng đại của công ty. Chu Mộng Chỉ quay đầu nhìn chiếc đồng hồ cổ có giá trị rất cao đang được treo trên tường, trong lòng nghĩ có lẽ Cố Thiên Tuấn cũng đã mệt rồi, thế nên cô đi xuống nhà bếp ở tầng một pha một cốc cà phê rồi đem lên phòng sách ở tầng ba. “Thiên Tuấn!” Chu Mộng Chỉ không gõ cửa mà đi thẳng vào phòng, vừa vào cửa là liền trông thấy Cố Thiên Tuấn đang cau mày chăm chú xem tài liệu. “Mộng Chỉ, em đến à?” Cố Thiên Tuấn ngẩng đầu lên, thấy gương mặt tươi như hoa của Chu Mộng Chỉ thì đôi mày đang cau lập tức giãn ra, “Sức khỏe em ổn hơn chưa?” “Từ hôm em xuất viện là đã thấy đỡ nhiều rồi.” Chu Mộng Chỉ đặt cốc cà phê lên bàn của Cố Thiên Tuấn, “Thật ra anh cũng không cần ở nhà với em nữa đâu.” “Nhìn em như thế này thì anh mới yên tâm được.” Cố Thiên Tuấn ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, khẽ véo nhẹ vào má cô. Chu Mộng Chỉ ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn rồi nói: “Thiên Tuấn, em thấy anh làm việc vất vả quá, nhưng em lại quá ngốc, không giúp được gì cho anh cả.”

103. Chương 103

“Không sao mà.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Chu Mộng Chỉ. “Ồi, cả ngày cứ ở nhà thế này đúng là chán quá, phải chi em giúp được anh thì tốt quá.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu một cách luyên tiết và hiểu chuyện. “Mấy chuyện nghiệp vụ em cũng không hiểu rõ nên cũng không cần tự trách mình.” Cố Thiên Tuấn ngừng một lát rồi nói tiếp, “Nếu em ở nhà mà thấy chán quá thì anh có thể sắp xếp cho em một công việc.” “Thật không?” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn, nếu được làm thư kí của anh thì tốt quá, như vậy có thể đích thân giám sát xem mỗi ngày Cố Thiên Tuấn làm gì rồi! “Đương nhiên là thật rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, anh cảm thấy để Chu Mộng Chỉ đi làm cũng là một quyết định tốt, chứ nếu cứ để cô suốt ngày ở biệt thự rồi suy nghĩ lung tung thì thật sự không có lợi cho sức khỏe. “Thế anh định sắp xếp cho em làm việc gì?” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn đầy kì vọng. “Nếu em đã muốn ra ngoài làm việc thì công việc này đương nhiên phải phù hợp với sở thích của em rồi.” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói, “Anh nhớ chuyên ngành đại học của em là thiết kế thời trang đúng không? Hay anh tìm việc liên quan đến chuyên ngành này cho em nhé?” Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì lập tức thất vọng, làm nhà thiết kế thời trang thì có gì hay chứ, không phải chính là đi may đồ cho người ta sao? Năm xưa sở dĩ cô ta chọn nghề thiết kế thời trang là vì không đủ điểm thôi, chứ đó không phải nguyện vọng một của cô ta! Nhưng Chu Mộng Chỉ cũng không thể nói mình không muốn làm thiết kế thời trang được, thế nên đành phải nói: “Thiết kế thời trang à? Em thích lắm! Nhưng mà đã lâu lắm rồi em không đụng đến việc thiết kế nữa, đã quên hết mấy kiến thức chuyên ngành rồi, nên em thấy chắc mình không đảm đương nổi đâu!” Cố Thiên Tuấn cứ luôn cho rằng Chu Mộng Chỉ lúc nào cũng thành thật với mình, thế nên khi nghe cô nói những lời này thì anh không bao giờ suy nghĩ quá nhiều cả. Vì vậy Cố Thiên Tuấn thật sự tin rằng Chu Mộng Chỉ vì thiếu tự tin nên mới nói như thế. Thế là anh nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ an ủi: “Không sao đâu, chỉ cần em cố gắng là được, anh sẽ ủng hộ em hết mình. Anh đang nhắm đến một công ty thiết kế thời trang là công ty Tô Thị, nếu em thích thì anh sẽ giới thiệu em sang đó làm việc.” Chu Mộng Chỉ vừa nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì lập tức sa sầm nét mặt, cô ta vừa thầm chê bai Cố Thiên Tuấn vừa thoải thác: “Nhưng mà hiện giờ em quên hết những điều đã học rồi, bây giờ đi làm thì chỉ gây thêm phiền phức cho người ta thôi. Vả lại sau này nếu họ biết em là vợ của anh thì sẽ đối xử với em khác với bình thường, như vậy em sẽ thấy rất khó chịu.” Cố Thiên Tuấn nghe xong cảm thấy rất hài lòng mà gật đầu, Mộng Chỉ của anh quả là người vừa khiêm tốn vừa biết nghĩ cho người khác, đây cũng chính là lí do vì sao anh luôn muốn bảo vệ cho cô. Tất cả mọi khó khăn cứ để anh gánh lấy, anh chỉ muốn Mộng Chỉ của anh cứ mãi ngây thơ lương thiện thế này là được rồi. Chu Mộng Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn gật gù thì tưởng chuyện này như thế là xong rồi, ai ngờ, trong lúc Chu Mộng Chỉ vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì Cố Thiên Tuấn lại nói tiếp: “Mộng Chỉ, anh chợt nhớ ra một việc.” “Hả, việc gì vậy? Anh nói đi.” Chu Mộng Chỉ nhìn sắc mặt Cố Thiên Tuấn là biết ngay sắp có chuyện chẳng lành. Cố Thiên Tuấn vừa rồi nhớ ra, Lâm Kính Trạch dạo này đang cật lực muốn mời anh hợp tác trong dự án với công ty Tô Thị, mà dự án ấy là về lĩnh vực thời trang. Nếu Mộng Chỉ tham gia dự án này thì rất ổn. Nhưng An Điem cũng đang tham gia dự án này, vậy nếu hai người gặp mặt thì liệu có gì bất ngờ không? Cố Thiên Tuấn cau mày, sau đó lại nhớ ra, An Điem chỉ nổi nóng khi ở trước mặt anh thôi, còn khi ở trước mặt Chu Mộng Chỉ thì luôn có thái độ

rất chuyên nghiệp. Huống hồ Mộng Chỉ lại không biết thân phận của An Diễm, cho nên chắc sẽ không sao đâu. Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, thế nên anh nói với Chu Mộng Chỉ: “Anh với Kính Trạch dạo này đang suy xét đến việc hợp tác với công ty thời trang Tô Thị, phát triển một dự án mới. Em có thể tham gia dự án này. Mà dự án này cần một khoảng thời gian mới chính thức bắt đầu, vậy nên em có thể nhân lúc chưa bắt đầu mà nghiêm túc học hỏi, nhớ lại những kiến thức mà mình đã học, tới lúc đó thì có thể đảm nhận tốt công việc này rồi!” Cố Thiên Tuấn nói xong lại nói tiếp: “Còn về việc em cảm thấy mình là vợ của anh thì sẽ khiến cho mọi người khó xử, anh nghĩ có thể bảo Kính Trạch giúp giấu thân phận của em, cho em tham gia dự án này với tư cách một nhân viên bình thường thôi, vậy thì sẽ không khiến mọi người chịu áp lực tâm lý, em cũng sẽ thấy dễ chịu hơn.” “Em...” Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói đến đây lập tức trợn tròn mắt, đây rõ ràng là tự lấy đá đập vào chân mình rồi! Những lời cô ta nói vừa rồi chẳng qua chỉ là giả vờ khách sáo, mục đích là muốn được làm thư kí của Cố Thiên Tuấn, ai ngờ mấy câu đó lại hại cô ta! Bây giờ thì hay rồi, không những không được làm thư kí mà ngay cả vàng hào quang “phu nhân tổng tài” cũng mất luôn! “Mộng Chỉ, lần này em tham gia dự án này chẳng qua chỉ là thử thôi. Chờ sau khi dự án hoàn thành, nếu em vẫn muốn làm việc thì anh sẽ sắp xếp cho em một chức vụ tốt hơn. Còn nếu em thấy mệt thì có thể quay về biệt thự!” Cố Thiên Tuấn thấy nét mặt nhăn nhó của Chu Mộng Chỉ thì lại tưởng rằng cô đang lo mình sẽ làm không tốt công việc, thế nên cố gắng động viên, “Mộng Chỉ, em không cần phải lo lắng quá như vậy, anh tin em mà!” Ha ha, anh tin em, nhưng mà em không tin bản thân! Chu Mộng Chỉ cười chua chát trong bụng, cảm thấy không muốn làm chút nào. Nhưng Chu Mộng Chỉ cũng biết sự việc thế này chẳng khác nào đã cười lên lưng hổ, nếu còn thoái thác nữa thì chắc chắn sẽ khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy cô ta đang giả tạo, mà chuyện này Chu Mộng Chỉ đương nhiên không muốn xảy ra! Thế là cô ta đành phải bắt lực gạt đầu nhận lời: “Được rồi, khi nào dự án chính thức bắt đầu thì anh báo với em nhé.” “Ừ.” Cố Thiên Tuấn vui vẻ xoa đầu Chu Mộng Chỉ, thấy cô tìm được công việc mà mình yêu thích, anh cũng cảm thấy rất vui trong lòng, “Anh sẽ bảo Hán Khanh chuẩn bị giúp em các sách vở thiết kế thời trang, giúp em mau chóng bắt kịp dự án này!” “Được rồi, cảm ơn Thiên Tuấn, em vui lắm! Không gì hạnh phúc bằng có thể được làm công việc mà mình yêu thích!” Tuy không cam tâm tình nguyện, nhưng sự việc đã đến nước này, Chu Mộng Chỉ đương nhiên đành phải tiếp tục diễn vở kịch này thôi. Cô ta bước đến ngồi lên đùi Cố Thiên Tuấn, giả vờ cười thật vui vẻ. “Có gì đâu, em vui là được rồi.” Cố Thiên Tuấn ôm Chu Mộng Chỉ, trong lòng cảm thấy rất mãn nguyện. Nhưng Cố Thiên Tuấn không hề trông thấy, Chu Mộng Chỉ đang cúi đầu, vẻ mặt lúc này hệt như vừa giẫm phải phân vậy. Trong lúc hai người đang mặn nồng thì cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ. Chu Mộng Chỉ vẫn cứ ôm lấy Cố Thiên Tuấn, cứ thế nói vọng ra ngoài: “Vào đi!” Chị Lý đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Chu Mộng Chỉ đang ngồi trên đùi Cố Thiên Tuấn thì lập tức cúi đầu nói: “Thưa cậu vợ, cô Lâm Hiểu Hiểu và cô An Diễm mới đến, nói là muốn giao lễ phục kỉ niệm ngày cưới cho hai người xem thử.” “Lâm Hiểu Hiểu?” Chu Mộng Chỉ cau mày, cái cô Lâm Hiểu Hiểu này không phải là thiên kim của tập đoàn trang sức Lâm Thị, em gái của người anh em tốt của Thiên Tuấn sao? Sao lại thân thiết với một nhà thiết kế thời trang quen như An Diễm?

104. Chương 104

An Diễm này đúng là không đơn giản mà! Chu Mộng Chỉ khê bĩu môi, có thể được may trang phục cho phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị đã là phúc ba đời rồi, thế mà bây giờ lại còn bám lấy Lâm Hiểu Hiểu nữa! “Đúng vậy.” Chị Lý cung kính gạt đầu, “Cô Lâm Hiểu Hiểu hình như dẫn cô An đến để cho vợ xem trang phục đây.” “Vâng được.” Chu Mộng Chỉ gạt đầu rồi dặn dò chị Lý, “Chị hỏi họ thích uống gì rồi pha nước mời họ uống, bảo họ tôi sẽ xuống ngay.” “Vâng.” Chị Lý cúi người rồi quay đi. Cố Thiên Tuấn nhìn theo bóng dáng chị Lý, trong lòng rất hài lòng, khi anh kết hôn với Chu Mộng Chỉ thì đã cho đổi hầu hết giúp việc trong nhà, chỉ để lại mỗi chị Lý và dì Triệu. Sau này dì Triệu tự sát nên trong biệt thự chỉ còn lại chị Lý là người biết mặt An Diễm mà thôi. Nhưng An Diễm đã đến biệt thự này hai lần rồi, tuy anh chưa hề nhắc nhở chị Lý, nhưng chị ta vẫn tự giác mà tỏ ra không hề quen An Diễm. Có lẽ chị ta cũng là vì không muốn Mộng Chỉ nghĩ nhiều. Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn cảm thấy mình có lẽ nên tăng lương cho chị Lý. “Thiên Tuấn, dạo này sao anh cứ hay ngăn người thế? Lần này lại đứng nhìn chị Lý mà ngăn người, không lẽ em không đẹp bằng chị ta sao?” Chu Mộng Chỉ bĩu môi, tỏ vẻ thiếu nữ ghen

tị. “Chỉ là dạo này công việc quá nhiều, nên anh rất dễ chìm vào suy nghĩ thôi mà!” Cố Thiên Tuấn bật cười trước vẻ nũng nịu của Chu Mộng Chỉ. “Em biết rồi!” Chu Mộng Chỉ mỉm cười, “Vậy em xuống tiếp Lâm Hiểu Hiểu, anh cứ ở đây làm việc đi!” “Chờ chút đã!” Cố Thiên Tuấn đột nhiên gọi Chu Mộng Chỉ lại, anh nghĩ một lát rồi nói với Chu Mộng Chỉ, “Anh làm việc cũng mệt rồi, hay là anh cùng em xuống gặp Hiểu Hiểu vậy, sẵn tiện xem xem bộ trang phục mà cái cô nhân viên của Tô Thị làm ra có xứng với khí chất của em hay không!” Cố Thiên Tuấn cũng không biết, trong sâu thẳm trái tim anh đang muốn tiếp đãi Lâm Hiểu Hiểu, muốn xem tác phẩm của An Diễm hay là thật ra đang muốn gặp An Diễm nữa. Chu Mộng Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn thậm chí còn không nhớ tên của An Diễm thì trong lòng rất vui, nếu An Diễm mà làm không tốt thì với tính cách kén chọn của Thiên Tuấn chắc chắn sẽ trách mắng An Diễm ấy một trận! Đến lúc đó, sau khi nghe An Diễm bị mắng chửi một chặp rồi, Chu Mộng Chỉ sẽ giả vờ miễn cưỡng nhận bộ trang phục, như vậy sẽ tạo được ấn tượng trong mắt mọi người rằng cô ta là một người rất tốt bụng! “Vậy cũng được, chúng ta cùng xuống thôi!” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa kéo tay Cố Thiên Tuấn bước xuống phòng khách biệt thự. Lúc này, An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu đã chờ ở phòng khách được mấy phút rồi, Lâm Hiểu Hiểu muốn uống một cốc trà Phổ Nhĩ, còn An Diễm thì xin một cốc nước trái cây. Khi hai người đang nói chuyện thì Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn khoác tay nhau bước vào phòng khách. Nghe thấy tiếng bước chân, An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu lập tức nhìn ra cửa, trông thấy ngay dáng vẻ mạn nhõng của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn. Trong lòng An Diễm lập tức dâng trào cảm giác chán ghét, muốn ân ái thì vào phòng đóng cửa lại mà ân ái! Hai người mà có lời ra một đứa con thì cũng chẳng ai quan tâm đâu, nhưng mà làm ơn đừng làm trước mặt người khác, biết điều một chút đi chứ! Nhưng Lâm Hiểu Hiểu thấy tình cảm của hai vợ chồng Cố Thiên Tuấn tốt như vậy thì lại rất ngưỡng mộ: “Tình cảm của anh chị ba thật thiết quá, đã bốn năm rồi mà vẫn mạn nhõng như vậy!” “Đâu có đâu có!” Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn bước đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu, cười ngượng ngùng, Chu Mộng Chỉ càng nắm chặt tay Cố Thiên Tuấn hơn, không muốn bỏ lỡ cơ hội được khoe tình cảm của mình. “Chào anh chị Cố.” An Diễm cũng đứng dậy, lịch sự chào hỏi. “Ừ, cô đến rồi.” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nụ cười nhạt hơn rất nhiều so với lúc cười với Lâm Hiểu Hiểu. “Hiểu Hiểu à, sao đột nhiên em lại đến nhà chị chơi vậy?” Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng bỏ tay Cố Thiên Tuấn ra, nắm lấy tay Lâm Hiểu Hiểu hỏi han một cách thân thiết, hoàn toàn ngó lơ An Diễm. An Diễm nhún vai, cô cũng không cảm thấy lạ, thể nên bình thản ngồi xuống, tiếp tục uống nước trái cây. Dù sao nếu lần này mà Chu Mộng Chỉ hài lòng với thiết kế của cô thì cô sẽ không bao giờ phải gặp lại Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ nữa, thể nên cứ cố nhin một chút đi vậy! Cố Thiên Tuấn lạnh lùng lướt mắt qua chỗ An Diễm, sau đó ngồi xuống ở một chỗ cách xa An Diễm nhất. “An Diễm bây giờ là trợ lý của em, cô ấy định mang trang phục đến cho chị, em lại đang không có việc gì làm, thể nên đã đưa cô ấy đến đây!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa kéo An Diễm đến trước mặt Chu Mộng Chỉ rồi vui vẻ nói: “Chị ba, An Diễm bây giờ là bạn của em, có thời gian thì ba chúng ta cùng nhau đi dạo phố nhé?” Ai thèm đi dạo phố với loại nhân viên quèn thân phận thấp kém này chứ? Ai thèm đi dạo phố với loại tình nhân đi cướp chồng của người khác này chứ? Chu Mộng Chỉ và An Diễm đồng thời đều có cảm giác khinh bỉ người kia, nhưng vì ngại Lâm Hiểu Hiểu nên cả hai đều cùng lúc gật đầu nói: “Được thôi!” “...” Cố Thiên Tuấn ngồi ở xa, nhất thời cảm thấy câu nói “Ba người phụ nữ đủ đóng một bộ phim” quả nhiên là không sai chút nào! Anh đã cảm nhận được sự lạnh lùng của Chu Mộng Chỉ với An Diễm và sự khó chịu của An Diễm với Chu Mộng Chỉ, nhưng cả hai đều đang cố nhin, cố cười thân thiết với người kia, điều này khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy phụ nữ có lúc đúng là những diễn viên trời sinh. Nhưng mà cũng tốt, Cố Thiên Tuấn đắc ý nghĩ, Mộng Chỉ chỉ khi xã giao thì mới giả vờ một chút, còn khi ở trước mặt anh thì lúc nào cũng luôn là chính mình. Còn về An Diễm, cô luôn tỏ ra khinh ghét anh, xét về mặt nào đó thì đây cũng là biểu hiện thật lòng của cô. Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn cảm thấy cũng không tệ, ít ra hai người phụ nữ có quan hệ với mình đều luôn tỏ ra chân thật trước mặt mình. “Chị ba, em nói chị nghe, chị bảo An Diễm thiết kế trang phục cho chị là tìm đúng người rồi đấy!” Lâm Hiểu Hiểu ngây thơ làm sao nhận ra điều không ổn trong mối quan hệ giữa Chu Mộng Chỉ và An Diễm, thể nên cứ liên tục khen ngợi An Diễm, “Bộ trang phục cô ấy thiết kế, Bầu Trời Đây Sao, thật sự không thua kém gì của các nhà thiết kế thời trang nổi tiếng!” “Đâu có, Hiểu Hiểu, cô nói quá rồi!” An Diễm nghe Lâm Hiểu Hiểu khen mình như thế thì thấy có hơi ngại, cô kéo tay Lâm Hiểu Hiểu, tỏ ý bảo đừng nói quá như vậy nữa. “Ồ, có thể khiến Hiểu Hiểu khen không ngớt như vậy thì chắc sẽ không làm tôi thất vọng đâu, thể thì nhờ cô An lấy bộ trang phục đó ra đi!” Chu Mộng Chỉ cười với An Diễm, tuy trước nay cô ta chỉ quen dùng các nhãn hàng của những nhà thiết kế nổi tiếng, nhưng giờ Lâm Hiểu Hiểu đã nói như thế thì cô ta cũng phải nể mặt một chút. “Được thôi.” An Diễm gật đầu rồi lấy ra một cái hộp tinh xảo, sau đó mở ra. Một chiếc váy mỏng như cánh ve được chia làm bốn lớp được lấy ra, thiết kế không tay vừa hay

khoe được cánh tay trắng trẻo mảnh mai của Chu Mộng Chỉ, thể hiện được khí chất liễu yếu đào tơ của cô. Màu của chiếc váy chuyển dần từ màu xanh lam đậm ở chân váy thành màu xanh nhạt ở ngực, toàn bộ thân váy được điểm xuyết bằng các sợi chỉ vàng chỉ bạc thêu thủ công thành hình ngôi sao, trước ngực có khảm các viên kim cương lấp lánh, tượng trưng cho những vì sao xa xăm trên bầu trời. Nếu Chu Mộng Chỉ mặc vào thì chắc chắn sẽ khiến mọi người nhìn mà liên tưởng đến cả một vũ trụ vô cùng bí ẩn! “Về ý tưởng thiết kế bộ váy này, tôi chủ yếu nghĩ đến việc chồng của chị Cổ là anh Cổ, mà anh Cổ lại là người chồng tốt nổi tiếng cả nước này.” An Diễm khi thốt ra ba chữ “người chồng tốt” đã cố tình nghiêng rằng mà nói.

105. Chương 105

Nhưng cô rất mau chóng lấy lại vẻ bình thường, tiếp tục giới thiệu: “Thế nên, chị Cổ có thể gọi là người được cưng chiều nhất trên đời này, cũng giống như đã có được vũ trụ, vì vậy chị mặc lên người bộ Bầu Trời Đây Sao này thì mới thể hiện được hết địa vị và khí chất cao quý của chị.” Khi An Diễm nói những lời này thì cảm thấy mình sắp nôn đến nơi rồi, nhưng vì miếng cơm manh áo, cô đành phải chọn cách nịnh hót Chu Mộng Chỉ một cách giả tạo thôi. “Ý tưởng thiết kế của cô đúng là rất hay.” Lời giới thiệu của An Diễm khiến Chu Mộng Chỉ nghe thấy rất thích thú. Còn Cổ Thiên Tuấn thì cũng kinh ngạc trước bộ trang phục của An Diễm, anh hoàn toàn không ngờ An Diễm lại có tài năng thiết kế khiến người ta cảm thán như vậy! Lúc đầu anh và Chu Mộng Chỉ chỉ tùy tiện nói thể thôi, thể mà cô vẫn có thể thiết kế ra bộ váy đẹp thế này! Cổ Thiên Tuấn bất giác đứng dậy, bước đến chỗ chiếc hộp, nhìn vào bộ váy vừa lộng lẫy vừa đầy hàm ý ấy rồi đột nhiên ý thức được rằng, anh dường như chưa bao giờ thật sự hiểu An Diễm! “Thiên Tuấn, anh thấy bộ trang phục này có đẹp không?” Chu Mộng Chỉ lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ thất thần này của Cổ Thiên Tuấn, cũng may lúc này Cổ Thiên Tuấn đang nhìn bộ váy chứ không phải đang nhìn An Diễm, nếu không Chu Mộng Chỉ sẽ lại suy nghĩ lung tung này nọ một trận! Cổ Thiên Tuấn nghe Chu Mộng Chỉ hỏi thì lập tức gật đầu: “Anh cảm thấy ý tưởng thiết kế và thành phẩm của cô An quả nhiên là rất tuyệt!” Tuy Cổ Thiên Tuấn không phải là chuyên gia trong lĩnh vực thiết kế, nhưng là một người bình thường thì anh vẫn cảm thấy tác phẩm của An Diễm quả thực là đã gây chấn động. Cổ Thiên Tuấn quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, em cũng học thiết kế thời trang mà, em nghĩ thế nào?” Chu Mộng Chỉ thấy Cổ Thiên Tuấn đột nhiên hỏi đến kiến thức chuyên ngành của mình thì lập tức giật mình, khi học đại học, cô ta ngày đêm chỉ nghĩ cách làm sao chiếm được trái tim Cổ Thiên Tuấn, hoàn toàn chẳng chuyên tâm học hành, đến tận khi tốt nghiệp rồi cũng hầu như không đụng đến sách vở, cũng không quan tâm tới các xu hướng thời trang mới nhất, làm gì mà biết nhận xét? “Bộ váy này... bộ váy này... ý tưởng rất hay...” Chu Mộng Chỉ lắp bắp một lúc mới nói được một câu, “Vật liệu chọn may váy cũng rất được, ngoài ra các ngôi sao được may thủ công cũng rất khéo.” An Diễm trông thấy dáng vẻ ấy của Chu Mộng Chỉ thì không kiềm được mà phì cười trong bụng, Chu Mộng Chỉ này từng học thiết kế thời trang sao? Nhưng sao cô ta hình như còn không biết dùng từ chuyên ngành nữa! Việc đánh giá đơn giản như vậy mà cũng không làm được! Chắc chắn là do làm phụ nhân Cổ sướng quá nên đầu óc thối nát cả rồi! Tuy An Diễm trước nay không bao giờ thích trực tiếp hoặc ngầm chê bai người khác thế này, nhưng cô ả Chu Mộng Chỉ này thật sự không thể khiến cô ưa được điểm nào cả. An Diễm lúc đầu cho rằng tuy Chu Mộng Chỉ đã làm nhiều điều không đúng, nhưng dù sao cũng cho người ta có cảm giác bình dị dễ gần, hơn nữa mặt mũi đúng là rất xinh đẹp. Nhưng kể từ sau lần Chu Mộng Chỉ có ý bảo cô và Lý An Ni cùng ngồi xe về thì An Diễm đã hoàn toàn mất đi mọi ấn tượng tốt đẹp. Á Chu Mộng Chỉ này ngoài cái mặt đẹp và vẻ đoan chính giả tạo khi ở bên chồng ra thì chẳng có điểm nào là ngửi được cả! Cổ Thiên Tuấn thấy vẻ lắp bắp của Chu Mộng Chỉ thì trong lòng có hơi thất vọng, một Mộng Chỉ lanh lợi trước đây giờ dường như đã không còn nữa rồi! Nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng tình cảm anh dành cho cô, anh cười rồi hỏi Chu Mộng Chỉ: “Thế em có thích bộ váy này không?” “Đương nhiên là thích rồi!” Chu Mộng Chỉ lập tức gật đầu, sau đó quay sang An Diễm cười gượng gạo: “Cảm ơn cô nhé An Diễm, đã cất công thiết kế cho tôi một bộ váy đẹp như thế.” “Đợi đến ngày chị ba mặc bộ váy này lên thì sẽ càng đẹp hơn nữa!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn Chu Mộng Chỉ đầy ngưỡng mộ, “Hôm đó thì chị chắc chắn sẽ là người phụ nữ đẹp nhất trên đời!” “Hiểu Hiểu dẻo miệng thật đấy!” Chu Mộng Chỉ tán dương. Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu chợt nhìn bộ váy rồi lại quay sang nhìn An Diễm, nói một cách luyến tiếc: “Chỉ tiếc là An Diễm không được tận mắt thấy tác phẩm của mình rực rỡ

thế nào rồi, ôi...” “Thật ra, tôi cũng không muốn...” An Điềm chưa kịp nói dứt câu thì Chu Mộng Chỉ chợt xen vào. “Hay là thế này đi, mời cả cô An đến dự tiệc kỉ niệm ngày cưới của tôi và Thiên Tuấn là được rồi.” Chu Mộng Chỉ thấy Lâm Hiểu Hiểu có vẻ rất thân thiết với An Điềm, thế nên muốn tỏ vẻ là người biết điều, dù sao có thêm một người đến ngưỡng mộ sự hạnh phúc của cô ta thì có gì là không được chứ? Nhưng Cổ Thiên Tuấn đứng bên cạnh thì lại cảm thấy không ổn, bắt An Điềm may trang phục cho Mộng Chỉ đã đành, bây giờ lại còn bắt cô phải đến nhìn hai vợ chồng họ ân ái sao? Năm xưa anh đã làm cô tổn thương, bây giờ lẽ nào lại khiến cô tổn thương thêm lần nữa? Cần phải biết, anh và Chu Mộng Chỉ mỗi lần tổ chức kỉ niệm ngày cưới đều sẽ tái hiện lại khung cảnh lễ cưới năm xưa, chẳng hạn như đọc lời thề kết hôn, sau đó hôn nhau, nhìn nhau đắm đuối! Cho dù trong lòng An Điềm không còn anh đi nữa, nhưng bắt cô phải chứng kiến cảnh tượng đó thì đúng là quá độc ác rồi! “Cô An, nếu cô có việc bận thì không cần đến cũng được.” Cổ Thiên Tuấn cũng không muốn đối xử tàn nhẫn như vậy với An Điềm. Chu Mộng Chỉ nghe Cổ Thiên Tuấn nói như thế thì tưởng rằng anh chê bai thân phận An Điềm thấp kém, không xứng tham gia vào buổi tiệc thượng lưu này nên mới nói vậy, vậy nên trong lòng càng đắc ý hơn. Cô ta mỉm cười với Cổ Thiên Tuấn rồi tỏ vẻ đại lượng nói: “Thiên Tuấn, cô An thì bận việc gì chứ? Kỉ niệm ngày cưới của chúng ta là một dịp trọng đại nhất của thành phố H, cô An chắc cũng sẽ không muốn bỏ lỡ đâu.” Ha ha... An Điềm thầm cười lạnh, tôi thà ra đường xem mãi vô sơn đông còn hơn là đi xem hai người ân ái đấy có hiểu không hả? Trong lúc An Điềm đang nghĩ cách từ chối thì Lâm Hiểu Hiểu lại quyết định thay cô: “Trời ơi, anh ba, An Điềm dạo này cũng không có việc gì, cô ấy là trợ lí của em, em biết cô ấy làm việc gì mà. Vả lại, được nhìn thấy tác phẩm của mình được mọi người tán dương, đối với một nhà thiết kế mà nói chính là một cảm giác thành tựu mà!” Lâm Hiểu Hiểu nói như thế hoàn toàn xuất phát từ ý tốt, cô quay sang nhìn An Điềm bằng ánh mắt kì vọng rồi hỏi: “Cô thấy tôi nói có đúng không, An Điềm?” An Điềm nhìn Lâm Hiểu Hiểu, không biết trả lời thế nào, cứ lấp bắp: “Tôi... chuyện đó...” “Làm gì ấp a ấp úng vậy?” Lâm Hiểu Hiểu phẩy tay, tỏ ý bảo An Điềm không cần nói nữa, cô quay sang nhìn Cổ Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ rồi nói: “Anh ba chị ba, hôm kỉ niệm ngày cưới của anh chị, em và An Điềm chắc chắn sẽ có mặt!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong còn vỗ vỗ vào vai An Điềm. Sự việc đã đến nước này, An Điềm còn nói được gì? Tuy vừa nghĩ đến cảnh hôm ấy sẽ phải nhìn Cổ Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ ân ái, An Điềm đã cảm thấy buồn nôn. Nhưng cô cũng không có lí do gì để từ chối, đành phải chấp nhận bị hành hạ thôi! Nếu năm xưa cô không mù mắt lấy nhầm người thì bây giờ có phải khổ sở thế này không? “Vậy thì quyết định vậy đi, chị ba, khi nào chị phát thiệp thì phát cho em hai cái nhé, em sẽ đưa cho An Điềm luôn!” Lâm Hiểu Hiểu vỗ tay vui vẻ, hoàn toàn không nhận ra nụ cười gượng gạo của An Điềm. “Được rồi, chị nhớ rồi.” Chu Mộng Chỉ mỉm cười với Lâm Hiểu Hiểu, thấy Lâm Hiểu Hiểu đối xử tốt như thế An Điềm như thế, cô ta cảm thấy thái độ với An Điềm sau này phải tốt hơn một chút. “Vậy được rồi!” Lâm Hiểu Hiểu thở phào, xác nhận lại với Chu Mộng Chỉ, “Chị ba, chị không có ý kiến gì với tác phẩm của An Điềm đúng không?” “Không có!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, “Tác phẩm của cô An Điềm rất đẹp rất hoàn hảo!” “Vậy hay rồi!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, sau đó quay sang nhìn Cổ Thiên Tuấn cười bí ẩn, “Anh ba, anh xem tác phẩm của An Điềm đã khiến chị ba mà anh yêu nhất hài lòng như vậy, anh có phải nên... có phải nên... tăng thêm chút tiền không?” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa đưa hai ngón cái ngón trỏ lên xoa xoa làm động tác đếm tiền.

106. Chương 106

“Cô An đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình, vậy thù lao của cô ấy đương nhiên sẽ rất hậu hĩnh rồi.” Cổ Thiên Tuấn gật đầu, thấy dáng vẻ ngịch ngợm của Lâm Hiểu Hiểu thì cũng không còn quá nghiêm túc nữa, “Không những vậy, cô cũng có thể nói với Tô tổng, tiến độ hợp tác của anh trai cô và tôi với Tô Thị có thể đẩy nhanh hơn một chút!” “Vậy quyết định thế nhé!” Lâm Hiểu Hiểu lại vỗ tay, nhướn mày đắc ý nhìn An Điềm, cô xem tôi lợi hại chưa, không những giúp cô có thêm tiền mà còn đẩy nhanh tiến độ hợp tác của Tô Thị nữa! An Điềm lập tức trình trọng gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, thật sự cảm kích, phải phải phải, cô cừ thật! Lâm Hiểu Hiểu đã đạt được mục đích nên cũng không muốn ở lại nữa, bèn nói với Chu Mộng Chỉ và Cổ Thiên Tuấn: “Được rồi, nếu đã xong việc rồi thì em cũng không làm phiền thế giới riêng của anh chị ba nữa! Em với An Điềm xin phép về!” “Được rồi, rảnh nhớ thường xuyên đến chơi nhé!” Chu Mộng Chỉ cười đáp, cô ta biết Lâm Hiểu Hiểu là người bận rộn, thế nên cũng không muốn giữ lại, liền nói

vọng ra ngoài, “Chị Lý, giúp tôi tiễn Hiếu Hiếu và cô An về nhé!” “Vâng!” Chị Lý mau chóng trả lời rồi bước vào phòng khách, tốc độ phản ứng của chị ta lúc này nhanh hơn gấp mười lần so với hồi An Điềm còn sống ở biệt thự này! Chị Lý đến trước mặt Lâm Hiếu Hiếu và An Điềm nói: “Cô Lâm và cô An xin mời đi theo tôi.” “Làm phiền chị rồi.” An Điềm và Lâm Hiếu Hiếu cùng đồng thanh trả lời, sau đó chào Chu Mộng Chỉ rồi rời đi. Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn cũng bước ra tiễn đến tận cửa lớn, dõi theo Lâm Hiếu Hiếu và An Điềm rời đi. Chu Mộng Chỉ quay lại phòng khách, khẽ xoay nhẹ cổ: “Em mệt quá!” Cố Thiên Tuấn nhìn dáng vẻ yếu ớt của Chu Mộng Chỉ thì liền quan tâm hỏi han: “Mộng Chỉ, nếu em mệt thì về phòng ngủ nghỉ ngơi đi, anh sẽ bảo chị Lý nấu canh hạt sen ngân nhĩ, khi nào em dậy thì ăn nhé.” “Vâng.” Chu Mộng Chỉ mỉm cười dịu dàng với Cố Thiên Tuấn rồi bước lên lầu. Cố Thiên Tuấn thấy Chu Mộng Chỉ bước lên lầu rồi mới quay lại phòng khách.. Anh nhìn thấy bộ trang phục mà An Điềm đã mất bao tâm huyết làm ra bị Chu Mộng Chỉ vứt trên ghế sofa, bèn khẽ cúi mắt nghĩ một lát rồi cầm bộ váy lên, gấp ngay ngắn lại rồi nhẹ nhàng đặt vào trong hộp, cất vào phòng để đồ của Chu Mộng Chỉ... Sau khi rời khỏi biệt thự Cố Thị, Lâm Hiếu Hiếu đưa An Điềm về thẳng nhà. An Điềm đứng dưới tòa nhà chung cư nói với Lâm Hiếu Hiếu: “Hiếu Hiếu, cảm ơn cô đã đưa tôi về.” “Có gì đâu!” Lâm Hiếu Hiếu cười nói, “Hôm kỉ niệm ngày cưới của anh chị ba, cô nhất định phải đến đúng hẹn đấy, tới lúc đó được nhìn thấy tác phẩm của mình được chị ba mặc, cô chắc chắn sẽ cảm thấy rất tự hào!” “Ừ, tôi biết rồi.” An Điềm nhìn dáng vẻ ngây thơ của Lâm Hiếu Hiếu, trong lòng thấy rất cảm kích. “Phải rồi Hiếu Hiếu.” An Điềm cúi đầu nghĩ một lát rồi đề nghị Lâm Hiếu Hiếu, “Hiếu Hiếu, thật ra việc Bầu Trời Đầy Sao lần này thành công như vậy, tất cả đều nhờ công lao của cô, cô mau báo tin vui này cho Tô tổng đi.” Lâm Hiếu Hiếu nghe An Điềm nói thế liền mỉm cười, cô biết An Điềm muốn tạo cơ hội để mình tiếp xúc nhiều hơn với Tô Thanh Dương. Nhưng Lâm Hiếu Hiếu không muốn việc mình can dự quá nhiều sẽ khiến Tô Thanh Dương thấy áp lực, thích một người là phải cam tâm tình nguyện chịu nhiều gian khổ! Lâm Hiếu Hiếu nghĩ đến đây liền tự cười mình, từ lúc nào mà mình lại trở nên sến súa thế này vậy? Cô ngẩng đầu nhìn An Điềm nói: “Việc này vốn là việc của cô và anh Tô cùng làm, cho nên cô vẫn nên là người báo cho anh ấy thì hơn.” An Điềm lập tức lắc đầu: “Hiếu Hiếu, cô có thể nhân cơ hội này mà trò chuyện nhiều hơn với Tô tổng mà.” “Không cần đâu.” Lâm Hiếu Hiếu hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy có hơi đau lòng, cô ngẩng đầu nhìn trời đã sắp tối, bèn nói với An Điềm, “Dù sao ngày mai đi làm là tôi lại được gặp anh Tô thôi mà, cũng không nên tiếp xúc với anh ấy quá liên tục, xa thơm gần thường mà!” An Điềm thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Hiếu Hiếu thì đành gật đầu nói: “Thôi được, vậy tôi sẽ gọi điện cho Tô tổng.” “Được rồi, về nhà đi!” Lâm Hiếu Hiếu chu môi cười với An Điềm, sau đó bước vào chiếc xe Lamborghini màu vàng của mình. An Điềm dõi mắt theo chiếc xe của Lâm Hiếu Hiếu, đợi khi xe đi xa rồi cô mới bước vào căn chung cư của mình. Bà chủ nhà lúc này đang ngồi cắn hạt dưa, thông dong nhìn An Điềm bước lên lầu. An Điềm miễn cưỡng cười với chị ta một cái, xem như là chào hỏi rồi lại tiếp tục bước đi. Sau khi An Điềm bước vào nhà rồi, bà chủ nhà mới phun vỏ hạt dưa trong miệng ra, trong lòng lẩm bẩm: Chậc chậc chậc, cái cô An Điềm này sao mà khó hiểu quá, lúc thì đi với soái ca, lúc thì đi với đại gia, bây giờ lại bắt đầu qua lại với phụ nữ nữa! An Điềm đương nhiên không biết bà chủ nhà đang nghĩ gì, cứ thế bước vào nhà mở đèn. Nhìn căn hộ chung cư trống trải, một cảm giác bất lực lại trào dâng trong lòng cô. An Điềm cảm thấy mình bận rộn cả ngày, nhưng lại không có mục tiêu gì cả, lúc trước thì mục tiêu của cô rất rõ ràng, đó là phải thiết kế trang phục thật đẹp, kiếm thật nhiều tiền, cho An An một cuộc sống tốt hơn. Nhưng bây giờ, trong cuộc đời của cô lại xuất hiện Tô Thanh Dương, Cố Thiên Tuấn cũng đã quay trở lại cuộc đời cô, tuy đã có những người bạn như Lâm Hiếu Hiếu và Khưu Doanh Doanh, nhưng An Điềm vẫn cảm thấy mình sống càng lúc càng mệt mỏi. An Điềm đứng dậy, muốn xem xem trong tủ lạnh còn thức ăn gì không, nhưng khi cô vừa đứng dậy thì điện thoại chợt vang lên tiếng chuông tin nhắn. An Điềm lại chần chừ quay lại cầm điện thoại lên. Chưa đọc tin nhắn thì thôi, nhưng khi vừa đọc thì An Điềm lập tức mắt tròn mắt dẹt, phòng tài vụ công ty Cố Thị đột nhiên lại chuyển cho cô số tiền 300 ngàn! Trong lúc An Điềm đang không thể tin được thì điện thoại của cô lại chợt vang lên, An Điềm lập tức nhấn nút nghe máy. “Xin chào, cho hỏi có phải cô An Điềm không?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ rất chuyên nghiệp. “Vâng, là tôi đây, cho hỏi cô là...” “Tôi là Susan, trợ lí của tổng tài tập đoàn Cố Thị.” Susan ở đầu dây bên kia giới thiệu bản thân xong liền nói tiếp, “Cô An Điềm, bộ váy mà cô thiết kế cho chị Cố đã khiến anh Cố rất hài lòng, cho nên anh Cố đã bảo tôi phải trả thù lao cho cô xứng đáng, số tiền đã được chuyển vào tài khoản của cô, bây giờ tôi gọi điện là muốn xác nhận một chút, cho hỏi cô đã nhận được chưa? An Điềm ngẩn người, Susan này sao lại biết được số tài khoản ngân hàng của cô? Nhưng rồi An Điềm lại lập tức hiểu ra, cô đã từng đăng kí thông tin tài khoản ngân hàng của mình ở Tô Thị, chỉ cần Susan gọi điện cho Tô tổng hoặc phó tổng Hồ để hỏi là sẽ biết ngay thôi. Nhưng Cố Thiên Tuấn đã biết được số tài khoản của cô mà

vẫn không chuyển số tiền đền bù li hôn cho cô, việc này khiến An Diễm cảm thấy Cố Thiên Tuấn vẫn là người rất biết điều! “Số tiền đó tôi đã nhận được rồi, nhưng mà số tiền đó có phải là hơi lớn rồi không?” An Diễm ngập ngừng hỏi, dù gì thì đột nhiên nhận được số tiền lớn cũng rất đáng nghĩ, phải hỏi rõ mới được.

107. Chương 107

Cần phải biết mấy bộ đồ hiệu của Dior hay Chanel, đắt lắm thì có thể lên đến mấy triệu, nhưng đó là do những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng chính tay thiết kế ra, bọn họ có vàng hào quang nổi tiếng nên giá như thế là hợp lý! Còn An Diễm thì chỉ là một nhà thiết kế vô danh, thế nên số tiền 300 ngàn này với cô mà nói thật sự là quá nhiều rồi. Susan không ngờ An Diễm lại hỏi như thế, bèn mỉm cười kiên nhẫn giải thích: “Đây là ý của Cố tổng, anh ấy nói rất hài lòng với bộ váy, thế nên số tiền ấy ngoài trả cho tiền vải, tiền trang sức ra thì phần còn lại chính là thưởng cho công sức và ý tưởng thiết kế của cô.” Nghe Susan giải thích xong, An Diễm vẫn không thấy yên lòng lắm, cô nghi hoặc cau mày, Cố Thiên Tuấn làm như vậy thật sự là vì đánh giá cao tác phẩm của mình sao? Không thể nào, một người như anh ta, không moi móc khuyết điểm của mình đã là may lắm rồi! “Cô An, cho hỏi cô còn vấn đề gì không?” Susan sau khi xác nhận số tiền đã được chuyển vào tài khoản của An Diễm rồi thì không còn muốn nói thêm chuyện gì nữa. “À hết rồi.” An Diễm lắc đầu đáp. “Vâng được, tạm biệt cô An...” “Này, khoan đã!” An Diễm cầm chặt điện thoại, ngập ngừng một lúc. “Mời cô cứ nói.” Susan lịch sự nói. “Giúp tôi, chuyển lời cảm ơn đến Tô tổng nhé.” An Diễm hít một hơi thật sâu, nếu lời Susan nói là thật thì cô thật sự rất cảm kích vì Cố Thiên Tuấn đã thích tác phẩm của cô, mặc dù hiện giờ trong lòng cô vẫn còn đang rất ghét anh. “Được, tôi sẽ chuyển lời lại với Cố tổng.” Susan gật đầu nói. “Được rồi, tạm biệt.” An Diễm cúp máy rồi nằm xuống ghế sofa, đầu óc trống rỗng. Tài khoản đột nhiên có số tiền 300 ngàn, khiến An Diễm nhất thời ngẩn ngơ, cô đã từng nghĩ sau khi hoàn thành tác phẩm thì chắc chắn sẽ nhận được thù lao, nhưng không thể ngờ lại nhiều thế này! “Phải rồi!” An Diễm đột ngột ngồi bật dậy, “Tất cả các vật liệu vải vóc kim cương chỉ vàng chỉ bạc đều là do Tô Thanh Dương cung cấp, cho nên số tiền mình nhận được lần này cũng phải chia lại cho Tô Thanh Dương nữa!” An Diễm nghĩ đến đây liền vội vàng bấm số gọi Tô Thanh Dương. Chuông điện thoại vang một hồi lâu thì Tô Thanh Dương mới bắt máy, giọng của anh rất lạnh nhạt: “A lô?” “Chào Tô tổng.” An Diễm chào một cách e dè. “Chào cô.” Tô Thanh Dương chào xong thì im lặng, anh không biết An Diễm tại sao sau giờ làm lại còn gọi điện cho mình làm gì, lẽ nào là vì buổi sáng mẹ anh đã làm khó cô sao? “Có phải mẹ tôi đã làm chuyện gì quá đáng không?” Tô Thanh Dương đau đầu hỏi. “Không phải không phải!” An Diễm vốn đã hoàn toàn quên những lời Tô Thanh Nguyệt lúc sáng đã nói với mình, cô liền giải thích, “Lần trước không phải chúng ta đã hứa với Cố tổng là sẽ làm một bộ lễ phục cho kỉ niệm ngày cưới cho vợ của anh ấy sao? Chiều này tôi đã mang Bầu Trời Đầy Sao đến biệt thự Cố Thị cho vợ chồng anh Cố xem qua rồi.” “Thế kết quả thế nào?” Tô Thanh Dương cũng rất quan tâm đến việc này, tuy Bầu Trời Đầy Sao là tác phẩm của An Diễm, nhưng anh cũng đã bỏ vào đó khá nhiều tâm huyết, vì muốn tìm được vật liệu và trang sức phù hợp với nó mà anh đã mất nhiều thời gian và tâm tư. “Vợ chồng anh Cố rất hài lòng.” An Diễm gật đầu đáp, “Vừa này, trợ lý của anh Cố còn chuyển tiền thù lao cho tôi, tổng cộng 300 ngàn, tôi muốn hỏi số tiền vật liệu lần này là bao nhiêu, tôi sẽ trả lại cho anh.” Tô Thanh Dương thật ra muốn nói ngay rằng không cần đâu, nhưng thấy thái độ An Diễm bây giờ đang muốn giữ khoảng cách với mình như thế, nếu anh mà không nhận số tiền đó thì cô chắc chắn sẽ cảm thấy áp lực. Nghĩ như vậy, Tô Thanh Dương bèn nói: “Được rồi, tiền vải và tiền kim cương tổng cộng khoảng hơn 100 ngàn, cô cứ gửi tôi 100 ngàn là được rồi.” “Nhưng mà...” An Diễm cắn môi, bởi Tô Thanh Dương đã không tính vào thời gian mà anh đã bỏ ra để đi tìm các vật liệu đó, cần phải hiểu rằng loại vải mỏng hảo hạng và loại màu chuyển đổi kia thật sự là rất khó tìm. Tô Thanh Dương nghe thấy sự ngập ngừng của An Diễm, cảm thấy đau lòng vì sự khách sáo của cô, nhưng cũng chỉ đành nói: “An Diễm, số tiền 100 ngàn này là đã bao gồm tất cả tiền vật liệu và các chi phí khác rồi, cho nên cô không cần phải đắn đo nữa.” Tô Thanh Dương nói xong, không kiềm được mà nói thêm một câu nữa: “An Diễm, tuy cô đã từ chối tôi, nhưng chúng ta vẫn là bạn, cho nên tôi mong cô đừng quá khách sáo với tôi, nếu không tôi sẽ cảm thấy mình ngay cả làm bạn mà cũng thất bại rồi.” “Đâu có đâu có!” An Diễm vội vàng giải thích, “Tôi chỉ là cảm thấy, anh đã giúp tôi như vậy thì tôi cũng phải bày tỏ thành ý mới phải.” “Được rồi, không cần nói nữa.” Tô Thanh Dương nhẹ nhàng ngắt lời

An Diễm, “Hôm nay cô bận rộn cả ngày rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa, mau đi nghỉ sớm đi.” “Ừ.” An Diễm gạt đầu rồi cúp máy. Cô cầm điện thoại trong tay, ngồi xuống ghế rồi lập tức lên mạng chuyển tiền cho Tô Thanh Dương. Nhìn tin nhắn thông báo tiền đã được chuyển thành công, An Diễm lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn vào tài khoản của mình, vẫn còn lại 200 ngàn. An Diễm nhìn một loạt số 0 mà ngẩn người một lúc, sau đó đột nhiên nhảy cẫng lên: “Vui quá đi! Bà đây cuối cùng cũng có tiền rồi!” An Diễm bây giờ mới ý thức được rằng mình đã có tiền rồi, tâm trạng thần thờ vừa rồi lập tức chuyển thành trạng thái phấn khích, cô hí hửng cầm điện thoại lên, định báo tin vui này cho Lý Tư Kỳ, cứ cái đà này thì chẳng bao lâu nữa cô sẽ đổi được căn nhà tốt hơn rồi đón An An về! Nhưng lần này An Diễm cầm điện thoại chờ một lúc lâu mà vẫn không thấy Lý Tư Kỳ bắt máy. An Diễm sau khi nghe một tràng tút tút thật dài thông báo máy bận thì liền chuyển sang gọi số điện thoại bàn nhà Lý Tư Kỳ, nhưng điện thoại cũng vẫn reo mãi mà không ai bắt. “Chuyện gì thế nhỉ?” An Diễm lo lắng, cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã là giờ tan làm rồi mà! Đúng lúc An Diễm định bỏ cuộc thì điện thoại cuối cùng cũng có người bắt. An Diễm còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói mệt mỏi của Lý Tư Kỳ: “Xin chào, cho hỏi ai vậy ạ?” “Mình là An Diễm đây!” An Diễm lo lắng hỏi: “Tư Kỳ, cậu làm sao thế?” Lý Tư Kỳ ngẩn người một lúc mới cười nói: “Thì ra là Tiểu Diễm à, dạo này mình bận đến đầu óc quay cuồng, lúc nghe máy cũng không nhìn xem ai gọi nữa.” “Tư Kỳ, đã xảy ra chuyện gì sao? Giọng của cậu sao nghe mệt mỏi vậy?” “Không có gì.” Lý Tư Kỳ nói xong thì bất giác thở dài, “Mẹ chồng mình dạo này bị ốm, Ôn Minh lại đi công tác hơn một tháng, giờ ở nhà trong ngoài chỉ có một mình mình, thế nên mình bận lắm.” “Vậy sao?” An Diễm nghe thấy Lý Tư Kỳ vất vả như thế thì cũng quên luôn mục đích mình gọi điện đến cho Lý Tư Kỳ là muốn chia vui, cô cắn môi hỏi: “Tư Kỳ, cậu bận như thế, hay là tuần này mình đến đón An An về nhé?”

108. Chương 108

“Không cần đâu, cậu cứ yên tâm làm việc đi!” Lý Tư Kỳ lập tức muốn An Diễm yên lòng, “Ôn Minh vài ba ngày nữa là về rồi, lúc ấy mình sẽ không còn bận thế này nữa. Tiểu Diễm, cậu cứ yên tâm đi.” An Diễm thở dài, vẫn cảm thấy không yên tâm về Lý Tư Kỳ: “Hay là thế này, ngày kia là thứ bảy rồi, mình cũng nên đến thăm cậu, chuyện đón An An về, đợi đến nhà cậu rồi bàn luận.” “Cậu đến thăm An An thì mình đương nhiên hoan nghênh, nhưng bây giờ công việc của cậu chỉ mới ổn định, nếu đón An An về thì không tiện đâu.” Lý Tư Kỳ kiên nhẫn khuyên nhủ. “Thôi được.” An Diễm gạt đầu, cô cũng cảm thấy mình hiện giờ thật sự không có thời gian chăm sóc An An, nhưng cô cũng vẫn thấy đau lòng cho Lý Tư Kỳ, “Cậu cũng phải tự chăm sóc bản thân thật tốt đấy!” “Mình biết rồi mà.” Lý Tư Kỳ gạt đầu nói với An Diễm. Nhưng An Diễm còn chưa kịp nói lời tạm biệt Lý Tư Kỳ thì chợt nghe đầu dây bên kia vang lên giọng nói chói tai của Ôn Mỹ Lan: “Này Lý Tư Kỳ, có phải cô muốn cho bà già này phải chết đói không? Có phải muốn nhân lúc tôi bị ốm mà đày đoạ cho tôi bệnh chết luôn không? Đúng là đồ con dâu độc ác, mau nấu cơm cho tôi đi!” “Con sẽ đi nấu ngay!” Lý Tư Kỳ trả lời vọng vào phòng ngủ rồi mới nói với An Diễm qua điện thoại: “Tiểu Diễm, mình cúp đây, mẹ chồng mình dạo này bị ốm nên tâm trạng không tốt, mình phải đi nấu cơm cho bà ấy.” “Ừ, cậu đi đi. Nhưng nhớ phải chú ý sức khỏe đấy.” An Diễm thở dài, cô nhận ra cuộc sống ở nhà Tư Kỳ càng lúc càng gian khó rồi. Trước đây, khi mẹ chồng Tư Kỳ còn khỏe thì Tư Kỳ còn có thể phản kháng một chút, nhưng bây giờ bà ấy đang bệnh, cô chỉ còn cách nhẫn nhịn thôi. Nhưng An Diễm có thể nhận ra, sự nhẫn nhịn của Lý Tư Kỳ cũng không đổi lại được sự thông cảm của mẹ chồng, ngược lại còn khiến bà ta càng trở nên quá đáng hơn! An Diễm nghe tiếng Lý Tư Kỳ vội vàng cúp máy, trong lòng không còn thấy vui vẻ nữa, nhà nào cũng có hoàn cảnh riêng, con người ta sống trên đời thường gặp nhiều việc không như ý mình, thế nhưng vẫn phải cố mà sống tiếp thôi! ** Hôm sau là thứ sáu, cũng là ngày làm việc cuối cùng trong tuần. An Diễm vừa nghĩ đến việc ngày mai sẽ được gặp An An thì lập tức thấy có động lực làm việc. “An Diễm!” Lâm Hiểu Hiểu vừa đến công ty là đã chạy ngay vào văn phòng mình, “Hôm qua cô đã gọi điện cho anh Tô báo lại chuyện Bầu Trời Đầy Sao chưa?” “Rồi.” An Diễm gạt đầu đáp, “Tôi còn chuyển tiền thù lao lại cho Tô tổng nữa.” “Cò đấy!” Lâm Hiểu Hiểu đưa ngón tay dỉ lên trán An Diễm, “Cô khách sáo với anh Tô như vậy sẽ làm anh ấy khó chịu lắm!” “Nhưng nếu tôi không khách sáo với anh ấy thì tôi sẽ khó chịu!” An Diễm thở dài, “Nếu đã không có cảm giác thì nên vạch rõ giới hạn, tránh làm lãng phí thời gian của nhau.” “Phải phải phải!” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, “Cô thì lạnh

lòng với anh Tô, anh Tô lại lạnh lùng với tôi, đúng là vòng luẩn quẩn mà, sao không ai thích tôi cho đủ bộ nhỉ?” “Cô thôi đi!” An Diễm bĩu môi, “Người thích cô bộ ít lắm sao? Cô chỉ cần đăng đại một status trên mạng thôi là có đến mấy chục ngàn bình luận rồi, mấy chàng công tử nhà giàu, rồi mấy nhân viên trong công ty chúng ta nữa, có ai gặp cô mà không chảy cả dãi chứ?” “Bị thích bởi người mình không thích thật ra chẳng có gì vui cả.” Lâm Hiểu Hiểu thở dài, có hơi u uất, cô quay sang nhìn An Diễm nói, “An Diễm, có nhiều lúc tôi ghen tị với cô thật đấy.” “Đừng đừng đừng, đại tiểu thư xin đừng như vậy!” An Diễm tỏ vẻ giả vờ khiếp sợ, “Tôi đã làm hết mọi việc có thể làm rồi, cô nói như thế thì tôi biết phải làm sao?” “Được rồi được rồi!” Lâm Hiểu Hiểu lại thở dài, xoay xoay ngón tay nói: “Tâm trạng anh Tô bây giờ chắc chắn đang không vui, tôi nên làm gì cho anh ấy đây nhỉ?” “Sà vào lòng anh ấy, hứa lấy thân đền đáp, sinh con cho anh ấy.” An Diễm giơ ba ngón tay lên nói với vẻ rất nghiêm túc, “Làm được ba điều này thì anh Tô của cô chắc chắn sẽ rất vui!” “Rảnh quá thì đi chỗ khác chơi!” Lâm Hiểu Hiểu lừ mắt với An Diễm, sau đó lại tiếp tục mơ màng trầm tư, phải làm sao thì mới có thể khiến anh Tô vui lên nhỉ? “Phải rồi!” Đôi mắt Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên sáng rực lên, “Hay tôi đi mua thứ gì đó nóng nóng cho anh ấy uống nhỉ!” “...” An Diễm còn tưởng Lâm Hiểu Hiểu nghĩ ra kế gì hay lắm, thế mà cuối cùng chỉ là đi mua nước sao? Không hổ danh là tình yêu trong sáng mà! “Được rồi, tôi đi mua nước đây!” Lâm Hiểu Hiểu vừa dứt lời liền phóng đi như một cơn gió, nhưng chưa đầy ba giây sau, cô lại quay lại, “An Diễm, tôi quên báo với cô chuyện này, lát nữa sẽ có một ngôi sao đến cùng chụp ảnh với tôi, cô cứ ở văn phòng chờ, khi nào cô ấy đến thì giúp tôi tiếp cô ấy, tôi sẽ về ngay.” Lâm Hiểu Hiểu nói xong lại phóng đi. “Này này này!” An Diễm “này” một tràng dài nhưng cũng không thể gọi Lâm Hiểu Hiểu lại được, cô thầm thở dài, Hiểu Hiểu còn chưa nói với mình là ai sẽ đến mà! Nhưng đành chịu thôi, An Diễm đành phải ngoan ngoãn vào văn phòng Lâm Hiểu Hiểu, ngồi chờ cô ngôi sao chuẩn bị hợp tác với Lâm Hiểu Hiểu. Còn Lâm Hiểu Hiểu thì đang chạy đi mua một cốc Capuccino, một cốc trà sữa trân châu, một cốc cà phê đen, một cốc trà xanh và cả một cốc nước trái cây nóng. Rồi cô xách một đồng thớt uống ấy đến phòng thiết kế. Các nhân viên phòng thiết kế thấy Lâm Hiểu Hiểu tay xách nách mang như thế thì cảm thấy rất tò mò, cứ nhìn theo thì thấy cô đi thẳng về phía văn phòng của Tô Thanh Dương. Đến lúc này thì mọi người mới vỡ lẽ, họ lại tiếp tục quay lại làm việc, nhưng tai thì vẫn cứ vểnh lên về phía văn phòng của Tô Thanh Dương để nghe ngóng. Lâm Hiểu Hiểu bước đến trước cửa văn phòng, đưa một tay lên gõ nhẹ. “Mời vào.” Giọng nói của Tô Thanh Dương xuyên qua cả lớp cửa dày. Chỉ mới nghe thấy giọng của Tô Thanh Dương thôi mà Lâm Hiểu Hiểu đã thấy rất vui rồi, cô ôm mớ đồ uống rồi hí hửng bước vào văn phòng. “Anh Tô, em có mua một ít đồ uống nóng, anh có muốn uống không?” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa đặt hết mớ đồ uống đó xuống bàn làm việc của Tô Thanh Dương, thậm chí còn dè lên cả vài giấy tờ hồ sơ quan trọng. Tô Thanh Dương cau mày, nhưng cuối cùng không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đẩy mớ đồ uống ra, cất tài liệu đi. “Không cần đâu, tôi thích uống nước lọc thôi.” Tô Thanh Dương lắc đầu. “Uống nước lọc rất tốt, nhưng lâu lâu anh cũng nên đổi khẩu vị chứ!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn Tô Thanh Dương bằng ánh mắt kì vọng, “Em nghe cô Tần nói anh cũng rất thích uống trà xanh, nhưng em cảm thấy Capuccino và nước ép cũng ngon lắm, còn về cà phê đen thì có thể giúp tinh thần tỉnh táo, anh cứ chọn một món đi.” Thấy Lâm Hiểu Hiểu nhiệt tình như thế, Tô Thanh Dương cảm thấy rất ngại, nhưng cũng không nỡ tạt cho cô gáo nước lạnh, thế nên chỉ khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn gương mặt bầu bĩnh của Lâm Hiểu Hiểu và đôi mắt đầy kì vọng của cô, cuối cùng đưa tay cầm lấy cốc trà xanh.

109. Chương 109

“Yes!” Lâm Hiểu Hiểu trông thấy Tô Thanh Dương cầm cốc trà xanh thì kích động hết như vừa đoạt giải quán quân cuộc thi vậy, cô nở nụ cười ngọt ngào, “Nếu anh đã chọn xong rồi thì em cũng không làm phiền anh nữa, tạm biệt anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền ôm mấy cốc nước còn lại rồi phóng ra ngoài, trước khi đi còn nhìn Tô Thanh Dương bằng một ánh mắt mê đắm hạnh phúc rồi mới đóng cửa lại. Tô Thanh Dương ngồi trong văn phòng, tay cầm cốc trà xanh nóng hổi, trong lòng nhiều cảm xúc lẫn lộn, Lâm Hiểu Hiểu thật kiên trì, cho dù anh lạnh lùng với cô như vậy mà cô vẫn cứ rất lạc quan mà theo đuổi anh. Còn anh, có phải cũng nên học hỏi cô? Cho dù người ấy có không thích mình thì mình vẫn nên ở bên cạnh bảo vệ cô ấy mới phải, đó cũng là một kiểu hạnh phúc không phải sao? Tô Thanh Dương cứ mãi ngẩn nhìn làm

khối bốc nghi ngút từ cốc trà, đắm chìm vào suy tư... Lâm Hiểu Hiểu sau khi đưa thức uống cho Tô Thanh Dương xong thì tâm trạng cực kì vui vẻ, cô phấn khích bước ra khỏi văn phòng, chợt trông thấy các nhân viên phòng thiết kế đang nhìn mình đầy tò mò. Nhưng cô cũng mặc kệ, lần lượt đặt các cốc nước còn lại lên bàn rồi cười phóng khoáng nói với các nhân viên phòng thiết kế: “Có ai muốn uống nước không?” Mọi người suốt ngày phải báo cáo công việc cho Lâm Hiểu Hiểu, lại còn từng chứng kiến cô làm khó An Điềm ở quán bar nên luôn cho rằng Lâm Hiểu Hiểu là một đại tiểu thư ngang ngược, sao bây giờ lại có lòng tốt mua nước cho họ uống chứ? Thế nên tất các nhân viên đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không ai nói gì cả. “Trời ơi, chạy một vòng giao tài liệu mệt chết đi được!” Trong lúc mọi người đang im lặng không dám hó hé gì thì Khuru Doanh Doanh không biết mới đi giao tài liệu ở đâu về, vừa bước vào phòng vừa gào toáng lên: “Nước, em phải uống nước!” Khuru Doanh Doanh bước đến chỗ của Lâm Hiểu Hiểu, cũng không thèm nhìn xem người đó là ai, chỉ thấy một đồng thức uống bày trên bàn liền mừng rỡ hô to: “Đang khát mà lại có nước! Cảm ơn nhé!” Khuru Doanh Doanh dứt lời lập tức không khách sáo cầm một cốc nước lên đánh ực một cái, cạn mất nửa li. “Á! Cốc Capucchino này nóng quá! Bỏng chết tôi rồi!” Khuru Doanh Doanh vừa thè cái lưỡi bỏng rát của mình ra vừa đưa mắt nhìn người đang đứng cạnh mình. Khi phát hiện ra người đó là Lâm Hiểu Hiểu, Khuru Doanh Doanh liền phát lên một tiếng phụt, Capucchino từ trong miệng phụt cả lên mũi. “Trời ơi!” Khuru Doanh Doanh lúc này khó chịu đến mức nước mắt giàn giụa, các đồng nghiệp thấy vậy liền chạy đến giúp đỡ, một nữ đồng nghiệp vừa vỗ vào lưng Khuru Doanh Doanh vừa hỏi: “Doanh Doanh, em không sao chứ?” “Khụ khụ khụ, không sao...” Khuru Doanh Doanh phẩy tay, vừa lau nước mắt nước mũi vừa giật mình nhìn Lâm Hiểu Hiểu, không phải chứ, lẽ nào nước mình vừa uống là do Lâm Hiểu Hiểu mua sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Lần trước ở quán bar vì sự việc của An Điềm mà hai người đã không hợp nhau rồi, bây giờ mình lại uống nước chị ta mua thì đúng là nhục quá! Thấy đáng về e dè của Khuru Doanh Doanh, Lâm Hiểu Hiểu liền đắc ý khoanh tay trước ngực, nhìn Khuru Doanh Doanh bằng vẻ mặt như đang xem kịch hay, nét mặt ấy đã tỏ rõ ý rằng, cô chưa được sự cho phép của tôi mà đã uống nước của tôi rồi! Thật ra, Lâm Hiểu Hiểu từ lúc Khuru Doanh Doanh bước vào văn phòng, cầm cốc nước của cô lên uống rồi bị bỏng, sau đó lại có vẻ mặt sợ sệt này thì trong lòng đều thấy sảng khoái vô cùng. Khuru Doanh Doanh này cứ hùng hục như con trâu vậy, hình như cô ta là đàn em học chung trường cấp ba với mình, một trường học tốt như thế sao lại có một học sinh không có đầu óc thế này chứ? Ha ha ha... Còn Khuru Doanh Doanh thấy vẻ mặt ấy của Lâm Hiểu Hiểu thì càng chột dạ hơn, tuy cô không sợ cái địa vị con gái chủ tịch của Lâm Hiểu Hiểu, cũng không ngại việc Lâm Hiểu Hiểu là đàn chị của cô, nhưng dù gì lần này cũng đã mất mặt trước mặt Lâm Hiểu Hiểu rồi! Nhưng ngay lúc Khuru Doanh Doanh định hỏi Lâm Hiểu Hiểu rằng cốc nước này bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả thì Lâm Hiểu Hiểu lại không muốn làm khó. “Ha ha ha...” Lâm Hiểu Hiểu vừa lắc đầu vừa cười khanh khách, nhìn vẻ mặt hoang mang của Khuru Doanh Doanh. Cuối cùng, Lâm Hiểu Hiểu đưa tay vỗ nhẹ vào vai Khuru Doanh Doanh rồi nói: “Này, đàn em, thức uống trên bàn đều là của cô hết đấy, cứ bình tĩnh, từ từ mà uống nhé!” Lâm Hiểu Hiểu không chờ Khuru Doanh Doanh trả lời mà quay người bước đi, vừa đi vừa cười ha ha, mặc cho Khuru Doanh Doanh ngơ ngác đứng ngây tại chỗ. Lâm Hiểu Hiểu bước ra khỏi văn phòng thiết kế rồi thì còn cười to hơn nữa, làm việc ở Tô Thị đúng là thú vị, không chỉ ngày nào cũng được gặp Tô Thanh Dương mà còn được chọc ghẹo đồng nghiệp thế này nữa! Lâm Hiểu Hiểu nghĩ như thế liền bước nhanh hơn, cô muốn mau chóng kể cho An Điềm nghe về chuyện mất mặt vừa rồi của Khuru Doanh Doanh, đúng là buồn cười chết đi được! Nhưng Lâm Hiểu Hiểu còn chưa bước đến cửa thì chợt nghe thấy một tiếng quát tháo chói tai vang lên. “An Điềm, cô chẳng phải chỉ là một trợ lí quèn thôi sao? Tôi bảo cô cúi xuống lau giày cho tôi thì đã làm sao? Đôi giày này là kiểu mới nhất của bộ sưu tập mùa thu năm nay, trị giá bằng mấy tháng lương của cô đấy! Cô tưởng cô là ai mà dám làm giá trước mặt tôi?” Lâm Hiểu Hiểu vừa bước đến cửa thì nghe được mấy lời ấy. “Lý An Ni!” Lâm Hiểu Hiểu tâm trạng vừa rồi còn rất vui, nhưng khi nghe thấy mấy lời ấy thì lập tức nổi giận đùng đùng, cô vung tay đẩy mạnh, rầm một tiếng, cửa văn phòng liền mở toang ra. Lý An Ni đang đứng khoanh tay trước ngực, đứng ngay giữa phòng, hất cằm trừng mắt nhìn An Điềm. Nhìn bộ dạng này thì có lẽ Lý An Ni đã ức hiếp An Điềm được một chặp rồi. Nghĩ vậy, Lâm Hiểu Hiểu lập tức quay sang nhìn An Điềm. Nhưng An Điềm trông thấy Lâm Hiểu Hiểu đến rồi mà vẫn cúi đầu không nói gì, vừa nhìn là biết cô đang phải cố hết sức nhẫn nhịn. Lâm Hiểu Hiểu biết An Điềm tưởng Lý An Ni là bạn của mình, lại còn nghĩ đây là người chuẩn bị chụp ảnh chung với cô nên mới cố kiềm cơn giận lại. Tuy Lâm Hiểu Hiểu không hài lòng với bất kì ai trong số 8 cô bạn gái của anh trai mình, nhưng vì Lý An Ni là người mà anh trai cô yêu nhất nên Lâm Hiểu Hiểu đã từng gặp cô ta nhiều lần. Nhưng Lâm Hiểu Hiểu hoàn toàn không thể ngờ, một Lý An Ni ở trước mặt cô thì tỏ vẻ thân thiết nhiệt tình lấy lòng, ở sau lưng lại nói những lời sỉ nhục bạn của cô như thế, đúng là họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm mà! Lý An Ni này đúng là kẻ hai mặt! Lâm

Hiếu Hiếu bây giờ rất muốn nói với An Điềm rằng, sau này nếu có người ức hiếp cô thì cho dù người đó là ai, cô cũng phải cự lại, để xem ai dám động đến bạn của Lâm Hiếu Hiếu này! Còn Lý An Ni không hề biết trong lòng Lâm Hiếu Hiếu lúc này đang nghĩ gì, lập tức bước đến thân thiết chào hỏi: “Hiếu Hiếu à, đến rồi à?”

110. Chương 110

Lâm Hiếu Hiếu không chào Lý An Ni, chỉ chậm rãi nhìn cô ta rồi chớp mắt hỏi: “Lý An Ni, vừa rồi cô làm gì thế?” “Hiếu Hiếu, em mà không nhắc là chị quên luôn rồi đấy!” Lý An Ni tỏ vẻ thân thiết với Lâm Hiếu Hiếu, sau đó mách lẻo, “Cái cô trợ lý này của em, đúng là thiếu chuyên nghiệp mà, chị chỉ bảo cô ta lau giày cho chị một chút thôi, thế mà cô ta lại dám cãi lại chị! Em xem cô ta chỉ là một trợ lý quên thôi mà lại dám tỏ vẻ thanh cao trước mặt chị, Hiếu Hiếu, em hiền lành như vậy, người phụ nữ này chắc chắn đã ức hiếp em rồi! Để chị giúp em dạy cô ta một bài học!” Lâm Hiếu Hiếu còn chưa kịp lên tiếng thì An Điềm đứng bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa: “Lý An Ni, tôi là trợ lý, không phải người hầu! Xin cô đừng có mà quá đáng! Còn nữa, khả năng đổi trắng thay đen của cô cao như vậy, sao cô không đi bán cà phê sữa luôn đi? “Em xem đây, em xem đây!” Lý An Ni chỉ ngón tay được chăm chút kĩ lưỡng của mình ra, vừa chỉ vào mặt An Điềm vừa tặc lưỡi nói với Lâm Hiếu Hiếu: “Hiếu Hiếu, em xem trợ lý của em hồng hách chưa kia! Nếu em mà còn không quản cô ta thì cô ta sẽ leo lên đầu lên cổ em mà ngồi đấy!” Lý An Ni vừa nhìn dáng vẻ phần nộ của An Điềm vừa đắc ý trong lòng, An Điềm, để tôi xem lần này cô làm thế nào mà thoát nạn, cho chừa cái tội đã giành mất việc mặc Fairy của tôi, còn làm tôi mất mặt ở thư viện nữa! Nhưng lúc này, Lâm Hiếu Hiếu lại trừng mắt với Lý An Ni, lạnh lùng nói: “Bỏ tay xuống.” “Hả?” Lý An Ni nhất thời không hiểu gì. “Tôi bảo cô bỏ cái tay xuống!” Lâm Hiếu Hiếu nói xong lập tức đưa tay ra gạt tay Lý An Ni xuống. Lý An Ni bị gạt tay ra liền ngỡ ngàng, cô ta ngẩn người nhìn Lâm Hiếu Hiếu nói: “Hiếu Hiếu, em làm vậy là sao? Chị là An Ni, lần trước từng đi ăn cơm với anh trai em đấy!” Lâm Hiếu Hiếu không thèm đáp lại lời của Lý An Ni, chỉ hừ mũi lạnh lùng nói: “Lý An Ni, cô nên hiểu rõ vị trí của mình. Cô không phải chẳng qua chỉ là diễn viên đang được anh trai tôi bồi dưỡng sao? Còn An Điềm thì không phải chỉ là trợ lý của tôi mà còn là bạn tôi nữa, cho nên không tới lượt cô chỉ trích cô ấy! Sau này đừng để tôi nghe mấy lời như vậy nữa!” “Chị chỉ trích cô ta? An Điềm là bạn của em?” Lý An Ni không tin được mà chỉ vào mình rồi lại chỉ sang An Điềm, cô ta há hốc mồm, sau đó quay sang hỏi An Điềm, “An Điềm, cô từ lúc nào mà leo được cành cao như Lâm Hiếu Hiếu vậy?” An Điềm vừa nghe Lý An Ni nói như thế thì lập tức nổi đóa, cái gì mà “leo được cành cao như Lâm Hiếu Hiếu”? Cô có làm cái gì đâu! Bây giờ kết bạn với Lâm Hiếu Hiếu cũng bị xem là có mục đích sao? Nhưng An Điềm còn chưa kịp nói gì thì Lâm Hiếu Hiếu đã giành đáp lời Lý An Ni trước: “Lý An Ni, cô ăn nói kiểu gì vậy? Do chúng ta sắp tới sẽ hợp tác chụp quảng cáo, lại cộng thêm việc cô có quan hệ với anh trai tôi nên tôi mới mời cô đến, nhưng bây giờ thấy thái độ cô thế này thì tôi cảm thấy cô không xứng được đến văn phòng tôi!” Lâm Hiếu Hiếu là người rất thẳng thắn, nói năng không bao giờ kiêng dè gì cả, cô đưa mắt nhìn một lượt Lý An Ni từ trên xuống dưới rồi nói: “Loại người ruột già mọc trên não như cô mau cút đi! Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!” “Phì!” An Điềm vốn đang rất tức giận, nhưng nghe Lâm Hiếu Hiếu nói câu ấy thì không kiềm được mà phì cười. An Điềm thật sự không ngờ, Lâm Hiếu Hiếu lại có thể mắng hay như vậy, ruột già là nơi chứa phân, mắng Lý An Ni là kẻ ruột già mọc trên não thì chẳng khác nào mắng cô ta là kẻ não chứa toàn phân cả! “An Điềm, cô cười cái gì?” Lý An Ni xấu hổ đến mức phát điên cũng không dám cãi nhau với Lâm Hiếu Hiếu, nhưng với An Điềm thì cô ta không nể nang gì, “Liên quan gì đến cô?” “An Điềm muốn cười thì cứ cười!” Lâm Hiếu Hiếu đứng chắn trước mặt An Điềm, chất vấn Lý An Ni, “Chuyện đó thì liên quan gì đến cô?” “Hiếu Hiếu, em...” Cho dù Lý An Ni có nhẫn nhịn giỏi đến đâu đi nữa thì cũng vẫn tức điên lên khi nghe mấy lời đó của Lâm Hiếu Hiếu. Lý An Ni chợt cau mày kéo Lâm Hiếu Hiếu sang một bên. “Cô làm cái gì thế?” Lâm Hiếu Hiếu gạt tay Lý An Ni ra, quát lên một cách khó chịu. “Hiếu Hiếu, em đừng để bị An Điềm lừa! Chị nghe anh trai em nói là em thích Tô Thanh Dương, nhưng cô An Điềm này và Tô Thanh Dương lại có quan hệ không rõ ràng, lần trước Tô Thanh Dương còn vì An Điềm mà giành mất sự kiện vốn là của chị nữa!” Lý An Ni lại muốn gỡ rối li gián lần nữa. Lâm Hiếu Hiếu còn tưởng Lý An Ni lén la lén lút như thế là muốn nói chuyện gì ghê gớm lắm! Thì ra là chuyện này! “Chuyện mà cô nói tôi biết cả rồi.” Lâm Hiếu Hiếu bình thản nhìn Lý An Ni nói: “Nhưng mà, tôi muốn khuyên cô một câu, là phụ nữ thì

đừng nên quá nhiều chuyện, càng đừng nên là loại người đổi trắng thay đen, nếu không sau này bị vứt bỏ lại không biết lí do là gì đấy!” “Lâm Hiểu Hiểu, cô...” Lý An Ni không ngờ Lâm Hiểu Hiểu đã biết chuyện Tô Thanh Dương thích An Điềm, càng không thể ngờ Lâm Hiểu Hiểu sau khi biết chuyện này rồi mà vẫn có thể làm bạn với An Điềm! Phụ nữ không phải đều vì đàn ông mà trở mặt sao? Nhưng An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu lại trở thành bạn thân của nhau! Chuyện này đúng là không thể tin được mà! Lý An Ni thật sự không hiểu nổi, cảm thấy lồng ngực mình như sắp vỡ tung ra, không ngờ Lâm Hiểu Hiểu lại vì An Điềm mà không biết điều thế này! Nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại là em gái của Lâm Kính Trạch, đại gia của cô ta, lại còn là viên ngọc quý của tập đoàn trang sức Lâm Thị, thế nên cô ta giá nào cũng không thể trở mặt với Lâm Hiểu Hiểu! “Đủ rồi đủ rồi, tôi cô cái gì? Tôi nhìn thấy cô là bực mình! Đi đi!” Lâm Hiểu Hiểu chẳng thèm nhìn mặt Lý An Ni mà phẩy phẩy tay, hệt như đuổi một con ruồi đi vậy. Lý An Ni bị Lâm Hiểu Hiểu chọc giận đến thở phì phò, khuôn mặt cũng gần như méo xệch đi, cô ta nghiêng răng nhìn An Điềm rồi lại nhìn Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng đành hậm hực bỏ đi trên đôi giày cao gót mười phân. Lý An Ni bước ra khỏi văn phòng, khó chịu nhìn cánh cửa đang đóng chặt, Lâm Hiểu Hiểu, đồ khôn, cô thì có gì hay mà dám làm tôi mất mặt trước kẻ thù của tôi là An Điềm? Cô chỉ là tiểu thư của tập đoàn Lâm Thị thôi mà, ngày tháng còn dài, chúng ta cứ chờ đó! Anh trai cô là con trai, còn cô chỉ là con gái, sớm muộn gì cũng đi lấy chồng! Chờ sau khi tôi trở thành thiếu phu nhân của Lâm Thị rồi thì tôi sẽ không cho cô lấy được một thứ gì hết! Lý An Ni nghiêng răng rồi giậm chân bỏ đi. Trong văn phòng... Lâm Hiểu Hiểu đuổi Lý An Ni đi rồi bèn bước đến trước mặt An Điềm hỏi han: “An Điềm, cô không chịu uất ức gì chứ?” An Điềm ngồi trên ghế sofa, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hiểu Hiểu, rồi ba giây sau đột nhiên bật cười nắc nẻ: “Ha ha ha...” “An Điềm, sao cô cười như điên thế?” Lâm Hiểu Hiểu ngơ ngác hỏi.

111. Chương 111

“Hiểu Hiểu, cô cũng sắc sảo quá nhỉ, mắng người mà không có từ ngữ thô tục!” An Điềm nhìn Lâm Hiểu Hiểu gật đầu với vẻ khâm phục. “Trước giờ tôi không nhận ra là cô có bản lĩnh này đấy!” “Hồi xưa chị đây từng làm MC cho trường, còn ở trong nhóm biện luận một thời gian, đồng thời còn nhận được danh hiệu “quán quân biện luận”, thế nên việc cãi nhau, còn ai giỏi hơn tôi?” Lâm Hiểu Hiểu lắc cổ một cách tự hào, tỏ vẻ ta đây là “chị đại của xã hội”. “Rồi rồi rồi, cô giỏi nhất!” Lần này An Điềm cũng rất ngưỡng mộ Lâm Hiểu Hiểu. Cô rất thích những người sống không ràng buộc, lớn tiếng phản đối vào mọi lúc mọi nơi. Cô cảm thấy rằng những người đó sống rất tự do. Tuy nhiên, An Điềm cũng biết rằng những người sống không ràng buộc cũng là những người được yêu chiều từ bé. Còn những người chịu đủ khó khăn, ngay cả khi kiêu ngạo, họ cũng sẽ bị cuộc sống khó khăn làm mất đi vẻ sắc sảo, sau đó lại sống một cách dè dặt và khôn khéo. “Ồi...” An Điềm nghĩ về bản thân. Trước đây, cô cũng từng sống không ràng buộc như Lâm Hiểu Hiểu. Tuy nhiên, sau khi cô gặp Cố Thiên Tuấn thì mọi thứ đã thay đổi. Thấy An Điềm thở dài, Lâm Hiểu Hiểu tưởng cô vẫn còn giận Lý An Ni, liền bước tới và vỗ vai cô rồi nói: “An Điềm, cô Lý An Ni này cũng quá đáng thật. Vốn dĩ, tháng sau tôi sẽ cùng cô ta quay quảng cáo để phát ngôn cho công ty Tô Thị, cô ta cũng khá tốt với anh trai của tôi, nên tôi cũng muốn mời cô ta đến đây chơi, không ngờ cô ta vuốt mặt không nể mũi! Nhưng cô cũng đừng giận quá, dù gì cô ta và anh tôi vẫn còn có một mối quan hệ.” “Ừ nhỉ, cô còn phải làm việc chung với Lý An Ni nữa kia mà!” An Điềm vừa nghe thấy vậy liền hơi khó xử. Vừa rồi chỉ lo giận Lý An Ni nên An Điềm đã không nghĩ đến vấn đề này. Lý An Ni và Lâm Kính Trạch có mối quan hệ, lại còn phải phát ngôn cho công ty Tô Thị, còn phải hợp tác với Lâm Hiểu Hiểu, vậy mà cô đã làm rách lòng Lý An Ni, An Điềm cảm thấy rằng mọi chuyện sẽ không thể xấu hơn được nữa. Nhưng Lâm Hiểu Hiểu vì mình mà gây gổ với Lý An Ni nên trong lòng An Điềm thấy hơi khó chịu: “Hiểu Hiểu, dù gì hai người vẫn phải làm việc cùng nhau, anh của cô và Lý An Ni còn có mối quan hệ, vừa rồi cô nói cô ấy như thế, có phải hơi...” “Không việc gì đâu!” Lâm Hiểu Hiểu vẫy tay một cách thờ ơ. “Trên đời này, chỉ cần tôi nghĩ cô ta không phải là người tốt, tôi sẽ xử thẳng luôn. Làm việc chung thì làm việc chung, có gì mà ghê gớm. Còn về việc cô ta và anh tôi...” Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây liền nhún vai: “Tóm lại, bố tôi sẽ không cho anh tôi cưới một ngôi sao làm vợ đâu. Hơn nữa, anh tôi tốt với cô Lý An Ni này như vậy, không phải vì thích cô ta, mà bởi vì Lý An Ni đã phẫu thuật trông rất giống với Thẩm...” “Thẩm gì?” An Điềm cau mày. Cô cẩn thận nhớ lại, dường như chưa bao giờ nghe đến tên của cô gái này. “Trời ơi, đó là chuyện của

anh tôi, nếu nói thì phải bắt đầu nói từ vài năm trước đây lận!” Lâm Hiểu Hiểu phẩy tay, không muốn nói tiếp nữa. “Chuyện này phức tạp lắm, nhất thời tôi không thể nói rõ được. Nhưng An Diễm à, cô yên tâm. Chuyện của Lý An Ni hoàn toàn chẳng đáng chuyện!” “Được rồi.” An Diễm gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng. “Được rồi. Lý An Ni đã bị đuổi đi rồi, bây giờ tôi cũng không còn việc gì nữa, cô về nghỉ ngơi đi.” Mặc dù đã bị Lý An Ni chọc giận một chút, nhưng tâm trạng của Lâm Hiểu Hiểu vẫn rất tốt, bởi vì anh Tô của cô đã nhận trà xanh do cô mua. “Thôi được, vậy cô có việc gì thì cứ gọi tôi!” An Diễm ngày càng nhận ra, làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu là một công việc vô cùng thoải mái. Thường ngày, ngoài việc chạy đi mua đồ lặt vặt và tiếp khách ra, hầu như chẳng còn việc gì khác nữa. Cô còn tranh thủ thời gian rảnh, thiết kế được mấy mẫu quần áo nữa đấy! Sau khi dọn đồ Lâm Hiểu Hiểu xong, An Diễm liền trở về văn phòng của mình. Ngày hôm nay, ngoại trừ việc của Lý An Ni, An Diễm được sống rất yên tĩnh. Sau khi tan ca, An Diễm về nhà và ngủ sớm, vì ngày hôm sau, cô phải đến nhà của Lý Tư Kỳ để thăm An An. Ngày hôm sau mặt trời chiếu sáng, thời tiết rất đẹp, An Diễm thức dậy thật sớm rồi đến trung tâm thương mại mua rất nhiều đồ chơi cho An An và Mỹ Mỹ. An Diễm cũng mua thêm nhiều đồ bổ, vì mẹ chồng của Lý Tư Kỳ là Ôn Mỹ Lan đang bị bệnh. Mặc dù cô không thích Ôn Mỹ Lan cho lắm, nhưng dù gì bà ấy cũng là mẹ chồng của Tư Kỳ, nên An Diễm cảm thấy mình cũng nên bày tỏ chút tâm ý. Sau khi ra khỏi trung tâm thương mại, An Diễm tay xách nách mang đi đến trước cửa nhà Lý Tư Kỳ. Cô đặt các món quà trên tay xuống sàn rồi bấm chuông cửa. Tuy nhiên, chuông cửa reo được một lúc nhưng không thấy ai ra mở cửa, An Diễm cảm thấy lạ nên bấm lại một lần nữa. Một lúc lâu sau, An Diễm mới nghe thấy giọng nói mệt mỏi của Lý Tư Kỳ: “Xin chờ một lát, đến đây ngay.” An Diễm nghe thấy giọng của Lý Tư Kỳ, ngay lập tức yên tâm mà mỉm cười. Cô cầm các món quà lên, tay cô hơi đau vì đã xách đồ nặng suốt đường đến đây. Lúc này, cánh cửa được mở ra. Song, khi An Diễm nhìn thấy Lý Tư Kỳ, cô bỗng sửng sốt: Sao Tư Kỳ lại tiêu tụy như thế này? Lý Tư Kỳ cột đại mái tóc ra phía sau, mái tóc vốn đen mượt và mềm mại bây giờ trở nên khô xơ và xù xì. Cô đang đeo tạp dề, bên trong tạp dề là bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Khuôn mặt của Lý Tư Kỳ có phần vàng vọt, đôi má đầy đặn và trắng bóng trước đây đã hốc hác hơn. Không chỉ vậy, bọng mắt và quầng thâm trên mắt Lý Tư Kỳ cũng rất nghiêm trọng. Bất khi vào lúc nào, Lý Tư Kỳ luôn là một người phụ nữ rất tinh tế và gọn gàng, An Diễm chưa từng thấy cô như thế này bao giờ, vì vậy cô cứ xách đồ nặng mà đứng ngây ra tại chỗ, cũng không biết phải nói gì. Lý Tư Kỳ đã mệt mỏi đến mức nhìn mà không hiểu được biểu cảm trên mặt An Diễm. Cô cố mỉm cười với An Diễm: “Tiểu Diễm à, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau vào nhà đi chứ!” An Diễm vội hoàn hồn lại trong sự ngạc nhiên. Đôi mắt cô lướt qua những nếp nhăn ở đuôi mắt của Lý Tư Kỳ rồi xách đồ nặng đi vào nhà mà không hiểu gì cả. Nhưng sau khi An Diễm bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt càng làm cô sửng sốt hơn. Ngôi nhà sạch sẽ và ngăn nắp trước đây bây giờ đang rất bừa bộn, quần áo và khăn tắm được ném đại trên ghế sofa, trên ghế, thậm chí cả trên bàn. An Diễm muốn đặt đồ nặng trên tay mình xuống bàn, nhưng vừa bước tới một bước, đột nhiên cô cảm thấy mình như sắp bị vấp ngã. “Tiểu Diễm, cẩn thận một chút!” Lý Tư Kỳ nhìn thấy vậy liền vội vàng bước tới, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy An Diễm. “Ôi trời ơi!” An Diễm vỗ vỗ vào ngực, vừa rồi nếu cô ngã, vậy số thuốc bổ mua cho Ôn Mỹ Lan đều bị vỡ nát luôn rồi! “Mình xin lỗi, Tiểu Diễm. Đạo này mình bận quá, không có thời gian dọn dẹp.” Lý Tư Kỳ ngượng ngùng khom người xuống nhặt chiếc khăn suýt làm An Diễm ngã lên rồi ném nó vào thùng rác. Cuối cùng An Diễm không chịu được, cô đặt các món quà trong tay lên bàn, vừa gom quần áo trên ghế sofa để sang một bên vừa hỏi: “Tư Kỳ, có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?” “Ồ, nói ra thì dài lắm.” Lý Tư Kỳ vuốt vuốt mái tóc rối bù của mình rồi nói với về mệt mỏi. “Chẳng phải đạo này mẹ chồng của mình bị ốm à? Rồi bà ấy...” Lý Tư Kỳ còn chưa nói xong, bỗng một vật thể lạ lập tức bay qua trước mắt cô, đâm thẳng vào mặt An Diễm.

112. Chương 112

“...” An Diễm bụm mắt, đau đến chảy nước mắt ra. “Tiểu Diễm à, cậu có sao không?” Lý Tư Kỳ vội đứng dậy cúi nhìn vết thương của An Diễm. An Diễm lắc đầu. Cô bụm mắt một lúc rồi nói với Lý Tư Kỳ: “Mình không sao.” Tuy nhiên, khi An Diễm bỏ tay ra, Lý Tư Kỳ liền nhìn thấy mí mắt của An Diễm đã bị sưng đỏ lên. “Sao lại thế này!” Lý Tư Kỳ hét lên kinh hãi, rồi vội vàng chạy đi tìm tủ thuốc cho An Diễm. “Tiểu Diễm, cậu cố chịu một lát.” “Không cần đâu!” An Diễm vội lắc đầu. Cô chụp tay Lý Tư Kỳ lại, trong mắt

lại chảy ra nước mắt. “Chuyện nhỏ thôi mà.” “Ôn! Mỹ! Mỹ!” Lý Tư Kỳ không cần nhìn cũng biết người ném món đồ chơi đó là Mỹ Mỹ. Cũng không biết từ khi nào mà Mỹ Mỹ lại có thói quen ném đồ chơi lung tung, cô thấy An Diễm bị Mỹ Mỹ ném bị thương như thế, bỗng nổi giận dưng dưng. Lý Tư Kỳ quay người lại, không bắt ngờ khi nhìn thấy Mỹ Mỹ đang nằm bò ở cửa phòng, đôi mắt nhỏ đang chớp chớp nhìn vào hai người, trên mặt không hề có chút hối hận. “Ôn Mỹ Mỹ, con qua đây cho mẹ!” Lý Tư Kỳ chống nạnh hai tay. “Ai cho phép con ném đồ lung tung? Mau xin lỗi mẹ nuôi của con đi!” “Con đâu có cố ý.” Ôn Mỹ Mỹ bĩu môi, tỏ vẻ rất ảm ức. “Con chỉ muốn chào mẹ nuôi thôi, ai biết sẽ như thế này!” “Ôn Mỹ Mỹ, con đã làm sai, vậy mà còn dám cãi lại?” Lý Tư Kỳ bị thái độ của Mỹ Mỹ làm cho tức thở hổn hển. “Con nhìn xem, suốt ngày con chỉ biết ném đồ lung tung! Mau nhặt lên cho mẹ!” “Không nhặt! Không nhặt là không nhặt!” Mỹ Mỹ thè lưỡi ra với Lý Tư Kỳ, vừa làm mặt xấu vừa hét lên. “Bà nội nói rồi, những việc nặng nhọc trong nhà đều do mẹ làm, con là công chúa nhỏ, không thể làm những việc đó!” “Ôn Mỹ Mỹ!” Lý Tư Kỳ hét lên rồi ngay lập tức đi đến chỗ Mỹ Mỹ. “Thứ nhất, xin lỗi mẹ nuôi ngay lập tức. Thứ hai, nhặt lên hết tất cả những gì con đã ném!” Tuy nhiên, rõ ràng Mỹ Mỹ không xem Lý Tư Kỳ ra gì. Cô bé ngây thơ và đáng yêu trước đây bây giờ trở nên quá kiêu ngạo và bướng bỉnh. Cô bé lắc đầu với vẻ thờ ơ rồi hét lên: “Con không nhặt!” Sau đó chạy nhanh vào trốn trong phòng mình khóa cửa lại. “Ôn Mỹ Mỹ, bây giờ con không nghe lời mẹ luôn chứ gì?” Lý Tư Kỳ thở gấp, chỉ vào cửa phòng Mỹ Mỹ hét lên. “Con không mở cửa ra à? Con có bản lĩnh thì suốt đời đừng mở cửa ra! Mẹ nói cho con biết, tối nay đừng ăn cơm nữa!” Nhưng khi giọng của Lý Tư Kỳ vừa dứt, từ hướng phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng gào thét giận dữ: “Lý Tư Kỳ, cô lại bắt nạt cháu gái của tôi! Có phải cô thấy tôi bị bệnh rồi, nên cái nhà này do cô làm chủ? Từ lâu cô đã mong tôi chết đi cho khuất mắt phải không?” Lý Tư Kỳ vừa rồi vẫn còn tức giận, nhưng khi nghe thấy câu này liền lập tức khựng lại tại chỗ. Lúc này, cánh cửa phòng ngủ từ từ mở ra. Ôn Mỹ Lan đang cuốn một chiếc khăn trắng trên đầu, khom lưng bước chậm chậm ra khỏi phòng. Lý Tư Kỳ thấy vậy liền vội vàng tiến đến đỡ lấy Ôn Mỹ Lan: “Mẹ, không phải mẹ thấy khó chịu à? Mẹ cứ nằm nghỉ đi, sao lại ra đây?” “Nếu tôi còn không ra ngoài, vậy cứ để cho cô đánh chết cháu gái của tôi à?” Ôn Mỹ Lan liếc nhìn Lý Tư Kỳ, nói với vẻ không hài lòng. “Nhưng Mỹ Mỹ bây giờ ngày càng nghịch ngợm, nếu còn không dạy dỗ nó thì sẽ không ổn đâu.” Lý Tư Kỳ có chút lo lắng, mặc dù cô ngang ngược, nhưng vẫn có lòng hiếu thảo. Khi Ôn Mỹ Lan còn khỏe, cô muốn nói gì thì sẽ nói thẳng ra không ngần ngại. Nhưng bây giờ, chỉ cần cô cãi lại Ôn Mỹ Lan, bà ấy liền chóng mặt, nôn mửa, thậm chí còn lên cơn ho. Mới đầu, Lý Tư Kỳ còn tưởng rằng Ôn Mỹ Lan giả vờ. Ai ngờ có một lần, Lý Tư Kỳ tận mắt nhìn thấy Ôn Mỹ Lan ho ra máu khi đang bị sốt. Việc này làm cho Lý Tư Kỳ sợ hãi, liền bàn với Ôn Minh đưa Ôn Mỹ Lan đến bệnh viện để kiểm tra. Nhưng Ôn Mỹ Lan khẳng khái không đến bệnh viện, nói rằng bà ấy ho ra máu là vì bị Lý Tư Kỳ chọc giận. Chỉ cần Lý Tư Kỳ biểu hiện tốt hơn, bà ấy sẽ không khó chịu như thế nữa. Ôn Minh cũng thờ ơ, còn cảnh cáo Lý Tư Kỳ phải nhường nhịn người già hơn. Lý Tư Kỳ hết cách, dù gì Ôn Mỹ Lan cũng là mẹ chồng của mình, và sức khỏe đúng là đang có vấn đề, nên cô đã nhẫn nhịn, từ đó về sau không còn cãi lại lời của Ôn Mỹ Lan nữa. Ôn Mỹ Lan thấy Lý Tư Kỳ cũng chịu nghe lời liền bắt nạt Lý Tư Kỳ một cách thậm tệ hơn. Cộng thêm việc trong thời gian này Ôn Minh đi công tác thường xuyên, mọi việc lớn nhỏ trong ngoài nhà đều do một mình Lý Tư Kỳ lo liệu, khó tránh khỏi lúng túng. Cô thậm chí còn không được ngủ ngon giấc, làm gì còn sức lực dọn dẹp nhà cửa và chăm chút cho bản thân. Vì vậy mới có tình trạng mà An Diễm đã nhìn thấy khi vừa bước vào cửa. “Cô biết dạy hay tôi biết dạy?” Ôn Mỹ Lan gạt phăng lời nói của Lý Tư Kỳ. “Ở trong làng chúng ta, tôi là người duy nhất nuôi ra được sinh viên đại học đấy! Sau này, cô đừng múa rìu qua mắt thợ. Tôi nói dạy Mỹ Mỹ thế nào thì cô phải dạy Mỹ Mỹ thế ấy!” “Con...” Lý Tư Kỳ thở dài, cô nhìn vào đôi má đã hõm xuống rõ ràng và khuôn mặt đã bắt đầu tái mét của Ôn Mỹ Lan, cuối cùng vẫn không nói một lời nào như thể cam chịu. Ôn Mỹ Lan thấy Lý Tư Kỳ không nói gì nữa, lúc này mới cười hi hi đầy đắc ý: “Mau đi xem món canh cá trích hầm cho tôi đã ăn được chưa! Cô muốn bỏ đói tôi hả?” Sau khi được Ôn Mỹ Lan nhắc nhở, Lý Tư Kỳ mới nhớ ra mình đang hầm canh trong bếp. Cô vỗ mạnh vào trán một cái bốp rồi vội vã chạy vào bếp. An Diễm bùm kỹ nơi sưng đỏ trên mí mắt, nhìn theo bóng lưng vội vã của Lý Tư Kỳ, bỗng cảm thấy hơi buồn: Không thể không thừa nhận, cô bạn thân có cuộc sống tiểu tư sản nhưng giàu tình cảm trước kia, bây giờ đã bị bà mẹ chồng giày vò thành một bà nội trợ chỉ biết làm việc nhà và hầu hạ người khác! An Diễm không hề có ý xem thường các bà nội trợ, dù là một bà nội trợ thì cũng phải có cuộc sống riêng, có thời gian riêng và sở thích riêng của mình. Bây giờ suốt ngày cứ bị người khác xoay vòng xoay như thế, vậy có gì khác so với người máy và người giúp việc? Song, bây giờ gia đình của Tư Kỳ đã bị Ôn Mỹ Lan làm cho hỗn loạn rồi ren lên rồi. Tuy nhiên, trước sự chăm sóc tận tụy và nhẫn nhịn cầu toàn của Tư Kỳ với mình, kể đâu số Ôn Mỹ Lan vẫn không hề có chút hối hận. Bà ta nhìn theo bóng lưng vội vã của Lý Tư Kỳ nói một câu đầy chán ghét ngay trước mặt An

Điềm. “Đồ vô dụng!” Câu này làm An Điềm nghe rất chói tai. Cô nhìn Ôn Mỹ Lan cười khẩy: Làm mẹ chồng mà có thể giống như bác, cũng là một cảnh giới ghê tởm mà khó ai bì kịp đấy! Ôn Mỹ Lan bị tiếng cười khẩy đó của An Điềm làm cho giật mình. Bà ta nhìn sang nơi phát ra tiếng cười, lúc này mới nhìn thấy An Điềm đang ngồi trên chiếc ghế sofa bừa bộn kia. Ôn Mỹ Lan nhìn thấy đó là An Điềm liền ngay lập tức hét lên với cô: “Trời ơi, sao cô cứ như một con ma vậy? Cô ngồi đó từ khi nào? Sao không lên tiếng?”

113. Chương 113

Ôn Mỹ Lan nói xong thì tiếp tục lẩm bẩm: “Đúng là mẹ nào con nấy, giống y như cái cục nợ suốt ngày chỉ biết cúi đầu kia, đều không biết nói tiếng người!” Nghe thấy Ôn Mỹ Lan lại gọi An An là “cục nợ”, cơn giận của An Điềm “xoẹt” một cái xuất hiện ngay. Cô thực sự muốn cảnh cáo Ôn Mỹ Lan một trận, để bà ta đừng bao giờ nói An An như thế nữa. Tuy nhiên, Ôn Mỹ Lan dù sao cũng là mẹ chồng của Tư Kỳ, nên An Điềm đành phải cắn răng cúi đầu nhẫn nhịn. Một lúc sau, An Điềm mới miễn cưỡng lên tiếng với Ôn Mỹ Lan: “Con chào bác gái.” “Chào hỏi gì! Cô và cục nợ kia đừng đến thì sẽ tốt hơn!” Ôn Mỹ Lan không thèm nhìn An Điềm, vừa khẽ lẩm bẩm một mình vừa ngồi xuống trên ghế sofa một cách khó khăn. Nhìn thấy Ôn Mỹ Lan ngay cả việc ngồi xuống ghế cũng khó khăn như thế, An Điềm cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Bà Ôn Mỹ Lan này, hình như bị bệnh thật rồi. Đây có lẽ là... quả báo chăng? Trong lòng An Điềm bỗng nảy sinh một ý nghĩ xấu xa như vậy, sau đó, ý thức được rằng mình hơi quá đáng, cô liền đọc thầm hai lần “A di đà Phật” rồi trấn áp những linh hồn xấu xa trong tim. An Điềm bước đến vài bước, đẩy hết đồng hồ mình đã mua đến trước mặt Ôn Mỹ Lan rồi nói: “Đây, bác gái, đây là quà mua tặng bác.” Giọng của An Điềm không phải rất kính trọng, cử chỉ cũng rất tùy tiện, nhưng cô cảm thấy rằng Ôn Mỹ Lan không hề quan tâm đến điều này. Chỉ cần quà mà cô mua có giá trị, Ôn Mỹ Lan sẽ rất vui. Quả không sai, Ôn Mỹ Lan vốn đang ngược cổ lên không thèm nhìn An Điềm, nhưng sau khi nhìn thấy nhiều quà đến vậy, bà ta vẫn phải liếc nhìn một cái. Có lẽ vì đã trúng tim đen, nên sau liếc nhìn đồng quà đó, Ôn Mỹ Lan lẩm bẩm nói: “Cô nghèo như thế, làm gì mua được nhiều đồ bổ dưỡng nổi tiếng này chứ? Là hàng giả kém chất lượng chứ gì!” An Điềm không kìm được tiếng cười khẩy, móc từ trong túi xách ra tờ hóa đơn thanh toán ở siêu thị, đập xuống trước mặt Ôn Mỹ Lan: “Bác gái à, nếu bác không tin, bác có thể xem hóa đơn!” Ôn Mỹ Lan liếc nhìn tờ hóa đơn, chỉ thấy tổng số tiền cuối cùng có tới mấy con số 0, lúc này mới không lên tiếng nữa. “Phải rồi, bác gái. Về sinh hoạt phí và học phí của An An, con đã chuyển vào tài khoản của Tư Kỳ rồi. Vì vậy, xin bác đừng mượn cớ này để bắt nạt Tư Kỳ hết lần này đến lần khác nữa!” An Điềm hít một hơi thật sâu, nhìn vào bộ mặt ngày càng xấu xa của bà già này, cảm giác chán ghét dâng lên từ tận đáy lòng, giọng nói bỗng trở nên đầy khinh bỉ. “Cô ăn nói kiểu gì thế?” Ôn Mỹ Lan không vui. “Tôi dạy dỗ con dâu của tôi, chứ ai bắt nạt nó! Còn cô, muốn được mẹ chồng dạy dỗ thì cũng đâu có mẹ chồng! Ai bảo không ai thêm cười cô!” Nếu có một người mẹ chồng như bà, tôi ước gì bà chết sớm một chút! An Điềm nhất thời bốc đồng, trong lòng lại xuất hiện một ý nghĩ xấu xa. Cô vội lắc đầu rồi nói với bản thân rằng “người có tình cảm chân thực, đời có tình yêu đích thực”, sau đó tâm trạng mới dịu lại. Tuy nhiên, An Điềm cũng không muốn tranh cãi với Ôn Mỹ Lan, vì cô biết rằng, là một người bình thường thì nhất thiết đừng nói chuyện với một kẻ ngu dốt. Bởi vì kẻ ngu dốt đó sẽ kéo bạn xuống bằng đẳng cấp với họ, sau đó dùng kinh nghiệm phong phú tích lũy được trong nhiều năm làm kẻ ngu dốt mà đánh bại bạn! “Bác gái, bác ngồi đây nghỉ ngơi đi. Con lên thăm An An đã.” An Điềm khẽ mỉm cười với Ôn Mỹ Lan rồi quay người đi về phía phòng của An An. Vừa rồi khi nói chuyện với Ôn Mỹ Lan, An Điềm cứ nhìn vào bếp, thấy Tư Kỳ mãi bận rộn trong bếp, chắc không nghe thấy mình và Ôn Mỹ Lan cãi nhau. Cô định sau khi thăm An An xong thì sẽ xuống bếp nói chuyện đàng hoàng với Lý Tư Kỳ, hỏi cô ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. An Điềm đã đi đến trước cửa phòng An An. Cô gõ cửa trước, được An An cho phép rồi mới đi vào. Nghe thấy tiếng ai đó bước vào cửa, An An đang ngẩng người ra nhìn vào tường mới chịu ngẩng đầu nhìn lên. Ngay khi thấy người bước vào là An Điềm, ánh mắt vốn vô hồn của An An ngay lập tức sáng lên. Cậu vội tuột xuống giường sà vào lòng An Điềm: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm!” “Cục cưng, mẹ cũng nhớ con lắm.” An Điềm ngồi xổm xuống ôm chặt lấy An An, vừa đau lòng vừa xót xa. An Điềm ôm An An một lúc rồi buông cậu bé ra. Cô đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt hồng hào của An An, mỉm cười nói: “Cục cưng lại đẹp trai hơn rồi đấy!” “Mẹ cũng xinh đẹp hơn đấy!” An An nói rồi hôn một cái thật mạnh lên mặt An Điềm. “An An, con dẻo miệng như

thế, vậy sau này, mẹ không lo không có con dâu rồi!” An Diễm mỉm cười hạnh phúc, bế An An lên ngồi xuống trên chiếc giường nhỏ của cậu. “An An, dạo này con có gì vui không? Kể cho mẹ nghe nào. Chẳng hạn như, con đã quen được những người bạn tốt nào ở trường mẫu giáo? Con đã nhìn thấy những điều thú vị gì ở trường nào?” Mỗi lần đến gặp An An, An Diễm đều sẽ trò chuyện với cậu. Không quan trọng nội dung, không quan trọng hình thức, đơn giản là cô chỉ muốn trò chuyện với An An. Ngôn ngữ là một cách truyền tải thông tin riêng có của con người, cũng là một cách để con người thổ lộ cảm xúc. Điều quan trọng nhất là, tâm sự cũng là một cách để An Diễm đi vào trái tim của An An. Cô đã không ở bên cạnh An An trong một thời gian dài, nếu muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cậu bé, đành phải thông qua chính An An nói ra. Nhưng cũng may, An An luôn sẵn lòng kể với An Diễm những điều trong lòng mình. “Cô giáo rất tốt, trường mẫu giáo cũng vui, chỉ là...” An An nói đến đây liền từ từ cúi gầm mặt xuống. “Chỉ là sao con? Con có thể nói với mẹ không?” An Diễm cau mày lại. Cô hiếm khi thấy An An mặt mày ủ rũ như thế này. “Chỉ là...” An An nói đến đây liền ngược nhìn An Diễm, rồi nói: “Chỉ là, con muốn sống với mẹ!” An Diễm nghe thấy An An nói vậy, bỗng bất giác cúi đầu xuống. Cô ngồi xổm xuống để ánh mắt ngang bằng với tầm nhìn của An An, để hai người nói chuyện với nhau ở vị trí ngang bằng: “An An, nhà mẹ ở thành phố H rất nhỏ, công việc lại rất bận, mẹ sợ mẹ không thể chăm sóc tốt cho con. Với lại, trường mẫu giáo của con nằm ở thành phố S. Thành phố S có bạn của con, có cô giáo của con, còn có mẹ nuôi Tư Kỳ và Mỹ Mỹ. Nếu con đến thành phố H, vậy con sẽ...” “Nhưng ở thành phố S không có mẹ!” An An không đợi An Diễm nói xong, một cậu bé luôn rất ngoan như cậu bé đột nhiên khóc hét lên. An An nhìn An Diễm với đôi mắt long lanh, những giọt nước mắt cứ tuôn ra như mưa. “An An...” An Diễm vội kéo An An vào lòng, tìm cô đau đến mức khó có thể diễn tả bằng lời. “Mẹ ơi, mẹ đưa con về được không? Con nhất định sẽ ngoan mà. Con sẽ tự chăm sóc bản thân, không để mẹ phải lo lắng.” An An ôm An Diễm thật chặt bằng đôi bàn tay nhỏ xíu, giọng nói non nớt đầy thổn thức. “.....” An Diễm cắn chặt môi mình và không nói gì. Vừa rồi, cô suýt nữa đã đồng ý với An An. Nhưng, một khi đã hứa với An An, vậy thì cô cần phải thực hiện được.

114. Chương 114

Tuy nhiên, An Diễm không biết mình có đủ khả năng để chăm sóc tốt cho An An hay không. Cô suốt ngày bận rộn với công việc, thậm chí ăn cơm còn không đúng giờ giấc, cô sợ rằng An An đi theo mình sẽ phải chịu khổ. Nhưng nếu đem An An gửi vào trường mẫu giáo nội trú, vậy chi bằng để cậu bé ở nhà Tư Kỳ, để cô cảm thấy yên tâm hơn. Do đó, dù xét trên phương diện nào, việc để An An sống trong nhà Tư Kỳ chính là cách tốt nhất. An An thấy An Diễm không nói gì thì càng khóc dữ dội hơn. Cậu rời khỏi vòng tay của An Diễm, nhìn An Diễm với đôi mắt đầm lệ, chắp hai tay lại khóc nức nở: “Mẹ ơi, An An năn nỉ mẹ, năn nỉ mẹ được không? An An nhất định sẽ ngoan mà. An An không muốn ở nhà mẹ nuôi nữa, An An muốn ở với mẹ!” “An An...” An Diễm cảm thấy sống mũi cay cay, những giọt nước mắt cố kìm nén cũng đã lăn xuống: Trước đây khi An An gặp mình, tuy rất muốn đi theo mình, nhưng lần nào cũng cố nhịn không nói ra, và lại còn rất ngoan. Bây giờ An An khóc la như thế, chắc chắn là vì không còn chịu nổi nữa! Cậu bé còn quá nhỏ mà đã phải chịu đựng những việc này, An Diễm không nỡ để An An khóc lóc thương tâm như thế nữa! An Diễm khịt khịt mũi, đưa tay ra lau khô nước mắt trên mặt An An, kéo cậu bé vào lòng rồi nghẹn ngào nói: “Mẹ hứa với con, mẹ hứa với con ngay bây giờ, mẹ sẽ đưa An An về nhà.” “Mẹ!” An An nghe thấy An Diễm đã đồng ý với mình, cậu liền bật khóc lớn hơn nữa. Đây là lần đầu tiên An An khóc nức nở nhất ngay trước mặt An Diễm, như thể muốn khóc ra hết những thiệt thòi mà mình phải chịu sau khi An Diễm rời khỏi cậu. “Cục cưng đừng khóc, đừng khóc...” An Diễm vừa nói vừa lau nước mắt, cảm giác tự trách và áy náy dâng lên trong lòng. “Tiểu Diễm à, có chuyện gì thế?” Ngay khi An Diễm và An An ôm nhau khóc nức nở, Lý Tư Kỳ chạy vội vào phòng của An An. An Diễm quay đầu lại, thấy Lý Tư Kỳ đang đứng trong cửa với một cái thìa trong tay, vẻ mặt đầy lo lắng. An Diễm đưa tay lên lau nước mắt rồi nói với Lý Tư Kỳ: “Không có gì, mình chỉ nói chuyện với An An một lúc.” Các sợi dây thần kinh đang căng thẳng của Lý Tư Kỳ lập tức giãn ra, cô thở dài nói: “Mình còn tưởng có chuyện gì, làm mình sợ quá!” “Mẹ ơi...” An An đẩy đẩy cánh tay của An Diễm, cậu bé muốn bảo An Diễm bàn với Lý Tư Kỳ về việc về thành phố H, ngay bây giờ. An Diễm cũng hiểu ý của An An. Cô đưa tay ra lau nước mắt trên mặt cậu, mỉm cười nói: “Được, mẹ sẽ nói ngay.” “Tư Kỳ à, mình muốn đưa An An về thành phố

H.” An Diễm đứng dậy nói với Lý Tư Kỳ bằng giọng nghiêm túc. “Sao đột nhiên lại muốn đưa An An về thành phố H?” Lý Tư Kỳ cau mày lại với vẻ khó hiểu, sau đó, cô và An Diễm cùng ngồi xổm xuống và hỏi An An: “An An à, có phải mẹ nuôi có điểm nào không tốt không? Khiến An An muốn về thành phố H?” “Dạ không.” An An nép sát vào người An Diễm, giọng nói trẻ con nghe rất hay. “Mẹ nuôi rất tốt, Mỹ Mỹ rất tốt, các bạn và cô giáo ở trường cũng rất tốt, nhưng An An vẫn muốn ở với mẹ hơn.” Lý Tư Kỳ cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc hỏi: “An An, có phải do dạo này mẹ nuôi chỉ lo chăm sóc cho bà nội đang ốm, nên đã ít quan tâm đến An An không? Nếu là vậy, mẹ nuôi sẽ thay đổi, được không con?” “Tư Kỳ, cậu đừng nói thế!” An Diễm vội nói. “An An ở đây làm phiền đến cậu nhiều. Cậu tốt với An An, mình và An An đều biết. Nhưng vì An An thật sự rất nhớ mình, nên nó mới một mực muốn đi cùng mình thôi.” “Nhưng mà, cậu ở thành phố H cũng bất tiện lắm mà. Bây giờ công việc của cậu vừa mới ổn định, nơi ở cũng xa, An An đi theo cậu nhất định sẽ không tiện. Vả lại, muốn tìm được một trường mẫu giáo phù hợp cho An An ở thành phố H cũng khó lắm, thằng bé cần một thời gian để thích nghi, mình sợ cậu không lo xuể.” Lý Tư Kỳ nhìn An Diễm rồi phân tích một cách nghiêm túc. “Không thành vấn đề đâu. Đi một bước rồi tính một bước vậy.” An Diễm mỉm cười với Lý Tư Kỳ. “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ đi thẳng. Vả lại, mọi việc nhất định sẽ không khó khăn như mình tưởng tượng đâu.” “Nhưng mà...” “Không nhưng nhị gì cả, cứ làm như An Diễm nói đi!” Không biết từ khi nào, Ôn Mỹ Lan với chiếc khăn trắng quấn trên đầu đã đứng trước cửa, trông có vẻ đã đứng nghe từ lâu rồi. “Nhưng mà mẹ à...” Lý Tư Kỳ mở miệng, cảm thấy rất khó xử. Cô thực sự yêu thương An An, cũng thực sự không muốn để cho An Diễm quá mệt mỏi. “Có gì đâu mà nhưng nhị hoài!” Ôn Mỹ Lan trừng mắt lên. “Bây giờ tôi đang ốm, con trai tôi lại bận việc, cô chăm sóc cho Mỹ Mỹ còn không kịp nữa là, còn thời gian đâu mà chăm sóc cái... thằng nhỏ này!” Từ “cục nợ” của Ôn Mỹ Lan, tuy chưa nói ra khỏi miệng, nhưng An Diễm và Lý Tư Kỳ đều đã nghe thấy. Lý Tư Kỳ lúng túng cúi đầu xuống, An Diễm cũng càng quyết tâm hơn để đưa An An đi. “Tư Kỳ, cậu đừng lo, mình sẽ chăm sóc tốt cho An An mà.” An Diễm bước tới nắm lấy tay của Lý Tư Kỳ. “Như vậy, gánh nặng của cậu sẽ ít hơn một chút. Cậu xem đó, cậu gầy đi nhiều rồi.” Lý Tư Kỳ đưa tay lên sờ vào má mình một cách vô thức, lúc này mới nhận ra mình đã gầy đi thật. Không chỉ vậy, cô còn nhận ra da mình đã thô ráp đi nhiều. Lý Tư Kỳ cười cười với vẻ bất lực: Nhớ lúc trước, mình cũng là một cô công chúa con nhà khá giả, được bố mẹ cưng chiều. Từ khi lấy Ôn Minh, cô bắt đầu lo lắng đủ thứ chuyện, làm đủ mọi công việc, bây giờ gần như trở thành một bà nội trợ trung niên luôn rồi! “Thôi được rồi.” Cuối cùng Lý Tư Kỳ cũng gật đầu. “Sau này cậu nhớ đưa An An đến đây chơi thường xuyên nhé!” “Chắc chắn rồi!” An Diễm gật đầu, hòn đá lớn trong lòng cuối cùng cũng đã đặt xuống. An An cũng vui vẻ đứng bên cạnh nhảy nhót hân hoan: “Yeah! Yeah! Yeah! Cuối cùng cũng được ở với mẹ rồi!” “Thằng nhóc vô lương tâm này, mẹ nuôi đã nuôi nấng con lâu như thế, bây giờ sắp dọn đi mà cũng chẳng thấy con quyến luyến mẹ nuôi chút nào cả!” Lý Tư Kỳ ngồi xổm xuống, giả vờ tức giận chỉ ngón tay vào trán An An. “Mẹ nuôi ơi, con sẽ luôn nhớ mẹ, ở mọi lúc mọi nơi, từng phút từng giây luôn!” An An vội ôm lấy Lý Tư Kỳ, sà vào lòng cô mà nũng nịu. “Vậy còn tạm được!” Lý Tư Kỳ nhìn dáng vẻ dễ thương của An An, cũng mỉm cười vui vẻ. “Được rồi, được rồi! Cô nấu cơm xong chưa? Cứ ở đây mà lải nhải thế à?” Ôn Mỹ Lan chẳng thèm để ý đến tiếng cười nói của ba người, lên tiếng làm cụt hứng. Lý Tư Kỳ vốn đang rất vui, nụ cười bỗng cứng đờ trên khuôn mặt. Cô ngượng ngùng đứng dậy nói với Ôn Mỹ Lan: “Bây giờ con sẽ đi nấu cơm.” “Tư Kỳ à, mình đi với cậu!” An Diễm vội nắm lấy cánh tay của Lý Tư Kỳ, rồi tiếp tục nói. “Tư Kỳ à, cậu nhìn xem, cậu đã mệt mỏi quá rồi kìa. Vì chăm sóc cho bác gái mà cậu đã gầy tọp đi, con dâu nhà người ta làm gì được hiểu thảo như cậu. Mấy ngày trước, mình còn nhìn thấy một cô con dâu đuổi mẹ chồng ra ngủ cạnh thùng rác nữa kìa.” “Loại con dâu như thế thì đáng bị trời đánh!” Lý Tư Kỳ còn chưa nói gì, Ôn Mỹ Lan đã lập tức nhảy dựng lên nói với vẻ tức giận. An Diễm cười mỉm với Ôn Mỹ Lan: “Vâng, những người không tôn trọng người già sẽ bị trừng phạt. Tuy nhiên, đối với những người già vô lý và chỉ giỏi bắt nạt con dâu, thì đáng bị trời đánh chính là mấy bà mẹ chồng độc ác đó đấy.” Ôn Mỹ Lan nghe ra ẩn ý trong lời nói của An Diễm, liền lập tức trừng mắt lên: “An Diễm, cô nói vậy là có ý gì?”

115. Chương 115

“Thì là ý đó đây.” An Diễm ném lại một câu, làm Ôn Mỹ Lan tức nghẹn họng, không nói gì. Thấy vẻ mặt méo xeo của Ôn Mỹ Lan, An Diễm cảm thấy cuối cùng mình đã trút giận được giùm cho Lý Tư Kỳ. Cô không thèm nhìn Ôn Mỹ Lan, chỉ khoác tay Lý Tư Kỳ và bước về phía trước: “Đi nào! Tư Kỳ, chúng ta đi nấu cơm!” An Diễm nói xong liền kéo Lý Tư Kỳ đi thẳng qua người Ôn Mỹ Lan. Ôn Mỹ Lan quần khăn trên đầu, quay người lại nhìn An Diễm và Lý Tư Kỳ, lồng ngực vốn đã hõm xuống đang nhấp nhô vì giận: “Người gì vậy không biết! Nói bóng nói gió, không ai thèm lấy cũng đáng đời!” An An đang ngồi trong phòng nghe thấy Ôn Mỹ Lan nói mẹ mình như vậy, cậu bỗng giận đến đỏ mặt. Mặc dù thỉnh thoảng cậu nghe thấy Ôn Mỹ Lan lén gọi mình là cục nợ, nhưng cậu cũng nhẫn nhịn, song cậu không muốn nghe Ôn Mỹ Lan nói mẹ mình như thế. An An giận dữ đi về phía cửa, đứng trước mặt Ôn Mỹ Lan. Cậu xụ mặt nói: “Bà nội Ôn ơi, con phải đọc sách rồi, mời bà ra ngoài.” “Ai thèm ở trong phòng này!” Ôn Mỹ Lan liếc An An một cái rồi lúi ra khỏi cửa. An An cũng không nói gì, chỉ đưa bàn tay nhỏ ra đẩy cửa. “Rầm” một tiếng, cửa đóng sầm lại. “Thằng ranh con, mày làm phản hả?” Ngay khi Ôn Mỹ Lan tức giận lầm bầm trước cửa, An An lại mở cửa ra. “Bà nội Ôn, con nói cho bà biết, mẹ con luôn có rất nhiều người theo đuổi, chứ không phải là không ai thèm lấy nhé! Sau này xin bà đừng nói mẹ con như thế nữa!” An An nói rồi đóng sầm cửa lại. Ôn Mỹ Lan bị An An nói mà sững sờ: Đứa trẻ này bình thường im thín thút, không ngờ bây giờ lên tiếng lại có khí phách đến thế! “Ấn nói với người già như thế đấy hả? Đồ cục nợ không có giáo dục!” Ôn Mỹ Lan lẩm bẩm, giận dữ giắt chiếc khăn xuống rồi về phòng nghỉ ngơi. Trong bếp... Lý Tư Kỳ đang bóc vỏ đậu nành, nhìn vào An Diễm đang rửa rau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. “Tư Kỳ, có gì cậu cứ nói đi, sao lại nhìn mình như thế?” An Diễm dừng lại việc đang làm, quay sang nhìn Lý Tư Kỳ. “Tiểu Diễm à, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng cậu có thể nhường nhịn mẹ chồng mình một chút không?” Lý Tư Kỳ cắn môi, đặt hạt đậu trong tay xuống. “Tư Kỳ à, sao cậu lại trở thành như thế này?” An Diễm có chút cảm phiền. Trước đây, Tư Kỳ là người nói một là một, cũng chưa từng bị ai bắt nạt, nhưng bây giờ lại phải chịu thiệt thòi lớn như vậy nhưng cô ấy vẫn nhẫn nhịn. “Bà ấy là người già, chúng ta nên hiếu thảo, nhưng không nên ‘hiếu thảo ngu ngốc’. Bà ấy cậy mình bị ốm mà bắt nạt cậu, mình thấy chướng mắt lắm!” “Không phải đâu. Tiểu Diễm à, mình có linh cảm xấu.” Lý Tư Kỳ nói xong liền quay đầu nhìn xung quanh, để chắc chắn Ôn Mỹ Lan không nghe lén, rồi cô đi đến trước mặt An Diễm thì thầm: “Mình thực sự nghĩ rằng tình trạng của mẹ chồng mình không được tốt lắm.” “Chẳng phải chỉ bị chóng mặt và ho à?” An Diễm hỏi với vẻ mặt lạ lùng. “Mình thấy khi hét bạn, bà ấy vẫn đầy tinh thần mà!” “Tiểu Diễm à, cậu có nhớ lúc học năm nhất, ông nội mình bị ung thư phổi rồi qua đời không?” Lý Tư Kỳ cúi đầu xuống, trên mặt không giấu được vẻ đau buồn. “Mình nhớ.” An Diễm gật đầu. Lúc đó, cả nhà Lý Tư Kỳ rất cố gắng để điều trị cho ông nội của cô ấy, còn nhờ các mối quan hệ để đưa ông đến thành phố H nhập viện, vì ở đó có bệnh viện điều trị ung thư giỏi nhất cả nước. Khi đến bệnh viện thăm ông nội của Lý Tư Kỳ, cô còn gặp cả Trì Cảnh Dật, bởi vì anh là phó giám đốc bệnh viện, cũng là bác sĩ điều trị chính cho ông của Lý Tư Kỳ. Chỉ vì An Diễm đã gặp gỡ và kết hôn với Cố Thiên Tuấn khi đang học năm ba, nên sau đó cô mới biết rằng Trì Cảnh Dật và Cố Thiên Tuấn là bạn thân của nhau. Vào lúc đó, Trì Cảnh Dật đã rất cố gắng để điều trị cho ông của Lý Tư Kỳ. Nhưng thật không may, các tế bào ung thư đã lan rộng, không thể chữa khỏi được. Lý Tư Kỳ và bố mẹ cô cuối cùng đã quyết định không để ông phải chịu đau đớn, và để ông ra đi trong thanh thản. Khoảng thời gian đó, tâm trạng của Lý Tư Kỳ luôn rất buồn phiền, phải mất gần một năm mới từ từ tốt hơn. Nhưng bây giờ Lý Tư Kỳ nhắc đến ông nội, điều này khiến An Diễm cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô cau mày lại, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ khó tin. An Diễm trợn mắt nhìn Lý Tư Kỳ, và hỏi: “Tư Kỳ, chẳng lẽ, chẳng lẽ ý của cậu là...” “Mình không dám chắc!” Lý Tư Kỳ lắc đầu: “Không phải là tốt nhất. Nhưng, các triệu chứng của mẹ chồng mình bây giờ, quá giống với các triệu chứng của ông nội mình khi bị bệnh!” An Diễm cũng sợ đến mức phải bịt miệng lại ngay lập tức: Cô cứ tưởng Ôn Mỹ Lan chỉ bị đau đầu cảm sốt thôi, không ngờ lại như thế này! Thảo nào Tư Kỳ cứ nhẫn nhịn cầu toàn đến thế. Lỡ như suy đoán của cô là đúng, thì thời gian của Ôn Mỹ Lan cũng không còn dài nữa. Tư Kỳ là con cái, có thể nhịn được thì nhịn. “Vội lại, mẹ chồng mình cũng giống như ông mình, đều nghiện hút thuốc lá. Mình và Ôn Minh đã khuyên bà hút ít thôi, và vì Mỹ Mỹ, mẹ chồng mình cũng hiếm khi hút thuốc ở nhà, nhưng mỗi lần bà ra ngoài hút thì hút rất lâu mới chịu về.” Lý Tư Kỳ nói đến đây liền rất buồn phiền. “Mặc dù mẹ chồng mình nói bà hút thuốc cả đời cũng không sao, nhưng mình cũng phải khuyên nhủ bà nhiều hơn mới được.” “Tư Kỳ, cậu cũng đừng lo lắng quá.” An Diễm vẫn có chút không dám tin. “Đưa mẹ chồng cậu đến bệnh viện kiểm tra là biết ngay thôi mà.” “Mẹ chồng mình không chịu đi, mình lại không thuyết phục được bà, Ôn Minh cũng nói không có gì to tát cả, nên cứ kéo dài vậy hoài.”

Lý Tư Kỳ nói bằng giọng hơi tự trách. “Nhưng càng kéo dài, mình càng cảm thấy bất an.” “Tranh thủ đi kiểm tra càng sớm càng tốt.” Sau khi nghe Lý Tư Kỳ nói vậy, An Diễm cũng cảm thấy mọi chuyện không hay. Lý Tư Kỳ cũng không có lựa chọn nào khác ngoài gặt đầu: “Ngày mai Ôn Minh công tác về rồi, lần này nhất định phải bàn bạc kỹ với anh ấy.” An Diễm thở dài, cuối cùng vẫn an ủi Lý Tư Kỳ: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, chắc sẽ không có gì nghiêm trọng đâu.” Lý Tư Kỳ cũng không nói gì, chỉ thở dài và quay người lại, tiếp tục bóc vỏ hạt đậu nành. An Diễm cũng không biết nên an ủi Lý Tư Kỳ thế nào, đành im lặng tiếp tục nấu ăn giúp Lý Tư Kỳ. Một bữa trưa thịnh soạn đã nhanh chóng được chuẩn bị xong. Vì biết được việc Ôn Mỹ Lan có thể bị ung thư, vì vậy trong bữa cơm này, An Diễm rất khiêm tốn, cũng rất lễ phép với Ôn Mỹ Lan. Dù Ôn Mỹ Lan nói ra lời châm chọc gì, An Diễm cũng chỉ mím chặt môi với vẻ thương cảm mà tiếp tục ăn cơm. Ôn Mỹ Lan còn tưởng rằng An Diễm sợ bà ta nên càng kiêu ngạo hơn. Sau bữa trưa, bà ta không làm gì cả, chỉ đi vào phòng ngủ một cách đắc thắng. Lý Tư Kỳ dẫn Mỹ Mỹ, An Diễm dẫn An An lên phòng, bắt đầu dọn dẹp hành lý cho An An. Bận rộn một lúc lâu, An Diễm và Lý Tư Kỳ cuối cùng cũng thu dọn xong đồ đạc của An An. Nhưng khi sắp rời đi, Mỹ Mỹ lại không muốn: “Mẹ nuôi ơi, mẹ đừng đưa An An đi có được không? Nếu không, sau này sẽ không có ai chơi với con nữa.”

116. Chương 116

An Diễm nghe thấy lời của Mỹ Mỹ, thì biết đây là lẽ thường tình, bèn khom người xuống nói: “Mẹ nuôi sẽ thường xuyên dẫn An An đến chơi với con nhé.” An An cũng giống như một người đàn ông nhỏ vậy, đưa tay vỗ vai Mỹ Mỹ nói: “Con gái thật là phiền phức, mình có không đến chơi với cậu nữa đâu!” Mỹ Mỹ nghe An An nói mình phiền phức thì quay đầu đi giận dỗi không nói gì. Lý Tư Kỳ nhìn An Diễm, cười nói với Mỹ Mỹ: “Mỹ Mỹ đừng dỗi nữa, mẹ nuôi và An An phải lên xe rồi, nếu không sẽ không kịp đến thành phố H trước khi trời tối!” Mỹ Mỹ cũng không nói gì, quay đầu đi chạy vào phòng ngủ Ôn Mỹ Lan. “Con bé này...” Lý Tư Kỳ lắc đầu đành chịu, quay qua nói với An Diễm, “Qua vài ngày là Mỹ Mỹ không sao đâu, mình đưa cậu xuống lầu” “Cũng được.” An Diễm vừa liếc nhìn về phía phòng ngủ của Ôn Mỹ Lan vừa cười với Lý Tư Kỳ, cô một tay xách hành lý của An An, một tay dắt bàn tay bé nhỏ của An An, cùng Lý Tư Kỳ đi xuống lầu. Sau khi tạm biệt Lý Tư Kỳ, An Diễm dẫn An An trở về thành phố H. Khi vừa tới thành phố H, trời đã tối rồi, An Diễm dắt tay An An, ngẩng đầu nhìn cửa sổ căn hộ nhỏ của mình, sau đó chỉ cho An An thấy: “An An, sau này con sẽ cùng mẹ ở căn nhà nhỏ này, sẽ phải chịu khổ nhiều đấy.” “Mẹ ơi, con không sợ. Được ở cùng mẹ là hạnh phúc nhất rồi!” An An ngẩng đầu nhìn An Diễm, giống một người đàn ông nhỏ vậy, cậu vỗ vào lồng ngực mình. An Diễm thấy vẻ mặt nghiêm túc của An An, cô vừa được an ủi vừa cảm thấy xót xa, cô xoa khuôn mặt nhỏ của An An, nghiêm túc nói: “An An, mẹ đảm bảo với con, sau này nhất định sẽ cho con ở nhà to!” “Mẹ không cần vất vả thế đâu, An An sẽ mau khôn lớn, sau đó kiếm tiền mua nhà to cho mẹ ở!” An An ôm chiếc cặp nhỏ của mình, ngẩng đầu nhìn An Diễm, khuôn mặt nhỏ tràn đầy quyết tâm. “Ha ha, An An, mẹ tin con! Chúng ta cùng nhau cố gắng nào!” An Diễm khom lưng vẹo má An An rồi dẫn cậu lên căn hộ. “An An con đợi một chút, mẹ mở cửa đã!” An Diễm đặt hành lý xuống, bắt đầu lục tìm chìa khóa trong túi xách. Lúc này, bà chủ nhà chuyên gia tám chuyện, miệng cắn hạt dưa lại kịp thời xuất hiện, chị ta chào hỏi An Diễm trước, rồi lập tức nhìn An An: “Ôi, bé trai kháu khỉnh này là ai thế này?” An Diễm quay người lại cười với bà chủ nhà: “Đây là con trai em, An An.” “Đây chính là con trai cô sao, từ lúc cô dọn về đây thì đây là lần đầu tiên tôi gặp đấy!” Bà chủ nhà đi đến trước mặt An An, sau đó ngồi xổm xuống nói, “Bé ơi, bé tên gì nào?” “Con tên An An.” An An rụt rè chào bà chủ nhà, “Chào cô.” “Ngoan!” Bà chủ nhà mặt mày vui vẻ, chị ta nhìn khuôn mặt nhỏ của An An, trong lòng rất vui, “Này, con ăn hạt dưa này!” “Cảm ơn cô.” An An cười với bà chủ nhà, nhưng không đưa tay ra nhận. Bà chủ nhà biết An An không muốn ăn hạt dưa, nhưng lại không muốn từ chối chị ta nên mới không nhận, thế là chị ta cười nói: “Đồ tình quái.” Lúc này, An Diễm đã mở cửa ra rồi. Cô xách hành lý An An lên rồi nói với bà chủ nhà: “Chị vào trong ngồi chơi!” “Được!” Thu nhập từ tiền thuê nhà của chị ta không chỉ đủ ăn đủ mặc mà còn có dư, nên chị ta tối ngày thích đi tám chuyện, lần này An Diễm mời vào ngồi chơi đương nhiên là chị ta rất vui rồi. An Diễm vừa nói vừa đi vào phòng. Bà chủ nhà đảo mắt quanh nhà của An Diễm nói: “An Diễm này, bây giờ con cô cũng qua qua đây ở rồi, nhưng phòng cô nhỏ thế này, một bếp, một toilet, một phòng ngủ, một phòng khách còn có một phòng làm việc, vậy An An ở đâu?”

“Không sao, con ở với mẹ được rồi.” An Diễm vẫn chưa nói gì thì An An đã trả lời rồi, cậu không muốn vất vả thuyết phục mẹ xong rồi lại bị đưa đi. “An An phải học cách tự lập, con cũng bốn tuổi rồi, không thể ở chung với mẹ được.” An Diễm cười với An An, “Nhưng, mẹ cũng có cách rồi, phòng làm việc đó đủ để một cái giường và một cái bàn, mẹ sẽ dọn dẹp rồi ngủ ở đó, An An ngủ căn phòng mẹ thường nằm là được rồi!” “Vậy con ngủ phòng làm việc!” An An vừa nghe đã vội nói “Người lớn nằm phòng lớn, trẻ con nằm phòng nhỏ! Vậy nhé!” “Ồi, An Diễm, con cô thương cô thật đấy!” Bà chủ nhà nghe An An nói như vậy, đột nhiên cảm thấy rất ghen tỵ, chị ta nói, “Con cô mới bốn tuổi mà đã biết thương cô như vậy rồi! Không giống con tôi chút nào, đi học đại học rồi, một tháng chỉ gọi điện thoại cho tôi có một lần!” An Diễm cười với bà chủ nhà rồi gật đầu với An An: “Cũng được! Đợi mẹ chuyển đến nhà to hơn nhất định sẽ chuẩn bị cho con một căn phòng thật tốt!” “Mẹ là tốt nhất!” An An lại sà vào lòng An Diễm. Hai mẹ con đang rất vui thì nghe tiếng nghen ngào bên cạnh bật ra, họ quay lại nhìn thấy bà chủ nhà vừa nãy vẫn đang vui vẻ nói cười bây giờ lại bắt đầu lau nước mắt. An An và An Diễm ngơ ngác nhìn nhau một lúc, An Diễm vội an ủi: “Chị ơi, chị làm sao thế?” “Hai mẹ con cô hạnh phúc quá! Không giống tôi, cô đơn một mình, đã ly hôn với chồng rồi, con trai thì học đại học, suốt ngày tôi chỉ có thể đi tám chuyện thôi!” Bà chủ nhà càng nói càng cảm thấy mình là con người đáng thương nhất trên đời này. An Diễm cũng không biết làm sao, trên đời này đâu có ai luôn thuận buồm xuôi gió! Nhưng, An Diễm cũng biết bà chủ nhà ngoài những lúc hơi nhiều chuyện ra thì những mặt khác đều rất tốt. Bây giờ An Diễm nhìn thấy bà chủ nhà đau khổ thế này, cô vội an ủi: “Bây giờ An An vẫn chưa lớn! Đợi khi An An học đại học, em chắc còn không được như chị bây giờ. Đến lúc đó, chúng ta có thể cùng đi nhảy múa rồi!” “Thế quyết như vậy nhé!” Tâm trạng của bà chủ nhà thay đổi rất nhanh, lời động viên của An Diễm rất có tác dụng, chị ta vỗ tay nói, “Nếu cô đã quan tâm tôi như vậy rồi thì cũng phải làm gì đó. Nếu sau này cô bận việc thì cứ để An An tôi chăm sóc!” “Vậy thì phiền chị quá rồi!” An Diễm cũng không khách sáo cười với bà chủ nhà. Công việc của cô bận như vậy, nhiều lúc còn phải theo Lâm Hiểu Hiểu đi công tác, nên thật sự có nhiều lúc An An phải phiền đến bà chủ nhà. “Không có gì phiền cả, tôi đang nhàm chán với cuộc sống lắm đây! An An đáng yêu thế này, tôi vui còn không kịp đó!” Bà chủ nhà vui vẻ cười nói, “Nào chúng ta cùng dọn dẹp nhà cửa đi, tranh thủ tối nay cho anh bạn nhỏ nào ngủ phòng làm việc nào!” “Cố lên!” An An nhảy nhót trong phòng, trong phút chốc tạo ra rất nhiều không khí náo nhiệt trong phòng. Bà chủ nhà và An Diễm nhìn An An hoạt bát vui cười nên tâm trạng cũng rất tốt. ** Những ngày sau đó, An Diễm lục tục dọn dẹp phòng làm việc, cô cũng dùng khoản tiết kiệm của mình trang trí lại căn phòng nhỏ cho An An, còn mua cho cậu một cái giường nhỏ và các vật dụng sinh hoạt cho An An. Sau đó, An Diễm vội tìm cho An An một trường mẫu giáo với điều kiện đều rất tốt, tuy chi phí rất cao, nhưng An Diễm cũng rất an tâm. Như vậy, tiền kiếm được từ Bầu Trời Đầy Sao, còn cả khoản tiết kiệm của An Diễm dùng một cái đã hết sạch rồi. Cũng may lương mà An Diễm làm trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu cũng không thấp, nên cuộc sống của An Diễm cũng được miễn cưỡng gọi là khá tốt rồi. Ngày hôm đó, vừa hết thời gian làm việc, An Diễm phải vội đưa đón An An giống như một cơn gió phóng khỏi phòng làm việc. Đột nhiên, xuất hiện một bóng người ở ngã rẽ hành lang, An Diễm không né kịp, ngay lập tức va ngay vào người đó.

117. Chương 117

“Cẩn thận!” Tô Thanh Dương vừa tan làm nhanh chóng đỡ lấy An Diễm sắp ngã. An Diễm trong vô thức cũng kéo lấy tay của Tô Thanh Dương, đợi đến lúc nhìn thấy người đỡ mình là Tô Thanh Dương thì An Diễm vội buông tay Tô Thanh Dương ra và nói cảm ơn. An Diễm nói xong bèn lùi lại để giữ khoảng cách bình thường với Tô Thanh Dương. Tô Thanh Dương cũng đã quen với sự xa lánh của An Diễm, anh thở dài bất lực, sau đó nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì chạy vội của An Diễm hỏi: “Chuyện gì thế, sao lại vội vàng như vậy?” “Con trai tôi ở nhà trẻ sắp tan học rồi, tôi phải đi đón nó!” An Diễm nhìn đồng hồ trên tay không ngần ngại nói ra. “...” Tô Thanh Dương nghe An Diễm nói, anh ngạc nhiên một hồi rồi cười: Sao anh lại quên nữa rồi, An Diễm đã là mẹ của đứa con bốn tuổi rồi. Sao anh cứ xem An Diễm là con gái cần người chăm sóc chứ? “Cô đã đón con về bên mình rồi à?” Tô Thanh Dương luôn rất muốn biết chuyện của An Diễm, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ đi điều tra An Diễm. Vì anh muốn bản thân An Diễm tự nói hết mọi chuyện với anh, bất luận với thân phận là bạn bè hay là thân phận gì khác. Cho nên, đến bây

giờ Tô Thanh Dương chỉ biết An Diễm đã ly hôn rồi, có con rồi, đứa trẻ không ở bên cạnh cô ấy mà thôi. “Đúng vậy.” An Diễm gật đầu, “Vì nhà bạn tôi xảy ra chút chuyện, nên tôi đón An An về rồi.” An Diễm nói đến đây lại nhớ đến khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của An An, ánh mắt cô xa xăm, tỏa ra tình yêu đặc thù của người mẹ, giống như đang trò chuyện với Tô Thanh Dương, lại giống như đang độc thoại một mình: “Thật ra, trẻ con mau lớn lắm, thiếu đi một chút tình thương thì sẽ có rất nhiều hối tiếc. Bây giờ tôi càng lúc càng cảm thấy đón An An về là quyết định vô cùng sáng suốt.” Lần đầu tiên Tô Thanh Dương nhìn thấy thần thái của An Diễm như vậy, miệng cô mỉm cười, mang cho người ta một cảm giác rất nhẹ nhàng, rất ấm áp, giống như cả người được phủ một vầng hào quang vậy, ánh mắt anh dừng ở khuôn mặt của An Diễm, nhẹ nhàng tận hưởng Thật ra, thời gian này, Tô Thanh Dương vì không muốn để An Diễm vì mình mà bị làm phiền nên đã có một thời gian không nói chuyện với An Diễm rồi, chứ đừng nói đến chuyện ngắm nhìn cô như vậy. Nhưng một khi ánh mắt anh nhìn thấy An Diễm thì làm thế nào cũng không thu lại được. Đột nhiên, Tô Thanh Dương nghiêm túc nhìn An Diễm cau mày lại hỏi: “An Diễm, mắt cô sao thế?” Tô Thanh Dương chu đáo phát hiện ra mí mắt của An Diễm có một vết sẹo nhỏ vừa kết vảy, màu đỏ tươi, tuy rất cận nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được. “Hả?” An Diễm trong một lúc chưa kịp phản ứng lại, cô đưa tay rời mí mắt của mình, cười giải thích, “Hôm đó tôi qua nhà bạn, bị con gái nuôi của tôi vô tình làm bị thương.” “Khử trùng chưa? Có đi bác sĩ chưa?” Tô Thanh Dương vội hỏi. “Ha ha, vết thương nhỏ thôi, không sao.” An Diễm lắc đầu. Nhìn thấy thái độ quan tâm của Tô Thanh Dương, trong lòng An Diễm lại bắt đầu hoang mang, cô vội cúi đầu nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, tôi không làm phiền anh nữa, tôi sắp trở rồi, chào nhé!” “Đợi chút, An Diễm!” Tô Thanh Dương bước về trước gọi An Diễm đang chạy về trước. An Diễm thở dài sau đó quay lại hỏi: “Tô tổng, anh còn việc gì ạ?” Tô Thanh Dương nhìn đồng hồ sau đó ngẩng đầu lên nói: “Bây giờ cũng không còn sớm, hay là thế này đi, tôi lái xe đưa cô đi đón con.” Tô Thanh Dương cũng muốn nhìn thấy con của An Diễm là một thiên thần như thế nào. Nếu xác định ở bên An Diễm, vậy thì con của cô ấy, Tô Thanh Dương cũng sẽ yêu thương hết mức. “Không cần đâu! Tôi ngồi xe buýt được rồi.” An Diễm cười quay đi, vội vàng đi về trước. Nhìn An Diễm sắp quay lưng rồi đi, Tô Thanh Dương vì muốn ở bên An Diễm, nhất thời nóng vội lại mang cả Lâm Hiểu Hiểu ra: “Nếu cô ngại ở cùng tôi, thì có thể gọi cả Hiểu Hiểu cùng đi với chúng ta! Tôi đi mời cô ấy, nhất định cô ấy sẽ đồng ý!” Tuy nhiên, Tô Thanh Dương vừa buột miệng nói ra thì ý thức được rằng mình sai rồi. Có thể nào anh cũng không nghĩ rằng là bản thân mình vì muốn tiếp cận An Diễm, mà bắt đầu lợi dụng Lâm Hiểu Hiểu! Tuy việc lợi dụng này không gây tổn thương gì cho Lâm Hiểu Hiểu, nhưng động cơ của anh rõ ràng bất chính. Tô Thanh Dương cúi đầu xuống, anh vì cách làm của mình mà cảm thấy bản thân thật đáng ghét. Nghe thấy Tô Thanh Dương nói thế, An Diễm vội dừng bước, đương nhiên cô cũng biết tại sao Tô Thanh Dương lại đề nghị như thế, chứ không phải thật sự muốn ở bên Lâm Hiểu Hiểu, anh chỉ vì mục đích của bản thân mà thôi. Tô tổng, sao anh lại trở nên như vậy? An Diễm có chút thất vọng, cô hít thở sâu, bước đến trước mặt Tô Thanh Dương, nhìn thẳng vào mắt anh nghiêm túc nói: “Tô tổng, Hiểu Hiểu là bạn tốt của tôi, tôi không hy vọng anh vì bất kỳ chuyện gì mà đùa với Hiểu Hiểu một người luôn thích và sùng bái anh.” Tô Thanh Dương mấp máy bờ môi không nói gì, đương nhiên anh nhận ra được sự thất vọng trong mắt An Diễm, anh cũng rất hối hận sao bản thân lại làm như thế. “Xin lỗi An Diễm.” Tô Thanh Dương nhẹ nhàng nói. “Tôi vốn không sao cả. Tô tổng anh làm như vậy chỉ là rất không công bằng với Hiểu Hiểu.” An Diễm thở dài, “Hiểu Hiểu là một cô gái rất tốt, hiền lành, nhiệt tình, nên...” “Tôi nghe có người đang khen tôi sau lưng” An Diễm vẫn chưa nói xong thì thấy Lâm Hiểu Hiểu đắc ý đi đến. “Hiểu Hiểu...” Tô Thanh Dương và An Diễm quay người đồng thanh gọi tên Lâm Hiểu Hiểu. “Chào anh Tô, anh cũng tan làm à?” Lâm Hiểu Hiểu nhiệt tình chào hỏi Tô Thanh Dương, sau đó đi đến bên An Diễm thì thầm, “An Diễm, được đó, lại khen tôi ở trước mặt anh Tô, nói mò gì mà toàn sự thật thế này!” An Diễm không biết làm sao và cười: Hiểu Hiểu này, thật sự khiến mình không biết phải làm sao mới phải. Nhưng Tô Thanh Dương nhìn bộ dạng không hề hay biết gì của Lâm Hiểu Hiểu, trong lòng anh có chút áy náy: An Diễm nói rất đúng, Hiểu Hiểu là cô gái tốt, nếu mình không có ý định ở bên cô ấy thì cũng không nên lợi dụng cô! “An Diễm, cô và anh Tô đang nói gì thế” Lâm Hiểu Hiểu quay qua nhìn An Diễm: Không phải là khen tôi suốt đấy chứ? Thật ngại quá! “Không có gì, tôi phải đi nhà trẻ đón An An đây, vì phải tranh thủ thời gian nên hơi vội vàng, suýt chút thì đụng phải Tô tổng.” Chỉ với một câu nói An Diễm là có thể giải thích ngọn nguồn mọi chuyện. “Thế à!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, cô nhìn An Diễm nói, “Tôi đã nói là tôi đưa cô đi rồi, cô cứ không chịu, cô xem, gấp gáp quá lại xảy ra chuyện rồi kìa.” “Thôi được rồi, Hiểu Hiểu đừng nói tôi nữa, muộn quá rồi, kéo thêm một lúc nữa dự là An An sẽ khóc mất.” An Diễm lần nữa gơ tay nhìn đồng hồ và nói, “Chào nhé!” “Bây giờ đã không kịp rồi?” Lâm Hiểu Hiểu cũng đưa tay xem đồng hồ, “Cô đi xe buýt còn phải đợi nữa, còn phải chuyển tuyến, phiền lắm, để tôi đưa cô đi thì hơn.”

118. Chương 118

“Không cần đâu, tôi...” “An Diễm cô sao thế?” Lâm Hiểu Hiểu lẩm bẩm, “Mỗi lần tôi muốn giúp cô, cô đều giống như là đang chịu tội vậy! Quyết vậy đi, tôi và cô sẽ cùng đi đón An An!” “Thật sự là không cần phiền thế đâu.” An Diễm xua tay từ chối, cô vốn đã nợ Lâm Hiểu Hiểu rất nhiều ân tình, không thể nợ thêm nữa! “Có gì đâu mà phiền” Thường những việc mà Lâm Hiểu Hiểu đã quyết thì không ai có thể thay đổi được, cô nhìn An Diễm, tò mò nói, “Cô đón An An về chắc cũng một thời gian rồi hả, tôi cứ nghe cô lẩm bẩm tên của An An, còn chưa được gặp nó nữa này!” “...” An Diễm không nói gì, cô lại đưa tay xem giờ, cuối cùng gật đầu đồng ý. Một là thực sự thời gian đã muộn rồi, hai là, Lâm Hiểu Hiểu vì sau khi biết An An sống với cô rồi thì tạo rất nhiều điều kiện cho cô, có lúc cho phép An Diễm đi trễ về sớm nếu Hiểu Hiểu muốn gặp An An, cô nhất định sẽ hài lòng. Tuy nhiên, khi An Diễm gật đầu đồng ý với Lâm Hiểu Hiểu, Lâm Hiểu Hiểu lại quay đầu qua Tô Thanh Dương đang im lặng: “Anh Tô, tan làm anh có việc gì không? Hay là cùng em đi đón An An nhé.” “Tôi?” Tô Thanh Dương ngạc nhiên và vui mừng, sau đó nhìn An Diễm hỏi, “Có được không?” “Đương nhiên là được rồi!” Lâm Hiểu Hiểu không đợi An Diễm trả lời đã tự ý thay An Diễm quyết định, “Anh và An Diễm cũng là bạn tốt, đi thăm con trai cô ấy cũng đâu có gì!” Lâm Hiểu Hiểu đương nhiên là biết, quan hệ của Tô Thanh Dương và An Diễm không chỉ dừng lại ở mức bạn tốt rồi. Nhưng cô hiểu rõ con người của An Diễm và anh Tô, điều quan trọng nhất là, Lâm Hiểu Hiểu đoán ra anh Tô thật sự rất có hứng thú với con trai của An Diễm. Cô vốn định giúp anh Tô theo đuổi An Diễm. Bây giờ vì để thỏa mong muốn của anh Tô, cô chịu thiệt một chút thì có sao đâu? Tuy nhiên, An Diễm vẫn không nói gì, cô không muốn sự việc trở nên như vậy, cô không muốn làm Lâm Hiểu Hiểu bị tổn thương, cũng không muốn có quá nhiều va chạm với Tô Thanh Dương. Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy An Diễm im lặng không nói gì thì biết ý của cô. Nhưng, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu, điều cô ấy quan tâm nhất vẫn là anh Tô của cô. Vì anh Tô, Lâm Hiểu Hiểu không thể không đặt một tay lên vai của Tô Thanh Dương, tay còn lại nắm lấy An Diễm nói: “Được rồi, hai người không nói gì thì coi như mặc định rồi nhé! Chúng ta xuất phát nào!” An Diễm đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn khuất phục trước lời đề nghị của Lâm Hiểu Hiểu. Cô thở dài và đi theo Lâm Hiểu Hiểu. Còn Tô Thanh Dương cũng do dự một hồi rồi để mặc Lâm Hiểu Hiểu khoác vai anh đi. Cứ như vậy, ba người ba nổi bản khoản cùng đi đón An An. Trên đường đi... An Diễm ngồi phía sau không nói một lời, ngược lại Lâm Hiểu Hiểu ngồi bên tay lái phụ rất vui, cô và Tô Thanh Dương trò chuyện, còn thỉnh thoảng kéo An Diễm vào câu chuyện. Cũng may là có sự nhiệt tình của Lâm Hiểu Hiểu cùng các chủ đề bất tận, cuối cùng ba người cũng không quá ngại ngùng. Lúc này, điện thoại của Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy số điện thoại hiển thị, lập tức hét lên: “Thôi chết, sao tôi lại quên bồng đi việc này thế?” Lâm Hiểu Hiểu vừa phàn nàn vừa bấm phím nghe: “Anh.” “Hiểu Hiểu, không phải là đi ăn với anh ba và chị ba sao? Bây giờ anh và anh ba đang ở dưới công ty em đây, em đâu rồi?” Lâm Kính Trạch đứng bên chiếc siêu xe Lamborghini màu hồng của mình, quay đầu nhìn Cố Thiên Tuấn với sắc mặt vô cảm, trách móc hỏi. Vốn dĩ Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch, đã hẹn Cố Thiên Tuấn còn có Chu Mộng Chỉ cùng đi ăn cơm, Hôm nay vì mối quan hệ làm ăn nên Lâm Kính Trạch đi với Cố Thiên Tuấn, nên định sau khi tan làm đến công ty Tô Thị đón Lâm Hiểu Hiểu trước, sau đó Chu Hán Khanh giám đốc marketing Cố Thị sẽ đón Chu Mộng Chỉ trực tiếp đến nhà hàng. Nhưng khi đợi Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn đến Tô Thị thì những người ở đó nói Lâm Hiểu Hiểu đã về rồi, nên Lâm Kính Trạch mới gọi điện cho Lâm Hiểu Hiểu. “Em quên mất chuyện này!” Lâm Hiểu Hiểu bối rối, “Xin lỗi anh, bây giờ em có việc gấp. Hay là anh thay em nói xin lỗi anh ba và chị ba. Hôm khác chúng ta cùng đi ăn cơm đi!” “Thật là.” Lâm Kính Trạch thở dài, đứa em gái này lúc nào cũng cẩu thả, cũng may anh ba chị ba không phải là những người chấp nhặt, nên chắc không có vấn đề gì. Chỉ là, Lâm Kính Trạch rất quan tâm hiện Lâm Hiểu Hiểu đang làm gì mà quên cả việc ăn cơm với anh ba và chị ba, nên anh hỏi: “Vậy giờ em đang ở đâu? Làm gì thế?” “Bây giờ em và anh Tô với lại An Diễm còn đón con trai An Diễm tan học!” Lâm Hiểu Hiểu quay đầu nhìn Tô Thanh Dương đang nghiêm túc lái xe, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, cô cứ nhìn anh Tô là quên hết tất cả mọi chuyện trên đời, ngay cả việc khó khăn lắm mới mời được anh ba chị ba đi dùng bữa cùng mà cô cũng quên luôn. Nhưng, Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy như vậy quá lời rồi! “Đi đón con của An Diễm?” Lâm Kính Trạch cau mày, lúc này mới nhớ ra, từ khi An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu trở thành bạn tốt thì Lâm Hiểu Hiểu ngoài việc hay nhắc đến Tô Thanh Dương thì còn có An Diễm nữa. Nhưng, ngoài Lâm Hiểu Hiểu

hay nhắc đến, Lâm Kính Trạch cũng coi như đã biết đến An Diễm rồi, trước tiên cô là một người phụ nữ thông minh xinh đẹp, được Tô Thanh Dương đánh giá cao và thích, anh hai Trì Cảnh Dật cũng rất chú ý đến cô, còn nữa, lần trước anh ba còn chỉ đích danh An Diễm này tham gia dự án mà họ và Tô Thị hợp tác! “À, anh nhớ ra rồi.” Lâm Kính Trạch gật đầu, “Hình như em từng nói với anh, An Diễm từng kết hôn còn có con nữa rồi.” Thực ra, Lâm Kính Trạch khá ngạc nhiên về điều này, anh lớn tuổi hơn An Diễm và vẫn chưa lập gia đình, nhưng ngay cả con mà An Diễm cũng có rồi! Và điều khiến Lâm Kính Trạch ngạc nhiên nhất là không ai có thể điều tra ra được những chuyện trước đây của An Diễm. “Vây cũng được, anh xin lỗi anh ba chị ba rồi hôm khác chúng ta cùng dùng bữa.” Lâm Hiểu Hiểu cười ha ha rồi nói, “Anh à, nếu không có gì nữa thì em cúp máy đây.” “Ừ, em nhớ xin lỗi anh ba đấy, làm gì làm đi.” Lâm Kính Trạch nói xong vừa định cúp máy. Lúc này đây, Cố Thiên Tuấn đứng bên Lâm Kính Trạch từ nãy giờ nói: “Kính Trạch, đợi chút, khoan cúp máy.” “Sao vậy?” Lâm Kính Trạch quay qua, không hiểu nổi anh ba bình thường không để ý những chuyện vụn vặt bỗng nhiên lên tiếng. “Hỏi Hiểu Hiểu, địa chỉ mà cô ấy đến là ở đâu, bây giờ chúng ta đi đón cô ấy sau đó cùng đi dùng bữa tối.” Cố Thiên Tuấn vẻ mặt lạnh lùng nói.

119. Chương 119

Thực ra, vừa nãy Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu nói chuyện với nhau anh đều nghe thấy. Vốn dĩ Lâm Hiểu Hiểu không đi dùng bữa chung thì Cố Thiên Tuấn cũng không quan tâm. Nhưng, khi nghe thấy An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu cùng đi đón con trai của cô ấy thì cả người Cố Thiên Tuấn nghiêm túc hẳn lên: Con trai của An Diễm? Đứa con đó, rốt cuộc trông như thế nào? Bố đứa trẻ đó có thật là như An Diễm nói đã chết trong tai nạn xe không? Trong Cố Thiên Tuấn xuất hiện rất nhiều câu hỏi, đột nhiên cảm thấy bản thân không thể không hỏi han đến An Diễm, hoặc là vì áy náy, hoặc vì nguyên do khác. Nhưng hôm nay, bất luận tìm lý do gì để giải thích cho hành động của mình thì mục đích chỉ có một: Anh muốn nhìn thấy đứa con trai của An Diễm! “Anh ba, thực ra cũng không nhất định phải ăn cơm với Hiểu Hiểu vào hôm nay. Vả lại chị ba cũng phải đợi Hiểu Hiểu, như vậy không hay lắm.” Lâm Kính Trạch còn tưởng Cố Thiên Tuấn là vì chuyện của Lâm Hiểu Hiểu mới nói như vậy, nên khuyên, “Hay là hôm khác...” “Tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho Hán Khanh bảo anh ấy trễ chút mới đón Mộng Chỉ đến nhà hàng.” Cố Thiên Tuấn trực tiếp ngắt lời của Lâm Kính Trạch, lặp lại một lần, “Hỏi Hiểu Hiểu địa chỉ đi.” “Được rồi.” Lâm Kính Trạch cũng không biết tại sao hôm nay anh ba lại như vậy, nhưng thường anh đều làm theo những gì Cố Thiên Tuấn nói. Lâm Kính Trạch nhún vai, đặt điện thoại lên tai: “Hiểu Hiểu, em vẫn đang nghe chứ?” Qua một lúc, Lâm Kính Trạch mới nghe tiếng giọng bắt máy: “Anh à, sao vẫn chưa cúp máy?” “Em đi đâu đấy? Đợi em và An Diễm cùng đón con xong, anh và anh ba đi đón em, chúng ta cùng dùng bữa.” Lâm Kính Trạch đành nói như vậy. “Không phải chứ, nhất định phải là hôm nay sao?” Lâm Hiểu Hiểu hơi miễn cưỡng, cô còn định đợi đón xong An An, cô sẽ mời An Diễm dẫn An An, còn có Tô Thanh Dương cùng dùng bữa nữa! “Hiểu Hiểu, em bẻ kèo rồi, giờ anh ba nể mặt đi đón em, em còn muốn thế nào?” Lâm Kính Trạch nhìn Cố Thiên Tuấn ở bên cạnh, bắt đầu hạ giọng giáo huấn Lâm Hiểu Hiểu ở đầu bên kia. Nghe Lâm Kính Trạch nói như vậy, Lâm Hiểu Hiểu cũng cảm thấy có lý, cô quay đầu nhìn nửa khuôn mặt hiền lành của Tô Thanh Dương nói: “Vây cũng được, anh đến trường mẫu giáo ở đường XX là được, chính là trường mẫu giáo tốt nhất ở thành phố H đấy.” “Được, anh biết rồi. Anh và anh ba sẽ đến ngay.” Lâm Kính Trạch gật đầu xong thì cúp máy. “Anh ba, em biết địa chỉ rồi, lên xe nào.” Lâm Kính Trạch cúp máy xong thì ngồi vào vị trí tay lái. “Ừ.” Cố Thiên Tuấn cũng không nói nhiều, trực tiếp lên xe. Cảnh vật bên đường liên tục lùi về sau, các loại xe cộ tới lui trên đường, những cảnh vật này in vào trong mắt Cố Thiên Tuấn, và những suy nghĩ của anh trôi về nơi xa xăm... Vì An Diễm họ xuất phát trước nên Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu còn có An Diễm, đã đến trước cổng nhà trẻ của An An trước. Do lái xe nên tốc độ khá nhanh, lúc họ đến, An An vẫn chưa tan học, bảo vệ trước cửa và một số giáo viên đón tiếp ba người họ, báo với họ rằng An An sẽ sớm tan học thôi. “Ồi, An Diễm cô nói xem, tôi xinh đẹp thế này, lần đầu An An gặp tôi có khi nào sẽ gọi là chị không nhỉ!” Lâm Hiểu Hiểu đắc ý kéo tay của An Diễm hỏi. “An An là con tôi, con tôi gọi cô là chị rồi cô gọi tôi là bà dì sao?” An Diễm lắc đầu biểu thị sự phản đối kịch liệt hành động của sừng làm nghề của Lâm Hiểu Hiểu. “Ơ ơ... Thế tôi muốn làm chị là sai sao?” Lâm Hiểu Hiểu ngậm miệng lại, chưa đầy ba giây, cô lại quay đầu sang nhìn Tô Thanh Dương vui vẻ hỏi, “Anh Tô, anh nói xem An An

sẽ trông như thế nào nhỉ? Giống An Diễm hay là giống bố nó...” Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây lập tức ngậm miệng lại: Đúng là những gì không nên nhắc thì lại vô tình nhắc đến, An Diễm chưa bao giờ nhắc đến chuyện chồng trước, tại sao cô lại đột nhiên nhắc đến chứ? “Hiểu Hiểu!” Đang lúc bối rối thì Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn tiến bước đến chỗ ba người họ. “Cố Thiên Tuấn!” Giây phút An Diễm quay người nhìn thấy Cố Thiên Tuấn thì cô lập tức hoảng loạn: Cố Thiên Tuấn sao lại ở đây? Lẽ nào anh đã biết thân phận của An An? “Sao anh lại ở đây?!” Khi mọi người đều chưa kịp phản ứng, An Diễm đột nhiên tức giận, cô bước nhanh đến trước mặt Cố Thiên Tuấn với thần sắc nghiêm nghị, “Anh muốn làm gì?” Đối diện với một An Diễm kích động như vậy, Cố Thiên Tuấn cũng nghi ngờ, anh chỉ muốn mượn cơ đến đón Lâm Hiểu Hiểu để nhìn xem đứa con trai của An Diễm và chồng trước của cô, tại sao An Diễm lại kích động như vậy chứ? Nhìn thấy Cố Thiên Tuấn không nói gì, đầu óc An Diễm càng rối như tơ vò, cô không biết gì cả, cũng không biết nghĩ gì, trong đầu cô chỉ có một giọng nói vang lên: Hôm nay Cố Thiên Tuấn đến có phải là đã biết thân phận của An An rồi không? An Diễm nghĩ tới đây càng thêm sợ hãi, cô bước về phía trước rồi tóm lấy cổ áo của Cố Thiên Tuấn! Tuy đầu của An Diễm chỉ đến phần cằm của Cố Thiên Tuấn nhưng thần thái không thua gì Cố Thiên Tuấn. An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, cô siết chặt cổ áo anh: “Nói đi, Cố Thiên Tuấn, anh muốn làm gì?” Nhìn thấy An Diễm phát điên lên, Cố Thiên Tuấn càng nghi ngờ: Không phải trước giờ An Diễm đều rất lý trí sao? Vả lại, xưa nay cô luôn giữ khoảng cách trước mặt mình với người ngoài mà, tại sao lại thành ra thế này chứ? Lẽ nào là... Cố Thiên Tuấn cau mặt, lẽ nào là, An Diễm sợ mình sẽ cướp mất đứa con của cô ấy? Nhưng không phải là An Diễm đã nói với mình rằng, đứa con đó không có quan hệ gì với mình cả sao? Đột nhiên, Cố Thiên Tuấn lóe lên một ý nghĩ: Lẽ nào, đứa con đó có quan hệ gì với mình?! Cố Thiên Tuấn cũng vì suy nghĩ này mà thần thờ, anh cúi đầu nhìn An Diễm đang rất kích động nên không thể không suy nghĩ. Đương nhiên, cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở đó đều ngẩn ngơ. An Diễm sao lại hét lớn với Cố Thiên Tuấn như vậy! Anh ta là chủ tịch tập đoàn Cố Thị mà, thành phố H thậm chí là mọi người trong nước đều phải ngưỡng mộ anh, sao An Diễm lại dám làm như thế? Nhưng, lúc này đây An Diễm vẫn chưa ý thức được hành động quá khích của bản thân mình, vì bây giờ tâm trí cô đều choáng ngợp bởi suy nghĩ Cố Thiên Tuấn muốn cướp An An đi. “An Diễm, cô sao thế...” Đầu tiên Lâm Hiểu Hiểu phản ứng, cô vội kéo tay áo của An Diễm thì thầm, “Trước mặt của cô bây giờ là Cố Thiên Tuấn đó, An Diễm, cô bình tĩnh lại đi.” “Cố Thiên Tuấn đến đây làm gì?” Đương nhiên là An Diễm vẫn chưa bình tĩnh rồi, cô quay sang cao giọng chất vấn Lâm Hiểu Hiểu. Lâm Hiểu Hiểu trước giờ chưa từng thấy An Diễm luống cuống và hoảng hốt như thế, cô sững sờ một chút rồi giải thích: “Tôi vốn đã hẹn anh ba và chị ba cùng đi dùng bữa, do vừa nãy phải đi đón An An nên quên bég đi mất, nên họ đến đây đón tôi cùng đi dùng bữa.” “...” Nghe Lâm Hiểu Hiểu giải thích, An Diễm lập tức ngẩn người ra, cô chớp mắt theo bản năng, vội quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn: Vừa nãy bản thân kích động như vậy, Cố Thiên Tuấn có nhận ra điều gì không đây? Quả nhiên, An Diễm vẫn kịp hối hận về hành động vừa nãy của mình, Cố Thiên Tuấn đang trầm tư bỗng nhiên kéo vai An Diễm lại: “An Diễm, tôi muốn hỏi cô một việc.” Cố Thiên Tuấn nói xong, bèn kéo An Diễm về trước. “An Diễm!” Kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng, Tô Thanh Dương luôn đứng bên An Diễm nhanh chân bước về trước, kéo một tay còn lại của An Diễm.

120. Chương 120

Tô Thanh Dương nhìn sắc mặt nhợt nhạt của An Diễm, khuôn mặt hiền dịu đã xuất hiện một biểu cảm dửng dưng, anh nhìn Cố Thiên Tuấn, nói một cách đúng mực: “Anh Cố, An Diễm vẫn chưa nói sẽ đồng ý đi với anh.” Cố Thiên Tuấn vốn đang rất nghiêm túc, nhưng nhìn thấy Tô Thanh Dương bảo vệ An Diễm như vậy thì đột nhiên cười phá lên, rồi nhìn Tô Thanh Dương một hồi lâu, Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, hỏi bằng giọng chắc nịch: “An Diễm, cô đồng ý nói chuyện riêng với tôi phải không?” An Diễm cắn môi, cô quay sang nhìn Tô Thanh Dương đang rất quan tâm cô, lại nhìn Cố Thiên Tuấn đang rất tự tin, cô cúi đầu xuống: Bây giờ cô phải làm sao đây? Vì sự kích động vừa nãy mà cô đã khiến Cố Thiên Tuấn nghi ngờ rồi, bây giờ cô phải làm sao đây mới có thể xoa tan sự nghi ngờ của Cố Thiên Tuấn? Nhìn thấy An Diễm không nói gì, Cố Thiên Tuấn tiếp tục cười: “Được thôi, nếu cô không muốn nói chuyện riêng thì cũng được thôi.” Khi Cố Thiên Tuấn nói câu này thì cũng thả tay An Diễm ra, anh nhàn tản nhìn Tô Thanh Dương nói: “Dù sao sau này cũng còn nhiều thời gian mà.” An Diễm đang lặng im suy nghĩ chột sững sờ, cô lập

tức nghe ra được mỗi đe dọa từ lời nói của Cố Thiên Tuấn. An Diễm cũng biết, nếu bây giờ mình chột dạ không đi, vậy thì Cố Thiên Tuấn sẽ càng thêm nghi ngờ thân phận của An An. Nghĩ đến đây An Diễm cắn môi, cuối cùng quyết định nhìn về Cố Thiên Tuấn. “Sao nào, cô An suy nghĩ xong rồi à?” Cố Thiên Tuấn nhếch môi hỏi. “Tôi cũng đang muốn nói chuyện với anh.” An Diễm xụ mặt nhìn Cố Thiên Tuấn, “Chúng ta đi nào.” An Diễm nói xong thì đi về trước với bộ mặt rất nghiêm túc. “An Diễm...” Tô Thanh Dương vẫn không yên tâm về An Diễm, anh vẫn nắm lấy tay An Diễm và không buông ra. An Diễm hít thở sâu, cô biết Tô Thanh Dương đang quan tâm mình, nhưng cô không được nói gì cả, cô chỉ cười lịch sự với Tô Thanh Dương: “Ô tổng, tôi vẫn còn một số việc riêng cần giải quyết, cảm ơn anh vừa nãy đã giúp tôi.” Tô Thanh Dương nhìn An Diễm, rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn với vẻ mặt “Sớm đã biết kết quả thế này rồi”, cuối cùng anh bất đắc dĩ buông tay An Diễm ra: “Nếu có chuyện gì thì nói tôi biết.” “Cảm ơn anh.” An Diễm chỉ cảm ơn chứ không hề đồng ý với Tô Thanh Dương. Vì An Diễm biết, là một người bạn bình thường của Tô Thanh Dương thì không thể làm phiền anh ấy như vậy được. Cố Thiên Tuấn nhìn Tô Thanh Dương với ánh mắt thắng cuộc, anh nhấc chân và cùng An Diễm đi ra ngoài phòng tiếp khách. Tô Thanh Dương theo sát lên một bước, sau đó đứng yên không đi nữa. Anh chuyển động trái cổ, cau chặt mày: An Diễm, rốt cuộc em còn có những chuyện gì mà anh không biết! Anh em Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch đứng bên cạnh cảm thấy kỳ lạ. Hai người họ nhìn nhau, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng anh em họ cũng biết là tình hình bây giờ, vẫn là không nên nói nhiều. Lúc này, An Diễm và Cố Thiên Tuấn đã đi ra khỏi cửa phòng tiếp khách. An Diễm quay lại nhìn xung quanh, không thấy có người nào cả, cô bèn nói thẳng vào vấn đề: “Nói đi, anh muốn hỏi tôi chuyện gì.” “Không phải là tôi muốn hỏi cô chuyện gì, mà là cô có chuyện gì cần thú nhận với tôi.” Cố Thiên Tuấn bước một bước lớn về trước, hơi ngả người, tiến gần mặt của An Diễm, “An Diễm, tôi chưa bao giờ phát hiện ra, cô lại biết nói dối như vậy.” Cố Thiên Tuấn nhìn ánh mắt không tự nhiên của An Diễm, nhếch môi mỉm cười, anh cảm thấy An Diễm luôn hùng hổ, bây giờ như một con nhím mất đi gai nhọn, chỉ còn lại bộ xương sườn mềm mại, mặc anh chi phối. Cảm giác này, thật là đã lâu không có rồi! “Tôi chẳng có gì phải giấu anh cả, cũng không cần thú nhận với anh cả.” An Diễm lùi một bước, cô nhìn xung quanh, né tránh ánh mắt của Cố Thiên Tuấn, “Còn về biểu hiện lúc nãy của tôi, tôi nghĩ là anh đã hiểu lắm rồi.” “Ồ?” Cố Thiên Tuấn đứng thẳng người mỉm cười hỏi, “Vậy cô nói đi, tôi hiểu lắm cái gì rồi?” Rõ ràng Cố Thiên Tuấn biết An Diễm đề cập đến cái gì, nhưng anh không nói ra, đáng vẻ sợ sệt của An Diễm thật sự rất vui mắt. “Hiểu lắm An An là con anh!” An Diễm lập tức không giữ được bình tĩnh, cô rất không ưa bộ dạng mèo vờn chuột này của Cố Thiên Tuấn, cô cảm thấy bí mật trong lòng căn bản đều bị Cố Thiên Tuấn nhìn thấu, nhưng anh vẫn muốn chơi bản thân một ván, ép cô tự nói ra! An Diễm giận dữ hét lên: “Cố Thiên Tuấn, tôi đã nói với anh từ lâu rồi, An An không phải con anh, mà là con của tôi và người đàn ông khác! Anh bớt nghĩ lại đi!” “Từ đầu đến cuối tôi đều không nói tôi nghi ngờ An An là con tôi.” Cố Thiên Tuấn giống như là nhìn thấy hết An Diễm, anh nói, “An Diễm, cô biết câu giấu đầu hở đuôi chứ?” An Diễm vội ngẩn người ra, cô nhìn chằm chằm Cố Thiên Tuấn, phát hiện dường như anh nhìn thấu hết mọi việc, bây giờ An Diễm cảm thấy mình đang đứng trên một lớp băng mỏng, chỉ cần đi sai một bước là sẽ mãi không trở mình được nữa. “Sao không nói gì nữa vậy?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, nhìn An Diễm vừa nãy còn hùng hổ giờ lại câm lặng, tâm trạng Cố Thiên Tuấn khá tốt. Từ khi họ gặp lại thì đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dạng An Diễm thế này! Đương nhiên, biểu hiện này của An Diễm cũng khẳng định thêm suy nghĩ trong lòng anh: Phải điều tra đứa con này của An Diễm mới được. An Diễm cố gắng kiềm chế cơ thể đang run lên, cô hít thở sâu, cố gắng giữ bình tĩnh: Phản ứng của mình quá khích rồi, chắc chắn là Cố Thiên Tuấn đã phát hiện ra gì rồi, cô phải nói gì đó để xoa tan đi mỗi nghi ngờ của Cố Thiên Tuấn. “Tôi chỉ cảm thấy bức mình với sự xuất hiện của anh trong cuộc sống tôi mà thôi.” An Diễm cố gắng che giấu trạng thái vừa nãy của mình, cũng mong Cố Thiên Tuấn không nghi ngờ thân phận của An An, “Đương nhiên, tôi cũng sợ anh nghi ngờ thân phận của An An, dù rằng thằng bé thật sự không phải con anh. Nhưng tôi cũng lo anh sẽ điều tra thân phận của An An khi chưa được phép, như vậy không công bằng với nó. Thằng bé đã không có cha rồi, nếu lại xuất hiện một người đàn ông muốn làm giám định cha con, tôi e là An An sẽ không chấp nhận được.” Cố Thiên Tuấn vẫn đứng đưng nhìn An Diễm, những lời nói chân thành vừa nãy của cô không hề xoa tan đi mỗi nghi ngờ của anh, anh nhất định sẽ điều tra thân phận của An An. Chỉ là, An Diễm đã nhắc anh một việc: Đó chính là tôn trọng sự lựa chọn của An An. Nếu An An không phải là con của mình thì không sao cả; nhưng nếu An An là con của mình, vậy anh thật sự sẽ đưa An An rời khỏi An Diễm không? Thời gian này tiếp xúc với An Diễm, Cố Thiên Tuấn biết An Diễm vẫn luôn cố gắng sống, cũng là vì cho đứa con này của cô ấy một cuộc sống tốt nhất mà cô cố gắng hết sức làm việc. Nếu cướp An An đi, An Diễm nhất định sẽ điên mất. Nghĩ đến cảnh An Diễm ôm con đau khổ khóc lóc, đây là

điều mà Cố Thiên Tuấn không muốn nhìn thấy. Anh cũng biết, bốn năm trước bản thân đã lợi dụng An Diễm rồi lại nhẫn tâm rời bỏ cô, đã là điều độc ác lắm rồi. Nên bây giờ anh sẽ không làm những chuyện khiến An Diễm đau khổ nữa. Dần dần, ánh mắt lạnh lùng của Cố Thiên Tuấn đã dịu đi rất nhiều: Bây giờ điều quan trọng nhất là điều tra thân phận của An An. Còn về chuyện có đón đứa con này đi không thì đợi có kết quả giám định rồi tính. “Mẹ!” Chính là lúc Cố Thiên Tuấn đang suy nghĩ làm sao điều tra thân phận của An An mà không để người khác để mắt tới thì một giọng trẻ con non nớt đã thu hút sự chú ý của anh.

121. Chương 121

Còn Cố Thiên Tuấn đang nhìn chằm chằm An Diễm hồng hồng nhìn thấu suy nghĩ của cô cũng bị giọng nói của An An kéo ra khỏi suy tư. An Diễm quay đầu, hốt hoảng nhìn thấy An An được cô giáo nhà trẻ dắt tay, đứng cách cô không xa. Đứng sau An An là Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch với vẻ mặt nghi hoặc, còn có bộ dạng quan tâm của Tô Thanh Dương. “An An!” An Diễm hoảng loạn chạy đến, cô ôm chặt An An vào lòng, cô không muốn Cố Thiên Tuấn nhìn thấy An An. “Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy?” Vẻ mặt non nớt đáng yêu của An An tỏ vẻ khó hiểu, An An đưa tay vỗ vỗ lưng An Diễm để An Diễm bình tĩnh lại. “...” An Diễm không trả lời An An, chỉ ôm chặt cậu không rời, cô rất sợ Cố Thiên Tuấn sẽ bắt An An đi! An An bị An Diễm giữ rất chặt nên rất khó chịu, nhưng không nói ra. Vì An An lần đầu tiên nhìn thấy một người mẹ luôn kiên cường lạc quan trước mặt mình lại trở nên sợ hãi như vậy. Trong vô thức, An An nhìn về hướng người đàn ông kia đứng cách đó không xa. Trong phút chốc, ánh mắt hai người một lớn một nhỏ nhìn nhau. Cố Thiên Tuấn nhìn thấy An An liên cau mày, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong anh, tạm không bàn đến lòng mày của đứa trẻ này có chút giống mình, chỉ bằng cảm giác nhìn thấy An An thì cũng đủ để Cố Thiên Tuấn cảm thấy bản thân phải đi làm xét nghiệm quan hệ cha con rồi. Đường nhiên An An cũng cảm thấy choáng ngợp mạnh mẽ trước người đàn ông đó và cảm giác muốn được gần gũi của mình. Nhưng An An có thể cảm nhận được rõ ràng hơn rằng nỗi sợ của mẹ dường như đến từ người đàn ông này! Chỉ cần là người khiến mẹ khó chịu thì đều là người xấu cả! Khuôn mặt nhỏ bé của An An bỗng chốc trở nên kiên định: Bây giờ cậu đã bốn tuổi rồi, không phải là đứa trẻ hai ba tuổi nữa, nên cậu sẽ bảo vệ mẹ! Lúc này Cố Thiên Tuấn đã nhắc chân đi về hướng An An, anh rất muốn đến trước mặt An An, ngồi xổm xuống nhìn thật kỹ đứa bé này, càng muốn được nói chuyện với đứa trẻ này một lúc. “Anh muốn làm gì?” An Diễm ngay lập tức chú ý đến hành động tiếp cận của Cố Thiên Tuấn: Cố Thiên Tuấn thật sự muốn cướp đi An An, không được, tuyệt đối không được! An Diễm run rẩy cả người bế An An lên, loạng choạng lùi về sau, cô hốt hoảng nhìn Cố Thiên Tuấn, liên tục lắc đầu: “Không được qua đây! Không được qua đây!” An Diễm dường như hét lên hết sức có thể, tiếng hét thất thanh khiến cho tất cả mọi người sững sờ. “An Diễm, để tôi ngắm thằng bé nào.” Cố Thiên Tuấn không hề vì tiếng hét của An Diễm mà dừng lại, anh mặc kệ thần sắc hoảng loạn của An Diễm, tiếp tục đi về hướng An An. An Diễm sắc mặt tái nhợt bế An An, cô nhìn thấy Cố Thiên Tuấn cách mình và An An càng lúc càng gần, càng lúc càng gần: Làm sao đây? Cố Thiên Tuấn đang đến, anh ta sẽ cướp An An đi mất! Rốt cuộc cô phải làm sao đây? An Diễm cắn chặt môi, cô lúc này đây sợ đến nỗi không thể di chuyển được: Tại sao mọi chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy! Cô không thể để mất An An, cô không muốn! “Tránh xa mẹ con ra!” Chính là lúc tất cả mọi người đang chăm chú theo dõi sự việc, An An chợt đồng thanh hô to bằng giọng non nớt và giận dữ, khiến cho ánh mắt mọi người đều tập trung vào An An. An An được An Diễm ôm chặt vào lòng, nhìn Cố Thiên Tuấn nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Chú đừng đi qua đây!” Nghe thấy giọng nói non nớt quát tháo đó của An An, Cố Thiên Tuấn sắp đi đến gần An Diễm và An An đột nhiên dừng bước, anh cũng lắc đầu hoài nghi: Đứa trẻ này dường như rất ghét mình! Nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đã dừng bước, An An lập tức quay lại nhìn Tô Thanh Dương, An An còn nhỏ đã quan sát rất tốt, biết người chú này luôn theo dõi mẹ con An An. “Chú ơi, mẹ con không khỏe, chú đưa hai mẹ con con về nhà được không?” An An nhìn Tô Thanh Dương hỏi lớn. Tô Thanh Dương lúc đầu sững sờ, anh không ngờ An An lại gọi mình vào lúc này. “Được không chú ơi? Con rất thích chú!” An An nhắc lại cho cho nghe Tô Thanh Dương lần nữa. Tô Thanh Dương vội hoàn hồn, anh gật đầu: “Được” Tô Thanh Dương nói xong bèn đi đến trước mặt An Diễm, An An thuận thể ôm lấy cổ của Tô Thanh Dương, thân thiết sà và lòng anh, sau đó nhìn An Diễm: “Mẹ ơi, con đói quá, chúng ta về nhà ăn cơm đi?” Lúc này An Diễm vẫn chưa hoàn hồn trở lại, chỉ cần có thể giúp cô thoát

khỏi chuyện của Cố Thiên Tuấn thì việc gì cô cũng làm được. An Diễm vội gật đầu: “Ừ, chúng ta về thôi!” An Diễm nói xong bèn kéo tay của Tô Thanh Dương, chạy đến xe của anh. Tô Thanh Dương nhìn An Diễm kéo tay mình, lại quay đầu nhìn ba người kia với vẻ mặt khác nhau, tay ôm An An, bước vội vào xe. Những người khác cũng dõi nhìn ba người họ vội vàng vào xe, sau tiếng nổ máy, xe chở An Diễm dần đi xa. Lúc này, An Diễm ngồi trong xe vẫn ôm khư khư An An, cô quay đầu lại, nhìn thấy hình bóng của Cố Thiên Tuấn nhỏ dần qua tấm gương cho đến khi biến mất. Thấy vậy, An Diễm mới bình tâm lại một chút, nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn an tâm. An Diễm nắm chặt tay lại, cố gắng suy nghĩ: Nhìn bộ dạng của Cố Thiên Tuấn, anh ta chắc chắn cảm thấy có gì đó không ổn rồi, vừa nãy cô rất may mắn đã không để Cố Thiên Tuấn tiếp cận An An. Nhưng còn ngày mai? Ngày kia? Cô và An An trốn được một lúc nhưng làm sao trốn được một đời đây. Dù bây giờ cô xin nghỉ việc rời khỏi thành phố H đi nữa, nhưng chỉ cần Cố Thiên Tuấn muốn gặp An An, với sự cố gắng của anh ta, cô và An An có chạy đến chân trời góc bể thì Cố Thiên Tuấn cũng sẽ tìm ra được hai mẹ con họ! Nghĩ đến đây, An Diễm nhắm chặt đôi mắt, tâm trạng sợ mất đi An An khiến cô cô lẩn nữa run sợ. “Mẹ ơi mẹ không sao chứ?” “An Diễm cô không sao chứ?” An An luôn quan tâm An Diễm và Tô Thanh Dương đang lái xe đều đồng thanh hỏi. Giọng nói của hai người khiến cho An Diễm hoàn hồn lại, cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé của An An, mỉm cười nói: “Mẹ không sao.” An Diễm nói xong thì nhìn về Tô Thanh Dương: “Tôi không sao, cảm ơn anh Tô.” Tô Thanh Dương nhìn qua gương chiếu hậu nhìn thấy An Diễm thần sắc không được tốt, cuối cùng chỉ gật đầu: “Ừ.” Anh nhìn thấy An Diễm đang vô cùng sợ hãi và buồn bã, sự thương yêu trong lòng đột nhiên trỗi dậy, anh rất muốn hỏi Cố Thiên Tuấn và An Diễm, cả An An nữa, rốt cuộc có quan hệ gì. Nhưng, bây giờ trước mặt An An, Tô Thanh Dương cũng biết An Diễm có điều không tiện nói, hơn nữa, An Diễm cũng không nhất định là muốn nói những chuyện trong lòng với mình. Nên bây giờ Tô Thanh Dương chỉ muốn đến An Diễm biết: Bất kỳ lúc nào, chỉ cần cô ý muốn, anh luôn ở bên cô. Bây giờ An An vẫn được An Diễm ôm chặt thật chặt, tuy cậu không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ đầu đến cuối An An đều hiểu một điều: Cậu phải bảo vệ mẹ mình thật tốt! “Mẹ ơi, đừng sợ, An An sẽ luôn ở bên cạnh mẹ.” An An dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ vào lưng của An Diễm, giống một người đàn ông đang an ủi An Diễm vậy “An An...” An Diễm nghẹn ngào chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của An An, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, “An An của mẹ khôn lớn rồi, biết bảo vệ mẹ rồi.” “Mẹ ơi, con sẽ mãi mãi bảo vệ mẹ mà.” An An nhìn An Diễm nói một cách nghiêm túc. Nhìn vào đôi mắt sáng của An An, An Diễm không kiềm được ghì chặt An An vào lòng, rơi giọt nước xuống, nơi mà An An không nhìn thấy được...

122. Chương 122

Chỉ một lát sau, Tô Thanh Dương đã đưa An Diễm và An An về đến nhà. Với sự giúp đỡ của bà chủ nhà, An Diễm đã sắp xếp xong phòng ốc cho An An, rồi mới cùng Tô Thanh Dương đi xuống dưới nhà. “Tô tổng, chuyện hôm nay, cảm ơn anh.” An Diễm cúi đầu xuống, cơn gió đêm cuốn mái tóc vốn đã rối bù của cô lên, khiến An Diễm trông thật tiều tụy. “Không cần phải cảm ơn đâu.” Tô Thanh Dương khẽ lắc đầu. Anh nhìn xuống và suy nghĩ một lát, rồi nói với An Diễm. “An Diễm à, có vài việc cô không muốn nói thì tôi sẽ không ép cô nói ra. Chỉ có điều, tôi mong cô nhớ rằng, nếu cô cần giúp đỡ, xin hãy nghĩ đến tôi trước tiên.” Nghe thấy lời nói như hứa hẹn của Tô Thanh Dương, An Diễm luôn trong sợ hãi không thể không có chút cảm động. Cô ngược nhìn Tô Thanh Dương, nhận ra rằng khuôn mặt của anh vẫn ôn hòa và trong sáng như thế: Thỉnh thoảng hơi nghiêng đầu sang một bên, thỉnh thoảng gờ điệu thuốc lên và mỉm cười, thỉnh thoảng lông mày nhíu chặt lại. Tất cả đều đẹp như những bức tranh khiến người ta không thể rời mắt khỏi nó. Tô Thanh Dương có tài hoa, có gia thế, tốt bụng hiền lành. Còn mình, có đức hạnh gì mà nhận được sự ưu ái của anh? An Diễm lắc đầu, cố chôn giấu sự cảm động trong lòng. Cô cúi mắt xuống và nói: “Cảm ơn anh, Tô tổng. Tuy nhiên, tôi không muốn nợ anh quá nhiều.” “An Diễm, cô có thể nào đừng cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy không?” Tô Thanh Dương không kim được đã đặt tay lên vai An Diễm, để cô nhìn vào mình. “Tôi giúp cô là việc tôi cam tâm tình nguyện, không hề yêu cầu cô phải đền đáp gì cả. Xin cô đừng quá áp lực như thế! Cũng xin cô đừng từ chối tôi một cách tuyệt tình như vậy.” “Tô tổng...” An Diễm lùi về sau một bước, giữ khoảng cách nhất định với Tô Thanh Dương. “Tôi rất biết ơn anh vì đã giúp tôi. Tuy nhiên, tôi đã nợ anh quá nhiều rồi, tôi sợ tôi không trả được, cũng không có khả

năng để trả.” “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không yêu cầu cô làm bất cứ điều gì!” Tô Thanh Dương lắc đầu lo lắng. “An Diễm, xin cô hãy tin tôi! Tôi chỉ muốn giúp cô thôi. Chẳng lẽ ngay cả cơ hội này mà cô cũng không chịu cho tôi?” “Tôi chỉ không muốn để mình mang nợ quá nhiều.” An Diễm lắc đầu. Cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhìn về phía Tô Thanh Dương. “Cám ơn anh vì chuyện hôm nay! Tô tổng, tạm biệt. Tôi lên nhà trước đây. Anh chạy xe cẩn thận!” An Diễm nói xong liền bước nhanh về phía tòa nhà, chỉ để lại cho Tô Thanh Dương một bóng lưng tuyệt tình dứt khoát. Tô Thanh Dương đứng ngơ ra ở đó một lúc lâu, rồi mới cất bước đi về như một bóng ma mất hồn. ** Ở bên này, sau khi Tô Thanh Dương đưa An Diễm và An An rời khỏi, chỉ còn lại Cố Thiên Tuấn, Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch ở đó. Người luôn theo dõi diễn tiến sự việc nhưng không hề lên tiếng, Lâm Kính Trạch, là người đầu tiên hoàn hồn lại. Anh thở dài, nhận ra hôm nay trên lịch chắc chắn có viết câu “không nên ra khỏi nhà”. Mặc dù Lâm Kính Trạch không biết tại sao mọi chuyện lại như thế này, nhưng anh cũng có thể nhìn ra được, mối quan hệ giữa An Diễm và anh ba Cố Thiên Tuấn không hề đơn giản như vậy. Chỉ có điều, những việc này, anh không nên biết đến, nên anh tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi thêm. Nghĩ vậy, Lâm Kính Trạch liền đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn, như thể không có chuyện gì xảy ra, chỉ hỏi Cố Thiên Tuấn: “Anh ba, còn đi ăn tối chung nữa không?” Cố Thiên Tuấn này giờ vẫn đang cau mày lại suy nghĩ, thái độ chán ghét của An An đối với anh, và vẻ quý mến mà An An dành cho Tô Thanh Dương, khiến cả người anh cảm thấy khó chịu. Anh vốn muốn ôm thằng bé một chút, nhưng dường như thằng bé rất không thích anh. Vậy thì anh đã đến lúc phải làm chút gì đó rồi. “Đi, tất nhiên là đi chứ.” Dù trong lòng có dậy sóng như thế nào, Cố Thiên Tuấn cũng lập tức trở lại trạng thái vô cảm bình thường. “Vâng.” Lâm Kính Trạch hiểu ý nên không vặn hỏi Cố Thiên Tuấn thêm, chỉ giả vờ như không có gì xảy ra rồi đi đến cạnh Lâm Hiểu Hiểu, vỗ lên vai cô nói: “Hiểu Hiểu, đừng nhìn nữa, nên đi ăn tối với anh chị ba rồi.” Lâm Hiểu Hiểu thất thần nhìn vào Lâm Kính Trạch, trong lòng cô cảm thấy rất phức tạp. Tất nhiên, cô cũng đã nhìn ra được, mối quan hệ giữa An Diễm và Cố Thiên Tuấn không hề đơn giản. Tuy nhiên, điều làm cô buồn nhất chính là biểu hiện của Tô Thanh Dương: Cô đã rất cố gắng để tiếp cận với Tô Thanh Dương, nhưng anh lại thích và giúp đỡ An Diễm. Nhìn thấy Tô Thanh Dương bế An An, rồi cùng với An Diễm rời khỏi đó như một đôi vợ chồng, cô không thể không có cảm giác gì. Nhìn thấy khóe mắt của Lâm Hiểu Hiểu đã đỏ hoe, Lâm Kính Trạch cũng chỉ có thể khẽ thở dài: “Đi nào, Hiểu Hiểu.” Lâm Hiểu Hiểu không nói gì, chỉ ngáy người rồi đi đến chỗ xe của Lâm Kính Trạch. “Phải rồi, Hiểu Hiểu à!” Lâm Kính Trạch đột nhiên kéo Lâm Hiểu Hiểu đứng lại, anh đã liếc nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang ngồi trong xe trầm tư, liền nói nhỏ với Lâm Hiểu Hiểu. “Hiểu Hiểu à, mặc dù hôm nay em đã nhìn thấy giữa cô An Diễm và anh ba có một số chuyện mà chúng ta không biết, nhưng em phải nhớ, đây là chuyện riêng của anh ba, chúng ta là người ngoài cuộc, không nên nói gì cả. Hơn nữa, sức khỏe của chị ba cũng không tốt. Anh nghĩ chắc anh ba cũng không muốn vì chúng ta nhiều lời mà làm chị ba không vui.” Đôi mắt của Lâm Hiểu Hiểu hơi lóe sáng, dĩ nhiên cô hiểu ý anh trai mình. Đó chính là, đừng nói cho chị ba biết chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Tuy nhiên, Lâm Hiểu Hiểu lại vốn có ý định đến tìm hỏi chị ba. Rốt cuộc An Diễm và anh ba có quan hệ gì? Tại sao giữa anh ba và An Diễm lại xảy ra chuyện như hôm nay, còn cuốn luôn cả anh Tô vào cuộc nữa? Tất nhiên, cũng chỉ có cách làm rõ việc này thì giữa anh Tô và An Diễm mới sẽ không có quá nhiều dây dưa như vậy nữa! Song, vì anh trai Lâm Kính Trạch đã nhắc nhở cô như thế, Lâm Hiểu Hiểu cũng gật đầu một cách hiểu chuyện. Chỉ có điều, cô đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm rõ chuyện này! Thấy Lâm Hiểu Hiểu đã gật đầu, Lâm Kính Trạch mới thở phào nhẹ nhõm. Anh gật đầu khoác vai Lâm Hiểu Hiểu đi đến chỗ chiếc xe: “Đi thôi.” Trong quán bar Đế Hào... Chu Mộng Chỉ nhấp một ngụm nước rồi quay sang nhìn Chu Hán Khanh đang đứng bên cạnh nói: “Hán Khanh, đừng đứng nữa, sẽ mệt đấy, ngồi xuống đi.” “Cứ để anh đứng đây đi. Ở bên ngoài dù gì anh cũng là nhân viên của Cố Thiên Tuấn, còn em là vợ của anh ta.” Chu Hán Khanh nói xong liền liếc nhìn xung quanh. Nghe Chu Hán Khanh nói vậy, Chu Mộng Chỉ gật đầu hài lòng: “Hán Khanh, nếu lúc nào anh cũng có thể kiểm soát bản thân như thế này, em sẽ càng sẵn lòng để anh đưa em ra ngoài đấy.” “Nhiều khi đối mặt với em, anh thực sự không thể kìm lòng được.” Chu Hán Khanh cúi đầu và nói sự thật. Chu Mộng Chỉ thở dài: Mặc dù khả năng tự chủ của Chu Hán Khanh không đủ, nhưng điều đó cũng cho thấy sự quyến rũ của cô là rất lớn, vì vậy cô cũng cảm thấy thoải mái lắm. “Phải rồi, Mộng Chỉ à. Có nhớ lần trước khi em bệnh phải nhập viện, em có kêu anh điều tra chuyện của Cố Thiên Tuấn không?” Chu Hán Khanh luôn đóng kịch thì đóng cho trọn. Lần trước, anh ta hứa với Chu Mộng Chỉ sẽ đi điều tra Cố Thiên Tuấn, đến bây giờ cũng được một khoảng thời gian. Mặc dù anh ta đã không làm gì cả, nhưng anh ta cảm thấy bây giờ là thời điểm để chêm vào một chút, để Chu Mộng Chỉ an tâm hơn. “Nhớ. Sao rồi? Mọi việc có tiến triển à?” Chu Mộng Chỉ vội đặt cốc nước trong tay xuống và hỏi. “Xem như cũng có một chút.” Chu Hán Khanh tiếp tục nói dối. “Khi Cố Thiên Tuấn và bốn

người bạn thân của cậu ta đang uống rượu, vì Lâm Kính Trạch, nên đúng là đã có mấy cô gái đi vào phòng VIP của họ.” “Em biết ngay mà. Cảm giác của em đã đúng!” Chu Mộng Chỉ híp mắt lại hỏi, “Sau đó thì sao?”

123. Chương 123

“Vì trong phòng VIP chỉ có bốn người họ, nên những gì xảy ra bên trong, anh không thể điều tra ra được. Nhưng nghe nói, mấy cô gái đó vào trong chưa được bao lâu thì đã bị đuổi ra ngoài.” Chu Hán Khanh nói dối Chu Mộng Chỉ bằng một vẻ mặt nghiêm túc, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là ngăn không cho Chu Mộng Chỉ suy nghĩ lung tung. “Chắc là mấy cô gái đó nóng lòng muốn đến gần Thiên Tuấn và mọi người, nên mới bị Thiên Tuấn đuổi ra ngoài.” Chu Mộng Chỉ cười khẩy. “Loại gái không biết trời cao đất dày! Họ tưởng Thiên Tuấn giống như bọn đàn ông thối tha kia sao?” “Vì vậy, Mộng Chỉ à, anh nghĩ em không nên nhạy cảm như thế. Cố Thiên Tuấn là người có sức ảnh hưởng ở thành phố H, cô gái nào gặp anh ta thì cũng sẽ sà vào thôi. Vậy nên, nếu trên người anh ta có mùi lạ, hoặc em ngửi thấy mùi gì khác, cũng không có gì đáng ngạc nhiên đâu. Mộng Chỉ à, em chỉ cần biết rằng, vị trí phu nhân Cố của em vững như núi Thái Sơn là được rồi!” Chu Hán Khanh vội chớp lấy cơ hội bắt đầu an ủi Chu Mộng Chỉ. Tuy nhiên, Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không nghe thấy lời Chu Hán Khanh nói. Cô nhìn chăm chăm vào Chu Hán Khanh hỏi: “Vậy anh đã giải quyết hết mấy cô gái đó chưa?” Chu Hán Khanh ngay lập tức sững sờ, anh ta nhìn Chu Mộng Chỉ với vẻ khó hiểu: “Mộng Chỉ à, từ khi nào mà em trở nên tàn nhẫn như thế? Lần trước em kêu anh giải quyết cô phục vụ rượu kia, là vì cô ta và Cố Thiên Tuấn đã xảy ra quan hệ. Nhưng lần này, mấy cô gái đó hoàn toàn không làm gì với Cố Thiên Tuấn cả, tại sao em nhất định phải giết họ? Chẳng lẽ trong mắt em, mạng người không đáng giá một cắc hay sao?” “Họ là những kẻ muốn cướp Thiên Tuấn đi, nên cũng là kẻ thù của em! Để trừ hậu họa, tại sao không thể giết họ?” Chu Mộng Chỉ hỏi ngược lại Chu Hán Khanh. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta cộng thêm vẻ cay độc, thực sự làm cho một người đàn ông như Chu Hán Khanh cũng phải cảm thấy sợ hãi. “Anh không giết họ, cũng không đuổi họ ra khỏi thành phố H! Nhưng, vậy thì đã sao? Em vẫn là người vợ duy nhất của Cố Thiên Tuấn!” Chu Hán Khanh lắc đầu. Anh tiến lên trước vài bước, nhìn vào Chu Mộng Chỉ nói với vẻ thất vọng. “Mộng Chỉ à, sao em lại trở nên như thế này?” “Tôi vốn dĩ là như thế này!” Chu Mộng Chỉ khịt mũi hừ một tiếng lạnh lùng, đáp trả Chu Hán Khanh một cách không khách sáo. “Nếu không thích tôi nữa, không muốn quan tâm tôi nữa, vậy anh có thể đi ngay!” Chu Mộng Chỉ nhìn vào Chu Hán Khanh đang tái mét mặt đi từng chút, từng chút một, dám chắc anh ta sẽ không rời xa mình. Cô ta quen biết Chu Hán Khanh hơn mười năm rồi, khi nào nên dịu dàng, khi nào nên gây sự, cô đều biết xử lý. Quả nhiên, Chu Hán Khanh nhìn chăm chăm vào Chu Mộng Chỉ trong vài giây, sau đó cúi đầu xuống như thể nhận thua. Anh ta chần chờ một lúc mới nói: “Mộng Chỉ, sau này đừng nói những lời này để làm anh buồn nữa. Em biết anh sẽ không rời xa em mà. Anh nói nhiều như vậy, cũng chỉ vì muốn em biết rằng, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ không đe dọa đến em được.” Nói đến đây, Chu Hán Khanh dừng lại một lúc rồi khuyên nhủ với giọng nhẹ nhàng: “Vậy nên, em đừng dồn những cô gái đó vào đường cùng được không? Đôi khi, người ta càng làm nhiều việc sai trái, tội nghiệt sẽ càng nặng nề.” “Từ khi nào mà anh trở nên mê tín như vậy?” Chu Mộng Chỉ phớt lờ cười lớn. “Vậy theo anh, tội nghiệt của tôi có nặng không?” “Hai tay em hoàn toàn sạch sẽ, tất cả mọi chuyện đều do anh làm!” Chu Hán Khanh lập tức kích động hẳn lên. Anh ta sợ rằng Chu Mộng Chỉ thực sự sẽ vì tội nghiệt nặng nề mà không được siêu thoát, nên đã hét lên đầy kích động. “Nếu sau này bị trừng phạt thì sẽ đến với anh tất cả, không liên quan gì đến em!” Chu Mộng Chỉ thấy giọng nói và biểu cảm của Chu Hán Khanh vô cùng chân thật, cuối cùng cũng không còn hùng hổ dọa người nữa. Đôi khi cô ta cũng cảm động, có thể gặp được Chu Hán Khanh, cũng là một trong những may mắn ít ỏi trong đời cô. Thấy vẻ mặt của Chu Mộng Chỉ cuối cùng đã thư giãn hơn, Chu Hán Khanh nhìn vào cô bằng ánh mắt chân tình, khuyên nhủ với giọng điệu như nài nỉ: “Mộng Chỉ à, hứa với anh. Em đừng quá nhạy cảm như thế, cũng đừng tùy tiện hãm hại những người vô tội đó, được không?” Chu Mộng Chỉ liếc nhìn Chu Hán Khanh, rồi nghĩ lại rằng mấy cô gái đó quả thực cũng không đe dọa đến mình, thôi cứ tạm bỏ qua vậy. Cô gật đầu với Chu Hán Khanh, nói với vẻ đáng thương: “Hán Khanh à, em sẽ nghe theo anh. Chỉ là, em quá sợ mất Thiên Tuấn, nên em mới như thế. Anh sẽ không giận em đấy chứ?” Thấy rằng Chu Mộng Chỉ cũng nghe lời mình, Chu Hán Khanh mỉm cười và lắc đầu: “Sao anh có thể giận em được?” “Thế thì tốt.” Chu Mộng Chỉ gật đầu ngoan ngoãn,

làm Chu Hán Khanh nhìn thấy phải yêu thương hơn rất nhiều. Ngay khi hai người đang nhìn nhau bằng ánh mắt nồng nàn, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Chu Hán Khanh vội lấy lại vẻ mặt bình thường và đi mở cửa. Còn Chu Mộng Chỉ thì chậm hơn một bước, cố tình giữ một khoảng cách với Chu Hán Khanh rồi cũng đi ra phía cửa. “Chị ba, thật ngại quá! Hiểu Hiểu không hiểu chuyện, trên đường còn kẹt xe, không chỉ thay đổi thời gian bữa tối mà còn đến muộn, thành thật xin lỗi chị!” Vừa mở cửa ra, Lâm Kính Trạch liền bắt đầu xin lỗi Chu Mộng Chỉ một cách phóng đại. “Không sao, tôi cũng vừa mới đến.” Chu Mộng Chỉ mỉm cười với vẻ hiểu biết. Sau khi gật đầu chào hỏi Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu xong, cô nhanh chóng đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn, kéo tay anh và nói. “Thiên Tuấn, anh đến rồi.” “Ừm.” Cố Thiên Tuấn nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ một lát rồi buông ra một cách rất tự nhiên. “Em đói chưa?” “Chút chút.” Chu Mộng Chỉ gật đầu với Cố Thiên Tuấn. “Dù sao cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng đừng chờ nữa.” Lâm Kính Trạch mỉm cười. Trước tiên, anh đá lông nheo với hai nữ phục vụ xinh đẹp vừa đi theo họ vào đây, sau đó mới nói. “Có thể bắt đầu rồi.” “Dạ được.” Cô nữ phục vụ mỉm cười bên lên, sau đó cúi người chào Lâm Kính Trạch rồi quay người rời đi. “Tôi đã đưa Mộng Chỉ đến rồi, vậy tôi xin phép đi trước, ở biệt thự chỉ còn một mình chị Lý cũng không hay.” Chu Hán Khanh liếc nhìn Chu Mộng Chỉ một cái rồi nói với Cố Thiên Tuấn. “Hán Khanh, cùng ăn tối với chúng tôi luôn đi.” Cố Thiên Tuấn đang đi đến chỗ ngồi thì nghe thấy Chu Hán Khanh nói vậy, liền dừng bước và quay lại nhìn anh ta. “Chỉ lo đưa Mộng Chỉ đến đây, chắc anh vẫn chưa ăn gì nhỉ?” “Vậy...” Trước lời mời của Cố Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh bất giác nhìn sang Chu Mộng Chỉ. Chu Mộng Chỉ cúi đầu suy nghĩ một lúc. Cố Thiên Tuấn mời Chu Hán Khanh cùng ăn tối với họ, cũng là xem trọng anh ấy, xem anh ấy như người nhà. Nếu cứ mãi trốn tránh, ngược lại sẽ bị người khác chú ý. Nghĩ vậy, Chu Mộng Chỉ liền mỉm cười với Chu Hán Khanh: “Anh à, Thiên Tuấn nói phải đấy. Anh cũng chưa ăn tối, cùng ăn chung với tụi em luôn đi.” Vì Chu Mộng Chỉ đã mở lời rồi, nên Chu Hán Khanh liền ở lại: “Vậy cũng được.” Sau khi các món ăn đa dạng được bày đầy bàn, bữa tối chính thức bắt đầu. “Hiểu Hiểu à, món cá thu đao mà em thích nhất này!” Chu Mộng Chỉ gấp món ăn mà Lâm Hiểu Hiểu thích nhất, đặt vào cái đĩa trước mặt cô. Tuy nhiên, trước sự nhiệt tình của Chu Mộng Chỉ, Lâm Hiểu Hiểu này giờ đang trong tâm trạng buồn bã vẫn chỉ nhìn vào cái đĩa của mình mà không nói gì.

124. Chương 124

“Hiểu Hiểu, em sao thế?” Lâm Kính Trạch đang ngồi cạnh Lâm Hiểu Hiểu đưa khuỷu tay chạm nhẹ vào cô rồi nhỏ giọng nhắc nhở: “Chị ba gấp thức ăn cho em kìa!” “Ồ!” Lâm Hiểu Hiểu vội hoàn hồn lại. Cô nhìn Chu Mộng Chỉ, mỉm cười gượng gạo: “Cám ơn chị ba.” “Hiểu Hiểu à, chị biết em thích ăn món Hoa, nên chị đã cố tình nhờ anh họ đặt bàn ở nhà hàng Hoa. Có phải món ăn ở đây không hợp với khẩu vị của em không?” Chu Mộng Chỉ hỏi với vẻ quan tâm chu đáo. “Sao chị thấy em cứ buồn bực không vui vậy?” “Em...” Lâm Hiểu Hiểu há miệng ra. Cô thực sự muốn nói cho Chu Mộng Chỉ biết những gì đã xảy ra hôm nay, không chỉ vì Tô Thanh Dương đã đi theo An Điềm. Điều làm Lâm Hiểu Hiểu thấy tò mò hơn là, một người đàn ông tốt như anh ba, tại sao cũng có mối quan hệ khó hiểu với An Điềm? Lúc trước rõ ràng họ đâu có quen biết nhau! Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? “Hả?” Chu Mộng Chỉ nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu bằng ánh mắt tò mò. “Hiểu Hiểu, em định nói gì?” Lâm Hiểu Hiểu cắn môi, cô biết rằng mình không thể nói gì, nhưng cô bỗng bất giác liếc nhìn Cố Thiên Tuấn: Hôm nay anh ba đã như thế với An Điềm, anh ấy thực sự không định giải thích gì sao? Tuy nhiên, dường như Cố Thiên Tuấn không nhìn thấy ánh mắt thắc mắc của Lâm Hiểu Hiểu, anh vẫn thong thả dùng bữa. Các động tác vừa thanh lịch vừa thong dong, hoàn toàn không có vẻ căng thẳng, cũng không có vẻ tội lỗi. Song, Lâm Kính Trạch đang ngồi bên cạnh không còn điềm tĩnh nữa. Anh liên tục nháy mắt với Lâm Hiểu Hiểu, ra hiệu cho cô đừng ăn nói lung tung. Cuối cùng, Lâm Hiểu Hiểu nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp mà không hề biết gì của Chu Mộng Chỉ, quyết định bỏ cuộc: Thôi cứ làm theo lời anh trai cô nói vậy. Trước khi làm rõ mọi chuyện, cô không nên ăn nói lung tung. Anh ba son sắc thủy chung với chị ba, cô cũng biết lâu nay rồi. Lỡ như chuyện giữa An Điềm và anh ba chỉ là hiểu lầm, bây giờ cô nói ra, biến khéo thành vụng thì thật không tốt. Chỉ có điều, dù An Điềm và anh ba có quan hệ gì hay không, nhưng chị ba bị che giấu như vậy thì thật không công bằng! Lâm Hiểu Hiểu suy nghĩ với vẻ thương cảm. “Em không sao.” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, sau đó nhét vào miệng miếng cá thu đao mà Chu Mộng Chỉ gấp cho mình. Với Lâm Hiểu Hiểu, Chu Mộng Chỉ cũng chỉ là quan

tâm bề ngoài mà thôi. Nếu Lâm Hiểu Hiểu đã không nói gì nữa thì cô ta cũng không rảnh mà vặn hỏi. Để bầu không khí không còn u ám nữa, Chu Mộng Chỉ cầm lấy chiếc túi xách phiên bản giới hạn toàn cầu mới nhất của mình, lấy ra tấm thiệp mời. Chu Mộng Chỉ lắc lắc ba tấm thiệp mời trong tay rồi nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu à, em xem cái gì đây?” Lâm Hiểu Hiểu vội đặt đĩa xuống. Cô nhìn vào tấm thiệp mời rất đẹp trong Chu Mộng Chỉ, hỏi một cách ngạc nhiên: “Đó là thiệp mời dự tiệc kỷ niệm ngày cưới của anh chị ba hả?” “Đúng vậy!” Chu Mộng Chỉ gật đầu vui vẻ. Thiệp mời này do cô tự thiết kế, có in hình của cô và Cố Thiên Tuấn trên đó! Chu Mộng Chỉ đưa ba tấm thiệp mời đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu nói: “Ba tấm thiệp mời này, là của em, Kính Trạch, và cho cô bạn thân gì đó của em, chính là nhà thiết kế đã may cho chị một chiếc váy đấy. Cô ấy tên gì nhỉ?” “An Điềm!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn vào vẻ mặt không biết gọi là gì của Chu Mộng Chỉ, nói ra tên của An Điềm với giọng điệu phức tạp. “Phải, chính là cô An Điềm đấy!” Chu Mộng Chỉ gật đầu: “Đây là thiệp mời của cô ấy. Vì hai người là bạn thân, nên tấm thiệp mời này, nhờ em chuyển đến cho cô ấy giùm chị.” Lâm Hiểu Hiểu chần chờ một lúc, cuối cùng cũng cầm lấy tấm thiệp mà Chu Mộng Chỉ đưa qua: Tuy nói rằng cô và An Điềm đã là bạn thân, nhưng khi nhìn thấy Tô Thanh Dương sẵn sàng bảo vệ cho An Điềm, Lâm Hiểu Hiểu không thể không khó chịu. Trước đây cô từng hạ quyết tâm, sẽ thay Tô Thanh Dương chăm sóc tốt cho An Điềm. Nhưng, trên đời này có mấy ai nói được mà làm được chứ? Lâm Hiểu Hiểu tự biết rằng mình là một người trần mắt thịt, không thể nào không ganh tỵ. Vì vậy, tâm trạng của cô bây giờ đang rất hỗn loạn. Cô vẫn chưa nghĩ ra được tiếp theo cô nên đối mặt với An Điềm bằng thái độ nào. “An Điềm?” Ngay khi Lâm Hiểu Hiểu đang trong tâm trạng hỗn loạn, Chu Hán Khanh đang ngồi ăn lặng lẽ này giờ liền cau mày lại, anh ta cảm thấy dường như mình đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu rồi. Song, cụ thể nghe thấy ở đâu, Chu Hán Khanh không còn nhớ nữa. Trên thực tế, là vì gặp gỡ Lâm Kính Trạch tại bữa tiệc, Chu Hán Khanh quả thực đã điều tra An Điềm theo lời căn dặn của Chu Mộng Chỉ, đồng thời gọi điện cho phó tổng Hồ để sa thải cô. Tuy nhiên, kể từ đó, Chu Hán Khanh vì bận rộn với những việc khác được đưa ra liên tục bởi Chu Mộng Chỉ, nên đã quên mất các việc khác. Vả lại cách cũng đã lâu, nên anh ta cũng dần quên mất người tên An Điềm này. Mãi đến hôm nay, khi Chu Hán Khanh nghe Chu Mộng Chỉ nhắc đến cái tên này, anh ta mới cảm thấy hơi ấn tượng. Chu Hán Khanh cũng là con người, anh ta vừa phải lo việc công ty, vừa phải hoàn thành các nhiệm vụ mà Chu Mộng Chỉ giao cho, đôi khi anh ta cảm thấy mình như có khả năng phân thân vậy. “Chắc là do cô ấy đã may một chiếc váy cho em, nên anh cũng cảm thấy quen đó chứ?” Chu Mộng Chỉ không quan tâm lắm đến câu hỏi của Chu Hán Khanh. Tối đó trong phòng tắm, cô chỉ loáng thoáng nhìn thấy bóng lưng của An Điềm, cộng thêm việc Chu Hán Khanh làm việc chưa bao giờ sơ sẩy. Do đó, Chu Mộng Chỉ không sao ngờ được rằng, cô An Điềm hiện đang may trang phục cho cô ta, lại chính là cô gái đã làm cho Cố Thiên Tuấn như rơi vào cõi tiên. “Ừm.” Chu Hán Khanh gật đầu, không suy nghĩ gì thêm. “Hiểu Hiểu à, có thiệp mời rồi, em có thể đến cùng với cô bạn thân của em rồi!” Chu Mộng Chỉ tiếp tục chủ đề vừa rồi với Lâm Hiểu Hiểu. Cô mỉm cười với Lâm Hiểu Hiểu, trong lòng tự khen mình làm việc rất chu đáo. Tuy nhiên, Lâm Hiểu Hiểu không hề tỏ vẻ bất ngờ gì. Cô chỉ nói một tiếng “ạ vâng” rồi tiếp tục ủ rũ không vui. Chu Mộng Chỉ thấy Lâm Hiểu Hiểu vẫn ủ rũ như thế cũng không thêm nhiều lời nữa. Cô ta không thể cứ mãi dỗi dành Lâm Hiểu Hiểu đang không vui mà không biết vì lý do gì kia. Ngay lúc này, Cố Thiên Tuấn này giờ không nói gì đã lên tiếng. Anh đặt đĩa xuống, quay sang nhìn Chu Hán Khanh: “Hán Khanh à, anh có biết trường mẫu giáo ở đường XX không?” Có lẽ vì hôm nay gặp được An An đã làm anh thấy sốc. Vì vậy, Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không để tâm đến những việc khác. Bây giờ, trong đầu anh, chỉ toàn là hình dáng nhỏ bé của An An. Con người nhỏ bé đó, vậy mà trong cơ thể lại đang chảy một nửa dòng máu của anh, làm Cố Thiên Tuấn nghĩ mà cảm thấy kỳ diệu. Nếu có thể được, anh chắc chắn sẽ ở bên cạnh và cùng trưởng thành với cậu bé, dạy cậu đá bóng, dạy cậu chơi bóng rổ, đưa cậu đi khắp thế giới, nhìn cậu yêu đương, cưới vợ và sinh con! Tham gia vào quá trình của một cuộc sống, thật là quá kỳ diệu! Ngay cả bản thân Cố Thiên Tuấn cũng không biết rằng, khi nghĩ đến những cảnh tượng đấy, hai mắt anh đã sáng lên. Chu Hán Khanh không biết tại sao Cố Thiên Tuấn lại hỏi như thế, anh ta đành phải nói thật: “Tôi không rành lắm. Thiên Tuấn à, cậu có việc gì cần tôi làm hả?” “Tôi muốn tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo đó.” Cố Thiên Tuấn đặt đĩa xuống một cách tao nhã, nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở cái đĩa trước mặt mình: Về việc của An An, anh cần phải làm rõ ràng thật sớm, tốt nhất là làm rõ ràng một cách kín đáo. Anh biết rằng mỗi một hành động của mình đều bị mọi người chú ý. Vì vậy, bây giờ tìm một cái cớ trước, thì mọi việc về sau sẽ không bị người ta chú ý nữa. Mặc dù vậy, Cố Thiên Tuấn vừa nói ra câu này, tất cả mọi người trên bàn ăn đều rất kinh ngạc.

125. Chương 125

Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch nhìn nhau: Chuyện này là sao? Anh ba đối xử đặc biệt với An Diễm đã đành, bây giờ lại tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo nơi con trai An Diễm đang theo học! Anh ấy quyết tâm tiếp tục dây dưa với An Diễm à? Còn Chu Mộng Chỉ, bàn tay đang cầm đũa cũng cứng đờ lại. Cô không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt thay đổi, trong lòng có lý giải riêng của mình: Cô và Thiên Tuấn kết hôn đã bốn năm, vẫn chưa có con. Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói rõ ràng, lý do không có con là do cô. Bây giờ Thiên Tuấn định tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo, có phải đang ám chỉ điều gì đó với mình không? “Thiên Tuấn à, tại sao tự dưng anh muốn tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo vậy?” Chu Mộng Chỉ cố gượng cười và nhìn vào Cố Thiên Tuấn. “Tuy đang kinh doanh bất động sản, nhưng anh cũng rất có hứng thú đến việc giáo dục con trẻ. Điều quan trọng nhất là...” Cố Thiên Tuấn nói đến đây liền nhìn vào Chu Mộng Chỉ. “Nói tóm lại, sau này chúng ta đều có con cái, bây giờ tiếp xúc nhiều một chút, cũng sẽ có lợi hơn.” Quả nhiên là vì chuyện con cái! Sắc mặt của Chu Mộng Chỉ bỗng trở nên tái nhợt. Cô siết chặt bàn tay trắng bệch và gầy gò, để những móng tay tổn nhiều tiền sơn dũa đâm thẳng vào lòng bàn tay: Đều tại cô năm đó quá bốc đồng! Trước khi gặp Cố Thiên Tuấn, ngoài Chu Hán Khanh ra, cô còn chơi trò yêu đương với một anh chàng nhà giàu. Nhưng thật không may, anh chàng đó là một kẻ cặn bã, làm cô bất cẩn mang thai đã đành, lại còn buộc cô đến một bệnh viện rẻ tiền để phá thai! Sau đó, cô chia tay với tên cặn bã đó và gặp Cố Thiên Tuấn. Cũng may, vì tin tưởng cô, nên Cố Thiên Tuấn đã không cho người điều tra cô. Tuy nhiên, sau khi họ yêu nhau, Cố Thiên Tuấn lại cưới một cô con gái nhà giàu, An Nhiên! Cô không thể chịu đựng được nỗi cô đơn, vì vậy mới qua lại với Chu Hán Khanh. May mắn thay, năm đó Cố Thiên Tuấn thường xuyên về thăm cô, hai người cũng thường ở bên nhau. Vì vậy, khi Chu Mộng Chỉ nói dối rằng con của Chu Hán Khanh là con của Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn cũng không có phát hiện gì. Lúc đó, Cố Thiên Tuấn còn rất có trách nhiệm kêu Chu Mộng Chỉ cứ sinh con ra đời. Tuy nhiên, người biết sự thật như Chu Mộng Chỉ làm sao có thể sinh đứa trẻ này ra. Thế là, cô đã lấy lý do “không thể để con sinh ra làm một đứa con hoang”, và khẳng khái đòi bỏ đứa trẻ. Vì việc này, Cố Thiên Tuấn đã áy náy trong một thời gian dài và cảm thấy rất có lỗi với cô. Không lâu sau đó, Cố Thiên Tuấn có chút thành đạt trong sự nghiệp đã nhanh chóng ly dị An Nhiên, sau đó đuổi An Nhiên ra khỏi thành phố H. Chu Mộng Chỉ liền được như ý nguyện, trở thành phu nhân Cố dưới một người mà trên triệu người. Song, điều làm cô ta không thể ngờ được chính là, cô có được tất cả mọi thứ, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không bao giờ mang thai được nữa! Vì vậy, Cố Thiên Tuấn đã cố tình nhờ Trì Cảnh Dật đến chữa bệnh cho cô. Dĩ nhiên, Trì Cảnh Dật biết việc Chu Mộng Chỉ đã sảy thai hai lần. Song, với tư cách là bạn của Cố Thiên Tuấn, Trì Cảnh Dật cũng biết rằng Chu Mộng Chỉ sảy thai là vì Cố Thiên Tuấn, nên anh cũng không nghi ngờ gì. Là anh em tốt của Cố Thiên Tuấn, Trì Cảnh Dật không thể nói thẳng với Cố Thiên Tuấn về việc sảy thai của Chu Mộng Chỉ. Vậy nên, đành phải nói lấp liếm rằng Chu Mộng Chỉ không thể mang thai là vì sức khỏe yếu, nhiều bệnh, cộng thêm việc phá thai hai lần, nên phải điều dưỡng cơ thể, khỏe mạnh là phước đức. Và bí mật của Chu Mộng Chỉ, dưới sự kiêng kỵ giữa anh em “không thể nói rõ”, cứ như thế tiếp tục được giữ kín. Trên thực tế, Chu Mộng Chỉ luôn biết rằng, mặc dù ngoài miệng Cố Thiên Tuấn không nói ra, nhưng cô ta có thể cảm nhận được Cố Thiên Tuấn luôn muốn có một đứa con. Vì để mang thai con của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ cũng đã cố gắng rất nhiều. Thuốc bắc, thuốc tây, thậm chí châm cứu, thuốc bí truyền, cô đều thử hết, nhưng bụng cô vẫn không có tin gì. Bây giờ, cuối cùng Cố Thiên Tuấn đã không chịu được nữa. Anh ấy muốn dừng việc tặng nhà cho trường mẫu giáo, để ám chỉ với mình rằng anh ấy muốn có một đứa con! Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng: Nếu cô không thể mang thai, liệu anh có cần cô nữa không? Đến lúc đó, cô sẽ không còn gì nữa! Chu Mộng Chỉ không biết làm gì, lo sợ thấp thỏm, bỗng cầm lấy ly rượu vang trên bàn một cách vô thức rồi uống cạn một ly lớn. “Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh này giờ luôn quan sát, nhìn thấy Chu Mộng Chỉ uống cạn hết ly rượu liền đứng phắt dậy với vẻ lo lắng. “Dạ dày em không khỏe, đừng uống nhiều rượu quá.” Tuy nhiên, Chu Hán Khanh vội nhận ra phản ứng của mình quá mãnh liệt, gần như không dừng lại, anh ta lại thêm một câu: “Em như thế này, Thiên Tuấn sẽ lo lắng đấy!” Chu Hán Khanh nói rồi quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn. Cố Thiên Tuấn đã không còn thấy lạ trước những cử chỉ quan tâm mà Chu Hán Khanh dành cho Chu Mộng Chỉ. Đôi khi, anh còn cảm thấy may mắn vì có được người anh họ như Chu Hán Khanh, người có thể thay mình chăm sóc cho Chu Mộng Chỉ. Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ, với tay cầm lấy ly rượu

trong tay cô: “Anh họ nói đúng đấy, đừng uống nhiều rượu quá, em lo ăn đi.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền gấp thức ăn và để vào bát cho Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ à, ngoan nào.” Thấy Cố Thiên Tuấn vẫn quan tâm đến mình, Chu Mộng Chỉ mới yên tâm được một chút. Mặc dù trong lòng cô ta vừa buồn vừa giận, nhưng bên ngoài vẫn ngoan ngoãn gật đầu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Song, người không thường xuyên đi ăn cùng với Chu Hán Khanh là Lâm Kính Trạch lại cảm thấy hơi lạ. Anh luôn cảm thấy người anh họ này của chị ba, dường như quan tâm đến chị ba quá mức, quan tâm đến mức vượt qua hẳn trạng thái bình thường. “Anh họ của chị ba tốt với chị ba thật đấy! Người anh ruột như tôi, cũng không thương Hiểu Hiểu được như anh họ của chị ba đối với chị ba!” Lâm Kính Trạch cười ha hả, dường như có ám chỉ gì đó, lại giống như đang nói đùa. “Tôi lớn lên cùng Mộng Chỉ, bố mẹ em ấy mất sớm, nên mới thương em ấy nhiều một chút.” Chu Hán Khanh dùng câu bố mẹ mất sớm của Chu Mộng Chỉ để trả lời đối phó với Lâm Kính Trạch: Mộng Chỉ đáng thương, tôi là người thân của Mộng Chỉ nên mới yêu thương cô ấy nhiều hơn một chút. Nhưng còn Lâm Kính Trạch cậu, không biết gì đã ăn nói lung tung, còn buộc tôi đề cập đến chủ đề đau buồn này, đó là biểu hiện bất lịch sự! Quả thật, Lâm Hiểu Hiểu nghe thấy lời Chu Hán Khanh nói liền lập tức liếc nhìn anh trai mình bằng ánh mắt ghét bỏ, ánh mắt đó giống như đang nói: Anh không thương em thì thôi, việc gì không cho người khác thương em mình? Còn nhắc lại chuyện buồn của chị ba, tội này quá lớn rồi đấy! Tất nhiên Lâm Kính Trạch hiểu ý trong lời nói của Chu Hán Khanh, anh nhìn vào Chu Mộng Chỉ với vẻ áy náy: “Xin lỗi nhé, chị ba, em không cố tình nhắc đến chuyện đó.” “Không có gì đâu.” Chu Mộng Chỉ mỉm cười miễn cưỡng. Cô ta đâu quan tâm đến những điều này, cô ước gì người bố sống tạm bợ dưới quê biển mất càng sớm càng tốt nữa kia! Vừa nãy, việc Cố Thiên Tuấn muốn tặng tòa nhà cho trường mẫu giáo đã không còn khiến Chu Mộng Chỉ suy nghĩ nữa. Sau khi cười với Lâm Kính Trạch, cô lại rơi vào trong hoảng hốt: Cô không sinh được con, Cố Thiên Tuấn sẽ oán hận cô! Vì vậy, cô cần có một đứa con! Phải có một đứa con! Chu Hán Khanh ngồi ở bên cạnh vẫn lặng lẽ quan sát Chu Mộng Chỉ đang hoang mang lo sợ, biết rằng tâm trạng cô sắp bùng nổ.

126. Chương 126

Để tránh Chu Mộng Chỉ lại làm ra chuyện điên khùng gì đó, Chu Hán Khanh suy nghĩ một lúc bèn nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, tôi thấy sắc mặt Mộng Chỉ không được tốt lắm, hay là bây giờ đưa Mộng Chỉ về đi? Còn về chuyện xây tòa nhà cho trường mẫu giáo, chiều mai tôi sẽ xử lý rồi giao tài liệu cho cậu.” “Được.” Cố Thiên Tuấn cũng đang vì chuyện của An Diễm và An An mà nuốt không trôi cơm, anh buông đũa xuống, nhìn Chu Mộng Chỉ đang ngồi cạnh mình hỏi: “Mộng Chỉ, em ăn xong chưa?” “Vâng.” Chu Mộng Chỉ khẽ gật đầu, trong lòng bắt đầu khó chịu. “Kính Trạch, Hiểu Hiểu, hai người chắc là chưa ăn no, nên cứ ngồi đây dùng bữa tiếp đi nhé.” Cố Thiên Tuấn đứng dậy nói với hai người họ, “Hóa đơn tôi đã bảo Hán Khanh thanh toán rồi. Mộng Chỉ không khỏe, tôi đưa cô ấy về trước.” Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch đưa mắt nhìn nhau, dù sao việc chị ba do sức khỏe không tốt mà về trước không phải chỉ mới xảy ra một hai lần, lần này ăn cơm lại cũng không phải là dịp quan trọng đặc biệt gì, chẳng qua chỉ là bạn bè gặp nhau vậy thôi. Thế nên Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu cũng không khách sáo, họ đứng dậy gật đầu nói với Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ: “Vâng, tạm biệt anh chị ba, tạm biệt anh Chu!” “Chị ba nhớ chú ý sức khỏe, khi nào chị khỏe hơn em sẽ lại đến thăm chị!” Thế là Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch cùng tiễn Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh ra về. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai anh em họ, Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu nhìn nhau, không biết nói gì. “Ồi...” Lâm Hiểu Hiểu cầm tấm thiệp mời mà Chu Mộng Chỉ vừa đưa cho cô lên xem, nhìn bức ảnh Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn đang cười rạng rỡ mà thở dài náo nức. “Em còn bé mà suốt ngày cứ than vãn thở dài, sắp thành bà cụ non rồi đấy!” Lâm Kính Trạch cầm cây dưa gỗ vào đầu Lâm Hiểu Hiểu Hiểu nói, “Ăn cơm đi!” “Hết muốn ăn rồi!” Lâm Hiểu Hiểu vừa xoa đầu vừa rầu rĩ nói, “Sợ em sao mà khổ thế này? Tại sao cứ luôn không có được thứ mình muốn chứ?” “Hiểu Hiểu, có nhiều việc không phải cứ em muốn là sẽ thực hiện được đâu, cũng không phải việc gì em dốc hết sức ra làm cũng nhận được hồi đáp. Cũng giống như việc Tô Thanh Dương với An Diễm, rồi việc của em với Tô Thanh Dương.” Lâm Kính Trạch trầm ngâm giảng giải một lúc, sau đó chốt lại, “Vậy cho nên, người là sắt cơm là thép, không ăn cơm là sẽ đói bụng, mau ăn đi.” “Anh nói đi đường nào thế hả?” Lâm Hiểu Hiểu khó chịu trừng mắt với Lâm Kính Trạch, “Râu ông nọ cắm cằm

bà kia!” “Chep, anh mặt nào cũng tốt, chỉ là không thể làm được một người truyền cảm hứng, mấy người truyền cảm hứng nói chuyện cao siêu quá, anh không học được!” Lâm Kính Trạch thở dài một cách tự luyến rồi nói, “Vẫn nên ăn cơm thì hơn.” Lâm Hiểu Hiểu lại lừ mắt với anh trai mình rồi nghiêm túc nhìn Lâm Kính Trạch hỏi: “Anh, anh nói thật đi, em có nên tiếp tục làm bạn với An Điềm không?” “Có chứ! Tại sao lại không?” Lâm Kính Trạch đưa ra một câu trả lời chắc nịch. “Nhưng em làm bạn với An Điềm thì không phải là tự chuốc khổ vào mình rồi sao? “Nhưng An Điềm cũng chẳng làm gì sai cả, là do Tô Thanh Dương thích cô ấy mà không thích em thôi!” Lâm Kính Trạch uống một ngụm nước rồi nói thẳng thừng ra sự thật này. “Không phải chứ! Anh, anh không thể nói một câu an ủi người ta được sao?” Tuy Lâm Hiểu Hiểu biết đây đúng là sự thật, nhưng việc Lâm Kính Trạch nói thẳng ra thế này vẫn làm cô thấy không chịu nổi! “Anh làm thế là muốn rèn luyện em đấy!” Lâm Kính Trạch trịnh trọng nói, “Em tưởng bốn bề đều là mẹ chúng ta sao? Mọi người đều phải nhường nhịn em, dỗ dành em sao? Em nhất định phải tập làm quen với sự trắc trở! Làm bạn với An Điềm chính là một sự rèn luyện dành cho em đấy!” “Bỏ đi bỏ đi, không nói nữa, anh cứ để yên cho em suy nghĩ!” Lâm Hiểu Hiểu chấp tay chìm vào suy tư... Lâm Kính Trạch cũng nhún vai, mặc cho Lâm Hiểu Hiểu đi suy ngẫm sự đời, còn anh thì chỉ cần lo việc ăn cơm thôi. * Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn được Chu Hán Khanh chở về biệt thự. Chu Hán Khanh sau khi chào tạm biệt thì mau chóng trở về phòng lo chuẩn bị việc tặng tòa nhà. Còn Chu Mộng Chỉ thì kéo Cố Thiên Tuấn vào phòng ngủ, đáng vẻ không hề vui chút nào. “Mộng Chỉ, có phải em có chuyện gì muốn nói không?” Cố Thiên Tuấn ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, anh cũng biết Mộng Chỉ sẽ dễ đau lòng vì hành động này của anh. Hôm nay khi anh nhắc đến việc tặng tòa nhà, Chu Mộng Chỉ không thể nào không để ý đến, cho dù anh đã nói là mình có hứng thú với giáo dục thì cũng chưa chắc có thể dẹp bỏ đi sự nghi ngờ của Chu Mộng Chỉ. “Thiên Tuấn, có phải anh chán em rồi không?” Chu Mộng Chỉ chu môi, đôi mắt anh đào xinh đẹp lúc này rơm rớm nước mắt. “Sao em lại nghĩ như thế?” Cố Thiên Tuấn dịu dàng ôm lấy khuôn mặt Chu Mộng Chỉ, “Anh sao có thể chán em? Em là người quý giá nhất trong cuộc đời anh mà.” Cố Thiên Tuấn bắt lực thở dài, việc tặng tòa nhà chẳng qua chỉ là viện cớ để điều tra thân phận của đứa bé kia mà thôi. Anh biết Chu Mộng Chỉ vốn đa nghi nhạy cảm, thế nên việc anh nghi ngờ đứa bé con của An Điềm chính là con của anh, tốt nhất là không nên cho Mộng Chỉ biết. “Thiên Tuấn, anh thật sự rất thích trẻ con sao?” Chu Mộng Chỉ cúi đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống bàn tay, “Có phải anh chán ghét em vì em không thể sinh con không?” “Mộng Chỉ, em đừng nghĩ như vậy được không?” Cố Thiên Tuấn càng ôm chặt Chu Mộng Chỉ vào lòng, “Việc có con không cần vội, chúng ta cứ từ từ cũng được. Còn về chuyện tặng tòa nhà thì thật ra anh chỉ muốn chuẩn bị cho con chúng ta sau này, dù sao thì đứa bé cũng là minh chứng cho tình yêu của chúng ta, thế nên anh muốn cho nó những gì tốt nhất.” “Thật không?” Chu Mộng Chỉ có hơi không tin mà nhìn Cố Thiên Tuấn. “Đương nhiên là thật rồi.” Cố Thiên Tuấn vì không muốn Chu Mộng Chỉ nghĩ nhiều nên trả lời khá nghiêm túc. Chu Mộng Chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Cố Thiên Tuấn một lúc lâu, nhận thấy tình cảm anh dành cho mình vẫn không hề giảm đi thì mới yên tâm đôi chút. Chỉ có điều, việc cần phải sinh một đứa con cho Cố Thiên Tuấn lại một lần nữa trở thành một mối trăn trở lớn của Chu Mộng Chỉ. “Thiên Tuấn, bây giờ chúng ta thử đi có được không? Biết đâu sau đêm nay, chúng ta sẽ có một đứa con thì sao?” Chu Mộng Chỉ ôm lấy cổ Cố Thiên Tuấn rồi chủ động ngồi lên đùi anh. Cố Thiên Tuấn thấy đáng vẻ chủ động này của Chu Mộng Chỉ thì liền mỉm cười, nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại không cảm thấy quá phấn khích. “Có được không anh?” Chu Mộng Chỉ ngồi trong lòng Cố Thiên Tuấn nũng nịu rồi bắt đầu đưa tay cởi cúc áo của anh ra. “Mộng Chỉ...” Cố Thiên Tuấn bất giác giữ bàn tay không an phận của Chu Mộng Chỉ lại, hiện giờ anh thật sự không cảm thấy có chút hứng thú nào. Từ sau khi gặp An Điềm rồi trong cơn kích động mà xảy ra quan hệ với cô, Cố Thiên Tuấn không thể nào làm chuyện đó với Chu Mộng Chỉ được nữa. Ban đầu, anh là vì nghĩ đến sức khỏe yếu ớt của Chu Mộng Chỉ nên mới cố kìm nén. Nhưng sau đó, sau lần kìm nén quá lâu mà bộc phát rồi xảy ra quan hệ với An Điềm, anh cảm thấy áy náy nên không biết làm sao đối diện với Chu Mộng Chỉ. Bây giờ, Mộng Chỉ đã chủ động, nhưng Cố Thiên Tuấn lại không hiểu tại sao mình lại không hề có chút hứng thú nào với cô. “Thiên Tuấn, anh sao thế?” Chu Mộng Chỉ thấy hơi uất ức, cô đưa tay mơn trớn cơ thể anh rồi lần dần xuống thắt lưng, “Thiên Tuấn, anh không yêu em nữa sao? Anh không muốn có con với em nữa sao?”

127. Chương 127

Thấy khuôn mặt đáng thương của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn trong lòng lại càng cảm thấy đau xót và áy náy, nhưng anh vẫn không thể nào làm chuyện đó với Chu Mộng Chỉ được. Trong sự bất lực, Cố Thiên Tuấn lại một lần nữa ngăn bàn tay của Chu Mộng Chỉ lúc này đã lần vào trong nội y của anh rồi khẽ nói: “Mộng Chỉ, em đã từng bảo với anh là sau khi uống rượu xong không nên ‘vận động’ mà, nếu có thai trong trạng thái như vậy sẽ làm tăng khả năng bị ốm của đứa bé. Tối nay hai ta đều đã uống rượu, lại cộng thêm việc anh hai đã từng bảo anh phải cố gắng kiềm chế bản thân, đợi em tịnh dưỡng đến khi đạt trạng thái sức khỏe tốt nhất đã.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây thì khẽ hôn lên trán Chu Mộng Chỉ: “Thế nên cho dù anh rất muốn, nhưng chúng ta cũng vẫn nên đi nghỉ sớm đi.” Chu Mộng Chỉ thất thần nhìn Cố Thiên Tuấn, cũng phải, vì muốn cho Cố Thiên Tuấn đứa con khỏe mạnh nhất, Chu Mộng Chỉ đã xem rất nhiều sách, tham khảo ý kiến của rất nhiều bác sĩ, đương nhiên câu nói “khi uống rượu xong không nên vận động” này chính cô là người đã nói với Cố Thiên Tuấn. Tất cả những điều anh vừa nói đều đúng cả, chỉ là hôm nay cô đã chủ động như vậy mà anh lại từ chối cô, thế thì cô sao có thể không thất thần? “Mộng Chỉ, hôm nay em cũng đã mệt cả ngày rồi, mau đi tắm đi, anh sẽ sấy tóc cho em.” Cố Thiên Tuấn vì không muốn Chu Mộng Chỉ nghỉ ngơi quá nhiều nên vừa dùng lí do chính đáng từ chối cô lại vừa vẫn kịp thời thể hiện là mình thương yêu cô rất nhiều. Quả nhiên, Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì gương mặt liền nở nụ cười, Thiên Tuấn vẫn cứ yêu thương mình như trước, tuy từ chối sự chủ động của mình nhưng đó cũng là vì nghĩ cho sức khỏe của mình và đứa con sau này của hai người thôi! Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ liền vui vẻ gật đầu: “Được rồi, vậy em đi tắm đây.” Thấy Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng không còn nghỉ ngơi nhiều nữa mà còn vui vẻ đi tắm, Cố Thiên Tuấn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, anh ngồi xuống giường, lại nhớ đến gương mặt xinh xắn của An An... * Ngày hôm sau, tại văn phòng tổng tài tập đoàn Cố Thị... “Thiên Tuấn, cậu gọi tôi đến là có việc gì? Chiều nay tôi còn có hai cuộc phẫu thuật cần phải làm, cậu nói mau đi.” Trì Cảnh Dật ngồi trên ghế sofa trong phòng, nhấp một ngụm soda mà Cố Thiên Tuấn đã mời anh. “Anh hai, em có việc muốn xin ý kiến anh một chút.” Cố Thiên Tuấn ngồi trước mặt Trì Cảnh Dật, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. “Lại là chuyện của cậu và vợ cậu à?” Trì Cảnh Dật lắc đầu, tự hỏi tự trả lời, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, trước tiên phải tịnh dưỡng thật tốt, sau đó thì phải xem duyên phận, cuối cùng là tính đến nhân phẩm...” “Không phải là chuyện đó!” Cố Thiên Tuấn lập tức ngắt lời Trì Cảnh Dật, “Em muốn hỏi một chút, giám định quan hệ cha con làm như thế nào?” “Giám định cha con?” Trì Cảnh Dật cau mày, “Cậu không có con, việc gì phải làm giám định cha con?” “Có thể sau khi làm giám định cha con xong thì em sẽ có thêm một đứa con trai đã được bốn tuổi.” Cố Thiên Tuấn chấp tay chống cằm, trên khuôn mặt đẹp trai không giấu nổi nụ cười. “Có con trai? Còn bốn tuổi nữa?” Trì Cảnh Dật khẽ cười, “Thiên Tuấn, tôi cảm thấy cậu mua hết đất đai ở trung tâm thành phố chúng ta rồi xây một công viên để tản bộ nghe còn thực tế hơn đây.” “Không phải là con của em và Mộng Chỉ.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu giải thích. “Không phải con của vợ chồng cậu sao?” Trì Cảnh Dật khựng một chút rồi hỏi, “Thế thì là con của cậu với ai?” “...” Cố Thiên Tuấn không trả lời, chỉ nhìn Trì Cảnh Dật đầy ẩn ý. Trì Cảnh Dật trông vẻ mặt Cố Thiên Tuấn rất nghiêm túc, nhận thấy anh không phải đang nói đùa, nhưng Thiên Tuấn sao đột nhiên lại có một đứa con bốn tuổi chứ? Thiên Tuấn bình thường giữ mình rất trong sạch, ngoài Chu Mộng Chỉ ra thì không hề tiếp xúc với người phụ nữ nào khác. Nếu nói người thật sự có khả năng xảy ra quan hệ với Cố Thiên Tuấn thì chỉ có người vợ cũ An Diễm từng kết hôn với Thiên Tuấn bốn năm trước mà thôi... Nghĩ đến đây, Trì Cảnh Dật lập tức giật mình: Bốn tuổi? An Diễm? “Không lẽ việc này có liên quan đến An Diễm sao?” Trì Cảnh Dật kích động đến mức suýt đứng dậy. Cố Thiên Tuấn không tin được mà nhìn Trì Cảnh Dật, nhưng không nói gì cả. Còn Trì Cảnh Dật nhìn thấy vẻ mặt “có thể khẳng định” ấy của Cố Thiên Tuấn thì lập tức không còn bình tĩnh được nữa, anh lắc đầu nói: “Thiên Tuấn, cậu phải biết là cậu không phải đang viết tiểu thuyết ngôn tình tổng tài cầu huyết, tác giả thiếu năng đến mức sắp xếp cho nam nữ chính chỉ cần lên giường với nhau một lần thôi là đã có con rồi. Về góc độ y học thì việc một nửa gen của cậu muốn kết hợp với một nửa gen của An Diễm rồi biến thành một sinh linh là một việc phải trải qua rất nhiều gian khó, hoàn toàn không đơn giản như vậy đâu!” Nghe lời giải thích đầy chuyên nghiệp của Trì Cảnh Dật, Cố Thiên Tuấn bèn suy nghĩ một chút. Rồi anh nhìn Trì Cảnh Dật, nói một cách rất nghiêm túc: “Có lẽ là vì... năng lực của em tương đối mạnh, cho nên chỉ cần một lần là trúng.” “...” Trì Cảnh Dật cảm thấy cạn lời, bởi cho dù tình trạng sức khỏe của An Diễm có đang vào giai đoạn mang thai tốt nhất, năng lực của Cố Thiên Tuấn có mạnh đi nữa thì chuyện này cũng quá là trùng hợp! Còn nữa, nếu năng lực của Cố Thiên Tuấn tốt như thế thì tại sao đã kết hôn với Chu Mộng Chỉ bốn năm rồi mà vẫn chưa có con? Thế thì không lẽ sức khỏe của Chu Mộng Chỉ tệ đến thế sao? Hay là do hai người đã tạo

quá nhiều nghiệt rồi? Cố Thiên Tuấn không muốn tranh luận với một người đàn ông như Trì Cảnh Dật về vấn đề “năng lực của mình rốt cuộc có mạnh hay không”, thế nên anh bèn chuyển chủ đề: “Được rồi anh hai, anh đừng có kinh ngạc nữa. Chúng ta nói tiếp xem, nếu làm giám định cha con thì sẽ làm thế nào.” Trì Cảnh Dật hết cách, đành phải bắt đầu giải thích cho Cố Thiên Tuấn nghe: “Các tế bào máu, lông tóc, dịch mũi, nước bọt của con người đều có thể dùng để giám định. Hiện tại việc giám định cha con được chia thành giám định nhiễm sắc thể và giám định máu, nhưng người ta dùng nhiều nhất vẫn là giám định DNA. Một người có 23 cặp nhiễm sắc thể, một cặp gen nằm cùng vị trí trên nhiễm sắc thể được gọi là gen đồng vị, thường thì một sợi đến từ cha, một sợi đến từ mẹ. Nếu kiểm tra gen đồng vị thì một sợi giống người mẹ, sợi còn lại phải giống người cha, nếu không thì sẽ có nghi vấn.” “Vậy sau khi giám định, làm sao biết được hai người có quan hệ cha con không?” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc hỏi. “Lấy DNA để làm giám định cha con, chỉ cần kiểm tra khoảng mười mấy đến mấy chục DNA, nếu toàn bộ giống nhau hết thì có thể xác định quan hệ cha con, nếu có trên 3 vị trí không giống thì có thể loại trừ quan hệ cha con, nếu có 1 2 vị trí không giống thì có thể suy xét đến vấn đề đột biến gen, cần làm thêm một vài xét nghiệm nữa. Nếu làm giám định DNA để phủ định quan hệ cha con thì độ chính xác gần như đạt 100%, còn để khẳng định quan hệ cha con thì độ chính xác có thể đạt 99.99%.” Trì Cảnh Dật giải thích. “Vậy giám định cha con có thể tiến hành mà không cần người mẹ không?” Cố Thiên Tuấn cảm thấy An Diễm chắc chắn sẽ không ủng hộ việc giám định này, thế nên nếu việc này mà cần An Diễm tham gia thì chắc chắn là không ổn rồi.

128. Chương 128

“Có thể chứ.” Trì Cảnh Dật gật đầu, “Giám định cha con thì cho dù không có người mẹ cũng vẫn có thể làm được. Nếu không có người mẹ, DNA của đứa bé và người đàn ông được giám định lại không hợp thì có thể 100% loại trừ khả năng hai người là cha con. Còn nếu hợp thì có thể đưa ra kết luận 99% khả năng chính là cha con.” “Nhưng mà...” Trì Cảnh Dật nói thêm, “Nếu một cá nhân muốn đưa một đứa bé vị thành niên đi làm kiểm tra giám định thì nhất định phải mang theo giấy tờ tùy thân của đứa bé, đồng thời phải điền vào mẫu đơn xác nhận quyền được phép đưa đứa bé đi giám định và được pháp luật cho phép.” “An Diễm tuyệt đối sẽ không cho phép em làm vậy, cho nên em mới gọi anh đến đây anh hai.” Cố Thiên Tuấn biết cho dù mình không có giấy tờ thì vẫn có cách làm giám định cho An An được. Nhưng để bảo mật và đảm bảo kết quả chính xác thì chỉ có nhờ đến anh hai Trì Cảnh Dật, Cố Thiên Tuấn mới cảm thấy yên tâm. “Chuyện này tôi đương nhiên có thể giúp được cậu.” Trì Cảnh Dật nhún vai nói, nhưng anh cảm thấy tò mò nhất chính là việc Thiên Tuấn và An Diễm thật sự có một đứa con sao? “Chỉ cần lấy được mẫu tóc hoặc máu của đứa bé đó là được đúng không?” Cố Thiên Tuấn đứng dậy, bây giờ anh thật sự rất muốn đi tìm An An để làm giám định ngay. Vừa nghĩ đến việc mình có một đứa con thì một cảm giác kì diệu lập tức dâng tràn trong lòng Cố Thiên Tuấn, đây có lẽ chính là cảm giác lần đầu làm cha, chỉ là đã muộn mất bốn năm rồi, Cố Thiên Tuấn nghĩ. “Tôi nghĩ cậu nên làm xét nghiệm vòm họng.” Trì Cảnh Dật giải thích, “Có một cách xét nghiệm máu hay được dùng, được gọi là xét nghiệm vòm họng, do DNA tồn tại ở mọi tế bào cơ thể nên chỉ cần lấy mẫu nước bọt trong vòm họng cũng có thể đưa ra kết quả chính xác, không khác gì xét nghiệm máu cả. Cách lấy mẫu chính là dùng một miếng bông quét lấy nước bọt trong miệng đứa bé, như thế sẽ thu thập được DNA, cách kiểm tra này không cưỡng chế mà cũng không gây đau đớn, phù hợp với trẻ nhỏ. Tất nhiên, lấy mẫu ngay tại chỗ như thế thì kết quả không thể nào sai được.” “Nhưng cậu định trực tiếp đưa đứa bé đến bệnh viện rồi ép nó phải làm giám định sao?” Trì Cảnh Dật lắc đầu, nếu làm như thế thì không hay cho lắm. “Đương nhiên không thể như vậy...” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, trong lúc đang định giải thích thì cửa văn phòng chợt vang lên tiếng gõ. “Thời gian vừa đúng.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Trì Cảnh Dật rồi quay sang nói vọng ra cửa, “Vào đi.” Trì Cảnh Dật quay sang thì trông thấy tổng giám đốc marketing của công ty, cũng là anh họ của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh đang bước vào. Chu Hán Khanh cầm một tập hồ sơ chìa ra trước mặt Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, việc xây tòa nhà ở trường mẫu giáo đường XX, công ty chúng ta đã bàn với trường mẫu giáo rồi, bây giờ chỉ còn chờ cậu kí tên thôi là dự án sẽ bắt đầu.” “Tốt lắm.” Cố Thiên Tuấn hài lòng gật đầu, “Chiều nay tôi sẽ đến trường mẫu giáo đó xem thử, rồi sẽ giao việc cụ thể cho anh.” “Có cần tôi đưa đi không?” Chu Hán Khanh lúc nào cũng nhớ đến lời dặn của Chu Mộng Chỉ, đó là hễ Cố Thiên Tuấn đi đâu thì cũng phải theo sát. Bình thường, Cố Thiên Tuấn cũng chẳng

có việc gì phải giấu giếm, cứ làm việc theo lịch trình hàng ngày, có lúc thì bảo Cao Lỗ đưa đi, có lúc thì bảo Chu Hán Khanh đưa đi. Nhưng hôm nay, để tránh cho Chu Mộng Chỉ nghĩ lung tung, Cố Thiên Tuấn đành phải nói với Chu Hán Khanh: “Không cần đâu, tối nay anh về nhà chuẩn bị việc này đi, hôm nay anh đã làm việc rất nhanh nên tôi cho anh nghỉ phép nửa ngày, về biệt thự nghỉ ngơi, sẵn tiện chăm sóc Mộng Chỉ luôn nhé.” Ban đầu, Chu Hán Khanh vốn định từ chối việc Cố Thiên Tuấn cho anh nghỉ phép nửa ngày, nhưng vừa nghe đến Cố Thiên Tuấn bảo mình về chăm sóc Chu Mộng Chỉ thì Chu Hán Khanh lại không hề do dự mà gật đầu đồng ý ngay: “Cũng được.” “Ừ, về nghỉ đi.” Cố Thiên Tuấn vỗ vai Chu Hán Khanh rồi nhìn anh ta bước đi. “Anh chàng anh họ của vợ cậu đúng là rất trung thành với cậu, lại còn rất thương yêu Mộng Chỉ nữa chứ.” Trì Cảnh Dật không tiếp xúc nhiều với Chu Hán Khanh, nhưng anh cũng như Lâm Kính Trạch, cảm thấy có nghi vấn về mối quan hệ giữa Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ. “Cũng được lắm. Em và Mộng Chỉ với Hán Khanh đều quen nhau lúc học đại học, em cũng đánh giá cao anh ấy, anh ấy thật sự đã làm được rất nhiều việc cho công ty Cổ Thị.” Cố Thiên Tuấn nhìn theo hướng Chu Hán Khanh đã rời đi, nhẹ nhàng nói. “Sao lạ vậy?” Trì Cảnh Dật cau mày, “Nếu vợ cậu và Chu Hán Khanh này là anh em họ ngoại thì sao lại cùng họ Chu?” “Em nghe Mộng Chỉ nói bố của cô ấy là anh trai của mẹ Hán Khanh, trùng hợp là bố mẹ của Chu Hán Khanh đều mang họ Chu thôi! Hai người khác quan hệ huyết thống nhưng cùng họ với nhau kết hôn với nhau cũng đâu có gì lạ đúng không?” Cố Thiên Tuấn nhún vai đáp. Nghe Cố Thiên Tuấn nói thế, Trì Cảnh Dật cũng tự cười mình rồi gật đầu nói: “Cũng phải.” “Được rồi, giờ anh cùng em đến trường mẫu giáo gặp thẳng bé đó đi!” Cố Thiên Tuấn đứng dậy cùng Trì Cảnh Dật bước ra ngoài. Trong trường mẫu giáo đường XX... An An đang cùng chơi trò chơi với bạn bè và cô giáo thì đột nhiên trông thấy một vài người đàn ông ăn vận đồ vest chỉnh tề bước vào lớp học. Người đi đầu chính là hiệu trưởng trường mẫu giáo, người mà An An rất hiếm khi thấy mặt. Lúc trước, An Diễm vì muốn xin cho An An được vào trường mẫu giáo này mà đã cầu xin hiệu trưởng này rất nhiều lần, thậm chí còn phải đóng thêm rất nhiều tiền thủ tục thì mới được hiệu trưởng đồng ý cho phép An An học ở đây. Nhưng bây giờ ánh mắt hiệu trưởng nhìn An An đã hoàn toàn khác hẳn rồi, ông ta cũng không ngờ mình lại may mắn như vậy, đại gia giàu nhất thành phố H, cũng là tổng tài tập đoàn Cổ Thị có thể hô mưa gọi gió, Cố Thiên Tuấn, lại tự dưng muốn xây một tòa nhà cho trường mẫu giáo của ông ta! Chiều nay anh ấy còn đích thân đến trường nữa chứ. Sau khi trải qua thảo luận, hiệu trưởng còn biết được Cố Thiên Tuấn có ý muốn tiếp tục đầu tư cho trường này, mà điều kiện duy nhất chỉ là muốn được gặp An An! Tìm đâu ra vận may hiếm có này chứ? Hiệu trưởng sau khi nghe yêu cầu này thì lập tức vội vã chạy đến đây tìm An An. Cô giáo đang trông đám trẻ, nhìn thấy hiệu trưởng đến thì liền bước đến chỗ đám người ấy. An An đang chơi đồ chơi cũng không hiểu sao bất giác đặt đồ chơi trong tay xuống. Cậu ngẩng đầu lên, trông thấy hiệu trưởng đang nói gì đó với cô giáo, còn cô giáo thì gật đầu rồi bước đến chỗ cậu. “An An!” Cô giáo bước đến trước mặt An An, ngồi xổm xuống nói với cậu, “An An, có một chú muốn được gặp con, có được không?” “Cô ơi, nếu con nói không được thì có được không?” An An nhìn cô giáo, nhẹ nhàng hỏi ngược lại. Cô giáo không thể ngờ An An còn bé như vậy mà có thể hỏi ra câu này, cô ngăn người ra một lúc rồi lại kiên nhẫn hỏi, “An An, chú ấy đã tặng cho trường mẫu giáo chúng ta một tòa nhà rất cao, sau này con và các bạn sẽ có một chỗ để chơi, cho nên, con có thể đại diện các bạn gặp chú ấy để cảm ơn không?”

129. Chương 129

An An không trả lời, cậu cảm thấy thắc mắc, tại sao nhất định phải là mình thay mặt các bạn cảm ơn chú ấy chứ? “Nếu An An không nói gì nghĩa là con đã đồng ý nhận lấy nhiệm vụ vinh quang gian khó này rồi nhé!” Cô giáo lập tức chìa tay ra trước mặt An An, “Đi theo cô nào!” An An hết cách, đành phải nắm tay cô giáo bước về phía trước. Thế là An An dưới sự tháp tùng của cả đám người cùng bước đến trước một căn phòng. Hiệu trưởng bước vào phòng nói vài câu rồi lại bước ra, ngồi xổm xuống trước mặt An An cười rạng rỡ nói: “Bé An An vào đó phải thể hiện thật tốt nhé!” An An không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hiệu trưởng rồi bước vào trong. Việc này khiến hiệu trưởng thấy vô cùng sượng sùng, cô giáo thấy vậy liền lo lắng nói gọi với theo: “An An nhớ phải lúc nào cũng ngoan nhé.” Nghĩ đến việc cô giáo lúc nào cũng thương mình, An An đành miễn cưỡng gật đầu, “Con biết rồi.” Sau đó đẩy cửa bước vào trong. Còn Cố Thiên Tuấn và Trì Cảnh Dật thì đã ngồi trong phòng khách trường mẫu giáo chờ rất lâu rồi. Ngay khoảnh

khắc An An bước vào trong, Trì Cảnh Dật vốn đang đầy hoài nghi lập tức đứng bật dậy, trời ơi, thật sự là quá giống, đứa bé này ngoại trừ cái mũi chưa cao và lông mày chưa rậm ra thì các điểm còn lại hệt như được đúc ra từ Cố Thiên Tuấn! Cố Thiên Tuấn từ đầu đã biết ngay Trì Cảnh Dật sẽ có phản ứng này, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý, An An chắc chắn là con trai mình rồi! Cố Thiên Tuấn đứng dậy bước đến trước mặt An An rồi ngòm xồm xuống trước mặt cậu. “Chào chú.” An An chào rất lễ phép, thể nhưng vẻ mặt lại không chút cảm xúc. Ngay lúc vừa nhìn thấy Cố Thiên Tuấn thì An An đã nhớ lại ngay, một trong hai chú đứng trước mặt mình đây chính là người hôm qua đã khiến mẹ cực kì sợ hãi! Thế nên cậu rất không thích gặp cái chú này. “Chú sẽ xây cho trường mẫu giáo của con một tòa nhà, con có vui không?” Cố Thiên Tuấn thấy vẻ lãnh đạm của An An thì liền tò mò hỏi. “Người vui mừng là hiệu trưởng đấy ạ.” An An vẫn lạnh lùng nói, “Nhưng con nghĩ sau khi chú xây xong tòa nhà đó thì học phí của con sẽ lại tăng lên nữa!” “Phi...” Trì Cảnh Dật đứng bên cạnh nghe đoạn nói chuyện ấy của An An và Cố Thiên Tuấn thì không nhịn được cười, anh lắc đầu rồi nói với Cố Thiên Tuấn, “Thiên Tuấn, thằng bé này còn bé như thế mà đã có thể biết nhìn hiện tượng mà đánh giá bản chất giống hệt như cậu, lại còn biết tính toán như thế, tôi thấy không cần phải kiểm tra nữa đâu!” Cố Thiên Tuấn bị lời nói của An An làm cho câm nín, anh cứ tưởng An An sẽ vô cùng sùng bái mà nói lời cảm ơn anh chứ. “Nếu con thích thì chú cũng có thể tặng con một tòa nhà.” Cố Thiên Tuấn suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói với An An. “Mẹ con dạy không được tùy tiện nhận đồ của người lạ.” An An trả lời một cách không cảm xúc. “Chú không phải người lạ!” Cố Thiên Tuấn lắc đầu rồi trầm ngâm, anh không biết phải làm sao nói cho An An biết thân phận của anh, anh sợ An An nhất thời không chấp nhận được, thậm chí còn lo An An sẽ ghét anh! Phải một lúc lâu sau, Cố Thiên Tuấn mới ngập ngừng hỏi: “An An, con có biết bố con là ai không?” Bố ư? Gương mặt không cảm xúc của An An lúc này mới bắt đầu dao động, cậu đưa mắt quan sát một lượt gương mặt của Cố Thiên Tuấn, cuối cùng hỏi: “Mẹ con bảo là bố đã đi đến một nơi rất xa rồi, không bao giờ quay về nữa.” “Nhưng mẹ cũng bảo là đợi sau này, khi con lớn lên, nếu con muốn đi tìm bố thì mẹ sẽ nói cho con biết bố đang ở đâu.” An An nói lại tất cả những lời An Diễm đã bảo với mình cho Cố Thiên Tuấn nghe. “Thế nếu bố con quay lại thì con có muốn ở cùng với bố không?” Cố Thiên Tuấn nhìn An An đầy kì vọng, “Chỉ cần con đi với chú đến bệnh viện một chuyến thì bố con sẽ có thể trở về, bố còn có thể cho con tất cả những thứ mà con muốn, cho dù đó là gì đi nữa.” “Con không muốn.” An An trả lời một cách không do dự, “Con chưa bao giờ nghĩ sau này lớn lên sẽ đi tìm bố, bởi vì con có mẹ là đủ rồi.” “Là vì mẹ con hận bố con, nên con mới ghét bố con như thế sao?” Cố Thiên Tuấn cau mày, bốn năm trước anh đối xử với An Diễm như thế, cô chắc chắn là hận anh thấu xương, còn An An thì từ bé đã sống trong vòng tay của mẹ, thế nên lòng căm ghét của An An đối với anh chắc hẳn cũng rất sâu đậm. Nhưng điều làm Cố Thiên Tuấn bất ngờ chính là An An lại lắc đầu nói: “Mẹ con trước nay chưa bao giờ bảo con phải hận ai cả, mẹ luôn dạy con là đừng vì sai lầm của người khác mà tự trừng phạt mình, chỉ cần con có thể sống vui vẻ là được rồi.” Nghe câu nói ấy của An An, Cố Thiên Tuấn ngẩn người, An Diễm thật sự đã dạy An An như vậy sao? Nhưng mỗi lần gặp An Diễm thì cô hầu như mỗi phút mỗi giây đều tỏ rõ là rất căm hận anh mà! Giống như muốn anh phải xuống địa ngục thì cô mới vui vậy! Thế mà An Diễm lại dạy An An rằng không nên hận bất kì ai. An Diễm thật sự khiến anh càng lúc càng thấy bất ngờ! Nghe câu nói ấy của An An, ngay cả Trì Cảnh Dật đứng bên cạnh cũng xúc động. Chính anh cũng cảm thấy những việc Cố Thiên Tuấn làm với An Diễm bốn năm trước thật sự rất quá đáng, là người bình thường thì không ai có thể quên được, An Diễm có lẽ cũng không ngoại lệ, chỉ có điều cô không muốn thù hận ấy lại truyền xuống đến con cái của mình, không muốn An An phải sống trong vòng kim tỏa của thù hận, chỉ cần có thể lớn lên một cách vui vẻ là được rồi. An Diễm đúng là một người phụ nữ vừa thông minh vừa độ lượng, Trì Cảnh Dật thầm khen ngợi. Nhìn thấy đôi mắt trong veo của An An, Cố Thiên Tuấn bất giác cúi đầu, anh không biết phải nói gì với An An nữa, trước khi đến đây, anh đã chuẩn bị tinh thần để đưa An An đi làm giám định, sau đó cướp cậu khỏi tay An Diễm. Nhưng thấy tình cảm An An dành cho An Diễm và sự giáo dục tận tâm An Diễm dành cho An An, Cố Thiên Tuấn chợt cảm thấy mình quá độc ác, bây giờ nếu đưa An An đi thì đúng là không thể tha thứ được! An An thấy Cố Thiên Tuấn cứ mãi suy tư bèn bước lên một bước rồi cầu xin Cố Thiên Tuấn một cách chân thành: “Chú ơi, xin chú sau này đừng tìm con nữa được không?” “...” Cố Thiên Tuấn sượng trân nhìn An An, “An An, con... con rất ghét chú sao?” “Bởi vì mỗi lần mẹ con gặp chú thì đều rất sợ, con không muốn mẹ con buồn.” An An lắc đầu, thật ra, trong lòng cậu rất muốn làm thân với Cố Thiên Tuấn, bờ vai rộng và khí chất ngời ngời ấy khiến cậu rất muốn tiếp cận, bởi hình tượng người bố trong lòng cậu chính là đây. Nhưng người mà An An quan tâm nhất vẫn là mẹ mình, thế nên cho dù cậu có quý Cố Thiên Tuấn đến đâu đi nữa thì cũng không muốn đến gần anh nữa. Nhìn gương mặt bé xúu nhưng kiên định của An An, Cố Thiên Tuấn bất giác cúi gằm mặt, phải một lát sau anh mới gật đầu nói: “Được, chú hứa với

con.” “Cảm ơn chú.” An An nói xong chợt nắm bàn tay lại rồi đưa ra trước mặt Cố Thiên Tuấn. Cố Thiên Tuấn không hiểu An An làm vậy là có ý gì, thế nên cứ ngơ ngác nhìn cậu. “Là đàn ông, nói lời phải giữ lời.” An An vẫn cứ giữ nguyên nắm tay mà nhìn Cố Thiên Tuấn. Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng hiểu ý của An An, anh lắc đầu mỉm cười rồi cũng đưa nắm đấm ra cụng vào tay An An: “Chú nhất định sẽ giữ lời mà.”

130. Chương 130

“Thiên Tuấn, cậu không đưa An An đi bệnh viện nữa sao?” Trì Cảnh Dật đứng bên cạnh trông thấy thế liền kinh ngạc hỏi. Rõ ràng lúc Cố Thiên Tuấn đến đây đã tràn đầy kì vọng mà, sao bây giờ lại muốn bỏ cuộc rồi? Cố Thiên Tuấn nhìn An An rồi lắc đầu nói: “Không đi nữa, thật ra thế này thôi cũng được rồi.” Anh nói xong liền quay sang nhìn An An, “An An, con đá bóng với chú có được không?” Năm Cố Thiên Tuấn 7 tuổi thì mẹ anh đã qua đời, bố anh suốt ngày bận rộn công việc, lại không chịu nổi sự cô đơn, thế nên mẹ anh qua đời chưa được một năm, bố đã lấy về một người vợ mới, sau đó còn sinh thêm một đứa con trai là Cố Thiên Kỳ. Ước mơ lớn nhất của Cố Thiên Tuấn khi còn bé chính là có thể được chơi bóng đá với bố một lần, nhưng bố anh lúc nào cũng bận, đến mức không bao giờ có thời gian đá bóng với anh. Thế nên lúc ấy Cố Thiên Tuấn đã hạ quyết tâm, sau này khi anh có con rồi thì nhất định sẽ không lơ là con cái, sẽ cho con có một tuổi thơ thật vui vẻ! Cho dù công việc có bận rộn đến đâu cũng phải dành thời gian chơi với con. Nhưng bây giờ... Cố Thiên Tuấn ngắm nhìn gương mặt của An An, vừa thấy an ủ rũ vừa thấy luyến tiếc. Điều an ủ rũ chính là con trai anh vẫn lớn lên một cách vui vẻ khỏe mạnh, còn điều đáng tiếc là anh đã bỏ lỡ mất bốn năm tuổi thơ của An An, bây giờ lại tiếp tục bỏ lỡ nữa. Nghe thấy lời thỉnh cầu ấy của Cố Thiên Tuấn, An An có hơi do dự, cuối cùng gật đầu, xem như đây là thù lao mình trả công chú ấy đã nhận lời mình vậy, đá bóng một trận cũng không sao mà. “Được!” Cố Thiên Tuấn mừng rỡ, nụ cười của anh lúc này tươi hơn bao giờ hết, anh nắm lấy tay An An dắt cậu ra ngoài cửa. Bàn tay bé nhỏ của An An rất mềm mại, khiến Cố Thiên Tuấn không nỡ nắm mạnh, sinh linh bé nhỏ này một phần là do anh tạo nên, cho dù thế nào thì anh cũng phải cho cậu được trưởng thành một cách vui vẻ! Cố Thiên Tuấn nhìn An An, hạ quyết tâm như thế trong lòng. ** Trong bệnh viện tốt nhất lớn nhất thành phố H, bệnh nhân và thân nhân ra vào nườm nượp, các bác sĩ và y tá ai cũng bận rộn, cả bệnh viện ngập tràn mùi thuốc khử trùng, trong phòng bệnh chốc chốc lại vọng ra tiếng kêu la của bệnh nhân. Ôn Mỹ Lan đang ngồi ngủ gục trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện, ngực thở phập phồng một cách khó khăn. Ôn Minh ngồi bên trái Ôn Mỹ Lan, hai mắt chăm chú nhìn màn hình điện thoại, ngón tay thì liên tục bấm trả lời tin nhắn. Lý Tư Kỳ ngồi bên phải Ôn Mỹ Lan, ngóng về phía văn phòng bác sĩ. Lý Tư Kỳ phải khuyên nhủ rất nhiều thì Ôn Minh cuối cùng mới chịu đưa Ôn Mỹ Lan đi khám sức khỏe, bây giờ các mục kiểm tra đều đã làm xong, chỉ còn chờ kết luận cuối cùng của bác sĩ nữa thôi. Lý Tư Kỳ quay sang nhìn thân hình gầy guộc chỉ còn da bọc xương của Ôn Mỹ Lan, nỗi lo trong lòng càng ngày càng lớn, hi vọng mẹ chồng không làm sao, hi vọng mọi chuyện chỉ là do cô đã nghĩ quá nhiều. “Ai là người nhà của Ôn Mỹ Lan? Mau vào trong!” Một y tá bước ra từ phòng bác sĩ, hô to bằng vẻ mặt không cảm xúc. “Chúng tôi đây!” Lý Tư Kỳ vội vàng đứng dậy, đi đến bên cạnh Ôn Minh đẩy nhẹ vào vai anh ta, “Ôn Minh, đừng chơi điện thoại nữa, có kết quả kiểm tra của mẹ rồi kìa.” Ôn Minh lập tức cất điện thoại đi, ngẩng đầu lên thấy Lý Tư Kỳ có vẻ không phải đang quan tâm đến cái điện thoại của mình thì mới yên tâm. “Bác sĩ muốn nói chuyện với hai người, mau theo tôi vào trong.” Y tá lướt mắt nhìn Ôn Minh và Lý Tư Kỳ, nói bằng giọng phức tạp. “Em ở đây trông chừng mẹ, anh vào trong đi.” Lý Tư Kỳ sợ phải đối diện với kết quả nên tìm lí do ở lại. “Cũng được.” Ôn Minh gật đầu rồi theo y tá bước vào trong. Đúng lúc này thì điện thoại trong túi của Ôn Minh chợt vang lên, anh ta liền rút điện thoại ra, vừa nhìn vào màn hình thì khuôn mặt liền biến sắc. Do dự một lúc, Ôn Minh quay sang nói với Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, sắp anh gọi điện đến. Em vào với y tá trước đi, anh sẽ vào ngay.” Ôn Minh nói xong liền mau chóng bước vào nhà vệ sinh. “Ôn Minh! Ôn Minh!” Lý Tư Kỳ nhìn dáng vẻ chạy như bay của Ôn Minh, gọi mãi cũng không thèm đáp thì bực bội vô cùng. “Vậy mời cô mau đi theo tôi. Bác sĩ không có nhiều thời gian đâu.” Y tá quay sang nói với Lý Tư Kỳ. “Thôi được.” Lý Tư Kỳ thở dài, đành phải đi theo y tá. Thế là y tá dẫn Lý Tư Kỳ vào phòng bác sĩ. Trong văn phòng, bác sĩ nhìn Lý Tư Kỳ một lượt rồi mới hỏi: “Cho hỏi cô là gì của bệnh nhân?” “Bà ấy là mẹ chồng tôi.” Lý Tư Kỳ thấy vẻ nghiêm trọng của bác sĩ thì trong lòng càng không yên, lẽ nào kết quả kiểm tra thật sự như cô đã đoán

sao? “Vậy à?” Bác sĩ trầm ngâm một lúc rồi bắt đầu vào chuyện chính, “Cô à, tình hình của mẹ chồng cô không được lạc quan, từ biểu hiện lâm sàng của bệnh nhân cho thấy bà ấy bị phù ở mặt và cổ, hơi thở yếu ớt, ngực đau khó chịu, còn có tình trạng ho ra máu, sau khi kiểm tra phát hiện phổi của bệnh nhân có khối u, vài tế bào khối u đã bắt đầu lan sang các cơ quan tổ chức gần đó, có dấu hiệu di căn.” “Bác sĩ nói mấy từ chuyên ngành thế này, tôi nghe không hiểu gì cả, có thể nói thẳng kết quả ra cho chúng tôi biết không?” Lý Tư Kỳ nhấp nhòm không yên nhìn bác sĩ. Bác sĩ thở dài, cuối cùng nói, “Bệnh nhân đã mắc chứng ung thư đỉnh phổi, hay còn gọi là chứng Pancoast, hay gọi đơn giản là ung thư phổi, hơn nữa còn là giai đoạn gần cuối.” “...” Lý Tư Kỳ như chết lặng trên ghế, thần thờ nhìn bác sĩ, không biết nói gì. “Cô mau nói chuyện với bệnh nhân, cố gắng giữ cho bệnh nhân có tâm trạng ổn định.” Bác sĩ chỉ nói như thế mà không đưa ra phương án chữa trị gì cả. Ý nghĩa đằng sau câu nói ấy chính là: bệnh nhân đã không còn chữa được nữa rồi, thế nên hãy cố mà chăm sóc, để bệnh nhân ra đi một cách vui vẻ đi. Sau khi hiểu rõ ý nghĩa câu nói ấy rồi, Lý Tư Kỳ mới định thần lại, cô đứng bật dậy hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, chúng ta không thể nào từ bỏ việc cứu mẹ chồng tôi được! Xin hỏi có cách nào chữa trị hay không?” Bác sĩ cũng biết Lý Tư Kỳ vì quá muốn cứu người mà không muốn đối diện với hiện thực, chuyện này cũng là lẽ thường tình, thế nên chỉ thở dài nói: “Kỹ thuật chữa ung thư phổi của bệnh viện chúng tôi là tiên tiến nhất nước, bao gồm trị liệu phẫu thuật ngoại khoa, hóa trị, trị liệu trung y, trị liệu ion. Nhưng tình hình của mẹ chồng cô thì cho dù có dùng cách gì cũng không khả quan, ngược lại còn khiến bà phải đau đớn nhiều hơn.” Bác sĩ đã nói quá rõ ràng, khiến tia hi vọng cuối cùng của Lý Tư Kỳ cũng bị dập tắt, cô chớp mắt, không biết tiếp theo nên làm gì, tuy Ôn Mỹ Lan đối xử không tốt với cô, nhưng dù gì cũng vẫn là mẹ chồng cô, là người đã nuôi nấng chồng cô trưởng thành, Lý Tư Kỳ từng trải qua nỗi đau mất người thân, thế nên cô rất muốn cứu Ôn Mỹ Lan, để bà ấy có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa. Nhưng cô rốt cuộc phải làm sao đây? Lý Tư Kỳ không biết mình đã rời khỏi phòng bác sĩ như thế nào, cô đến trước mặt Ôn Mỹ Lan, khẽ lay bà dậy: “Mẹ, mẹ dậy đi.”

131. Chương 131

“Làm gì thế?” Ôn Mỹ Lan bực mình mở mắt ra, bà quay đầu lại nhìn xung quanh, giọng gắt gỏng nhìn Lý Tư Kỳ hỏi, “Con trai tôi đâu?”

“Ôn Minh đi nghe điện thoại, chưa quay lại.” Lý Tư Kỳ cúi đầu không dám nhìn vào mắt của Ôn Mỹ Lan.

“Hừ.” Ôn Mỹ Lan gật đầu, sau đó liếc nhìn Lý Tư Kỳ nói, “Kết quả kiểm tra của tôi có chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

Lý Tư Kỳ cắn chặt môi, cười miễn cưỡng: “Bác sĩ bảo không có gì đáng lo, nhưng cần phải nằm viện theo dõi.”

“Nếu không có gì thì về nhà thôi.” Ôn Mỹ Lan không vui nói, “Tiền con trai tôi kiếm được đâu có dễ, tôi không thể tùy tiện tiêu xài được.”

“Không sao đâu mẹ à, con còn có lương mà, mẹ cứ an tâm nằm viện nhé.” Lý Tư Kỳ khuyên bà.

“Tôi biết là cô có lương rồi. Nhưng tiền con trai tôi thì ở chỗ tôi, tiền của cô còn dùng cho gia đình, cũng không có dư dả gì!” Ôn Mỹ Lan bĩu môi, “Tôi nói không nằm là không nằm!”

“Mẹ...” Đang lúc Lý Tư Kỳ không biết làm sao thuyết phục Ôn Mỹ Lan thì Ôn Minh gọi điện xong quay lại. Anh đến trước mặt Lý Tư Kỳ, cười nói: “Tư Kỳ, bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ bảo không có gì đáng lo!” Lý Tư Kỳ nhìn qua Ôn Mỹ Lan một cái, sau đó kéo tay áo của Ôn Minh thì thầm, “Ôn Minh, anh qua đây một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có gì không thể nói ở đây luôn sao? Mẹ chúng ta thôi mà cũng đâu cần giấu giếm gì!” Ôn Minh cau mày.

“Anh làm em hơi khó chịu rồi đó!” Lý Tư Kỳ nhẹ nhàng nhắc nhở Ôn Minh, cô còn muốn chửi thề nữa, thật là, lẽ nào anh ta không nhận ra là mình có chuyện khác muốn nói sao?

Lúc này, Ôn Minh cũng đã nhìn thấy sự tức giận trên khuôn mặt Lý Tư Kỳ, nên cũng biết điều mà bước sang một bên.

Anh ta dìu Ôn Mỹ Lan ngồi xuống: “Mẹ, mẹ ngồi ở đây một chút, đột nhiên con nhớ ra có chuyện cần thương lượng với Tư Kỳ.”

Ôn Mỹ Lan nghi ngờ nhìn Ôn Minh một cái, vừa định nói thì ngừng lại: “Được rồi, mẹ ở đây đợi con, các con đi mau về mau.”

“Vâng.” Ôn Minh gật đầu, kéo Lý Tư Kỳ với sắc mặt kỳ lạ rời đi.

Ôn Minh kéo Lý Tư Kỳ vào góc khuất rồi hỏi: “Bà xã, vừa nãy em định nói gì vậy?”

“Ôn Minh, em muốn nói với anh một chuyện, nhưng anh phải chuẩn bị tâm lý đã!” Lý Tư Kỳ cắn chặt môi, sắc mặt rất khó coi.

“Sao thế?” Sắc mặt của Ôn Minh lập tức trở nên nghiêm túc, “Bà xã, em nói đi.”

“Mẹ chúng ta...”

“Mẹ làm sao? Không phải vừa nãy em bảo vẫn tốt sao?” Ôn Minh vội nắm chặt đôi tay của Lý Tư Kỳ hỏi.

“Thực ra, bác sĩ bảo mẹ chúng ta bị ung thư phổi thời kỳ giữa cuối rồi.” Lý Tư Kỳ buồn bã nhìn Ôn Minh nói.

“Cái gì?” Đôi tay Ôn Minh đang nắm lấy tay của Lý Tư Kỳ lại càng siết chặt thêm: Sao lại như vậy chứ?

Song, lúc Ôn Minh muốn hỏi tình trạng cụ thể thì bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có một cái bóng lướt qua.

Chính là lúc mà tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng thì đột nhiên nghe tiếng một bạt tai giáng xuống!

Chỉ nghe một tiếng “bốp”!

Lý Tư Kỳ cảm thấy quai hàm của mình nhức nhối vô cùng, cơ thể cũng bất giác loạng choạng ngã về sau, Lý Tư Kỳ ngẩng mặt lên, chỉ thấy vẻ mặt dữ tợn của Ôn Mỹ Lan đang lao về phía cô!

Lý Tư Kỳ không quan tâm sự đau đớn trên khuôn mặt mà cơ thể cô né qua một bên theo bản năng, chỉ nghe “phịch” một tiếng, Ôn Mỹ Lan ngã nhào xuống đất.

“Mẹ!” Ôn Minh vội đỡ Ôn Mỹ Lan đứng dậy, anh ngạc nhiên nhìn mẹ của mình hỏi, “Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Tuy nhiên Ôn Mỹ Lan không quan tâm đến Ôn Minh, mà trừng mắt nhìn Lý Tư Kỳ lớn tiếng chửi: “Hay cho cái thứ sao chổi như cô! Tôi còn tưởng cô lên la lên lút lút làm gì sau lưng tôi! Thì ra là trù ẻo tôi à! Nếu không phải tôi âm thầm đi theo sau, cái thứ dê tiện như cô sẽ còn nói những gì nữa!”

Ôn Mỹ Lan nói xong thì thở hổn hển, nhưng vẫn không dừng lại: “Còn nói tôi đây bị ung thư phổi thời kỳ giữa cuối, dòng họ nhà cô mới bị ung thư! Nói thật với cô nhé Lý Tư Kỳ, thực ra tôi không bị bệnh, chỉ là tôi giả bệnh để đối phó với cô thôi. Không ngờ là sau khi cô đến bệnh viện kiểm tra thì lại nói với con trai tôi là tôi bị ung thư! Cô trù ẻo mẹ chồng mình như vậy, cô chết đi!”

Lý Tư Kỳ che phần mặt đã bị Ôn Mỹ Lan đánh sưng lên, vành mắt ngấn lệ tủi thân, cô cắn chặt đôi môi để ngăn bản thân mở miệng cãi lại.

Người ta thường nói, người sắp chết thì thường nói lời tốt đẹp. Nhưng mẹ chồng cô, dường như là sắp tới địa ngục rồi cũng rất xấu xa!

Lý Tư Kỳ rất muốn nói lý với Ôn Mỹ Lan, cũng rất muốn hét lên nói thẳng vào bà, cô muốn trút hết nỗi bất bình trong những ngày này ra! Nhưng nhìn bộ dạng bệnh tật của Ôn Mỹ Lan thì cô đã kiềm chế lại.

Nhịn một chút vậy, coi như tất cả đều vì chồng mình! Những giọt nước mắt tủi thân của Lý Tư Kỳ bất giác rơi xuống, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

“Mẹ, mẹ làm gì thế?” Ôn Minh nhìn thấy Lý Tư Kỳ phải chịu uất ức nhiều như vậy cũng cảm thấy áy náy.

Nhưng, có thật là mẹ của anh đã bị ung thư phổi thời kỳ giữa cuối không? Sao có thể như thế chứ? Sức khỏe mẹ anh trước giờ đều rất tốt mà, chỉ là dạo gần đây hay ho thôi!

“Mẹ làm gì à? Mẹ thay con trị vợ con đấy! Hôm nay cô ta dám trù mẹ chết, ngày mai sẽ còn dám hại chết con rồi ngủ với người khác cho mà xem!” Ôn Mỹ Lan trợn mắt nhìn Ôn Minh nói với giọng chắc nịch, “Mẹ đã nói với con từ lâu rồi, đàn bà thì phải đánh, đánh cho thấm đòn rồi thì sau này cô ta sẽ không dám trả treo nữa! Nhưng con thì không dám, con nhìn xem bây giờ cô ta còn trù cả mẹ con chết đó! Mẹ...”

“Đây là bệnh viện, xin đừng làm ồn!”

Đang lúc tất cả mọi người đều dè bủ, đứng lại chỉ chỉ trỏ trỏ hai mẹ con Ôn Mỹ Lan và Ôn Minh thì một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên truyền đến tai của Lý Tư Kỳ.

Mọi người đều rất tò mò, nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một bóng người cao to đi qua, anh ta đeo gọng kính màu vàng, ánh mắt phía sau tròng kính toát lên ánh sáng sắc bén, khuôn mặt rất nét, đôi mắt hẹp và dài, mũi cao còn có đôi môi căng mọng mím chặt lại.

Một lúc, Lý Tư Kỳ ngẩn người ra, cô chớp chớp mắt: Người này trông rất quen, là vị bác sĩ trẻ năm xưa trị bệnh cho ông nội?

Trì Cảnh Dật không do dự đi đến trước mặt mọi người, anh vừa cùng Cố Thiên Tuấn còn có An An đi đá bóng về, cũng mới vừa khoác lên chiếc áo trắng thì đã nghe thấy tiếng ồn ào ở hành lang.

Khi đang đi về phía này, Trì Cảnh Dật nghe thấy lý luận “Đánh phụ nữ” lố bịch của Ôn Mỹ Lan.

Vốn dĩ mọi người đều vây quanh ba người Lý Tư Kỳ họ để xem vui, nhưng khi thấy chủ bệnh viện đến thì nhanh chóng chữa ra một đường đi để Trì Cảnh Dật đi qua.

Lúc này, Lý Tư Kỳ vẫn ngơ ngác nhìn Trì Cảnh Dật, không biết nên nói gì.

132. Chương 132

Tuy nhiên, Trì Cảnh Dật không hề nhận ra Lý Tư Kỳ, vì trong mắt Trì Cảnh Dật thì Lý Tư Kỳ năm xưa là một cô gái đầy lòng kiêu hãnh, sao có thể là người phụ nữ hốc hác và nhếch nhếch chịu đựng như vậy chứ?

“Cái gì? Tôi dạy con dâu cũng không được sao? Còn có pháp luật không vậy? Bệnh viện này là nhà các người mở sao!” Nhìn thấy bác sĩ đến, Ôn Mỹ Lan đã nhẹ giọng lại, những vẫn gân cổ lên kiêu “Tôi là người đàn bà đánh đá đấy làm gì được tôi nào?”

Trì Cảnh Dật nghe thấy lời của Ôn Mỹ Lan thì cười nhẹ nhàng và nói: “Bác nói đúng rồi, bệnh viện này là nhà chúng tôi mở đấy.”

Đột nhiên, xung quanh có âm thanh nhin cười vang lên, bà này đúng là không biết trời cao đất dày: Đây chính là Trì Cảnh Dật, chủ nhiệm Trì, đừng nói là bệnh viện này do nhà anh ấy mở, có bệnh viện nào ở thành phố H mà không phải nhà anh mở chứ? Dù là bệnh viện ở cả nước cũng có cổ phần của anh ta trong đó! Bà dám nói chuyện với chủ nhiệm Trì như vậy có phải là không muốn sống nữa không?!

Nghe Trì Cảnh Dật nói như vậy, Ôn Mỹ Lan bĩu môi nói: “Cho dù là nhà anh mở thì sao nào? Tôi đến khám bệnh ở đây, đối đãi bệnh nhân phải tử tế chứ!”

“Vậy cho hỏi, bà đến khám khoa thần kinh phải không?” Trì Cảnh Dật thường rất lười so đo với người khác, nhưng hôm nay tâm trạng anh khá tốt, đột nhiên hôm nay anh muốn trị những bệnh nhân hoặc người nhà không nói lý lẽ.

Gần đây không phải thường xảy ra những vụ ồn ào trong bệnh viện sao, anh cũng muốn xem thử, những người này quậy phá gì ở bệnh viện mình!

“Anh nói cái gì thế?” Ôn Minh phản ứng trước cả Ôn Mỹ Lan, rõ ràng là Trì Cảnh Dật này nói mẹ mình bị thần kinh rồi!

“Ồ.” Trì Cảnh Dật nói với tâm trạng rất tốt, “Nếu không phải đến khám khoa thần kinh thì khám khoa gì vậy?”

“Rõ ràng tôi không bệnh, nhưng đứa con dâu chết tiết này lại nói tôi bị ung thư phổi thời kỳ giữa cuối! Sức khỏe tôi trước giờ đều rất tốt, sao có thể bị ung thư phổi được chứ?” Ôn Mỹ Lan nói đến đây thì lại trừng mắt nhìn Lý Tư Kỳ đang cúi mặt xuống.

Trì Cảnh Dật lúc này mới nhìn sang Lý Tư Kỳ, anh không nhận ra Lý Tư Kỳ, mà chỉ chậm rãi bước đến chỗ Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ vội vàng lùi lại, cô không ngờ là, anh bác sĩ cao to đẹp trai năm xưa lại gặp mặt nhau trong tình huống thế này!

Trì Cảnh Dật đến trước mặt Lý Tư Kỳ, mặt lạnh lùng lấy tờ giấy xét nghiệm và hình ảnh CT trong tay cô, cau mày một lúc rồi thờ ơ nhìn Ôn Mỹ Lan nói: “Tế bào ung thư đã lan rộng, tấn công vào màng liên kết phủ tạng và đè lên các mô trên khoang ngực, tôi đoán bây giờ đã bắt đầu có hiện tượng ngực đau nhói, đau thất tĩnh mạch chi trên, phù nề, đau cánh tay và rối loạn vận động chi trên. Đồng thời, tôi thấy mí mắt bà rũ xuống, đồng tử thu hẹp, tròng mắt lồi vào... nên...”

Trì Cảnh Dật nói đến đây, cố tình dừng lại rồi nói: “Nên, con dâu bà nói bà bị ung thư phổi thời kỳ giữa cuối cũng là an ủi bà thôi, vì với các triệu chứng đó thì đã là ung thư phổi thời kỳ cuối rồi, bà nên cố gắng điều trị, để bớt đau khổ, hoặc về nhà...”

Đợi chết. Trong lòng Trì Cảnh Dật thờ ơ nói ra hai chữ cuối.

Tuy anh không thích người đàn bà ngang ngược lại xấc láo này, nhưng với vai trò là một bác sĩ anh vẫn không nói ra hai chữ đó.

Vì anh biết, khi bệnh nhân nghe hai từ này từ bác sĩ thì không khác gì bị phán án tử hình vậy, dù hy vọng còn đó nhưng cũng sẽ bị dập tắt.

Trì Cảnh Dật nhìn Ôn Mỹ Lan một hồi lâu, sau đó lại nhét lại các giấy tờ xét nghiệm và hình ảnh vào tay Lý Tư Kỳ rồi lạnh lùng quay đi.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Trì Cảnh Dật rời khỏi cho đến khi đi hẳn.

Chính vào lúc này đây, Ôn Mỹ Lan trước giờ không tin vào sự thật cuối cùng cũng đã bắt đầu hoang mang, bà ta run rẩy cả người, bỗng nhiên cảm thấy đau nhức toàn thân, thậm chí không đủ sức đứng vững nữa.

Mình sắp chết rồi sao? Mình thật sự sắp chết rồi sao? Khó khăn lắm mình mới nuôi lớn đứa con trai, khó khăn lắm mới tới tuổi hưởng phước, tại sao lại bị ung thư phổi thời kỳ cuối chứ? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Ôn Mỹ Lan sợ đến mềm nhũn ra, một tiếng phịch đã quỵ hẳn xuống đất.

“Mẹ, mẹ làm sao thế?” Ôn Minh vội khom lưng, anh định đỡ Ôn Mỹ Lan dậy.

“Con ơi, cứu mẹ!” Ôn Mỹ Lan run rẩy cả người, bà ta há miệng ra, vẻ mặt đầy sợ hãi, “Con ơi, mẹ không muốn chết, mẹ không muốn chết! Con phải cứu mẹ!”

“Mẹ, con nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu mẹ mà.” Ôn Minh nắm lấy tay của Ôn Mỹ Lan, suýt bật khóc, mẹ của anh sao lại bị ung thư chứ? Sao lại thế được?

“Tư Kỳ, Tư Kỳ đâu rồi?” Sau khi Ôn Mỹ Lan được Ôn Minh an ủi thì vội vã đến bên Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ cắn chặt môi, cô biết nỗi đau mất đi người thân, cũng biết sự lưu luyến của người sắp chết với cuộc đời này.

Nên, dù cô vừa bị Ôn Mỹ Lan giáng một bạt tai thì Lý Tư Kỳ vẫn đỡ lấy Ôn Mỹ Lan, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Mẹ”.

“Tư Kỳ, cứu mẹ, cứu mẹ có được không? Mẹ không muốn chết, vừa nãy mẹ sai rồi, là mẹ sai rồi! Mẹ không nên đánh con!” Ôn Mỹ Lan nước mắt nước mũi giàn giụa, hoàn toàn không còn bộ dạng hống hách lúc nãy.

“Mẹ, con và Ôn Minh dù có phải bán nhà bán cửa cũng sẽ cứu mẹ mà.” Lý Tư Kỳ nhìn Ôn Mỹ Lan nói chắc chắn.

“Không được đụng đến tiền của con trai mẹ để trị bệnh!” Ôn Mỹ Lan vừa nghe Lý Tư Kỳ sẽ bán nhà bán cửa thì lập tức hoang mang, bà ta dùng đôi bàn tay tiêu tụy nắm chặt cổ tay của Lý Tư Kỳ nói, “Con trai mẹ vất vả lắm mới kiếm được một ít tiền thôi, không được đụng đến! Tư Kỳ à, bố con không phải là giáo sư sao? Mẹ con cũng có một công ty nhỏ. Nhà con nhất định rất giàu có, mẹ nghe Ôn Minh nói, nhà con còn có vài căn nhà, có thể bán những căn nhà đó đi để trị bệnh cho mẹ không con?”

Lý Tư Kỳ nghe đến đây thì sững sờ: Mẹ chồng cô, sao lại có thể như thế? Mẹ chồng mình bị bệnh, cô là dâu thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để trị bệnh cho bà, bố mẹ cô đương nhiên cũng sẽ không đứng nhìn rồi.

Nhưng không đụng đến tiền của Ôn Minh mà lại nhắm vào tiền mà bố mẹ cô vất vả dùng hơn nửa đời người để kiếm về, điều này có nói thế nào cũng không ổn lắm.

“Tư Kỳ, con nói gì đi được không? Con đi vay tiền bố mẹ con cho mẹ đi trị bệnh đi! Mẹ quỳ xuống xin con đấy, mẹ lạy con đấy!” Ôn Mỹ Lan nói xong thì lập tức quỳ trước mặt Lý Tư Kỳ, đầu hướng về phía Lý Tư Kỳ liên tục dập xuống đất.

“Con...” Lý Tư Kỳ há hốc miệng, cuối cùng vẫn nói rằng, “Con và Ôn Minh đều sẽ đem hết tiền ra cho mẹ trị bệnh, nếu không đủ, con nhất định sẽ đi vay bố mẹ con.”

“Không được đụng đến tiền của con trai mẹ! Không được! Con đi vay tiền bố mẹ con cho mẹ trị bệnh trước được không?” Ôn Mỹ Lan nhìn Lý Tư Kỳ không phản ứng, bỗng chốc muốn khóc thét lên!

133. Chương 133

“Mẹ! Mẹ làm gì vậy?” Ôn Minh vội bước tới kéo Ôn Mỹ Lan đứng dậy, anh nhìn Lý Tư Kỳ với ánh mắt ghét bỏ, “Mẹ anh đã thành ra thế này rồi, em không thể thuận theo ý của mẹ sao?”

“Nhưng...” Lý Tư Kỳ nghiêng chặt răng, bố mẹ cô nuôi cô bao năm nay, ngoài dịp lễ tết về thăm nhà, tặng ít đồ thì cô chưa làm được gì cho họ cả.

Ôn Minh thì ngược lại, không những giao hết tiền kiếm được cho Ôn Mỹ Lan, còn thường xuyên dùng tiền lương của cô để trợ cấp cho bạn bè họ hàng của anh ta.

Hơn nữa, căn nhà cô và Ôn Minh là bố mẹ cô mua cho cô trước khi kết hôn, không những thế, bố mẹ Lý Tư Kỳ thỉnh thoảng còn đưa ít tiền cho Lý Tư Kỳ để cô sắm đồ, không muốn cô phải chịu thiệt thòi.

Lý Tư Kỳ lắc đầu, bố mẹ cô trước giờ đều chưa bao giờ được hưởng phúc từ mình và Ôn Minh, bây giờ còn phải vì mẹ chồng của mình mà bắt họ phải bán nhà sao? Sao cô có thể đối xử với bố mẹ mình như thế chứ?

“Anh cũng đâu có thực sự lấy tiền của bố mẹ cho mẹ anh trị bệnh, nhưng em hiểu chuyện một chút được không!” Ôn Minh nhìn Lý Tư Kỳ, giọng nói đã bộc lộ rõ sự tức giận, “Lý Tư Kỳ, anh không ngờ, em lại là người đàn bà như vậy!”

“Em...”

Lý Tư Kỳ vẫn chưa nói gì, Ôn Mỹ Lan đang chăm chăm nhìn Ôn Minh và Lý Tư Kỳ bỗng nhiên phụt một tiếng, nôn ra rất nhiều máu, bỗng chốc mà nhuộm đỏ cả sàn nhà!

“Mẹ!” Ôn Minh và Lý Tư Kỳ hoảng loạn hét lên một tiếng rồi vội đưa Ôn Mỹ Lan chạy đến phòng cấp cứu...

**

Trước cửa phòng làm việc của An Điềm, Lâm Hiểu Hiểu cầm thiệp mời trên tay, không biết có nên vào không.

Cách ngày gặp mặt An Điềm và Cố Thiên Tuấn đã qua ba ngày rồi.

Trong ba ngày này, Lâm Hiểu Hiểu đều né tránh An Điềm. Lòng cô rất rối, vốn dĩ không biết phải đối mặt thế nào với An Điềm.

Nhưng một tuần sau chính là kỷ niệm ngày cưới của anh ba và chị ba rồi, trong tay cô lại có thiệp mời của An Điềm, nên Lâm Hiểu Hiểu đang do dự, phải làm thế nào đưa thiệp mời cho An Điềm: Mặt lạnh như tiền đưa cô ấy sau đó quay lưng đi; hay là ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với An Điềm, tiếp tục làm bạn với cô đây?

Đang lúc Lâm Hiểu Hiểu còn đang do dự thì Tô Thanh Dương cầm tài liệu đi đến sau lưng Lâm Hiểu Hiểu.

“Hiểu Hiểu, sao cô lại đứng ở đây?” Tô Thanh Dương tay cầm một xấp tài liệu nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Hiểu Hiểu nghe thấy giọng nói của Tô Thanh Dương vội quay người lại: “Anh, anh Tô...”

“Chào cô.” Tô Thanh Dương gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, “Cô tìm An Điềm có việc à?”

Lâm Hiểu Hiểu vội gật đầu: “Đúng vậy, mấy ngày trước An Điềm vừa mang bộ váy mà cô ấy thiết kế cho chị ba, à, cũng chính là phu nhân chủ tịch của tập đoàn Cố Thị, đúng lúc đó em cũng đi theo đến đó. E cảm thấy, nếu An Điềm đã là nhà thiết kế bộ váy đó thì sẽ rất hy vọng nhìn thấy tác phẩm của mình được trưng bày trước công chúng, nên đã xin chị ba mời cả An Điềm tham gia buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới của chị ấy.”

Tô Thanh Dương nghe thấy Lâm Hiểu Hiểu có lòng với An Điềm như vậy thì liền mỉm cười nói: “Hiểu Hiểu, cô suy nghĩ chu đáo quá.”

Thực ra, Tô Thanh Dương cũng nhận được thiệp mời kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, nhưng anh lại không nghĩ đến điều này.

“Hi hi... Thực ra cũng không có gì.” Lâm Hiểu Hiểu gãi gãi đầu, lập tức quên hết những gì không vui những ngày trước.

“Vậy cô vào nhanh đi. Đợi khi nào cô rảnh rồi, chúng ta lại nói tiếp chuyện của chúng ta.” Tô Thanh Dương gật đầu tỏ ý Lâm Hiểu Hiểu có thể vào trong rồi.

“Chuyện của chúng ta?” Lâm Hiểu Hiểu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi, “Chúng ta có chuyện gì nhỉ? Anh Tô à chuyện thiệp mời không vội đâu, anh nói... chuyện của chúng ta trước đi.”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong, bản thân cảm thấy ngượng ngùng cúi đầu xuống.

“Nếu vậy thì tôi nói chuyện của chúng ta trước cũng được.” Tô Thanh Dương dừng lại một chút rồi đưa xấp tài liệu trong tay cho Lâm Hiểu Hiểu, “Cô còn nhớ tháng sau cô và Lý An Ni sẽ cùng chụp ảnh quảng cáo và quay MV không?”

“Nhớ chứ!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, cô còn nhớ vì chuyện của An Điềm mà cô và Lý An Ni trở mặt với nhau nữa! Ôi, bạn như cô đây quá tuyệt vời rồi còn gì!

“Hai tuần sau, cô và Lý An Ni phải bấm máy quay phim MV và quảng cáo rồi. Do lần này hai người đại diện là những mẫu đơn giản Fairy, nên bố tôi chỉ đích danh tôi phụ trách hoạt động quay hình của hai người.”

Nói đến đây, Tô Thanh Dương thở dài, bố anh ấy cũng thật là, tìm một cái cớ cũng quá rõ ràng đi, anh là tổng giám đốc của công ty Tô Thị, bây giờ lại phải phụ trách đóng quảng cáo của hai người mẫu, đây không phải là vì Lâm Hiểu Hiểu, thì còn vì ai nữa?

“Anh Tô đích thân phụ trách sao?” Lâm Hiểu Hiểu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu lên, rồi nhận ra mình quá kích động, cô vội cúi đầu, “Xin lỗi, anh Tô, em kích động quá rồi.”

“Không sao.” Tô Thanh Dương lắc đầu, bộ dạng Lâm Hiểu Hiểu hoạt bát đáng yêu không toan tính, nên anh không ghét điều đó, “Nên, sau này có một số hoạt động tôi sẽ thông báo trước với cô và Lý An Ni.”

“Vâng vâng, em nhất định sẽ mở máy 24/24, sẵn sàng đợi lệnh!” Lâm Hiểu Hiểu giơ ra ba ngón tay, trịnh trọng nói.

Tô Thanh Dương vì bộ dạng nghiêm túc của Lâm Hiểu Hiểu mà không thể không nhoẻn miệng cười cười. Đột nhiên, Lâm Hiểu Hiểu có cảm giác như tắm mình trong gió xuân.

“Được rồi, tôi cũng không còn việc gì nữa, cô đi tìm An Diễm đi.” Tô Thanh Dương nhìn về phía cửa phòng của An Diễm, ánh mắt hơi buồn: Từ ngày anh đưa An Diễm và An An về nhà, đã ba ngày rồi anh chưa gặp An Diễm, không biết cô có ổn không.

Nhìn thấy Tô Thanh Dương dán mắt vào cửa phòng làm việc của An Diễm, ánh mắt của Lâm Hiểu Hiểu cũng không vui, một lúc sau, cô mới gật đầu nói với Tô Thanh Dương: “Được rồi, chào anh Tô.”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì từ từ quay người lại, cô đưa tay lên vuốt gõ cửa phòng làm việc của An Diễm. “Hiểu Hiểu...”

“Hả?” Nghe thấy Tô Thanh Dương gọi tên mình, Lâm Hiểu Hiểu vội xoay người lại, vì cô sợ bỏ lỡ mỗi một lời nói của Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương nhìn về mong chờ của Lâm Hiểu Hiểu, thở dài một chút rồi nói: “Hiểu Hiểu, nhiều lúc cô khiến tôi rất ngưỡng mộ, có thể bỏ qua những hiềm khích để làm bạn với An Diễm, còn luôn nghĩ cho cô ấy nữa.”

Em chỉ vì anh mà thôi!

Trong lòng Lâm Hiểu Hiểu đang điên cuồng hét lên với Tô Thanh Dương rằng, An Diễm vui thì anh mới vui, không phải sao? Cho nên em làm như vậy, đều là vì anh cả!

Nhưng cuối cùng, Lâm Hiểu Hiểu vẫn không nói những lời trong lòng ra cho Tô Thanh Dương biết, vì, cô sợ Tô Thanh Dương vì tình yêu của mình mà có quá nhiều gánh nặng.

“Thực ra cũng không có gì, em rất vui khi làm như vậy.” Lâm Hiểu Hiểu tỏ ra nhẹ nhõm mỉm cười, “Anh Tô à, không nói nữa, em đi tìm An Diễm đây!”

“Đi đi.” Tô Thanh Dương gật đầu rồi quay người rời đi.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn hình bóng phía sau của Tô Thanh Dương khá lâu, cô thở sâu: Nếu anh Tô vẫn quan tâm An Diễm như vậy, cô vẫn phải tiếp tục giúp anh Tô, nên Lâm Hiểu Hiểu à mày cứ tiếp tục chịu ngược đi nhé!

Lâm Hiểu Hiểu nghĩ như vậy rồi đưa tay gõ cửa phòng làm việc của An Diễm.

An Diễm mở cửa ra nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu đứng trước cửa, vui mừng kéo tay của Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, cô đến rồi à!”

134. Chương 134

Từ sau ngày cùng rời khỏi với Tô Thanh Dương, đây là lần đầu tiên Lâm Hiểu Hiểu chủ động đến tìm cô.

Trong thời gian này An Diễm cũng chủ động tìm Lâm Hiểu Hiểu rồi, nhưng Lâm Hiểu Hiểu đều tìm người khác đuổi cô đi. Bây giờ Lâm Hiểu Hiểu chủ động tìm cô, sao An Diễm có thể không vui được chứ!

Nhưng khi đối mặt với thái độ nhiệt tình của An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu với ánh mắt phức tạp nhìn An Diễm một cái, còn vung nhẹ bàn tay đang bị An Diễm nắm chặt.

An Diễm lúc này cũng cảm nhận được thái độ lạnh lùng của Lâm Hiểu Hiểu, bèn nói lỏng tay của Lâm Hiểu Hiểu ra, cúi đầu không biết nói gì nữa.

“Này, đây là thiệp mời kỷ niệm ngày cưới của anh ba chị ba, 3 ngày sau đừng quên đến đấy.” Lâm Hiểu Hiểu đưa thiệp mời cho An Diễm, lạnh lùng nói.

An Điềm nhìn thiệp mời nhưng không đưa tay ra nhận lấy, ban đầu cô đồng ý đi buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ là vì cô không muốn từ chối tấm lòng của Lâm Hiểu Hiểu.

Nhưng bây giờ có vẻ như Lâm Hiểu Hiểu không muốn làm bạn với cô nữa rồi, vậy cô đến đó còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhìn thấy An Điềm không nhận thiệp mời, Lâm Hiểu Hiểu tức giận để thiệp mời lên bàn, sau đó quay lưng rời đi.

An Điềm nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu sắp quay lưng rời đi thì vội bước về trước, nhưng một giây sau đó cô lại ngập ngừng: Dù có ngăn Lâm Hiểu Hiểu rời khỏi thì cô có thể nói gì chứ?

An Điềm sẽ không nói cho bất kỳ ai biết chuyện quá khứ của mình và Cố Thiên Tuấn. Nếu mình giữ Lâm Hiểu Hiểu lại, thế thì cô ấy nhất định sẽ hỏi chuyện này, vậy lúc đó mình phải làm thế nào đây?

Cho nên đành thôi vậy. Giữa bạn bè cũng có thể có bí mật, chỉ cần không phiền đến người khác, một số việc chỉ có thể chôn vùi sâu trong lòng, có gì mà không thể chứ? An Điềm nhìn Lâm Hiểu Hiểu buồn bã suy nghĩ.

Tuy nhiên, khi Lâm Hiểu Hiểu đi ra đến cửa, vẫn không thấy An Điềm đến giữ cô lại, lúc đó cô rất tức giận!

Lâm Hiểu Hiểu không chịu được dừng lại, quay người nhìn An Điềm, tức giận hỏi: “An Điềm, tôi đi rồi này, cô không qua đây giữ tôi lại sao?”

“Hả?” An Điềm đứng yên một chỗ, nhất thời không kịp phản ứng.

“Làm bạn với cô mệt tim quá!” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu bất lực, vừa lúc định ra khỏi cửa, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu do dự, không chỉ vì cô phải thay Tô Thanh Dương chăm sóc An Điềm, mà còn vì trải qua thời gian tiếp xúc với nhau, Lâm Hiểu Hiểu phát hiện mình đã xem An Điềm là bạn rồi.

Chỉ vì Tô Thanh Dương, nên tình bạn giữa cô và An Điềm lúc bền chặt lúc rời rạc.

Nhưng khi thực sự muốn tuyệt giao cắt đứt với An Điềm thì Lâm Hiểu Hiểu lại có chút không đành lòng.

“An Điềm, hôm đó cô và anh ba mập mờ quá. Lại nắm tay anh Tô rời khỏi trước mặt tôi. Dù cô không muốn giải thích thì vừa nãy tôi rời đi, cô cũng không thể giữ tôi lại sao?” Lâm Hiểu Hiểu tức giận nhìn An Điềm.

“Tôi...” An Điềm há hốc miệng, vội đi về trước kéo tay Lâm Hiểu Hiểu.

“Bây giờ trễ rồi!” Lâm Hiểu Hiểu hậm hực giãy tay của An Điềm ra.

“Hiểu Hiểu...” An Điềm thở dài, sau đó nhìn Lâm Hiểu Hiểu nghiêm túc nói, “Hiểu Hiểu, tuy tôi không thể giải thích gì, nhưng tôi muốn nói với cô hai chuyện. Thứ nhất, tôi và Cố Thiên Tuấn ”bây giờ” không có bất kỳ mối quan hệ gì cả. Thứ hai, tôi và Tô tổng cũng không có quan hệ gì hết, chỉ là sự việc hôm đó xảy ra quá đột ngột, tôi chưa có tâm lý chuẩn bị gì cả, nên mới làm như vậy. Nhưng tối hôm đó tôi đã giải thích rõ ràng với Tô tổng rồi.”

Lâm Hiểu Hiểu đương nhiên không hiểu được những gì An Điềm vừa nói, và Cố Thiên Tuấn “bây giờ” không có bất kỳ mối quan hệ gì, không có nghĩa là trước đây không có quan hệ.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu đã nghe câu An Điềm đã giải thích rõ ràng với anh Tô rồi, thì cô nhìn An Điềm dò xét: “Thật không? Thật là cô đã nói rõ với anh Tô rồi à?”

“Thật mà.” An Điềm gật đầu đảm bảo.

Cuối cùng Lâm Hiểu Hiểu cũng thở phào nhẹ nhõm, cô mệt mỏi ngồi trên ghế sofa nói với An Điềm: “An Điềm, cô đừng để tâm, tôi thật sự rất thích anh Tô. Nhìn thấy hai người thân mật rời khỏi, tôi bảo là không có gì chắc cô cũng không tin được.”

“Tôi biết mà.” An Điềm gật đầu, Lâm Hiểu Hiểu của ngày hôm nay, chính là bản thân mình năm xưa, cô lúc xưa cũng yêu Cố Thiên Tuấn yêu thấu tim gan, bất cứ người phụ nữ nào đến gần cũng đều khiến cho An Điềm rất đau. Cho nên, cô hiểu được tâm trạng của Lâm Hiểu Hiểu,

Chỉ là, An Diễm không hy vọng Lâm Hiểu Hiểu của những năm tháng sau này, lại đạp lên vết xe đổ của mình, cô đồng thời giữ khoảng cách với Tô Thanh Dương, cũng cố gắng nhắc nhở Tô Thanh Dương và bảo vệ Lâm Hiểu Hiểu.

“Nhưng cô và anh ba thực sự không có quan hệ gì sao?” Sau khi giải thích xong chuyện của Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu lại hỏi An Diễm, “Cô biết không? Sau hôm đó, anh ba lại đề xuất tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo mà An An đang học đấy!”

“Cái gì?! Cố Thiên Tuấn muốn tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo mà An An đang học sao!” An Diễm rất kinh ngạc đứng dậy, “Sao cô lại biết?”

“Tối hôm qua tôi và anh ba chị ba cùng dùng bữa, anh ba nói thế mà. Vả lại, giám đốc phòng marketing đó có lẽ trong đêm đó đã về làm thủ tục rồi.” Lâm Hiểu Hiểu nghi ngờ nhìn về kích động của An Diễm, cô phát hiện hình như An Diễm cũng không hề biết việc này.

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nói vậy, An Diễm lại trầm tư suy nghĩ: Lần trước sau khi Cố Thiên Tuấn gặp An An, cô đã thấp thỏm rất lâu, nhưng những ngày vừa rồi, Cố Thiên Tuấn cũng không có động tĩnh gì. Mỗi ngày đón An An về nhà, cô còn cố tình hỏi An An có ai đến tìm con không, nhưng An An đều trả lời không có.

Tuy An Diễm không an tâm, nhưng cô biết Cố Thiên Tuấn là người mạnh mẽ, làm việc gì cũng nhanh chóng dứt khoát, nếu lúc đó anh không làm thì tức là khả năng sau này đi tìm An An cũng không cao lắm,

Nhưng, Cố Thiên Tuấn không làm gì cả, mà lại quyên góp một tòa nhà cho trường mẫu giáo nơi An An đang học là ý gì đây?

Nhìn thấy bộ dạng cứ liên tục suy ngẫm của An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu lại hỏi: “An Diễm, lẽ nào cô thật sự có quan hệ gì với anh ba?”

An Diễm nhấp môi, qua một lúc sau mới giải thích: “Hiểu Hiểu, về chuyện này, xin lỗi tôi thật sự không thể nói gì nữa. Nhưng xin cô hãy tin tôi, tôi ”bây giờ” không có bất kỳ mối quan hệ nào với Cố Thiên Tuấn, sau này tôi cũng không muốn dây dưa gì với anh ta.”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm một hồi lâu, cuối cùng đành gật đầu: “Được rồi, nếu cô không muốn nói thì tôi cũng không miễn cưỡng. Chỉ là...”

Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây thì nhìn An Diễm, nghiêm túc nói: “Chỉ là, anh ba và chị ba vô cùng yêu thương nhau, con người của họ cũng rất tốt. Nên tôi không mong họ vì bất kỳ người nào, bất kỳ chuyện gì mà thay đổi không còn như xưa nữa.”

Lâm Hiểu Hiểu từ lúc quen biết Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ thì biết họ rất yêu thương nhau, cũng rất ngưỡng mộ, nên cô cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ tình yêu tốt đẹp này.

Đối mặt với những lời nói của Lâm Hiểu Hiểu, trong lòng An Diễm vô cùng khó chịu, cô thật sự muốn nói với Lâm Hiểu Hiểu: Mối tình đẹp đẽ giữa Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ được tạo dựng trên nỗi đau của cô! Cô đã không nguyên rủa họ đã đành, cô còn phải có nghĩa vụ phải chúc phúc và giữ cho tình cảm họ tốt đẹp sao?

135. Chương 135

Song cuối cùng, An Diễm không nói gì cả, cô chỉ gật đầu dưới ánh mắt nghiêm túc của Lâm Hiểu Hiểu.

Nhìn thấy An Diễm gật đầu rồi, cuối cùng Lâm Hiểu Hiểu cũng an tâm, cô vỗ vào tay của An Diễm: “Được rồi, bây giờ mọi việc đã được giải quyết, tôi về đây.”

Lâm Hiểu Hiểu đứng dậy, lần nữa nhắc nhở: “Ba ngày sau, đừng quên tham dự kỷ niệm ngày cưới của anh ba và chị ba đấy!”

Nếu như lúc đầu Lâm Hiểu Hiểu muốn An Diễm tham dự kỷ niệm ngày cưới của anh ba và chị ba là hoàn toàn vì nghĩ cho An Diễm.

Thì bây giờ, Lâm Hiểu Hiểu cũng có thêm một mục tiêu, đó chính là để An Diễm nhìn thấy được tình yêu của anh ba và chị ba, để An Diễm biết, không được phá hoại hạnh phúc của họ.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu lại cảm thiệp mời đặt trên bàn lên, nói với An Diễm: “Tắm thiệp này tôi sẽ giữ thay cô, đến hôm đó tôi báo lại cô!”

Lâm Hiểu Hiểu sợ An Diễm tìm có thiệp mời bị mất, không đi tham gia buổi tiệc thế là giữ lại tắm thiệp trước.

“Được rồi.” Nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu lấy lại tắm thiệp, An Diễm cũng hơi đau đầu, cô vốn định lấy có thiệp mời mất rồi để không đi tham gia buổi tiệc, nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Lâm Hiểu Hiểu biết mình đã đoán được suy nghĩ của An Diễm nên cô cảm thấy rất nhẹ nhõm: Trước giờ cô không cho rằng mình là người tốt, cũng không tự nhận là người xấu, cô chỉ là một người bị cuộc đời đưa đẩy, bị tình yêu vây quanh nhưng vẫn hướng về những điều tốt đẹp mà thôi, nên, dù cô làm việc có vì mục đích khác, Lâm Hiểu Hiểu cũng không thẹn với lòng.

“An Diễm, đừng ủ rũ như thế, đôi khi, cái gì nên đi thì đi, không được trốn tránh, chỉ có trải nghiệm, hoặc sau khi trải qua mới có thể nhẹ lòng được!” Tuy không biết sự thật thế nào, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn giống như một người thầy trong cuộc sống, khuyên nhủ An Diễm.

An Diễm lắc đầu cũng không quan tâm Lâm Hiểu Hiểu, đành tự an ủi bản thân: Thực ra tìm cơ hội đi nói với Cố Thiên Tuấn cũng tốt. Cô được dịp thăm dò xem Cố Thiên Tuấn biết được những gì về thân phận của An An rồi.

Nếu anh muốn cướp An An, bằng mọi giá cô sẽ đổi đầu với Cố Thiên Tuấn!

**

Buổi chiều của ba ngày sau...

An Diễm đón An An về từ trường mẫu giáo, cô vừa làm cơm xong thì điện thoại cô vang lên.

An Diễm vừa nhấn nút nghe, giọng của Lâm Hiểu Hiểu đã vang lên: “An Diễm cô làm gì vậy? Vừa tan làm đã chạy mất hút, tôi gọi điện mà cô cũng không nghe!”

“Tôi vừa tan làm là đi đón con rồi!” An Diễm không hiểu gì cả, “Có chuyện gì thế?”

“Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của anh ba chị ba, cũng là ngày ra mắt tác phẩm Bầu Trời Đầy Sao của cô! Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi! Sao cô còn chưa đến?” Lâm Hiểu Hiểu sốt ruột hỏi.

“Hả? Là hôm nay sao?” An Diễm cau mày, cố gắng nhớ lại.

“Ba ngày trước tôi nói với cô rồi mà?” Lâm Hiểu Hiểu với vẻ mặt “Hay quá, chị hai của tôi!”

“Ồ, tôi quên mất!” An Diễm cười.

“Vậy bây giờ tranh thủ tiệc chưa bắt đầu, cô mau đến đây đi!” Lâm Hiểu Hiểu cứ cảm thấy An Diễm không quan tâm.

“Nhưng tôi không có váy đi tiệc!” An Diễm nói nhỏ, “Hơn nữa, kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và vợ anh ta chắc là long trọng lắm? Chắc là đã bắt đầu rồi nhỉ! Sao lại chỉ tổ chức một buổi tiệc mà thôi!”

Lẽ nào tình cảm rạn nứt rồi sao? An Diễm suy nghĩ tiêu cực.

“Vì sức khỏe của chị ba không tốt, anh ba sắp xếp khiến chị ba quá mệt mỏi rồi, nên chỉ tổ chức một buổi tiệc mà thôi!” Lâm Hiểu Hiểu sốt ruột, “Cô không có váy đi tiệc, chỗ tôi có, tôi đã chuẩn bị cho cô rồi, cô đến là được!”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, tôi vì cô mà hao tâm tổn trí, cô còn muốn sao nữa? Bầu Trời Đầy Sao cũng không phải là tác phẩm mà tôi bỏ ăn bỏ ngủ để thiết kế cơ mà! Mau qua đây đi!” Lâm Hiểu Hiểu nói liên hồi rồi cúp máy.

“A lô? A lô? Hiểu Hiểu?” An Diễm bỏ điện thoại xuống, thấy màn hình điện thoại đã đen rồi, cô quay qua nhìn An An, cô không muốn để con trai ở nhà một mình.

Nhưng An An lại xua tay nói với vẻ mặt thản nhiên: “Mẹ ơi, mẹ đi chơi với cô Lâm đi! Sẵn tiện quen bạn trai luôn! Con ở nhà đọc sách đợi mẹ về.”

“An An sao con hư thế? Con mới tí tuổi đầu đã biết bạn trai bạn gái rồi à?” An Diễm trừng mắt nhìn An An, cô phát hiện ra đứa con này của cô, từ khi về sống chung với mình thì đầu óc càng lúc càng đen tối!

“Được được được, con không nói.” An An đứng dậy khỏi ghế nói, “Con ăn no rồi, con về phòng ngủ đọc sách đây, chào mẹ!”

An An nói xong thì hiên ngang quay người đi về phòng.

An Diễm nhìn bóng dáng phía sau An An nửa cười nửa mỉa, cô quay lại nhìn phòng của mình, rồi thở dài, cuối cùng cầm túi xách lên, đi xuống lầu.

An Diễm mệt mỏi tìm một chiếc taxi, đi đến địa chỉ của Lâm Hiểu Hiểu đưa.

Đợi đến khi An Diễm đến đó, buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu, cô đứng trước cửa sảnh, nhìn mình với bộ đồ giản dị, không biết có nên vào hay không.

“Cô à, ở đây chúng tôi đang tổ chức tiệc, mời cô đi ra.” Một người nhân viên nhìn nhìn thấy An Diễm với bộ dạng quê mùa thì lạnh lùng nói.

“Tôi...” An Diễm há hốc miệng, thôi bỏ đi, không cho vào thì không cho vào vậy, dù sao thì mình cũng tới rồi, là nhân viên không cho vào mà, cô về còn có thể giải thích với Lâm Hiểu Hiểu.

An Diễm suy nghĩ xong thì quay người rời đi.

Nhưng chưa bước được hai bước thì giọng nói của Lâm Hiểu Hiểu từ đằng sau vang lên: “An Diễm, sao bây giờ cô mới đến!”

An Diễm bất lực lắc đầu: Là phúc hay là họa, là họa thì không tránh được!

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu đã đi đến trước mặt An Diễm, cô mặc chiếc váy công chúa màu trắng sữa, phối với đôi giày cao gót bằng thủy tinh màu trắng, tóc búi lên, đội một vương miện nhỏ trên đầu, những viên kim cương trên vương miện cực cực tinh xảo, vết cắt đẹp và hiếm, ngay cả dưới ánh sáng mờ nhạt trước sảnh cũng rất lấp lánh.

“Ha ha, Hiểu Hiểu cô đến rồi.” An Diễm nói kèm với nụ cười.

“Sao đến muộn thế?” Lâm Hiểu Hiểu có chút trách móc nhìn An Diễm.

“Kẹt xe nên tôi mới tới trễ.” An Diễm ngại ngùng cười với Lâm Hiểu Hiểu.

“Được rồi, mau theo tôi qua đây!” Lâm Hiểu Hiểu thấy thời gian không còn sớm, cũng không nói gì, liền kéo An Diễm vào sảnh lớn.

Lúc này, nhân viên đứng trước cửa sảnh chặn An Diễm lại, anh quay qua nói với Lâm Hiểu Hiểu với giọng khó chịu: “Cô Lâm, cô gái này không có thiệp mời cũng không mặc lễ phục, nên...”

“Thiệp mời của cô này ở chỗ tôi, lễ phục cũng chuẩn bị xong rồi!” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn nhân viên, “Bây giờ buổi tiệc sắp bắt đầu rồi, nếu bạn tôi không kịp thay đồ đều là tại anh cả đấy!”

136. Chương 136

“Mời cô! Mời cô!” Người phục vụ thấy Lâm Hiểu Hiểu nổi giận liền nhanh chóng lùi lại một bước, nhường đường cho An Diễm.

“Hừ!” Lâm Hiểu Hiểu hừ một tiếng lạnh lùng, sau đó kéo tay An Diễm đi vào sảnh tiệc.

“Bây giờ cô đứng đợi ở đây, tôi sẽ đi lấy váy cho cô, sau đó chúng ta cùng đến phòng bên cạnh thay đồ.” Lâm Hiểu Hiểu căn dặn An Diễm rồi quay người rời đi.

An Diễm giống như một tượng gỗ, Lâm Hiểu Hiểu bước đi, cô cũng đi theo. Lâm Hiểu Hiểu nói gì, cô cũng gật đầu liên tục. Trên thực tế, trong lòng cô rất rối, hoàn toàn không biết phải làm gì. Nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm đứng yên tại chỗ đợi cô trở về mà như thể không còn chút sức lực nào.

Khoảng thời gian chờ đợi Lâm Hiểu Hiểu đi lấy váy ra, An Diễm cảm thấy dài như vô tận. Cô nhìn xuống những ngón chân của mình mà không biết làm gì khác, bất chợt nhìn thấy đôi giày vải trắng của mình đã bị dính một vết bùn đất từ lúc nào không hay. Cô ngồi xổm người xuống, định lấy khăn giấy trong túi ra lau sạch.

Đúng lúc này, một đôi giày cao gót mười phân màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt An Diễm.

An Diễm đang ngồi xổm suýt nữa bị đôi giày cao gót màu đỏ kỳ lạ đó làm cho sợ khiếp vía. Cô ngửa người ra sau, rồi vội vàng chống tay xuống sàn, vậy mới không bị ngã.

An Diễm lấy lại bình tĩnh rồi ngược nhìn lên, lúc này mới nhìn thấy một cô gái trang điểm thật đậm đang đứng trước mặt mình và đang cười khẩy.

An Diễm lại vì tiếng cười khẩy lạnh lùng đó mà giật thót tim một lần nữa. Cô nhanh chóng đứng dậy, lùi lại một bước và nhìn kỹ, lúc này mới nhận ra cô gái kia chính là Lý An Ni.

Đang đêm đang hôm, trang điểm đậm như thế, mà thấy còn phải sợ nữa là!

Sau khi mắng thăm Lý An Ni, An Diễm mới mỉm cười chào hỏi: “Chào cô Lý An Ni!”

Lý An Ni đang mặc một chiếc váy mới nhất của mùa thu đông năm nay. Trên chiếc váy màu nude được phối rất nhiều bông hoa màu đỏ rực, những cành cây xanh đan xen nhau trải dài đến chân váy. Trước phần ngực nhô lên là một bông hoa đỏ khổng lồ, bộ ngực trắng ngần với và khe sâu thẳm, đang thoát ẩn thoát hiện trong những cánh hoa đỏ kia.

Không thể không thừa nhận, mặc dù lớp trang điểm đậm lè trên khuôn mặt của Lý An Ni có hơi quá mức, nhưng dù gì cô ta cũng là một ngôi sao trong nhiều năm, nên vẫn rất có phong cách ăn mặc. Vì vậy, chiếc váy này được mặc trên người Lý An Ni vẫn rất rực rỡ.

Tuy nhiên, hành vi tiếp theo của Lý An Ni đã phá hủy hoàn toàn chút tán thưởng cuối cùng của An Diễm dành cho cô ta.

Đối với lời chào hỏi của An Diễm, Lý An Ni vờ như không nghe thấy. Trước tiên, cô ta đi vòng quanh An Diễm vài vòng, sau đó mới giả vờ nhận ra và nói: “Ồi, thì ra là cô An hả? Vậy mà tôi cứ tưởng là chị lao công nào đang trốn việc làm biếng ở đây nữa chứ!”

An Diễm biết trước rằng cô Lý An Ni này xuất hiện trước mặt mình, chắc chắn chẳng phải là việc gì hay ho cả. Cô cũng không biết tại sao Lý An Ni phải soi mói mình thì mới cảm thấy giá trị tồn tại của cô ta, nên chỉ nhún vai và bỏ ngoài tai lời nói của cô ta. “Cô Lý à, cho hỏi cô có việc gì không?”

“Chà, không hổ là chó cạy thế chủ nhỉ. Khi ở cùng với Lâm Hiểu Hiểu, cô còn có thể sửa gâu gâu vài tiếng. Bây giờ Lâm Hiểu Hiểu không có ở đây, nên không còn can đảm nói chuyện với tôi à?”

“Lý An Ni, cô thực sự cần tìm giá trị tồn tại của mình từ tôi à?” An Diễm thực sự không muốn nói thêm lời nào với cô Lý An Ni này nữa.

“Đừng có ở đó mà tự cao nữa. Tôi đường đường là một ngôi sao lớn, có cần phải tìm giá trị tồn tại từ cô à?” Lý An Ni trợn mắt nhìn vào An Diễm, điều này khiến cô ta trông càng hung tợn hơn dưới lớp trang điểm đậm kia.

“Vậy xin cô tránh xa tôi một chút có được không?” An Diễm cũng không muốn nói chuyện vô nghĩa với Lý An Ni, cô quay người đi, không thèm nhìn cô ta nữa.

“Đây là tiệc kỷ niệm bốn năm ngày cưới của vợ chồng Cố tổng tập đoàn Cố Thị, một nhân viên cón con như cô, sao lại xuất hiện ở đây?” Trước vẻ không thèm đếm xỉa của An Diễm, Lý An Ni vẫn không chịu buông tha. Cô ta chặn đường An Diễm lại, hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao cô lại xuất hiện ở đây?”

“Là chị Cố đã mời tôi đến đây.” An Diễm cũng không muốn giải thích quá nhiều với Lý An Ni. Cô biết trước rằng hôm nay mình đến tham dự kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn, nhất định sẽ gặp nhiều việc không vui!

“Thật là buồn cười!” Lý An Ni nghe An Diễm nói vậy liền càng không tin hơn. Cô ta cười khẩy vài tiếng, rồi chỉ vào mũi An Diễm và nói: “Chị ba của tôi là người như thế nào? Chị ấy là người phụ nữ xinh đẹp và quý phái nhất thành phố H, làm sao chị ấy có thể mời một người có thân phận thấp kém như cô đến tham dự lễ kỷ niệm ngày cưới của chị ấy?”

“Ai mà biết người chị ba xinh đẹp cao quý đó của cô đã bị trúng gió gì, mà đã mời tôi đến đây thật. Nếu cô không tin thì cứ tự mình mà làm rõ!” An Diễm nhún vai, để mặc cho Lý An Ni gây sự.

“Tôi chẳng rảnh hơi đâu mà đi tìm hiểu! Chỉ cần tổng cổ cô ra ngoài là được rồi!” Lý An Ni nói rồi lập tức hét lên với xung quanh. “Bảo vệ! Bảo vệ đâu hết rồi? Mau đến đây! Ở đây có người lên vào này. Hệ thống an ninh của các anh sao tệ thế? Mau đuổi cô ta ra ngoài!”

Tuy nhiên, nhân viên bảo vệ chưa đến thì Lâm Kính Trạch đã đến trước.

Do đây là lễ kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ nên Lâm Kính Trạch thường ăn mặc sặc sỡ nhưng hôm nay lại ăn mặc đứng đắn hơn một chút, nhưng vẫn mang phong cách cường điệu, bộ vest sọc đứng đỏ đen, thể hiện vẻ mạnh mẽ và khiến mọi người chú ý.

Anh bước tới với một chiếc cốc trên tay, trên khuôn mặt với góc cạnh rõ ràng đang nở một nụ cười bốn cọt.

Lâm Kính Trạch đi đến trước mặt Lý An Ni, nói với một chút không hài lòng: “An Ni à, em đã đi đâu thế? Làm anh đi tìm em này giờ!”

“Kính Trạch, anh đến đúng lúc lắm!” Lý An Ni lập tức khoác lấy cánh tay của Lâm Kính Trạch, rồi giơ ngón tay ra chỉ vào An Diễm. “Anh chị ba không mời cô ta. Cô An Diễm này thấy sang muốn bắt quàng làm họ, dám lên vào đây đây anh à!”

Sau khi nghe Lý An Ni nói, Lâm Kính Trạch mới di chuyển ánh mắt sang chỗ An Diễm.

Hôm nay An Diễm mặc áo phong trắng, quần jean và mang giày vải. Mái tóc đen hơi xoăn được buộc thành đuôi ngựa, đơn giản và nhẹ nhàng, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với những cô gái ăn mặc lộng lẫy đang đi qua lại.

Từ sau khi Lâm Kính Trạch biết được An Diễm và anh ba có mối quan hệ với nhau, thái độ của anh đối với An Diễm càng tôn trọng hơn, nên anh liền mỉm cười với An Diễm: “Cô An, xin chào cô!”

“Anh Lâm, xin chào anh.” An Diễm cũng gật đầu lịch sự với Lâm Kính Trạch.

Còn Lý An Ni đứng bên cạnh nhìn thấy Lâm Kính Trạch và An Diễm ôn hòa với nhau như thế, liền tức giận đến nổi làm chiếc mũi cao sắp méo sang một bên. Cô ta gọi Lâm Kính Trạch đến đây đâu phải để chào hỏi An Diễm, mà muốn Lâm Kính Trạch giúp mình bắt nạt An Diễm mà.

“Kính Trạch!” Lý An Ni đẩy đẩy cánh tay của Lâm Kính Trạch với vẻ không hài lòng. “Anh không nghe thấy những gì em vừa nói với anh hả?”

“Em vừa nói gì với anh thế?” Lâm Kính Trạch hỏi một câu rất nghiêm túc.

“Kính Trạch! Sao anh lại như thế?” Lý An Ni thấy Lâm Kính Trạch chỉ lo chào hỏi An Diễm, quên mất lời mình nói nên càng tức giận hơn. “Em đã nói với anh rằng, An Diễm lên vào đây, chúng ta nên đuổi cô ta ra ngoài!”

Nghe thấy Lý An Ni nói vậy, Lâm Kính Trạch mới nhớ ra lời cô ta vừa nói. Anh nhìn cách ăn mặc của An Diễm, quả thực không giống như đến dự tiệc, vì vậy liền hỏi: “Cô An à, sao cô lại ở đây?”

137. Chương 137

“Ồ, chuyện là thế này.” Giả thích sơ với Lâm Kính Trạch, An Diễm cảm thấy không thành vấn đề, bởi vì thái độ của Lâm Kính Trạch tốt hơn nhiều so với Lý An Ni. “Hôm đó, tôi và Tô tổng cùng ăn tối...”

“Ồi! Lại lôi cả Tô Thanh Dương vào đây à? Cô tưởng nêu tên anh ta ra đây thì tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?” Lý An Ni ngắt ngang lời An Diễm, rồi quay sang nói với Lâm Kính Trạch. “Kính Trạch, An Diễm không đề cập đến chuyện này thì em cũng quên luôn đấy!”

“Chuyện gì thế?” Lâm Kính Trạch rất kiên nhẫn với Lý An Ni thích gây sự vô cớ. Anh đưa tay ra xoa xoa đầu Lý An Ni, dường như đang nhớ lại điều gì đó. “Em nói đi.”

Lâm Kính Trạch yêu chiều Lý An Ni như thế, làm sao Lý An Ni không đắc ý cho được?

Cô ta nhướn mày nhìn An Diễm với vẻ vênh váo hống hách, sau đó mới lắc tay Lâm Kính Trạch nũng nịu nói: “Kính Trạch, tại anh không biết đó thôi. Thủ đoạn của cô An Diễm này cao minh lắm, Hiểu Hiểu cũng bị cô ta gạt luôn! Hiểu Hiểu thích Tô Thanh Dương như thế, nhưng An Diễm vừa vờ làm bạn thân của Hiểu Hiểu, lại vừa quyến rũ Tô Thanh Dương đấy.”

“Lý An Ni, cơm có thể ăn bấy, nhưng nói thì không thể nói bấy. Tốt xấu gì cô cũng là một ngôi sao, cô có thể nào dùng đảo ngược đúng sai như vậy không?” An Diễm cảm thấy bức bối trong lòng, thật sự không thể chịu đựng cô Lý An Ni này được nữa.

Thấy Lý An Ni và An Diễm đang ăn miếng trả miếng, Lâm Kính Trạch cũng không biết ai đúng hay sai. Bản tính Lý An Ni ngang ngược kiêu ngạo, điều này anh biết, nhưng việc có liên quan đến Hiểu Hiểu, nên anh cần phải hỏi cho rõ ràng.

“An Ni, em nói Hiểu Hiểu? Hiểu Hiểu thế nào?” Lâm Kính Trạch bắt đầu trở nên nghiêm túc.

“Hiểu Hiểu đã bị cô An Diễm này lừa dối rồi!” Lý An Ni nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Lâm Kính Trạch, liền thêm mắm thêm muối nói lung tung ngay trước mặt An Diễm. “Hiểu Hiểu chỉ biết mỗi việc đi học, đâu biết lòng người hiểm ác thế nào. An Diễm bên này thì dây dưa với Tô Thanh Dương, bên kia thì làm bạn với Hiểu Hiểu, bây giờ việc gì Hiểu Hiểu cũng nghe theo cô ta hết. Hôm đó, em đến tìm Hiểu Hiểu chơi, An Diễm còn gây xích mích giữa em và Hiểu Hiểu. Dưới sự đầu độc của An Diễm, Hiểu Hiểu đã nói những lời rất quá đáng với em, em..., em...”

Lý An Ni không hổ danh là diễn viên kiêm người mẫu, mới đó còn yên lành, bây giờ đã khóc như mưa. Cô ta khóc nức nở rồi sà vào lòng Lâm Kính Trạch: “Em chỉ muốn tốt cho Hiểu Hiểu, vậy mà Hiểu Hiểu lại nói thế, em không thể nào không buồn được. Tuy nhiên, em nghĩ kẻ đầu sỏ vẫn là An Diễm!”

“Cô An à, cô có thể giải thích một chút được không?” Mặc dù Lâm Kính Trạch biết rằng Lý An Ni thích làm bộ làm dáng, nhưng việc này có liên quan đến em gái mình là Lâm Hiểu Hiểu, nên anh nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Hơn nữa, cô An Diễm này thực sự không đơn giản, đã có liên quan với Tô Thanh Dương đã đành, bây giờ còn dính líu đến anh ba nữa.

“Những lời cô Lý nói đều là bịa đặt.” An Diễm nói không chút do dự. “Tôi không làm gì có lỗi với Hiểu Hiểu cả.”

Nhìn thấy vẻ mặt không thẹn với lòng của An Diễm, Lâm Trạch hơi khựng lại, nhưng không hỏi gì thêm. Với sự hiểu biết của anh về An Diễm, có lẽ sự thật không quá cường điệu như lời An Ni đã nói.

“Hừ! Chỉ giỏi giả vờ!” Lý An Ni hừ một tiếng không thiện cảm. “Đồ mưu mô!”

An Diễm nghe thấy Lý An Ni bôi nhọ mình như thế, cô thực sự không thể chịu được nữa: Còn nói tôi là đồ mưu mô? Làm ơn đi, Lý An Ni cô mới là kẻ lắm mưu mô thì có!

An Diễm há miệng ra, định lớn tiếng phản bác.

Ngay lúc này, một giọng nói giễu cợt bỗng xen vào: “Tôi bảo này Lý An Ni, hôm đó ở văn phòng của tôi, cô vẫn chưa nhận được một bài học thích đáng hả? Hôm nay lại chạy đến làm chương mắt tôi nữa rồi?”

An Diễm quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu đang khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn vào Lý An Ni. Đứng sau cô là một nhân viên phục vụ, anh ta đang cầm mấy chiếc hộp trong tay, chắc đó là váy và giày mà Lâm Hiểu Hiểu chuẩn bị cho An Diễm.

“Hiểu Hiểu, sao em lại nói với An Ni như thế?” Lâm Kính Trạch tiến lên trước một bước, mặc dù giọng trách móc nhưng vẫn rất nhẹ nhàng.

“Anh à, anh có thể nào đừng như thế này nữa không? Anh nhìn đi, cô Lý An Ni này có điểm nào tốt mà anh cứ cưng chiều cô ta như thế?” Ngay trước mặt Lý An Ni, Lâm Hiểu Hiểu đã lớn tiếng hỏi rõ: “Vả lại, anh đâu có thích cô ta thật sự, mà chỉ vì cô ta trông giống như Thẩm...”

“Im miệng!”

An Diễm lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Kính Trạch thích đùa giỡn lại nói chuyện lớn tiếng đến thế với Lâm Hiểu Hiểu, làm cô ngẩn người ra vì sợ.

Lâm Kính Trạch nhìn chằm chằm vào Lâm Hiểu Hiểu, đôi môi mỏng mím chặt, đôi mắt trở nên sâu thẳm.

“Không nói thì không nói, anh làm gì hung dữ quá vậy...” Lâm Hiểu Hiểu lẩm bẩm nói. Mặc dù cô biết anh trai thương mình, nhưng tên của người đó luôn là điều cấm kỵ trong tim Lâm Kính Trạch. Không ngờ đã bốn năm trôi qua rồi, vậy mà anh vẫn không thể mở lòng được.

“Hiểu Hiểu, anh còn phải bàn chuyện hợp tác với công ty Tô Thị và anh ba nữa, mọi người ở đây chơi đi nhé!” Lâm Kính Trạch hít một hơi thật sâu, rồi vẻ mặt mới trông thư giãn hơn một chút. “Nhớ đấy! Không được bướng bỉnh! Không được cãi nhau!”

Lâm Kính Trạch nói xong liền cầm ly rượu và bước về phía trước.

Song, Lý An Ni đang đứng bên cạnh bỗng đưa tay ra tóm lấy Lâm Kính Trạch. Cô ta nhìn vào Lâm Kính Trạch rồi hỏi với vẻ ngờ ngẩn: “Anh Trạch, cô gái họ Thẩm mà Hiểu Hiểu vừa nhắc đến là ai?”

Cả người Lâm Kính Trạch bỗng cứng đờ. Anh rút tay mình ra khỏi tay Lý An Ni, giọng nói có hơi khó chịu: “Những việc không nên hỏi thì đừng hỏi, em cứ ngoan ngoãn ở đây là được rồi.”

“Em không chịu...” Lý An Ni lại tóm lấy cánh tay của Lâm Kính Trạch, giọng cô ta bắt đầu nắc nhen. Lần này, An Diễm có thể nhìn ra được, Lý An Ni không hề giả vờ, cô ta thực sự rất buồn.

Lâm Kính Trạch hít một hơi thật sâu, cố nhẫn nại tiếp tục dỗ dành: “Ngoan nào, em bỏ tay ra.”

“Em không bỏ...” Nước mắt của Lý An Ni rơi xuống. “Cô gái họ Thẩm đó, có phải tên có một từ ‘Sở’ không?”

Lâm Kính Trạch lập tức thay đổi sắc mặt. Anh nắm chặt tay Lý An Ni, đôi chân mày lưỡi mác dựng đứng lên: “Em điều tra anh?”

“Em làm gì có đủ thế lực để điều tra anh?” Lý An Ni mỉm cười chua chát, rồi hỏi ngược lại: “Bộ anh không biết, mỗi khi ngủ, anh luôn gọi tên cô ấy à?”

Nghe thấy câu hỏi của Lý An Ni, ngay cả Lâm Hiểu Hiểu cũng sững sờ: Không phải chứ? Đã bốn năm trôi qua rồi, vậy mà anh vẫn nhớ đến cô gái đó, ngay cả khi ngủ mà cũng gọi tên cô ấy?

Lâm Kính Trạch chết lặng ngay tại chỗ, sau một lúc mới nói: “Em nghe nhầm rồi.”

“Em không nghe nhầm!” Lý An Ni đột nhiên kích động hẳn lên. “Anh không chỉ gọi tên cô gái đó khi đang ngủ, ngay cả trang sức và quần áo mà anh tặng cho em, cũng đều là phong cách mà cô gái đó thích chứ gì?”

“Lý An Ni!” Giọng Lâm Kính Trạch bỗng lớn hơn rất nhiều. “Tốt nhất em nên hiểu chuyện một chút!”

Song, Lý An Ni không hề để ý đến lời nói của Lâm Kính Trạch, cô ta vẫn lẩm bẩm nói: “Em nói em thích phong cách hiện đại, nhưng anh cứ muốn sưu tầm trang sức theo phong cách Rococo thế kỷ 18 cho em đeo.

Em nói em thích trang điểm đậm, thích phong cách punk, nhưng anh cứ bắt em trang điểm nhạt, mặc váy như thực nữ.”

Lý An Ni nói đến đây liền đưa ánh mắt buồn bã nhìn về phía Lâm Kính Trạch đang sa sầm mặt lại kia rồi hỏi: “Hôm nay, anh bảo em trang điểm nhạt, vậy là em đã trang điểm thật đậm mà đến đây, vậy là từ đây về sau anh sẽ không quan tâm đến em nữa? Lâm Kính Trạch, anh nói cho em biết đi. Nếu em không phải là vật thay thế cho cô gái đó, vậy thì em là gì?”

“Anh đi đây!” Lâm Kính Trạch không trả lời những câu hỏi của Lý An Ni, mà chỉ hất mạnh tay cô ta ra rồi quay người rời đi.

138. Chương 138

“Anh Trạch!” Lý An Ni bước lên một bước, muốn đuổi theo Lâm Kính Trạch, nhưng đã bị Lâm Hiểu Hiểu chặn đường lại.

Lâm Hiểu Hiểu lạnh lùng nhìn vào Lý An Ni, cô không như An Diễm mà có nhiều đồng cảm với cô ta.

Bởi vì trên đời này không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có sự căm hận vô duyên vô cớ. Anh trai cô đã vì khuôn mặt sau phẫu thuật của Lý An Ni mà đã cho cô ta quá nhiều sự giúp đỡ rồi.

Từ một người mẫu đường phố không có tiếng tăm, đến bây giờ đã chen chân vào giới ngôi sao và người mẫu hàng đầu, đều do anh trai cô giúp cho. Bây giờ Lý An Ni còn muốn trái tim của anh trai cô nữa? Vậy có hơi tham lam quá rồi thì phải?

“Lâm Hiểu Hiểu, cô tránh ra. Tôi phải đi tìm anh Trạch.” Khuôn mặt trang điểm đậm của Lý An Ni trở nên méo mó, nước mắt làm nhòe lớp trang điểm trên mặt, khiến cô ta giờ đây trông rất thảm hại và đáng sợ.

“Lý An Ni, bộ dạng đeo bám bây giờ của cô trông thật khó coi.” Lâm Hiểu Hiểu lạnh lùng nhìn vào Lý An Ni. “Cô có thể đi đến ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào anh tôi, vì vậy, hãy làm tốt những việc trong bốn phạm của cô là được rồi.”

“Lâm Hiểu Hiểu, cô chớ đắc ý! Cô thì có gì khác tôi? Cô thích Tô Thanh Dương, nhưng chẳng phải Tô Thanh Dương vẫn thích An Diễm đó sao?” Lý An Ni nói rồi chỉ tay vào An Diễm, sau đó bật cười nhạo báng. “Lâm Hiểu Hiểu, đừng tưởng rằng cô cao quý lắm. Cô cũng đáng thương như tôi thôi!”

Lâm Hiểu Hiểu nghe thấy lời Lý An Ni nói, bất giác quay đầu lại nhìn An Diễm.

Nhớ lại dáng vẻ hao tâm tổn trí của anh Tô đối với An Diễm, rồi nhớ lại vẻ không hề do dự của Tô Thanh Dương khi từ chối mình, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu không thể không khó chịu.

Nhưng...

“Tôi không giống với cô!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của Lý An Ni, ngược cầm lên và nói. “Tôi và anh Tô trước giờ luôn đứng ở cùng địa vị, tôi không phụ thuộc vào anh ấy, cũng không cần phải dựa vào anh ấy để kiếm sống. Tôi càng không xài của anh ấy một xu một cắc. Tôi cũng không đeo bám anh ấy, càng không vì anh ấy mà làm ra những việc tổn thương đến người khác. Còn cô...”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn Lý An Ni từ đầu đến chân một lượt, rồi cười khẩy: “Cô không chỉ là con ký sinh trùng bám vào anh tôi, mà bản thân cô cũng không có chút bản lĩnh nào, kỹ năng diễn xuất không, đầu óc cũng không, chỉ có mỗi khuôn mặt đã phẫu thuật thôi! Nhưng cô lại ảo tưởng muốn sở hữu được những người và việc không phù hợp với khả năng của mình, kết quả chỉ sẽ phí công vô ích!”

Mặc dù Lâm Hiểu Hiểu còn nhỏ tuổi, nhưng khi học cấp ba, cô đã bắt đầu tham gia vào làng giải trí, vì được bố bảo vệ thật tốt nên cô chưa từng phải chịu bất kỳ tổn hại nào.

Tuy nhiên, cô cũng đã chứng kiến rất nhiều việc thảm hại. Những cô gái không có chút bản lĩnh mà cứ muốn trèo lên cao, đến cuối cùng chỉ sẽ rơi vào một kết cục thảm hại.

Nếu Lý An Ni cứ tiếp tục như vậy, đến khi anh trai cô không còn thích cô ta nữa, vậy thì cô ta cũng sẽ không có kết quả tốt, giống như những ngôi sao thất thế kia!

Nghĩ vậy, xuất phát từ lòng tốt, Lâm Hiểu Hiểu đã nói ra tất cả sự thật: “Vì vậy, Lý An Ni à, bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn. Một, hãy rời xa anh tôi, sau đó cố gắng làm việc chăm chỉ. Hai, cố gắng cải thiện bản thân khi chưa quá muộn! Ba, im lặng và tiếp tục làm một con ký sinh trùng! Cô hãy luôn nhớ lấy câu này: Khi anh trai tôi nâng đỡ cô, cô là một cái cốc. Khi anh tôi không nâng đỡ cô nữa, cô sẽ là một mảnh vỡ thủy tinh! Con người quý ở chỗ tự hiểu rõ khả năng của mình!”

“Cô...” Lý An Ni run rẩy cả người và nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu, toàn thân cô ta nóng như lửa đốt. Cô ta thực sự muốn tát một cái thật mạnh, để khuôn mặt kiêu ngạo kia của Lâm Hiểu Hiểu phải nát như tương!

“Hiểu Hiểu...” An Diễm bước tới và nhỏ giọng khuyên nhủ. “Thôi đừng nói nữa, chúng ta đi trước đi.”

Thật ra, An Diễm cảm thấy lời của Lâm Hiểu Hiểu không phải là không có lý. Đưa ra lời khuyên cho Lý An Ni cũng là việc thực dụng nhất và hữu ích nhất. Tình cảnh thảm hại của Lý An Ni bây giờ đều do chính cô ta gây ra. Cô ta muốn thay đổi thì phải chịu đựng nỗi đau mất mát.

Song, những đạo lý này, Lý An Ni phải tự ngộ ra mới được. Hiểu Hiểu không ngần ngại xé tan vẻ ngoài đẹp đẽ mà Lý An Ni cố gắng duy trì, tiết lộ thực tế đẫm máu mà ngay cả bản thân Lý An Ni cũng không muốn đối mặt, vậy làm sao Lý An Ni cảm kích cô cho được? Cô ta chỉ nghĩ rằng Lâm Hiểu Hiểu đang cạy thân thể của mình mà lãng mạ cô ta một cách vô đạo đức mà thôi!

“Tóm lại tôi đã nói đến khát cả cổ rồi!” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai. Mặc dù cảm thấy mình nói hơi nặng lời, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn cảm thấy mình đã nói hết những gì nên nói, vì vậy cô không muốn lãng phí thêm thời gian với cô Lý An Ni này nữa.

Cuối cùng, Lâm Hiểu Hiểu nói thêm với Lý An Ni một câu “tự mà lo liệu”, rồi kéo tay An Diễm đi khỏi đó.

Lý An Ni vẫn đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn không nghe lọt tai những lời Lâm Hiểu Hiểu nói.

Cô ta nghĩ đến gia thế hùng mạnh của Lâm Hiểu Hiểu, sợi dây đàn đang căng chặt trong lòng đột nhiên bị đứt làm đôi: Lâm Hiểu Hiểu, nếu cô không được sinh ra là con gái của Tập đoàn trang sức Lâm Thị, cô dám nói chuyện với tôi như thế này không? Đừng tưởng cô được người khác cưng chiều thì sẽ không có ngày bị té ngã. Tôi sẽ bắt cô trả giá vì những lời đã nói hôm nay!

Khuôn mặt trang điểm đã bị nhòe của Lý An Ni, dưới ánh đèn chiếu rọi, trông đáng sợ như một con ma...

Ở bên này, Lâm Hiểu Hiểu đã kéo An Diễm đi vào phòng thay đồ đã được chuẩn bị sẵn trước đó.

“Hiểu Hiểu, sau này cô đừng ăn nói với người khác như thế nữa.” An Diễm nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu, thở dài khuyên nhủ: “Ai biết tính cô sẽ hiểu cô miệng cứng lòng mềm, nhưng những người không quen cô sẽ chỉ nghĩ rằng cô đang cạy thế hiếp người.”

“Mặc kệ họ đi!” Lâm Hiểu Hiểu khoát tay với vẻ không quan tâm. “Tôi nói ra được là vui rồi. Vả lại, tôi đâu có ý định hại ai, chỉ tại nói thật mất lòng!”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị nữa. Mau mau mau, đến chọn lấy một chiếc váy mà tôi đã chuẩn bị cho cô!” Lâm Hiểu Hiểu không hề quan tâm đến việc đó, cô ngắt ngang lời An Diễm rồi kéo An Diễm đến trước ghế sofa bày đầy áo váy.

“Tôi đã chuẩn bị cho cô hai bộ váy, cô chọn lấy một bộ đi!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa mở cả hai chiếc hộp ra.

Trong một chiếc hộp đang để một chiếc váy màu đỏ tươi, thiết kế trễ vai mang đến vẻ gợi cảm, lại trông rất sang trọng và duyên dáng. Phần eo của chiếc váy vừa vặn, chân váy xòe rộng làm người ta không thể rời mắt khỏi nó.

Bên cạnh chiếc hộp đựng váy màu đỏ là một hộp trang sức, bộ trang sức này được làm từ ngọc trai. Đôi hoa tai được tạo thành hai viên ngọc lớn toát lên vẻ ấm áp, sợi dây chuyền ngọc trai cũng thể hiện vẻ dịu dàng và thanh lịch.

Hiếu Hiếu đúng là chu đáo và chịu chi, ngay cả trang sức cũng chuẩn bị sẵn. An Diễm lắc đầu và hướng mắt sang một chiếc hộp khác.

Cô thấy trong chiếc hộp còn lại đang để một chiếc váy màu đen, nhiều lớp voan được xếp chồng lên nhau. Nếu mặc vào và di chuyển nhất định sẽ tạo ra một cảnh đẹp mắt.

Chiếc váy màu đen cũng dài đến gót chân, thiết kế lệch vai để lộ phần xương quai xanh thanh tú. Dây thắt lưng màu vàng đi kèm có màu sắc tươi sáng, cộng thêm lớp ren tinh tế và thiết kế khoét ngực táo bạo, làm An Diễm cảm thấy nhà thiết kế ra nó là một người rất sáng tạo.

Đi chung với chiếc váy đen là một bộ bông tai và dây chuyền kim cương. Bông tai kim cương được cắt gọt đẹp mắt, còn dây chuyền kim cương sáng lấp lánh, vô cùng giá trị. Dưới ánh đèn, bộ trang sức này tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

139. Chương 139

An Diễm nhìn vào hai bộ váy trước mặt, cảm thấy hơi lúng túng. So với chiếc váy màu đen, chiếc váy màu đỏ trông bảo thủ hơn. Nhưng bây giờ là tiệc kỷ niệm của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, nếu cô mặc chiếc váy màu đỏ và xuất hiện, ắt sẽ hơi khách áp đảo chủ, chắc Cố Thiên Tuấn cũng sẽ nghĩ rằng mình đến để phá hỏng buổi tiệc!

Mặc dù An Diễm không thích Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, cũng không còn cách nào khác mới đến tham dự buổi tiệc của họ, nhưng cô cũng không muốn chơi trội quá.

Nghĩ vậy, An Diễm lại một lần nữa dán mắt vào chiếc váy màu đen kia. Nhưng một giây sau, An Diễm lại lắc đầu: Chiếc váy này trông hở hang quá, thiết kế lệch vai đã đành, giữa ngực lại còn may ren và khoét ngực, chân váy lại xẻ cao như thế!

“Hiếu Hiếu, sao cô lại chọn hai chiếc váy này vậy?” An Diễm nhìn vào Lâm Hiếu Hiếu với vẻ bối rối. “Cô còn chiếc váy nào khác không?”

“Đây là hai chiếc váy phù hợp nhất với phong cách của cô mà tôi chọn được trong thời gian gấp rút như thế này đây!” Lâm Hiếu Hiếu phản nản với vẻ không hài lòng. “An Diễm à, bình thường cô mặc quần áo quê mùa quá. Cô vốn có một đôi mắt màu đào, một khuôn mặt duyên dáng, vậy mà cứ ăn mặc theo phong cách của người qua đường ấy!”

“Tuy tôi là một nhà thiết kế thời trang, nhưng phong cách yêu thích của tôi là giản dị và thoải mái, vì mục đích cơ bản nhất của thiết kế thời trang chính là làm cho mọi người mặc vào thấy thoải mái, sau đó mới tới mỹ quan và xinh đẹp. Vì vậy, tôi luôn tuân theo nguyên tắc này của mình...”

“Được rồi, được rồi. Đừng nói với tôi về lý tưởng thiết kế của cô nữa, dù sao tôi nghe rồi cũng không hiểu!” Lâm Hiếu Hiếu đẩy hai chiếc váy về phía trước, rồi hỏi: “Cô tự chọn đi. Muốn mặc cái nào? Chút nữa tôi còn phải nhờ thợ trang điểm của tôi trang điểm cho cô nữa đây!”

“Vậy thì cái màu đen đi.” An Diễm do dự một lúc, cuối cùng đã chọn màu đen.

Bởi vì đây dù gì cũng là kỷ niệm ngày cưới của người khác, bản thân mặc màu đỏ tươi như thế, thực sự không hợp chút nào.

Đến lúc đó, cô mặc chiếc váy đen này và lẩn khuất sau đám đông. Sau khi nhìn thấy Bầu Trời Đầy Sao của mình xuất hiện, cô sẽ rút lui ngay lập tức!

“Được rồi. Vậy cô thay váy trước đi, sau đó nhanh chóng ra ngoài để thợ trang điểm của tôi trang điểm cho cô.” Lâm Hiếu Hiếu đặt chiếc hộp vào tay An Diễm, sau đó đẩy cô vào phòng thay đồ.

“Ôi...” An Diễm nhìn vào chiếc hộp trong tay, rồi khẽ thở dài: Mình đúng là tự dưng chuốc lấy cái khổ!

Từ từ thay chiếc váy vào, An Diễm đeo thêm bộ trang sức kim cương kia, sau đó mở cửa và đi ra ngoài.

“Ôi trời đất ơi! Đẹp quá!” Lâm Hiểu Hiểu ngạc nhiên và đi vòng quanh An Diễm vài vòng, rồi tự khen mình: “Tôi đúng là có mắt nhìn quá, chọn chiếc váy quá hợp với cô luôn. Cô nhìn mình đi, cá tính chớp mắt tăng lên mấy cấp độ luôn rồi!”

“Hiểu Hiểu, bệnh tự khen của cô đúng là không khi nào thay đổi được.” An Diễm lắc đầu bất lực.

“Tôi đã giúp cô một việc lớn như thế, vậy mà không cho tôi tự hào một chút à?” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng đầu rồi chạy ra ngoài cửa. “Jack, mau đến đây nào, trang điểm cho bạn tôi với!”

Lâm Hiểu Hiểu vừa dứt lời, một anh chàng gay liền bước vào. Anh ta để một bộ ria mép thanh tú, kiểu tóc rất lạ, ăn mặc đầy màu sắc sặc sỡ. Nếu không thấy trái cổ của anh ta, An Diễm suýt nữa là nói “chào người đẹp” rồi.

“Cô gì ơi, mời ngồi xuống, để tôi trang điểm cho cô.” Jack cũng không khách sáo, kéo An Diễm ngồi xuống trước gương.

Jack nhìn chăm chú vào khuôn mặt của An Diễm rồi gật đầu nói: “Là một cô gái xinh đẹp, nhưng da hơi xấu, sau này nhớ thường xuyên làm sạch da nhé.”

Những lời Jack nói khiến An Diễm ngay lập tức đỏ mặt lên: Lời Jack nói còn tế nhị đấy, vì làn da trước đây của cô cũng khá đẹp.

Tuy nhiên, gần đây An Diễm đã đón An An về sống chung, vả lại cô còn phải làm việc, nên cô bận đến tối mặt tối mũi, đôi khi ra ngoài còn không trang điểm. Khi mệt mỏi, cô thậm chí còn không rửa mặt.

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh.” An Diễm ngoan ngoãn gật đầu.

“Đừng lo lắng, bây giờ tôi sẽ trang điểm cho cô nhé!” Jack chỉnh khuôn mặt của An Diễm lại cho ngay ngắn trước gương.

“Vâng.” An Diễm gật đầu, với bộ dạng như thể để mặc người khác muốn làm gì cũng được.

Jack mỉm cười rồi cầm dụng cụ trang điểm lên, bắt đầu “kế hoạch cải tạo” với An Diễm.

Không biết đã qua bao lâu, An Diễm cảm thấy hơi buồn ngủ, may mà phần mắt đã được trang điểm xong trước đó, nên cô đã nhân cơ hội này để chớp mắt một lúc.

Trong khi An Diễm đang ngủ mơ màng, cô bị đánh thức bởi giọng nói của Jack: “Cô An à, trang điểm xong rồi, cô mở mắt ra đi.”

An Diễm gật đầu rồi chậm chậm mở mắt ra.

Không thể không thừa nhận, đúng là tay nghề có chuyên môn. Kỹ thuật trang điểm của Jack gần như tương đương với phẫu thuật thẩm mỹ!

Sau khi được Jack trang điểm, làn da vốn sần sùi của An Diễm đã biến mất, thay vào đó là một làn da căng mịn và sáng như sứ. Jack còn tạo hiệu quả phóng lớn cho đôi mắt đào của An Diễm.

Vì được đánh bóng khá tốt nên chiếc mũi của An Diễm trông càng thẳng đứng hơn. Còn đôi môi vốn đẹp và mịn màng kia, sau khi được phủ một lớp son màu cam đỏ hợp với màu da của cô, làm thần sắc của An Diễm trông tốt hơn rất nhiều.

Jack cũng tiện tay tạo luôn kiểu tóc cho An Diễm. Mái tóc đen dài của cô được bới đơn giản ra sau đầu, phần đuôi tóc được uốn hơi cong thành hình lượn sóng, trông thật thanh lịch và bắt mắt.

Chính vẻ thanh lịch và bắt mắt này đã làm trung hòa đi vẻ quá hở hang của chiếc váy đen, khiến mọi người phải suy tưởng không ngừng.

Điều này làm cho An Diễm trông giống như một câu thơ: “Hoa sen từ bùn mọc lên mà không nhơ, trơ trọi trên nước lặn tằm mà không ẻo lả”.

“Cảm ơn anh nhiều.” An Diễm đứng dậy, bỗng không ngăn được lời cảm ơn với Jack.

“Không có gì, bạn của Hiểu Hiểu chính là bạn của tôi!” Jack kiễng chân mỉm cười với An Diễm.

“Hiểu Hiểu, lại đây nào. Tôi đã trang điểm xong cho bạn thân của cô rồi đây!” Jack bước ra ngoài và nói với Lâm Hiểu Hiểu.

“Tôi vào xem ngay!” Lâm Hiểu Hiểu đang ngồi lật tạp chí với vẻ buồn chán nghe thấy An Diễm đã trang điểm xong, liền đứng dậy một cách vui vẻ. Cô liếc nhìn thời gian trên điện thoại, sau đó bước vào. “Vẫn kịp giờ, lễ kỷ niệm ngày cưới của anh chị ba vẫn chưa chính thức bắt đầu.”

Lâm Hiểu Hiểu hớn hờ bước vào phòng, thoát nhìn đã thấy An Diễm đang đứng đó như một quý bà.

Cô há miệng và hét lên: “Không phải chứ? An Diễm! Sao cô mới trang điểm chút xíu mà đã làm người ta kinh ngạc đến thế? Cô như thế này, sao tôi dám làm bạn với cô?”

“Jack!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền lập tức bước nhanh đến chỗ Jack, rồi hét lên: “Chút nữa tôi và An Diễm cùng vào sảnh tiệc, anh trang điểm cho An Diễm xinh như thế, làm sao tôi dám đi chung với cô ấy?”

“Người ta vốn dĩ xinh hơn cô mà trời!” Jack nhún vai và nói sự thật. “Vả lại, cô hai của tôi ơ, tôi đã cố gắng hết sức làm cho cô trở nên xinh đẹp rồi, nhưng mức đẹp nhất của cô cũng chỉ có vậy thôi!”

“A... Jack, tôi phải giết anh! Dám nói tôi như thế!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền gõ hai cái lên đầu Jack. “Nói! Tôi là người đẹp nhất thế giới!”

140. Chương 140

Jack ngay lập tức chịu thua dưới sự uy hiếp của Lâm Hiểu Hiểu, nhanh chóng lên tiếng nịnh hót: “Được, được. Hiểu Hiểu à, cô là người đẹp nhất thế giới!”

“Hứ, vậy còn tạm được!” Lâm Hiểu Hiểu hất cằm lên với vẻ rất tự hào.

An Diễm đứng bên cạnh nhìn Lâm Hiểu Hiểu và Jack gây nhau, đột nhiên cảm thấy rất vui: Bạn thân của Hiểu Hiểu cũng giống như cô ấy vậy, đều có “bản lĩnh nói lời cay độc” không ai sánh bằng, nhưng họ cũng có một trái tim thân thiện như Hiểu Hiểu. Mình cũng rất may mắn khi gặp được một người bạn tốt như Lâm Hiểu Hiểu vậy.

Lâm Hiểu Hiểu và Jack gây đủ rồi liền kéo tay An Diễm và nói: “An Diễm à, chúng ta đi thôi. Lợi dụng Jack xong rồi, không còn gì để nói với anh ấy nữa!”

“Hiểu Hiểu à, cô ăn cháo đá bát như thế, vậy anh trai và bố mẹ của cô có biết không?” Jack hỏi làm ra vẻ vô cùng đau lòng.

“Biết chứ!” Lâm Hiểu Hiểu lắc lư cái đầu với vẻ đắc ý, rồi kéo An Diễm chạy đi. “Tạm biệt!”

An Diễm bị Hiểu Hiểu kéo đi, nhưng vẫn nghe thấy giọng điệu đau buồn cường điệu của Jack. Cô và Lâm Hiểu Hiểu đi ra khỏi phòng, đi ngang qua hồ bơi trong vườn, đến tận lối vào sảnh tiệc, rồi dừng lại.

“An Diễm à, cô đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn An Diễm rồi hỏi với vẻ vô cùng trịnh trọng.

“Chuẩn bị? Chuẩn bị gì thế?” An Diễm lấy làm lạ và hỏi.

“Chuẩn bị để đón nhận ánh mắt khen ngợi của các anh chàng và ánh mắt ganh ghét của các cô nàng đó!” Lâm Hiểu Hiểu nói với vẻ dĩ nhiên. “Cô nhìn xem, ngoài chị ba ra, cả sảnh tiệc không còn người đẹp nào sánh được với chúng ta nữa. Mà chị ba là bông hoa đã có chủ, vậy nên chúng ta chính là đối tượng hot nhất.”

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nói vậy, An Diễm càng không nói nên lời. Đối với bệnh tự khen của Hiểu Hiểu, cô đã đỡ khóc đỡ cười mà cố tỏ ra bình thường, cho đến khi đã bắt đầu hợp tác: “Được rồi. Vậy thưa cô Lâm, cô bước ra trước đi, để sự rạng rỡ của cô che chở cho tôi, để chạy vào trong góc an toàn nhé!”

An Diễm nói rồi đẩy nhẹ Lâm Hiểu Hiểu, để cô ấy bước ra cửa phòng tiệc đầu tiên.

Mà tình hình trong bữa tiệc đúng như lời Lâm Hiểu Hiểu đã nói vậy.

Thời khắc mà Lâm Hiểu Hiểu bước vào sảnh tiệc, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt trong sảnh đều tập trung vào cô.

Lâm Hiểu Hiểu vốn là người của công chúng, thường xuyên xuất hiện trên tivi. Thêm vào đó, người trong nghề đều biết Lâm Hiểu Hiểu là con gái cưng của tập đoàn trang sức Lâm Thị, có thân hình hoàn hảo của một người mẫu, cộng với một khuôn mặt baby, lúc nào cũng nở nụ cười trong sáng. Chiếc váy công chúa màu kem đã tăng thêm phần dễ thương cho cô, chiếc vương miện kim cương trên đầu càng cho thấy con người được cưng chiều hết sức của Lâm Hiểu Hiểu.

Cô vừa bước ra, liền thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Ngay lúc tất cả mọi người đều đang chú ý đến Lâm Hiểu Hiểu, An Điềm lập tức cúi đầu xuống, duỗi tay cầm lấy váy mình và bước qua một bên.

Tuy nhiên, dù phía trước đã có Lâm Hiểu Hiểu thu hút sự chú ý của mọi người, An Điềm lại bước sang một bên rất rón rén, nhưng An Điềm vẫn thu hút được ánh mắt của không ít người.

An Điềm khẽ cúi đầu xuống, đủ để làm lộ ra cái cổ trắng đẹp của cô. Phần tóc mái hơi cong trước trán, hơi che đi đôi lông mày hoàn hảo của cô, càng mang đến cho mọi người cảm giác bí ẩn. Với thân hình duyên dáng, hai tay cô đang túm lấy thân chiếc váy đen và vội vã đi ngang qua Lâm Hiểu Hiểu, nhanh chóng trốn vào đám đông trong sảnh tiệc.

Mặc dù cả quá trình chỉ diễn ra trong mười mấy giây ngắn ngủi, nhưng những người nhìn thấy mặt bên hoàn hảo kia của An Điềm, đều vô cùng kinh ngạc.

Và nhất thời, những người có mặt ở sảnh tiệc, dù là nam hay nữ, đều nhao nhao hỏi nhau, cô gái đứng sau Lâm Hiểu Hiểu kia là ai.

Còn lúc này An Điềm đang trốn trong góc, vỗ vỗ vào ngực, thầm cảm ơn vì mình đã không bị quá nhiều người chú ý.

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên khiến cô sững người lại.

“An Điềm.”

An Điềm vừa nghe thấy giọng nói ấm áp và quen thuộc đó, bất giác xụ mặt xuống và quay đầu lại. Cô lên tiếng chào hỏi người trước mặt một cách lịch sự: “Chào Tô tổng.”

Tô Thanh Dương lúc này mặc một bộ vest màu kem, cổ áo được viền thêu màu vàng, càng tôn lên vẻ ôn hòa và phong độ của anh. Điều quan trọng nhất là, màu sắc của bộ vest mà Tô Thanh Dương mặc hôm nay và chiếc váy mà Lâm Hiểu Hiểu đang mặc đều có là màu kem, ai nhìn vào cũng nghĩ đó là đồ cặp.

Tức là Tô tổng và Hiểu Hiểu là số trời đã định, An Điềm cười hì hì nghĩ thầm như thế.

“Chào em.” Tô Thanh Dương khẽ gật đầu, ánh mắt bất giác dừng lại trên người An Điềm. Phải thừa nhận rằng, An Điềm của tối nay là An Điềm đẹp nhất mà anh từng thấy. Những đường nét trên khuôn mặt cô mang theo vẻ xinh xắn có thể làm nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vì tính cách mà An Điềm luôn cố gắng dùng những bộ quần áo què mùa để che đi nét quyến rũ đó.

Chiếc váy đen mà An Điềm mặc hôm nay vừa khéo thể hiện được nét đẹp khiến tất cả đàn ông đều không thể rời mắt khỏi cô. Chiếc váy đen lệch vai ấy tôn lên thân hình duyên dáng của cô, thiết kế xẻ ngực đắp ren trước ngực, làn da trắng trẻo ở phần eo khiến mọi người phải không ngừng suy nghĩ.

Nhìn thấy vậy, Tô Thanh Dương liền cau mày lại, đột nhiên anh rất không hài lòng với thiết kế này: Chiếc váy này rất đẹp, nhưng nó quá lộ liễu thì phải.

Song, trong giây tiếp theo, Tô Thanh Dương chợt nhận ra: Mình tại sao lại suy nghĩ như thế?

Chiếc váy lệch vai này chắc chắn là một tác phẩm đẹp, thiết kế xẻ hở ngực và eo cũng rất phù hợp với phong cách của chiếc váy này. Nếu mặc nó trên người một người mẫu bình thường, anh nhất định sẽ hết lời khen ngợi.

Tuy nhiên, mặc nó trên người An Điềm, anh lại không thể đánh giá chiếc váy này dưới con mắt của một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp!

Tô Thanh Dương thở dài thườn thượt, cảm thấy có chút không nói nên lời và bất lực đối với bản thân.

Nhìn thấy ánh mắt của Tô Thanh Dương cứ lưu luyến trên người mình, mặc dù ánh mắt đó không mang theo chút khinh nhờn nào, nhưng An Điềm vẫn hơi khó chịu. Cô cười cười với Tô Thanh Dương, rồi chủ động nhắc với anh về Lâm Hiểu Hiểu. “Tô tổng, nhờ có Hiểu Hiểu giúp tôi, tôi mới được vinh hạnh tham dự bữa tiệc này, nhìn thấy Bầu Trời Đầy Sao được trưng bày trước công chúng. Nếu không thì tôi chỉ có tiếc nuối thôi.”

“Ừm, chuyện này thì Hiểu Hiểu có nói với tôi rồi.” Tô Thanh Dương gật đầu, trong ánh mắt cũng có sự đánh giá cao đối với Lâm Hiểu Hiểu. “Hai người có thể trở thành bạn thân, tôi rất vui mừng.”

“Vâng. Được làm bạn tốt của Hiểu Hiểu, tôi cũng rất vui.” An Điềm gật đầu rồi nói thêm một câu. “Tô tổng, Hiểu Hiểu thật sự rất tốt bụng. Tôi mong người mà cô ấy thích có thể nâng niu cô ấy, bảo vệ cô ấy, để cô ấy luôn được vui vẻ, hạnh phúc.”

Đương nhiên Tô Thanh Dương biết An Điềm nói vậy là có ý gì, nhưng anh đã nói với An Điềm từ trước rằng anh không có cảm giác gì với Lâm Hiểu Hiểu. Bây giờ An Điềm nói với anh như thế là ép buộc anh phải thích Lâm Hiểu Hiểu hay sao?

Thấy Tô Thanh Dương cau mày lại, An Điềm mới nhận ra dường như mình nói hơi quá mức rồi. Phải, cô không thể ép ai đó thích ai đó, cô không đủ tư cách. Nghĩ vậy, An Điềm lại vội vàng giải thích: “Tô tổng, anh đừng hiểu lầm, tôi sẽ không giống như hôm ở căn hộ ven sông, cố gắng tác hợp cho anh và Hiểu Hiểu đâu. Chỉ là...”

141. Chương 141

An Điềm nói đến đây liền ngừng đầu lên nghiêm túc nhìn Tô Thanh Dương: “Hiểu Hiểu là một cô gái rất tốt, tôi mong anh đừng làm cô ấy tổn thương.”

Thật ra, An Điềm có nhiều lúc nhìn Lâm Hiểu Hiểu mà nhớ lại mình của năm xưa, dám yêu dám hận, trong lòng nghĩ gì đều sẽ nói ra hết.

Cô rất muốn Lâm Hiểu Hiểu sẽ cứ sống vui vẻ như thế, cô muốn bảo vệ Hiểu Hiểu như bảo vệ bản thân mình năm xưa vậy.

Thế nên, cho dù Tô Thanh Dương không yêu cô ấy thì cũng tuyệt đối đừng làm tổn thương cô ấy.

“Tôi sẽ không làm cô ấy tổn thương đâu.” Tô Thanh Dương lắc đầu nói, “Tôi hiểu rõ cảm giác trong lòng mình, thế nên sẽ không vì bất kì lí do gì mà làm trái lại với lòng mình, làm tổn thương người khác.”

“Ừ, tôi tin anh.” An Điềm yên tâm gật đầu với Tô Thanh Dương.

“An Điềm, cô chạy đi đâu thế? Làm tôi tìm cô cả buổi trời!” An Điềm vừa nói dứt câu thì đã nghe thấy giọng nói hoạt bát của Lâm Hiểu Hiểu vang lên, Lâm Hiểu Hiểu chạy đến bên An Điềm, quay sang thì trông thấy Tô Thanh Dương.

“Ồ, anh Tô cũng ở đây à?” Lâm Hiểu Hiểu nhiệt tình chào hỏi Tô Thanh Dương.

“Chào Hiểu Hiểu!” Tô Thanh Dương mỉm cười với Lâm Hiểu Hiểu.

Ngay lúc ấy, An Điềm chợt cảm thấy cánh tay mình đau nhói, cô cúi xuống nhìn, liền trông thấy Lâm Hiểu Hiểu đang véo rất mạnh vào tay cô, kích động đến mức cái vương miện kim cương trên đầu như sắp rơi xuống.

“Cô làm gì thế...” An Điềm vừa khẽ nhắc Lâm Hiểu Hiểu vừa cố gạt tay cô ra.

“Anh Tô không gọi tôi là cô Lâm nữa mà gọi tôi là Hiểu Hiểu kìa!” Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy hôm nay chắc mình có nằm mơ cũng vẫn cười rạng rỡ.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi!” An Điềm cuối cùng cũng gạt được tay Lâm Hiểu Hiểu ra, cô bắt lực thở dài rồi khẽ nói tiếp với Lâm Hiểu Hiểu: “Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Tô Thanh Dương nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu thì cũng thấy rất vui, anh khẽ gạt đầu với hai người: “Thôi tôi cũng không còn việc gì nữa, hai người cứ nói chuyện đi nhé.”

Dứt lời, anh quay người bước đi.

“Tạm biệt anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu đứng nguyên tại chỗ chào to đầy nhiệt tình.

Nghe thấy giọng nói sang sảng tràn đầy sinh lực ấy của Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương liền khựng lại, quay đầu cười với Lâm Hiểu Hiểu một cái rồi mới bước đi tiếp.

Thấy Tô Thanh Dương cười với mình, Lâm Hiểu Hiểu lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, lại không kiềm được mà bầu mạnh vào tay của An Điềm, miệng không ngừng lẩm bẩm: “A! A! A! An Điềm cô nhìn thấy chưa? Anh Tô cười với tôi kìa! Anh Tô cười với tôi kìa!”

“Đại tiểu thư, cô bình tĩnh chút đi được không?” An Điềm lừ mắt ngao ngán, cô cảm thấy tay mình sắp bị Lâm Hiểu Hiểu bầu cho đứt hết thịt ra rồi!

“Đúng đúng đúng, phải bình tĩnh.” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe An Điềm nói như thế thì lập tức hít một hơi thật sâu rồi mau chóng nở nụ cười hiền lành thực nữ khoe trọn tám cái răng.

“Người ta nói phụ nữ trở mặt như trở sách quả đúng là không sai mà.” An Điềm thấy dáng vẻ từng tưng của Lâm Hiểu Hiểu thì lắc đầu cảm thán.

Lâm Hiểu Hiểu nghe An Điềm nói như thế lập tức hást cảm nói: “Cô nói cứ như cô không phải phụ nữ ấy!”

Nhưng ngay sau đó, trong đầu Lâm Hiểu Hiểu lại hiện lại hình ảnh Tô Thanh Dương vừa cười với cô khi này, “phì” một tiếng, Lâm Hiểu Hiểu lại bật cười nắc nẻ.

An Điềm đứng bên cạnh trông thấy cảnh tượng này cũng đành bất lực, cô không muốn bị lây bệnh điên của Lâm Hiểu Hiểu, thế nên gạt tay Lâm Hiểu Hiểu ra rồi nói: “Được rồi được rồi, cô ở đây mà kích động đi, tôi đi kiếm cái gì ăn đây, tối nay nhiều việc quá, tôi còn chưa kịp ăn gì nữa!”

An Điềm dứt lời lập tức bước đi tìm đồ ăn.

Còn Lâm Hiểu Hiểu thì cứ đứng ở đó cười ngớ ngẩn mà không bước theo, cô nhìn bóng dáng của An Điềm, trong lòng vừa cảm động lại vừa cảm khái, thật ra, lúc cô vừa bước vào sảnh tiệc thì ánh mắt đã lập tức tìm kiếm Tô Thanh Dương rồi, nhưng trong khi bao nhiêu người đều ngẩng nhìn cô thì Tô Thanh Dương lại không hề để mắt đến cô chút nào, chỉ đi đến trước mặt An Điềm.

Ngay khoảnh khắc ấy, Lâm Hiểu Hiểu cho dù có tự nhủ rằng mình không buồn thì cũng biết đó là điều không thể tin được, cô đã len lén đến gần chỗ của An Điềm và Tô Thanh Dương, tất nhiên đã nghe được những điều hai người họ nói với nhau.

Lâm Hiểu Hiểu đã nghe được câu An Điềm nói với Tô Thanh Dương, “Hiểu Hiểu là một cô gái rất tốt, tôi mong anh đừng làm cô ấy tổn thương.”

Ngay khi nghe được câu nói ấy của An Điềm, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu thấy cảm động vô cùng.

Bởi vì mối quan hệ với Tô Thanh Dương mà Lâm Hiểu Hiểu luôn mang trong mình một chút cảnh giác với An Điềm, tuy ngoài mặt cô đối xử với An Điềm rất tốt, nhưng trong lòng cô thì lại luôn mong rằng, mình đối xử với An Điềm tốt như vậy là để cho An Điềm hiểu rõ rằng: Lâm Hiểu Hiểu này tốt với cô như vậy thì cô phải biết điều mà không được làm tổn thương tôi, không được cướp đi anh Tô của tôi!

Nhưng đến tối hôm nay, Lâm Hiểu Hiểu sau khi nghe được câu nói An Điềm nói với Tô Thanh Dương ấy thì mới phát hiện ra mình đã lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử rồi.

An Điềm tốt như thế, sao có thể làm ra những việc tổn thương mình chứ? Lâm Hiểu Hiểu, mày ngốc quá!

Lâm Hiểu Hiểu vỗ vào đầu mình rồi nhìn An Diễm đang đứng cách đó không xa mà cười vui vẻ, thầm nghĩ, anh Tô thì mình đương nhiên vẫn tiếp tục theo đuổi, nhưng từ hôm nay trở đi, mình phải thật lòng thật dạ xem An Diễm là người bạn thân của mình mới được!

Thế là cô hít một hơi thật sâu rồi lại hoạt bát chạy đến chỗ An Diễm như mọi khi.

“An Diễm, cô ăn nhiều thế này à? Cô không sợ biến thành lợn à?” Lâm Hiểu Hiểu thấy An Diễm ăn một cách không giữ hình tượng thì liền ngao ngán khuyên nhủ.

“Nhưng mà...” An Diễm nói đến đây thì nuốt thức ăn trong miệng mình rồi mới nói tiếp, “Bánh này thật sự rất ngon mà!”

“Phải phải phải, ngon lắm ngon lắm!” Lâm Hiểu Hiểu không hề biết An Diễm lại là đồ tham ăn thế này!

Nhưng khi An Diễm định đưa tay lấy một miếng bánh để ăn tiếp thì cô lại chợt bỏ tay xuống, thở dài một cái!

“Không phải chứ, ăn uống thôi mà làm gì đau lòng thế?” Lâm Hiểu Hiểu trợn mắt hỏi, “Không lẽ là do đồ ăn ngon quá mà cô ăn đến mức phát khóc luôn sao?”

“Tuy bánh này đúng là ngon đến mức phát khóc, nhưng mà tôi cũng không đỡ hơi như thế đâu!” An Diễm nhún vai, cúi đầu nhìn miếng bánh trong tay mình, “Bánh này ngon như vậy, chỉ tiếc là...”

“Chỉ tiếc cái gì?” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng đầu, không hiểu An Diễm tại sao lại buồn như vậy.

“Chỉ tiếc là An An không được ăn, phải chi An An mà cũng được ăn thì hay quá.” An Diễm lúc này đã trở lại hình ảnh người mẹ hiền, cô cúi đầu nghiêm túc nói.

“Không phải chứ? An Diễm, cô vì chuyện này mà thấy buồn đó à?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm rồi nói to một cách khoa trương, “Chỉ là miếng bánh thôi mà cô lại...”

Lâm Hiểu Hiểu định nói tiếp rằng, “Có phải cô chưa bao giờ được ăn ngon không?”, nhưng nghĩ lại cảm thấy nói như thế có hơi quá đáng, thế nên lập tức dằn lòng lại.

Nhưng nhìn thấy biểu hiện này của An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu lại càng thêm tò mò, hôm ấy khi ở trước cổng trường mẫu giáo, An Diễm đã làm như vậy với anh ba, chứng tỏ hai người họ phải có quan hệ gì đó.

Nhưng anh ba là người giàu nhất thành phố H này, dù chỉ là rượu vang anh ấy uống thôi thì cũng đã là mấy triệu rồi, còn An Diễm thì sao? Chỉ thấy một miếng bánh ngon thôi mà đã trân trọng thế này!

Hai người họ quả thực là khác nhau một trời một vực, anh ba và An Diễm làm sao mà quen nhau được? Giữa họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm, càng nhìn càng cảm thấy kì lạ, càng thấy kì lạ lại càng không hiểu!

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” An Diễm trừng mắt, cô thấy Lâm Hiểu Hiểu vừa rồi còn bình thường, thế mà bây giờ lại nhìn cô như muốn nhìn thấu vào tim gan vậy!

142. Chương 142

Lâm Hiểu Hiểu đắn đo một lúc lâu, cuối cùng giấu đi nghi vấn trong lòng ấy.

Bởi vì hôm đó An Diễm đã nói rất rõ ràng rằng cô và Cố Thiên Tuấn không hề có quan hệ gì cả, hơn nữa hoàn cảnh của An Diễm cũng không thể nào có quan hệ gì với anh ba được, có lẽ sự việc xảy ra ở trường mẫu giáo hôm đó chỉ là một hiểu lầm mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng cũng gạt đi tảng đá đang đè nặng trong lòng, cô phẩy tay nói với An Diễm: “Có gì đâu! An Diễm, cô nói tôi biết đi, cô và An An thích ăn bánh gì, tôi sẽ bảo thợ làm bánh làm rồi mang tặng cô.”

“Trời ơi, Lâm đại tiểu thư, cô hào phóng quá, tôi phải ôm chân cô thôi!” An Diễm cười thích thú, trước đây cô cũng từng là một đại tiểu thư được cơm bưng nước rót tận nơi, thật không ngờ bây giờ đến ngay cả việc được ăn một cái bánh cũng cảm thấy hạnh phúc thế này.

Nghĩ đến đây, An Diễm lại thấy thương cảm, cô ngẩng đầu nhìn sảnh tiệc được trang hoàng long lộng lẫy, trong lòng càng thêm thê lương, hình như từ lúc Cố Thiên Tuấn xuất hiện thì cuộc sống của cô như rơi xuống vực sâu vạn trượng, bây giờ gặp lại anh, cô lại phải trải qua rất nhiều chuyện thị phi.

Trong lúc An Diễm đang thương cảm thì sảnh tiệc đang ồn ào chợt vang lên một giọng nói: “Thưa quý vị, bây giờ tôi xin tuyên bố, buổi lễ kỉ niệm ngày cưới của anh Cố và chị Cố xin chính thức bắt đầu!”

An Diễm quay sang hướng giọng nói ấy, nhìn thấy Trì Cảnh Dật đang đứng trên sân khấu, anh mặc một bộ đồ vest màu xám, bên trong là áo sơ mi trắng chỉnh tề, đeo một cặp kính gọng vàng, đằng sau cặp kính ấy là một đôi mắt khó đoán ra cảm xúc.

“Anh ấy đang làm gì vậy?” An Diễm vừa cầm một miếng bánh vừa tò mò hỏi Lâm Hiểu Hiểu.

“Làm người chủ trì cho anh chị ba đây!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn Trì Cảnh Dật trên sân khấu, ngưỡng mộ nói: “An Diễm, cô có biết không? Năm nào họ làm kỉ niệm ngày cưới thì đều ôn lại khung cảnh kết hôn, gồm có việc trao lời thề kết hôn, đăm đuối nhìn nhau, sau đó hôn nhau nữa, đúng là ngưỡng mộ chết đi được!”

Nói đến đây, Lâm Hiểu Hiểu lại quay sang nhìn An Diễm rồi giải thích tiếp: “Lễ kỉ niệm mấy năm trước đều là do anh cả làm chủ trì, nhưng dạo này anh cả có nhiệm vụ quân đội phải làm nên mới nhờ anh hai làm thay. Chắc chắn, anh cả anh hai đều là những nhân vật cộm cán của thành phố H, bình thường ít khi nào lộ diện, nhưng kỉ niệm ngày cưới hàng năm của anh ba thì họ đều tham dự, chị ba quả nhiên là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời mà!”

“Ồ.” An Diễm gật đầu, cố giấu đi sự chua xót trong lòng, tuy cô biết mình đã không còn yêu Cố Thiên Tuấn nữa, nhưng tận mắt nhìn người đàn ông mình từng yêu chết đi sống lại bốn năm trước lại mặn nồng với một người phụ nữ khác thế này, cô vẫn cảm thấy không chịu nổi.

Thế nên việc gì phải tự hành hạ mình chứ? Cứ nhắm mắt đừng nhìn nữa!

An Diễm thở dài rồi cúi gằm mặt xuống, không nhìn Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ nữa, chỉ nhìn miếng bánh trong tay mình, lòng thầm nghĩ, mình nên tập trung ăn đi thì hơn, người ta nói no bụng sẽ mang lại cảm giác dễ chịu vui vẻ, bây giờ mình đang buồn như vậy thì phải ăn cho thật no chứ!

Nhưng ngay khi An Diễm định nhét miếng bánh trong tay vào miệng thì Lâm Hiểu Hiểu chợt giật miếng bánh khỏi tay cô rồi mắng mỏ: “An Diễm, cô làm cái gì thế? Bây giờ đang là thời khắc lịch sử mà! Buổi tiệc này đã mời đến rất nhiều các vị khách quyền quý, phóng viên không thể vào đây được, mọi người ở thành phố H này muốn xem mà không xem được đấy! Thế mà cô lại nhân lúc này mà ăn uống à?”

Miếng bánh này hấp dẫn hơn Cố Thiên Tuấn với Chu Mộng Chỉ nhiều mà!

An Diễm thầm mắng trong bụng, giờ cô chẳng thể nói gì, mà cũng không muốn nói gì, thế nên đành phải chọc ghẹo Lâm Hiểu Hiểu: “Xem người ta mặn nồng thì có gì hay chứ? Hiểu Hiểu, cô là phận FA mà xem cảnh này, không phải là tự hành hạ mình sao?”

“Á à, An Diễm, cô dám động vào nỗi đau của tôi à?” Lâm Hiểu Hiểu bực bội đặt miếng bánh xuống, sau đó đặt hai tay lên vai An Diễm, ép cô phải nhìn về phía sảnh tiệc rồi hậm hực nói: “Hừ, cho dù có tự hành hạ thì cũng không thể chịu đựng một mình được, cô cũng là FA, cũng phải cùng bị hành hạ chung với tôi!”

Lâm Hiểu Hiểu vừa dứt lời thì Trì Cảnh Dật trên sân khấu cũng đã nói xong lời mở màn, anh cất cao giọng tuyên bố: “Xin mời anh chị Cố bước lên sân khấu!”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cửa sảnh, ngay cả An Diễm cũng bất giác nhìn theo hướng ấy.

Ở đó có hai đứa bé xinh xắn mặc trang phục thiên thần, tay cầm lẵng hoa tinh xảo, trong đó có đặt rất nhiều cánh hoa hồng, vừa đi vừa rải cánh hoa.

Còn Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ thì đi sau hai đứa bé ấy, chậm rãi tiến vào hội trường.

Chu Mộng Chỉ đội một chiếc vương miện được làm từ vàng ròng, khoác tay Cố Thiên Tuấn, nở nụ cười hạnh phúc nhìn mọi người.

Cô mặc trên mình bộ váy hở ngực màu trắng được may thủ công bằng vải tơ tằm, khoe được bờ xương quai xanh kiêu diễm như cánh bướm, trước ngực váy có đính một viên kim cương xanh sáng lấp lánh, phần trước váy xẻ cao để lộ đôi chân trắng trẻo, đôi giày cao gót nạm kim cương rực rỡ, phần đuôi váy trải dài khẽ quét lên tấm thảm đỏ tươi sau lưng.

Có lẽ do hôm nay là ngày vui nhất đặc ý nhất của Chu Mộng Chỉ nên vẻ mặt xanh xao do bệnh tật của cô ta lúc này lại trở nên rất rạng rỡ, đôi mắt anh đào tươi tắn trên gương mặt đẹp cổ điển càng làm tôn lên sự cao quý của trang phục mặc trên người.

Còn Cố Thiên Tuấn vì muốn hợp với bộ váy dạ hội của Chu Mộng Chỉ nên đã mặc một bộ vest trắng, tuy anh không đeo đầy trang sức như Chu Mộng Chỉ, nhưng cách ăn mặc đơn giản của anh vẫn khiến người ta phải chú ý.

Chỉ cần gương mặt đẹp trai ngời ngời và khí chất cao quý mà anh toát ra thôi cũng đủ làm mê đắm bất kì cô gái nào nhìn vào!

“Chị ba đẹp quá, anh ba đẹp trai quá, hai người họ hạnh phúc quá!” Lâm Hiểu Hiểu liên tục cảm thán, cô nhìn hai người họ một cách đầy ngưỡng mộ, nhất thời lại nhớ đến Tô Thanh Dương, cô không mong được giống như chị ba, có thể khoe sự hạnh phúc của mình ra cho mọi người thấy thế này, mà chỉ cần có được tình cảm của Tô Thanh Dương như tình cảm anh ba dành cho chị ba thôi thì cũng đã đủ rồi.

Những tiếng khen ngợi của Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm đều nghe thấy hết, cô cười đau khổ, bất giác nhớ lại cảnh tượng hôn lễ năm xưa của mình và Cố Thiên Tuấn rồi so sánh nó với cảnh tượng kỉ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ.

Lúc ấy, An Diễm vì Cố Thiên Tuấn mà cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả, cô vốn là người hiểu chuyện và nghe lời, thế nên khi Cố Thiên Tuấn bảo không được công bố thông tin kết hôn của họ ra ngoài, cô đã đồng ý, Cố Thiên Tuấn bảo hôn lễ của họ chỉ cần mời bạn bè thân thích đến ăn một bữa cơm là được rồi, cô cũng đồng ý.

Cho dù Cố Thiên Tuấn có đưa ra yêu cầu gì, cô cũng cam tâm tình nguyện mà gật đầu nói đồng ý.

Khi bố của An Diễm giận dữ trước những yêu cầu này của Cố Thiên Tuấn, An Diễm đã nói với bố rằng, cho dù Cố Thiên Tuấn có làm gì thì cô cũng bằng lòng.

An Diễm lúc ấy chỉ có một suy nghĩ, hôn lễ hoành tráng gì chứ, trăm người tham dự làm gì chứ, chỉ cần Cố Thiên Tuấn yêu cô thôi là đủ rồi.

Nhưng đến sau này, An Diễm mới hiểu ra, nếu một người đàn ông yêu mình thì sao có thể để mình danh không chính ngôn không thuận, lấy anh ta mà không hề có một đám cưới nào như thế?

143. Chương 143

“An Diễm, cô đang mơ màng gì thế? Có phải cũng giống như tôi, đang ngưỡng mộ ghen tị chết đi được không?” Lâm Hiểu Hiểu thấy An Diễm cứ đứng ngây người thì liền khẽ đẩy nhẹ vai cô hỏi.

“Ha ha...” An Diễm đang nhớ lại việc lúc xưa, không kiềm được mà cười lạnh lùng, ngưỡng mộ ghen tị cái con khỉ ấy! Phải là đang tức chết đi được mới đúng.

Lâm Hiểu Hiểu đứng bên cạnh thấy An Diễm cười lạnh như thế thì thấy có hơi kì lạ, phụ nữ bình thường trông thấy hôn lễ như mơ của anh chị ba thế này không phải đều cảm thấy ngưỡng mộ sao? Tại sao An Diễm lại có vẻ không cảm xúc, thậm chí còn có phần lạnh nhạt bằng quan thế này?

Cô cúi đầu nghĩ một lúc rồi suy đoán, không lẽ là do chị ba không chịu mặc bộ Bầu Trời Đầy Sao của An Diễm nên An Diễm mới như vậy?

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu liền an ủi An Diễm: “An Diễm, cô cũng đừng quá nóng vội, kỉ niệm ngày cưới của anh chị ba long trọng thế này, chị ba một đêm sẽ thay đến mấy bộ váy, cho nên chỉ lát nữa thôi không chừng sẽ mặc bộ váy do cô thiết kế đấy! Đừng sốt ruột nhé!”

Thấy Lâm Hiểu Hiểu hiểu lầm ý của mình, An Diễm cũng không muốn giải thích nhiều, dù sao cũng không thể nói ra bí mật của mình được, cứ giấu kín trong lòng đi thì hơn.

Nghĩ như thế, An Diễm bèn ngao ngán gật đầu nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Chúng ta cứ tiếp tục xem họ tình tứ đi.”

Lâm Hiểu Hiểu cũng gật đầu rồi trịnh trọng nói: “FA mà xem người ta tình tứ thì tuy đau nhưng cũng rất vui.”

Lúc này, Trì Cảnh Dật đã đọc xong quá trình từ lúc quen nhau đến lúc kết hôn của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn, nào là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, rồi trải qua bao nhiêu sóng gió, cuối cùng đến được với nhau thật hạnh phúc.

An Diễm cảm thấy may mắn là trong lúc Trì Cảnh Dật đọc mấy lời ấy thì mình đang nói chuyện với Lâm Hiểu Hiểu, chứ nếu không mấy lời mà người ngoài nghe thấy rất ngọt ngào ấy mà lọt vào tai cô thì sẽ trở nên rất uất ức.

“Tiếp theo đây, xin mời anh chị Cố bước lên tái hiện lại kí ức đẹp đẽ của ngày kết hôn!” Giọng của Trì Cảnh Dật rất bình thản, không phù hợp lắm với không khí của buổi tiệc, rõ ràng là trong lòng có hơi không thích khi phải nói những lời sến súa ấy.

Nhưng anh là người bạn thân của Cố Thiên Tuấn, thế nên đành phải cố gắng mà làm thôi.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn đã bước lên sân khấu, hai người đứng ngay ngắn rồi nhìn đắm đuối vào mắt nhau.

Đây là màn đặc sắc nhất, khiến mọi người trông đợi nhất trong buổi lễ kỉ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, thế nên tất cả những người có mặt lúc này đều tập trung nhìn vào hai người, những tiếng xuyết xoa ngưỡng mộ vang lên liên tục, mà những lời ấy Chu Mộng Chỉ đều nghe thấy hết.

Những tiếng khen ngợi hâm mộ ấy, những ánh mắt trầm trồ ấy khiến cho hai má Chu Mộng Chỉ càng lúc càng đỏ lên, đôi môi hồng của cô nở miệng cười, gật đầu tỏ ý cảm ơn các khán giả bên dưới.

Tuy cái vương miện bằng vàng đang đội trên đầu khá nặng làm cô khá mỏi cổ, nhưng trong lòng Chu Mộng Chỉ hiện giờ đang rất vui. Cố Thiên Tuấn từng hứa với cô rằng ngày kỉ niệm hàng năm của họ sẽ hết như ngày cưới, và anh đã làm được điều đó!

Cố Thiên Tuấn đứng trên sân khấu, nhìn Chu Mộng Chỉ đang vô cùng hạnh phúc, trong lòng cũng cảm thấy tự hào, anh từng hứa với Chu Mộng Chỉ rằng sẽ cho cô những thứ tốt đẹp nhất trên đời, đáp ứng mọi yêu cầu của cô.

Mà trong bốn năm nay, anh đều làm được cả.

Lúc này Trì Cảnh Dật bước lên một bước, nhìn Chu Mộng Chỉ rồi hỏi: “Cô Chu Mộng Chỉ, cô có bằng lòng kết hôn ước với người đàn ông trước mặt, chấp nhận anh ấy làm chồng cô không? Cho dù ốm đau hay khỏe mạnh, cho dù có gặp lí do gì, cũng vẫn sẽ luôn yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, chấp nhận anh ấy, mãi mãi chung thủy với anh ấy cho đến cuối đời hay không?”

Gương mặt Chu Mộng Chỉ cảm động rõ rệt, cho dù cô ta trước nay không hề chung thủy hoàn toàn với Cố Thiên Tuấn, thế nhưng sắc mặt vẫn không nao núng, thậm chí vẫn cứ nhìn anh bằng ánh mắt rất chân thành mà trả lời: “Tôi bằng lòng.”

Trì Cảnh Dật nhìn Chu Mộng Chỉ gật đầu, sau đó quay sang Cố Thiên Tuấn: “Anh Cố Thiên Tuấn, anh có bằng lòng kết hôn ước với người phụ nữ trước mặt, chấp nhận cô ấy làm vợ anh không? Cho dù ốm đau

hay khỏe mạnh, cho dù có gặp lí do gì, cũng vẫn sẽ luôn yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, chấp nhận cô ấy, mãi mãi chung thủy với cô ấy cho đến cuối đời hay không?”

Cố Thiên Tuấn khi nghe đến bốn chữ “mãi mãi chung thủy” thì trong lòng có hơi giật mình, không hiểu sao anh lại nhớ đến cái đêm giữa anh và An Diễm.

Có vẻ anh đã hoàn toàn không chung thủy với Chu Mộng Chỉ. Tuy Chu Mộng Chỉ đã tha thứ cho anh, nhưng Cố Thiên Tuấn lại phát hiện bản thân không thể hoàn toàn xem An Diễm như người xa lạ qua đường được.

Có thể là vì áy náy, cũng có thể là vì cô là mẹ của An An, hoặc cũng có thể là trái tim của anh không biết từ lúc nào đã thay đổi rồi...

Khi nghĩ đến khả năng này, Cố Thiên Tuấn bắt giác cau mày, ánh mắt tự nhiên và tự hào vừa rồi của anh đã bắt đầu có nét dằn đo và ray rứt.

“Thiên Tuấn...”

Chu Mộng Chỉ đứng đối diện Cố Thiên Tuấn thấy anh không trả lời ngay mà cứ đứng ngây ra thì khẽ dề dang hắng để nhắc nhở anh.

Chu Mộng Chỉ chợt cảm thấy bất an trong lòng, không hiểu Cố Thiên Tuấn vì sao vào lúc quan trọng thế này lại thất thần như vậy, chuyện này trước nay vốn chưa bao giờ xảy ra cả.

Sự nhắc nhở của Chu Mộng Chỉ lập tức kéo Cố Thiên Tuấn quay trở về thực tại, anh hít một hơi thật sâu, cố dẹp bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, gạt đầu với Chu Mộng Chỉ rồi nói một cách chân thành: “Tôi bằng lòng!”

Có lẽ sự xuất hiện bất ngờ của An Diễm đã làm thay đổi tiết tấu cuộc sống của anh, nhưng có thể sự thật không quá nghiêm trọng như anh nghĩ, có thể anh chỉ là vì áy náy với An Diễm và yêu thương An An nên mới quan tâm đến An Diễm hơi nhiều một chút thôi.

Cố Thiên Tuấn vừa tự trấn an trong lòng vừa ôm chặt Chu Mộng Chỉ, hôn nhẹ lên trán cô.

Ngay lập tức, cả sảnh tiệc vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Còn Chu Mộng Chỉ vừa rồi có hơi thấp thỏm vì sự thất thần của Cố Thiên Tuấn, nhưng sau khi nhận được nụ hôn của anh thì dần dần bình tĩnh lại: Trong lòng Cố Thiên Tuấn vẫn còn có mình! Mình có thể cảm nhận được điều ấy qua nụ hôn của anh ấy.

Nghĩ như thế, Chu Mộng Chỉ liền đưa tay ra ôm chặt lấy Cố Thiên Tuấn.

Thấy hai người ôm nhau đầy tình cảm trên sân khấu, tất cả mọi người lại một lần nữa vỗ tay nhiệt liệt.

Tất nhiên, trong số đó có hai người vỗ tay nhật nhất, chua chát nhất, một người là An Diễm, người còn lại là Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh đứng giữa đám đông, ngẩng đầu nhìn nụ cười hạnh phúc của Chu Mộng Chỉ, trong lòng vừa thấy an ủi lại vừa thấy thê lương.

Mộng Chỉ là người phụ nữ đẹp nhất trên đời, nhưng vẻ đẹp này trước nay lại không bao giờ thuộc về anh!

Chu Hán Khanh chỉ vỗ tay một chút rồi cầm li rượu gần đó lên giận dữ nốc cạn, dòng rượu cay xè đổ vào cuống họng cũng không cay bằng một phần ngàn nỗi đau trong lòng anh.

Kỉ niệm ngày cưới hàng năm của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn đối với Chu Hán Khanh mà nói chính là thời khắc giày vò nhất, anh phải bố trí buổi tiệc, phải hỏi ý kiến của Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn, phải tận tâm tận lực mà giúp hai người họ tổ chức buổi tiệc.

Còn nữa, lại còn phải nhìn người phụ nữ mà mình yêu nhất lao vào vòng tay của người khác, tuyên bố với cả thế giới rằng hai người họ mới là một cặp!

Nỗi đau trong lòng ngực càng lúc càng mạnh, càng lúc càng khó chịu, Chu Hán Khanh lại cầm một li rượu lên cạn sạch, sau đó quay người đi qua khỏi dòng người, mau chóng rời khỏi sảnh tiệc.

144. Chương 144

Chu Mộng Chỉ đang ôm Cổ Thiên Tuấn trên sân khấu cũng mau chóng nhìn thấy hành động này của Chu Hán Khanh, năm nào vào dịp kỉ niệm ngày cưới của cô, Chu Hán Khanh cũng đều có biểu hiện này, không hề che giấu cảm xúc mà thể hiện sự khó chịu ra ngoài rất rõ ràng!

Trên môi Chu Mộng Chỉ vẫn nở nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng thì lại dâng tràn cảm giác bất mãn với Chu Hán Khanh, đã bốn năm rồi, thế mà lần nào cũng như vậy! Về nhà mình lại phải đi an ủi anh ta, đúng là phiền chết đi được!

Nhưng phiền thì phiền, Chu Mộng Chỉ vẫn hiểu rõ mình cần phải làm như vậy, bởi vì cô ta biết Chu Hán Khanh đã làm rất nhiều điều cho cô ta, biểu hiện này của anh chẳng qua chỉ là vì quá quan tâm cô ta thôi.

Màn đọc lời thề đã xong, Chu Mộng Chỉ được Cổ Thiên Tuấn đích thân dắt xuống sân khấu.

Việc cần làm tiếp theo của hai người họ chính là đi trò chuyện giao lưu với những khách mời quan trọng.

Nhưng Chu Mộng Chỉ cảm thấy việc quan trọng nhất hiện giờ là phải an ủi Chu Hán Khanh. Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ liền nói với Cổ Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, em thấy hơi mệt, em sẽ đi thay áo, nghỉ ngơi một chút rồi quay lại với anh được không?”

“Tất nhiên là được.” Cổ Thiên Tuấn dịu dàng gật đầu, anh mỉm cười nói với Chu Mộng Chỉ, “Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, khi nào khỏe hẳn rồi thì hãy ra, nếu mệt rồi thì không cần ra nữa cũng được, cứ bảo Hán Khanh báo với anh là được rồi.”

Nói đến đây, Cổ Thiên Tuấn liền đưa mắt nhìn xung quanh sảnh tiệc rồi hỏi: “Hán Khanh đi đâu rồi nhỉ?”

Chu Mộng Chỉ thấy Cổ Thiên Tuấn muốn tìm Chu Hán Khanh thì lập tức hốt hoảng, cô ta lắc đầu nói: “Có thể do mấy ngày nay phải chuẩn bị cho buổi lễ quá vất vả nên anh ấy về sớm nghỉ ngơi rồi.”

“Ừ.” Cổ Thiên Tuấn gật đầu nói với Chu Mộng Chỉ, “Mấy ngày nay Hán Khanh vì chuẩn bị cho buổi tiệc mà đúng là đã lao碌, chờ khi nào có thời gian anh sẽ cảm ơn anh ấy thật tử tế.”

“Chuyện đó đương nhiên rồi.” Chu Mộng Chỉ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói với Cổ Thiên Tuấn, “Thiên Tuấn, anh đi tìm Kính Trạch và anh hai nói chuyện đi, em đi thay áo đã.”

“Em đi đi.” Cổ Thiên Tuấn dõi mắt tiễn Chu Mộng Chỉ đến khi cô được chị Lý đưa ra khỏi sảnh.

Chị Lý dìu Chu Mộng Chỉ lên phòng nghỉ sang trọng trên lầu, sau đó lấy bộ Bầu Trời Đầy Sao mà An Diễm đã thiết kế ra rồi nói: “Thưa mợ, mợ đổi sang bộ này đúng không?”

Chu Mộng Chỉ đưa mắt nhìn bộ váy trong tay chị Lý, nhớ đến việc nó chỉ là do một nhân viên quèn của một công ty nhỏ thiết kế ra thì tâm trạng vốn đang khó chịu nay càng thêm tức giận, cái cô thiết kế bộ váy này tên là gì ấy nhỉ?

Chu Mộng Chỉ cười nhạt, nghĩ mãi một lúc mà cũng không nhớ ra được tên của An Diễm.

Nhưng trong lòng Chu Mộng Chỉ càng lúc càng cảm thấy bất mãn. Thật là, dạo này quần áo do chó mèo thiết kế ra mà cũng đưa cho mình mặc! Thiên Tuấn bảo người phụ nữ đó thiết kế trang phục là vì nghĩ đến quan hệ lợi ích với Tô Thị, Hiểu Hiểu bảo cô ta đến dự kỉ niệm ngày cưới của mình là do quá ngây thơ nên bị người ta lừa, thế nên mình đành phải thuận tình mà chấp nhận thôi!

Người phụ nữ đó hình như còn tưởng là cô ta có tài thiết kế thật! Mình ghét nhất là loại phụ nữ đó! Tại sao tất cả mọi người đều quan tâm cô ta, vây quanh cô ta như thế, tại sao chứ?

Nếu muốn vây quanh thì phải vây quanh những người phụ nữ như Chu Mộng Chỉ mình đây mới phải chứ!

Người phụ nữ đó tưởng có thể dựa vào một bộ váy mà thành danh sao? Muốn nắm lấy cơ hội để được tề cao sao? Đâu có dễ dàng như vậy!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ liền đưa tay giật lấy Bầu Trời Đầy Sao rồi ném mạnh xuống đất, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nói với chị Lý: “Tại sao đồ do ai thiết kế cũng tùy tiện đưa cho tôi mặc? Mau đi lấy bộ áo màu đỏ mà Thiên Tuấn mấy ngày trước mới mua từ Mỹ về ra đây cho tôi!”

Chị Lý ngơ ngác nhìn bộ váy bị vứt xuống đất rồi lại quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ đang nổi giận dùm dùm, sau đó vội vàng gặt đầu rồi đi lấy bộ đồ kia.

Chu Mộng Chỉ khó chịu trừng mắt nhìn chị Lý một cái rồi đưa chân đá vào Bầu Trời Đầy Sao, lúc này mới cảm thấy hạ hỏa đôi chút.

Chỉ một lát sau, chị Lý vốn nhanh nhẹn đã mau chóng mang bộ áo màu đỏ kia đến, bộ áo này được may bằng gấm, thiết kế theo kiểu sườn xám.

Bộ áo này vừa hay che được những khuyết điểm gầy guộc trên cơ thể Chu Mộng Chỉ, sắc đỏ làm tôn lên gương mặt của cô, thiết kế chít eo tôn lên những đường cong cần thiết, từ phần ngực xuống chân váy có điểm xuyết các hạt kim cương nhỏ lấp lánh, vừa nho nhã mà lại không kém phần sang trọng.

Để phối với chiếc sườn xám màu đỏ này, Chu Mộng Chỉ quyết định sẽ đeo bộ hoa tai và vòng ngọc phỉ thúy có giá trị không hề nhỏ. Sau khi đeo xong, cô ta ngẩng đầu lạnh lùng nói với chị Lý: “Cứ ở mãi trong đây ngột ngạt quá, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí, chị đi lấy áo khoác cho tôi đi.”

“Vâng.” Chị Lý vội vàng gặt đầu rồi lại hốt hải đi lấy áo khoác. Lấy được áo khoác rồi, chị Lý lại e dè đưa cho Chu Mộng Chỉ, Chu Mộng Chỉ cầm lấy áo rồi nói: “Chị Lý, tôi muốn được yên tĩnh một mình, chị đừng đi theo tôi.”

“Nhưng mà...”

Chị Lý còn chưa nói gì thì đã thấy Chu Mộng Chỉ trừng mắt với mình, thế là chị ta liền gặt đầu nói: “Vâng thưa mợ. Tôi sẽ ở đây chờ, mợ nhớ chú ý sức khỏe, cẩn thận bị cảm lạnh.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ gặt đầu rồi bước ra cửa sau, đi về phía vườn hoa phía sau sảnh tiệc.

Lúc này, Chu Hán Khanh đang đứng trong vườn hoa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trong lòng đau xót.

Bây giờ đã là đầu đông, bầu không khí lạnh lẽo đang không ngừng tra tấn Chu Hán Khanh lúc này đang ăn mặc rất phong phanh, anh ngẩng nhìn vườn hoa không một bóng người, cảm thấy nỗi đau trong lòng càng lúc càng lớn, anh đã quá yêu Mộng Chỉ, anh nguyện vì cô mà từ bỏ tất cả, nhưng anh cũng chỉ là một con người bình thường, có sự si mê và ham muốn, mà tất cả những suy nghĩ ấy đều là về Chu Mộng Chỉ!

Thế nên anh đã biết đời này mình sẽ không bao giờ được như ý, chỉ có thể nhớ đến cô trong tâm tưởng thế này thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Hán Khanh đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, số mệnh của mình từ khi nào mà lại bị đóng khung thế này?

Có lẽ đã bắt đầu từ khi anh còn bé.

Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ từ bé vốn là thanh mai trúc mã của nhau, hai người cùng sống ở một huyện nhỏ, lại là hàng xóm, họ Chu là họ lớn ở vùng đó nên Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều mang họ Chu dù không hề có quan hệ huyết thống gì.

Từ khi bắt đầu biết nhận thức thì Chu Hán Khanh đã trông thấy cảnh mẹ của Chu Mộng Chỉ mặc một bộ váy đỏ, đứng ngoài đường mà cười nói với những người đàn ông qua lại.

Còn Chu Mộng Chỉ thì suốt ngày mặc bộ quần áo cũ không vừa vặn, cúi mặt ngồi trước cửa đùa nghịch với ngón tay bẩn thỉu của mình.

Lúc ấy, mẹ của Chu Hán Khanh hoàn toàn không cho anh đến gần nhà của Chu Mộng Chỉ, chứ đừng nói gì đến chuyện cho phép hai người chơi với nhau.

Mẹ Chu Hán Khanh lúc nào cũng bảo với anh rằng, nhà của Chu Mộng Chỉ rất bẩn, người bình thường không được vào đó.

Lúc ấy Chu Hán Khanh không hiểu ý sâu xa của lời mẹ mình nói, chỉ cảm thấy nhà của Chu Mộng Chỉ lúc nào cũng được quét dọn sạch sẽ cơ mà, có bẩn thỉu chút nào đâu!

Hơn nữa, Chu Hán Khanh lúc ấy còn rất tò mò về mẹ của Chu Mộng Chỉ, bởi bà thường mặc những bộ váy rất đẹp, đến ngay bố của Chu Hán Khanh cũng thường xuyên ngắm nhìn mẹ của Chu Mộng Chỉ một cách đắm đuối.

Chu Hán Khanh cảm thấy bà có lẽ là người phụ nữ đẹp nhất cả huyện.

145. Chương 145

Tất nhiên, lúc ấy Chu Hán Khanh cũng rất tò mò, mấy người đàn ông đó tại sao lại cứ nhân lúc bố của Chu Mộng Chỉ không có nhà mà đến nhà Chu Mộng Chỉ chơi với mẹ cô.

Chắc có lẽ do nhà của họ chán quá, chẳng có gì để chơi chẳng?

Thế là, có một lần Chu Hán Khanh đã lén chạy đến nhà Chu Mộng Chỉ, muốn xem thử mẹ của Chu Mộng Chỉ rốt cuộc chơi trò gì với mấy người đàn ông đó.

Nhưng khi anh còn chưa bước đến cửa thì chợt nghe thấy trong nhà phát ra những tiếng động kì lạ của đàn ông và phụ nữ.

Chu Hán Khanh rất sợ, anh không hiểu những âm thanh ấy phát ra như thế nào, nhưng anh lại cũng rất tò mò, rất muốn biết họ đang chơi trò gì mà lại phát ra âm thanh như thế.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang ngồi dưới cửa sổ trước nhà liền ngẩn ngơ đứng dậy nhìn Chu Hán Khanh rồi hỏi: “Anh làm gì thế?”

Chu Hán Khanh giật bắn mình, lúc đó hết như một đứa bé vừa ăn trộm kẹo bị bắt quả tang, lập tức co giò bỏ chạy.

Đó là câu nói đầu tiên giữa Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, cô thì không cảm xúc, còn anh thì hoang mang cực độ.

Sau này khi Chu Hán Khanh lớn lên một chút thì mới nghe Chu Mộng Chỉ kể lại mà biết được rằng, từ khi Chu Mộng Chỉ mới ba bốn tuổi thì mẹ của cô đã dẫn đàn ông về nhà, mỗi lần như thế đều bảo cô ngồi cạnh chường ngoài cửa, chẳng may người bố suốt ngày đi uống rượu của cô mà có bất ngờ quay về thì cô phải báo ngay cho mẹ mình biết.

Nhưng lúc ấy Chu Hán Khanh vẫn còn quá bé, hoàn toàn không hiểu gì về chuyện đó, tình cảm đặc biệt anh dành cho Chu Mộng Chỉ chỉ được bắt đầu sau một lần nọ...

Hôm ấy, bố mẹ Chu Hán Khanh đều đã đi làm, anh ngồi chơi một mình trước cửa nhà.

Lúc này thì mẹ của Chu Mộng Chỉ lại mặc bộ váy màu đỏ, dắt Chu Mộng Chỉ đi đến trước mặt anh.

“Hán Khanh, chồng cô đi chơi ở huyện khác rồi, nên Mộng Chỉ không cần phải canh cửa cho cô nữa, con dẫn Mộng Chỉ đi chơi đi, lát nữa về cô sẽ mua kem cho con ăn!”

Mẹ Chu Mộng Chỉ nói xong liền đẩy Chu Mộng Chỉ ra trước mặt Chu Hán Khanh rồi bước đi về phía một người đàn ông cách đó không xa, sau đó khoác tay ông ta dẫn vào nhà mình.

Chu Mộng Chỉ lúc ấy cả người rất bẩn, đầu tóc rối bù, cô nhìn Chu Hán Khanh bằng ánh mắt e dè, không dám nói gì.

Chu Hán Khanh lúc ấy còn bé, đang độ tuổi ham ăn, thế nên sau khi nghe mẹ Chu Mộng Chỉ hứa sẽ mua kem cho mình thì anh liền dắt Chu Mộng Chỉ vào sân nhà mình rồi chơi với cô.

Nhưng Chu Hán Khanh cảm thấy rất kì lạ, tại sao mẹ của Chu Mộng Chỉ trông thì đẹp như thế mà Chu Mộng thì lại xấu xí, không hề xinh đẹp chút nào thế này?

Thế là anh bắt đầu rửa mặt, gội đầu cho cô. Sau khi đã lau rửa sạch sẽ cho cô, anh mới lấy bộ váy đỏ mà lần trước em họ đến chơi đã để lại ra cho Chu Mộng Chỉ mặc.

Khi Chu Mộng Chỉ tắm rửa sạch sẽ xong, mặc bộ váy đỏ bước ra trước mặt Chu Hán Khanh, anh mới giặt mình ngăn ngại, thì ra Chu Mộng Chỉ cũng đẹp hết như mẹ mình vậy.

“Mộng Chỉ, sau này lớn lên em phải làm vợ anh đấy.” Chu Hán Khanh ôm lấy Chu Mộng Chỉ rồi thơm lên má cô, “Có được không?”

“Vâng, sau này lớn lên em sẽ làm vợ của anh Hán Khanh.” Chu Mộng Chỉ cũng ngoan ngoãn gật đầu đáp, khiến Chu Hán Khanh nghe thấy mà cười bên lên.

Từ đó về sau, Chu Hán Khanh bắt đầu chơi với Chu Mộng Chỉ, còn luôn miệng gọi cô là vợ ơi vợ à.

Tất nhiên, bố mẹ Chu Hán Khanh khi nghe anh gọi như thế thì giặt bản cả mình, lập tức cảnh cáo không cho phép anh có bất kì qua lại gì với Chu Mộng Chỉ nữa.

Nhưng Chu Hán Khanh mỗi khi có cơ hội đều sẽ lén mang đồ ăn ngon đến cho Chu Mộng Chỉ, khẽ gọi cô là vợ, còn Chu Mộng Chỉ lần nào ăn đồ ăn do Chu Hán Khanh mang đến đều ngoan ngoãn gọi anh Hán Khanh!

Hai người cứ thế chơi với nhau đến tuổi đi học.

Dần dần lớn lên, Chu Hán Khanh cuối cùng cũng hiểu được mẹ của Chu Mộng Chỉ vốn làm nghề gì, từ đó cũng dần dần không muốn tiếp xúc với Chu Mộng Chỉ nữa.

Không phải là do anh không thích Chu Mộng Chỉ mà chẳng qua là do sự bốc đồng và tự tôn của tuổi dậy thì khiến anh không muốn dây dưa với một người có người mẹ tai tiếng như vậy.

Còn Chu Mộng Chỉ thì ngày càng trở nên xinh đẹp trở mã, tuy ăn mặc vẫn rất cũ kĩ nhưng vẫn là nữ sinh đẹp nhất trường họ.

Chu Mộng Chỉ lúc này đã là thiếu nữ cũng cảm nhận được sự xa cách của Chu Hán Khanh, cô biết Chu Hán Khanh cũng như tất cả mọi người, xem thường cô, xem thường gia cảnh bần hàn của cô, xem thường người cha say xỉn của cô, xem thường người mẹ không ra gì của cô.

Chính Chu Mộng Chỉ cũng xem thường bản thân, thế nên đã rất cố gắng học tập, cô biết rằng chỉ có học thật giỏi thì mới có thể giúp mình rời khỏi được nơi này, thoát được cái nhà vừa nghèo vừa bẩn này.

Khoảng thời gian ấy là khoảng thời gian xa cách nhất trong suốt những năm mà Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh quen nhau.

Lúc này, bố mẹ Chu Hán Khanh có làm kinh doanh nhỏ, gia đình dần dần trở nên có tiền, thế nên cuộc sống của Chu Hán Khanh tốt hẳn lên.

Tuy Chu Hán Khanh không phải dạng nam khôi trong trường, thành tích học tập cũng bình thường, nhưng mỗi khi đánh nhau với ai thì luôn luôn chiến thắng!

Mà ở huyện thành kém phát triển lại xa xôi này thì mẫu người con trai mà các thiếu nữ mê mẩn không phải là loại nam sinh có thành tích học tập xuất sắc mà là những chàng trai có khả năng đánh đấm thật giỏi.

Thế nên khí chất ngang tàng của Chu Hán Khanh đã làm mê đắm biết bao thiếu nữ, lẽ dĩ nhiên Chu Hán Khanh lúc này đã học cấp hai thì cũng có “bạn gái” như ai.

Chu Hán Khanh lúc ấy sở dĩ qua lại với cô gái ấy không phải vì yêu mà thứ nhất là vì bốc đồng tuổi dậy thì, thứ hai là vì muốn chứng tỏ cho Chu Mộng Chỉ hiểu rằng, lời hứa khi còn bé của họ chẳng qua chỉ là câu nói đùa thôi, hoàn toàn không phải là sự thật.

Cùng độ tuổi với nhau thì con gái lúc nào cũng trưởng thành hơn con trai, Chu Mộng Chỉ khi biết Chu Hán Khanh đã có bạn gái thì không hề có biểu hiện gì, vẫn tỏ ra bình thường.

Bởi vì Chu Mộng Chỉ chỉ cần nhìn sơ là đã hiểu, Chu Hán Khanh làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn che giấu cảm xúc thật sự thôi, chứ chẳng bao lâu nữa anh cũng sẽ lại quay về bên cô.

Lần mà hai người chính thức tiếp xúc lại với nhau chính là vào năm học lớp tám, Chu Hán Khanh và bạn gái khi tan học thì trông thấy Chu Mộng Chỉ đang bị một đám nữ sinh ép vào góc tường.

Chu Hán Khanh trước đây từng nghe nói là Chu Mộng Chỉ hình như bị tất cả nữ sinh cùng khóa tẩy chay, lí do rất đơn giản, họ chắc chắn là vì ghen tị với việc Chu Mộng Chỉ tuy có gia cảnh chẳng ra sao nhưng lại có vẻ ngoài xinh đẹp, thành tích học tập lại tốt.

Ức hiếp người như Chu Mộng Chỉ rất tiện, bởi vừa có thể thỏa mãn sự đố kỵ của họ, lại vừa yên tâm không bị trách phạt, bởi sẽ chẳng có ai thêm quan tâm đến con gái của một gia đình như vậy, mọi người đều sợ sẽ dây bẩn vào mình.

“Ông xã, người bị vây lấy kia có phải là Chu Mộng Chỉ hàng xóm của anh không?” Bạn gái của Chu Hán Khanh chỉ về phía Chu Mộng Chỉ kinh ngạc hô to.

146. Chương 146

“Phải thì sao mà không phải thì sao? Chẳng liên quan gì đến anh cả!” Ngay khoảnh khắc cậu thiếu niên Chu Hán Khanh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ lúc ấy thì lập tức trở nên khó chịu, anh nắm lấy vai bạn gái muốn kéo cô đi.

“Ông xã, đừng đi mà!” Ánh mắt cô bạn gái của Chu Hán Khanh lóe lên vẻ tò mò muốn xem kịch hay, “Chúng ta qua đó xem cái con Chu Mộng Chỉ đó bị đánh như thế nào đi! Ai bảo nó bình thường cứ toàn ngẩng mặt lên trời? Chẳng phải chỉ là con của một ả gái điếm hay sao? Có gì mà tỏ vẻ chứ?”

Chu Hán Khanh lúc này lập tức cảm thấy căm ghét cực độ cô gái đứng trước mặt mình, nhưng anh cố nhịn rồi để mặc cho người bạn gái kéo mình đến chỗ Chu Mộng Chỉ đang bị vây đánh.

Đám con gái vừa trông thấy Chu Hán Khanh đi đến thì liền có chút ngần ngại, vì dù gì Chu Hán Khanh ở trong trường này cũng có chút tiếng tăm.

Hơn nữa họ còn nghe nói Chu Mộng Chỉ là bạn từ bé của Chu Hán Khanh, tuy bây giờ hai người ít nói chuyện với nhau nhưng không có nghĩa là không quan tâm nhau nữa!

Cô bạn gái của Chu Hán Khanh trông thấy dáng vẻ sợ sệt của mọi người thì lập tức khoát lấy cánh tay anh, tỏ vẻ chính cung rồi phẩy tay nói với đám nữ sinh kia: “Mấy người cứ việc đánh đi, tôi chỉ là dẫn chồng đến đây xem thôi!”

Bạn gái của Chu Hán Khanh vừa dứt lời thì Chu Mộng Chỉ đang ngẩng đầu không nói gì chợt quay sang nhìn Chu Hán Khanh bằng vẻ mặt không cảm xúc.

Ánh mắt ấy khiến Chu Hán Khanh cảm thấy cả người bứt rứt, anh rõ ràng rất muốn lạnh lùng bàng quan, không còn dây dưa gì với Chu Mộng Chỉ nữa, nhưng tại sao khi thấy ánh mắt ấy của cô thì quyết tâm lúc đầu của anh lại trở nên dao động?

“Bốp” một tiếng!

Trong lúc Chu Hán Khanh đang khó chịu với sự bất an của mình thì một tiếng bập tai chát chúa chợt vang lên.

“Nhìn gì mà nhìn? Dụ dỗ chồng tao đã đành, giờ còn muốn dụ dỗ chồng người khác à? Con khốn!” Một nữ sinh đứng đầu trang điểm đậm dóa, nhuộm tóc đủ màu trông thấy Chu Mộng Chỉ nhìn Chu Hán Khanh thì lập tức bước đến cho Chu Mộng Chỉ một cái tát như trời giáng.

“Tôi không có dụ dỗ chồng cậu.” Chu Mộng Chỉ lạnh lùng nói, trên gương mặt vốn xinh đẹp kiêu sa giờ đã hằn lên dấu năm ngón tay đỏ ửng, “Tôi chẳng hề nói chuyện gì với cậu ta cả, chính cậu ta đã viết thư tình cho tôi trước, nhưng tôi cũng chẳng thèm xem mà đã vứt đi rồi!”

Chu Mộng Chỉ thật sự rất xem thường đám nam sinh nữ sinh này, họ cả ngày chỉ biết sống mà không suy nghĩ, lấy việc ức hiếp người khác ra làm trò vui, lấy cái gọi là “nghĩa khí” ra để kiếm chuyện thị phi. Chu Mộng Chỉ hiểu rõ, tuy có thể hiện giờ họ đang đắc ý, nhưng năm năm mười năm sau thì chắc chắn sẽ phải hối hận!

Bởi vì, sau này cô sẽ có thể nhờ vào thành tích của mình mà vào được đại học, hưởng thụ cuộc sống, còn đám người này sẽ mãi mãi sống ở cái huyện nghèo khổ bần thủ này, lay lắt qua ngày bằng những đồng tiền còm cõi!

Bất giác, ánh mắt Chu Mộng Chỉ chợt lóe lên một ánh nhìn bất khuất.

Chu Hán Khanh đứng gần đó thấy Chu Mộng Chỉ bị đánh mà vẫn ngẩng cao đầu, mím chặt môi, dáng vẻ kiên cường ấy khiến anh không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Khốn kiếp!” Cô nữ sinh diêm dúa đứng đầu đương nhiên cũng trông thấy dáng vẻ bất khuất ấy của Chu Mộng Chỉ, cô ta lập tức bước lên giơ chân đá mạnh vào bụng Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ gập bụng khuyu xuống đất, chiếc váy đồng phục luôn được giữ thẳng thớm, không hề có chút nếp nhăn nào lúc này đã dính đầy bùn đất.

Chu Hán Khanh còn nhớ bộ đồng phục ấy hình như là bộ quần áo đắt tiền nhất và đẹp nhất của Chu Mộng Chỉ từ trước đến nay.

Cô bạn gái của Chu Hán Khanh trông thấy Chu Mộng Chỉ bị đánh thì liền cười khểnh một cách thích thú: “Trời ơi, thấy con khốn ấy bị đánh đúng là sướng quá!”

Chu Hán Khanh lập tức cau mày khó chịu, rút lại cánh tay đang được cô ta khoác lấy, còn cô bạn gái của anh lúc này đang chăm chú xem trò vui nên cũng không nhận ra vẻ khác thường của Chu Hán Khanh.

Cô nữ sinh đứng đầu nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của Chu Mộng Chỉ thì liền thấy sảng khoái, cô ta lại bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ, từ trên cao nhìn xuống rồi lại vung tay giáng cho Chu Mộng Chỉ một bạt tai: “Con điếm, những lời mày vừa nói là muốn khoe rằng mày có nhiều người thích đúng không?”

Bên má còn lại của Chu Mộng Chỉ cũng lập tức sưng đỏ lên.

Nhưng Chu Mộng Chỉ vẫn cứ ngẩng cao đầu, nở nụ cười lạnh lùng nhìn cô nữ sinh kia.

Cô nữ sinh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ vẫn cứ kiên cường thì lại tới đẩy mạnh vào vai cô: “Khốn kiếp, tao ghét nhất cái dáng vẻ này của mày! Tổ về gì chứ? Mẹ mày là một con điếm, mày cũng là một con điếm, sau này mày lớn lên cũng sẽ giống như mẹ mày, cả đời sẽ đi bán...”

“Câm cái miệng thối của cô lại!”

Ngay lúc đám nữ sinh ấy định bước lên đánh Chu Mộng Chỉ thì Chu Hán Khanh chợt gầm lên, khiến tất cả mọi người đều dừng người, ngay cả Chu Mộng Chỉ cũng quay sang nhìn anh.

Chu Hán Khanh lập tức né tránh ánh nhìn của Chu Mộng Chỉ, nhưng vẫn bước lên bằng vẻ mặt không cảm xúc, kéo Chu Mộng Chỉ đứng dậy rồi dùng bả vai đỡ cô.

Chu Mộng Chỉ vốn rất gầy, cánh tay rất mảnh khảnh, nhưng làn da thì lại vô cùng mịn màng, ngay khi bàn tay thô ráp của Chu Hán Khanh chạm vào cánh tay cô thì ngay lập tức cảm thấy mất hết sức lực.

“Ông xã, anh đang làm gì vậy?” Cô bạn gái của Chu Hán Khanh không tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình, cô ta vội chạy theo nắm lấy cổ áo Chu Mộng Chỉ, định điên cuồng đánh cô.

Nhưng Chu Hán Khanh đã mau chóng bước đến chắn trước mặt Chu Mộng Chỉ, anh nhìn cô bạn gái mà mình không thích chút nào rồi lạnh lùng nói: “Chúng ta sau này đừng gặp nhau nữa.”

Chu Hán Khanh nói xong liền dắt Chu Mộng Chỉ rời đi, bỏ mặc cô bạn gái đứng phía sau bật khóc nức nở.

Chu Mộng Chỉ được Chu Hán Khanh kéo đi, bèn quay đầu lại nhìn đám nữ sinh đang mắt tròn mắt dẹt và cô bạn gái đang khóc bù lu bù loa, đột nhiên rất muốn cười.

Nhưng hai má cô bị đánh sưng đỏ, chỉ cử động một chút là đau, thế nên cô không cười được, dù vậy trong lòng thì vẫn thấy rất sáng khoái, bởi cô đã thắng, còn đám nữ sinh ngu ngốc kia thì thật là đáng thương.

Cứ như thế, Chu Hán Khanh nắm chặt tay Chu Mộng Chỉ không buông, họ đi ra khỏi cổng trường, bước đi trên đường cho đến tận cổng nhà hai người.

Chu Hán Khanh lúc này mới buông tay Chu Mộng Chỉ ra, ánh mắt nhìn về nơi khác, tuy rất ngượng ngùng nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Sau này nếu có ai ức hiếp em thì phải nói với anh.”

“Nếu anh không ở bên em thì sẽ luôn có người ức hiếp em.” Ngay khi Chu Mộng Chỉ nói câu này thì hai mắt chợt đỏ lên, lại cộng thêm đôi má đang bị sưng to càng khiến Chu Hán Khanh trông thấy mà đau lòng.

Nhưng Chu Hán Khanh chỉ khẽ mấp máy môi mà không nói gì cả, cuối cùng anh quay người bỏ đi, chỉ buông lại một câu, “Ai thêm ở bên em chứ?” rồi bước thẳng vào nhà mình.

Còn Chu Mộng Chỉ vẫn đứng nguyên tại chỗ, trân trân nhìn Chu Hán Khanh bước vào trong.

Tuy Chu Hán Khanh bề ngoài đã tỏ rõ việc mình không muốn ở bên Chu Mộng Chỉ, nhưng ngày hôm sau, khi Chu Mộng Chỉ tan học thì lại trông thấy Chu Hán Khanh đang đứng trước cổng trường đợi mình.

Chu Hán Khanh không đi cùng với Chu Mộng Chỉ, chỉ giữ một khoảng cách an toàn rồi đi sau lưng cô, cho đến khi Chu Mộng Chỉ vào nhà rồi thì anh mới vào nhà mình.

Chuyện ấy diễn ra liên tục suốt một tuần, cho đến một hôm, Chu Hán Khanh chờ mãi trước cổng trường mà không thấy bóng dáng Chu Mộng Chỉ đâu, trong lòng anh cảm thấy lo lắng, bèn chạy đến lớp của Chu Mộng Chỉ xem thử.

Khi Chu Hán Khanh chạy đến lớp học thì trông thấy một đám nữ sinh đang vây lấy Chu Mộng Chỉ, không những vừa mắng chửi cô mà còn vung tay múa chân đánh cô, mà người đứng đầu chính là cô bạn gái cũ của Chu Hán Khanh.

“Mày dám cướp chồng tao, con khốn Chu Mộng Chỉ, mày đúng là khốn kiếp hết như mẹ mày!”

“Con khốn! Mày đi chết đi!”

“Loại lăng lơ này thì phải lột trần rồi vứt ra cổng trường cho tất cả mọi người thấy đáng về lăng lơ của nó!”

Câu vừa rồi không biết là của ai thốt lên, nhưng đã khiến cho tất cả đám nữ sinh đang đánh mắng Chu Mộng Chỉ lập tức dừng tay, họ khựng lại một chút rồi bắt đầu đưa tay ra xé bộ đồng phục trên người Chu Mộng Chỉ.

147. Chương 147

Chẳng mấy chốc, bộ đồng phục trên người Chu Mộng Chỉ đã bị lột ra, Chu Mộng Chỉ đầu tóc rũ rượi lấy tay che kín ngực mình, trên làn da trắng trẻo lúc này đầy thương tích!

Chu Hán Khanh trông thấy cảnh tượng ấy thì lập tức như muốn nổi điên lên.

Đó là lần đầu tiên anh ra tay đánh phụ nữ. Sau khi đám nữ sinh đó khóc thét lên rồi ôm đầu sợ hãi, Chu Hán Khanh liền mặc lại áo cho Chu Mộng Chỉ, che chắn cho cô sau lưng rồi hét lên với những người kia: “Từ nay về sau, Chu Mộng Chỉ là bạn gái tôi, các người thử động vào một ngón tay của cô ấy xem!”

Rồi Chu Hán Khanh bế Chu Mộng Chỉ rời đi, cũng chính trong hôm đó, Chu Mộng Chỉ đã chủ động hôn Chu Hán Khanh ngay trước cổng nhà, còn Chu Hán Khanh sau khi nhận được nụ hôn thì hốt hoảng bỏ chạy vào nhà.

Chu Hán Khanh đến giờ vẫn còn nhớ rất rõ nụ hôn ấy, đôi môi của Chu Mộng Chỉ có hơi lạnh, khi hôn lên đó khiến người ta không khỏi run rẩy, nhưng bờ môi của cô dường như có một sức hút kì lạ, chỉ là hôn nhẹ thôi cũng khiến trái tim Chu Hán Khanh như dậy lên từng đợt sóng.

Đến tận bây giờ mỗi khi nhớ lại thì trong lòng Chu Hán Khanh vẫn cảm thấy tràn ngập rung động.

Từ sau hôm đó, Chu Mộng Chỉ tuy vẫn thường xuyên bị người khác chỉ trích sau lưng, nhưng tuyệt nhiên không có ai dám ra mặt ức hiếp cô cả.

Còn Chu Mộng Chỉ cũng bắt đầu liên tục đi theo Chu Hán Khanh, bắt đầu can dự vào cuộc sống của anh.

Chu Mộng Chỉ mỗi khi tan học đến đến gặp Chu Hán Khanh, chủ động yêu cầu phụ đạo cho anh, để anh học tốt hơn, không cho anh đi rong chơi lêu lổng, cũng không cho anh uống rượu đánh nhau.

Mỗi khi Chu Hán Khanh chất vấn Chu Mộng Chỉ dựa vào đâu mà dám làm như vậy thì Chu Mộng Chỉ đều kiên định thản nhiên trả lời rằng: “Bởi vì anh từng nói em là bạn gái của anh! Em làm vậy là muốn tốt cho anh thôi.”

Lần nào nghe câu trả lời ấy, Chu Hán Khanh cũng đều cảm nín, trong lòng có một cảm giác kì lạ không nói nên lời.

Thời điểm mà Chu Hán Khanh thật sự bắt đầu trở thành một học sinh ngoan chính là vào một lần, Chu Hán Khanh là đại ca của một đám choai choai đã hẹn đánh nhau với một băng nhóm khác.

Nhưng ngay khi hai băng nhóm gặp nhau thì Chu Mộng Chỉ lại xuất hiện, cô đứng trước mặt đám thiếu niên ngỗ ngược ấy mà hét lên với Chu Hán Khanh: “Chu Hán Khanh, về nhà làm bài tập ngay!”

Ngay lập tức, cả đám người lặn ra cười nắc nẻ.

Chu Hán Khanh lúc ấy vừa thẹn vừa tức, đã quát mắng đuổi Chu Mộng Chỉ đi, nhưng sau này khi đã trưởng thành rồi, nhớ lại chuyện này, Chu Hán Khanh mới hiểu vì sao Chu Mộng Chỉ lại làm như vậy.

Lúc ấy anh cho rằng Chu Mộng Chỉ làm như thế thật không biết điều, nhưng bây giờ nghĩ lại, với trí thông minh của cô thì không thể nào nói ra một câu không hợp thời điểm như vậy, trừ phi là cô cố tình.

Cô cố tình nói ra câu ấy để đám choai choai kia bật cười, như vậy Chu Hán Khanh sẽ không còn mặt mũi đi với họ nữa, cuối cùng đành phải quay về trường mà ngoan ngoãn học hành.

Nhưng Chu Hán Khanh lúc bé đương nhiên không hiểu việc ấy, càng muốn chứng tỏ mình không phải loại “con ngoan trò giỏi” một sách vở ngáo, thế nên lập tức ra tay động thủ.

Hai băng nhóm ngay sau đó lao vào hỗn chiến, nhóm của Chu Hán Khanh càng đánh càng hăng, một kẻ trong nhóm còn lại trông thấy tình hình có vẻ không ổn thì liền vợ lấy một cái chai thủy tinh rồi nhằm thẳng vào sau đầu của Chu Hán Khanh mà đập.

Một tiếng “choang” vang lên.

Khi Chu Hán Khanh quay đầu lại thì trông thấy ngay Chu Mộng Chỉ với gương mặt đầy máu, cô như một chiếc lá mỏng, sau khi nhìn Chu Hán Khanh một lúc thì lảo đảo ngã lặn ra đất.

Ngay khoảnh khắc ấy, trong lòng Chu Hán Khanh sợ hãi vô cùng, anh sợ Chu Mộng Chỉ cứ như thế mà chết đi, vậy thì cô đã vì sự bốc đồng tuổi trẻ của anh mà hi sinh rồi.

Từ khi dậy thì thì Chu Hán Khanh không bao giờ khóc nữa, nhưng lúc này, khi bế Chu Mộng Chỉ trên tay chạy đến bệnh viện, anh lại bật khóc nức nở.

Cũng may Chu Mộng Chỉ chỉ nằm ở bệnh viện một đêm là tỉnh lại.

Còn Chu Hán Khanh thì dường như chỉ sau một đêm đó mà trở thành người lớn, anh đột nhiên cảm thấy những việc đánh đấm hút thuốc uống rượu ấy thật là ấu trĩ.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì sau này mình có thể làm nên trò trống gì? Mình sẽ có năng lực gì mà chăm sóc cho Mộng Chỉ? Có phải là dù 20 tuổi, 30 tuổi hay 40 tuổi thì mình vẫn sẽ khiến cho Mộng Chỉ lo lắng không?

Thế nên, ngay sau khi Chu Mộng Chỉ xuất viện, Chu Hán Khanh lập tức hạ quyết tâm bắt đầu chăm chỉ học hành.

Có nhiều lúc, con người ta thấy việc học khó khăn là do đã xem đó là một gánh nặng trách nhiệm.

Nếu việc học trở thành một công cụ để đạt nguyện vọng của mình thì nó lại trở thành một việc rất dễ dàng.

Còn bố mẹ Chu Hán Khanh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ vì con trai mình mà dám làm như thế thì cũng không ngăn cản họ tiếp xúc với nhau nữa, nhưng vẫn yêu cầu Chu Hán Khanh phải giữ một khoảng cách nhất định với cô.

Nhưng họ đâu biết rằng, ngay khoảnh khắc Chu Hán Khanh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ ngã xuống thì đã quyết định sẽ mãi mãi bảo vệ cô.

Cứ như thế, dưới sự giúp đỡ của Chu Mộng Chỉ, thành tích của Chu Hán Khanh dần dần tốt lên.

Năm tốt nghiệp cấp hai, Chu Mộng Chỉ đạt thành tích cao nhất huyện, thi đỗ vào trường cấp ba trong thành phố, còn Chu Hán Khanh tuy thành tích không tốt bằng Chu Mộng Chỉ, nhưng vẫn đủ điểm để vào trường cấp ba đó.

Sáng hôm ấy, Chu Hán Khanh cầm tờ thông báo đỗ vào chung trường với Chu Mộng Chỉ mà hơn hớn chạy sang nhà cô.

Nhưng khi đến trước cửa nhà cô thì Chu Hán Khanh chợt trông thấy mẹ của Chu Mộng Chỉ đang ngồi ngầy người như khúc gỗ trước cửa, bà đã khóc sưng cả mắt, trên người vẫn mặc bộ váy đỏ của ngày nào, nhưng tiếc là giờ đây nó đã bạc màu đi rất nhiều, trên đó còn dính đầy bùn đất.

Thời điểm ấy thì mẹ của Chu Mộng Chỉ cũng đã có tuổi, đám đàn ông thích đến nhà bà càng ngày càng ít đi.

Người bố thích uống rượu của Chu Mộng Chỉ cũng vì thế mà càng ngày càng ít tiền uống rượu, thế nên tâm trạng trở nên cộc cằn hơn, trở thành một kẻ thích đánh mắng hai mẹ con Chu Mộng Chỉ.

“Con chào cô.” Chu Hán Khanh e dè chào mẹ Chu Mộng Chỉ.

Nhưng mẹ của Chu Mộng Chỉ vẫn cứ ngồi ngầy người nhìn về phía trước, không nói câu nào.

Thấy dáng vẻ thất thần ấy của mẹ Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh chợt giật mình trong lòng, bèn nghi hoặc bước vào nhà.

Ngay khi bước vào nhà, Chu Hán Khanh trông thấy bố của Chu Mộng Chỉ đang cởi trần, cả người nồng nặc mùi rượu, nằm ngủ ngay giữa nhà, còn Chu Mộng Chỉ thì đang run lẩy bẩy, cầm tấm chăn đắp lên người, ngồi co ro trong góc tường, mái tóc rũ rượi che kín mặt cô.

Chu Hán Khanh vội vàng bước đến ngồi xuống trước mặt Chu Mộng Chỉ, khẽ gọi tên cô: “Mộng Chỉ?”

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang co ro ở góc tường mới từ từ ngẩng đầu lên, khi trông thấy gương mặt Chu Mộng Chỉ lúc ấy, Chu Hán Khanh lập tức giật mình.

Cả khóe môi và trên đầu Chu Mộng Chỉ đều có những vết máu khô, một bên mắt của cô tím bầm, còn cổ thì trầy trụa.

“Mộng Chỉ, em sao thế?” Chu Hán Khanh vội nắm lấy vai Chu Mộng Chỉ hỏi.

Ai ngờ hành động ấy khiến Chu Mộng Chỉ kêu lên đau đớn, Chu Hán Khanh lập tức buông tay, lúc này mới nhận ra áo trên người Chu Mộng Chỉ đã bị xé loang lỗ, những chỗ da thịt hở ra đều là vết thương, còn váy bên dưới của cô thì đã bị lột ra hẳn, không biết đã vứt đi đâu, trên đôi chân mảnh khảnh lúc này đầy những vết tím bầm.

Điều làm Chu Hán Khanh đau lòng nhất chính là nơi Chu Mộng Chỉ đang ngồi còn có một vết máu đỏ, màu đỏ tươi ấy khiến Chu Hán Khanh gần như không dám nhìn vào.

148. Chương 148

“Hán Khanh...” Chu Mộng Chỉ nhìn thấy Chu Hán Khanh thì liền ghen ngào gọi rồi lao vào lòng anh, “Hán Khanh, đưa em rời khỏi đây đi được không? Em cầu xin anh, cầu xin anh đây!”

Chu Hán Khanh quay sang nhìn bố của Chu Mộng Chỉ rồi ngậy người hỏi: “Ông ta lại đánh em sao?”

Thật ra, Chu Hán Khanh cũng biết sự việc không đơn giản chỉ là Chu Mộng Chỉ đã bị đánh, vết thương trên người cô, cái áo bị xé tan, cái váy đã biến mất và vết máu đỏ dưới đất, tất cả đều khiến Chu Hán Khanh cảm thấy thứ đẹp đẽ nhất trong lòng mình giờ đã không còn nữa rồi.

Nhưng anh không dám hỏi, chỉ có thể tự gạt mình gạt người bằng cách cho rằng Mộng Chỉ chẳng qua chỉ bị đánh giống mọi khi thôi. Anh hận, hận bản thân còn quá nhỏ, hận mình không có năng lực bảo vệ được cho Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ không trả lời câu hỏi của Chu Hán Khanh, chỉ liên tục lắc đầu khóc nức nở.

Tiếng khóc của Chu Mộng Chỉ dường như đã trả lời Chu Hán Khanh, khiến đôi mắt anh ngay lập tức long lên sòng sọc.

“Anh phải giết tên cầm thú đó!” Chu Hán Khanh đứng dậy, liếc nhìn thấy con dao gọt trái cây trên bàn, lập tức bước đến chớp lấy nó rồi đi về phía người bố đang ngủ say như chết của Chu Mộng Chỉ.

“Hán Khanh, đừng mà!” Chu Mộng Chỉ nhìn thấy bộ dạng sát khí đằng đằng của Chu Hán Khanh liền hốt hoảng đứng dậy, nhưng vết thương trên người khiến cô không chịu được mà lảo đảo rồi lại ngã phịch xuống đất.

Chu Hán Khanh nghe thấy tiếng Chu Mộng Chỉ ngã xuống đất nhưng vẫn không dừng lại mà tiếp tục bước về phía bố Chu Mộng Chỉ, anh muốn giết người đàn ông không bằng cầm thú này, phải cho ông ta sống không bằng chết!

“Hán Khanh!”

Nhìn thấy con dao trong tay Chu Hán Khanh chuẩn bị đâm vào cái bụng to béo kia, Chu Mộng Chỉ liền bắt chập cơn đau của bản thân, lao về phía trước giữ chặt tay Chu Hán Khanh lại.

“Hán Khanh, đừng mà!” Chu Mộng Chỉ lắc đầu, nước mắt rơi lã chã xuống đất, “Anh đã 16 tuổi rồi, sẽ vào tù đấy! Nếu anh vào tù thì em phải làm sao?”

Chu Hán Khanh chớp chớp mắt nhìn gương mặt đầm lệ của Chu Mộng Chỉ, nhớ lại những uất ức mà cô từng phải chịu, bàn tay chợt không còn sức lực nữa, một tiếng “keng” vang lên, con dao trong tay anh rơi xuống đất.

Còn Chu Hán Khanh cũng bất lực mà khuỵu xuống.

Chu Hán Khanh hoàn toàn không biết mấy chuyện liên quan đến độ tuổi pháp luật quy định đủ tuổi phạm tội, nhưng Chu Mộng Chỉ thì lại hiểu rất rõ. Bởi sau đó cô nói với anh rằng, từ lâu cô đã muốn giết chết người bố của mình, cho nên đã dùng đủ mọi cách để tìm hiểu về pháp luật.

Nhưng cuối cùng, cô phát hiện ra rằng tuy dưới 14 tuổi không phải chịu trách nhiệm hình sự nhưng cũng vẫn phải vào trại quản giáo.

Chu Mộng Chỉ muốn rời khỏi thành phố này, muốn thoát khỏi cái gia đình nghèo khổ bần cùng này, thế nên nhất định phải vươn lên cao.

Nhưng nếu muốn vươn lên cao thì trên người không được phép có chút vết nhơ nào, vì vậy phải cố kìm chế để không phải vào trại quản giáo.

Nào ngờ, vào đúng cái hôm lên cấp ba này, vào đúng lúc cô đang muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này thì lại gặp phải cơn ác mộng mà cả đời mình cũng không bao giờ quên được!

Ngay trong hôm đó, Chu Mộng Chỉ sau khi tắm rửa sạch sẽ đã cùng Chu Hán Khanh lên trung tâm thành phố đăng kí vào trường cấp ba rồi sống hẳn ở đó.

Tuy trên mặt Chu Mộng Chỉ vẫn còn vết thương khiến người ta chú ý, nhưng cô trông rất xinh đẹp, lại rất ngoan ngoãn, thế nên được các bạn học và giáo viên rất yêu quý.

Từ hôm đó về sau, tiền học phí của Chu Mộng Chỉ là kiếm được từ tiền dạy thêm, còn tiền sinh hoạt phí của cô do Chu Hán Khanh chi trả.

Do khoảng thời gian ấy, công việc kinh doanh của bố mẹ Chu Hán Khanh càng lúc càng bận rộn nên không có nhiều thời gian quan tâm đến anh, chỉ luôn cho tiền anh mà thôi.

Chu Hán Khanh còn dùng tiền ấy mua một cái điện thoại di động, có số điện thoại riêng, ở trước mặt bố mẹ thì nói số điện thoại ấy là của giáo viên chủ nhiệm, trước mặt giáo viên chủ nhiệm lại bảo đó là số của bố mẹ.

Lại cộng thêm việc dưới sự đào tạo của Chu Mộng Chỉ, thành tích học tập của Chu Hán Khanh luôn rất tốt, thế nên đã giấu được bí mật này.

Chu Hán Khanh vì không muốn Chu Mộng Chỉ tự ti nên lúc đó do điều kiện gia đình rất khó, anh đã nói dối mọi người rằng mình là anh họ của Chu Mộng Chỉ, bố mẹ Chu Mộng Chỉ đều đã mất nên đã gửi cô đến nhà anh.

Mỗi khi nhà trường mời họp phụ huynh, Chu Hán Khanh liền thuê vài người qua đường giả làm phụ huynh đến tham dự, do Chu Mộng Chỉ rất ngoan ngoãn, không gây chuyện nên cũng chẳng ai nghi ngờ gì việc đó cả.

Dần dần, cả hai đều có những người bạn thân, Chu Hán Khanh trông thấy Chu Mộng Chỉ có thể sống và học tập vui vẻ như những cô gái bình thường thì trong lòng cảm thấy rất tự hào.

Nhưng vào năm lớp 11, bố của Chu Mộng Chỉ trong một lần bạo hành đã giết chết mẹ cô, bị cảnh sát bắt tống vào tù.

Thế là Chu Mộng Chỉ bắt đầu từ khi ấy xem như trở thành trẻ mồ côi.

Dù gì hai người đó cũng là người thân duy nhất của Chu Mộng Chỉ, thế nên Chu Hán Khanh lúc đó đã rất lo lắng mà đến an ủi cô.

Nhưng Chu Mộng Chỉ sau khi biết tin này thì lại thở phào nhẹ nhõm, nói với Chu Hán Khanh giống như vừa trút được một gánh nặng: “Như thế cũng tốt, em cuối cùng cũng thoát được họ rồi, một người đàn bà không biết gì ngoài việc bán thân, một con ma men không biết gì ngoài việc uống rượu, cả hai đều đã rời xa em rồi, như thế thật là tốt.”

Lúc ấy, Chu Hán Khanh đã ngẩn người ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ, anh không biết Chu Mộng Chỉ đã phải chịu nhiều đau khổ ở căn nhà đó đến mức nào mà đến nỗi khi mất đi song thân thế này, cô lại có thể thở phào nhẹ nhõm như thế.

Nhưng Chu Hán Khanh biết, Chu Mộng Chỉ cũng giống như một cánh hoa yêu kiều đã phải gồng mình giữa mưa giông bão táp.

Song từ bây giờ sẽ không như vậy nữa.

Từ khoảnh khắc ấy, Chu Hán Khanh đã thâm thề trong lòng rằng, cho dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh Chu Mộng Chỉ, bảo vệ cho cô cả đời, cho đến khi cô không cần anh nữa mới thôi.

Sau đó, vào năm lớp 12, Chu Hán Khanh đột nhiên nhận ra Chu Mộng Chỉ không xin anh tiền sinh hoạt phí nữa.

Sau khi theo dõi Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh mới phát hiện ra cô đang có quan hệ thân thiết với một người đàn ông khá giàu có, mà ông ta chính là bố của một người bạn học của cô.

Chu Mộng Chỉ lúc đó do thành tích học tập tốt, vẻ ngoài lại xinh đẹp, quan trọng là do hoàn cảnh gia đình nên trưởng thành rất sớm, thế nên rất biết tạo mối quan hệ, từ đó có được nhiều người bạn có điều kiện gia đình khá giả. Cô lại từ những người bạn ấy mà quen biết bố của họ.

Chu Hán Khanh không hiểu tại sao Chu Mộng Chỉ lại qua lại với ông già đó, có một lần, trong một lần cãi vã kịch liệt nhất, anh đã hỏi cô tại sao lại tự hạ thấp mình như vậy!

Song Chu Mộng Chỉ lại cho rằng lựa chọn của mình là chính xác: “Người đàn ông đó có thể cho em tất cả mọi thứ mà em muốn, ông ấy có thể bảo vệ em, cho em tiền!”

“Nhưng em không yêu ông ta mà!” Chu Hán Khanh lần đầu tiên lớn tiếng với Chu Mộng Chỉ, từ sau khi quyết tâm bảo vệ cô, anh gần như đã không còn là chàng thiếu niên nông nổi nữa mà trở thành một người đàn ông rồi.

Nhưng Chu Hán Khanh không ngờ, sau khi nghe mình lớn tiếng quát tháo, Chu Mộng Chỉ lại nhẹ nhàng hỏi lại anh: “Yêu thì đáng giá bao nhiêu tiền? Em không muốn quay lại cái huyện vừa bẩn thỉu vừa gớm ghiếc đó nữa, em muốn có quần áo đẹp, muốn có mỹ phẩm trang sức đắt tiền, muốn có một cuộc sống tốt, mà những thứ này thì người đàn ông đó đều có thể cho em!”

149. Chương 149

“Nhưng ông ta có vợ, có gia đình rồi, con ông ta lại còn là bạn thân của em nữa!”

“Thế thì đã sao? Vợ ông ấy già rồi, còn em vẫn còn rất trẻ, chỉ cần em có đủ lòng kiên nhẫn thì ông ấy nhất định sẽ lấy em! Còn về cái người gọi là bạn thân kia...”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây chợt quay sang nhìn Chu Hán Khanh, nở nụ cười khiến anh lạnh sống lưng: “Hán Khanh, bạn bè chẳng qua chỉ là để lợi dụng thôi!”

Trên gương mặt Chu Mộng Chỉ lúc ấy hiện lên một vẻ kiêu ngạo tuyệt đối: Em đẹp thế này thì phải xứng đáng có được mọi thứ!

Chu Hán Khanh lắc đầu, nhìn cô như thể nhìn một người không quen biết, anh không hiểu sao Chu Mộng Chỉ lại thành ra thế này, hay là... cô vốn đã là người như thế rồi? Cô rất biết lợi dụng người khác, ở huyện thành thì lợi dụng anh để không bị ức hiếp, lên cấp ba thì lợi dụng anh để duy trì hình tượng đẹp đẽ trước mặt bạn bè.

Bây giờ cô đã gặp được người mà cô cho rằng có thể nương tựa rồi, thế nên mới muốn vứt bỏ anh!

Chu Hán Khanh nghĩ đến đây thì cảm thấy lồng ngực đau nhói như bị ai xé ra, anh liền nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, em chờ anh đi, bây giờ anh vẫn còn đang đi học, chờ đến khi anh có khả năng rồi thì sẽ cho em mọi thứ mà em muốn.”

“Chu Hán Khanh, em không tin anh có thể cho em hạnh phúc.” Khi nghe câu nói này, Chu Hán Khanh rõ ràng trông thấy một Chu Mộng Chỉ có gương mặt thiếu nữ nhưng lại hiện lên một vẻ từng trải của người phụ nữ trưởng thành.

Cô nhìn Chu Hán Khanh lắc đầu thương cảm rồi khẽ nói: “Hán Khanh, em trước nay đều không chờ đợi, chỉ cần có cơ hội là em sẽ không do dự mà bắt lấy. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện thì em đã muốn rời khỏi cái nhà đó rồi. Vào hôm đó vào cấp ba, em cứ tưởng mình cuối cùng đã có thể thoát khỏi họ, nhưng người đàn ông đã sinh ra em đó lại chính tay hủy đi sự trong sạch của em!”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây thì nghiêng răng ken két, gương mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ âm hiểm: “Hán Khanh, từ lúc đó trở đi thì em đã không còn tin bất kì người nào có thể cho em hạnh phúc nữa, em chỉ có thể tự dựa vào mình mà thôi!”

Chu Hán Khanh lại nhìn Chu Mộng Chỉ như một người xa lạ, đã hai năm trôi qua rồi, anh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ sống rất hạnh phúc, cứ tưởng rằng cô đã thoát ra được cái ám ảnh quá khứ đó rồi, nhưng không ngờ cô vẫn cứ không thể quên đi được quá khứ ấy.

Chu Hán Khanh lắc đầu, trong lòng càng đau xót nhiều hơn, Mộng Chỉ đã phải trải qua quá nhiều đau đớn, đến mức bây giờ chỉ cần gặp được một chút hi vọng thôi là liền bầu vú.

Anh biết đây không phải là lỗi của cô, càng không phải là lỗi của anh!

Nhưng Chu Hán Khanh vẫn tự trách mình, anh trách mình chỉ là một học sinh cấp ba, tuy đã cố hết sức để đưa tiền sinh hoạt phí cho Chu Mộng Chỉ, nhưng chừng đó rõ ràng vẫn là chưa đủ.

Song, anh tuyệt đối không thể giương mắt nhìn cô sa đọa như vậy. Chu Hán Khanh liền nhìn Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt kiên định, Mộng Chỉ làm sao biết được rằng mọi chuyện trên đời rất phức tạp, lòng người hiểm ác, cạnh tranh lợi ích. Người đàn ông đó sẽ không chịu trách nhiệm với cô như cô đã tưởng tượng đâu!

Nhưng anh bây giờ chỉ là một học sinh cấp ba, anh rốt cuộc có thể làm gì mới giúp cho một Mộng Chỉ đang tổn thương đẩy mình thế này chịu rời xa người đàn ông đó?

Thế là, Chu Hán Khanh ngoài mặt án binh bất động, nhưng sau lưng thì âm thầm điều tra người đàn ông đó.

Tuy Chu Hán Khanh chỉ là một học sinh cấp ba, không quen biết nhiều người, nhưng người đàn ông mà Chu Mộng Chỉ đang qua lại lại là một người có máu mặt trong thành phố, Chu Hán Khanh sau khi biết tên người đó qua lời nói của Chu Mộng Chỉ thì chỉ cần lên mạng tra một chút là biết ngay những tin tức mới nhất và bộ mặt giả tạo của ông ta.

Sau đó, anh bắt đầu tiếp cận con gái của ông ta.

Một khi một người đã quyết định yêu bằng một mục đích gì đó, đồng thời lại có thể giữ vững cho bản thân không bị ảnh hưởng bởi tình cảm ấy thì người đó đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

Lại cộng thêm việc Chu Hán Khanh trông cũng khá đẹp trai, thành tích học tập tốt, có kinh nghiệm trong việc tán tỉnh con gái nên chẳng mấy chốc đã theo đuổi được con gái của người đàn ông kia, từ đó có được thông tin địa chỉ và tình hình gia đình họ.

Chu Hán Khanh phát hiện, tuy người đàn ông đó có địa vị cao sang, nhưng lúc đầu cũng là nhờ dựa vào vợ mới có được ngày hôm nay, vợ ông ta còn là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, thể lực và địa vị không hề thua kém chồng mình chút nào.

Thế nên, sau khi hỏi cô con gái và biết được thông tin liên lạc của người đàn ông kia rồi, Chu Hán Khanh liền bắt đầu viết thư đe dọa ông ta, bảo ông ta phải biết điều mà chung thủy với vợ, nếu không thì sẽ khiến ông ta thân bại danh liệt.

Những người làm ăn thì luôn chú trọng danh tiếng, hơn nữa vợ của người đàn ông đó cũng có địa vị không hề nhỏ, thế nên ông ta lúc ấy đã không hề do dự mà vứt bỏ Chu Mộng Chỉ.

Lúc ấy, Chu Mộng Chỉ đột nhiên bị bỏ rơi, cảm thấy cực kỳ hoảng loạn, đã tuyệt vọng và đau khổ đến gặp Chu Hán Khanh khóc một trận.

Thấy sự việc kết thúc như vậy, Chu Hán Khanh cảm thấy rất mừng, bây giờ chỉ cần anh an ủi Mộng Chỉ thật tốt là được rồi. Nếu Mộng Chỉ bằng lòng, anh sẽ không bao giờ từ bỏ cô, sẽ mãi là người bạn trai của cô, chờ sau khi anh có đủ khả năng rồi sẽ lấy cô về làm vợ.

Thế nhưng, điều khiến Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không ngờ được chính là, Chu Mộng Chỉ lúc ấy lại mang thai đứa con của người đàn ông kia! Chu Mộng Chỉ mừng rỡ, không sợ trời cao đất dày mà đến văn phòng tìm ông ta, nói cho ông ta biết việc mình đã mang thai.

Tất nhiên, người đàn ông đó cuối cùng trở mặt. Ông ta đưa cho Chu Mộng Chỉ một số tiền rồi bảo cô đi phá cái thai, đồng thời còn uy hiếp cô, sau này nếu còn xuất hiện trước mặt ông ta nữa thì cô sẽ không thể được sống yên ổn.

Lúc ấy, Chu Mộng Chỉ vẫn còn quá trẻ, chưa có được nhiều toan tính như bây giờ, thế nên những lời uy hiếp đe dọa của ông ta đã hoàn toàn khuất phục được cô.

Chu Mộng Chỉ bất lực, đành phải đi tìm Chu Hán Khanh.

Nếu muốn phá thai ở các bệnh viện chính quy thì phải đăng kí, Chu Mộng Chỉ cảm thấy như thế sẽ mất mặt, vì vậy đã nghe lời người đàn ông kia đến một bệnh viện chui để phá thai.

Đứa bé cuối cùng cũng bị bỏ, nhưng do thực hiện phá thai ở bệnh viện chui, dụng cụ khử trùng không sạch sẽ, thế nên Chu Mộng Chỉ lúc đó đã ốm nặng, phải mất một thời gian tịnh dưỡng rất dài mới khỏe lại.

Nhưng kể từ lúc đó thì sức khỏe của cô đã sa sút đi rất nhiều.

Đương nhiên, sau sự việc lần đó, Chu Mộng Chỉ cũng trở nên trưởng thành hơn. Cô là người luôn mau chóng học được bài học để không phạm lại sai lầm tương tự.

Từ đó, Chu Mộng Chỉ bắt đầu quyết tâm học hành, cô muốn đến một nơi thật xa, đến một nơi mà không ai quen biết mình để làm lại từ đầu.

Chu Hán Khanh lúc ấy còn tưởng rằng Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, thế nên rất mừng, anh cũng quyết tâm học hành thật tốt để có thể mãi mãi ở bên cô.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cả hai người đều đỗ vào trường đại học H danh tiếng nhất nước đúng như ước nguyện của mình, bắt đầu đến thành phố phồn hoa nhất nước, thành phố H.

Chu Mộng Chỉ lúc ấy đang ở lứa tuổi đẹp nhất cuộc đời, 21 tuổi. Cô như một đóa hoa bách hợp ngậm sương mai, vẻ đẹp rực rỡ rạng ngời.

Lúc này cô cũng không còn quá tỏ ra khát khao tiền tài giống như khi còn học cấp ba nữa.

Cô đã biết cách che giấu tâm tư, bề ngoài tỏ ra không quan tâm gì cả, nhưng thật ra trong lòng thì luôn quan sát rất kĩ những gì xung quanh.

Chính lúc ấy, Chu Mộng Chỉ đã quen được một người bạn học cùng trường với mình là Cố Thiên Tuấn

150. Chương 150

Lúc đầu, Chu Mộng Chỉ cũng không để ý nhiều đến Cố Thiên Tuấn, bởi tuy anh trông vô cùng đẹp trai, khí chất ngời ngời, làm điều đúng biết bao nhiêu nữ sinh, nhưng Chu Mộng Chỉ thì lại khác họ, cô đã trải qua cái giai đoạn si mê nam thần rồi, mục đích cô đến đây rất rõ ràng, chính là phải tìm một công tử nhà giàu rồi kết hôn với người đó, giúp cho cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn.

Trong khi Cố Thiên Tuấn lúc đó lại cực kì khiêm tốn, tuy điều kiện gia đình anh rất khá giả, nhưng anh lại ăn mặc và cư xử hết như con cái của gia đình bình thường.

Nhưng có một lần, khi cả nhóm bạn cùng nhau đi ăn cơm, một người bạn đã ngà ngà say chỉ vào ví tiền trong tay Cố Thiên Tuấn, cười hi hi nói: “A Tuấn, cái ví tiền của cậu trông quê mùa quá, đen sì như thế. Nể tình hai chúng ta cũng thân thiết, tôi sẽ mua một cái ví tiền thật tốt để tặng cho cậu!”

Chu Mộng Chỉ nhìn thấy cảnh ấy, cảm thấy nếu cô mà bị người ta nói như thế thì chắc chắn sẽ rất xấu hổ, nhưng Cố Thiên Tuấn lúc ấy lại chỉ cười mà không nói gì, vẻ mặt vẫn cứ rất nho nhã và thông dong.

Chu Mộng Chỉ lúc ấy không hiểu sao Cố Thiên Tuấn lại có biểu hiện như vậy, thế nên cũng vô tình hữu ý nhớ được kiểu dáng của cái ví đó.

Sau đó Chu Mộng Chỉ một lần lên mạng xem các sản phẩm xa xỉ thì mới biết, cái ví tiền ấy của Cố Thiên Tuấn chính là bản cổ điển của nhãn hàng Gucci, trị giá lên đến mấy trăm ngàn!

Lúc ấy toàn thân Chu Mộng Chỉ lập tức run rẩy, ban đầu cô thấy Cố Thiên Tuấn toát ra một khí chất đặc biệt, chắc chắn là con nhà khá giả, nhưng không thể ngờ được rằng anh lại khá giả đến mức này.

Trong nhận thức của Chu Mộng Chỉ, một cái ví tiền trị giá vài chục ngàn thôi cũng đã là đắt lắm rồi.

Sau đó, Chu Mộng Chỉ bắt đầu thật sự để ý đến Cố Thiên Tuấn, cô nhận ra bình thường Cố Thiên Tuấn không mặc những bộ quần áo hàng hiệu, trang phục trên người cộng lại cũng không quá năm trăm đồng.

Nhưng những phụ kiện nhỏ mà anh dùng thì giá tiền lại khiến người ta há hốc mồm, chẳng hạn như có một lần anh tham gia một buổi tiệc khiêu vũ của nhóm, đã đeo một cái huy hiệu nhỏ trên áo vest.

Người khác nhìn vào chắc chắn sẽ không để ý.

Nhưng Chu Mộng Chỉ thì lại rất quan tâm, cô sau đó đã đi tìm hiểu thì kinh ngạc phát hiện ra cái huy hiệu ấy có giá trị bằng cả một chiếc xe sang.

Chu Mộng Chỉ thật sự không hiểu nổi Cố Thiên Tuấn nghĩ gì, có nhiều tiền như thế tại sao lại không khoe ra? Vừa có thể khiến cho những kẻ châm chọc anh phải ngậm miệng, lại vừa có thể nhận được sự tán dương và ngưỡng mộ của mọi người. Tại sao Cố Thiên Tuấn lại chỉ luôn lặng lẽ đứng một bên, nở nụ cười lạnh lùng xa cách, giữ khoảng cách với mọi người như thế?

Tuy nhiên, mặc dù Chu Mộng Chỉ có rất nhiều thắc mắc, nhưng vẫn hạ quyết tâm sẽ theo đuổi Cố Thiên Tuấn.

Chu Mộng Chỉ biết Cố Thiên Tuấn sẽ không dễ dàng để cho người khác bước vào tim mình, thế nên cô nhất định phải đi con đường đặc biệt. Chu Mộng Chỉ âm thầm quan sát, phát hiện Cố Thiên Tuấn ngày nào cũng ra một góc sân trường để cho một con mèo hoang ăn.

Chỉ có người dịu dàng lương thiện thì mới làm thế này.

Chu Mộng Chỉ từ hành động ấy mà biết được Cố Thiên Tuấn là một người ngoài lạnh trong nóng, một khi người nào đã vào được trái tim anh rồi thì anh sẽ xem người đó là tất cả của mình.

Chu Mộng Chỉ quyết định sẽ dùng con mèo hoang đó để làm công cụ. Vào một buổi chiều nắng rực rỡ, Chu Mộng Chỉ mặc một bộ váy liền thân màu trắng, cột tóc gọn gàng, nở nụ cười nhẹ nhàng, trông có vẻ rất thoải mái tự nhiên, bước đến góc sân trường.

Cô ngồi xổm xuống, đưa bàn tay mảnh khảnh của mình ra đút cho con mèo hoang ấy ăn, gương mặt của cô dưới ánh nắng chiều trông càng thêm trắng trẻo xinh xắn, nụ cười chúm chím, đôi mắt anh đào long lanh, đôi mày lá liễu càng điểm tô thêm nhan sắc kiều diễm, khiến người ta không thể rời mắt.

Chu Mộng Chỉ có thể khẳng định, lúc ấy Cố Thiên Tuấn trông thấy cô hẳn là phải cảm thấy rất ngỡ ngàng.

Thế nên, cô liền chọn thời điểm mà quay người lại, đúng lúc Cố Thiên Tuấn đang ngẩng nhìn cô, trước tiên tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười gật đầu rồi bỏ đi.

Trước khi đi, Chu Mộng Chỉ còn quay lại cười với Cố Thiên Tuấn một cái nữa rồi mới đi hẳn.

Khoảng thời gian sau đó, Chu Mộng Chỉ lại tận dụng hết mọi dịp, cố tình tạo ra các tình huống vô tình gặp Cố Thiên Tuấn, bởi cô đã tìm hiểu về sở thích của anh, biết rõ tính cách của anh, thậm chí còn ghi chép lại tất cả.

Cố Thiên Tuấn tất nhiên bắt đầu thấy hứng thú với Chu Mộng Chỉ, thời điểm ấy trong nhà anh thì bố anh, mẹ kế và cậu em trai cùng cha khác mẹ đang rất vui vẻ bên nhau, anh cảm thấy mình giống như một người ngoài vậy.

Sự xuất hiện của Chu Mộng Chỉ đã mang lại một cảm giác ấm áp cho Cố Thiên Tuấn.

Sự tinh tế và kiên nhẫn của Chu Mộng Chỉ kết hợp với tính cách ngoài lạnh trong nóng của Cố Thiên Tuấn khiến hai người mau chóng trở thành một đôi tình nhân.

Thế nên, khi Chu Mộng Chỉ dắt tay Cố Thiên Tuấn xuất hiện trước mặt Chu Hán Khanh thì Chu Hán Khanh đã rất bất ngờ, anh không thể chấp nhận được sự thật này, Mộng Chỉ quen người bạn trai này từ khi nào? Anh vốn còn đang định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với Mộng Chỉ cơ mà, tại sao sự việc lại thành ra thế này?

Nhưng nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh đành phải dằn lòng.

Hơn nữa, sau khi bỏ ra một khoảng thời gian tìm hiểu, Chu Hán Khanh biết được Cố Thiên Tuấn mặt nào cũng đều hơn anh rất nhiều.

Là một người đứng ở ngoài quan sát, tuy rất đau lòng, nhưng anh cũng thật lòng chúc phúc cho Chu Mộng Chỉ. Đúng vào lúc anh định rời xa Chu Mộng Chỉ thì Chu Mộng Chỉ lại tỏ ý muốn giữ liên lạc với anh, không những thế, cô còn cầu xin Chu Hán Khanh đừng rời xa mình.

Không chỉ vì lúc đó trong mắt Cố Thiên Tuấn thì Chu Hán Khanh vốn là anh họ của Chu Mộng Chỉ, mà còn là vì Chu Mộng Chỉ biết được điều kiện gia đình Cố Thiên Tuấn tuy rất tốt, nhưng lại khá phức tạp, cô sợ một mình mình không ứng phó nổi, thế nên đã khẩn xin Chu Hán Khanh ở lại bên cạnh giúp cho cô.

Khi Chu Hán Khanh nghe thấy những lời ấy, anh vừa xúc động trước lời cầu xin của cô, nhưng cũng cảm thấy buồn với yêu cầu đó, bởi việc ở lại bên Chu Mộng Chỉ đồng nghĩa với việc ngày nào cũng phải nhìn cảnh cô yêu đương mặn nồng với Cố Thiên Tuấn.

Song, bao nhiêu năm nay, Chu Hán Khanh cũng đã quen với việc bảo vệ Chu Mộng Chỉ, thế nên cũng không biết cuộc sống của mình nếu không có cô thì sẽ trở nên thế nào.

Thế là tuy Chu Hán Khanh đau khổ dần vặt rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với yêu cầu của Chu Mộng Chỉ.

Có sự bảo vệ của Chu Hán Khanh rồi, cuộc sống của Chu Mộng Chỉ càng thuận buồm xuôi gió hơn. Sau khi tốt nghiệp đại học, Cố Thiên Tuấn đã chủ động đưa Chu Mộng Chỉ về gặp gia đình.

Vào lúc Chu Hán Khanh vừa mừng rỡ vừa đau lòng cho rằng, Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng được ở bên nhau thì bố và mẹ kế của Cố Thiên Tuấn lại cật lực phản đối chuyện này.

Trong mắt Chu Hán Khanh và Cố Thiên Tuấn thì Chu Mộng Chỉ là một người vô cùng hoàn hảo, nhưng trong mắt của bố Cố Thiên Tuấn thì lại cho rằng cô là một người đàn bà đang muốn chiếm lấy tài sản của nhà ông.

Cố Thiên Tuấn lúc ấy vì mối quan hệ với mẹ kế mà địa vị trong nhà không được cao, thế nên việc kết hôn với Chu Mộng Chỉ vì vậy mà bị hoãn lại, nhưng tình cảm anh dành cho cô thì vẫn như lúc đầu, anh còn hứa với cô rằng, một khi có khả năng lấy được cô rồi thì chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa của mình.

151. Chương 151

Trong lúc mẹ kế của Cố Thiên Tuấn kinh doanh không ổn, khiến Cố Thiên Tuấn có cơ hội chiếm lấy quyền kiểm soát công ty thì một bất ngờ xảy ra.

Có một cô gái tên An Nhiên, là con gái của một chủ tịch, rất thích Cố Thiên Tuấn, mà bố và mẹ kế của Cố Thiên Tuấn cũng rất ủng hộ chuyện này.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên cự tuyệt cô gái tên An Nhiên kia, nhưng điều làm Chu Hán Khanh không ngờ chính là, Chu Mộng Chỉ lại rất tán thành, bảo Cố Thiên Tuấn phải lấy cô An Nhiên đó.

Chu Hán Khanh hoàn toàn không hiểu Chu Mộng Chỉ vì sao lại làm vậy, anh thật sự không hiểu, nếu Chu Mộng Chỉ đã yêu Cố Thiên Tuấn như thế thì tại sao lại cam tâm tình nguyện nhường Cố Thiên Tuấn cho người phụ nữ khác?

Chu Mộng Chỉ khi ấy đã âm thầm giải thích lí do cho Chu Hán Khanh, cô trả lời anh rất thẳng thắn: “Thứ nhất, nếu lần này Thiên Tuấn không nắm lấy cơ hội thì công ty sẽ ngày càng xuống dốc, vậy sự kiên trì bao năm nay của em chẳng phải là lãng phí rồi sao? Thứ hai, nếu Thiên Tuấn kết hôn với cô gái đó thì chắc chắn sẽ thấy có lỗi với em, sau khi anh ấy lấy được quyền lực ở công ty rồi thì bố và mẹ kế anh ấy sẽ không còn giá trị gì, vậy thì em muốn trở thành phu nhân Cố một cách danh chính ngôn thuận cũng không có ai dám phản đối nữa!”

“Nhưng em không sợ Cố Thiên Tuấn sẽ động lòng với cô gái đó sao?” Chu Hán Khanh hỏi lại Chu Mộng Chỉ, tuy anh chưa từng gặp cô gái đó, nhưng qua lời kể của Cố Thiên Tuấn thì cái cô An Nhiên này còn chưa tốt nghiệp đại học, vẫn còn rất trẻ, ngoại hình tuy không đẹp bằng Mộng Chỉ nhưng cũng rất bắt mắt.

Một khi cô gái ấy kết hôn với Cố Thiên Tuấn rồi thì sẽ trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh, hai người sớm tối bên nhau thì cũng không loại trừ khả năng sẽ nảy sinh tình cảm!

Khi Chu Mộng Chỉ nghe câu hỏi này, đôi mày của cô nhíu hằm lại. Cô ngẩn người ra mất mấy giây, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết nói với Chu Hán Khanh: “Phải thả con tép để bắt con tôm, em hiểu rất rõ tính của Thiên Tuấn, hơn nữa, thay vì cứ bị bố và mẹ kế Thiên Tuấn chèn ép thì thả đấu tranh một phen vậy, cho dù Thiên Tuấn có không cần em nữa thì cũng sẽ phải cố hết sức mà bù đắp cho em, như vậy thì em cũng không mất gì.”

Chu Mộng Chỉ nói xong quay sang nhìn Chu Hán Khanh rồi nói: “Bởi vì em vốn chẳng có gì cả!”

Chu Hán Khanh thấy ánh mắt cương quyết ấy của Chu Mộng Chỉ thì bất giác giật mình, cuối cùng đành phải gật đầu tỏ ý chấp nhận, không nói gì nữa.

Sau đó, Cố Thiên Tuấn và cô gái tên An Nhiên ấy đã kết hôn.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nhưng khi sự việc thật sự xảy ra, trong lòng Chu Mộng Chỉ cũng không khỏi cảm thấy đau xót, mặc dù việc này cuối cùng mục đích cũng là vì bản thân cô.

Song, Cố Thiên Tuấn ưu tú như thế, vừa có gương mặt đẹp trai ngời ngời, vừa có khí chất hấp dẫn, còn có cả một gia đình bề thế, điều quan trọng nhất là từ khi Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ chính thức xác nhận quan hệ yêu đương thì anh đã luôn yêu thương cô, không hề có qua lại với bất kì người phụ nữ nào khác.

Một người đàn ông như thế thì có người phụ nữ nào mà không muốn có?

Càng hưởng hồ Chu Mộng Chỉ từ bé đã thiếu thốn tình yêu thương.

Thế nên, Chu Mộng Chỉ vừa đau lại vừa sợ. Cô sợ Cố Thiên Tuấn thật sự sẽ như Chu Hán Khanh nói, dần dần sẽ nảy sinh tình cảm với cô An Nhiên kia, sau đó bỏ rơi cô!

Mỗi lần Cố Thiên Tuấn đến thăm Chu Mộng Chỉ, cô đều giữ nụ cười trên môi, nhưng nước mắt thì cứ không kìm được mà tuôn ra.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên rất đau lòng với dáng vẻ này của Chu Mộng Chỉ, lần nào anh cũng ôm chặt cô vào lòng, sau đó nghiêm túc nói với cô rằng anh sẽ bảo vệ cô cả đời.

Nhưng Chu Mộng Chỉ làm sao có thể yên tâm? Kể từ ngày Cố Thiên Tuấn kết hôn thì Chu Mộng Chỉ bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, cô rất sợ nước cờ này mình đã đi sai rồi, tình yêu mà mình vất vả lắm mới có được rất có thể sẽ tan biến mất!

Cô đã thoát được khỏi cái huyện bần thủ kia để đến với thành phố H hoa lệ này, còn gặp được một người đàn ông tốt như Cố Thiên Tuấn, thế thì nhất định phải luôn cảnh giác!

Vì vậy, mỗi lần Cố Thiên Tuấn đến thăm, Chu Mộng Chỉ đều thăm dò anh, hỏi xem anh đối xử với cái cô An Nhiên đó như thế nào.

Cố Thiên Tuấn vốn không để ý nên cũng trả lời qua loa.

Nhưng những lời nói bình thường ấy vào tai của Chu Mộng Chỉ thì lại vang động như tiếng sét, cô nghe Cố Thiên Tuấn bảo rằng An Nhiên thường nấu canh giải rượu cho anh, lấy khăn nóng cho anh, dù muộn thế nào cũng đều chờ anh về.

Tuy khi Cố Thiên Tuấn kể lại những việc ấy đều tỏ ra rất bức bối khó chịu, nhưng Chu Mộng Chỉ lại cảm thấy An Nhiên này đúng là một đối thủ đáng gờm, cô ta chịu đựng uất ức như thế rõ ràng là đang muốn có công mài sắt có ngày nên kim.

Hưởng hồ Cố Thiên Tuấn còn là một người rất khao khát sự dịu dàng ấm áp!

Nếu giữa họ mà thật sự xảy ra tình cảm thì mọi chuyện sẽ kết thúc!

Thế là, Chu Mộng Chỉ bắt đầu bị những ảo tưởng vô tận của mình giày vò, cho dù Cố Thiên Tuấn có thường xuyên đến thăm thì Chu Mộng Chỉ vẫn luôn nghĩ đến cảnh tượng Cố Thiên Tuấn sẽ bỏ rơi mình.

Cô ta cần có một người đi giám sát nhất cử nhất động của Cố Thiên Tuấn, để có thể luôn đảm bảo được địa vị của mình.

Chu Mộng Chỉ lúc này đương nhiên nghĩ đến Chu Hán Khanh, thế là cô đề nghị với Cố Thiên Tuấn, sắp xếp cho Chu Hán Khanh một công việc ở Cố Thị, sẵn tiện cho Chu Hán Khanh đến ở chung bầu bạn với cô luôn.

Do quan hệ anh em họ của Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ được họ đặt ra từ lúc học cấp ba, lên đại học cả hai lại che giấu rất giỏi nên Cố Thiên Tuấn mặc dù hoàn toàn có khả năng điều tra chuyện này nhưng chưa bao giờ điều tra vì không hề nghi ngờ Chu Mộng Chỉ.

Thế nên, anh luôn cho rằng Chu Mộng Chỉ từ bé đã mồ côi cha mẹ, được gửi nuôi ở nhà anh họ, cũng giống như anh, là một người tuổi thơ thiếu thốn tình thương.

Lại cộng thêm việc sức khỏe của Chu Mộng Chỉ luôn không tốt, luôn có những biểu hiện bất thường, ví dụ như chứng trầm cảm và ảo tưởng.

Để tránh cho tình hình của Chu Mộng Chỉ trở nên trầm trọng hơn, Cố Thiên Tuấn trước tiên chấp thuận việc cho Chu Hán Khanh đến chăm sóc Chu Mộng Chỉ, còn việc sắp xếp cho Chu Hán Khanh làm việc ở công ty, anh nói rằng cứ để từ từ.

Bởi vì lúc đó, tuy Cố Thiên Tuấn và An Diễm đã kết hôn, nhưng một phần thực quyền của công ty vẫn nằm trong tay mẹ kế anh, lúc này mà sắp xếp cho Chu Hán Khanh vào làm việc thì có chút không ổn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn cũng an ủi Chu Mộng Chỉ rằng, anh có một người trợ lý tên là Cao Lỗi, rất được việc, chờ khi nào quyền lực công ty hoàn toàn thuộc về anh rồi, anh nhất định sẽ sắp xếp cho Chu Hán Khanh vào công ty.

Cố Thiên Tuấn nói rất hợp tình hợp lý, Chu Mộng Chỉ không thể phản bác được, đành phải tạm thời chấp thuận như vậy.

Sau khi Chu Hán Khanh dọn đến, tình trạng của Chu Mộng Chỉ dần dần ổn định hơn. Vào những đêm quá nhớ, quá sợ sẽ mất Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ lại đến với Chu Hán Khanh, tìm một chút an ủi trong tâm hồn.

Khoảng thời gian ấy Chu Hán Khanh rất đau khổ, mỗi khi tỉnh dậy trong sự dịu dàng của Chu Mộng Chỉ, anh đều cảm thấy mình thật bất lực.

Anh biết rõ mối quan hệ của mình với Chu Mộng Chỉ hiện giờ là một mối quan hệ sai lầm, nhưng anh không thể rời xa cô được, cũng không thể từ chối sự chủ động của cô.

Thế nên, Chu Hán Khanh ngày nào cũng sống trong sự giày vò và đau khổ, nhưng rồi ngày qua ngày, Chu Hán Khanh cũng dần dần chấp nhận mối quan hệ kì lạ này.

Không những thế, Chu Mộng Chỉ trong một lần bất cẩn còn mang thai đứa con của Chu Hán Khanh, nhưng Chu Mộng Chỉ đương nhiên không muốn đứa bé này, thế nên đã nói dối rằng đó là con của Cố Thiên Tuấn rồi không hề do dự mà bỏ nó đi.

152. Chương 152

Nhưng sau lần ấy thì sức khỏe của Chu Mộng Chỉ hoàn toàn bị hủy hoại.

Tin vui duy nhất chính là, Cố Thiên Tuấn dưới sự giúp đỡ của bố An Nhiên đã dần dần nắm được thực quyền trong tập đoàn Cố Thị, anh cũng rất có thực lực trong việc xử lý các công việc nghiệp vụ trong công ty.

Còn mẹ kế của Cố Thiên Tuấn thì càng ngày càng thất thế.

Sau khi hoàn toàn nắm được công ty, Cố Thiên Tuấn dần dần không về nhà nữa, ngày nào cũng qua đêm lại với Chu Mộng Chỉ.

Nhìn thấy giấc mơ trở thành phu nhân Cố của mình sắp trở thành hiện thực, Chu Mộng Chỉ khoảng thời gian ấy mừng đến phát điên, nhưng cô ta cũng có thể nhận ra, Cố Thiên Tuấn tuy đã nắm được công ty nhưng dường như vẫn còn một vài tâm sự.

Thế nên, Chu Mộng Chỉ thường nhân lúc tâm trạng Cố Thiên Tuấn đang vui mà hỏi việc này.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên không bao giờ muốn giấu giếm Chu Mộng Chỉ điều gì. Anh rầu rĩ nói với cô rằng, hiện giờ tuy mình đã nắm được công ty nhưng mẹ kế của anh lúc nào cũng manh nha muốn chiếm lại quyền lực, còn bố của anh thì lại giữ thái độ trung lập, chỉ muốn an tâm dưỡng bệnh, không quan tâm gì cả.

Chu Mộng Chỉ khi nghe chuyện này thì chớp mắt cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: “Hay là anh viện cớ bố anh cần phải tịnh dưỡng mà điều mẹ kế và cậu em trai của anh qua Mỹ đi, để bố anh có thể dưỡng bệnh thật tốt, em trai anh có thể du học luôn!”

Cố Thiên Tuấn nghe thấy đề nghị của Chu Mộng Chỉ thì cảm thấy có hơi kinh ngạc, anh không thể ngờ một Mộng Chỉ bình thường luôn yếu đuối nhưng khi hành sự thì lại quyết đoán như vậy.

Thật ra, Cố Thiên Tuấn cũng đã từng nghĩ đến điều này, nhưng cho dù anh có thể không quan tâm đến người mẹ kế độc ác nhiều thủ đoạn của mình, nhưng vẫn cảm thấy bố anh và cậu em trai hiền lành kia là hoàn toàn vô tội.

Giờ anh đột nhiên đuổi họ đi Mỹ thế này thật sự có chút không ổn.

Hơn nữa, nếu làm như thế thì ở thành phố H to lớn này chỉ còn lại một mình anh mà thôi!

Chu Mộng Chỉ dường như đã nhìn thấu được tâm tư của Cố Thiên Tuấn, nhưng cô ta cũng có ý đồ của riêng mình, nếu không đuổi bố của Cố Thiên Tuấn đi thì cô ta mãi mãi sẽ không thể vào được nhà họ Cố!

Nghe nói người nhà họ Cố đều rất hài lòng với An Nhiên, rồi nhớ lại thái độ mà họ dành cho mình, Chu Mộng Chỉ cảm thấy họ càng không thể ở lại thành phố H này!

Nghĩ đến đó, Chu Mộng Chỉ liền nghiêm túc khuyên nhủ Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, anh cũng biết em sẽ mãi mãi ở bên anh, hai chúng ta sẽ cùng chung sống bên nhau cả đời! Thiên Tuấn, anh sẽ không bao giờ cô đơn đâu. Vả lại, mẹ kế của anh chắc chắn sẽ lại làm ra chuyện xấu xa gì đó. Thiên Tuấn, có vài việc nếu không quyết đoán bây giờ thì sau này sẽ loạn. Em không muốn nhìn thấy anh phải vất vả thêm nữa! Em muốn anh có thể sống thật tốt!”

Nghe những lời ấy của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn xúc động vô cùng, anh ngẩng nhìn gương mặt tuy có hơi xanh xao vì bệnh tật nhưng vẫn rất xinh đẹp ấy của Chu Mộng Chỉ, cuối cùng hạ quyết tâm, Mộng Chỉ bao nhiêu năm nay vì mình mà chịu bao tủi nhục, thế mà đến bây giờ bố mẹ anh vẫn không cho phép họ ở bên nhau! Thế nên bất luận thế nào, mình cũng phải bù đắp lại cho Mộng Chỉ, bù đắp lại hết những uất ức mà cô ấy đã phải chịu suốt bao năm qua!

Nghĩ như thế, Cố Thiên Tuấn liền nắm chặt lấy tay Chu Mộng Chỉ, nói với cô một cách kiên định: “Anh sẽ làm như thế, Mộng Chỉ, anh sẽ bù đắp lại cho em! Chờ anh nhé!”

Chu Mộng Chỉ thấy ánh mắt kiên định của Cố Thiên Tuấn thì cảm động rơi lệ, cô đã đợi một thời gian dài như thế, khổ sở lâu như thế, cuối cùng cũng nhìn thấy được tương lai rồi!

Cố Thiên Tuấn quả nhiên không nuốt lời. Một tuần sau, anh sắp xếp cho bố mẹ đi Mỹ, rồi nửa tháng sau, vào một đêm mưa gió, anh đã đề nghị li hôn với người phụ nữ tên An Nhiên kia.

Tất nhiên, đó cũng chính là điều mà Chu Mộng Chỉ lo lắng nhất, cô sợ cái cô An Nhiên đó sẽ sống chết không buông, càng sợ Cố Thiên Tuấn sẽ có cảm tình với cô ta, không thể ra tay dứt khoát được!

Chu Mộng Chỉ vốn đã nghĩ xong kế sách, nếu cái cô An Nhiên đó mà cứ dây dưa không dứt thì cô sẽ khiến cho cô ta mãi mãi biến mất trên thế gian này.

Song, sự việc lại tiến triển thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của Chu Mộng Chỉ, người phụ nữ tên An Nhiên kia rất biết điều, đã kí đơn li hôn ngay trong đêm ấy rồi bỏ đi mất.

Sau đó, Chu Hán Khanh giương mắt nhìn Chu Mộng Chỉ kết hôn với Cố Thiên Tuấn, đó là một hôn lễ rất hoành tráng, cả cô dâu và chú rể đều rất lộng lẫy.

Chu Hán Khanh lặng lẽ nấp vào một góc, nhìn Chu Mộng Chỉ ôm chầm lấy Cố Thiên Tuấn cười hạnh phúc, cũng hết như trong buổi tiệc kỉ niệm ngày cưới hôm nay vậy!

Không những thế, anh còn chứng kiến Cố Thiên Tuấn ở Cổ Thị đã chuyển nguy thành an, giúp tập đoàn phát triển được nhiều thành tựu như hiện giờ.

Suốt bao nhiêu năm nay, anh đã trải qua nhiều chuyện, vì Mộng Chỉ mà hi sinh rất nhiều, dường như việc ấy đã thành một thói quen, đã ăn vào trong máu của anh rồi.

Cố Thiên Tuấn rõ ràng là rất tài ba, Mộng Chỉ ở bên anh ta đúng là lựa chọn chính xác.

Nhưng cho dù Chu Hán Khanh có tự an ủi mình thế nào thì cũng vẫn cảm thấy rất buồn. Giờ đây anh đang đứng trong vườn, vừa ngắm nhìn bầu trời đêm đen vừa nhớ lại những chuyện xưa.

Cơn gió đông thổi ngang qua, làm khô đi giọt lệ ngân ngấn trong mắt Chu Hán Khanh.

“A Khanh, ngoài này lạnh lắm, sao anh lại đứng ở đây?” Chu Mộng Chỉ vừa bước ra vườn là đã trông thấy bóng dáng cô độc của Chu Hán Khanh, bèn khẽ bước đến bên cạnh anh.

Giọng nói dịu dàng của Chu Mộng Chỉ đã kéo Chu Hán Khanh quay trở về với thực tại, anh quay đầu nhìn cô, dưới ánh trăng mờ ảo, Mộng Chỉ của anh trông càng xinh đẹp hơn, bộ áo sườn xám tôn lên đường nét yêu kiều trên cơ thể cô, trang sức phỉ thúy đeo trên người làm bật lên sự cao sang quyền quý.

Chu Hán Khanh bất giác nhoẻn miệng cười, khẽ hỏi: “Mộng Chỉ, sao em lại ra đây?”

“Em lo anh sẽ không vui nên mới ra đây.” Chu Mộng Chỉ bước đến khoác tay Chu Hán Khanh, nói với vẻ mặt áy náy, “A Khanh, em biết bao nhiêu năm nay, anh vì em mà đã chịu biết bao uất ức, em có lỗi với anh.”

“Mộng Chỉ, em đừng nói như vậy.” Chu Hán Khanh lắc đầu, vỗ nhẹ vào tay cô, nỗi chua xót trong lòng chợt vơi đi nhiều, “Tất cả những việc này đều do anh cam tâm tình nguyện mà.”

Chu Hán Khanh nói xong liền gạt bàn tay đang khoác lấy cánh tay mình của Chu Mộng Chỉ ra, “Đây là nơi tổ chức kỉ niệm ngày cưới của em, người đông phức tạp, không an toàn như ở biệt thự của chúng ta đâu.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ cảm động gạt đầu.

“Vào trong đi, em còn phải tiếp đãi khách khứa với Cố Thiên Tuấn nữa.” Chu Hán Khanh yên lặng đứng bên Chu Mộng Chỉ một lúc rồi nhắc nhở.

“Không cần đâu.” Chu Mộng Chỉ khẽ lắc đầu, “Em đã bảo với Thiên Tuấn rồi, không cần phải vội, em ở đây với anh một lát vậy, chúng ta lâu lắm rồi không trò chuyện với nhau mà.”

Chu Hán Khanh thấy rất xúc động, Mộng Chỉ vào đúng hôm kỉ niệm ngày cưới mà vẫn dành thời gian để đến bên anh thế này.

Trong lòng anh thấy rất vui, hai người đứng bên nhau, giữ một khoảng cách nhất định, cùng ngắm ánh trăng trên trời cao.

Lúc này, ở sảnh tiệc...

Cố Thiên Tuấn cầm một li rượu đi tìm Trì Cảnh Dật.

Mà lúc này, Trì Cảnh Dật đang đứng cạnh Lâm Kính Trạch, nhìn Lâm Kính Trạch đang uống hết li rượu này đến li rượu khác.

153. Chương 153

“Kính Trạch, tôi nói lại với cậu lần nữa.” Trì Cảnh Dật nhướn mắt nói bằng vẻ mặt không cảm xúc, “Uống rượu sẽ hại dạ dày, một lượng lớn chất cồn sẽ làm tổn thương chức năng gan, ảnh hưởng đến vị giác...”

Nhưng Lâm Kính Trạch thì lại hoàn toàn không quan tâm đến Trì Cảnh Dật, vẫn liên tục nốc rượu. Anh tưởng mình có thể làm được, anh tưởng mình có thể quên đi người phụ nữ ấy, anh rõ ràng đã có 8 người bạn gái cơ mà, nhưng vừa rồi, khi Hiểu Hiểu nhắc đến người phụ nữ ấy thì tâm trạng của anh sao đột nhiên lại trở nên tồi tệ thế này?

“Kính Trạch bị làm sao thế? Sao lại uống nhiều rượu thế này?” Cố Thiên Tuấn bước đến chỗ Lâm Kính Trạch thì phát hiện ra anh đã uống say túy lúy, ngay cả li rượu để trên bàn trước mặt còn không nhìn rõ, cứ chớp chớp mắt mà chụp hực cái li.

“Không biết nữa.” Trì Cảnh Dật lắc đầu, dù sao thì từ lúc anh còn chưa bước lên sân khấu làm chủ trì buổi lễ của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ thì Lâm Kính Trạch đã như thế này rồi.

Cố Thiên Tuấn thở dài, nhìn Lâm Kính Trạch với dáng vẻ say xỉn, cảm thấy cần phải đưa anh đi nghỉ ngơi.

Nghĩ vậy, Cố Thiên Tuấn vừa đưa mắt nhìn đám người trong buổi tiệc vừa nói với Trì Cảnh Dật: “Em đi tìm Hiểu Hiểu, có lẽ chỉ có Hiểu Hiểu mới khuyên được cậu ấy thôi.”

“Được rồi, vậy tôi ở đây trông chừng Kính Trạch.” Trì Cảnh Dật nhìn đám người đang trò chuyện trước mặt mình, cau mày khó chịu, anh trước nay không bao giờ thích tham gia những dịp thế này, nếu không phải vì Cố Thiên Tuấn thì anh đã bỏ về từ lâu rồi.

Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi bước về phía khách khứa.

Nhưng người đầu tiên Cố Thiên Tuấn trông thấy lại là An Diễm lúc này đang nói chuyện với Lâm Hiểu Hiểu!

An Diễm mặc bộ váy dài màu đen chấm gót, thiết kế hở eo khoe được vùng da trắng trẻo nơi hông cô, khiến ai trông thấy cũng phải động lòng, không khỏi rời mắt.

Cố Thiên Tuấn từ từ chuyển ánh nhìn lên trên dần, thấy An Diễm đang khoanh tay trước ngực, lúc thì lấy tay trái gác lên tay phải, lúc thì lại lấy tay phải chống cằm.

Thấy động tác này của An Diễm, Cố Thiên Tuấn khẽ nhướn mày, An Diễm làm như vậy, trông thì có vẻ như đang chăm chú nghe đối phương nói chuyện, nhưng thật ra là cô tình muốn che đi những chỗ hở hang của bộ váy, nhất là phần ngực trắng trẻo của cô.

Cố Thiên Tuấn bất giác gật đầu, ngẩng nhìn An Diễm lúc này đang đứng quay ngang mặt so với mình.

Cố Thiên Tuấn có thể trông thấy kiểu tóc rất đậm thắm và gương mặt nghiêng xinh đẹp của An Diễm, đôi môi hồng đào của cô chúm chím, nằm bên dưới cái mũi trắng như ngọc, lại cộng thêm đôi mắt bồ câu và đôi mày mỏng được vẽ cẩn thận, tất cả khiến người ta càng nhìn càng thích.

Cố Thiên Tuấn bất giác nhớ lại An Diễm của bốn năm trước. Khi đó cô chỉ mới học đại học năm thứ ba, thích cột tóc đuôi gà, mặc áo thun trắng và quần bò giản dị, gương mặt trẻ con lúc nào cũng nở nụ cười ngây thơ.

Kí ức của Cố Thiên Tuấn về An Diễm của bốn năm trước, ngoại trừ cái đêm mưa gió khiến anh cắn rứt lương tâm ấy ra thì hầu như không có gì.

Bởi lúc ấy, trong lòng anh hoàn toàn chỉ có Chu Mộng Chỉ, anh chỉ xem An Diễm là viên đá lót đường cho anh mở mang công ty, là vũ khí để đánh bại người mẹ kế của mình.

Thế nên, về chuyện bốn năm trước anh đã ở bên cạnh An Diễm thế nào, rồi trong một năm kết hôn với nhau anh đã đối xử với An Diễm thế nào, tất cả với anh đều chỉ là những kí ức mơ hồ.

Từ sau khi li hôn với An Diễm, Cố Thiên Tuấn cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc An Diễm lúc đó trên người không một xu dính túi rốt cuộc làm sao mà sống, chỉ đoán rằng cô hẳn sẽ phải rất vất vả.

Bây giờ trông thấy một An Diễm vượt qua khó khăn, càng lúc càng sắc sảo mặn mà thế này, Cố Thiên Tuấn lại một lần nữa cảm thấy vừa kinh ngạc vừa áy náy với An Diễm.

Lúc này, An Diễm đang trò chuyện với Lâm Hiểu Hiểu, chợt cảm giác thấy hình như có người đang nhìn mình, thế nên bất giác quay sang, lập tức trông thấy Cố Thiên Tuấn đang thần thờ nhìn về phía cô.

Bất giác, An Diễm chợt nhớ lại cảnh tượng vừa rồi Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ đã đứng trên sân khấu thể non hẹn biển, tình tứ với nhau.

Một cảm giác chán ghét lập tức dâng tràn trong lòng cô. An Diễm nhanh chóng xoay người, quay lưng lại với Cố Thiên Tuấn để ngăn mình không phải nhìn thấy anh, sau đó lại giả vờ không biết gì mà tiếp tục trò chuyện với Lâm Hiểu Hiểu.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên đã nhìn thấy ánh mắt chán ghét của An Diễm, anh hơi ngẩn người rồi chợt cảm thấy tức giận, mình rốt cuộc đã đắc tội gì với cô ta chứ?

Anh đã âm thầm bảo trợ lí giúp An Diễm từ một người thất nghiệp được quay lại Tô Thị làm việc, cho An Diễm cơ hội được may trang phục cho Chu Mộng Chỉ rồi trả cho cô một khoản thù lao hậu hĩnh, còn sai Kính Trạch phải để An Diễm tham gia dự án lớn của Tô Thị, thậm chí sau khi biết được thân phận của An An rồi, anh cũng không muốn cướp An An khỏi tay cô, rốt cuộc cô còn muốn gì nữa?

An Diễm, tôi đã cho cô tiền đền bù li hôn, chính cô không thèm nhận đấy chứ. Nếu cô có đưa ra yêu cầu gì thì tôi cũng sẽ đồng ý ngay mà không do dự.

Nhưng mà cô thì sao? Chẳng đưa ra yêu cầu gì cả, lúc nào cũng chỉ hận tôi, thù tôi.

An Diễm, ngoại trừ Mộng Chỉ ra thì tôi trước nay chưa bao giờ vì bất kì ai mà phải đau đầu thế này! Hơn nữa Mộng Chỉ cũng không hề không biết điều như cô!

Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang vừa thắc mắc vừa bực tức trước thái độ của An Diễm thì anh chợt trông thấy có một người cao to từ phía xa đang đi đến chỗ của An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu.

Cố Thiên Tuấn nhíu mày, nhận ra người đó khá là quen. Phải rồi, ở Mỹ có một gia tộc rất hùng hậu và giàu có là gia tộc Hofstadter, dạo gần đây đang muốn mở rộng thị trường vào Trung Quốc, và tất nhiên người đầu tiên họ muốn hợp tác chính là Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn vì vậy cũng lịch sự mời con trai thứ hai của dòng họ Hofstadter là Leonard đến tham dự kỉ niệm ngày cưới của mình.

Nhưng Cố Thiên Tuấn không biết nhiều về anh chàng Leonard này, cũng không biết tính cách anh ta thế nào, vì vậy luôn giữ thái độ khách sáo với anh ta, dù sao dự án hợp tác với họ lần này cũng là một dự án nhỏ mà thôi.

Lúc này, Leonard đã bước đến ngay trước mặt Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm, anh cầm một li rượu vang dừng ngay chỗ họ.

An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu đang trò chuyện rất vui vẻ, đột nhiên trông thấy một chàng trai nước ngoài xuất hiện, anh ta mặc bộ đồ vest màu xám bạc, bên trong chỉ mặc áo thun trắng đơn giản chứ không trịnh trọng chỉnh tề như những người khác.

Chàng trai ngoại quốc này rất cao, có lẽ ngang ngửa Cố Thiên Tuấn, An Diễm thấy anh ta có mái tóc vàng hơi dài, phần trên được buộc lại, phần dưới để thả tự nhiên, anh có một gương mặt thuần ngoại quốc với đường nét góc cạnh, đôi mắt xanh lục toát ra vẻ đắc ý và tự tin, dưới sống mũi cao là đôi môi luôn nở một nụ cười trông hơi đều.

“Chào hai người đẹp.” Leonard lắc nhẹ li rượu vang trong tay, bắt đầu tán tỉnh An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu.

“An Diễm, tôi nói rồi mà, ngoài chị ba ra thì hai chúng ta là người đẹp nhất ở đây, đám tiểu thư nhà giàu, quý phụ danh tiếng gì đó, chúng ta đã đánh bại toàn bộ rồi. Vừa rồi có bao nhiêu người đến tán tỉnh chúng ta, giờ lại có thêm chàng Tây này nữa!” Lâm Hiểu Hiểu thì thâm vào tai An Diễm một cách đắc ý.

“Phải phải phải, đại tiểu thư, cô là đẹp nhất!” An Diễm lắc đầu, không quan tâm đến vẻ tự tin tràn đầy của Lâm Hiểu Hiểu.

Hai người to nhỏ một lúc rồi mới quay sang chào Leonard: “Chào anh.”

154. Chương 154

Leonard từ bé đã nghiên cứu văn hóa Trung Quốc, thế nên ngoài tiếng mẹ đẻ là tiếng Anh ra thì ngôn ngữ thứ hai của anh chính là tiếng Trung. Tất nhiên, anh cũng có tìm hiểu về thẩm mỹ người Trung Quốc, có nhận thức riêng về định nghĩa người đẹp.

Leonard rất thích khí chất liễu yếu đào tơ của Chu Mộng Chỉ vợ Cố Thiên Tuấn, cũng thích cả nét đẹp kiêu ngạo đầy sức sống của Lâm Hiểu Hiểu.

Nhưng nhan sắc mà anh thích nhất vẫn là vẻ đẹp lay động lòng người của An Diễm, cô sở hữu tất cả những yếu tố của mỹ nhân Trung Quốc, nhưng vẫn có được các đường nét hấp dẫn của người phương Tây.

“Hai cô có thể nể mặt, đi dùng bữa với tôi vào tối nay không?” Leonard vốn là người nước ngoài nên không hề ngần ngại, trong lòng đã muốn gì thì sẽ nói thẳng.

“Không rảnh.”

“Xin lỗi, tối nay tôi không có thời gian.”

Cả Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm đều đồng thời từ chối Leonard, Lâm Hiểu Hiểu vốn thẳng như ruột ngựa nên chỉ đơn giản nói ra hai chữ.

Còn An Diễm thì trả lời lịch sự hơn một chút.

“Thôi được...” Leonard nhún vai, nếu người ta đã không có ý thì anh cũng không muốn cưỡng cầu, hơn nữa hiện giờ là đang ở Trung Quốc, tốt nhất anh đừng nên gây phiền phức gì, phụ nữ thôi mà, ở đâu chẳng có.

Còn Cố Thiên Tuấn đứng xa nên không nghe thấy ba người họ nói gì, chỉ thấy Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm mặt mày hớn hờ trò chuyện với một người đàn ông ngoại quốc mà họ không hề quen biết.

Anh hơi cúi mặt suy nghĩ một chút rồi nhắc chân đi về phía ba người.

“Chào anh Leonard Hofstadter.” Cố Thiên Tuấn cất tiếng chào Leonard trước.

“A, Mr.Cố.” Leonard quay người lại, trông thấy Cố Thiên Tuấn thì nụ cười đều trên môi liền nhạt đi nhiều, anh ta cũng chào Cố Thiên Tuấn, sau đó nhìn quanh quất xung quanh rồi hỏi, “Cố, người vợ xinh đẹp của anh đâu rồi?”

“Cô ấy đang nghỉ ngơi.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Leonard, “Lát nữa tôi sẽ dắt vợ tôi đến chào hỏi anh.”

“OK!” Leonard cũng đã nhận ra hình như Cố Thiên Tuấn có điều gì đó muốn nói với Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm, thế nên rất biết điều mà gạt đầu rời đi.

“Anh ba.” Lâm Hiểu Hiểu vừa trông thấy đám anh em của Lâm Kính Trạch là ngay lập tức trở thành thực nữ ngoan hiền, cúi đầu lễ phép chào hỏi Cố Thiên Tuấn.

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn chẳng thèm nhìn An Diễm đang đứng ngay đó, chỉ nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Kính Trạch uống say rồi, tâm trạng cũng không tốt, cô mau đi xem đi!”

“Anh trai em say rồi à?” Lâm Hiểu Hiểu tròn mắt, cô nhún mày suy nghĩ, chắc chắn là do vừa rồi khi vào tiệc, mình đã nhắc đến người phụ nữ họ Thẩm kia nên mới khiến tâm trạng của anh trai không vui!

“Vậy để em đi tìm anh em!” Lâm Hiểu Hiểu nghĩ đến đó liền vội vàng chào Cố Thiên Tuấn và An Diễm rồi chạy vào đi.

Bây giờ chỉ còn lại Cố Thiên Tuấn và An Diễm đứng đó, bầu không khí trở nên vô cùng u ám.

An Điềm thấy Cố Thiên Tuấn vẫn cứ đứng ì ra đó thì lăm bằm trong bụng, không phải đã nói chuyện xong với Hiểu Hiểu rồi sao? Sao còn chưa chịu đi? Trưng cái bản mặt lạnh như tiền đó ra cho ai xem vậy?

Còn Cố Thiên Tuấn thì vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ, anh luôn nghĩ mình cần phải nói chuyện rõ ràng với An Điềm, cô muốn giữ mối quan hệ người lạ với anh cũng được, nhưng mỗi khi trông thấy anh dường có tỏ vẻ thâm thù đại hận như thế có được không?

Anh luôn muốn nói với cô rằng, cô muốn bù đắp gì, anh cũng đều sẽ cho hết.

“An Điềm, tôi muốn nói chuyện với cô một lát.” Cuối cùng, Cố Thiên Tuấn cũng lạnh lùng mở miệng nói.

An Điềm thấy giọng điệu nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn thì thầm giật mình trong lòng, giữa cô và anh hoàn toàn chẳng có gì để nói cả, nếu có chuyện thì chỉ là chuyện liên quan đến thân thể của An An mà thôi.

Nghĩ đến đó, An Điềm lập tức cố kìm nén sự bất an trong lòng, cô nhìn Cố Thiên Tuấn rồi hỏi: “Nói cái gì mà nói? Giữa chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả! Nếu anh vẫn còn hiểu lầm gì đó về An An thì tôi cũng đành chịu thôi.”

An Điềm nói xong liền tỏ vẻ mình chẳng hề quan tâm.

Cố Thiên Tuấn nhìn dáng vẻ căm hất lên trời, ra vẻ không hề biết gì cả của An Điềm, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, An An có lẽ vì không muốn An Điềm lo lắng nên đã không kể lại gì với cô về việc anh đã đến trường mẫu giáo để thăm cậu.

Cũng tốt, chuyện này nên giấu An Điềm thì hơn, nếu không sau này mỗi lần cô gặp anh thì lại trốn chui trốn nhủi nữa.

“Thân thể của An An?” Cố Thiên Tuấn giả vờ ngạc nhiên nói, “An An không phải là con của cô và người chồng cũ bị tai nạn giao thông của cô sao?”

An Điềm nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì lập tức mừng rỡ, gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng, An An chính là con trai của tôi và chồng trước.”

Cố Thiên Tuấn thấy dáng vẻ ấy của An Điềm thì không khỏi bật cười.

Nếu những cô gái bình thường khác mà trông thấy một Cố đại tổng tài bình thường lạnh lùng vô tình bây giờ lại nhoẻn miệng cười thế này thì chắc chắn sẽ ngất đi trong sự mê đắm.

Nhưng người phụ nữ nhìn thấy Cố Thiên Tuấn cười lúc này lại là An Điềm, tuy cô cũng có hơi choáng váng, nhưng vẫn thấy khó hiểu với nụ cười đó của anh: “Cười cái gì mà cười? Có gì đáng cười chứ?”

“Chẳng có gì đáng cười cả.” Cố Thiên Tuấn nói xong lại há miệng cười to hơn nữa.

“Không có gì đáng cười thì đừng có cười nữa! Tự dừng lại cười như thằng điên vậy.” An Điềm lừ mắt rồi quay lưng bỏ đi.

“An Điềm, cô...”

Ngay lúc Cố Thiên Tuấn đang định đuổi theo An Điềm thì Chu Mộng Chỉ trò chuyện xong với Chu Hán Khanh lúc này bước vào với bộ sườn xám đỏ rực bắt mắt.

Khoảnh khắc Chu Mộng Chỉ bước vào sảnh tiệc, tất cả mọi người đều ngay lập tức đổ dồn ánh mắt lên người cô.

Cố Thiên Tuấn cũng trông thấy Chu Mộng Chỉ ngay. Anh liếc mắt nhìn An Điềm đang hậm hực bỏ đi, do dự một lát, cuối cùng quyết định đi về phía Chu Mộng Chỉ.

“Mộng Chỉ, em thấy sao rồi? Có cần nghỉ ngơi thêm không?” Cố Thiên Tuấn bước đến nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Chu Mộng Chỉ.

“Em nghỉ ngơi đủ rồi, Thiên Tuấn.” Chu Mộng Chỉ mỉm cười với Cố Thiên Tuấn, liếc mắt thấy Chu Hán Khanh lúc này mới bước vào sảnh bèn hiểu chuyện mà nói với Cố Thiên Tuấn, “Thiên Tuấn, giờ là thời gian ‘ngoại giao’ của chúng ta rồi, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, nhìn Chu Mộng Chỉ khoác tay mình rồi lại nhìn tất cả mọi người trong sảnh bằng dáng vẻ cao sang, bắt đầu bước đến chỗ của những nhân vật cộm cán nhất thành phố H, thậm chí là nhất nước.

Còn An Diễm ngồi ở góc sảnh trông có hơi cô đơn. Nhìn Chu Mộng Chỉ được mang danh vợ của Cố Thiên Tuấn mà bước đi giữa bao người, An Diễm thật sự cảm thấy khó chịu.

Chuyện này không phải là vì tình yêu, mà là vì quá khứ.

Cũng giống như bạn đã từng bị chó cắn một lần, tuy bạn không thể cắn lại con chó đó, nhưng khi bạn nhìn thấy con chó đó đã làm hại bạn rồi mà vẫn cứ ung dung tự tại, thậm chí còn rất sung sướng thì bạn vẫn sẽ hận con chó đó.

An Diễm vừa cảm thấy so sánh như vậy đúng là quá chuẩn, vừa đắm chìm vào kí ức...

5 năm trước, An Diễm vẫn còn là cô sinh viên khoa thiết kế thời trang, khi ấy cô vẫn mang tên An Nhiên, cũng giống như cái tên của mình, cô sống rất an lành thoải mái, dễ chịu tự nhiên.

155. Chương 155

Còn bố của An Nhiên là An Tịnh Phong, ông chủ của một công ty bất động sản tương đối lớn trong thành phố H, ông là người đầy tình cảm, rất yêu thương con gái của mình.

Thế nên sau khi mẹ của An Nhiên qua đời, ông không tái hôn mà chỉ tập trung kinh doanh công ty và càng yêu thương con gái mình hơn.

Lúc ấy, An Nhiên chỉ mới 20 tuổi, vào những ngày nghỉ thường hay đến công ty An Thị để thăm An Tịnh Phong. Còn Cố Thiên Tuấn lúc đó là tổng giám đốc công ty Cổ Thị cũng thường đến An Thị để bàn chuyện hợp tác các dự án quan trọng với bố An Nhiên.

An Nhiên khi đó hết như một cô bé, chỉ bước lên lầu thôi mà cũng nhảy tung tăng. Trong một lần bất cẩn, cô bị trượt chân sắp ngã xuống đất.

Nhưng ngay lúc đó, một cánh tay rắn chắc đưa ra đỡ lấy hông cô, sau khi thấy cô đã đứng vững rồi thì liền mau chóng thu tay lại.

An Nhiên thoát nạn vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, vừa nói cảm ơn vừa đưa mắt nhìn “ân nhân cứu mạng” mình.

An Nhiên đâu thể ngờ được rằng, chính cái nhìn ấy của cô đã hoàn toàn làm thay đổi cuộc đời cô.

Gương mặt Cố Thiên Tuấn khi ấy cũng khá giống bây giờ, mày kiếm mắt sao, gương mặt anh tuấn, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Song anh lúc đó tuy đã có được nét quyết đoán và thâm sâu của một tổng tài, nhưng do còn trẻ nên ánh mắt vẫn rất tươi sáng và tràn đầy sức sống.

Cũng chính cái khí chất trầm ổn mà vẫn đầy sức sống ấy của Cố Thiên Tuấn đã thu hút An Nhiên.

An Nhiên cảm thấy từ người Cố Thiên Tuấn toát ra một khí chất trầm ổn hết như bố cô, nhưng vẫn có sức sống của những người trẻ tuổi, lại cộng thêm dung mạo đẹp trai ngời ngời khiến bao người động lòng của anh, An Nhiên khi ấy là một thiếu nữ thì đương nhiên cũng không thoát khỏi sức hút.

Trầm ngâm một lúc, An Nhiên mới bẽn lèn nói với Cố Thiên Tuấn: “Anh à, cảm ơn anh.”

Cố Thiên Tuấn cũng mỉm cười gật đầu với An Nhiên: “Không có gì.”

Khi ấy anh không hề biết rằng, An Nhiên chính là con gái của An tổng, người mà anh đang hợp tác, thế nên chỉ nói với cô một câu như thế rồi quay lưng bỏ đi.

Thấy Cố Thiên Tuấn đi càng lúc càng xa, An Nhiên cảm thấy mình nhất định phải nắm lấy cơ hội, thế nên liền vội vàng bước lên gọi to: “Anh ơi...”

Cố Thiên Tuấn nghe tiếng gọi của An Nhiên thì hơi khựng lại, nhưng không quay người mà chỉ hơi nghiêng đầu hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

An Nhiên vừa ôm ngực vừa đỏ mặt lắp bắp nói: “Chuyện là... anh à, tôi rất muốn cảm ơn anh đã cứu tôi, có thể cho tôi xin địa chỉ của anh để tôi đền ơn thật tử tế không?”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Tuấn chỉ nói ra ba chữ ấy rồi lại quay người bước đi. Một ánh nắng chiếu rọi vào khiến cho toàn thân anh như phát ra ánh sáng rực rỡ.

An Nhiên mê mẩn ngắm nhìn bóng dáng Cố Thiên Tuấn, bất giác nhoẻn miệng cười, rồi cũng giống như bao cô gái từng nhìn thấy Cố Thiên Tuấn mà thốt lên: “Trời ơi, ngẫu quá...”

Cho đến khi Cố Thiên Tuấn đã đi hẳn, An Nhiên mới nhớ ra mình đến đây là để thăm bố, cô vội vàng vượt vườm gương mặt đỏ bừng của mình rồi lon ton đi đến văn phòng của bố.

“Bố, con nói với bố chuyện này, vừa nãy ở bên ngoài con đã gặp một...”

An Nhiên vừa đẩy cửa bước vào thì thấy có rất nhiều người đang ngồi trong văn phòng bố mình, mà người thu hút ánh nhìn nhất chính là chàng trai vừa rồi đã đỡ cô.

An Diễm giật giật khoe môi, bất giác nhìn Cố Thiên Tuấn, rồi vẫn nói tiếp câu mình chưa nói xong: “Một anh chàng đẹp trai...”

An Tịnh Phong cười ngượng ngập, cô con gái này được ông bảo vệ kĩ lưỡng nên vẫn còn quá ngây thơ, nói năng không suy nghĩ gì cả.

“Nhiên Nhiên, con đến rồi à?” An Tịnh Phong đứng dậy đích thân bước ra cửa đón An Nhiên.

“Bố!” An Nhiên tùm tùm cười với An Tịnh Phong rồi quay sang lén nhìn Cố Thiên Tuấn một cái, đúng là người vừa nãy đã đỡ mình rồi!

Cố Thiên Tuấn vốn đã nói sơ việc hợp tác với An Tịnh Phong rồi, bây giờ trông thấy An Tịnh Phong có việc thì liền biết điều mà đứng dậy nói với ông: “Nếu An tổng đã có việc thì chúng ta bàn sau vậy.”

“Thế cũng được.” An Tịnh Phong gật đầu với Cố Thiên Tuấn rồi kéo An Nhiên vào văn phòng.

“Bố, chính là người này, chính là người này!” An Nhiên vừa trông thấy Cố Thiên Tuấn sắp đi thì liền vội vàng nắm lấy vạt áo của bố rồi khẽ nói, “Chính là người này!”

An Tịnh Phong ngạc nhiên di chuyển ánh nhìn sang Cố Thiên Tuấn lúc này đã đứng hẳn dậy rồi hỏi: “Người này? Cậu ấy làm sao?”

An Nhiên còn chưa kịp trả lời câu hỏi của An Tịnh Phong thì Cố Thiên Tuấn lúc này cũng vừa hay từ trong văn phòng bước đến chỗ của cô.

“Chào anh!” An Nhiên liền quay sang chào Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn trước nay không bao giờ có hứng thú với người phụ nữ nào khác, lúc này mới nhìn lại vào gương mặt của An Nhiên rồi nhớ ra, người vừa rồi anh đã đỡ khi bước ra từ nhà vệ sinh đường như chính là cô gái này.

Không ngờ cô ấy lại là con gái của An tổng.

Với phong cách chuyên nghiệp, sau khi đã biết đây là con gái của đối tác lớn chuẩn bị hợp tác với mình, Cố Thiên Tuấn lập tức lịch sự gật đầu chào An Nhiên: “Là cô à?”

“Vâng vâng, là tôi đây!” An Nhiên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, trong lòng vui mừng khôn xiết. Lúc ấy cô còn rất trẻ, đâu biết những người làm kinh doanh sẽ vì lợi ích của mình mà chui cúi đầu, bởi vì cô đang ở vị trí cao hơn cô nên Cố Thiên Tuấn tất nhiên phải chủ động nói chuyện với cô.

“Ồ, cậu Cố có quen con gái tôi sao?” An Tịnh Phong thấy An Nhiên chỉ vì một câu nói của Cố Thiên Tuấn mà cười rạng rỡ như thế thì trong lòng đã hiểu ra.

An Tịnh Phong thầm đánh giá, Cố Thiên Tuấn đúng thật là thanh niên anh tuấn, công ty của anh cũng to hơn công ty của ông, nếu không phải do mẹ kế của anh nhân lúc bố anh sinh bệnh mà chiếm quyền, khiến công ty kinh doanh càng lúc càng tệ thì anh chắc chắn chẳng thèm chạy đến đây bàn chuyện làm ăn với ông.

Nghe bố mình hỏi như thế, An Nhiên không chờ Cố Thiên Tuấn trả lời mà lập tức trả lời ngay: “Đúng rồi, vừa mới quen dưới lầu đây bố. Nếu không nhờ anh Cố kịp thời đỡ con thì con đã ôm cục u to tướng mà đến gặp bố rồi!”

“Thế thì tôi phải cảm ơn cậu Cố thật tử tế rồi.” An Tịnh Phong nói xong chợt ho vài tiếng rồi cười với Cố Thiên Tuấn.

An Nhiên thấy bố mình có vẻ rất hài lòng với Cố Thiên Tuấn thì cũng rất vui, tuy chỉ mới gặp một lần nhưng cô lúc này đã tưởng tượng ra cảnh họ làm đám cưới với nhau rồi.

Nhưng An Nhiên càng quan tâm đến việc bố cô vừa mới ho hơn, cô vội vàng đứng dậy, rót một tách trà đưa cho An Tịnh Phong rồi nói: “Bố ơi, dạo này bố cứ ho mãi, đã đi bệnh viện khám chưa?”

An Tịnh Phong nghe An Nhiên hỏi như thế thì nét mặt có hơi sa sầm, ông ngẩn người một lúc mới nhận tách trà từ tay con gái rồi nói: “Bố đi khám rồi, bác sĩ nói chỉ là cảm thông thường.”

“Vậy thì may quá.” An Nhiên yên tâm gật đầu, sau đó khuyên nhủ: “Bố ơi, dạo này lịch học của con dày đặc, không thể luôn ở bên chăm sóc bố được, bố nhớ phải giữ gìn sức khỏe đấy!”

“Bố biết rồi.” An Tịnh Phong nở nụ cười vui vẻ hiền từ.

An Nhiên thấy bố mình cười như thế thì trong lòng mới thấy yên tâm hẳn, bất giác lại chuyển sự chú ý sang Cố Thiên Tuấn.

“An tổng khách sáo rồi. Nếu ông đã mời thì tôi lúc nào cũng sẵn lòng.” Cố Thiên Tuấn thấy An Tịnh Phong khách sáo với mình như thế thì cũng khách sáo quan tâm lại sức khỏe của ông, “Nhưng mong An tổng chú trọng sức khỏe của mình hơn, sau này chúng ta còn phải hợp tác mà.”

“Vậy tuần sau tôi mời Cố tổng bố cậu và cả phu nhân Cố cùng đi ăn một bữa cơm được không?” An Tịnh Phong nói xong lại ho mấy tiếng.

156. Chương 156

Đầu tiên Cố Thiên Tuấn do dự một chút, nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý.

Tuy lời mời của An Tịnh Phong có hơi bất ngờ, nhưng bây giờ công ty của Cố Thiên Tuấn rất cần hợp tác với công ty của An Tịnh Phong để thoát khỏi khủng hoảng, anh và bố nể mặt ăn bữa cơm cũng được.

Còn về người mẹ kế của anh, đến rất đúng lúc, anh phải để bà ta nhìn thấy, công ty đã vì bà ta mà cả nhà ba người họ phải đi ăn cơm với người ta!

Cố Thiên Tuấn bàn một số chuyện làm ăn với An Tịnh Phong xong thì đứng dậy cáo từ.

Nhưng chính lúc này, An Tịnh Phong lại xin thông tin liên lạc của Cố Thiên Tuấn, đương nhiên không chỉ là số điện thoại của Cố Thiên Tuấn mà còn là tất cả các phương thức liên hệ.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên rất ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì mà đưa hết cho ông.

Sau khi Cố Thiên Tuấn rời khỏi, An Nhiên không chịu được bèn hỏi An Tịnh Phong: “Bố, sao bố lại muốn có tất cả thông tin liên hệ của anh Cố thế?”

An Tịnh Phong dường như đều đã nhìn thấu điều gì đó, cười với An Nhiên: “Xin giùm con đấy.”

“Xin giùm con?” An Nhiên sờ giây lát, mặt ửng đỏ, cô không ngờ, tâm tư của mình đều đã bị bố nhìn ra hết rồi.

Nhưng xem ra ấn tượng của bố đối với Cố Thiên Tuấn không tệ, An Nhiên cũng rất vui.

Hôm sau, An Nhiên biết được thông tin liên hệ Cố Thiên Tuấn thì lập tức gửi tin nhắn hỏi thăm anh.

Vốn dĩ Cố Thiên Tuấn không có cảm giác gì với An Nhiên, chỉ là một cô gái chưa tốt nghiệp đại học mà thôi, xem ra khá hồn nhiên dễ thương, nên anh lịch sự trả lời lại vài câu.

Cố Thiên Tuấn cũng biết, hình như An Nhiên có tình cảm đặc biệt với mình.

Nhưng cũng không có gì, bất luận là lúc đi học hay là lúc làm việc thì cũng đã có rất nhiều cô gái theo đuổi anh.

Chỉ là, trong lòng anh đã có Chu Mộng Chỉ, nên không thể có thêm hình bóng của ai khác nữa.

So với An Nhiên thì Cố Thiên Tuấn thích và đánh giá cao sự dịu dàng của Chu Mộng Chỉ hơn, anh cứ cảm thấy Chu Mộng Chỉ và anh mới là người cùng chí hướng, tuy trước giờ Mộng Chỉ không nói với anh, nhưng Cố Thiên Tuấn biết, thực ra Chu Mộng Chỉ cũng giống mình, mang theo bí mật và cay đắng không thể cho ai biết.

Từ nhỏ Cố Thiên Tuấn đã không có mẹ, bố đối xử với anh lạnh nhạt, không để gì đợi bố về nhà được một lần, nhưng đối lại chỉ là tiếng cười vui của bố, mẹ kế và đứa em trai cùng cha khác mẹ, Cố Thiên Tuấn không thể không buồn được.

Song, bất luận có buồn thế nào đi nữa thì anh cũng không để cho người khác biết, anh chỉ gặt đầu rồi tiếp tục làm việc của mình.

Nhưng từ sau khi gặp được Chu Mộng Chỉ, anh cảm thấy tốt hơn rất nhiều, Chu Mộng Chỉ cũng phải mất khá nhiều thời gian mới có thể đi vào trái tim của Cố Thiên Tuấn.

Chỉ là, một khi cô đã đi vào rồi thì trong lòng Cố Thiên Tuấn chỉ có một mình cô mà thôi. Dù lúc đó An Nhiên cũng có sự dịu dàng của Chu Mộng Chỉ, thậm chí cô còn làm tốt hơn.

Bữa cơm của An Tịnh Phong, An Nhiên và cả nhà Cố Thiên Tuấn được sắp xếp vào sau đó một tuần, vì em trai cùng cha khác mẹ Cố Thiên Kỳ của Cố Thiên Tuấn phải đi học nên không đến.

Bữa cơm đó, hai nhà ăn với nhau rất vui vẻ ấm áp.

Đương nhiên, bố của Cố Thiên Tuấn là Cố Diệp Lâm, mẹ kế Tống Mạn Nhu của Cố Thiên Tuấn đều là người có đôi mắt sắc sảo, tính tình An Nhiên lại thẳng thắn nên họ nhanh chóng nhận ra An Nhiên rất thích Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn cũng càng khẳng định tình cảm của An Nhiên đối với mình, chỉ là, anh không thể làm trái với bản thân, càng không thể phản bội Chu Mộng Chỉ, nên luôn lịch sự giữ kẽ với An Nhiên.

Sau bữa cơm, tất cả mọi người đều có nỗi lòng riêng.

An Nhiên trẻ người non dạ nhìn thấy Cố Thiên Tuấn giữ kẽ với mình như thế thì rất bối rối, mấy ngày trước cô cứ chủ động trò chuyện trên điện thoại với Cố Thiên Tuấn, nhưng Cố Thiên Tuấn luôn lạnh lùng, nhưng bây giờ nhìn thấy anh quan tâm mình trong bữa ăn như vậy thì lại yên lòng rồi: Là do cô đã nghĩ quá nhiều, Cố Thiên Tuấn vẫn rất có thiện cảm với cô.

Sau khi hai nhà ăn cơm xong thì lịch sự trở về nhà.

An Tịnh Phong ngồi trong xe, An Nhiên kể bên vui vẻ nói chuyện với ông, rõ ràng là vui vì Cố Thiên Tuấn.

“Nhiên Nhiên, con cảm thấy Cố Thiên Tuấn đó thế nào?” An Tịnh Phong ho nhẹ một tiếng hỏi.

“Bố, sao bố lại hỏi con như vậy. Thiên Tuấn chỉ là đối tác của công ty mà thôi.” An Nhiên vừa nghe

Ông nén cơn ho lại, quay đầu nhìn bầu trời đêm tối, lúc này ông vô cùng hy vọng, con gái mình có thể luôn hạnh phúc như vậy.

Bên này, người nhà Cố Thiên Tuấn cũng đã về đến nhà.

Vừa đến nhà, Cố Diệp Lâm liền nói ngay với Cố Thiên Tuấn: “Con gái của An tổng đó có vẻ rất thích con.”

Cố Thiên Tuấn đương nhiên hiểu ý bố mình, nhưng anh đã có Mộng Chỉ nên thờ ơ trả lời: “Con không cảm thấy cô ấy thích con. Vì con đã có Mộng Chỉ rồi nên không muốn nghĩ nhiều về chuyện đó.”

Cố Diệp Lâm nhìn thái độ của Cố Thiên Tuấn là biết anh không thích An Nhiên rồi.

Tuy nhiên, mặc dù công ty của ông rất lớn nhưng đang phải đối mặt với khủng hoảng, chỉ có An Tịnh Phong ra tay giúp đỡ thì công ty mới không bị tổn thất nặng nề.

Nếu Cố Thiên Tuấn kết hôn với con gái ông ấy, sát nhập công ty lại thì thật tuyệt.

Lúc này, mẹ kế Tống Mạn Nhu của Cố Thiên Tuấn lên tiếng, bà cười dịu dàng với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, con cũng lớn rồi, cũng đã đến lúc kết hôn, hơn nữa bạn gái của con không môn đăng hộ đối, hai con bên nhau chưa chắc đã hạnh phúc!”

Tống Mạn Nhu nhớ đến sự dịu dàng yếu đuối của Chu Mộng Chỉ khi gặp mình, nhưng đôi mắt đó thỉnh thoảng lại rất sắc bén, bà cảm thấy cô không hề đơn giản.

Phụ nữ nhìn phụ nữ cực kỳ chính xác.

Nếu không phải do Cố Diệp Lâm không đồng ý, cộng với việc Cố Thiên Tuấn kết hôn với An Nhiên có thể mang lại lợi ích cho công ty, bà thật sự muốn Cố Thiên Tuấn kết hôn với Chu Mộng Chỉ.

Vì Tống Mạn Nhu thấy rằng, tuy Chu Mộng Chỉ thông minh hiểu biết, nhưng cũng chỉ là những trò khôn vặt, giở trò trong đám phụ nữ với nhau thì còn được, nhưng trong sự nghiệp của đàn ông, nói không chừng sẽ gây thêm phiền phức gì cho Cố Thiên Tuấn nữa!

“Ha ha, con và Mộng Chỉ yêu thương nhau thật lòng là được, cần gì môn đăng hộ đối?” Cố Thiên Tuấn cười nhạt một tiếng, rồi quay sang cười nhạo Tống Mạn Nhu, “Dì Tống, dĩ vãng dĩ cũng chỉ là lẽ tân ở công ty của bố con mà thôi, mà lúc đó bố con đã là chủ tịch công ty Cổ Thị rồi, dĩ lấy bố con sao không nghĩ đến từ môn đăng hộ đối nhỉ?”

“Con...” Tống Mạn Nhu tức giận vô cùng, bà đưa ngón trỏ sắc nhọn ra, chỉ vào mặt Cố Thiên Tuấn, vừa định lớn tiếng mắng Cố Thiên Tuấn.

Nhưng sức nhớ bây giờ bà đang ở trước mặt Cố Diệp Lâm, thế nên bà phải giữ vờ là một người mẹ hiền dịu, nên nhanh chóng bỏ tay xuống.

Khóe mắt bà đột nhiên đỏ lên, tủi thân đi đến bên Cố Diệp Lâm, cúi đầu không nói gì.

157. Chương 157

Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nhìn Tống Mạn Nhu đang cố làm ra vẻ, anh nghĩ: Người phụ nữ này quá gian xảo, lại nhiều mưu mô, tại sao bố mình lại kết hôn với bà ta?

Lấy vợ phải lấy người như Mộng Chỉ mới phải chứ, tính tình hiền lành, tốt bụng, tuy không thích hợp với những chuyện làm ăn trên thương trường. Nhưng những sóng gió đó để anh gánh vác là được, Mộng Chỉ chỉ cần ở trong vòng tay mình, tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc là được rồi!

Tuy hành động Tống Mạn Nhu chỉ vào Cố Thiên Tuấn đã nhanh chóng được giấu đi, nhưng Cố Diệp Lâm cũng đã nhìn thấy rồi, cộng với chuyện khủng hoảng công ty lần này, cũng là do bản thân bị bệnh, giao hết quyền hành vào tay bà nên mới xảy ra vấn đề như vậy, nên ông càng bất mãn với bà ta.

Cố Diệp Lâm nhìn thấy Tống Mạn Nhu tủi thân khóc lóc nhưng cũng không mắng Cố Thiên Tuấn vô lễ với bà.

Ông chỉ tiếp tục nhìn sang Cố Thiên Tuấn rồi nói rõ: “Công ty Cổ thị chúng ta đã muốn thu mua công ty An Thị từ lâu rồi, nhưng An Tống không đồng ý, cộng với việc bây giờ công ty chúng ta gặp phải vấn đề như vậy, nên con cần nhắc đi!”

“Bố, chuyện của con con biết phải làm thế nào, bố nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ.” Cố Thiên Tuấn vẫn khẳng khái theo nguyên tắc của mình, anh cảm thấy, Mộng Chỉ đi theo anh chịu khổ nhiều rồi, anh không thể làm tổn thương Mộng Chỉ.

Cố Diệp Lâm nhìn bộ dạng đã quyết của Cố Thiên Tuấn, cơn giận của ông bùng lên, ông nghiêm túc nhìn Cố Thiên Tuấn, bắt đầu phân tích lợi hại: “Thiên Tuấn, bây giờ con cũng không còn nhỏ nữa. Chỉ có kết hôn với An Nhiên thì mới mang lại lợi ích lớn nhất cho công ty được. Con nghỉ đi, chỉ cần An Nhiên kết hôn với con rồi, đợi An tổng qua đời rồi, công ty của ông ta sẽ là của công ty Cổ thị.”

Cố Diệp Lâm nói đến đây thì dừng lại, coi như là một sự nhượng bộ: “Con có thể bao nuôi người phụ nữ tên Chu gì gì đó, nhưng người con kết hôn phải là con gái của An tổng.”

Cố Thiên Tuấn sững sốt ngẩng đầu lên, nhìn Cố Diệp Lâm bằng ánh mắt khó tin, bố của mình, sao lại có thể huych toẹt ra như vậy, muốn mình kết hôn với An Nhiên, nhưng lại giữ mối quan hệ người tình với Chu Mộng Chỉ!

Trong mắt của bố thì tình nghĩa vợ chồng bạc bẽo như vậy sao?

Vậy thì khi bố và mẹ đám cưới, có phải là cũng có suy nghĩ như thế không?

Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây thì nắm chặt nắm đấm, anh kìm nén một chút mới có thể nói với giọng bình tĩnh như trước được: “Về việc hợp tác giữa công ty và An Thị, con sẽ cố gắng đàm phán với An tổng, còn về chuyện mà bố nói, con tuyệt đối không đồng ý.”

Cố Thiên Tuấn nói xong thì đi lên lầu, anh khinh bỉ hành vi như thế của bố, cũng không muốn để Mộng Chỉ chịu thiệt thòi.

“Thiên Tuấn, trên đời này, không có tình yêu nam nữ gì cả. Hơn nữa, tình yêu của con cũng được xây dựng trên tiền bạc và địa vị của con thôi. Con suy nghĩ cho kỹ đi!”

Giọng nói của Cố Diệp Lâm vang lên từ phía sau Cố Thiên Tuấn.

Đương nhiên Cố Thiên Tuấn cũng nghe những lời của Cố Diệp Lâm, chỉ là, anh không dừng bước mà tiếp tục đi về trước.

Một tuần sau khi cùng ăn cơm với An Nhiên, lại đến lúc Cố Thiên Tuấn và An Tịnh Phong thảo luận về tiến độ của dự án hợp tác.

“An Tổng, tôi cảm thấy dự án mà chúng ta hợp tác có thể tăng tốc thêm một chút, dù gì thì các khía cạnh công ty chúng tôi đều đang đợi chữ ký của ông.” Cố Thiên Tuấn phát hiện, từ sau khi mình gặp An Nhiên, An Tịnh Phong hình như cố tình làm chậm tiến độ hợp tác.

“Cái này không gấp.” An Tịnh Phong ngồi trên ghế da của chủ tịch, ho nhẹ hai tiếng, ông bây giờ dường như đang rất mệt mỏi.

Bây giờ công ty Cổ Thị đều đang đợi An Tịnh Phong ký dự án này, sao có thể không sốt ruột được chứ?

Lúc đó Cố Thiên Tuấn vẫn còn trẻ, nên nói thẳng với An Tịnh Phong: “An tổng, ông có yêu cầu gì cứ nêu ra. Bất luận là gì tôi cũng đồng ý.”

An Tịnh Phong nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, bất giác cười nói: “Cậu Cố quả là người quyết đoán, hậu sinh khả úy!”

“An tổng quá lời rồi, ông cứ nói yêu cầu của ông đi.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Tịnh Phong gượng cười nói.

“Cố tổng gần đây không liên lạc với con gái An Nhiên của tôi sao?” An Tịnh Phong uống một ngụm nước cho thanh giọng.

“Thỉnh thoảng.” Cố Thiên Tuấn trả lời nhẹ nhàng.

“Vậy à!” An Tịnh Phong dường như vừa mới hay biết vậy, ông nói, “Con gái tôi dạo gần đây vì cậu Cố đây mà có chút không vui. Tôi cũng chỉ có một đứa con gái, nên muốn dành cho nó những gì tốt nhất, nhìn thấy nó không vui, thực ra trong lòng tôi cũng rất khó chịu.”

Cố Thiên Tuấn cau nhẹ mày, anh cũng không nghĩ rằng An tổng, một người có tiếng tăm trên thương trường lại dùng cách này, ép mình ở bên con gái ông ta.

Tại sao An tổng lại làm như thế chứ?

Người như ông đến tuổi này rồi cũng nên hiểu là miễn cưỡng không có hạnh phúc mà! Nếu ông biết rõ mình không thích An Nhiên mà cứ ép mình phải tiến đến với An Nhiên thì có phải là quá vô trách nhiệm với con gái ông ấy không?

An tổng, tại sao lại làm ra những chuyện như vậy!?

Cố Thiên Tuấn nhìn An Tịnh Phong bằng ánh mắt nghi hoặc, anh chỉ thấy An Tịnh Phong nhìn mình mỉm cười, khuôn mặt già dặn của ông vẫn hiện lên được nét anh tuấn của năm xưa.

“An tổng, tôi sẽ xem xét thế nào.” Sau khi Cố Thiên Tuấn cân nhắc thiệt hơn thì nói ra một câu rất mập mờ, bây giờ Cố Thị đang trên bờ vực nguy cấp, anh không thể không lựa lời mà nói.

Nhưng anh lại không thể phản bội Mộng Chỉ. Trong lúc đắn đo, Cố Thiên Tuấn tạm biệt An Tịnh Phong, đến chỗ của Chu Mộng Chỉ.

Một người kỹ lưỡng như Chu Mộng Chỉ, đương nhiên là nhận thấy được hoàn cảnh khó xử của Cố Thiên Tuấn.

Chu Mộng Chỉ truy hỏi đến cùng, nên Cố Thiên Tuấn đã nói hết toàn bộ sự việc ra.

Nhìn thấy bộ dạng cau có của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn hối hận vì đã nói cho Chu Mộng Chỉ biết, anh vội kéo Chu Mộng Chỉ vào lòng, nhẹ nhàng nói với anh: “Mộng Chỉ, đừng lo, anh sẽ xử lý tốt những việc này.”

Chu Mộng Chỉ không trả lời Cố Thiên Tuấn, chỉ nằm im trong lòng Cố Thiên Tuấn rất lâu.

Cuối cùng, cô kéo cổ áo của Cố Thiên Tuấn, nhẹ nhàng nói: “Thiên Tuấn, anh và An Nhiên hẹn hò đi, với lại còn phải nhanh chóng kết hôn nữa.”

Lúc đó cánh tay mà Cố Thiên Tuấn đang ôm Chu Mộng Chỉ cứng đờ lại, anh đứng dậy, nhìn Chu Mộng Chỉ từ đầu đến cuối nhiều lần rồi mới hỏi: “Mộng Chỉ, em đang nói gì vậy?”

“Thiên Tuấn, anh biết đó, chỉ khi anh yêu An Nhiên thì Cố Thị mới có cơ hội tiếp tục phát triển, anh kết hôn với An Nhiên thì mới có cơ hội sát nhập công ty An Thị. Nếu An Tổng đó muốn anh làm con rể đến như vậy thì anh cứ làm cho tốt!”

Nếu An Nhiên đó muốn lấy Thiên Tuấn thì để cô ta lấy đi, dù sao thì sau khi kết hôn cũng sẽ giống như góa phụ thôi!

Khi Chu Mộng Chỉ nói ra những lời này, đôi mắt đẹp đẽ của cô ánh lên những toan tính, nhưng nó chỉ thoáng qua nên Cố Thiên Tuấn đang bị sốc không hề nhìn thấy.

158. Chương 158

“Anh sẽ không làm như vậy đâu.” Cố Thiên Tuấn sững sờ một lúc sau đó nghiêm túc nói, “Như vậy không công bằng với em, cũng không công bằng với An Nhiên!”

Chu Mộng Chỉ biết rằng tuy Cố Thiên Tuấn làm việc quyết đoán, nhưng vẫn có nguyên tắc riêng của mình, chuyện như vậy anh không muốn làm cũng rất bình thường.

Chỉ là với tình hình hiện tại thì chỉ khi Cố Thiên Tuấn làm như thế thì Cố Thị mới có cơ hội chuyển mình.

Hơn nữa, nếu cô ủng hộ Cố Thiên Tuấn kết hôn với An Nhiên rồi thì trong lòng anh nhất định sẽ rất cảm kích mình, cảm thấy mình rất hiểu chuyện, như vậy thì địa vị của cô trong lòng anh càng vững chắc hơn nữa!

Đợi ngày Cố Thiên Tuấn thành danh thì sẽ bảo anh từ bỏ An Nhiên, vị trí phu nhân Cố không của mình thì còn ai vào đây nữa?

Bất luận suy nghĩ thế nào, Chu Mộng Chỉ đều cảm thấy, chỉ cần lúc này bản thân mình chịu thiệt một chút thì tất cả vinh hoa phú quý sau này sẽ đều là của cô!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ lại khuyên Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, vì anh, em làm gì cũng sẵn lòng cả, em sẽ không so đo công bằng hay không công bằng gì đâu. Còn về An Nhiên...”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây thì dùng một giọng điệu cảm thông tiếp tục nói: “Cùng lắm thì lúc đó, chúng ta bồi thường cho cô ta. Bất luận cô ta ra điều kiện gì chúng ta đều đáp ứng hết!”

Cố Thiên Tuấn nghe Chu Mộng Chỉ nói như vậy thì cau mày lại không nói gì.

“Thiên Tuấn...” Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn, tình cảm nói, “Con người ta sống trên đời này đều phải chịu tổn thương, thỉnh thoảng cũng sẽ phải làm người khác bị tổn thương. Dù anh đi trên đường thì cũng sẽ vô tình đạp chết vài con kiến. Hoặc đó là số mệnh an bài An Nhiên phải trải qua những chuyện như thế. Nên, đứng ở một góc độ nào đó, chúng ta làm như vậy cũng sẽ mang lại lợi ích nhất định cho cô ta.”

Khả năng an ủi người khác và đổi trắng thay đen của Chu Mộng Chỉ vô cùng tuyệt vời, cộng thêm việc bây giờ Cố Thiên Tuấn đang rất cần sự giúp đỡ từ công ty An Thị để đoạt lại quyền hành từ tay mẹ kế, nên dưới những lời lẽ khuyên bảo của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn cân nhắc nhiều lần cũng coi như là đã mặc định rồi.

Thế là, hai tuần sau khi An Nhiên quen biết Cố Thiên Tuấn, An Nhiên và Cố Thiên Tuấn chính thức hẹn hò.

Lời tỏ tình của Cố Thiên Tuấn rất đơn giản, chỉ đơn giản là gửi một tin nhắn cho An Nhiên: Chúng ta ở bên nhau nhé.

Khi An Nhiên nhìn thấy tin nhắn này, tưởng như là không dám tin vào mắt mình, cô vội gọi điện thoại cho anh.

“A lô?”

Đầu bên kia điện thoại, giọng của Cố Thiên Tuấn lạnh lùng khiến lòng An Nhiên bồi hồi, cô ngập ngừng một lúc rồi ấp úng nói: “À, anh gửi tin nhắn cho em à, anh gửi nhầm phải không?”

“Không có.” Giọng nói đầu bên kia của Cố Thiên Tuấn vẫn rất lạnh lùng.

“Vâng.” An Nhiên vui mừng khôn xiết không biết nói gì, chỉ cầm điện thoại ngó người ra: Thiên Tuấn thổ lộ với mình rồi sao? Chúng ta ở bên nhau thật rồi sao?

An Nhiên lơ mơ cũng không biết là mình cúp máy hay là Cố Thiên Tuấn cúp máy.

Nhưng, phản ứng của An Nhiên là bỗng chốc hét to và nhảy cẫng lên, cười điên dại cả đêm.

Tiếp theo đó, Cố Thiên Tuấn và An Nhiên bắt đầu chính thức hẹn hò, trong quá trình hẹn hò thì chẳng qua cũng chỉ là những chuyện mà các cặp đôi yêu nhau thường làm, cùng xem phim, cùng ăn cơm, thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi thăm đối phương.

Tuy Cố Thiên Tuấn thường trơ mặt ra, còn hay cau mày, nhưng thái độ đối xử với An Nhiên vẫn rất tốt, anh lịch sự khách sáo, dịu dàng chu đáo với cô, đối mặt với những khi cô lú lú không ngừng, Cố Thiên Tuấn không hề cảm thấy bức mình, mà lúc nào miệng cũng nở nụ cười.

Còn về sự tương tác giữa hai con người, sự tiếp xúc thân mật nhất giữa Cố Thiên Tuấn và An Nhiên chính là tay nắm tay. Những biểu hiện này càng khiến cho An Nhiên không có chút kinh nghiệm tình trường gì cho rằng, Cố Thiên Tuấn là một người khiêm tốn lễ độ, thực ra anh ấy rất thích mình, chỉ là không thể hiện ra thôi.

Những ngày tháng yêu Cố Thiên Tuấn, thì trừ lúc mẹ cô còn sống ra, đây đại khái là khoảng thời gian vui nhất trong cuộc đời của An Nhiên,.

Sau khi Cố Thiên Tuấn và An Nhiên yêu nhau không bao lâu, gia đình hai bên hối thúc họ kết hôn.

Cố Thiên Tuấn cầu hôn An Nhiên vào ngày sinh nhật của cô.

Đó là một nhà hàng Tây được trang trí giản dị và tinh tế.

Hai người An Nhiên và Cố Thiên Tuấn giống như bình thường vậy: An Nhiên nói líu ríu không ngừng, Cố Thiên Tuấn thì không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng gật đầu, để cô biết là mình đang nghe.

Sau khi dùng bữa, An Nhiên vừa định rời khỏi thì Cố Thiên Tuấn giữ tay cô lại, vẻ mặt với biểu cảm vô cùng phức tạp.

“Sao thế? Thiên Tuấn?” Lòng bàn tay ấm áp của Cố Thiên Tuấn nắm lấy bàn tay trắng nõn nà của An Nhiên, khiến cho trái tim cô đột nhiên đập rất nhanh.

Đôi mắt của Cố Thiên Tuấn sáng lên, cuối cùng anh đứng dậy, bước đến phía trước của An Nhiên, thân hình cao to bao trùm lấy An Nhiên trong tích tắc.

An Nhiên ngồi ở vị trí ban đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, không biết anh ấy muốn làm gì.

Chính lúc này đây, Cố Thiên Tuấn đột nhiên quỳ một chân xuống, sau đó lấy một chiếc nhẫn ra. Đó là một vòng tròn bạch kim đơn giản mà thôi.

Nhưng trong mắt An Nhiên, đó là thứ quý giá nhất trên đời! Nhìn chiếc nhẫn phát ra ánh sáng nhẹ nhàng dưới ánh đèn, nhưng An Nhiên vẫn vui mừng đến khóc thét lên.

An Nhiên ngạc nhiên che miệng mình lại, cả người thần thờ ở đó.

“An Nhiên, lấy anh nhé?” Cố Thiên Tuấn nhấp nhấp bờ môi của mình nhìn An Nhiên hỏi.

Cố Thiên Tuấn lúc này rất mâu thuẫn, lý trí nói với anh, không nên lừa dối và tổn thương An Nhiên như vậy, nhưng thực tế luôn nhắc nhở anh rằng: Chỉ có lấy An Nhiên, công ty Cổ Thị mới có thể đi xa hơn.

“Em đồng ý!” Chính trong khoảnh khắc Cố Thiên Tuấn đang mất hồn, An Nhiên gật đầu đồng ý không do dự. Tuy không lãng mạn như trong tưởng tượng, nhưng chỉ cần Cố Thiên Tuấn thích cô, như vậy là đủ rồi.

An Nhiên đưa tay lau nước mắt xúc động trên má, ôm chặt Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, em hạnh phúc quá, cảm ơn anh đã làm em vui như vậy.” An Nhiên ôm chầm lấy Cố Thiên Tuấn, kê lên vai Cố Thiên Tuấn và mỉm cười.

Cố Thiên Tuấn thở dài trong lòng: Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý rồi.

Lúc này, những vị khách khác trong nhà hàng cũng nở nụ cười nhìn Cố Thiên Tuấn và An Nhiên, không ngừng cổ vũ, thật lòng chúc phúc đôi tình nhân trước mặt, “Những người yêu nhau cuối cùng cũng ở bên nhau”.

Tối hôm đó, An Nhiên dẫn theo Cố Thiên Tuấn đi gặp An Tịnh Phong.

Sau khi An Tịnh Phong nghe thông tin này, đầu tiên ông sững sờ, tiếp đó là cảm động, cuối cùng, ông cũng đã an tâm rồi, ông thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó Cố Thiên Tuấn đã nhìn rõ hết những biểu cảm phức tạp của An Tịnh Phong, nếu như nói, An Tịnh Phong chỉ muốn mình lấy An Nhiên, vậy thì An Tịnh Phong đáng ra là vui vẻ, nhưng tại sao lại như đã trút được gánh nặng mà thở phào như vậy?

An Tịnh Phong rốt cuộc còn chuyện gì giấu mình đây?

Lúc đó Cố Thiên Tuấn rất ngạc nhiên, chỉ là, điều quan trọng bây giờ là cứu công ty khỏi cuộc khủng hoảng, nên chỉ suy nghĩ thoáng qua chứ không để trong lòng.

Còn An Nhiên, lúc đó chỉ chìm đắm trong niềm vui của tình yêu chứ không hề nhận ra điều khác thường của bố mình.

Thế là, năm An Nhiên 20 tuổi, cô đã kết hôn với Cố Thiên Tuấn

159. Chương 159

Theo đề nghị của Cố Thiên Tuấn, đám cưới của hai người họ rất giản dị, những người tham gia lễ cưới chỉ có bố mẹ, bạn bè của Cố Thiên Tuấn, còn có bố và bạn bè của An Nhiên.

An Nhiên không hề than trách gì về điều này.

Yêu một người, thì phải toàn tâm toàn ý nghĩ cho người đó, không phải sao?

Cứ như thế, An Nhiên từ một cô gái chưa tốt nghiệp đại học đã trở thành vợ chính thức của Cố Thiên Tuấn.

Vào đêm tân hôn, hoa hồng lẳng lẽ nở rộ ở mọi góc trong biệt thự, không khí vui vẻ ở biệt thự chưa hẳn chưa tan đi, chiếc giường lớn sang trọng, trải đầy các loại vật dụng màu đỏ ánh lên đôi má ửng hồng của An Nhiên.

Cô ngồi trên giường, mặc bộ trang phục bằng tơ lụa truyền thống của Trung Quốc, đầu đội vương miện phụng hoàng lấp lư, chỉ cần một cử động nhẹ thì trang sức ngọc trai trên đầu sẽ phát ra âm thanh vui tai.

Kèm theo âm thanh vui tai này, đó là bước chân loạng choạng của Cố Thiên Tuấn đang say xỉn mỗi lúc một gần.

An Nhiên ngồi trên giường căng thẳng bện các ngón tay lại, cô đang chờ đợi Cố Thiên Tuấn vén lên chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của cô.

Vẫn là cô thiếu nữ An Nhiên, hoàn toàn không biết làm sao để trải qua đêm tân hôn, cô căng thẳng đến nỗi run rẩy cả người, cô cúi đầu, nhú mồm xấu hổ.

Nhưng, An Nhiên đang cúi đầu cảm thấy được bước chân của Cố Thiên Tuấn dừng lại khi cách cô khoảng một mét, anh đứng đó, không nói gì, cũng không có bất kỳ hành động gì.

An Nhiên rất căng thẳng, cô không biết bây giờ Cố Thiên Tuấn đang nhìn mình với tâm trạng như thế nào, có phải cũng giống như mình không, cũng háo hức mong chờ?

Nghĩ đến đây, An Nhiên lại xấu hổ cúi đầu xuống, đợi Cố Thiên Tuấn chủ động.

Nhưng từng phút từng giây trôi qua, Cố Thiên Tuấn vẫn đứng đó bất động.

“Thiên Tuấn...” Cuối cùng vẫn là An Nhiên mở lời trước, cô e thẹn ngẩng đầu lên, sau đó nhìn vào đôi mắt sâu sắc và khuôn mặt với các biểu cảm phức tạp của Cố Thiên Tuấn.

An Nhiên ngẩn người, dù cô có ngốc đi chăng nữa cũng nhìn ra Cố Thiên Tuấn không hề mong chờ và háo hức vào cái đêm tân hôn của hai người họ.

Lúc đó trái tim An Nhiên như rơi vào vực sâu, cô hốt hoảng đứng dậy, những trang sức quý trên đầu lại phát ra âm thanh, nhưng âm thanh lúc đó trở nên rất lộn xộn, giống như sự lo sợ bất an trong lòng An Nhiên lúc đó vậy.

An Nhiên đứng dậy muốn đến gần Cố Thiên Tuấn, hỏi anh làm sao thế.

Nhưng, Cố Thiên Tuấn lùi một bước theo bản năng, nét mặt xa cách hiện rõ trên khuôn mặt.

Sự xa cách đó hằn lên đôi mắt của An Nhiên khiến cho lồng ngực cô đã đau còn thêm đau.

Đương nhiên là Cố Thiên Tuấn cũng đã nhìn thấy vẻ mặt bị tổn thương trên mặt của An Nhiên, trong lòng bỗng chốc thương cảm cho cô, anh cúi đầu một chút, cuối cùng nói: “Công ty vẫn còn có việc, anh vào phòng làm việc, em nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Em...”

An Nhiên vẫn chưa kịp nói gì, Cố Thiên Tuấn đã quay người rời khỏi phòng ngủ.

“Thiên Tuấn...” An Nhiên há hốc miệng nhìn dáng người cao lớn của Cố Thiên Tuấn dần biến mất trước mắt mình.

An Nhiên đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô chán nản ngồi trên giường, đưa tay mở chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của mình, rồi lại gỡ những trang sức ngọc trai nặng nề trên đầu xuống, vẻ ủ rũ buồn bã cùng đôi mắt thất vọng hiện rõ lên.

Đây chính là đêm tân hôn mà mình luôn mong đợi đây sao!? Sao Thiên Tuấn lại đi mất rồi?!

An Nhiên như không tin vào sự thực trước mắt, cô lắc đầu: Rốt cuộc chuyện này là sao? Trước đó họ không hề xảy ra chuyện gì không vui! Tại sao Thiên Tuấn, đột nhiên lại trở nên như thế này?

Hoặc là do công việc quá bận rộn, từ khi họ đính hôn, bố của cô và công ty Cổ Thị đã ký hợp đồng rồi, chuyện kết hôn sẽ tiến hành trong quá trình họ hợp tác, nên Thiên Tuấn chỉ là một người khá là coi trọng sự nghiệp mà thôi.

An Nhiên tùy tiện tìm lý do an ủi bản thân, cô cởi bỏ những lớp trang phục màu đỏ, thay bộ đồ ngủ rồi chui vào trong chăn.

Chiếc giường lớn mềm mại và thoải mái, nhưng An Nhiên mệt mỏi cả ngày rồi vẫn không làm thế nào ngủ được, đêm khuya vắng lặng, An Nhiên chỉ có thể nghe được hơi thở bản thân mình, cô mở to mắt lên nhìn chiếc đèn thủy tinh trong phòng ngủ, trong lòng thấp thỏm không yên, có phải là những năm tháng sau này cô đều phải sống như thế không? Và cô nên làm thế nào đây?

Sáng ngày hôm sau, An Nhiên đi xuống lầu với hai mắt sưng húp, nhưng phát hiện ra cả nhà Cố Thiên Tuấn đã ngồi vào bàn ăn từ sớm rồi, đều đang đợi cô ăn sáng.

Cố Diệp Lâm là bố của Cố Thiên Tuấn ngồi ở vị trí chính, mẹ kế Tống Mạn Nhu của Cố Thiên Tuấn và đứa em trai cùng cha khác mẹ Cố Thiên Kỳ của Cố Thiên Tuấn ngồi bên trái bàn ăn. Cố Thiên Tuấn ngồi bên phải bàn ăn, nghe thấy tiếng An Nhiên đi xuống, anh vẫn không để mắt tới.

Bữa ăn sáng trên bàn toát ra mùi thơm hấp dẫn, đồ ăn sáng có đủ các loại khẩu vị.

Bữa sáng của Cố Diệp Lâm là món Trung chính thống, còn trước mặt Tống Mạn Nhu là ẩm thực Nhật Bản, phong phú nhất vẫn là bữa sáng trước mặt Cố Thiên Kỳ, có lẽ là vì kỳ thi tuyển sinh nên cần cân đối chất dinh dưỡng.

Trước mặt Cố Thiên Tuấn là bữa sáng kiểu phương Tây.

Cả nhà họ chỉ ngồi đó mà chưa hề bắt đầu, vừa nhìn là biết đang đợi An Nhiên.

An Nhiên nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Cố Thiên Tuấn, chủ động xin lỗi: “Xin lỗi, hôm qua con ngủ hơi muộn nên hôm nay thức muộn ạ.”

Cố Diệp Lâm là chủ gia đình, chỉ nhìn An Nhiên gật đầu và không nói gì, nhưng bề ngoài cũng khá lạnh nhạt.

Dù sao đi nữa thì Cổ Thị nhờ sự giúp đỡ của bố An Nhiên đã thoát khỏi nguy cơ khủng hoảng và phục hồi lại như ban đầu, nên thái độ của ông đối với An Nhiên rất tốt: “Không sao, ăn sáng nào.”

“Vâng.” An Nhiên gật đầu, an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Cô đưa tay cầm ly sữa uống một ngụm, An Nhiên lại suy nghĩ về chuyện xảy ra đêm qua, cô bất giác quay sang nhìn về phía Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn coi như không ai ở bên cạnh và tiếp tục ăn sáng, căn bản không hề nhìn đến An Nhiên.

An Nhiên đột nhiên như bị mắc nghẹn ở cổ họng, trong lòng đều là sự lạc lõng và lo lắng, cô miễn cưỡng nuốt sữa trong miệng xuống, bắt đầu ăn sáng trong im lặng.

Tổng Mạn Nhu ngồi đối diện An Nhiên đương nhiên là nhận thấy sự bối rối của An Nhiên rồi, bà cũng biết chuyện đêm tân hôn An Nhiên đã bị Cố Thiên Tuấn lạnh nhạt.

Nhưng theo tính khí của Cố Thiên Tuấn thì những ngày tháng chịu khổ sau này của An Nhiên sẽ còn dài lắm!

Nghĩ đến đây, Tổng Mạn Nhu cười mỉm, giả vờ trông rất hòa nhã hỏi: “An Nhiên à, tối qua ngủ có ngon giấc không? Mẹ nghe nói tối qua Thiên Tuấn làm việc cả đêm ở phòng làm việc, đêm tân hôn mà đã đi làm việc rồi, Thiên Tuấn thực sự rất coi trọng sự nghiệp nhỉ!”

An Nhiên nghe những lời của Tổng Mạn Nhu, lập tức đứng hình, cô cười gượng, vừa định ngẩng đầu trả lời.

Không ngờ rằng Cố Thiên Tuấn ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Nghe nói, nghe ai nói? Những người trong biệt thự này ai mà rảnh như dì?”

Nghe Cố Thiên Tuấn hỏi thẳng thừng như vậy, sắc mặt của Tổng Mạn Nhu đột nhiên rất căng thẳng: Cố Thiên Tuấn này, bất luận là trong những dịp đặc biệt hay là riêng tư đều chưa bao giờ nể mặt mình cả.

Bây giờ vì anh đã kết hôn với An Nhiên rồi, đã giúp công ty thoát khỏi khủng hoảng, hình như lại càng thêm hống hách nữa!

160. Chương 160

Tổng Mạn Nhu nghiêng rằng, không hề chịu thua: “Ha ha, mẹ chỉ quan tâm hai con thôi mà, Thiên Tuấn con coi trọng sự nghiệp như vậy, hai bên đều phải chăm lo sắp xếp thì bạn là phải rồi?”

Khi Tổng Mạn Nhu nói đã cố tình nhấn mạnh “hai bên”. Những người biết nội tình khi nghe câu nói này đều hiểu rõ “hai bên” mà Tổng Mạn Nhu nhắc đến không phải là chỉ An Nhiên và công ty, mà là chỉ An Nhiên và Chu Mộng Chỉ!

“Dì Tổng à, dì lo cho mình trước đi, đừng như lần trước phạm phải lỗi sơ đẳng ký sai hợp đồng như thế nữa, nếu không thì tôi cũng không phải bận đến sứt đầu mẻ trán như vậy.” Cố Thiên Tuấn cúi đầu tiếp tục ăn, không hề nhìn Tổng Mạn Nhu.

Dù có nhịn đi nữa thì vẻ mặt của Tổng Mạn Nhu cũng đã bị Cố Thiên Tuấn chọc điên rồi, bà cười nhạt nói: “Những gì con nói đương nhiên là mẹ sẽ chú ý. Nhưng những gì mẹ vừa nói cũng chỉ là tội nghiệp cho An Nhiên mà thôi, nhìn bộ dạng bây giờ của con, chắc là đã đặt hết tâm tư vào bên kia rồi, vậy thì những ngày tháng sau này của An Nhiên sẽ không tốt lắm đâu...”

“Mạn Nhu!” Tổng Mạn Nhu vẫn chưa nói xong, thì Cố Diệp Lâm im lặng từ nãy giờ đã ngắt lời của bà, ông lạnh lùng nhìn Tổng Mạn Nhu với vẻ mặt tức giận.

Tổng Mạn Nhu nhìn thấy Cố Diệp Lâm tức giận vội cúi đầu, bây giờ bà tự nhận mình đã lỡ lời: Nếu An Nhiên biết Cố Thiên Tuấn đây đưa không rõ ràng với Chu Mộng Chỉ đó thì thế nào cũng tức điên lên, đến lúc đó có thể đòi ly hôn.

Vậy thì Cố Thị mà muốn tiếp tục hợp tác với An Thị, thậm chí cả kế hoạch thu mua công ty đó cũng sẽ tan thành mây khói, như vậy thì dù thế nào đi nữa cũng không có lợi ích gì cho bản thân.

Nghĩ đến đây, Tổng Mạn Nhu vội ngẩng đầu lên nhìn An Nhiên, chỉ thấy An Nhiên mắt hờn nhìn vào li sữa, dường như đang suy nghĩ những lời nói của mình.

“Ha ha...” Tống Mạn Nhu vội cười với An Nhiên nói, “An Nhiên, con đừng nghĩ nhiều quá, ý của mẹ là, bây giờ Thiên Tuấn một lòng lo cho sự nghiệp, mẹ và bố của nó mỗi ngày đều phải đến công ty, sau này cái nhà này, phải phiền đến con chăm sóc rồi.”

An Nhiên lúc đó vẫn còn trẻ, đương nhiên không nghe được gì từ những lời của Tống Mạn Nhu, càng không hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa những thành viên trong gia đình, vừa này vẫn còn vì những lời của Tống Mạn Nhu mà có chút nghi ngờ, nhưng một chốc sau lại thoải mái buông bỏ rồi.

An Nhiên cười với Tống Mạn Nhu nói: “Vâng, con nhất định sẽ chăm sóc cái nhà này thật tốt, thưa mẹ.”

Tuy nhiên, câu xưng hô vừa từ trong An Nhiên thốt ra thì Cố Thiên Tuấn lập tức không vui: Tuy An Nhiên chỉ là vợ trên danh nghĩa, nhưng Tống Mạn Nhu trong mắt mình chỉ là một người phụ nữ trào cao mà thôi, An Nhiên gọi bà ta như vậy thì vị trí mình đặt ở đâu đây?

“Con ăn xong rồi.” Cố Thiên Tuấn chán nản bỏ đôi đũa xuống đi đến chỗ móc áo.

“Để em.” An Nhiên vội kéo ghế ra đứng dậy, cô muốn mặc áo vest cho Cố Thiên Tuấn.

“Không cần đâu.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng xua tay An Nhiên ra, rồi tự mặc vào, rồi đi mà cũng không hề ngoảnh đầu lại.

An Nhiên nhìn bóng dáng không muốn nán lại thêm một giây phút nào của Cố Thiên Tuấn, cũng biết là bản thân đã lỡ lời rồi: Tuy cô suy nghĩ đơn giản, nhưng cũng có thể nhận ra mối hiềm khích giữa Cố Thiên Tuấn và người mẹ kế này qua cuộc đối thoại vừa này.

Chỉ là An Nhiên vừa được gả vào Cố gia, Tống Mạn Nhu lại là trưởng bối, An Nhiên cũng chỉ muốn bày tỏ sự tôn trọng, để quan hệ hai người tốt hơn một chút.

Nhưng An Nhiên không ngờ rằng, tấm lòng của mình vừa không được thể hiện ra mà lại còn chọc giận Cố Thiên Tuấn.

An Nhiên nghĩ rằng, đầu tiên nghĩ đến Cố Thiên Tuấn bỏ đi trong đêm tân hôn, hôm nay lại bỏ mặc mình trước mặt mọi người trong gia đình, cô lớn lên trong sự bảo bọc của bố, đã bao giờ phải chịu uất ức như thế, An Nhiên suy nghĩ rồi nước mắt rơi xuống.

Nhận thấy những người khác vẫn đang ăn cơm, cô vội hít một hơi thật sâu, cố gắng nén giọt nước mắt rơi xuống. An Nhiên đứng yên bình tĩnh lại, sau đó mới quay về chỗ ngồi của mình, cô cúi đầu ăn không nói một lời nào.

Tống Mạn Nhu bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, cũng cảm thấy buồn cười, An Nhiên này ngây thơ đến mức ngu ngốc, lại ở trước mặt Cố Thiên Tuấn gọi mình là mẹ, Cố Thiên Tuấn không ghét cô mới lạ! Đoán chừng những ngày tháng sau này, Cố Thiên Tuấn sẽ không còn một chút thương xót và áy náy với cô rồi!

Song, nhìn thấy An Nhiên suốt ngày chọc giận Cố Thiên Tuấn thì Tống Mạn Nhu lại rất vui, dù sao thì người mà kẻ thù ghét chính là người mà mình thích, bà cười với An Nhiên, an ủi nói: “An Nhiên này, tính tình của Thiên Tuấn vậy đó, con đừng để tâm.”

“Con biết rồi ạ.” An Nhiên miễn cưỡng cười với Tống Mạn Nhu, cúi đầu lau nước mắt ở khóe mắt.

“Tôi cũng ăn no rồi, chúng ta đến công ty nào.” Cố Diệp Lâm giống như không thấy An Nhiên khóc, chỉ cầm khăn ăn lên lau mép môi rồi đứng dậy nói với Tống Mạn Nhu.

“Vừa hay em cũng ăn xong rồi.” Tống Mạn Nhu đứng dậy với tâm trạng rất tốt, bà đưa tay vỗ Cố Thiên Kỳ đang cúi đầu ăn từ nãy giờ, cười và nói, “Con trai ngoại, ăn khỏe nhé! Hôm nay là cuối tuần rồi, tranh thủ ôn tập đi nhé!”

Cố Thiên Kỳ vội đặt chén xuống nói với Tống Mạn Nhu: “Dạ mẹ.”

Nhìn thấy Cố Thiên Kỳ hiểu chuyện như vậy, Tống Mạn Nhu lại càng thêm vui, bà quay qua nói với An Nhiên: “An Nhiên à, mẹ và bố con đi làm đây, Thiên Tuấn cũng đi làm ở công ty, trong nhà chỉ còn con và Thiên Kỳ, nên nhờ con chăm sóc Thiên Kỳ nhé.”

“Vâng, được ạ.” An Nhiên gật đầu đồng ý rồi nhìn về phía Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ cũng ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn An Nhiên, cười chân thành: “Chào chị hai.”

An Nhiên thấy Cố Thiên Kỳ mặc đồng phục học sinh màu trắng, mái tóc được cắt gọn gàng, và giữa lông mày có một vài điểm hao hao Cố Thiên Tuấn, đều là mũi cao, môi mỏng sắc nét, và nét mặt hoàn hảo.

Nhưng, Cố Thiên Kỳ cũng có vài điểm không giống với Cố Thiên Tuấn, cậu kế thừa đôi mắt hẹp dài đầy mê hoặc của Tổng Mạn Nhu, khuôn mặt trắng trẻo sáng sủa và trẻ trung khiến cả người cậu tỏa ra khí chất riêng.

An Nhiên nhìn vào đôi mắt của Cố Thiên Kỳ, đó là một đôi mắt biết cười, bất kỳ ai nhìn vào thì đó cũng là một chàng thiếu niên tỏa nắng.

Đột nhiên, An Nhiên cũng cười với Cố Thiên Kỳ, cảm thấy rất thích anh.

Sau khi Cố Diệp Lâm và Tổng Mạn rời khỏi, cả căn biệt thự chỉ còn lại An Nhiên và Cố Thiên Kỳ, hai người vừa tiếp xúc với nhau, cũng không quen thân lắm, nên ai về phòng người nấy, cũng không có tình cảm gì.

Một tuần sau khi An Nhiên và Cố Thiên Tuấn kết hôn, theo thông lệ, cùng Cố Thiên Tuấn đi thăm An Tịnh Phong.

An Tịnh Phong họ càng lúc càng nghiêm trọng, cơ thể gầy đi rất nhiều, khi An Nhiên về nhà, thì thấy bố mình ngồi trên xe lăn.

“Bố ơi, bố làm sao vậy? Sao lại bệnh nặng như vậy?” Đôi tay An Nhiên nắm chặt tay của An Tịnh Phong, đôi mắt buồn bã.

“Có gì đâu mà ngạc nhiên thế!” An Tịnh Phong cố ý cười một cách sảng khoái, giải thích với An Nhiên, “Gần đây bận chuyện hôn lễ của con, cộng với việc hợp tác với công ty của Thiên Tuấn nên hơi lao lực một chút, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.”

“Thế bố đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?” An Nhiên lo lắng hỏi.

161. Chương 161

“Đi rồi.” An Tịnh Phong gật đầu. “Bác sĩ nói vì lao lực quá độ nên mới như vậy, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại thôi.”

“Con vẫn thấy không yên tâm, hay con đưa bố đến bệnh viện khám lại xem sao.” An Nhiên nhìn vào khuôn mặt của bố mình, nhận thấy mới trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ông đã già đến như vậy, trong lòng cô bỗng thấy rất lo sợ.

“Không cần đâu, bố đã kiểm tra mấy lần rồi!” An Tịnh Phong vỗ nhẹ vào tay An Diễm để cô yên tâm. “Chuyện của bố, con không phải suy nghĩ nhiều. Con và Thiên Tuấn chung sống thế nào?”

Nghe thấy bố mình hỏi về việc này, An Nhiên bỗng quay đầu lại nhìn Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đang ngồi ở đầu kia của ghế sofa, trên mặt nở một nụ cười yếu ớt, thấy An Nhiên đang nhìn mình, anh vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó.

Nhớ lại sự lạnh nhạt phải chịu trong biệt thự, An Nhiên thực sự rất muốn sà vào lòng bố mình, giống như khi còn nhỏ, để kể ra hết tất cả những bất bình mà mình phải chịu.

Tuy nhiên, bây giờ không thể nữa. Cô đã là vợ của Cố Thiên Tuấn, không thể nào bốc đồng như khi còn bé, càng không thể để bố lo lắng cho mình khi ông đang bị ốm được.

Thế là An Diễm cố mỉm cười, ngược mặt lên nhìn An Tịnh Phong, giả vờ rất vui: “Con và Thiên Tuấn rất hòa thuận!”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” An Tịnh Phong vỗ vỗ lên tay An Nhiên với vẻ rất hài lòng, sự khó chịu nghiêm trọng bên trong cơ thể khiến ông không thể suy đoán tỉ mỉ những biểu cảm không thành thật của An Nhiên. Ông mỉm cười nhìn vào Cố Thiên Tuấn rồi căn dặn. “Thiên Tuấn à, An Nhiên phải phiền con chăm sóc rồi!”

Cố Thiên Tuấn khẽ gật đầu, nhìn vào dáng vẻ rất yêu thương An Nhiên của An Tịnh Phong, anh bỗng có chút thổn thức: An Tịnh Phong, ông cần gì phải thế? Có lẽ từ lâu ông đã nhìn ra được rằng tôi không thích An Nhiên, nhưng ông cứ cố gắng gán ghép cô ta và tôi với nhau. Vậy nên, ông phải nhớ rằng, tất cả đau khổ mà An Nhiên chịu đựng bây giờ và sau này, cũng có một phần lý do từ ông.

“Con sẽ cố hết sức mình để chăm sóc cho An Nhiên.” Cố Thiên Tuấn hứa với An Tịnh Phong. Tuy nhiên, anh thầm nói tiếp trong lòng: Chỉ có điều, trái tim tôi nằm ở chỗ Chu Mộng Chỉ, dù cố gắng hết sức thì cũng chỉ dành ra được một chút ít thôi.

“Tốt lắm.” An Tịnh Phong gật đầu hài lòng. “Thiên Tuấn à, con nghĩ được như thế thì bố yên tâm rồi.”

An Tịnh Phong vẫy vẫy tay với Cố Thiên Tuấn, ra hiệu cho anh đến gần.

An Nhiên cũng hiểu ý đứng dậy rồi nói với An Tịnh Phong: “Bố, bố nói chuyện với Thiên Tuấn đi, con vào bếp nấu cơm cho mọi người.”

An Nhiên nói rồi rời khỏi đó.

Cố Thiên Tuấn cũng đã ngồi xuống trước mặt An Tịnh Phong: “Có chuyện gì, bố cứ nói đi.”

“Bây giờ bố cũng già rồi, việc của công ty An Thị cũng hơi lực bất tòng tâm rồi. Bây giờ An Nhiên đã lấy con, vậy về phía công ty An Thị, con cũng phải chăm lo một chút.” An Tịnh Phong ho một lúc rồi khẽ nói: “Tuy bây giờ vẫn còn trẻ, chưa biết gì nhiều, nhưng giao công ty An Thị sang cho con, bố cũng yên tâm lắm.”

Cố Thiên Tuấn cau mày lại. Anh vốn nghĩ rằng An Tịnh Phong gán ghép để mình và An Nhiên lấy nhau là để cho công ty An Thị cũng có được lợi ích tối đa hóa. Nhưng bây giờ nghe ý của An Tịnh Phong, có vẻ như muốn giao công ty An Thị cho mình quản lý! Làm vậy chẳng phải cho công ty Cố Thị có được lợi ích lớn nhất, còn ông ấy sẽ không có lợi lộc gì hay sao?

Dù Cố Thiên Tuấn suy nghĩ thế nào cũng không thể đoán được ý của An Tịnh Phong, nên đành phải lấy lười làm tiền để nói: “Bây giờ bố vẫn còn trẻ khỏe lắm, không cần vội giao cho con tiếp quản công ty An Thị, dù gì con và An Nhiên mới cưới nhau chưa được bao lâu.”

Nhưng thời gian của bố không còn nhiều nữa...

An Tịnh Phong thầm thở dài trong lòng, rồi nói với Cố Thiên Tuấn: “Tuy không vội gì, nhưng cũng phải bắt đầu chuẩn bị chứ. Bây giờ bố sẽ nói sơ với con về tiến độ dự án mới của công ty, con phải lắng nghe cho kỹ đấy.”

Cố Thiên Tuấn ngáp ngừng một lúc rồi bắt đầu lắng nghe An Tịnh Phong nói một cách nghiêm túc.

Còn An Nhiên thì cứ bận rộn trong bếp để chuẩn bị bữa ăn, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào biệt thự, khiến người ta cảm thấy như một bức tranh ấm áp.

Chỉ có điều, những người trong tranh đang có tâm trạng gì thì không ai biết được.

Từ sau khi đến thăm An Tịnh Phong, công việc của Cố Thiên Tuấn trở nên bận rộn hơn. Anh bắt đầu can thiệp vào công việc của công ty An Thị, việc của công ty Cố Thị và việc riêng của anh nữa. Vì vậy, Cố Thiên Tuấn ở lại công ty tăng ca ngày càng thường xuyên hơn.

Ngay cả khi lâu lâu mới về nhà, anh cũng ngồi trong phòng sách làm việc đến nửa đêm, sau đó ngủ luôn trong phòng sách.

An Nhiên vốn tưởng rằng, sau khi gặp bố mình về, thái độ của Cố Thiên Tuấn đối với mình sẽ có thay đổi, nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn lạnh nhạt với mình như thế.

Cô không biết mình đã làm gì sai, vì vậy cô luôn sống trong những ngày tháng sợ hãi.

An Nhiên rất muốn thay đổi mối quan hệ giữa mình và Cố Thiên Tuấn, dù gì anh cũng là mối tình đầu của cô, lại còn là chồng cô. Thế là, An Nhiên bắt đầu cố gắng học nấu nướng, dù Cố Thiên Tuấn không hề đụng đến một đĩa. Dù đêm hôm khuya khoắt thế nào, chỉ cần Cố Thiên Tuấn về nhà, An Nhiên luôn chờ đợi với một chiếc khăn nóng trong tay. Những việc đại loại như thế, An Nhiên đều làm hết, không kể to nhỏ.

Cô tưởng, chỉ cần mình cố gắng, Cố Thiên Tuấn rồi sẽ thích cô.

Tuy nhiên, hết ngày này đến ngày khác qua đi, mối quan hệ của cô với Cố Thiên Tuấn vẫn không được cải thiện.

Không chỉ vậy, cuộc sống của An Nhiên thực sự giống như Tống Mạn Nhu đã nói, người mà cô gặp nhiều nhất không phải là Cố Thiên Tuấn, mà là Cố Thiên Kỳ - người đang học cùng trường với cô. Chỉ có điều, một người học cấp 3, còn người kia học đại học mà thôi.

Đối với anh chàng Cố Thiên Kỳ này, ấn tượng của An Nhiên cũng khá tốt. Khi mới gặp nhau, họ vẫn có một chút không thoải mái. Nhưng thời gian lâu dần, họ quen với nhau hơn, và thời gian trò chuyện cũng bắt đầu nhiều hơn.

Vào ngày hôm đó, An Nhiên đang nghiên cứu cách làm bánh quy matcha, Cố Thiên Kỳ đứng lúc xuống bếp lấy cà phê.

Vừa nhìn thấy Cố Thiên Kỳ muốn uống cà phê, An Nhiên liền nhanh chóng quan tâm: “Thiên Kỳ à, bây giờ em mới học cấp ba, đang trong giai đoạn phát triển chiều cao, uống nhiều cà phê sẽ không tốt đâu, để chị đi hâm cho em một cốc sữa nhé!”

Lúc đó Cố Thiên Kỳ rất bức mình, nhưng sống trong ngôi nhà này lâu rồi, cậu cũng biết rằng vui buồn không nên để lộ ra ngoài mặt.

Trên thực tế, Cố Thiên Kỳ biết rằng bản thân mình đôi khi cũng có điểm giống Cố Thiên Tuấn, trong lòng họ đều từ chối sự gần gũi của người khác.

Chỉ là, Cố Thiên Tuấn đối xử với người ngoài bằng một thái độ lịch sự nhưng xa cách, còn Cố Thiên Kỳ thì đem toàn bộ cảm xúc của mình che giấu đằng sau nụ cười tỏa nắng của mình.

Nhìn vào khuôn mặt của An Nhiên, Cố Thiên Kỳ lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ rồi nói: “Dạ được, cảm ơn chị!”

An Nhiên gật đầu, liền vội đi hâm nóng sữa cho Cố Thiên Kỳ vừa khẽ hỏi: “Thiên Kỳ à, chị nghe nói năm nay em học 12 rồi phải không?”

“Dạ vâng.” Mặc dù Cố Thiên Kỳ không thích trò chuyện, nhưng An Nhiên là người chị dâu trên danh nghĩa, còn hình tượng của anh luôn là một người hiểu chuyện và ngoan ngoãn, vì vậy liền chủ động trả lời An Nhiên một cách lễ phép: “Chị à, có phải chị vẫn chưa tốt nghiệp đại học không?”

“Phải.” An Nhiên bối rối cúi đầu xuống. “Kỷ niệm một năm ngày cưới của chị và Thiên Tuấn chính là ngày chị tốt nghiệp. Chị lớn hơn em ba tuổi cơ mà.”

“Vâng.” Cố Thiên Kỳ khẽ mỉm cười. Anh quay đầu lại nhìn vào lò vi sóng rồi tự lấy cốc sữa nóng ra, sau đó cầm lấy cốc sữa nóng đang bốc khói mỉm cười, “Chị à, cảm ơn chị đã hâm sữa giúp em. Em đi lên phòng trước đây.”

162. Chương 162

“Được.” An Nhiên gật đầu cái rụp rồi nhìn theo Cố Thiên Kỳ đang đi lên lầu bằng ánh mắt được an ủi: Cố Thiên Kỳ có lẽ là người ít quái gở nhất trong gia đình này thì phải.

Ngay khi An Nhiên còn đang thơ thẩn, cái lò nướng sau lưng đột nhiên vang lên chuông báo.

An Nhiên vội chạy tới, đeo găng tay vào lấy bánh quy matcha đã nướng chín ra.

Bánh quy matcha màu xanh nhạt tỏa ra mùi hương quyến rũ. An Nhiên chờ đến khi nhiệt độ hạ xuống vừa phải rồi cầm một cái lên ăn thử. Ừm, giòn, ngọt, nhưng không béo ngậy!

An Nhiên rất tự hào về tác phẩm của mình, nhưng trong giây tiếp theo, cô cảm thấy hơi nản lòng: Cô không biết những chiếc bánh quy cô tự làm này, liệu có như những lần trước, đều bị Cố Thiên Tuấn từ chối mà không thèm dòm đến không?

“Ôi, hy vọng lần này Thiên Tuấn sẽ thích những chiếc bánh quy mình làm.” An Nhiên thở dài, ngồi xuống ghé với vẻ ủ rũ.

An Nhiên ngược cầm lên An nhìn vào số bánh quy matcha đang tỏa mùi thơm kia: Phải rồi, Cố Thiên Kỳ vẫn còn ở trong biệt thự mà!

Thực ra Cố Thiên Kỳ cũng giống như mình thôi, bố mẹ suốt ngày bận rộn với công việc, còn anh trai thì lạnh lùng với cậu ấy. Khi mình chưa đến đây, có phải Cố Thiên Kỳ cũng lẻ loi một mình giống như mình bây giờ không?

An Nhiên ngay lập tức cảm thấy rằng mình và Cố Thiên Kỳ đồng cảm với nhau, thế là cô bưng một đĩa bánh quy matcha lên lầu, gõ cửa phòng ngủ của Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ đang đọc sách, nghe thấy tiếng gõ cửa thì ngay lập tức cau mày lại. Điều anh ghét nhất chính là bị làm phiền khi đang đọc sách!

Anhu hắng giọng một cái, cố gắng không để người khác nghe ra sự tức giận của mình: “Ai?”

“Là chị, An Nhiên đây!” An Nhiên bưng đĩa bánh quy matcha đứng ngoài cửa giải thích: “Chị thấy bánh quy matcha chị làm ăn cũng được, em có muốn nếm thử không?”

Cố Thiên Kỳ cúi đầu xuống hít một hơi thật sâu rồi mới nở nụ cười và bước tới mở cửa.

An Nhiên thấy Cố Thiên Kỳ đã mở cửa liền mỉm cười với anh, sau đó bưng đĩa bánh đi vào phòng của Cố Thiên Kỳ.

An Nhiên vừa đặt đĩa bánh xuống trên bàn vừa nói với Cố Thiên Kỳ: “Bánh quy vị matcha này, chị nghiên cứu lâu lắm mới làm được đây, em nhất định phải nếm thử nhé!”

“Em biết rồi!” Cố Thiên Kỳ kiên nhẫn mỉm cười với An Nhiên.

Đã rất lâu trước đây, Cố Thiên Kỳ nghe nói bố mẹ buộc Cố Thiên Tuấn phải cưới cô An Nhiên này, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn không có thái độ hay ấn tượng gì với cô.

Tất cả mọi người trong nhà đều giấu An Nhiên “chuyện ngoại tình” của Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Kỳ cũng biết nhưng không nói ra. Anh chỉ muốn học hành chăm chỉ, sau đó tự mình cố gắng để rời khỏi nơi này rồi làm những việc mà mình muốn làm!

Khi bắt đầu hiểu chuyện đến nay, Cố Thiên Kỳ liền nhìn ra được sự chán ghét trong mắt Cố Thiên Tuấn, càng hiểu được sự xem thường trong mắt bạn bè đồng trang lứa. Còn anh, ngày càng trưởng thành hơn, cũng biết được mẹ mình đã làm gì để giành được địa vị phu nhân tổng tài công ty Cố Thị.

Một hành vi như vậy, ngay chính Cố Thiên Kỳ cũng xem thường. Nhưng, anh có thể làm gì? Sự thật đã xảy ra, hơn nữa người đó còn là mẹ của mình.

Do đó, anh chỉ có thể giả vờ như không có gì xảy ra, làm những việc mình thích mới là quan trọng nhất!

Chỉ có điều, dù đã hạ quyết tâm, nhưng khi chỉ có một mình trong căn biệt thự trống trải này, Cố Thiên Kỳ vẫn cảm thấy cô đơn. Từ nhỏ đến lớn, anh đều sống như thế.

Bây giờ An Nhiên đột nhiên xông vào đây, Cố Thiên Kỳ cảm thấy hơi phiền phức, nhưng vẫn không bài xích lắm.

An Nhiên đặt bánh xuống, bỗng nhìn thấy cuốn sách mà Cố Thiên Kỳ đang để trên bàn. Nhớ lại mình tốt nghiệp cấp ba cũng mấy năm rồi, đột nhiên hơi hoài niệm những ngày tháng cắm đầu học cho thật giỏi của

mình, cô bèn quay đầu lại và nhìn vào Cố Thiên Kỳ: “Thiên Kỳ à, em đang làm bài tập về nhà hả? Có cần chị giúp em không?”

Cố Thiên Kỳ nhìn vào ánh mắt mong chờ của An Nhiên, trong lòng đột nhiên muốn hỏi ngược lại: Đây là đề thi vật lý quốc gia, chị biết giải không?

Song, tất nhiên anh sẽ không hỏi như thế. Nếu An Nhiên đã hào hứng như vậy, anh sẽ không dập tắt ngay. Dù sao bài tập về nhà của anh cũng đã làm xong, bây giờ đang rảnh rỗi, nên lấy đề thi vật lý quốc gia ra xem chơi mà thôi.

“Dạ được.” Cố Thiên Kỳ nhoẻn miệng cười, mắt cong lên, như thể làm cho cả căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Được sự đồng ý của Cố Thiên Kỳ, An Nhiên liền ngồi xuống chỗ anh đang làm bài tập về nhà. Đầu tiên, An Nhiên đọc qua đề bài, sau đó cầm bút lên rồi bắt đầu nhíu mày lại suy nghĩ.

Cố Thiên Kỳ đang rảnh rang nên cầm lấy một cái bánh quy matcha lên cắn một miếng: Ừm, bánh quy matcha này cũng ngon đấy!

Cố Thiên Kỳ ăn xong cái này rồi lấy tiếp cái khác để ăn. Cậu từ từ đi vòng ra sau lưng An Nhiên, đưa mắt liếc nhìn cô với vẻ thong dong.

Lúc này An Nhiên đang vẽ lung tung lên tờ giấy nháp, rồi lại cắn bút suy nghĩ, như thể đã bị đề vật lý này làm cho phát điên.

Cố Thiên Kỳ nghĩ rằng mình và An Nhiên cũng chỉ quen sơ, không cần phải thích, cũng không cần phải làm khó dễ, nên anh đã tức thời tìm lối thoát cho An Nhiên: “Chị à, nếu chị không muốn làm thì không cần phải làm nữa đâu.”

“Không phải chị không muốn làm, mà chị không biết làm!” An Nhiên đã nói thật. Cô ngược lên nhìn Cố Thiên Kỳ, không kìm được tiếng thở dài, và nói. “Thời điểm kho kiến thức của chị đạt đến đỉnh cao nhất, có lẽ là lúc học cấp ba. Lúc đó chị thuộc thơ cổ, bàn về chính trị, nói về lịch sử, còn nghiên cứu quy luật di truyền, làm thí nghiệm hóa học để giải thích các hiện tượng vật lý. Nhưng bây giờ trong đầu chị chỉ có toàn kiến thức về thiết kế thời trang!”

Nhìn thấy bộ dạng có sao nói vậy của An Nhiên, Cố Thiên Kỳ không kìm được phải bật cười khúc khích. Tiếng cười khúc khích này mới là nụ cười chân thành đầu tiên của cậu dành cho An Nhiên.

“Không được, để chị giải tiếp xem sao, nếu không sẽ mất mặt lắm. Dù gì chị cũng là sinh viên của một trường đại học danh tiếng mà!” An Nhiên nói rồi tiếp tục cắn bút, bắt đầu giải đề bài một cách nghiêm túc.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ mới nhận ra rằng An Nhiên cũng khá thú vị. Mặc dù cô lớn hơn anh ba tuổi, nhưng vừa nhìn đã biết cô là được bảo vệ rất kỹ, trước nay chỉ nhìn thấy những điều trước mắt chứ không nhìn thấu được sự thật đằng sau.

Trong căn biệt thự này, chắc ngay cả người giúp việc cũng không quan tâm đến chị ấy đâu.

Nghĩ vậy, Cố Thiên Kỳ cảm thấy cô An Nhiên này có vẻ còn đáng thương hơn mình. Nhưng anh lại đánh giá cao vẻ đơn thuần và trong sáng của An Nhiên. Đó là điều mà mình không còn sau khi bắt đầu hiểu chuyện.

Vì vậy, nếu chị ấy đã không nhìn ra điều đó, thì cứ để chị ấy tiếp tục sống ở đây đi.

Thế là, khi Cố Thiên Kỳ ăn hết cái bánh quy matcha thứ bảy, An Nhiên cũng ngược lên nhìn anh với vẻ vui mừng rồi nói: “Thiên Kỳ à, cuối cùng chị cũng giải được rồi!”

An Nhiên nói xong liền vui vẻ đứng dậy, cầm tờ giấy nháp mà mình đã tính toán lên rồi đưa nó cho Cố Thiên Kỳ: “Em xem câu này, có phải giải như vậy không?”

Cố Thiên Kỳ liếc nhìn vẻ mặt phấn khích của An Nhiên, bất giác cảm thấy hơi buồn cười. Chỉ là một đề bài thôi, sao An Nhiên lại vui đến thế?

Cố Thiên Kỳ dừng lại, cúi mắt xuống, chăm chú đọc hướng giải quyết đề bài của An Nhiên.

“Em nhìn xem, chị đã giải như thế này...” An Nhiên đứng bên cạnh Cố Thiên Kỳ tiếp tục líu lo, nói ra hướng giải đề bài của mình một lần nữa.

Cố Thiên Kỳ xem lướt qua bài giải của An Nhiên, cong môi lên và lắng nghe lời giải thích của cô, rồi nói. “Hướng giải của chị thì đúng, nhưng mà...”

Cố Thiên Kỳ nói rồi quay mắt sang nhìn An Nhiên: Mặt trái xoan nhỏ nhắn và dễ thương, mũi trắng như ngọc, đôi môi hồng mềm mại, còn cả đôi mắt đào quýt rữ, lúc này đang mỉm cười đầy tự hào vì đã giải được bài tập.

An Nhiên trong thần sắc này, làm Cố Thiên Kỳ nhìn thấy cũng phải bất giác nhoẻn miệng cười.

“Nhưng?” An Nhiên trợn to mắt. “Có phải đáp án cuối cùng hơi lạ không?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Cố Thiên Kỳ, An Nhiên sờ cằm, nhìn vào tờ giấy nháp một cách nghiêm túc và nói: “Thật ra, khi chị giải ra thì cũng cảm thấy đáp án này hơi lạ, nhìn sơ là biết không phải đáp án chính xác.”

163. Chương 163

Nghे thấy lời nói rất lạ của An Nhiên, Cố Thiên Kỳ vốn chỉ đang cười mỉm không thể nén được tiếng phì cười: “Phép ẩn dụ của chị cũng thú vị đấy, không biết cô giáo dạy văn nghe thấy có bị tức chết không?”

“Ái dà, chị sắp tốt nghiệp đại học rồi, ngữ văn ngữ pháp gì đó, đều không quan trọng nữa!” An Nhiên khoát tay với vẻ không quan tâm. “Em nói tiếp đi, nhưng thế nào?”

“Chị nhầm lẫn các điện tích âm dương đơn giản nhất trong đề bài rồi.” Cố Thiên Kỳ nhìn vào An Nhiên, đột nhiên cảm thấy bà chị dâu này của mình ngu ngốc đáng yêu vô cùng, vừa có vẻ ngây thơ dễ thương giống như các bạn cùng lứa, nhưng lại có một khí chất đặc biệt, không non nớt mà cũng không quá sôi đời.

“Ôi trời đất ơi!” An Nhiên liếc nhìn đề bài, sau đó vỗ mạnh vào trán mình. “Đúng là vậy thật! Thảo nào đáp án của chị lại kỳ lạ đến vậy!”

“Hướng giải của chị đúng rồi, nhưng vì nhầm lẫn các điện tích âm dương, nên quỹ đạo vận hành điện tích đã khác biệt hoàn toàn, nên đáp án mới ra 0.” Cố Thiên Kỳ đặt tờ giấy nháp trong tay xuống, quay người lại cầm lấy một chiếc bánh quy matcha khác.

“Chắc, chắc, chắc. Hồi trước chị cũng thua môn vật lý này này, đây là nỗi đau mà chị phải chịu trong nhiều năm qua đấy!” An Nhiên lắc đầu, rồi bỗng như nghĩ ra điều gì đó, liền nhìn vào Cố Thiên Kỳ và nói. “Không phải. Em nói vậy, có phải em đã biết giải mấy đề này phải không?”

Cố Thiên Kỳ nhún vai, anh há miệng định nói với An Nhiên rằng sự thật đúng như những gì cô đã nói.

Nhưng lời nói chưa bật ra khỏi miệng, Cố Thiên Kỳ bỗng thay đổi ý định: “Đâu có, em cũng mới biết làm sau khi nghe chị nêu ra hướng giải đề thôi.”

“Ra thế!” An Nhiên gật đầu như thể đạt được thành tựu lớn. Cô vỗ vai Cố Thiên Kỳ, động viên anh bằng giọng điệu của người từng trải. “Thiên Kỳ à, em mới nghe mà đã hiểu, vậy là thông minh lắm rồi. Vậy nên, chỉ cần em chịu cố gắng, em chắc chắn sẽ thi đậu vào một trường đại học tốt thôi!”

Cố Thiên Kỳ cố kìm nén sự thôi thúc muốn phì cười. An Nhiên không biết rằng thật ra anh đã được tuyển thẳng vào trường đại học tốt nhất cả nước rồi. Chỉ có điều, anh muốn dựa vào nỗ lực của mình, vì vậy mới từ chối đề nghị tuyển thẳng.

“Vâng, cảm ơn An Nhiên.” Cố Thiên Kỳ bày tỏ lòng biết ơn đối với An Nhiên bằng vẻ trịnh trọng.

“Thằng nhóc này, chẳng phải đang gọi chị à? Sao tự nhiên lại gọi bằng An Nhiên rồi?” An Nhiên nhón chân lên vỗ vai Cố Thiên Kỳ, người cao hơn cô một cái đầu, với vẻ không hài lòng và nói bằng giọng nghiêm

túc. “Phải gọi là chị, chị là vợ của anh trai em mà! Sau này, có việc gì cần cứ nói với chị, chị nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ em.”

Vào thời khắc An Nhiên đề cập đến Cố Thiên Tuấn, tâm trạng đang vui vẻ của Cố Thiên Kỳ bỗng mất đi, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không tan biến. “Vâng, có chuyện gì cần giúp, em nhất định sẽ nói với chị. An Nhiên, sau này nếu chị có làm mấy món ăn nhẹ ngon miệng, phải nghĩ đến em đầu tiên đấy! Bánh quy chị làm thực sự rất ngon.”

“Thật sao?” An Nhiên vừa nghe thấy Cố Thiên Kỳ khen ngợi tay nghề của mình, cô ngay lập tức quên đi việc Cố Thiên Kỳ không gọi mình bằng chị. Cô gật đầu với vẻ hào hứng: “Được. Khi nào chị nghiên cứu được món ăn mới, nhất định sẽ cho em thử đầu tiên!”

“Được, vậy em tiếp tục làm bài tập đây. An Nhiên, tạm biệt!” Cố Thiên Kỳ cầm cái đĩa đã ăn sạch sẽ bánh quy đặt vào tay An Nhiên.

“Được rồi. Vậy em học tập chăm chỉ, tiến bộ mỗi ngày!” An Nhiên cầm lấy cái đĩa, toét miệng cười, rồi quay người chạy đi.

Ngay lúc An Nhiên quay người đi, nụ cười trên khuôn mặt Cố Thiên Kỳ đã biến mất ngay lập tức. Anh nhìn theo bóng An Nhiên biến mất ở góc cầu thang, trên mặt không có chút biểu cảm rồi đóng sầm cửa lại, tiếp tục đọc sách.

Từ hôm đó trở đi, Cố Thiên Kỳ và An Nhiên ngày càng thân nhau hơn. An Nhiên thỉnh thoảng gõ cửa phòng của Cố Thiên Kỳ, xung phong hướng dẫn anh làm bài tập. Còn Cố Thiên Kỳ thì yêu cầu những món ăn cụ thể, để An Nhiên làm cho anh ăn.

Hôm nay, Cố Thiên Kỳ xuống lấy cà phê đã bắt ngờ đụng mặt An Nhiên trong bếp.

“Lại uống cà phê!” An Nhiên liếc nhìn Cố Thiên Kỳ, đưa bàn tay dính đầy bột ra giặt lấy ly cà phê trong tay anh rồi ra lệnh. “Mau, tự đi ép nước trái cây mà uống!”

“Lo làm đồ ăn của chị đi, mẹ em cũng không cảm rằm như chị!” Cố Thiên Tuấn đã quen với An Nhiên chỉ nhún vai. Mặc dù lâu bầu ngoài miệng, nhưng anh vẫn nghe lời An Nhiên, ngoan ngoãn đi ép một ly nước trái cây.

Cố Thiên Kỳ cầm ly nước ép trái cây lên, vừa uống vừa từ từ đi đến cạnh An Nhiên: “An Nhiên, hôm nay chị nấu món ngon gì cho em vậy?”

“Hôm nay em nhờ chú đầu bếp nấu cho em ăn đi. Tối nay Thiên Tuấn về nhà, chị định làm sủi cảo cho anh ấy!” An Nhiên lắc lư cái đầu, vô cùng vui vẻ. “Sao thế? Có phải rất ấm áp, rất cảm động không?”

Cố Thiên Kỳ nuốt ngụm nước trái cây trong miệng, rồi không ngần ngại đã kích: “An Nhiên à, đừng nói là làm sủi cảo, dù chị hầm thịt người, thì Cố Thiên Tuấn, anh trai của em, chồng của chị, cũng sẽ không ăn đâu. Chị có tin không?”

An Nhiên đang vui vẻ bỗng ngay lập tức dừng công việc đang làm lại. Cô cắn môi quay ngoắt lại nhìn vào Cố Thiên Kỳ: “Em đã làm bài tập xong chưa? Sao em nói nhiều thế? Lên phòng làm bài tập đi!”

“...” Cố Thiên Kỳ nhún vai. Tay phải của anh như vô tình mà cố ý chạm vào cái thớt gỗ đang để sủi cảo, sau đó cầm lấy ly nước trái cây đi lên lầu.

Cố Thiên Kỳ mở cửa ra rồi đóng lại như thể không có việc gì, sau đó đặt ly nước trái cây lên bàn. Anh hừ một tiếng lạnh lùng, sau đó lấy một chiếc nhẫn từ trong túi ra.

Vừa rồi, lúc lấy nước trái cây và trò chuyện với An Nhiên, Cố Thiên Kỳ tình cờ nhìn thấy chiếc nhẫn này đặt ở trên tấm thớt. Đoán chừng vì sợ dính bột sẽ bị bẩn, nên An Nhiên đã cởi nó ra đặt ở đó.

Không biết tại sao, Cố Thiên Kỳ đã lén lấy chiếc nhẫn đó đi.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn đọc sách, chiếc nhẫn bằng bạch kim đơn giản đến mức xót xa, đang phản chiếu ánh sáng mờ nhạt.

Cố Thiên Kỳ khẽ cong môi lên, nhưng không phải như đang cười: Chiếc nhẫn bằng bạch kim này là nhẫn cưới của An Nhiên và Cố Thiên Tuấn, anh thường thấy An Nhiên cất giữ nó như một món báu vật, vô cùng nâng niu chiếc nhẫn mà ngay cả một viên kim cương cũng không có này. Tuy nhiên, ai có mắt cũng đều nhìn ra được, đừng nói là chiếc nhẫn cưới này, mà ngay cả con người của An Nhiên, Cố Thiên Tuấn cũng hoàn toàn không quan tâm đến!

Cho nên, mất thì mất vậy!

Ngay khi Cố Thiên Kỳ nhìn vào chiếc nhẫn cưới của An Nhiên và trầm tư, một loạt tiếng gõ cửa gấp rút vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ ngay lập tức giấu chiếc nhẫn vào lòng bàn tay rồi bước tới mở cửa. Lúc này anh nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của An Nhiên, trông cô đang rất bối rối.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Thiên Kỳ đã biết rồi còn giả vờ hỏi.

“Thiên Kỳ à, em có thấy chiếc nhẫn của chị đâu không? Vừa rồi chị đặt nó bên cạnh tấm thớt, sao mới đó mà không thấy đâu nữa.” Giọng của An Nhiên như sắp khóc.

Cố Thiên Kỳ liếc nhìn An Nhiên đang rất lo lắng, rồi khẽ di chuyển chiếc nhẫn trong tay, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Em không thấy nó ở đâu cả. Sao thế? Chị tìm kỹ lại xem.”

“Chị đã tìm ở mọi góc ngách trong bếp rồi, nhưng vẫn không thấy.” An Nhiên mím chặt môi, hai mắt cô đã đỏ hoe.

“Có lẽ do chị chưa tìm kỹ, hay để em xuống tìm với chị?” Cố Thiên Kỳ cũng giả vờ rất lo lắng.

“Cũng được. Vậy em xuống tìm giúp chị với.” An Nhiên vội gật đầu, hoàn toàn không nghĩ rằng việc chiếc nhẫn bị mất có liên quan đến Cố Thiên Kỳ. Cô quay người lại vội vã đi xuống lầu.

Cố Thiên Kỳ đi theo sau An Nhiên mà trên mặt không có chút biểu cảm nào. Anh bước xuống cầu thang từng bước một, chiếc nhẫn trong tay ngày một cứng ngắc và lạnh hơn.

164. Chương 164

An Nhiên và Cố Thiên Kỳ xuống bếp và tìm kỹ lại một lần nữa, nhưng vẫn không thấy chiếc nhẫn đâu.

An Nhiên lo lắng đi tới đi lui trong bếp, như thể sắp khóc. “Thiên Kỳ, sao chị lại ngốc như vậy, có chiếc nhẫn cưới mà cũng làm mất. Chị phải làm sao đây? Rốt cuộc chị nên làm gì đây?”

Cố Thiên Kỳ đứng bên cạnh, để mặc An Nhiên sốt ruột lo lắng mà vẫn không chịu đưa chiếc nhẫn ra. “An Nhiên, chị đừng lo lắng, có lẽ mọi việc không nghiêm trọng như chị nghĩ đâu.”

“Đó là nhẫn cưới của chị và Thiên Tuấn, sao có thể không nghiêm trọng?” An Nhiên cắn chặt môi, rồi ngay lập tức ngồi xổm xuống tiếp tục tìm kiếm. “Có lẽ nó đã bị rơi xuống đất, để chị tìm lại lần nữa xem!”

An Nhiên ngồi xổm trên sàn nhà, chăm chú nhìn xuống sàn nhà. Lúc này cô rất hy vọng chiếc nhẫn cưới của mình sẽ xuất hiện trước mặt ngay lập tức.

Cố Thiên Kỳ đứng bên cạnh bất giác thở dài. Anh ngồi xổm xuống cạnh An Nhiên, rồi khẽ nói: “An Nhiên, em đã nói chị không cần phải lo lắng mà, không cần phải lo. Nếu chị không tin, chúng ta cá cược đi?”

“Cá cược gì?” An Nhiên vẫn không quay đầu lại, chỉ tiếp tục tìm chiếc nhẫn của mình.

“Chúng ta cá cược, dù nhẫn cưới bị mất, anh của em cũng sẽ không nhận ra!” Cố Thiên Kỳ đang ngồi xổm bên cạnh An Nhiên, anh nhìn vào cái đầu nhỏ xinh của An Nhiên nói đầy ẩn ý.

An Nhiên vừa nghe Cố Thiên Kỳ định các cược với mình việc này thì liền vừa nói vừa quay đầu lại: “Đây là nhẫn cưới của chị với Thiên Tuấn, sao Thiên Tuấn có thể...”

Song, ngay lúc An Nhiên quay đầu lại, cô đã chạm vào mũi của Cố Thiên Kỳ đang ngồi sát bên. Hai người cùng lúc ngậy người ra, nhìn vào mắt nhau mà không nói gì.

Sự va chạm và tiếp xúc nhẹ nhàng đó làm cho An Nhiên cảm thấy mũi mình rất ngứa, nhưng cô cố kìm được ý nghĩ muốn đưa tay lên gãi.

Thời gian như đang dừng trôi, cô dường như có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt trong bếp. An Nhiên nhìn vào khuôn mặt trẻ trung của Cố Thiên Kỳ, mặt cô bỗng đỏ ửng lên.

“Chị đi chỗ khác tìm thử!” Cuối cùng, An Nhiên đã có phản ứng nhanh chóng đứng dậy, vừa nói vừa chạy ra khỏi bếp.

Cố Thiên Kỳ vẫn đang ngồi xồm trên sàn nhà, anh nhìn theo bóng An Nhiên chạy ra ngoài, đưa tay lên sờ vào mũi mình rồi mỉm cười...

An Nhiên chạy thành thịch lên lầu, nhốt mình trong phòng ngủ.

An Nhiên dựa lưng vào cửa, liên tục vỗ vỗ vào ngực mình. Cô không biết mình đang căng thẳng về điều gì: An Nhiên, tại sao mày lại có biểu hiện như thế? Giống như mày đã làm chuyện gì trái với lương tâm vậy. Cố Thiên Kỳ vẫn chỉ là một cậu bé thôi mà!

Ngay khi An Nhiên đang suy nghĩ lung tung, bên ngoài phòng ngủ lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai?” An Nhiên đang mơ màng bỗng giật cả mình, liền lớn tiếng hét lên. Nhưng chợt nhận ra giọng mình hơi quá, An Nhiên liền hạ giọng và hỏi: “Ai đấy?”

“Em đây!” Cố Thiên Kỳ đứng trước cửa phòng ngủ, tay khẽ xoay xoay chiếc nhẫn cưới của An Nhiên, sau đó cất nó vào túi. Đôi mắt anh bỗng lóe lên một tia sáng, rồi đổi thành một nụ cười tỏa nắng và hỏi: “Vừa rồi đang yên đang lành, sao bỗng dưng chị bỏ chạy vậy?”

Cũng phải, sao tự nhiên mình phải thấy tội lỗi rồi bỏ chạy? Việc vừa rồi đâu có gì! An Nhiên hít một hơi thật sâu, giúp mình lấy lại trạng thái bình thường, sau đó đi tới mở cửa.

“Cũng không có gì. Đột nhiên chị nhớ ra, không biết có phải chiếc nhẫn đã rơi trong phòng ngủ không, nên chị mới chạy lên đây xem thử.” An Nhiên hồi hộp giải thích.

Nghe thấy lời giải thích của An Nhiên, vẻ thú vị hiện ngay trên khuôn mặt Cố Thiên Kỳ. Nhưng cô đang cúi gằm mặt xuống, nên không nhìn thấy biểu cảm này của anh.

Cố Thiên Kỳ khẽ lắc lắc cái cổ, phớt lờ lời giải thích của An Nhiên. Anh nói thẳng: “An Nhiên, chúng ta cá cược đi. Nếu tối nay anh phát hiện ra chị làm mất chiếc nhẫn cưới, em nhất định sẽ giúp chị tìm được nó. Nếu anh không phát hiện ra, vậy chị phải hứa với em một chuyện.”

“Vậy em làm thế nào để giúp chị tìm lại được nhẫn cưới?” An Nhiên nhìn vào Cố Thiên Kỳ với vẻ bán tin bán nghi, không tin anh sẽ tìm lại được chiếc nhẫn.

Nhưng dù thế nào, chiếc nhẫn cưới này tượng trưng cho tình cảm giữa cô và Cố Thiên Tuấn, nên tuyệt đối không thể để mất được.

“Nếu chị đồng ý vụ cá cược này, em chắc chắn sẽ giúp chị tìm được nó.” Cố Thiên Kỳ chắc chắn như đã biết trước được kết quả. “Chỉ có điều, xác suất chị thắng gần như bằng không.”

Nhìn thấy biểu hiện chắc chắn của Cố Thiên Kỳ, trong lòng An Nhiên bỗng rất chua chát: Ngay cả một người suốt ngày chỉ biết học như Cố Thiên Kỳ cũng biết Cố Thiên Tuấn không quan tâm đến mình nữa! Thật đáng buồn!

Cô cắn chặt môi, không ôm nhiều hy vọng về việc Cố Thiên Kỳ sẽ giúp mình tìm lại được chiếc nhẫn cưới. Tuy nhiên, An Nhiên cũng muốn biết, Thiên Tuấn bình thường luôn hờ hững với mình, thực sự ngay cả việc mình không đeo nhẫn cưới mà cũng không nhận ra sao?

“Được, chị đồng ý!” An Nhiên ngược lên gạt đầu chắc nịch với Cố Thiên Kỳ. Lần cá cược này không chỉ là cá cược giữa cô và Cố Thiên Kỳ mà còn là cá cược tình cảm giữa cô và Cố Thiên Tuấn.

Tuy nhiên, cô rất sợ, sợ rằng mình sẽ thua rất thảm hại.

“Quyết định vậy đi!” Cố Thiên Kỳ nhếch môi lên, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời trên mặt lại càng rạng rỡ hơn.

Chớp mắt trời đã tối, căn biệt thự sang trọng của Cố Thị bị phủ rợp bóng đen. Từ sau khi làm mất chiếc nhẫn cưới, An Nhiên cứ thấp thỏm không yên. Cô mong Cố Thiên Tuấn sớm về nhà, nhưng lại sợ anh sẽ về nhà.

Và trong mâu thuẫn đó, Cố Thiên Tuấn bận rộn một ngày đã trở về biệt thự đúng giờ. Anh mặc một bộ vest đen cao cấp bước vào biệt thự, dáng người cao ráo luôn mang lại cảm giác an toàn và vững chãi cho mọi người, vào bất cứ mọi lúc. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh luôn tràn ngập khí chất, chỉ có điều, giữa đôi chân mày luôn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lúc này, Cố Diệp Lâm và Tống Mạn Nhu về đến biệt thự trước, sau khi ăn cơm liền lên phòng nghỉ ngơi.

Còn Cố Thiên Kỳ thì đang đứng trong phòng khách, anh mặc một bộ đồ cotton màu xám, dáng người cao ráo, chỉ thấp hơn Cố Thiên Tuấn một chút, khuôn mặt đẹp trai phù hợp với lứa tuổi trẻ trung của mình. Anh từ từ đi tới đi lui ở một bên, chờ đợi kết quả vụ cá cược xuất hiện.

An Nhiên đứng ở cửa với vẻ mặt lo lắng. Cô nhìn vào Cố Thiên Tuấn đang đi vào mà trên mặt không có chút biểu cảm, cố nở một nụ cười: “Thiên Tuấn, anh về rồi.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi cởi áo khoác ra.

An Nhiên vội đưa tay ra cầm lấy, còn cố tình đưa bàn tay mình lên thật cao, trên ngón tay trắng xinh rất trông trãi. Chỉ cần để ý một chút, sẽ nhận ra An Nhiên không đeo nhẫn cưới.

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn thậm chí không thèm nhìn vào mặt An Nhiên lấy một cái, đừng nói gì nhìn đến tay cô. Thấy An Nhiên cầm lấy áo khoác của mình, anh liền đi lên tầng hai: “Anh lên phòng thay quần áo, sau đó xuống ăn tối.”

“Hôm nay em có làm sủi cảo, đủ các loại nhân, anh thích nhân nào?” An Nhiên đã treo áo khoác lên, vội vàng đi đến hỏi.

“Sao cũng được.” Cố Thiên Tuấn nói rồi đi lên lầu.

Đúng là Thiên Tuấn không nhận ra hôm nay mình không đeo nhẫn cưới! An Nhiên thất vọng đứng im tại chỗ, nhìn vào tay mình mà không nói lời nào.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ đang đứng gần đó nhăm nháp nước trái cây. Cậu chậm rãi đi về phía An Nhiên, nói như thể khuyến khích. “Chị đừng lo, thời hạn là hết đêm nay, chị vẫn còn thời gian. Nào, uống nước trái cây đi cho đỡ sợ.”

An Nhiên trợn mắt nhìn vào Cố Thiên Kỳ. Cô cắn chặt môi và quay người đi mà không nói lời nào, sau đó đi nấu ăn cho Cố Thiên Tuấn.

165. Chương 165

Cố Thiên Kỳ nhìn vào bóng lưng tức giận của An Nhiên, nụ cười trên khóe miệng lại càng lớn hơn: Anh sẽ không nói thẳng cho An Nhiên biết sự thật Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không thích cô. Anh chỉ muốn An Nhiên đích thân ném trái mìn vị không được quan tâm. Đau đớn càng nhiều mới sẽ càng buông bỏ được triệt để!

Trên mặt Cố Thiên Kỳ lóe lên vẻ trưởng thành và phong thái không phù hợp với lứa tuổi của anh, sau đó quay người và đi về phòng mình.

Sủi cảo vừa được nấu chín, Cố Thiên Tuấn cũng vừa đi xuống từ tầng hai.

An Nhiên cố tình đặt những chiếc sỏi cỏ vào các loại nhân khác nhau vào trong những cái đĩa nhỏ khác nhau. Cô không sai người giúp việc trong biệt thự ra bê mà đích thân bê từng đĩa đến đặt trước mặt Cố Thiên Tuấn.

Không chỉ vậy, khi An Nhiên đặt cái đĩa xuống, cô còn cố tình giơ cao ngón tay không đeo nhẫn cưới của mình.

Song, dù An Nhiên có làm gì, Cố Thiên Tuấn vẫn không nhìn thấy chiếc nhẫn cưới của cô đã bị mất. Anh chỉ cúi đầu xuống bắt đầu ăn mà không nói lời nào.

An Nhiên ủ rũ ngồi xuống đối diện với Cố Thiên Tuấn. Cô nhìn vào Cố Thiên Tuấn đang ăn cơm một cách chậm rãi, trong lòng ngổn ngang: Thiên Tuấn thật sự không quan tâm mình đến mức này sao? Chiếc nhẫn cưới này, anh ấy đã đích thân đeo cho mình vào ngày cưới, sao anh ấy lại không nhìn thấy chứ?

An Nhiên không kìm nén được nữa, cô vuốt nhẹ ngón tay đeo nhẫn của mình, giọng có chút ghen ngào: “Thiên Tuấn, anh thật sự không phát hiện ra, hôm nay em có gì khác so với bình thường?”

Nghe thấy An Nhiên bình thường không nói gì lại hỏi câu hỏi này, Cố Thiên Tuấn liền đặt đũa xuống. Anh nhìn An Nhiên từ đầu xuống chân, rồi ngập ngừng nói: “Em hôm nay...”

An Nhiên vừa nghe thấy Cố Thiên Tuấn lên tiếng, mắt cô bỗng sáng lên. Cô nhìn vào Cố Thiên Tuấn với vẻ mong chờ rồi hỏi: “Em thế nào?”

Chỉ cần anh nhận ra hôm nay cô không đeo nhẫn cưới, cô không chỉ thắng cược một cách đơn giản, mà điều này cũng sẽ làm cô lấy lại niềm tin vào cuộc hôn nhân của mình với Cố Thiên Tuấn.

Song, Cố Thiên Tuấn dừng lại rồi nói với vẻ dừng dừng: “Em hôm nay, nói nhiều hơn bình thường...”

Nói... nhiều?

An Nhiên há miệng ra, vẻ mặt vốn hạnh phúc đã nhanh chóng biến mất. Cô ngồi ngây ra đó, cảm thấy một cơn đau nhức ở ngực. An Nhiên cảm thấy trái tim mình như vụn vỡ. Cô nhìn chằm chằm vào Cố Thiên Tuấn, nhất thời không biết phải nói gì.

Mặc dù Cố Thiên Tuấn đều nhìn thấy vẻ mắt mát và buồn bã của An Nhiên, nhưng anh thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra. Vì vậy, anh giả vờ như không nhìn thấy gì, vẫn từ tốn ăn tiếp bữa tối.

Trên thực tế, Cố Thiên Tuấn hiểu rất rõ rằng, không có kỳ vọng thì sẽ không có thất vọng. Anh không có tinh thần, cũng không muốn tạo ra cho An Nhiên một giấc mộng đẹp.

Tóm lại, kết thúc đều sẽ buồn. So với việc để An Nhiên rơi từ thiên đường xuống địa ngục, chi bằng cứ để cô ấy từ từ chấp nhận sự thật này, vậy sẽ tốt hơn một chút.

Nghĩ vậy, thái độ của Cố Thiên Tuấn đối với An Nhiên lại càng lạnh nhạt hơn. Sau khi ăn xong, anh liền đặt đũa xuống nói: “Anh ăn xong rồi.”

Cố Thiên Tuấn không đợi An Nhiên trả lời, chỉ đứng phắt dậy và quay người đi về phòng sách của mình để tiếp tục làm việc.

Còn An Nhiên, sau khi sững sờ ở chỗ ngồi một lúc lâu, cô đứng dậy thất thểu đi về phòng ngủ. Biểu hiện vừa rồi của Cố Thiên Tuấn cứ liên tục xuất hiện trong tâm trí cô, khiến cô như thể đang chìm trong mơ hồ vậy.

An Nhiên nhặt chiếc áo mà Cố Thiên Tuấn vứt bừa trên ghế lên một cách máy móc, định đem nó đi giặt. Tuy nhiên, ngay khi An Nhiên nhặt chiếc áo đó lên, một mùi nước hoa thoang thoảng phả vào mũi An Nhiên.

An Nhiên vốn đang mơ màng bỗng nhiên cảm thấy ngực mình đau nhói.

Cô đau đến nỗi ngay cả sức cầm chiếc áo cũng không có. An Nhiên lắc đầu thật mạnh: Cô không muốn tiếp tục lừa dối bản thân nữa. Sau khi kết hôn, những biểu hiện của Cố Thiên Tuấn luôn ám chỉ với cô rằng, dường như Cố Thiên Tuấn có một người phụ nữ khác ở bên ngoài!

Những giọt nước mắt tủi thân bỗng tuôn rơi, An Nhiên cầm lấy chiếc áo đỏ chạy đến phòng sách của Cố Thiên Tuấn.

Không có tiếng gõ cửa e dè như thường lệ, An Nhiên đẩy cửa ra xông thẳng vào trong.

Cố Thiên Tuấn đang tập trung xem tài liệu ngẩng phắt đầu lên, thấy An Nhiên đang nhìn chăm chăm vào mình với khuôn mặt đau khổ.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Thiên Tuấn đóng tài liệu lại, hỏi bằng giọng lạnh lùng.

An Nhiên siết chặt chiếc áo của Cố Thiên Tuấn, làm những khớp xương ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch lên.

Tuy nhiên, khi An Nhiên ngược lên nhìn Cố Thiên Tuấn, lời vừa đến miệng thì cô bỗng nuốt xuống. Cô sợ rằng khi mình đưa ra chất vấn, Cố Thiên Tuấn sẽ không ngần ngại mà nói cho cô biết sự thật.

Đến lúc đó, ngay cả lừa dối bản thân mình, cô cũng không thể nữa!

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Cố Thiên Tuấn bắt đầu trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Em...” An Nhiên cắn chặt môi, cuối cùng nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, em đã làm mất chiếc nhẫn cưới của chúng ta rồi. Em xin lỗi.”

Khi nghe thấy điều này, Cố Thiên Tuấn không có bất kỳ biểu hiện nào. Anh chỉ cúi đầu xuống, mở tài liệu trước mặt mình ra rồi nói với vẻ dừng dừng: “Mất rồi thì thôi. Dù sao, nhẫn cưới của anh cũng cất rồi, không đeo thường xuyên.”

An Nhiên không ngờ Cố Thiên Tuấn lại có biểu hiện này. Cô trợn mắt nhìn vào Cố Thiên Tuấn hỏi: “Thiên Tuấn, đó là nhẫn cưới của chúng ta. Anh không giận sao?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu. “Không cần để tâm quá.”

An Nhiên vẫn không bỏ cuộc: “Thiên Tuấn à, khi nào anh rảnh? Chúng ta đi mua một cặp nhẫn khác đi!”

“Để tính sau đi.” Cố Thiên Tuấn vừa lật xem tài liệu trước mặt vừa trả lời một cách dừng dừng.

An Nhiên trông rất buồn nhưng lại không biết phải nói gì, cô rất muốn nhanh chóng rời khỏi văn phòng của Cố Thiên Tuấn. Mỗi một động tác bất cần của anh đều giống như lấy dao cứa mạnh vào trái tim của cô vậy.

Cố Thiên Tuấn cũng cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của An Nhiên. Anh ngược lên nhìn An Nhiên: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Không, hết rồi.” An Nhiên lắc đầu, cuối cùng lê bước chân nặng nề rời văn phòng của Cố Thiên Tuấn.

An Nhiên thất thểu đi đến phòng khách rồi đi thẳng ra ngoài như một khúc gỗ. Trong nhà quá ngọt ngào, cô cần phải ra ngoài hít thở không khí.

Ánh trăng vào buổi tối rất đẹp, giống như một lớp ren mỏng trôi bồng bềnh ở mọi góc ngách của biệt thự. Trăng tròn vàng vạc, bụi hoa trước mặt đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Chẳng phải đã ứng với câu “trăng tròn hoa thắm” sao?

Nhưng, hoa thắm cũng vậy, trăng tròn cũng thế, dường như chúng chẳng liên quan gì đến An Nhiên cô cả.

Cô và Cố Thiên Tuấn cưới nhau đã được nửa năm, ngoại trừ việc ngày càng lạnh nhạt với cô hơn, Cố Thiên Tuấn không hề có gì thay đổi. Sự tiếp xúc thân mật nhất giữa hai người họ chính là nụ hôn lên trán vào ngày cầu hôn mà thôi.

Rốt cuộc cô đã làm gì sai mà phải rơi vào hoàn cảnh buồn thảm đến như vậy?

Cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, An Nhiên không còn kìm nén được mình nữa. Cô bụm miệng lại, cố gắng không để cho tiếng nấc nghẹn của mình vang lên quá lớn. Nhưng những giọt nước mắt lại giống như những hạt ngọc đứt dây, cứ tuôn rơi không ngừng.

“An Nhiên, chị đang làm gì ở đây vậy?” Một giọng nói êm tai vang lên ở phía sau, An Nhiên quay người lại, nhìn thấy Cố Thiên Kỳ đang đứng sau lưng mình.

An Nhiên nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, nói với giọng còn nghẹn mũi: “Không làm gì cả.”

Cố Thiên Kỳ cũng không vạch trần lời nói dối của An Nhiên, anh chỉ nhún vai nói: “Cố Thiên Tuấn có phát hiện ra nhẫn của chị đã bị mất không?”

Nghe thấy vậy, An Nhiên vốn đang cố không khóc bỗng có vẻ lúng túng. Cô quay lưng lại với Cố Thiên Kỳ, không để anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi xuống. “Không.”

“Ồ.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, dường như không ngạc nhiên về kết quả này. “Vậy, chị phải thực hiện lời hứa của mình rồi!”

“Được.” An Nhiên gật đầu. “Em nói đi, muốn chị làm gì?”

166. Chương 166

“Ngày mai làm bạn gái của em một ngày đi!” Cố Thiên Kỳ bước đến trước mặt An Nhiên, nói một cách thẳng thắn.

“Làm bạn gái của em sao?” An Nhiên kinh ngạc đến mức quên lau cả nước mắt, “Tại sao phải như vậy?”

“Không có gì.” Cố Thiên Kỳ nhún vai, “Ngày mai em đi chơi với các bạn, các bạn của em đều dẫn bạn gái theo hết. Còn em bình thường chỉ lo chăm chỉ học hành, lấy đâu ra bạn gái?”

“Bạn của em? Vậy không phải chỉ là học sinh cấp ba sao? Sao lại bắt em phải dẫn bạn gái theo?” An Nhiên lắc đầu nói, “Các em bây giờ đang ở độ tuổi học hành, sao lại chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương sớm thế này?”

“Xin chị đừng, An Nhiên, đáng vẻ vừa rồi của chị hết như bà cô chủ nhiệm của bọn em vậy!” Cố Thiên Kỳ ngao ngán lắc đầu giải thích, “Bây giờ học sinh cấp hai đã biết yêu rồi chứ đừng nói đến bọn em bây giờ đã là học sinh lớp 12 chuẩn bị lên đại học!”

“Như thế cũng không được!” An Nhiên vẫn lắc đầu, “Chị là chị dâu của em, sao có thể làm bạn gái em chứ? Có giả vờ cũng không được!”

“An Nhiên, có chơi có chịu chứ!” Cố Thiên Kỳ thấy An Nhiên không đồng ý thì liền bước lên một bước, ép An Nhiên sát vào góc tường, “Chị nói mà không giữ lời sao?”

An Nhiên cảm thấy mũi của mình gần như sắp chạm vào cằm của Cố Thiên Kỳ, liền giật mình lùi về sau một bước rồi hốt hoảng nhìn anh.

Lúc này, An Nhiên mới phát hiện ra Cố Thiên Kỳ dường như đã cao hơn rất nhiều, gần như sắp cao bằng Cố Thiên Tuấn rồi, hơn nữa đường nét góc cạnh gương mặt anh cũng càng ngày càng rõ ràng, tuy ngũ quan trông vẫn theo kiểu thiếu niên nhưng khí chất thì đã có chút khác biệt.

Thấy An Nhiên không nói gì, Cố Thiên Kỳ liền nhìn chăm chăm vào mắt cô hỏi lại lần nữa: “Có đồng ý không?”

“Nhưng chị giả làm bạn gái em vẫn có gì đó không ổn!” An Nhiên né tránh ánh nhìn của Cố Thiên Kỳ, cúi đầu ngượng ngùng nói, “Chị là chị dâu của em mà.”

“Chị dâu thì đã làm sao?” Cố Thiên Kỳ nhún vai, “Em cũng đâu có bảo chị phải đi làm bạn gái của em thật. Ngày mai các bạn của em đều dẫn bạn trai bạn gái đến, chị muốn em phải bị mất mặt thật sao?”

Nghe câu chất vấn ấy của Cố Thiên Kỳ, An Nhiên không phản đối nữa, cô thở dài khuyên nhủ: “Hay là em thuê một cô gái giả làm bạn gái của em đến đó đi! Em muốn loại con gái thế nào cũng đều sẽ có thể thuê được cả mà!”

“Em chỉ muốn chị thôi!” Cổ Thiên Kỳ đặt mạnh tay lên vai An Nhiên, ép cô phải nhìn vào mắt mình, nói bằng giọng khẳng định chắc chắn.

An Nhiên bị hành động bất ngờ này của Cổ Thiên Kỳ làm cho giật bắn mình, cô bất giác nhìn Cổ Thiên Kỳ, trong lòng càng thêm kinh ngạc, một Thiên Kỳ trước nay vốn chỉ là một thiếu niên sao bây giờ lại có bộ mặt bá đạo không quan tâm lí lẽ thế này?

Cổ Thiên Kỳ thấy An Nhiên cứ do dự không quyết, trong lòng cảm thấy tức giận một cách bất lực. Anh lại bước thêm một bước nhìn An Nhiên nói: “An Nhiên, có nhiều lúc em rất không thích cái kiểu tính cách thiếu quyết đoán này của chị, càng không thích cái dáng vẻ yếu đuối của chị, không chỉ trong mỗi việc lần này thôi.”

Mà ngay cả với Cổ Thiên Tuấn cũng vậy! An Nhiên, sao chị cứ phải rụt rè e dè như thế? Sao chị phải chịu uất ức cầu toàn như thế? Anh ta không yêu chị thì chị phải cố gắng tranh đấu, tranh đấu mà vẫn không có được thì phải kiên quyết từ bỏ đi!

Nhưng mà chị thì sao? Chị chẳng làm gì cả, cả ngày chỉ biết làm vài cái bánh nấu vài món ăn, cung kính phục vụ lấy lòng Cổ Thiên Tuấn hết như một con hầu vậy!

An Nhiên, sao phải thế?

Cổ Thiên Kỳ mím chặt đôi môi mỏng, câu nói cuối cùng ấy cứ nghẹn mãi trong cổ anh không nói ra được. Anh vốn định sống yên ổn trong căn biệt thự này, chờ khi nào có đủ năng lực rồi sẽ rời khỏi đây một cách không do dự.

Nhưng lúc này đây, Cổ Thiên Kỳ lại đột nhiên thấy có một thứ đã ràng buộc mình lại, mà sự ràng buộc ấy chính là An Nhiên.

Nụ cười lạc quan ngây thơ của cô, cái cúi đầu cam chịu của cô, tất cả đã trở thành một sợi dây leo không biết từ lúc nào đã vươn dài, quấn chặt lấy ngực Cổ Thiên Kỳ, khiến anh vốn từ một người lạnh lùng vô cảm giờ đây lại thấy không thể không quan tâm.

“Chị...” An Nhiên cắn môi, rất muốn phản bác lại Cổ Thiên Kỳ. Cô không phải là nhu nhược, cũng không phải là không quyết đoán, ngược lại cô có suy nghĩ của riêng mình, có lòng tự hào của riêng mình!

Nhưng ngay sau đó An Nhiên lại nhận ra, bản thân mình lúc này dường như đứng như Cổ Thiên Kỳ nói. Lòng tự hào kiêu hãnh của cô không biết từ lúc nào vì Cổ Thiên Tuấn mà đã bị cô hủy hoại hoàn toàn!

Đúng vậy, An Nhiên, tại sao mà lại không dám nói gì hết, không dám làm gì hết? Chẳng qua chỉ là giả làm bạn gái thôi mà! Có gì to tát đâu? Dù sao Cổ Thiên Tuấn trước nay cũng chẳng bao giờ quan tâm đến mà! Ờ! Ờ!

Nghĩ đến đây, An Nhiên hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu nhìn Cổ Thiên Kỳ rồi nói: “Được, chị đồng ý đóng giả làm bạn gái em, quyết định như vậy đi!”

“Tốt lắm.” Cổ Thiên Kỳ hài lòng gật đầu, trên mặt lại nở nụ cười tươi tắn như mặt trời: “Được, vậy mai gặp!”

Cổ Thiên Kỳ nói xong liền quay người bước vào trong biệt thự.

Gió đêm rất mát mẻ, thổi vào lòng Cổ Thiên Kỳ mát rượi. Anh vui vẻ bước đi, lúc đi ngang qua hồ bơi đột nhiên khựng lại, nhoèn miệng cười rồi rút từ trong túi ra một chiếc nhẫn.

Cổ Thiên Kỳ vừa nhìn chiếc nhẫn vừa nhủ thầm trong bụng: An Nhiên, đây là bước thay đổi đầu tiên của chị, em sẽ từ từ giúp đỡ chị!

Cổ Thiên Kỳ nhìn chiếc nhẫn một lần cuối cùng, sau đó vung tay thật mạnh, một tiếng tòm nhẹ vang lên, chiếc nhẫn rơi xuống mặt nước hồ bơi rộng mênh mông.

Cổ Thiên Kỳ nhún vai một cách không áy náy rồi bước đi.

Còn An Nhiên lúc này vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, bao nhiêu chuyện đau lòng và hụt hẫng xảy ra khiến cả người cô cảm thấy mệt mỏi, cô thở dài rồi bắt đầu lê bước quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, An Nhiên thức dậy rất đúng giờ.

Nhưng khác với bộ đồ ở nhà thường mặc hàng ngày, hôm nay cô khoác lên mình một bộ váy liền thân giản dị mà đẹp mắt. Bộ váy có màu trắng thuần khiết, trước ngực có điểm xuyết bằng một nút thắt cánh bướm trông vô cùng tinh tế, đường may đo vừa vặn, chân váy cách đầu gối khoảng năm sáu phân, kết hợp với đôi giày đế bằng màu trắng nạm đá quý khiến cả người An Nhiên toát lên vẻ thanh xuân rực rỡ, ngọt ngào say đắm.

Mái tóc bình thường được buộc lại nay được An Nhiên thả tự nhiên như một dòng suối. Cô không trang điểm, nhưng mày không tô mà đậm, mắt không kẻ mà to, lấp lánh dưới hàng mi dài cong vút, làm nổi bật gương mặt như đóa phù dung mùa xuân của cô.

An Nhiên ăn mặc như thế vừa bước xuống lầu lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Ngay cả Cố Thiên Tuấn bình thường không thèm liếc nhìn cô, bây giờ trông thấy cô cũng phải khựng lại rất lâu mới thu lại ánh mắt. Lúc đầu, khi quen biết An Nhiên, cô hầu như không thích trang điểm, nhưng cũng vẫn có một nét đẹp riêng.

Nhưng sau khi kết hôn, An Nhiên cả ngày chỉ ở trong biệt thự, mỗi khi gặp anh cũng luôn rụt rè cúi đầu, không nói với nhau bao nhiêu câu, thế nên Cố Thiên Tuấn cũng dần dần quên đi dáng vẻ trước đây của An Nhiên.

Bây giờ An Nhiên đột nhiên lại trang điểm thế này, phải công nhận là vô cùng bắt mắt, vẻ ngây thơ hoạt bát của cô lúc này thật sự không ai có thể sánh nổi.

167. Chương 167

Nhưng phút thất thần của Cố Thiên Tuấn cũng chỉ là vài giây ngắn ngủi, anh ngay sau đó liền thu lại ánh mắt, tiếp tục thần nhiên ăn cơm như chưa hề có gì xảy ra.

Song, cho dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi ấy cũng khiến An Nhiên kích động vô cùng, hình như từ sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên Cố Thiên Tuấn chủ động đưa mắt ngắm nhìn cô!

An Nhiên vừa bước xuống lầu vừa đưa tay xoa gương mặt đang nóng bừng của mình, sau đó ngồi xuống bên cạnh Cố Thiên Tuấn.

Cô cúi đầu, sau khi cúi chào Cố Diệp Lâm, Tống Mạn Nhu và Cố Thiên Kỳ thì liền cặm cùi ăn cơm.

Cố Thiên Kỳ lúc này vẫn đang sững sờ trước cách ăn mặc của An Nhiên. An Nhiên vốn đã rất đẹp rồi, chỉ trang điểm nhẹ thôi cũng đã đủ khiến người khác nhìn mà không quên được.

Hôm nay An Nhiên mặc chiếc váy này có lẽ là vì chuẩn bị cùng anh đi gặp gỡ bạn bè.

Nhưng An Nhiên dường như lại vì sự chú ý của Cố Thiên Tuấn mà quên luôn cả lời hẹn với anh! Chuyện này khiến Cố Thiên Kỳ rất khó chịu, anh lẳng lặng nhìn An Nhiên rồi lại cúi đầu ăn cơm.

“An Nhiên, hôm nay con mặc cái váy này đẹp quá, là bản giới hạn của năm nay đúng không?” Tống Mạn Nhu ngồi đối diện An Nhiên mỉm cười nói, bà ngắm nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nhận ra An Nhiên quả nhiên có tố chất làm một bình hoa.

“Chuyện này con cũng không rõ lắm.” An Nhiên ngượng ngùng cúi đầu cười, “Bộ váy này là bố con mấy tháng trước đã mua cho con, sáng nay con mở tủ thấy nên lấy ra mặc thôi.”

“An tởng đúng là rất thương con!” Tống Mạn Nhu cảm thán, nhưng trong lòng lại nghĩ An tởng sao lại ngốc như vậy? Gả con gái cưng của mình cho một khúc gỗ như Cố Thiên Tuấn, trong khi trong lòng nó thì chỉ có con Chu Mộng Chỉ kia!

Đúng là tiếc cho một người vừa xinh đẹp lại vừa tốt tính như An Nhiên! Nhưng cũng không sao, như vậy thì Cố Thiên Tuấn sẽ không thể hoàn toàn có được thứ mình muốn!

Tổng Mạn Nhu nghĩ đến đây, tâm trạng lại vui vẻ trở lại, tiếp tục thoải mái ăn cơm.

“Vâng.” Nghe Tổng Mạn Nhu nhắc đến bố mình, trong lòng An Nhiên cũng thấy vui, cô mỉm cười với Tổng Mạn Nhu, rồi nhớ ra là ở trước mặt Cố Thiên Tuấn thì không nên nói nhiều với bà, thế là lại không nói gì nữa.

Nhưng chỉ một tiếng vâng của An Nhiên trước mặt Tổng Mạn Nhu cũng khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy đó là một dáng vẻ nịnh nọt, trong lòng anh lập tức thấy khó chịu, một chút sững sờ vừa rồi anh dành cho cô bây giờ đều mất hết.

“Con ăn xong rồi!” Cố Thiên Tuấn dứt lời lập tức rời khỏi ghế bước về phía giá treo áo.

An Nhiên hầu như cũng ngay lập tức đứng dậy, định giúp Cố Thiên Tuấn lấy áo khoác mặc cho anh.

Nhưng đúng lúc này thì Cố Thiên Kỳ lại chợt nói: “Chị à, em nghe nói hôm nay chị muốn đi dạo phố, vừa hay em cũng sắp đi chơi với bạn, để em bảo tài xế cùng chở chúng ta đi!”

An Nhiên liền khựng lại, biết Cố Thiên Kỳ nói như thế là muốn mượn cớ để cả hai cùng đi tham gia buổi hẹn.

Nhưng bây giờ việc quan trọng trước mắt là phải tiễn Cố Thiên Tuấn đi làm, cô đưa mắt nhìn Cố Thiên Kỳ, rồi quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, phát hiện ra đã muộn rồi.

Vì lúc này Cố Thiên Tuấn đã mặc xong áo khoác, bước ra khỏi nhà.

An Nhiên đứng tại chỗ thở dài, chẳng còn tâm trạng để mà ăn sáng nữa, cô quay lại chỗ ngồi, lúc này mới lạnh nhạt gật đầu đáp Cố Thiên Kỳ: “Được.”

“Đi chơi? Đi chơi gì chứ? Khó khăn lắm mới có một ngày chủ nhật rảnh rỗi, sao con không ở nhà học bài?” Tổng Mạn Nhu vừa nghe Cố Thiên Kỳ nói như thế thì lập tức buông đũa chất vấn.

“Mẹ, không phải con nói với mẹ rồi sao? Lần đi chơi này không phải chỉ là buổi đi chơi bình thường đâu!” Cố Thiên Kỳ nói xong liền áp sát vào tai Tổng Mạn Nhu nói khẽ, “Những người con gặp hôm nay đều là con của các chủ tịch công ty, con đến đó kết giao thêm bạn mới cũng là một cách để mở rộng mối quan hệ mà!”

Tổng Mạn Nhu nghe Cố Thiên Kỳ nói thế liền lập tức nở nụ cười, bà gật đầu nhìn Cố Thiên Kỳ rồi nói một cách tự hào: “Thiên Kỳ nhà ta thông minh quá. Vậy con đi chơi thật vui nhé, con trai, cần thêm tiền thì cứ xin bố con, nhất định phải ăn thật ngon, chơi thật vui với các bạn đấy!”

“Con cảm ơn mẹ!” Cố Thiên Kỳ dứt lời liền quay sang nhìn Cố Diệp Lâm đầy ẩn ý, tuy tiền tiêu vặt của anh đã rất nhiều rồi nhưng xin thêm nữa thì cũng chẳng hại gì.

Cố Diệp Lâm từ nãy vẫn luôn tập trung ăn cơm, trông thấy ánh mắt của Cố Thiên Kỳ thì biết ngay anh đang muốn xin thêm tiền, nhưng ông tất nhiên cũng không khó chịu.

Trong mắt của Cố Diệp Lâm thì Cố Thiên Kỳ là đứa con ngoan hơn Cố Thiên Tuấn nhiều. Mỗi lần ông tan làm về, Cố Thiên Kỳ đều rất ngoan ngoãn chào hỏi ông, hơn nữa thành tích học tập của anh lại luôn rất tốt, cũng chưa bao giờ gây chuyện bên ngoài hoặc xung đột với ông.

Nhưng còn thằng con trai lớn của ông thì sao? Từ sau khi ông lấy Từ Mạn Nhu về thì anh suốt ngày cứ mặt nặng mày nhẹ. Tuy anh rất có năng khiếu trong việc kinh doanh, là một nhân tài đã giúp ích rất nhiều cho Cố Thị, nhưng quan trọng là anh vẫn là con trai của ông, có đứa con trai nào cả ngày cứ nhìn bố mình bằng ánh mắt khó chịu đó không?

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà anh vẫn cứ canh cánh trong lòng những việc ông đã làm trước kia, thậm chí còn hiếm khi nào gọi ông một tiếng bố!

Nghĩ đến đây, Cố Diệp Lâm bèn buông đũa xuống, nhìn Cố Thiên Kỳ bằng ánh mắt ngập tràn tình thương: “Tiền thì lát nữa bố sẽ bảo thư kí chuyển vào thẻ cho con.”

“Con cảm ơn bố!” Cổ Thiên Kỳ lại nở nụ cười rạng rỡ đặc trưng của mình.

Sau khi Cổ Diệp Lâm và Tống Mạn Nhu đi làm thì trong biệt thự chỉ còn lại An Nhiên và Cổ Thiên Kỳ.

An Nhiên thì vẫn giữ thái độ như trước nay, chỉ có Cổ Thiên Kỳ là thay đổi, anh ngồi trên ghế nhìn An Nhiên đang thu dọn bát đĩa rồi nói bằng vẻ mặt không cảm xúc: “Sau này chị đừng làm mấy việc nặng nhọc này nữa, cứ bảo giúp việc làm là được rồi.”

“Dù sao cũng rảnh rồi mà, vận động một chút cũng tốt.” An Nhiên không dừng việc trong tay lại, vẫn tiếp tục thu dọn bát đĩa trong khi đang mặc bộ váy sang trọng trên người.

“Em nói là sau này đừng làm mấy việc nặng nhọc này nữa!” Cổ Thiên Kỳ đang ngồi trên ghế đột nhiên đứng phắt dậy, đi đến bên cạnh An Nhiên rồi bất ngờ nắm chặt lấy cổ tay cô, “Nhớ lấy! Chị là thiên kim của tập đoàn An Thị, là phu nhân của tập đoàn Cổ Thị!”

Cổ Thiên Kỳ nói xong liền quay đầu gọi vọng vào trong nhà bếp: “Chị Lý! Dì Triệu! Hai người đi đâu mất rồi? Mau ra đây dọn bát đĩa đi!”

Cổ tay An Nhiên bị Cổ Thiên Kỳ nắm đau điếng, nhưng cô có hơi không kịp phản ứng, cứ ngây người nhìn Cổ Thiên Kỳ. Cô phát hiện mình càng tiếp xúc với Cổ Thiên Kỳ thì càng thấy anh không phải là người hiền lành vô hại như vẻ ngoài của mình.

Cổ Thiên Kỳ mặc kệ vẻ mặt ngơ ngác của An Nhiên, từ từ buông tay cô ra, sau đó nhìn cô rồi ra lệnh: “Bỏ bát đĩa trên tay xuống!”

Không hiểu vì sao, Cổ Thiên Kỳ vừa nói xong, An Nhiên liền lập tức ngoan ngoãn bỏ bát đĩa xuống.

Cổ Thiên Kỳ hài lòng gật đầu, ngẩng đầu lên thì trông thấy chị Lý và dì Triệu lúc này đang thông dong bước đến chỗ họ.

Họ vừa đi lại còn vừa thì thầm: “Bát đĩa ăn sáng không phải luôn do An Nhiên dọn sao? Sao bây giờ lại bảo chúng ta dọn?”

An Nhiên nghe thấy lời oán trách của chị Lý và dì Triệu thì liền ngượng ngập cúi đầu, nhưng không ngờ Cổ Thiên Kỳ đứng bên cạnh cô lại lạnh lùng cười một tiếng.

168. Chương 168

Thấy Cổ Thiên Kỳ trước nay luôn có nụ cười rực rỡ giờ lại cười một cách lạnh lùng như vậy, An Nhiên lại một lần nữa kinh ngạc, cô tròn tròn mắt nhìn Cổ Thiên Kỳ bước đến bên cạnh chị Lý và dì Triệu rồi lạnh lùng hỏi: “Là chị Lý và dì Triệu đúng không?”

Do Cổ Diệp Lâm và Cổ Thiên Kỳ là hai người đàn ông nên trước nay không bao giờ hỏi đến việc nội trợ, vì vậy chị Lý và dì Triệu bình thường trong nhà này chỉ sợ nhất là Tống Mạn Nhu, còn về Cổ Thiên Kỳ, hai người họ chỉ biết anh là một người suốt ngày ngồi trong phòng học bài, không quan tâm đến việc gì khác.

Còn về An Nhiên thì tính tình yếu đuối, lại rất dễ nói chuyện, thế nên họ cũng chẳng ngại cô.

Bây giờ lúc này chỉ có Cổ Thiên Kỳ, một người chỉ biết việc học, và An Nhiên, một người hết sức nhu nhược gọi họ ra nói chuyện, nên chị Lý và dì Triệu cũng thấy không có gì phải lo lắng, bèn bình thản gật đầu nói với Cổ Thiên Kỳ: “Đúng vậy, có chuyện gì không?”

Cổ Thiên Kỳ quan sát hai người họ một lượt rồi thông dong nói: “Sáng nay tôi nghe mẹ tôi nói cô giúp việc lau dọn nhà vệ sinh đã nghỉ rồi, tôi thấy hai người làm việc đó là hợp nhất!”

Chị Lý và dì Triệu đang bình thản, nghe Cổ Thiên Kỳ nói như thế thì liền phản bác: “Tại sao lại bắt chúng tôi dọn nhà vệ sinh chứ?”

“Không muốn làm thì rút đi.” Cố Thiên Kỳ thản nhiên nhìn chị Lý và dì Triệu rồi tiếp tục thong dong nói, “Người muốn vào biệt thự này để xin quét dọn nhà vệ sinh cũng không ít đâu.”

Chị Lý và dì Triệu vội vàng đưa mắt nhìn nhau, họ thật sự không ngờ Cố Thiên Kỳ bình thường ít nói, nhưng một khi đã mở miệng thì lại trực tiếp và ngang ngược như vậy! Mặc dù thế nào thì Cố Thiên Kỳ cũng là cậu hai của biệt thự này, muốn đuổi họ đi là việc dễ như trở bàn tay vậy.

Nhưng họ lại không ngờ Cố Thiên Kỳ lại khác xa so với họ đã nghĩ!

An Nhiên đứng bên cạnh nghe Cố Thiên Kỳ nói như thế cũng ngăn người, Cố Thiên Kỳ bị làm sao thế? Bình thường luôn ra dáng nho nhã lịch thiệp, không ngờ lại nói chuyện thế này với chị Lý và dì Triệu, dù gì thì họ cũng đã làm việc ở biệt thự này rất lâu rồi mà.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không lẽ hai người thật sự muốn đi dọn nhà vệ sinh sao?” Cố Thiên Kỳ thấy chị Lý và dì Triệu cứ ngơ ngác thì lại nhẹ nhàng hỏi tiếp một câu.

“Đương nhiên là không muốn!” Chị Lý và dì Triệu lúc này mới có phản ứng, vội vàng lắc đầu rồi bắt đầu nhanh tay lẹ chân thu dọn bát đĩa trên bàn ăn.

Cố Thiên Kỳ hài lòng nhìn hai người họ dọn dẹp, sau đó không ngần ngại dắt tay An Nhiên bước nhanh lên trên lầu: “An Nhiên, đi thôi.”

“Đi đâu chứ?” An Nhiên đang chìm trong sự thắc mắc lúc này mới phản ứng lại, cô nhắc tay ra, muốn vùng khỏi tay Cố Thiên Kỳ để thoát ra.

“Lên lầu thay quần áo, lấy túi xách, sau đó chúng ta cùng đi!” Cố Thiên Kỳ vẫn không bỏ tay An Nhiên ra, tiếp tục vừa nói vừa kéo cô lên lầu.

“Này, cô Lý này, cậu hai này và cô chị dâu này hình như có gì đó không ổn!” Dì Triệu vừa cất bát đĩa vừa quay đầu nhìn theo bóng dáng của An Nhiên và Cố Thiên Kỳ, sau đó thì thầm với chị Lý.

“Có gì mà không ổn chứ?” Chị Lý lừ mắt với dì Triệu, “Dì cả ngày cứ nghi ngờ lung tung rồi nhiều chuyện, An Nhiên thật thà như vậy, mọi người đều biết cô ấy yêu cậu cả đến mức muốn móc tim dâng cho cậu ấy cơ mà, với lại cậu hai tuổi còn trẻ như thế, cả ngày cũng chỉ biết học hành thôi, thế thì hai người họ có quan hệ gì được chứ? Cùng lắm chỉ là nói với nhau vài câu thôi!”

“Nhưng vừa rồi chúng ta còn trông thấy cậu hai nắm lấy tay cô An Nhiên cơ mà!” Dì Triệu vẫn không tin được mà nói.

“Bây giờ đâu phải thời phong kiến, nắm tay thì đã làm sao?” Chị Lý bĩu môi nói, “Nếu giữa họ thật sự có gì đó thì có dám làm trước mặt chúng ta không?”

Nghe chị Lý nói như thế, dì Triệu cuối cùng mới gạt đầu chép miệng nói: “Cũng phải...”

Trên lầu, Cố Thiên Kỳ kéo An Nhiên đến trước phòng để quần áo mới buông tay ra.

An Nhiên cúi đầu nhìn cổ tay đã đỏ bừng lên của mình, khó chịu hỏi: “Làm cái gì thế?”

“Đổi trang phục, lấy túi xách, sau đó cùng em đi tham gia buổi gặp gỡ.” Cố Thiên Kỳ nói như ra lệnh.

“Tại sao phải đổi trang phục? Bộ váy này không lẽ không đẹp sao?” An Nhiên nhìn lại mình một lượt từ trên xuống dưới rồi thích thú nhớ lại, sáng nay Thiên Tuấn chính vì thấy mình mặc bộ váy này mà đã ngắm mình một lúc!

“Em nói dối là dối!” Cố Thiên Kỳ bực dọc nói, “Chị đã đánh cược thua, cho nên phải nghe theo lời em.” Rõ ràng An Nhiên mặc bộ váy này là để cùng mình đi chơi cơ mà, sao bây giờ lại trở thành mặc bộ váy này để lấy lòng Cố Thiên Tuấn vậy?

Nếu Cố Thiên Tuấn đã thấy đẹp thì Cố Thiên Kỳ tuyệt đối không cho An Nhiên mặc nó nữa!

“Xí!” An Nhiên không cam tâm lườm Cố Thiên Kỳ một cái, “Thôi được, đổi thì đổi!”

Dù sao Thiên Tuấn cũng đã đi làm rồi, mình mặc cái gì cũng đâu quan trọng! An Nhiên nhún vai bước vào phòng để quần áo.

Nhưng lúc này, điều làm An Nhiên không ngờ đến chính là, Cố Thiên Kỳ cũng theo cô bước vào trong, không những vậy, anh còn bắt đầu lướt nhìn một lượt chỗ để quần áo của cô!

“Làm gì thế?” An Nhiên khó chịu nói, “Thiên Kỳ này, sao em càng ngày càng không biết lớn nhỏ vậy? Chị là chị dâu của em, đây là phòng để đồ của chị, em...”

“Mau thay bộ này đi, nhanh lên!” Cố Thiên Kỳ không để An Nhiên nói xong đã chọn ra một bộ quần áo rồi ném cho cô.

Thấy An Nhiên giơ hai tay ra khó khăn lắm mới chụp được bộ đồ rồi, Cố Thiên Kỳ liền tự giác bước ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại giúp cô.

An Nhiên nhún vai, vừa thay quần áo vừa nhìn lại bộ đồ mà Cố Thiên Kỳ vừa chọn cho mình: Một chiếc áo thun trắng phía trước có in hình một cô bé đáng yêu, một chiếc quần bò màu xanh nhạt tràn đầy sức sống.

An Nhiên chép miệng, quả không hổ danh là con mắt của trẻ con, chọn ra bộ trang phục đáng yêu thế này, cô bây giờ đã tốt nghiệp đại học rồi, ăn mặc thế này có quá con nít không?

Song, tuy trong lòng có hơi nghi hoặc, nhưng An Nhiên vẫn cứ mặc bộ đồ ấy vào, còn lấy từ trong tủ ra một đôi giày vải. Sau khi mang giày xong, cô ngồi trước gương, quyết định sẽ búi cao mái tóc đang xõa của mình lên để hợp với phong cách ăn mặc này.

Búi tóc xong rồi, An Nhiên lại ngắm mình trước gương, cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, bèn lấy trong hộp trang sức của mình ra một cái kẹp tóc hình quả cherry rồi cài lên tóc.

Sau khi xong xuôi, cô đeo một cái ba lô lên rồi đứng trước gương ngắm lại lần nữa, đột nhiên phì cười, ba lô quả nhiên là vũ khí hack tuổi, nhìn cô đeo ba lô thế này trông hết như một học sinh cấp ba!

Cô đắc ý xoay mấy vòng trước gương rồi mới mở cửa bước ra.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ đang ngồi tựa lưng vào tường, mắt nhìn xa xăm, không biết là đang nghĩ gì.

Tiếng mở cửa của An Nhiên làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của anh, anh quay lại đưa mắt nhìn An Nhiên, trông thấy cô ăn mặc tràn đầy thanh xuân như thế, cuối cùng cũng nhoẻn miệng cười.

169. Chương 169

An Nhiên bước đến trước mặt Cố Thiên Kỳ, nhìn lại bộ đồ mình đang mặc, sau đó lại nhìn Cố Thiên Kỳ, thấy anh lúc này cũng đang mặc một chiếc áo thun trắng, quần bò màu xanh nhạt và đôi giày thể thao trắng, tuy rất đơn giản nhưng chỉ cần gương mặt đẹp trai chết người của Cố Thiên Kỳ thôi cũng đã quá đủ rồi.

“Hả? Thế này... trang phục của chúng ta...” An Nhiên nhún mày, ngập ngừng nói: “Trang phục của chúng ta, sao giống đồ đôi vậy?”

“Thì chúng ta là một đôi mà!” Cố Thiên Kỳ nhún vai, “Đã bảo chị giả làm bạn gái em mà, đã đóng kịch thì phải đóng cho giống chứ!”

“Thế này không ổn đâu, hay để chị đi thay bộ khác nhé? Nếu không mấy chị giúp việc trong biệt thự nhìn thấy sẽ hiểu lầm đấy. Chị... ối ối ối, Cố Thiên Kỳ em làm cái gì đấy?” An Nhiên đang nói thì Cố Thiên Kỳ đã túm lấy ba lô của cô mà lôi cô đi xềnh xệch.

An Nhiên đành bất đắc dĩ đi lùi lại theo Cố Thiên Kỳ, cô vùng vẫy một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn bị anh đẩy vào trong xe.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe chở An Nhiên và Cố Thiên Kỳ đã dừng lại trước cổng một quán bar sang trọng.

An Nhiên và Cố Thiên Kỳ cùng bước xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn cái biển hiệu bằng đèn LED trang hoàng lộng lẫy, sau đó quay sang thắc mắc hỏi Cố Thiên Kỳ: “Đây là chỗ các em hẹn gặp đấy hả?”

“Cái gì mà các em? Là chúng ta!” Cố Thiên Kỳ dứt lời liền đưa tay nắm lấy quai ba lô của An Nhiên, kéo cô về phía trước.

“Ồi ới ới, này Cố Thiên Kỳ, em đừng có mà không nói không rằng kéo ba lô của chị như thế được không? Chị dù gì cũng là chị...”

“Suýt...” Cố Thiên Kỳ mau chóng bịt miệng An Nhiên lại rồi nói với cô một cách nghiêm túc, “Với IQ của chị thì em sợ chỉ trong vòng ba câu thôi chị sẽ để lộ ra hết thân phận giả mạo của mình, thế nên lúc đến đó chị bớt nói lại, chỉ cần ăn uống thôi là được rồi, khi cần thiết thì em bảo chị làm gì thì chị làm theo thôi.”

An Nhiên đẩy tay Cố Thiên Kỳ ra rồi cúi đầu lầm bầm: “Biết rồi.”

Cố Thiên Kỳ nhìn dáng vẻ khó chịu của An Nhiên mà mỉm cười, rồi anh bất chợt đưa tay ra nắm lấy tay cô, định cùng bước vào trong quán bar.

An Nhiên lập tức giằng tay ra, phản đối: “Cho dù chúng ta có đang đóng giả làm tình nhân đi nữa thì cũng không thể nắm tay, vì dù gì hiện giờ em vẫn còn là học sinh cấp ba.”

Nhưng Cố Thiên Kỳ lại nắm lấy tay An Nhiên rồi nói như uy hiếp: “Có tin nếu chị còn nói một câu nữa thì em sẽ bế chị vào không?”

An Nhiên vừa nghe Cố Thiên Kỳ nói như thế thì lập tức biết điều, thôi vậy, không nên đụng vào đám thanh niên mới dậy thì, cứ mặc kệ cậu ta đi thì hơn!

Thế là, An Nhiên được Cố Thiên Kỳ nắm tay, rồi dưới sự hướng dẫn của phục vụ, họ cùng bước vào một phòng VIP sang trọng.

Vừa mở cửa ra, một tiếng nhạc hỗn tạp lập tức vang vọng khắp cả căn phòng.

Mọi người trong phòng trông thấy Cố Thiên Kỳ đến thì liền đứng dậy, họ đưa mắt nhìn An Nhiên một lúc rồi bắt đầu nhiệt tình chào hỏi Cố Thiên Kỳ: “Chà, anh Cố đến rồi đây. Bọn tôi chờ anh lâu lắm rồi đấy! Còn tưởng là anh không đến chứ!”

“Ừ.” Cố Thiên Kỳ lạnh nhạt gật đầu, không hồi đáp lại lời chào hỏi nhiệt tình của họ.

An Nhiên đứng sau lưng Cố Thiên Kỳ, rất lịch sự chào hỏi đám bạn của anh, sau đó bắt đầu nhìn quanh quất, muốn tìm một góc yên tĩnh để ngồi nghỉ.

Đột nhiên, mắt của cô sáng lên, vì cô nhìn thấy một chỗ không có ai ngồi, mà quan trọng là ở đó còn có rất nhiều nước trái cây, thế là An Nhiên liền cười hí hửng rồi nhấc chân định bước đến chỗ đó.

Nhưng Cố Thiên Kỳ lại đưa tay nắm lấy tay cô, sau đó cúi đầu nói khẽ vào tai cô: “Không được đi đâu hết, ở yên bên cạnh em.”

An Nhiên tiu ngữu bĩu môi, cuối cùng đành phải ngồi xuống bên cạnh Cố Thiên Kỳ.

Tuy ngồi cạnh Cố Thiên Kỳ, nhưng An Nhiên lại hoàn toàn không hòa nhập được với bầu không khí nói chuyện của họ, thế nên bắt đầu ngao ngán mà quan sát đám bạn của Cố Thiên Kỳ.

Trong phòng tính luôn cả An Nhiên và Cố Thiên Kỳ thì có tổng cộng tám người, ngoài An Nhiên ra thì còn có hai cô gái nữa.

Trong đó có một cô gái nhìn rất thu hút, lúc An Nhiên vừa bước vào phòng đã trông thấy cô ấy đầu tiên.

Cô gái này có một gương mặt đẹp đúng theo tiêu chuẩn hiện đại, hai mắt to tròn, sống mũi cao, đôi môi nhỏ, cái cằm nhọn. Nhưng do nét đẹp này quá đại chúng, trên ti vi, trên mạng, đâu đâu cũng thấy những cô gái có nét đẹp như vậy, thế nên gặp nhiều quá rồi lại không thấy có cảm giác sững sờ nữa.

Dù vậy, khí chất toát ra từ cô gái này thì lại độc nhất vô nhị, ngay cả cái tên cũng rất hay, vừa rồi lúc Cố Thiên Kỳ giới thiệu, An Nhiên đã nhớ được tên cô gái ấy là Thẩm Sở Hà.

Thẩm Sở Hà mặc một bộ váy kaki màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu nâu nhạt, có đôi chân dài mảnh khảnh và mái tóc dài đen bóng, mang lại cho người ta một cảm giác hiền thực.

Người ta nói người đẹp là từ cốt cách, câu này quả thực không sai, cô gái còn lại tuy ngoại hình không kém gì Thẩm Sở Hà, nhưng khí chất thì lại kém xa. Cô có mái tóc nhuộm vàng, mặc một chiếc áo ống và một chiếc quần bò hở bụng, tuy khoe được đường cong của cơ thể nhưng thật sự không hợp với hình tượng học sinh.

Nhận ra An Nhiên đang quan sát mình, cô gái mặc quần hở bụng ấy liền quay lại nhìn An Nhiên rồi lườm cô một cái.

An Nhiên không hiểu sao mình lại bị cô gái ấy nhìn bằng ánh mắt đó, đành ngượng ngùng mỉm cười rồi cúi đầu uống nước ép.

“Anh Cố, thảo nào có bao nhiêu người đẹp viết thư tình cho anh, anh đều không thèm đọc, thì ra là thật sự có bạn gái rồi, lại còn xinh đẹp thế này! Chúng tôi lúc đầu còn không tin đấy.” Một chàng trai nhuộm tóc bạch kim vừa rót rượu cho Cố Thiên Kỳ vừa cười hi hi nói.

Cố Thiên Kỳ không nói gì, chỉ mỉm cười tỏ ý không phủ nhận rồi đưa tay nhận li rượu của anh chàng đó.

“Khoan đã!” An Nhiên nhận ra động tác nhận li rượu của Cố Thiên Kỳ trông rất thuần thực!

Đây là việc mà học sinh cấp ba nên làm sao? Còn uống rượu nữa! Chẳng phải em học rất giỏi sao? Sao lại uống rượu? Lẽ nào không biết uống rượu sẽ hại đến gan sao? Nhất là đối với mấy đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn như các em!

“Làm sao?” Cố Thiên Kỳ cầm li rượu trong tay, cũng giống như tất cả mọi người trong phòng, nhìn An Nhiên bằng vẻ mặt thắc mắc.

An Nhiên tự cảm thấy mình không thể tỏ ra quá người lớn được, đành phải ngồi sát vào Cố Thiên Kỳ rồi nói thật khê: “Em vẫn còn là học sinh, sao có thể uống rượu lung tung như thế?”

“Đây là rượu cocktail, vả lại cũng chỉ mới có một li, chị đừng có giống như bà cô chủ nhiệm của em được không? Nếu cứ làm thế này thì sẽ lộ thân phận đấy!” Cố Thiên Kỳ cũng thì thầm lại vào tai An Nhiên.

“VẬY chỉ uống một li thôi, nếu uống nhiều hơn dù chỉ một giọt thì cẩn thận chị mách mẹ em đấy!” An Nhiên trừng mắt uy hiếp Cố Thiên Kỳ, sau đó liền quay ra mỉm cười với những người khác trong phòng lúc này đang nhìn họ.

Cố Thiên Kỳ nhìn An Nhiên, nhấp một ngụm rượu rồi khê cười nói: “Biết rồi!”

Cảnh tượng An Nhiên và Cố Thiên Kỳ thì thầm to nhỏ này, trong mắt mọi người xung quanh thì hết như một cặp tình nhân đang tâm sự ngọt ngào!

Cô gái mặc quần bò hở bụng trông thấy thế liền cười mỉa mai, cô ta tiếp lời của chàng trai tóc bạch kim, quan sát An Nhiên một lượt rồi hỏi lại: “Đẹp sao? Sao tôi không thấy thế nhỉ? Chẳng đẹp bằng Sở Hà nữa là!”

Cô ta nói xong liền quay sang nhìn Thẩm Sở Hà đang ngồi bên cạnh.

Thẩm Sở Hà lập tức mím môi, dường như không ngờ cô gái kia lại lôi cả mình vào, cô vội vàng lắc đầu nói: “Đình Đình, cậu đừng nói như vậy.”

170. Chương 170

An Nhiên nghe Thẩm Sở Hà nói như vậy thì mới nhớ ra tên của cô gái kia hình như là Tạ Đình Đình.

Tạ Đình Đình quay sang nhìn Thẩm Sở Hà, có vẻ trách móc Thẩm Sở Hà không biết phối hợp với mình, sau đó cô ta lại quay sang nhìn An Nhiên mỉa mai: “Tên cô là An Nhiên à? Nhìn thì chắc chỉ mới học lớp 11 là cùng! Chung trường với bọn tôi sao? Lớp nào vậy?”

An Nhiên đang uống nước ép nghe Tạ Đình Đình nói như thế thì suýt nữa đã hộc máu. Cô đỡ khóc đỡ cười lau nước ép trên miệng, trầm nghĩ, không lẽ trông mặt mình non đến thế sao? Đã sắp tốt nghiệp đại học rồi mà còn bị người ta tưởng là học lớp 11!

“Ha ha ha!” An Nhiên không kìm được mà bật cười, nước ép trong li cũng suýt nữa là văng tung tóe, “Thiên Kỳ, bạn của anh đáng yêu thật đấy!”

Cả căn phòng lập tức im phăng phắc, mọi người đều nhìn An Nhiên với vẻ mặt như nhìn người điên, rõ ràng chỉ là một câu hỏi bình thường thôi mà, buồn cười chỗ nào chứ?

“Chắc...” An Nhiên cũng nhận thấy mình vừa rồi có hơi lố, bèn uống một ngụm nước rồi lấp liếm, “Ý của em muốn nói, màu tóc của Tạ Đình Đình đáng yêu quá!”

“Nói năng lung tung cái gì thế?” Tạ Đình Đình lừ mắt nhìn An Nhiên, “Cô muốn đánh trống lảng có phải không? Cô rốt cuộc có phải học lớp 11 không? Nhà của cô ở đâu? Bố cô làm nghề gì? Bố của Sở Hà là giáo sư đại học đấy nhé! Chuyên nghiên cứu thiết kế trang sức! Tuy không phải là đại học ở thành phố H chúng ta nhưng cũng là người đức cao vọng trọng!”

“Thế à? Bố của Sở Hà lợi hại thật đấy!” An Nhiên không hiểu dụng ý trong câu nói của Tạ Đình Đình, thế nên chỉ thuận miệng khen ngợi, sau đó bắt đầu bịa chuyện, “Tôi cũng học lớp 12, tuổi thì... bằng tuổi Thiên Kỳ. Bố tôi cũng giống bố của Thiên Kỳ, làm trong ngành bất động sản!”

“Dám gọi thẳng anh Cố là Thiên Kỳ à?” Tạ Đình Đình nói bằng vẻ mặt hết sức ghen tị, “Cô và anh Cố đã thân nhau đến mức đó rồi sao? Trong trường chúng tôi thì chỉ có Sở Hà mới dám gọi thẳng tên của anh Cố thôi!”

“Chà! Thì ra Thiên Kỳ nhà ta bình thường đi học không cho bạn bè gọi tên mình, đúng là bá đạo quá đi mất!” An Nhiên cố tình muốn chọc ghẹo cô bé Tạ Đình Đình này, thế nên vừa nhấn mạnh tên của Cố Thiên Kỳ vừa khoác tay anh hỏi: “Có thật như vậy không, Thiên, Kỳ?”

Cố Thiên Kỳ chưa bao giờ trông thấy An Nhiên cười vui vẻ như vậy, thế là cũng phối hợp ngồi sát lại bên cô, nhìn cô rồi nghiêm túc trả lời: “Em gọi anh thế nào anh cũng đều thích cả.”

“Hả?” An Nhiên lập tức cảm thấy toàn thân nổi gai ốc, cô liền buông tay Cố Thiên Kỳ ra, lắc đầu thật mạnh, mình thật sự đã già rồi, tuy mấy câu này chỉ là giả nhưng nghe xong vẫn cảm thấy sến súa không chịu nổi.

Cố Thiên Kỳ cảm thấy rất buồn cười trước phản ứng của An Nhiên, anh khẽ lắc đầu rồi vui vẻ quay sang trò chuyện với mọi người.

Tạ Đình Đình trông thấy An Nhiên và Cố Thiên Kỳ thân mật như thế thì lập tức nổi giận, cô ta kẻ sát vào nói nhỏ với Thẩm Sở Hà: “Sở Hà, cậu cứ trơ mắt nhìn ả đó cướp anh Cố đi sao?”

“Nếu Thiên Kỳ đã thích thì cứ để cô ấy ở bên Thiên Kỳ đi.” Thẩm Sở Hà mỉm cười nghiêm túc nói, “Dù sao giữa mình và Thiên Kỳ cũng đâu có quan hệ gì!”

“Nhưng mình thấy cậu và anh Cố rất xứng đôi mà!” Tạ Đình Đình lại không cam tâm quay sang trừng mắt với An Nhiên, sau đó tiếp tục nói với Thẩm Sở Hà, “Sở Hà, cậu là nữ sinh đẹp nhất trường chúng ta, cũng chỉ có cậu mới có thể gọi thẳng tên của anh Cố, cho nên ngoài cậu ra thì không ai xứng với anh Cố cả!”

“Chuyện gì cũng phải dựa vào duyên phận, Đình Đình, cậu đừng có ghép đôi lung tung được không? Mình từ trước đến nay có bao giờ nói là thích Thiên Kỳ đâu.” Thẩm Sở Hà lắc đầu mỉm cười, nụ cười ấy hết như nụ cười mà Cố Thiên Kỳ thường dùng khi ở biệt thự.

“Tuy cậu không nói, anh Cố cũng không nói, nhưng cả trường chúng ta ai chẳng biết hai người là một đôi? Ai ngờ giữa đường lại lòi ra con hồ li tinh này!” Tạ Đình Đình bĩu môi, “Tuy cô ta nhìn cũng đẹp, nhưng đáng về hồng hách quá, đâu có bì được với cậu! Còn nói bố mình làm bất động sản, mình thì nhìn cô ta thấy chẳng có vẻ gì là con nhà giàu có cả!”

Thẩm Sở Hà nghiêm túc lắc đầu nói với Tạ Đình Đình: “Quần áo An Nhiên đang mặc tuy không đắt tiền, nhưng cái kẹp cherry mà cô ấy cài trên đầu thì mình đã nhìn rất rõ, phần lá được làm từ bạch kim, phía trên còn khảm kim cương, hai quả chery thì được làm từ hồng ngọc, trị giá không dưới 200 ngàn.”

“200 ngàn?” Tạ Đình Đình bụm miệng rồi hỏi một cách khoa trương, “Cậu không nhìn lầm đấy chứ? Cô ta thật sự là tiểu thư nhà giàu sao?”

“Mình đương nhiên không nhìn lầm.” Thẩm Sở Hà khẽ liếc nhìn cái kẹp của An Nhiên một lần nữa, sau đó nói chắc nịch, “Bố mình là giáo sư chuyên ngành thiết kế trang sức, tuy kiến thức của mình còn kém nhưng cũng biết đôi chút về lĩnh vực này.”

“Trời ơi, An Nhiên này đúng là chân nhân bất lộ tướng mà.” Tạ Đình Đình chưa chát nói ra câu này, không dám mĩa mai An Nhiên nữa.

Cô ta lại quay sang nói với Thẩm Sở Hà: “Nhưng mà mình vẫn cảm thấy cậu mới là xứng với anh Cố!”

“Được rồi, Đình Đình, đừng nói chuyện này nữa! Hôm nay Thiên Kỳ dẫn bạn gái đến thì mọi người đều thấy rõ rồi, sau này mình xem như trút được cái danh hiệu ‘bạn gái tin đồn của anh Cố’ rồi!” Thẩm Sở Hà như vừa trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm nhìn Tạ Đình Đình.

Nghe Thẩm Sở Hà nói như thế, Tạ Đình Đình cũng đành phải gãi đầu nghi hoặc rồi nói: “Cũng phải, đúng là hình như cậu chưa bao giờ nói là thích anh Cố cả, anh Cố cũng chưa bao giờ nói là đang qua lại với cậu, nhưng mọi người trong trường hình như đều xem hai người là một đôi, cũng không biết tại sao lại như vậy nữa!”

“Nếu mình biết lí do tại sao thì đã không đau đầu như vậy rồi!” Thẩm Sở Hà vừa nói vừa nhìn Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ lúc này lại đang thì thầm to nhỏ với An Nhiên, chốc chốc còn lộ ra nụ cười mà Thẩm Sở Hà chưa bao giờ thấy, ánh mắt Thẩm Sở Hà thoáng hiện lên một nét biểu cảm khó hiểu, nhưng sau đó mau chóng mất đi.

“Thôi được rồi, xem như An Nhiên đó đã vớ được món hời vậy.” Tạ Đình Đình sau khi phần nộ nhìn An Nhiên một cái lại quay sang hỏi: “Phải rồi, Sở Hà, lần trước ở cổng trường mình trông thấy có một anh chàng đến đón cậu, đó là ai vậy? Hình như còn lái cả Mercedes!”

“Một học trò của bố mình.” Thẩm Sở Hà khẽ mỉm cười đáp, “Nhà mình không ở thành phố H, mình đang trọ học ở đây, nhưng lâu lâu cũng về thăm nhà. Hồi học lớp 11, lúc về thăm nhà đã gặp được anh ấy, có trò chuyện một chút, phát hiện ra anh ấy rất có kiến thức trong ngành thiết kế trang sức, vậy nên bọn mình đã làm bạn với nhau.”

171. Chương 171

Nói đến đây, Thẩm Sở Hà nói với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Đình Đình biết không? Anh ấy nghe mình nói sau khi tốt nghiệp cấp ba muốn tiếp tục thi vào đại học ở thành phố H thì quyết định mở công ty trang sức ở thành phố H! Không những như vậy, mình chỉ bảo là mình rất thích trang sức phong cách của Rococo, anh ấy lại mua một bộ trang sức Rococo tặng cho mình, lúc đó mình sợ đến phát hoảng!”

“Thật vậy sao?” Tạ Đình Đình ngưỡng mộ nói, “Tuy gia đình của mình điều kiện cũng ổn, nhưng so với cậu và anh Cố thì cách xa lắm! Món đồ đắt nhất của mình cũng chỉ hơn 10 ngàn! Cậu lại có thể nhận được món trang sức quý giá như thế!”

“Mình đâu có nhận món trang sức đó!” Thẩm Sở Hà lắc đầu, “Tuy nhà anh ấy mở công ty trang sức, không thiếu gì cả, nhưng mình và anh ấy chỉ là bạn, sao có thể nhận món quà quý giá như thế!”

“Trời ơi, Sở Hà, cậu thật là cô gái tốt!” Tạ Đình Đình nói, “Sau này ai mà lấy được cậu, nhất định sẽ hạnh phúc lắm!”

“Đình Đình à, cậu khen mình như thế, hay là cậu lấy mình đi!” Thẩm Sở Hà cười rất vui.

“Nếu mình là nam, mình sẽ theo đuổi cậu!” Tạ Đình Đình nghiêm túc nói, “Tiếc là mình không phải là nam, càng không phải anh Cố! Nếu mình là anh Cố thì tuyệt đối sẽ không chọn An Nhiên đó đâu!”

“Đình Đình, vừa nói chuyện sao cậu đã nhắc chuyện này rồi?” Thẩm Sở Hà vờ tỏ vẻ không vui chỉ vào trán của Tạ Đình Đình nói, “Cô ấy đã là bạn gái của Thiên Kỳ, chúng ta lại là bạn học, vậy nên cậu đừng có thành kiến với cô ấy như vậy! Đi nào, bọn mình đi tìm cô ấy nói chuyện đi!”

Thẩm Sở Hà nói xong thì kéo tay Tạ Đình Đình đến ngồi bên cạnh An Nhiên.

Thẩm Sở Hà chào An Nhiên rất tự nhiên: “Hi, An Nhiên!”

“Ừ, chào!” An Nhiên có ấn tượng đầu tiên rất tốt với Thẩm Sở Hà nên nhiệt tình chào lại.

“Đình Đình, đến lượt cậu rồi.” Thẩm Sở Hà đẩy Tạ Đình Đình ra hiệu cô ta bắt chuyện với An Nhiên.

Tạ Đình Đình miễn cưỡng nhìn An Nhiên nói: “Chào.”

An Nhiên đương nhiên cảm nhận được thái độ lạnh lùng của Tạ Đình Đình rồi, nhưng trong mắt cô, họ đều là trẻ con nên cũng không quá để tâm, thế nên vẫn nhiệt tình tươi cười: “Chào cậu!”

Thẩm Sở Hà thấy không khí gượng gạo, bèn chủ động bắt chuyện: “An Nhiên và Thiên Kỳ có vẻ quen thân nhau lắm, hai người quen biết nhau thế nào vậy?”

“Chuyện này...” An Nhiên chuyển hướng nhìn: Cô vẫn chưa thống nhất câu trả lời với Cố Thiên Kỳ!

Thế là An Nhiên quay đầu lại, hỏi Cố Thiên Kỳ đang cùng chơi bài với những chàng trai khác: “Thiên Kỳ, chúng ta gặp nhau thế nào nhỉ?”

“Dùng đôi chân đi đến gặp nhau!” Cố Thiên Kỳ cũng không ngần ngại đầu lên, trả lời bằng một câu nói đùa.

An Nhiên nghe xong cũng không biết nói gì, cô quay đầu lại, nhún vai nhìn Thẩm Sở Hà và Tạ Đình Đình với bộ mặt cạn lời: “Ừ, bọn mình gặp nhau như vậy đó!”

“Ý của Sở Hà là, hai người quen biết nhau như thế nào?” Tạ Đình Đình không cam lòng hỏi tiếp.

“Đúng rồi, Thiên Kỳ, chúng ta quen biết nhau thế nào nhỉ?” Như thường lệ An Nhiên đều quăng những câu hỏi khó cho Cố Thiên Kỳ.

“Chúng ta quen biết nhau qua đôi mắt.” Cố Thiên Kỳ vẫn hững hờ đưa ra câu trả lời, nghe đến nỗi trên đầu An Nhiên cũng bay qua vài con quạ rồi.

“Thôi được rồi, chúng mình không hỏi nữa, đại khái là Thiên Kỳ không muốn cho chúng ta biết.” Thẩm Sở Hà vội giảng hòa nói, “Xin lỗi nhé, An Nhiên, tôi và Đình Đình nhiều chuyện quá.”

“Không sao, tôi...”

An Nhiên vẫn chưa nói xong, Cố Thiên Kỳ ở bên cạnh lạnh lùng thêm một câu: “Ừ, mọi người tự mình hiểu lấy là được rồi.”

Dù cho tính khí Thẩm Sở Hà có tốt mấy thì nghe Cố Thiên Kỳ nói vậy, vẻ mặt cũng trở nên bực bội.

An Nhiên cũng cảm thấy Cố Thiên Kỳ nói chuyện có hơi quá lỗ, nên nhìn sang Cố Thiên Kỳ, muốn dạy dỗ anh.

Không ngờ, Cố Thiên Kỳ lúc này bỗng làm một động tác cấm khẩu với mọi người.

Mọi người trong phòng lập tức chú ý, họ đều tưởng phụ huynh đến kiểm tra, nên vội tắt nhạc đi, im lặng đợi Cố Thiên Kỳ nghe điện thoại.

Lúc này Cố Thiên Kỳ mới lấy điện thoại đang ở chế độ rung ra, khi nhìn thấy cuộc gọi đến trên màn hình, anh lập tức cau mày: Tại sao Cố Thiên Tuấn lại gọi điện thoại cho mình? Hai người họ cả tháng trời không nói với nhau ba câu cơ mà!

Lẽ nào là tìm An Nhiên?!

Cố Thiên Kỳ chần chờ một lúc, cuối cùng nhấn nút nghe với sự ngờ vực.

Lập tức, giọng nói khàn khàn của Cố Thiên Tuấn đầy lo lắng truyền đến tai của Cố Thiên Kỳ: “Cố Thiên Kỳ, An Nhiên có ở cùng em không?”

Quả nhiên là tìm An Nhiên, Cố Thiên Kỳ nheo mắt: Sao vậy, bình thường không thèm ngó ngang gì đến An Nhiên, bây giờ cô vừa đi chung với mình thì anh đã sốt ruột rồi sao?

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Kỳ không hề trả lời Cố Thiên Tuấn ngay mà chỉ hỏi: “Anh tìm An Nhiên có việc gì?”

“Bố của An Nhiên đột nhiên ngất xỉu, bây giờ đang cấp cứu trong phòng cấp cứu, nếu An Nhiên ở chỗ em thì mau bảo cô ấy đến đây! Địa chỉ là bệnh viện XX ở đường XX!”

“Cái gì?” Cố Thiên Kỳ vội đứng dậy, anh sững sờ trong giây lát rồi lập tức nắm lấy tay An Nhiên chạy ra ngoài cửa.

An Nhiên suýt nữa bị Cố Thiên Kỳ làm trật tay, cô nắm ngược lại tay của Cố Thiên Kỳ la lên: “Cố Thiên Kỳ em làm gì thế?”

Cố Thiên Kỳ không nói chuyện, chỉ ra sức kéo An Nhiên về trước một lần nữa, bỏ lại mọi người với vẻ mặt ngỡ ngàng.

Cố Thiên Kỳ kéo theo An Nhiên chạy ngoài đường, anh dang tay ra chặn chiếc taxi xuất hiện đầu tiên trước mặt.

“Cậu chán sống rồi à, không thấy là xe tôi hiển thị có khách sao, còn chạy lại chặn xe tôi...”

Tài xế vẫn chưa nói xong thì Cố Thiên Kỳ dùng một xấp tiền quăng cho anh ta rồi nói: “Bệnh viện XX đường XX! Mau lên!”

Cố Thiên Kỳ nói xong thì kéo khách đang ngồi trong xe ra ngoài, tiện tay quăng cho họ một xấp tiền rồi nhanh chóng đưa An Nhiên vào trong, anh cũng theo sau ngồi vào.

An Nhiên và Cố Thiên Kỳ vừa ngồi vào, tài xế vừa cau có lúc này đã lập tức khởi động xe, nhanh chóng chạy đến nơi mà Cố Thiên Kỳ yêu cầu.

“Cố Thiên Kỳ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em dẫn chị đi đâu?” An Nhiên cau mày, không hiểu tại sao Cố Thiên Kỳ lại trở nên như vậy.

“An Nhiên, điện thoại của chị đâu?” Cố Thiên Kỳ nghiêm túc hỏi An Nhiên.

“Điện thoại của chị?” An Nhiên không biết tại sao Cố Thiên Kỳ lại hỏi như vậy, nhưng vẫn đưa tay lục tìm chiếc ba lô của mình.

Sau khi tìm một lúc, An Nhiên mới nhớ ra và nói: “Lúc sáng chị đi vội quá, hình như để quên điện thoại rồi, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Nhìn vẻ mặt An Nhiên không biết gì cả, Cố Thiên Kỳ nhắm chặt đôi mắt lại, anh hít thở sâu, dừng lại mười giây mới mở mắt nhìn An Nhiên, nói: “An Nhiên, em phải nói với chị một chuyện, có thể là không nghiêm trọng như chị nghĩ đâu, nên em hy vọng chị hãy bình tĩnh.”

“Xảy ra chuyện gì rồi? Sao làm ra vẻ nghiêm trọng thế.” Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng An Nhiên tự dưng cảm thấy rất hoang mang.

Cố Thiên Kỳ mím chặt môi, nhẹ nhàng nói: “Bác An, ngất xỉu ở công ty, bây giờ đang ở bệnh viện XX đường XX cấp cứu.”

“Cái gì?” An Nhiên tóm chặt cánh tay của Cố Thiên Kỳ, con người như được phóng to lên mấy lần, “Em nói cái gì?!”

172. Chương 172

“An Nhiên, đừng kích động, anh em đang ở bệnh viện, đến lúc đó sẽ nói rõ tình hình cho chị biết, điều chị cần làm bây giờ là đừng nghĩ ngợi lung tung.” Cố Thiên Kỳ nhẹ nhàng an ủi.

“...” An Nhiên đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô run rẩy cả người, lớn tiếng hét lên với tài xế: “Bác tài à, chạy nhanh lên một chút được không? Xin anh đấy!”

Đương nhiên là bác tài nghe được đoạn đối thoại của An Nhiên và Cố Thiên Kỳ rồi, nên đã tăng ga từ sớm, cố gắng nhanh chóng đến bệnh viện.

Cố Thiên Kỳ nắm chặt tay của An Nhiên, anh muốn cho cô một chút an ủi và sức mạnh, nhưng An Nhiên không hề phát hiện ra hành động này của anh, vành mắt cô chứa đầy nước mắt căng thẳng tập trung vào con đường phía trước.

Trong bệnh viện...

Các tầng lớp cấp cao ở An Thị đứng ngoài phòng cấp cứu với sắc mặt căng thẳng, họ cũng không biết tại sao An tổng lại đột ngột bệnh nặng như vậy!

Họ vừa lo cho tính mạng của An Tĩnh Phong, vừa dè dặt quan sát vẻ mặt của con rể An tổng – Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn chỉ ngồi trên chiếc ghế ở hành lang mà không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Trong lòng mọi người ở An Thị đều hiểu rõ, An Thị rồi cũng có một ngày là của Cố Thiên Tuấn, chỉ là không ngờ, ngày này lại đến nhanh như vậy.

Bây giờ Cố Thiên Tuấn không nói gì, càng không ai dám lên tiếng. Trong lòng họ suy đoán: Không biết bây giờ Cố tổng đang nghĩ gì?

Là đang lo lắng cho sức khỏe của bố vợ anh? Hay là đang suy tính chuyện tiếp quản An Thị? Dù sao thì cô con gái An tổng vẫn chỉ là sinh viên, không biết gì về việc kinh doanh của công ty, Cố tổng lại là chồng của cô An, nên An Thị không phải của anh ta thì còn của ai nữa đây?

Đương nhiên là Cố Thiên Tuấn không chú ý những lãnh đạo cấp cao này đang nghĩ gì, anh chỉ chau mày, trong đầu nhớ lại cảnh lúc An Tĩnh Phong bị ngất xỉu.

Sáng nay, Cố Thiên Tuấn đến An Thị họp, buổi họp vốn dĩ diễn ra tốt đẹp thì An Tĩnh Phong bỗng nhiên tái nhợt đi, sau khi ho to một vài tiếng thì nôn ra máu!

Mọi người chưa kịp phản ứng gì thì An Tĩnh Phong đã ngất đi rồi.

Cuối cùng Cố Thiên Tuấn vẫn là người đầu tiên lao đến đưa An Tĩnh Phong vào bệnh viện.

Vì Cố Thiên Tuấn và Trì Cảnh Dật là bạn thân, nên Trì Cảnh Dật đã sắp xếp bác sĩ phẫu thuật tốt nhất cho An Tĩnh Phong.

Bây giờ Trì Cảnh Dật đã đi kiểm tra bệnh án của An Tĩnh Phong, Cố Thiên Tuấn cũng đang lo lắng chờ đợi.

“Mọi người về trước đi.” Cố Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu, rồi nhìn các lãnh đạo cấp cao ở công ty với vẻ mặt khác nhau rồi nói, “Tuy sức khỏe của An tổng không tốt, nhưng dự án hôm nay mà chúng ta tiến hành cũng không được dừng lại, nếu không thì công sức trong thời gian vừa qua của An tổng sẽ bỏ phí hết đấy!”

Các lãnh đạo công ty nghe Cố Thiên Tuấn nói như vậy vội gật đầu, một số người hiểu chuyện bây giờ bắt đầu nịnh bợ: “An tổng có chàng rể được việc như Cố tổng đây cũng sẽ an tâm dưỡng bệnh.”

Sau khi câu nói này được nói ra thì mọi người cũng lần lượt phụ họa vào.

“Được rồi!” Cố Thiên Tuấn không quan tâm lời họ nói, chỉ xua tay bảo họ rời khỏi.

Các lãnh đạo cấp cao thấy thế bèn lần lượt rời khỏi.

Lúc này đây, Trì Cảnh Dật đã tìm hiểu được bệnh tình của An Tịnh Phong, anh cầm xấp tài liệu đi đến.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy Trì Cảnh Dật đến vội đứng dậy hỏi: “Anh hai, sao rồi?”

“Phẫu thuật vẫn đang tiến hành, bác sĩ chính là một bác sĩ lâu năm trong nghề ở bệnh viện, nhất định sẽ cố gắng hết sức cứu An tổng, chỉ là...” Trì Cảnh Dật nói đến đây thì chần chờ một lúc.

“Chỉ là cái gì?” Cố Thiên Tuấn cau mày hỏi.

“Chỉ là, tôi vừa xem tài liệu của An Tịnh Phong trong bệnh viện, phát hiện từ nửa năm trước đã bảo lưu điều trị ở bệnh viện chúng tôi rồi.” Trì Cảnh Dật lắc đầu, bối rối.

“Bảo lưu điều trị? Nói như vậy bệnh của An tổng không phải là đột phát sao?” Cố Thiên Tuấn hỏi.

“Đúng vậy, nửa năm trước đã phát hiện ra khối u ác tính của An tổng, lại còn là thời kỳ cuối, có thể kéo dài đến bây giờ thật không dễ chút nào.” Trì Cảnh Dật lắc đầu than thở.

“Khối u ác tính? Nửa năm trước?” Dù Cố Thiên Tuấn có bình tĩnh cách mấy thì vẫn bị sốc bởi tin này: An tổng tuy là bình thường rất hay ho, nhưng tinh thần không tệ, sao lại có khối u ác tính? An tổng lại giấu mọi người trong thời gian dài như vậy nữa!

Không chỉ như vậy, thời gian An tổng phát hiện khối u ác tính là nửa năm trước, đây chẳng phải là thời gian mình và An Nhiên kết hôn sao? Vậy ra, nửa năm trước An tổng cố gắng tác hợp mình và An Nhiên, có phải là vì ông biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới làm như vậy?

Cố Thiên Tuấn bất giác lặng im suy nghĩ, đang lúc anh đang nghi hoặc thì tiếng bước chân vội vã truyền đến.

Cố Thiên Tuấn và Trì Cảnh Dật quay đầu lại, thì nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của An Nhiên.

“Thiên Tuấn, bố em đâu?” An Nhiên nắm chặt tay của Cố Thiên Tuấn giống như bắt được một pháo cứu sinh quyết không buông tay.

Cố Thiên Tuấn cúi đầu nhìn tay An Nhiên, cuối cùng cũng không buông ra, anh dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Đang cấp cứu trong bệnh viện.”

“Cấp cứu...” An Nhiên cắn chặt môi để ngăn mình bật khóc, cô hỏi với giọng khàn khàn, “Rốt cuộc bố em xảy ra chuyện gì vậy?”

Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng thở một hơi dài, anh nhìn vẻ mặt sợ hãi của An Nhiên, đột nhiên có chút không đành lòng, vốn dĩ anh định nói thẳng bệnh tình của An Tịnh Phong cho An Nhiên biết.

Nhưng những năm nay An Nhiên đều được An Tịnh Phong bảo bọc rất tốt, cô mong mảnh dễ vỡ, nếu như nói cho cô biết, liệu cô có bị suy sụp không?

Cố Thiên Tuấn đắn đo, bây giờ An Tịnh Phong đã thành ra thế này rồi, có giấu cũng không giấu được nữa, nếu bây giờ còn gạt cô, đợi đến khi An tổng qua đời thì cô còn phải chịu đựng đả kích nhiều hơn thế nữa!

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn do dự một lúc, cuối cùng nhìn qua Trì Cảnh Dật, nói: “Anh hai, hay là anh nói với An Nhiên đi.”

Do mối quan hệ nghề nghiệp, Trì Cảnh Dật đã chứng kiến qua rất nhiều trường hợp sinh ly tử biệt rồi, nên khi đối diện với những tình huống như thế, anh có một số kinh nghiệm nhất định.

Thế là, Trì Cảnh Dật đi đến trước mặt An Nhiên, hạ giọng xuống nói với An Nhiên: “An Tịnh Phong có một khối u ác tính, nửa năm trước đã lan rộng, và không thể nào trị tận gốc. Bây giờ khối u đã lan ra các bộ phận khác trong cơ thể, dẫn đến các biến chứng khác nhau...”

An Nhiên vẫn chưa nghe xong những lời của Trì Cảnh Dật, đột nhiên cảm thấy phía trước tối sầm lại, cơ thể yếu ớt ngã xuống, một cảm giác đau đớn tột cùng trải khắp người cô.

An Nhiên ngơ ngàng chớp mắt hỏi: “Anh nói cái gì?!”

Trì Cảnh Dật nhìn thấy bộ dạng nhất thời không thể chấp nhận của An Nhiên, nên chỉ nói chậm rãi một cách thương cảm: “An Nhiên, thời gian này hãy ở bên bố cô đi nhé.”

“...” An Nhiên há hốc không nói thành lời, cô cảm thấy cả người không còn chút sức lực, bàn tay đang nắm lấy Cổ Thiên Tuấn từ từ rơi xuống.

173. Chương 173

Giọng nói của Trì Cảnh Dật cứ âm vang lên trong tâm trí cô, An Nhiên cảm thấy như đang nằm mơ, mắt cô bắt đầu mờ đi, không thể nào tập trung được: Sao bố lại có khối u ác tính? Bố vẫn luôn khỏe mạnh mà? Sao có thể như vậy? Sao có thể được?

Lúc này, Cổ Thiên Kỳ nhìn An Nhiên đã bắt đầu ngẩn ngơ, anh không kìm lòng được tiến về trước một bước dịu cô đang sắp ngã quỵ: “An Nhiên, chị không sao chứ?”

“Thiên Kỳ, có phải bố chị đang đùa thôi phải không?” Giọng nói của An Nhiên bắt đầu run rẩy, nhưng cố gắng giả vờ cười, “Bố chị lúc nhỏ thường hay dọa chị lắm. Nếu bây giờ ông ấy đang đùa thì trò đùa này thật quái đản.”

“An Nhiên...” Cổ Thiên Kỳ lại thở dài, anh không thể chịu nổi khi nhìn thấy đôi mắt An Nhiên đang tích cực lừa dối người khác và bản thân mình, nên đành từ từ cúi đầu xuống.

An Nhiên khẽ mở miệng, tuy vẫn đang cười, nhưng nước mắt tự nhiên chảy ra, cô dùng tay lau và hỏi một câu: “Thiên Kỳ em nói đi, bố chị có phải là đang đùa không?”

Cổ Thiên Kỳ không trả lời câu hỏi của An Nhiên, chỉ nhẹ nhàng nói với cô: “An Nhiên, đừng như vậy.”

An Nhiên dường như không nghe thấy lời của Cổ Thiên Kỳ, cô ngẩng đầu lên nhìn bảng chữ màu đỏ tươi ở phòng cấp cứu, bỗng đứng hét to lên: ‘Tôi không tin!’

An Nhiên hét lên xong thì chạy về phía cửa phòng cấp cứu, nhưng không muốn nổi đau đớn đó khiến cô phải ngắt đi.

“An Nhiên!” Cổ Thiên Tuấn và Cổ Thiên Kỳ đồng thanh gọi tên An Nhiên.

Chỉ là Cổ Thiên Kỳ gần An Nhiên hơn nên nhanh hơn một bước, anh bế An Nhiên bị ngắt xỉu chạy vào một phòng cấp cứu phía bên kia.

Cổ Thiên Tuấn nhìn thấy Cổ Thiên Kỳ vội vã cũng lập tức chạy theo.

Một ngày đáng sợ trôi đi, đêm đến bóng tối bao trùm cả một vùng trời, ánh đèn trong bệnh viện lạnh lẽo và sáng trưng, mùi thuốc khử trùng cay nồng tràn ngập trong mỗi góc ngách ở bệnh viện.

Cổ Thiên Kỳ xách một hộp cháo và vài phần ăn, từng bước một đi vào phòng của An Nhiên.

Khi Cổ Thiên Kỳ vừa đi đến cửa phòng, anh bất ngờ nhìn thấy Cổ Thiên Tuấn cầm điện thoại đi ra.

Cổ Thiên Kỳ không cần suy nghĩ liền lùi về sau góc khuất, lưng áp sát vào bức tường nhìn về hướng Cổ Thiên Tuấn.

Thấy Cổ Thiên Tuấn đang cầm điện thoại, đi về một bên, nhẹ nhàng nói chuyện với đầu bên kia: “Ừm, Mộng Chỉ à anh đang bận.”

“Một tuần tới chắc sẽ không đến tìm em đâu nhé.”

“Ừm, anh cũng yêu em.”

Cổ Thiên Tuấn an ủi Chu Mộng Chỉ vài câu trong điện thoại xong thì cúp máy.

Cổ Thiên Kỳ lập tức đảo mắt, anh nhìn thấy Cổ Thiên Tuấn cầm điện thoại lại đi vào phòng bệnh của An Nhiên, lúc này mới dừng bước vào trong.

Trong phòng bệnh, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của An Nhiên, dù đang ngủ, Cố Thiên Kỳ cũng có thể thấy được biểu cảm đau khổ của An Nhiên, cô chau chân mày lại, thỉnh thoảng lại đổ mồ hôi trên vàng trán.

Cố Thiên Kỳ đặt thức ăn trong tay lên bàn, quay đầu sang nhìn Cố Thiên Tuấn: “Tình hình bây giờ của An Nhiên thế nào rồi?”

Cố Thiên Tuấn hững hờ nhìn Cố Thiên Kỳ, bao năm nay số lần anh và Cố Thiên Kỳ nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng không ngờ là vì An Nhiên mà họ lại ở đây nói chuyện.

“Bác sĩ bảo chỉ là do quá xúc động nên bị ngất xỉu thôi, không có gì cả.”

“Thế bây giờ có thể gọi chị dậy không? An Nhiên vẫn chưa ăn tối.” Cố Thiên Kỳ giống như không nhìn thấy biểu cảm đang suy tư của Cố Thiên Tuấn, anh thẳng thắn bày tỏ sự quan tâm của mình với An Nhiên.

“Bác sĩ bảo tốt nhất không nên. Bây giờ để cô ấy ngủ một chút để có đủ tinh thần đối mặt với những chuyện sắp xảy ra.” Cố Thiên Tuấn không biết là từ khi nào mà Cố Thiên Kỳ lại thân với An Nhiên như thế, còn quan tâm cô ấy hơn cả người chồng trên danh nghĩa này.

“Được, em biết rồi.” Nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, Cố Thiên Kỳ không gọi An Nhiên dậy nữa: Bệnh tình An tổng nghiêm trọng như vậy, An Nhiên nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt mới có thể đối mặt với những chuyện tiếp theo sắp xảy ra.

Cố Thiên Kỳ khẽ thở dài, ngồi bên cạnh giường của An Nhiên, anh nhìn thức ăn đang bốc khói nghi ngút và không nói lời nào. Hy vọng An Nhiên tỉnh lại, lại không hy vọng cô ấy tỉnh lại.

Cố Thiên Tuấn nhìn đi chỗ khác, phòng bệnh vốn dĩ đã yên tĩnh nay càng yên tĩnh hơn, chỉ thỉnh thoảng nghe tiếng ú ớ của An Nhiên.

Chính trong lúc phòng bệnh yên tĩnh đến kỳ lạ, Trì Cảnh Dật đi đến, đầu tiên anh xem An Nhiên đang say giấc, sau đó gật đầu với Cố Thiên Tuấn ra hiệu anh ra ngoài.

Cố Thiên Tuấn lập tức đứng dậy đi theo Trì Cảnh Dật ra khỏi phòng bệnh.

“Ông An tỉnh rồi, ông ấy có chuyện muốn nói với cậu.” Trì Cảnh Dật vừa đi vừa nói với Cố Thiên Tuấn.

“Em cũng đoán ra rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi cùng Trì Cảnh Dật đi nhanh về trước, chẳng mấy chốc đã đến trước phòng bệnh của An Tĩnh Phong rồi.

“Tuy bệnh nhân đã được cấp cứu, nhưng chỉ là làm chậm thời gian ông ấy ra đi, Thiên Tuấn tôi biết trong lòng cậu chỉ có Mộng Chỉ, nhưng tôi khi vọng khi cậu vào cố gắng đừng để ông An quá kích động.” Lương y như từ mẫu, Trì Cảnh Dật không kìm được đã dặn dò Cố Thiên Tuấn trước khi anh bước vào phòng bệnh.

“Em biết rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu nhìn Trì Cảnh Dật rồi đẩy cửa đi vào.

Trì Cảnh Dật đứng yên một chỗ nhìn cửa phòng bệnh từ từ đóng lại, anh bất lực lắc đầu, cuối cùng quay lưng rời đi.

Khi Cố Thiên Tuấn đi vào phòng bệnh, An Tĩnh Phong mở mắt ra một cách yếu ớt, khắp người ông cảm thấy các loại ống dẫn, ông chau đôi mày đã bạc trắng, trông có vẻ rất đau đớn.

An Tĩnh Phong cố gắng giơ tay lên muốn Cố Thiên Tuấn qua đây ngồi.

Cố Thiên Tuấn đi nhanh về trước nắm lấy tay của An Tĩnh Phong gọi: “Bố.”

Dù sao thì Cố Thiên Tuấn và bố vợ cũng ở với nhau được nửa năm rồi, ông nghiêm khắc và thương người, rất quan tâm dạy dỗ Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn cảm nhận được sâu sắc điều đó. Những tình thương mà anh không có được từ Cố Diệp Lâm thì đều nhận được từ An Tĩnh Phong.

Thế nên, Cố Thiên Tuấn vô cùng kính trọng An Tĩnh Phong

Nghe được những lời của Cố Thiên Tuấn, An Tĩnh Phong thả lỏng đôi mày đang cau lại, ông nhấp môi muốn cười nhưng tiếc là cơ thể mang đến những cơn đau khó mà nói thành lời được, nụ cười chưa kịp nở trên khuôn mặt ông thì đã bị biểu cảm đau đớn thay thế.

“Thiên Tuấn...” An Tịnh Phong dường như đang dùng hơi thở để gọi tên Cố Thiên Tuấn.

“Con đây bố.” Cố Thiên Tuấn nắm chặt bàn tay tiều tụy của An Tịnh Phong, bàn tay rắn chắc dường như đã mang lại niềm an ủi rất lớn cho An Tịnh Phong, nên cũng đã khiến ông thở nhẹ nhàng rất nhiều rồi.

“Thiên Tuấn, chắc giờ con đã hiểu... lý do bố tích cực tác hợp cho hai con rồi chứ?” An Tịnh Phong thở hổn hển, dừng lại mới lúc mới có thể nói xong cả câu.

174. Chương 174

“Vâng, con hiểu rồi.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Tịnh Phong, vẫn là vẻ mặt sâu lắng đó: An Tịnh Phong quả thật rất quan tâm lo lắng cho An Nhiên.

Vài giờ trước, Cố Thiên Tuấn nghe Trì Cảnh Dật nói, An Tịnh Phong đã biết mình bị khối u ác tính từ nửa năm trước, lại còn là thời kỳ cuối, nên chắc là từ lúc đó đã lên kế hoạch cho An Nhiên rồi.

Lúc đó An Tịnh Phong sau khi biết mình bị bệnh, điều đầu tiên không an lòng chính là An Nhiên. Vậy nên, trong thời gian ngắn ông phải tìm một người chồng thích hợp cho An Nhiên, cũng cần tìm một chàng rể giúp ông tiếp quản công ty.

Và đúng lúc đó Cố Thị gặp phải khủng hoảng nên đến nhờ cậy An Thị.

Cố Thị lúc đó cũng khá có uy tín ở thành phố H, thế lực rất mạnh, Cố Thiên Tuấn cũng là anh tài trẻ tuổi, điều quan trọng là An Nhiên rất thích anh.

Vì vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Cố Thiên Tuấn chính là người được chọn sáng giá nhất trong lòng An Tịnh Phong.

Trong tình huống này, dù An Tịnh Phong nhận ra rằng, Cố Thiên Tuấn thích An Nhiên không bằng An Nhiên thích Cố Thiên Tuấn, nên ông đành thừa lúc nguy nan gán ghép Cố Thiên Tuấn lấy An Nhiên.

Hoặc lúc đó, trong lòng An Tịnh Phong cũng cảm thấy có chút hi vọng, ông hy vọng, dù cho Cố Thiên Tuấn không thích An Nhiên, nhưng sau khi kết hôn chung sống với nhau sẽ nảy sinh tình cảm.

Vì lẽ đó, An Tịnh Phong đã bảo An Nhiên và Cố Thiên Tuấn kết hôn trong thời gian cực ngắn, và sau khi kết hôn không lâu thì để Cố Thiên Tuấn dần tiếp quản công việc ở An Thị.

Bây giờ đã nửa năm trôi qua rồi, An Tịnh Phong thấy An Thị được Cố Thiên Tuấn quản lý đâu ra đó rõ ràng, nên cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Chỉ là mối quan hệ của Cố Thiên Tuấn và An Nhiên vẫn dậm chân tại chỗ.

Song, An Tịnh Phong đã không thể chờ được nữa, ông tự biết không thể nhìn thấy ngày An Nhiên và Cố Thiên Tuấn thật lòng yêu thương nhau.

Vì vậy, khi ông tỉnh lại là muốn nói hết nguyên do cho Cố Thiên Tuấn biết, ông nghĩ, ít nhất để Cố Thiên Tuấn hiểu được tấm lòng của mình, đừng hiểu lầm An Nhiên, cũng đừng lạnh nhạt với cô như thế nữa.

Nghĩ đến đây, An Tịnh Phong van xin: “Thiên Tuấn, bố biết con là một đứa trẻ tốt, tuy tình cảm của con không mãnh liệt như Nhiên Nhiên đối với con, nhưng bố tin là ngày tháng sau này, con sẽ đối xử với nó thật tốt, đúng không?”

Nghe thấy những lời này của An tổng, trong lòng Cố Thiên Tuấn đột nhiên xúc động: Tình yêu của bố mẹ thật lớn lao, bây giờ sức khỏe của An Tịnh Phong đã yếu lắm rồi, nhưng việc đầu tiên ông nghĩ đến vẫn là mong mình cam kết đối xử tốt với An Nhiên.

“Con sẽ đối xử thật tốt với An Nhiên.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rất chắc chắn, trải qua thời gian nửa năm cùng An Tịnh Phong, Cố Thiên Tuấn vô cùng kính nể vị trưởng bối này, tài năng và sự quan tâm của ông đối với mình đều là những thứ mà Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ nhận được từ Cố Diệp Lâm.

Vì vậy, tuy Cố Thiên Kỳ biết rằng trái tim của mình không có An Nhiên, nhưng anh đã hạ quyết tâm, ngoài tình cảm ra, anh sẽ không tiếc bất kỳ thứ gì với An Nhiên.

Nghe được lời hứa của Cố Thiên Tuấn, đôi mắt An Tịnh Phong đục ngầu lóe lên một tia sáng, ông dùng hết sức gật đầu: “Cảm ơn con, Thiên Tuấn, con trai của bố.”

Trong đầu của Cố Thiên Tuấn lập tức lóe lên hình ảnh của Chu Mộng Chỉ, anh khẽ thở dài, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ dùng sức nắm chặt tay của An Tịnh Phong.

“Bố ơi!” An Tịnh Phong vừa dứt lời, thì An Nhiên chạy đến phòng bệnh với đôi chân trần.

An Nhiên vừa tỉnh lại thì được Cố Thiên Kỳ cho hay bố đã tỉnh rồi, nên giày cũng không mang vội vàng chạy đến.

Khi chạy vào phòng bên, khoảnh khắc mà cô nhìn thấy An Tịnh Phong, An Nhiên sững sờ cả người, đôi mắt cô đầy nước mắt, làm thế nào cũng không thể tin được, bố cô vốn dĩ còn đang rất hăm hở sao lại trở nên yếu ớt thế này!

“Nhiên Nhiên con đến rồi à.” An Tịnh Phong nằm trên giường thấy An Nhiên đến đã miễn cưỡng cười, cố gắng tỏ vẻ không có gì xảy ra.

Song, bất luận thế nào, ông biết mình vẫn không thể giấu được An Nhiên nữa rồi.

“Bố!” An Nhiên lao đến bên giường của An Tịnh Phong, cô nhìn khuôn mặt già đi trông thấy của An Tịnh Phong, không kiềm được cảm xúc khóc: Bố bị khối u ác tính thật sao? Chuyện là rốt cuộc là thế nào? Tại sao không nói sớm cho con biết?

Chuyện đau lòng như vậy mà bố lại giấu mình, tại sao lại chịu đựng một mình! Rốt cuộc mình phải làm sao đây?

“Đừng khóc.” An Tịnh Phong muốn lau đi nước mắt trên mặt của An Nhiên nhưng ngay cả sức lực đưa tay lên cũng không có nữa rồi.

Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh thấy thế vội bước về trước nhẹ nhàng nói với An Nhiên: “An Nhiên, bây giờ bố vừa tỉnh, em ngoan nào.”

Một câu nói của Cố Thiên Tuấn, lập tức nhắc nhở An Nhiên: Bây giờ điều mà bố không an tâm nhất chính là mình, nếu cô cứ đau buồn như vậy làm sao mà bố không lo lắng được chứ?

Nghĩ đến đây, An Nhiên lau đi nước mắt chảy xuống cằm, nghẹn ngào nói với An Tịnh Phong: “Con không khóc.”

An Tịnh Phong an lòng gật đầu, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt lộ rõ ra.

“Bố vừa mới tỉnh lại, đã nói chuyện một lúc rồi. Bác sĩ bảo không nên quá mệt, hay là để bố nghỉ ngơi một chút đi.” Cố Thiên Tuấn vỗ vỗ vai của An Nhiên, nhẹ nhàng nói với cô.

An Nhiên quay sang nhìn An Tịnh Phong, cuối cùng cũng gật đầu, cô ngồi trước giường của An Tịnh Phong giúp ông đắp chăn ngay ngắn: “Bố, bố nghỉ ngơi một chút, con ở đây với bố.”

“Ừ.” An Tịnh Phong lại nhìn lên Cố Thiên Tuấn, dường như đang nhắc nhở lời hứa giữa họ.

Cố Thiên Tuấn hiểu ý gật đầu với An Tịnh Phong.

Lúc này An Tịnh Phong mới nhẹ nhõm được phần nào, rồi ông lại ngủ thiếp đi.

An Nhiên ngồi ở giường bên, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của bố, lắng nghe tiếng thở dốc của bố, nước mắt không thể không rơi xuống. Cô vốn dĩ đã yếu đuối rồi, dưới sự bảo bọc của bố cô đã sống vui vẻ bao năm qua, cô vốn cho rằng, bố sẽ luôn ở bên cạnh mình.

Nhưng tại sao bố lại ngã xuống đột ngột như vậy?

Trong nước mắt, An Nhiên nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đi đến bên cạnh mình.

Cố Thiên Tuấn đặt tay lên vai của An Nhiên, khiến cho trái tim thổn thức của An Nhiên được an ủi phần nào.

“Thiên Tuấn...” An Nhiên đang ngồi lặng lẽ dựa vào người của Cố Thiên Tuấn, cuối cùng thì nước mắt cũng trào ra. Mà lần này Cố Thiên Tuấn không đẩy An Nhiên ra.

Sau ngày hôm đó, tuy rằng An Tịnh Phong đã được cứu chữa, nhưng bệnh tình ngày càng nghiêm trọng. Ngày nào An Nhiên cũng ở bên An Tịnh Phong, cố gắng hết sức chăm sóc ông đồng thời cũng càng lúc càng bất an.

Cô biết rõ bố sẽ có một ngày phải rời đi, nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện này, An Nhiên gần như suy sụp.

Cố Thiên Tuấn vì chăm sóc cho An Tịnh Phong, càng vì an ủi An Nhiên, mỗi ngày chỉ ở công ty 3 tiếng, thời gian còn lại đều vào bệnh viện thăm An Nhiên và An Tịnh Phong.

Lúc đó, Cố Thiên Tuấn đã nắm hết tất cả huyết mạch của An Thị và Cố Thị, nếu anh muốn buông bỏ An Nhiên, mặc kệ An Tịnh Phong thì cũng không ai ngăn cản được anh.

Vì vậy, những ngày tháng sau đó, bất luận An Nhiên có căm hận những việc làm của Cố Thiên Tuấn đến đâu đi chăng nữa thì cô cũng vô cùng cảm ơn Cố Thiên Tuấn, đã ở bên cạnh mình trong khoảng thời gian khó khăn và đau khổ đó.

Nếu bất kỳ một giây nào ở khoảng thời gian đó, Cố Thiên Tuấn rời bỏ cô, An Nhiên cảm thấy mình nhất định sẽ theo bước của bố, rời khỏi thế gian này.

175. Chương 175

Buổi tối nọ An Tịnh Phong trở bệnh nặng, Cố Thiên Tuấn bận việc xong thì nói với An Nhiên: “An Nhiên, em đã ở đây cả ngày rồi, để anh chăm cho bố.”

An Nhiên mệt mỏi gật đầu, cô nhìn qua người bố đang say giấc, cô muốn rời đi nghỉ ngơi một chút, nhưng đột nhiên cô cảm thấy một nỗi đau không thể diễn tả được từ lồng ngực.

Những giọt nước mắt lại rơi xuống, An Nhiên lau nước mắt đi, cô không biết tại sao mình lại đột nhiên khóc. Đôi chân muốn rời khỏi lập tức dừng lại, trong lúc mơ màng đó, An Nhiên có thể cảm nhận được rằng nếu tối nay cô rời khỏi thì cô sẽ hối hận cả đời.

An Nhiên quay đầu lại nhìn người bố đang say giấc, cuối cùng nói: “Thiên Tuấn, em muốn ở đây với bố một chút, anh về nghỉ ngơi trước đi.”

Nhìn thấy An Nhiên cố chấp như vậy, Cố Thiên Tuấn cũng không khuyên can nữa, sự việc đã đến mức này rồi, thì mọi thứ cứ làm theo ý của An Nhiên thôi.

Cố Thiên Tuấn nói vài câu với An Nhiên rồi rời khỏi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại An Nhiên và An Tịnh Phong đang ngủ say

An Nhiên nhẹ nhàng di chuyển, ngồi bên giường của An Tịnh Phong, cô nắm chặt đôi bàn tay tiều tụy của An Tịnh Phong, chưa bao giờ bàn tay của bố lại mềm mại và ấm áp như vậy.

Chính là đôi bàn tay này đã nắm lấy đôi tay nhỏ của An Nhiên, đi qua bao nhiêu con đường, ngắm qua bao nhiêu cảnh đẹp. Đôi tay đó đã lớn lên cùng An Nhiên, dạy cô cách đi, đưa cô đi học, cuối cùng đưa cô vào lễ đường.

An Nhiên đặt bàn tay của An Tịnh Phong lên khuôn mặt mình, bàn tay An Tịnh Phong ấm áp, đó là sự ấm áp yếu ớt, giống như chỉ cần một cơn gió lạnh ập tới là độ ấm đó không còn nữa.

Nước mắt rơi xuống theo khuôn mặt cô, chảy vào lòng bàn tay của An Tịnh Phong.

Lúc này, An Nhiên cảm thấy tay của An Tịnh Phong nhúc nhích, cô ngẩng mặt lên, nhìn thấy An Tịnh Phong không biết đã tỉnh từ bao giờ.

“Nhiên Nhiên, lúc con còn nhỏ cũng rất thích làm nũng với bố.” Đôi mắt An Tịnh Phong mang theo niềm vui, giọng nói vô cùng trong trẻo.

An Nhiên sững sờ một chút, cô không hiểu, bố cô vốn dĩ thờ cũng đã rất khó khăn rồi, tại sao bây giờ lại nói chuyện dễ dàng như thế.

“Những thứ trên mũi khó chịu quá, Nhiên Nhiên, con giúp bố lấy xuống nào.” An Tịnh Phong đưa tay còn lại chạm vào đầu của An Nhiên với đôi mắt chan chứa tình thương.

Nghe câu nói này, lòng An Nhiên như thắt lại, ngực cô nhức nhói đau đớn vô cùng: Bố thế này là hồi quang phản chiếu sao? Bố của cô, thật sự sắp rời xa mình rồi sao?

An Nhiên thần thờ một giây, một giây này đối với cô mà nói dài như cả thế kỷ. Cuối cùng, đôi tay cô run rẩy rút hết tất cả ống thở trên mặt của An Tịnh Phong.

Sau khi thoát hết ràng buộc của những máy móc đó, An Tịnh Phong thở phào nhẹ nhõm, ông nhìn An Nhiên, khuôn mặt hồng hào, giống như sẽ trôi đi trong phút chốc vậy.

“Bố...” Nước mắt của An Nhiên lại rơi xuống, cô nghẹn ngào, cô muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói cái gì.

“Nhiên Nhiên...” An Tịnh Phong thở dài, ông nhìn An Nhiên, tốc độ chậm rãi nhẹ nhàng, giống nói với An Nhiên lúc bình thường vậy, “Nhiên Nhiên, bố không biết, bao năm nay, bố luôn cho con cuộc sống tốt đẹp, bảo vệ con như vậy có phải là đã sai rồi không. Tuy bố để con sống vô ưu vô lo bao năm qua, nhưng bố chưa từng nghĩ là, nếu bố đi rồi, còn có ai có thể tiếp tục bảo vệ con nữa không, không để con chịu tổn thương.”

“Bố, sao bố lại nói như vậy, bố sẽ mãi mãi ở bên con, bảo vệ con.” An Điem cắn chặt đôi môi không để tiếng khóc phát ra, cô cố gắng điều khiển các cơ thịt trên khuôn mặt, làm ra vẻ đang vui cười.

“Nhiên Nhiên.” An Tịnh Phong dùng ánh mắt yêu thương nhìn An Nhiên, nhẹ nhàng dặn dò, “Con nhớ nhé, bố và mẹ mãi mãi luôn ở bên con, vì thế, bất luận gặp phải chuyện gì con đều phải mạnh mẽ sống tốt.”

“Con biết rồi.” Giọng nói của An Nhiên nghẹn ngào cùng những giọt nước mắt tuôn rơi.

“Vậy thì bố an tâm rồi...” An Tịnh Phong thở phào nhẹ nhõm, ông như bớt được gánh nặng nằm trên gối, miệng mỉm cười, liên tục thì thầm, “Vậy là bố an tâm rồi...”

Giọng nói của An Tịnh Phong nhỏ dần, nhỏ dần, vẻ hồng hào trên khuôn mặt cũng bắt đầu tái nhợt đi, ông nhìn An Nhiên, và không còn sức lực để nói chuyện nữa.

Cuối cùng, An Tịnh Phong nhẹ nhàng chớp mắt nhìn An Nhiên, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

“Bố...” An Nhiên há hốc, cô cảm thấy rất rõ ràng tay của bố đang lạnh dần lên.

“Bố!” An Nhiên bổ nhào lên người của An Tịnh Phong, lòng cô đau nhói, tiếng khóc thét vang lên khắp bệnh viện lạnh lẽo, bác sĩ và Cố Thiên Tuấn cũng vội chạy đến.

Lúc này, bầu trời tối đen ngoài cửa sổ xuất hiện một ngôi sao băng, tương truyền rằng đó là một linh hồn đã lên thiên đường.

**

Hậu sự của An Tịnh Phong, toàn bộ do một tay Cố Thiên Tuấn lo liệu, thời gian đó An Nhiên chìm đắm trong nỗi đau mất cha. Cô khóc mãi, khóc mãi, khóc đến khô nước mắt rồi ngồi lặng ở một nơi.

Có lúc cô quay qua nhìn những người đến chia buồn, có lúc thì ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiên Tuấn đang bận rộn, rồi gật đầu với Cố Thiên Kỳ người mà luôn quan tâm đến cô.

Trong khoảng thời gian này, dường như ngày nào Cố Thiên Tuấn cũng ở bên An Nhiên. Tuy hai người họ không có bất kỳ quan hệ thân thiết nào, Cố Thiên Tuấn không ôm lấy An Nhiên, cũng không có những lời an ủi ấm áp.

Nhưng anh luôn ở bên cạnh An Nhiên, anh luôn nhắc An Nhiên ăn cơm đúng giờ, cũng chăm sóc An Nhiên khi cô ngất đi, cho đến khi cô tỉnh lại.

Câu nói mà Cố Thiên Tuấn nói nhiều nhất với An Nhiên chính là: An Nhiên, có anh vẫn ở đây.

Trong thời gian đó An Nhiên rất cảm kích Cố Thiên Tuấn có thể luôn ở bên cạnh mình, vì thương hại cũng được, vì trách nhiệm cũng được, cô thật sự rất cảm động.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, tuy nỗi đau của An Nhiên không mãnh liệt như ban đầu nữa, nhưng cô dường như biến thành một người khác.

Cô không còn cười vui với bất kỳ ai nữa, cũng không hồn nhiên như trước, càng không có tâm trạng làm bánh ngọt và món ngon, cô chỉ ngồi ở một góc căn biệt thự, lặng lẽ ngồi đó, giống như một linh hồn đang trốn trong hốc ở biệt thự Cố Thị vậy.

Cố Thiên Kỳ trong khoảng thời gian này, nghĩ mọi cách để làm An Nhiên vui, muốn cô phấn chấn trở lại, nhưng lần nào An Nhiên cũng chỉ cười cảm kích đáp lại rồi đầu lại vào đấy.

An Nhiên chỉ có lúc Cố Thiên Tuấn tan làm về nhà thì mới có chút tinh thần.

Cố Thiên Tuấn cũng không lạnh nhạt với An Nhiên như lúc mới bắt đầu, số lần nói chuyện với cô càng lúc càng nhiều, chỉ là vẫn giữ khoảng cách lễ độ lịch sự, vẫn ngủ ở phòng làm việc.

Trong khoảng thời gian này, Cố Thiên Tuấn vì chuyện của An Nhiên mà bỏ mặc Chu Mộng Chỉ.

Một hôm, An Nhiên đang nói chuyện với Cố Thiên Tuấn thì lại ngất xỉu.

Cố Thiên Tuấn ở bên cạnh giường của An Nhiên chăm cô rất lâu. An Nhiên vẫn chưa tỉnh, đột nhiên điện thoại của Cố Thiên Tuấn vang lên, anh cầm điện thoại lên, nhìn thấy Chu Mộng Chỉ gọi đến.

Cố Thiên Tuấn thở dài rồi cầm điện thoại đi ra ngoài.

176. Chương 176

“Mộng Chỉ.” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất khẽ, bởi vì nhìn An Nhiên, anh không thể nói quá lớn được, nhưng cũng không thể đứng cách An Nhiên quá xa, bởi nếu An Nhiên tỉnh lại mà không thấy anh đâu thì sẽ rất sợ.

“Thiên Tuấn, đã lâu lắm rồi anh không đến thăm em, em nhớ anh lắm.” Chu Mộng Chỉ cất giọng nói u uất ở đầu dây bên kia, khiến Cố Thiên Tuấn nghe thấy mà đau lòng.

“Bố của An Nhiên qua đời chưa bao lâu, anh sợ An Nhiên sẽ nghĩ quẩn. Mộng Chỉ, em cố chịu đựng vậy.” Cố Thiên Tuấn cảm thấy khó xử, nhưng nhớ đến lời dặn dò của An Tĩnh Phong trước lúc lâm chung, anh vẫn quyết định thời gian này nên ở bên cạnh An Nhiên nhiều hơn cho đến khi cô thấy khá hơn.

Đây là lời anh đã hứa với An Tĩnh Phong, vì vậy nhất định phải làm được. Còn về Mộng Chỉ, anh cũng sẽ cố gắng dành thời gian ở bên cô, cô luôn biết thông cảm như thế thì chắc sẽ hiểu cho nỗi khổ của anh.

“Em biết rồi.” Chu Mộng Chỉ uất ức cúp máy, không nói lời oán trách Cố Thiên Tuấn, nhưng trên thực tế thì cô ta đang cảm thấy rất căm phẫn, chẳng qua chỉ là có một người chết thôi không phải sao? Có gì mà ghê gớm chứ? Đáng đời!

Từ sau hôm đó, việc Chu Mộng Chỉ lo lắng Cố Thiên Tuấn thay đổi tình cảm đã hoàn toàn không còn nữa.

Còn Chu Hán Khanh khoảng thời gian này đương nhiên cũng dọn đến ở chung với Chu Mộng Chỉ.

Nhờ có sự chăm sóc của Cố Thiên Tuấn, tình trạng của An Nhiên dần dần khá hơn rất nhiều, thời gian cứ thế trôi đi.

Tuy An Nhiên là thiên kim của tập đoàn An Thị, nhưng cô lại không biết gì về kinh doanh, thế nên đã giao lại toàn bộ tập đoàn An Thị cho Cố Thiên Tuấn quản lí.

Cố Thiên Tuấn lúc này đã kiểm soát hoàn toàn cả Cố Thị và An Thị, trở thành một người đầy quyền lực.

Nhưng mẹ kế Tổng Mạn Nhu của anh thì vẫn không cam tâm, vẫn cứ luôn manh nha muốn chiếm lại quyền.

Sau khi nghe lời khuyên của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn cuối cùng quyết định đưa bố mình cùng Tổng Mạn Nhu và Cố Thiên Kỳ sang Mỹ hết.

Tình hình sức khỏe Cố Diệp Lâm lúc ấy đã càng lúc càng không ổn rồi, và việc An Tịnh Phong qua đời cũng khiến Cố Diệp Lâm cảm thấy lo lắng cho mình.

Thế nên, khi Cố Thiên Tuấn đề xuất việc này, Cố Diệp Lâm chỉ suy nghĩ một chút là đồng ý ngay, dù gì ông cũng đã già, Cố Thiên Tuấn tuy đối xử lạnh lùng với ông, nhưng năng lực làm việc vẫn rất xuất chúng, thế nên ông cũng yên tâm mà giao công ty lại cho anh.

Nhưng Tổng Mạn Nhu thì đương nhiên không bằng lòng, bà ta cất lực phản đối, song vì trong tay không còn thực quyền nên cũng đành phải bó tay.

Cố Thiên Kỳ thì ngược lại, hoàn toàn không có ý kiến gì với quyết định của Cố Thiên Tuấn mà chỉ âm thầm đến gặp Cố Thiên Tuấn rồi hỏi một câu: “Anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với An Nhiên chứ?”

Cố Thiên Tuấn biết Cố Thiên Kỳ có vẻ rất quan tâm đến An Nhiên, nhưng không ngờ anh lại có thể hỏi một câu thẳng thắn đến như vậy.

Thế nên, Cố Thiên Tuấn sau khi quan sát Cố Thiên Kỳ một lúc mới bình thản trả lời: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng có hỏi.”

Cố Thiên Kỳ đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này, anh nhìn chằm chằm Cố Thiên Tuấn, trên mặt không hề còn nụ cười rạng rỡ mà thay vào đó là một nét mặt quyết đoán và giọng điệu cảnh cáo: “Cố Thiên Tuấn, bây giờ anh đã có được mọi thứ mà anh muốn có rồi, vậy nên nếu anh muốn cho An Nhiên hạnh phúc thì nhất định phải làm cho được. Nếu anh không làm được thì hãy mau chóng buông tay, tránh làm đôi bên đều tổn thương.”

Mấy lời này của Cố Thiên Kỳ khiến Cố Thiên Tuấn cảm thấy choáng váng. Anh không thể ngờ một Cố Thiên Kỳ bình thường ít nói lại có thể nhìn thấu tất cả mọi việc như vậy.

Nhưng cho dù Cố Thiên Kỳ có nói hay như thế nào thì lúc đó cũng chỉ là một thiếu niên còn chưa lên đại học, thế nên Cố Thiên Tuấn chỉ xem đó là chút xúc nổi tuổi trẻ, hoàn toàn không để bụng.

Huống hồ, ngay chính cả Cố Thiên Tuấn còn chưa quyết định được rằng, sau khi An Nhiên vượt qua được khoảng thời gian này rồi thì anh nên dùng thái độ gì để đối xử với cô, vì dù gì anh còn phải cho Mộng Chỉ một câu trả lời.

Thế nên, Cố Thiên Tuấn lúc ấy chỉ phẩy tay nói với Cố Thiên Kỳ: “Em lo cho tốt việc của em là được rồi. Học hành mới là việc quan trọng nhất với em hiện giờ.”

Cố Thiên Kỳ cực kì không hài lòng với thái độ hời hợt của Cố Thiên Tuấn, anh lạnh lùng cười một tiếng rồi bỏ đi.

Sau hôm đó, Cố Thiên Tuấn mau chóng đưa Cố Diệp Lâm, Tổng Mạn Nhu và Cố Thiên Kỳ qua Mỹ sống.

Biệt thự Cố Thị đột nhiên vắng đi mất ba người, khiến cho căn biệt thự vốn rộng lớn nay càng thêm cô quạnh.

Nhưng điều khiến An Nhiên cảm thấy được an ủi chính là, mối quan hệ giữa cô và Cố Thiên Tuấn dường như đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu nữa, hai người có lúc còn có thể nói chuyện với nhau như những người bạn.

Việc này làm An Nhiên cho rằng trong lòng Cố Thiên Tuấn thật ra vẫn có một chút quan tâm đến cô.

Tất nhiên, cô cũng biết được Cố Thiên Tuấn dường như đã có người phụ nữ khác ở bên ngoài, nhưng lại không dám hỏi, cô sợ một khi mình hỏi thì những điều tốt đẹp hiện giờ sẽ không còn nữa.

Cô đã mất đi người bố mà mình thương yêu nhất, trên thế gian này, người duy nhất mà cô còn có thể nương tựa vào chính là Cố Thiên Tuấn, thế nên cô quyết định cứ tiếp tục tự lừa dối mình mà sống tiếp thế này.

Song cuộc đời lúc nào cũng tàn nhẫn, bạn đã cố gắng nhún nhường, cố gắng cam chịu rồi, nhưng những tổn thương xé gan xé ruột thì vẫn cứ ập đến mà thôi.

Một ngày nọ, An Nhiên nhìn Cố Thiên Tuấn rồi rụt rè hỏi: “Thiên Tuấn, tháng sau là đến kỉ niệm một năm ngày cưới của chúng ta, cũng là ngày em tốt nghiệp đại học. Hôm đó em sẽ đại diện các bạn cùng khóa lên sân khấu phát biểu, anh có thể đến tham gia buổi lễ tốt nghiệp của em được không?”

Cố Thiên Tuấn nghe An Nhiên nói xong cũng vẫn không rời mắt khỏi mớ tài liệu, nhưng cũng gật đầu đáp: “Ừ.”

Chỉ một tiếng ừ lạnh lùng thôi cũng đủ khiến An Nhiên vui mừng hớn hở. Cô đã quá quen với thái độ hững hờ này của anh, nhưng biết anh đã nói được thì sẽ làm được.

Thế nên An Nhiên rất mong chờ đến ngày đó, cô cho rằng ngày kỉ niệm hôn lễ và tốt nghiệp ấy chắc chắn sẽ là một ngày mà cả đời cô cũng không thể nào quên được.

Ngày đó quả đúng là ngày mà cả đời An Nhiên sẽ không bao giờ quên, bởi đó là ngày mà cô từ trên mây xanh rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Hôm đó, Cố Thiên Tuấn sau khi kí xong hợp đồng liền đưa mắt nhìn đồng hồ, phát hiện ra đã sắp đến giờ diễn ra buổi lễ tốt nghiệp của An Nhiên, thế là bèn đứng dậy định bước ra ngoài.

Nhưng đúng lúc đó thì Chu Hán Khanh gọi điện đến.

Cố Thiên Tuấn vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng gào đầy phẫn nộ của Chu Hán Khanh: “Cố Thiên Tuấn, bây giờ cậu lập tức đến bệnh viện ngay. Mộng Chỉ vừa mới làm một chuyện rò dại!”

“Chuyện rò dại? Mộng Chỉ làm sao? Cố Thiên Tuấn lập tức hết hoảng, dáo dạt vì chuyện của An Nhiên mà anh thật sự đã lơ là Mộng Chỉ.

Nhưng Cố Thiên Tuấn hiểu rõ mình không có chút tình ý nào với An Nhiên, chẳng qua chỉ là vì thấy An Nhiên quá đáng thương nên mới đối xử với cô như vậy.

Lí do đó anh đã nói cho Mộng Chỉ hiểu rõ rồi mà! Tại sao cô lại vẫn cứ nghĩ quẩn? Cô rốt cuộc đã làm chuyện rò dại gì?

“Con của hai người, Mộng Chỉ đã bỏ đứa con của hai người rồi!” Chu Hán Khanh phẫn nộ cực điểm, tiếng gào của anh ta từ bên kia điện thoại như muốn xuyên thủng màng nhĩ Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn lập tức sững người. Con ư? Mình và Mộng Chỉ đã có con sao? Tại sao Mộng Chỉ không cho mình biết? Cô ấy... đã bỏ đi đứa con của hai người sao?

177. Chương 177

Lần đầu tiên bước chân của Cố Thiên Tuấn trở nên hoảng loạn, anh chạy như bay ra khỏi văn phòng, điên cuồng phóng xe đến bệnh viện.

Trong bệnh viện, Chu Mộng Chỉ tiều tụy nằm trên giường bệnh. Cô vốn đã rất yếu ớt rồi, bây giờ trông lại càng xác xơ hơn, đôi mắt anh đào vốn xinh đẹp giờ mất đi thần sắc, đôi mày lá liễu vì đau đớn mà cau lại, khiến Chu Hán Khanh trông thấy mà đau lòng.

Chu Hán Khanh ngồi bên giường bệnh của Chu Mộng Chỉ, thở dài nói: “Mộng Chỉ, sao phải như vậy? Em thật sự mạo hiểm lớn như vậy sao? Dù gì đứa bé ấy cũng vô tội mà.”

“Người đàn bà tên An Nhiên đó sắp cướp Thiên Tuấn đi rồi, em chỉ còn cách làm thế này thôi.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu, nước mắt rơi xuống, đọng lại trên đôi môi tái nhợt của cô.

Chu Hán Khanh thở dài, đưa tay vén tóc Chu Mộng Chỉ ra sau, cũng không biết nên nói gì để khuyên nhủ Chu Mộng Chỉ, càng không biết làm sao để khuyên nhủ bản thân.

Ban đầu, Chu Hán Khanh khi biết tin Chu Mộng Chỉ đã mang thai đứa con của mình thì vui mừng khôn xiết.

Nhưng câu nói sau đó của Chu Mộng Chỉ lại như tát anh một gáo nước lạnh, khiến anh thấy lạnh toát từ đầu đến chân. Chu Mộng Chỉ kiên định nói với Chu Hán Khanh rằng cô sẽ bỏ đứa bé này đi!

Chu Hán Khanh đương nhiên cất lực phản đối, nhưng không ngờ Chu Mộng Chỉ lại âm thầm tự mình đến bệnh viện làm phẫu thuật thể này!

Đến khi làm phẫu thuật xong rồi, Chu Mộng Chỉ mới gọi điện gọi Chu Hán Khanh đến.

Giờ đây Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ nằm trên giường bệnh, vừa giận lại vừa thương.

Nhưng sau khi những cảm xúc ấy qua rồi, anh vẫn cứ nghĩ cho Mộng Chỉ: Chỉ cần Mộng Chỉ sau này thật sự có thể ở bên Cố Thiên Tuấn thì đứa bé này không thể giữ lại được, mà nếu đã không thể giữ lại được thì cứ ra đi, xem như đã giúp cho mẹ của mình vậy.

Chu Hán Khanh nghĩ đến đây liền gọi điện cho Cố Thiên Tuấn rồi báo lại cho anh.

Bây giờ hai người họ chờ ở bệnh viện, chỉ cần Cố Thiên Tuấn đến thì sẽ báo lại cho anh theo đúng những gì mà họ đã bàn trước đó.

Trong lúc cả hai đang lặng lẽ thì nghe tiếng bước chân vội vã truyền đến, tiếp theo đó là bóng dáng cao lớn của Cố Thiên Tuấn chạy như bay vào trong.

“Mộng Chỉ!” Cố Thiên Tuấn bước đến trước giường bệnh ôm chặt lấy Chu Mộng Chỉ, nhìn vào gương mặt trắng bệch như tờ giấy của cô rồi gào lên bằng giọng nói vừa đau thương vừa buồn bã, “Sao em lại ngốc như vậy?”

“Thiên Tuấn...” Chu Mộng Chỉ cúi mặt rơi lệ rồi dịu dàng nói với anh, “Em có thể theo anh mà không cần danh phận, nhưng em không muốn đứa con này của chúng ta ra đời mà không có danh phận!”

Chu Mộng Chỉ nhìn dáng vẻ lo lắng của Cố Thiên Tuấn, nước mắt cứ rơi lã chã từ đôi mắt anh dào: “Thay vì bắt nó phải sống cả đời dưới danh nghĩa là đứa con riêng thì chi bằng đừng cho nó ra đời trên thế gian này còn hơn!”

Cố Thiên Tuấn áy náy lắc đầu, anh nắm chặt đôi vai gầy yếu của Chu Mộng Chỉ rồi đau khổ nói: “Nhưng mà Mộng Chỉ à, anh đã nói là sẽ lấy em thì nhất định sẽ làm được, tại sao em lại làm như vậy?”

Đó là con của anh và Mộng Chỉ! Là kết tinh tình yêu của hai người họ! Anh thậm chí còn chưa biết đến sự tồn tại của nó thì nó đã bị mẹ nhả tâm từ bỏ. Tại sao, tại sao sự việc lại thành ra như thế này?

“Vậy cậu đã thực hiện lời hứa của mình chưa? Cậu đã lấy Mộng Chỉ chưa?” Chu Hán Khanh luôn đứng bên cạnh lúc này lạnh lùng mở miệng, “Tôi là anh họ của Mộng Chỉ mà còn không chịu đựng được nữa là!”

Chu Hán Khanh bước lên một bước nhìn Cố Thiên Tuấn rồi gần giọng: “Mộng Chỉ bao nhiêu năm nay vì cậu mà chịu biết bao khổ sở, biết bao cay đắng rồi? Bị người nhà của cậu xem thường nhiều biết bao nhiêu rồi? Thậm chí còn vì sự nghiệp của cậu mà chấp nhận cho cậu đi lấy người khác! Nhưng còn cậu thì sao? Đã hứa rồi mà lại không hề thực hiện được!”

“Nhưng bố của An Nhiên chỉ mới qua đời được có nửa năm, sao tôi có thể...”

“Cho nên cậu đã chọn cách khiến Mộng Chỉ chịu uất ức, khiến con của hai người chịu uất ức sao?” Chu Hán Khanh lập tức ngắt lời Cố Thiên Tuấn, “Nói thật lòng thì, bố của An Nhiên qua đời, chúng ta ai cũng thấy đáng tiếc, nhưng tại sao lại cứ bắt Mộng Chỉ phải chịu hi sinh, từ bỏ đi đứa con...”

“Anh à, anh đừng nói nữa!” Chu Mộng Chỉ bật khóc nức nở rồi lao vào lòng Cố Thiên Tuấn nói, “Tất cả những việc này là do em cam tâm tình nguyện, anh đừng trách Thiên Tuấn, muốn trách thì trách em đã quá yêu Thiên Tuấn đi.”

“Mộng Chỉ...” Cố Thiên Tuấn ôm chặt Chu Mộng Chỉ, hai mắt rưng rưng. Không biết từ khi nào, Cố Thiên Tuấn đã không còn khóc nữa, anh cảm thấy đàn ông mà rơi lệ rõ ràng là biểu hiện của sự yếu đuối.

Nhưng lúc này, nhìn dáng vẻ yếu ớt của Chu Mộng Chỉ, lại nhớ đến đứa con chưa chào đời của mình, Cố Thiên Tuấn không khỏi cảm thấy sống mũi cay cay, tuy nước mắt chưa tuôn ra nhưng trong lòng anh thì đã đau xót đến cực điểm rồi.

Chu Hán Khanh nói rất đúng, anh còn có cuộc đời của riêng mình, anh đã chăm sóc An Nhiên một thời gian dài rồi, đã cho cô tất cả những gì có thể rồi, vậy nên bây giờ anh không thể để Mộng Chỉ tiếp tục chịu uất ức nữa!

Ánh mắt đau lòng của Cố Thiên Tuấn dần dần được thay thế bằng vẻ cương quyết. Anh ôm Chu Mộng Chỉ trong lòng một lúc lâu, cuối cùng nhìn cô rồi trịnh trọng hứa: “Mộng Chỉ, anh hứa với em, anh sẽ mau chóng li hôn.”

Chu Mộng Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn nghiêm túc như thế thì biết ngay anh đã hoàn toàn hạ quyết tâm, nhưng bây giờ chưa phải là lúc vui mừng, cô ta cố gắng nén niềm vui trong lòng lại, giả vờ thương cảm nói: “Thiên Tuấn, anh đừng nói vậy, em sẽ không làm khó anh đâu. Thật ra cái cô An Nhiên đó cũng rất đáng thương.”

“Mộng Chỉ, em đừng có ngốc nữa!” Chu Hán Khanh lại đứng dậy nói, “Em vì Cố Thiên Tuấn chịu khổ còn chưa đủ sao? An Nhiên đáng thương, lẽ nào em không đáng thương sao? Em đúng là quá ngốc mà!”

Chu Hán Khanh nói xong lại quay sang Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, tôi mong cậu nói được sẽ làm được, đừng có nuốt lời.”

Cố Thiên Tuấn ôm chặt Chu Mộng Chỉ trong lòng, ánh mắt lạnh lùng gật đầu đáp: “Tôi nói được làm được.”

Hôm ấy, Cố Thiên Tuấn đã ở lại với Chu Mộng Chỉ cho đến tận tối mịt mới về nhà.

Vừa về nhà, Cố Thiên Tuấn đã gọi Cao Lỗi tìm luật sư soạn đơn li hôn gửi sang cho anh, trong đơn li hôn ấy, Cố Thiên Tuấn hầu như để lại toàn bộ tài sản của An Thị cho An Nhiên, anh cảm thấy mình làm như vậy là đã chí tình chí nghĩa rồi, anh không thể chăm sóc cô cả đời được, càng không thể vì An Nhiên mà khiến Mộng Chỉ chịu uất ức!

Để có thể giúp bản thân nói ra được hai chữ li hôn một cách tuyệt tình, Cố Thiên Tuấn trước khi tìm gặp An Nhiên đã uống rất nhiều rượu. Anh nghĩ đến đứa con còn chưa ra đời mà đã mất đi của mình là lập tức nổi điên lên, hơi men nồng nặc xông vào phòng ngủ.

An Nhiên bị Cố Thiên Tuấn thất hứa lúc này đang ngồi trên giường, nghe tiếng bước chân rầm rập ấy mà giật mình quay đầu lại...

Chuyện xảy ra trong đêm mưa gió ấy chính là việc mà cả đời cô cũng không thể nào quên được.

Nhưng cho dù không quên được thì thoáng chốc cũng đã mấy năm trôi qua rồi, thành phố H đã vật đổi sao dời: Tập đoàn Cố Thị mấy năm nay phát triển trở thành con rồng đứng đầu giới kinh doanh toàn thành phố, Chu Mộng Chỉ đã trở thành phu nhân tổng tài Cố Thị đúng như ý nguyện, còn An An thì cũng đã lớn rất nhiều.

An Diễm thở dài ngẫm nghĩ, không biết Cố Thiên Kỳ bây giờ ở Mỹ sống có tốt không, cũng không biết bố mẹ cô ở trên trời, nhìn thấy con gái mình vẫn có thể sống tiếp một cách kiên cường thế này thì có cảm thấy an ủi không.

178. Chương 178

Chỉ trong một thời gian ngắn thôi mà An Diễm gần như đã nhớ lại toàn bộ những việc trong cuộc đời mình. Trong 25 năm qua, cô hầu như đã nếm trải hết tất cả đắng cay ngọt bùi, thế nên bây giờ chỉ còn lại một

trái tim lạnh dạm mà thôi.

An Diễm vẫn cứ ngồi trên ghế ở góc sảnh, nhìn người ra kẻ vào vui vẻ trò chuyện, dường như vô lo vô nghĩ, đột nhiên có một cảm giác xa cách với thế giới.

An Diễm miễn cưỡng mỉm cười, chợt cảm thấy cằm hơi ngứa ngứa, cô đưa tay lên chùi một chút thì thấy bàn tay mình dính đầy nước mắt, bèn vội vàng sờ lên mặt, phát hiện ra mình đã khóc không biết từ lúc nào.

Đúng lúc này, một miếng khăn giấy màu trắng bỗng được chìa ra trước mặt An Diễm.

An Diễm ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt đầy quan tâm của Tô Thanh Dương đang nhìn mình.

“Cảm ơn anh.” An Diễm gật đầu với Tô Thanh Dương rồi nhận miếng khăn giấy, sau đó cẩn thận lau nước mắt. Cũng may thợ trang điểm của Lâm Hiểu Hiểu đã trang điểm cho cô bằng những mỹ phẩm tốt nhất, nên dù cô khóc nhiều như vậy nhưng cũng không bị nhoe.

Tô Thanh Dương thấy An Diễm nhận khăn của mình rồi bèn ngồi xuống bên cạnh cô.

An Diễm hít một hơi thật sâu rồi quay sang cười nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng nói chuyện với mấy vị tổng giám đốc khác sao rồi?”

“Những người cần chào hỏi tôi đều chào hỏi cả rồi.” Tô Thanh Dương nhún vai, nét mặt có chút mệt mỏi, xem ra anh rất không thích những nơi huyên náo khách sáo thế này.

“Phó tổng Hồ đâu? Ông ấy mà đi với anh thì sẽ đỡ hơn đấy.” An Diễm mỉm cười, nhờ có sự xuất hiện của Tô Thanh Dương mà cô đã thoát ra được khỏi kí ức, tâm trạng cũng không còn quá nặng nề nữa.

“Bố tôi bảo cho tôi đi một mình thử xem sao, cho nên lần này không bảo phó tổng Hồ đi cùng.” Tô Thanh Dương nhún vai tự mình kiểm điểm, “Lần này hình như do không có sự giúp đỡ của phó tổng Hồ nên tôi thật sự cảm thấy rất vất vả. Lúc trước có phó tổng Hồ đi cùng, tôi không nhận ra lại khó khăn thế này.”

“Tô tổng còn trẻ như vậy mà đã làm được những việc này cũng xem như là xuất sắc lắm rồi.” An Diễm thật lòng khen ngợi.

Tô Thanh Dương lắc đầu, chỉ cười với An Diễm, rồi anh chợt khựng lại, nhìn An Diễm hỏi một cách thăm dò: “Tuy năng lực của tôi miễn cưỡng thì cũng có thể xem là tạm được, nhưng tôi lại cảm thấy mình kém xa Cố tổng, anh ấy chỉ lớn hơn tôi vài tuổi thôi mà giỏi hơn tôi rất nhiều! Cô thấy có phải không, An Diễm?”

An Diễm vừa nghe Tô Thanh Dương nhắc đến tên của Cố Thiên Tuấn thì bất giác sa sầm nét mặt, nhưng sau đó lại cười nói: “Cố Thiên Tuấn... Cố tổng thật sự rất có năng khiếu trong chuyện kinh doanh.”

“Vậy An Diễm à, cô ngoài việc biết Cố tổng ngoài có năng khiếu trong kinh doanh ra thì còn biết gì khác về anh ấy nữa không?” Tô Thanh Dương dần dần phát hiện ra, mỗi khi có mặt của Cố tổng thì trông An Diễm có vẻ gì đó không ổn, không lẽ An Diễm và Cố tổng vốn quen nhau từ trước sao? Giữa họ trước đây là quan hệ gì?

An Diễm đương nhiên nghe ra ý trong câu hỏi của Tô Thanh Dương, bèn cười hỏi lại: “Tô tổng, anh có biết trước đây tôi như thế nào không?”

“Như thế nào cơ?” Tô Thanh Dương cũng đang rất muốn biết về quá khứ của An Diễm.

“Cũng giống như Hiểu Hiểu vậy!” Ánh mắt An Diễm chợt nhìn về xa xăm, sau đó nhìn về phía Lâm Hiểu Hiểu đang đứng cách đó không xa, trông thấy cô đang quất tháo giắt lấy cái li trong tay Lâm Kính Trạch, không cho anh uống rượu nữa.

“Giống Hiểu Hiểu sao?” Tô Thanh Dương cũng quay sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu, cảm thấy nghi hoặc, An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu là hai người có tính cách hoàn toàn khác hẳn nhau, An Diễm trước đây thật sự giống như Lâm Hiểu Hiểu sao?

“Đúng vậy.” An Diễm nghiêm túc gật đầu với Tô Thanh Dương, “Vậy nên tôi rất mong Hiểu Hiểu có thể được ở bên người mà cô ấy yêu, cũng muốn bảo vệ Hiểu Hiểu mãi mãi không bao giờ bị tổn thương, cũng giống như bảo vệ mình của năm xưa vậy.”

Có nhiều khi con người ta có những khiếm khuyết không thể bù đắp được ở bản thân thì sẽ mong có thể nhìn thấy sự hoàn hảo đó ở người khác. An Điền hít một hơi thật sâu, nhìn Tô Thanh Dương lúc này đang kinh ngạc mà hỏi: “Vì vậy, Tô tổng à, anh có thể thử xem sao không?”

“Thử xem sao? Thử xem sao cái gì chứ?” Tô Thanh Dương lại ngạc nhiên hỏi lại.

“Thử ở bên cạnh Hiểu Hiểu.” An Điền nghiêm túc nhìn Tô Thanh Dương, “Cũng có thể do vừa nhớ lại chuyện xưa nên khiến tôi có chút cảm khái. Cho dù tôi đã từng hứa với anh là sẽ không ghép đôi anh với Hiểu Hiểu, nhưng bây giờ tôi vẫn rất muốn nói với anh điều này, Tô tổng à, anh thử đến bên Hiểu Hiểu đi được không? Tôi rất mong nhìn thấy một con người khác của mình có thể có được kết cục hạnh phúc và vui vẻ.”

Tô Thanh Dương nhìn ánh mắt khẩn cầu của An Điền, gương mặt anh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trở nên dăm chiêu, cuối cùng anh gật đầu: “Được, tôi hứa với cô, tôi sẽ thử đến bên Hiểu Hiểu, bởi vì tôi rất muốn tìm hiểu về cô trước đây.”

Thấy vẻ mặt trịnh trọng của Tô Thanh Dương, An Điền cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Tô Thanh Dương thật sự khác với Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn là người nếu chưa đạt mục đích thì sẽ không bao giờ từ bỏ, rất tuyệt tình, quyết đoán và tàn nhẫn, nhưng Tô Thanh Dương thì lại khác, ngoài vẻ ngoài dịu dàng ra, anh còn có một trái tim tràn đầy tình cảm, chỉ cần anh nghiêm túc tiếp xúc với Hiểu Hiểu thì hai người chắc chắn sẽ có kết quả tốt đẹp.

Thuyết phục được Tô Thanh Dương rồi, An Điền trở nên vui hơn hẳn, bắt đầu chuyển sang trò chuyện linh tinh. Cô và Tô Thanh Dương ngồi ở một góc trò chuyện vui vẻ cho đến tận khi buổi tiệc gần kết thúc.

Trong khoảng thời gian này, Chu Mộng Chỉ cùng Cố Thiên Tuấn đi chào hỏi khách khứa đã thay liên tục mấy bộ váy.

An Điền đương nhiên cũng nhận ra những bộ lễ phục mà Chu Mộng Chỉ mặc đều là của các nhãn hàng nổi tiếng thế giới, có bộ váy tiên nữ màu vàng nhạt phối với tóc búi cao và trâm cài cổ phong, có bộ váy phong cách nữ vương màu đen phối với vòng lưu li ngũ sắc, có bộ váy liền thân màu tím nhạt phối với trang sức bằng vàng hình lá mơ, ngoài ra còn vài bộ váy sang trọng quý phái khác nữa.

Nhưng tuyệt nhiên lại không có bộ Bầu Trời Đầy Sao mà cô đã tốn bao tâm huyết thiết kế ra.

Theo những hiểu biết của An Điền về Chu Mộng Chỉ thì cô cũng đoán được là Chu Mộng Chỉ chắc chắn sẽ không mặc trang phục do cô thiết kế ra, vì dù gì việc cô ta mê các nhãn hàng nổi tiếng và xem thường người khác, cô đã nhìn thấy quá rõ rồi.

Nhưng dù sao Bầu Trời Đầy Sao cũng là bộ đồ mà cô mất rất nhiều thời gian mới làm ra được, bao nhiêu mồ hôi nước mắt đã đổ vào đó, thế mà bây giờ lại không thấy đâu. An Điền vốn đã rất trông đợi nhưng bây giờ lại không được thấy bộ váy, trong lòng không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Tô Thanh Dương đương nhiên cũng nhận ra Chu Mộng Chỉ đã không mặc Bầu Trời Đầy Sao xuất hiện trong buổi tiệc, anh thấy rất nghi hoặc, càng muốn cho An Điền một câu trả lời.

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương lập tức đứng dậy, chỉnh trang lại y phục rồi nói với An Điền: “Buổi tiệc sắp kết thúc rồi, hai vợ chồng Cố tổng đang tiễn khách, chúng ta qua đó chào một tiếng, nhân tiện hỏi về Bầu Trời Đầy Sao luôn.”

An Điền biết mục đích của Tô Thanh Dương, cũng rất cảm kích ý tốt của anh, nhưng cô lắc đầu từ chối lời đề nghị này: “Vợ chồng Cố tổng đang tiếp các nhân vật lớn của thành phố H và các nơi khác, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi thì không nên đi! Còn về việc Bầu Trời Đầy Sao thì cứ kệ đi vậy.”

Thật ra, An Điền hiểu rất rõ, bây giờ tiệc đã sắp kết thúc rồi, cho dù là Chu Mộng Chỉ cố tình không mặc Bầu Trời Đầy Sao hay là quên không mặc nó thì cũng không còn kịp nữa, tâm huyết của cô sẽ không thể nào xuất hiện trước mặt mọi người, thế nên việc gì phải đi hỏi nữa?

Vả lại, xã hội này không phải có rất nhiều việc như vậy sao? Khi bạn dốc hết sức lực ra để làm điều gì đó, nhưng chỉ cần có vài người quyền cao chức trọng khẽ động một ngón tay thôi thì tất cả sự cố gắng của bạn đều sẽ thành công cốc hết.

Song An Diễm cũng biết đây không phải là lí do để cô từ bỏ. Chỉ có luôn kiên trì nỗ lực thì mới đạt được thành công, một khi nhờ sự nỗ lực của mình mà có được sự tôn trọng thì những người trước đây từng chèn ép chúng ta lúc này sẽ không còn quyền lực gì nữa.

179. Chương 179

Tô Thanh Dương thấy An Diễm đã cương quyết như vậy thì cũng không ép cô nữa. Dù sao An Diễm cũng rất có tài năng, thế nào cũng sẽ có ngày được công nhận. Nhưng còn về phu nhân Cố này, Tô Thanh Dương thật sự cảm thấy bất mãn.

Trong lúc Tô Thanh Dương đang suy tư thì An Diễm đột nhiên nháy mắt với anh: “Tô tổng, bây giờ vợ chồng Cố tổng cũng tiễn khá nhiều khách về rồi, chỉ còn lại Hiểu Hiểu đứng bên đó, anh có muốn qua nói vài câu không?”

Tô Thanh Dương thấy ánh mắt đầy kì vọng của An Diễm bèn gật đầu rồi sải bước về phía Lâm Hiểu Hiểu. An Diễm đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng dáng Tô Thanh Dương, trong lòng cảm thấy mừng rỡ.

Lâm Hiểu Hiểu đang cầm điện thoại chuẩn bị gọi, trông thấy Tô Thanh Dương bước đến liền vội vàng cất điện thoại đi, ngẩn ngơ nhìn anh đi đến trước mặt mình.

Lâm Hiểu Hiểu vốn đang định gọi điện cho tài xế ở nhà đến đón ông anh trai say xỉn của mình về, nhưng giờ trông thấy Tô Thanh Dương, cô lập tức quên đi hết mọi việc.

“Anh Tô, tìm em có việc gì không?” Lâm Hiểu Hiểu kích động nhìn Tô Thanh Dương.

“Hiểu Hiểu, hôm nay tôi có thể đưa cô về nhà không?” Tô Thanh Dương nhìn gương mặt kích động của Lâm Hiểu Hiểu, quyết định sẽ làm quen cô lại từ đầu.

“Đưa em về nhà?” Lâm Hiểu Hiểu ngây ra mất mấy giây, sau đó liền gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, “Được chứ được chứ! Dương nhiên là được rồi!”

“Bây giờ chúng ta có thể đi rồi đúng không?” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa khoác tay Tô Thanh Dương kéo anh đi.

“Dương nhiên... là được.” Tô Thanh Dương nhất thời chưa thích ứng được với sự nhiệt tình này của Lâm Hiểu Hiểu, đành bước đi theo cô.

Nhưng mới đi được vài bước, Lâm Hiểu Hiểu chợt khựng lại, cô quay sang cười với Tô Thanh Dương, ngưỡng ngừng nói: “Anh Tô, anh chờ em một chút có được không? Suýt nữa em quên mất anh trai em rồi! Anh đợi em một chút thôi.”

“Tất nhiên là được.” Tô Thanh Dương gật đầu rồi nhìn Lâm Hiểu Hiểu hí hửng chạy đi.

Lâm Hiểu Hiểu chạy đến chỗ Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ lúc này đang lo lắng cho Lâm Kính Trạch rồi nói: “Anh chị ba, em có chút việc nên xin về trước. Còn về anh trai em, anh ba có thể giúp đưa anh ấy về nhà không?”

Cố Thiên Tuấn gật đầu, việc đưa Lâm Kính Trạch về nhà không có gì là to tát cả, nhưng anh vẫn hỏi thêm: “Thế cô đi đâu?” Vì dù gì đây cũng là em gái của Lâm Kính Trạch, Cố Thiên Tuấn vẫn phải quan tâm một chút.

“Anh Tô đưa em về.” Lâm Hiểu Hiểu trả lời một cách ngọt ngào.

Tô Thanh Dương? Chính là Tô Thanh Dương đối xử rất đặc biệt với An Diễm đấy à? Cố Thiên Tuấn nhướn mày, nhưng sau đó giấu đi mọi cảm xúc mà trả lời rất bình tĩnh, “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ đích thân đưa Kính Trạch về nhà.”

“Cảm ơn anh ba!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong lại lon ton chạy về chỗ Tô Thanh Dương.

Thấy Lâm Hiểu Hiểu đi rồi, Chu Mộng Chỉ đứng cạnh đó nhìn dáng vẻ say túy lúy của Lâm Kính Trạch mà khó chịu, nhưng không thể hiện ra ngoài mà quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, hay là bảo anh họ đưa Kính Trạch về đi.”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Tuấn khẽ lắc đầu, “Anh đã hứa với Hiểu Hiểu thì phải đích thân đưa Kính Trạch về. Còn em, vất vả cả ngày rồi, có thấy không khỏe ở đâu không?”

Chu Mộng Chỉ liền cảm động lắc đầu: “Không đâu Thiên Tuấn.”

“Vậy thì tốt.” Cố Thiên Tuấn yên tâm gật đầu, nhìn Chu Hán Khanh vẫn đang yên lặng đứng bên cạnh nói, “Anh à, bây giờ mọi việc hầu như đã xong rồi, anh đưa Mộng Chỉ về biệt thự trước, tôi sẽ đưa Kính Trạch về nhà.”

Nghe Cố Thiên Tuấn sắp xếp như vậy, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều bất giác đưa mắt nhìn nhau, ngay lập tức, một ánh nhìn ám muội dâng lên trong mắt của cả hai.

Nhưng Cố Thiên Tuấn chỉ mải quan tâm đến Lâm Kính Trạch đang say bí tỉ nên hoàn toàn không trông thấy.

Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ xong thì liền bước lên nghiêm túc nói với Cố Thiên Tuấn, “Thiên Tuấn, tôi biết rồi, tôi sẽ ‘chăm sóc’ Mộng chỉ thật tử tế.”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn tin tưởng gật đầu rồi dìu Lâm Kính Trạch bước ra cửa sảnh tiệc.

Thấy Cố Thiên Tuấn đi xa rồi, Chu Hán Khanh mới quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt sáng rực, “Mộng Chỉ, chúng ta về thôi.”

Chu Mộng Chỉ liếc nhìn Chu Hán Khanh, rồi vờ như không thấy ánh mắt vừa rồi của anh ta, bình thản cùng Chu Hán Khanh bước đi.

Nơi tổ chức tiệc kỉ niệm ngày cưới này là một căn biệt thự khác của Cố Thiên Tuấn, vì muốn bảo mật mọi thông tin nên nơi này rất vắng vẻ, ngoài đường ít xe cộ qua lại.

Đồng thời, từ nơi này về nhà Cố Thiên Tuấn hoàn toàn là hướng ngược lại so với về nhà Lâm Kính Trạch, thế nên sau khi Chu Mộng Chỉ được Chu Hán Khanh đưa đi thì Cố Thiên Tuấn cũng chở Lâm Kính Trạch đi theo một hướng ngược lại.

“Sở... Sở Sở... Anh... anh tha thứ cho em rồi...” Lâm Kính Trạch nằm dài ở ghế sau xe, miệng cứ lẩm bẩm gì đó không rõ.

Cố Thiên Trạch cũng không quan tâm Lâm Kính Trạch đang nói gì, chỉ tập trung lái xe.

Nhưng lúc này, ở phía xa có một chiếc xe đỗ lại bên đường đã thu hút sự chú ý của Cố Thiên Tuấn.

Có một cô gái đang đứng bên phải chiếc xe ấy, cô mang đôi giày cao gót, toàn thân mặc bộ váy đen hơi hở hang khoe được các đường cong cơ thể, nhất là phần hông và lưng hoàn toàn để hở, khiến người ta nhìn mà mê mẩn.

An Diễm?

Cố Thiên Tuấn chớp chớp mắt, lúc này mới nhận ra người đó đúng là An Diễm, nhưng bây giờ đang là mùa đông, An Diễm sao lại chỉ mặc váy mỏng mà đứng bên ngoài thế này? Còn nữa, chiếc xe đỗ bên cạnh cô ấy là của ai?

Bất giác, Cố Thiên Tuấn từ từ giảm tốc xe lại.

An Diễm vừa đứng ôm vai trên lề đường vừa nói với Leonard đang ngồi trên xe: “Cảm ơn anh, nhưng tôi thật sự không cần anh đưa về đâu.”

Nhưng An Diễm vừa dứt lời thì cơ thể của cô lại như muốn phản đối, đúng lúc đó cô lại hắt hơi thật mạnh, đúng là hờn đồ, vừa rồi trong buổi tiệc, cô chỉ mải muốn tác hợp cho Tô Thanh Dương và Lâm Hiểu Hiểu mà quên mất một chuyện.

Khi cô đến sảnh tiệc này đã đi bằng xe taxi, lúc về định sẽ đi nhờ xe của Lâm Hiểu Hiểu, nhưng bây giờ Hiểu Hiểu đã về với Tô Thanh Dương rồi, cô đương nhiên không thể làm kì đà cản mũi mà đi chung với họ được.

Nhưng ở buổi tiệc này, ngoại trừ Cố Thiên Tuấn ra thì An Diễm chỉ quen hai người họ thôi, bây giờ họ đều về hết, An Diễm ngay lập tức trở thành đứa con bị bỏ rơi ở chợ.

An Diễm ban đầu nghĩ, không ai đưa về cũng được, dù gì chỉ cần thay lại quần áo cũ là xong. Nhưng ai ngờ số cô lại xui tận mạng, lúc cô đi tìm Jack để xin lấy lại bộ đồ thì Jack đã về mất rồi!

Thế nên cuối cùng cô đành phải mặc nguyên bộ váy tiệc này mà rời đi, mong là có thể đi vào trung tâm thành phố bắt taxi. Nhưng An Diễm thật sự đã đánh giá quá cao khả năng chịu lạnh của mình rồi, chỉ mới đi vài bước thôi mà cô đã thấy rét run cầm cập.

Đúng ngay lúc An Diễm cảm thấy mình sắp chết cứng đến nơi thì Leonard, người vừa rồi đã tán tỉnh cô trong buổi tiệc chợt đỗ xe lại bên cạnh cô.

180. Chương 180

An Diễm vốn định hay là cứ lên xe đi vậy, nhưng Leonard lại bảo rằng trước tiên đến nhà anh ta chơi đã rồi hẵng về.

An Diễm đã là người trưởng thành, cũng đã từng được rất nhiều đàn ông theo đuổi, thế nên câu nói đầy ẩn ý này cô nghe là lập tức hiểu ngay. Một chút cảm tình An Diễm dành cho Leonard ngay lập tức mất sạch. Anh tưởng anh đẹp trai con nhà giàu đi xe sang thì là thiên hạ vô địch, ai cũng phải mê sao? Về nhà chơi hả? Chơi cái con khỉ ấy!

Thế là An Diễm lập tức từ chối ngay.

Leonard từ bé đã sống ở nước ngoài, do có thân hình đẹp, mặt mũi đẹp trai lại là công tử nhà giàu, phụ nữ ngoại quốc lại rất cởi mở, thế nên có vô số cô gái đã nguyện sả vào lòng anh ta, chỉ cần anh ta ngoắc tay một cái là sẽ tìm được người đẹp ngay.

Thế mà bây giờ An Diễm lại từ chối anh ta đến hai lần, chuyện này khiến Leonard cảm thấy rất thú vị.

Leonard mỉm cười rồi đột nhiên nói một câu khó hiểu: “Cô mà không đến thì người đó sẽ thất vọng đấy.”

An Diễm lập tức nhú mày, không hiểu Leonard nói vậy là có ý gì. Thất vọng? Ai thất vọng chứ?

Nhưng An Diễm cũng chẳng buồn hỏi, vì mấy chàng công tử nhà giàu thì đầu óc vốn hay không được bình thường.

Leonard bị An Diễm từ chối nhưng vẫn không hề tức giận, ngược lại, sau khi nhìn thấy cô hắt hơi, anh liền cởi áo khoác ngoài ra khoác lên vai cô.

An Diễm vừa định từ chối thì Leonard đã cười nói: “Tuy người đẹp không muốn đi với tôi, nhưng tôi cũng không muốn cô bị chết cứng đâu, cho nên cô cứ khoác áo của tôi đi.”

An Diễm cũng không khách sáo nữa, bởi vì trời bây giờ đúng là đang quá rét.

Ngay lúc này thì chiếc xe của Cố Thiên Tuấn cũng dừng lại ngay chỗ của An Diễm và Leonard.

“Leonard!” Cố Thiên Tuấn chào Leonard trước, sau đó mới nhìn sang An Diễm, “Lên xe, tôi đưa cô về nhà.”

An Diễm tròn mắt, vẻ mặt ấy như muốn nói: Tôi là cái gì của anh mà phải lên xe của anh?

Cố Thiên Tuấn trông thấy vẻ mặt ấy của An Diễm thì có hơi tức giận, nhưng anh làm ra vẻ không quan tâm, bước đến bên cạnh An Diễm rồi khẽ nói: “Anh chàng Leonard này không được bình thường đâu, anh

ta hay chơi mấy trò diên khùng khi ở bên Mỹ, tôi khuyên cô tốt nhất đừng dây vào, nếu lỡ để anh ta có hứng thú với cô thì tôi không đảm bảo là có thể cứu được cô đâu!”

An Diễm nhìn nét mặt nghiêm trọng của Cố Thiên Tuấn thì nhận thấy hình như không phải anh đang nói đùa. Lại nhớ đến việc Leonard vừa rồi cứ năm lần bảy lượt rủ mình đi chơi, An Diễm nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định leo lên xe của Cố Thiên Tuấn.

“Cô An là khách của tôi, nên do tôi đưa về, cảm ơn ý tốt của anh.” Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm đã lên xe rồi mới lịch sự nói.

“Đành vậy, tôi cứ tưởng là cô An Diễm sẽ chịu đi với tôi, chơi vài thứ thú vị, gặp vài người thú vị chứ.” Leonard nhún vai, bộ dạng cụt hứng.

Cố Thiên Tuấn chẳng quan tâm lời Leonard nói, chỉ khách sáo chào anh ta rồi bước lên xe.

Thấy Leonard đã lái xe đi rồi, Cố Thiên Tuấn lúc này mới khởi động xe định chạy đi.

Do băng sau xe có Lâm Kính Trạch say xỉn đang nằm nên An Diễm bất đắc dĩ đành phải ngồi ở đằng trước bên cạnh Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn liếc nhìn thấy An Diễm đang khoác áo vest của Leonard thì liền vô tình hữu ý đưa tay tăng nhiệt độ điều hòa trong xe lên.

An Diễm quay sang nhìn vẻ mặt không cảm xúc của Cố Thiên Tuấn, cảm thấy không còn lạnh nữa bèn cởi áo khoác ra rồi hỏi Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, anh chàng Leonard đó thật sự đáng sợ như anh nói sao?”

Thấy An Diễm đã cởi áo khoác, gương mặt Cố Thiên Tuấn mới giãn ra một chút. Anh vừa nhìn về phía trước vừa lạnh nhạt nói: “Do liên quan đến chuyện làm ăn nên tôi đã có thăm dò một chút về người này. Về năng lực kinh doanh thì tôi không biết, nhưng về đời tư của anh ta thì đúng là làm cho người ta kinh ngạc đấy.”

“Ừm.” An Diễm thấy vẻ mặt Cố Thiên Tuấn trông không có vẻ đang dọa cô, thế nên thật thà gật đầu, cũng may vừa rồi không dây vào anh ta, mong là sau này đừng bao giờ gặp lại người đó nữa!

An Diễm thở phào nhẹ nhõm xong lại nhìn ra bên ngoài, thấy trời đã tối rồi bèn nhờ vả Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, anh đưa tôi về nhà trước được không? Bây giờ tối như vậy rồi, An An chỉ ở nhà có một mình thôi, tôi thấy hơi lo.”

Vừa nghe nhắc đến An An, gương mặt của Cố Thiên Tuấn chợt trở nên thần thờ. Từ sau lần nói chuyện với An An ở trường mẫu giáo thì anh không còn được gặp lại cậu nữa.

Nghe nói trẻ con lớn rất nhanh, không biết An An có cao thêm không.

An Diễm thấy dáng vẻ thất thần của Cố Thiên Tuấn, tưởng anh không nghe thấy nên nói lại lần nữa: “Cố Thiên Tuấn, anh đưa tôi về nhà trước được không?”

Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn An Diễm nhưng không trả lời cô mà chợt rút điện thoại ra gọi.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, Cố Thiên Tuấn đã nói ngay: “Cao Lỗi, chờ tôi ở trung tâm thành phố, tôi sẽ lái xe đến ngay.”

Dứt lời, Cố Thiên Tuấn cúp máy rồi lại im lặng lái xe.

An Diễm trông thấy như thế liền cảm thấy yên tâm, chỉ cần về được đến nhà thôi, còn ai đưa về không quan trọng! Vả lại ngồi chung xe với người lạ còn dễ chịu hơn gấp mấy lần so với ngồi chung với tên Cố Thiên Tuấn này!

An Diễm thoải mái tựa ra sau, muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng đúng lúc đó thì Lâm Kính Trạch ngồi ở băng sau lại lăm bắm gì đó nghe không rõ.

An Diễm quay lại nhìn Lâm Kính Trạch, chợt nhớ ra hình như anh ta từ sau khi cãi nhau to với Lý An Ni thì đã bắt đầu uống rượu.

Chắc chắc chắc, lại là một người đàn ông si tình. An Diễm lắc lắc đầu rồi quay sang hỏi Cố Thiên Tuấn: “Anh Lâm không sao đấy chứ?”

“Cô lo chuyện của cô thôi là được rồi.” Cố Thiên Tuấn đáp mà chẳng thèm nhìn An Diễm, chỉ tiếp tục lái xe.

An Diễm lập tức uất nghẹn không nói nên lời, Cố Thiên Tuấn làm gì mà cứ trưng cái bản mặt như mình nợ tiền anh ta vậy? Là anh nợ tôi đấy có biết không hả?

An Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, cảm thấy cơn giận dâng trào, “Ha ha, nhắc đến chuyện của tôi thì tôi lại có một câu muốn nói với Cố tổng đấy.”

Cố Thiên Tuấn không quan tâm An Diễm, vẫn cứ chuyên tâm lái xe.

An Diễm thấy thế lại càng tức giận, bèn khó chịu nói: “Cố Thiên Tuấn, tôi muốn nói cho anh biết, nếu anh muốn cho tôi thấy anh và vợ anh yêu nhau đắm đuối ra sao thì tôi đã biết từ lâu rồi, cho nên sau này xin anh đừng lấy việc chà đạp tác phẩm của tôi ra để nói cho tôi chuyện đó nữa.”

“Ai chà đạp tác phẩm của cô chứ?” Cố Thiên Tuấn thắc mắc hỏi.

“Không phải anh từng bảo tôi thiết kế váy cho vợ anh sao? Anh có biết tôi đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết không? Thế mà vừa rồi trong buổi tiệc vợ anh lại chẳng thèm mặc, như vậy không phải là muốn chà đạp tác phẩm của tôi, châm chọc tôi sao?”

Tuy An Diễm đã tự bảo với lòng rằng phải bình tĩnh với chuyện này, chính cô cũng đã bảo với Tô Thanh Dương như thế, nhưng khi đối mặt với Cố Thiên Tuấn thì sự uất ức trong lòng cô chợt tăng lên rất nhiều, thế nên cô lạnh lùng nói: “Anh đúng là biết cách ức hiếp người khác.”

“Đó là do chị Lý quên lấy tác phẩm của cô ra thôi!” Cố Thiên Tuấn cũng lạnh lùng giải thích mà không nhìn An Diễm.

Trong buổi tiệc, Cố Thiên Tuấn cũng nhận ra Chu Mộng Chỉ không mặc váy của An Diễm thiết kế, thế nên cũng đã có hỏi, Chu Mộng Chỉ lúc đó trả lời rằng là do chị Lý trước khi đến đây đã quên lấy bộ váy theo, vì vậy cô không thể mặc tác phẩm của An Diễm được, chuyện này cũng làm cô thấy rất đáng tiếc.

Cố Thiên Tuấn cảm thấy cũng may là mình đã hỏi, nếu không thì Mộng Chỉ của anh đã bị An Diễm hiểu lầm rồi!

181. Chương 181

An Diễm nghe thấy vậy liền cảm thấy có chút khó tin: “Thật vậy sao?”

“Tất nhiên là thật.” Cố Thiên Tuấn vừa lái xe vừa nói bằng giọng khinh khi: “An Diễm, cô tưởng ai cũng như cô à? Sau này bớt nói những câu lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử đi!”

An Diễm vốn vẫn đang lời lẽ quyết liệt, bỗng nghe thấy lời giải thích của Cố Thiên Tuấn, cô đột nhiên ỉu xìu ngay. Với tính cách của Cố Thiên Tuấn, thực sự sẽ không nói dối thay Chu Mộng Chỉ. Vậy xem ra, đúng là mình đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi!

“Được, được, được. Tôi tiểu nhân, tôi tiểu nhân. Chỉ có các người là đại nhân! Cả gia đình anh đều là đại nhân!” An Diễm cuối cùng cũng nói ngang một câu, sau đó ngượng ngùng im miệng không nói gì.

Chiếc xe cứ thế mà chạy đến trung tâm thành phố. Khi Cố Thiên Tuấn dừng xe lại, Cao Lỗi đã đứng ở đó chờ họ.

“Chào anh Cố! Chào cô An!” Cao Lỗi trông vẫn như bình thường, thể hiện tốt phẩm chất của một người trợ lý. Đó chính là thực hiện theo đúng lời dặn của ông chủ, không bao giờ hỏi thêm một câu, dù người đứng bên cạnh ông chủ là nam nữ hay lớn bé.

“Chào anh.” An Diễm nhanh chóng trả lời người trợ lý lịch sự này.

Còn Cố Thiên Tuấn thì nói ngay với Cao Lỗi: “Kính Trạch đang ở trong xe của tôi, giúp tôi dìu cậu ấy vào trong xe của anh.”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu rồi cùng Cố Thiên Tuấn dìu Lâm Kính Trạch đã say bí tỉ vào trong xe.

Cố Thiên Tuấn nhìn vào Lâm Kính Trạch đang nằm ngáy trong xe, vỗ vai Cao Lỗi nói một cách trịnh trọng: “Nhất định phải đưa Kính Trạch về nhà an toàn.”

“Vâng, Cố tổng.” Cao Lỗi gật đầu nghiêm túc với Cố Thiên Tuấn, sau đó nói một cách lịch sự. “Tạm biệt Cố tổng.”

“Chờ đã!” Ngay khi Cao Lỗi định lái xe đi, An Diễm liền không kìm được nữa. Cô đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn hỏi: “Chẳng phải nhờ Cao Lỗi đưa tôi về nhà sao?”

“Tôi nói cho Cao Lỗi đưa cô về nhà khi nào?” Cố Thiên Tuấn hỏi ngược lại.

“Vậy tại sao lại là anh đưa tôi về nhà?” An Diễm cảm thấy hơi khó tin.

“Cô cũng có thể mặc chiếc váy hở hang này vào giữa đêm, đứng ngoài đường bắt taxi mà.” Cố Thiên Tuấn vừa cảnh báo An Diễm với giọng điệu lạnh lùng vừa ra hiệu với Cao Lỗi.

Cao Lỗi ngay lập tức hiểu ý của Cố Thiên Tuấn, nhanh chóng lái xe đưa Lâm Kính Trạch rời khỏi đó.

An Diễm cứ trơ mắt nhìn Cao Lỗi rời đi như thế. Cô vốn định bắt taxi, nhưng sau khi nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, cô lại hơi do dự. Suy cho cùng, thành phố H là một thành phố lớn với tốt xấu lẫn lộn. Mình ăn mặc như vậy mà đứng ngoài đường, thực sự có phần không an toàn. Bây giờ đang đêm hôm, taxi cũng không có nhiều, lỡ như không bắt được xe mà lại bị cướp, vậy sẽ lãnh đủ!

Cố Thiên Tuấn không thèm nhìn vào An Diễm cũng biết chắc rằng cô không có lựa chọn nào khác, thế là anh vừa lên xe vừa ra lệnh: “Lên xe.”

An Diễm mím môi với vẻ không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn ngồi vào trong xe của Cố Thiên Tuấn.

Xe đã nổ máy, tiếp theo đó là một sự im lặng ngưng ngừng.

Tất nhiên, sự ngưng ngừng này chủ yếu xuất phát từ cảm giác của An Diễm, còn vẻ mặt của Cố Thiên Tuấn vẫn rất tự nhiên, không nghĩ rằng chồng cũ đưa vợ cũ về nhà vào ban đêm là chuyện gì ghê gớm.

Cũng may, trung tâm thành phố cách nơi An Diễm ở vẫn gần hơn nhiều so với biệt thự của Lâm Kính Trạch. An Diễm chịu đựng ngưng ngừng trong một lúc thì chiếc xe đã đưa cô đến dưới chân chung cư.

Song, khi Cố Thiên Tuấn dừng chiếc Bentley sang trọng lại, anh cũng xuống xe theo An Diễm.

“Anh đang làm gì vậy?” An Diễm quay đầu lại, tưởng rằng Cố Thiên Tuấn đã quay đầu xe rời đi, không ngờ anh lại cùng mình xuống xe một cách vô cùng tự nhiên.

“Tôi muốn lên ngồi chơi một lát.” Cố Thiên Tuấn dứt hai tay vào túi quần, những đường nét trên khuôn mặt đẹp trai tuy nhìn không rõ ràng trong đêm, nhưng vẻ điềm tĩnh đó luôn làm cho mọi người khao khát.

An Diễm cảm thấy hơi khó tin. Cô không sao ngờ được rằng, Cố Thiên Tuấn lại có thể nói ra câu này mà mặt không biến sắc, tim không đập nhanh.

Câu “lên ngồi chơi” này, chẳng phải thường được nói với nhau khi một đôi nam nữ muốn làm chuyện đó như trong các bộ phim truyền hình à? Bây giờ Cố Thiên Tuấn với mình là quan hệ gì, mà nói với mình “muốn lên nhà ngồi chơi”?

An Diễm ngây người ra một lúc rồi lập tức tỏ vẻ mặt nghiêm túc, muốn từ chối Cố Thiên Tuấn thẳng thừng.

Song, An Diễm còn chưa nói câu “không muốn cho anh lên ngồi chơi” đó ra khỏi miệng, Cố Thiên Tuấn đã tự ý đi lên lầu.

Trời! Sao bước đi tự ý và tự nhiên quá vậy!

Cố Thiên Tuấn, da mặt anh dày thế này, cô vợ kia của anh có biết không?

An Diễm ngạc nhiên đến há hốc mồm ra. Khi cô phản ứng lại, Cố Thiên Tuấn đã đi lên lầu, mất dạng ở chỗ góc rẽ!

“Cố Thiên Tuấn, anh đứng lại! Ai cho anh lên nhà?” An Diễm giật mình rồi vội vàng đuổi theo.

Tuy nhiên, An Diễm mới chạy lên cầu thang thì thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước cửa căn hộ của mình, cúi đầu nhìn xuống đất.

An Diễm cũng nhìn xuống đất theo ánh mắt của Cố Thiên Tuấn. Cái nhìn như không vấn đề này làm cô sợ đến mức ngay lập tức hét lên: Lúc này qua khe cửa căn hộ của cô, nước đang chảy ào ào ra ngoài! Có vẻ như đã chảy rất lâu, trước cửa gần như sắp biến thành một hồ bơi nhỏ!

An Diễm quên cả việc đuổi Cố Thiên Tuấn về, chỉ vội chạy đến trước cửa, vừa đập cửa vừa hét lớn: “An An, con có trong nhà không? Mau mở cửa ra, mẹ đây! Sao khắp nơi đều là nước vậy?”

Giọng của An Diễm vừa dứt, cánh cửa ngay lập tức được mở ra.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, nước tích tụ trong nhà tuôn chảy ra ngoài, làm ướt sũng đôi giày cao gót của An Diễm và đôi giày da đắt tiền của Cố Thiên Tuấn.

An An đang mặc áo mưa đủ màu và mang một đôi ủng màu xanh, đứng điềm tĩnh trong căn nhà đầy nước, nhìn thấy An Diễm liền hét lên: “Mẹ ơi, mẹ về rồi. Mẹ đi chơi có vui không?”

An Diễm làm gì còn tâm trạng để trả lời câu hỏi của An An. Cô vội bế An An lên và nhìn xung quanh, thấy cả căn hộ của mình đều đã bị chìm trong nước. Nước trong nhà đã dâng cao lên đến gót chân An Diễm.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? An An” An Diễm bế An An ra ngoài lo lắng hỏi.

“Chuyện là như thế này.” An An bốn tuổi bắt đầu giải thích đầu đuôi sự việc bằng tài năng ngôn ngữ tuyệt vời của mình.

“Mẹ ơi, sau khi mẹ đi chưa được bao lâu, con đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy. Con liền chạy vào nhà bếp xem, thì ra đường ống nước bị vỡ. Con đã đi tìm dì chủ nhà, nhưng dì chủ nhà và bà Lý đã đi tìm dì Vương trong xóm để chơi mạt chược rồi. Sau đó con gọi cho chú cảnh sát, chú cảnh sát nói phải đi tìm chủ thầu. Con không biết chủ thầu đó là gì, nhưng con nhớ mẹ có dặn, con phải ở nhà chờ mẹ, không được chạy lung tung, thế là con mặc áo mưa đi ủng vào rồi ở đây đợi mẹ.”

An An điềm tĩnh kể cho An Diễm nghe toàn bộ sự việc. Sau khi nói xong, cậu lại nhìn vào An Diễm đang mặc váy và trang điểm, nói thêm một câu: “Mẹ ơi, hôm nay mẹ đẹp quá.”

An Diễm vốn đang lo lắng, nghe thấy câu này của An An, suýt nữa cũng phải phì cười.

Cố Thiên Tuấn nghe thấy An An nói vậy cũng không thể nhịn được cười. Đúng là con trai mình, mới tí tuổi đầu mà cái miệng thật ngọt, quan trọng hơn là biết bình tĩnh xử lý tình huống. Nếu đổi lại là đứa trẻ khác, nhìn thấy khắp nhà bị chìm trong nước, chúng đã sợ đến mức khóc thét lên rồi. Còn cậu bé này, biết gọi điện thoại, còn không quên mặc áo mưa và đi ủng nữa!

182. Chương 183

Ở biệt thự Cố Thị...

Chu Hán Khanh vừa trở về từ sảnh tiệc sau khi đưa Chu Mộng Chỉ về đến biệt thự, anh ta không vội về phòng mình mà nhếch mép cười rồi đi theo Chu Mộng Chỉ lên tầng hai.

Anh ta đứng trong phòng tắm trên tầng hai, lấy tay hứng nước lạnh rồi liên tục vả vào mặt.

Chu Hán Khanh đã uống rất nhiều, bây giờ cả người chỉ toàn mùi rượu nên cảm thấy rất nóng. Nhờ nước lạnh vả vào mặt nên anh ta đã tỉnh táo hơn một chút. Anh ta gơ cổ tay lên và nhìn đồng hồ, nhận thấy đã hai tiếng trôi qua.

Chu Hán Khanh cúi đầu suy nghĩ một lát ước chừng: Chắc bây giờ Cố Thiên Tuấn vừa mới đưa Lâm Kính Trạch về đến biệt thự họ Lâm, từ biệt thự họ Lâm về đây chắc cũng phải mất hai tiếng nữa.

Chu Hán Khanh vừa tính toán xong thời gian thì Chu Mộng Chỉ còn hơi say rượu đúng lúc bước vào phòng tắm. Cô nhìn thấy Chu Hán Khanh cũng đang ở trong phòng tắm, trước tiên hơi giật mình, sau đó đi đến gần Chu Hán Khanh với vẻ mặt rất tự nhiên, đưa tay ra mở cái vòi nước còn lại.

Tiếng nước chảy “rào rào” vang lên khắp phòng tắm, Chu Mộng Chỉ ngược đôi mắt mai tuyết đẹp nhìn vào gương, thấy Chu Hán Khanh đang đứng bên cạnh cô, phản chiếu qua cùng một tấm gương và đang nhìn chăm chăm vào mình.

Cái miệng đào nhỏ nhắn của Chu Mộng Chỉ cong lên, giả vờ như không nhìn thấy gì. Cô thẳng lưng lên, vẩy vẩy nước trên tay, rồi quay người đi ra cửa phòng tắm.

Đột nhiên, Chu Mộng Chỉ cảm thấy eo mình bị siết chặt, cả người xoay tròn một vòng, rồi bị Chu Hán Khanh ép vào trên cửa phòng tắm.

“Anh làm gì thế?” Chu Mộng Chỉ chớp chớp đôi lông mi mỏng, biết rõ còn cố tình hỏi.

“Rửa tay xong mà không chịu tắt vòi nước, bộ em không nhận ra à?” Chu Hán Khanh ghé sát bên tai Chu Mộng Chỉ, hơi thở nóng hổi phả ra sau tai cô.

Chu Mộng Chỉ nửa muốn từ chối, nửa muốn đón nhận đã đưa tay chống vào ngực Chu Hán Khanh, cười rạng rỡ: “Vậy anh tắt giùm em đi chứ sao!”

“Nếu anh giúp em, thì em... trả ơn anh thế nào?” Chu Hán Khanh nói xong liền ngậm lấy hoa tai của Chu Mộng Chỉ. Lưỡi của anh ta khẽ đưa lên, hôn vào đôi bông tai bằng vàng có hình lá bạch quả trên tai Chu Mộng Chỉ.

Chu Hán Khanh hơi nghiêng đầu sang một bên, nhốt đôi bông tai hình lá bạch quả của Chu Mộng Chỉ xuống sàn nhà, rồi duỗi tay ra kéo mạnh Chu Mộng Chỉ vào lòng mình, để cơ thể cô dính chặt vào cơ thể đang nóng hổi của mình.

Tai của Chu Mộng Chỉ bị Chu Hán Khanh hôn đến ngứa ngáy, cả người cũng bị Chu Hán Khanh làm cho nóng ran lên. Cô nói bằng giọng run rẩy: “Hán Khanh, chút nữa Thiên Tuấn sẽ về đây.”

“Mộng Chỉ, từ sáng tiệc nơi tổ chức kỷ niệm ngày cưới, đến biệt thự của Lâm Kính Trạch, rồi từ biệt thự Lâm Thị về đến đây, đâu phải từ trung tâm thành phố về đây. Cố Thiên Tuấn phải mất nhiều thời gian lắm, chúng ta cũng sẽ có đủ thời gian.” Chu Hán Khanh vẫn tiếp tục việc đang làm.

Dây đeo vai của chiếc váy màu tím nhạt tuột khỏi đôi vai gầy của Chu Mộng Chỉ. Nụ hôn phớt của Chu Hán Khanh khiến một người đang hơi say như cô mềm nhũn cả người ra. Chu Mộng Chỉ bất giác nhắm mắt lại, hai tay cô bấu chặt cổ Chu Hán Khanh.

Nhận được sự đáp lại của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh nhẹ nhàng đưa tay ra, vén chiếc váy màu tím nhạt của Chu Mộng Chỉ lên đến mức cao nhất. Ngay lập tức, đôi chân thon dài và trắng trẻo của Chu Mộng Chỉ lộ hẳn ra trong phòng tắm đầy hơi nước.

Chu Hán Khanh thỏa mãn và cố gắng hết sức để yêu chiều Chu Mộng Chỉ, vì đây là bằng chứng cho việc anh ta và Mộng Chỉ đã ở bên nhau.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn “rào rào” vang lên, hơi thở bị kìm nén được ẩn dưới tiếng nước chảy, nhưng chỉ cần lắng tai nghe, thì sẽ nghe thấy những âm thanh lạ.

Tuy nhiên, trong căn biệt thự trống trải này, chỉ có Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, không có người thứ ba.

Ở bên này, sau khi rời khỏi căn hộ của An Điềm, Cố Thiên Tuấn liền lái xe về biệt thự Cổ Thị. Lúc này, anh vẫn còn hơi tức giận. Anh không thể hiểu được, mình đã làm hết những việc nên làm, nhưng tại sao An Điềm vẫn không thấy cảm kích?

Điều quan trọng nhất là, bây giờ anh lại rất dễ tâm đến việc An Điềm có cảm kích mình hay không!

Thở ra một hơi thật dài đầy buồn bực, Cố Thiên Tuấn nhấn mạnh chân ga bằng bàn chân đang mang đôi giày da cao cấp kia của mình.

Chiếc xe sang trọng lập tức tăng tốc, như một tia sét, chạy băng băng trên đường phố của thành phố H.

Sau khi chạy được một đoạn đường, Cố Thiên Tuấn dừng xe lại trước cổng biệt thự.

Vì lúc về đến cũng không còn sớm, nên sau khi kêu bảo vệ mở cổng, Cố Thiên Tuấn nói bảo vệ không cần vào báo với chị Lý. Vì bữa tiệc mà mọi người đều bận rộn trong một thời gian dài, nên Cố Thiên Tuấn cũng không muốn làm phiền đến mọi người nữa.

Cho đến khi Cố Thiên Tuấn đỗ xe xong, ngoài anh bảo vệ ra, những người giúp việc khác trong biệt thự hoàn toàn không biết việc Cố Thiên Tuấn đã về đến.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn vừa đến cổng biệt thự liền nhìn thấy chị Lý đang ngồi trong vườn hoa trước sân. Chị cứ ngồi ngây ra đó, hai bàn tay đan vào nhau, như thể đang rất lo lắng về chuyện gì đó.

Cố Thiên Tuấn cau mày lại: Đã khuya vậy rồi, chẳng phải chị Lý nên nghỉ ngơi hoặc đến chăm sóc cho Mộng Chỉ sao? Sao lại ngồi thừ người ra ở đây?

Nghĩ vậy, Cố Thiên Tuấn liền bước đến trước mặt chị Lý và hỏi: “Chị Lý, sao chị lại ngồi đây?”

Chị Lý đang bồi hồi lo lắng nghe thấy giọng của Cố Thiên Tuấn, còn tưởng mình đang mơ. Chị quay đầu lại một cách vô thức, bất thành linh nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước mặt mình.

“A! Cậu... cậu Cố. Sao cậu lại đến đây?” Chị Lý bỗng trợn to mắt, sợ hãi lùi về sau mấy bước.

Cố Thiên Tuấn nghe chị Lý nói vậy, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Anh hỏi ngược lại: “Sao thế? Tôi không nên đến đây à?”

“Không, không, không. Tôi không có ý này.” Chị Lý lắc đầu mà toàn thân run lẩy bẩy. Chị thở hổn hển bắt thường, bỗng quay đầu nhìn về hướng phòng tắm trên tầng hai của biệt thự.

Nét mặt sợ hãi của chị Lý quá rõ ràng, làm Cố Thiên Tuấn cũng phải đưa mắt nhìn theo ánh mắt của chị Lý.

Tuy nhiên, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Đôi lông mày lười mác của Cố Thiên Tuấn nhíu lại chặt hơn nữa. Anh nghiêm mặt lại nhìn vào chị Lý rồi hỏi: “Chị Lý, rốt cuộc chị bị sao vậy?”

“Dạ không!” Chị Lý vội lắc đầu, lại vội vàng lảng tránh ánh mắt nghi ngờ của Cố Thiên Tuấn, miệng thì không ngừng lẩm bẩm. “Không có gì! Thật đó. Không có gì...”

Mặc dù Cố Thiên Tuấn thường không quan tâm đến cảm xúc của người khác, cũng không bao giờ quan sát chi tiết, nhưng chị Lý hôm nay, thật sự quá kỳ lạ.

Cố Thiên Tuấn cúi đầu xuống suy nghĩ, sau đó nhìn lên hỏi: “Chị Lý à, có phải chị gặp rắc rối gì không? Dù gì chị cũng đã làm cho nhà tôi lâu rồi, nếu có chuyện gì, chị cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp chị giải quyết.”

Nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói vậy, trong vẻ mặt hoảng hốt của chị Lý xuất hiện một chút xúc động. Chị cắn chặt môi, rồi đột nhiên như thể đã hạ một quyết tâm lớn: “Cậu Cố à, tôi không có chuyện gì đâu. Cậu cứ lên nghỉ ngơi đi. Đi lên càng sớm càng tốt.”

Chị Lý dẫn bốn chữ “càng sớm càng tốt” kia rất mạnh, như thể đang nhắc nhở Cố Thiên Tuấn điều gì đó.

183. Chương 184

Cố Thiên Tuấn cau mày lại, suốt ngày bận rộn với công việc của công ty, lại cực kỳ tin tưởng Chu Mộng Chỉ, nên anh đâu có rảnh hơi mà nghiền ngẫm kỹ lời nói của một chị giúp việc. Anh chỉ tưởng rằng tâm trạng chị Lý đang không vui, hoặc là không muốn kể cho mình nghe tâm sự của chị ấy, thế là anh liền xem như không có việc gì xảy ra.

“VẬY ĐƯỢC RỒI. CHỊ LÝ, TÔI LÊN PHÒNG TRƯỚC ĐÂY.” Cố Thiên Tuấn nói rồi nhấc chân lên đi về phía biệt thự.

Chị Lý vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Cố Thiên Tuấn với vẻ hoang mang. Chị không biết sau khi Cố Thiên Tuấn lên lầu thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, cậu Cố vốn là người có bản chất không xấu, nên không đáng phải bị lừa dối như thế, cậu chỉ dồn quá nhiều tình cảm cho một người không đáng mà thôi.

Chị Lý thở dài ngược nhìn mặt trăng trên bầu trời, rồi tiếp tục đi tới đi lui bên ngoài biệt thự, không dám bước vào trong.

Sau khi nói xong với chị Lý, Cố Thiên Tuấn đi vào biệt thự, sau đó đi lên cầu thang để lên tầng hai.

Vừa lên đến tầng hai, Cố Thiên Tuấn liền nghe thấy tiếng nước chảy “rào rào” trong phòng tắm.

Cố Thiên Tuấn nhíu mày lại, anh cảm thấy tầng hai yên tĩnh đến bất thường, tiếng nước chảy “rào rào” này lại quá lạ, thế là anh liền nhấc chân lên và đi về hướng phòng tắm.

Khi Cố Thiên Tuấn đến gần hơn, tiếng nước chảy “rào rào” trong phòng tắm cũng càng to hơn. Bất giác, Cố Thiên Tuấn đặt tay lên nắm cửa phòng tắm, vặn để mở cửa...

“Anh họ?” Cố Thiên Tuấn cau mày lại. Anh vừa vặn tay nắm và mở cửa ra, nhìn thấy một người đàn ông lưng trần, đang quay lưng lại với mình, đứng trước gương.

Nghe thấy giọng của Cố Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh vừa kéo khóa quần xong bỗng cứng đờ cả người: Cố Thiên Tuấn? Chẳng phải anh ta đưa Lâm Kính Trạch về nhà sao? Tại sao lại về sớm vậy? Mộng Chỉ...

Mộng Chỉ?

Khi Chu Hán Khanh nghĩ đến Chu Mộng Chỉ, anh ta bỗng cảm thấy như mình bị đẩy từ trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng xuống rồi đột nhiên được kéo lại vậy: Nếu Cố Thiên Tuấn đến sớm vài giây, vậy thì ba người họ sẽ gặp nhau ở cửa phòng tắm rồi!

Cũng may, cũng may là Cố Thiên Tuấn đã đến muộn vài giây! Cũng may là Mộng Chỉ vừa mới rời khỏi!

Chu Hán Khanh thở phào vì mình gặp nạn lớn mà không chết đã nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm của mình. Anh ta khẽ nhúc nhích đôi chân vừa nãy còn cứng đờ của mình, từ từ quay người lại nhìn Cố Thiên Tuấn, và hỏi: “Thiên Tuấn, sao cậu về sớm vậy?”

“Tôi nhờ trợ lý Cao Lỗi đưa Kính Trạch về, nên tôi mới về sớm.” Mắt của Cố Thiên Tuấn quét qua chiếc áo sơ mi trên sàn, rồi nhìn vào Chu Hán Khanh. “Anh họ à, sao áo của anh lại nằm trên sàn thế?”

Cơ mặt của Chu Hán Khanh bỗng co giật một cách lo lắng. Anh ta chớp mắt thật nhanh và nói: “Vừa rồi ở bữa tiệc, tôi đã uống quá nhiều, khi nãy bị nôn dính vào áo, nên tôi đã cởi nó ra. Sau đó cũng không mặc được nữa, nên mới ném nó xuống sàn.”

“Ồ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu. Anh liếc nhìn chiếc áo trên sàn rồi hỏi thêm một câu: “Anh họ à, bộ phòng tắm bên chỗ anh có vấn đề gì à?”

Vì phòng của Chu Hán Khanh nằm trong ngôi nhà lớn cạnh biệt thự, cho nên Cố Thiên Tuấn hỏi câu này cũng hợp tình hợp lý: Phòng tắm trong phòng anh mà anh không dùng, lại chạy đến phòng tắm ở tầng hai, không phải phòng tắm có vấn đề thì là gì?

Chu Hán Khanh ngay lập tức mỉm cười nói: “Phải, phòng tắm bên chỗ tôi bị nghẹt. Tôi nói với chú Triệu rồi, nhưng chú Triệu vẫn chưa sửa, nên tôi đành phải chạy lên đây.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn không có biểu cảm gì trên mặt, anh gật đầu không hỏi gì thêm.

Chu Hán Khanh thấy sắc mặt của Cố Thiên Tuấn vẫn như bình thường, trái tim đang treo lơ lửng đã hạ xuống. Cố Thiên Tuấn luôn là một người không quan tâm đến các chi tiết, không bị lộ thì tốt.

Chu Hán Khanh đã yên tâm nên nét mặt càng trở nên tự nhiên hơn. Anh ta nhanh chóng nhận thấy tóc của Cố Thiên Tuấn hơi ướt, bèn hỏi với giọng quan tâm: “Thiên Tuấn à, sao tóc cậu bị ướt thế?”

Lúc này Cố Thiên Tuấn mới sực nhớ ra vừa rồi mình đã giúp An Diễm sửa chữa đường ống nước ở nhà, làm ướt tóc và áo sơ mi của mình.

Bởi vì có khoác áo vest bên ngoài áo sơ mi nên không nhìn thấy rõ, nhưng tóc ướt thì rất dễ bị nhận ra.

“Ồ, chuyện này...” Cố Thiên Tuấn muốn tìm một lý do nói cho qua chuyện, vì chuyện về An An và An Diễm, tạm thời không cho họ biết sẽ tốt hơn.

Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang suy nghĩ để tìm được một cái cớ, Chu Hán Khanh vừa mới điêm tĩnh lại đột nhiên cau mày lại, bởi vì anh ta nhìn thấy ngay cạnh chân của Cố Thiên Tuấn có đôi hoa tai bằng vàng hình lá bạch quả của Chu Mộng Chỉ đang nằm đó.

Trái tim vừa hạ xuống của Chu Hán Khanh lại ngay lập tức nhảy lên đến cổ họng, lỗ như Cố Thiên Tuấn cúi đầu xuống, chắc chắn sẽ nhìn thấy đôi hoa tai đó!

Anh họ cở trần đứng trong phòng tắm trên tầng hai một cách khó hiểu, điều đó vốn dĩ đã rất kỳ lạ. Đôi hoa tai của vợ lại rơi ở đây, dù Cố Thiên Tuấn có qua loa đến cỡ nào, đoán chừng cũng sẽ cảm nhận được điều gì đó!

“Thiên Tuấn!” Trong lúc Cố Thiên Tuấn đang thất thần, Chu Hán Khanh đi nhanh tới, đứng cách với Cố Thiên Tuấn rất gần.

Cố Thiên Tuấn bất giác lùi về sau một bước và hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đột nhiên tôi nhớ ra, khi đưa Mộng Chỉ về đây, cô ấy hơi khó chịu, hay cậu vào phòng xem cô ấy thế nào đi.” Chu Hán Khanh mỉm cười, đôi hoa tai bằng vàng hình lá cây bạch quả dưới chân anh ta bây giờ giống như một que hàn nóng đỏ, làm anh ta rất sốt ruột và lo lắng.

Anh ta không thể cúi xuống nhặt chiếc hoa tai đó lên, cũng không thể đứng hoài trong này, nếu không sẽ thu hút sự chú ý của Cố Thiên Tuấn. Vì vậy, cách tốt nhất bây giờ chính là làm cho Cố Thiên Tuấn rời đi càng sớm càng tốt, anh ta mới có thể “hủy diệt tung tích” chiếc hoa tai bằng vàng hình lá bạch quả đó!

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ đi xem cô ấy.” Không cần viện cớ cũng là điều mà Cố Thiên Tuấn mong muốn, anh gạt đầu và quay người rời khỏi phòng tắm.

Thấy bóng Cố Thiên Tuấn đã biến mất hoàn toàn trước mắt mình, Chu Hán Khanh vội ngồi xổm xuống và nhặt chiếc hoa tai bằng vàng hình lá bạch quả kia lên.

Chiếc hoa tai hình lá bạch quả tinh xảo phản chiếu ánh sáng vàng dưới ánh đèn. Chu Hán Khanh đưa tay lên chạm vào trán mình, nhưng không biết từ khi nào mà trán mình đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Chu Hán Khanh thở dài, anh ta đứng dậy và ném chiếc hoa tai vào bồn vệ sinh. Cùng với một tiếng xả nước chói tai, chiếc hoa tai đã biến mất. Chu Hán Khanh lo lắng nhìn vào dòng nước chảy: Hy vọng rằng Mộng Chỉ sẽ không hoảng loạn mà để lộ sơ hở.

Ở bên này, Cố Thiên Tuấn vừa bước vào phòng ngủ liền nghe thấy tiếng nước chảy “rào rào” vang lên từ trong phòng tắm cách đó không xa, kèm theo giọng ngân nga khe khẽ của Chu Mộng Chỉ.

Cố Thiên Tuấn nghe thấy giọng hát vui vẻ của Chu Mộng Chỉ, đôi lông mày mới buông lỏng hơn: Chắc vì lễ kỷ niệm ngày cưới hôm nay đã kết thúc tốt đẹp, nên Mộng Chỉ mới vui như thế.

Cố Thiên Tuấn khẽ thở ra nhẹ nhõm. Anh đi đến cạnh giường, định ngồi xuống nghỉ một lát, luôn tiện thay chiếc áo bị ướt sũng.

Tuy nhiên, thùng rác cạnh giường đã thu hút sự chú ý của Cố Thiên Tuấn. Thứ được quăng vào trong thùng rác, là chiếc váy màu tím nhạt mà Chu Mộng Chỉ đã mặc vào cuối bữa tiệc.

Chu Mộng Chỉ mặc chiếc váy một lần rồi quăng đi, điều đó cũng không có gì lạ.

Nhưng vẻ ngoài của chiếc váy đó rất lạ, trên đó bị dính thứ gì đó giống như vết nước nhưng lại không giống như vết nước, dường như còn bị nhăn nhó một chút. Cố Thiên Thiên đứng lên và định bước qua đó, xem thử trên chiếc váy đó rốt cuộc có dấu vết đáng ngờ nào không.

184. Chương 185

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn vừa bước lên một bước liền đột nhiên dừng lại: Anh rất lấy làm lạ về việc tại sao mình lại quan tâm đến thứ quăng trong thùng rác. Anh đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, đưa tay lật xem thứ đã vứt vào thùng rác, liệu có phải hơi khó hiểu không?

Ngay lúc Cố Thiên Tuấn nhìn vào thùng rác mà do dự, Chu Mộng Chỉ đã tắm xong, vừa lau tóc vừa bước ra ngoài trong chiếc áo choàng tắm.

So với tố chất tâm lý quá cứng rắn của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ vẫn còn kém xa. Lúc vừa nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ lập tức sợ hãi đến mềm nhũn cả hai chân. Cô ta vội vàng dựa vào tường, hỏi bằng giọng run rẩy: “Thiên, Thiên Tuấn, anh... sao anh lại về rồi?”

Cố Thiên Tuấn càng cảm thấy lạ hơn. Bình thường khi Mộng Chỉ nhìn thấy mình, chẳng phải sẽ reo lên và chạy đến ôm mình sao? Bây giờ sao lại giống như nhìn thấy một con quái vật vậy?

“Anh, không nên về à?” Cố Thiên Tuấn hỏi ngược lại.

Nghe thấy câu hỏi ngược lại của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ ngay lập tức cảm thấy rùng mình. Chính cái rùng mình này đã giúp cô nhanh chóng lấy lại chút lý trí. Cô cố mỉm cười, nhưng giọng nói không thể nên được chút run rẩy: “Hi hi, em chỉ là, thấy hơi bất ngờ thôi.”

“Ồ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu không nói gì thêm. Anh lại ngồi xuống giường, đột nhiên cảm thấy rất tức ngực. Anh đã nhận thấy có điều gì đó không ổn, nhưng những điều không ổn đó với anh đúng là như ngàn lẻ một đêm, cũng không biết nó từ đâu mà đến. Thậm chí, Cố Thiên Tuấn còn nghĩ, không biết có phải vì mình quá mệt mỏi nên mới sinh ra cảm giác kỳ lạ này không.

Chu Mộng Chỉ dựa vào tường trong hơn chục giây rồi mới có thể cố gắng để di chuyển. Cô run rẩy ngồi xuống cạnh Cố Thiên Tuấn, ngẩng khuôn mặt hơi tái đi vì sợ lên rồi hỏi: “Thiên Tuấn, anh sao thế? Em thấy hình như anh không vui lắm, có phải anh mệt không?”

Cố Thiên Tuấn không trả lời mà quay đầu lại nhìn vào Chu Mộng Chỉ một cách nghiêm túc. Anh thấy mắt của Chu Mộng Chỉ lóe lên, vẻ mặt tuy đã tái đi nhưng vẫn không thể che giấu được hai đốm ửng đỏ. Hai đốm ửng đỏ này giống như trạng thái phấn chấn sau khi tắm, và cũng giống như... trạng thái phơi phơi sau một trận mưa giữa nam và nữ.

Khi nghĩ đến điều này, đồng tử của Cố Thiên Tuấn bỗng co lại: Sao anh lại nghĩ đến một việc vô lý như thế? Đây là Mộng Chỉ của anh mà! Là Mộng Chỉ mà từ khi còn học đại học đã cùng anh đồng cam cộng khổ, lúc nào cũng động viên và ủng hộ anh! Sao anh có thể nghĩ về cô ấy như thế?

Nhất định là do dạo này mình tiếp xúc với An Điềm quá thường xuyên, nhớ An An cũng quá thường xuyên, nên mới suy nghĩ lung tung như vậy!

Cố Thiên Tuấn lắc đầu thật mạnh, khó khăn lắm mới có thể xua tan những suy nghĩ khủng khiếp đó trong đầu. Tuy nhiên, ngực anh vẫn không ngừng truyền đến cảm giác trống trải.

Tất nhiên, Chu Mộng Chỉ cũng đã nhìn thấy vẻ bối rối và kinh ngạc trong mắt Cố Thiên Tuấn, cô ta vội vàng gắng hỏi: “Thiên Tuấn, anh sao thế?”

“Không có gì.” Cố Thiên Tuấn nhắm mắt lại, vừa trả lời vừa lắc đầu.

“Chắc do anh mệt quá thôi. Thiên Tuấn, chúng ta đi ngủ thôi.” Chu Mộng Chỉ nói rồi định giúp Cố Thiên Tuấn cởi áo khoác ra.

“Để anh tự làm được rồi.” Cố Thiên Tuấn đứng phắt dậy ngay khi hai tay của Chu Mộng Chỉ sắp chạm vào vai anh.

“Anh đi tắm đã.” Cố Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu rồi đi vào phòng tắm.

Hai tay của Chu Mộng Chỉ cứng đờ trên không, trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Bây giờ cô ta hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ tại sao Cố Thiên Tuấn lại về sớm như vậy, cũng không hề nhận thấy mái tóc ướt sũng của Cố Thiên Tuấn. Cô ta chỉ bối rối và sợ hãi: Thiên Tuấn, có phải anh ấy đã biết gì rồi không?

Nhưng với tính cách của Thiên Tuấn, chắc chắn sẽ không điềm tĩnh và nhẫn nại như vậy! Là mình lo xa hay Thiên Tuấn đã thay đổi?

Chu Mộng Chỉ thờ người ra rồi chui vào trong chăn. Cô nhắm mắt lại, đôi mắt mai xinh đẹp đang chuyển động đầy bất an bên dưới mí mắt.

Cố Thiên Tuấn vào trong phòng tắm cởi hết quần áo ướt ra. Nước ấm đập vào cơ bắp rần rần của anh, khiến cơ thể anh dịu đi đôi chút, nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng đó lại không hề biến mất.

Cố Thiên Tuấn nhắm mắt lại, bắt đầu nghiền ngẫm cảm giác kỳ lạ đó.

Dường như từ sau khi An Điềm xuất hiện, mình thường xuyên bị phân tâm. Khoan nói đến nguyên nhân làm anh phân tâm là do anh cảm thấy áy náy hay có tình cảm gì khác với An Điềm, chỉ là, sau khi phân tâm, Cố Thiên Tuấn lại thỉnh thoảng làm vài việc không theo quy tắc.

Ví dụ, anh sẽ không như trước, nói bây giờ về nhà là bây giờ về nhà. Anh nói với Mộng Chỉ sẽ làm thế này nhưng chưa chắc lại làm thế. Chính vì những cách làm này mà thỉnh thoảng khiến cho Cố Thiên Tuấn nhìn thấy một Mộng Chỉ khác, khiến cho Mộng Chỉ trong đời thực có một chút khác biệt so với Mộng Chỉ trong ấn tượng của mình. Những khác biệt này tuy không lớn, nhưng chúng lại là nguyên nhân trực tiếp làm cho Cố Thiên Tuấn cảm thấy kỳ lạ...

Khi Cố Thiên Tuấn tắm xong và ra ngoài, Chu Mộng Chỉ đã nằm trong chăn. Cô ta nhắm mắt, cả người co rúm lại, giống như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, lại càng giống như đáng về tội nghiệp mà anh nhìn thấy mỗi khi trở về nhà rất muộn trước đây.

Cố Thiên Tuấn thở dài, một phần nào đó trái tim đã mềm xuống. Anh nằm xuống im lặng một lúc, rồi quay ngang người, duỗi tay ôm chặt lấy Chu Mộng Chỉ một lần nữa.

Thời khắc mà Cố Thiên Tuấn ôm lấy mình, Chu Mộng Chỉ đang giả vờ ngủ cảm thấy như muốn ngắt đi. Cô cứ tưởng Cố Thiên Tuấn đã phát hiện ra điều gì đó, tưởng rằng Cố Thiên Tuấn đã nghi ngờ mình. Nhưng, anh ấy vẫn ôm chặt mình như trước, vậy là anh ấy chưa phát hiện ra gì cả! Anh ấy vẫn yêu thương mình như xưa!

Chu Mộng Chỉ vừa vui mừng vừa phấn khích, cuối cùng đã ngủ thiếp đi.

Còn Cố Thiên Tuấn thì vẫn giả vờ ngủ, sau khi nhìn thấy Chu Mộng Chỉ đã ngủ say, anh liền nhẹ nhàng thả cô ra.

Cố Thiên Tuấn nằm ngửa trên giường, lắng nghe nhịp thở đều đặn của Chu Mộng Chỉ, ánh mắt buồn bã nhìn lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Đêm nay, Cố Thiên Tuấn lần đầu tiên cảm thấy đồng sàng dị mộng với Chu Mộng Chỉ.

**

Sau khi nhà của An Điềm bị chìm trong nước, những đồ dùng sinh hoạt và vật dụng cần thiết hàng ngày vốn đã cũ kỹ nay đều không sử dụng được nữa.

Trong lúc không còn cách nào khác, An Điềm đành phải đến tìm phó tổng Hồ, hỏi xem liệu có thể tạm ứng lương trước không, phó tổng Hồ đồng ý ngay. Nhưng không ngờ, việc tạm ứng lương đã bị Lâm Hiểu Hiểu biết được.

Kết quả là, hôm đó An Điềm không chờ được lương tạm ứng mà phó tổng Hồ chuyển cho cô, mà chờ được một chiếc xe tải chở đầy vật dụng và các nhu yếu phẩm hàng ngày!

An Diễm chạy xuống dưới nhà, nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu đang chỉ đạo các nhân viên di chuyển đồ đạc, liền ngạc nhiên hỏi: “Hiểu Hiểu, cô đang làm gì vậy?”

“Chẳng phải nhà của cô bị ngập nước, mọi thứ đều không thể dùng được nữa sao? Nên tôi mua đến cho cô một ít.” Lâm Hiểu Hiểu nói rất tự nhiên, rồi bổ sung thêm một câu: “Bình thường tôi không biết đến mấy thứ này, nên có lẽ sẽ mua thiếu vài món. Cô xem thử xem còn thiếu gì, tôi sẽ mua thêm cho cô.”

An Diễm trợn trừng mắt, kinh ngạc đến nỗi không nói được câu nào. Còn các nhân viên kia vẫn đang cần mẫn dỡ đồ đạc từ trên xe tải xuống.

Khi nhìn thấy cái tủ quần áo và bộ bàn ghế bằng gỗ lim đó, An Diễm suýt nữa quỳ mọp xuống: Lâm Hiểu Hiểu có biết giá thị trường của đồ gỗ lim không trời! Một bộ bàn ghế gỗ lim vừa phải ít nhất cũng phải mấy chục, mà tính của Lâm Hiểu Hiểu là đã mua thì nhất định phải chọn thứ tốt nhất. Cô ấy làm vậy, chẳng phải mình đã nợ cô ấy rất nhiều tiền hay sao!

“Đợi một chút!” An Diễm cố gượng hai đầu gối đã mềm nhũn, chặn đường các nhân viên đang dỡ đồ kia.

185. Chương 186

Các nhân viên không biết An Diễm muốn làm gì, đành quay sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu, muốn hỏi ý kiến của cô

“An Diễm có chuyện gì vậy, sao lại không để người ta dỡ đồ?” Lâm Hiểu Hiểu đi đến trước mặt An Diễm bất mãn nói, “Bây giờ là mùa đông, bên ngoài lạnh như vậy, chúng ta làm nhanh rồi về nhà cho ấm.”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì xoa xoa tay rồi giẫm chân, trông có vẻ rất lạnh.

An Diễm thở dài, tấm lòng của Lâm Hiểu Hiểu cô rất hiểu, chỉ là con người cô không thích nhất là mắc nợ người khác, tuy cô và Lâm Hiểu Hiểu là bạn tốt thì cũng không nhận những thứ quý giá một cách hiển nhiên được: “Hiểu Hiểu, những thứ này, cô dọn đi đi, những đồ nội thất này tôi có thể tự mua được.”

“Cô tự mua, cô tự biết mua sao?” Lâm Hiểu Hiểu trước giờ không nói lời dịu dàng, “Mỗi lần tôi đến nhà cô chơi đều không ngồi sofa, cứ phải đứng mãi, cô biết tại sao không?”

“Tại sao thế?” An Diễm với vẻ mặt khó hiểu.

“Vì sofa nhà cô bị thủng lỗ đó!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói xong thì mọi người xung quanh cười phá lên.

An Diễm đau đầu che mặt lại, rất muốn tỏ ý không quen biết với Lâm Hiểu Hiểu, một người con gái có thân hình cao mảnh khảnh đáng yêu như vậy, còn là ngôi sao lớn của công chúng, lại nói ra những lời này trước mặt mọi người, thật không sợ mất hình tượng sao!

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu đâu quan tâm những thứ này, cô sống tự do tự tại, nói chuyện thẳng thắn, cũng không quan tâm xung quanh có ai không mà tiếp tục nói: “An Diễm, mỗi lần tôi đến nhà cô, đều muốn nói với cô là những thứ trong nhà cô đều quá đắt rồi, nhưng lần nào cũng kiềm chế không nói ra. Lần này nhà cô bị ngập nước rồi, được dịp tôi mua cho cô. Sau này đến nhà cô, cái móng tôi không phải chịu khổ nữa!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì nhìn những người nhân viên đang nhin cười nói: “Làm gì vậy? Tiếp tục dỡ đi!”

Mọi người vội im lặng, dưới sự chỉ dẫn của Lâm Hiểu Hiểu, họ tiếp tục cẩn thận bung những nội thất này vào trong căn hộ của An Diễm.

An Diễm nhìn những nội thất quý giá này như muốn bật khóc, từng món một đặt vào căn hộ của mình, cô mím môi, nói một cách nặng nề: “Hiểu Hiểu, tôi nghiêm túc nói với cô, gần đây tôi không có tiền, hóa đơn của những nội thất này, chắc là còn lâu lắm nữa tôi mới có thể trả cô!”

“Xia, tôi đâu có đợi tiền của cô để sống?” Lâm Hiểu Hiểu lườm An Diễm một cái, “Bình thường tôi quen bạn, hề vui là tặng trang sức túi xách cho bạn bè mà, cũng chưa thấy ai như cô!”

Ồi chà, đúng là đại gia mà, quả là không như người bình thường, An Diễm cảm thấy nếu Lâm Hiểu Hiểu là đàn ông, cô nhất định sẽ lấy thân mình đền đáp và xin được bao nuôi, chỉ tiếc Lâm Hiểu Hiểu là phụ nữ.

Khi An Diễm nói suy nghĩ này với Lâm Hiểu Hiểu, không ngờ Lâm Hiểu Hiểu lại nhìn An Diễm bằng ánh mắt yêu thương: “Thực ra, nữ yêu nữ cũng được mà.”

An Diễm lúc đó hoảng sợ thét lên: “Lâm Hiểu Hiểu, cô thế này, anh Tô của cô có biết không vậy?”

An Diễm vừa nhắc đến anh Tô thì Lâm Hiểu Hiểu vốn dĩ đang rất vui bỗng trở nên ủ rũ.

“Sao thế này?” An Diễm vẫn tưởng, hôm đó sau khi mình đã tác hợp cho Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương thì mối quan hệ hai người sẽ khá hơn, không ngờ bộ dạng của Lâm Hiểu Hiểu vẫn dăm chiêu như vậy.

“Cũng không có gì.” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng đầu một chút, cũng không nghĩ ra được gì, “Đúng là anh Tô đối xử với tôi tốt hơn trước đây, đôi lúc còn chủ động bắt chuyện với tôi, nhưng...”

“Nhưng sao?” An Diễm thấy Lâm Hiểu Hiểu bình thường nói năng nhanh nhẹn thẳng thắn, giờ lại ấp úng thế này nên vội hỏi.

“Nhưng tôi cảm thấy, anh Tô hình như đang miễn cưỡng bản thân mình làm như vậy.” Lâm Hiểu Hiểu xụ mặt xuống nói, “Anh Tô không đối xử với tôi như trước nữa, nhìn thấy anh ấy miễn cưỡng như vậy, tôi đau lòng lắm.”

An Diễm im lặng, cô lắc đầu, chung quy cũng là mình có ý tốt muốn giúp nhưng lại hỏng việc nữa rồi, mình khuyên Tô Thanh Dương như thế, hình như chuyển từ tốt thành xấu rồi, làm cho Lâm Hiểu Hiểu cũng không vui nữa rồi.

Mình đúng là không phải loại người làm bà mai, sau này vẫn chỉ nên an phận làm trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu thôi.

An Diễm đành khuyên cô: “Thực ra, tôi cũng không biết hai người phải đối xử nhau thế nào, có thể do quá nhiều áp lực từ bên ngoài gây cản trở sự phát triển tự nhiên của hai người.”

“Áp lực bên ngoài gì cơ?” Lâm Hiểu Hiểu nói với vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi chưa bao giờ để anh tôi hoặc bố tôi ép anh Tô ở bên tôi cả. Tôi chỉ thích anh ấy, muốn đối xử tốt với anh ấy mà thôi.”

An Diễm cười gượng, cảm thấy là có đánh chết cũng sẽ không nói “áp lực bên ngoài” chính là mình, nếu không Lâm Hiểu Hiểu nhất định sẽ làm ầm lên, ném hết tất cả nội thất mới dọn đến ra khỏi căn hộ.

“Ừ, tôi biết. Nhưng cô cũng đừng cau có như vậy, mai là bắt đầu quay quảng cáo MV của Fairy rồi, anh Tô lại là người phụ trách chính của dự án, sau này thời gian gặp mặt của hai người nhiều lắm, chắc chắn sẽ có hướng phát triển tốt thôi.” An Diễm vỗ vai của Lâm Hiểu Hiểu, hơi chột dạ an ủi cô.

“Cũng đúng!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe xong thì vẻ mặt cau có vừa nãy giờ lại tràn đầy năng lượng, An Diễm trông thấy mà ngưỡng mộ.

Con người ta nếu như không phải lo ăn lo mặc, công việc thuận lợi, tình bạn viên mãn, thì chỉ còn tâm trí theo đuổi tình yêu mà thôi, điều quan trọng là mối tình này tuy có trắc trở, nhưng phía trước là ánh sáng, vậy thì cuộc đời của cô chắc chắn sẽ tốt đẹp thôi.

An Diễm thở dài ngưỡng mộ, quay sang nhìn mấy người nhân viên, họ vẫn đang bận dọn những nội thất quý giá vào trong căn hộ nhỏ của mình.

An Diễm nhìn thấy vậy thì cau mày lại: Nếu mình có thể mặt dày, tình nguyện nhận giúp đỡ của Lâm Hiểu Hiểu thì hay biết mấy!

Nhưng vì An Diễm là An Diễm, nên cô không mặt dày được. Tuy nhiên với hoàn cảnh khó khăn hiện giờ của cô, vốn dĩ không thể dùng tiền bạc để đền đáp Lâm Hiểu Hiểu, nên chỉ còn cách cố gắng làm tốt bổn phận của trợ lý của mình.

Thế là, sáng ngày hôm sau, sau khi An Diễm đưa An An đi học thì đến chỗ quay hình quảng cáo.

Tuy chưa đến giờ quay hình của Lâm Hiểu Hiểu, nhưng An Diễm muốn chuẩn bị tốt trước, chuẩn bị hết tất cả để tiện cho Lâm Hiểu Hiểu lúc cần dùng đến.

An Diễm đến chưa được một lúc, Lâm Hiểu Hiểu là một trong những nhân vật chính của MV cũng đến sớm, cùng với An Diễm thì còn có một cô gái trẻ.

Cô gái này mắt to, hai mí, sống mũi cao, cằm nhọn, tóc uốn màu vàng dài đến cằm, môi đỏ răng trắng, trang điểm rất giống các hot girl trên mạng.

An Diễm quan sát kỹ một lúc, còn phát hiện cô gái này và Lý An Ni rất giống nhau, chỉ là thân hình mảnh khảnh hơn một chút, không có đường cong như Lý An Ni.

“Đây là An Diễm, trợ lý của tôi cũng là bạn tốt của tôi.” Lâm Hiểu Hiểu đứng kế bên An Diễm giới thiệu với cô gái đó.

186. Chương 187

Lâm Hiểu Hiểu vừa nói An Diễm là trợ lý của cô ấy thì cô gái đó không hề quan tâm, nhưng khi nói An Diễm là bạn tốt của cô ấy thì cô gái đó nhanh chóng trở nên niềm nở đưa tay ra: “Chào chị An Diễm, em là Amanda.”

An Diễm và Amanda bắt tay rồi nói vài câu thì Lâm Hiểu Hiểu bảo Amanda qua bên kia chuẩn bị.

“Nhân vật chính MV quảng cáo không phải là Lý An Ni sao? Tại sao lại có thêm người vậy?” An Diễm nhìn đáng người nhỏ nhắn của Amanda, tò mò hỏi.

“Cô ta cũng không được xem là nhân vật chính, chỉ là anh tôi muốn nâng đỡ cô ta, nên bảo cô ta qua đây làm nhân vật phụ.” Lâm Hiểu Hiểu xua tay, tỏ ý dè bủ và bất lực.

“Bạn gái anh cô không phải là Lý An Ni sao?” An Diễm ngạc nhiên, Lâm Kính Trạch không phải rất thích Lý An Ni sao? Tại sao bây giờ lại để người mới đóng quảng cáo chung với Lý An Ni, trái tim anh ta rộng lớn thật đấy!

“Anh tôi chưa bao giờ nói Lý An Ni là bạn gái của anh ấy.” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai, “Là Lý An Ni tự mình nhận thế! Từ khi anh tôi và Lý An Ni gây nhau trong kỷ niệm ngày cưới của anh ba chị ba thì đã lâu rồi không liên hệ với cô ta rồi, bây giờ lại thích cô gái trẻ lúc này!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong, hỏi An Diễm: “Cô biết là cô gái vừa này mấy tuổi không?”

“Mấy tuổi?” An Diễm nhìn cô gái đó trang điểm khá đậm, ăn mặc sành điệu, cũng từng trải không ít, nhưng lại không đoán được tuổi cô ấy.

“Mới 18 tuổi thôi!” Lâm Hiểu Hiểu tấm tắc “Anh tôi cũng đã lớn tuổi rồi, mà cô gái 18 tuổi cũng không tha, đúng là cầm thú.”

An Diễm cười nói: “Có ai nói xấu anh mình như thế chứ! Nói như vậy không phải là nói luôn cả bản thân mình rồi sao!”

“Tôi thì không giỏi giang như anh tôi rồi!” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, nghĩ lại thì cũng không có gì, “Dù sao anh tôi cũng không ép cô ta, là cô ta tự lao đầu vào thôi, anh tôi lại thích, hai bên tình nguyện, cũng không liên quan gì đến tôi! Tôi vẫn là quay MV quảng cáo của anh Tô cho thật tốt!”

Lâm Hiểu Hiểu đang trò chuyện với An Diễm, bỗng nhiên phía sau có một người đi lại, hai người quay đầu lại thì thấy Lý An Ni với khuôn mặt son phấn đưa phía sau họ, biểu cảm lạnh lùng.

Lý An Ni mặc chiếc áo khoác màu đỏ đô, bên trong phối với chiếc áo len cúp ngực màu đen để lộ vòng ngực trắng nõn nà, đôi chân dài mảnh khảnh cùng với đôi vớ đen và đôi boot dài đến đầu gối. Những lọn tóc uốn dợn màu đỏ đen xõa trên vai, mắt kẻ màu tím nhạt vẫn đang nhìn Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm, xem bộ dạng có vẻ họ đã nói chuyện với nhau được một lúc rồi.

An Điềm nhìn thấy Lý An Ni cau mày ở trước, cô phát hiện từ sau khi Lý An Ni và Lâm Kính Trạch gây nhau thì thay đổi hoàn toàn: Trước đây tuy cô thích phong cách lờ lợt nhưng tuyệt nhiên không để bị lộ ra như vậy, nhìn giống như món đồ chơi đã cũ rách vậy.

Đặc biệt là đôi mắt của Lý An Ni, ánh mắt nhìn rất nham hiểm, khiến An Điềm rợn người.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu không cảm thấy gì, cô trừng mắt nhìn Lý An Ni: “Nhìn gì mà nhìn? Không biết là nghe trộm người khác nói chuyện thì bất lịch sự lắm sao?”

Lý An Ni nhìn chằm chằm Lâm Hiểu Hiểu không nói gì, chỉ nhìn Lâm Hiểu Hiểu hỏi: “Anh Trạch lại có bạn gái mới rồi phải không?”

“Mắc cười quá đi, ” Lâm Hiểu Hiểu cường điệu nói, “Cô không biết thật hay giả vờ vậy anh tôi có 8 cô bạn gái, có thêm một cô thì đã sao nào?”

Lý An Ni nghe xong Lâm Hiểu Hiểu ngớ ra giây lát tiếp tục trừng mắt nói: “Nhưng anh Trạch nói thích tôi nhất mà.”

“Cô lườm tôi làm gì?” Lâm Hiểu Hiểu dè bủ lườm Lý An Ni, “Trước đây anh tôi bảo thích cô nhất không có nghĩa là bây giờ cũng thích cô nhất, bây giờ anh ấy thích người khác rồi!”

Lâm Hiểu Hiểu thật sự không ưa Lý An Ni, nên luôn nói khích cô ta, An Điềm ở bên cảm thấy Lâm Hiểu Hiểu quả thực hơi quá rồi, tuy Lâm Hiểu Hiểu được yêu mến rất nhiều, nhưng khó tránh khỏi người khác tức nước vỡ bờ muốn hại cô, nên vẫn nên khiêm tốn một chút.

Trong lòng nghĩ như vậy, An Điềm vội kéo áo Lâm Hiểu Hiểu nói nhỏ: “Hiểu Hiểu cô đừng nói nữa.”

“Kéo tôi làm gì?” Lâm Hiểu Hiểu không vui lâu bầu với An Điềm, sau đó nhìn Lý An Ni, “Nên cô an phận quay hình đi, sớm dựa vào bản thân mình thì sẽ bớt bị thương sớm. Cô nhìn cô đi, bộ dạng gì không biết nữa, tôi..”

“Này, Hiểu Hiểu, sắp bắt đầu quay hình rồi, chúng ta mau lên nào!” An Điềm đôi khi khá là ngưỡng mộ tính tình thẳng thắn của Lâm Hiểu Hiểu, nhưng đôi khi cũng khá lo cho cô, nên cô không chờ Lâm Hiểu Hiểu nói hết đã vội kéo cô ấy đi rồi.

“Ôi, cô kéo tôi làm gì?” Đi đến chỗ ghi hình, Lâm Hiểu Hiểu bực bội nói với An Điềm.

“Tôi thấy sắp tới giờ quay hình rồi, nên cô mau chóng chuẩn bị đi.” An Điềm nhún vai, mình kéo Hiểu Hiểu rời khỏi chốn thị phi, cô ấy lại còn trách ngược lại mình nữa!

“Còn chuẩn bị gì nữa, người mẫu diễn viên chuyện nghiệp như tôi đây nhập vai ngay ấy mà!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong, mở rộng đôi tay làm một động tác chào chọe.

“Mặc kệ cô đấy!” An Điềm “xía” một tiếng, vừa định trêu chọc Lâm Hiểu Hiểu thì đột nhiên nghe giọng nói tức giận của đạo diễn truyền đến: “Lý An Ni, lúc cô đến có xem kịch bản không vậy? Cô trang điểm đậm như vậy thì quay hình thế nào đây?”

Lâm Hiểu Hiểu và An Điềm nhìn nhau là biết Lý An Ni lại gặp rắc rối rồi.

An Điềm cũng đã xem qua kịch bản này của Lâm Hiểu Hiểu, lần quay MV quảng cáo này chủ yếu nói về tình bạn hai nữ sinh, một người hoạt bát đáng yêu, luôn sống cuộc sống êm đềm, một người khác thì vận mệnh trắc trắc, nhưng vẫn kiên cường và lạc quan.

Hai người bắt đầu chơi với nhau từ khi đi học, đến khi làm việc vì một số mà đường ai nấy đi, cuối cùng lại hòa hợp với nhau.

Và trang phục mà Tô Thị cần Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni đại diện sẽ xuất hiện xuyên suốt trong MV, đầu tiên là hai người mặc đồng phục thiếu nữ trong thời gian đi học; tiếp theo là trang phục công sở khi đi làm; cuối cùng là trang phục kết hôn sinh con, rồi trở thành người phụ nữ thanh tao.

MV này dường như bao gồm hầu hết trang phục mọi lứa tuổi, đây là đoạn quảng cáo mang lại nhiều hiệu ứng, nên Tô Thị cũng đã mạnh tay chi cho buổi quay hình này.

Bây giờ mới bắt đầu quay, chủ yếu là thuật lại câu chuyện hai cô gái lúc đi học, trang điểm nhẹ nhàng một chút.

An Diễm nhìn thấy đạo diễn đang nổi giận đùng đùng, Amanda kể bên Lâm Hiểu Hiểu thì cứ che miệng cười suốt, vẻ mặt hả hê trên nỗi đau của người khác hiện lên rất rõ ràng.

Lý An Ni không thua kém, trợn mắt nhìn Amanda, không ngờ Amanda lại trừng mắt lại với Lý An Ni.

An Diễm thấy thế thì thở dài, đúng là tình địch gặp nhau, chướng tai gai mắt, hai người mà nhìn nhau một lúc nữa, chắc sẽ diễn ra bộ phim cung đấu mất!

187. Chương 188

“Thôi thôi, đạo diễn anh đừng la nữa, bảo Lý An Ni tẩy trang đi là được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu thấy sắp đến giờ diễn rồi bèn nói.

Người duy nhất ở nơi làm việc có thể khiến đạo diễn thay đổi sắc mặt chính là Lâm Hiểu Hiểu, nếu Lâm Hiểu Hiểu đã lên tiếng rồi thì anh cũng tha cho Lý An Ni.

Lý An Ni cũng không cảm kích Lâm Hiểu Hiểu, mặt lạnh lùng đi tẩy trang thay đồ.

Sau khi các bộ phận đã chuẩn bị xong xuôi, MV quảng cáo sẽ chính thức bắt đầu.

Cảnh quay lần này là Lý An Ni đóng vai cô gái trẻ bị chị đại ức hiếp, Lâm Hiểu Hiểu đóng vai cô gái giúp đỡ cứu Lý An Ni, hai người có một tình bạn bền chặt, cô gái mà Lâm Hiểu Hiểu nhập vai còn tặng cho cô gái mà Lý An Ni nhập vai một bộ quần áo mới, đương nhiên đó chính là sản phẩm mới tung ra trong quý này của Tô Thị

Chị đại trong kịch bản chính là do Amanda nhập vai.

Sau khi phó đạo diện hét lên “Cảnh một lần một action” thì MV quảng cáo chính thức bắt đầu quay.

Amanda vào vai chị đại đẩy mạnh Lý An Ni, Lý An Ni ngã sòng soài xuống đất, vẻ mặt nhẫn nhục chịu đựng.

Vốn dĩ quảng cáo quay đến đây đã khá tốt rồi, không ngờ Amanda bỗng dưng bật cười, kết quả lại phải diễn lại từ đầu.

Amanda cười xong thì vội cúi đầu xin lỗi mọi người, nhưng An Diễm nhận thấy lúc Amanda xin lỗi thì vẫn còn để lộ niềm vui, không có vẻ gì là hối hận cả.

Cứ như vậy, cảnh một được quay lại 5 6 lần, lần nào sau khi Amanda cũng đẩy Lý An Ni xuống thì lại cười, khiến cho mọi người ở trường quay đều chán nản.

Khi cảnh quay đến lần thứ 7, khi Lý An Ni ngã sòng soài xuống đất, Amanda lại tiếp tục cười.

Lần này ngay cả Lâm Hiểu Hiểu cũng thấy chường mắt, bất mãn bủ môi, vừa định đi đến nói chuyện với Amanda.

Không ngờ Lý An Ni đột nhiên đứng dậy, bước đến trước mặt Amanda.

Khi Amanda chưa kịp phản ứng gì thì Lý An Ni đã nhanh chóng giơ tay lên, chỉ nghe bốp một tiếng, tiếng bạt tai giòn giã vang lên, má phải của Amanda lập tức xuất hiện dấu bàn tay đỏ chót.

“Con khốn, khi chị đây lên sân khấu diễn thì không biết mày đang nằm rên rỉ với thằng nào đấy! Chơi chị à, muốn chết hả?” Lý An Ni cười lạnh, chửi lớn tiếng trước mặt mọi người.

An Diễm bên cạnh nghe thấy sững sờ: Đây lẽ nào là chuyện đấu đá giữa các ngôi sao nữ trong showbiz trong truyền thuyết sao?!

Nhưng vẻ mặt của mọi người như đã quen với những cảnh như vậy rồi, không ai nói gì cả chỉ lặng lẽ nhìn Lý An Ni và Amanda cãi nhau.

“Chị đánh tôi, chị dám đánh tôi sao?” Amanda giống như vừa mới có thể phản ứng lại, cô ta ôm mặt, có thể nào cũng không dám tin cái tát này là Lý An Ni đánh cô ta, “Tôi sẽ nói cho anh Trạch biết, chị...”

“Anh Trạch là để cô gọi sao?!” Lý An Ni vừa dứt lời lại nhanh chóng đưa tay lên, một tiếng bốp lại vang lên, mặt trái của Amanda lại xuất hiện một dấu tay đỏ chót.

Lần này Amanda đã bị Lý An Ni đánh gần như choáng váng mặt mày, đôi tay cô ta đặt lên bên má sưng phồng, ú ớ không biết nên nói gì.

Một lúc hai cái tát, quả thực có hơi quá đáng, là ai cũng không thể chịu được!

Trong lúc mọi người đang đoán già đoán non xem Amanda có đánh trả Lý An Ni không thì Lâm Hiểu Hiểu lập tức bước tới trước, Amanda ở phía sau, cô nhìn Lý An Ni to tiếng: “Lý An Ni, cô đừng quá đáng, dù sao thì Amanda cũng mới chỉ 18 tuổi, bỏ qua được thì bỏ qua.”

Nụ cười lạnh lùng trên khuôn mặt của Lý An Ni vẫn chưa biến mất, cô ta trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu, đầu tiên dừng lại một chút, sau đó nói rõ ràng từng chữ một: “Lâm Hiểu Hiểu, đừng tưởng cô là em gái của anh Trạch thì tôi không dám làm gì cô, nếu không vì cô thì anh Trạch cũng sẽ không bỏ tôi.”

“Ha ha ha!” Lâm Hiểu Hiểu nghe thấy Lý An Ni thường ngày ân cần với mình bây giờ trông mặt lại không coi ai ra gì, đột nhiên như nghe được một câu chuyện cười vậy, rõ ràng là do cô không biết điều, bây giờ lại quay lại trách mình.

Điều quan trọng nhất là, Lý An Ni thật sự không có não sao? Lại dám nói như vậy với mình, Lâm Hiểu Hiểu ngược cảm lên, nhìn chằm chằm Lý An Ni rồi hỏi ngược lại: “Cô dám thử đụng đến tôi không?”

An Điem ở bên cạnh thấy tình hình không ổn, vội kéo Lâm Hiểu Hiểu để cô bình tĩnh lại rồi lại quay sang nói với mọi người: “Tôi thấy Hiểu Hiểu mệt lắm rồi, đạo diễn à, hay là nghỉ một chút nhé.”

Vốn dĩ ai ai cũng muốn hóng chuyện, nhưng An Điem nói như vậy họ cũng không thể nào nói là “Mọi người tiếp tục gây nhau đi, chúng tôi hóng”, nên đành lần lượt phụ họa, “được được, nghỉ ngơi chút đi.”

Được đạo diễn cho phép, An Điem ra sức kéo Lâm Hiểu Hiểu đi về trước, Lâm Hiểu Hiểu lúc đầu vẫn không chịu, An Điem kéo một lúc mới chịu đi.

An Điem vừa kéo Lâm Hiểu Hiểu đi vừa quay đầu nhìn Lý An Ni, Lý An Ni vẫn đứng đó tiếp tục trợn mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

Lúc đó An Điem bị ánh mắt đáng sợ của Lý An Ni làm cho hú vía, bất giác nắm lấy tay của Lâm Hiểu Hiểu đi nhanh về trước.

“An Điem mỗi lần tôi gây nhau thì cô đều kéo tôi đi!” Lâm Hiểu Hiểu đi theo An Điem được một đoạn thì vấy tay An Điem ra.

“Tôi cứ cảm thấy Lý An Ni có gì đó không ổn.” An Điem rờ lên mũi suy tư.

“Có gì mà không ổn chứ, cũng chẳng qua là bị anh tôi đá thôi mà.” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai, “Nhưng bất luận thế nào, cũng không nên để cảm xúc chen vào công việc, lỡ như làm trễ tiến độ rồi sao, lại gây thêm rắc rối cho anh Tô của tôi, sao tôi đành lòng chứ!”

Vừa nãy An Điem còn có dự cảm không hay, thì giờ lập tức bị kẻ si tình Lâm Hiểu Hiểu đập tan suy nghĩ, cô trợn mắt phụ họa theo: “Đúng vậy, anh Tô của cô là quan trọng nhất. Cô mau nghỉ ngơi lại sức đi, tranh thủ một chút nữa quay, đừng gây phiền phức cho anh Tô nữa!”

“Đó là điều tất nhiên rồi!” Lâm Hiểu Hiểu búng tay đắc ý.

“An Điem, Hiểu Hiểu.....” Lâm Hiểu Hiểu vừa dứt lời thì nghe một giọng nói ầm ập và trong trẻo truyền đến.

An Điem và Lâm Hiểu Hiểu lập tức quay lại thì thấy Tô Thanh Dương đang đi ngược với ánh sáng mặt trời ầm ập của mùa đông tiến về phía họ.

“Anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nhìn Tô Thanh Dương là đôi mắt sáng lên rồi, cô nhún nhảy tiến về trước chào Tô Thanh Dương.

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, nụ cười trên mặt không gượng ép lắm.

Sau khi gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương lại nhìn sang An Diễm.

An Diễm nhanh chóng lịch sự chào hỏi: “Tô tổng anh đến rồi à!”

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu nói: “Tôi vừa bàn xong một dự án, thì tranh thủ qua đây. Nhưng vừa nãy đạo diễn bảo trường quay xảy ra một chút chuyện. Có phải là tôi đã bỏ lỡ chuyện gì rồi không?”

“Chuyện này kể ra thì dài lắm, để Hiểu Hiểu nói cho Tô tổng nghe vậy!” An Diễm nói xong thì đẩy Lâm Hiểu Hiểu về trước, bản thân quay người rời đi, còn lại Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương đứng đó: Đây là trình độ của một bóng đèn, lúc sáng nên sáng, lúc tối nên tối.

188. Chương 189

An Diễm chạy đến chỗ cách xa Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương, thấy Lâm Hiểu Hiểu đang riu rít nói chuyện với Tô Thanh Dương, Tô Thanh Dương cũng đang chăm chú lắng nghe.

An Diễm vừa đang muốn khen bản thân có con mắt tốt thì đột nhiên cảm thấy phần lưng bị va đập.

An Diễm bị va đập nghiêng qua một bên, lão đảo một hồi không dễ gì mới đứng vững được, nhưng người đụng phải An Diễm thì không may mắn như vậy.

Một tiếng rầm vang lên, những món đồ mà người đó đang ôm đều rơi hết xuống đất.

An Diễm cúi đầu nhìn thì thấy những thứ đồ rớt xuống đều là một số ly giấy cùng những thứ lặt vặt.

Chắc là tạp vụ ở trường quay không may va phải mình, An Diễm cũng không nghĩ gì, bèn cúi xuống nhặt đồ lên.

“Ôi trời, phải làm sao đây! Rớt hết rồi, phó đạo diễn lại mắng tôi mà xem!” Người đụng phải An Diễm không hề có ý xin lỗi, luôn miệng lo lắng về chuyện của bản thân.

Tuy An Diễm rất không vui, nhưng cũng không nổi nóng, tiếp tục giúp người đó nhặt đồ lên.

Đợi khi mọi thứ nhặt lên gần xong, An Diễm lặng lẽ đưa đồ cho người ở đối diện: “Này, đồ của cô đây.”

Lúc này người đó mới đưa tay ra ngẩng đầu lên cảm ơn.

Sau đó An Diễm và người đó nhìn nhau, hai người cùng đồng thanh la lên.

“Trần Hòa Thành!”

“An Diễm!”

An Diễm và Trần Hòa Thành cùng hô lên.

“Trần Hòa Thành, sao anh lại ở đây?” An Diễm ngạc nhiên, cô còn nhớ lúc trước cùng đi đòi nợ với Cố Thiên Tuấn, nhớ lại lúc đó vợ anh ta đang mang bầu, chắc là giờ cũng đã sinh rồi.

“Tôi ở đây làm một số việc lặt vặt kiếm ít tiền.” Trần Hòa Thành nhìn An Diễm, cả người sững sờ, chắc anh ta vẫn còn nhớ năm xưa mình mượn của An Diễm 100 ngàn! Bây giờ mình nghèo đến nỗi không có ăn, An Diễm không ép mình trả nợ chứ.

“Vậy à?” An Diễm gật đầu hỏi, “Con của anh ra đời chưa?”

“Sao cô biết tôi có con vậy?” Trần Hòa Thành cảnh giác nhìn An Diễm.

An Diễm cười nhẹ nhàng, lúc đó cô đã quyết định không đòi 100 ngàn của Trần Hòa Thành nữa, hôm nay cũng sẽ không đòi: “Đừng lo, mấy hôm trước tôi gặp đồng nghiệp ở thành phố S, anh ấy đã nói với tôi tình hình bây giờ của anh rồi.”

Trần Hòa Thành vừa nghe An Diễm nói như vậy mới thả lỏng người ra, bản thân mang nợ nhiều như vậy, quả thật là có rất nhiều chủ nợ đến tìm qua mình rồi, cũng may là trong đám chủ nợ đó không có đồng nghiệp ở thành phố S.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là, An Diễm đã biết địa chỉ của mình từ đồng nghiệp, nhưng cô cũng không đi tìm anh ta, chắc là khả năng đòi nợ sẽ rất thấp.

Nghĩ đến đây, Trần Hòa Thành thở phào nhẹ nhõm, trả lời An Diễm câu hỏi đầu tiên: “Thôi, đừng nhắc nữa.”

Trần Hòa Thành vừa nhắc đến vợ con thì thẩn thờ: “Vợ tôi sinh con xong, vừa ở cữ xong là đã ôm con bỏ chạy rồi, ai mà biết cô ta chạy đi đâu chứ!”

“Chạy rồi?” An Diễm cảm thấy rất khó tin, nhớ hồi trước cô thấy Trần Hòa Thành và vợ anh rất ân ái, lại thấy vợ Trần Hòa Thành xoa xoa bụng, cam tâm chịu khổ, vốn dĩ không giống sẽ ôm con bỏ đi!

“Thì chạy rồi!” Trần Hòa Thành than thở, “Đàn bà bây giờ đều là thứ ham tiền, tôi chỉ hơi nghèo một chút thôi, chỉ thích bài bạc một chút, thích uống rượu một chút! Theo tôi chịu khổ thì có làm sao đâu? Cô ta chịu không được nên bỏ chạy rồi!”

An Diễm vừa nghe Trần Hòa Thành nói như vậy bèn cười khẩy, cái gì mà gọi là nghèo một chút, theo anh chịu khổ một chút chứ?!

Con gái nhà người ta, lấy anh rồi, còn giúp anh sinh con nuôi con, lại ở trong một căn nhà nát ăn không ngon, mặc không ấm trong một thời gian lâu như vậy mà còn mong gì hơn nữa?

Chẳng phải là chỉ cần có anh sao? Kết quả là bản thân anh không cầu tiến, không thể cho người ta một cuộc sống tốt, có lỗi với những gì người ta đã bỏ ra, bây giờ lại trách người ta ham tiền, sau khi chia tay còn nói ra những lời để cô ấy mang tiếng như vậy nữa!

Cái này là tam quan gì thế?! Đây quả thực là tư tưởng gia trưởng điển hình! Dựa vào cái gì mà cô ấy phải sống khổ sở với anh chứ? Người ta xứng đáng có người khác tốt hơn yêu thương!

An Diễm hừ một tiếng, từ chuyện Trần Hòa Thành vay tiền biết bao nhiêu người rồi trốn nợ cũng có thể nhìn ra con người này không đáng tin, may mà cô và Cố Thiên Tuấn đã theo dõi, cuối cùng vẫn bỏ cuộc đòi nợ.

Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là những người đáng thương thì đều có những chỗ đáng ghét, anh ta không cầu tiến, chỉ biết oán trách người khác lại không chịu cố gắng, bây giờ phải sống khổ sở thế này! Thật là đáng đời!

An Diễm nghĩ đến những chuyện này cũng không quan tâm Trần Hòa Thành nữa, định không nói câu nào thì quay người rời đi.

Không ngờ Trần Hòa Thành ở phía sau lại chủ động gọi An Diễm: “An Diễm, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

“Chuyện gì?” An Diễm nghiêng đầu hỏi.

Trần Hòa Thành cười “ha ha” nhìn An Diễm dò hỏi: “Gần đây tôi có hơi khó khăn... cô có thể cho tôi vay ít tiền không?”

Trần Hòa Thành thấy An Diễm không đòi nợ mình, còn rất quan tâm mình nên mặt dày hỏi.

An Diễm vừa nghe, đương nhiên là rất giận, đúng là thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng không hiếm có, bây giờ mình đã không đòi nợ Trần Hòa Thành rồi, anh ta còn mặt dày hỏi mượn tiền của mình nữa!

“Tôi không có tiền.” An Diễm lạnh lùng từ chối Trần Hòa Thành, cô cũng không phải là thánh mẫu Maria, cô không thể lan tỏa tình yêu khắp nhân gian được.

An Diễm dừng lại một lúc, lại nhìn Trần Hòa Thành bằng nửa con mắt nói: “Nhưng nói gì thì nói, tôi nhớ là anh còn nợ tôi 100 ngàn! Giấy nợ vẫn còn ở học tử của tôi đây, khi nào anh trả nợ cho tôi đây!”

Trần Hòa Thành vừa nghe An Diễm nhắc đến chuyện này thì mặt mày xanh lét, anh ta vội cười trừ, bỗng đứng ôm bụng la lên: “Tự nhiên tôi không khỏe lắm, tôi vào nhà vệ sinh một chút rồi chúng ta nói chuyện tiếp!”

Trần Hòa Thành nói xong thì chạy mất.

An Diễm nhìn Trần Hòa Thành khinh bỉ rồi đi sang một bên.

Lúc này, Trần Hòa Thành trốn ở cửa nhà vệ sinh nam, quay đầu nhìn xem An Diễm không đuổi theo thì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh quay lưng đi, đúng lúc nhìn thấy Lý An Ni đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ hai tay đặt trước ngực đứng hút thuốc với sắc mặt lạnh như tiền.

Nhìn thấy người mẫu và ngôi sao lớn trên ti vi xuất hiện trước mặt mình, Trần Hòa Thành đột nhiên rất phấn khích, mắt anh ta nhìn qua bộ đồ cắt ngang ngực và đôi chân dài cùng đôi vớ đen của Lý An Ni, rồi bất giác nuốt nước bọt.

“Cô Lý thật là đẹp.” Trần Hòa Thành đi về trước gật đầu chào Lý An Ni.

Lý An Ni vốn dĩ gây nhau với Amanda còn có Lâm Hiểu Hiểu xong thì tâm trạng không được tốt, bây giờ lại gặp tên tào lao này.

Cô nhả một khoanh khói, lạnh lùng quay lại nhìn Trần Hòa Thành rồi nói: “Cút”

189. Chương 190

Nụ cười của Trần Hòa Thành lập tức cứng đờ lại trên khuôn mặt, lui thủi quay lưng đi, đợi đi được vài bước, Trần Hòa Thành mới dừng lại, anh ta không cam tâm nên nhổ nước bọt xuống đất: “Hừ, biết ngay là cô sẽ tỏ vẻ trước mặt tôi mà, không biết là trước mặt ông chủ thì lắng lơ thế nào! Đợi tôi có tiền thì xem tôi xử lý cô thế nào!”

Trần Hòa Thành vừa ảo tưởng sức mạnh vừa đắc ý bước đi.

Lâm Hiểu Hiểu và Tô Thanh Dương trò chuyện được một lúc, chương trình quay hình lại bắt đầu rồi, vì Tô Thanh Dương là người phụ trách cũng là tổng giám đốc tập đoàn nên trường quay ai cũng làm việc rất nghiêm túc.

Nhân viên làm việc tích cực, đạo diễn nghiêm túc phụ trách, Amanda với đôi má đỏ không dám nói gì nữa, chỉ có vẻ mặt lạnh băng của Lý An Ni vẫn chưa tan đi, thỉnh thoảng lại trừng ánh mắt căm ghét với Lâm Hiểu Hiểu

Thân là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm rất lo, vừa nãy Hiểu Hiểu và Lý An Ni gây nhau như vậy không biết là có ảnh hưởng gì đến việc quay hình tiếp theo không.

Tuy nhiên sự thực chứng minh, An Diễm lo lắng cũng bằng thừa, vì bất luận Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni có hiềm khích, nhưng một khi xuất hiện trước ống kính thì tình cảm trở nên tốt đẹp ngay, ngay cả việc mặc cùng một chiếc váy.

Điều này khiến cho An Diễm không thể không nỗ lực, diễn viên chuyên nghiệp tốt thật, có thể nhập vai mọi lúc mọi nơi.

An Diễm đi theo Lâm Hiểu Hiểu, lo trước lo sau bận rộn cả buổi chiều không ngừng nghỉ, nhưng quá trình quay hình cũng coi như diễn ra suôn sẻ.

Vừa tan ca, Lâm Hiểu Hiểu đã bảo An Diễm đi đón An An rồi.

An Diễm cũng không từ chối, thấy việc ở trường quay cũng gần xong rồi thì rời khỏi.

Khi An Diễm đón An An từ nhà trẻ về thì cũng đã là sáu giờ chiều.

Bầu trời mùa đông luôn tối sớm hơn, khi sắp đến dưới lầu của căn hộ, mặt trời đã xuống núi, xung quanh là màu xám xịt, An Diễm và An An mặc kín cả người, tay to nắm tay nhỏ, cười nói đi lên lầu hai.

Tuy nhiên ở ngay khúc rẽ góc, hai mẹ con đột nhiên phát hiện có một bóng người đứng trên cầu thang.

An Diễm lập tức ôm An An vào lòng, rồi lùi lại hai bước hỏi: “Ai vậy?”

Lúc này, bầu trời đã tối sầm lại, vì tiếng hét của An Diễm mà bóng đèn hoạt động bằng giọng nói ở hành lang cũng sáng lên, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt người đó giúp An Diễm nhìn thấy được khuôn mặt người đó.

Sau khi nhìn kỹ, An Diễm từ hoảng hốt chuyển sang ngạc nhiên vui mừng: “Tư Kỳ, sao cậu lại đến đây?”

“Tiểu Diễm...” Lý Tư Kỳ đứng ngây ra từ nãy giờ nhìn thấy An Diễm lập tức muốn khóc ra.

Nghe được tiếng khóc nức của Lý Tư Kỳ, An Diễm mới thấy người bạn của mình trông rất hốc hác, cô phát hiện ra Tư Kỳ đang mặc chiếc áo khoác màu xám mà năm ngoái đi dạo sắm cùng cô, bên trong là chiếc áo len cổ cao màu trắng, dưới là đôi ủng màu đen và quần đen.

Có thể là do đã đứng khá lâu ở hành lang nên cơ thể Lý Tư Kỳ lạnh đến run người, vẻ mặt nhợt nhạt, ngay cả đôi mắt tràn đầy năng lượng trông cũng rất buồn tẻ, ngoài mắt còn có túi mắt và quầng thâm rất sâu.

Nhìn thấy Lý Tư Kỳ như vậy, An Diễm vội đặt An An xuống, nắm tay Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, đừng khóc, ngoài này lạnh lắm, có gì chúng ta vào nhà nói.”

Trong căn hộ của An Diễm...

Sau khi An An chào Lý Tư Kỳ thì chạy vào trong phòng đọc sách.

Lý Tư Kỳ ngồi trên sofa bằng da thật màu nâu, cô đón lấy ly nước nóng An Diễm đưa rồi lại đảo mắt quanh một vòng nội thất trong căn hộ của An Diễm, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Diễm, nội thất có vẻ rất mắc tiền này đều là cậu tự mua vào sao?”

“Mình làm gì có tiền!” An Diễm xua tay giải thích, “Thời gian trước, nhà mình bị ngập nước nên tất cả nội thất đều hỏng cả, là Lâm Hiểu Hiểu bạn mình mua cho đấy.”

Nói đến đây, vẻ mặt An Diễm đầy lo âu: “Tư Kỳ cậu biết không? Hiểu Hiểu nói với mình, vì bạn của bạn cô ấy kinh doanh nội thất nên những đồ nội thất mà cô ấy mua cho mình rẻ lắm. Nhưng mình biết, những nội thất này rất mắc tiền, Hiểu Hiểu chỉ là muốn mình an tâm nên mới nói như vậy.”

Nói đến đây, An Diễm thở dài, cau mày nói: “Tư Kỳ, mình vốn không có khoản tiết kiệm nào cả, giờ lại nợ cô ấy món ân tình lớn như vậy, thật không biết phải làm sao nữa.”

Nghe An Diễm nói như vậy, khuôn mặt Lý Tư Kỳ lập tức tỏ vẻ thất vọng và chán nản, cô cúi đầu nhìn ly trà nóng đang nghi ngút khói, thất vọng nói: “Vậy à!”

“Chứ sao nữa!” An Diễm thở dài, sau khi nói chuyện của mình xong thì cô vội nhìn qua Lý Tư Kỳ hỏi, “À, đúng rồi, Tư Kỳ, bộ dạng vừa nãy ở ngoài của cậu, có phải là có gì muốn nói với mình không?”

“Không, không có gì.” Lý Tư Kỳ cười miễn cưỡng, cô đặt ly trà lên chiếc bàn gỗ quý rồi đứng dậy, “Giờ cũng không còn sớm nữa, mình về trước nhé Tiểu Diễm.”

An Diễm thấy Lý Tư Kỳ nói chưa được hai câu đã đi, rõ ràng là có gì đó không ổn!

Cô vội nắm tay Lý Tư Kỳ hỏi: “Tư Kỳ, nhìn cậu là biết có chuyện rồi! Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Không, không có gì cả.” Lý Tư Kỳ né tránh ánh mắt của An Diễm, rồi lại cười miễn cưỡng.

An Diễm thấy thái độ của Lý Tư Kỳ như vậy thì càng lo lắng, cô vội hỏi: “Tư Kỳ, chúng ta đã là bạn tốt nhiều năm rồi, cậu có chuyện hay không có chuyện lẽ nào mình không nhìn ra sao? Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

Lý Tư Kỳ nhìn vẻ mặt quan tâm của An Diễm, cô sụt sịt mũi hai lần, cuối cùng không chịu được, cô lao vào vòng tay của An Diễm, nghẹn ngào nói: “Tiểu Diễm, mình thực sự không còn cách nào nữa rồi!”

“Tư Kỳ, đừng khóc, có mình đây.” An Diễm nhìn bộ dạng của Lý Tư Kỳ là biết có chuyện nghiêm trọng rồi, cô vội đỡ Lý Tư Kỳ ngồi xuống, sau đó nghiêm túc hỏi: “Từ từ nói nào, rốt cuộc là sao?”

Được An Diễm an ủi, tâm trạng Lý Tư Kỳ cũng nguôi ngoai, nhưng vẫn không ngừng khóc: “Tiểu Diễm, cậu còn nhớ hôm cậu đón An An về không, mình có nói với cậu về tình trạng của mẹ chồng?”

“Nhớ chứ.” An Diễm gật đầu, lập tức hỏi, “Lẽ nào mẹ chồng cậu mắc bệnh thật rồi sao?”

Lý Tư Kỳ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Giống hệt như mình đoán, ung thư phổi giai đoạn cuối.”

An Diễm thở dài cũng không biết nên nói gì. Tuy tính tình mẹ chồng của Tư Kỳ không được tốt lắm, nhưng bất luận thế nào thì vẫn là mẹ chồng của Tư Kỳ, biết được tin dữ này, trong lòng An Diễm cũng rất xót sáng

An Diễm nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lý Tư Kỳ, thương cảm nói, “Đừng khóc, có mình đây.”

Nhưng nghe lời an ủi của An Diễm rồi nước mắt của Lý Tư Kỳ càng tuôn ra nhiều hơn: “Mẹ như vậy, nên mình và Ôn Minh định để bà ấy nằm viện ngay hôm đó luôn, nhưng mẹ giữ thể diện lương của Ôn Minh, sống chết cũng không cho bọn mình lấy tiền đó chữa bệnh. Tiền lương của mình thì dùng cho chi tiêu cuộc sống hàng ngày rồi, tuy có dư một ít, nhưng cũng không đủ. Mình và Ôn Minh lại mượn đồng nghiệp bạn bè một chút, bố mẹ mình cũng đã giúp đỡ rất nhiều, tổng cộng vay được 600 ngàn. Nhưng...”

190. Chương 191

Lý Tư Kỳ khẽ cắn môi rồi nói tiếp: “Nhưng bệnh tình của mẹ chồng mình đã vào giai đoạn cuối rồi, phải làm hóa trị rồi phẫu thuật, tiền phẫu thuật tổng cộng lên đến một triệu, nếu phẫu thuật thành công thì các giai đoạn trị liệu sau đó cũng cần rất nhiều tiền.”

“Mẹ chồng mình giờ đang như vậy, mình không thể làm trái ý bà mà xài tiền của Ôn Minh được, nhưng mình cũng không thể ép bố mẹ mình phải bán căn nhà dưỡng già đi để có tiền chữa cho mẹ chồng mình! Vậy mà Ôn Minh còn luôn bảo mình không hiểu chuyện, mình phải làm sao đây? Tiểu Diễm, mình phải làm sao đây?” Lý Tư Kỳ nói xong liền ôm mặt khóc nức nở.

Nhìn người bạn từng không ngần ngại dốc hết sức ra giúp đỡ mình bây giờ lại lâm vào hoàn cảnh này, thế mà mình lại không thể giúp được gì, An Diễm đột nhiên cảm thấy bất lực. Bây giờ trong tay cô chẳng có bao nhiêu tiền, còn nợ Lâm Hiểu Hiểu rất nhiều tiền nữa, rốt cuộc cô phải làm sao đây?

An Diễm nuốt nước bọt, cuối cùng cũng không nói được gì.

Lý Tư Kỳ đương nhiên cũng biết chỗ khó xử của An Diễm, cô liền lau nước mắt rồi nắm tay An Diễm nói: “Tiểu Diễm, mình chỉ là cảm thấy quá mệt nên mới tâm sự với cậu vậy thôi, bây giờ mình thấy khá hơn nhiều rồi.”

An Diễm không nói gì, chỉ cúi đầu. Trong đầu cô bây giờ đang cố gắng tìm cách để giúp bạn mình.

Hiện giờ cô không có tiền, thế thì nhất định phải đi vay tiền để giúp Tư Kỳ, nhưng mà biết vay ai đây?

An Diễm thở dài, nếu vay Lâm Hiểu Hiểu thì chắc chắn sẽ được, nhưng An Diễm cảm thấy mình đã nợ Hiểu Hiểu quá nhiều rồi, nếu giờ lại mượn tiền nữa thì e cả đời cũng không trả hết ân tình này.

Còn về Tô tổng... An Diễm khi nghĩ đến Tô Thanh Dương thì ngay lập tức lắc đầu, dạo này quan hệ giữa Hiểu Hiểu và Tô tổng chỉ vừa mới tốt lên, cô lại chẳng là gì của Tô tổng, tuy biết Tô Thanh Dương chắc chắn sẽ cho mình mượn tiền nhưng An Diễm lại không muốn dây dưa thêm với anh nữa.

Thế nên, An Diễm cho rằng người quen duy nhất có thể giúp được cô lúc này chỉ có Cố Thiên Tuấn mà thôi!

An Diễm cắn răng, cảm thấy đúng là không còn cách nào khác. Cố Thiên Tuấn vốn đã luôn muốn đưa cho cô số tiền đền bù li hôn, nếu bây giờ cô mở miệng nói đồng ý nhận tiền thì anh chắc chắn sẽ đưa ngay.

Có điều...

Như vậy thì sự kiên trì suốt bốn năm qua, những nỗi uất ức phải chịu suốt bốn năm qua, đều sẽ là công cốc hết.

Nhưng như thế thì có làm sao? Bốn năm trước, nếu không nhờ Tư Kỳ đã giúp đỡ, động viên cô phải phấn chấn lên thì làm sao có được một An Diễm như bây giờ?

Nghĩ đến đó, An Diễm liền cầm tay Lý Tư Kỳ nói một cách chân thành: “Tư Kỳ, cậu yên tâm, mình nhất định sẽ có cách.”

Lý Tư Kỳ lập tức lắc đầu nói: “Tiểu Diễm, đừng tự làm khó mình.”

“Chẳng phải là làm khó, mà là nên như vậy.” An Diễm thở dài nói. Cô đã hận Cố Thiên Tuấn bao nhiêu năm qua, nhưng từ sau khi quay lại thành phố H rồi gặp lại Cố Thiên Tuấn, An Diễm chợt cảm thấy sự kiên trì suốt bốn năm qua của mình thật nực cười, bởi cho dù cô có hận hay không thì Cố Thiên Tuấn vẫn cứ sống rất tốt, thế thì cô việc gì phải cố chấp như vậy?

Vả lại, con trai An An của cô cũng mang trong mình một nửa dòng máu là của Cố Thiên Tuấn.

Sau này An An lớn lên, chắc chắn sẽ biết được bố đẻ của mình là ai, đến lúc đó An Diễm không muốn để An An nhìn thấy bố mẹ mình lại đối xử với nhau như kẻ thù thế này.

Thế nên, sự việc nên kết thúc ở đây thì hơn. Cô sẽ đến gặp Cố Thiên Tuấn để lấy số tiền đền bù, không hận anh nữa, cũng không còn bất kì sự dằn vặt gì với anh nữa.

Đêm đó, An Diễm ngủ rất ngon, cô đã có một giấc mơ rất đẹp, nhưng nội dung giấc mơ là gì thì cô cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết sau khi thức dậy thì nhận thấy trên môi mình vẫn còn nở nụ cười.

An Diễm sau khi thức dậy đánh răng rửa mặt, đưa An An đến trường mẫu giáo như mọi ngày xong thì liền đến nơi chụp ảnh.

Tuy Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni lại có cãi vã, nhưng vì Tô Thanh Dương cũng có mặt nên hai người cũng không quá khó chịu với nhau, quá trình quay phim diễn ra rất thuận lợi, vì vậy cả buổi chiều hôm đó mọi người đều được nghỉ.

An Diễm từ chối lời mời đi shopping với Lâm Hiểu Hiểu rồi chủ động đến tòa nhà tập đoàn Cố Thị.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chót vót, An Diễm hít một hơi thật sâu, chợt nhận ra dường như từ trước đến nay mình chưa bao giờ đến đây cả.

Cho dù là 5 năm trước, lúc kết hôn với Cố Thiên Tuấn, cô cũng chưa bao giờ đến, bởi suốt khoảng thời gian ấy cô chỉ luôn ở trong biệt thự, làm một bà nội trợ gia đình. Bây giờ, cô mới lần đầu tiên đặt chân đến tòa nhà này, nhưng có lẽ đây cũng là lần cuối cùng.

An Diễm thở dài rồi bước chân vào tòa nhà Cố Thị...

Cố Thiên Tuấn hôm nay sau khi họp xong mới biết An Diễm đã ngồi chờ mình nửa tiếng rồi.

Trước việc An Diễm đến tìm mình, Cố Thiên Tuấn cảm thấy hơi kinh ngạc, bởi vì từ sau khi gặp lại nhau đến nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến tìm anh.

Chắc hẳn phải có việc gì đó rất quan trọng, Cố Thiên Tuấn trầm nghĩ, không lẽ là chuyện ấy đã bị lộ rồi sao?

Cố Thiên Tuấn cau đôi mày đẹp của mình, nhớ lại: Hôm đó sau khi tận mắt nhìn thấy nhà của An Diễm bị ngập nước thì anh đã dặn dò trợ lý Susan phải cẩn thận kĩ lưỡng tìm một căn nhà có giá vừa phải, phù hợp với mức độ chấp nhận được của An Diễm, đồng thời có đầy đủ nội thất rồi tìm cơ hội thích hợp để âm thầm tặng cho cô.

Vừa hay anh lại từ miệng của Lâm Kính Trạch mà biết chuyện Lâm Hiểu Hiểu đang muốn giúp mua đồ gia dụng cho An Điềm, thế nên đã thuận nước đẩy thuyền mà bảo Cao Lỗi đi lo liệu việc này.

Mọi việc làm rất kín kẽ, Cao Lỗi chắc chắn không thể làm hỏng chuyện, Hiểu Hiểu thì lại không biết gì, thế thì việc này hoàn toàn không thể bị lộ được! Vậy An Điềm tại sao lại đến tìm mình chứ?

Cảm thấy nghi hoặc, Cố Thiên Tuấn liền bảo Susan đưa An Điềm đến văn phòng chờ mình.

An Điềm sau đó mau chóng đến văn phòng của Cố Thiên Tuấn dưới sự chỉ dẫn của Susan.

“Cô An, mời cô ngồi đây đợi một chút, Cố tổng kí xong hợp đồng sẽ qua đây ngay.” Susan mỉm cười lịch sự, vừa nói vừa rót nước mời An Điềm.

“Cảm ơn.” An Điềm nhận cốc nước ép mà bình thường cô rất thích uống, nhưng mau chóng đặt xuống bàn, vì hôm nay cô chẳng có tâm trạng nào mà uống nước cả, từ sau khi quyết định sẽ nhận số tiền đền bù li hôn kia thì An Điềm đột nhiên cảm thấy mình không biết dùng thái độ gì để đối diện với Cố Thiên Tuấn nữa.

Bởi vì trước khi chấp nhận số tiền đền bù ấy, cô hoàn toàn có thể dùng giọng điệu căm ghét và cao ngạo để nói chuyện với anh, nhưng bây giờ, cô lại chủ động đến xin nhận số tiền đền bù ấy, vậy nên không thể dùng cái giọng điệu và thái độ như trước được nữa.

Nghĩ đến đây, An Điềm lại thở dài.

“Vậy tôi xin phép ra ngoài, có việc gì cô cứ gọi tôi nhé.” Susan làm xong phận sự của mình rồi liền mỉm cười nói với An Điềm rồi thông dong đẩy cửa bước ra ngoài.

Nhưng khi Susan vừa bước ra khỏi cửa phòng thì liền trông thấy Chu Hán Khanh đang đi đến.

“Chào giám đốc Chu.” Susan gật đầu chào Chu Hán Khanh.

“Ừ.” Chu Hán Khanh cũng lịch sự đáp lời Susan, sau đó hỏi, “Trợ lí Susan, vừa rồi người đi vào cùng với cô là ai thế?” Chu Hán Khanh vô tình trông thấy Susan dẫn một người phụ nữ vào văn phòng của Cố Thiên Tuấn, nhưng không thấy rõ mặt. Để đảm bảo địa vị của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh quyết định phải tìm hiểu rõ chuyện này.

Nhưng Susan lại chỉ cười đáp rằng: “Là một vị khách của anh Cố.”

Câu trả lời này của cô hoàn toàn chẳng tiết lộ chút thông tin nào của người phụ nữ kia cả, cũng giống như chưa trả lời vậy!

Sắc mặt Chu Hán Khanh lập tức sa sầm, nhưng cũng hết cách, hai trợ lí thân cận của Cố Thiên Tuấn, cho dù là Cao Lỗi hay Susan thì cũng đều không thể mua chuộc được!

191. Chương 192

Cao Lỗi thì còn dễ nói chuyện, bởi vì đã luôn theo sát Cố Thiên Tuấn từ lúc mới vào công ty, thế nên cũng rất tôn trọng Chu Hán Khanh.

Nhưng Susan này thì chỉ mới vào làm được ba năm, tuy cũng phải trải nhiều gian khổ mới lên đến được vị trí này, nhưng cũng không cần thiết phải trung thành như Cao Lỗi, thậm chí khi gặp Chu Hán Khanh thì còn có chút lạnh lùng và khách sáo.

Điều quan trọng chính là, tuy Susan có ngoại hình trông như đàn ông, nhưng năng lực lại rất khá, làm việc luôn nghiêm túc và có trách nhiệm, thế nên Chu Hán Khanh dù đã dùng đủ mọi cách nhưng cũng không thể bắt thóp được Susan, cuối cùng cũng giống như khi mua chuộc Cao Lỗi, phải chịu thất bại hoàn toàn.

Bây giờ Susan trả lời như vậy, Chu Hán Khanh cũng đành bó tay, để tránh việc Susan cản ngược lại mình trước mặt Cố Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh đành phải im lặng không truy hỏi tiếp nữa.

Trong lúc Chu Hán Khanh đang không cam tâm thì Cố Thiên Tuấn kí hợp đồng xong lúc này cũng bước đến, nhìn thấy Chu Hán Khanh đang đứng nói chuyện với Susan thì liền hỏi: “Anh à, sao anh lại đứng đây?”

“À...” Chu Hán Khanh nghĩ ngợi một lúc, quyết định vẫn nên nói thật thì hơn, nếu không lát nữa Cố Thiên Tuấn hỏi Susan, phát hiện ra hai bên trả lời không giống nhau thì sẽ nảy sinh nghi ngờ, “Tôi hỏi Susan chuyện người khách trong văn phòng cậu là ai, nhìn dáng thì có vẻ là một người đẹp.”

Chu Hán Khanh nói đến đây, vẻ mặt hiện rõ sự bất lực: “Thiên Tuấn, cậu cũng biết đấy, Mộng Chỉ và tôi từ bé đã lớn lên bên nhau, tôi xem em ấy như em gái ruột của mình, bây giờ cậu lại đưa một cô gái vào văn phòng của mình, còn là do chính tay trợ lí thân cận của cậu đưa vào nữa, thế nên tôi mới muốn tìm hiểu, mong là cậu không để bụng.”

Nghe Chu Hán Khanh giải thích một tràng như thế, Cố Thiên Tuấn có hơi nhướn mày, nhưng sau đó không để lộ cảm xúc gì: “Chuyện anh quan tâm đến Mộng Chỉ, tôi hiểu rõ mà, anh không cần phải nói nhiều như vậy, người khách mà tôi vừa mời vào đó là một nhân viên của công ty Kính Trạch, muốn bàn một chút về việc hợp tác với Tô Thị thôi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong lại như chợt nhớ ra gì đó: “Phải rồi, dự án đó Mộng Chỉ cũng có tham gia đấy, sau này cô ấy sẽ là đồng nghiệp của Mộng Chỉ, chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt thôi. Tôi từng nhờ anh tìm vài tài liệu về lĩnh vực thiết kế thời trang cho Mộng Chỉ xem, anh còn nhớ chứ?”

“Đương nhiên là nhớ.” Chu Hán Khanh lập tức gật đầu. Thấy Cố Thiên Tuấn vì không muốn Chu Mộng Chỉ hiểu lầm mà giải thích nhiều như vậy, Chu Hán Khanh cũng yên tâm phần nào, “Vậy được, cậu cứ làm việc đi, tôi xin phép về văn phòng đây.”

“Chào anh.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, dõi mắt theo bóng dáng Chu Hán Khanh rời đi.

Susan cách đây ba năm mới được đề bạt lên làm thư kí của Cố Thiên Tuấn, thế nên không biết chuyện An Diễm chính là vợ cũ của anh.

Nhưng cô đương nhiên biết rõ, An Diễm chẳng phải là nhân viên của công ty Lâm Kính Trạch, và hôm nay đến tìm Cố Thiên Tuấn đương nhiên cũng chẳng phải để bàn chuyện dự án hợp tác gì cả.

Song tư chất trợ lí của Susan cũng cao như Cao Lỗ, trông thấy Cố Thiên Tuấn nói dối mà mặt không biến sắc như vậy, Susan cũng luôn giữ vững sắc mặt của mình.

Cho đến tận khi Chu Hán Khanh rời đi rồi, Susan vẫn cứ tỏ vẻ mình không hề biết gì, sau khi chào Cố Thiên Tuấn thì liền tiếp tục đi làm việc của mình.

Cố Thiên Tuấn hài lòng gật đầu với Susan, bảo cô đi đi.

Rồi anh đứng trước cửa văn phòng, chần chờ một lúc, mím chặt đôi môi gọi cảm của mình, nhưng vẫn không nghĩ ra mục đích vì sao An Diễm đến tìm mình, thế nên đành gạt nghi vấn rồi mở cửa ra.

Cố Thiên Tuấn vừa bước vào phòng đã lập tức khiến bầu không khí thay đổi. Anh mang theo dáng vẻ quyết đoán đầy cao ngạo, toát ra khí chất mà không ai dám đến gần, cất tiếng hỏi: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi...” An Diễm ngồi trên ghế sofa khẽ cắn môi, rồi quyết định nói thẳng, “Tôi muốn nhận số tiền đền bù li hôn.”

Cố Thiên Tuấn vừa mới ngồi xuống chiếc ghế da của mình lập tức sững người, tuy đã cố kìm nén nhưng giọng anh lúc này vẫn toát lên một sự không thể tin được: “Cố muốn nhận tiền đền bù li hôn?”

Lúc trước anh gần như đã kề dao vào cổ An Diễm, uy hiếp cô phải nhận số tiền ấy, nhưng cô cứ luôn không chịu khuất phục. Hôm nay sao thế này? Đích thân đến đây nói là muốn nhận số tiền đền bù đó sao?

“Phải.” An Diễm kiên định gật đầu. “Tôi muốn sau khi nhận số tiền đền bù li hôn đó rồi thì hai chúng ta sẽ không còn dây dưa gì nữa, anh cũng không cần phải áy náy về tôi nữa.”

Nghe xong câu nói ấy của An Diễm, Cố Thiên Tuấn liền nhìn cô bằng vẻ mặt suy tư một lúc rồi cười khẩy: “Tôi làm gì có áy náy nào về cô.”

An Diễm nhún vai, cái thái độ đối xử này của Cố Thiên Tuấn, cô cũng không hề thấy lạ, hôm nay tâm trạng cô lại không tốt nên cũng không muốn đôi co với anh: “Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, tôi chỉ muốn nhận số tiền đền bù, sau này nước giếng không phạm nước sông.”

“Nước giếng không phạm nước sông?” Cố Thiên Tuấn lại cười, trong lòng nghĩ, An Diễm, sau này chúng ta vẫn còn dây dưa dài dài, cô đừng hòng cắt đứt hết quan hệ với tôi!

“Đúng, nước giếng không phạm nước sông.” An Diễm lặp lại lời của Cố Thiên Tuấn, “Tôi nói được làm được.”

Cố Thiên Tuấn lại nhếch mép, hoàn toàn chẳng để tâm đến vẻ mặt thê thốt của An Diễm.

“Anh cười cái gì?” An Diễm trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, bất mãn hỏi.

“Nói đi, cô cần số tiền đền bù li hôn ấy làm gì?” Cố Thiên Tuấn mặc kệ vẻ mặt tức giận của An Diễm mà hỏi thẳng thừng.

“Nhà anh là bốn bể hay sao mà lo nhiều chuyện vậy?” An Diễm còn lâu mới nói ra việc mình vì muốn giúp bạn thân nên mới cần tiền, bởi ở trước mặt Cố Thiên Tuấn, cô không bao giờ muốn tỏ ra yếu đuối, cũng không muốn nói ra nỗi khổ trong lòng, bởi vì giữa cô và anh chẳng có quan hệ gì cả, sự yếu đuối và uất ức chỉ nên thể hiện trước mặt những người thân thiết nhất với mình thôi.

Cố Thiên Tuấn hơi ngẩn người trước câu trả lời này của An Diễm, nhưng sau đó anh lạnh lùng trả lời: “Vay được, lát nữa tôi sẽ sai người chuyển tiền đền bù li hôn vào tài khoản của cô!”

“Tôi còn chưa nói xong mà!” An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi nói tiếp, “Tôi muốn một triệu.”

Số tiền một triệu này cộng thêm số tiền 600 ngàn mà Lý Tư Kỳ đã vay được sẽ đủ để trả cho số tiền hộ lí sau khi mẹ chồng Tư Kỳ làm phẫu thuật. Thế nên cô tuyệt đối sẽ không đòi thêm một xu nào, đây là sự kiên trì cuối cùng của cô, tuy rằng sự kiên trì này đối với người khác mà nói thì thật ngốc nghếch.

“Một triệu?” Cố Thiên Tuấn không tin được mà bật cười, “An Diễm, cô có từng học toán chưa thế? Cô tưởng Cố Thiên Tuấn này là ai mà tiền đền bù li hôn chỉ trả cho cô có một triệu? Chỉ riêng tài sản của An Thị do bố cô để lại thôi cũng đã hơn số tiền một triệu ấy gấp mấy lần rồi!”

“Không phải anh muốn đưa bao nhiêu, mà là tôi muốn lấy bao nhiêu.” An Diễm nhún vai, “Tôi nói một triệu là một triệu, nếu anh đưa nhiều hơn thì tôi sẽ chuyển ngược lại.”

Gân xanh trên trán Cố Thiên Tuấn nổi lên, nhưng cuối cùng anh cũng gật đầu bằng vẻ mặt không cảm xúc: “Được, tôi sẽ bảo Cao Lỗ chuyển tiền cho cô.”

“Được.” An Diễm hài lòng gật đầu rồi quay lưng đi một cách không do dự, phẩy tay nói: “Tôi về đây!”

Cố Thiên Tuấn cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn An Diễm đẩy cửa bước ra.

An Diễm vừa rời đi thì Cố Thiên Tuấn liền gọi Cao Lỗ vào văn phòng mình.

“Tổng tài, anh cần tôi làm gì?”

“Chuyển cho An Diễm một triệu, sau đó điều tra xem tiền đó đi đâu, khi có kết quả rồi thì lập tức báo cho tôi ngay!” Nét mặt Cố Thiên Tuấn hiện lên vẻ nghi hoặc.

192. Chương 193

“Vâng.” Cao Lỗ nói xong liền mau chóng bước ra khỏi phòng.

Còn Cố Thiên Tuấn vẫn ngồi trên chiếc ghế da trong văn phòng, tiếp tục chìm vào suy tư, dạo gần đây xảy ra quá nhiều việc, cần anh phải suy nghĩ thật kĩ.

Trong lúc đó...

An Điềm sau khi rời khỏi Cố Thị, vừa về đến nhà thì điện thoại chợt có tin nhắn, Cố Thiên Tuấn đã chuyển vào tài khoản của cô số tiền một triệu.

Đọc xong tin nhắn trên điện thoại, An Điềm liền thở dài, sau đó bấm số gọi cho Lý Tư Kỳ.

Nhưng điện thoại reo rất lâu mà không thấy Lý Tư Kỳ bắt máy.

An Điềm lo lắng trong lòng, bèn gọi cho Ôn Minh.

Điện thoại kêu vài tiếng thì được Ôn Minh bắt: “An Điềm?”

Bình thường thì chỉ có Lý Tư Kỳ nói chuyện với An Điềm, Ôn Minh không biết nhiều lắm về người bạn thân này của vợ mình, chỉ biết trước đây cô có rất nhiều tiền, nhưng sau này bị ép li hôn.

Ngược lại với sự thân thiết của Lý Tư Kỳ, Ôn Minh gặp An Điềm cùng lắm chỉ gật đầu chào.

“Tư Kỳ đâu? Tôi gọi điện nhưng cậu ấy không nghe máy.” An Điềm lo lắng hỏi.

“Hôm qua mẹ tôi đau cả đêm, Tư Kỳ chăm sóc cả đêm, bây giờ vừa mới ngủ.”

“Được rồi.” An Điềm cúi đầu nghĩ một lát rồi nói, “Về chuyện của bác gái, Tư Kỳ đã kể cho tôi nghe rồi, bây giờ sức khỏe của bác là quan trọng nhất, tôi đang có một ít tiền nên sẽ cho hai người vay.”

Ôn Minh không xem trọng lời nói của An Điềm lắm. Tuy tiếp xúc với An Điềm không nhiều, nhưng anh ta cũng biết điều kiện kinh tế của An Điềm thậm chí còn không bằng nhà mình, nếu không thì đâu phải gửi An An đến nhờ họ nuôi giúp.

Nhưng tiền có còn hơn không, thế nên Ôn Minh khách sáo nói: “Vay cảm ơn cô nhé, An Điềm, khi nào chuyện của mẹ tôi qua rồi, tôi và Tư Kỳ sẽ trả tiền lại cho cô.”

“Chuyện trả tiền thì không gấp, có điều...” An Điềm nói đến đây lại nhớ đến gương mặt tiều tụy của Lý Tư Kỳ, bèn trịnh trọng nói với Ôn Minh, “Ôn Minh, Tư Kỳ vì anh, vì gia đình anh mà đã hi sinh rất nhiều, tôi mong anh có thể yêu thương cậu ấy nhiều hơn, đừng để cậu ấy phải lao lực nữa, anh nhớ phải chu đáo hơn với cậu ấy.”

Ôn Minh lập tức khó chịu với câu nói của An Điềm, Lý Tư Kỳ đã lấy mình rồi, không lẽ vẫn muốn làm công chúa như hồi mới yêu nhau sao? Đã là vợ rồi thì phải ra dáng người vợ, chăm sóc mẹ chồng, nuôi nấng con cái, làm việc nội trợ. Mấy việc ấy không phải cô ta làm, lẽ nào bắt một người đàn ông như mình phải làm sao? Đúng là nực cười mà!

Nhưng Ôn Minh đương nhiên không nói như thế với An Điềm, chỉ trả lời cho qua: “Nỗi vất vả của Tư Kỳ tôi cũng biết mà, tôi sẽ yêu thương cô ấy nhiều hơn.”

An Điềm nghe thế mới yên tâm gật đầu: “Tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của anh, nhận được rồi thì báo tôi nhé.”

“Được, cảm ơn cô.” Ôn Minh nói xong thì cúp máy.

Chỉ vài phút sau, Ôn Minh nhận được tin nhắn của ngân hàng. Tất nhiên, khi nhìn thấy mấy con số không hiển thị trên màn hình, tròn mắt của anh ta như muốn rớt ra ngoài: Là một triệu! An Điềm lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Cô ta bình thường không phải rất nghèo sao?

Ôn Minh lập tức gọi lại cho An Điềm, hốt hoảng hỏi: “An Điềm, có phải là cô đã đi vay nặng lãi không? Mấy người đó không nên động vào đâu! Sau này tôi với Tư Kỳ sẽ gặp phiền phức to đấy!”

An Điềm cười nói: “Không phải cho vay nặng lãi đâu, tiền này rất chân chính, anh không cần phải lo, cứ yên tâm mà dùng đi.”

Ôn Minh vẫn không tin được, An Điềm phải hết lời đảm bảo, cuối cùng anh ta mới cúp máy.

Nhìn số tiền trên màn hình điện thoại, Ôn Minh đột nhiên giật mình, bây giờ có phải mình đã là triệu phú rồi không? Tuy vật giá leo thang, lạm phát rất dữ dội, triệu phú bây giờ không như triệu phú của mấy năm trước nữa, nhưng dù gì cũng vẫn là triệu phú!

Ôn Minh mừng rỡ khoa tay múa chân, hoàn toàn quên mất đây là tiền do vợ mình đi vay về để chữa bệnh cho mẹ mình.

Trong lúc Ôn Minh đang đắc ý thì điện thoại của anh ta chợt reo lên, anh ta nhìn vào màn hình, lập tức nhìn vào trong phòng nghỉ, thấy Lý Tư Kỳ đang ngủ say sưa mới yên tâm mỉm cười rồi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nghe máy.

“Cục cưng, sao giờ này lại gọi cho anh?” Ôn Minh cười tít cả mắt, giọng nói rất ngọt ngào.

“Người ta nhớ anh mà! Mấy ngày rồi anh không thèm gọi điện cho người ta gì cả.” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ nũng nịu.

“Ngoan đi, mẹ anh dạo này bị ốm, anh không đến với em được, phải thường xuyên ở nhà với cái đồ quê mùa kia chăm sóc cho mẹ anh, cho nên mới không có dịp gọi điện cho em.” Ôn Minh dịu dàng dỗ dành, “Trước đây không phải anh lúc nào cũng viện cớ đi công tác để đến bên em sao?”

“Nhưng gọi điện cho em thì chắc vẫn được chứ?” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia vẫn không chấp nhận, “Không phải anh đã đổi tên em trong danh bạ thành tên của đám bạn anh rồi sao?”

“Nhưng cũng không thể gọi quá thường xuyên được, cục cưng à.” Ôn Minh tiếp tục dỗ dành, “Lúc trước, có lần em gọi điện đã suýt bị cái đồ quê mùa kia nghe thấy, cũng may anh kịp thời phát hiện, nếu không thì phiền phức to rồi!”

“Không phải anh nói là sẽ li hôn với chị ta rồi cưới em sao? Sao còn sợ chị ta phát hiện?” Người phụ nữ bên kia rõ ràng không vui, khiến Ôn Minh nghe thấy mà đau lòng.

“Mẹ anh bây giờ đang ốm mà, mọi việc trong ngoài hiện tại đều do cô ta lo liệu, bây giờ mà thuê giúp việc về làm mấy việc đó thì sẽ tốn nhiều tiền lắm!”

“Em mặc kệ, em đang giận, đang không vui đây, anh mau mua quà cho em đi!” Người phụ nữ nọ bắt đầu mè nheo.

“Được rồi, anh sẽ mua.” Ôn Minh lập tức đồng ý, “Em nói đi, em muốn cái gì?”

“Mấy hôm trước em cùng đám bạn thân đi dạo phố, mấy ông chồng đều giấu vợ mình mà mua cho đám bạn em rất nhiều trang sức. Nhưng em rất hiểu chuyện, em không đòi trang sức, anh chỉ cần mua cho em một cái túi xách là được rồi!” Cô ta nói đến đây, giọng lại càng nũng nịu hơn, “Chỉ có 50 ngàn thôi mà, ông xã, mua cho em đi!”

“50 ngàn sao?” Ôn Minh giật mình, bây giờ đang là lúc cần tiền để chữa cho mẹ anh ta, thế nên 50 ngàn là một số tiền khá lớn.

“Sao? Anh không yêu em nữa đúng không?” Giọng nói của người phụ nữ kia đang từ nũng nịu bỗng trở nên đanh đá, “Được, vậy chúng ta chia tay đi, đi mà ngủ với cái đồ nhà quê của anh đi!”

“Đừng đừng đừng, cục cưng đừng giận mà, anh sẽ mua!” Ôn Minh cắn răng, rồi chợt nhớ ra số tiền một triệu mà An Diễm mới chuyển cho mình, anh ta liền nói, “Anh sẽ mua cho em hai cái luôn!”

“Có thật không?” Người phụ nữ kia dường như không tin lắm.

“Thật mà!” Ôn Minh trả lời chắc nịch, “Anh sẽ chuyển tiền cho em trước, vài ngày nữa anh sẽ dành thời gian qua thăm em, em ở nhà cứ chuẩn bị đi, anh sẽ ‘dạy dỗ’ em một trận đấy!”

Ôn Minh nói đến đây lại nở nụ cười gian xảo: “Để em phải thật ngoan ngoãn với anh!”

“Đáng ghét!” Người phụ nữ kia cười rồi bắt đầu nói những câu nói đùa tục tĩu, khiến Ôn Minh nghe mà nhấp nhồm không yên.

Cứ như thế, Ôn Minh ngồi trong nhà vệ sinh đưa đẩy với người phụ nữ đó một lúc lâu mới cúp máy.

Anh ta cất điện thoại vào túi, định nhân tiện đi toilet luôn, nhưng lúc này lại chợt trông thấy một dáng người cao lớn đang mặc áo blouse trắng đứng cách mình không xa, bác sĩ ấy đang đeo kính nên Ôn Minh không nhìn rõ mặt.

Dù vậy, chỉ nhìn sơ qua thôi thì Ôn Minh cũng nhận ra người này, đó chính là người đã can thiệp vào lúc mẹ anh ta và Lý Tư Kỳ cãi nhau khi phát hiện ra bà bị ung thư giai đoạn cuối.

193. Chương 194

Trì Cảnh Dật phát hiện ra Ôn Minh đang nhìn mình thì khó chịu quay lại nhìn Ôn Minh, không phải anh cố tình muốn nghe lén chuyện của người khác, nhưng vừa rồi Ôn Minh đã nói chuyện điện thoại quá lớn.

Từ lúc anh vừa bước vào nhà vệ sinh thì đã nghe thấy người đàn ông này đưa đẩy với một người phụ nữ qua điện thoại, anh ta không phải đã có vợ rồi sao? Hình như tên là cái gì Kỳ đó! Khi anh làm việc thì thường hay thấy cô chạy ngược chạy xuôi hầu hạ cho mẹ chồng.

Nhưng chồng của cô ấy hình như khá là sung mãn, mẹ thì bệnh sắp chết, vợ thì mệt đứt hơi, vậy mà anh ta còn sức ra ngoài hẹn gái!

Thấy ánh mắt xem thường Trì Cảnh Dật nhìn mình, Ôn Minh lập tức rút cổ lại, sau đó giả vờ chưa xảy ra chuyện gì cả mà tiếp tục “xả nước cứu thân”. Xã hội bây giờ, có người đàn ông nào mà không có bồ nhí? Cái tên bác sĩ này làm gì mà lại nhìn mình khinh bỉ như vậy? Chắc là do hắn ta muốn có bồ mà không có đây mà! Chắc chắn do hắn ta không có năng lực mạnh như mình nên mới ghen tị thôi!

Ôn Minh đi vệ sinh xong liền đắc ý bước ra ngoài, dù gì bác sĩ này bận rộn như vậy, có lẽ đã quên chuyện của vợ chồng anh ta từ lâu rồi, cũng sẽ không nhiều chuyện đến mức đi tìm Tư Kỳ kể cho cô biết chuyện anh ta có tình nhân đâu.

Trì Cảnh Dật đúng là thật sự không muốn kể lại chuyện của Ôn Minh cho Lý Tư Kỳ biết, lí do thứ nhất là vì anh không quen Lý Tư Kỳ, lí do thứ hai là vì anh hoàn toàn không phải loại người rảnh rỗi mà đi lo chuyện thiên hạ, ngay cả việc sinh li tử biệt anh còn lạnh nhạt, huống hồ là mấy chuyện yêu đương thù hận thất tình lục đục này, nhưng từ lúc này thì Trì Cảnh Dật thật sự cảm thấy khinh bỉ cái tên Ôn Minh này.

An Diễm vừa mới chuyển tiền cho Ôn Minh thì Cao Lỗi đã mau chóng điều tra ra được, thế là liền gọi điện báo cho Cố Thiên Tuấn.

“Cố tổng, cô An đã chuyển hết số tiền một triệu đó cho một người đàn ông tên là Ôn Minh.”

“Tôi biết rồi. Tôi muốn thông tin cụ thể của người này, khi nào điều tra ra thì gửi đến văn phòng cho tôi!” Cố Thiên Tuấn lúc hay tin này thì giọng nói trở nên lạnh lùng, người bình thường nghe thấy thì vẫn tưởng anh rất bình thản, nhưng Cao Lỗi thì hiểu rõ, Cố Thiên Tuấn lúc này chắc chắn là đang rất tức giận.

“Vâng!” Cao Lỗi vội vàng cúp máy rồi đi điều tra thân phận của Ôn Minh.

Cố Thiên Tuấn ngồi trong văn phòng, điện thoại cầm trên tay vẫn chưa buông xuống, hai màu của anh nhúu lại, trên gương mặt điển trai hiện rõ một nét giận dữ, An Diễm, cô có bản lĩnh lắm! Bình thường không phải luôn tỏ ra thanh cao kiêu ngạo sao? Bây giờ có tiền lại đưa cho một người đàn ông! Hắn ta là gì của cô, mà có thể khiến cô bỏ hết oán hận của bao nhiêu năm nay, chủ động đến lấy tiền của tôi như vậy?

Cố Thiên Tuấn nắm chặt nắm đấm lại, anh hít một hơi thật sâu, nhưng cuối cùng cũng không tìm được cơn giận, bèn nhắc điện thoại lên gọi vào số của An Diễm.

Động tác Cố Thiên Tuấn bấm số gọi cho An Diễm rất nhanh, nhanh đến mức ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra rằng, anh không biết từ lúc nào đã thuộc lòng số của An Diễm rồi.

Vì chuyện may váy cho Chu Mộng Chỉ nên An Diễm từng hỏi xin Cao Lỗi số điện thoại văn phòng Cố Thiên Tuấn, thế nên lúc này đây cô biết Cố Thiên Tuấn đang gọi mình từ văn phòng.

Nhưng đây lại là lần đầu tiên Cố Thiên Tuấn chủ động gọi cho cô, An Diễm lại vừa nhận số tiền một triệu, thế nên lập tức thấy chột dạ, có khi nào Cố Thiên Tuấn hối hận vì đã đưa tiền cho mình không? Vì dù sao anh ta cũng là tên khốn cơ mà!

Nghĩ vậy, An Diễm vừa nghe máy đã lớn tiếng nói với Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, bây giờ tôi hết tiền rồi, nếu anh muốn đòi về thì đừng hòng! Dù sao tôi cũng hết tiền rồi, chỉ còn cái mạng này thôi!”

Cố Thiên Tuấn lúc đầu thấy rất buồn cười khi nghe câu nói này của An Diễm, nhưng sau đó anh lại càng thêm tức giận, ha ha, tiền thì hết rồi, nhưng sẵn sàng trả mạng! Cái tên Ôn Minh đó quan trọng như vậy sao? Cô có thể vì hắn mà hi sinh cả tính mạng sao?

“An Diễm, từ lúc nào cô trở thành một kẻ vô liêm sỉ như vậy? Vì một người đàn ông mà chuyện gì cũng dám làm như thế sao?” Cố Thiên Tuấn cười khẩy, giọng của anh lạnh đến thấu xương.

An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì liền ngơ ngác: “Vì một người đàn ông? Tôi vì người đàn ông nào? Tôi đã làm gì?”

An Diễm hỏi một mạch ba câu ấy xong lại phần nộ quát lên: “Còn nữa, Cố Thiên Tuấn, anh nói ai vô liêm sỉ? Anh mới là vô liêm sỉ ấy! Cả nhà anh đều là lũ vô liêm sỉ!”

“Nếu cô không vô liêm sỉ thì có mới phút trước còn thề thốt rằng không bao giờ tha thứ cho tôi, không nhận tiền của tôi, nhưng ngay sau đó lại vì một người đàn ông mà khom lưng quỳ gối đến hỏi xin tiền tôi không?” Cố Thiên Tuấn vẫn cứ cười lạnh lùng.

Nghe Cố Thiên Tuấn nói, An Diễm gãi đầu một lúc, lúc này mới hiểu ra có thể Cố Thiên Tuấn đang muốn nói đến việc cô đã cho Tư Kỳ vay tiền, thế là cô liền tức giận nói to: “Cố Thiên Tuấn, anh nói cái gì thế? Đừng có mà lăng mạ tôi, tôi đúng là đã lấy tiền của anh, nhưng tiền đó là tôi cho bạn thân của mình là Lý Tư Kỳ vay để chữa bệnh cho mẹ chồng cậu ấy!”

“Ha ha, An Diễm, cô bây giờ vì một người đàn ông mà bắt đầu nói dối rồi!” Về giận dữ trên mặt Cố Thiên Tuấn càng lúc càng rõ, “Đủ rồi, cô mau nói đi, Ôn Minh là ai?”

Cố Thiên Tuấn vừa nói đến đây thì chợt nghe tiếng Cao Lỗi gõ cửa phòng.

Cố Thiên Tuấn vừa đưa mắt nhìn Cao Lỗi vừa nói với An Diễm: “Cô chờ đó, tôi sẽ mau chóng nhìn thấu lời nói dối của cô!”

Nói xong, anh dập máy, không để An Diễm ở đầu dây bên kia nghe được cuộc nói chuyện của mình với Cao Lỗi.

“Nói đi, Ôn Minh rốt cuộc là ai?” Cố Thiên Tuấn hỏi bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ôn Minh năm nay 26 tuổi, đi làm ở một công ty quốc doanh, từ bé đã sống cùng người mẹ đơn thân của mình, vợ tên là Lý Tư Kỳ, cũng làm ở công ty quốc doanh, điều kiện gia đình tương đối tốt.”

Nghe Cao Lỗi nói xong, Cố Thiên Tuấn chợt ngẩn người, vừa cảm thấy đau đầu lại vừa cảm thấy xấu hổ, vừa rồi An Diễm trong điện thoại đã nói là cho một người phụ nữ tên Lý Tư Kỳ vay tiền, bây giờ biết được vợ của Ôn Minh chính là Lý Tư Kỳ! Vậy là... mình đã thật sự hiểu lầm An Diễm rồi!

Cố Thiên Tuấn ngây ra một lát, sau đó mới gật đầu nói với Cao Lỗi: “Được rồi, tôi biết rồi, anh đi làm việc đi.”

Cao Lỗi đưa mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi nói: “Cố tổng, ngoài những điều vừa nói ra thì tôi còn điều tra thêm được một tin nữa.”

“Nói đi.” Cố Thiên Tuấn hờ hững trả lời. Đầu óc anh bây giờ đang bận suy nghĩ xem làm sao phải đối diện với An Diễm rồi giải thích những lời mình vừa nói khi này!

“Bạn thân của Lý Tư Kỳ là nhân viên làm việc ở Tô Thị, cũng là trợ lý của cô Lâm Hiểu Hiểu, cô An Diễm.”

“Tôi hiểu rồi.” Cố Thiên Tuấn càng thêm đau đầu, anh cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại mạnh động như vậy, vừa nghĩ đến việc An Diễm vì một người đàn ông mà đến lấy tiền của anh thì anh liền cảm thấy rất tức giận.

“Một thông tin khác nữa chính là, Ôn Minh đó hình như có mối quan hệ bất chính với một người phụ nữ khác.”

Cố Thiên Tuấn cau mày, không ngờ lại có chuyện này! Nhưng anh là người bận trăm công ngàn việc, hơi sức đâu mà đi lo chuyện người ta!

Thế nên anh phẩy tay nói: “Tôi hiểu cả rồi.”

“Vâng, vậy tôi xin phép ra ngoài.” Cao Lỗi hoàn thành xong nhiệm vụ của mình rồi nên mau chóng rời đi.

Còn Cố Thiên Tuấn thì ngồi nhìn cái điện thoại trên tay, không biết phải làm sao. Do dự một lúc lâu, anh lại gọi cho An Diễm, chỉ nói một tiếng: “A lô!”

An Diễm vừa rồi khi nghe Cố Thiên Tuấn hỏi, vốn đã định giải thích nhưng lại bị anh cúp máy, bây giờ thấy anh có vẻ đã hết bận rồi, cô liền mau chóng giải thích: “Cố Thiên Tuấn, Ôn Minh đó là chồng của Tư Kỳ mà!”

Cố Thiên Tuấn lặng lẽ thở dài, nhưng lại nói với An Diễm bằng giọng hết sức thản nhiên: “Tôi biết!”

194. Chương 195

“Biết rồi còn hỏi, mà còn dùng cái giọng như hỏi cung nữa chứ!” An Diễm bực dọc oán trách, “Tuy tiền là do anh đưa, nhưng đó cũng là số tiền mà anh nợ tôi. Bây giờ tôi đòi lại thứ thuộc về mình thì chẳng liên quan gì đến anh cả, anh hỏi tới làm gì?”

An Diễm nói xong chợt nhíu mày: “Không đúng, Cố Thiên Tuấn, sao anh lại biết tôi chuyển khoản cho một người đàn ông tên Ôn Minh? Cố Thiên Tuấn, anh điều tra tôi sao?”

“...” Cố Thiên Tuấn lại lặng lẽ thở dài, đúng vậy, anh đã điều tra cô, sau khi biết cô chịu cúi mình vì một người đàn ông khác còn nổi cơn thịnh nộ!

“Cố Thiên Tuấn, có phải anh điều tra tôi không?” An Diễm giận dữ truy hỏi.

Cố Thiên Tuấn có hơi khó chịu, liền quát lên: “Phải, tôi điều tra cô đấy, thì đã sao? Tôi tưởng cô lấy tiền cho người đàn ông khác, tưởng cô bị lừa! Cô không biết bản thân cô vốn là kẻ rất ngốc sao?”

An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn lớn tiếng với mình thì càng thêm tức giận: “Anh được lắm, tôi...”

Nhưng An Diễm nói đến đây chợt đảo mắt một chút rồi hỏi lại: “Cố Thiên Tuấn, anh đang quan tâm tôi sao?”

Cố Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia chợt sững người, sau đó phản bác lại bằng giọng thiếu tự nhiên: “Ai thèm quan tâm cô? Cô đừng có tưởng bở có được không?”

“Ha ha ha, Cố Thiên Tuấn, anh rõ ràng là đang quan tâm tôi!” An Diễm cười đắc ý, “Chắc chắc chắc, Cố Thiên Tuấn, anh quan tâm tôi như vậy thì vợ anh chắc chắn sẽ tức chết đấy!”

Thật ra, An Diễm cũng không biết Cố Thiên Tuấn có phải thật sự đang quan tâm đến mình không, có khi anh điều tra cô là vì một mục đích khác, nhưng lúc này, cô khó khăn lắm mới tìm được cơ hội châm chọc anh, thế nên cho dù có là tưởng bở đi nữa thì cô cũng nhất quyết không bỏ qua!

“Đừng có nói nhảm!” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng quát rồi cúp máy.

An Diễm thấy điện thoại bị cúp cũng không tức giận, cô nhướn mày rồi nhún vai, dù sao lần cãi nhau này với Cố Thiên Tuấn, hình như cô đã thắng!

An Diễm vừa cúp máy với Cố Thiên Tuấn thì Lý Tư Kỳ chợt gọi đến.

An Diễm đoán Lý Tư Kỳ gọi cho mình là vì chuyện tiền nong, thế nên chỉnh trang lại tâm trạng rồi mới nghe máy của Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, chuyện gì thế?”

Quả nhiên, Lý Tư Kỳ vừa vào đã hỏi ngay: “Tiểu Diễm, tiền của cậu từ đâu mà ra thế? Mình vừa dậy đã nghe chồng mình nói cậu đã chuyển cho bọn mình số tiền một triệu!”

“Mình vay ở chỗ Hiếu Hiếu đấy.” An Diễm cười ha ha trả lời, nhất quyết không thể cho Lý Tư Kỳ biết số tiền này là cô lấy từ chỗ Cố Thiên Tuấn được.

Bởi vì Tư Kỳ là người biết rõ mối thù của cô với Cố Thiên Tuấn trước đây, nếu Tư Kỳ biết cô vì muốn giúp đỡ mình mà đi lấy tiền của Cố Thiên Tuấn thì chắc chắn sẽ tự trách mình.

“Mình biết rồi...” Giọng của Lý Tư Kỳ trở nên trầm ngâm, cô ngừng một lát, sau đó nói với An Diễm bằng giọng kiên định, “Tiểu Diễm, chờ khi nào chuyện mẹ chồng mình ổn rồi, mình nhất định sẽ trả tiền lại cho cậu.”

“Việc đó không gấp, Hiếu Hiếu cũng nói rồi, cô ấy không có gì ngoài tiền, thế nên cậu không cần phải lo lắng đâu.” An Diễm nghĩ với tính cách của Lâm Hiếu Hiếu thì có bịa ra một câu như vậy cũng vẫn rất phù hợp.

“Ừ.” Lý Tư Kỳ thấy An Diễm nói bằng giọng thoải mái như vậy thì yên tâm đi nhiều.

Sau đó cô trò chuyện với An Diễm một lúc rồi cúp máy.

Nhờ sự giúp đỡ của An Diễm mà Lý Tư Kỳ bây giờ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cho dù gặp phải khó khăn gì thì ngoài bố mẹ ra, bạn bè luôn là chỗ dựa vững chắc nhất.

Lý Tư Kỳ mang theo tâm trạng phấn khởi bước vào phòng bệnh, sau đó nhìn mẹ chồng Ôn Mỹ Lan của mình bằng ánh mắt quan tâm.

Ôn Mỹ Lan đang nằm trên giường bệnh lúc này chỉ còn da bọc xương, do bị căn bệnh hành hạ nên bà ta không thể bước xuống giường được nữa, tóc và răng cũng đã rụng hết, không ăn cơm được, cả ngày chỉ nằm trên giường kêu đau.

Ngay khi vừa trông thấy Lý Tư Kỳ, Ôn Mỹ Lan lập tức không vui, bà ta đảo đôi mắt khô khốc của mình nhìn Lý Tư Kỳ chất vấn: “Cô đi ra ngoài lâu như vậy, có phải là không muốn chăm sóc tôi nữa không?”

Lý Tư Kỳ đã quá quen với giọng điệu khó chịu này của Ôn Mỹ Lan, cũng không muốn so đo với bà ta, thế nên chỉ nhìn bà ta rồi cười nói: “Mẹ, con và Ôn Minh đã vay được tiền phẫu thuật cho mẹ rồi, khi nào mẹ uống thuốc xong, con và Ôn Minh sẽ bàn bạc rồi tìm bác sĩ sắp xếp ngày phẫu thuật cho mẹ.”

Nhưng Ôn Mỹ Lan nghe Lý Tư Kỳ nói như thế, không những không vui lên mà ngược lại còn tức đến mức thở hổn hển.

Lý Tư Kỳ vội vàng đến điu Ôn Mỹ Lan hỏi han: “Mẹ, mẹ bị làm sao thế?”

“Đừng có gọi tôi là mẹ!” Ôn Mỹ Lan muốn hất tay Lý Tư Kỳ ra, nhưng do không có sức nên không hất được, “Tôi đã nói là bảo bố mẹ cô bán nhà để trị bệnh cho tôi cơ mà! Cô lại đi mượn tiền nghĩa là sao? Không lẽ sau khi tôi khỏi bệnh rồi lại phải theo con trai tôi và cô đi trả nợ sao?”

Lý Tư Kỳ nghe câu nói ấy của Ôn Mỹ Lan thì lập tức giận đến run người, tiền của bố mẹ cô là do họ vất vả dành dụm được, chi phí trị liệu trước nay đa phần đã do bố mẹ cô bỏ tiền túi ra rồi, đứa con gái là cô trước nay còn chưa báo hiếu được gì cho bố mẹ, bây giờ lại còn ép họ phải bán nhà sao?

Lý Tư Kỳ cắn phần mím môi, kìm nén được cơn giận của mình, nhưng cô cũng không muốn nghe Ôn Mỹ Lan nói thêm nữa!

Thế nên sau khi cô điu được Ôn Mỹ Lan ngồi dậy rồi thì liền lạnh lùng buông tay ra rồi không nói không rằng mà bước thẳng ra khỏi phòng.

Còn Ôn Mỹ Lan trong phòng tuy đã không còn sức lực nhưng vẫn khóc bù lu bù loa, còn liên tục mắng nhiếc Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ bịt tai lại chạy ra khỏi phòng bệnh. Cô đi đến hành lang, đột nhiên cảm thấy tủi thân, cô nhìn những bệnh nhân trong bệnh viện, trên gương mặt họ có người hiện lên vẻ đau khổ do bị bệnh tật giày vò, kẻ lại mừng rỡ vì đã trị khỏi bệnh, muôn ngàn tâm trạng khác nhau.

Lý Tư Kỳ ngẩn người nhìn những người ấy, đột nhiên tự hỏi lòng, bây giờ mình làm thế này là vì cái gì?

Nói thật lòng, Ôn Mỹ Lan là mẹ chồng cô, cô sẽ cố hết sức hiếu thảo và chữa trị cho bà ta, nhưng Lý Tư Kỳ cũng cảm thấy hình như mình đã rơi vào một cái hố sâu bi đát, cô đã đánh mất đi bản thân mình trước đây, trở thành một cái máy phải luôn nhịn nhục mà hầu hạ người khác.

Nghĩ đến đây, nước mắt Lý Tư Kỳ lập tức tuôn rơi, cô cứ thế thất thểu bước ra vườn hoa bệnh viện.

Ánh nắng mùa đông rất yếu ớt, cho dù chiếu rọi lên người cũng chẳng xua đi được cảm giác lạnh lẽo, những bông hoa trong vườn cũng đã héo tàn, có vài bệnh nhân đang đi tản bộ trên đường, còn vài người thì đang ngồi trên băng ghế có nắng lim dim mắt.

Lý Tư Kỳ bước đến một góc vườn hoa, đưa tay lau nước mắt trên mặt mình, cô cần phải bình tĩnh lại, suy nghĩ cho kĩ tiếp theo đây nên làm gì.

Nhưng Lý Tư Kỳ chỉ vừa mới đứng một lúc thì Ôn Minh đi vệ sinh ra lúc này liền chạy đến, ngó nghiêng quanh quất vườn hoa một lúc rồi quát to: “Lý Tư Kỳ, em chạy đi đâu rồi?”

195. Chương 196

Lý Tư Kỳ nghe thấy giọng của Ôn Minh thì liền vội vàng quay lại ghen ngào gọi: “Ông xã, em ở đây.”

Lý Tư Kỳ gọi xong vẫn uất ức đứng nguyên tại chỗ, mấy ngày nay cô đã rất mệt mỏi, cũng đã phải chịu rất nhiều uất ức, thế nên cô rất mong Ôn Minh sẽ đến dỗ dành, nói vài câu quan tâm mình.

Nhưng Ôn Minh vừa đi đến trước mặt Lý Tư Kỳ đã chất vấn bằng giọng khó chịu: “Có phải em cãi nhau với mẹ anh không? Anh chỉ mới ra ngoài một chút thôi mà hai người đã lại cãi nhau rồi, Lý Tư Kỳ, em có thể yên phận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho anh không?”

Lý Tư Kỳ lập tức ngẩn người, trái tim đầy kì vọng của cô như bị quăng vào một hố băng lạnh ngắt, cô không tin được mà lắc đầu hỏi: “Ôn Minh, anh nói như thế đúng là không có lương tâm rồi, cái gì mà gây thêm phiền phức cho anh? Mẹ anh ốm nặng mấy ngày nay là ai chăm sóc? Tiền phẫu thuật của mẹ anh là ai vay?”

“Là em là em là em hết được chưa?” Ôn Minh giận dữ gào lên, “Nhưng em là vợ anh, là con dâu của mẹ anh, không phải nên làm những việc đó sao?”

Lý Tư Kỳ giận đến mức bật cười, nước mắt vừa kìm được lúc nãy bây giờ lại trào ra: “Ý của anh tức là, em mệt mỏi thế này đều là do tự em cả thôi, ai bảo em đi lấy anh, có phải không?”

“Anh không có nói thế, nhưng nếu em nghĩ vậy thì anh cũng đành chịu!” Ôn Minh nhún vai, vẻ mặt không quan tâm!

Lý Tư Kỳ lập tức cảm thấy lồng ngực quặn thắt, một cảm giác đau đớn xen lẫn với thất vọng, uất ức, đau khổ và khó hiểu dâng trào: Mối tình đầu của cô, Ôn Minh, sao lại trở thành ra thế này?

Cô đã vất vả cực nhọc chăm sóc cho mẹ chồng, mặt dày đi vay tiền của An Điềm, nhận sự giúp đỡ của bố mẹ cô trong sự áy náy, tất cả những việc ấy cô làm đều là vì người đang gặp khó khăn hiện giờ chính là người chồng mà cô thương yêu! Cô là vợ thì sẵn sàng cam tâm tình nguyện chịu uất ức mà giúp cho anh!

Nhưng bây giờ thì sao? Những khổ sở đắng cay cô phải chịu lại không được chồng thấu hiểu và cảm kích, ngược lại còn bị anh chỉ trích thế này!

Lý Tư Kỳ cúi mặt, cảm thấy toàn thân như mất hết sức lực, “Được rồi, Ôn Minh, nếu anh đối xử với em như thế thì anh tự mà đi chăm sóc mẹ mình đi!”

Lý Tư Kỳ dứt lời liền quay người bỏ đi.

Ôn Minh thấy Lý Tư Kỳ đi như vậy thì liền nổi giận bước đến nắm lấy cánh tay cô quát to: “Lý Tư Kỳ, cô gây chuyện đủ chưa vậy?”

“Anh quát em sao?” Lý Tư Kỳ nhìn Ôn Minh như nhìn một người xa lạ, ngẩn người hỏi: “Từ trước đến nay có bao giờ anh quát vào mặt em đâu.”

Ôn Minh thấy ánh mắt đau lòng ấy của Lý Tư Kỳ thì có hơi áy náy, nhớ lại trước đây, khi anh và Lý Tư Kỳ yêu nhau hồi học đại học, anh luôn thật lòng yêu thương chiều chuộng cô, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng không hiểu từ lúc nào, mình đã không còn yêu Lý Tư Kỳ nữa vậy?

Ôn Minh nhìn vào đôi mắt đau lòng của Lý Tư Kỳ, nghĩ mãi mà không nghĩ ra được.

Có lẽ con người ta chính là như thế, sau khi có được rồi thì không biết trân trọng nữa. Anh ta luôn cảm thấy Lý Tư Kỳ sẽ mãi mãi ở bên cạnh mình, thế nên bắt đầu không quan tâm cô nữa, đồng thời cũng cảm thấy tò mò với những người phụ nữ khác ở bên ngoài, anh ta có được cảm giác mới mẻ và kích thích từ họ, thế nên đã dần dần lún sâu, không thể thoát ra được.

Lúc này, Ôn Minh lại nhớ đến cô nhân tình yêu kiều của mình, tuy cô ta so với Lý Tư Kỳ thì thua kém rất nhiều mặt, nhưng vẫn toát ra một cảm giác mới mẻ không gì sánh bằng!

Dù vậy, người ta luôn từ chỗ xa lạ rồi trở nên quen biết, trải qua quá trình ấy rồi thì cảm giác mới mẻ cũng sẽ mất đi! Trước đây anh ta cũng đã từng rất khát khao có được Tư Kỳ, nhưng bây giờ thì lại không trân trọng cô nữa!

Nghĩ đến đây, Ôn Minh liền hạ giọng, nhìn Lý Tư Kỳ rồi nhượng bộ nói: “Anh đâu có quát em, là do em không chịu nghe lời thôi mà!”

Nhưng Lý Tư Kỳ vẫn không chịu theo Ôn Minh về, cô lạnh lùng giằng tay anh ta ra, nhìn Ôn Minh nghiêm túc nói: “Ôn Minh, em cảm thấy chúng ta cần thời gian để đôi bên cùng bình tĩnh lại.”

Không biết từ lúc nào, cô đã đánh mất đi bản thân mình, cả ngày cứ xoay quanh chồng con rồi mẹ chồng. Đã lâu lắm rồi cô không được thảnh thơi ngồi đọc quyển sách mà mình yêu thích, đi đến những nơi mà mình thích đi.

Bản thân đã hi sinh nhiều như vậy, nhưng chỉ đổi lại vẻ hững hờ thậm chí là trách móc của người ta, tại sao cô lại phải khổ như vậy chứ?

Lý Tư Kỳ tự cười mình một tiếng rồi quay người dứt khoát bỏ đi.

“Lý Tư Kỳ, em đừng có gây chuyện nữa!” Ôn Minh thấy Lý Tư Kỳ vẫn cứ bỏ đi thì liền kéo cô lại, nhưng không ngờ do lực kéo quá mạnh khiến Lý Tư Kỳ loạng choạng rồi ngã ra đất.

Một tiếng “bịch” vang lên, Lý Tư Kỳ ngã nhoài xuống, tuy đang là mùa đông, quần áo trên người mặc khá dày, nhưng bàn tay của cô thì vẫn bị trầy trụa, dính đầy đất cát.

Nước mắt Lý Tư Kỳ lại tuôn ra, không ngờ Ôn Minh lại đối xử với mình như vậy, đó là chồng của cô cơ mà, là mối tình đầu, là nụ hôn đầu của cô, là người chồng mà cô muốn nương tựa cả đời mà! Thế mà bây giờ anh lại đẩy cô như vậy, trong khi trước đây chỉ cần cô nhịu mảy một chút thôi thì anh cũng đã rất đau lòng rồi!

Lý Tư Kỳ mím chặt môi, cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt cứ lăn lăn rơi xuống mặt đất.

Trong ánh mắt nhòa đi ấy, Lý Tư Kỳ chợt trông thấy có một đôi giày da sáng bóng sạch sẽ xuất hiện trước mắt mình.

Cô ngẩng gương mặt đầm lệ của mình lên, nhìn thấy Trì Cảnh Dật đang khoác áo blouse trắng đứng trước mặt cô.

Anh vẫn giống hệt như trước đây, tuy đẹp trai ngời ngời nhưng vẻ mặt luôn lạnh lùng không cảm xúc, trong ánh mắt đằng sau cặp kính gọng vàng kia không bao giờ có hình bóng của ai cả.

Lúc này, Lý Tư Kỳ thấy Trì Cảnh Dật cúi người xuống rồi chìa tay ra.

Nhìn bàn tay mạnh mẽ còn vương một chút mùi thuốc sát trùng ấy, Lý Tư Kỳ liền nuốt nước mắt vào trong, cô quay sang nhìn Ôn Minh đang ngăn người đứng bên cạnh rồi đưa tay nắm lấy bàn tay Trì Cảnh Dật.

Bàn tay Trì Cảnh Dật rất lạnh, lạnh hệt như dao mổ vậy. Anh nắm chặt lấy tay Lý Tư Kỳ, khẽ dùng lực một chút kéo cô dậy.

Sau khi thấy Lý Tư Kỳ đã đứng ngay ngắn rồi, Trì Cảnh Dật lập tức buông tay, vẻ mặt vẫn không cảm xúc.

Lý Tư Kỳ nhìn Trì Cảnh Dật, chợt hốt hoảng cúi đầu, cô không ngờ dáng vẻ thảm hại nhất này của mình lại bị anh bác sĩ mà mình luôn ngưỡng mộ trông thấy thế này!

Nhưng cũng may, anh bác sĩ này dường như đã quên mất cô là ai rồi, cô thở phào nhẹ nhõm rồi nói với anh bằng giọng nghèn nghẹn: “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Trì Cảnh Dật trả lời, vừa rồi anh mới làm một cuộc phẫu thuật kéo dài sáu tiếng đồng hồ, đang định ra vườn hoa bệnh viện nghỉ ngơi một lát, nhưng lại trông thấy cảnh giằng co giữa Ôn Minh và Lý Tư Kỳ.

Đầu tiên thì nghe thấy người đàn ông này dỗ ngọt nhân tình trong nhà vệ sinh, bây giờ lại thấy anh ta động tay động chân với vợ mình, đúng là một người quá “đặc biệt”.

Trì Cảnh Dật vừa nghĩ vừa đưa ánh mắt sắc bén nhìn Ôn Minh, khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng băng giá.

196. Chương 197

Ôn Minh thấy Trì Cảnh Dật nhìn mình như thế thì lập tức giật mình, anh ta khẽ hắng giọng rồi bước đến trước mặt Trì Cảnh Dật và Lý Tư Kỳ, không thèm nhìn Trì Cảnh Dật mà nói với Lý Tư Kỳ: “Theo anh về!”

Lý Tư Kỳ nhìn Ôn Minh, không trả lời. Bình thường tính khí của cô cũng khá nóng, nhưng cho dù có gây gổ thế nào cũng không bao giờ thể hiện trước mặt người ngoài, thế nên cô đành mím môi rồi bước theo Ôn Minh.

Lý Tư Kỳ đi theo Ôn Minh được vài bước lại quay đầu nhìn Trì Cảnh Dật, anh bác sĩ mà mình luôn ngưỡng mộ ấy thật sự không nhớ ra mình chút nào sao?

“Nhìn gì mà nhìn? Mau đi thôi!” Ôn Minh thấy Lý Tư Kỳ nhìn Trì Cảnh Dật thì liền kéo vai cô, bắt cô mau chóng bước đi.

Lý Tư Kỳ vùng vằng một lúc, nhưng rồi cũng đành phải thuận theo.

Còn Trì Cảnh Dật đứng tại chỗ lại chìm vào suy tư: Khi cô gái ấy quay lại nhìn mình, tại sao mình lại có một cảm giác rất quen thuộc nhỉ?

**

Trong văn phòng tổng tài tập đoàn Cổ Thi...

Đã nửa tháng trôi qua kể từ sau kỉ niệm ngày cưới của Cổ Thiên Tuấn, Lâm Kính Trạch đã mau chóng lấy lại trạng thái công tử hào hoa của mình, giống như việc cái người vì một cô gái mà say xỉn hôm ấy vốn không phải là anh vậy!

Lúc này, Lâm Kính Trạch đang mở to đôi mắt lấp lánh của mình nhìn Cổ Thiên Tuấn một cách đầy kì vọng.

Còn Cố Thiên Tuấn thì đang một tay nhẹ nhàng xoay cây bút bằng ngón tay thon dài của mình, tay còn lại thông thả lẩn giở hợp đồng, đầu hơi cúi, cẩn thận đọc các nội dung trong hợp đồng.

“Trời ơi, anh ba, không lẽ em còn gạt anh sao? Đây là chuyện có lợi cho cả công ty anh và công ty em, sao anh cứ mãi không chịu ký vậy?” Lâm Kính Trạch sốt ruột đứng dậy kháng nghị.

Cố Thiên Tuấn như không nghe thấy mấy lời Lâm Kính Trạch nói, vẫn tiếp tục xem hợp đồng: “Đối với công việc thì không được phép lơ là, đây là nguyên tắc trước nay của tôi.”

“Có nghiêm túc đến mấy thì cũng không đến mức chi li thế này! Trời ạ!” Lâm Kính Trạch không chấp nhận được, nhưng cũng đành ngồi xuống tiếp tục chờ Cố Thiên Tuấn đọc hợp đồng.

“Cậu tưởng tập đoàn Cố Thị tự nhiên khi không mà lớn mạnh à?” Cố Thiên Tuấn liếc nhìn Lâm Kính Trạch rồi lại tiếp tục đọc, “Tôi không phải là quan tâm đầu tư bao nhiêu, cũng không quan tâm lời lỗ, chỉ là do đây là lần đầu tiếp xúc với ngành thiết kế thời trang, thế nên tôi phải tìm hiểu kỹ một chút!”

“Chắc chắc chắc.” Lâm Kính Trạch nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì liền cảm thán, “Giá mà em có được một nửa năng lực như anh ba thôi thì ông già của em đã yên tâm giao công ty cho em từ lâu rồi!”

“Đừng có nịnh, có nịnh thì tôi cũng không ký hợp đồng ngay đâu.” Cố Thiên Tuấn lại giở tiếp một trang hợp đồng rồi bình thản nói.

“Anh ba đúng là quá đáng thật đấy, em nói một câu thật lòng thôi mà anh cũng nghĩ đó là mưu mô!” Lâm Kính Trạch nhún vai, tỏ ý bất lực.

“Được rồi!” Cố Thiên Tuấn không nhìn Lâm Kính Trạch, mắt chăm chú nhìn trang cuối cùng của hợp đồng rồi đưa bút xuống ký tên mình.

“Kí rồi à?” Lâm Kính Trạch mừng rỡ nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Tất nhiên.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi đưa hợp đồng đã ký cho Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch liền mau chóng nhận lấy rồi giở ra xem, sau khi trông thấy tên của Cố Thiên Tuấn đã hiện rõ rành rành trong đó rồi thì liền lập tức phấn khích: “Dự án này là dự án đầu tiên mà em không nhờ đến bố, tự mình làm đấy! Bây giờ giai đoạn chuẩn bị cuối cùng cũng sắp hoàn thành rồi!”

Lâm Kính Trạch vừa ôm hợp đồng trong lòng vừa cảm thán: “Từ này về sau cứ nhìn Lâm Kính Trạch này tung hoành thương trường, sóng sau xô sóng trước, sóng trước không bì được với sóng sau!”

Cố Thiên Tuấn lắc đầu, mặc kệ Lâm Kính Trạch tự chìm vào ảo tưởng.

Phải một lúc sau, Lâm Kính Trạch mới cất hợp đồng Cố Thiên Tuấn mới ký vào trong túi hồ sơ.

“Phải rồi anh ba, anh từng nói với em là sẽ cho chị ba gia nhập với dự án hợp tác với Tô Thị lần này của chúng ta đúng không? Thế anh nghĩ cho chị ba làm ở vị trí nào thì thích hợp?”

Lâm Kính Trạch không rõ năng lực của Chu Mộng Chỉ như thế nào, thế nên để cho chắc ăn, Lâm Kính Trạch định sẽ sắp xếp cho Chu Mộng Chỉ đảm nhận một vị trí nhẹ nhàng, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến công việc, có vậy thì lỡ như Chu Mộng Chỉ làm không được việc cũng không bị mất mặt và cũng không làm chậm tiến độ dự án.

“Cũng như những nhân viên bình thường của dự án thôi.” Cố Thiên Tuấn nhấp một ngụm nước rồi đưa mắt nhìn về xa xăm trả lời.

“Như những nhân viên bình thường?” Lâm Kính Trạch kinh ngạc hỏi, “Em sắp xếp cho chị ba như vậy, anh ba vẫn chấp nhận sao?”

Cố Thiên Tuấn nghe Lâm Kính Trạch nói thế thì liền cúi mặt, một lát sau mới nói: “Mộng Chỉ cứ ở nhà mãi cũng chán, không tìm được việc gì làm cả, mà con người ta một khi buồn chán thì sẽ dễ phạm sai lầm, cứ để cô ấy trải nghiệm cuộc sống của người bình thường kể ra cũng hay mà.”

Lâm Kính Trạch nhíu mày, nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì lại cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không biết là không ổn chỗ nào, vậy nên đành nói: “Cũng phải, chị ba cả ngày ở biệt thự rất tẻ nhạt, ra

ngoài làm việc cũng hay, nhưng mà chị ba là phu nhân của tập đoàn Cổ Thị, em sao có thể sắp xếp cho chị ấy làm một nhân viên bình thường? Những người khác thấy thân phận của chị ấy là đã sợ chết khiếp rồi!”

“Thì đừng để cho họ biết thân phận của Mộng Chỉ, không phải là sẽ ổn sao?” Cổ Thiên Tuấn hỏi lại.

“Không cho người ta biết thân phận của chị ba?” Lâm Kính Trạch lắc đầu, kinh ngạc nhìn Cổ Thiên Tuấn nói: “Anh ba, anh cũng không phải không biết, các nhân viên trong công ty tuy ngoài mặt thân thiết với nhau nhưng trong lòng có khi lại đấu đá nhau, chị ba chưa bao giờ đi làm, liệu có ứng phó nổi không?”

Cổ Thiên Tuấn ngẩng đầu nhìn Lâm Kính Trạch đầy ẩn ý rồi nói: “Biết đâu cô ấy vào làm rồi sẽ có những biểu hiện mà chúng ta không thể ngờ đây!”

“Thôi được.” Lâm Kính Trạch nhíu mày, “Vậy thì em sẽ làm như thế!”

“Ừ.” Cổ Thiên Tuấn gật đầu, không nói đến Chu Mộng Chỉ nữa.

“Phải rồi, Kính Trạch, việc cho cả An Diễm vào làm dự án này, cậu sắp xếp xong chưa?” Cổ Thiên Tuấn khi nhắc đến An Diễm thì đôi mày bất giác giãn ra một chút.

Lâm Kính Trạch nghe Cổ Thiên Tuấn nhắc đến An Diễm thì có hơi khó xử trả lời: “Bây giờ cái cô An Diễm này và em gái em rất thân thiết, cô ấy làm vị trí trợ lý cũng khá tốt, nếu bây giờ em điều cô ấy đi, bên Tô Thị có thể không nói gì, nhưng em gái em thì chắc chắn sẽ trách em.”

“Chuyên ngành đại học của An Diễm là thiết kế thời trang, phải làm đúng chuyên ngành, không thể vì ý muốn cá nhân của Hiểu Hiểu mà bắt An Diễm làm việc cô ấy không thích được.” Cổ Thiên Tuấn cũng nhíu mày nói rất nghiêm túc.

“Anh ba, sao anh biết chuyên ngành của An Diễm là thiết kế thời trang?” Lâm Kính Trạch phát hiện ra anh ba của mình càng lúc càng không ổn, lúc trước thì bảo mình phải cho An Diễm một vị trí trong dự án này, sau đó thì bảo là muốn quyền tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo nơi con trai An Diễm đang học, bây giờ thì lại chính miệng xác nhận rằng mình biết rất nhiều chuyện của An Diễm!

Không lẽ anh ấy thích An Diễm rồi sao?

197. Chương 198

Lâm Kính Trạch vừa bật ra suy nghĩ này thì liền phủ nhận ngay, anh ba là người chung thủy sắt son, chắc chắn không bao giờ thay đổi tình cảm với chị ba, sao có thể thích người phụ nữ khác chứ?

“Bộ vậy lần trước An Diễm làm cho Mộng Chỉ, tôi đã xem rồi, tuy là một người không hiểu gì về thiết kế thời trang nhưng tôi vẫn đánh giá rất cao tác phẩm của cô ấy, có thể thấy năng lực của cô ấy rất khá. Nếu dự án hợp tác lần này mà có An Diễm tham gia thì sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho dự án.” Cổ Thiên Tuấn giải thích bằng vẻ mặt bình thản.

Lâm Kính Trạch nhìn Cổ Thiên Tuấn rồi gật đầu thấu hiểu, cũng phải, anh ba trước nay luôn nhìn người theo năng lực, bộ vậy mà An Diễm thiết kế cho chị ba, anh và Hiểu Hiểu đều khen đẹp, chứng tỏ An Diễm rõ ràng rất có tài năng! Nếu đã là nhân tài thì đương nhiên phải trọng dụng!

Nghĩ đến đây, Lâm Kính Trạch liền gật đầu: “Được, vậy em sẽ đàm phán với Tô Thị, đảm bảo cho An Diễm tham gia dự án này!”

“Ừ.” Cổ Thiên Tuấn lúc này mới nhẹ nhàng ngã người ra sau, ngồi ở tư thế thoải mái.

Lâm Kính Trạch sau khi đã xong việc mới đưa mắt nhìn đồng hồ trên tay: “Anh ba, việc của em ở đây xong rồi, anh cũng sắp đến giờ tan làm, vậy em xin phép đi đây!”

“Chờ chút đã!” Cổ Thiên Tuấn gọi Lâm Kính Trạch lại rồi hỏi: “Sau khi tan làm thì cậu đi đâu?”

“Em đi đón Hiếu Hiếu!” Lâm Kính Trạch quay lại giải thích, “Dạo này Hiếu Hiếu đang làm người mẫu đại diện cho trang phục của Tô Thị, đang quay MV quảng cáo, em đi đón nó về nhà, nhân tiện...”

Lâm Kính Trạch nói đến đây, ánh mắt chợt sáng lên, sau đó nở nụ cười công tử của mình: “Nhân tiện đi thăm Lý An Ni luôn!”

“Thế cô bạn gái 18 tuổi của cậu thì sao?” Cố Thiên Tuấn trông có vẻ không muốn tan làm quá sớm, một người bình thường không thích nói chuyện như anh mà bây giờ lại chủ động tán gẫu với Lâm Kính Trạch.

“Em tổng khứ cô ta đi rồi! Quá trẻ con, chỉ nhìn sơ thôi là em biết cô ta muốn gì rồi, còn tham lam nữa, cái gì cũng muốn có.” Lâm Kính Trạch phẩy tay, “Quan trọng là thân hình quá gầy gò, ngắm mà phát chán!”

Nghe Lâm Kính Trạch nói, Cố Thiên Tuấn khẽ lắc đầu, anh cúi đầu nghĩ một chút rồi nói với Lâm Kính Trạch: “Tôi cùng cậu đi đón Hiếu Hiếu.”

“Không phải chứ?” Lâm Kính Trạch kinh ngạc há hốc mồm to đến nỗi có thể nhét cả quả trứng vào, đây vẫn là ông anh ba hể rảnh rồi là liền chạy ngay về nhà chứ? Bình thường cho dù có tăng ca đến nửa đêm thì anh ấy vẫn phải chạy về nhà mà thăm chị ba cơ mà! Bây giờ khó khăn lắm mới được tan làm sớm, vậy mà anh ấy lại muốn cùng mình đi đón Hiếu Hiếu!

Cố Thiên Tuấn chẳng thèm quan tâm dáng vẻ ngạc nhiên của Lâm Kính Trạch, anh sắp xếp lại mớ hồ sơ trên bàn một chút rồi đứng dậy đi ra ngoài: “Đi thôi!”

Lâm Kính Trạch vẫn đứng nguyên tại chỗ trân trân nhìn theo bóng dáng Cố Thiên Tuấn, cuối cùng không kìm được mà thốt lên: “Anh ba, em thấy anh đã thay đổi rồi!”

Cố Thiên Tuấn đang bước ra ngoài, nghe Lâm Kính Trạch nói như thế thì chợt khựng lại, sau đó quay đầu nhìn Lâm Kính Trạch rồi nói đầy sâu xa: “Con người ta ai cũng đều thay đổi cả. Nếu không thay đổi, đến một ngày thấy người xung quanh đều đổi trở thành những người mình không quen biết thì kết cục của mình sẽ rất thảm.”

Cố Thiên Tuấn nói xong lại tiếp tục bước ra khỏi văn phòng, bóng dáng cao lớn của anh che đi ánh nắng yếu ớt từ ngoài cửa rọi vào, khiến người ta cảm thấy vừa gần vừa xa, khó mà nắm bắt được.

Lâm Kính Trạch nhìn theo bóng Cố Thiên Tuấn, nhất thời không biết nói gì, anh luôn cảm thấy hình như có gì đó không ổn, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

Cuối cùng, Lâm Kính Trạch đành phải nhún vai rồi mau chóng bước theo Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch vừa mới ngồi lên xe thì Chu Mộng Chỉ chợt gọi điện thoại đến.

Cố Thiên Tuấn cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, khựng lại hai ba giây rồi mới nghe máy, giọng nói vẫn rất dịu dàng và tràn đầy tình cảm: “Mộng Chỉ?”

“Thiên Tuấn, khi nào thì anh tan làm? Em đã bảo chị Lý làm rất nhiều món mà anh thích ăn đấy!” Giọng của Chu Mộng Chỉ đầu dây bên kia cũng rất hạnh phúc và ngọt ngào.

“Chuyện là...” Cố Thiên Tuấn chợt nói bằng giọng khó xử, “Bây giờ anh và Kính Trạch đang cùng đi sang Tô Thị một chuyến, dù gì cũng chuẩn bị hợp tác với họ, thế nên anh cảm thấy cần phải đi khảo sát thực địa một chuyến.”

“Thế à?” Giọng của Chu Mộng Chỉ trở nên luyến tiếc, “Thôi được rồi Thiên Tuấn, anh đừng lao lực quá nhé.”

“Được rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi nói thêm, “Mộng Chỉ, tuy anh không thể về ăn cơm với em, nhưng có anh họ ở với em mà, em không được bỏ bữa đâu đấy có biết không?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Chu Mộng Chỉ: “Em biết rồi mà Thiên Tuấn, thôi em không làm lỡ công việc của anh nữa!”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, kiên nhẫn chờ Chu Mộng Chỉ cúp máy rồi mới cất điện thoại đi.

Toàn bộ cảnh tượng này đều được Lâm Kính Trạch đang ngồi lái xe bên cạnh trông thấy và nghe thấy hết. Anh vừa lái xe vừa nhìn Cố Thiên Tuấn đầy kinh ngạc, anh ba... làm sao thế? Rõ ràng chỉ là đi đón Hiếu

Hiếu, sao anh ấy lại nói thành ra việc gì đó rất quan trọng? Anh ba trước nay không bao giờ nói dối chị ba kia mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Chú ý nhìn đường đi, đừng có nhìn tôi.” Cố Thiên Tuấn ngồi bên cạnh nhắc nhở bằng vẻ mặt không cảm xúc.

Lâm Kính Trạch lúc này mới quay đầu lại nhìn dòng xe tấp nập trên đường, im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Anh ba, có chuyện gì cần em giúp đỡ không?”

Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn quen biết cũng đã mấy năm rồi, với hiểu biết của anh về Cố Thiên Tuấn thì anh ba làm thế này chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó, nhưng nếu Cố Thiên Tuấn không chủ động nói ra lí do thì anh cũng sẽ không hỏi.

Có điều, cho dù không biết lí do đó là gì, Lâm Kính Trạch vẫn làm tốt việc mà một người bạn, một người anh em nên làm, đó chính là phối hợp với Cố Thiên Tuấn để hoàn thành việc mà anh muốn hoàn thành.

Cố Thiên Tuấn khẽ cười nói: “Cậu cứ giả vờ như không biết gì là được rồi.”

Lâm Kính Trạch trịnh trọng gật đầu, sau đó không nói gì nữa.

Tại trung tâm triển lãm thời trang lớn nhất thành phố H.

Nhờ sự phối hợp tuyệt đối của Lâm Hiếu Hiếu mà việc quay MV quảng cáo diễn ra rất thuận lợi, quảng cáo cho bộ sưu tập thiếu nữ thanh xuân giai đoạn một đã được quay xong.

Bây giờ mọi người đang bắt đầu quay quảng cáo cho bộ thời trang công sở.

Nội dung quảng cáo là hai cô gái cùng đi làm chung trong một công ty, do cả hai người đều giỏi nên khó tránh khỏi việc cùng cạnh tranh làm một dự án, trở thành đối thủ của nhau.

Mấy cảnh đầu đã quay xong, nhưng khi đến cảnh cô gái do Lâm Hiếu Hiếu đóng và cô gái do Lý An Ni đóng nhìn vào mắt nhau thì cứ không quay được.

Bối cảnh quay này yêu cầu trong mắt hai người phải ánh lên một tình cảm “bội phục, bất lực, ngưỡng mộ, đấu tranh, mâu thuẫn”, nhưng do đạo diễn xích mích giữa Lâm Hiếu Hiếu và Lý An Ni càng lúc càng lớn, hai người hề gặp nhau là cãi vã, trong mắt lúc nào cũng chỉ có sự phẫn nộ, thế nên để có được một ánh mắt phức tạp như thế thì dù cả hai có là diễn viên chuyên nghiệp thì cũng khó mà làm ra được.

Cuối cùng, ở lần ghi hình cuối cùng của cảnh đó, đạo diễn đã nổi điên lên, sau khi hô cắt thì bất lực quay sang nói với Lâm Hiếu Hiếu và Lý An Ni: “Hay là hai cô đi nghỉ ngơi, nghiên cứu kĩ lại tư tưởng tình cảm của nhân vật trong kịch bản đi, lát nữa chúng ta hẵng quay tiếp!”

Lâm Hiếu Hiếu và Lý An Ni cũng đều đã mệt rồi, nghe đạo diễn nói như thế thì không thèm nhìn nhau, chỉ gật đầu với đạo diễn rồi mạnh người nào người nấy bỏ ra ngoài.

Thấy hai diễn viên chính đã đi rồi, đạo diễn mới quay sang cảm ràm với phó đạo diễn: “Phó đạo diễn, đèn soi trên đầu Lâm Hiếu Hiếu không được sáng lắm, ánh sáng phát ra không tốt, anh bảo ai đó lau rồi đổi bóng đèn sáng hơn đi!”

“Vâng vâng vâng!” Phó đạo diễn gật đầu rồi lập tức gọi vài người đến tháo đèn xuống rồi lau sạch sẽ.

An Diễm vốn luôn đứng gần Lâm Hiếu Hiếu, vừa nghe đạo diễn hô cắt là liền khoác áo cho Lâm Hiếu Hiếu lúc này chỉ mặc đồ công sở rất mỏng.

Rồi cô vừa rót nước ấm cho Lâm Hiếu Hiếu vừa mắng mỏ: “Cô đúng là, oan gia nên giải không nên kết, cô và Lý An Ni cứ đấu đá như thế thì cuối cùng chỉ làm lỡ công việc của mình thôi.”

198. Chương 199

“Hừ! Rõ ràng là do cô ta không chuyên nghiệp, tôi cảm thấy ánh mắt tôi đã diễn rất đạt rồi mà!” Lâm Hiểu Hiểu vẫn mạnh miệng nói, sau đó nhấp một ngụm nước, cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Phải phải phải, cô là chuyên nghiệp nhất!” An Diễm trả lời bất lực, rồi cô quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, xem ra hôm nay lại phải quay đến tối mịt rồi, An An lại phải nhờ chị chủ nhà đón hộ nữa.

“Hiểu Hiểu, tôi ra ngoài gọi điện thoại một chút, sẽ quay lại ngay!” An Diễm vừa rút điện thoại ra vừa bước vào một góc định gọi cho bà chủ nhà.

Lâm Hiểu Hiểu ngồi trên ghế uống từng ngụm nước ấm, mắt bắt đầu đảo nhìn khắp nơi trong trường quay, muốn tìm bóng dáng của Tô Thanh Dương.

Nhưng khi trông thấy Tô Thanh Dương thì Lâm Hiểu Hiểu liền sa sầm nét mặt, bởi anh Tô của cô lại nói chuyện với người phụ nữ kia nữa!

Lâm Hiểu Hiểu nhìn người phụ nữ toát ra khí chất trưởng thành ấy, trong lòng chua xót, người phụ nữ ấy tên là Lucy, là chủ của trung tâm triển lãm thời trang này, nghe nói bộ Fairy do anh Tô thiết kế mà An Diễm đã mặc lần trước đã được triển lãm ở chỗ của cô ta.

Lâm Hiểu Hiểu đã nghe nói đến cô Lucy này từ lâu rồi. Trước đây cô ta học hành bết bát, thậm chí còn bị lưu ban hai năm, nhưng sau đó cô ta lại bị cảm hóa bởi một câu nói của anh Tô, từ đó trở thành con ngoan trò giỏi, có chí tiến thủ, không những đạt thành tích học tập tốt mà còn mở được một trung tâm triển lãm lớn nhất ở thành phố H nữa.

Nghe nói trường quay lần này là do Lucy tặng miễn phí cho anh Tô, tuy anh Tô đã bảo là sẽ trả mọi chi phí, nhưng Lucy cứ khẳng khái một mực muốn anh Tô nhận tình cảm của mình!

Người phụ nữ này vừa nhìn là biết có ý với anh Tô rồi, từ lúc anh Tô đến đây thì suốt ngày cứ bám theo anh ấy nói chuyện!

Lâm Hiểu Hiểu hậm hực hừ một tiếng, cảm thấy có một mối nguy cơ, An Diễm vốn là bạn của cô nên không sao, nhưng cái cô Lucy này thì lại khác hẳn! Vừa nhìn đã biết ngay là người dày dạn từng trải, trong khi cô chỉ là một nghiên cứu sinh còn chưa học xong, làm sao mà đấu lại một người như cô ta?

Nhưng cho dù có đấu không lại cũng vẫn phải đấu, vì anh Tô xuất sắc như vậy, có người thích anh ấy cũng là chuyện bình thường, nếu mình chỉ vì chút khó khăn này mà đã chùn bước thì thật không xứng để thích anh Tô!

Lâm Hiểu Hiểu nghĩ đến đây lập tức đứng dậy, cầm cốc nước nóng, khoác áo khoác, mắt nhìn chằm chằm về phía Tô Thanh Dương và Lucy rồi bước nhanh qua đó.

Do Lâm Hiểu Hiểu lúc này chỉ để ý đến Tô Thanh Dương và Lucy nên không quan sát xung quanh, vì vậy trong lúc vội vã, cô đã đâm sầm vào Lý An Ni đang đi gần đó!

Nhưng chuyện đó vẫn chưa phải là nghiêm trọng nhất!

Điều nghiêm trọng nhất chính là, bởi vì trong tay Lâm Hiểu Hiểu đang cầm cốc nước trong tay, lực tông vào Lý An Ni lại quá mạnh, thế nên nước trong cốc lập tức văng hết ra ngoài.

Một tiếng “xạch” vang lên, dòng nước nóng tạt hết lên ngực lên cổ lên mặt của Lý An Ni.

Lý An Ni nhất thời không kịp phản ứng, bộ trang phục đại diện mà cô ta mặc trên người bắt đầu trở nên xuyên thấu, nhìn thấy cả nội y màu đen bên trong.

Lâm Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên nhìn mặt Lý An Ni, phát hiện lớp trang điểm trên mặt cô ta bắt đầu nhoe đi, gương mặt cũng dần đỏ bừng lên do bỏng.

Lâm Hiểu Hiểu cũng chỉ biết đứng ngây tại chỗ, chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, nhất thời không nói nên lời: Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Mình chỉ muốn ra giành lại anh Tô từ tay Lucy thôi! Sao lại đụng phải Lý An Ni thế này? Mình thật sự không cố ý mà!

“Chết rồi! An Ni! Bây giờ phải làm sao đây?” Người quản lí của Lý An Ni đứng bên cạnh lúc đầu cũng ngây ra, sau đó mới bắt đầu hét lên: “An Ni, cô có bị bỏng không? Có thấy đau ở đâu không? Chúng ta đến bệnh viện nhé?”

Người quản lí vừa nói vừa kéo tay Lý An Ni.

Nhưng Lý An Ni từ nãy giờ không nói gì, bây giờ lại giằng tay người quản lí ra, sa sầm nét mặt nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi gần giọng: “Lâm Hiểu Hiểu, cô cố tình!”

Lâm Hiểu Hiểu nhăn mặt, có hơi lúng túng, vì dù gì thì nước cũng đã tạt lên người Lý An Ni rồi, lại cộng thêm việc hai người cãi vã nhau không phải chỉ mới ngày một ngày hai, cho dù cô có nói là mình không cố ý thì cũng chẳng có ai tin cả.

Hơn nữa, cho dù cô có xin lỗi thì Lý An Ni cũng sẽ không tha thứ, ngược lại sẽ còn mượn cớ mà sỉ nhục cô, cho nên cô không được xin lỗi.

Nghĩ đến đó, Lâm Hiểu Hiểu đành phải gân cổ lên, có chết cũng phải cãi: “Lý An Ni, cho dù cô có nghĩ gì thì cũng không phải tôi cố ý, cô đừng có vu oan cho tôi!”

Lúc này, An Diễm gọi điện xong cho bà chủ nhà liền vội vã chạy sang. Vừa rồi lúc cô đang gọi điện thì chợt thấy mọi người bu đen bu đỏ tại chỗ này, bèn chen chân vào trong thì trông thấy Lâm Hiểu Hiểu với gương mặt không phục và Lý An Ni toàn thân ướt sũng, lập tức hỏi: “Hiểu Hiểu, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi do tôi đi hơi vội chứ không phải cố ý tạt nước nóng lên người Lý An Ni đâu.” Lâm Hiểu Hiểu chép miệng giải thích với An Diễm.

“Ha!” Nghe Lâm Hiểu Hiểu nói như thế, Lý An Ni lập tức cười khẩy, không nói gì cả.

“Cô cười cái gì mà cười? Tôi đã nói tôi không cố ý là không cố ý mà!” Lâm Hiểu Hiểu có hơi hốt hoảng, cô trừng mắt với Lý An Ni rồi cầm tay An Diễm nói: “An Diễm, tôi thật sự không phải cố ý mà, cô phải tin tôi.”

An Diễm nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Lâm Hiểu Hiểu, hoàn toàn không phải là đang nói dối, hơn nữa, An Diễm hiểu tính Lâm Hiểu Hiểu, tuy cô có hơi kèn kiệu, nhưng hành vi tạt nước nóng vào người khác thế này chắc chắn không phải kiểu cư xử của cô.

“Tôi tin cô mà.” An Diễm trịnh trọng gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu rồi nói tiếp, “Nhưng cho dù ra sao thì cô cũng đã tạt nước lên người Lý An Ni rồi, cô xin lỗi cô ấy đi.”

Lâm Hiểu Hiểu nghe An Diễm nói như thế thì từ từ buông tay An Diễm ra, ngược mắt lên trời không muốn xin lỗi mà lầm bầm: “Tôi đã nói không phải là tôi cố ý rồi mà! Nếu là người khác thì tôi đã xin lỗi từ lâu rồi, nhưng với Lý An Ni thì tôi không thể nào xin lỗi được...”

“Hiểu Hiểu...” An Diễm định nghĩ cách khuyên nhủ Lâm Hiểu Hiểu.

Lúc này thì Tô Thanh Dương và Lucy cũng đã bước đến.

Mọi người tự động dạt ra nhường đường cho họ, cả hai đưa mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi lại nhìn Lý An Ni, thấy nước nóng trên người Lý An Ni lúc này đã trở thành nước lạnh, trông vô cùng thảm hại.

“Anh Tô!” Lâm Hiểu Hiểu vừa trông thấy Tô Thanh Dương đến, bên cạnh còn có Lucy đang nhìn mình với vẻ thăm dò thì lập tức sợ rằng Tô Thanh Dương sẽ có ấn tượng không tốt với mình, thế nên còn chưa kịp đợi Tô Thanh Dương mở miệng hỏi, cô đã vội vàng giải thích, “Anh Tô, em thật sự không phải cố tình tạt nước lên người Lâm Hiểu Hiểu đâu.”

Tô Thanh Dương là người thông minh, đương nhiên chỉ cần nghe Lâm Hiểu Hiểu nói như thế là biết ngay đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Lucy đứng bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của Lâm Hiểu Hiểu thì chợt cười nói: “Ha ha, cô Lâm Hiểu Hiểu đúng là lợi hại thật, chỉ cần nói một câu không cố ý thì có thể gột hết tội rồi.”

Lâm Hiểu Hiểu nghe câu nói ấy lập tức đỏ bừng mặt, trừng mắt nói: “Liên quan gì đến cô?”

“Đương nhiên là không liên quan đến tôi rồi!” Lucy vừa vuốt tóc vừa nhẹ nhàng nói, “Nhưng mà đây là dự án anh Tô phụ trách, MV quảng cáo này còn chưa quay xong, thế mà hai nữ diễn viên chính lại xảy ra chuyện xung đột này, tin này mà truyền ra ngoài, truyền thông lại thêm mắm dặm muối vào thì, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt đến quảng cáo này đấy!”

Nghe Lucy nói xong, Lâm Hiểu Hiểu bất giác cúi đầu, cô đúng là không nghĩ đến chuyện này! Cô luôn muốn giúp cho anh Tô, nhưng không ngờ lại gây thêm phiền phức cho anh thế này.

Lúc này, Tô Thanh Dương mới lên tiếng, anh nhìn Lý An Ni hỏi: “Lý An Ni, cô không sao chứ? Hay là buổi quay hôm nay dừng lại ở đây đi, cô về nhà nghỉ ngơi đi đã.”

Lý An Ni khoanh tay trước mặt, lạnh lùng nói: “Tôi không mệt, cũng không cần nghỉ ngơi, nhưng tôi cần anh Tô đây cho tôi một câu trả lời hài lòng.”

199. Chương 200

Lâm Hiểu Hiểu thấy Lý An Ni trả lời Tô Thanh Dương bằng giọng khó chịu như thế thì lập tức nổi nóng: “Này, Lý An Ni, người tạt nước lên người cô là tôi, không phải anh Tô, cô đừng có dùng cái giọng đó nói chuyện với anh ấy!”

“Ồ?” Lý An Ni cười lạnh lùng hỏi, “Nói vậy nghĩa là cô đã thừa nhận là cố ý tạt nước lên người tôi rồi?”

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu nhất thời cứng họng, sao nói một hồi lại thành ra như vậy chứ? Cô nghiêng rằng, dù sao Lý An Ni cũng đã hiểu lầm mình rồi, có giải thích thì cũng vô dụng thôi, “Tôi đúng là cố ý đấy, cô làm gì tôi?”

“Hiểu Hiểu!” An Diễm thấy tình hình càng lúc càng nghiêm trọng liền kéo tay Lâm Hiểu Hiểu nói: “Đừng vì một phút kích động mà nói năng lung tung, việc mình không làm thì đừng nhận!”

Lâm Hiểu Hiểu vẫn không phục, cứ trừng mắt nhìn Lý An Ni đang cười khẩy.

Thấy sự việc đã đến nước này, thần sắc Tô Thanh Dương cũng trở nên nghiêm trọng, anh nhìn Lâm Hiểu Hiểu nói: “Mau xin lỗi cô Lý An Ni đi!”

“Em...” Lâm Hiểu Hiểu ngẩng đầu nhìn Tô Thanh Dương, thấy gương mặt ôn hòa của anh lúc này tràn ngập sự thất vọng.

Anh Tô chắc là sẽ ghét mình lắm, Lâm Hiểu Hiểu nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nói, hai mắt bắt đầu đỏ hoe.

“Mau xin lỗi cô Lý An Ni đi!” Tô Thanh Dương như không trông thấy dáng vẻ uất ức của Lâm Hiểu Hiểu, lạnh lùng lặp lại lời mình lần nữa.

Lâm Hiểu Hiểu sứt sứt mũi rồi ngẩng phắt đầu dậy quát vào mặt Lý An Ni: “Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Như vậy đã được chưa?”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền buồn bã liếc nhìn Tô Thanh Dương một cái rồi chạy ra khỏi đám đông.

“Hiểu Hiểu!” An Diễm trông thấy Lâm Hiểu Hiểu đã khóc thì mặc kệ cả Tô Thanh Dương mà đuổi theo.

Còn Tô Thanh Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng của Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm, sau đó quay sang nói với Lý An Ni: “Cô Lý An Ni, về chuyện vừa rồi, tôi thay mặt Lâm Hiểu Hiểu nói tiếng xin lỗi cô.”

Lý An Ni lạnh lùng nhìn Tô Thanh Dương, không nói gì mà quay người bỏ đi.

Thấy Lý An Ni không nể mặt Tô Thanh Dương như vậy, người quản lí của cô ta đứng bên cạnh lập tức sợ chết khiếp, liền vội vàng khom lưng nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, An Ni hôm nay bị uất ức, anh cũng thấy rồi đấy, thế nên tâm trạng cô ấy không vui, mong anh bỏ qua cho.”

“Không sao, anh đi xem cô ấy đi.” Tô Thanh Dương lắc đầu nói.

“Vâng vâng.” Người quản lí như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm rồi đuổi theo Lý An Ni.

Thấy mọi chuyện đã xong xuôi, đám đông lúc này cũng tự động giải tán, họ vừa nhìn biểu cảm của Tô Thanh Dương vừa rời đi với nhiều suy đoán.

Lúc này chỉ còn Tô Thanh Dương và Lucy ở lại.

Tô Thanh Dương khẽ thở dài, anh phát hiện ra giải quyết chuyện của Lâm Hiểu Hiểu còn mệt hơn giải quyết công vụ nữa.

“Lâm Hiểu Hiểu phạm lỗi, anh đại diện xử lí, bảo cô ấy xin lỗi là được rồi, sao phải xin lỗi thay cho cô ấy chứ?” Lucy bước đến trước mặt Tô Thanh Dương, nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt sắc sảo hiện lên nụ cười tò mò.

Nghe Lucy nhắc nhở như thế, Tô Thanh Dương chợt ngẩn người, dường như cũng đang thắc mắc với chính hành động của mình.

“Là vì anh sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của Lâm Hiểu Hiểu, hay là vì không muốn An Diễm khó xử?” Lucy tiếp tục hỏi, trên môi vẫn nở nụ cười, nhưng trong nụ cười ấy rõ ràng có phảng phất một nét buồn, bởi cho dù anh làm việc này vì ai đi nữa thì cũng không có phần của cô trong ấy.

Tô Thanh Dương nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nhìn Lucy trả lời: “Không biết nữa.”

Tô Thanh Dương thật sự không biết, anh lúc này thật sự không hiểu mình làm như vậy là vì An Diễm hay là vì Lâm Hiểu Hiểu nữa.

Từ sau lần nói chuyện với An Diễm ở buổi tiệc, Tô Thanh Dương bằng đầu mở lòng tiếp xúc với Lâm Hiểu Hiểu, ban đầu là vì anh muốn biết An Diễm trước đây vốn là người thế nào, nhưng sau này...

Tô Thanh Dương nhún mày, rồi đột nhiên mỉm cười, hình như vẫn chưa có sau này, chỉ có hiện tại thôi, anh bây giờ phát hiện ra vài điều đặc biệt ở Hiểu Hiểu, thế nên không biết vừa rồi mình bảo vệ Lâm Hiểu Hiểu là vì muốn bảo vệ An Diễm của trước đây hay là vì bảo vệ Lâm Hiểu Hiểu của hiện tại nữa.

Lúc này, Lý An Ni đã vào phòng thay đồ thay một bộ quần áo mới, đang ngồi trước gương nhờ thợ trang điểm chỉnh trang lại dung nhan.

Nhưng đột nhiên cô ta chớp lấy tay của thợ trang điểm rồi rút lên: “Tay của cô sao lỏng nga lỏng ngóng thế? Tóc của tôi bị cô chải đau chết đi được!”

Thợ trang điểm bị quát lập tức cầm cái lược lên, vừa nhìn cái lược trong tay mình vừa lầm bầm: “Bị người ta chơi xỏ, bây giờ lại tìm mình mà trút giận, tôi là thợ trang điểm của đoàn phim chứ có phải thợ trang điểm của riêng cô đâu, lớn tiếng với tôi làm gì? Tôi có động chạm đến ai đâu?”

“Cô nói cái gì?” Lý An Ni lập tức nổi điên, đứng phắt dậy quát vào mặt thợ trang điểm: “Không muốn làm nữa thì rút!”

“Cô đuổi việc được tôi chắc? Muốn đuổi thì phải là Tô tổng hoặc đạo diễn lên tiếng, chứ cô thì có quyền gì?” Thợ trang điểm không nhịn nổi nữa nên liền cãi lại Lý An Ni.

“Giỏi lắm! Bây giờ có Lâm Hiểu Hiểu đi đâu rồi nên ai cũng dám ức hiếp tôi hết!” Lý An Ni tức đến mức thở hổn hển, gương mặt méo xệch đi.

“Này này này, lại làm sao nữa thế?” Người quản lí đang đứng bên ngoài phòng trang điểm, nghe tiếng cãi vã thì liền chạy vào.

“Tôi không trang điểm nữa, ai hầu được cô ta thì cứ hầu!” Thợ trang điểm lạnh lùng hừ một tiếng với người quản lí của Lý An Ni, sau đó quăng cây lược rồi bỏ ra ngoài.

“Thôi mà, cô đừng có giận, tôi thay mặt An Ni xin lỗi cô vậy!” Người quản lí vội vàng đuổi theo.

“Quay lại!” Lý An Ni khoanh tay trước ngực rồi hét lên.

Người quản lí đang định đuổi theo thợ trang điểm, nghe tiếng của Lý An Ni thì đành cúi đầu tiu nghỉu quay trở vào phòng: “An Ni, cô đừng có nóng nảy như vậy được không? Đạo này anh Lâm không đến tìm cô, cô lại gây gổ với em gái anh ấy kịch liệt thế này, người sáng mắt ai cũng nhận ra là cô nên đứng về phía ai, cứ tiếp tục thế này thì sau này ai còn dám mời chúng ta quay phim, mời chúng ta làm người đại diện?”

“Không quay phim thì thôi, không làm đại diện thì thôi!” Lý An Ni vẫn cứ gân cổ quát, “Đều là tại Lâm Hiểu Hiểu! Đều là tại Lâm Hiểu Hiểu! Tại sao cuối cùng lại là tôi phải chịu uất ức chứ?”

“Bà cô của tôi ơi, cô nhỏ tiếng một chút có được không?” Người quản lí vội vàng bịt miệng Lý An Ni lại, “Cô mà còn hét lên nữa thì e là quảng cáo này cũng sẽ không cần cô luôn đấy!”

“Tôi mặc kệ, tôi cứ hét đấy, tôi muốn xem thử thể lực của Lâm Hiểu Hiểu lớn đến đâu, có phải cô ta có thể đuổi cùng giết tận được tôi không?” Lý An Ni điên cuồng hất tay người quản lí ra, tức giận thở hổn hển.

“Cô mặc kệ tất cả, vậy cô mặc kệ luôn cả anh Lâm sao? Nếu anh Lâm mà trông thấy cảnh cô cãi vã với em gái anh ấy thế này thì anh ấy lại càng không quan tâm cô nữa đấy!” Người quản lí thấy khuyên nhủ không được thì liền lấy Lâm Kính Trạch ra dọa.

Quả nhiên, người quản lí vừa nhắc đến tên Lâm Kính Trạch thì Lý An Ni lập tức bình tĩnh lại ngay, cô ta ngăn người ra một lúc rồi chột ôm mặt khóc nức nở: “A Trạch tại sao lại không đến tìm tôi nữa? Tại sao? Tất cả là tại Lâm Hiểu Hiểu đã nói xấu tôi trước mặt A Trạch! Cô ta còn lừa tôi, nói tôi chỉ là vật thể thân của người phụ nữ khác, hại tôi cãi nhau với A Trạch một trận, cuối cùng khiến cho A Trạch ghét tôi!”

“Phải phải phải, đều là lỗi của Lâm Hiểu Hiểu!” Người quản lí vội vàng thuận theo lời nói của Lý An Ni để an ủi: “Nếu cô muốn quay trở về bên anh Lâm thì phải giữ hòa khí với Lâm Hiểu Hiểu, vì dù gì Lâm Hiểu Hiểu cũng là em gái của anh Lâm mà, đúng không?”

Nghe người quản lí nói như thế, Lý An Ni từ từ nín khóc, cô ta lặng lẽ nhìn xa xăm suy nghĩ, đúng rồi, tất cả đều là do Lâm Hiểu Hiểu! Chỉ cần Lâm Hiểu Hiểu biến mất thì tất cả mọi mâu thuẫn không phải đều sẽ được giải quyết sao? A Trạch sẽ không nghe theo lời cô ta nữa, còn mình cũng sẽ không bị cô ta ức hiếp nữa!

200. Chương 201

Người quản lí nhìn tâm trạng của Lý An Ni đã ổn định hơn, cuối cùng cũng yên tâm, bèn vỗ vai Lý An Ni nói: “Cô bình tĩnh lại đã, một lúc sau hãy quay hình tiếp, tôi đi tìm thợ trang điểm cho cô.”

Lý An Ni vẫn nhìn vào chỗ cũ, không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Người quản lí thở dài, rồi rời khỏi phòng trang điểm.

Lý An Ni đảo mắt xung quanh, nhìn vào gương, bỗng nhiên cười một cách kỳ lạ: Đúng rồi, chỉ cần Lâm Hiểu Hiểu biến mất, anh Trạch lại sẽ quay về bên mình thôi, tại sao đến bây giờ mình mới nghĩ đến cách này nhỉ?!

Lý An Ni cầm dụng cụ trang điểm trong hộp trang điểm lên, bắt đầu dặm lại lớp phấn.

Sau khi Lý An Ni dặm phấn xong, người quản lí vẫn không thể tìm được thợ trang điểm đến. Cô ta vốn dĩ cũng không muốn đợi thợ trang điểm.

Lý An Ni đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo gọn gàng rồi ngẩng cao đầu bước ra khỏi phòng trang điểm.

Lý An Ni vừa đi khỏi phòng thì đã nhìn thấy rất nhiều người nhìn mình với ánh mắt thương hại hoặc cười nhạo, nhưng cô ta vẫn vững miệng nói: Các người cứ chờ đấy, tôi nhất định sẽ cho Lâm Hiểu Hiểu một bài học nhớ đời!

Lý An Ni tìm kiếm khắp nơi rất lâu nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Lâm Hiểu Hiểu: Tuy không biết làm sao khiến Lâm Hiểu Hiểu biến mất, nhưng một khi đã có suy nghĩ này thì việc hành động chỉ là chuyện sớm muộn!

Chính lúc này đây, Lý An Ni nhìn thấy bóng dáng của một người đang tắt bật, cô ta cau mày một lúc, sau đó nở nụ cười rạng rỡ: Mình cũng may đấy chứ, một khi muốn báo thù thì ông trời lại giúp mình rồi!

“Anh đang làm gì đấy?” Lý An Ni nở nụ cười ngọt ngào, cô ta nhìn nhân viên đang bận rộn ở trường quay, ánh mắt nham hiểm khi vừa đi qua lúc này không còn nữa.

Trần Hòa Thành đang lau chùi đèn thủy tinh quay người lại, nhìn thấy Lý An Ni cười với mình thì háo hức đến mềm nhũn chân, cũng không còn nhớ, mấy ngày trước chuyện Lý An Ni lạnh lùng bảo anh ta cắt đi.

Trần Hòa Thành nhanh chóng cười đáp lại: “Chào cô Lý An Ni! Tôi đang lau đèn thủy tinh! Phó đạo diễn nói đèn thủy tinh này bẩn quá nên bảo tôi ra góc ngồi lau cho sạch.”

“Sao chỉ có một mình anh vậy?” Lý An Ni quay đầu nhìn xung quanh, quan tâm hỏi han, “Tôi nhớ là phó đạo diễn bảo nhiều người đến giúp lắm mà!”

Trần Hòa Thành được một ngôi sao lớn như Lý An Ni quan tâm rất vui sướng nên nói rất nhiều: “Đừng nhắc nữa, đám người đó thay xong đèn là bỏ đi hết rồi, họ ăn hiếp tôi mới đến nên để tôi một mình lau hết những đèn thủy tinh này!”

“Cô xem này, làm xong cũng không dọn dẹp, ốc vít bù lông và cả cờ lê tôi đều phải tự dọn!” Trần Hòa Thành làm ra vẻ tủi thân mong Lý An Ni thương cảm.

“Vậy sao?” Lý An Ni lập tức nhìn Trần Hòa Thành với ánh mắt thông cảm nói, “Anh thật đáng thương!”

“Ha ha, có câu nói này của Lý An Ni, tôi vui lắm.” Trần Hòa Thành xoa xoa đầu của mình, lại trộm nhìn phần ngực nhấp nhô của Lý An Ni rồi nuốt nước bọt.

Ánh mắt tức giận của Lý An Ni lóe lên, nhưng vẫn tiếp tục mỉm cười ngọt ngào: “Nếu anh vất vả như vậy thì tôi mời anh uống cà phê nhé!”

“Ồ... Thế thì ngại lắm!” Trần Hòa Thành ngạc nhiên sung sướng cười, nếu mình được ngôi sao lớn Lý An Ni mời thì sau này có thể đi khoe khắp nơi rồi.

“Không sao cả.” Lý An Ni tiến về trước một bước, vẫn nở nụ cười với Trần Hòa Thành, “Chúng ta đều là người trong đoàn mà.”

“Vâng, cô Lý An Ni quả là đẹp người đẹp nết!” Trần Hòa Thành vui mừng bối rối, vừa nhìn Lý An Ni vừa cười ha ha.

“Này, chỗ tôi có tiền, gần đây có một quán cà phê, anh đi mua về, rồi chúng ta cùng uống được không?” Lý An Ni vừa nói vừa nhét tiền của mình vào tay của Trần Hòa Thành.

Trần Hòa Thành không ngờ là mình có ngày được bắt tay với ngôi sao lớn Lý An Ni, còn có thể uống cà phê với cô! Tuy rằng cà phê không ngon bằng rượu!

“Được được, tôi đi ngay!” Trần Hòa Thành cố gắng ngửi thêm một chút mùi hương trên cơ thể của Lý An Ni, rồi lại nuốt nước bọt, anh ta cầm tiền Lý An Ni đưa, vui vẻ chạy đi.

Thấy Trần Hòa Thành đã đi xa rồi, nụ cười trên khuôn mặt của Lý An Ni lập tức biến mất, thay vào đó là biểu cảm thâm độc, cô ta quay đầu nhìn xung quanh, thấy không ai ở đây, chỉ có một số người đang làm việc ở xa xa phía kia.

Lý An Ni lại quay đầu nhìn chằm chằm đèn thủy tinh, sau đó bước tới.

Cô ta ngồi xổm xuống, đưa ngón tay được sơn màu đỏ ra, muốn lấy một vài con ốc vít được cố định vào chòm đèn thủy tinh ra.

Chỉ tiếc là những ốc vít đó đều được siết rất chặt, Lý An Ni bị lật cả móng tay cũng không vặn ra được.

Thấy thời gian đã trôi đi được một lúc rồi, Lý An Ni vô cùng lo lắng, lúc này, một số dụng cụ sửa chữa ở bên chòm đèn thủy tinh đã thu hút sự chú ý của Lý An Ni.

Cô ta nghiêng rằng, cầm một cái tuốc nơ vít rồi lại nhìn quanh, sau đó nói lỏng từng cái ốc vít!

Cho đến khi nói lỏng hết tất cả các con ốc vít, Lý An Ni mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta nhanh chóng buông cái tuốc nơ vít xuống, rồi lại đảo mắt nhìn quanh, đứng lên rồi khỏi với vẻ mặt lạnh lùng.

Lúc Lý An Ni đứng dậy, tim bỗng dưng đập rất nhanh, không biết từ lúc nào cô ta cảm thấy mồ hôi nhễ nhại khiến cho cả người không thoải mái.

Lý An Ni vỗ ngực, định đến phòng trang phục để hít thở không khí trong lành, tiếng ồn ở trường quay khiến cô ta bức mình quá.

Tuy nhiên, Lý An Ni chưa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy Lâm Kính Trạch đang tiến về phía mình.

Lý An Ni trông thấy Lâm Kính Trạch đột nhiên trở nên bối rối, cô ta còn tưởng nhìn nhầm người, bèn dụi mắt mới thấy Lâm Kính Trạch đang nở nụ cười vui vẻ.

Lâm Kính Trạch đi đến bên Lý An Ni, ôm cô ta vào lòng cười nói: “An Ni, sao em lại ở đây?”

Cố Thiên Tuấn đi cùng Lâm Kính Trạch, thấy Lâm Kính Trạch dỗ ngọt phụ nữ như thế thì cũng không lấy làm lạ, chỉ thờ ơ đứng qua một bên, nhìn những người đang bận rộn ở trường quay.

“Em...” Lý An Ni bị Lâm Kính Trạch ôm chặt lấy, nhất thời không phản ứng kịp, cô ta há hốc: Chẳng phải anh Trạch nói không cần mình nữa, không quan tâm mình nữa sao? Sao bây giờ lại như chưa có chuyện gì xảy ra vậy?

“Sao vậy? Mấy ngày không gặp anh thôi mà?” Lâm Kính Trạch đưa ngón tay trở ra, cào nhẹ vào vào mũi của Lý An Ni, dường như bỏ qua hết mọi chuyện xảy ra ở buổi tiệc hôm đó, sự lạnh lùng mấy ngày nay với Lý An Ni có vẻ cũng không còn.

“Anh Trạch, có phải anh không cần em nữa không?” Lý An Ni chớp nhẹ mắt, những giọt nước mắt tủi thân rơi ra: Khi cô ta mới bắt đầu tiếp cận Lâm Kính Trạch là vì tiền

Nhưng càng về sau, cô ta cảm động bởi sự dịu dàng, chu đáo của Lâm Kính Trạch, vô tình đã yêu Lâm Kính Trạch.

Thế nên, nếu bị người khác bỏ rơi, Lý An Ni vẫn có thể tươi cười, tìm người đàn ông giàu có khác, nhưng Lâm Kính Trạch chỉ bỏ mặc vài ngày là cô ta đã cảm thấy đau lòng rồi!

“Ngốc à, anh nói không cần em khi nào chứ?” Lâm Kính Trạch hôn lên trán của Lý An Ni, cười nói: “Mấy hôm nay anh bận việc nên không có thời gian tìm em mà thôi.”

“Nhưng em gọi điện cho anh, anh cũng không nghe máy, thậm chí cho em vào danh sách đen!” Nước mắt của Lý An Ni vẫn đang rơi, “Như vậy chẳng phải là không cần em nữa sao? Lẽ nào anh vẫn yêu cô gái tên Sở Sở đó?”

Lâm Kính Trạch không ngờ Lý An Ni lại nhây như thế, hai người họ tình nguyện đến với nhau, ăn bánh trả tiền thôi, thỉnh thoảng có những trận cãi nhau nhỏ nhặt, anh có thể dễ dàng được và coi đây là một niềm vui, nhưng anh không thích làm quá lên như vậy.

201. Chương 202

Lâm Kính Trạch biết Lý An Ni cũng hiểu điều này, nên làm gì cũng có chừng mực, nhưng sao bây giờ lại thành ra thế này?!

Về mặt Lâm Kính Trạch lạnh đi một lúc, cuối cùng anh nhẫn nhịn, cười miễn cưỡng nói với Lý An Ni: “An Ni, anh không thích người phụ nữ mà chuyện gì cũng hỏi đến cùng đâu!”

Trong lòng Lý An Ni bỗng hoảng hốt, một cảm giác lạnh lẽo vây quanh cô ta: Lâm Kính Trạch chung quy cũng không yêu mình, anh ấy chỉ quen với việc có mình có bên cạnh hoặc xem mình là vật thay thế mà thôi.

Nếu mình không biết điều tiếp tục đặt câu hỏi, Lâm Kính Trạch nhất định sẽ quay người đi như ở buổi tiệc tối hôm đó!

“Em biết rồi, Kịch Trạch, em không hỏi nữa.” Lý An Ni nhẹ nhàng áp vào lòng của Lâm Kính Trạch: Như vậy cũng tốt, ít ra thì Kính Trạch không bỏ mặc cô ta!

“Vậy mới ngoan chứ!” Lâm Kính Trạch mỉm cười hài lòng, anh hôn lên trán của Lý An Ni hỏi, “Em và Hiểu Hiểu cùng quay hình phải không? Nó đâu rồi?”

Lâm Kính Trạch vừa nhắc đến Lâm Hiểu Hiểu thì lập tức như xối nước lạnh lên người của Lý An Ni vừa được an ủi: Chùm đèn! Cô ta vừa nói lỏng ốc vít của chùm đèn rồi!

Lý An Ni nghiêng rằng, đột nhiên tỉnh mộng: Sao mình lại làm ra việc như thế? Chùm đèn đó mà rơi trúng đầu của Lâm Hiểu Hiểu thì mình sẽ thế nào đây? Tại sao mình có thể nói lỏng những con ốc đó chứ?

“Kính Trạch...” Lý An Ni run cầm cập, nhưng lại không biết nói gì.

Lúc này, người quản lý đi khắp nơi tìm Lý An Ni thì cuối cùng cũng tìm được cô ta rồi, anh ta nhìn thấy cử chỉ thân mật của Lý An Ni và Lâm Kính Trạch thì hớn hờ chạy đến.

“Anh Cố, Anh Lâm!” Sau khi người quản lý của Lý An Ni chào Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn thì quay sang nói với Lý An Ni, “An Ni, đừng hờn dỗi nữa được không? Thợ trang điểm đó không chịu trang điểm cho cô thì nhờ anh Lâm mời một người khác vậy?”

Nghe xong câu nói của người quản lý, Lý An Ni không nói gì cả, còn Lâm Kính Trạch thì không vui nói: “Thợ trang điểm? Thợ nào? Tại sao không trang điểm cho An Ni?”

“Đừng nhắc nữa!” Người quản lý của Lý An Ni vờ như nhẩn nhện nói, “Thợ trang điểm đó lúc bới tóc làm An Ni đau, An Ni không chịu được có nói thợ đó vài câu thì thợ đó quảng đồ bỏ đi!”

“Ha ha, còn có chuyện như vậy sao?!” Lâm Kính Trạch vội áp tay vào mặt của Lý An Ni dỗ dành, “An Ni của anh lại phải chịu tủi thân như vậy sao, sao không nói với anh, anh thấy em bị chọc giận rồi đó! Anh sẽ đuổi việc thợ trang điểm đó!”

Lý An Ni há hốc miệng và vẫn không nói gì, vẻ mặt cô ta đâu phải bị chọc giận mà là đang sợ thì đúng hơn, hi vọng những nhân viên đó có thể phát hiện ốc vít bị lỏng sau đó vặn chặt lại!

“Anh Lâm, An Ni đâu chỉ chịu những uất ức như thế!” Người quản lý của Lý An Ni thấy Lý An Ni không nói gì, còn tưởng cô ta vẫn đang giận chuyện của Lâm Hiểu Hiểu, nên nói với Lâm Kính Trạch, “Anh Lâm à, không phải tôi nhiều chuyện đâu, cô Lâm Hiểu Hiểu còn tát nước nóng lên người của An Ni nữa đấy!”

Lâm Kính Trạch sững sờ nhìn Lý An Ni: “Còn có chuyện như vậy sao?”

Lý An Ni vẫn đang lo lắng chiếc chùm đèn, nên thần thờ gật đầu.

Lâm Kính Trạch cau mày: Tuy đứa em gái mình có hơi ngang bướng, nhưng cũng không nên ức hiếp người khác như vậy! Một chút nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

“An Ni em đừng giận, anh nhất định sẽ nói chuyện với Hiểu Hiểu, được chứ?” Lâm Kính Trạch tiếp tục dỗ dành, người quản lý nghe được cũng rất đắc ý.

“Vâng.” Lý An Ni cúi đầu nhìn xuống, vẫn đang rất run.

Lúc này, phó đạo diễn đi đến, anh cũng như mọi người, chào Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch trước, sau đó nhìn sang Lý An Ni: “Cô Lý An Ni, cô nghỉ ngơi xong chưa? Cô Lâm Hiểu Hiểu nghỉ xong rồi, một chút nữa thôi là có thể quay rồi đó.”

“Tôi...” Lý An Ni thần thờ, sợ đến đơ cả người: Chuẩn bị xong xuôi? Vậy tức là chùm đèn đã được gắn lên rồi?

“Đúng lúc thế, tôi cũng đang muốn xem An Ni và Hiểu Hiểu quay thế nào!” Lâm Kính Trạch mỉm cười, dắt tay Lý An Ni nói: “Chúng ta đi nào.”

Lý An Ni không nói gì, để mặc Lâm Kính Trạch dắt tay đi về trước.

Cố Thiên Tuấn cứ đi bên cạnh không nói tiếng nào cũng theo Lâm Kính Trạch đi qua đó: Không biết là An Diễm thư ký của Lâm Hiểu Hiểu sẽ làm gì trong lúc Lâm Hiểu Hiểu quay đây.

Khi Lâm Kính Trạch, Lý An Ni và Cố Thiên Tuấn đến trường quay thì Lâm Hiểu Hiểu đang ngồi ghé dẫm lại phần, cô vì chuyện lúc nãy mà khóc lóc không thôi, lớp trang điểm hồng cả, mắt và mũi đều ửng đỏ.

An Diễm khuyên bảo một hồi, cô mới bình tâm lại theo An Diễm về trường quay.

An Diễm cầm cốc nước, ôm áo khoác của Lâm Hiểu Hiểu, rồi lại khuyên bảo: “Hiểu Hiểu, tôi nói lại lần nữa, phải nghiêm túc quay hình cho tốt thì mới không gây thêm rắc rối cho anh Tô nữa, lần này, cô không được bướng nữa đấy!”

“Tôi biết rồi...” Lâm Hiểu Hiểu sụt sịt, giọng nói hực hực.

An Diễm giống như một người chị vậy, cô lắc đầu, sau đó tiếp tục nghiêm túc nhìn Lâm Hiểu Hiểu trang điểm.

“Hiểu Hiểu!” Lâm Kính Trạch nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu từ xa, bèn thả tay Lý An Ni ra rồi đi đến chỗ cô.

Còn Lý An Ni đứng yên tại chỗ, cô ta ngẩng đầu lên, phát hiện chùm đèn đã được treo lên cao, bây giờ đang lắc lư trên không, dường như có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào!

Lý An Ni sợ hãi lùi vài bước, quay người bỏ chạy.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn cũng theo Lâm Kính Trạch đi qua bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm.

“Anh.” Lâm Hiểu Hiểu gọi Lâm Kính Trạch rồi lại nhìn sang Cố Thiên Tuấn, lễ phép gọi, “Anh ba!”

An Diễm cũng lịch sự chào hỏi Lâm Kính Trạch, sau đó gật đầu với Cố Thiên Tuấn, rồi cô cúi đầu xuống không nhìn anh nữa, dường như cô và Cố Thiên Tuấn thật sự chỉ gật đầu xã giao.

Chính vì An Diễm không nhìn Cố Thiên Tuấn, nên cô không phát hiện ra Cố Thiên Tuấn lúc này đang dùng ánh mắt sâu sắc nhìn mình.

“Hiểu Hiểu, mắt mũi của em làm sao thế?” Lâm Kính Trạch không nể nang gì liền vỗ vào đầu của Lâm Hiểu Hiểu hỏi.

“Sao lại đánh em?” Lâm Hiểu Hiểu tức giận trừng mắt nhìn Lâm Kính Trạch, lại không cam lòng nhảy dựng lên để đánh trả.

Lâm Kính Trạch lập tức né ra phía sau, nhanh nhạy né được đòn đánh trả của Lâm Hiểu Hiểu, anh chỉ vào Lâm Hiểu Hiểu nói: “Đúng là say thật rồi, anh đây tốt xấu gì cũng là anh của em mà, không biết lớn biết nhỏ gì cả!”

“Em là em của anh đấy! Anh ăn hiếp em gái như vậy sao?” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa mím chặt môi, nhìn bộ dạng lại như muốn khóc.

“Anh thương em còn không hết!” Lâm Kính Trạch cười phá lên, sau đó nghiêm túc hỏi, “Nói đi nào, rốt cuộc vì sao lại khóc chứ?”

Lâm Hiểu Hiểu hít một hơi, lại nghiêng đầu, hạ giọng nói: “Cũng không có gì, chỉ là em vô ý đổ nước lên người của Lý An Ni, kết quả là cô ta hiểu nhầm em cố tình, cứ bắt anh Tô giải quyết. Đều là lỗi của em, đâu liên quan gì đến anh Tô, điều quan trọng là... hình như anh Tô vẫn còn hiểu lầm em.”

“Anh Tô này, anh Tô kia, nghe đến anh nổi hết da gà này!” Lâm Kính Trạch vừa nghe là chuyện không đáng gì, thì mới bắt đầu an tâm trên chóc Lâm Hiểu Hiểu.

202. Chương 203

Nghe đến những người xung quanh đều phải cười, ngay cả Cố Thiên Tuấn và An Điềm đang có tâm trạng cũng không nhịn được cười.

“Lâm Kính Trạch, anh mà không nói chuyện đằng hoàng thì về nhà em sẽ nói mẹ cho anh ăn đòn đó!” Lâm Hiểu Hiểu hai tay chống nạnh, vừa xấu hổ vừa tức giận hét lên.

“Được rồi, anh không nói nữa được chưa.” Lâm Kính Trạch cười đắc ý, “Nhưng Hiểu Hiểu, bắt luận em vô tình hay cố ý thì cũng đã đổ nước lên người An Ni, nên anh cảm thấy em nên xin lỗi cô ấy đi!”

Lâm Kính Trạch nói xong thì quay lại, định đẩy Lý An Ni đến chỗ Lâm Hiểu Hiểu, nhưng Lý An Ni đã đi mất tăm không biết từ lúc nào rồi.

Lâm Kính Trạch cau mày, đảo mắt nhìn quanh rồi hô to: “An Ni, em đi đâu rồi?”

Lý An Ni đã đi khỏi chỗ Lâm Kính Trạch, chạy đến chỗ đèn chùm đèn thủy tinh, cô ta thấy ở đó không có gì cả, chỉ có một mình Trần Hòa Thành đang ngồi dưới đất, uống từng ngụm nhỏ cà phê vừa mua về.

Trần Hòa Thành nhìn thấy Lý An Ni đến, thì vội đứng dậy, ân cần hỏi thăm: “Cô Lý An Ni, cô đi đâu vậy? Tôi tìm cô này giờ! Cô xem này cà phê cũng nguội cả rồi!”

Lý An Ni không quan tâm Trần Hòa Thành, cô ta chỉ vào chỗ lúc nãy đặt chùm đèn thủy tinh rồi hỏi: “Chùm đèn treo đâu rồi, dọn đi khi nào thế?”

“Tôi đâu có biết!” Trần Hòa Thành không hiểu gì cả, “Lúc tôi đến thì chùm đèn đã không còn nữa rồi!”

Trần Hòa Thành nói xong thì đưa cà phê tới trước mặt Lý An Ni, cười nói: “Cô Lý An Ni, cà phê này ngon thật đấy, cô uống thử đi!”

Rốt cuộc những nhân viên đó có kiểm tra chùm đèn không vậy?! Lý An Ni cảm thấy muốn phát điên, cô ta lắc đầu sợ hãi, đẩy cà phê trước mặt đi chỗ khác rồi quay người bỏ đi.

Trần Hòa Thành đứng tại chỗ, nhìn Lý An Ni với vẻ mặt hoảng hốt rồi chạy theo.

Khi Lý An Ni quay lại trường quay, cô ta lại ngẩng đầu lên nhìn chùm đèn thủy tinh, chùm đèn vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh, rọi vào mắt Lý An Ni khiến cô rất khó chịu.

“An Ni, em chạy đi đâu thế?” Lâm Kính Trạch đưa tay khoác lên vai của Lý An Ni, giải thích, “Anh đã hỏi rõ ràng chuyện Hiểu Hiểu đổ nước lên người em rồi, nó không cố ý đâu, nhưng dù sao thì em cũng bị thiệt thòi nên anh cảm thấy nó nên xin lỗi em.”

Lâm Kính Trạch nói xong thì vẫy tay với Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, em qua đây!”

Lâm Hiểu Hiểu đứng bên cạnh An Điềm bĩu môi, cuối cùng cũng miễn cưỡng đi đến trước mặt Lý An Ni: “Lý An Ni, không cần biết là cô có tin không, tôi không có cố ý đổ nước lên người cô, còn nữa, xin lỗi cô.”

“Không...không sao!” Lý An Ni vội xua tay đi, để lộ nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Vậy tốt rồi, bây giờ hai người đã làm hòa rồi, vui lên nhé, hai người bắt đầu quay hình đi, cũng không còn sớm nữa, quay sớm nghỉ sớm về ăn cơm!” Lâm Kính Trạch cười nói với đạo diễn.

Lý An Ni đứng bên cạnh Lâm Kính Trạch vội mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói ra.

Đạo diễn nhìn thấy ánh mắt của Lâm Kính Trạch thì lập tức hiểu ý, vội báo các bộ phận chuẩn bị.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn, Lâm Kính Trạch và cả Tô Thanh Dương đã chào hỏi nhau, tất cả đều đứng kể bên đạo diễn nhìn về phía Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni đang đứng trước ống kính.

Còn An Điềm, thân là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu nên đứng ngoài ống kính, đứng gần Lâm Hiểu Hiểu nhất để Lâm Hiểu Hiểu vừa quay xong là cô có thể lập tức khoác áo cho Lâm Hiểu Hiểu.

Sau khi phó đạo diễn hô action, Lâm Hiểu Hiểu bắt đầu diễn theo kịch bản với Lý An Ni

Do sau khi Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương chào hỏi nhau, lại dẫn Lâm Hiểu Hiểu đến trò chuyện với Tô Thanh Dương, thấy Tô Thanh Dương dường như không hề giận mình, tâm trạng của Lâm Hiểu Hiểu cũng tốt hơn rất nhiều, nên đã nhanh chóng nhập vai.

Nhưng Lý An Ni thì không như vậy, trong lòng cô ta luôn bận tâm đến chiếc chùm đèn thủy tinh, đôi mắt luôn luôn nhìn lên chùm đèn thủy tinh trên đầu Lâm Hiểu Hiểu, vẻ mặt càng lúc càng hoang mang.

An Diễm đứng cách Lâm Hiểu Hiểu không xa, nhận ra sắc mặt lo lắng của Lý An Ni, cô là người đầu tiên phát hiện Lý An Ni có chút kỳ lạ: Tại sao đôi mắt của Lý An Ni cứ nhìn lên trên đỉnh đầu của Hiểu Hiểu?

An Diễm nghĩ đến đây cũng không kìm được nhìn lên theo ánh mắt của Lý An Ni.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu cũng phát hiện ra Lý An Ni vốn dĩ không nhập vai, cô thở dài nói: “Lý An Ni, cô...”

“Cẩn thận!” An Diễm nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu của Lâm Hiểu Hiểu, bỗng dưng hét to lên, trên đầu Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên có một cái bóng lớn dần đang phủ xuống!

Chùm đèn thủy tinh bị lỏng ốc dung đưa, rồi bỗng dưng rơi xuống đỉnh đầu của Lâm Hiểu Hiểu, còn Lâm Hiểu Hiểu vừa bị tiếng hét của An Diễm làm cho giật mình chưa kịp phản ứng được gì.

An Diễm không nghĩ ngợi nhiều, lao đến bằng tất cả sức lực của mình đẩy Lâm Hiểu Hiểu ra!

“An Diễm, mau tránh ra!” Tô Thanh Dương hét lên đầu tiên, sau đó, tiếng hô hoán của anh bị át hoàn toàn bởi tiếng rầm cực lớn.

Mọi người đều che miệng lại nhìn bụi khói lung tung, ánh mắt hoảng sợ không nói nên lời.

Sau khi sững sờ vài giây, tất cả mới hoàn hồn, vội vã chạy đến chỗ chùm đèn thủy tinh rơi xuống.

Khói bụi dày đặc, những mảnh thủy tinh vỡ vụn, khi mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt mới bàng hoàng không dám tin vào những gì xảy ra trước mặt!

Không chỉ có Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni ở khoảng cách rất gần, mà ngay cả bản thân An Diễm cũng không nhìn rõ, Cố Thiên Tuấn đã lao đến ôm lấy cô từ lúc nào.

Khói bụi tan đi mọi người mới nhìn rõ hơn, An Diễm đang nằm trong vòng tay bảo vệ của Cố Thiên Tuấn thương tích đầy mình.

An Diễm được Cố Thiên Tuấn ôm chặt lấy, nên chỉ bị thương ngoài da, nhưng cổ của Cố Thiên Tuấn bị các mảnh thủy tinh bắn vào có rất nhiều vết thương, bả vai bị mảnh thủy tinh lớn đâm vào chảy máu rất nhiều, thậm chí cả chân của anh cũng bị cắm một mảnh thủy tinh...

“Cô không sao chứ?” Cố Thiên Tuấn cố nén đau đớn trên cơ thể, cúi đầu nhìn An Diễm đang nằm gọn trong lòng mình hỏi, anh cau mày, giọng nói to rõ bình thường giờ trở nên yếu ớt, chỉ có An Diễm gần anh nhất mới có thể nghe được giọng nói của anh.

An Diễm thẫn thờ nhìn Cố Thiên Tuấn, cơ thể cô kề sát Cố Thiên Tuấn khiến cô quên trả lời câu hỏi của anh.

Ánh mắt An Diễm lướt qua khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn với khoảng cách gần như vậy trong năm năm nay cô quen biết Cố Thiên Tuấn, đôi mắt sáng, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan không chệ vào đâu được, tỏa ra hơi thở mê hoặc lòng người, cũng giống như lần đầu tiên cô gặp anh vậy, khiến cho đầu óc của cô say mê.

Một giây dài như cả một thế kỷ, An Diễm cứ nhìn vào đôi mắt sâu lắng của Cố Thiên Tuấn, giống như đang nằm mơ vậy.

Lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh nhỏ tí tách, máu từ trên đầu của Cố Thiên Tuấn rơi xuống khuôn mặt của An Diễm, giống như một giọt nước mắt máu vậy.

An Diễm đưa tay ra rồi lên mặt mình, khi những ngón tay cảm nhận được độ ẩm của máu, An Diễm mới bừng tỉnh, cô hốt hoảng ôm lấy Cố Thiên Tuấn, run rẩy nói: “Tôi không sao, tôi không sao, anh thế nào rồi? Cố Thiên Tuấn? Cố Thiên Tuấn? Anh thế nào rồi? Tôi đưa anh đi bệnh viện ngay!”

Khoảnh khắc nghe An Diễm nói không sao rồi thì Cố Thiên Tuấn đang rất đau đớn nở nụ cười trên miệng, rồi không còn sức để chống đỡ cơ thể đầy thương tích nữa.

Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng cúi đầu, nhào người lên vai An Diễm rồi ngất đi.

203. Chương 204

Trong bệnh viện...

Cố Thiên Tuấn đã hoàn toàn hôn mê được các bác sĩ y tá nhanh chóng đẩy vào phòng mổ. Trì Cảnh Dật cũng đã thay áo xong, chuẩn bị sẵn sàng tất cả để đợi Cố Thiên Tuấn được đẩy vào.

Mặt An Diễm đầy máu và nước mắt, trên quần áo của cô cũng dính đầy máu của Cố Thiên Tuấn. Từ hiện trường vụ tai nạn cho đến bệnh viện, cô đều nắm thật chặt tay của Cố Thiên Tuấn.

Cho đến khi Cố Thiên Tuấn được đẩy vào phòng mổ, bàn tay đang nắm chặt tay Cố Thiên Tuấn của An Diễm đã bị các cô y tá giật ra đẩy sang một bên.

Khoảnh khắc khi bàn tay của An Diễm trống rỗng đó, cánh cửa lớn của phòng mổ phát ra tiếng đóng cửa chói tai, ba chữ “đang phẫu thuật” trên cánh cửa cũng lập tức sáng lên, giống như đã nhuộm máu, đỏ tươi và chói mắt.

Cùng đưa Cố Thiên Tuấn đến bệnh viện, ngoài An Diễm ra còn có Lâm Kính Trạch, Tô Thanh Dương và Lâm Hiểu Hiểu.

Mặt họ trông cũng rất nghiêm trọng, đang lo lắng nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng mổ.

Không biết sau bao lâu, Lâm Kính Trạch là người đầu tiên có phản ứng. Anh nhìn vào cánh cửa phòng mổ vẫn đang đóng chặt rồi lấy điện thoại ra: Anh ba hiện đang bị thương, bố mẹ và người thân của anh ấy đều đang ở Mỹ. Bây giờ người gần gũi nhất với anh ba cũng chỉ có chị ba thôi. Về tình về lý, anh đều cảm thấy mình cần phải nói cho chị ba biết việc này.

Điện thoại của Chu Mộng Chỉ đổ chuông rất lâu mới được kết nối, giọng nói nghi ngại của cô vang lên từ đầu bên kia: “Kính Trạch? Sao cậu lại gọi cho tôi? Thiên Tuấn đâu?”

Lâm Kính Trạch suy nghĩ một lúc, cố gắng không để giọng mình hoảng sợ: “Chị ba, em nói với chị việc này, chị đừng kích động ha.”

“Có chuyện gì vậy? Không lẽ Thiên Tuấn đã xảy ra chuyện gì sao?” Chu Mộng Chỉ nghe thấy vậy, giọng nói lập tức trở nên nghiêm túc.

Lâm Kính Trạch vừa nghe Chu Mộng Chỉ nói vậy liền thầm cảm thán Chu Mộng Chỉ rất tỉ mỉ và nhạy cảm, anh còn chưa nói gì, cô đã đoán ra được tám chín phần.

“Chị ba, anh ba đã gặp chút sự cố ở nơi quay hình, bây giờ đang được phẫu thuật. Chị có thể đến đây nhanh nhất có thể không?” Lâm Kính Trạch suy nghĩ một lúc, tính chị ba vốn hay lo nghĩ, sức khỏe lại ốm yếu, nên anh nghĩ không nên nói mọi việc quá mức nghiêm trọng, để tránh chị ba xúc động rồi lại xảy ra chuyện.

“Cậu nói gì?” Cùng với câu chất vấn lớn tiếng của Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch nghe thấy một âm thanh chói tai vang lên từ đầu bên kia điện thoại, tiếp theo đó điện thoại bị ngắt kết nối.

“A lô? A lô? A lô?” Lâm Kính Trạch nhìn vào màn hình điện thoại đã tối đen rồi thở dài: Chắc là chị ba nghe được tin này nên xúc động quá, trượt tay làm rơi điện thoại xuống đất thôi. Hy vọng anh họ của chị ba, Chu Hán Khanh, có thể bình tĩnh hơn và đưa chị ba đến đây an toàn.

Lâm Kính Trạch sắp xếp lại những suy nghĩ của mình rồi cất điện thoại vào. Anh lại nhìn về phía Tô Thanh Dương đang an ủi Hiểu Hiểu và An Diễm rồi nhắc chân đi đến.

“Ô tổng!” Lâm Kính Trạch đi đến trước mặt Tô Thanh Dương rồi nói thẳng, “Ô tổng, dù gì anh ba của tôi cũng là nhân vật quan trọng ở thành phố H, tôi nghĩ việc anh ấy bị thương không nên để cho bất kỳ ai biết, càng không nên để cho giới truyền thông biết, nếu không sẽ gây ra rắc rối không cần thiết. Vụ tai nạn xảy ra trong dự án của anh, tôi hy vọng anh sẽ xử lý thỏa đáng.”

Tô Thanh Dương nhìn Lâm Kính Trạch gật đầu: “Những việc này tôi đã căn dặn trợ lý xử lý rồi. Vả lại, chủ của showroom thời trang đó, Lucy, cũng sẽ giữ kín việc này.”

Tô Thanh Dương nói xong lại nhìn Lâm Kính Trạch: “Chỉ là, Lâm Tổng à, tôi không biết cách liên lạc với gia đình của Cố tổng. Bây giờ Cố tổng đã bị thương nặng như vậy, tôi nghĩ nên nhanh chóng thông báo cho gia đình anh ấy.”

“Việc này, tôi đã làm xong rồi.” Lâm Kính Trạch không ngờ mình và Tô Thanh Dương lại có suy nghĩ giống nhau, làm anh không thể không tăng thêm vài phần ngưỡng mộ Tô Thanh Dương.

Lúc này, bên tai Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương vang lên giọng nói lo lắng của Lâm Hiểu Hiểu: “An Diễm, cô nói gì đi được không?”

Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch quay đầu lại cùng một lúc, thấy An Diễm đang ngồi ngáy ra trên ghế, mắt cô trống rỗng nhìn về phía trước, không nói gì.

Tô Thanh Dương nhìn thấy, mặc dù An Diễm được Cố Thiên Tuấn nằm đè lên để bảo vệ, nhưng khuỷu tay cô vẫn bị trầy xước, bây giờ đang chảy máu, nhưng An Diễm dường như không cảm thấy đau, vẫn ngây người ra nhìn về phía trước.

Lúc này, Lâm Kính Trạch đang đứng bên cạnh Tô Thanh Dương bỗng thở dài rồi đi đến cạnh Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu à, vừa nãy em cũng bị ngã, đầu gối bị trầy xước, theo anh đi tìm y tá để băng bó vết thương nào.”

Lâm Kính Trạch nói rồi nhìn vào An Diễm: “Cô An, cô cũng đi với chúng tôi đi.”

Tuy nhiên, An Diễm dường như không nghe thấy lời Lâm Kính Trạch nói, vẫn ngồi ngáy ra đó nhìn chăm chăm về phía trước, không nói lời nào.

“Lâm tổng, anh cứ đưa Hiểu Hiểu đi băng bó vết thương trước đi, để An Diễm được yên tĩnh một lúc.” Tô Thanh Dương thấy vậy, trong đầu liền xuất hiện cảnh Cố Thiên Tuấn ôm An Diễm vào lòng và cảnh An Diễm ôm chặt Cố Thiên Tuấn đang hôn mê và bật khóc ở nơi chụp ảnh.

“Vậy cũng được.” Lâm Kính Trạch lại liếc nhìn An Diễm một lần nữa, sau đó kéo Lâm Hiểu Hiểu rời đi.

Tô Thanh Dương đi đến trước mặt An Diễm, ngồi xổm xuống nhìn cô hỏi: “An Diễm, cô không sao chứ?”

An Diễm cuối cùng đã hồi phục được chút thính lực, cô đảo mắt nhìn vào Tô Thanh Dương: “Ô tổng, liệu Cố Thiên Tuấn có ổn không?”

Nhìn thấy khuôn mặt của lo âu và tiêu tụy của An Diễm, lồng ngực của Tô Thanh Dương đau đớn vô cùng. Ngay khi chầm đên thủy tinh rơi xuống, anh cũng đã chạy qua, nhưng tốc độ của anh quá chậm, nên anh không kịp chạy đến trước mặt An Diễm.

Còn Cố Thiên Tuấn, sao trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã cứu được An Diễm?

Tại sao, người cứu An Diễm không phải là mình? Rõ ràng anh cũng rất muốn bảo vệ cho An Diễm mà!

“Không sao đâu, anh Cố nhất định sẽ ổn thôi!” Tô Thanh Dương lắc đầu với An Diễm, cố gắng cho cô một chút sức mạnh.

Song, An Diễm dường như không tin vào lời anh nói. Cô tự lẩm bẩm: “Cố Thiên Tuấn đã chảy rất nhiều máu, rất nhiều máu, bởi vì cứu tôi. Anh ấy vốn đang đứng ở rất xa tôi, anh ấy hoàn toàn có thể vờ như không thấy, anh ấy hoàn toàn có thể không cứu tôi mà!”

Người đàn ông mà cô đã yêu trong một năm và oán hận bốn năm, rốt cuộc là một người như thế nào? Anh có thể yêu mình một cách lịch sự nhưng xa cách, cũng có thể cưới mình trong thờ ơ lãnh đạm, lại có thể làm tổn thương mình một cách tàn nhẫn, và sau đó buộc mình phải ly hôn.

Nhưng hôm nay, vào khoảnh khắc mình sắp mất đi tính mạng, anh lại liều mạng bảo vệ cô!

“Cố Thiên Tuấn..., Cố Thiên Tuấn...” An Diễm thầm gọi tên Cố Thiên Tuấn. Cô nhận ra đối với Cố Thiên Tuấn, mình yêu cũng không phải, hận cũng không phải, cũng không thể hoàn toàn không dây dưa với anh. Bây giờ trong đầu óc cô chỉ vang vọng câu nói của Cố Thiên Tuấn trước lúc bất tỉnh. “Cô không sao chứ?”

Cố Thiên Tuấn, anh thật ngốc. Anh ấy đã ôm mình vào lòng rồi, người bị thương là anh ấy, sao anh ấy còn hỏi mình có bị gì không!

An Diễm cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi. Đưa hai bàn tay bị trầy xước lên che mặt lại, cô nức nghẹn trong im lặng, mũi cô cay xè, nước mắt cô tuôn ra, hòa lẫn với máu và chảy xuống mặt sàn trắng tinh của bệnh viện.

“An Diễm, em đừng như vậy.” Tô Thanh Dương đau lòng đặt tay lên vai An Diễm.

Tô Thanh Dương rất thất vọng, tại sao người đầu tiên xông lên cứu An Diễm lại không phải là mình. Tại sao mình luôn chậm một bước?

Anh không được may mắn quen biết với An Diễm trước, lại bỏ lỡ một cơ hội tốt để bày tỏ với An Diễm trước đó. Và ngay cả khi An Diễm gặp nguy hiểm, anh cũng không phải là người đầu tiên giúp đỡ cô!

Anh thật sự phải bỏ lỡ An Diễm cả đời như thế sao?

204. Chương 205

Tô Thanh Dương nhìn vào An Diễm đang vô cùng đau đớn mà không biết phải nói gì, chỉ cố hết sức an ủi An Diễm: “Anh Cố nhất định sẽ ổn thôi, tin tôi đi, An Diễm.”

“Phải! Cố Thiên Tuấn chắc chắn sẽ ổn thôi. Anh ấy vẫn chưa nói cho tôi biết tại sao anh ấy lại cứu tôi, cho nên anh ấy chắc chắn sẽ ổn thôi” An Diễm ngẩng phắt đầu lên, nước mắt đầm đìa nhưng vẫn cố mỉm cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Nhìn thấy dáng vẻ thất thần và buồn bã của An Diễm, Tô Thanh Dương không thể kìm lòng được nữa. Anh ghì đầu An Diễm lên vai mình khẽ nói: “An Diễm à, nếu khóc ra mà dễ chịu hơn thì cô cứ khóc đi.”

An Diễm không nói gì, cứ để mặc cho Tô Thanh Dương ôm như thế, vì cô đã không còn sức lực để làm gì cả. An Diễm nhắm mắt lại, những giọt nước mắt rơi xuống khóe miệng, thật mặn đắng.

Ngay lúc đó, một loạt tiếng bước chân dồn dập và hoảng hốt vang lên. Tô Thanh Dương chưa nhìn rõ là ai đã đến, chỉ nghe thấy một giọng nói hoảng loạn: “Thiên Tuấn! Thiên Tuấn đâu rồi?”

An Diễm nghe thấy giọng nói này liền ngay lập tức giật mình. Cô nhanh chóng đứng dậy nhìn về phía phát ra giọng nói, nhìn thấy Chu Mộng Chỉ đang mặc một chiếc áo choàng màu be, bước chân vội vã, vì thế đầu tóc cũng rối bù, cô ta nhìn quanh một lượt, sau đó chạy về phía bên này mà bước chân không vững.

Đi theo sau Chu Mộng Chỉ là Chu Hán Khanh với vẻ mặt đầy lo lắng.

An Diễm vội vàng đứng dậy đi đến, rồi gọi to với giọng điệu phức tạp: “Chị Cố!”

“Thiên Tuấn đâu rồi?” Chu Mộng Chỉ nhanh chóng chạy đến chỗ An Diễm, trợn to đôi mắt đẹp mà hỏi.

Khi Chu Mộng Chỉ đến đã nhìn thấy An Diễm đang gục vào lòng Tô Thanh Dương mà khóc, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét: Đã là lúc nào rồi! Thiên Tuấn đang nằm trong phòng mổ, vậy mà hai người họ lại còn nhàn nhã nói chuyện yêu đương!

“Anh Cố vẫn đang trong phòng mổ.” Tô Thanh Dương đi đến bên cạnh An Diễm, hơi nghiêng người về phía trước, định kéo An Diễm ra sau lưng để bảo vệ.

Còn Chu Mộng Chỉ nghe thấy Tô Thanh Dương nói vậy liền nhìn vào cánh cửa phòng mổ đang đóng kín.

Ba chữ “đang phẩu thuật” chói mắt bỗng đập thẳng vào mắt Chu Mộng Chỉ, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, Chu Mộng Chỉ loạng choạng như sắp ngã ngửa về phía sau.

“Mộng Chỉ, cẩn thận!” Chu Hán Khanh bước nhanh đến, đỡ lấy Chu Mộng Chỉ sắp ngã.

Chu Mộng Chỉ túm chặt lấy cánh tay của Chu Hán Khanh, như thể đó là nguồn sức mạnh duy nhất có thể giúp cô không gục ngã.

“Hán Khanh, em phải làm sao đây? Sáng nay Thiên Tuấn vẫn yên ổn, sao mới tối đã vào phòng mổ rồi? Em phải làm sao đây?” Chu Mộng Chỉ nhất thời hoảng hốt, không quan tâm đến việc có ai xung quanh mình không, đã gọi thẳng tên của Chu Hán Khanh chứ không thêm gọi là anh họ nữa.

“Em đừng lo, Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh siết chặt tay Chu Mộng Chỉ rồi đưa mắt ra hiệu cho cô dừng rồi tung lên. “Bây giờ Thiên Tuấn vẫn đang trong phòng mổ, em không thể gục ngã được. Bây giờ mọi người đều đang có mặt ở đây, em nên hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Câu “mọi người đều đang có mặt” của Chu Hán Khanh ngay lập tức làm cho Chu Mộng Chỉ hơi tỉnh táo lại. Cô ta nhanh chóng rút lại bàn tay đang nắm chặt cánh tay của Chu Hán Khanh ra, cố gắng đứng vững.

“Chị ba!”

Ngay khi Chu Mộng Chỉ định hỏi An Điềm đã xảy ra chuyện gì, Lâm Kính Trạch đã dẫn theo Lâm Hiểu Hiểu vừa băng bó xong bước nhanh đến.

“Kính Trạch!” Chu Mộng Chỉ vội quay lại nhìn Lâm Kính Trạch. “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Thiên Tuấn lại vào phòng mổ?”

“Đều tại em!” Lâm Kính Trạch vẫn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào với Chu Mộng Chỉ về toàn bộ sự việc này thì Lâm Hiểu Hiểu đã lập tức lên tiếng: “Hôm nay, anh trai em và anh ba cùng đến đón em về nhà, ai ngờ chiếc đèn chùm thủy tinh ở nơi quay phim bị rơi xuống, sắp rơi trúng em. Rồi An Điềm chạy đến cứu em, còn lúc đó anh ba ôm lấy An Điềm, đỡ giữ cô ấy những vỡ thủy tinh đó, cho nên mới bị thương nặng.”

Lâm Hiểu Hiểu còn chưa nói xong, Chu Mộng Chỉ đã liếc nhìn sang An Điềm. Đôi mắt mai xinh đẹp đó bắt giác lóe lên một ánh nhìn hiểm độc. Cô ta mấp máy đôi môi nhỏ, gần giọng chất vấn: “Thiên Tuấn, anh ấy vì cứu cô, nên mới bị thương?”

“Tôi...” An Điềm lập tức lùi về sau một bước, cô nhìn vào Chu Mộng Chỉ với ánh mắt hốt hoảng và áy náy. Lúc này, trong mắt của Chu Mộng Chỉ đang xen lẫn sự giận dữ, ghen tị, thậm chí cả một chút giết chóc...

“Có phải không? Trả lời tôi đi!” Chu Mộng Chỉ bất chấp cả hình tượng mà hét lên âm ỉ.

Tiếng hét giận dữ này khiến tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một Chu Mộng Chỉ xinh đẹp, luôn lịch sự tao nhã lại cuồng loạn đến vậy.

An Điềm cắn chặt môi, cuối cùng cúi đầu xuống: “Tôi xin lỗi!”

Phải, người mà Cố Thiên Tuấn yêu nhất là Chu Mộng Chỉ, và người mà Chu Mộng Chỉ yêu nhất dĩ nhiên cũng là Cố Thiên Tuấn! Hai người họ gắn bó keo sơn nhiều năm qua, bây giờ lại vì mình mà khiến cho Cố Thiên Tuấn gặp phải sự cố. Chu Mộng Chỉ hét vào mặt cô là còn nhẹ, về giận dữ và giết chóc trong mắt cũng còn nhẹ!

Nghe An Điềm nói “tôi xin lỗi”, Chu Mộng Chỉ ngậy người ra, cuối cùng cười khẩy: “Nói vậy là, Thiên Tuấn thật sự vì cứu cô nên mới bị thương?”

“Chị ba, lúc đó Hiểu Hiểu rất sợ, chị đừng nghe nó nói vớ vẩn!” Sau khi bị sốc bởi dáng vẻ của Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch nhanh chóng hoàn hồn lại, nhớ lại việc khi Cố Thiên Tuấn đến nơi quay phim mà không nói cho Chu Mộng Chỉ biết, anh cảm thấy rằng mình nên nói gì đó.

Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh An Điềm, giải thích với Chu Mộng Chỉ: “Chị ba, tình hình lúc đó rất phức tạp. Thời gian quá ngắn, không ai kịp phản ứng cả. Tình hình lúc đó chỉ có anh ba thấy rõ nhất, nên chúng ta hãy đợi anh ba tỉnh dậy rồi hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.”

“Cần gì phải hỏi nữa? Đúng như lời em nói còn gì!” Lâm Hiểu Hiểu đứng dậy khẳng định. “An Điềm là người đã cứu em, còn anh ba là người đã cứu An Điềm, vậy nên anh ba cũng là người đã cứu em.”

“Hiểu Hiểu!” Lâm Kính Trạch nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo.

“Em...” Lâm Hiểu Hiểu ngay lập tức im lặng. Cô không biết tại sao anh trai mình lại nhìn mình bằng ánh mắt đó, nhưng cô cũng không dám nói gì thêm.

“Cô An, cô có thể làm cho Thiên Tuấn bất chấp mạng sống để cứu cô, đúng là tài giỏi lắm.” Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không nghe thấy lời của Lâm Kính Trạch. Cô ta đã cố nhịn nhưng không thể kìm nén được nữa, trong giọng nói vẫn ẩn chứa chút lạnh lùng và sắc bén.

“Tôi xin lỗi. Thực sự rất xin lỗi.” An Điềm cúi thấp đầu xuống hết mức, không dám nhìn vào mắt Chu Mộng Chỉ.

Lúc trước, Cố Thiên Tuấn đã từng làm tổn thương cô. Nhưng từ giây phút Cố Thiên Tuấn ôm cô vào lòng, không để cho cô bị thương, An Điềm cảm thấy mình đã nợ Cố Thiên Tuấn.

Còn Chu Mộng Chỉ là vợ của Cố Thiên Tuấn, còn là người mà Cố Thiên Tuấn yêu nhất, anh ấy vì mình mà bị thương, nên Chu Mộng Chỉ có nói vài lời lạnh lùng với mình thì có sao? Dù bây giờ Chu Mộng Chỉ cho cô một cái tát, An Điềm cũng sẽ không nói gì.

“Cô cũng đâu biết mọi chuyện sẽ trở thành như thế này. An Điềm à, đừng quá tự trách mình.” Tô Thanh Dương nghiêng đầu sang nhìn An Điềm, cố gắng an ủi cô.

205. Chương 206

Thấy vậy, Chu Mộng Chỉ híp mắt lại. Khi mới đến đây, cô ta đã nhìn thấy An Điềm và Tô Thanh Dương đang ôm nhau. Sao hả? Bây giờ lại đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân à?

An Điềm, cô đúng là tài giỏi lắm! Khiến Thiên Tuấn vì cô mà bị thương, bây giờ lại làm cho Tô Thanh Dương đứng ra nói thay cho cô.

“Anh Tô quan tâm đến An Điềm như thế, tại sao người cứu An Điềm mà bị thương không phải là anh, mà lại là chồng tôi, Cố Thiên Tuấn chứ?” Chu Mộng Chỉ nhếch mép lên, trên khuôn mặt xinh đẹp có thêm vài phần thâm dò và chế giễu.

“Tôi...” Tô Thanh Dương bị Chu Mộng Chỉ hỏi mà nghẹn họng. Phải, tại sao người đứng ra cứu An Điềm không phải là mình chứ? Anh vốn nghĩ rằng mình sẽ hy sinh tất cả mọi thứ vì An Điềm!

“Mộng Chỉ, em đừng như thế.” Chu Hán Khanh bước tới và nhắc nhở. “Dù em lo cho Thiên Tuấn thì cũng không nên trút giận lên người khác. Em làm vậy, dù Thiên Tuấn đã làm việc tốt thì cũng không thấy vui đâu.”

Chu Mộng Chỉ bị Chu Hán Khanh nói mà sững sờ, rồi cô ta mím chặt môi cố kìm nén, không nói gì nữa.

Ngay lúc mọi người đều im lặng, cánh cửa phòng mở được mở ra.

Sau đó, Trì Cảnh Dật bước ra trong chiếc áo vấy máu, với cặp kính gọng vàng trên mặt, có chút mệt mỏi. Vì người nằm trên bàn mổ là bạn thân của anh, nên anh có thêm chút tâm tư riêng, đến nỗi làm anh mệt như thể phải thực hiện ba ca phẫu thuật vậy.

Mọi người vừa nhìn thấy Trì Cảnh Dật xuất hiện liền nhanh chóng vây đến. An Điềm là người đầu tiên chạy đến trước mặt Trì Cảnh Dật, nhưng đã bị Chu Mộng Chỉ chen ra sau cùng một cách thần nhiên.

“Anh hai, Thiên Tuấn thế nào rồi?” Chu Mộng Chỉ hỏi một cách lo lắng.

“Thiên Tuấn bị trầy xước khắp người, bị mất nhiều máu, gãy xương bắp chân, còn bị chấn động não nhẹ, còn bị nhiều mảnh thủy tinh đâm vào thịt. Nhưng bây giờ tôi đã lấy chúng ra hết rồi, về cơ bản đã thoát khỏi nguy hiểm.” Trì Cảnh Dật giải thích một cách điềm tĩnh.

“Vậy liệu có để lại di chứng gì không?” Chu Mộng Chỉ lại hỏi với giọng lo lắng.

“Về cơ bản là không, nhưng do mất máu quá nhiều nên cần phải tịnh dưỡng ít lâu.”

“Vâng, em biết rồi.” Chu Mộng Chỉ thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Bây giờ em có thể vào thăm Thiên Tuấn một lát không?”

“Có thể vào thăm, nhưng vừa rồi trong ca mổ, Thiên Tuấn có tỉnh dậy, sau đó lại thiếp đi rồi, chắc sáng mai mới tỉnh lại được. Tôi khuyên cô bây giờ tốt nhất đừng đánh thức cậu ấy, để cậu ấy được nghỉ ngơi.”

“Vâng, em biết rồi!” Chu Mộng Chỉ gật đầu thật mạnh, quay sang trợn mắt liếc nhìn An Điềm một cái rồi chạy về phía phòng bệnh.

An Điềm lo cho sức khỏe của Cố Thiên Tuấn, cũng muốn đi theo vào trong, nhưng vừa mới bước một bước thì đã bị Chu Hán Khanh chặn đường: “Mộng Chỉ là người gần gũi nhất với Thiên Tuấn, em ấy vào trong thì không gặp vấn đề gì. Còn cô An đây là người ngoài, nếu cùng vào trong với Mộng Chỉ, có thích hợp không?”

Nghe thấy câu nói của Chu Hán Khanh, bước chân của An Điềm đột nhiên căng cứng ngay tại chỗ. Cô cố gắng mấp máy môi: “Cho tôi vào thăm Cố Thiên Tuấn được không? Chỉ nhìn một cái thôi! Tôi muốn tận mắt thấy anh ấy vẫn ổn.”

“Cô An nói những lời này, như thể cô và Thiên Tuấn có tình nghĩa gì sâu nặng lắm thì phải.” Chu Hán Khanh cười khẩy và nói tiếp: “Đừng tưởng rằng Thiên Tuấn đã cứu cô thì cô có địa vị gì lớn lắm.”

Chu Hán Khanh không phải là người không biết ăn nói, chỉ có điều, anh ta phải giúp Chu Mộng Chỉ nói ra những lời nên nói nhưng không thể nói được.

Chu Hán Khanh biết rằng đối với người ngoài, Mộng Chỉ luôn là một người dịu dàng, ân cần và tốt bụng. Vì vậy, những từ ngữ nặng nề nên được nói ra bởi người anh họ này của cô.

Vừa nghe Chu Hán Khanh nói nặng lời như vậy, Lâm Hiểu Hiểu đã có chút không vui. Cô đứng lại gần An Điềm nói: “Anh Chu nói chuyện hơi tổn thương người khác rồi thì phải. Anh ba đã cứu An Điềm, cô ấy biết ơn nên mới muốn vào thăm, anh có cần phải hung hăng quá như vậy không?”

“Thiên Tuấn bị thương nặng phải vào viện, Mộng Chỉ vì hiền lành nên đã không trách cứ cô ta, nhưng những điều mà người anh họ như tôi đây nên nói thì vẫn phải nói!” Chu Hán Khanh nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu, nhướn mày hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cô Lâm nghĩ rằng tôi nói những điều này là dư thừa à?”

“Anh...” Lâm Hiểu Hiểu bị Chu Hán Khanh hỏi mà ghen hòng, không biết nên nói gì.

“Hiểu Hiểu, sao em không hiểu chuyện thế!” Lâm Kính Trạch vội quở trách Lâm Hiểu Hiểu. “Bây giờ anh ba vừa mới mổ xong, em lại định bướng bỉnh? Từ bây giờ, ngậm miệng lại cho anh!”

Lâm Kính Trạch nói xong liền liếc nhìn Chu Hán Khanh đang ra sức bảo vệ Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt đầy ý tứ sâu xa rồi nói với lời xin lỗi: “Xin lỗi anh Chu. Hiểu Hiểu không hiểu chuyện, nhất thời lỡ miệng nói sai, xin anh đừng để bụng.”

“Tất nhiên là không để bụng rồi. Vừa rồi cũng vì tôi lo cho sức khỏe của Thiên Tuấn nên mới nói hơi dữ dội, cũng mong cậu Lâm đừng để bụng.” Chu Hán Khanh mỉm cười lịch sự với Lâm Kính Trạch, nói không chút sơ hở.

Trì Cảnh Dật đứng bên cạnh nghe thấy Chu Hán Khanh đứng đây huyền não, bỗng cảm thấy rất bức bối, nên càng không muốn nghe cuộc giao chiến ngầm giữa anh ta và Kính Trạch.

Trì Cảnh Dật không thèm nhìn Chu Hán Khanh mà quay sang Lâm Kính Trạch: “Kính Trạch, bây giờ Thiên Tuấn đã qua khỏi nguy hiểm, sau khi tỉnh dậy cứ để cậu ấy tịnh dưỡng là được. Bây giờ mọi người cũng không thể giúp được gì, hay cậu đưa Hiểu Hiểu về trước đi.”

Lâm Kính Trạch suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Cũng được. Anh hai, anh cũng mệt mỗi mấy tiếng qua rồi, tranh thủ nghỉ ngơi đi.”

Trì Cảnh Dật cũng không khách sáo, gật đầu với Lâm Kính Trạch rồi liếc nhìn An Diễm đang cúi gầm mặt xuống rồi rời đi.

Lâm Kính Trạch thấy Trì Cảnh Dật đã đi khỏi, liền nhìn về phía An Diễm và Tô Thanh Dương rồi nói: “Tô tổng, An Diễm, hai người cũng bận rộn cả ngày rồi, hay về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Thanh Dương liếc nhìn An Diễm vẫn đang im lặng, đành phải gật đầu đồng ý.

Lâm Kính Trạch lại nhìn sang Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, chúng ta cũng về nhà thôi, ngày mai rồi đến thăm anh ba.”

“Vâng.” Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn Chu Hán Khanh với vẻ không cam tâm, sau đó mới gật đầu. Dù gì anh ba đã qua khỏi nguy hiểm, cô cũng thấy yên tâm hơn rồi.

Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy nhẹ nhõm hơn liền đi đến trước mặt An Diễm nói: “An Diễm, đi thôi. Tôi và anh tôi sẽ đưa cô về nhà.”

An Diễm quay đầu lại nhìn vào cánh cửa phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn, rồi lại liếc nhìn Chu Hán Khanh đang đứng chặn trước cửa, cuối cùng không nói gì, cũng không nhúc nhích.

“An Diễm, đi thôi, ngày mai chúng ta sẽ đến thăm anh ba. Hôm nay vì cứu tôi mà cô cũng bị hoảng sợ rồi, về nhà nghỉ ngơi đi được không?” Lâm Hiểu Hiểu nắm lấy tay của An Diễm rồi định bước về phía trước.

An Diễm khựng lại, nhưng vẫn không nhấc bước chân lên.

Lâm Hiểu Hiểu quay lại nhìn Chu Hán Khanh với vẻ mặt như đang xem kịch hay, rồi kéo mạnh An Diễm một cái, sau đó An Diễm mới di chuyển bàn chân, đi theo mọi người đang cúi gầm mặt xuống và rời khỏi đó.

“Cái tên Chu Hán Khanh đó, bình thường luôn bí ẩn, không ngờ nói chuyện lại không biết tốt xấu như vậy!” Lâm Hiểu Hiểu vừa khoác cánh tay của An Diễm vừa lầm bầm.

Tuy nhiên, An Diễm vẫn cúi đầu xuống, không đáp lại lời của Lâm Hiểu Hiểu.

Nhưng Lâm Kính Trạch lại liếc nhìn Lâm Hiểu Hiểu bằng ánh mắt thất vọng: “Hiểu Hiểu, sau này em có thể nào đừng ăn nói lung tung được không? Nếu em thực sự muốn nói, hãy nhìn rõ tình hình rồi nói được không?”

“Nhìn rõ tình hình? Sao em lại không nhìn rõ tình chứ? Em đâu có nói gì lung tung.” Lâm Hiểu Hiểu nói với vẻ mặt khó hiểu.

206. Chương 207

“Em...” Lâm Kính Trạch chỉ vào mặt Lâm Hiểu Hiểu, cứ “em” suốt một lúc lâu, cuối cùng không nói được gì, chỉ khẽ thở dài.

“Anh à, có gì anh cứ nói rõ ràng ra đi được không? Anh cứ nói như thế, lỡ người ta hiểu lầm em thì sao?” Lâm Hiểu Hiểu nói xong lại lén nhìn sang Tô Thanh Dương đang đứng cạnh An Diễm.

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa, mau về nhà đi.” Lâm Kính Trạch có hơi phiền não, nhớ lại những việc xảy ra hôm nay, anh cảm thấy việc nào cũng không ổn, anh cần về nhà suy nghĩ kĩ càng, thế nên lập tức sai bước đi.

Lâm Hiểu Hiểu bĩu môi với Lâm Kính Trạch, sau đó nhẹ nhàng khoác tay An Diễm đi theo sau Lâm Kính Trạch.

An Diễm thế là bị Lâm Hiểu Hiểu kéo đi đến tận cổng bệnh viện.

Lúc này đã là tối muộn rồi, trên bầu trời đêm đã xuất hiện các vì sao, nhưng trước cổng bệnh viện thành phố H phồn hoa thì vẫn cứ người xe tấp nập qua lại.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến bốn người hôm nay trải qua nhiều việc đều chợt cảm thấy tỉnh táo hẳn ra.

Lúc này, An Diễm từ nãy vẫn không nói gì đột nhiên đẩy tay Lâm Hiểu Hiểu ra rồi nói: “Hiểu Hiểu, tôi đột nhiên nhớ ra có thứ đồ quên lấy, tôi phải quay lại.”

An Diễm vừa nói xong thì lập tức chạy một mạch lên lầu bệnh viện.

“An Diễm, thứ gì mà quan trọng thế? Mai lấy không được à?” Lâm Hiểu Hiểu vừa gọi to vừa định chạy đuổi theo An Diễm.

Nhưng lúc này, Tô Thanh Dương vốn đang lặng lẽ chợt đưa tay giữ Lâm Hiểu Hiểu lại, anh nhìn theo bóng dáng chạy đi của An Diễm, ánh mắt hơi tối lại, sau đó chợt cất tiếng như vừa tự nói với bản thân, vừa nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Cô ấy đánh mất một thứ ở bệnh viện, cứ để cô ấy đi đi.”

Lâm Hiểu Hiểu lập tức ngăn người đứng tại chỗ, thắc mắc nhìn Tô Thanh Dương, định hỏi anh rằng An Diễm rốt cuộc đã đánh mất thứ gì, nhưng rồi cô chợt nhận ra trên gương mặt vốn ôn hòa sáng sủa của Tô Thanh Dương lúc này đã mất đi vẻ tươi sáng...

An Diễm bước đến trước phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn, cánh tay đưa lên cứ ngấp ngừng, nhưng cuối cùng vẫn gõ cửa.

Cửa phòng bệnh lập tức được mở ra một cách nhẹ nhàng và cẩn thận.

Chu Hán Khanh mở cửa đứng trước cửa phòng, thấy An Diễm đã đi rồi lại quay lại bèn thắc mắc hỏi: “Cô quay lại làm gì?”

“Tôi muốn thăm Cố Thiên Tuấn một chút, chỉ nhìn một chút rồi sẽ đi ngay, có được không?” An Diễm nhớ đến gương mặt Cố Thiên Tuấn lúc hỏi cô có sao không, lại nhớ đến dáng vẻ anh đổ gục lên vai mình thì không thể nào yên tâm được, bất luận ra sao, cô cũng phải tận mắt nhìn thấy Cố Thiên Tuấn vẫn ổn thì mới có thể an lòng.

“Thiên Tuấn hiện giờ đang được Mộng Chỉ chăm sóc, nếu cô muốn thăm thì cứ chờ ở đây, có thể sáng mai Thiên Tuấn sẽ tỉnh lại, tới lúc đó cô có thể vào thăm.” Trên mặt Chu Hán Khanh nở một nụ cười như đang được xem kịch hay.

An Diễm cắn môi, nhìn Chu Hán Khanh nói: “Được, vậy tôi sẽ chờ ở đây.”

An Diễm nói xong liền quay lại ngồi xuống băng ghế trong hành lang bệnh viện.

Chu Hán Khanh ngăn người, rõ ràng không ngờ An Diễm lại chịu ngồi chờ ở hành lang cả đêm như vậy, anh ta chăm chú nhìn An Diễm một lát rồi đóng cửa phòng lại.

An Diễm thấy cửa phòng đóng lại rồi, bèn kéo chặt áo khoác ngoài lại, sau đó cúi đầu nhìn xuống chân mình, quyết tâm đợi đến khi trời sáng, chỉ cần qua được đêm nay là có thể được gặp Cố Thiên Tuấn rồi.

Hành lang buổi tối rất lạnh, An Diễm chỉ mới ngồi một chút thôi mà đã cóng đến mức toàn thân run rẩy. Cô liên tục xoa tay, hà hơi, nhưng vẫn không sao xua đi được cái lạnh trên người.

Cuối cùng, cảm thấy mình sắp chết cóng đến nơi, An Diễm mới đứng dậy, đi qua đi lại trong hành lang, hi vọng việc vận động này có thể giúp cô thấy ấm hơn.

Ánh mắt An Diễm chốc chốc lại hướng về phía phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn. Thấy trong phòng phát ra một ánh sáng ôn hòa và ấm áp, An Diễm bất giác nhoẻn miệng cười rồi lại cúi đầu run rẩy.

Một đêm cứ thế trôi qua, mặt trời mùa đông lại lộ dạng, tuy rất rực rỡ nhưng ánh nắng tỏa ra vẫn cứ lạnh lẽo, chiếu vào trong phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn.

Ánh nắng rọi lên mí mắt Cố Thiên Tuấn, anh khẽ chuyển động nhãn cầu rồi mở mắt ra, chợt cảm thấy toàn thân đau nhói, Cố Thiên Tuấn phải mím chặt môi lại để ngăn mình phát ra tiếng kêu rên rỉ, sau đó anh lại nhắm mắt nằm nghỉ trên giường.

Lúc này Cố Thiên Tuấn mới cảm nhận được có một người đang nắm chặt bàn tay của mình!

Cố Thiên Tuấn còn nhớ khi anh đang hôn mê không mở mắt ra được, chính An Điềm là người luôn nắm chặt tay anh, khóc lóc thảm thiết!

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn cố gắng cử động cái cổ đau nhói của mình để nhìn sang bên cạnh, nhưng lại trông thấy Chu Mộng Chỉ đang nằm gục đầu lên giường bệnh của anh, trên mình đang khoác cái áo vest của Chu Hán Khanh, say sưa ngủ.

Trái tim vốn mang đầy kì vọng của Cố Thiên Tuấn lúc này từ từ dịu lại, cuối cùng trở nên bình lặng, anh nhìn Chu Mộng Chỉ một chút rồi lại nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Chỉ một lát sau, Cố Thiên Tuấn đang nhắm mắt chợt nghe thấy có tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng nói của Chu Hán Khanh vang lên gần đó: “Mộng Chỉ, thức dậy đi.”

Lúc này, Mộng Chỉ đang nằm bên giường bệnh của Cố Thiên Tuấn từ từ mở mắt, khẽ ngáp một cái rồi hỏi: “Anh họ, anh dậy rồi à?”

“Ừ.” Chu Hán Khanh gạt đầu rồi lại quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn đang nhắm mắt, “Trì Cảnh Dật nói Thiên Tuấn sáng nay có thể sẽ tỉnh lại, thế nên chúng ta cần dậy sớm để tiện chăm sóc cho Thiên Tuấn.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gạt đầu với Chu Hán Khanh, sau đó quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn đang “say ngủ” rồi đưa tay vuốt lên mặt anh khẽ nói: “Tuy Thiên Tuấn vẫn chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt xem ra thật sự khá hơn hôm qua nhiều lắm.”

Cố Thiên Tuấn đang nhắm mắt có thể cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo của Chu Mộng Chỉ đang vuốt ve gương mặt mình, cảm giác dịu dàng ấy vẫn khiến anh yêu thích như năm xưa.

Nhớ lại chuyện xưa, Cố Thiên Tuấn phải cố kìm nén lắm mới không mở mắt ra mà vẫn tiếp tục giả vờ ngủ, vì anh muốn nghe xem khi không có mình thì Chu Mộng Chỉ vợ anh thường nói gì với người anh họ Chu Hán Khanh này.

Lúc này, Chu Hán Khanh nói: “Mộng Chỉ, cái cô An Điềm mà Cố Thiên Tuấn đã cứu ấy, hình như đã ngồi chờ cả đêm ở ngoài phòng bệnh.”

“Chờ cả đêm sao?” Chu Mộng Chỉ rút tay lại, giọng nói vốn dịu dàng ngay lập tức trở nên lạnh lùng, “Ha ha, cô ta đang diễn kịch trước mặt Thiên Tuấn sao? Tổ vẽ là cô ta rất cảm động, rất đáng thương sao?”

“Cũng không loại trừ khả năng này.” Chu Hán Khanh trầm ngâm một lúc rồi phân tích, “Thiên Tuấn là nhân vật hiển hách ở thành phố H, vậy mà lại cứu An Điềm, thế nên An Điềm có thể sẽ nhân cơ hội này mà tiếp cận Thiên Tuấn. Ngoài đó lạnh như vậy, cô ta lại ngồi chờ suốt cả đêm, nếu Thiên Tuấn mà biết được thì chắc sẽ cảm động lắm.”

“Cảm động hay không, khoan hãy nói đã, bây giờ em lại muốn biết Thiên Tuấn tại sao lại cứu cô ta!” Chu Mộng Chỉ nhìn xa xăm, bàn tay nắm tay Cố Thiên Tuấn chợt siết chặt hơn.

“Cũng có thể như Lâm Kính Trạch nói, Cố Thiên Tuấn chỉ là trong lúc nguy cấp mới cứu An Điềm, chứ không có ý gì khác.” Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ lộ ra vẻ mặt “giết nó ngay” thì lập tức giật mình khuyển nhử.

207. Chương 208

“Nhưng chỉ là một kẻ có thân phận thấp kém như vậy, tại sao Cố Thiên Tuấn lại liều mạng cứu cô ta? Tại sao?” Chu Mộng Chỉ không muốn dễ dàng bỏ qua cho An Điềm như vậy, “Đợi khi nào Thiên Tuấn tỉnh lại,

em nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này! Nếu em nghe thấy từ miệng Thiên Tuấn có tình cảm dành cho An Diễm dù chỉ một chút thôi...”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây thì dừng một chút, sau đó nhìn chằm chằm vào Chu Hán Khanh rồi nói: “Thì An Diễm đó không thể tha được!”

Chu Hán Khanh cúi đầu, có vẻ suy nghĩ gì đó rất lâu, cuối cùng mới nói: “Anh sẽ xem tình hình rồi xử lí.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, lại đưa tay vuốt ve gương mặt Cố Thiên Tuấn.

Nhưng lần này, Cố Thiên Tuấn không còn cảm nhận được sự dịu dàng của Chu Mộng Chỉ nữa, trong lòng anh lúc này chỉ tràn ngập sự thất vọng. Anh không phải kẻ ngốc, chỉ là vì quá tin tưởng nên mới bỏ qua những manh mối rõ ràng đến như vậy.

Nhưng một khi đã có nghi hoặc rồi thì chỉ cần lưu tâm một chút thôi là sẽ dễ dàng phát hiện ra một việc đau lòng: Mộng Chỉ đã không còn là Mộng Chỉ của lúc trước nữa rồi.

Cố Thiên Tuấn còn đang cảm thán trong lòng thì lại nghe Chu Hán Khanh nói tiếp: “Cũng không còn sớm nữa, em mệt cả đêm rồi, anh sẽ đi mua bữa sáng, em ở đây chờ nhé.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu rồi cởi áo vest ra trả lại cho Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh nhận chiếc áo vest trong tay Chu Mộng Chỉ, khoác lên mình rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Vừa đẩy cửa bước ra, Chu Hán Khanh lập tức trông thấy An Diễm đang ngồi run cầm cập trên ghế.

An Diễm đang siết chặt áo khoác, vừa trông thấy cửa mở là liền hỏi ngay: “Anh Chu, cho hỏi Cố Thiên Tuấn đã tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa.” Chu Hán Khanh lạnh lùng buông một câu “Cô cứ chờ tiếp đi”, sau đó bỏ đi thẳng.

An Diễm nhìn theo bóng dáng của Chu Hán Khanh, khẽ cắn răng, quay lại băng ghế hành lang tiếp tục ngồi đợi.

Chu Hán Khanh đi chưa được bao lâu thì Cố Thiên Tuấn liền từ từ mở mắt, đập vào mắt anh là gương mặt quan tâm lo lắng của Chu Mộng Chỉ.

Cố Thiên Tuấn khẽ nheo mắt, nhận thấy vẻ quan tâm ấy của Chu Mộng Chỉ vẫn rất thật, chỉ là trong cái thật ấy hiện giờ đang che giấu bao nhiêu sự phản bội và lừa dối, anh không thể nào biết được.

Song cũng vẫn còn may, tuy đã đi sai đường, nhưng nếu biết kịp thời sửa chữa thì vẫn chưa muộn.

Từ giờ trở đi, anh sẽ thật nghiêm túc, cẩn thận quan sát, tìm hiểu lại người vợ mà anh luôn cho rằng là người hiền lành lương thiện này.

“Thiên Tuấn, anh tỉnh rồi sao?” Chu Mộng Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn đã mở mắt thì vui mừng khôn xiết.

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi khẽ nở một nụ cười dịu dàng.

“Thiên Tuấn, sau này anh đừng làm vậy nữa được không? Sáng hôm qua vẫn còn đang khỏe mạnh, thế mà buổi tối lại nhập viện, làm em sợ chết đi được!” Chu Mộng Chỉ trong lúc vui mừng vẫn cảm thấy sợ hãi. Trong lòng cô thì Cố Thiên Tuấn vẫn luôn là chỗ dựa duy nhất, nếu Cố Thiên Tuấn thật sự có mệnh hệ gì thì cô đương nhiên sẽ mất hết tất cả.

“Lúc đó tình hình nguy cấp nên anh không kịp nghĩ nhiều.” Cố Thiên Tuấn nắm tay Chu Mộng Chỉ cười nói, “Nhưng bây giờ không phải anh đã ổn rồi sao? Em không cần phải lo nữa.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa áp đầu vào ngực Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn chợt khẽ rên nhẹ, Chu Mộng Chỉ liền giật mình ngồi dậy hỏi: “Thiên Tuấn, có phải động vào vết thương của anh không?”

Cố Thiên Tuấn cười đáp: “Không sao đâu.”

Chu Mộng Chỉ đau lòng cúi đầu, không dám động vào ngực Cố Thiên Tuấn nữa.

Cố Thiên Tuấn thấy Chu Mộng Chỉ đã ngồi xa mình rồi mới khẽ cử động cơ thể, “Mộng Chỉ, anh muốn ngồi dậy một chút, em giúp anh được không?”

“Đương nhiên rồi!” Chu Mộng Chỉ liền đứng dậy.

Nhưng do Chu Mộng Chỉ quen được hầu hạ rồi, thế nên bây giờ không biết cách chăm sóc bệnh nhân thế nào, lúc thì chạm vào vết thương của Cố Thiên Tuấn, lúc lại chỉnh giường của anh lên quá cao.

Chật vật một lúc lâu, Cố Thiên Tuấn mới có thể ngồi thoải mái trên giường được.

Chu Mộng Chỉ nhìn gương mặt trắng bệch đi vì đau của Cố Thiên Tuấn liền ngượng ngùng nói: “Em xin lỗi, Thiên Tuấn, em ngốc quá.”

“Không sao đâu.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, “Trong mắt anh thì em làm gì cũng là giỏi nhất.”

Câu nói này của Cố Thiên Tuấn khiến Chu Mộng Chỉ nghe xong cười tí mắt.

Hai người nói chuyện một lúc thì đột nhiên nghe thấy tiếng Chu Hán Khanh từ ngoài cửa vọng vào: “Thiên Tuấn bây giờ vẫn chưa tỉnh đâu, cô cứ chờ ở đây đi!”

Chu Hán Khanh nói xong thì liền bước vào đóng sầm cửa lại. Anh ta cầm đồ ăn sáng trong tay, quay đầu lại nhìn mới nhận ra Cố Thiên Tuấn đã tỉnh rồi.

Chu Hán Khanh liền cười hớn hở bước đến quan tâm hỏi han: “Thiên Tuấn, cậu tỉnh rồi à? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không? Có cần tôi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cậu không? Tôi vừa mới ra ngoài mua đồ ăn sáng cho cậu và Mộng Chỉ này.”

“Tôi thấy khỏe lắm, không cần gọi bác sĩ đâu.” Cố Thiên Tuấn nhướn đôi môi nhợt nhạt của mình lên cười chân thành với Chu Hán Khanh, “Vất vả cho anh rồi, anh họ.”

“Có gì đâu.” Chu Hán Khanh đặt đồ ăn lên bàn, vừa lấy ra vừa nói, “Thiên Tuấn, hôm qua Mộng Chỉ lo cho cậu lắm đấy.”

“Tôi biết mà.” Cố Thiên Tuấn cười với Chu Mộng Chỉ, rồi như chợt nhớ ra gì đó liền quay sang hỏi Chu Hán Khanh, “Phải rồi anh à, vừa rồi anh nói chuyện với ai thế?”

“Chuyện này...” Chu Hán Khanh ngập ngừng, anh ta vốn định bảo An Điềm cứ ngồi chờ, khi nào Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ ăn sáng xong rồi thì mới nói cho Cố Thiên Tuấn biết việc An Điềm đang muốn gặp anh.

Nhưng bây giờ Cố Thiên Tuấn đã tỉnh rồi, thế nên Chu Hán Khanh đành phải nói: “Là An Điềm, là người phụ nữ mà hôm qua cậu đã cứu đấy!”

“An Điềm?” Cố Thiên Tuấn nhíu cặp mày đẹp của mình, thắc mắc nhìn Chu Mộng Chỉ hỏi: “Người tối qua tôi cứu không phải Hiếu Hiếu sao?”

“Hiếu Hiếu?” Chu Mộng Chỉ liền đưa mắt nhìn Chu Hán Khanh rồi nói: “Người tối qua anh cứu rõ ràng là An Điềm mà, em nghe Hiếu Hiếu nói khi cái đèn trên đầu cô ấy sắp rơi xuống, An Điềm đã đẩy cô ấy ra, còn anh sau đó lại lao vào cứu An Điềm!”

“Là vậy sao?” Cố Thiên Tuấn hỏi lại Chu Mộng Chỉ, khiến Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều thấy ngơ ngác.

“Hiếu Hiếu đã bảo với em thế mà.” Chu Mộng Chỉ nói.

Cố Thiên Tuấn nheo mắt lắc đầu, sau đó cúi mặt xuống không nói gì, có vẻ đang cố suy nghĩ gì đó

Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh cũng không biết Cố Thiên Tuấn đang nghĩ gì, chỉ im lặng nhìn anh, chờ anh lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Cố Thiên Tuấn mới giãn mày ra nói: “Thì ra là do anh nhìn nhầm.”

“Nhìn nhầm?” Chu Hán Khanh nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt đầy thăm dò, “Thiên Tuấn, cậu nhìn nhầm sao?”

Cố Thiên Tuấn nhìn Chu Hán Khanh bằng vẻ mặt vỡ lẽ: “Lúc ấy tôi và Kính Trạch đã cùng đi khảo sát hiện trường của Tô Thị, nhân tiện bảo Kính Trạch đón Hiểu Hiểu về luôn. Khi sự cố xảy ra, tôi nhìn thấy cái đèn thủy tinh trên đầu Hiểu Hiểu rung lắc, sắp sửa rơi đến nơi rồi, thế nên lúc ấy không nghĩ gì cả mà theo bản năng lao vào ôm lấy Hiểu Hiểu lăn đi nơi khác.”

Cố Thiên Tuấn nói đến đây lại nhìn Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh vẫn đang ngơ ngác rồi nói tiếp: “Có thể là vì lúc đó... cái cô đó tên gì nhỉ? À, đúng rồi, An Diễm. Có thể do lúc đó cái cô An Diễm này đứng quá gần Hiểu Hiểu, cô ta đẩy Hiểu Hiểu đi rồi thì vừa hay tôi lại xông đến, mà do lúc ấy sự việc chỉ diễn ra trong vòng vài giây nên chẳng ai kịp nhìn rõ cả, thế nên tôi đã tưởng nhầm cô ta là Hiểu Hiểu mà cứu cô ta.”

Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều đưa mắt nhìn nhau, không tin được mà hỏi: “Thật vậy sao?”

208. Chương 209

“Chuyện này có gì đâu mà phải nói dối?” Cố Thiên Tuấn mỉm cười, “Vả lại, cho dù lúc đó người đang đứng dưới ngọn đèn sắp rơi ấy có là An Diễm hay là người khác thì anh cũng sẽ lao vào cứu thôi.”

Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì không nói gì nữa, cô ta cúi đầu nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý gật đầu, tuy Thiên Tuấn lúc nào cũng lạnh lùng với người khác, nhưng thật ra anh ấy là một người rất tốt bụng, cũng rất chính nghĩa, cô hiểu được điều đó sau lần trông thấy anh cho một con mèo hoang ăn.

Hơn nữa, khoảng thời gian khi yêu nhau hồi đại học, Chu Mộng Chỉ từng trông thấy rất nhiều hành động nghĩa hiệp của Cố Thiên Tuấn, mà lần ấn tượng sâu sắc nhất chính là lúc anh vì cứu một đứa bé không quen biết mà bị xe tông phải nhập viện.

Chu Mộng Chỉ thở phào nhẹ nhõm, thì ra Thiên Tuấn ban đầu là vì muốn cứu Hiểu Hiểu, chỉ vì nhìn nhầm nên mới thành ra cứu An Diễm. Tuy Thiên Tuấn đã nói lúc đó cho dù người đứng dưới ngọn đèn là An Diễm thì anh cũng vẫn sẽ cứu, nhưng tính chất hoàn toàn khác hẳn.

Bởi vì hành động ấy của anh là xuất phát từ sự lương thiện và chính nghĩa, chứ không phải vì anh xem An Diễm là người quan trọng mà mới cứu cô ta!

Chu Mộng Chỉ nhìn gương mặt tràn đầy chính nghĩa của Cố Thiên Tuấn, yên tâm mỉm cười, cũng phải, Thiên Tuấn là một tổng tài, sao có thể xem một nhân viên quèn như An Diễm là nhân vật quan trọng chứ? Người quan trọng nhất trong lòng Cố Thiên Tuấn chắc chắn phải là mình!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ lại cảm thấy hạnh phúc vô ngần, cô ta nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Thiên Tuấn, cái cô An Diễm đó còn tưởng anh vì cứu cô ấy mà bị thương, cho nên sáng nay đã chạy đến bệnh viện muốn gặp anh.”

Chu Mộng Chỉ còn lâu mới nói ra việc An Diễm thật ra đã chờ cả đêm bên ngoài! Thứ nhất là vì không thể để Cố Thiên Tuấn biết việc cô ta đã làm khó An Diễm, thứ hai là không thể để Cố Thiên Tuấn cảm nhận được sự quan tâm của An Diễm dành cho anh.

“Gặp anh làm gì? Anh với cô ta gặp nhau cùng lắm chỉ gật đầu chào mà.” Cố Thiên Tuấn lạnh nhạt nói.

Cố Thiên Tuấn nói như thế lại tạo cơ hội cho Chu Mộng Chỉ trưng cái vẻ thông cảm giả tạo của mình: “Trời ơi, Thiên Tuấn, dù gì An Diễm mới sáng ra cũng đã chạy đến đây rồi, cô ấy còn tưởng anh là ân nhân cứu mạng của mình, anh cứ cho cô ấy vào thăm anh đi.”

Cố Thiên Tuấn lúc này mới nhìn Chu Mộng Chỉ rồi gật đầu nói: “Cũng được, nếu em đã nói thế rồi thì cứ cho An Diễm vào đi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong lại đưa tay vuốt ve gương mặt Chu Mộng Chỉ rồi ân cần nói: “Em cũng mệt cả đêm rồi, mau ăn sáng với anh họ rồi về nghỉ đi, nếu em kiệt sức thì anh cũng sẽ đau lòng đấy.”

Gương mặt Chu Mộng Chỉ lập tức nở nụ cười rạng rỡ: “Được rồi, em về nhà tắm rửa một chút rồi sẽ quay lại với anh.”

Chu Mộng Chỉ đưa tay vuốt lại mái tóc của mình, do đến đây quá vội nên cô không kịp trang điểm, cũng may Cố Thiên Tuấn không chê bai gương mặt mộc của cô.

“Ừ, trước khi đến nhớ gọi cho anh, để anh biết em đang ở đâu.” Cố Thiên Tuấn khẽ hôn lên trán Chu Mộng Chỉ rồi mới buông tay cô ra.

Cố Thiên Tuấn ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng nhớ lại, trước đây mỗi lần khi anh đi làm, Chu Mộng Chỉ lúc nào cũng dặn anh rằng cho dù đi công tác hay làm việc xong chuẩn bị về biệt thự thì đều nhớ phải gọi điện báo trước cho cô, nếu lâu lâu anh quên gọi thì Chu Mộng Chỉ cũng sẽ gọi cho anh, hỏi anh chuẩn bị làm gì.

Cố Thiên Tuấn cứ luôn cho rằng, Chu Mộng Chỉ làm vậy là vì quan tâm và lo lắng cho anh, nhưng bây giờ anh mới biết, nếu biết trước người kia đang làm gì thì bản thân sẽ có thể có sự chuẩn bị mà tiện hành sự.

Thì ra bao nhiêu năm nay, anh đã hiểu lầm rồi.

Nụ cười trên môi Cố Thiên Tuấn càng rõ rệt hơn, nhưng đó là nụ cười cay đắng, bây giờ anh cũng làm như vậy với Chu Mộng Chỉ, nhưng chẳng qua chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Chu Hán Khanh đứng bên cạnh trông thấy cảnh tình tứ giữa Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ thì khẽ nuốt nước bọt rồi bước lên nói với hai người: “VẬY Thiên Tuấn à, cậu cứ nghỉ ngơi đi nhé. Mộng Chỉ, chúng ta về nhà thôi.”

Chu Mộng Chỉ gật đầu đứng dậy cùng Chu Hán Khanh bước ra ngoài.

Hai người vừa đẩy cửa ra thì An Điềm đang ngồi trên băng ghế lập tức đứng dậy hỏi: “Chị Cố, cho hỏi anh Cố đã tỉnh chưa?”

Chu Mộng Chỉ thong dong nhìn An Điềm một lượt, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ: “Thiên Tuấn tỉnh rồi, cô có thể vào thăm rồi đấy.”

“Cảm ơn!” An Điềm vừa nghe nói Cố Thiên Tuấn đã tỉnh thì như cảm thấy trút được tảng đá đè nặng trong lòng, liền cảm kích mỉm cười, “VẬY tôi xin phép vào trong!”

“Đợi chút đã!” Chu Mộng Chỉ chợt đưa tay ra chặn trước mặt An Điềm, “Tôi nghĩ một hồi, thấy vẫn nên nói cho cô biết sự thật thì hơn, để tránh lát nữa cô gặp Thiên Tuấn lại tưởng bở.”

“?” An Điềm quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ, không hiểu cô ta đang nói gì.

“Vừa rồi Thiên Tuấn trong phòng bệnh đã nói với tôi.” Chu Mộng Chỉ giải thích bằng giọng cười mỉa mai, “Người anh ấy vốn định cứu không phải là cô, do anh ấy nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu sắp bị đèn rơi xuống nên mới lao vào cứu, nhưng lúc đó cô lại đứng quá gần Hiểu Hiểu, vì muốn cứu Hiểu Hiểu mà lao vào vị trí của cô ấy, thế nên Thiên Tuấn mới cứu nhầm cô thôi.”

Nghe Chu Mộng Chỉ nói xong, tâm trạng đang kích động của An Điềm lập tức nguội lạnh mấy phần. Thì ra là thế... Thảo nào, Cố Thiên Tuấn bình thường luôn nói chuyện khó chịu với mình, sao có thể xông đến cứu mình chứ? Thấy Cố Thiên Tuấn vì cứu mình mà bị thương, cô còn tự trách mình lâu như thế! Thì ra là cô đã hiểu lầm!

An Điềm cúi đầu, cố gắng giấu đi sự hụt hẫng của mình. Có điều, cho dù là vì lý do gì đi nữa thì Cố Thiên Tuấn cũng đã cứu cô, nếu không thì người bây giờ đang nằm trong bệnh viện chính là cô rồi!

Nghĩ vậy, An Điềm liền mỉm cười với Chu Mộng Chỉ: “Được, tôi biết rồi, chị Cố. Nhưng nói gì thì tôi cũng phải vào trong cảm ơn anh Cố.”

“Đi đi.” Chu Mộng Chỉ nhàn nhạt phẩy tay, vào trong thì đã sao, Thiên Tuấn cũng chẳng quan tâm gì đến cô đâu!

An Điềm được Chu Mộng Chỉ cho phép rồi bèn đẩy cửa bước vào trong phòng bệnh.

Nhưng ngay khi mở cửa phòng ra, An Điềm lại đột nhiên nhớ lại dường như vào khoảnh khắc Cố Thiên Tuấn chuẩn bị hôn mê còn hỏi cô có làm sao không!

Nếu Cố Thiên Tuấn đã nhận ra mình cứu nhầm người thì tại sao còn cố chịu đau mà hỏi cô có sao không?

An Điềm chớp chớp mắt rồi nhanh chóng bước vào trong phòng. Nói gì thì cũng phải cảm ơn anh đã, nếu có thể thì cô muốn chính miệng hỏi Cố Thiên Tuấn có phải đã cứu nhầm người không!

Chu Mộng Chỉ thấy An Điềm vào phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn rồi thì quay người định bỏ đi, nhưng chợt lại bị Chu Hán Khanh giữ tay lại.

“Sao thế?” Chu Mộng Chỉ thắc mắc nhìn Chu Hán Khanh.

“Khoan đi đã.” Chu Hán Khanh vừa nhìn vào phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn vừa suy tư, “Em đứng ở cửa phòng nghe xem Cố Thiên Tuấn và An Điềm nói gì với nhau, anh sẽ đứng đây canh.”

“Còn vấn đề gì sao?” Chu Mộng Chỉ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Hán Khanh thì ngạc nhiên hỏi.

“Đề phòng một chút vẫn hơn.” Chu Hán Khanh nheo mắt, tỏ ý bảo Chu Mộng Chỉ mau qua nghe lén, “An Điềm chỉ mới vào trong thôi, em mau đi đi.”

209. Chương 210

Chu Mộng Chỉ nghĩ ngợi một lát, cảm thấy Chu Hán Khanh nói rất có lí, thế là bèn nhẹ nhàng bước đến trước cửa phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn chỉ khép hờ, vẫn còn có một khe hở nhỏ, Chu Mộng Chỉ nhìn quanh quất xung quanh rồi rón ra rón rén tìm một vị trí thích hợp nhìn vào trong.

Đứng ở đó, Chu Mộng Chỉ có thể thấy hết cảnh tượng trong phòng, cũng có thể nghe được Cố Thiên Tuấn và An Điềm nói gì với nhau.

Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ đã đứng trước cửa phòng bệnh rồi thì liền bước ra phía trước mấy bước, quan sát những người xung quanh, đề phòng nếu có ai đột nhiên đến thì sẽ báo ngay cho Chu Mộng Chỉ.

Khi An Điềm vừa bước vào phòng bệnh thì đập vào mắt cô là gương mặt trắng bệch của Cố Thiên Tuấn, trên trán còn dán mấy miếng băng cá nhân, phần chân, hông và cổ bị quấn băng kín mít.

Nhưng thấy trạng thái tinh thần của Cố Thiên Tuấn thì vẫn khá ổn, An Điềm cũng thấy yên tâm phần nào.

Còn Cố Thiên Tuấn ngồi trên giường bệnh cũng không ngần ngại mà đưa mắt nhìn vào mặt An Điềm, hôm qua, khi chính tai anh nghe An Điềm nói không sao rồi thì mới yên tâm mà ngủ đi.

Nhưng hôm nay nhìn kĩ thì An Điềm có vẻ đã bị thương, mái tóc rối bời, gương mặt do chịu lạnh cả đêm ngoài hành lang nên bây giờ nhợt nhạt, bàn tay cô cũng trắng trẻo, nhưng hình như không bôi thuốc và băng bó, trên đó vẫn còn thấy rõ vết máu đã khô.

Thấy An Điềm xơ xác như vậy, Cố Thiên Tuấn lập tức cau mày, anh vẫy tay rồi nói với An Điềm đang nghi hoặc nhìn mình: “Qua đây.”

“Tôi...” Nghe Cố Thiên Tuấn gọi mình, An Điềm khẽ nhấc chân lên, nhưng cuối cùng không lại gần chỗ anh, cô vừa sứt sứt mũi vừa nói, “Tối hôm qua tôi bị lạnh nên giờ hơi bị cảm, anh đang bị thương trên người, tôi không muốn lây bệnh cảm cho anh.”

Cố Thiên Tuấn ngăn người một lúc rồi bỏ tay xuống, lạnh nhạt nói: “Thôi được.”

“Cố Thiên Tuấn, tôi muốn hỏi anh một việc.” An Điềm ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Hỏi đi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, sau đó quay sang thấy An Diễm với mái tóc rối bù và đôi mắt sưng húp thì chợt bất giác nhoẻn miệng cười, nụ cười ấy dưới ánh nắng mùa đông trông đẹp như một bức tranh.

“Tôi muốn hỏi anh, anh vốn thật sự muốn cứu Lâm Hiểu Hiểu, nhưng trong lúc hỗn loạn đã cứu nhầm tôi sao?”

“Tất nhiên...” Cố Thiên Tuấn mở miệng, vừa định nói tiếp “là không” thì đột nhiên thoáng nhìn thấy một cái bóng ở khe cửa, khiến anh lập tức cau mày.

Trong lòng anh lập tức dâng trào một cơn giận, Chu Mộng Chỉ đã không tin anh đến mức ấy rồi sao? Thế thì từ trước đến nay có phải cô luôn giám sát anh như vậy không?

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn lập tức cảm thấy chán ghét vô cùng, vẻ chán ghét ấy thể hiện cả ra ngoài, còn toát lên một chút khinh bỉ.

An Diễm trông thấy vẻ khinh bỉ ấy, sự kì vọng trong lòng cô lập tức vơi đi rất nhiều.

Mà lời Cố Thiên Tuấn nói sau đó càng khiến tâm trạng An Diễm thêm hụt hẫng: “Tất nhiên là phải rồi! Tôi lao vào là để cứu Hiểu Hiểu, không lẽ là để cứu cô sao?”

Cố Thiên Tuấn vừa nhìn chằm chằm vào cái bóng ở khe cửa vừa lạnh lùng nói.

Nghe chính miệng Cố Thiên Tuấn thừa nhận, sự áy náy trong lòng An Diễm hầu như không còn nữa, thay vào đó lại là một cảm giác trống rỗng, cô khẽ cắn môi, không cam tâm mà hỏi: “Nhưng hôm qua lúc anh sắp hôn mê, rõ ràng anh đã hỏi tôi là...”

“Cô An!” Cố Thiên Tuấn lập tức ngắt lời An Diễm rồi nói bằng giọng vừa xa cách vừa khó chịu, “Tôi đã nói là do nhầm lẫn nên tôi mới cứu cô. Cô lại cứ một mực không tin, cô đang tưởng bỏ đấy à?”

“Tôi...”

An Diễm chưa kịp nói gì thì Cố Thiên Tuấn lại tiếp tục ngắt lời cô: “Cô An, tôi là một người đã có gia đình, tôi rất yêu vợ của mình, nên tôi không hề mong cô có hiểu lầm gì về tôi nữa, càng không mong sự hiểu lầm này bị vợ tôi biết được, khiến cô ấy phiền lòng!”

An Diễm trân trân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, sau đó buồn bã cúi đầu, thầm tự cười mình. Quả nhiên, đúng là mình đã tưởng bỏ, cũng phải, Cố Thiên Tuấn vốn yêu vợ anh ta như thế cơ mà, mình là cái gì cơ chứ?

Cho dù Cố Thiên Tuấn có cứu mình thì cũng không phải là thật lòng, uống công hôm qua mình chỉ vì một câu “không sao chứ” của Cố Thiên Tuấn mà khóc nức nở.

Bây giờ xem ra đúng là mất mặt rồi!

Cũng không hiểu vì sao, An Diễm chợt muốn khóc, cô phải hít một hơi thật sâu mới kìm không cho nước mắt rơi ra: “Anh Cố, tôi hiểu rồi. Sau này tôi sẽ không tưởng bỏ nữa, cũng không nhắc lại chuyện này với ai nữa.”

Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt uất ức của An Diễm, liền mím chặt đôi môi của mình lại rồi quay mặt đi nơi khác, không nói gì nữa.

Còn An Diễm thì vẫn cứ sụt sịt mũi rồi nói tiếp: “Nhưng mà, cho dù thế nào thì anh cũng đã cứu tôi, cho nên, cảm ơn anh.”

An Diễm khom người cảm ơn, sau đó nhìn Cố Thiên Tuấn nói: “Mọi chuyện cũng đã rõ ràng rồi, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, chào anh.”

Dứt lời, cô quay người bước ra cửa.

Chu Mộng Chỉ đang đứng nghe trộm ngoài cửa vội vàng đứng thẳng người dậy định né tránh, nhưng do An Diễm bước đi quá nhanh nên khi mở cửa ra thì trông thấy ngay Chu Mộng Chỉ đang đứng ngay đó.

Chu Mộng Chỉ bĩu môi, tuy có hơi chột dạ vì bị bắt gặp đang nghe lén, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười mỉa mai.

An Điềm không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhận ra biểu cảm ấy trên mặt Chu Mộng Chỉ, cô mím môi rồi bỏ đi.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn ngồi trên giường bệnh cũng trông thấy Chu Mộng Chỉ, liền mỉm cười hỏi: “Mộng Chỉ, sao em lại quay lại?”

“À, do em thấy không yên tâm về anh lắm nên quay lại xem thế nào.” Chu Mộng Chỉ nhoẻn miệng cười, giải thích có hơi khiên cưỡng.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn cười nói: “Không cần lo cho anh đâu, mau về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, nhớ lại thái độ lạnh lùng của Cố Thiên Tuấn dành cho An Điềm mới cảm thấy yên tâm mà đóng cửa phòng bệnh bước ra ngoài.

Chu Hán Khanh nhìn theo dáng đi vội vã của An Điềm rồi quay sang hỏi Chu Mộng Chỉ lúc này đã đi đến trước mặt mình: “Sao rồi?”

“Chẳng sao cả.” Chu Mộng Chỉ đắc ý mỉm cười, “Thiên Tuấn vẫn như trước thôi, lúc nào cũng từ chối những người khác, chỉ đối xử đặc biệt với em.”

Chu Hán Khanh nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Chu Mộng Chỉ thì vừa thấy yên tâm lại vừa thấy có chút hụt hẫng: “Vậy thì tốt, anh đưa em về nghỉ ngơi.”

Chu Mộng Chỉ gật đầu rồi cùng Chu Hán Khanh quay về biệt thự.

Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ đi chưa được bao lâu thì trợ lý Cao Lỗi và Susan cũng được Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ gọi đến bệnh viện chăm sóc cho Cố Thiên Tuấn.

Tuy việc Cố Thiên Tuấn bị thương không bị giới truyền thông thông báo rộng rãi, nhưng những người trong giới thượng lưu thì đều đã hay tin, thế nên đã lục tục gọi điện hoặc gửi quà đến để bày tỏ tấm lòng, có người còn đích thân đến thăm Cố Thiên Tuấn nữa.

Nhưng Cao Lỗi đều lấy lý do sức khỏe Cố Thiên Tuấn vẫn chưa hồi phục, cần phải được tịnh dưỡng mà từ chối cho họ vào.

Người được vào phòng Cố Thiên Tuấn, ngoại trừ các y tá bác sĩ ra thì chỉ có Lệ Tắc Thiên, Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu.

Lệ Tắc Thiên do sự vụ bận rộn nên cũng chỉ vào thăm một chút là về, vì dù sao anh cũng là người từng thấy nhiều cảnh sinh tử, thế nên việc Cố Thiên Tuấn chỉ bị thương một chút thế này với anh mà nói thật ra chẳng là gì cả.

Nhưng Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu thì lại khác, họ đã mua rất nhiều đồ bổ và hoa tươi chạy đến bệnh viện thăm Cố Thiên Tuấn.

Quà cáp trong phòng bệnh vốn đã chất cao như núi rồi, bây giờ Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch lại tha thêm một đồng đến nữa, thế nên Cao Lỗi đành phải sai người đến dọn bớt mớ quà cáp ấy về.

“Anh ba, anh thấy sao rồi? Vết thương còn đau không?” Lâm Kính Trạch vốn luôn ngạo nghễ bây giờ lại giống hệt cô vợ nhỏ quan tâm hỏi han Cố Thiên Tuấn.

“Cậu tránh xa tôi ra một chút thì tôi sẽ không đau nữa.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nói.

210. Chương 211

Lâm Kính Trạch lập tức sượng mặt, sau đó phẩy tay nói: “Chẹp chẹp, uống công em quan tâm anh như vậy!”

Lâm Hiểu Hiểu thấy anh trai mình mất mặt thì lập tức bật cười ha hả: “Anh ba, em thích nhìn thấy cảnh anh bắt nạt anh trai em lắm, đúng là rất đã!”

“Lâm Hiểu Hiểu, mồm miệng độc ác như vậy, thảo nào đến bây giờ vẫn ế!” Lâm Kính Trạch lừ mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

“Lâm Kính Trạch, mồm miệng độc ác như vậy, thảo nào có đến 8 cô bạn gái mà trong lòng thì vẫn cứ là một kẻ FA!” Lâm Hiểu Hiểu cũng không chịu thua.

“Trong lòng FA vẫn đỡ hơn ai kia thật sự là FA!” Lâm Kính Trạch không ngần ngại mà chạm vào nỗi đau của Lâm Hiểu Hiểu.

“Á à! Lâm Kính Trạch, anh từ bé đến lớn cứ toàn ăn hiếp em, rồi sẽ có ngày em ném anh xuống lầu, sau đó hủy xác của anh!” Lâm Hiểu Hiểu giậm chân giậm đũ.

“Chờ khi nào em tìm được bạn trai rồi hẵng tính nhé!” Lâm Kính Trạch nhún vai, tỏ vẻ đắc ý.

“Anh!” Lâm Hiểu Hiểu giơ ngón tay trỏ ra bực bội chỉ vào mặt Lâm Kính Trạch, cuối cùng nói, “Anh được lắm! Em không nói chuyện với anh nữa!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn cười nói: “Em chỉ nói chuyện với anh ba thôi, anh xem anh ba trầm ổn biết bao nhiêu! Thảo nào có bao nhiêu cô gái muốn làm vợ anh ấy!”

Cố Thiên Tuấn nghe Lâm Hiểu Hiểu khen thì có hơi ngượng ngập, đành phải giả vờ cầm tài liệu lên xem một chút.

Song, lúc Cố Thiên Tuấn đang xem tài liệu thì đột nhiên nhớ ra, trước đây, khi An Diễm còn ở bên anh thì hình như cũng có tính cách như thế này, ríu ra ríu rít cả ngày, nhưng không ngờ bốn năm sau thì cô lại thay đổi rất nhiều.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Cố Thiên Tuấn như tối lại.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu dường như nhớ ra chuyện gì đó, bèn hỏi: “Anh ba, thật ra hôm qua An Diễm cũng có theo bọn em đến đây, nghe nói là muốn chờ anh tỉnh lại, không biết cuối cùng cô ấy có gặp được anh không.”

“Buổi sáng có gặp rồi.” Cố Thiên Tuấn vẫn lạnh lùng xem sổ tài liệu trên tay.

“Anh ba, hôm qua An Diễm đã ôm lấy anh khóc nức nở, rồi cứ ngồi bên giường bệnh của anh mãi không chịu đi, nhất quyết muốn trông anh, nhưng mà ông anh họ của chị ba lại nặng lời với cô ấy!” Lâm Hiểu Hiểu chu môi nói.

“Anh ấy cũng là vì lo cho tôi thôi.” Cố Thiên Tuấn vẫn xem tài liệu, trả lời bằng vẻ mặt bình thản.

“Nhưng An Diễm cũng là vì lo cho anh mà!” Lâm Hiểu Hiểu nhớ lại vẻ mặt thất thần của An Diễm, “Cô ấy thấy anh vì cô ấy mà bị thương thì đã rất tự trách mình.”

“Tôi đâu có cứu cô ta.” Cố Thiên Tuấn đưa mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu, “Lúc đó tôi định cứu cô, nhưng An Diễm lại lao đến chỗ cô, tôi trong lúc nhăm lẩn mới cứu cô ta thôi.”

“Hả?” Miệng Lâm Hiểu Hiểu há ra to đến mức có thể nhét cả bàn tay vào đó, “Anh ba, anh nói thật sao?”

“Tôi gạt cô làm gì?” Cố Thiên Tuấn lại đưa mắt đọc tài liệu.

Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn anh trai mình, ánh mắt như muốn hỏi: Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lâm Kính Trạch nhún vai với Lâm Hiểu Hiểu, ý muốn nói: Anh làm sao mà biết?

Lâm Hiểu Hiểu đành phải cúi đầu tự suy nghĩ. Nghĩ một hồi, gương mặt Lâm Hiểu Hiểu chợt đỏ bừng lên, cô đưa mắt nhìn Cố Thiên Tuấn một chút rồi vội né tránh, sau đó bắt đầu lắp bắp nói với anh: “Anh... anh ba, em.. em có việc, em xin về trước!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền giơ chân lên định chạy ra ngoài cửa.

“Em thì có việc gì chứ?” Cố Thiên Tuấn còn chưa kịp nói gì thì Lâm Kính Trạch đã chớp lấy vạt áo Lâm Hiểu Hiểu rồi hỏi, “Sao đột nhiên lại đòi về?”

“Em... em...” Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, gương mặt càng đỏ hơn, rồi đột nhiên quay sang hét vào mặt Lâm Kính Trạch, “Anh à, anh mau bỏ em ra, em thật sự có việc mà!”

“Có việc thì cứ đi đi.” Cố Thiên Tuấn vừa lần giở tài liệu vừa nói với Lâm Kính Trạch, “Kính Trạch, cậu đưa Hiểu Hiểu về đi, dù sao tôi ở đây cũng không còn gì nữa.”

Lâm Kính Trạch nhìn bộ dạng kì lạ của Lâm Hiểu Hiểu rồi gật đầu nói: “Vâng, vậy anh ba nghỉ ngơi cho khỏe, em và Hiểu Hiểu xin phép...”

Nhưng Lâm Kính Trạch còn chưa nói xong chữ “về trước” thì đã bị Lâm Hiểu Hiểu kéo ra khỏi phòng bệnh rồi.

“Hiểu Hiểu, hôm nay em bị trúng gió à? Sao trông kì lạ thế?” Lâm Kính Trạch bị Lâm Hiểu Hiểu kéo ra đến tận hành lang rồi mới giằng tay ra, thắc mắc hỏi.

“Anh à, biểu hiện của anh ba như vậy là quá rõ ràng, anh thật sự không nhận ra sao?” Lâm Hiểu Hiểu cúi mặt, ngay cả tai cũng đỏ bừng lên.

“Nhận ra cái gì chứ?” Lâm Kính Trạch cảm thấy cô em gái của mình càng lúc càng kì lạ.

“Nhận ra... nhận ra...” Lâm Hiểu Hiểu chợt nhìn xa xăm rồi ngượng ngùng nói, “Nhận ra là... anh ba thích em!”

“Anh ba? Thích... em?” Lâm Kính Trạch lúc đầu ngẩn người, sau đó thì bật cười nắc nẻ, “Ha ha ha! Lâm Hiểu Hiểu, đầu óc em có vấn đề à? Rồi rồi rồi, em nói anh nghe xem, từ đâu mà em cảm giác là anh ba thích em chứ?”

“Lâm Kính Trạch, anh cười cái gì mà cười?” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt với Lâm Kính Trạch rồi nói: “Anh ba... vì cứu em mà bất chấp cả tính mạng, bị chùm đèn rơi vào người còn gì!”

Lâm Hiểu Hiểu càng nói thì giọng lại càng bé đi: “Nhưng mà, anh ba thật sự có tình cảm này sao? Tuy em rất cảm kích anh ấy, nhưng anh ba đã có chị ba rồi, mà hơn nữa, người em thích là anh Tô mà! Tuy anh ba cũng rất xuất sắc, nhưng em vẫn luôn xem anh ấy như anh trai, ôi, sau này chắc em phải bớt tiếp xúc với anh ba lại, nếu không thì...”

“Ha ha ha!” Lâm Kính Trạch còn chưa nghe Lâm Hiểu Hiểu nói hết đã gập bụng cười sằng sặc, anh vừa lau nước mắt chảy ra do cười quá độ vừa nói: “Lâm Hiểu Hiểu, anh cứ tưởng người tự luyện nhất nhà mình là anh, nhưng không ngờ kẻ tự luyện nhất lại chính là em!”

“Ai tự luyện chứ? Lâm Kính Trạch, anh nói rõ ràng xem!” Lâm Hiểu Hiểu lập tức cau mày, vừa thẹn vừa tức mà quát to.

“Đây là bệnh viện, không được to tiếng!” Lâm Kính Trạch cười đủ rồi nên lúc này liền bịt miệng Lâm Hiểu Hiểu, sau đó cố gắng nhịn cười vừa đẩy cô về phía trước vừa nói: “Về chuyện em nghĩ là anh ba thích em, anh thấy em không cần phải lo đâu.”

“Tại sao chứ? Em cảm thấy mình nên nói rõ ràng với anh ấy là em không có cảm giác với anh ấy.” Lâm Hiểu Hiểu đẩy Lâm Kính Trạch ra, sau đó vừa đi vừa nghiêm túc nói.

“Hiểu Hiểu, anh cầu xin em đừng có tưởng bỏ được không? Anh sợ thể diện của anh sẽ bị em làm mất hết đấy!” Lâm Kính Trạch ôm trán suy nghĩ một lúc rồi nhìn Lâm Hiểu Hiểu nói, “Hiểu Hiểu, em phải luôn nhớ kĩ một câu này cho anh, đó là cho dù anh ba có thích ai đó thì cũng là thích anh chứ không thể nào là em!”

“Anh...”

Lâm Hiểu Hiểu định nhe nanh múa vuốt đôi co với Lâm Kính Trạch, nhưng lúc này tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

Lâm Kính Trạch rút điện thoại ra xem, thấy đó là số của Lý An Ni liền tỏ ý bảo Lâm Hiểu Hiểu im lặng, sau đó nghe máy: “Cục cưng, tìm anh có chuyện gì?”

“Em nhớ anh mà.” Lý An Ni cười nũng nịu rồi hỏi, “Kính Trạch, anh Cố không sao chứ?”

211. Chương 212

Từ sau khi xảy ra sự cố cái đèn, Lý An Ni bắt đầu thấy nhấp nhồm không yên, sợ mình sẽ bị điều tra ra, bây giờ đã một ngày một đêm trôi qua rồi mà vẫn chưa nghe thấy động tĩnh gì, trong lòng lo lắng, cô ta quyết định gọi điện cho Lâm Kính Trạch để điều tra phong thanh.

“Anh ba ổn rồi, sáng nay đã tỉnh lại, vừa rồi anh thấy tinh thần anh ấy cũng rất tốt.” Lâm Kính Trạch chỉ nghĩ Lý An Ni khách sáo quan tâm nên không để ý nhiều.

“Thế à?” Lý An Ni yên tâm gật đầu, chỉ cần Cố Thiên Tuấn không sao thì cô ta sẽ không phải gặp phải kết cục tồi tệ nhất.

Chứ nếu Cố Thiên Tuấn mà xảy ra chuyện thì việc này chắc chắn sẽ được điều tra nghiêm túc. Bây giờ Cố Thiên Tuấn đã tỉnh, đám người đó sẽ bận rộn chăm sóc hỏi han Cố Thiên Tuấn, thế thì việc sự cố chùm đèn sẽ được gác sang một bên.

“Phải rồi, Kính Trạch, hôm đó bọn em đang quay phim bình thường, cái đèn sao đột nhiên lại rơi xuống như vậy? Chuyện này anh đã điều tra chưa?”

“Có lẽ là sự cố thôi.” Lâm Kính Trạch ngẫm nghĩ, cái đèn tuy đã rơi vào người anh ba, nhưng ban đầu nó vốn hướng vào Hiểu Hiểu, mà Hiểu Hiểu lại chẳng có kẻ thù gì, thế thì làm sao có thể có người muốn hãm hại? “Bên Tô tổng cũng đã điều tra rồi, cũng không thấy có manh mối nào, chắc là do chùm đèn ấy cũng cũ rồi nên mới bị rơi xuống thôi.”

“Thế à?” Lý An Ni vỗ ngực, khê thở phào nhẹ nhõm, vậy là tốt, vậy là tốt.

“Kính Trạch, khi nào thì anh đến thăm em? Người ta nhớ anh lắm đấy.” Lý An Ni sau khi trút được tảng đá đè nặng trong lòng rồi thì bắt đầu nũng nịu với Lâm Kính Trạch.

“Dạo này nhiều việc quá, chờ sau khi anh xong việc rồi thì sẽ đến thăm em ngay. Em cố chịu một thời gian nữa nhé.” Lâm Kính Trạch dỗ dành.

“Đáng ghét!” Lý An Ni lại nũng nịu, sau đó trò chuyện với Lâm Kính Trạch một lúc mới cúp máy.

Thấy vụ chùm đèn trôi qua êm thấm như vậy, Lý An Ni cảm thấy cực kì nhẹ nhõm, thế là liền vừa ngân nga hát vừa rót một li rượu vang cho mình.

Trong lúc Lý An Ni đang hí hửng nằm ngả ra ghế sofa uống rượu thì người quản lí của cô ta chợt gọi điện thoại đến.

Lý An Ni nốc cạn hết rượu trong li rồi mới thông dong nghe máy: “Có chuyện gì?”

“An Ni, hôm nay có một người đàn ông gọi điện thoại đến cho tôi, tên là Trần Hòa Thành, nói là có chuyện muốn nói với cô, bảo cô phải gọi điện thoại cho anh ta.” Người quản lí ngơ ngác nói.

“Trần Hòa Thành, là kẻ nào?” Lý An Ni cau mày, hoàn toàn chẳng biết người này là ai, thế nên lại thông dong nói, “Có thể là fan của tôi, nếu có tiền thì anh giúp tôi tặng cho anh ta một tấm ảnh có chữ kí của tôi đi, còn nếu không có tiền thì anh cứ đuổi anh ta đi.”

“Tôi lúc đầu cũng định làm như thế.” Người quản lí của Lý An Ni ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng mà anh ta cứ nhất quyết bảo tôi nói lại với cô một câu, còn nói sau khi cô nghe xong thì chắc chắn sẽ gọi điện cho anh ta.”

“Một câu? Câu gì chứ?” Lý An Ni hơi giật mình, lập tức đặt cái li trong tay xuống bàn.

“Anh ta chỉ nói hai từ, đèn thủy tinh và ốc vít.” Người quản lí của Lý An Ni thắc mắc nói, “Cái này là ám hiệu à? Hai từ ấy có nghĩa là gì?”

Lý An Ni vừa nghe đến hai từ này thì lập tức sợ đến mức không thốt nên lời. Đèn thủy tinh, ốc vít... Đó không phải là thứ mà cô ta đã động vào sao?

Lẽ nào người đó đã biết chính cô ta đã hãm hại Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng liên lụy đến Cố tổng sao? Nhưng Kính Trạch không phải đã nói việc này đã qua rồi sao?

Cảm thấy hoảng loạn, giọng của Lý An Ni bắt đầu trở nên run rẩy: “Mau cho tôi biết số điện thoại của người đó.”

“An Ni, sao cô lại cần số điện thoại của người đó? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Người quản lý của Lý An Ni nghe cô ta phản ứng như thế thì lập tức ngăn người.

“Bớt nói nhiều! Số điện thoại đâu?” Lý An Ni quát lên.

“An Ni, đưa số điện thoại cho cô cũng được, nhưng cô có việc gì thì nhất định phải nói cho tôi biết.” Người quản lý đưa số điện thoại cho Lý An Ni xong, lại không yên tâm mà dặn dò thêm, “Bọn biển thái bây giờ nhiều lắm, cô nhất định phải cẩn thận.”

Lý An Ni sau khi có số điện thoại của Trần Hòa Thành rồi thì không thèm nghe người quản lý nói nữa mà bực bội cúp máy.

Nhìn số điện thoại trên màn hình, Lý An Ni đưa ngón tay ra, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn gọi cho số ấy.

Điện thoại vừa mới reo chuông là đã được bắt ngay, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên: “A lô, ai đó?”

Lý An Ni hắng giọng, cố giữ tâm trạng bình tĩnh, cô ta không biết người này đã biết được bao nhiêu, thế nên muốn thử thăm dò: “Tôi là Lý An Ni.”

Trần Hòa Thành vừa nghe thấy đó là Lý An Ni thì lập tức mừng rỡ!

Vào hôm cái chùm đèn thủy tinh rơi xuống, Trần Hòa Thành đã luôn để mắt đến Lý An Ni, thấy cô ta ban đầu bảo mình đi mua cà phê, nhưng khi anh ta mua cà phê về thì lại không thấy cô ta đâu, đến khi gặp lại thì lại thấy cô ta hốt hơ hốt hải, còn luôn hỏi về chuyện cái đèn.

Trần Hòa Thành vốn để ý Lý An Ni nên một chút biểu hiện bất thường này của cô ta đã khiến anh ta có ấn tượng sâu sắc.

Khi cái đèn ấy rơi xuống, tất cả mọi người đều thất kinh hồn vía, ngay cả Trần Hòa Thành cũng giật bắn mình, sau đó lúc cùng mọi người thu dọn mảnh vỡ của cái đèn, Trần Hòa Thành lập tức muốn kiểm tra kĩ cái đèn ấy.

Và lúc ấy Trần Hòa Thành phát hiện ra, trong mảnh vỡ còn sót lại của cây đèn ấy có một con ốc đã bị tháo lỏng ra.

Nhìn con ốc bị tháo lỏng, trong đầu Trần Hòa Thành lập tức nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của Lý An Ni, anh ta nghĩ một lúc liền cảm thấy Lý An Ni chắc chắn có liên quan đến vụ cái đèn này.

Nhưng dù gì đây cũng chỉ là suy đoán của Trần Hòa Thành, thế nên anh ta quyết định liều một phen, gọi điện cho người quản lý của Lý An Ni.

Không ngờ, Lý An Ni lại gọi điện lại cho anh ta thật!

Ngay khoảnh khắc biết người gọi điện cho mình là Lý An Ni thì Trần Hòa Thành đã hiểu rõ mọi chuyện rồi! Bởi vì trên đời này, chỉ có kẻ đã phạm tội thì mới cảm thấy chột dạ, một người ở tận cảnh cao như Lý An Ni, nếu không thấy chột dạ thì việc gì phải liên lạc với một người như anh ta?

“Cô Lý, tìm tôi có việc gì?” Trần Hòa Thành biết rồi còn hỏi.

“Bớt nói nhảm, anh gọi điện cho người quản lý của tôi rồi nói hai từ đèn thủy tinh và ốc vít, là có ý gì?” Lý An Ni tuy giọng điệu ngoài miệng rất trịch thượng, nhưng trong lòng thì đang hốt hoảng vô cùng.

“Nếu cô Lý đã gọi điện cho tôi rồi thì đương nhiên phải hiểu rõ ý nghĩa của hai từ đó, sao còn hỏi tôi nữa?” Lý An Ni càng hốt hoảng thì Trần Hòa Thành lại càng thông dong, giọng điệu nói ra còn có chút đùa bỡn.

Lý An Ni nghiêng rằng, cảm thấy mình không thể hỏi tiếp nữa, bèn cố trấn tĩnh lại rồi cười khẩy: “Được rồi, nếu anh không nói thì tôi cũng chẳng muốn hỏi! Anh cũng đừng có kiếm chuyện, sau này đừng gọi điện cho tôi rồi nói mấy từ khó hiểu như vậy, nếu không tôi sẽ không để anh yên đâu!”

Trần Hòa Thành ngẩn người, hoàn toàn không ngờ Lý An Ni lại nói ra một câu như vậy, thế nên đành dùng tuyệt chiêu cuối: “Được thôi, sau này tôi sẽ không gọi điện cho cô Lý An Ni nữa, nhưng tôi sẽ nói hết những điều tôi biết cho mọi người!”

Thật ra, Trần Hòa Thành chẳng biết cái gì cả, chỉ là dựa vào một chút manh mối cộng thêm sự tưởng tượng của mình rồi thử gọi điện cho Lý An Ni mà thôi. Nếu bây giờ cô ta mà cúp máy thì anh ta cũng đành bó tay.

Nhưng nếu Lý An Ni không cúp máy thì chắc chắn là anh ta đã đoán đúng rồi!

“Anh đã biết những gì?” Lý An Ni vừa nghe Trần Hòa Thành nói sẽ kể hết cho mọi người biết thì một chút lí trí cuối cùng còn sót lại lập tức tan biến, cô ta hiện giờ đang rất nổi tiếng, vừa mới làm lành lại với Lâm Kính Trạch, khí thế đang lên, tiền đồ rộng mở!

Nhưng nếu mọi người biết được cô ta là người đã hãm hại Lâm Hiểu Hiểu, sau đó còn liên lụy đến cả Cố tổng thì đời cô ta xem như tiêu tùng!

Lý An Ni không dám tưởng tượng ra cái cảnh ấy, thế nên lập tức trở nên hoảng loạn.

212. Chương 213

Nghe thấy giọng nói hốt hoảng của Lý An Ni, Trần Hòa Thành lập tức mừng đến phát điên. Mình đoán đúng rồi! Mình quả nhiên đã đoán đúng rồi! Một khi bắt được con cá lớn vừa đẹp vừa có tiền như Lý An Ni thì sau này anh ta sẽ không còn phải lo lắng cái ăn cái mặc nữa!

“Tôi biết tất cả mọi việc cô làm!” Trần Hòa Thành thuận theo câu nói của Lý An Ni, nói ra một câu mà đối với Lý An Ni thì chẳng khác nào là đang tuyên bản án tử.

“Anh...” Lý An Ni sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy, cuối cùng đành thỏa hiệp, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Đạo này tôi có hơi khó khăn, cô chuyển cho tôi khoảng 100 ngàn trước đi. Con người tôi mỗi khi vui vẻ thì rất hay quên, có khi sau khi thấy tiền rồi thì tôi sẽ quên hết mọi việc mà mình đã thấy đấy!” Trần Hòa Thành cười hi hi rồi nói ra điều kiện.

“Nếu tôi chuyển cho anh 100 ngàn thì anh sẽ ngoan ngoãn im miệng chứ?” Lý An Ni hỏi một cách đầy kì vọng.

“Cô cứ chuyển qua đây trước đi. Giờ tôi sẽ gửi thông tin tài khoản ngân hàng cho cô.” Trần Hòa Thành đắc ý nói, “Khi nào tôi thấy tiền rồi thì tôi mới ngoan ngoãn được.”

“Cũng được! Mong là anh sẽ giữ lời!” Lý An Ni nghiêng rằng nói, “Cứ chờ tin nhắn ngân hàng đi!”

Lý An Ni nói xong lập tức cúp máy, cô ta cầm chặt điện thoại trong tay, chờ tin nhắn của Trần Hòa Thành. Chỉ vài giây sau, tiếng chuông báo hiệu tin nhắn đã vang lên.

Lý An Ni run rẩy chuyển số tiền 100 ngàn cho Trần Hòa Thành.

Sau khi chuyển tiền xong, Lý An Ni liền quỳ thụp xuống sàn nhà, chắp hai tay lại liên tục cầu nguyện: Mong là mọi chuyện sẽ trôi qua như vậy! Cầu xin ông trời, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa!

Còn Trần Hòa Thành lúc này nhìn thấy số tiền được chuyển vào tài khoản của mình thì liền bật cười ha hả, có chút tiền này thì đã là gì? Sau này mình sẽ còn đòi nhiều hơn nữa!

**

An Diễm sau khi rời bệnh viện liền về thẳng nhà.

Tối qua, An An sau khi được bà chủ nhà đón về thì đã tự vào phòng ngủ, sáng nay khi vừa thức dậy, cậu đã chớp mắt ngóng ra cửa, mong An Diễm mau chóng về nhà.

Nghe tiếng mở cửa, An An vội vã chạy ra ngay.

Trông thấy An Diễm cả người dính đầy máu, vẻ mặt lại tiêu tụy, An An trước nay vốn thông minh lanh lợi và luôn mạnh mẽ cũng không thể kìm được mà bật khóc nức nở hỏi: “Mẹ ơi, mẹ bị làm sao thế?”

“Mẹ không sao!” An Diễm vội ôm An An vào lòng, tối qua xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, trong đầu cô chỉ nghĩ đến sự an toàn tính mạng của Cố Thiên Tuấn mà quên mất An An vẫn đang chờ mình ở nhà!

Bây giờ thấy An An khóc to như thế, trong lòng An Diễm cảm thấy áy náy và tự trách vô cùng.

An An nghe tiếng an ủi của An Diễm thì mới từ từ nín khóc, cậu đưa tay cầm lấy bàn tay trắng trẻo của An Diễm, vừa khẽ thổi nhẹ vào đó vừa đau lòng hỏi: “Mẹ ơi, tay của mẹ bị thương rồi! Mẹ có đau không?”

An Diễm xúc động nuốt nước bọt, cố ngăn không cho nước mắt trào ra, cô lắc đầu nói với An An: “Mẹ không đau.”

An An không hỏi thêm, chỉ đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi nói: “Con đi lấy băng cá nhân cho mẹ.”

“Khoan đã.” An Diễm ôm lấy An An nói: “An An, bây giờ mẹ phải đi tắm, đợi mẹ tắm xong rồi hẵng dán băng nhé được không?”

“Vâng!” An An gật đầu, “Vậy con đi lấy quần áo và khăn cho mẹ!”

An An nói xong liền đứng dậy rồi chạy như bay vào phòng ngủ.

An Diễm nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của An An, rót nước mắt cảm động, có An An thật là tốt, cho dù bên ngoài cô có gặp phải chuyện gì thì chỉ cần về nhà, nhìn thấy An An là liền cảm thấy lại tràn trề sinh lực.

“Mẹ ơi, của mẹ đây!” An An lại phóng như bay ra ngoài đưa bộ áo ngủ và khăn tắm cho An Diễm.

An Diễm thơm lên cái má xinh xắn của An An rồi mới cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Đứng trước tấm gương phòng tắm, An Diễm thở dài nặng nề, thảo nào vừa rồi khi mình vừa bước chân vào nhà thì An An lại khóc thét lên như vậy. Cả người cô bây giờ dính toàn là vết máu khô, đầu tóc bù xù, gương mặt sưng phù, đúng là bái phục bác tài taxi vừa rồi đã chở cô về, bộ dạng này thì đến cô nhìn vào còn sợ giật bắn mình nữa là.

An Diễm vừa soi gương vừa vuốt lại mái tóc rối của mình, sau đó rửa mặt rồi từ từ cởi bộ đồ trên người mình ra.

Làn nước nóng xả xuống cơ thể mệt mỏi cả đêm của cô, khiến An Diễm thấy thoải mái hơn rất nhiều. An Diễm khẽ kì cọ lên vai, trong đầu chợt nhớ lại hình ảnh Cố Thiên Tuấn lao đến ôm chầm lấy mình lần qua một bên.

Cô lắc đầu thật mạnh, thậm chí cảnh cáo bản thân không được nghĩ đến Cố Thiên Tuấn nữa.

Sau khi tắm nước nóng xong, An Diễm thấy tinh thần khá hơn nhiều, còn An An thì đã lấy băng cá nhân và thuốc đỏ ra chuẩn bị sẵn sàng.

An Diễm hạnh phúc nhìn An An, ngồi xuống yên tâm để con trai băng vết thương cho mình.

“An An à, sau khi bôi thuốc cho mẹ xong thì phải đi học ngay đấy, con xem vì mẹ mà cả buổi sáng nay con đã nghỉ học rồi.” An Diễm nhẹ nhàng nói với An An.

“Không, con muốn ở nhà chăm sóc mẹ cơ.” An An sau khi bôi thuốc lên tay An Diễm xong rồi lại nhẹ nhàng thổi vào đó rồi nói, “Mẹ đấy, lúc nào cũng vụng về, dễ bị thương, con làm sao mà yên tâm được?”

“Ha ha!” An Diễm bị con trai cầm rằm như thế thì liền bật cười, cô đưa tay nựng gương mặt bé xinh của An An rồi tắc lưỡi nói, “Ôi, nhưng rồi cuối cùng con cũng sẽ đi chăm sóc người khác, bây giờ con có thể chăm mẹ, nhưng sau này thì sao? Con còn phải lấy vợ mà.”

“Con sẽ bảo vợ con cùng con chăm sóc mẹ luôn.” An An nhìn An Diễm bằng đôi mắt sáng lấp lánh rồi thản nhiên trả lời.

“Phì!” An Diễm phì cười, “Con đúng là suy nghĩ rất chu đáo!”

“Có một bà mẹ bất cần thì phải như thế thôi!” An An lắc lư cái đầu nhỏ, đắc ý nói.

An Diễm nhìn dáng vẻ lanh lợi của An An thì nổi u uất trong lòng lập tức không còn nữa, sau khi băng xong vết thương trên tay, An Diễm liền đưa An An đến trường mẫu giáo.

An Diễm vừa đưa An An đi học xong thì chợt nhận liên tục mấy cuộc điện thoại, cuộc đầu tiên là của Tô Thanh Dương, thật ra sáng sớm anh đã gọi cho An Diễm rồi, chỉ là lúc đó An Diễm chưa gặp được Cố Thiên Tuấn đã tỉnh lại nên không nghe máy, vì vậy bây giờ anh gọi lại.

Tô Thanh Dương không hỏi han gì về việc An Diễm muốn gặp Cố Thiên Tuấn, chỉ hỏi tình trạng sức khỏe của An Diễm, sau khi nghe cô nói mình không sao thì mới yên tâm cúp máy.

Nhưng An Diễm cảm thấy Tô Thanh Dương chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó, cho nên mới không nói gì.

Cuộc điện thoại thứ hai là của Lâm Hiểu Hiểu, trước tiên là hỏi thăm sức khỏe của An Diễm, sau đó thì lấp bắp nói, Cố Thiên Tuấn thật ra là vì cứu cô, song do nhầm lẫn nên mới thành ra cứu An Diễm, bảo An Diễm đừng tự trách mình nữa.

An Diễm sau khi tỏ rõ ý là mình đã hiểu rồi thì cúp máy với Lâm Hiểu Hiểu.

Người thứ ba gọi điện thoại đến là Khưu Doanh Doanh. Do khoảng thời gian này An Diễm đi làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, không làm việc ở phòng thiết kế nữa nên đã lâu rồi không liên lạc với Khưu Doanh Doanh, chỉ lâu lâu gặp nhau được một chút ở công ty thôi.

Nhưng Khưu Doanh Doanh vừa gọi đến cho An Diễm đã liền hỏi: “Chị An Diễm, chị không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

An Diễm lập tức cảm thấy lạ, nghĩ đến thân phận của Cố Thiên Tuấn thì việc xảy ra ở nơi quay phim đó đáng lẽ phải rất ít người được biết mới phải.

Doanh Doanh chỉ là một nhân viên thực tập ở công ty, sao có thể biết được chuyện cơ mật này?

213. Chương 214

Khưu Doanh Doanh ấp a ấp úng, sau cùng đành nói cho An Diễm biết nguyên nhân, đó là vì phó tổng Hồ là dưỡng của cô, mà khi Tô tổng xử lý chuyện này đã nhờ phó tổng Hồ trợ giúp, thế nên Khưu Doanh Doanh cũng biết được chuyện này.

Ngay khi vừa biết tin An Diễm bị thương, Khưu Doanh Doanh không nghĩ gì mà lập tức gọi điện hỏi thăm An Diễm.

An Diễm lúc ấy rất kinh ngạc, thì ra Doanh Doanh cũng là một tiểu thư như Lâm Hiểu Hiểu, nhưng lại có thể chịu nhẫn nhịn như thế. Phó tổng Hồ cũng có thể xem là một người quyền cao chức trọng trong Tô Thị, Doanh Doanh ở phòng thiết kế do là người mới nên thường xuyên phải làm các công việc lật vật, vậy mà không bao giờ đem dưỡng của mình ra dọa mọi người! Cô chỉ là một cô bé còn chưa tốt nghiệp đại học mà!

An Diễm vừa mừng cho tiền đồ của Doanh Doanh vừa cảm động trước nghĩa khí của cô.

Sau khi tán gẫu với Doanh Doanh một chút về công việc của hai bên, An Diễm cúp máy.

Phải nghe liên tục ba cuộc điện thoại, An Diễm nói nhiều đến mức thấy cổ họng của mình có hơi khô.

Nhưng điện thoại gọi đến hôm nay quả thực là nhiều, An Diễm vừa mới rót nước xong, còn chưa kịp uống thì điện thoại lại reo vang lần nữa.

An Diễm vừa uống nước vừa cầm điện thoại lên xem, nhưng khi nhìn thấy dòng chữ hiển thị trên màn hình thì cô suýt nữa đã phun hết nước ra ngoài: Cố Thiên Tuấn sao lại gọi điện thoại cho mình? Sáng nay họ vừa mới có một cuộc nói chuyện tuyệt tình xong, bây giờ chỉ mới chiều thôi mà anh đã gọi lại cho cô, có phải là có chuyện gì không?

An Diễm lau nước trên miệng, đặt cốc xuống, khẽ đằng hắng một chút rồi mới bắt máy: “Chào anh Cố.”

“An Diễm...”

Giọng của Cố Thiên Tuấn vang lên trầm trầm quyến rũ, khiến An Diễm nghe thấy mà chột cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ đáp lại như một phản xạ có điều kiện: “Hả?”

“Theo cô thì cháo rau củ ngon, cháo thịt băm ngon, hay là cháo bí đỏ ngon?” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất nghiêm túc, giống như đang suy ngẫm về bí ẩn của cuộc đời vậy.

“Hả?” An Diễm vẫn không kịp phản ứng lại, Cố Thiên Tuấn đang giở trò gì vậy? Gọi điện cho mình, còn dùng giọng nghiêm túc như vậy, nhưng chỉ là để hỏi cháo gì ngon thôi sao?

Cố Thiên Tuấn dường như không quan tâm đến sự ngỡ ngàng của An Diễm, lại tiếp tục dùng giọng nói quyến rũ ấy hỏi lại câu hỏi ấy lần nữa.

“Chắc... chắc là... có thể... có lẽ... tôi nghĩ... cháo nào cũng ngon...” An Diễm ngỡ ngàng trả lời.

“Ừ, tôi cũng thấy vậy.” Cố Thiên Tuấn có vẻ cũng rất đồng tình với An Diễm, “Vậy cô nấu cả ba loại cháo này mang đến cho tôi đi.”

“Hả?” An Diễm hiện giờ dường như chỉ biết nói mỗi câu này.

“Quyết định như vậy đi, tôi sẽ đợi cô ở bệnh viện.”

“Này này này, khoan đã!” An Diễm lập tức gọi Cố Thiên Tuấn đang định cúp máy, cô gỡ đầu, cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

“Còn vấn đề gì sao?”

“Không đúng!” An Diễm cau mày, “Sao anh lại bắt tôi phải nấu cháo cho anh? Muốn nấu thì bảo cô vợ Chu Mộng Chỉ của anh nấu cho chứ!” An Diễm cuối cùng cũng đã định thần lại.

“Ôi...” Cố Thiên Tuấn không trả lời câu hỏi của An Diễm mà chỉ phát ra rên đau đớn, “An Diễm, cánh tay tôi đột nhiên đau quá, chính là cánh tay tôi qua vì chấn cho cô nên bị cây đèn đập trúng đấy!”

“Anh không sao chứ?” An Diễm vừa nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì liền hỏi ngay, “Bên cạnh anh không có ai à? Bảo họ đi gọi bác sĩ đi!”

“Trợ lý của tôi đã đi gọi bác sĩ rồi, nhưng tôi mong là sau khi khám cánh tay xong sẽ có thể ăn món cháo do cô nấu!” Cố Thiên Tuấn có vẻ như đang cố chịu đau, nói xong thì liền cúp máy, cảm giác như đang nói lời trăng trối vậy!

Khiến cho An Diễm nghe xong liền cảm thấy, nếu mình không mang cháo đến thì đúng là không có nhân tính!

An Diễm ngăn người nhìn màn hình điện thoại đã tối đen, cứ thế đến tận mấy giây sau mới lắc đầu nghĩ: Cố Thiên Tuấn có phải bị trúng gió rồi không? Sao lại bảo mình nấu cháo cho anh ta?

“Ai thèm nấu cháo cho anh ta chứ? Đừng có hòng!” An Diễm lạnh lùng lẩm bẩm.

Một tiếng sau...

An Diễm xách ba món cháo rau củ, cháo thịt băm và cháo bí đỏ đã nấu xong, bước xuống xe taxi.

“Thôi vậy, nể tình Cố Thiên Tuấn đã cứu mạng mình, cứ nấu cho anh ta chút cháo vậy! Dù gì một cái mạng đổi lấy ba bát cháo thì cũng chẳng là gì!” An Diễm tự viện cớ cho chính mình rồi bước đi về phía bệnh viện sang trọng nhất thành phố H.

Nhưng An Diễm đang xách cháo chợt trông thấy đằng xa có một cặp nam nữ đang đứng cạnh cổng bệnh viện trò chuyện.

Quan trọng là người đàn ông đó trông có vẻ rất quen, rất giống với người chồng của Tư Kỳ, Ôn Minh!

Tuy An Diễm và Ôn Minh không thường xuyên nói chuyện, nhưng dù gì cũng đã quen biết nhiều năm, nên chỉ cần nhìn thoáng cũng có thể nhận ra anh ta!

Nhưng người phụ nữ đứng trước mặt Ôn Minh thì An Diễm lại không hề quen.

Người phụ nữ đó mặc một chiếc áo ống màu đen, giữa mùa đông nhưng cô ta chỉ mang đôi tất màu nude, phối với một chiếc khăn lông màu trắng rất to và chiếc váy da màu đen, mái tóc thì nhuộm vàng như lá khô mùa thu!

Tuy An Diễm không trông thấy mặt người phụ nữ đó, nhưng cô biết, người đó chắc chắn không phải là Tư Kỳ, nếu Tư Kỳ mà ăn mặc thế này thì cô đã nghỉ chơi với Tư Kỳ từ lâu rồi, thẩm mỹ kém quá sẽ hành hạ người nhìn đấy có biết không?

An Diễm mở to mắt nhìn người phụ nữ ấy rồi bước nhanh về phía hai người họ.

Trước cổng bệnh viện, Ôn Minh nhìn quanh quất một lúc rồi lại hốt hoảng nhìn người phụ nữ ăn mặc diêm dúa trước mặt mình nói: “Cục cưng à, sao em lại chạy đến đây? Không phải anh đã bảo em là thời gian này đừng đến tìm anh sao?”

“Đúng là đáng ghét, người ta nhớ anh nên mới đến thăm mà, anh sao thế?” Người phụ nữ kia bước lên, định đâm vào ngực của Ôn Minh.

Nhưng Ôn Minh lại lập tức lùi lại rồi lo lắng nhìn xung quanh, sau đó nói: “Bây giờ đang ở ngoài đường, em cẩn thận ý tứ một chút!”

“Trời ơi! Bây giờ biết ý tứ rồi cơ à? Sao không giống với dáng vẻ lúc lần đầu chúng ta lên giường vậy?” Người phụ nữ diêm dúa kia lắc ngực, bĩu cặp môi trang điểm đậm của mình lên, tỏ vẻ không hài lòng.

“Được rồi được rồi, bây giờ không phải lúc dễ dàng em đâu, vợ anh còn đang trong bệnh viện chăm sóc mẹ anh, anh không thể nói nhiều với em được, lẽ như cô ta mà ra đây tìm anh là phiền phức to đấy.”

Ôn Minh có hơi căng thẳng, từ bé anh ta sống với mẹ, vô cùng vất vả, trải qua bao nhiêu khó khăn mới đỗ vào được trường đại học tốt, còn được vào làm ở một công ty quốc doanh có đãi ngộ cao, sau khi thành đạt và có gia đình viên mãn rồi, anh ta mới muốn hưởng thụ hết tất cả những gì mình chưa được hưởng thụ, vì vậy mới nuôi một cô nhân tình có tình cách hoàn toàn trái ngược với Lý Tư Kỳ thế này.

Ban đầu, Ôn Minh đúng là thấy rất sung sướng, cảm thấy mình rất có thể diện, dù ở nhà hay ngoài đường cũng đều có phụ nữ bên mình.

Nhưng bây giờ sự việc trở nên phức tạp rồi, cô nhân tình này không những cứ liên tục xin tiền mà còn không biết nghe lời, bây giờ Ôn Minh nhìn dáng vẻ diêm dúa này của cô ta thì đã bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Vậy anh mua cho người ta một cái nhẫn kim cương đi, người ta sẽ đi ngay!” Người phụ nữ kia lại lắc ngực, giãy nảy nói, “Lần trước anh bỏ ra 100 ngàn mua cho em hai cái túi, mấy đứa bạn của em đều rất ghen tị với em, đều nói em đã tìm được một người đàn ông tốt!”

214. Chương 215

Ôn Minh thở dài, nghĩ đến số tiền còn lại trong ngân hàng, lại nghĩ đến việc Lý Tư Kỳ còn chưa biết anh ta đã lén tiêu mất 100 ngàn, Ôn Minh càng cảm thấy đau đầu hơn!

“Anh nói đi, ông xã, anh trả lời đi chứ, rốt cuộc có mua cho người ta không?” Người phụ nữ kia bắt đầu vừa giậm chân vừa nói càng ngày càng to.

“Mua mua mua!” Ôn Minh vội vàng bịt miệng cô ta lại, có hơi tức giận nói, “Em không thể nhỏ tiếng một chút sao?”

“Anh chịu mua từ đầu có phải là xong không?” Người phụ nữ kia cười tít cả mắt, đưa tay ôm lấy cổ Ôn Minh định hôn anh ta, “Ông xã của em đúng là vừa tốt lại vừa phóng khoáng!”

“Được rồi được rồi!” Ôn Minh phẩy tay, lùi lại một bước, không cho người phụ nữ đó ôm cổ mình, “Anh sẽ chuyển tiền vào tài khoản của em, nhưng mà em phải nhớ, đây là lần cuối cùng được đến bệnh viện tìm anh đấy!”

“Chỉ cần anh mua nhẫn kim cương cho em thì em sẽ nghe theo anh hết.” Người phụ nữ kia làm động tác hôn gió với Ôn Minh.

Ôn Minh tuy lo lắng, nhưng trong sự lo lắng ấy cũng có một cảm giác hư vinh được thỏa mãn, anh ta bước lên một bước, định bóp nhẹ vào ngực người phụ nữ kia một chút rồi mới cho cô ta đi.

Nhưng không ngờ anh ta khê đưa mắt nhìn ngang thì trông thấy An Diễm đang hùng hùng hổ hổ đi đến chỗ họ!

Ôn Minh sợ đến mức tay chân bủn rủn, vội vàng đẩy người phụ nữ kia ra rồi nói: “Người quen của vợ anh đến kìa, em đi mau đi! Nếu không thì chẳng có nhẫn kim cương gì nữa đâu!”

Người phụ nữ kia vừa nghe nói đến việc sẽ không có nhẫn nữa thì vội vàng co giò chạy như vừa gặp ma.

“Này này này!” An Diễm thấy mình còn chưa đến nơi mà người phụ nữ đó đã bỏ chạy rồi thì lập tức tăng tốc chạy sang, “Cô kia! Chờ chút đã!”

“An Diễm, làm gì thế?” Ôn Minh lập tức chặn trước mặt An Diễm, không cho cô đuổi theo.

An Diễm định đuổi theo nhưng lại bị Ôn Minh cản, cuối cùng đành phải giương mắt nhìn người phụ nữ diễm dứa kia chạy mất.

An Diễm bắt lực chép miệng, nhìn Ôn Minh rồi khó chịu hỏi: “Ôn Minh, cô gái đó là ai? Tôi còn đang định chào hỏi mà!”

“Em họ tôi!” Ôn Minh nở nụ cười thản nhiên như mọi khi, “Hôm nay đến thăm mẹ tôi, nhưng mẹ tôi đau quá nên không gặp được!”

An Diễm nghi hoặc nhìn Ôn Minh, tuy cô không trông thấy rõ mặt của người phụ nữ đó, hơn nữa khi cô ta có ý định muốn lại gần Ôn Minh thì anh ta còn tỏ vẻ muốn cự tuyệt.

Nhưng nếu trong lòng không có khuất tất thì anh ta cần mình làm gì?

“Thật sự là em họ anh sao?” An Diễm tuy biết mình không nên hỏi nhiều, nhưng Tư Kỳ là bạn thân của cô, thế nên cho dù có làm Ôn Minh khó chịu thì cô cũng phải hỏi.

“Thật đấy, tôi gạt cô làm gì?” Ôn Minh đẩy gọng kính, tỏ vẻ thành thật.

“Được rồi.” An Diễm gật đầu, hối hận vì vừa rồi đã không lén nấp mà nghe xem họ nói gì, bây giờ thì hay rồi, chẳng nghe được cái gì cả!

Song cho dù có như vậy thì An Diễm vẫn quyết định sẽ tìm một dịp phù hợp để kể cho Tư Kỳ biết những gì cô đã thấy hôm nay.

Nhưng Ôn Minh thì hình như đã nhìn thấu tâm tư của An Diễm, anh ta trầm ngâm một lát rồi nhìn An Diễm nghiêm túc nói: “An Diễm, tôi có câu này muốn nói với cô.”

“Nói đi.” An Diễm vẫn cảm thấy Ôn Minh có điều muốn giấu, thế nên đáp lại bằng giọng khó chịu.

“Bây giờ mẹ tôi đang ốm, Mỹ Mỹ cần được chăm sóc, tôi thì công việc lại bận rộn, Tư Kỳ vốn đã rất mệt rồi, tôi không muốn vì hiểu lầm mà khiến Tư Kỳ thêm mệt mỏi. Dù gì thì hiểu lầm tôi không sao, nhưng nếu để Tư Kỳ buồn thì không hay đâu.” Ôn Minh vừa nói vừa tỏ vẻ là người đàn ông tốt.

Nghe Ôn Minh nói như vậy, An Diễm vốn đang định báo cho Lý Tư Kỳ biết việc xảy ra hôm nay, nhưng đột nhiên không muốn nói nữa. Cũng phải, bây giờ cô vẫn chưa có chứng cứ gì, Ôn Minh trước nay lại luôn thật thà chung thủy, nếu mình không biết gì cả mà lại đi nói lung tung thì không phải khiến Tư Kỳ thêm mệt mỏi sao?

“Tôi biết rồi.” An Diễm cắn môi, cuối cùng quyết định không nói cho Lý Tư Kỳ biết việc này.

“Ừ.” Ôn Minh giả vờ gạt đầu thấu hiểu, nhưng trong lòng thì đang nổi giận đùng đùng, anh ta khó khăn lắm mới lấy được một người vợ chịu thương chịu khó, hoàn cảnh gia đình lại tốt như Lý Tư Kỳ, đâu thể nào li hôn như vậy được! Hơn nữa nếu li hôn do ngoại tình thì công việc của anh ta sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng!

“Phải rồi, nghe nói bác gái cần phẫu thuật, ngày phẫu thuật đã quyết định chưa?” An Diễm nghĩ đến Lý Tư Kỳ, đương nhiên không khỏi nghĩ đến Ôn Mỹ Lan, người luôn ức hiếp Tư Kỳ.

“Đã có rồi, vài ngày nữa sẽ mổ!” Ôn Minh cười nói, sau đó nhìn xuống cái bình giữ nhiệt trong tay An Diễm, “Cô đến đây làm gì thế?”

“À, tôi đến thăm bạn!” An Diễm ngượng ngập cười, có đánh chết cô cũng không thể nào nói là mình đi thăm chồng cũ được!

“À ra vậy, bạn của cô ở phòng bệnh nào? Có chung tầng với mẹ tôi không?” Ôn Minh cố gắng chuyển chủ đề.

“À, bạn tôi ở tầng 12 của bệnh viện.” An Diễm nghĩ một chút rồi trả lời.

“Tầng 12?” Ôn Minh há hốc mồm, “Nhưng đó là khu phòng bệnh riêng tốt nhất của bệnh viện mà! Mẹ tôi nằm ở tầng 3, chi phí nằm ở đó nửa năm cũng không bằng nằm ở tầng 12 ba ngày đấy!”

Ôn Minh lại kinh ngạc hỏi: “An Diễm, cô từ khi nào mà quen được người bạn lắm tiền thế?”

“Chắc... Ha ha, chỉ là bạn bè bình thường quen biết lúc đi làm thôi mà!” An Diễm cũng không ngờ phòng bệnh riêng của Cố Thiên Tuấn lại sang trọng đến như vậy! Khi nghe Ôn Minh nói xong cô cũng thấy giật bắn mình!

“Thảo nào cô vay được số tiền một triệu một cách dễ dàng như vậy!” Giọng điệu của Ôn Minh chợt trở nên xởi lởi, “An Diễm, bây giờ cô phát tài rồi, đừng quên lúc trước tôi và Tư Kỳ đã giúp đỡ cô đấy nhé.”

An Diễm nghe Ôn Minh nói thế thì cảm thấy có hơi khó chịu, người có tiền là bạn cô chứ có phải là cô đâu! Phát tài cái gì chứ?

Mà hơn nữa, cô còn định là có tiền rồi sẽ mua cho Tư Kỳ một căn biệt thự, sau đó cùng Tư Kỳ đi du lịch thế giới nữa! Nhưng đến giờ vẫn chưa có tiền!

“Đợi khi nào tôi cũng giàu có như người bạn kia của mình rồi thì nhất định sẽ đền đáp hai người thật tử tế!” An Diễm cố gượng cười, phát hiện giọng điệu của Ôn Minh dạo này càng lúc càng giống Ôn Mỹ Lan.

“Ừ, cô biết là được rồi.” Ôn Minh vui vẻ gạt đầu, “Được rồi, cô đi thăm bạn cô đi, tôi về phòng bệnh chăm sóc mẹ tôi đây.”

“Ừ, được rồi.” An Diễm cũng liền gạt đầu, muốn mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện sùng sùng này, “Nhớ nói với Tư Kỳ hộ tôi, khi nào bác Ôn phẫu thuật xong rồi thì tôi sẽ đến thăm cậu ấy.”

“Được!” Ôn Minh gạt đầu rồi chào An Diễm bước đi.

Khi An Diễm đến tầng 12 thì thấy ở đó có một đám người mặc áo đen đang đứng, Cao Lỗ đứng ở giữa trông thấy An Diễm thì liền ra đón: “Cô An Diễm, cô đến rồi.”

“Ừm.” An Diễm xách cái bình giữ nhiệt màu hồng trong tay rụt rè hỏi, “Chuyện này là sao? Sao cả tầng lại được bảo vệ nghiêm ngặt thế này?”

“Sau khi anh Cố nhập viện, để đảm bảo an toàn cho anh ấy nên chúng tôi đã bao trọn cả tầng lầu rồi.” Cao Lỗi giải thích.

215. Chương 216

“Bao trọn... cả tầng?” An Diễm ngẩn người, sau đó cảm thấy phẫn nộ, ông trời đúng là không công bằng, người nghèo thì nghèo rớt mồng tơi, người giàu thì giàu nứt đổ đổ vách, lúc trước, khi cô còn là tiểu thư của tập đoàn An Thị thì cũng không bao giờ bao trọn cái gì như thế này! Cố Thiên Tuấn năm xưa khi là thiếu gia của tập đoàn Cố Thị cũng chẳng bao giờ bao trọn cái gì như thế này!

Nhưng ngay sau đó, An Diễm lại nhận ra, năm xưa Cố Thị và An Thị gộp lại thì quy mô cũng chưa bằng được một nửa so với Cố Thị hiện giờ, Cố Thiên Tuấn là một kì tài trong giới doanh nghiệp, biết cách làm ăn kiếm tiền như vậy thì bỏ ra chút tiền bảo vệ bản thân cũng không có gì là sai!

“Đúng vậy.” Cao Lỗi trả lời An Diễm xong thì nói tiếp, “Cố tổng đang chờ cô trong phòng bệnh đấy, mời cô theo tôi.”

“Được.” An Diễm nhìn cái bình giữ nhiệt màu hồng trong tay rồi cúi đầu theo Cao Lỗi bước vào trong.

Đến trước cửa phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn thì đến lượt Susan bước ra đón, còn Cao Lỗi thì quay lại vị trí ban đầu của mình.

“Cô An, mời vào.” Susan cúi người mở cửa cho An Diễm.

“Tôi... tôi không nên vào thì hơn.” An Diễm đưa cái bình giữ nhiệt ra cho Susan, “Hay là cô mang vào giúp tôi đi, dù sao cũng chỉ là cháo thôi.”

“Xin lỗi, cô An, nhưng tôi không có quyền làm như vậy, mời cô vào.” Susan không nhận lời An Diễm mà vẫn khom người mở cửa cho cô.

An Diễm không thể cứ để Susan cúi người giữ cửa cho mình mãi như thế được, thế nên đành phải nói cảm ơn rồi cúi đầu bước vào trong.

An Diễm vừa bước vào phòng bệnh đã trông thấy Cố Thiên Tuấn vẫn ngồi trên giường trong bộ dạng băng bó, dùng cánh tay còn cử động được của mình mà gỡ xem tài liệu.

Nghe tiếng An Diễm vào, Cố Thiên Tuấn ngẩng đầu dậy, khóe môi khẽ nở một nụ cười nhẹ, sau đó đặt tài liệu xuống nói: “Mới đó đã mang cháo đến rồi à?”

“Ừ.” An Diễm gật đầu, cứ cảm thấy là lạ, cô ngáp ngừng để cháo lên bàn rồi quay sang hỏi Cố Thiên Tuấn, “Anh muốn ăn bây giờ luôn không?”

“Đương nhiên.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm không chút e ngại.

“Ồ.” An Diễm không nhìn Cố Thiên Tuấn, quay lại mở nắp bình giữ nhiệt, mùi thơm của ba loại cháo lập tức tỏa ra ngào ngạt, “Ăn loại nào trước?”

“Cháo rau củ trước đi.”

“Ồ.” An Diễm gật đầu, đưa bát cháo rau củ ra trước mặt Cố Thiên Tuấn, “Đây.”

“Cô dứt tôi đi.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm rồi thản nhiên nói, hết như đây là một chuyện hết sức bình thường.

“Tôi... dứt anh?” An Diễm trợn tròn mắt, rồi ngay sau đó cảm thấy giận đùng đùng, Cố Thiên Tuấn, anh đang đùa bỡn với tôi đó à? Sáng nay thì bảo là tôi đã tưởng bỏ, bảo rằng rất yêu vợ mình, bây giờ lại vô liêm sỉ bảo tôi dứt cho anh ăn?

Cố Thiên Tuấn, sao lúc trước tôi không nhận ra da mặt anh dày đến như vậy?

An Diễm cảm phần trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi hần học nói: “Tôi không dứt, có dứt thì cũng phải là vợ anh dứt chứ! Hay bây giờ tôi gọi vợ anh đến dứt cho anh ăn nhé?”

Cố Thiên Tuấn nghe An Diễm nhắc đến Chu Mộng Chỉ, tuy sắc mặt không thay đổi nhưng ánh mắt thì có hơi dao động, khiến An Diễm cảm thấy khó hiểu, nhưng dù sao cô cũng chẳng muốn hiểu.

Thấy Cố Thiên Tuấn không trả lời mình, An Diễm lại nói: “Được rồi, anh không nói gì nghĩa là đã đồng ý rồi, tôi sẽ bảo Susan gọi điện cho vợ anh!”

An Diễm nói xong liền bước ra phía cửa phòng.

“Khoan đã!” Cố Thiên Tuấn chợt nắm lấy cánh tay An Diễm, ánh mắt càng trở nên phức tạp, nhưng sự phức tạp ấy cũng chỉ là thoáng qua, sau đó lại khôi phục về bình lặng, “Tôi tự ăn.”

An Diễm bĩu môi, đưa bát cháo cho Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn nhận bát cháo, sau đó bắt đầu ăn bằng một tư thế hết sức khó khăn, khiến An Diễm đứng bên cạnh trông thấy mà ngứa mắt.

“Cố Thiên Tuấn, anh ăn uống cho đàn ông có được không?” An Diễm chán ghét hỏi.

Cố Thiên Tuấn không ăn nữa, nói bằng giọng có hơi uất ức: “Tay tôi đau mà.”

An Diễm vừa nghe Cố Thiên Tuấn nói đau tay thì liền muốn bước lên xem thử, nhưng sau khi do dự một lúc lại quyết định đứng yên, chỉ nghi hoặc hỏi: “Tay đau à? Vậy tại sao vừa rồi khi tôi mới bước vào lại trông thấy anh đang xem tài liệu? Lúc ấy sao tay anh không đau?”

“Chính vì xem tài liệu lâu quá nên mới bị đau.” Về mặt nhấn nhó của Cố Thiên Tuấn cộng thêm giọng điệu đáng thương khiến An Diễm cảm thấy Cố Thiên Tuấn đột nhiên trông rất đáng yêu!

“Vậy...” An Diễm thấy dáng vẻ ấy của Cố Thiên Tuấn thì thật lòng cảm thấy mình nên giúp Cố Thiên Tuấn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, “Thế thì anh bảo Trì Cảnh Dật trị cho anh đi!”

“Cho dù anh hai có là thần y thì cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà giúp một người bị thương nặng như tôi có thể khỏe mạnh lành lặn như xưa.”

“Thế khi nào thì mới khỏe?” An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói đến vết thương thì đột nhiên trở nên nghiêm túc, vì dù gì Cố Thiên Tuấn bị thương thế này là vì cứu cô.

“Không biết.” Cố Thiên Tuấn thành thật gật đầu, sau đó nói một lèo, “Nhưng anh hai tôi nói rồi, trong thời gian dưỡng thương này phải ăn uống thanh đạm một chút, cho nên sau này ngày nào cô cũng phải mang cháo đến đây cho tôi.”

“Tôi...” An Diễm há hốc miệng, cô nhìn Cố Thiên Tuấn, cảm thấy từ sau khi anh cứu cô thì trở nên không ổn, hay là đang có âm mưu gì đó?

An Diễm cau mày, sau đó khoanh tay nhìn Cố Thiên Tuấn rồi nghiêm túc hỏi: “Cố Thiên Tuấn, anh nói thật cho tôi biết đi, anh đang định làm gì?”

Cố Thiên Tuấn thừa cơ hội này mà nhìn thẳng vào mắt An Diễm một lúc lâu, sau đó mới nhìn đi nơi khác rồi thản nhiên nói: “Tôi chỉ là muốn cô ngày nào cũng đem cháo đến cho tôi thôi.”

“Nhưng tôi thấy việc này không đơn giản như vậy!” An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn, mong có thể nhìn ra điều khuất tất gì đó đằng sau vẻ mặt bình lặng như nước kia.

“Cô nhìn đủ chưa?” Cố Thiên Tuấn cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc này của An Diễm trông rất buồn cười, nhưng anh không thể cười được, chỉ có thể cố nhịn.

“Cố Thiên Tuấn, anh nói thật cho tôi biết đi, mục đích của anh là gì? Nếu anh chịu nói ra thì chúng ta vẫn có thể làm bạn.” An Diễm hừ một tiếng rồi bắt đầu thương lượng với Cố Thiên Tuấn.

“Tôi với cô đâu phải bạn bè...”

Tôi không muốn chỉ là bạn bè với cô, Cố Thiên Tuấn sau khi nhủ thầm câu đó trong lòng thì nói tiếp: “Quan hệ giữa hai chúng ta là quan hệ giữa người được cứu mạng và ân nhân cứu mạng.”

“Anh...”

Cố Thiên Tuấn ngắt lời An Diễm, bình thản nói: “Cô không thể phủ nhận, cho dù mục đích có là gì thì tôi cũng đã cứu cô, nếu không phải tôi ôm lấy cô rồi né sang một bên, còn giúp cô chặn hết mảnh thủy tinh rơi xuống thì cô chắc chắn đã nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt không thể ra ngoài được rồi.”

“Tôi...”

“Cho nên bảo cô mỗi ngày mang vài bát cháo đến cho tôi cũng đâu có gì quá đáng.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền giơ cánh tay bị thương của mình lên, tỏ vẻ rất đau đớn.

“Anh...” An Diễm không ngờ được rằng, Cố Thiên Tuấn lại có thể vô lại như vậy!

“Có ơn phải báo là việc mà bất kì ai cũng nên làm mà.” Cố Thiên Tuấn thông dong nhìn An Diễm.

216. Chương 217

An Diễm nghiêng rằng, nghĩ lại mình đã được Cố Thiên Tuấn cứu một lần, anh ta không bắt đền mình là tốt lắm rồi.

Nấu vài ngày cháo cho anh cũng không có gì to tát, nhưng An Diễm cứ cảm thấy không thoải mái, cảm thấy mình đã lên tàu của cướp biển vậy!

“Được, tôi sẽ nấu cháo cho anh cho đến khi anh hồi phục thì thôi!” Cuối cùng An Diễm đã đồng ý, “Nhưng nếu để vợ anh thấy ngày nào tôi cũng nấu cháo cho anh thì cô ấy sẽ nghĩ thế nào đây?”

“Cô sẽ không gặp cô ấy đâu.” Cố Thiên Tuấn nghe thấy tên của Chu Mộng Chỉ thì vẻ mặt lạnh băng: Nếu không thì anh bảo Chu Mộng Chỉ trước khi đến gọi điện cho mình làm gì chứ?

“Ồ.” An Diễm gạt đầu nhún vai: Mình làm gì phải quan tâm cái này, mình đâu ra đó đảng hoàng mà, dù đụng mặt Chu Mộng Chỉ thì đã làm sao nào?!

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn vừa thấy mục tiêu mình đã đạt được thì bưng bát cháo lên, bắt đầu ăn chậm rãi..

“Ồ, Cố Thiên Tuấn, không phải anh đau tay sao?” An Diễm cảm thấy mình bị lừa rồi.

“Bây giờ không đau nữa.” Cố Thiên Tuấn mặt không biến sắc trả lời!

Quả thật là gian manh!! An Diễm trong lòng thấy sai sai, cuối cùng ngồi ở chiếc ghế cách xa giường bệnh của Cố Thiên Tuấn nhất, sau đó im lặng nhìn Cố Thiên Tuấn ăn cháo.

Sau khi Cố Thiên Tuấn ăn hết ba bát cháo mà An Diễm mang đến thì lấy tài liệu ở bên cạnh, bắt đầu giở từng trang ra xem.

Phòng bệnh lúc này đột nhiên trở nên yên tĩnh và gượng gạo, An Diễm nhìn vào bìnhgiữ nhiệt đã bị Cố Thiên Tuấn ăn sạch sẽ rồi đứng lên dò xét: “Bây giờ...”

“Ngồi xuống.” Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng nói.

“Anh ăn xong rồi, tôi còn ở đây làm gì nữa.” An Diễm nhỏ tiếng lầu bầu, lại ngồi xuống, cô vốn định hỏi han xong thì rời khỏi, không ngờ bị Cố Thiên Tuấn chặn lại.

An Diễm lòng không phục điều chỉnh lại tướng ngồi, định tiếp tục cố gắng: “Nếu anh đã ăn hết cháo rồi thì tôi...”

“Tôi đang xem tài liệu, nếu có gì thì lát nữa nói được không?” Cố Thiên Tuấn vẫn dán mắt vào tài liệu, giống như là An Diễm đang cố ý làm phiền anh làm việc vậy.

An Diễm nhìn bộ dạng nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, cuối cùng đành ngậm miệng lại, ý nghĩ muốn rời khỏi cũng hoàn toàn bị Cố Thiên Tuấn dập tắt rồi.

Một lúc, phòng bệnh lại yên tĩnh, cả căn phòng chỉ nghe thấy âm thanh Cố Thiên Tuấn lật giấy.

An Diễm lại bắt đầu ngồi không yên, cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng: Gần đây Cố Thiên Tuấn càng lúc càng kỳ lạ, bây giờ anh ta đang tìm đủ cách không cho mình rời khỏi, mình cũng bắt đầu hiểu lầm là anh ta muốn mình ở bên cạnh rồi!

Một khi ý nghĩ này lóe lên, An Diễm càng nghĩ càng cảm thấy đúng là như vậy, càng cảm thấy bất an.

Để cho bản thân không quá ảo tưởng sức mạnh, An Diễm đếm thầm ba lần trong lòng, rồi sau đó lập tức đứng dậy, cô vội dọn dẹp bình giữ nhiệt của mình rồi nói nhanh: “Anh Cố, tôi còn có việc, chào anh!”

An Diễm nói xong thì đi nhanh như gió về phía cửa, khi sắp bước ra khỏi cửa phòng bệnh, giọng nói của Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng truyền đến: “Đi cũng được, nhưng mai phải đến đúng giờ đấy!”

An Diễm nghe thấy tiếng nói âm hồn bất tán của Cố Thiên Tuấn, lúc đó cô đứng không vững nữa, may mà Susan canh chừng ở cửa nhanh tay đỡ lấy An Diễm.

“Cô An, cẩn thận.” Susan đỡ An Diễm đứng vững.

“Cảm ơn nhé.” An Diễm ngại ngần rờ đầu tóc lung tung của mình, cười với Susan rồi vội vã chạy đi.

Nhưng vừa đi một bước, An Diễm lùi lại, cô nhìn Susan, dường như có điều muốn nói.

“Cô An Diễm, cho hỏi cô còn có chuyện gì?” Susan với mắt kính gọng đen và mái tóc ngắn, lúc cười nhìn rất có duyên

“Thực ra cũng không có gì.” An Diễm cười gượng rồi hỏi, “Cho hỏi, sau khi Cố tổng nằm viện thì có kiểm tra thần kinh không?”

Dạo này Cố Thiên Tuấn khác thường như vậy, nếu không phải bị chạm phải dây thần kinh thì còn có nguyên do gì chứ?!

An Diễm luôn cho rằng cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, nên cô có lòng tốt hỏi thăm, dù sao thì, phát hiện sớm để còn chữa trị kịp thời, nếu Cố Thiên Tuấn bị thần kinh thì không hay lắm!

An Diễm vừa nghi ngờ về thần kinh của Cố Thiên Tuấn thì từ phòng bệnh Cố Thiên Tuấn hắt hơi một cái thật mạnh, Susan và An Diễm đứng ngoài cửa phòng đều nghe thấy.

Susan không biết tại sao An Diễm lại hỏi như vậy nên thật thà trả lời: “Sau khi Cố tổng được cấp cứu xong, bác sĩ Trì có kiểm tra tổng thể cho Cố tổng, và không hề phát hiện có tình trạng nào khác.”

“Ừm.” An Diễm vừa suy nghĩ vừa gật đầu, “Vây cảm ơn cô nhé cô Susan.”

An Diễm nói xong thì vừa xách bình giữ nhiệt vừa rời khỏi với sự hoài nghi.

Sau khi An Diễm quay về nhà thì đã là xế chiều, cô dọn dẹp nhà cửa, lại đến giờ đón An An về nhà rồi.

Tuy nhiên An Diễm vừa định ra khỏi cửa thì lập tức Lâm Hiểu Hiểu đến chặn ngay cửa.

Lâm Hiểu Hiểu đứng trước cửa cười với An Diễm, còn phía sau có rất nhiều người đang đứng, và trên tay mỗi người đều mang rất nhiều đồ, những thứ đồ chi tiêu ăn uống đều có hết.

“Hiểu Hiểu, cô lại làm gì?” An Diễm trợn mắt sững sờ, quên cả việc bảo Lâm Hiểu Hiểu vào nhà.

“Đền đáp ơn cứu mạng của cô!” Lâm Hiểu Hiểu nói như đúng rồi vậy, cô vừa ra hiệu thì một đám người mang rất nhiều đồ xông vào căn hộ nhỏ của An Diễm.

An Diễm vẫn chưa kịp nói gì thì lại có âm thanh rất nhiều đồ đang được đặt xuống.

An Diễm xoa xoa huyết thái dương của mình thì biết Lâm Hiểu Hiểu sớm muộn gì cũng sẽ làm như vậy, không ngờ là nhanh như thế, cô khoác vai Lâm Hiểu Hiểu nói: “Hiểu Hiểu, tôi xin cô đấy, cô đừng gây phiền phức cho tôi nữa, bây giờ tôi phải đi đón An An, cô bảo những người này mang quà về đi, sau đó tôi phải khóa cửa đi đón An An đây, xe buýt không chờ tôi đâu.”

“Không sao, chút nữa tôi quay lại đưa cô đi.” Lâm Hiểu Hiểu vỗ vai An Diễm tỏ ý bảo kêu nhìn vào trong nhà, “Cô đi xem thử đi, quà tôi chọn cho cô có hài lòng không?”

“Hiểu Hiểu, cô bảo tôi phải nói gì bây giờ?” An Diễm xua tay, “Tôi thật sự không cần quà của cô, nếu tôi đứng dưới chùm đèn đó, mà cô là người đứng bên cạnh thì cô cũng sẽ cứu tôi mà phải không?”

“Ồ...,” Lâm Hiểu Hiểu suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc trả lời, “Chắc là tôi sẽ cứu cô, nhưng sau đó tôi sẽ hối hận vì dù sao đi nữa thì bị chùm đèn đè vào người sẽ đau lắm.”

“Tôi...” An Diễm chỉ vào Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng nhún vai, “Tôi còn có thể nói gì đây.”

“Được rồi, mau lại xem có quà gì mà cô thích không.” Lâm Hiểu Hiểu vui vẻ kéo tay An Diễm rồi trở về nhà.

Lâm Hiểu Hiểu bắt đầu giới thiệu những món quà mà cô mua cho An Diễm: “Đây là túi xách kiểu mới nhất mùa đông năm nay, kia là bộ kim cương mà công ty nhà tôi vừa tung ra, còn cái kia là tổ yến và nhân sâm mà mẹ tôi nhờ người mang về, mẹ bảo để cho cô bồi dưỡng sức khỏe đó. Còn nữa, tôi còn mua một số đồ chơi cho An An, nhưng không biết An An thích gì, nên tôi mua cho bé cả bộ, còn nữa...”

217. Chương 218

“Hiểu Hiểu!” An Diễm đành ngắt lời của Lâm Hiểu Hiểu, “Những thứ này quý giá như vậy, tôi không thể nhận đâu, hơn nữa tôi cũng không dùng đến những thứ này.”

“Thật sao?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm hỏi.

“Thật mà!” An Diễm trả lời bằng lương tâm của mình.

“Tôi đã nói là cô không thích rồi mà.” Lâm Hiểu Hiểu bủi môi nói, “Tôi cảm thấy người xem tiền như giấy rác như cô sẽ không thích những thứ này, nhưng mà anh tôi lại nói, 99% người trên thế giới đều thích những tờ giấy rác này. Nên tôi mới mua nhiều như vậy.”

An Diễm dở khóc dở cười, nhưng lại rất tán đồng với những lời của Lâm Kính Trạch: Thực ra mình cũng rất thích những tờ giấy rác này lắm, nhưng với điều kiện là phải kiếm bằng nỗ lực của bản thân, chứ không phải là người khác tặng cho.

“Hiểu Hiểu, nếu cô thực sự cảm kích tôi, thì đợi cô quay xong quảng cáo rồi điều tôi về phòng thiết kế được không?” An Diễm tranh thủ cơ hội đề xuất việc chính, tuy làm trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu rất tốt, nhưng An Diễm vẫn thích thiết kế thời trang hơn, nếu có thể mượn cơ hội này để Lâm Hiểu Hiểu tự mở lời điều mình về phòng thiết kế thì bố của Tô tổng cũng sẽ không nói được gì, mọi việc đâu vào đấy cả!

“Vậy à...” Lâm Hiểu Hiểu nghe An Diễm nói như vậy thì có chút do dự.

“Hiểu Hiểu, tôi cứu mạng cô đấy? Đền ơn đáp nghĩa! Đền ơn đáp nghĩa nào?” An Diễm học và vận dụng rất nhanh, cô dùng trò mà lúc chiều Cố Thiên Tuấn tẩy não mình áp dụng với Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe An Diễm nói xong thì cúi đầu nói: “Được rồi...”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, rồi nói với An Diễm: “Cô không nói tôi cũng quên mất! Tôi còn nhớ mấy ngày trước anh tôi đã nhắc, công ty nhà tôi, còn có công ty của anh ba và công ty của anh Tô phải thực hiện một dự án hợp tác lớn! Anh tôi hình như có ý mời cô vào dự án, muốn cô qua đó. Chỉ là lúc đó tôi không nhớ xa cô, nên đã từ chối anh tôi rồi.”

An Điềm vừa nghe Lâm Hiểu Hiểu nói thế thì liền kích động ôm chầm lấy Lâm Hiểu Hiểu: “A, Hiểu Hiểu, thật không vậy?” Ba công ty lớn ở thành phố H sẽ cùng hợp tác một dự án à, quy mô quá! Còn học được rất nhiều thứ nữa! An Điềm nghĩ đến thôi cũng thấy phấn khích rồi.

“Ặc ặc, cô làm tôi nghẹt thở rồi!” Lâm Hiểu Hiểu vội kéo tay An Điềm ra la lên, “Sao cô phấn khích thế, rời xa tôi mà sao cô vui thế này?”

“Hi hi, không phải.” An Điềm ngại ngừng cười, “Tôi cũng là do vừa được thiết kế trang phục lại hân hạnh được tham gia vào một dự án lớn nên hơi phấn khích một chút.”

“Ôi!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Điềm thở dài, “Quay xong quảng cáo, anh Tô cũng bận dự án đó, cô cũng đi rồi, tôi lại thành người già neo đơn.”

“Ôi, không sao đâu, sau khi trung phục tung ra rồi cũng sẽ có quảng cáo mà, cô không phải là lại được làm việc với tôi nữa sao? Hơn nữa, tôi cũng sẽ thường xuyên đến thăm cô mà!” An Điềm kiên nhẫn an ủi Lâm Hiểu Hiểu.

“Được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu không vui gật đầu

Tuy nhiên An Điềm vẫn cứ chìm đắm trong niềm vui đó, nên cô tiếp tục hăng hái hỏi: “Thế dự án hợp tác đó khi nào bắt đầu nhỉ?”

Lâm Hiểu Hiểu nghiêng đầu suy nghĩ một lúc nói, “Vốn định đợi tôi quay xong quảng cáo là bắt đầu dự án đó, nhưng do vụ việc hôm qua, quảng cáo của chúng ta vốn đã được dời lại một tuần, cộng thêm chuyện anh ba tôi là người có máu mặt bị thương nặng nữa, nên chắc là kéo dài thêm một thời gian nữa đó.”

“Được rồi.” An Điềm gật đầu khao khát nói, “Nếu bắt đầu sớm thì tốt rồi!”

“Được rồi, nhìn bộ dạng phấn khích của cô, tôi lại càng chán nản!” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai nói, “Chúng ta đi đón An An nào!”

“Đợi một chút!” An Điềm kéo tay của Lâm Hiểu Hiểu, sau đó đi đến chỗ những món quà, chọn một món đồ chơi rồi cất đi, sau đó nhìn Lâm Hiểu Hiểu nói, “Hiểu Hiểu, tấm lòng của cô tôi biết rồi, đồ của cô mua tôi chỉ có thể nhận một món thôi, còn lại cô mang về đi nha!”

“An Điềm, cô cố chấp như vậy rất dễ mất bạn đấy!” Lâm Hiểu Hiểu thở dài, đành xua tay bảo đám người đó mang quà về, nhưng cũng để lại vài món.

An Điềm không thay đổi được Lâm Hiểu Hiểu, nên đành thôi, sau đó cùng Lâm Hiểu Hiểu đi đón An An.

**

Trung tâm thành phố H, bên trong căn hộ sang trọng nhất...

Ánh đèn màu cam mờ ảo, tiếng nhạc nhẹ du dương lan tỏa đến mọi góc ngách trong căn hộ, chiếc giường to mềm mại, một đôi nam nữ đang quấn quýt bên nhau.

Tuy nhiên, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Lý An Ni vội đưa tay ra bắt điện thoại, cô cũng không thèm xem ai gọi đến, chỉ tiện tay cúp máy đi, sau đó tiếp tục quần lấy Lâm Kính Trạch.

Tuy nhiên, Lý An Ni vừa cúp điện thoại, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này, Lâm Kính Trạch không vui nữa, anh bật dậy, mặt lạnh lùng nhìn Lý An Ni.

Lý An Ni giật mình, vội cầm điện thoại lên, khi nhìn thấy cuộc gọi đến, cô ta lo lắng, hoang mang nhìn Lâm Kính Trạch, rồi nhanh chóng cúp máy, tắt máy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Lý An Ni dùng bàn tay run rẩy quăng điện thoại qua một bên, cô ta hít thở sâu, sau đó dịu dàng ôm Lâm Kính Trạch, nũng nịu nói: “Anh Trạch, đừng giận mà!”

“Ai vậy? Làm mất cả hứng!” Lâm Kính Trạch nghiêng đầu dò xét nhìn Lý An Ni.

“Đừng nhắc nữa, người quản lý của em, mấy hôm nay mới nhận một sự kiện, em không muốn đi, anh ta cứ gọi điện thúc giục em suốt!”, Lý An Ni vừa nói vừa nằm lên người của Lâm Kính Trạch, nhẹ nhàng hôn lên mũi của anh.

Lâm Kính Trạch nâng cằm của Lý An Ni lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lý An Ni, anh nuốt nước bọt rồi dùng đũa cô xuống...

Hai tiếng sau, Lâm Kính Trạch ăn mặc chỉnh tề hôn nhẹ lên trán của Lý An Ni: “Anh đi đây, em ở đây ngoan nhé.”

“Kính Trạch, anh đi thật sao? Ở lại với em được không?” Lý An Ni thuận thế quàng lên cổ của Lâm Kính Trạch bắt đầu nhõng nhẽo.

Lâm Kính Trạch cười mỉm vỗ lưng Lý An Ni nói: “Ng ngoan, anh còn nhiều chuyện phải làm. Mai mua túi xách cho em nhé!”

“Được!” Lý An Ni buồn bã thả tay ra, “Lần sau nhất định phải bên em lâu hơn đây!”

“Được rồi!” Lâm Kính Trạch lại vỗ vào đôi má ửng đỏ của Lý An Ni, sau đó rời khỏi căn hộ.

Lâm Kính Trạch đi không bao lâu, Lý An Ni lập tức xông vào phòng ngủ, cô ta đến bên bàn đặt điện thoại, đưa tay ra rồi thu tay lại, giống như nhìn thấy quái vật vậy nhìn vào điện thoại của mình.

218. Chương 219

Không biết qua bao lâu rồi, cuối cùng Lý An Ni nơm nớp cầm điện thoại trên bàn lên, sau đó mở máy.

Điện thoại vừa khởi động thì liên tục nhảy ra hơn chục tin nhắn, Lý An Ni mở ra xem, đều là tin nhắn từ một số điện thoại gửi đến.

Lý An Ni nghiêng rằng, cuối cùng gọi lại cho số điện thoại đó.

“Trần Hòa Thành, anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?” Lý An Ni cố gắng dịu giọng xuống.

“Tại sao lúc này cô không nghe máy của tôi, còn tắt máy nữa? Có phải là đang ăn nằm với anh nào không?” Trần Hòa Thành chậm rãi nói.

“Tôi đang làm gì liên quan gì đến anh? Anh là cái thá gì chứ!” Lý An Ni siết chặt điện thoại, cô ta rất muốn cho Trần Hòa Thành ăn một bạt tai.

“Đúng rồi, không liên quan đến chuyện của tôi!” Trần Hòa Thành trả lời, sau đó nói mục đích của mình, “Tôi lại hết tiền rồi, cô gửi thêm cho tôi 100 ngàn đi.”

“Mới có mấy ngày thôi mà anh đã xài hết tiền rồi sao?” Lý An Ni khinh bỉ hỏi, “Số tiền đó là mấy tháng lương của anh đấy?!”

“Ngồi chơi mát chược vài ngày là hết rồi.” Trần Hòa Thành không thấy xấu hổ nói, “Nói chung là hết rồi, nên tôi mới tìm cô đấy!”

“Không phải là anh nói, tôi chuyển cho anh 100 ngàn rồi thì anh sẽ không làm phiền tôi nữa sao?” Lý An Ni bực bội, lớn tiếng chất vấn Trần Hòa Thành.

“Tôi hứa thế kh nào?” Trần Hòa Thành cười nói chậm rãi, “Dù tôi có hứa rồi thì cũng có thể nuốt lời mà!”

“Anh... anh không phải là người!” Lý An Ni tức giận, giọng nói càng lúc càng gấp rút.

“Được rồi, chỉ cần cô cho tôi tiền, chứ tôi thế nào cũng được!” Trần Hòa Thành cười nham hiểm trả lời, không có chút gì là đang giận cả.

“Tôi không chuyển tiền cho anh nữa!” Lý An Ni nhắm mắt suy nghĩ một lúc nói, “Trần Hòa Thành, anh đúng là vô lại, nếu lần này tôi cũng đưa tiền anh, lần sau anh lại đòi nữa! Cứ như vậy thì biết đến khi nào?”

“Lý An Ni, cô đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt!” Trần Hòa Thành vừa nghe Lý An Ni nói sẽ không đưa tiền nữa thì lập tức cuống cuống lên, “Tôi nói cô biết, con người tôi đây hễ sốt ruột là chuyện gì cũng có thể làm được cả! Bí mật gì cũng có thể nói ra hết!”

“Anh...” Lý An Ni nghiêng rằng, cô ta đưa tay đặt lên trái tim bất an, cố tỏ ra bình tĩnh và nói, “Đừng có uy hiếp tôi! Dù anh biết được gì đó thì cũng không có chứng cứ. Nếu anh không có chứng cứ mà còn uy hiếp tôi thì coi chừng trộm gà không được mất nắm thóc đây!”

“Được! Cô nói đấy nhé!” Trần Hòa Thành vừa nghe Lý An Ni nói với giọng chắc nịch thì tức giận, “Tôi sẽ nói hết cho đại gia Lâm Kính Trạch biết tất cả những gì tôi biết, để cho cô thân bại danh liệt!”

“Anh tưởng rằng Kính Trạch sẽ nghe những lời nói ăn mày của anh sao? Bớt mơ mộng đi!” Lý An Ni sợ đến run cả người nhưng vẫn cứng miệng đối đáp.

“Dù sao thì thời gian còn dài, chắc chắn tôi sẽ có cơ hội gặp Lâm Kính Trạch! Chỉ cần gặp được Lâm Kính Trạch, thì tôi sẽ nói hết cho anh ta biết! Dù lúc đó anh ta không tin tôi đi nữa, nhưng nghe xong những lời tôi nói trong lòng cũng sẽ ngờ vực, chỉ cần trong lòng ngờ vực thì chuyện anh ta điều tra cô cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Những lời nói của Trần Hòa Thành lại khiến cho Lý An Ni sợ hãi, Lâm Kính Trạch là người mà cô ta quan tâm nhất! Nếu để anh biết được thì sự nỗ lực bao nhiêu năm nay của mình sẽ tan tành hết!

Thấy Lý An Ni không nói gì, Trần Hòa Thành tiếp tục uy hiếp: “Lý An Ni, cô cứ đợi đi, đến lúc Lâm Kính Trạch tra ra cô cố ý gây thương tích cho lãnh đạo tập đoàn Cổ Thị, Cổ Thiên Tuấn, thì cô sẽ không còn đường quay lại nữa đâu, ha ha!”

“Anh nói đùa, tôi không muốn hại Cổ Thiên Tuấn, tôi vốn dĩ định hại Lâm Hiểu Hiểu mà, tôi...”

Lý An Ni vội vã muốn giải thích, sau đó đột nhiên che miệng mình lại: Mình đang nói gì thế này?! Tại sao, tại sao lại nói ra những lời này?!

Lời nói như bát nước, đổ đi rồi khó mà lấy lại/ Lý An Ni sững sờ, Trần Hòa Thành ở đầu bên kia với tiếng cười vang: “Ha ha ha! Lý An Ni, không ngờ cô không đánh mà khai! Bây giờ còn gì để nói nào? Ha ha ha!”

“Anh...” Lúc này Lý An Ni thực sự rất muốn tự tát mình một cái, cô ta không ngờ mình lại nói ra những lời như vậy!

Lý An Ni nghiêng rằng, cảm thấy bây giờ chỉ còn cách là có chết cũng không thừa nhận: “Dù anh biết thì đã sao, làm được gì nào? Anh không có chứng cứ mà!”

Lý An Ni nheo mắt: Bây giờ Trần Hòa Thành đã biết bí mật của mình rồi, nếu hấn ta mà cứ tiếp tục như vậy thì mình sẽ khiến hấn ta biến mất mãi mãi!

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Trần Hòa Thành đã khiến cho Lý An Ni cứng đờ cả người: “Lý An Ni, cô không biết sao? Hai lần chúng ta nói chuyện điện thoại, tôi đều ghi âm lại cả rồi!”

“Bộp” một tiếng, điện thoại từ trong tay cô ta rơi xuống tấm lông cừu đắt tiền, Lý An Ni há hốc, cảm thấy toàn thân dơ bẩn, lại không thể nào tự thoát ra được!

“A lô? A lô? Lý An Ni, cô nói gì đi! Nếu cô không nói thì tôi sẽ cúp máy đấy!” Điện thoại trên thảm tiếp tục vọng lại tiếng nói của Trần Hòa Thành, “Nếu tôi cúp máy thì mọi chuyện không đơn giản như thế nữa đâu!”

Lý An Ni tròn xoe đôi mắt, cô ta ngồi phịch xuống tấm lông cừu, đang kiềm nén những giọt nước mắt rơi ra, đưa tay nhặt điện thoại lên: “Nói đi, anh muốn bao nhiêu, tôi đưa anh một lần, sau này thì câm cái miệng lại!”

“Đưa hết một lần thì không có vui!” Giọng nói của Trần Hòa Thành chậm rãi thoải mái, “Tôi muốn giao lưu nhiều hơn với cô Lý An Ni!”

Lý An Ni hít thở sâu, kiềm chế cảm xúc gật đầu: “Vây được, tôi đưa trước cho anh 100 ngàn, chuyện còn lại, chúng ta sẽ từ từ thương lượng.”

“Này, đợi đã!” Trần Hòa Thành đột nhiên gọi lại Lý An Ni đang định cúp máy, “Tôi đột nhiên thay đổi ý định rồi!”

“Nói.” Lý An Ni cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc của mình.

“Tôi muốn đến nhà cô, tự đến đó lấy tiền.” Giọng của Trần Hòa Thành đột nhiên trầm xuống đầy nham hiểm.

“Không được!” Lý An Ni lập tức phản đối, “Tôi là ngôi sao, rất nhiều paparazzi chụp lén, anh là một người đàn ông xa lạ vào nhà tôi như vậy, lỡ như bị người khác chụp được thì làm sao?”

“Đó là chuyện của cô!” Trần Hòa Thành nhún vai, “Tóm lại tôi sẽ đến nhà cô, đích thân đến lấy tiền.”

“Anh...”

“Con người tôi chỉ sợ là tâm trạng không tốt thôi, chỉ cần tâm trạng không tốt thì rất nhiều lời, lỡ như lộ hết bí mật của cô thì không hay đâu!” Trần Hòa Thành không đợi Lý An Ni nói xong thì đã tiếp tục uy hiếp.

Lý An Ni giận sôi máu, nhưng không còn cách nào khác, cô nghiêng chặt răng cuối cùng hét lên: “Khốn kiếp! Qua đi!”

219. Chương 220

Lý An Ni hét xong thì quảng điện thoại đi, chỉ nghe rắc rắc, màn hình điện thoại vỡ nát nằm dưới đất.

Trần Hòa Thành bắt đầu xuất phát từ sau khi Lý An Ni cúp máy, anh ta từ căn nhà lụp sụp đi qua những con phố phồn hoa đô thị, rồi đến trung tâm, đến trước cửa tòa căn hộ của Lý An Ni.

Lúc này, bảo vệ của căn hộ đứng trước cửa, dùng đèn pin rọi vào Trần Hòa Thành, hỏi: “Là tài xế mới ứng tuyển của Lý An Ni phải không?”

Trần Hòa Thành thần thờ một lúc rồi cười: Lý An Ni này thật biết bịa chuyện, nhưng nếu thực sự trở thành tài xế của Lý An Ni cũng không đến nỗi nào nhì!

Trần Hòa Thành gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy!”, kèm theo nụ cười chất phác của người thật thà.

Bảo vệ lại nhìn Trần Hòa Thành lần nữa rồi mới để anh ta vào, Trần Hòa Thành vào trong dễ dàng rồi nhanh chóng đến trước cửa căn hộ của Lý An Ni.

Anh đưa tay nhấn chuông, cánh cửa căn hộ lập tức mở ra.

Lý An Ni với vẻ mặt căm phẫn nhìn Trần Hòa Thành, cô ta thực sự rất muốn xé xác Trần Hòa Thành thành trăm mảnh, sau đó vứt cho chó ăn.

Trần Hòa Thành đương nhiên nhìn thấy biểu cảm căm phẫn của Lý An Ni, nhưng anh không quan tâm chỉ mỉm cười, không thềm chào mà bước thẳng vào căn hộ của Lý An Ni.

Lý An Ni nghiêng rằng, tiếng cửa căn hộ đóng sầm lại, cô ta đi theo sau Trần Hòa Thành.

Trần Hòa Thành giống như chưa từng thấy những đồ quý giá, vừa nhìn quanh căn hộ của Lý An Ni vừa trầm trồ: “Trời ơi, nơi cô ở như là nơi của hoàng hậu ở vậy, sướng thế!”

Trần Hòa Thành nói xong chỉ vào bức tranh khảm vàng bên nói: “Cô xem khung tranh này, làm bằng vàng phải không! Chắc là có giá lắm?”

Lý An Ni không quan tâm: Đúng là có mắt như mù, cứ chăm chăm vào khung tranh viền vàng, không thấy bức tranh trong khung hay sao? Đó chính là bút tích thực của họa sĩ nổi tiếng đời Đường! Nó còn có giá trị hơn khung vàng kia nhiều!

Lý An Ni chưa chê bai Trần Hòa Thành xong thì anh lại chỉ vào tấm thảm lông cừu trên nền nhà nói: “Ồi chao, lông cừu, tôi chưa từng thấy qua nữa, cô thì lại để nó đập dưới chân vậy.”

Lý An Ni càng căm phẫn Trần Hòa Thành, cô ta bực mình nói: “Đủ rồi! Nhìn bộ dạng khắc khổ của anh là biết rồi!” Nói xong, cô ta lại chỉ vào số tiền mặt trên bàn, “100 ngàn ở đó, mau cầm lấy rồi cút đi!”

Trần Hòa Thành nhìn bộ dạng khinh bỉ của Lý An Ni, lại nhìn xấp hiện kim trên bàn, đột nhiên la lên: “Lý An Ni, cô cũng chỉ là gái thôi mà, dựa vào cái gì mà coi thường tôi?”

“Anh nhìn xem từ đầu đến chân đi, có điểm nào coi được không?” Lý An Ni không thèm liếc nhìn mà bĩu môi!

“Cô thì cũng là thấy ai có tiền thì người đó tốt thôi!” Trần Hòa Thành bước vài bước đến trước mặt Lý An Ni, tức giận nói.

“Đúng, ai có tiền thì tôi cảm thấy người đó tốt đó, nhưng anh có tiền không? Anh có tiền thì đâu có uy hiếp tôi bằng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?” Lý An Ni trừng mắt nhìn Trần Hòa Thành, bây giờ cô ta xía xối Trần Hòa Thành như vậy coi như khá nhẹ rồi, cô ta chưa đưa tay bạt tai đã dễ dàng cho anh ta lắm rồi!

“Cô...” Trần Hòa Thành tức giận nhưng vẫn cười, anh nhìn Lý An Ni, dữ tợn nói, “Tôi không có tiền thì làm sao?! Nhưng, tôi không có tiền thì tôi vẫn có thể ngủ với cô mà!”

“Anh dám!” Lý An Ni hoảng hốt lùi một bước, kết quả bị Trần Hòa Thành nhanh chóng giữ lại!

“Cô tưởng tôi không dám sao?!” Trần Hòa Thành cười gian, đột nhiên luồng tay vào áo ngoài của Lý An Ni, lại giật bỏ dây quần đầm ngủ của Lý An Ni ra.

Do Lý An Ni vừa tiễn Lâm Kính Trạch đi thì nhận được điện thoại của Trần Hòa Thành, sau khi cúp máy của Trần Hòa Thành, cô ta lại phải lo chuẩn bị tiền cho Trần Hòa Thành mang đi nên vẫn chưa kịp thay đồ, bây giờ vẫn chỉ mặc chiếc đầm ngủ.

Hơn nữa cơ thể của Lý An Ni vốn dĩ đã rất tuyệt rồi, tuy có áo khoác ngoài nhưng vẫn rất quyến rũ.

Bây giờ bị Trần Hòa Thành lột chiếc váy ngủ ra, Trần Hòa Thành ngắm nhìn thèm thuồng, liên tục nuốt nước bọt.

Lý An Ni vừa sợ vừa giận che ngực lại, đưa tay tát vào mặt Trần Hòa Thành, sau khi nghe một tiếng bạt tai giòn tan, giọng nói giận dữ của Lý An Ni vang lên: “Trần Hòa Thành, anh là cái thá gì? Dám có ý định với tôi sao!”

Trần Hòa Thành vẫn nhìn bộ ngực trắng trẻo của Lý An Ni, anh ta đưa tay xoa vào bên má vừa bị tát, đột nhiên cười rất đậm: “Đánh giỏi lắm! Tôi chưa bao giờ bị ngôi sao nữ đánh cả! Bàn tay nòn nà đánh vào thật thoải mái!”

“Ghe tởm!” Lý An Ni không ngờ Trần Hòa Thành lại vô sỉ như thế, cô ta lại muốn cho Trần Hòa Thành một bạt tai.

Không ngờ Trần Hòa Thành đã chuẩn bị từ sớm, lập tức giữ tay Lý An Ni lại, anh cười nói: “Lý An Ni, chỉ mình cô động tay thôi thì không vui, chúng ta chơi cái khác đi!”

Trần Hòa Thành nói xong thì đè Lý An Ni xuống băng ghế sofa to rộng, Lý An Ni vẫn chưa kịp phản kháng, Trần Hòa Thành chỉ dùng một tay là đủ để giữ hai tay của Lý An Ni lại.

“Đồ khốn! Thả tao ra! Thả tao ra! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ khiến cho mày không có đất chôn thân!” Lý An Ni vừa la vừa vùng vẫy, nhưng quá yếu đuối nên đành để mặc bàn tay của Trần Hòa Thành sờ soạng khắp người!

“Muốn tôi chết sao? Chút nữa tôi sẽ để cô chết luôn!” Trần Hòa Thành trừng mắt lên, bắt đầu cởi đồ trên người ra.

Lý An Ni hoảng hốt trừng mắt gào lên: “Trần Hòa Thành, mày dám?! Mày làm vậy là phạm tội đấy! Mày phải ngồi tù! Nếu mày không dừng lại thì tao sẽ cho mày ngồi tù một gông!”

“Ha ha!” Không ngờ Trần Hòa Thành không quan tâm còn cười rất hả hê, anh ta vứt áo xuống nhà, tiếp tục nói, “Ngồi tù? Ngồi tù cũng tốt, có ăn có mặc, dù sao thì cuộc sống bây giờ của tôi cũng đâu có gì khác biệt, cùi rồi không sợ lở! Nhưng cô thì khác, cô là ngôi sao lớn, sau này còn gả vào hào môn, đứng ở vị trí cao vời vợi, nếu rơi xuống thì đau lắm đấy?”

“Mày...” Lý An Ni há hốc, cô ta nhìn khuôn mặt ghê tởm của Trần Hòa Thành, đột nhiên ghê tởm đến buồn nôn, Lý An Ni nghiêng đầu nhỏ nước bọt.

Trần Hòa Thành nhìn thái độ dè bủ của Lý An Ni thì giận sôi lên, anh ta quăng thất lưng qua một bên, lớn tiếng nói: “Mẹ mày, mày chỉ thích những thằng giàu thôi phải không? Mày kinh tởm tao phải không? Thế thì mày tiếp tục kinh tởm đi!”

220. Chương 221

Trần Hòa Thành vừa dứt lời thì thuận thế đẩy người về trước, Lý An Ni cau mày hự một tiếng, cả người cứng đơ.

Lý An Ni cắn chặt môi, nuốt từng vết máu tanh từ môi chảy ra, cô ta nhắm mắt lại, nước mắt chảy từ khóe mắt xuống...

Cho đến lúc trời tờ mờ sáng thì Trần Hòa Thành mới mặc áo vào, ôm 100 ngàn yên ngang rời khỏi.

Còn Lý An Ni nằm trên tấm thảm lông cừu đó, không hề có hành động gì.

Nước mắt đã cạn rồi, cô ta mê man ngẩng đầu lên, muốn tìm cái áo khoác lên người, nhưng áo khoác và áo ngủ đều đã bị Trần Hòa Thành xé tan nát.

Lý An Ni nhấc chân lên, cố gắng hết sức để đứng lên, lại đảo mắt nhìn quanh căn hộ trống vắng, đột nhiên giống như nghĩ ra điều gì đó, rồi lao đến bên chiếc điện thoại của mình.

Nhưng di động đã bị Lý An Ni đập vỡ rồi, cô ta nhấn vài cái nhưng không có phản ứng gì cả, lại quẳng xuống đất.

Lý An Ni quay đầu lại, bỏ nhào đến chiếc điện thoại bàn, nhấn số bíp bíp, điện thoại đã gọi đi được rồi.

“An Ni, bây giờ là tờ mờ sáng, sao lại gọi tôi sớm thế?” Giọng người quản lý của Lý An Ni ngái ngủ ở đầu dây bên kia.

“Mau, mau mua thuốc tránh thai cho tôi, tôi phải uống thuốc tránh thai!” Lý An Ni hét hoảng hét lên.

“Thuốc tránh thai sao?” Giọng người quản lý của Lý An Ni tỏ vẻ kỳ lạ, “An Ni, sao cô lại muốn tôi mua thuốc tránh thai chứ? Tối qua Lâm Thiếu đến tìm cô rồi phải không? Không phải là cô luôn muốn có con với anh ấy sao, sau đó sẽ làm thiếu phụ nhân của Lâm Thị mà, cần thuốc tránh thai làm gì chứ?”

“Đừng nói nhiều nữa! Mau đi mua đi!” Lý An Ni hét lên, giọng nói như muốn khóc.

“Được, tôi sẽ đi mua cho cô ngay!” Người quản lý của Lý An Ni cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng sợ là nếu tiếp tục hỏi thì sẽ kích động Lý An Ni nên vội trả lời.

“An Ni à, tôi thấy từ sau khi cô tham gia buổi tiệc của Cố tổng thì có gì đó không ổn lắm, hay là đi khám bác sĩ đi?” Người quản lý của Lý An Ni dò xét, “Dù sao thì tai nạn quay hình cũng đã qua một tuần rồi, mai chúng ta bắt đầu quay hình rồi, tôi sợ cô thể này không ổn đâu!”

“Không cần lo! Cút!!!” Lý An Ni hét vào điện thoại, sau đó hất điện thoại xuống mặt đất.

Rầm một tiếng, máy bàn cũng cùng chung với số phận của chiếc di động của Lý An Ni.

Lý An Ni nhìn điện thoại bàn bị hỏng, nước mắt lại tiếp tục chảy xuống, cô ta hồn bay phách lạc từng bước đi vào phòng tắm, đưa tay mở vòi sen.

Nước lạnh tạt vào người của Lý An Ni, nhưng cô ta không hề có cảm giác, Lý An Ni ngồi một góc ở bồn tắm, tự ôm lấy bản thân mình, sau đó gào khóc...

Ngày hôm sau là thời gian tiếp tục quay quảng cáo, Tô Thanh Dương, Lucy, Lý An Ni và Lâm Hiểu Hiểu đều đến trường quay, đương nhiên Trần Hòa Thành âm hồn bất tán cũng đến trường quay.

An Diễm vì cứu Lâm Hiểu Hiểu mà bị thương, tuy chỉ là xây xát nhẹ, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn bảo An Diễm ở nhà nghỉ ngơi.

An Diễm vùng vằng giãy lết rồi chấp nhận.

Hôm đấy vừa may là thứ bảy, An An không phải đi nhà trẻ, ở nhà với An Diễm.

An Diễm đã dậy từ sáng sớm để nấu cháo rồi, lần này cô nấu cháo hạnh nhân hạt phỉ, cháo bát hử và cả cháo bắp, nghĩ lại thì cô đã nấu cháo một tuần cho Cố Thiên Tuấn rồi, trong thời gian này, An Diễm vô tình đã thay đổi ấn tượng về Cố Thiên Tuấn.

Nhưng cụ thể là những thay đổi gì thì An Diễm cũng không biết nói sao.

Lúc An Diễm đang thần thờ nhìn nồi cháo thì An An chạy vào, cậu nhón chân lên nhìn vào trong nồi: “Mẹ ơi, không phải chúng ta vừa ăn xong cơm trưa sao? Tại sao mẹ lại nấu cháo nữa vậy?”

An Diễm bị câu hỏi của An An kéo về thực tại, cô cúi đầu nhìn khuôn mặt non nớt của An An, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

An Diễm cúi người xuống nói với An An: “An An, mẹ dẫn con đi gặp một người chú được không? Mấy hôm trước mẹ gặp nguy hiểm, chính chú ấy đã cứu mẹ đấy.”

An Diễm suy nghĩ một lúc, cô cảm thấy An An vốn là con trai của Cố Thiên Tuấn, dù có giấu hai người họ thì cũng phải để Cố Thiên Tuấn gặp An An một lần, cũng coi như là đền đáp ơn cứu mạng của anh.

“Được được!” An An vội vỗ tay hoan hô đồng ý.

“Ừ, đợi mẹ nấu cháo xong, mẹ sẽ dẫn con đi gặp chú.” An Diễm xoa đầu An An rồi bảo An An về phòng trước.

An Diễm vừa khuấy cháo vừa nghĩ, cảm thấy vẫn nên gọi điện thoại cho Cố Thiên Tuấn báo một tiếng thì hay hơn.

Nghĩ thế nên An Diễm đã gọi cho Cố Thiên Tuấn.

Trong lúc này, Chu Mộng Chỉ đang ở phòng bệnh chăm sóc cho Cố Thiên Tuấn.

Khi điện thoại bên cạnh của Cố Thiên Tuấn reo chuông, lập tức thu hút sự chú ý của Chu Mộng Chỉ, đôi tay đang gọt táo của cô ta bỗng dừng lại, nhìn vào màn hình của Cố Thiên Tuấn, rồi mới tiếp tục cúi đầu gọt táo.

Cố Thiên Tuấn vẻ mặt như bình thường nhìn số điện thoại gọi đến, sau đó bắt máy, đặt lên tai: “A lô?”

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm không hay biết gì gọi tên của Cố Thiên Tuấn.

“Ừ, nói đi.” Cố Thiên Tuấn vừa vén tóc của Chu Mộng Chỉ ra sau tai vừa thờ ơ trả lời.

Tuy Chu Mộng Chỉ không nghe thấy giọng người gọi cho Cố Thiên Tuấn là ai, nhưng thấy Cố Thiên Tuấn dịu dàng với mình như vậy nên cũng lơ đãng.

“Hôm nay là thứ bảy, An An cũng ở nhà, nếu tôi mang cháo cho anh thì An An ở nhà có một mình thôi, tôi không an tâm lắm, nên muốn dẫn An An đến bệnh viện, có được không?”

“Đương nhiên là được.” Cố Thiên Tuấn đưa tay đón lấy quả táo mà Chu Mộng Chỉ đã gọt xong, anh cắn một miếng rồi nói.

“Vậy nhé! Tôi vẫn đến thăm anh vào giờ như mọi khi nhé?”

“Đương nhiên.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Lúc nào cũng được.”

“Được.” An Diễm gật đầu xong rồi cúp máy.

Cố Thiên Tuấn ở phòng bệnh cũng từ từ đặt điện thoại xuống.

Chu Mộng Chỉ tò mò hỏi: “Thiên Tuấn, là người quan trọng lắm à? Thường rất ít ai biết số điện thoại của anh. Vừa nãy em nghe anh nói chuyện rất nhẹ nhàng!”

“Là người rất quan trọng.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười đồng tình với những gì Chu Mộng Chỉ nói, “Nếu giải quyết được cô ấy, thì cuộc sống sau này của chúng ta sẽ rất tốt.”

“Nhân vật quan trọng nào thế, lại còn ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta?” Chu Mộng Chỉ không hiểu nên hỏi.

“Bí mật, nhưng qua một thời gian nữa là em sẽ biết thôi.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười, đầy hàm ý nói với Chu Mộng Chỉ.

221. Chương 222

“Được rồi, nếu đã là nhân vật quan trọng thì anh hãy tiếp đãi cho tốt nhé! Cố Thị của chúng ta vẫn còn phải tiếp tục phát triển vững mạnh đấy!” Tuy Chu Mộng Chỉ không đảm nhận bất kỳ chức vụ gì ở Cố Thị, nhưng khi Cố Thiên Tuấn kết hôn với Chu Mộng Chỉ thì anh đã cho một số cổ phần của Cố Thị làm của hồi môn cho cô.

Đương nhiên, cổ phần còn lại của Cố Thị cũng có một phần là tài sản chung của vợ chồng Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, nếu tính tổng thì trong tay của cổ phần của Chu Mộng Chỉ chỉ xếp sau Cố Thiên Tuấn.

Cho nên, bất luận về mặt nào, nếu Cố Thị phát triển thì Chu Mộng Chỉ cũng sẽ được nhiều lợi ích.

“Anh sẽ tiếp đãi thật tốt.” Sau khi Cố Thiên Tuấn nghiêm túc gật đầu thì nhẹ nhàng nói với Chu Mộng Chỉ, “Mộng Chỉ, em chăm anh cả buổi sáng cũng mệt rồi, về biệt thự nghỉ ngơi đi, anh thấy sắc mặt em nhợt nhạt lắm.”

“Sao? Sắc mặt em nhợt nhạt sao?” Chu Mộng Chỉ hốt hoảng che mặt lại, lại vội lấy gương ra soi, cô nhìn bên trái, nhìn bên phải, càng soi càng cảm thấy sắc mặt mình tiều tụy.

“Tuy có hơi nhợt nhạt, nhưng trong mắt anh em luôn xinh đẹp nhất.” Cố Thiên Tuấn một tay vuốt mặt của Chu Mộng Chỉ, chân thành nói.

“Thế không được đâu!” Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, nhan sắc chính là thứ cô ta quan tâm nhất, bây giờ Cố Thiên Tuấn nói cô ta nhợt nhạt thì không thể chấp nhận được!

Chu Mộng Chỉ vội đứng dậy nói với Cố Thiên Tuấn: “Được rồi, Thiên Tuấn, anh ở đây nghỉ ngơi nhé, em bảo anh họ cùng em đến tiệm làm đẹp.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn vờ không đành lòng gật đầu, rồi sau đó kéo lấy tay của Chu Mộng Chỉ nói, “Mộng Chỉ, trước khi em đi, em lấy cái hộp để trên bàn giúp anh được không?”

Tuy Chu Mộng Chỉ phải vội đi làm đẹp, nhưng Cố Thiên Tuấn đã lên tiếng thì đương nhiên cô ta sẽ đi làm rồi, nên vội vã lấy cái hộp trên bàn qua đưa cho Cố Thiên Tuấn.

Nhưng không ngờ, Cố Thiên Tuấn tiện thuận thế nắm chặt lấy tay của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ không hiểu gì cả nhìn sang Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng mở cái hộp đó ra.

Nhưng khi nhìn kỹ đồ vật trong hộp, Chu Mộng Chỉ không kiềm được che miệng lại, biểu cảm ngạc nhiên

Cố Thiên Tuấn nhướn miệng cười, lấy chiếc nhẫn kim cương trong hộp ra, đeo vào tay của Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, anh thấy đã lâu rồi mình không mua quà tặng em, chiếc nhẫn này tặng em, mong em sẽ thích.”

Chu Mộng Chỉ ngó người ra rút tay lại, nhìn viên kim cương to trên ngón tay, viên kim cương hình trái tim, niềm hạnh phúc dâng trào: Đây là nhẫn kim cương lớn nhất thế giới được công ty Graff vừa cắt xong, tên là The Graff Venus, nhẫn nặng 118.78 carat, còn đạt cấp màu D và độ tinh khiết cao nhất, trước khi cắt khối lượng gốc là 357 carat, cả quá trình cắt gọt mất hơn tám tháng.

Trước khi mẫu nhẫn này tung ra thì đã vang danh trong giới hàng xa xỉ phẩm rồi, lúc đó Chu Mộng Chỉ còn nghĩ phải làm thế nào để khiến Cố Thiên Tuấn mua cho mình chiếc nhẫn đó nữa, sau đó Cố Thiên Tuấn bị thương, cô cũng quên bằng việc này đi.

Vì bản thân cô cũng cảm thấy rằng không nên nhắc đến việc này vào lúc này, không ngờ Cố Thiên Tuấn lại chủ động mua cho cô như vậy!

“Thiên Tuấn...” Chu Mộng Chỉ quệt đi nước mắt đang trào ra, cảm động đến nỗi không biết nên biểu đạt thế nào.

“Thích không?” Cố Thiên Tuấn cười hỏi.

Thực ra, chiếc nhẫn kim cương này là anh dặn Susan mua, anh chỉ yêu cầu đắt nhất, tốt nhất, còn những cái khác anh không quan tâm.

“Thích, đương nhiên là thích rồi!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, cô ta đang muốn lao đến ôm lấy Cố Thiên Tuấn nói lời yêu thương.

Không ngờ Cố Thiên Tuấn lúc đó lùi người về sau dựa vào giường bệnh, khiến cho Chu Mộng Chỉ hụt hẫng.

Cố Thiên Tuấn giống như không nhìn thấy vậy, chỉ vui vẻ thở phào nói: “May mà em thích, chiếc nhẫn này anh đã chọn từ rất lâu, chỉ sợ em không thích.”

“Thích, đương nhiên thích rồi.” Chu Mộng Chỉ không ôm được Cố Thiên Tuấn, nhưng ngồi bên giường bệnh, lần nữa nắm chặt tay của Cố Thiên Tuấn, trong lòng rối bời: Người đàn ông trước mặt yêu mình biết bao, lúc nào cũng nghĩ đến mình, đã bị thương rồi còn đích thân mua nhẫn kim cương cho mình! Mình nhất định phải giữ chặt anh!

“Như vậy thì anh yên tâm rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Anh tặng quà xong rồi, em đi làm đẹp đi, nghỉ ngơi cho khỏe, tiện thể cho những người ở tiệm làm đẹp nhìn thấy món quà anh mua cho em nhé.”

“Vâng!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, cuối cùng hôn lên má của Cố Thiên Tuấn, sau đó thì rời khỏi.

Sau khi Cố Thiên Tuấn thấy Chu Mộng Chỉ đã rời khỏi, lập tức mặt lạnh như tiền, anh lấy tờ khăn giấy rồi dùng sức lau chỗ Chu Mộng Chỉ vừa hôn lên.

Chu Mộng Chỉ vừa ra khỏi phòng bệnh thì khoe ngay chiếc nhẫn kim cương đeo trên tay cho Chu Hán Khanh: “Anh ơi, nhìn này, chiếc nhẫn kim cương mà Thiên Tuấn chọn rất lâu mới mua được cho em! Có phải là rất to rất đẹp không?”

Chu Hán Khanh nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, gật đầu: “Quả thực rất đẹp!”

Trong khoảng thời gian Chu Mộng Chỉ thăm Cố Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh và Susan đều đứng canh ngoài cửa phòng bệnh, bên mượn cơ hội này tiện thể dò hỏi Susan khoảng thời gian này Cố Thiên Tuấn đã gặp những ai.

Sắc mặt Susan như bình thường, vờ như không biết đang bị Chu Hán Khanh hỏi chuyện, cô gạt chuyện An Diễm mang cháo cho Cố Thiên Tuấn ra, chỉ tiết lộ một số người và việc không quan trọng, để Chu Hán Khanh tin là thật.

Cộng thêm việc Cố Thiên Tuấn mất công mua nhẫn kim cương cho Chu Mộng Chỉ, cho đến bây giờ Chu Hán Khanh vẫn luôn rất an tâm về Cố Thiên Tuấn.

“Thế thì đương nhiên rồi!” Chu Mộng Chỉ đắc ý hất cằm lên, ánh mắt kiêu ngạo, “Em đã nói rồi Thiên Tuấn yêu em nhất mà.”

Nghe Chu Mộng Chỉ nói như vậy, sắc mặt Chu Hán Khanh có chút không vui: Anh cũng rất yêu Chu Mộng Chỉ, chỉ là cách biểu đạt không giống thôi, tại sao Mộng Chỉ không cảm nhận được chứ?

“Thiên Tuấn quả thực rất thương em, anh cũng rất vui.” Chu Hán Khanh giấu đi tâm trạng buồn bã của mình bằng nụ cười trên mặt.

“Anh ơi, dẫn em đi tiệm làm đẹp đi, em cảm thấy sắc mặt của em không tốt lắm!” Chu Mộng Chỉ vừa khoe nhẵn vừa nghĩ đến nhan sắc của mình.

“Được.” Chu Hán Khanh gật đầu, chào Susan rồi cùng Chu Mộng Chỉ rời khỏi.

Susan đứng ở cửa phòng bệnh nhìn thấy bóng dáng Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đi khuất dần, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Sau khi Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh hoàn toàn rời khỏi bệnh viện không bao lâu thì An Diễm dẫn theo An An mang theo bình giữ nhiệt màu hồng đến bệnh viện.

Còn được Cao Lỗi đưa đón, Susan dẫn đường cho đến khi hai mẹ con vào phòng bệnh của Cố Thiên Tuấn.

An An lễ phép vào phòng bệnh, người nằm trên giường lại là chú Cố khiến cậu có ấn tượng sâu sắc, lại suy nghĩ về những gì mẹ vừa nói, chú này đã cứu mẹ, gương mặt An An không giấu được nụ cười vui vẻ.

“Chào chú!” An An chạy đến trước giường bệnh của Cố Thiên Tuấn, nhiệt tình chào hỏi Cố Thiên Tuấn.

“Chào con.” Cố Thiên Tuấn cười, đưa tay xoa đầu An An, ánh mắt hiền từ.

222. Chương 223

Bây giờ An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn và An An khá hợp nhau, nên trong lòng không còn căng thẳng như lúc trước nữa, cô để cháo trên bàn, hỏi: “Khỏe hơn chưa?”

“Đỡ một chút rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, rồi lại nói với An An bằng giọng tiếc nuối: “Tiếc là tay chú bị thương rồi, nếu không chắc chắn chú sẽ bế con.”

“Thế con bế chú nhé!” An An nói xong thì bò đến giường bệnh của Cố Thiên Tuấn.

“An An, ngoan nào! Bây giờ chú Cố đang bị thương, con ngồi yên bên cạnh chú là được rồi.” An Diễm dùng ánh mắt cấm cản An An quậy phá.

“Dạ vâng.” An An tiếc nuối ngoan ngoãn ngồi bên giường bệnh của Cố Thiên Tuấn, sau đó cầm bàn tay của Cố Thiên Tuấn, rồi đặt bàn tay nhỏ mình vào trong tay của Cố Thiên Tuấn.

“Chú ơi, cảm ơn chú đã cứu mẹ con.” An An nhìn Cố Thiên Tuấn, khuôn mặt trẻ con rất nghiêm túc, “Con vốn định ôm cảm ơn chú, nhưng không ôm được thì chúng ta vẫn có thể nắm tay nhau!”

“Không sao, sau này còn nhiều cơ hội mà.” Cố Thiên Tuấn nắm chặt bàn tay của An An, bàn tay ấm áp khiến An An rất vui.

An Diễm đứng bên cạnh, thấy An An và Cố Thiên Tuấn vui vẻ bên nhau, lòng cảm thấy rối bời: Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ kết hôn đã bốn năm rồi, nhưng hai người vẫn chưa có con!

Bây giờ thấy Cố Thiên Tuấn thích An An như vậy là biết anh rất thích trẻ con, nếu anh và Chu Mộng Chỉ có con, nhất định anh sẽ rất vui. Bây giờ mình cũng không hận họ như trước nữa, hi vọng họ có thể nhanh chóng có con!

An Diễm thở dài trong im lặng rồi lại tươi cười, cô nhìn ân nhân cứu mạng mình hỏi: “Bây giờ ăn cháo không?”

“Được!” Cố Thiên Tuấn đưa mắt lên nhìn An Diễm, ánh mắt rất sáng.

“Chú ơi, chú kể con nghe, chú cứu mẹ con thế nào không chú?” An An kéo cổ áo của Cố Thiên Tuấn không chịu buông ra, khiến cho Cố Thiên Tuấn có một chút tôn sùng và quyến luyến An An.

Ánh nhìn rạng rỡ, Cố Thiên Tuấn đón lấy cháo mà An Điềm đưa đến, gật gật đầu: “Đương nhiên là được”

An Điềm cũng tìm một vị trí ngồi thích hợp, nghe Cố Thiên Tuấn kể chuyện cho An An nghe.

An Điềm trước đây không không phát hiện ra, anh đối với mình và người ngoài kiêu lời lắm, nhưng khi đối mặt với An An thần thái rất khác.

Từ lúc chum đèn thủy tinh rơi xuống cho đến lúc Cố Thiên Tuấn ôm lấy An Điềm lẫn qua một bên cũng chưa đến mười giây, nhưng Cố Thiên Tuấn lại mô tả rất hoành tráng sinh động, trong đó còn sử dụng các biện pháp tu từ so sánh, tăng tiến, khiến cho An An đôi lúc há hốc miệng mồm nhìn Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn cũng rất biết nắm lấy thời cơ, khi kể đến đoạn quan trọng, thì không quên ăn miếng cháo mà An Điềm nấu cho anh, An An sốt ruột kéo áo anh để anh tiếp tục kể.

Cố Thiên Tuấn lúc này mới thỏa mãn ho một tiếng, tiếp tục kể.

An Điềm ở bên cạnh chưa từng thấy qua Cố Thiên Tuấn như thế, bộ mặt lạnh như băng trước đây bây giờ không những nở nụ cười mà cả con người dường như tỏa ra ánh sáng ấm áp.

An Điềm thấy vậy thì suy nghĩ: Cố Thiên Tuấn anh ấy có vẻ rất thích trẻ con. Dù trong mắt anh, An An là con của cô và người đàn ông khác thì anh cũng rất thích.

Khi Cố Thiên Tuấn kể chuyện cho An An nghe xong, An Điềm cũng chưa suy tư xong, chính An An đã chạy đến kéo tay của An Điềm, giọng nói trẻ con: “Mẹ ơi, chú Cố khen mẹ nấu cháo ngon lắm!”

An Điềm vội định thần lại, ngược lên nhìn đôi mắt Cố Thiên Tuấn đang rất vui vẻ và nói: “Ha ha, không có gì, anh thấy ngon là được.”

Cố Thiên Tuấn không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn cái bát trong tay, cái bát này vốn đi cùng bộ giữ nhiệt mà An Điềm xách đến, cái bát nhỏ màu hồng có ba con gấu trắng, hai con lớn một con nhỏ, dưới chân con gấu trắng còn có vài ngọn cỏ bông hoa được ngẫu nhiên vẽ vào.

Từ nhỏ Cố Thiên Tuấn đã dùng qua rất nhiều dụng cụ ăn uống quý giá, sau khi kết hôn với Mộng Chỉ, cô thích những đồ xa hoa nên dụng cụ ăn uống đều rất hoa lệ tinh tế.

Bộ đồ ăn phong cách gia đình thế này, Cố Thiên Tuấn rất hiếm thấy.

Lại nhìn vào cái bát, Cố Thiên Tuấn đột nhiên nhớ ra, khoảng thời gian hôn nhân một năm với An Điềm, An Điềm cũng rất thích dùng bộ đồ ăn màu nhạt như vậy, nhìn có vẻ rất yếu đuối, còn có một chút trẻ con, nên anh không thèm nhìn, không thèm dùng.

Nhưng sau bốn năm, anh rất muốn dùng bộ đồ ăn trẻ con như vậy, nhưng không biết có còn cơ hội không, có phải đã quá muộn rồi không?

Nhưng, muộn thì đã sao?

Chuyện mà Cố Thiên Tuấn anh muốn làm thì chưa từng thất bại, dù anh đã phạm sai lầm nhưng cũng sẽ lặng lẽ khiến cho người để anh mắc sai lầm trả giá gấp một trăm ngàn lần!

An Điềm nhìn Cố Thiên Tuấn đầu tiên là vẻ mặt vui cười nhẹ nhàng nhìn vào cái bát, sau đó lại trở về biểu cảm lạnh như băng như xưa, thật sự rất khó hiểu: Lẽ nào anh thích cái bát trong tay? Do quen dùng phong cách xa hoa nên thích phong cách bình dị sao?

An Điềm đã nhiều năm không làm người giàu có rồi, nên cũng không rõ suy nghĩ của người giàu như thế nào, nên đành nhìn Cố Thiên Tuấn dò hỏi: “Anh thích cái bát à? Tặng anh đấy.”

An Điềm vừa dứt lời thì cảm thấy có gì đó không ổn, sao mình lại nói ra những lời như vậy? Dùng cái bát làm quà tặng cho ân nhân của mình, thật sự nhầm nhí, mà lại còn là bát đã dùng qua rồi chứ.

Đang lúc An Điềm muốn thu lại lời nói thì chuyện không ngờ xảy ra: Cố Thiên Tuấn nghe xong An Điềm nói thì gật đầu: “Được, cảm ơn, đúng là tôi rất thích cái bát này.”

An Điềm ngẩn người, không biết nên trả lời Cố Thiên Tuấn thế nào

An An cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Chú Cố à chú thích sừ tập bát à? Mẹ con cùng con ăn vặt, mỗi lần còn cái cuối cùng mẹ đều nói, cái cuối cùng không ai được ăn, để mẹ sừ tập, mẹ còn bảo mẹ rất thích sừ tập.”

“À?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm rồi hỏi, “Rồi sau đó thế nào?”

“Sau đó mẹ nói với con, đồ ăn vặt và mẹ sừ tập đã bị siêu nhân mà con thích nhất lấy mất rồi. “ An An nói đến đây, đau lòng nói, “Đó là siêu nhân mà con thích nhất, để siêu nhân lấy đi cũng không sao, nhưng đồ mà mẹ vất vả sừ tập mất rồi, nên mỗi lần còn món cuối cùng, con luôn chủ động nhường cho mẹ, không để mẹ phải buồn nữa.”

“Thế à?” Cố Thiên Tuấn chau mày gật đầu, sau đó xoa đầu An An, giọng nói cảm thông, “An An đúng là đứa trẻ ngoan.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền cười với An Diễm: Anh thật chưa bao giờ gặp An Diễm mà An An kể.

Khi kết hôn, An Diễm luôn e thẹn ngại ngần dành hết tất cả đồ vặt cho bản thân; sau bốn năm gặp lại mình, cô lúc nào cũng mang đầy sự day nghiêng hung dữ.

Nhưng ánh mắt lừa dối, gạt đứa con ruột của mình thì anh chưa từng gặp qua bao giờ.

223. Chương 224

Vốn dĩ An Diễm bị An An nói như vậy đã rất xấu hổ rồi, lại bị Cố Thiên Tuấn nhìn bằng ánh mắt dò xét, mặt cô càng ửng đỏ, cô nhìn An An nói: “An An, đừng nói bậy, mẹ cảm thấy con đang phát triển, ăn nhiều đồ ăn vặt quá không tốt!”

“Nên mẹ con dành tặng đồ ăn cho siêu nhân, mẹ con thật tốt bụng, sau này An An lớn lên phải thương mẹ thật nhiều đấy nhé!” Cố Thiên Tuấn cúi đầu trịnh trọng nói với An An.

“Dạ vâng.” An An nhún đôi vai bé nhỏ của mình, “Cho dù là mẹ tặng cho siêu nhân hay là mẹ ăn vụng thì con cũng rất thương mẹ.”

An Diễm nghe An An nói như vậy thì tự hỏi không lẽ An An từ lâu đã biết cô gạt cậu rồi?

Nhưng sao An An lại kể chuyện xấu của mình cho Cố Thiên Tuấn biết chứ! Đúng là có chú rồi thì quên mất mẹ!

An Diễm tức giận, nhưng lại không nỡ nói An An, đành bước về trước, đưa tay ra lấy lại cái bát của Cố Thiên Tuấn: “Hai người người hát người hò, rồi lại nói xấu người khác như vậy? Cố Thiên Tuấn, tôi không tặng cái bát này cho anh nữa! Sau này cũng không nấu cháo nữa!”

Cố Thiên Tuấn nghe An Diễm nói như vậy liền chau mày, anh im lặng một lúc nói: “Quả thực, một thời gian nữa, tôi cũng sẽ không ăn được cháo cô nấu rồi.”

“Chú yên tâm đi, mẹ con dọa vậy thôi, chú đã cứu mẹ con rồi, nếu chú muốn ăn, đương nhiên là mẹ sẽ làm chú ăn.” An An vỗ vỗ cánh tay của Cố Thiên Tuấn an ủi.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn lắc đầu, giọng tiếc nuối: “Nhưng mai chú phải ra viện về biệt thự nghỉ ngơi rồi, lúc này lo nói chuyện với hai người mà quên khuấy đi việc này.”

An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói như vậy, trong lòng thấy rất kỳ lạ, đáng lẽ không phải bị Cố Thiên Tuấn yêu cầu “đền ơn đáp nghĩa” nữa thì là một việc rất vui mới đúng.

Nhưng cô đã nấu cháo cho Cố Thiên Tuấn một tuần rồi, cũng không biết từ khi nào mà trở thành thói quen, mỗi ngày ăn sáng xong là bắt đầu chuẩn bị nguyên vật liệu, sau đó đứng canh nồi cháo nấu cho Cố Thiên Tuấn.

Bây giờ bỗng nhiên Cố Thiên Tuấn đột nhiên bảo không cần mang cháo nữa, An Diễm có cảm giác hơi kỳ lạ.

Nhưng ngay sau đó An Điềm đã bình thường lại, cũng không có gì, cô cũng đang rảnh rỗi, chỉ là cô đã mua rất nhiều nguyên liệu nấu cháo, sau này Cố Thiên Tuấn đều không được ăn nữa.

Cố Thiên Tuấn nuối tiếc xong thì nhân lúc An Điềm còn đang suy tư, anh đưa tay lấy lại cái bát trong tay của cô: “Dù sao cũng không ăn cháo nữa, đưa cái bát này cho tôi đi, để tôi nhìn vật mà nhớ...”

Khi Cố Thiên Tuấn nói đến đây, cố gắng nuốt chữ “người” xuống, đổi thành câu “Nhìn vật nhớ cháo.”

“Nếu anh không cảm thấy kỳ quặc thì cứ tự nhiên!” An Điềm cũng không giành lại cái bát đó, vốn dĩ cô lấy lại cái bát là để che giấu sự ngượng ngùng đi, bây giờ đã đổi chủ đề rồi, cô cũng không so đo làm gì.

Có điều một người bá đạo như Cố Thiên Tuấn, lại là một chủ tịch lạnh băng, lại dùng một cái bát nhí nhỏ màu hồng phấn, An Điềm nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nếu không không tận mắt chứng kiến thì cũng không dám tin vào mắt mình nữa.

Quả thực, sau khi Cố Thiên Tuấn hồi phục, anh đã mang cái bát đó vào văn phòng làm việc, khi tăng ca và sáng hoặc tối thì chỉ dùng cái bát đó ăn cơm.

Khi Cao Lỗi lần đầu tiên thấy Cố Thiên Tuấn dùng cái bát này ăn cơm thì chớp mắt ngạc nhiên một lần, sau đó tiếp tục như không có gì báo cáo công việc với Cố Thiên Tuấn.

Khi Susan lần đầu tiên thấy Cố Thiên Tuấn dùng cái bát này ăn cơm thì chớp mắt ngạc nhiên hai lần, sau đó như không có gì rồi báo cáo công việc với Cố Thiên Tuấn.

Lâm Kính Trạch lần đầu thấy Cố Thiên Tuấn dùng cái bát này, chớp mắt ngạc nhiên ba lần sau đó cười phá lên trêu chọc Cố Thiên Tuấn và cái bát màu hồng phấn đó.

Nhớ hôm đó, Lâm Kính Trạch muốn đến ăn tiệc thì bị Cố Thiên Tuấn đuổi thẳng ra khỏi văn phòng, còn kèm theo một bản hợp đồng không thêm ký.

Lâm Kính Trạch hối hận muốn thời gian quay ngược lại, khi lần đầu thấy Cố Thiên Tuấn dùng cái bát đó, anh sẽ khen ngợi khí chất của Cố Thiên Tuấn, cảnh tượng anh dùng cái bát đó đẹp biết bao.

Chỉ tiếc là thời gian không thể quay lại.

Nhưng Cố Thiên Tuấn dùng cái bát này đều là vào những lúc tăng ca, những người có thể vào văn phòng anh vào lúc anh ăn đương nhiên đều là những người đáng tin tưởng.

Nên Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh không hề biết sự tồn tại của cái bát này, sau khi họ biết sự tồn tại của cái bát, trong tình huống lúc đó, cũng không cho phép họ quan tâm những điều nhỏ nhặt này nữa, họ chỉ là ngạc nhiên, lúc đó, Cố Thiên Tuấn cũng có suy nghĩ như vậy.

Đương nhiên, đây đều là chuyện nên để sau này hãy bàn.

Sau khi Cố Thiên Tuấn cất kỹ cái bát của An Điềm, lại vui chơi cùng An An, anh nhìn An Điềm dẫn An An rời khỏi.

Ngày hôm sau là ngày Cố Thiên Tuấn xuất viện, An Điềm đương nhiên không đi tiễn anh, dù sao thì Chu Mộng Chỉ ghét cô, cô cũng nhận ra được, lấy có báo ơn cũng không hay lắm, vì Cố Thiên Tuấn cũng đã nói là anh cứu nhầm người, hơn nữa An Điềm còn nấu cháo anh ăn cả tuần, rồi lại tặng thêm một cái bát trẻ con, cũng coi như đã hết lòng rồi.

Thế là, An Điềm rảnh rỗi đi qua đi lại ở căn hộ, trông chừng An An nhúc nhích cả đầu, cậu để quyển truyện xuống, nhìn An Điềm: “Mẹ ơi, mẹ đang nhớ chú Cố à?”

An Điềm đang đi quay đi lại bỗng chân mềm nhũn chân, rồi ngồi lên sofa da thật mà Lâm Hiểu Hiểu mua cho cô, “Ai bảo mẹ nhớ Cố Thiên Tuấn? An An, cái đầu con đang nghĩ gì thế?”

“Con chỉ hỏi vậy thôi, mẹ làm gì mà bức xúc vậy?” An An nhìn An Điềm, rồi lại cầm quyển truyện lên tiếp tục xem.

“An An, sao trước đây mẹ không thấy con như thế? Lúc gửi con ở nhà mẹ nuôi, mỗi lần đến thăm con, đều là vẻ mặt đáng thương, làm mẹ thổn thức biết bao, kết quả là bây giờ biết nói lại mẹ rồi nhỉ?”

An Diễm giành lấy quyển truyện của An An, nghiêm khắc nhìn con: Có phải là An An đã bị di truyền từ Cố Thiên Tuấn không, chỉ là lúc gửi ở nhà Tư Kỳ không thấy biểu hiện ra; hoặc An An cố ý tỏ ra đáng thương để mình đón về bên cạnh.

An Diễm càng nghĩ càng thấy đúng như vậy, nghĩ lại một con người 25 tuổi lại bị một đứa trẻ 4 tuổi gài bẫy, thật mất mặt!

An An chẳng ừ hừ gì cả nhìn An Diễm: “Mẹ ơi, hay là mẹ tìm dì Lâm đi, nghe nói công việc của dì bận lắm! Mẹ đi thăm dì đi! Đồ chơi mà lần trước dì mua cho con thích lắm!”

An Diễm lại bị An An đánh lạc hướng, cô gỡ đầu cảm thấy cũng đúng: Mình bị thương sớm đã khỏe rồi, dù sao cũng đang rảnh, chi bằng đến trường quay xem xem.

“Vậy mẹ đến trường quay đây, con ở nhà một mình được không?” An Diễm nhìn An An.

“Đương nhiên” An An gật đầu, “Mẹ đi rồi con còn có thể yên tĩnh đọc sách đấy!”

“Được được, mẹ đi vậy!” An Diễm cũng không biết từ lúc nào, An An đã trở nên rất tự lập, cái gì cũng có suy nghĩ riêng của mình.

224. Chương 225

Nếu con đã không cần mình bận tâm thì đương nhiên An Diễm có thể vui vẻ đi làm việc của mình rồi.

Nghĩ như vậy, An Diễm đã chạy đến trường quay quảng cáo của Lâm Hiểu Hiểu.

Do lúc quay quảng cáo đã xảy ra chuyện của Cố Thiên Tuấn, Tô Thanh Dương cũng vì chuyện này cũng sốt đầu mẻ trán, nên lần quay quảng cáo này không có theo đến đây.

Lucy tuy là người phụ trách nhưng Tô Thanh Dương không đến, nên cô cũng chỉ đến xem qua rồi đi.

Qua sự cố lần này, không khí cả đoàn rất nặng nề, Lâm Hiểu Hiểu hoảng sợ, Lý An Ni thì bị các sự việc rắc rối vây lấy, tâm trạng quay cũng không được tốt.

Bây giờ đã qua cả buổi sáng rồi, vẫn đang tiếp tục quay cảnh đối mặt với nhau, quay mãi không xong.

Khi An Diễm đến trường quay, Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni đã quay hơn mười lần rồi, đến đạo diễn cũng nhàm chán, nên đành chọn ra cảnh đẹp nhất trong mười mấy lần quay đó.

Đạo diễn vừa thông báo nghỉ ngơi thì An Diễm đến.

Lâm Hiểu Hiểu thấy An Diễm vội chạy đến la to lên: “An Diễm, không phải là tôi đã nói cô ở nhà dưỡng thương sao? Sao lại chạy đến đây rồi?”

“Tôi ở nhà rảnh rồi không có gì làm nên chạy đến đây thăm cô.” An Diễm cười, chột nhìn thấy Lý An Ni lườm mình và Lâm Hiểu Hiểu rồi đi về hướng nhà vệ sinh.

An Diễm nhìn đến đây thì nhìn qua Lâm Hiểu Hiểu, nhỏ tiếng hỏi: “Này, Hiểu Hiểu, quan hệ của cô và Lý An Ni vẫn chưa tốt lên hả?”

“Gây thù chuốc oán rồi còn tốt sao được nữa, chỉ cần tỏ ra thân thiện là được.” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai nói, “Dù sao thì bây giờ anh tôi lại thích cô ta rồi, cô ta còn là đồng nghiệp của tôi, tôi cũng không muốn gây với cô ta, mệt lắm!”

“Nghĩ vậy là đúng rồi!” An Diễm an tâm gật đầu nhìn bóng dáng Lý An Ni đi vào khúc quẹo cua rồi mất dạng.

Những người ở trường quay đều bận rộn hoặc đang nghỉ ngơi, không một ai phát hiện thực ra có một bóng người cũng đang theo sát Lý An Ni đi về hướng nhà vệ sinh.

Lý An Ni đến đến trước cửa nhà vệ sinh, vừa châm điều thuốc lên thì bóng người đó đến trước mặt Lý An Ni.

Lý An Ni còn chưa kịp hút thuốc thì đã thấy Trần Hòa Thành đứng trước mặt mình, cô ta giận dữ quát: “Anh làm gì đó! Bây giờ ở đây là đoàn phim đây!”

“Anh đến thăm em.” Trần Hòa Thành đắm đuối nhìn Lý An Ni từ trên xuống dưới, cô vén tóc lên, trên người mặc áo công sở màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng và vớ da màu nude, khiến cho Lý An Ni trông rất hấp dẫn.

“Thăm tôi làm gì? Anh là cái thá gì?” Lý An Ni giận dữ trừng mắt nhìn Trần Hòa Thành, rồi quay đầu nhìn hướng khác hút thuốc.

Trần Hòa Thành giống như không nghe thấy Lý An Ni nói gì, chỉ chăm chăm vào cơ thể Lý An Ni nói: “Không hổ danh là ngôi sao lớn, đóng vai gì giống vai đó! Lần trước gặp cô ở căn hộ là một quý bà giàu có, bây giờ nhìn em giống như một cô thư ký bên cạnh ông chủ! Còn là một thư ký rất hấp dẫn đây.”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh!” Lý An Ni vút điều thuốc chưa hút xong xuống đất, rồi dùng phần gót dập tắt điều thuốc, lạnh lùng nói, “Cút!”

“Một ngày là phu thê thì cả đời là phu thê mà, em quên chuyện xảy ra tối hôm trước rồi sao? Lúc đó anh thấy em rất vui mà!” Trần Hòa Thành mang nụ cười trơ tráo tiến một bước về Lý An Ni.

Lý An Ni lập tức lùi lại một bước, bộ móng đẹp dễ vừa làm suýt chút bị cô làm hỏng: “Trần Hòa Thành, tiền tôi cũng đưa anh rồi! Anh muốn làm tài xế của tôi thì tôi cũng cho anh làm rồi! Anh còn muốn gì nữa!”

“Anh đâu có muốn gì! Anh thích em quá thôi! Ai bảo em xinh đẹp như vậy!” Trần Hòa Thành lại tiến một bước về trước, lại còn cười khoái chí hơn!

“Anh...” Lý An Ni nghiêng răng, “Vậy được, anh không đi thì tôi đi!”

Lý An Ni nói xong, lập tức bước đi, định tránh xa khỏi Trần Hòa Thành.

Không ngờ Trần Hòa Thành nắm chặt tay của Lý An Ni, kéo cô vào trong nhà vệ sinh nữ.

“Trần Hòa Thành! Anh...”

“Lý An Ni, em cứ la lên đi! Đợi khi tất cả mọi người trong đoàn phim đến thì anh càng vui!” Trần Hòa Thành ghé sát vào tai của Lý An Ni cảnh cáo, “Anh cũng muốn có tin đồn với ngôi sao lớn đó! Anh đã sống khổ sở bao năm nay rồi, để anh lên bản tin cũng tốt!”

Lời nói của Trần Hòa Thành khiến cho Lý An Ni im lặng ngay: Bây giờ ở đây là đoàn phim, nếu mình la lên nhất định sẽ khiến mọi người chú ý đến, đến lúc đó có nói thế nào cũng không thể giải thích được!

Lý An Ni cắn chặt môi để không phát ra tiếng, nhưng cả người vùng vẫy hòng thoát khỏi Trần Hòa Thành.

“Tốt nhất là em nên ngoan ngoãn đi, nếu không có ai đó vào nhà vệ sinh thấy anh và em lôi kéo nhau như vậy sẽ không hay đâu.” Trần Hòa Thành cười dâm dăng tiếp tục uy hiếp nói.

Lý An Ni lập tức sững sờ, bị Trần Hòa Thành chọc tức điên nhưng mình lại không làm gì được!

Nhân lúc Lý An Ni không cảnh giác, Trần Hòa Thành kéo Lý An Ni vào gian phòng bên nhà vệ sinh nữ.

Lý An Ni đứng trong gian phòng nhỏ chật hẹp đó, cố hết sức đẩy Trần Hòa Thành ra, mùi hôi ở nhà vệ sinh khiến cô ta buồn nôn.

“Anh muốn làm gì?” Lý An Ni cố gắng kiềm chế giọng phẫn nộ của mình, kèm theo ánh mắt như muốn phát hỏa.

“Làm chuyện mà anh muốn làm!” Trần Hòa Thành cười dâm dăng, nhanh chóng đưa tay ôm lấy Lý An Ni.

“Đồ biến thái!” Lý An Ni tức giận tát thẳng vào mặt Trần Hòa Thành.

Còn Trần Hòa Thành cũng giống như lần trước, dễ dàng chớp lấy tay của Lý An Ni.

Nhìn thấy gương mặt tươi như hoa thường thấy trên màn ảnh của Lý An Ni có chút đau khổ, Trần Hòa Thành bỗng có cảm giác lâng lâng.

“Mày...” Tay của Lý An Ni bị Trần Hòa Thành tóm lấy, lại không thể la lên để người khác đến giúp, chỉ có thể tự mình vùng vẫy thoát khỏi Trần Hòa Thành.

“Chút nữa em còn phải quay hình đây, nếu quần áo bị rách, người ta có hỏi thì không liên quan đến anh đâu.” Trần Hòa Thành cười đắc ý, cảm thấy mình nắm được điểm yếu của Lý An Ni.

Lý An Ni cứng đờ người, thở rất gấp, lúc này cảm thấy vô cùng căm tức.

Lý An Ni cảm thấy mình sắp nôn rồi, răng nghiến lại, cô ta nhìn Trần Hòa Thành, gằn giọng nói: “Trần Hòa Thành, tao sẽ giết mày! Tao nhất định sẽ giết mày!”

Trần Hòa Thành không hề quan tâm mà cười: “Anh đã lưu đoạn ghi âm trong điện thoại rồi, nếu anh có chuyện gì, chuyện của em sẽ bại lộ, em dám không?”

Lý An Ni trừng mắt tiếp tục nghiến răng nhìn Trần Hòa Thành: “Nếu mày ép tao tới đường cùng thì tao dám đó!”

“Ha ha!” Trần Hòa Thành cười khẩy hai tiếng rồi không đếm xỉa đến, “Dù sao đâu phải là anh mới biết trên đầu chữ sắc có con dao, có được em thì một trăm con dao anh cũng không sợ!”

225. Chương 226

Trần Hòa Thành nói xong thì áp sát Lý An Ni vào cửa nhà vệ sinh, đưa tay cởi đồ mình ra. Lý An Ni đương nhiên bắt đầu im lặng phản kháng.

Nhưng đương nhiên lần này vẫn không ăn thua gì.

Sau khi Lý An Ni phát ra một số âm thanh kỳ lạ, Trần Hòa Thành càng tỏ ra khoái chí.

Lý An Ni cắn chặt môi, không để cho mình phát ra tiếng, cố kiềm chế, mấy lần trước do không biết kiềm chế nên gây ra đại họa, lần này, cô ta phải tính kế lâu dài nhẫn nhịn thì mới có thể đi xa được!

Nhà vệ sinh yên ắng, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh kỳ lạ, lúc này, chợt có tiếng bước chân vội vàng xông vào nhà vệ sinh.

Lý An Ni hốt hoảng, đôi má ửng đỏ vì căng thẳng giờ lại càng đỏ hơn.

Còn Trần Hòa Thành thì cười dâm trong im lặng, anh ta ôm chặt Lý An Ni.

An Diễm không biết gì chạy vào nhà vệ sinh, lúc này cô mới cầm điện thoại lên nghe, cô vội cười nói với đầu dây bên kia: “A lô, Tư Kỳ à, mình vừa ở chỗ đoàn phim, ở đó đông người ồn ào, nên chạy vào nhà vệ sinh nghe điện thoại cậu đây.”

“Không có gì!” Giọng nói của Tư Kỳ ở đầu dây bên kia vô cùng vui vẻ, “Tiểu Diễm cậu biết không? Mẹ chồng mình làm phẫu thuật thành công rồi! Mấy hôm trước cứ đợi bà ra khỏi phòng hồi sức, nên bây giờ mới báo cậu được, bây giờ bà ấy đã chuyển đến phòng bệnh bình thường rồi!”

“Thật không?” An Diễm vui vẻ hỏi.

Tuy Ôn Mỹ Lan đối xử với Tư Kỳ không tốt, nhưng Tư Kỳ tận tâm tận lực cứu Ôn Mỹ Lan, phẫu thuật thành công cũng coi như tốt đẹp rồi, cô cố gắng hết sức chăm sóc Ôn Mỹ Lan, bây giờ Ôn Mỹ Lan phẫu thuật thành công rồi, nhất định sẽ cảm động bởi tấm lòng hiếu thảo của Tư Kỳ, chỉ hy vọng sau này hai người có thể hòa hợp được với nhau, như vậy Tư Kỳ cũng coi như công đức viên mãn rồi!

“Thật đó!” Lý Tư Kỳ vui vẻ, “Tuy bây giờ mẹ chồng vẫn nằm ở bệnh viện, trị liệu về sau cũng rất phiền phức, nhưng bây giờ phẫu thuật thành công rồi, mẹ chồng cũng có cơ hội bình phục một nửa!”

Lý Tư Kỳ nhớ lại chứng bệnh năm xưa của ông nội, cả nhà rất bất lực và buồn, lại nhớ đến việc có thể cứu được mẹ chồng, cô cảm thấy hạnh phúc vô bờ bến!

“Cũng không uống công cậu chăm sóc bác gái, bây giờ sức khỏe bà ấy cũng khỏe rồi, nhất định sẽ hiểu được tấm lòng của cậu!” An Diễm vui vẻ nói.

Nhưng An Diễm vừa dứt lời thì góc trong nhà vệ sinh đột nhiên có một giọng kỳ lạ của phụ nữ, cô cau mày, quay đầu nhìn khắp nơi: Ở đây không có ai cả!

Trần Hòa Thành đang ôm chặt Lý An Ni trong nhà vệ sinh cười thỏa mãn, Lý An Ni nghe tiếng bước chân của An Diễm càng lúc càng gần thì mắt cô ta mở to ra, bờ môi bị cắn chặt đến nổi chảy máu, nhưng không hề dám phát ra âm thanh gì cả, Trần Hòa Thành thấy Lý An Ni như vậy thì càng thêm phấn khích.

“Tiểu Diễm? Tiểu Diễm? Sao cậu không nói chuyện?”

Giọng nói của Lý Tư Kỳ kéo An Diễm đang kiếm tìm ở trong nhà vệ sinh, cô cau mày, vội cười với Lý Tư Kỳ trong điện thoại: “À, không có gì, mai mình đến thăm cậu và bác gái được không?”

“Đương nhiên được rồi!” Giọng nói của Lý Tư Kỳ vẫn rất vui, “Thời gian này mình cứ mãi chăm cho mẹ mình, còn cãi nhau với Ôn Minh, mình rất muốn tâm sự với cậu, để mình biết là mình vẫn còn sống vì bản thân nữa!”

“Ừ, quyết định vậy nhé!” An Diễm gật đầu, “Mình cũng nhớ cậu lắm!”

An Diễm và Lý Tư Kỳ nói vài câu thì cúp máy, cô lại quay đầu nhìn nhà vệ sinh kỳ lạ một chút, cuối cùng thì rời khỏi.

Lý An Ni trong nhà vệ sinh nuốt máu chảy ở bờ môi vào trong, cô ta không muốn nhìn thấy bản mặt đê tiện của Trần Hòa Thành nên ngẩng đầu lên nhìn vào không trung trên cao trong phòng.

Cuối cùng nước mắt vẫn rơi xuống, Lý An Ni siết chặt nắm đấm, trong đầu chỉ còn một tiếng nói: Mình nhất định phải giết chết Trần Hòa Thành, bằng bất kỳ giá nào!

Một lúc sau, Trần Hòa Thành đi rời từ gian phòng nhà vệ sinh, còn Lý An Ni thì ngồi trong nhà vệ sinh, ánh mắt vô định, nước mắt thì không ngừng rơi.

An Diễm nghe xong điện thoại của Lý Tư Kỳ thì bắt đầu ra trường quay phụ giúp Lâm Hiểu Hiểu, giúp cô ấy chuẩn bị đồ đạc quần áo các thứ.

An Diễm ở phía xa đã nhìn thấy Trần Hòa Thành đang siết lại thắt lưng, miệng thì ngâm điếu thuốc đi về phía mình.

“An Diễm, lâu quá không gặp!” Trần Hòa Thành chủ động chào hỏi An Diễm.

An Diễm trừng mắt “ừ” một cái, cô không hề muốn nói chuyện với Trần Hòa Thành.

Nhưng Trần Hòa Thành giống như không nhìn thấy vậy, cười hả hê nói với An Diễm: “An Diễm, cô biết không? Bây giờ tôi là tài xế của Lý An Ni rồi! Cô là trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu, sau này hai chúng ta ngang cơ nhau nhé.”

An Diễm đột nhiên cảm thấy nực cười: Trần Hòa Thành tự ti đến mức này sao? Một tài xế, một trợ lý thì có gì mà so sánh chứ!

An Diễm cười khẩy: “Ha ha, vậy thì chúc mừng anh.”

An Diễm cười xong tỏ ra thông cảm cho Lý An Ni: Thật không biết con mắt nhìn người của Lý An Ni thế nào mà lại để Trần Hòa Thành làm tài xế của cô ta chứ.

“Ha ha, những cái này đều là chuyện nhỏ thôi!” Trần Hòa Thành đắc ý cười, cảm thấy cuộc sống ba mươi mấy năm trong bóng tối của mình cuối cùng cũng tìm được cảm giác tồn tại!

An Diễm không muốn dây dưa quá nhiều với Trần Hòa Thành nên hỏi: “Anh còn có chuyện gì không? Không có thì tôi đi trước đây.”

An Diễm không biết tại sao bây giờ Trần Hòa Thành lại ngông nghênh bắt chuyện như vậy, anh ta quên là đã nợ mình một trăm ngàn sao?

“Cũng coi như là có chuyện, cũng không có chuyện gì đâu!” Trần Hòa Thành xoa xoa tay nhìn An Diễm nói, “Chỉ có một việc nhỏ, cô có muốn nghe không?”

“Không.” An Diễm lắc đầu dứt khoát, sau đó quay người bỏ đi.

“An Diễm, cô đừng đi mà!” Trần Hòa Thành vội kéo tay của An Diễm lại.

An Diễm đẩy mạnh tay của Trần Hòa Thành ra, lạ lùng nhìn Trần Hòa Thành: Trần Hòa Thành uống nhầm thuốc hay sao mà dám cả gan đụng vào mình chứ!

“Anh bị bệnh à?!” An Diễm không hề e dè hỏi thẳng.

“Đừng giận mà.” Từ sau khi có được Lý An Ni, lá gan của Trần Hòa Thành càng lúc càng lớn, cũng bắt đầu ảo tưởng sức mạnh, anh ta cười với An Diễm rồi hỏi, “An Diễm, cô có bạn trai chưa?”

Thực ra, trước đây Trần Hòa Thành đã biết, khi An Diễm làm việc ở thành phố S đã được xem là người phụ nữ xinh đẹp giỏi giang nhất công ty rồi, không những xinh đẹp mà hiệu quả làm việc cũng tuyệt vời, tuy có một đứa con, nhưng vẫn có rất nhiều người theo đuổi cô.

226. Chương 227

Lúc ấy Trần Hòa Thành biết mình không tiền không quyền cũng không có bản lĩnh, thế nên chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm An Diễm, mà tất nhiên, đối với những cô gái đẹp như An Diễm thì anh ta lúc nào cũng chỉ có thể đứng ngắm từ xa mà thôi.

Khi đó Trần Hòa Thành vay tiền của An Diễm cũng chỉ là muốn liều một phen, không ngờ An Diễm lại cho anh ta vay thật, hơn nữa sau đó sau khi biết được địa chỉ của anh ta rồi mà cũng không đòi lại số tiền ấy, còn hỏi han anh ta bây giờ sống ra sao.

Những hành động ấy của An Diễm khiến Trần Hòa Thành cảm thấy An Diễm chắc chắn là một người phụ nữ tốt, vừa nhân hậu lại chịu thương chịu khó, nếu lấy được cô thì chắc chắn sẽ không phải lo cái ăn cái mặc!

Tuy anh ta bây giờ đã câu được một ngôi sao lớn là Lý An Ni, nhưng cũng không thể nào kết hôn với cô ta được, vì vậy nếu muốn thành gia thì sau khi nghĩ tới nghĩ lui, Trần Hòa Thành vẫn muốn chọn An Diễm.

Còn An Diễm khi nghe Trần Hòa Thành hỏi mình như thế thì cảm thấy rất buồn cười, cô không tin được mà lắc đầu: “Tôi có bạn trai hay chưa thì liên quan gì đến anh?”

“Cô xem, tuy cô trông rất đẹp, nhưng lại dắt theo bên mình một đứa con, thế nên đã không còn đáng giá bằng những người trạc tuổi cô nữa rồi, vì vậy tôi cảm thấy cô không nên đặt tiêu chuẩn quá cao, tuy tôi lớn hơn cô 8, 9 tuổi, nhưng tôi là đàn ông, đàn ông càng lớn tuổi thì càng quý giá, còn phụ nữ sinh con xong thì không ai cần nữa rồi, tôi lại còn là tài xế của Lý An Ni, nếu cô bằng lòng thì tôi có thể suy xét đến việc chọn cô, nhưng con trai cô phải mang họ của tôi.”

Trần Hòa Thành nói bằng vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

An Diễm nghe những câu nói ấy của Trần Hòa Thành, vừa thấy giận lại vừa thấy buồn cười, đúng là người điên thì năm nào cũng có, nhưng năm nay là nhiều nhất! Trần Hòa Thành rốt cuộc bị chạm mạch ở đâu rồi? Mơ tưởng muốn lấy mình thì thôi đi, tại sao lại còn dùng cái giọng trịch thượng đó mà nói chuyện với mình?

“Mẹ anh sinh anh xong thì cũng không còn đáng giá bằng mấy người trạc tuổi bà ấy rồi, nếu anh bằng lòng thì có thể suy xét đến việc chọn bà ấy đấy, còn khỏi phải đổi họ nữa!” An Diễm nói xong câu ấy thì quay

lưng bỏ đi, đúng là nực cười, cô muốn sống cuộc đời thế nào sẽ do cô tự quyết định, mấy câu nói ấy của Trần Hòa Thành đúng là đã quá tự cao rồi!

Trần Hòa Thành đứng nguyên tại chỗ ngẩn người hồi lâu mới nhận ra là An Diễm vừa mới mắng anh ta!

“Cô!” Lúc này Trần Hòa Thành mới muốn đôi co với An Diễm, nhưng An Diễm đã đi xa rồi.

“Hừ! Có gì mà đắc ý chứ?” Trần Hòa Thành lạnh lùng hừ một tiếng, “Mình đã có con cá lớn là Lý An Ni, sẽ cho mình mọi thứ, còn lo không tìm được người phụ nữ khác sao?”

Sau khi tự lẩm bẩm xong, Trần Hòa Thành bước vào xe của Lý An Ni đánh một giấc.

Còn An Diễm thì hậm hực như vừa giẫm phải phân chó, muốn đi tìm Lâm Hiểu Hiểu để kể lể chuyện này.

Nhưng không ngờ, An Diễm còn chưa tìm được Lâm Hiểu Hiểu thì đã bị Lý An Ni cản đường.

“Trần Hòa Thành vừa rồi đã nói gì với cô vậy?” Lý An Ni có hơi sợ, đồng thời cũng cảm thấy tức giận. Cô ta khó khăn lắm mới yên ổn ra được nhà vệ sinh, vậy mà lại trông thấy An Diễm đang nói chuyện với Trần Hòa Thành! Có phải bí mật của cô ta đã bị lộ rồi không?

“Hả?” An Diễm nhất thời không kịp phản ứng, hôm nay là ngày gì thế? Sao toàn những người không muốn gặp lại cứ xuất hiện ngay trước mặt mình?

“Tôi hỏi cô, Trần Hòa Thành có phải đã nói gì với cô rồi không?” Lý An Ni cố gắng hỏi An Diễm. Nếu người biết chuyện của cô ta chỉ có Trần Hòa Thành thôi thì dễ xử lý, nhưng nếu An Diễm cũng biết luôn chuyện này thì sự việc sẽ trở nên phức tạp.

“Đâu... đâu có nói gì!” An Diễm ngơ ngác nhìn Lý An Ni. Trần Hòa Thành vừa rồi muốn cô làm bạn gái anh ta, nhưng bị cô từ chối, chuyện này thật sự không nên nói cho ai biết cả.

Lý An Ni nghe An Diễm nói thế thì dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn vào gương mặt không hiểu gì cả của An Diễm một lúc lâu, sau đó mới yên tâm: Cũng may, Trần Hòa Thành chưa nói chuyện của cô ta cho An Diễm biết.

“Sau này cô hạn chế tiếp xúc với Trần Hòa Thành!” Lý An Ni nói xong, trừng mắt với An Diễm một cái rồi bỏ đi.

Tuy Lý An Ni nói bằng giọng điệu khó chịu, nhưng An Diễm cảm thấy từ lúc biết Lý An Ni thì đây là câu nói hợp lý nhất mà cô ta từng nói ra.

An Diễm gật đầu tán đồng, sau đó chạy đi tìm Lâm Hiểu Hiểu.

Ngày hôm sau...

Sau khi được Lâm Hiểu Hiểu khuyên nhủ hết lời, An Diễm đã không đến trường quay với Lâm Hiểu Hiểu nữa mà đến bệnh viện thăm Ôn Mỹ Lan như đã hẹn.

Như thường lệ, cô đã mua rất nhiều đồ bổ, xách bao nhiêu túi lớn túi nhỏ bước vào phòng bệnh, vừa vào liền trông thấy Lý Tư Kỳ đang cầm bát cháo bón cho Ôn Mỹ Lan ăn.

“Bác Ôn, Tư Kỳ! Con đến rồi!” An Diễm mở lời chào hỏi rồi bước vào trong.

“Tiểu Diễm đến rồi!” Lý Tư Kỳ và An Diễm là bạn thân, thế nên thấy cô đến, Lý Tư Kỳ cũng không đứng dậy đón, chỉ quay sang cười với cô rồi lại tiếp tục đút cháo cho Ôn Mỹ Lan.

Ôn Mỹ Lan thấy An Diễm mang đến cho mình bao nhiêu là quà cáp thì cũng khẽ gật đầu với cô.

An Diễm cũng không khách sáo, đặt mớ đồ bổ xuống rồi ngồi bên giường của Ôn Mỹ Lan.

Ôn Mỹ Lan chậm rãi ăn từng ngụm cháo do Lý Tư Kỳ bón, tuy trông vẫn còn rất yếu nhưng tinh thần thì có vẻ đã khá hơn rất nhiều.

Nhưng ngược lại, Lý Tư Kỳ thì lại trông vô cùng mệt mỏi. Mái tóc chỉ buộc hờ, có hơi bù xù, quảng thâm ở mắt nhìn thấy rất rõ, đáng vẻ rất tiêu tụy.

“Ôn Minh đâu?” An Diễm thấy Lý Tư Kỳ tiều tụy như thế thì lập tức nghĩ ngay đến Ôn Minh, lúc cô cho anh ta mượn tiền đã bảo anh ta phải chăm sóc tốt cho Tư Kỳ, mà Ôn Minh lúc đó cũng đã chính miệng hứa với cô rồi.

Nhưng An Diễm nhìn dáng vẻ lúc này của Lý Tư Kỳ thì nhận ra Ôn Minh có lẽ đã không thực hiện lời hứa của mình rồi!

“Anh ấy đi công tác rồi!” Lý Tư Kỳ gượng cười rồi nói thêm, “Ngay đêm mẹ được chuyển từ phòng sản sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường thì anh ấy đã đi công tác rồi.”

“Ngay trong đêm sao?” An Diễm cau mày, đi công tác gì mà lại vào ban đêm? Ôn Minh được cấp trên trọng dụng đến thế sao? “Gấp vậy à?”

“À, chuyện này...” Lý Tư Kỳ mấp máy môi, dường như đang cố nghĩ ra lí do gì đó, nhưng cuối cùng cũng không tìm được có gì, đành phải nói, “Ừ, gấp lắm.”

“Cô thì biết cái gì? Con trai tôi rất có năng lực, cấp trên rất xem trọng nó mà!” Ôn Mỹ Lan tuy nói có hơi thêu thào, nhưng An Diễm vẫn nghe thấy rất rõ, đương nhiên giọng điệu khó chịu của bà ta, cô cũng nghe rất rõ ràng.

Cô bật cười, cảm thấy mình không nên so đo chuyện này làm gì nữa, thế nên vội chuyển chủ đề, quay sang hỏi Ôn Mỹ Lan: “Bác gái hôm nay trông sắc mặt tốt hơn rất nhiều, đúng là may quá.”

Ôn Mỹ Lan húp thêm một ngụm cháo do Lý Tư Kỳ dứt, giọng nói trở nên hào hứng hơn một chút: “Tôi là cát nhân đương nhiên sẽ có thiên tướng! Mạng tôi lớn lắm, Diễm Vương không bắt tôi đi được đâu! Tôi còn phải sống thêm mười năm nữa, hưởng thêm nhiều phúc nữa!”

“Phải phải phải.” An Diễm phụ họa, cũng không muốn cho Ôn Mỹ Lan biết tiền phẫu thuật của bà ta là do cô con dâu đang hầu hạ bà ta này vất vả đi vay về!

An Diễm đang cười đột nhiên nhớ lại chuyện mấy hôm trước, lúc cô đem cháo đến cho Cố Thiên Tuấn đã trông thấy Ôn Minh đứng nói chuyện với một người phụ nữ ngay trước cổng bệnh viện, Ôn Minh còn nói người phụ nữ đó là em họ của anh ta.

Lúc ấy Ôn Mỹ Lan chuẩn bị làm phẫu thuật, Lý Tư Kỳ cực kì bận rộn, thế nên An Diễm đã nghe theo lời của Ôn Minh, không nói chuyện này cho Tư Kỳ biết.

Nhưng bây giờ Ôn Mỹ Lan đã khỏe rồi, An Diễm cảm thấy nên nói rõ chuyện này với Lý Tư Kỳ, vì dù gì nếu có hiểu lầm thì phải giải quyết ngay, cô không muốn cứ giữ trong lòng rồi cứ phải lo lắng cho Tư Kỳ. Nghĩ đến đây, An Diễm khẽ mím môi rồi ngập ngừng hỏi: “Tư Kỳ à, lần trước em họ của Ôn Minh có đến đây thăm bác Ôn, nhưng sau đó không gặp được, chuyện này cậu có biết không?”

227. Chương 228

Lý Tư Kỳ lập tức cau mày, quay sang nhìn An Diễm: “Em họ? Em họ gì? Ôn Minh làm gì có em họ?”

“Lần trước mình đến bệnh viện thăm một người bạn, tình cờ nhìn thấy Ôn Minh đứng với một người phụ nữ ở cổng bệnh viện, Ôn Minh bảo với mình đó là em gái anh ấy.” An Diễm vừa trông thấy Lý Tư Kỳ có vẻ không biết chuyện này thì trong lòng lại càng thêm nghi hoặc, bởi cho dù em họ anh ta có không gặp được Ôn Mỹ Lan thì cũng phải báo lại một tiếng chứ!

“Nhưng Ôn Minh không có em họ, chỉ có một người anh họ thôi.” Lý Tư Kỳ vừa nói vừa cau mày nhiều hơn.

“Có thể là em họ xa!” Ôn Mỹ Lan đột nhiên mở miệng nói, “Tư Kỳ, con ít khi theo Ôn Minh về quê, đương nhiên là không biết rồi!”

“Thế à?” Lý Tư Kỳ gật đầu, cúi đầu nhìn bát cháo rồi đột nhiên hỏi, “Mẹ, em họ của Ôn Minh ở cùng quê với mẹ đúng không?”

“Tất nhiên rồi.” Ôn Mỹ Lan lập tức trả lời, “Mẹ dõi theo nó từ bé đến lớn! Từ trước đến nay nó chỉ ở dưới quê, không gặp Ôn Minh nhiều, có thể lần này nghe nói mẹ bị bệnh nên mới đến thăm bày tỏ tấm lòng.”

An Điềm ngồi bên cạnh nghe Ôn Mỹ Lan nói nói một tràng như thế thì cảm thấy ngao ngán, người mới ốm dậy mà nói nhiều như thế không biết có mệt không nhỉ?

Còn Lý Tư Kỳ nghe Ôn Mỹ Lan giải thích xong thì lại gật đầu: “Con hiểu rồi.”

Ôn Mỹ Lan thấy Lý Tư Kỳ không nói nữa thì mới yên tâm.

Nhưng không ngờ Lý Tư Kỳ cúi đầu suy nghĩ một chút lại quay sang hỏi An Điềm: “Tiểu Điềm, người phụ nữ đó ăn mặc có giống người dưới quê không?”

An Điềm giật mình, thảo nào Tư Kỳ lại yên lặng lắng nghe như vậy, thì ra là đang chờ Ôn Mỹ Lan nói hớ! Theo lời của Ôn Mỹ Lan thì em họ của Ôn Minh chắc chắn phải là người dưới quê, vậy nếu người phụ nữ đó mà ăn mặc không giống người dưới quê thì rõ ràng là một người khác rồi...

An Điềm do dự một lúc, cô cảm thấy có thể nào thì cũng không thể gạt người bạn thân của mình được, thế nên đành nói thật: “Không giống.”

Lý Tư Kỳ nghe An Điềm nói xong thì gương mặt không chút cảm xúc, cũng không nói gì nữa.

Còn Ôn Mỹ Lan thì hoàn toàn không ngờ cô con dâu bình thường luôn hiếu thuận lại có thể chơi chiêu này với mình, thế nên thẹn quá hóa giận, quay sang nói với An Điềm: “Này, tôi thấy cô cố tình muốn phá cho gia đình chúng tôi tan nát có phải không?”

An Điềm ngẩn người rồi cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy những lời mình vừa nói đúng là đã khiến gia đình họ thêm xích mích, nhưng nếu cô không nói thì Tư Kỳ nhất định sẽ bị họ lừa dối, lỡ như phía sau chuyện này có ẩn chứa một bí mật lớn gì đó thì thật sự không công bằng với Tư Kỳ!

“Bác à, con không hề muốn như vậy, nhưng con là bạn thân của Tư Kỳ, cho nên...”

Nhưng An Điềm còn chưa nói dứt lời thì đột nhiên cảm thấy mặt mình bỏng rát, đến mức không mở mắt ra được.

Cô đưa tay lên quạt ngang mặt, trông thấy tay mình dính đầy cháo!

Thì ra Ôn Mỹ Lan đã thừa cơ lúc An Điềm đang cúi đầu nói chuyện mà giật lấy bát cháo trong tay Lý Tư Kỳ rồi tạt hết số cháo còn lại trong bát vào mặt An Điềm!

“Cái đồ mờ mịt, không biết nói chuyện thì đừng có nói! Làm cho gia đình người ta tan nát, sau này đừng có đến nhà chúng tôi nữa!” Ôn Mỹ Lan cầm bát cháo trong tay mắng sa sả.

“Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?” Kể từ lúc Ôn Mỹ Lan bị bệnh thì đây là lần đầu tiên Lý Tư Kỳ to tiếng với bà ta.

“Cô! Cô dám nói chuyện to tiếng với tôi như vậy! Cô... cô đúng là cái đồ con dâu bất hiếu!” Ôn Mỹ Lan đưa tay ra run run chỉ vào mặt Lý Tư Kỳ mà quát tháo.

“Mẹ đừng có nói chuyện lớn tiếng như thế! Cẩn thận vết mổ rách ra, lại tổn tiền lương của con trai mẹ nữa!” Giọng của Lý Tư Kỳ vẫn rất to.

Vừa nghe đến việc sẽ tổn tiền của Ôn Minh, Ôn Mỹ Lan lập tức im bặt.

“Tiểu Điềm, cậu không sao chứ?” Lý Tư Kỳ vội vàng lấy khăn giấy ra giúp An Điềm lau cháo trên mặt rồi nói, “Tiểu Điềm, đi thôi, mình đưa cậu đi gặp bác sĩ!”

“Cũng không đau lắm.” An Điềm vừa dụi mắt vừa lắc đầu nói, cũng may bát cháo đã được Lý Tư Kỳ làm nguội bớt rồi mới bón cho Ôn Mỹ Lan ăn, thế nên cũng không làm cô bị bỏng quá nặng, chỉ khiến mặt hơi đỏ lên một chút thôi.

Lý Tư Kỳ vừa dìu An Điềm vừa nhìn vẻ mặt đắc ý của Ôn Mỹ Lan rồi lạnh lùng nói: “Mẹ nằm đây nghỉ ngơi đi, con đưa Tiểu Điềm đi khám bác sĩ xong sẽ quay lại!”

Ôn Mỹ Lan quay mặt đi, không thèm nhìn Lý Tư Kỳ, cũng không đáp lại lời cô nói.

Lý Tư Kỳ cố nén giận, dìu An Điềm đến phòng bác sĩ.

Trong phòng bác sĩ...

An Điềm được bác sĩ kiểm tra mắt, không thấy có vấn đề gì, chỉ là quần áo của cô bây giờ đã bị bẩn thôi.

Lý Tư Kỳ nắm lấy tay An Điềm liên tục xin lỗi: “Tiểu Điềm, thật sự xin lỗi, mình cũng không ngờ mẹ chồng mình lại làm như vậy. Nhưng bà ấy là người già, còn đang đau ốm, cho nên...”

“Mình hiểu cả mà!” An Điềm cũng nắm tay Lý Tư Kỳ vừa cười vừa nói, “Mẹ chồng cậu chính vì ý mình lớn tuổi, lại còn đang bị bệnh nên mới dám ngang ngược như vậy, bà ấy cũng biết những người như chúng ta sẽ không làm gì bà ấy cả! Cái câu nói ý già hiếp trẻ đúng là đã được bà ấy thể hiện cực kì tốt luôn đấy!”

Giọng điệu của An Điềm không kìm được sự mỉa mai, bởi cô thật sự bó tay trước thái độ của Ôn Mỹ Lan.

Nhưng người mà cô lo lắng nhất vẫn là Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, mẹ chồng cậu phẫu thuật xong dường như cũng không trở nên tốt tính hơn. Sau này mình sẽ biết điều mà không đến nữa, nhưng bà ấy liệu có lại ức hiếp cậu giống như lúc trước không?”

Lý Tư Kỳ nghe thế cũng chỉ cúi đầu im lặng.

Lý Tư Kỳ càng không nói gì thì An Điềm lại càng cảm thấy Ôn Mỹ Lan sau này sẽ còn bắt nạt Lý Tư Kỳ dữ dội hơn nữa.

An Điềm nhiều lúc cảm thấy thật kì lạ, có nhiều người đúng là khó hiểu, người ta càng đối xử tốt với họ thì họ lại càng không biết trân trọng, ngược lại còn cho rằng đó là điều hiển nhiên.

Nói khó nghe một chút thì tính khí ấy của Ôn Mỹ Lan, nếu Lý Tư Kỳ mà bỏ mặc bà ta thì bà ta sẽ chẳng thể có kết cục tốt!

“Tư Kỳ, có nhiều lúc dừng quá nhún nhường cầu toàn!” An Điềm nắm chặt tay Lý Tư Kỳ, cảm thấy rất đau lòng, thế nên quyết định nói ra một câu không nên nói.

“Tiểu Điềm, mình không sợ nhún nhường cầu toàn, mình chỉ sợ...” Lý Tư Kỳ khẽ cắn môi, “Mình chỉ sợ sự hi sinh mà mình cam tâm tình nguyện bỏ ra cuối cùng chỉ đổi lại được sự phản bội!”

Lý Tư Kỳ nói đến đây thì hai mắt chợt đỏ lên, cô không lo lắng việc Ôn Mỹ Lan ức hiếp mình, cô chỉ sợ Ôn Minh thật sự có việc gì đó đang giấu cô mà thôi!

Cho dù cô thường xuyên bận rộn với bao nhiêu công việc trong gia đình, nhưng dù gì cô và Ôn Minh cũng đã yêu nhau từ khi còn học đại học, thế nên sự thay đổi của anh ta trong thời gian qua, cô cũng đã cảm nhận được từ lâu.

Chỉ có điều, Lý Tư Kỳ không muốn, cũng không dám nghĩ theo hướng đó. Ôn Minh là mối tình đầu của cô, hai người họ có thể cùng nhau đi trên con đường này cũng không hề dễ dàng, cô còn cảm ơn ông trời đã ban cho cô một đứa con gái đáng yêu nữa.

Thế nên, Lý Tư Kỳ mặc dù biết rõ Ôn Minh có nhiều điểm đáng nghi, nhưng vẫn không muốn đi điều tra.

Cô cảm thấy, bản thân mình bây giờ giống như một con đà điểu vậy, hễ gặp nguy hiểm thì chỉ biết tự lừa dối bản thân bằng cách vùi đầu xuống cát, không dám đối diện.

228. Chương 229

“Tư Kỳ...” An Điềm ôm lấy Lý Tư Kỳ, cũng không biết nên nói gì nữa.

Ôn Minh thật sự có vấn đề, nhưng hiện giờ cô cũng chỉ là mới suy đoán, không có chứng cứ gì cả, càng không thể nói gì, thế nên sau khi nghĩ một lúc, An Điềm bèn kiên định nói với Lý Tư Kỳ, “Tư Kỳ, cho dù bất kì lúc nào thì mình đều sẽ luôn ở bên cạnh cậu.”

“Ừ.” Lý Tư Kỳ nhìn An Điềm, rồi đột nhiên ôm chặt lấy cô khóc nức nở.

“Đừng khóc nữa.” An Điềm ôm Lý Tư Kỳ vỗ về một lúc lâu, Lý Tư Kỳ mới từ từ nín khóc.

“Tiểu Điềm, bộ đồ này của cậu không thể mặc nữa, mau đi thay bộ khác đi.” Lý Tư Kỳ nói xong chợt suy nghĩ một chút rồi nói với An Điềm, “Tiểu Điềm, tiền khám bệnh của mẹ mình, qua một khoảng thời gian nữa mình sẽ trả lại cho cậu.”

“Chuyện này không gấp mà.” An Điềm liền lắc đầu nói, “Lúc trước cậu giúp mình biết bao nhiêu, giờ mình làm chút chuyện này hoàn toàn chẳng là gì cả.”

Lý Tư Kỳ thở dài nói: “Tiểu Điềm, cũng may mình có người bạn tốt như cậu, nếu không có nhiều lúc mình thật sự không biết phải làm sao nữa.”

“Tư Kỳ, bất kì lúc nào cậu cần mình thì mình đều sẽ ở bên cạnh cậu.” An Điềm cố hết sức động viên Lý Tư Kỳ.

“Ừ, Tiểu Điềm, sau này cậu có việc gì cần thì cũng cứ gọi điện cho mình nhé. Còn về mẹ chồng mình, cậu đừng gặp bà ấy nữa, mình không muốn liên lụy cậu cũng phải chịu uất ức.”

“Ừ, mình sẽ xem tình hình.” An Điềm gật đầu, sau đó chào Lý Tư Kỳ rồi rời khỏi bệnh viện.

Lý Tư Kỳ sau khi tiễn An Điềm về thì đi dạo một mình trong vườn hoa bệnh viện rất lâu.

Lúc này đã là buổi chiều, cả vườn hoa trông rất ảm đạm, thời tiết mùa đông rất lạnh, những cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ khiến hai má Lý Tư Kỳ đỏ lên, lại công thêm việc cô vừa từ phòng bệnh của Ôn Mỹ Lan bước ra, ăn mặc rất mỏng nên chỉ một lát sau, Lý Tư Kỳ đã bắt đầu lạnh run cầm cập.

Cô vội vàng ôm chặt lấy vai mình, định quay về phòng bệnh, nhưng không ngờ quay đầu sang lại trông thấy Trì Cảnh Dật đang đứng sau lưng mình, có vẻ đã đứng như thế rất lâu rồi.

“Chào... chào bác sĩ Trì!” Lý Tư Kỳ lập tức chào hỏi.

Trì Cảnh Dật nhìn Lý Tư Kỳ bằng ánh mắt sắc bén đã bị cặp kính che đi mất một nửa rồi hỏi thẳng: “Chúng ta... trước đây đã từng gặp nhau chưa?”

Lý Tư Kỳ chợt giật thót trong lòng, sau đó lại thấy vừa mừng rỡ vừa kích động. Cô còn tưởng anh bác sĩ đã tận tâm tận lực cứu chữa ông nội cô đã quên cô từ lâu rồi chứ! Thật không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ cô!

“Vâng!” Lý Tư Kỳ gật đầu thật mạnh, “Bốn năm trước anh là bác sĩ chữa trị chính cho ông nội tôi!”

Trì Cảnh Dật cau mày, những người anh từng cứu thật sự quá nhiều, thế nên Lý Tư Kỳ nói thế này khiến anh nhất thời không thể nhớ ra được.

Phải một lúc sau, Trì Cảnh Dật mới hơi nhớ lại, mấy năm trước có một ông cụ bị ung thư phổi thời kì cuối là bệnh nhân của anh. Ông lão ấy rất lạc quan kiên cường, người nhà ông cũng rất hiền lành, trong đó có một cô bé lúc nào cũng chạy đến nói chuyện với anh, tuy cứ riu ra riu rít suốt nhưng cũng không làm cho Trì Cảnh Dật thấy khó chịu.

Sau đó ông cụ ấy qua đời, cô bé đã khóc rất đau lòng, rồi sau khi từ biệt Trì Cảnh Dật thì đi mất.

Con người Trì Cảnh Dật do đặc thù công việc nên đã nhìn thấu sự sinh li tử biệt của con người. Đời người ngắn ngủi, trôi qua rất nhanh, có những người vội vàng đến bên đời ta rồi vội vàng rời đi, cuối cùng cát bụi cũng trở về với cát bụi, thế nên Trì Cảnh Dật không bao giờ quá quan tâm đến một ai đó, đến nỗi ngay cả Lý Tư Kỳ là người trước đây anh từng có ấn tượng rất sâu sắc mà bây giờ cũng chỉ nhớ loáng thoáng.

Nhiều năm sau, khi hai người gặp lại thì Lý Tư Kỳ chỉ vừa trông thấy đã nhận ra anh ngay, còn anh thì phải nhờ cô nhắc nhở mới nhớ lại một chút kí ức về cô.

“À, tôi nhớ lại một chút rồi.” Trì Cảnh Dật khẽ gật đầu.

Lý Tư Kỳ ngượng ngùng mỉm cười, cũng không biết nên nói gì nữa. Nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra được gì, cô đành cười nói: “Bác sĩ Trì, mẹ chồng tôi đang ở trong phòng bệnh, tôi vào với bà ấy đây.”

Trì Cảnh Dật nghe Lý Tư Kỳ nhắc đến mẹ chồng thì đương nhiên nghĩ ngay đến chồng cô. Đối với người chồng của Lý Tư Kỳ, Trì Cảnh Dật có ấn tượng rất sâu sắc, nhớ rõ anh ta là người thường trốn vào nhà vệ sinh gọi điện cho người phụ nữ khác, còn gặp gỡ cô ta ở cổng bệnh viện.

Các bác sĩ và y tá quen Lý Tư Kỳ đều biết rõ việc này, dường như chỉ có mỗi Lý Tư Kỳ là không biết gì cả.

Trì Cảnh Dật mấp máy môi, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu nói: “Chào cô.”

Anh cảm thấy việc của người khác rất nhiều, mình không thể quản hết được, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, thế nên anh không nên nhiều chuyện thì hơn.

Lý Tư Kỳ gật đầu với Trì Cảnh Dật rồi bước về phía phòng bệnh. Hôm nay có thể nói chuyện vài câu với anh bác sĩ mà ngày xưa mình từng ngưỡng mộ đã khiến tâm trạng Lý Tư Kỳ khá lên rất nhiều, đến ngay cả bước chân của cô cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Trong phòng bệnh...

Vừa rồi khi An Điềm được Lý Tư Kỳ dìu ra khỏi phòng thì Ôn Mỹ Lan đã luôn liên tục chửi rủa: “Cái con An Điềm này đúng là lắm chuyện, chỉ biết ăn nói lung tung! Con trai tôi có ngoại tình hay không tôi không biết, nhưng việc cô ế cả đời thì tôi thấy rất rõ ràng đấy!”

Đúng lúc Ôn Mỹ Lan đang tự lằm bằm thì có một y tá bước vào, cô đưa mắt nhìn một vòng phòng bệnh rồi hỏi: “Cô ơi, con dâu cô đâu rồi?”

“Ai mà biết nó chạy đi đâu rồi?” Ôn Mỹ Lan khó chịu trách móc, “Đứa con dâu này không hiểu thảo gì cả, con trai tôi lấy nó đúng là xui tám kiếp mà!”

Cô y tá nghe Ôn Mỹ Lan nói thế thì lập tức lừ mắt trong lòng: Con dâu bà mà không hiểu thảo thì chắc trên đời này chẳng có bà con dâu nào hiểu thảo rồi, cả ngày chạy tới chạy lui chăm sóc bà, cuối cùng lại bị bà nói thế này, cô ấy đúng là quá uất ức rồi!

Y tá thầm rửa mấy câu trong bụng rồi chuyển chủ đề: “Cô ơi, đến giờ hít khí oxy của cô rồi.”

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cho Ôn Mỹ Lan, y tá dặn dò như thường lệ: “Cô ơi, cô nhớ hít oxy liều lượng thấp thôi, tuy phẫu thuật của cô đã thành công, nhưng cô vẫn còn bị sưng phổi, bệnh mạch vành và viêm khí quản mạn tính, hít khí oxy sẽ giúp giảm bớt tình trạng thiếu dưỡng khí, còn giúp tăng độ bão hòa oxy trong máu, cho nên cô phải hít đủ lượng như những lần trước, nhưng mà không được hít quá nhiều, bởi vì...”

“Được rồi được rồi, tôi đâu có phải là không biết!” Ôn Mỹ Lan phẩy tay khó chịu nói.

“Được rồi. Vậy con đi thăm bệnh nhân khác đây. lát nữa con sẽ quay lại lấy mấy thứ này đi.” Y tá nói xong thì quay người bỏ đi.

Ôn Mỹ Lan dõi theo cô y tá, sau đó bắt đầu hít khí oxy, nhưng khi hít đủ lượng rồi, bà ta lại không tháo ra, vừa đảo mắt vừa suy nghĩ: Khí oxy này tính tiền theo lần hít, một lần đắt tiền như thế, hít ít thì cũng từng đó tiền mà hít nhiều cũng từng đó tiền, vậy thì nên hít nhiều một chút chứ nhỉ!

Trước đây đều là Lý Tư Kỳ giúp Ôn Mỹ Lan hít khí oxy, thế nên sau khi đã hít đủ rồi thì cô sẽ không cho Ôn Mỹ Lan hít thêm nữa, những lúc như thế Ôn Mỹ Lan đều mắng chửi cô.

Lý Tư Kỳ bị mắng nhưng không hề cãi lại, chỉ bảo phải làm theo lời bác sĩ!

Ôn Mỹ Lan hoàn toàn không đồng ý với điều đó: Đám bác sĩ đều là bọn quỷ hút máu, cứ ý bệnh nhân không biết gì mà đòi tiền lung tung!

Hôm nay vì chuyện của An Điềm nên Lý Tư Kỳ ra ngoài một lúc lâu mà vẫn chưa về, Ôn Mỹ Lan liền chớp lấy cơ hội này, dù sao cũng từng đó tiền, hít nhiều một chút vẫn lợi hơn mà.

Thế là Ôn Mỹ Lan liền cười đắc ý rồi tiếp tục hít thêm.

Nhưng khi Ôn Mỹ Lan hít thêm chưa được bao nhiêu phút thì đột nhiên cảm thấy cổ họng đau nhói, lồng ngực tức tối, rồi sau đó bà ta bắt đầu ho rất dữ dội. Bà ta há miệng ra định gọi y tá, nhưng cơn đau đột ngột dâng lên khiến bà ta không còn hơi sức để gọi nữa.

Sắc mặt Ôn Mỹ Lan càng lúc càng trắng bệch, bà ta đưa một tay ôm cổ, tay còn lại giơ ra phía cửa phòng bệnh, cầu mong có ai đó đến cứu mình.

Nhưng cửa phòng vẫn không hề có ai xuất hiện, Ôn Mỹ Lan nằm trên giường bệnh cứ trừng trừng nhìn về phía ấy, hơi thở càng lúc càng yếu ớt...

229. Chương 230

Lý Tư Kỳ sau khi dìu An Điềm đi khám còn đi dạo ở vườn hoa một lát, thế nên khi cô quay về phòng bệnh của Ôn Mỹ Lan thì trông thấy người ta bu đen bu đỏ ở đó.

Lúc Lý Tư Kỳ bước đến cửa phòng bệnh thì cảm thấy rất kì lạ, sao đột nhiên lại có nhiều người đến phòng bệnh của mẹ chồng mình thế này?

Khi Lý Tư Kỳ chen qua được đám người mà vào trong thì thấy các bác sĩ đang đứng cạnh Ôn Mỹ Lan lắc đầu thở dài.

Rồi Lý Tư Kỳ chợt nghe bác sĩ chữa trị chính nói một cách luyến tiếc: “Không kịp rồi, bệnh nhân đã tắt thở rất lâu rồi.”

Lại có một bác sĩ khác nói: “Phẫu thuật vốn đã rất thành công rồi, bệnh nhân này sao lại hít nhiều oxy như vậy? Cuối cùng lượng oxy quá nhiều đã sinh ra phản ứng oxy hóa với oxidase trong tế bào, tạo ra hydro peroxit, khiến cho màng mao quản phổi ở chỗ vừa phẫu thuật bị phá vỡ, gây ra xuất huyết và tắc nghẽn phổi, cuối cùng nghẹt thở mà chết.”

“Lúc trước tôi từng thấy bà ấy lén hít thêm oxy, đã nói rõ là không được rồi, vậy mà vẫn cứ tham lam, bây giờ chết rồi phải làm sao đây?” Y tá chăm sóc cho Ôn Mỹ Lan buồn bã nói.

Còn Lý Tư Kỳ lúc này đã không còn suy nghĩ được gì nữa mà cứ ngẩn người bước về phía trước, những người xung quanh nhận ra cô là con dâu của Ôn Mỹ Lan thì lập tức nhường đường.

Lý Tư Kỳ bước đến trước mặt Ôn Mỹ Lan, thấy bà ta đã nhắm mắt, gương mặt tái mét nhăn nhó méo xệch. Cô lắc đầu, không dám tin chuyện này, mới nửa tiếng trước mẹ chồng còn đang ăn cháo do cô bón, thế mà bây giờ lại chết tức tưởi thế này!

Chết tức tưởi!

Lý Tư Kỳ nhất thời không thể chịu nổi cú sốc này, cô chớp mắt rồi ngã lún ra ngất xỉu.

Khi Lý Tư Kỳ tỉnh lại thì thấy xung quanh mình chỉ còn lại vài y tá và Trì Cảnh Dật.

Cô ngồi dậy, rồi nhớ đến việc mẹ chồng mình đã qua đời, cô lại thấy trước mắt tối sầm. Cô lắc đầu, khó khăn lắm mới gắng gượng được mà không ngất đi lần nữa.

“Xin chia buồn.” Trì Cảnh Dật đứng bên đầu giường khẽ nói, giọng nói rất bình tĩnh.

Nhưng ba chữ đó đã là sự thông cảm lớn nhất mà anh thể hiện với Lý Tư Kỳ rồi.

Lý Tư Kỳ lắc đầu không nói gì, bởi bây giờ cô đã hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

“Cô Lý, trong lúc cô bất tỉnh thì bệnh viện chúng tôi đã cố hết sức liên lạc với chồng cô, nhưng chồng cô sau khi cúp máy của chúng tôi một lần thì đã tắt máy luôn.” Y tá đứng bên cạnh Trì Cảnh Dật nhẹ nhàng nói.

“Tôi sẽ liên lạc với anh ấy ngay.” Lý Tư Kỳ bây giờ đầu óc trống rỗng, ngẩn ngơ rút điện thoại ra bấm số của Ôn Minh.

Nhưng kết quả đúng như y tá vừa nói, điện thoại của Ôn Minh đã tắt máy rồi.

Lý Tư Kỳ vốn đã ngơ ngác rồi, bây giờ Ôn Minh lại còn không bắt máy, thế nên cô nhất thời không biết tiếp theo phải làm gì nữa.

Lúc này, y tá đứng bên cạnh mới nhắc nhở: “Cô có thể gọi điện cho đồng nghiệp của chồng cô.”

Lý Tư Kỳ mới nghĩ ra đúng là nên làm như vậy, thế là liền gọi tiếp cho đồng nghiệp của Ôn Minh, cô hỏi bằng giọng vừa run rẩy vừa lạc đi: “Tiểu Trương, Ôn Minh có đi với cậu không?”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói thắc mắc: “Anh Ôn Minh đâu có ở chỗ bọn em.”

“Ôn Minh nói là đi công tác với cậu mà không phải sao?”

“Làm gì có, Ôn Minh anh ấy...” Giọng nói bên kia nói đến đó đột nhiên như nhớ ra gì đó, vội vàng giải thích, “Chị Lý, xin lỗi chị, chuyện này em cũng không rõ lắm, chị nên gọi cho anh Ôn Minh thì hơn!”

Người đó nói xong thì vội vàng cúp máy.

Lý Tư Kỳ lại ngẩn người cầm điện thoại, không biết nên làm gì. Cô trước nay luôn là người độc lập quyết đoán, nhưng bây giờ xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, Lý Tư Kỳ thật sự rất cần một bờ vai để dựa vào.

Hơn nữa, việc mẹ chồng cô qua đời tuy không phải trách nhiệm của cô, nhưng Lý Tư Kỳ cũng vẫn tự trách mình, nếu cô không ra ngoài đi lang thang thì đã không xảy ra chuyện này rồi. Nếu sau này Ôn Minh mà biết chuyện này thì chắc chắn cũng sẽ rất oán trách cô!

Lý Tư Kỳ nghĩ đến rất nhiều điều, nhưng vẫn không nghĩ ra được tiếp theo nên làm gì.

Trì Cảnh Dật thấy Lý Tư Kỳ có vẻ không còn suy nghĩ được gì nữa thì liền nói: “Hay là trước tiên thế này đi, cô cứ tạm nghỉ ngơi, tranh thủ gọi cho chồng cô, khi nào liên lạc được với anh ấy rồi thì hẵng tính tiếp những việc tiếp theo.”

Lý Tư Kỳ cũng chỉ biết thần thờ gật đầu, vẫn chưa nghĩ ra tiếp theo nên làm gì.

Trì Cảnh Dật nhìn Lý Tư Kỳ một chút rồi rời khỏi phòng bệnh.

Lý Tư Kỳ chờ đến khi trời gần tối thì Ôn Minh cuối cùng mới chịu nghe máy.

“Chuyện gì? Sao anh vừa mở máy là thấy nhiều cuộc gọi nhỡ như vậy?” Giọng của Ôn Minh rất bình thản.

“Ôn Minh.” Lý Tư Kỳ vừa nghe thấy giọng của chồng mình thì lập tức bật khóc nức nở, “Mẹ... mất rồi!”

“Cái gì?” Ôn Minh ở đầu dây bên kia hét lên rồi lập tức cúp máy.

Khi Ôn Minh từ thành phố khác chạy về đây thì đã là sáng hôm sau rồi, anh ta vội vội vàng vàng chạy vào phòng bệnh của Lý Tư Kỳ, vẻ mặt đầy sự khó tin và phẫn nộ.

Lý Tư Kỳ nhìn thấy Ôn Minh đến thì lập tức lê thân yếu ớt bước xuống giường định đến ôm Ôn Minh, nhưng không ngờ lại bị anh tay vung tay đẩy ngã xuống đất.

Lý Tư Kỳ lão đảo ngã xuống, còn chưa kịp nói gì thì Ôn Minh đã bước lên phía trước rồi chỉ vào mặt cô mà quát: “Lý Tư Kỳ, cô chăm sóc mẹ tôi kiểu gì thế? Trước khi tôi đi mẹ còn khỏe mạnh, hôm nay sao lại thành ra thế này?”

“Em...” Lý Tư Kỳ cắn môi, chẳng quan tâm việc mình vừa ngã đau điếng, nước mắt uất ức buồn bã cứ thế rơi ra.

“Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc thôi! Cô rốt cuộc làm được cái gì?” Ôn Minh hậm hực trừng mắt với Lý Tư Kỳ.

“Ở đây là bệnh viện, xin đừng làm ồn.”

Không biết từ lúc nào, Trì Cảnh Dật đã đứng ở cửa phòng bệnh. Anh đưa ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Lý Tư Kỳ, sau đó nhìn sang Ôn Minh.

Lý Tư Kỳ trông thấy Trì Cảnh Dật thì liền cúi đầu, sau đó đứng dậy ngay, dường như lần nào cô phạm lỗi thì cũng đều bị Trì Cảnh Dật nhìn thấy.

“Tôi còn chưa hỏi bệnh viện các người đấy! Rốt cuộc là thế nào?” Ôn Minh bước tới hỏi, bình thường anh ta rất nhu nhược, nhưng lúc này lại trừng mắt với Trì Cảnh Dật, “Không phải các người nói phẫu thuật rất thành công sao? Tại sao mẹ tôi đột nhiên lại mất?”

“Mẹ anh do hít quá nhiều khí oxy nên mới chết, trong phòng bệnh có camera giám sát, anh có thể tự đi xem.” Trì Cảnh Dật nhìn Ôn Minh từ trên xuống dưới chỉ thấy anh ta tỏ vẻ phần nộ mà không có chút đau lòng nào thì nói, “Bây giờ bệnh viện còn rất nhiều việc phải làm, mời anh theo tôi.”

Ôn Minh nghiêng rằng, nhưng cũng đành bất lực, cuối cùng vẫn phải đi theo Trì Cảnh Dật.

Còn Lý Tư Kỳ thì quay lại ngồi lên giường bệnh, không biết nên làm gì nữa.

Cô cũng không biết tiếp theo đây mình phải đối diện với những việc gì.

**

Trong biệt thự Cố Thị...

Buổi sáng mùa đông tuy rất lạnh nhưng không khí rất trong lành, do biệt thự của Cố Thiên Tuấn ở xa trung tâm thành phố nên không khí ở đây còn dễ chịu hơn nhiều.

Mặt trời mùa đông đã mọc, những giọt sương đọng trên các cành khô rụng lá dưới ánh nắng sáng trông lấp lánh như những viên ngọc, vô cùng đẹp mắt.

Chu Mộng Chỉ trước nay thích dậy muộn, thế nên khi Cố Thiên Tuấn đã ăn sáng xong thì cô vẫn chưa thức dậy.

Cố Thiên Tuấn bèn bảo chị Lý lấy xe lăn ra đẩy mình đi dạo trong vườn hoa.

230. Chương 231

Một Cố tổng khí thế bừng bừng muốn người khiếp sợ nay lại đột nhiên yếu ớt đến mức muốn ngồi xe lăn, lại còn rảnh rỗi mà đi dạo vườn hoa, chuyện này thật sự đã khiến chị Lý vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Chị vội vàng đi tìm xe lăn rồi gọi mấy vệ sĩ đang làm việc bên ngoài giúp dìu Cố Thiên Tuấn lên xe lăn.

Chị Lý sau đó đẩy Cố Thiên Tuấn dạo trong vườn hoa mùa đông.

Bánh xe lăn trên con đường nhỏ, phát ra âm thanh nhẹ nhàng, chị Lý nhìn Cố Thiên Tuấn lặng lẽ, trong lòng có muôn vàn suy tư. Nghĩ lại thì chị đến biệt thự Cố Thị này làm việc cũng đã mấy năm rồi, hình như ngay từ lúc Tống Mạn Nhu được gả vào nhà này thì chị được tuyển làm người giúp việc ở đây.

Sau đó, chị chứng kiến cảnh Cố Thiên Tuấn tốt nghiệp đại học rồi lấy An Nhiên, tiếp nhận công ty Cố Thị, sau đó lại rước Chu Mộng Chỉ vào nhà, cho đến tận bây giờ.

Nhớ đến người phụ nữ Chu Mộng Chỉ ấy, chị Lý không khỏi cảm thấy rùng mình. Chị nhìn Cố Thiên Tuấn, trong lòng suy nghĩ: Khoảng thời gian này là khoảng thời gian cậu Cố ở lại trong nhà lâu nhất, và tất nhiên cũng là khoảng thời gian mà cậu Chu ở lại đây ít nhất.

Cậu Cố bây giờ càng lúc càng yêu thương Chu Mộng Chỉ, lúc nào cũng nâng niu cưng chiều, còn thường xuyên tặng túi xách và trang sức cho cô ta, đến nỗi một Chu Mộng Chỉ lúc trước xanh xao gầy yếu do bệnh tật bây giờ sắc mặt càng lúc càng tươi tắn, ngay cả thân hình cũng tròn trịa ra nhiều.

Chỉ là không biết Chu Mộng Chỉ liệu có thể vui mãi như thế được hay không.

Chị Lý nghĩ đến đó lại quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt phức tạp.

Cố Thiên Tuấn lúc này đang quay mặt nhìn về xa xăm, tóc mái vốn hay được vuốt lên lúc này lại đang để lòa xòa trước trán, khiến anh trông bớt đi vẻ lạnh lùng mà trở nên bình dị dễ gần và ấm áp hơn hẳn.

Anh mặc chiếc áo len lông cừu màu xám, trên người còn khoác thêm một tấm chăn nhung, dưới ánh nắng mùa đông soi rọi, nhìn anh hệt như một hoàng tử dịu dàng.

Cố Thiên Tuấn neoh mắt nhìn cái vườn hoa mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ cảm thấy có cái gì đẹp.

Khi anh đang nhìn một cành cây lấp lánh ánh sương thì đột nhiên ho một tiếng, có vẻ đang hơi mệt.

“Chị Lý, chị xem chỗ sương mai kia có phải rất đẹp không?” Cố Thiên Tuấn chỉ vào cành cây nói.

“Đúng là rất đẹp!” Chị Lý liền gật đầu, “Rất giống với hoa văn trên váy của mẹ! Nhưng hoa văn trên váy của mẹ còn đẹp hơn nhiều, màu gì cũng có.”

Cố Thiên Tuấn nghe chị Lý nói như thế thì hơi cau mày suy nghĩ, sau đó hỏi: “Chị Lý, chị còn nhớ trước kỉ niệm ngày cưới của tôi và Mộng Chỉ, tôi đã bảo An Điềm làm cho Mộng Chỉ một cái váy không? Bộ váy đó chị đã cất rồi đúng không?”

Chị Lý đương nhiên biết An Điềm là ai, nhưng thấy khi Cố Thiên Tuấn nhắc đến An Điềm thì vẻ mặt vẫn rất bình thản thì cũng hiểu hai người họ đã xác định rõ mối quan hệ người lạ rồi, thế nên thành thật đáp: “Mẹ không thích bộ váy đó, vào hôm kỉ niệm ngày cưới, tôi đã mang nó tới, nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao?”

“Ha ha, cũng không có gì, chỉ là mẹ lại bảo tôi cất nó đi thôi.” Chị Lý ngập ngừng rất lâu, cuối cùng quyết định không nói ra việc Chu Mộng Chỉ thật ra đã đạp mấy cái lên bộ váy rồi bảo chị đem vứt nó đi nữa.

Bởi vì theo chị Lý quan sát thì Cố Thiên Tuấn vẫn còn rất thương yêu Chu Mộng Chỉ, nếu chị mà nói rằng Chu Mộng Chỉ đã đạp bộ váy rồi bảo là đem vứt đi thì Cố Thiên Tuấn chắc chắn sẽ đi xác nhận lại việc này, và nếu Chu Mộng Chỉ biết được chính chị là người đã nói cho Cố Thiên Tuấn biết thì chị chắc chắn sẽ toi đời.

Cố Thiên Tuấn thấy chị Lý tỏ vẻ sợ sệt Chu Mộng Chỉ thì khẽ cười nói: “Ừ, tôi biết rồi.”

Chị Lý gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, những người giúp việc khác đang làm việc trong biệt thự trông thấy Cố Thiên Tuấn đến thì đều chạy đến chào hỏi anh.

Cố Thiên Tuấn khẽ mỉm cười, nhìn những người giúp việc hàng ngày mình đều thấy mặt nhưng chưa bao giờ nói chuyện này, anh mới bắt đầu kiểm điểm, bản thân mình có phải đã quá lạnh lùng rồi không? Trước nay anh chỉ biết quan tâm đến một người, bây giờ mới phát hiện, nếu người mình luôn quan tâm thật ra lại là một người khác hẳn với tưởng tượng của anh thì có phải anh sẽ rất thất vọng không?

Cố Thiên Tuấn nghĩ như thế, bèn quyết định nói chuyện với các giúp việc.

Chính lúc này thì Cố Thiên Tuấn trông thấy một người đàn ông phúc hậu mà lâu lắm rồi anh không gặp, đó là chú Triệu. Thấy ông ấy đang cầm dụng cụ cắt cỏ, anh liền hỏi: “Chú Triệu, giờ đang là mùa đông, chú còn lấy đồ cắt cỏ làm gì?”

Chú Triệu không ngờ một người bình thường chỉ có thể nhìn từ xa như Cố tổng mà bây giờ lại chủ động nói chuyện với mình, thế nên ngượng ngùng cười nói: “Tôi thấy có một khoảnh đất trong vườn bị khô, muốn xới lên một chút, còn nhớ mấy năm trước, lúc cô An Nhiên còn ở đây, lúc nào cô ấy cũng muốn trồng một ít hoa oải hương ở đó...”

Chú Triệu nói đến đây thì lập tức hốt hoảng im bật, trong lòng thấp thỏm, từ sau khi Cố tổng li hôn với cô An Nhiên rồi cưới Chu Mộng Chỉ thì mọi người trong biệt thự này đều không nhắc đến An Nhiên nữa, do ông ít khi nào nói chuyện với Cố Thiên Tuấn nên vừa rồi đã nói mà quên mất điều cấm kị này, không ngờ khó khăn lắm mới có một lần nói chuyện với Cố Thiên Tuấn mà ông lại nhắc đến việc đó.

Mọi người đều lên quay sang quan sát sắc mặt của Cố Thiên Tuấn. Ai cũng biết cậu Cố hiện giờ đang yêu thương vợ mình như vậy, thế mà chú Triệu này lại nhắc đến An Nhiên, một người mà anh không ưa, thế thì anh chắc chắn sẽ nổi giận.

Nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn lại cười nói với chú Triệu: “Chú xới đi, sau này sẽ có cơ hội trồng oải hương thôi.”

Chú Triệu ngẩn người, nhất thời không biết nói gì, đến khi có người bên cạnh khẽ huých nhẹ vào tay, ông mới cười đáp Cố Thiên Tuấn: “Vâng vâng vâng.”

Cố Thiên Tuấn nhìn chú Triệu, đột nhiên nhớ ra một việc, bèn vừa cười vừa hỏi chú Triệu: “Chú Triệu, tôi nhớ là nhà vệ sinh của anh họ tôi bị hỏng rồi, chú đã sửa xong chưa?”

“Nhà vệ sinh của cậu Chu bị hỏng sao? Sao tôi không nghe nói nhỉ?” Chú Triệu lắc đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

Nụ cười của Cố Thiên Tuấn có hơi tắt đi mấy giây, nhưng sau đó lại cười nói: “Có thể là do tôi nhớ nhầm. Chuyện này không cần nhắc lại nữa.”

“Vâng vâng vâng.” Chú Triệu vẫn ngơ ngác trả lời.

Cố Thiên Tuấn lại tiếp tục trò chuyện với mọi người, tuy chỉ là vài ba việc lật vặt, nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn có thể từ những chi tiết nhỏ mà phát hiện ra nhiều điều bất thường.

“Thiên Tuấn, anh đang nói gì mà vui thế?” Trong lúc mọi người đang vây quanh trò chuyện với Cố Thiên Tuấn thì giọng nói dịu dàng của Chu Mộng Chỉ chợt vang lên.

Nhưng mọi người vừa thấy Chu Mộng Chỉ thì đều vội vàng cúi đầu không nói gì nữa, còn tự động đứng cách xa Cố Thiên Tuấn ra.

Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ cười, hết như không hề trông thấy phản ứng của mọi người vậy: “Anh rảnh quá không có gì làm nên bảo chị Lý đẩy ra đây đi dạo.”

“Thế à? Nhưng ngoài này lạnh như vậy, vết thương của anh lại chưa khỏi, đi dạo một chút thôi là được rồi!” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa bước đến bên cạnh chị Lý.

Chị Lý lập tức biết điều đứng tránh sang một bên, nhường chỗ cho Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ hài lòng nhìn chị Lý một cái, sau đó cúi xuống nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, ngoài này lạnh, anh ở đây cũng lâu rồi, chúng ta quay vào nhà thôi.”

“Cũng được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, nắm tay Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ gật đầu rồi đẩy Cố Thiên Tuấn chậm chậm quay vào nhà.

Cố Thiên Tuấn có vẻ như rất hưởng thụ, nói với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, mấy ngày nay anh ở nhà dưỡng thương mới phát hiện ra ở một mình trong căn biệt thự lớn thế này quả thực có lúc rất cô đơn. Mộng Chỉ, lúc trước, mỗi khi anh đi làm thì em có phải cũng có cảm giác như thế không?”

231. Chương 232

Chu Mộng Chỉ cười mỉm, thừa nhận: “Thỉnh thoảng có cảm giác này, những chuyện em mong đợi nhất mỗi ngày chính là lúc anh tan làm về. Nhưng... hình như lần nào anh cũng có rất nhiều việc phải làm, em đợi mãi, đợi đến trời sáng mà anh cũng chưa về.”

Nụ cười trên mặt Cố Thiên Tuấn dần mất đi, anh gật đầu, nhìn về con đường trước mắt, nhẹ nhàng nói: “Về mặt này, đúng là anh đã sơ sót đối với em rồi. Nhưng Mộng Chỉ...”

Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ đang kéo tay mình, nghiêm túc nói: “Em cũng biết là trước đây anh đã mất đi rất nhiều thứ, cho nên anh phải nắm bắt tất cả cơ hội bên cạnh. Anh biết là nhiều lúc không thể lo cho em, nên đã cố gắng hết sức yêu thương em, em muốn gì anh đều sẽ mua cho em, thứ em không muốn nhưng mà anh cảm thấy tốt anh cũng sẽ mua cho em. Anh có thể không thẹn với lòng mà nói, trong thời gian anh yêu em thì trong lòng anh không hề có người phụ nữ nào khác.”

“Em biết, em biết mà.” Chu Mộng Chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao hôm nay Cố Thiên Tuấn lại nói dông dài với mình như vậy, cô đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn, cúi người xuống nhìn anh, “Thiên Tuấn, anh đừng tự trách mình như vậy, em biết anh thương em nhiều lắm, em cũng chưa từng trách anh, những lúc anh không ở bên cạnh, thì vẫn còn anh họ, anh ấy thay anh chăm em rất tốt.”

Nghe Chu Mộng Chỉ nhắc đến Chu Hán Khanh, Cố Thiên Tuấn đang xúc động chột thần thờ, nhưng sau đó lại nở nụ cười, nắm tay Chu Mộng Chỉ nói: “Đúng vậy, vẫn còn anh họ chăm sóc em.”

Chu Mộng Chỉ nhìn Cố Thiên Tuấn cười, tưởng là sự việc sẽ qua đi như vậy, nên đứng dậy, tiếp tục đẩy Cố Thiên Tuấn về trước: “Thiên Tuấn, mấy hôm nay em không thấy anh họ đâu cả, anh ấy bận việc ở công ty à?”

Cố Thiên Tuấn hơi xoay cổ, không biết là Chu Mộng Chỉ có phải thật sự không biết Chu Hán Khanh đang làm gì không, nên thành thật trả lời: “Đúng vậy, gần đây anh bị thương, một số việc của công ty phải nhờ anh ấy xử lý giúp.”

“Vậy à?” Chu Mộng Chỉ gật đầu, đương nhiên cô ta biết Chu Hán Khanh đang bận gì rồi, vì dù cô ta không hỏi thì Chu Hán Khanh cũng sẽ tự động nói cô biết anh ta đang làm gì.

Thấy Chu Hán Khanh từ lúc làm anh họ mình thì đều hết sức giúp đỡ mình, cũng giúp Cố Thiên Tuấn làm không ít chuyện, Chu Mộng Chỉ bèn nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, anh họ của em vất vả như vậy, lại vất vả chăm sóc em, Thiên Tuấn à anh nghĩ có phải nên tăng lương cho anh ấy không?”

“Đương nhiên.” Cố Thiên Tuấn gật đồng đồng ý, rồi nhìn lướt qua Chu Mộng Chỉ, “Bây giờ anh toàn để anh ấy làm những việc cơ mật của công ty không đấy. Nếu anh ấy muốn phá Cố Thị hoặc muốn có nhiều tiền hơn thì dễ như trở bàn tay.”

“Anh họ của em sẽ không làm thế đâu.” Chu Mộng Chỉ đắc ý nghĩ: Chu Hán Khanh chỉ muốn ở bên cạnh mình thôi, chứ chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ đoạt lấy Cố Thị, vì người quan trọng nhất trong lòng cô vẫn là Cố Thiên Tuấn, nếu Chu Hán Khanh làm như vậy thì cô sẽ không tha thứ cho anh ta!

Hơn nữa, Thiên Tuấn thông minh như vậy sao có thể để anh họ đoạt mất Cố Thị chứ?

“Hừm?” Cố Thiên Tuấn cười, hỏi, “Sao em lại biết anh ấy sẽ không làm thế?”

Chu Mộng Chỉ suy nghĩ rồi giấu đi nguyên do của mình, cười giải thích: “Thiên Tuấn, anh lợi hại như vậy, lại thông minh nữa, có gì mà qua mắt được anh chứ? Anh họ em cũng biết như vậy nên anh ấy tuyệt nhiên không có ý nghĩ như thế đâu.”

Đúng vậy, anh thông minh như vậy, chuyện gì mà giấu được anh chứ? Chỉ là có một số chuyện anh biết quá muộn mà thôi.

Trong lòng Cố Thiên Tuấn lặp lại lời nói của Chu Mộng Chỉ rồi tự cười nhạo bản thân.

Thấy Cố Thiên Tuấn cười liên tục, Chu Mộng Chỉ còn tưởng tâm trạng anh rất tốt, nên bắt đầu mở lòng trò chuyện: “Đúng rồi, Thiên Tuấn, sau này đừng tiếp xúc với mấy người làm nữa, họ bẩn lắm. Bây giờ sức khỏe anh vẫn chưa bình phục hoàn toàn, lỡ như bị lây nhiễm thì sao?”

“Họ bẩn sao?” Cố Thiên Tuấn ngẩng đầu nhìn Chu Mộng Chỉ, hỏi, “Bẩn ở đâu?”

“Em nói những lời này đương nhiên không phải là có ý chê bai gì họ.” Chu Mộng Chỉ ý thức được bản thân nói chuyện thẳng quá, vội cười nói, “Em chỉ sợ vết thương của anh bị nhiễm khuẩn thôi.”

“Ừ, đương nhiên là anh hiểu rồi.” Cố Thiên Tuấn nắm tay của Chu Mộng Chỉ, “Mộng Chỉ em trước giờ đều lương thiện hiền lành, không coi thường bất kỳ ai cả.”

“Thiên Tuấn, anh biết con người em thế nào là được rồi.” Chu Mộng Chỉ an tâm gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã lên đến cửa phòng, mọi người khiêng Cố Thiên Tuấn lên lầu một rồi lui xuống, chị Lý đã đến lầu một từ lâu, chuẩn bị hầu hạ Chu Mộng Chỉ.

“Mộng Chỉ, em vừa thức dậy đã tìm anh rồi có phải là chưa ăn sáng không?” Cố Thiên Tuấn ân cần hỏi.

“Dạ, vì thức dậy không thấy anh đâu cả, vệ sinh cá nhân xong thì vội chạy đến tìm anh.” Chu Mộng Chỉ gật đầu.

“Vậy mau bảo chị Lý làm đồ ăn sáng em ăn đi, anh vào phòng làm việc một chút.” Cố Thiên Tuấn xoa đầu Chu Mộng Chỉ rồi đứng lên, chột có hơi run rẩy.

“Thiên Tuấn anh cẩn thận một chút.” Chu Mộng Chỉ vội dìu Cổ Thiên Tuấn, lo lắng hỏi thăm, “Sao thế này, lúc ra viện khỏe lắm mà, sao bây giờ có vẻ yếu hơn trước đó nữa?”

“Không có gì đâu, anh hai nói rồi, nội thương cả ấy mà, phải nghỉ ngơi cho tốt.” Cổ Thiên Tuấn xoa đầu của Chu Mộng Chỉ nói, “Đừng lo, mau đi ăn sáng đi.”

“Cậu Cổ, hay là tôi đỡ cậu vào phòng làm việc nhé?” Chị Lý lo lắng nói.

“Không có gì, chị mau làm bữa ăn sáng cho Mộng Chỉ đi.” Cổ Thiên Tuấn lắc đầu, “Mộng Chỉ bị đau dạ dày, đừng để cô ấy bị đói.”

Chị Lý thấy Cổ Thiên Tuấn yêu thương Chu Mộng Chỉ như vậy chỉ gật đầu, “Vâng, tôi đi làm bữa ăn sáng cho mợ ngay.”

“Thiên Tuấn, để em đỡ anh đi nhé?” Chu Mộng Chỉ tiến về trước một bước.

“Không cần đâu, anh lên lầu được mà.” Cổ Thiên Tuấn an ủi vỗ vai của Chu Mộng Chỉ, quay người tự đi lên lầu.

Khi vừa đi khuất tầm mắt của Chu Mộng Chỉ, Cổ Thiên Tuấn lập tức trở lại thái độ lạnh băng, anh vận động một chút rồi nhân nhả đi vào phòng làm việc, còn khóa cửa phòng lại nữa.

Cổ Thiên Tuấn ngồi trên chiếc ghế phòng làm việc, vẻ mặt và ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Chưa được vài phút, anh cảm điện thoại lên gọi.

Điện thoại chờ rất lâu mới có người nghe máy, đầu dây bên kia của Cổ Thiên Tuấn rất ồn ào, giọng nói vội vã: “A lô? Cổ Thiên Tuấn, anh gọi cho tôi làm gì?”

Nghe giọng nói của An Diễm, gương mặt Cổ Thiên Tuấn trở nên ôn hòa dịu dàng, anh mỉm cười nói: “An Diễm, dạo này tôi hơi mệt.”

“Mệt?” An Diễm vẫn đang ở trường quay xem Lâm Hiểu Hiểu và Lý An Ni quay phim lặp lại câu nói của anh, vừa cảm thấy kỳ lạ vừa lo lắng hỏi, “Vết thương của anh vẫn chưa khỏi sao?”

“Ừ.” Cổ Thiên Tuấn trả lời rất kịp lúc, “Hình như bệnh tình nặng hơn trước nữa rồi.” Cổ Thiên Tuấn nói xong thì ho một tiếng.

232. Chương 233

Tuy tiếng ho này là giả, nhưng mục đích hoàn toàn khác nhau.

“Sao lại ho rồi?” An Diễm cau mày, “Trước ngày anh ra viện, tôi thấy thần sắc anh rất tốt mà.”

“Ho thật rồi, toàn thân uể oải.” Cổ Thiên Tuấn cười thầm, giọng nói vẫn còn yếu lắm, anh cũng mới phát hiện gần đây, thì ra bản thân còn có tài diễn nữa.

“Nghiêm trọng vậy sao?” An Diễm vốn không muốn nói nhiều, nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn không còn hận Cổ Thiên Tuấn nữa, tuy không thể làm bạn, nhưng vì lịch sự cô hỏi, “Là lý do gì mà trở bệnh nặng thế? Khám bác sĩ chưa?”

“Bệnh của tôi bác sĩ không chữa được.” Cổ Thiên Tuấn nói xong thì nhẹ nhàng thở dài, An Diễm nghe như anh mắc phải một căn bệnh nan y vậy.

“Không phải chứ, nghiêm trọng vậy sao?” An Diễm lo lắng vì câu nói của Cổ Thiên Tuấn, “Đến bác sĩ cũng không chữa được sao?”

“Đúng.” Giọng của Cổ Thiên Tuấn trầm lắng và có sức hút, “Chỉ có cô mới có thể chữa được thôi.”

“Tôi có thể chữa?” An Diễm cảm thấy bối rối, “Đùa gì thế? Anh bị bệnh gì mà chỉ có tôi mới chữa được?”

“Bệnh tương tư.” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn cực kỳ điềm tĩnh.

“Bệnh tư tương?” An Diễm ngẩn người ra.

“Đúng vậy An Diễm, tôi nhớ cô quá.” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn trở nên trịnh trọng, nhưng cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ở trong căn biệt thự này, anh đã không còn là chính mình được nữa, chỉ có gọi điện thoại cho An Diễm thì mới cảm thấy nhẹ nhàng được một chút.

“Hả... Cố Thiên Tuấn thần kinh anh có vấn đề nên gây nên chứng loạn ngữ hả? Bây giờ không kiểm chế được bản thân nên nói năng tào lao à!” An Diễm phản ứng lại, Cố Thiên Tuấn vốn dĩ không có bệnh, anh nói những lời nói này chỉ để trêu ghẹo mình thôi!

An Diễm phản ứng có chút tức giận: “Cố Thiên Tuấn, anh đừng quên, anh là người đã có vợ rồi!”

Nghe An Diễm nói như vậy, giọng nói của Cố Thiên Tuấn khá buồn bã, cũng có chút bất lực: “Đúng, bây giờ tôi là người đã có vợ, cũng chỉ là người đã có vợ thôi.”

“Anh... anh đừng nói tào lao nữa!” An Diễm đột nhiên cảm thấy mình rơi vào trong thế giới song song, người mà bây giờ đang nói chuyện với mình, nhất định là một Cố Thiên Tuấn khác, nhất định không phải là tên đàn ông xấu xa mặt lạnh như tiền bỏ rơi mình năm đó!

Trong lúc An Diễm đang nghiêm túc suy ngẫm thì Cố Thiên Tuấn lại nói một câu: “An Diễm, tôi thực sự rất nhớ cô.”

An Diễm nghe xong câu này, cô lắc đầu liên tục, tự lẩm bẩm: “Điên thật rồi, đúng là điên rồi! Chắc mai là tận thế quá!”

“Nếu mai là tận thế thì tôi sẽ mặc kệ tất cả.” Cố Thiên Tuấn nhớ đến khuôn mặt của An Diễm, nói từ tận đáy lòng.

“Cố Thiên Tuấn anh có thể đừng nói những lời bóng gió như vậy nữa không?” An Diễm bứt tóc lại véo vào mặt mình để chắc chắn đây không phải là mơ rồi nói, “Tuy tôi không thích Chu Mộng Chỉ, nhưng nếu những lời anh vừa nói bị Chu Mộng Chỉ biết được thì cô ta sẽ nghĩ gì?”

“Đúng vậy, những lời tôi nói, tạm không thể để Chu Mộng Chỉ biết.” Khi Cố Thiên Tuấn nói câu này, có chút tiếc nuối, nhưng rất tự nhiên, “Nên phiền cô giấu giúp tôi nhé.”

“Tôi...” An Diễm cảm thấy không thể tin được, tại sao Cố Thiên Tuấn lại tự nhiên nói ra những lời này? Rốt cuộc là ai bị điên rồi!

“An Diễm...” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn ấm áp truyền đến, có vẻ lại sắp nói những lời khiến An Diễm cảm thấy khó hiểu.

“Dừng lại!” An Diễm vội ngắt lời, “Tôi còn có việc, tôi cúp máy đây!”

“Còn nữa, sau này đừng nói năng linh tinh với tôi nữa!” An Diễm thêm vào một câu cuối cùng, không đợi Cố Thiên Tuấn nói gì liền vội cúp máy.

Còn Cố Thiên Tuấn nhìn vào điện thoại, trong lòng nghĩ: An Diễm, đợi công ty và tài sản được xử lý xong, anh nhất định sẽ bù đắp lại cho em.

An Diễm ở bên đây đã cúp máy, vừa quay người sang thì nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu đang nhìn mình một cách kỳ lạ.

“Làm gì nhìn tôi ghê vậy?” An Diễm bĩu môi hỏi.

“Tôi thấy mặt cô thèn thùng lắm, đang yêu à?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Diễm hỏi.

“Cô mới thèn thùng, cả nhà cô thèn thùng đó!” An Diễm trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi lại rờ mặt mình: Hử? Sao mặt nóng hổi thế này? Lẽ nào mặt mình đỏ thật sao?

“Nhìn bộ dạng giấu đầu hở đuôi của cô kìa.” Lâm Hiểu Hiểu đặt tay lên vai của An Diễm tiếp tục nói, “Vừa nãy lúc đạo diễn nghĩ ngơi, tôi cứ tìm cô suốt, nhưng cứ thấy cô ôm cái điện thoại nói mãi, lại còn thèn thùng mắc cỡ nữa!”

“Ai mắc cỡ chứ? Tôi đang nhúc đầu lăm đây này?” An Điền có chút căng thẳng, vội để tay Lâm Hiểu Hiểu đang đặt trên vai mình xuống rồi nói, “Cô mau đi làm việc đi.”

“Tôi đâu có bận việc gì.” Lâm Hiểu Hiểu với bộ dạng đứng đờng, “Bây giờ tôi nghỉ ngơi mà, cố tình đến xem bộ dạng mắc cỡ của cô đấy!”

“Cô...” An Điền vừa đang muốn phản đòn Lâm Hiểu Hiểu thì chuông điện thoại lại reo lên.

“Thôi thôi, tôi có điện thoại, cô cứ vui chơi đi nhé.” An Điền nói xong vội cầm điện thoại chạy nhanh ra ngoài sảnh: Một chút mà để Lâm Hiểu Hiểu thấy mình gọi điện thoại, cô ấy lại tám chuyện nữa.

Nên An Điền chạy ra ngoài, lúc này mới thấy là điện thoại của Lý Tư Kỳ.

Nhớ lại lần trước sau khi mình bị Ôn Mỹ Lan hất cháo vào người, mới được hai ba ngày, không biết Tư Kỳ gọi cho mình có việc gì không.

An Điền vừa nghe máy vừa tìm một nơi yên tĩnh.

“Tiểu Điền.” Giọng nói của Lý Tư Kỳ khàn khàn lại không có sức sống, giống như là người bệnh lâu năm không thể chữa được.

An Điền vừa nghe giọng nói này, cô lo lắng hỏi ngay: “Tư Kỳ, cậu sao vậy?”

“Tiểu Điền.” Lý Tư Kỳ lại gọi tên An Điền lần nữa, rồi đột nhiên òa khóc.

“Tư Kỳ, rốt cuộc sao rồi?” An Điền sốt ruột đi qua đi lại, “Cậu đừng khóc!”

An Điền vừa dứt lời, đột nhiên có một tiếng kêu nhỏ của một người phụ nữ truyền lại từ trong xe cách đó không xa, cùng với tiếng kêu phụ nữ thì chiếc xe cũng lắc lư theo.

Vì An Điền đang lo lắng cho Lý Tư Kỳ nên không chú ý đến chiếc xe đang lắc lư nhẹ này.

Nhưng hai người trong xe đã nhìn thấy An Điền.

“Kích thích không?” Trần Hòa Thành dè dặt Lý An Ni xuống, những giọt mồ hôi rơi xuống bầu ngực của Lý An Ni.

“Mẹ kiếp.” Lý An Ni gò má ửng đỏ, thở hổn hển, cô nghiêng chặt răng để mình không phát ra tiếng động, “Anh có nhanh lên không! Ở đây rất đông người! Lỡ như bị người ta phát hiện thì sao đây!”

“Nhanh một chút? Em chịu không?” Trần Hòa Thành nói xong thì dùng sức đẩy lưng tới, khiến cho Lý An Ni ở dưới tiếp tục thở hổn hển.

Thấy Lý An Ni phản ứng nhạy cảm như vậy, Trần Hòa Thành đắc ý cười an ủi: “Em không phải lo người khác nhìn thấy. Hôm nay em ngoan như vậy, không giống những lần trước phản kháng lại, thì anh làm sao nỡ để người khác phát hiện ra anh và em đang gì gì chứ!”

Trần Hòa Thành vừa nói vừa thả lỏng cánh tay trắng nõn của Lý An Ni.

233. Chương 234

Quả nhiên, Lý An Ni đã thoát khỏi sự khống chế của Trần Hòa Thành thì cũng không đẩy Trần Hòa Thành ra, cô ta chỉ quay đầu đi nhìn chỗ khác.

“Vậy thì đúng rồi.” Trần Hòa Thành dùng bàn tay chưa rửa hôm đó sờ soạng cơ thể nõn nà của Lý An Ni rồi nói, “Nói anh biết, có phải là sung sướng lắm không?”

“Khốn kiếp! Đừng nhiều lời!” Lý An Ni vẫn không thèm nhìn Trần Hòa Thành, nhưng cũng không còn vùng vẫy nữa, mà chỉ miễn cưỡng chịu đựng Trần Hòa Thành, “Nhanh chút đi, nếu không An Điền tò mò tới gần chiếc xe thì tiêu đấy!”

“Chỉ cần em ngoan ngoãn không phản kháng thì dù An Điềm có đi qua đây, anh cũng sẽ để em xuống, cô ta sẽ không thấy mặt em đâu.” Trần Hòa Thành nói xong thì dùng tay vuốt ve khuôn mặt của Lý An Ni.

“Im đi, tôi vừa quay hình xong là bị anh kéo đến đây rồi! Một chút nữa phải quay lại, anh đừng cản trở thời gian của tôi!” Lý An Ni quay đầu trừng mắt nhìn Trần Hòa Thành, sau đó thì ngoảnh mặt đi không thèm nhìn anh ta.

“Ha ha, anh thích nhất là bộ dạng miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo của em, trông rất là quyến rũ! Càng khiến anh thích thú!” Trần Hòa Thành nói xong thì dùng hết sức đưa vào cơ thể cô ta, kết quả là chiếc xe càng lắc lư hơn!

Nhưng An Điềm ở phía xa vẫn không thấy xe đang lắc lư.

Vì An Điềm bây giờ đang bị sự tức giận che mắt.

Lý Tư Kỳ khóc lóc kể lể, An Điềm biết Ôn Mỹ Lan chết là do hít quá nhiều oxy.

Đối với điểm này, An Điềm vẫn khá bình tĩnh, đôi lúc đời người như một vở kịch, khối u ác tính đó mà cũng có thể phẫu thuật thành công được, nhưng lại chết vì hít quá nhiều oxy!

Nhưng, đằng sau câu chuyện đáng tiếc đó thì có những chuyện rất hiển nhiên. Cả đời Ôn Mỹ Lan đều so đo tính toán ích kỷ, cuối cùng cũng chết vì sự ích kỷ đó, cũng coi như là nhân quả luân hồi.

An Điềm vốn dĩ cho rằng, Lý Tư Kỳ đau buồn vì cái chết của mẹ chồng mới thành ra như vậy.

Song, những lời nói tiếp theo của Lý Tư Kỳ khiến An Điềm vô cùng ngỡ ngàng.

Thì ra sau khi Ôn Mỹ Lan qua đời, Ôn Minh chạy vội về trong đêm.

Sau khi xác nhận cái chết của Ôn Mỹ Lan ở chỗ Trì Cảnh Dật thì Ôn Minh mới bắt đầu buồn bã chuẩn bị hậu sự cho Ôn Mỹ Lan.

Lý Tư Kỳ cũng cẩn thận không dám nói gì, chỉ lê lét tấm thân yếu đuối âm thầm giúp đỡ Ôn Minh.

Lúc đó Lý Tư Kỳ cũng muốn nói chuyện này cho bố mẹ của mình biết, nhưng vì Lý Tư Kỳ đã gọi điện cho Ôn Minh, điện thoại hết pin rồi, nên dùng điện thoại của Ôn Minh.

Vừa hay lúc đó điện thoại của Ôn Minh có cuộc gọi đến.

Lý Tư Kỳ nhìn thấy là điện thoại của Tiểu Trương đồng nghiệp của Ôn Minh nên bèn nghe điện thoại.

Nhưng Lý Tư Kỳ vẫn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia là giọng nói của một người phụ nữ nũng nịu: “Chồng à, tối qua sau khi anh về thì vẫn chưa gọi điện cho người ta nữa!”

Khi Lý Tư Kỳ nghe xong, máu dồn lên não, khi chưa kịp phản ứng gì thì người phụ nữ ở đầu kia lại tiếp tục nói: “Có phải là bà vợ già Lý Tư Kỳ lại quấy rối anh không? Anh không bảo chị ta chăm sóc mẹ anh sao?”

Lý Tư Kỳ há hốc, đột nhiên lồng ngực đau nhói không nói nên lời, chỉ cầm điện thoại trên tay, nghe người phụ nữ đó nói chuyện.

Cuối cùng thì người phụ nữ nũng nịu một lúc cũng cảm thấy có gì không ổn, vội hỏi: “Chồng à, anh nói gì đi!”

Lý Tư Kỳ á khẩu vẫn không nói được gì, sức mạnh cuối cùng trong cô cố trụ lại để cô không ngã xuống.

Chính lúc đó, Ôn Minh đang tìm điện thoại chạy lại.

Khi Ôn Minh thấy Lý Tư Kỳ đang cầm điện thoại, sắc mặt nhợt nhạt thì lập tức dừng bước, trong lòng cũng đoán ra được xảy ra chuyện gì rồi, nên anh ta đứng tại chỗ không dám nói gì.

Nhưng Lý Tư Kỳ vẫn rất bình tĩnh đưa điện thoại cho Ôn Minh, cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể nói chuyện: “Người phụ nữ đó gọi cho anh.”

Sau khi Lý Tư Kỳ nhét điện thoại vào tay Ôn Minh thì đi lướt qua Ôn Minh, nước mắt giàn giụa đi qua anh ta.

Nhưng Lý Tư Kỳ đi chưa được hai bước thì ngã xỉu.

Sau khi Lý Tư Kỳ tỉnh lại, thấy Ôn Minh đang ở bên cạnh chăm sóc mình thì bắt đầu hoảng loạn, nhưng lại không biết nói gì.

“Bắt đầu từ khi nào vậy?” Lý Tư Kỳ không hiểu tại sao mình lại bình tĩnh như vậy, nước mắt cũng không rơi, nhưng tim cô đau rất đau.

Ôn Minh ngập ngừng nói: “Đầu năm nay.”

Lý Tư Kỳ nhìn bộ dạng người chồng thật thà chất phác đã ở cùng mình bảy năm trời, cô cười khổ rồi tự chế giễu mình: “Đã lâu như vậy sao, vậy mà bây giờ tôi mới phát hiện.”

“Vợ à, anh sai rồi, anh và cô ta chỉ chơi qua đường thôi, là cô ta dụ dỗ anh trước.” Ôn Minh vội nắm lấy tay của Lý Tư Kỳ nói.

“Ôn Minh, anh cảm thấy những lời nói như vậy có ý nghĩa sao?” Lý Tư Kỳ cười khổ, quay đầu đi không nhìn Ôn Minh, “Chúng ta ly hôn đi.”

Ôn Minh hốt hoảng, lúc đó quỳ ngay trước Lý Tư Kỳ van xin, “Vợ à, anh sai rồi được không? Em tha thứ cho anh nhé, sau này anh không dám như vậy nữa.”

“Anh đi ra đi, đơn ly hôn tôi sẽ gửi anh sau.” Lý Tư Kỳ vẫn không chịu quay đầu lại.

“Anh sẽ không ly hôn đâu, em bình tĩnh lại trước đi.” Ôn Minh thấy Lý Tư Kỳ đã quyết định nhưng không đồng ý, nên anh đứng dậy rời khỏi.

Lúc đó Lý Tư Kỳ đau lòng tột cùng, trong lúc hoang mang, nghĩ phải gọi điện cho An Điềm.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói của An Điềm, Lý Tư Kỳ mới nhớ ra, mình có thể khóc mà, sau đó nước mắt cô tuôn ra không thôi.

“Tư Kỳ, cậu ở bệnh viện đợi mình, mình đến ngay.” An Điềm nói xong thì chào Lâm Hiểu Hiểu chạy thẳng đến bệnh viện.

Khi An Điềm chạy đến phòng bệnh thì thấy Lý Tư Kỳ yếu ớt nằm trên giường bệnh, nước mắt vẫn đang giàn giụa.

“Tư Kỳ!” An Điềm vội chạy đến ôm lấy Lý Tư Kỳ.

“Tiểu Điềm, mình buồn quá.” Giọng của Lý Tư Kỳ yếu ớt, ánh nhìn vô định, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Đừng sợ, mình ở đây, Tư Kỳ.” An Điềm vỗ vỗ lưng của Lý Tư Kỳ, “Bất luận xảy ra chuyện gì, mình đều ở bên cậu. Cậu muốn làm gì mình cũng đều ủng hộ.”

Lý Tư Kỳ nghẹn ngào, giọng nói kiên định nói: “Mình muốn gặp người phụ nữ đó, mình muốn xem là rốt cuộc mình bại dưới người phụ nữ như thế nào.”

“Được.” An Điềm gật đầu, “Mình đi cùng với cậu.”

An Điềm ở trong phòng bệnh của Lý Tư Kỳ một lúc, Lý Tư Kỳ khóc mệt rồi, nên đã chìm vào giấc ngủ.

An Điềm nhìn gương mặt tiều tụy của Lý Tư Kỳ, nhớ đến việc Lý Tư Kỳ muốn gặp người phụ nữ đó, cô nghiêng răng, đứng dậy đi ra khỏi giường bệnh.

Vừa ra khỏi phòng bệnh là gặp Ôn Minh ủ rũ đứng ngoài cửa phòng bệnh.

“Tư Kỳ đang ngủ, đừng đứng ở cửa làm phiền cậu ấy.” An Điềm chặn Ôn Minh lại, ánh mắt lạnh lùng, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

234. Chương 235

Ôn Minh nhìn An Diễm, lại nhìn vào Lý Tư Kỳ đang nằm trên giường bệnh, cuối cùng đi theo An Diễm đến hành lang của bệnh viện.

Hành lang ở phòng bệnh rất đông người qua lại, An Diễm cứ như thế nhìn chăm chăm Ôn Minh, bỗng nhiên cảm giác không hề quen biết người này, một người văn vẻ lịch sự như vậy, luôn có con mắt tinh tường, ngũ quan hài hòa mang phong cách thư sinh, nhìn vào rất đáng tin cậy.

Anh ta bắt đầu theo đuổi Tư Kỳ từ năm nhất đại học! An Diễm cũng đã từng tận mắt chứng kiến Ôn Minh đã yêu thương Tư Kỳ biết nhường nào, ban đầu họ ân ái với nhau ra sao.

Ngay cả An Diễm cũng cảm thấy, Ôn Minh là một người đàn ông hiếm có, nhưng một người đàn ông như vậy sao lại phản bội vợ, đi tìm gái ở ngoài chứ?

An Diễm có chút không hiểu, cô luôn luôn không biết nhìn người.

“Tư Kỳ cô ấy...thế nào rồi?” Ôn Minh tránh né ánh mắt của An Diễm hỏi.

“Vừa nãy khóc cạn nước mắt, bây giờ ngủ rồi.” Giọng nói của An Diễm không hề dịu dàng.

“Khi nào tôi có thể gặp Tư Kỳ?” Ôn Minh ngắc đầu với dáng vẻ tội nghiệp.

An Diễm lạnh lùng cười: “Cái này phải xem khi nào Tư Kỳ muốn gặp anh.”

“Cô để tôi gặp Tư Kỳ, cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho tôi.” Giọng của Ôn Minh như van xin.

“Cái này tôi không thể quyết định được đâu.” An Diễm lạnh lùng, “Nhưng Tư Kỳ lại muốn gặp người phụ nữ kia, anh đưa số điện thoại cô ta cho tôi.”

“Không được! Không thể gặp cô ấy!” Ôn Minh bộ dạng đáng thương lúc này này lập tức như con mèo bị đập trúng đuôi, giận dữ nói, “Gặp cô ấy làm gì? Đây là chuyện giữa tôi và Tư Kỳ, không liên quan đến cô ấy.”

An Diễm không thể tin được nhìn Ôn Minh, nghe cái giọng này của anh, Ôn Minh vẫn còn muốn bảo vệ người phụ nữ đó sao? Tư Kỳ đều đã biết gần hết rồi, anh ta vẫn còn mót vừa xin Tư Kỳ tha thứ, vừa qua lại với người phụ nữ kia sao?

“Là người phụ nữ mà lần trước tôi gặp ở cổng bệnh viện phải không?” An Diễm siết chặt nắm đấm hỏi.

Ôn Minh nhìn An Diễm, cúi đầu không nói gì.

“Vậy là đúng rồi!” Nhớ lại bộ dạng tiều tụy của Lý Tư Kỳ, rồi lại nghĩ đến người phụ nữ lén lút qua lại với Ôn Minh đó, An Diễm tức giận: Cô nhất định sẽ không dễ dàng tha cho đôi nam nữ cặn bã này!

“Ôn Minh, Tư Kỳ nói muốn gặp người phụ nữ đó, thì tôi nhất định sẽ dẫn cậu ấy đi gặp. Nếu bây giờ anh không muốn nói tôi biết, tôi sẽ đến cơ quan của anh hỏi giám đốc các người! Nghe nói cơ quan của anh rất chú trọng nếp sống? Không biết là giám đốc các người nghe xong sẽ có phản ứng gì đây?”

An Diễm nheo mắt, thần sắc quyết đoán đó lâu rồi không thấy còn mang theo sự căm tức: Cô vốn không thích ép ai cả, bốn năm trước, tuy cô không thể khiến Cố Thiên Tuấn yêu mình, nhưng nếu quyết tâm đấu tranh đến mức bên sườn càng bên gãy gọng thì Cố Thiên Tuấn nhất định sẽ phải bị tổn thất, song cuối cùng cô lại chọn cách từ bỏ.

Nhưng bây giờ người chịu tổn thương là người bạn thân của cô Lý Tư Kỳ! Cô tuyệt đối không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy!

Bốn năm trước, trong túi cô không có một đồng, cô chạy ra từ căn biệt thự của Cố Thiên Tuấn, chính là người bạn tốt Lý Tư Kỳ đã giúp mình phần chần lên, giúp đỡ mình, lại còn chăm sóc An An.

Nếu không có Tư Kỳ, cũng sẽ không có mình bây giờ! Nên bất luận Tư Kỳ muốn làm gì, An Diễm cô đều sẽ dốc lòng giúp đỡ!

“Cô...” Ôn Minh bị những lời của An Điềm dọa sợ, bây giờ cơ quan đang cân nhắc thăng chức cho anh ta, nếu như An Điềm lên làm loạn thì anh ta sẽ không còn cơ hội nữa. Anh ta không muốn ly hôn với Lý Tư Kỳ, một là còn có chút tình cảm với Lý Tư Kỳ, hai là nghĩ đến sự nghiệp của mình!

“Tôi gì mà tôi? Có nói không?” An Điềm trừng mắt, bộ dạng hung dữ, bây giờ Tư Kỳ chỉ trông cậy vào bản thân thôi, làm sao cô có thể yếu đuối được!

Ôn Minh nghiêng răng tức tối nhìn An Điềm, la lên: “Cô là cái thá gì chứ, đây là chuyện giữa vợ tôi và tôi, cô là người ngoài thì biết cái gì?”

“Ha!” An Điềm lạnh lùng cười, “Khoan hãy nói đến Tư Kỳ đã quyết định ly hôn với anh rồi. Dù không ly hôn với anh đi nữa, thì cô ấy bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm như vậy! Nếu Lý Tư Kỳ muốn tôi cho anh một bài học, anh có tin là tôi có thể cho người đến dần mặt anh một trận không!”

An Điềm nói xong, đưa nắm đấm ra tiếp tục trừng mắt lên.

An Điềm chỉ dọa vậy thôi, tiếc rằng Ôn Minh quá nhát gan, bị An Điềm dọa phát sợ, anh ta lùi một bước, gân cổ lên nói, “Cô...cô dám?”

“Sao tôi lại không dám?” An Điềm hất mũi lên, “Trên tôi có người rất ghê gớm, gọi đại một ai đó ra cũng đủ cho anh biết tay rồi!”

Ôn Minh lại bị hăm dọa, nhưng vẫn cứng miệng: “Ai chứ, ai? Thì cô cứ gọi đại thử một ai đi xem có ra trò trống gì không!”

“Tôi...” An Điềm đảo mắt, thôi xong rồi, chém gió dữ quá rồi, bây giờ tìm đâu ra cái tên hăm dọa Ôn Minh đây!

“Anh xem tôi có đủ tư cách không?”

An Điềm đang cau mày cân nhắc có nên lấy tên của Tô Thanh Dương hoặc Lâm Hiểu Hiểu ra không thì một giọng nói quặn rũ chọt vang lên.

An Điềm và Ôn Minh sững sờ, hướng mắt về phía giọng nói đó, rồi cùng lúc ngẩn người.

“Cố Cố Cố... Cố Thiên Tuấn!” An Điềm nhìn đôi tay đang run rẩy, chỉ về phía Cố Thiên Tuấn từ trên trời rơi xuống, nhất thời quên mất suy nghĩ.

“Cố Cố Cố... Cố Thiên Tuấn!” Ôn Minh cũng run rẩy đôi tay, chỉ vào Cố Thiên Tuấn, anh ta sững sờ một lúc mới nhớ ra người ở trước mặt chính là Cố Thiên Tuấn giàu có quyền lực nhất ở thành phố H! Anh ta lại có vinh dự được gặp người giàu nhất, mà còn trong hoàn cảnh này nữa chứ!

“Ê! Làm gì mà bắt chước tôi nói chuyện vậy!” An Điềm nhăm vắn đề quan trọng, cô quay sang, trừng mắt nhìn Ôn Minh.

“Đúng, anh làm gì mà bắt chước An Điềm nói chuyện vậy?” Cố Thiên Tuấn đi đến bên cạnh của An Điềm, đối diện với Ôn Minh, hình như Ôn Minh đang ức hiếp An Điềm vậy.

Biểu cảm của anh rõ ràng là đang nói: An Điềm rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Tôi tôi tôi...” Ôn Minh mềnh nhũn chân, trước giờ anh ta không hề biết thế lực của An Điềm lại to lớn như vậy, quen cả người giàu nhất thành phố H, chỉ cần Cố Thiên Tuấn ho nhẹ thôi là anh ta sẽ bị đè bẹp dễ dàng như một con kiến!

An Điềm thấy Ôn Minh sợ rồi, cũng không hỏi tại sao Cố Thiên Tuấn lại xuất hiện ở đây mà trực tiếp tiến về trước, hai tay chống nạnh hỏi: “Đúng, anh ta là bạn của tôi? Có tin là tôi bảo anh ta cho anh một trận không!”

Ôn Minh run rẩy nhìn An Điềm rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn ở phía sau An Điềm

Cố Thiên Tuấn nghiêm nghị tiến về trước một bước, còn làm động tác vén tay áo lên, giống như là đang nói: Chỉ cần An Điềm hạ lệnh là anh sẽ ra tay ngay!

Ôn Minh run cầm cập, lại quay sang nhìn về phía cách đó không xa, những vệ sĩ đồ đen đi theo Cố Thiên Tuấn, họ cũng đi theo Cố Thiên Tuấn làm động tác vén tay áo.

“Thụp” một tiếng, Ôn Minh sợ hãi quỳ xuống đất, tiếp tục run rẩy: “Tôi nói, tôi sẽ nói hết tất cả.”

235. Chương 236

Chỉ vài phút là Ôn Minh đã nói hết số điện thoại liên lạc của người phụ nữ đó cho An Điem rồi, đương nhiên, tất cả mọi chuyện của anh ta và người phụ nữ kia đều được nói trắng ra.

Thì ra, người phụ nữ đó Ôn Minh quen lúc đi công tác.

Lúc đó vì công ty sắp xếp mà Ôn Minh chuyển từ khoang phổ thông sang khoang thương gia.

Thường những người đi khoang thương gia, đều là những người có mức sống cao, người phụ nữ đó chắc cũng biết điều này nên chủ động làm quen bắt chuyện với Ôn Minh.

Ôn Minh luôn rất thật thà, nhưng cũng nhỏ mọn lắm, nên thường không có phụ nữ nào muốn làm quen với anh ta.

Bây giờ không dễ gì có người phụ nữ ngược to mộng công bắt chuyện với mình, Ôn Minh không từ chối; tiếp đó, người phụ nữ đó chủ động nói tối nay đi chơi với anh ta, Ôn Minh cũng không từ chối; thế là, người phụ nữ đó kéo anh ta đến khách sạn, cởi hết đồ nằm trên người anh ta, đương nhiên Ôn Minh không từ chối rồi.

Từ sau hôm đó, Ôn Minh giấu Lý Tư Kỳ, tiếp tục qua lại với người phụ nữ đó cho đến khi bị Lý Tư Kỳ phát hiện!

“Anh... Đồ cặn bã!” An Điem chưa nghe xong thì đã phẫn nộ dùng ngón trỏ chỉ vào Ôn Minh.

Ôn Minh cũng không nói lại, chỉ tiếp tục quỳ dưới đất.

Về chuyện An Điem là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn, chỉ có An Điem và Lý Tư Kỳ biết. Lý Tư Kỳ vì muốn An Điem có thể sống tốt hơn ở thành phố S mà không nói cho cả Ôn Minh biết.

Nên bây giờ trong lòng Ôn Minh đang suy nghĩ, tại sao An Điem lại quen biết nhân vật tai to mặt bự như Cố Thiên Tuấn chứ.

“Cút đi, đi mà lo chuyện hậu sự của mẹ anh đi, đợi Tư Kỳ muốn gặp anh thì tôi sẽ báo cho anh biết!” An Điem trừng mắt nhìn Ôn Minh, không muốn gặp anh ta nữa.

“Tôi...” Ôn Minh còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Cố Thiên Tuấn phía sau An Điem thì lại sợ hãi, đứng lên đi qua một bên.

“Cao Lỗ, tiễn anh ta đi!” Cố Thiên Tuấn nói.

Bây giờ kế hoạch trong tay của Cố Thiên Tuấn chỉ vừa bắt đầu, vốn dĩ không nên vội vã, nhưng khi nhìn thấy An Điem như vậy anh không thể nào không ra tay giúp đỡ.

Tuy Ôn Minh và Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh chả liên quan gì nhau, nhưng để đề phòng bất trắc, những chuyện về sau vẫn phải phiền Cao Lỗ xử lý, không được để chuyện anh giúp An Điem lọt ra ngoài.

“Dạ, Cố tổng.” Cao Lỗ gật đầu, đi đến trước mặt Ôn Minh làm động tác mời.

Ôn Minh tiếp tục run rẩy, phải cố gắng lắm mới có thể đứng dậy được, sau đó rụt rè đi theo sau Cao Lỗ.

An Điem nhìn dáng vẻ rụt rè của Ôn Minh, khinh bỉ hừ một tiếng.

Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh An Điem, thấy nửa khuôn mặt đang hậm hực, đôi mắt xinh đẹp mang sự tức giận, lông mi dài cong vút, chiếc mũi trắng cao và bờ môi mềm mại đang mím chặt, Cố Thiên Tuấn mỉm cười: Sao lúc trước anh không phát hiện ra, An Điem lại có những biểu cảm nhiều như vậy chứ?

Đương nhiên An Diễm cũng phát hiện ra ánh mắt của Cố Thiên Tuấn, cô quay sang, trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn: “Nhìn gì mà nhìn? Đàn ông các anh không có ai tốt cả!”

Cố Thiên Tuấn vẻ mặt vô tội, anh cũng biết là An Diễm sẽ không tỏ ra biết ơn mình, nhưng đâu cần phải xem mình như những người đàn ông khác chứ, anh hỏi: “An Diễm, cô quên là lúc này ai giúp cô sao?”

“Tuy là anh đã giúp tôi, nhưng cũng đâu có nghĩa là có thể bác bỏ sự thật anh là đồ cặn bã chứ!” An Diễm gân cổ lên không chịu thua nói.

Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm không nói câu nào, cũng đúng, năm xưa anh bị người khác che hết tai mắt nên rất là tệ.

“Được rồi, cô nói sao cũng được.” Cuối cùng Cố Thiên Tuấn nhún vai, ánh mắt và ngữ điệu bất lực!

An Diễm đương nhiên cũng nhận ra, trong đầu chợt nhớ lúc sáng khi Cố Thiên Tuấn gọi điện cho mình nói những chuyện về “Bệnh tương tư” thì nổi hết da gà.

“Cố Thiên Tuấn, sao anh lại đến đây?” An Diễm vội chuyển chủ đề.

“Bị thương nặng đương nhiên là đến tái khám rồi.” Cố Thiên Tuấn hươ hươ tờ đơn trong tay.

“Ừa kiểm tra lại đi, đặc biệt là thần kinh đó.” An Diễm nói xong thì dùng ngón trỏ chỉ vào đầu mình, ngầm nói cho Cố Thiên Tuấn biết: Đầu óc anh có vấn đề.

“Tôi rất bình thường, bình thường hơn cô nhiều.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, trong lòng bùi ngùi, anh chưa từng nghĩ, khi mình ở địa vị bây giờ mà vẫn có ngày không thể biểu đạt được tình cảm trong lòng của mình.

Nhưng cũng trách bản thân anh, cần thời gian quá dài để nhìn rõ một số người, một số việc.

“Bình thường hay không không phải do anh nói đâu, bác sĩ nói nhé, khám cho kỹ vào đây, sớm phát hiện sớm chữa trị.” An Diễm thương cảm vỗ vào vai của Cố Thiên Tuấn rồi lại nhìn về phía không xa.

Cao Lỗi tiên Ôn Minh xong quay về, sau đó mặt lạnh lùng đứng trước đám người đồ đen, nhưng lại không thấy bóng dáng của Chu Mộng Chỉ.

“Vợ anh đâu? Sao cô ấy không đi với anh?” An Diễm chẹp miệng, “Nếu để cô ta thấy anh như vậy, nhất định sẽ giống như tôi, cảm thấy anh không bình thường.”

Nghe An Diễm nhắc đến Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn trở nên nghiêm nghị, mặt anh tối sầm lại, anh đã tốn rất nhiều công sức để thuyết phục Chu Mộng Chỉ không đến bệnh viện chung với mình, sao An Diễm lại có thể không hiểu chuyện mà nhắc đến cô ta?

“Người đàn ông vừa nãy là ai? Tôi chỉ lo giúp cô vẫn chưa rõ chuyện gì cả.” Cố Thiên Tuấn cũng bắt đầu đổi chủ đề.

“Tên cặn bã đó lừa dối bạn tôi, có nhân tình bên ngoài!” An Diễm vừa nhắc đến việc này là tức giận, “Tư Kỳ nhà chúng tôi tốt biết mấy, xinh đẹp giỏi giang, vậy mà còn đi nuôi nhân tình!”

“Vậy cô lấy số điện thoại người phụ nữ đó là muốn cùng bạn cô đi gặp người phụ nữ đó à?” Cố Thiên Tuấn nhướn mày hỏi.

“Đương nhiên rồi! Nếu Tư Kỳ tức quá muốn cho cô ta một trận thì tôi cũng sẽ giúp cô ấy.” An Diễm nói với vẻ mặt quyết liệt.

“Cô... đánh nhau?” Cố Thiên Tuấn cười.

“Đúng, đánh nhau.” An Diễm nhún vai, “Cố Thiên Tuấn anh biết không? Đối với những người vô liêm sỉ thì không cần phải nói lý! Anh nói đạo đức với những người đó vô ích lắm. Anh nghĩ đi, nếu họ sợ khuôn khổ đạo đức thì sẽ không đi làm nhân tình rồi đúng không? Còn chuyện tử thân, không có mặt mũi nào gặp người khác, đều là giả vờ trước mặt người đàn ông thôi! Tiếc là bọn đàn ông ngu ngốc cứ tưởng đám hồ li tình đó yếu đuối thực sự, chịu nhiều uất ức lắm vậy.”

An Diễm lắc đầu, phân tích chính xác những việc của đám nhân tình thường làm.

“Vậy cô đánh lại không?” Cố Thiên Tuấn có chút không tin tưởng nhìn An Điềm, ừ thì chiều cao cô ấy cũng được, còn về thân hình...so với bốn năm trước, đã thay đổi rất rất nhiều rồi...

Cố Thiên Tuấn nhìn quần áo giản dị nhưng vẫn không thể che đi dáng người yêu kiều của An Điềm, đột nhiên có chút rung động!

May là An Điềm chỉ lo nghĩ chuyện của Lý Tư Kỳ, chứ không nhìn thấy ánh mắt yêu thương của Cố Thiên Tuấn, cô nhún vai, hiên ngang nói: “Đương nhiên là đánh lại rồi! Khi tôi còn là nhà thiết kế thời trang ở thành phố S, một đồng vải mà một hơi tôi dọn lên mấy tầng lầu đấy? Những người phụ nữ siêng ăn biếng làm thì đâu ra sức khỏe chứ!”

“Thì ra cô chịu khổ ở thành phố S nhiều như vậy sao.” Cố Thiên Tuấn thần thờ, ánh mắt thương cảm, anh nhìn An Điềm, muốn đưa tay ra sờ vào khuôn mặt của cô.

236. Chương 237

“Này này này, anh làm cái gì thế?” An Điềm liền nhảy cảm lùi về sau một bước, cô ngơ ngác nhìn Cố Thiên Tuấn rồi thắc mắc hỏi: “Cố Thiên Tuấn, có phải anh bị bệnh gì không? Đừng có không nói gì mà lên cơn như vậy được không?”

“Tôi...” Cố Thiên Tuấn mấp máy môi, cuối cùng chỉ tự cười mình, “Thôi vậy, chuyện này cũng xem như là tôi tự làm tự chịu, tôi đành phải cố chịu vậy.”

“Chịu cái gì mà chịu? Anh mau đi khám bác sĩ đi!” An Điềm nhìn vào mắt Cố Thiên Tuấn, cảm thấy sau này nếu gặp anh thì tốt nhất nên đi đường vòng, bởi vì nói không chừng hôm nào đó Cố Thiên Tuấn sẽ phát điên.

Họ trước đây vốn là kẻ thù không đội trời chung mà! Sao mối quan hệ bây giờ lại trở nên kì cục thế này? Cho dù Cố Thiên Tuấn có cứu cô thì cũng không thể biến chuyển trở nên tự nhiên một cách nhanh chóng thế này được!

An Điềm lắc đầu thật mạnh rồi nhìn Cố Thiên Tuấn nói thẳng thừng: “À... Anh Cố à, tôi còn có việc, chào tạm biệt!” Nói xong cô quay người bước vào phòng bệnh rồi đóng cửa lại.

Cố Thiên Tuấn thấy phòng bệnh đã đóng chặt lại rồi thì khẽ thở dài.

Lúc này, Trì Cảnh Dật không biết xuất hiện từ lúc nào chợt bước đến bên cạnh Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn không hay biết Trì Cảnh Dật đang đến, vẫn cứ nhìn trân trân vào cánh cửa phòng bệnh.

Trì Cảnh Dật nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Cố Thiên Tuấn một lúc lâu rồi nói lên một câu giống hệt câu Lâm Kính Trạch từng nói: “Thiên Tuấn, cậu có cần tôi làm gì cho cậu không?”

Cố Thiên Tuấn từ từ thu lại suy nghĩ, quay sang nhìn anh hai của mình mà bật cười, tuy mẹ anh đã mất, bố anh lấy vợ mới giờ đang ở bên Mỹ, anh gần đây lại còn mới nhận ra bộ mặt thật của người đầu ấp tay gối, nhưng ít ra anh vẫn còn rất nhiều anh em tốt!

“Khi nào em cần anh giúp đỡ thì sẽ nói với anh.” Cố Thiên Tuấn cười nói.

“Ừ.” Trì Cảnh Dật cũng không nói nhiều nữa, bởi sự thay đổi của Cố Thiên Tuấn, nhất là sự thay đổi trong cách đối xử với An Điềm, anh đã nhìn thấy rất rõ.

Trì Cảnh Dật đương nhiên biết, Cố Thiên Tuấn làm bất kì việc gì cũng đều có mục đích của riêng mình, anh không muốn hỏi, nhưng nếu Cố Thiên Tuấn cần anh giúp đỡ thì anh tuyệt đối sẽ không ngần ngại giúp đỡ.

Cố Thiên Tuấn gật đầu, không nói gì nữa.

Trong khi đó, An Diễm sau khi lấy được số điện thoại liên lạc của người phụ nữ kia từ Ôn Minh thì lập tức đưa cho Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ nhận số điện thoại xong thì buồn mất mấy ngày, nhưng vì không muốn bố mẹ lo lắng nên cô không nói cho họ biết, chỉ có thể cố gắng gượng dưới sự động viên của An Diễm mà thôi.

Trong mấy ngày này, An Diễm luôn ở bên cạnh Lý Tư Kỳ. Ôn Minh tất nhiên cũng e dè muốn đến thăm Lý Tư Kỳ, nhưng đều bị An Diễm chặn lại ở ngoài cửa.

Hôm nay, Ôn Minh lại đứng ngoài cửa phòng bệnh, nói vọng vào với Lý Tư Kỳ đang nằm bên trong: “Bà xã, anh thật sự sai rồi, em tha thứ cho anh đi!”

“Tôi nói rồi, anh mau về đi, khi nào Tư Kỳ muốn gặp anh thì sẽ tự động đến gặp.” An Diễm đứng chắn trước cửa, khó chịu nói.

Do lần trước tận mắt nhìn thấy Cố Thiên Tuấn bảo vệ An Diễm, hơn nữa còn bị người trợ lý kia cảnh cáo, thế nên Ôn Minh lúc này cũng không dám tỏ thái độ ngang ngược với An Diễm nữa.

“An Diễm, nể tình tôi và Tư Kỳ lúc trước đã từng giúp cô, cô cho tôi vào gặp Tư Kỳ một lúc đi.” Ôn Minh khổ sở cầu xin.

“Lúc trước chỉ có Tư Kỳ giúp tôi thôi, cho nên bây giờ tôi đều nghe theo Tư Kỳ hết, khi nào cậu ấy muốn gặp anh thì tôi mới cho anh vào gặp.” An Diễm không hề nhượng bộ, bây giờ định gỡ chiêu bài tình cảm à? Vô ích thôi!

Ôn Minh thấy An Diễm vẫn không nể mặt thì đành phải nói: “Mẹ tôi bây giờ vẫn còn đang nằm trong quan tài lạnh lẽo, tôi cần vợ tôi đi với tôi thông báo cho người thân, chuẩn bị hậu sự. An Diễm, cô cũng không muốn mẹ tôi trên trời không nhắm mắt đúng không?”

Ôn Minh nói xong thì chợt nước mắt lã chã, hệt như An Diễm đang ức hiếp anh ta không bằng.

“Tôi...” An Diễm nhất thời cứng họng, cô trước nay luôn chấp niệm một điều rằng, cho dù có dỡ một ngôi miếu cũng không thể phá hoại một cuộc hôn nhân, nhưng tiền đề của việc này phải là cả hai người vẫn còn thương yêu nhau thật lòng, muốn li hôn chẳng qua chỉ vì nhất thời kích động do hiểu lầm và mâu thuẫn mà thôi.

Nhưng lần này thì sao? Lần này là do Ôn Minh đã ngoại tình! Một lần bất trung thì trăm lần vô dụng, câu nói này không phải là không có lí. Nếu cô cứ nhắm mắt mà giúp Tư Kỳ và Ôn Minh tái hợp thì rõ ràng đã đẩy bản mình vào đồng lửa rồi!

Bây giờ Ôn Minh lại đẩy người đã mất ra để uy hiếp cô, rõ ràng là đã động đến vấn đề đạo đức!

An Diễm hít một hơi thật sâu rồi kiên định nói: “Tư Kỳ nói không được thì là không được!”

Ôn Minh không ngờ anh ta đã nói đến nước đó mà An Diễm vẫn không chịu nhượng bộ, thế là liền nổi nóng: “Này An Diễm, có phải cô quá đáng quá rồi không? Thời buổi này phàm là đàn ông có chút tiền thì ai lại không nuôi nhân tình chứ? Mấy người đàn ông xung quanh tôi đây, mười người thì hết tám người có nhân tình rồi! Tôi chẳng qua chỉ là làm cho hợp thời, chơi đùa một chút thì có sao?”

“Anh không biết câu gần mực thì đen à? Anh cũng đừng vì bản thân mình đang sống trong thùng rác thì cho rằng những người khác đều là rác rưởi có được không?” An Diễm vừa nghe Ôn Minh nói như thế thì biết ngay việc mình không cho anh ta vào gặp Tư Kỳ là đúng rồi.

Những lời nói này của anh ta nếu để Tư Kỳ nghe được thì chắc chắn Tư Kỳ sẽ rất buồn!

“An Diễm, cô ăn nói cái kiểu gì vậy? Cô...”

“Tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, anh có đi không?” An Diễm còn chưa đợi Ôn Minh nói dứt câu đã đưa ra thông điệp cuối cùng.

Ôn Minh cảm phần nhìn An Diễm, nhưng chợt nhớ lại người đã từng bảo vệ cô là Cố Thiên Tuấn, đó là một người không dễ động vào!

Cuối cùng anh ta đành không cam tâm mà hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

An Diễm dõi theo Ôn Minh, thấy anh ta đi hẳn rồi mới quay lại vào phòng bệnh thì phát hiện Lý Tư Kỳ vừa nãy còn ngủ bây giờ đã dậy rồi.

Lý Tư Kỳ sắc mặt xanh xao tiêu tụy, chỉ mới mấy ngày thôi mà đã gầy đi biết bao nhiêu, cô thấy vẻ mặt đầy phần nộ của An Diễm thì liền hỏi: “Ôn Minh đến à?”

An Diễm đành phải gật đầu: “Ừ.”

Lý Tư Kỳ cười đau khổ, sau đó ngồi tựa vào gối rồi khẽ hỏi: “Tiểu Diễm, có phải mình rất thất bại không? Mình quá ngốc! Chồng ngoại tình cảm năm trời mới biết.”

“Không, Tư Kỳ, cậu đừng nghĩ như vậy!” An Diễm ngồi ở đầu giường Lý Tư Kỳ nghiêm túc nói, “Cậu rất tốt, là do tên khốn đó không biết trân trọng, cậu không hề sai, tất cả đều là lỗi của Ôn Minh!”

“Sự việc không bao giờ chỉ đen hoặc trắng, có lẽ trước đây mình thật sự đã lơ là Ôn Minh, nhưng mà...” Lý Tư Kỳ nói đến đây, vẻ mặt trở nên đau khổ, “Nhưng nếu Ôn Minh không bằng lòng với sự lơ là của mình thì có thể nói cho mình biết mà! Mình có thể thay đổi được. Vậy mà anh ta tại sao... tại sao lại...”

“Tư Kỳ, cậu đừng nói nữa, chuyện này thật sự không phải tại cậu.” An Diễm ôm lấy Lý Tư Kỳ, cố gắng an ủi cô.

Lý Tư Kỳ mím môi, cố ngăn nước mắt rơi ra, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Mình muốn gọi điện thoại cho người đàn bà đó.”

“Cậu chắc chứ?” An Diễm lo lắng nhìn Lý Tư Kỳ.

“Ừ.” Lý Tư Kỳ kiên định gật đầu, sự việc bắt buộc phải có kết thúc.

“Thôi được.” An Diễm gật đầu, sau đó đưa điện thoại cho Lý Tư Kỳ.

Điện thoại được bắt rất nhanh, Lý Tư Kỳ định thần rồi nói: “Tôi là vợ của Ôn Minh. Tôi muốn nói chuyện với cô.”

Nhưng điều khiến An Diễm và Lý Tư Kỳ không ngờ được chính là, người phụ nữ kia lại không hề áy náy trong lòng mà còn nói bằng giọng điệu rất hống hách: “Dù sao chị cũng phát hiện rồi, vậy thì cứ gặp mặt đi! Bây giờ là xã hội pháp trị, đâu có điều luật nào quy định phụ nữ không được đi cướp chồng của người khác. Cho dù chị có là vợ của anh ấy thì cũng đâu làm gì được tôi.”

237. Chương 238

Lý Tư Kỳ nghe thế thì giận đến mức toàn thân run bần bật, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh, bởi bây giờ mà hốt hoảng thì sẽ càng khiến người đàn bà kia thêm ngang ngược!

Thế nên Lý Tư Kỳ cố nhịn, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt với cô ta rồi cúp máy.

Tuy Lý Tư Kỳ vẫn xem như giữ được bình tĩnh, nhưng An Diễm đứng bên cạnh thì sắp điên tiết lên đến nơi. Xã hội gì thế này? Đàn ông thì vong ơn bội nghĩa, còn đám nhân tình thì lại dám vênh mặt lên như thế sao? Ở bên Đài Loan, tội ngoại tình dù gì cũng có thể bị kiện ra tòa.

Nhưng pháp luật ở Trung Quốc thì sao? Hoàn toàn không có giới hạn pháp luật nào cho đám nhân tình này cả! Thế nên bọn chúng mới dám hiện ngang như thế!

An Diễm giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, cô quay sang nói với Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, nếu đã quyết định gặp người đàn bà đó rồi thì chúng ta phải gặp cho bằng được! Đi, chúng ta đi mua sắm đi!”

An Diễm nói xong lập tức kéo Lý Tư Kỳ ra khỏi giường bệnh: “Chúng ta phải mua thật nhiều mỹ phẩm, mua thật nhiều quần áo mới, phải trấn áp cô ta ở mọi phương diện!”

Lý Tư Kỳ cũng kiên định gật đầu, lấy lại tinh thần, thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Sau khi lượn shopping cả ngày, Lý Tư Kỳ và An Diễm cuối cùng cũng mua được những bộ quần áo ưng ý. Hai người sau đó còn đi ăn uống một bữa no nê, rồi mặc kệ thời tiết mùa đông lạnh giá mà chạy tung tăng trên phố.

Đến khi chơi mệt nhoài rồi, Lý Tư Kỳ mới về bệnh viện ngủ một giấc.

Ngày hôm sau chính là ngày Lý Tư Kỳ hẹn gặp người phụ nữ kia.

Mới sáng sớm, An Diễm đã vác một mớ mỹ phẩm và trang sức mà Lâm Hiểu Hiểu tặng cho cô mà đi vào phòng bệnh.

“Tư Kỳ, dậy mau, mình trang điểm cho cậu!” An Diễm vừa nói vừa lôi Lý Tư Kỳ ra khỏi chăn.

Mà Lý Tư Kỳ cũng rất phối hợp cho An Diễm muốn làm gì thì làm.

Sau hai tiếng miệt mài trang điểm của An Diễm, một Lý Tư Kỳ khác hoàn toàn đã đứng trước mặt cô.

Lý Tư Kỳ lúc này được trang điểm nhẹ nhàng nhưng kĩ lưỡng, hoàn toàn không còn dáng vẻ tiêu tụy nữa.

Do ngũ quan của cô vốn đã cân đối hài hòa, xinh xắn đáng yêu, khí chất cũng rất ôn hòa, thế nên An Diễm đã khoác lên thêm cho Lý Tư Kỳ một cái áo khoác màu đỏ, bên trong mặc bộ váy màu đen hở ngực, đồng thời phối thêm món trang sức mà Lâm Hiểu Hiểu đã tặng là một chuỗi ngọc trai. Cách ăn mặc này thể hiện được hết nét đẹp của Lý Tư Kỳ, lại còn tăng cao khí thế của cô nữa.

Đồng thời, An Diễm còn làm lại tóc cho Lý Tư Kỳ. Mái tóc hơi khô trước đây bây giờ trông đã đen mượt trở lại, được An Diễm uốn hơi xoắn, phối thêm một chiếc mũ beret đội nghiêng xinh xinh.

Còn về bản thân An Diễm thì chỉ chỉnh trang lại một chút. Để giúp Lý Tư Kỳ thêm nổi bật, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác dài màu lạc đà, bên trong là áo sơ mi trắng và quần jean giản dị, mang thêm đôi giày đế bằng cũng màu lạc đà.

Cô buộc mái tóc của mình lại sau lưng, trông rất gọn gàng linh hoạt.

Dáng vẻ này hoàn toàn đã sẵn sàng để chiến đấu. An Diễm đã nghĩ kĩ rồi, nếu lát nữa mà đánh nhau thì cô mang giày đế bằng thế này sẽ không dễ dàng bị ngã, tóc buộc lại rồi cũng không bị người phụ nữ kia túm lấy.

Tuy An Diễm trước nay chưa bao giờ đánh đấm với ai bao giờ, nhưng Tư Kỳ là bạn thân của cô, thế nên cô phải bảo vệ, nếu ả nhân tình kia mà quá đáng thì An Diễm chỉ có một thái độ thôi: Đánh được thì không cần nói nhiều!

An Diễm chờ Lý Tư Kỳ thu dọn đồ đạc xong thì cùng cô hiện ngang đến điểm hẹn.

Đó là một quán cà phê trông rất thi vị, bài trí ấm cúng, còn bật nhạc nhẹ nhàng êm dịu, thái độ nhân viên phục vụ cũng rất tốt.

An Diễm nhìn những nhân viên phục vụ đang không biết gì cả, trong lòng nhăm nhăm, nếu lát nữa đánh nhau làm hỏng vỡ đồ đạc bàn ghế thì phải đền bao nhiêu tiền.

Sau khi An Diễm và Lý Tư Kỳ đến rồi thì phải ngồi chờ rất lâu, mãi đến khi hai người đã uống hết một cốc cà phê rồi thì ngoài cửa quán lúc này mới xuất hiện một người phụ nữ ăn mặc hở hang diêm dúa.

An Diễm vừa định cất tiếng thì chợt trông thấy phía sau người phụ nữ ấy còn có mấy người phụ nữ nữa.

Đám người ấy bước vào trong quán ngó nghiêng một lúc, thấy An Diễm đang đứng trừng mắt nhìn họ thì mới mỉm cười bước đến.

Họ thật sự không hề khách sáo, không nói không rằng mà ngồi phịch xuống trước mặt An Diễm và Lý Tư Kỳ.

Họ làm thế này lại khiến An Diễm và Lý Tư Kỳ không nhận ra được người phụ nữ đã dụ dỗ Ôn Minh là người nào, bởi đám phụ nữ trước mặt hai người họ thật sự trông cứ na ná nhau!

An Diễm nhìn đám yêu nhện nhện trước mặt mình, không khỏi cảm thán mưu thâm thế hiểm của họ: Chắc chắn là do làm nhân tình thời gian dài nên có nhiều kinh nghiệm rồi! Còn biết gọi cả chị em đồng bọn đến

thế này, lát nữa lỡ như xông vào đánh nhau thì... An Điền nhìn lại mình, rồi lại quay sang nhìn Lý Tư Kỳ ăn mặc sang trọng nhưng vẻ mặt đầy u uất, liền cảm thấy hai người họ chắc chắn không phải đối thủ của đám yêu nhèn nhện này.

“Trong số các người thì ai là người đã dụ dỗ Ôn Minh?” An Điền nhìn mấy người họ, trong lòng nghĩ nếu đã thua về số lượng thì không thể thua về khí thế, vậy nên lập tức cao giọng hỏi.

“Đừng có nói cái gì mà dụ dỗ, khó nghe quá! Do tự mình không có bản lĩnh, lại đi trách người phụ nữ khác đẹp hơn mình sao?” Một người trong đám yêu nhèn nhện lên tiếng đáp lại.

An Điền quan sát cô ta một lượt, phong cách ăn mặc quả nhiên giống hệt với người phụ nữ lúc đầu xuất hiện ở cửa quán: Áo ngắn váy ngắn, tóc nhuộm quá lố và cách trang điểm diêm dúa.

An Điền bật cười rồi nói bằng giọng mỉa mai: “Đúng là không biết trời cao đất dày, cái bản mặt yêu nhèn nhện của cô mà đẹp thì con chó hoang ở khu nhà tôi chắc cũng đi thi hoa hậu được rồi đấy.”

“Ha ha, mặt yêu nhèn nhện của tôi thì làm sao? Nếu tôi không đẹp thì Ôn Minh tại sao lại chọn tôi?” Người phụ nữ kia cũng rất tự tin.

“Đó là do Ôn Minh hiện giờ đang bệnh, trở thành một người thích ăn phân rồi!” An Điền khó chịu lừ mắt đáp.

“Chị ăn nói kiểu gì thế? Chị là con mụ lòi thối đó đúng không?” Người phụ nữ kia nhìn An Điền một lượt rồi chua chát nghĩ trong lòng, ngoại trừ việc ăn mặc bình thường ra thì mặt mũi đúng là không tồi chút nào!

“Cô mới là đồ lòi thối, cả nhà cô đều là lũ lòi thối!” An Điền nắm chặt nắm đấm, muốn tung một cú vào mặt con yêu nhèn nhện này.

“Giận quá mất khôn rồi à? Chị có biết Ôn Minh ở trước mặt tôi toàn gọi chị như thế không?” Người phụ nữ kia khoanh tay trước ngực đắc ý nói.

Cô ta vừa dứt lời thì Lý Tư Kỳ từ nãy vẫn bình tĩnh cầm cốc cà phê, bây giờ lại chợt thấy tay bủn rủn, cà phê suýt nữa đã đổ ra bàn.

“Tư Kỳ, cậu không sao chứ?” An Điền vội đỡ cốc cà phê trong tay Lý Tư Kỳ, lấy khăn giấy ra lau tay cho cô.

“Tư Kỳ?” Người phụ nữ kia lẩm bẩm rồi đột nhiên nhìn Lý Tư Kỳ nói, “Ôn Minh từng nói với tôi là con mụ nhà quê ấy tên là Lý Tư Kỳ, thì ra chị mới là Lý Tư Kỳ!”

“Cô câm miệng cho tôi! Đồ yêu nhèn nhện!” An Điền trừng mắt nhìn người phụ nữ kia, tuy Lý Tư Kỳ chưa tỏ thái độ gì, nhưng An Điền có thể thấy rõ bàn tay Lý Tư Kỳ hiện giờ đang run rất dữ dội.

An Điền cảm thấy rất đau lòng cho Lý Tư Kỳ, cứ thử đặt mình vào hoàn cảnh của cô mà xem, người chồng trước nay sớm tối bên mình, toàn tâm toàn ý yêu thương mình, hóa ra ở trước mặt người phụ nữ khác thì lại sỉ nhục mình như vậy, có ai mà không buồn chứ?

“Mình không sao.” Lý Tư Kỳ lắc đầu, cố gượng cười với An Điền, “Tiểu Điền, ngồi xuống rồi nói.”

An Điền đang giận đùng đùng, nhưng cũng đành ngồi xuống.

238. Chương 239

“Nói đi, muốn bàn chuyện gì với tôi?” Người phụ nữ kia lướt mắt quan sát cách ăn mặc của Lý Tư Kỳ.

Chỉ vừa nhìn thôi là gương mặt cô ta đã lập tức lộ ra vẻ ghen tị, bởi Lý Tư Kỳ mặc trang phục rất đắt tiền, cổ còn đeo một chuỗi ngọc trai có giá trị không nhỏ! Thật không ngờ Ôn Minh lại lảm nhảm như vậy, chịu mua cho mình hai cái túi hàng hiệu, trang sức của vợ anh ta cũng quý giá thế này.

Cô ta nheo mắt nghĩ: Hay là mình tổng khứ người phụ nữ này đi, sau đó kết hôn với Ôn Minh, vậy không phải sẽ càng có nhiều tiền hơn sao?

Lý Tư Kỳ cũng bình tĩnh quan sát người phụ nữ trước mặt mình, trong lòng lập tức suy tư, xã hội bây giờ là xã hội vật chất, hai người đến bên nhau sẽ luôn suy xét đến những nguyên nhân cụ thể.

Năm xưa, Lý Tư Kỳ và Ôn Minh là hai người có hoàn cảnh gia đình và địa vị chênh lệch nhau, có rất nhiều người phản đối chuyện tình cảm của họ.

Nhưng Lý Tư Kỳ hiểu rõ mình rất yêu Ôn Minh, thế nên sau khi tốt nghiệp xong thì liền kiên quyết muốn kết hôn.

Cô cứ tưởng rằng, được lấy người mình yêu thì sẽ được hạnh phúc.

Tất nhiên, trong giai đoạn đầu sau khi cưới, Ôn Minh quả thực rất thương yêu Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ từng nghĩ rằng, hai người ở bên nhau lâu thì sẽ không còn cảm giác mới mẻ và kích thích nữa, song từ tình yêu đến hôn nhân tuy có nhiều thay đổi, nhưng chỉ cần hai người luôn kiên trì thì sẽ có thể vượt qua được tất cả.

Vậy mà Lý Tư Kỳ bây giờ mới nhận ra, cô đã sai rồi, sai hoàn toàn rồi.

“Ôn Minh yêu cô sao?” Trong đầu Lý Tư Kỳ có muôn vàn câu hỏi, nhưng cuối cùng cô chỉ hỏi ra một câu này.

Người phụ nữ kia nghe câu hỏi của Lý Tư Kỳ thì lập tức phì cười: “Yêu hay không yêu gì chứ? Anh ấy cho tôi tiền xài, thế thì chắc là yêu. Dù sao tôi biết rõ một điều, đó là anh ấy không còn yêu chị nữa.

Lý Tư Kỳ hơi ngẩn người, sau đó cười đau khổ, là do cô đã quá ngây thơ, đã đánh giá thấp tham vọng và đánh giá cao sự kiên trì của Ôn Minh. Chuyện này đáng lẽ cô phải nhận ra từ đầu chứ.

“Tôi hiểu rồi.” Lý Tư Kỳ nuốt nước bọt, khóe mắt bắt đầu nhòe đi. Cô quay sang nhìn An Diễm nói, “Tiểu Diễm, mình hỏi xong rồi, chúng ta về thôi.”

“Chúng ta... về như thế sao?” An Diễm lắc đầu, có chút không dám tin, không phải nên mắng chửi ả tình nhân này sao? Không phải nên khiến cho ả ta thân bại danh liệt sao? Sao bây giờ lại không làm gì cả thế này?

“Ừ, về thôi.” Cho dù lớp trang điểm có tốt thế nào cũng không che đi được vẻ mặt tái mét của Lý Tư Kỳ.

“Mình...” An Diễm nghiêng răng, quay lại nhìn đám yêu nhèn nhện kia, cuối cùng đành phải gật đầu, “Được, chúng ta về thôi.”

Nhưng khi An Diễm và Lý Tư Kỳ vừa đứng dậy thì đám người kia đột nhiên bật cười, “Ha ha, lần đầu tiên gặp một người vợ vô dụng như vậy, chỉ hỏi có một câu nhảm nhí xong là đã chịu thua rồi! Đúng là yếu đuối mà!”

Đám yêu nhèn nhện ấy vừa dứt lời thì An Diễm liền cảm thấy toàn thân Lý Tư Kỳ run lên bần bật!

An Diễm hiểu Tư Kỳ không muốn dây dưa nhiều, quyết định tha cho đám người này, nhưng bọn họ dường như lại càng không biết điều!

An Diễm không nhin nổi nữa, cô hừ một tiếng, buông tay Lý Tư Kỳ ra rồi quay người lại.

Cô bước thật nhanh đến trước mặt đám người đó rồi gần giọng: “Đồ khốn, Tư Kỳ đã rộng lòng tha cho các người rồi, các người đáng lẽ phải biết điều mà im miệng đi chứ!”

“Ôi trời, các người mới là đồ khốn đấy, tôi không im miệng thì sao?” Người phụ nữ kia vẫn thản nhiên ngồi, ỷ thế đông người mà đắc ý.

“Tiểu Diễm, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi.” Lý Tư Kỳ bước đến bên cạnh An Diễm, giọng nói bắt đầu lạc đi.

“Phải đấy, nghe lời người ta đi, phải biết tự lượng sức chứ! Sau này đừng có mà nhiều chuyện nữa!” Người phụ nữ kia liếc nhìn Lý Tư Kỳ rồi nhếch môi nói với An Diễm, “Không ai thèm thì ngoan ngoãn nép vào trong góc đi, tránh làm bẩn mắt người khác!”

Nhưng cô ta vừa nói xong thì chợt nghe một tiếng “xạch” vang lên, một cốc cà phê nóng bị tạt hết vào mặt cô ta.

An Diễm cầm cái cốc rỗng trong tay, trừng mắt hỏi người phụ nữ kia: “Có biết vì sao tao không dùng tay đánh mày không? Vì tao sợ bẩn tay tao đấy!”

An Diễm nói xong liền đặt mạnh cái cốc xuống bàn rồi đồng dục quát: “Một lũ khốn kiếp!”

Người phụ nữ kia nhìn vệt cà phê trên người mình, ngẩn người mất mấy giây, sau đó mới đột nhiên hét lên: “Á!!!”

“Á cái đầu mày! Cầm miệng!” An Diễm quát lớn.

“Mày... mày dám tạt cà phê vào người tao!” Người phụ nữ kia chỉ ngón tay được gắn móng lấp lánh của mình vào mặt An Diễm, nhìn cô bằng vẻ mặt không tin được.

“Tạt mày là còn nhẹ đấy!” An Diễm cười khẩy, “Tao còn chưa đánh mày mà!”

“Các chị em, xông lên lột quần áo nó ra, mau!” Người phụ nữ kia tái mặt ra lệnh, đám yêu nhên nhện nghe thấy thì lập tức xông lên.

An Diễm thấy đám người ấy hùng hùng hổ hổ thì bất giác lùi lại một bước, trời ạ, đông người thế này thì chắc mình đánh không lại rồi!

Cô đảo mặt một chút rồi quay sang nói hét to với Lý Tư Kỳ còn đang ngẩn người: “Tư Kỳ, chạy mau! Mình bọc hậu.”

“Bọc hậu gì chứ? Cô tưởng cô đang đóng phim hành động đấy à?” Một bàn tay vung ra đập vào sau đầu An Diễm đánh “bốp” một tiếng.

An Diễm ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới thấy người vừa đánh mình lại là Cố Thiên Tuấn!

Đạo gần đây xác suất gặp Cố Thiên Tuấn thật sự hơi bị cao, ở đây mà cũng gặp được thì đúng là chẳng khác gì xác suất trúng xổ số cả!

An Diễm ngẩn người, sau đó chợt nhớ ra mình đang phải đối phó với cả bảy yêu nhên nhện kia.

Thế là cô quay đầu lại, nhưng lại thấy đám người ấy đã bị rất nhiều vệ sĩ mặc áo đen vây lấy.

“Sợ chết đi được, còn tưởng mình thật sự phải đánh nhau rồi chứ!” An Diễm vừa vỗ ngực vừa kinh hãi nói.

“Biết rồi còn làm, không nghĩ đến hậu quả à?” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, cũng may mấy hôm trước anh nghe nói An Diễm muốn trút giận cho Lý Tư Kỳ, cảm thấy không yên tâm nên đã bảo Cao Lỗ theo sát.

“Nghĩ đến hậu quả thì đã sao? Điều cần làm thì vẫn phải làm thôi!” An Diễm bây giờ xác nhận mình đã an toàn rồi nên vô cùng mạnh miệng.

“Tiểu Diễm...” Lý Tư Kỳ vốn đang ngẩn người bây giờ mới định thần lại, vừa rồi cô cũng định lên bảo vệ An Diễm, nhưng ngay sau đó đã trông thấy đám vệ sĩ xông đến chắn trước mặt An Diễm.

An Diễm nghe Lý Tư Kỳ gọi mình thì liền hờn hờ bước qua khoác tay cô rồi an ủi: “Tư Kỳ, bây giờ chúng ta không sợ nữa, cậu xem phải trừng trị bọn chúng thế nào đây!”

An Diễm nói xong liền kéo Lý Tư Kỳ đi ngang qua cả sếp của đám vệ sĩ kia là Cố Thiên Tuấn, đến đứng trước mặt đám vệ sĩ rồi nhìn đám yêu nhên nhện bằng vẻ mặt đắc ý.

Đám người kia vốn đã bị những vệ sĩ xông ra dọa cho giật bắn mình rồi, bây giờ trông thấy An Diễm kéo Lý Tư Kỳ ra, vừa nhìn là biết muốn báo thù, bọn họ liền sợ đến mức không dám hó hé.

An Diễm liếc mắt nhìn bọn họ rồi quay sang gợi ý với Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, tranh thủ lúc chúng ta người đông thế mạnh, hay là đánh cho bọn chúng một trận đi!”

Lý Tư Kỳ nhìn vẻ sợ sệt run rẩy của đám phụ nữ kia mà cảm thấy mệt mỏi trong lòng, cô đột nhiên cảm thấy mình đáng lẽ không nên đến đây, gặp người phụ nữ ấy rồi thì đã sao, cô và Ôn Minh cũng đã không thể nào cứu vãn được nữa rồi, chỉ bằng cứ chia tay sớm bớt đau khổ.

“Tiểu Diễm, chúng ta về thôi.” Lý Tư Kỳ chỉ nói như thế rồi kéo tay An Diễm muốn rời khỏi quán cà phê.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn luôn đứng bên cạnh mới bước đến trước mặt An Diễm hỏi: “Có cần tôi đưa hai người về không?”

Lý Tư Kỳ bây giờ mới nhớ ra việc ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình, vừa trông thấy thì liền vừa giật mình vừa tức giận, thì ra hắn chính là Cố Thiên Tuấn, người chồng cũ của An Diễm!

“Tên khốn!” Lý Tư Kỳ khó chịu lừ mắt với Cố Thiên Tuấn rồi kéo tay An Diễm nói, “An Diễm, chúng ta đi thôi!”

239. Chương 240

Cố Thiên Tuấn lại bị mắng lần nữa, cảm thấy rất ngỡ ngàng, anh liền bước lên chặn đường An Diễm, nhưng không nói gì, chỉ nhìn cô bằng khuôn mặt đáng thương, muốn được bình vực.

An Diễm cười hơi ngượng ngùng, rồi vội quay sang nói với Lý Tư Kỳ: “Tư Kỳ, dạo gần đây xảy ra nhiều chuyện lắm, cậu không biết đâu, về nhà mình sẽ kể cho cậu nghe, cậu ra ngoài chờ mình trước có được không?”

Lý Tư Kỳ do dự nhìn An Diễm, đến khi An Diễm liên tục gật đầu khẳng định với cô rồi, cô mới chịu bước ra khỏi quán cà phê.

Thấy Lý Tư Kỳ đi rồi, An Diễm liền bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn cúi đầu nói: “Cố Thiên Tuấn, việc hôm nay cảm ơn anh.”

“Cũng được, lần này còn biết cảm ơn chứ không mắng tôi là tên khốn.” Cố Thiên Tuấn nhún vai, cảm thấy lần này mình đến đây không uổng công.

“Tiếp theo cô định làm gì?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm hỏi, “Tiếp tục giúp bạn cô à?”

“Đúng rồi, phải giải quyết triệt để chuyện của Tư Kỳ thì tôi mới yên tâm được.” An Diễm trịnh trọng nói.

“Vậy phải làm thế nào thì chuyện của bạn cô mới xem là được giải quyết?” Cố Thiên Tuấn hỏi.

An Diễm vuốt cằm nói: “Phải giúp Tư Kỳ li hôn với tên khốn đó, sau đó xem tiếp ý của Tư Kỳ thế nào.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Được cái gì mà được? Chuyện này chẳng có dây mơ rễ má gì với anh cả có hiểu không?” An Diễm nói xong chợt nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt nghi hoặc rồi hỏi to, “Này, mà sao anh lại xuất hiện ở đây nhỉ?”

“Nếu tôi không xuất hiện ở đây thì chắc cô đã bị đám phụ nữ đó ức hiếp rồi.” Cố Thiên Tuấn thản nhiên nhìn An Diễm.

“Có nghĩa là, anh vì tôi nên mới đến đây à?” An Diễm hỏi bằng vẻ mặt gian xảo, rồi lại chọc anh theo đúng cái cách như hôm đến mượn tiền của anh, “Anh đang quan tâm tôi đúng không?”

An Diễm nói xong liền nhìn Cố Thiên Tuấn đầy kì vọng, cảm thấy anh chắc chắn sẽ lại tức giận như lần trước, dùng dùng bỏ đi cho xem.

Nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn lại nhún vai rồi trả lời: “Đúng là thế mà.”

An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn mà ngẩn người mất mấy giây, gương mặt lập tức đỏ bừng lên: Chiêu trò của cái tên Cố Thiên Tuấn này đúng là đáng sợ, nói dối không chớp mắt, anh ta lạnh lùng như thế, sao có thể chạy đến tận quán cà phê này mà bảo vệ mình? Chắc chắn là chỉ tình cờ đi ngang đây thôi!

Đúng là không ngờ Cố Thiên Tuấn mặt lại dày như vậy, nói dối mà không ngượng miệng, còn thuận đà trêu chọc mình nữa chứ!

An Diễm bĩu môi, cảm thấy cái miệng mình bây giờ cãi không lại Cố Thiên Tuấn nữa, tốt nhất là bớt động đến anh ta: “Tôi... tôi còn có việc! Tôi đi trước đây!”

An Diễm nói xong thì liền co giò chạy khỏi quán cà phê.

Cố Thiên Tuấn dõi theo bóng dáng vội vã của An Diễm, miệng cong lên thấy rõ.

Đến khi An Diễm đã đi hẳn rồi, Cố Thiên Tuấn mới quay người lại, đưa mắt nhìn trợ lý Cao Lỗi của mình.

Cao Lỗi lập tức hiểu ý, bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, anh nói đi.”

Cố Thiên Tuấn cau mày, nghĩ một lúc mới nhớ ra: “Người bạn đó của An Diễm tên Lý Tư Kỳ đúng không?”

“Dạ phải.” Cao Lỗi gật đầu.

“Cô Lý Tư Kỳ đó muốn li hôn dứt điểm với chồng cô ấy, nhưng chồng cô ấy lại không bằng lòng, anh mau đi giải quyết chuyện này đi, càng nhanh càng tốt.” Cố Thiên Tuấn nói xong lại quay đầu nhìn theo hướng An Diễm rời đi.

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.” Cao Lỗi gật đầu rồi quay lưng đi.

Trong khi đó...

An Diễm và Lý Tư Kỳ vừa về đến bệnh viện thì trông thấy bố mẹ Lý Tư Kỳ đang ngồi chờ trong phòng bệnh.

“Bố, mẹ, sao bố mẹ đến đây?” Lý Tư Kỳ vội bước đến nắm tay họ.

“Con chào hai bác.” An Diễm cũng bước lên chào hỏi bố mẹ Lý Tư Kỳ.

“A, Tiểu Diễm, chào con.” Mẹ của Lý Tư Kỳ gật đầu chào An Diễm, sau đó quay sang hỏi Lý Tư Kỳ, “Tư Kỳ, sao con nhập viện mà không báo cho bố mẹ một tiếng? Còn nữa, con với Ôn Minh làm sao thế?”

“Không... không sao cả.” Lý Tư Kỳ rút tay lại, quay người rót cho mình một cốc nước, vừa uống vừa nhìn bố mẹ, tỏ vẻ bình thản.

“Tư Kỳ, con nói thật đi, rốt cuộc là thế nào?” Bố Lý Tư Kỳ thở dài, đau lòng nhìn con gái, “Thằng nhóc Ôn Minh đó đã đến tìm bố mẹ!”

“Cái gì? Tên khốn Ôn Minh đó đến tìm bố mẹ sao?” Lý Tư Kỳ đang tỏ vẻ bình thản, vừa nghe thấy câu này thì lập tức đặt mạnh cốc nước xuống bàn hỏi, “Anh ta đến làm gì?”

“Đến quây đây! Bảo là con muốn li hôn với nó, nó có chết cũng không bằng lòng. Lúc đó Ôn Minh còn định bế Mỹ Mỹ đi, cũng may có hàng xóm giúp, bố mẹ mới đuổi nó đi được.” Mẹ Lý Tư Kỳ nói xong liền buồn bã nhìn Lý Tư Kỳ hỏi, “Tư Kỳ, con mau nói cho mẹ biết rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Lý Tư Kỳ nghiêng rằng: “Ôn Minh, cái tên khốn này! Dám tìm gặp bố mẹ tôi, tôi nhất định phải li hôn với anh!”

“Sao chứ? Con thật sự muốn li hôn sao?” Mẹ Lý Tư Kỳ vừa nghe thấy thì liền hốt hoảng, “Con với Ôn Minh trước nay không phải luôn rất hạnh phúc sao? Sao đột nhiên lại muốn li hôn? Tư Kỳ à, con tuyệt đối đừng quá mạnh động...”

“Cứ để Tư Kỳ nói hết đã.” Bố Lý Tư Kỳ ngắt lời mẹ cô, quay sang nhìn cô nói, “Nếu thằng nhóc Ôn Minh đó thật sự làm chuyện có lỗi với Tư Kỳ thì tôi kiên quyết ủng hộ chuyện li hôn! Tuyệt đối không thể để con gái chúng ta phải chịu thiệt!”

“Nhưng Tư Kỳ tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, vả lại còn có cả Mỹ Mỹ, nếu sau này muốn tái hôn...”

Bố Lý Tư Kỳ lại ngắt lời mẹ cô, nghiêm nghị nói: “Con gái chúng ta lớn tuổi lúc nào? Có Mỹ Mỹ rồi thì đã làm sao? Mà nhất định phải tái giá sao? Nếu Tư Kỳ muốn cả đời không kết hôn thì tôi sẽ nuôi nó cả đời!”

“Bố...” Nghe đến câu ấy, Lý Tư Kỳ trước nay luôn tỏ ra mạnh mẽ vui vẻ trước mặt bố mẹ, lúc này cũng không kìm được nước mắt nữa, cho dù có mất đi thứ gì đi nữa thì cô cũng vẫn luôn còn bố mẹ, bạn bè và con gái, tất cả những điều ấy cũng đủ khiến cô hạnh phúc vô ngần rồi.

“Tư Kỳ, đừng khóc nữa con, từ từ nói.” Bố Lý Tư Kỳ đưa tay lau nước mắt cho con gái, dịu dàng đau lòng nói.

Còn mẹ Lý Tư Kỳ đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt uất ức của Lý Tư Kỳ thì cũng không kìm được mà đưa tay lau nước mắt trên mặt mình.

An Diễm thấy thế thì liền lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, bây giờ phòng bệnh này là không gian riêng của Tư Kỳ và bố mẹ cô ấy, cô là bạn của Tư Kỳ thì không nên làm phiền.

An Diễm bước ra ngoài hành lang bệnh viện, nhìn mọi người xung quanh, màu trắng trong bệnh viện có hơi nhức mắt, còn mùi thuốc sát trùng ở mọi góc ngách cũng hơi khó chịu.

An Diễm xoa xoa mũi, trong lòng cảm khái: Những người có bố mẹ thương yêu thật là tốt, cho dù họ chưa kết hôn hay đã lấy chồng thì ở trước mặt bố mẹ, họ mãi mãi vẫn là những đứa trẻ. Những khi phải chịu uất ức thì bố mẹ sẽ luôn thương yêu họ, giúp đỡ họ một cách vô tư lự.

Nhưng còn cô thì sao? An Diễm càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, mẹ cô đã qua đời từ khi cô còn bé, còn người bố duy nhất thương yêu cô thì cũng đã qua đời mấy năm trước, một mình cô sống cô độc bao nhiêu năm qua, không hiểu sao có thể cảm cự được.

Nghĩ đến đây, An Diễm tự cười mình, cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn ra xung quanh, cảm thấy tốt nhất đừng nghĩ những chuyện này nữa, những chuyện buồn càng nghĩ sẽ càng thấy nhiều, hay là nghĩ đến những chuyện vui đi.

Nhưng An Diễm còn chưa kịp nghĩ thì chợt trông thấy một bóng người đang đi như chạy về phía của cô.

An Diễm định thần nhìn kĩ, thấy người đó chính là Ôn Minh!

240. Chương 241

Anh ta sao lại đến đây? An Diễm cau mày, không lẽ đến kiểm chuyện sao?

Nghĩ vậy, An Diễm lập tức bước lên chặn trước mặt Ôn Minh: “Anh đến đây làm gì?”

“Tôi...” Ôn Minh ngập ngừng, nét mặt đầy vẻ phẫn nộ không cam tâm, “Tôi đến đây làm gì, cô còn không biết sao?”

Vào buổi chiều nay, Ôn Minh chợt nhận được một cuộc điện thoại từ cấp trên, nói rằng đã biết chuyện anh ta có nhân tình bên ngoài dẫn đến việc chuẩn bị li hôn.

Ôn Minh còn chưa kịp phản ứng gì thì cấp trên đã cảnh cáo: Thứ nhất, lập tức mau chóng li hôn. Thứ hai, quyền nuôi dưỡng con phải thuộc về người mẹ.

Nếu Ôn Minh không chấp nhận thì sẽ mất ngay công việc duy nhất của mình!

Ôn Minh lập tức giật mình, anh ta nghĩ rất lâu, cuối cùng cho rằng An Diễm là kẻ đã làm việc này. Tất nhiên, An Diễm không thể nào có thể lực lớn như vậy, thế nên có lẽ đã nhờ Cố Thiên Tuấn rồi!

Cái cô An Diễm này, bình thường mình đã đánh giá thấp cô ta rồi!

Tuy có hơi sợ, nhưng Ôn Minh vốn đã mất hết tất cả rồi, vậy nên bây giờ anh ta đang trừng mắt nhìn An Diễm.

An Diễm vốn đang ngỡ ngàng bởi câu nói của Ôn Minh, bây giờ bị anh ta trừng mắt thì càng không hiểu gì cả, bèn trừng mắt lại: “Anh thử trừng mắt với tôi lần nữa xem!”

Ôn Minh lập tức như đứa bé bị mẹ mắng, cúi đầu xuống ngay.

An Diễm đặc ý hừ một tiếng: “Thôi được rồi, nếu anh mà đồng ý li hôn thì mọi chuyện sẽ dễ nói rồi. Anh đợi một chút!”

An Diễm nói xong liền quay người bước vào phòng bệnh, trông thấy Lý Tư Kỳ đang nằm khóc trong lòng mẹ.

Thấy cảnh tượng đó, An Diễm đoán Lý Tư Kỳ có lẽ đã kể hết việc của Ôn Minh cho bố mẹ cô rồi.

“Li hôn, li hôn ngay!” Nghe Lý Tư Kỳ khóc lóc kể xong, bố cô lập tức nói, “Con gái bố sao có thể chịu khổ như vậy?”

“Nhưng cái thằng khốn Ôn Minh đó sẽ dễ dàng chấp nhận sao?” Mẹ Lý Tư Kỳ vừa lau nước mắt vừa buồn bã nói.

“Thưa hai bác, Ôn Minh đã đồng ý li hôn rồi.” An Diễm thấy thế thì liền mở miệng nói ngay.

“Cái gì? Có thật không?” Cả nhà Lý Tư Kỳ đều mừng rỡ hỏi.

“Thật ạ, Ôn Minh giờ đang đứng đợi ở bên ngoài đấy. Tư Kỳ, nếu cậu muốn gặp thì mình sẽ gọi anh ta vào ngay.”

Lý Tư Kỳ nhìn An Diễm rồi trịnh trọng gật đầu: “Mình muốn gặp anh ta!”

“Được.” An Diễm nói xong liền bước ra ngoài phòng bệnh.

Lý Tư Kỳ thấy An Diễm đi rồi mới quay sang nói với bố mẹ: “Bố mẹ, bố mẹ ra ngoài trước đi, con muốn nói chuyện rõ ràng với Ôn Minh.”

Mẹ Lý Tư Kỳ bước lên, định nói gì đó, nhưng bị bố cô ngăn lại: “Chúng ta cứ ra ngoài đi, Tư Kỳ tự có cách riêng.”

Mẹ Lý Tư Kỳ đành phải lo lắng nhìn cô một chút rồi theo bố cô bước ra ngoài.

Lúc này, Ôn Minh vừa hay bước vào trong, lập tức chạm mặt bố mẹ Lý Tư Kỳ.

Ôn Minh rất ngượng ngùng, chỉ biết cúi đầu, men theo tường mà vào phòng bệnh, còn bố Lý Tư Kỳ thì lại ngẩng đầu ưỡn ngực, hệt như không nhìn thấy Ôn Minh, kéo tay mẹ Lý Tư Kỳ bước ra ngoài.

An Diễm đương nhiên cũng biết điều mà không đi vào với Ôn Minh.

Bây giờ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lý Tư Kỳ và Ôn Minh.

Khi Ôn Minh bước vào trong thì trông thấy Lý Tư Kỳ đang bình tĩnh ngồi bên giường, sắc mặt xanh xao tiêu tụy, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Ôn Minh chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ lại khi lần đầu tiên anh ta gặp Lý Tư Kỳ, cô cũng xinh đẹp quyến rũ thế này, khiến anh ta lúc ấy ngẩn mà ngẩn ngơ. Khi ấy Lý Tư Kỳ phát hiện anh ta đang nhìn mình thì đã nở nụ cười tươi tắn, khiến Ôn Minh đỏ cả mặt.

Khi ấy Ôn Minh rất tự ti, thích Lý Tư Kỳ rồi nhưng cũng chỉ dám âm thầm quan tâm cô chứ không dám mơ tưởng được ở bên cô.

Nhưng thật không ngờ, Lý Tư Kỳ lại đến bên anh ta.

Ôn Minh thầm cảm tạ ông trời, rõ ràng bên cạnh Lý Tư Kỳ có rất nhiều người đàn ông xuất sắc hơn anh ta vây quanh, nhưng cô lại chọn anh ta, còn kiên trì ở bên anh ta suốt bốn năm, sau khi tốt nghiệp đại học rồi thì lập tức muốn kết hôn.

Ngày tân hôn, Ôn Minh đã thề sẽ đối xử tốt với Lý Tư Kỳ cả đời, nhưng lời thề và tình yêu ấy từ khi nào mà đã thay đổi rồi?

Ôn Minh đau khổ lắc đầu, cũng không biết mình tại sao lại trở nên như vậy. Anh ta chỉ cảm thấy Tư Kỳ đã được gả cho mình rồi, thế nên cho dù đối xử tốt hay không tốt với cô thì cô cũng sẽ không bao giờ rời bỏ anh ta.

Có lẽ chính vì thế mà tình cảm anh ta dành cho Lý Tư Kỳ càng lúc càng nhạt đi.

“Có mang đơn li hôn theo không?” Giọng của Lý Tư Kỳ rất bình lặng. Từ hôm phát hiện ra mọi chuyện, cô đã khóc đủ rồi, bây giờ mệt rồi, không thể khóc được nữa.

“Tư Kỳ, chúng ta thật sự không thể quay lại được sao?” Ôn Minh nhìn Lý Tư Kỳ đầy hi vọng, “Anh biết lỗi rồi, Tư Kỳ, anh cầu xin em, anh chỉ là nhất thời bị u mê thôi, em cho anh một cơ hội nữa có được không? Mỹ Mỹ còn bé như vậy, chúng ta mà li hôn thì con bé sẽ buồn lắm!”

Nghe Ôn Minh nhắc đến con gái Mỹ Mỹ, ánh mắt Lý Tư Kỳ lập tức dao động, nhưng sau đó lại khôi phục về kiên định: “Tôi cảm thấy thay vì để Mỹ Mỹ sống trong một gia đình không có tình yêu thì chi bằng để con bé chấp nhận sự thật, trở nên mạnh mẽ hơn. Nó phải hiểu được rằng, đời người có hợp có tan.”

Lý Tư Kỳ nói xong liền cúi đầu, trong lòng cô đang rất nặng nề, nhưng ánh mắt không nhòa đi nữa. Sau khi hít một hơi thật sâu, Lý Tư Kỳ chợt mỉm cười nhìn Ôn Minh nói: “Đưa đơn li hôn cho tôi đi.”

Ôn Minh nghiêng răng, cuối cùng đành phải miễn cưỡng đưa đơn li hôn cho Lý Tư Kỳ.

Lý Tư Kỳ bình thản đọc nội dung tờ đơn li hôn đến tận trang cuối cùng.

“Tốt lắm, đơn li hôn viết rất chi tiết, phân chia cũng rất rõ ràng. Hơn nữa, anh chủ động nhường Mỹ Mỹ cho tôi, tôi rất cảm kích.” Lý Tư Kỳ nói xong liền cầm lấy cây bút trên bàn.

Ôn Minh bước lên một bước, nhưng không dám ngăn cản, chỉ biết giương mắt nhìn Lý Tư Kỳ kí vào đơn li hôn.

Lý Tư Kỳ kí tên xong, cả người chợt cảm thấy nhẹ nhõm, cô hít một hơi thật sâu rồi đưa tờ đơn đã kí cho Ôn Minh: “Đơn li hôn này mỗi người giữ một bản, ngày mai chúng ta sẽ đi chứng nhận li hôn.”

Ôn Minh cúi đầu, nhìn chữ kí trong đơn, không nói gì cả, nhưng cũng không chịu rời đi.

Lý Tư Kỳ lập tức quay lưng lại với Ôn Minh: “Bây giờ xong việc rồi, anh cũng nên về đi.”

“Anh...” Ôn Minh nhìn Lý Tư Kỳ, nhưng không biết nên nói gì, cuối cùng đành phải mở cửa bước ra.

Sau khi Ôn Minh đã đi rồi, Lý Tư Kỳ cuối cùng mới bắt lực ngồi xuống giường, việc này tuy rất đau, nhưng thà đau một lần rồi thôi còn hơn là cứ đau dai dẳng.

Lúc này, An Diễm và bố mẹ Lý Tư Kỳ cũng bước vào phòng bệnh, nhìn Lý Tư Kỳ bằng vẻ mặt lo lắng.

Lý Tư Kỳ cười nói với ba người họ: “Mọi người làm gì mà mặt mày nhăn nhó vậy? Đơn li hôn đã kí xong rồi, con và Ôn Minh ngày mai sẽ đi chứng nhận li hôn!”

An Diễm nhìn dáng vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố gượng cười của Lý Tư Kỳ thì liền hỏi dò: “Tư Kỳ, sau này cậu định làm gì?”

“Mình muốn đi du lịch vòng quanh thế giới!” Lý Tư Kỳ thoải mái nằm tựa người lên đầu giường, “Từ sau khi tốt nghiệp đại học, mình cứ bị việc nhà và công việc vây lấy, đến mức quên mất ước mơ từ trước đến nay của mình.”

Lý Tư Kỳ nói xong liền quay qua hỏi bố mẹ: “Bố mẹ, trong khoảng thời gian con đi du lịch vòng quanh thế giới, Mỹ Mỹ xin nhờ bố mẹ chăm sóc, có được không?”

“Đương nhiên là được! Tư Kỳ, con nghĩ được đến việc đi chơi cho khuây khỏa như thế thì bố yên tâm rồi.” Bố Lý Tư Kỳ lập tức gật đầu đồng ý.

Lý Tư Kỳ mỉm cười với bố, sau đó lại quay sang nói với An Diễm: “Tiểu Diễm, cậu cũng bận rộn cả ngày rồi, mau về nghỉ ngơi đi. Ở đây có bố mẹ chăm sóc cho mình rồi. Còn nữa, cảm ơn cậu.”

“Sao phải cảm ơn mình chứ?” An Diễm tỏ vẻ trách móc nhìn Lý Tư Kỳ, trong lòng thấy yên tâm, xem ra tâm trạng của Tư Kỳ đã khá hơn rất nhiều rồi.

Bây giờ chuyện của Tư Kỳ đã giải quyết xong, trời cũng sắp tối rồi, An Diễm cảm thấy mình nên về nhà dọn dẹp một chút, còn phải đi đón An An nữa, thế nên cô không khách sáo, gật đầu chào rồi rời khỏi bệnh viện.

Nhưng khi An Diễm về nhà dọn dẹp xong xuôi, chuẩn bị đi đón An An, vừa mở cửa ra thì lại trông thấy An An đang đứng ngay trước mặt mình, còn bên cạnh An An thì lại là Cố Thiên Tuấn!

241. Chương 242

An Diễm ngẩn người ra, cô dụi dụi mắt mình, nhìn thấy rõ người đàn ông đang đứng cạnh An An thực sự là Cố Thiên Tuấn!

Anh đang mặc một chiếc áo len cao cấp màu xám, bên ngoài là một chiếc áo khoác màu đen, đôi chân dài hơi cong lại, dáng vẻ trông vô cùng thoải mái và tự nhiên.

An Diễm lại đưa mắt nhìn vào khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn, nhận thấy đầu tóc của anh hơi ngắn hơn so với lần trước, chắc là vừa mới đi cắt xong. Nhưng trên khuôn mặt điển trai vẫn lộ ra vẻ trầm tĩnh và hướng nội, mày lười mác, mắt sáng như sao, lúc này đây đang mỉm cười nhìn cô.

“Anh, sao anh lại đến đây?” An Diễm có chút không dám tin.

“Lần trước tôi đã tặng một tòa nhà cho trường mẫu giáo của An An. Lần này tôi lại đến trường để bàn về việc quyên góp, nên sẵn tiện đưa An An về luôn.”

“Ồ, ra là thế! Cảm ơn anh đã đưa An An về nhà.” An Diễm mỉm cười chiếu lệ, định đưa tay ra kéo An An về phía mình.

Nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn lại chủ động lên tiếng: “Lần này, tôi đã quyên góp một số tiền, thêm vài chiếc xe đưa rước có cấp độ an toàn cao nhất cho trường mẫu giáo của An An.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây thì cố tình nhắc nhở. “Phải rồi, tuyến đường của xe đưa rước, có đi ngang nhà cô.”

Cố Thiên Tuấn vừa nói xong, An An lập tức vui vẻ tiếp lời: “Như vậy mẹ sẽ không cần phải đưa đón con đi học nữa!”

“Thế à...” An Diễm vừa gật đầu vừa nhìn vào Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt nghi ngờ: Sao Cố Thiên Tuấn lại tử tế đến thế? Tự dưng tỏ vẻ ân cần, không phải gian dối thì là ăn cắp! Chắc không phải anh ta đã biết được thân thế của An An đấy chứ? Nhưng, nếu đã biết thân thế của An An rồi, anh ta đã lật bài ngửa với mình và giành An An đi từ lâu rồi, làm thế nào mà có thể bình thản đến vậy?

“Nói đi, tại sao lại tặng xe đưa rước cho trường mẫu giáo của An An?” An Diễm bỏ qua luôn những lời xã giao, khoanh hai tay trước ngực, nhìn vào Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt dò hỏi.

“Vì tôi thấy An An dễ thương.” Cố Thiên Tuấn nhún vai nói rất tự nhiên. “Dù sao tôi cũng có rất nhiều tiền, tiêu một ít để tâm trạng mình vui hơn, điều đó cũng đâu có thành vấn đề.”

An Diễm nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói như vậy, cô gần như muốn vươn tay ra bóp cổ anh đến chết. Cô chưa từng thấy ai khoe giàu sang thẳng thắn như vậy! Có tiền thì có tiền, tại sao lại nhắc đến nó trước mặt một người nghèo như cô?

“À, đây chắc là thế giới ‘nhìn mặt’ mà người lớn hay nói phải không ạ?” An An nhìn thấy An Diễm đang trừng mắt nhìn vào Cố Thiên Tuấn, cậu bé ngay lập tức đổi đề tài một cách thông minh. “Tất cả cũng nhờ mẹ con, đã sinh ra con dễ thương thế này!”

An Diễm không nói nên lời. Thằng nhóc An An này, mới đầu có chút ý đồ đen tối, bây giờ sao lại bắt đầu tự cao rồi? Có điều, nó nói mình sinh ra nó rất dễ thương, câu này cũng đúng.

“Phải rồi, con dễ thương nhất!” Cố Thiên Tuấn mỉm cười quay đầu lại. Anh bất giác đưa tay ra xoa xoa cái đầu nhỏ của An An, cảm giác yêu thương và tự hào không thể nói nên lời. “Nhưng chú nghĩ, con đáng yêu như thế, chắc bố của con cũng có chút công lao chứ nhỉ?”

Tuy nhiên, câu này của Cố Thiên Tuấn vừa thốt ra khỏi miệng, ngay lập tức đã làm cho An Diễm nghi ngờ: Sao tự nhiên Cố Thiên Tuấn lại quan tâm đến An An như thế? Bây giờ còn nói chuyện bằng giọng điệu này nữa?

Lúc này, Cố Thiên Tuấn cũng đã nhận thấy vẻ mặt hơi bối rối của An Diễm, nên anh vẫn tiếp tục xoa đầu An An với vẻ điềm tĩnh, ngay cả giọng nói cũng không thay đổi: “Chỉ là, chú chưa bao giờ được gặp bố của con, thật đáng tiếc.”

Nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, cuối cùng An Diễm cũng yên lòng: Hóa ra do mình lo nghĩ quá, Cố Thiên Tuấn vẫn không biết thân thế của An An. Anh ta thích An An như thế, chắc là do anh ta thực sự thích trẻ con mà thôi.

An Diễm thở phào nhẹ nhõm cầm lấy tay An An rồi nói với Cố Thiên Tuấn: “Cám ơn anh đã đưa An An về.”

“Không cần khách sáo.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu.

Sau đó, cả hai người bỗng im lặng.

Nhưng trong đầu An Diễm đang nghĩ: Cố Thiên Tuấn, bộ anh không nhìn thấy à? Tôi đã xã giao xong rồi, anh nên thức thời mà nói rằng mình nên về trước chứ. Nhưng bây giờ nhìn vào biểu hiện của Cố Thiên Tuấn, hoàn toàn không có ý định rời đi thì phải!

Tuy nhiên, trước “ánh mắt giết chóc” của An Diễm, Cố Thiên Tuấn như thể không nhìn thấy nó. Anh tiếp tục nhìn vào An Diễm một cách thản nhiên, nhưng vẫn không di chuyển bước chân, cũng không nói chào tạm biệt.

Lúc này, An An chợt lên tiếng: “Mẹ ơi, chúng ta vào nhà đi, ngoài này lạnh quá.”

“Cũng được.” An Diễm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của An An, định nói với Cố Thiên Tuấn: Bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh Cố à, anh hãy về đi.

Nhưng không ngờ, Cố Thiên Tuấn lại chủ động nhắc chân bước vào bên trong căn hộ!

An Diễm trợn mắt nhìn theo bóng lưng của Cố Thiên Tuấn với vẻ mặt khó tin: Cố Thiên Tuấn, anh cũng quá tự tiện rồi thì phải?

Vậy vẫn chưa hết, Cố Thiên Tuấn vừa bước vào căn hộ liền quay người lại, nhìn thấy An Diễm vẫn đang đứng ở cửa, liền nói một cách tự nhiên: “Sao còn đứng trước cửa? Mau vào nhà đi chứ.”

“Ồ.” An Diễm đực mặt ra rồi gật đầu, dẫn An An đi vào căn hộ, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa bước vào nhà, An Diễm mới nhận ra: Khoan đã! Đây rõ ràng là nhà của mình mà, sao Cố Thiên Tuấn lại dẫn khách thành chủ rồi? Da mặt của anh ta cũng dày quá rồi thì phải!

An Diễm cau mày nhìn vào Cố Thiên Tuấn, nghĩ cách để đuổi Cố Thiên Tuấn đi một cách tế nhị. Dù gì dạo này anh ta đối với mình và An An cũng được, nên không thể hung dữ mà đuổi thẳng người ta như trước đây được.

Ngay lúc An Diễm đang nhăn nhó mặt mày, Cố Thiên Tuấn đã rót cho mình một cốc nước nóng một cách tự nhiên rồi hỏi: “An Diễm, tối nay ăn món gì?”

Bây giờ còn hỏi cả việc tối nay ăn món gì? Chắc không phải Cố Thiên Tuấn định ở lại đây ăn chực thật đó chứ?

Nhìn thấy An Diễm không trả lời nhưng vẻ mặt đầy ngạc nhiên, Cố Thiên Tuấn cũng không quan tâm, chỉ thông thả đưa ra gợi ý cho An Diễm: “Tôi thấy, lần trước tôi nằm viện, món cháo hạt dẻ hạnh nhân mà cô nấu cho tôi cũng ngon đấy.”

“Dạ phải, con cũng thấy cháo hạt dẻ hạnh nhân ngon lắm!” An An hớn hỏ chạy đến ôm chầm lấy An Diễm và hỏi: “Mẹ ơi, tối nay chúng ta ăn món cháo hạt dẻ hạnh nhân có được không mẹ? Con còn muốn ăn thịt viên, bông cải xanh và cà tím xào tỏi nữa! Hôm nay chú Cố đến chơi, mẹ nấu thêm món sườn heo chua ngọt được không?”

An An nói rồi nhìn sang Cố Thiên Tuấn: “Chú Cố ơi, chú có thích những món này không?”

“Thích, tất nhiên là chú thích rồi.” Cố Thiên Tuấn lại xoa đầu An An, trong lòng không thể không dành tặng một like cho con trai của anh.

“Vậy tốt rồi.” An An gật đầu, rồi nhìn sang An Diễm với đôi mắt lấp lánh. “Mẹ ơi, vậy làm phiền mẹ nấu những món này nhé!”

An Diễm nhìn vào vẻ mặt mong đợi của An An mà cảm thấy bất lực, cô chỉ còn cách gật đầu: “Không phiền, không phiền!” An An đã chủ động mời Cố Thiên Tuấn ở lại ăn tối, cô còn nói gì được nữa?

“Dạ được. Vậy con về phòng đọc truyện tranh đây.” An An nói rồi cười thầm, sau đó ôm cặp sách và chạy về phòng mình.

Bây giờ trong phòng khách chỉ còn lại An Diễm và Cố Thiên Tuấn.

An Diễm nhìn vào Cố Thiên Tuấn, chỉ thấy Cố Thiên Tuấn đang nhìn thẳng vào cô mà không hề có chút né tránh, còn hơi mỉm cười. Vẻ mặt đó, giống như... một kẻ bất hảo!

May mắn thay, Cố Thiên Tuấn không thể nghe thấy tiếng lòng của An Diễm, nếu không nhất định sẽ lớn tiếng phản bác lại: Vẻ mặt này sao lại giống một kẻ bất hảo? Làm ơn đi, rõ ràng đó là vẻ mặt dạt dào tình cảm mà!

Cứ thế, hai người im lặng một lúc, cuối cùng An Diễm đã lên tiếng. Cô gượng cười với Cố Thiên Tuấn: “Hi hi, anh Cố à, vậy tôi vào bếp chuẩn bị, anh cứ ngồi chơi nhé.”

An Diễm nói rồi nhanh chóng quay người đi vào bếp.

“Để tôi phụ cô!” Cố Thiên Tuấn nhìn theo bóng lưng ngượng ngùng của An Diễm khẽ phì cười rồi bước đôi chân dài vào bếp.

242. Chương 243

“Anh vào đây làm gì?” An Diễm quay người lại thì nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước cửa bếp, bóng người cao lớn chặn hết ánh sáng rọi vào từ phòng khách. Cô quay lại với tay bật cây đèn trong bếp.

“Vào phụ cô.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười rồi đi đến bên cạnh An Diễm.

An Diễm không để ý đến lời của Cố Thiên Tuấn. Cô lấy hạt dẻ, hạnh nhân và gạo cho hết vào nồi súp, rồi bật bếp lên.

Sau đó, cô vừa cắt bông cải xanh đã rửa sạch vừa nói với vẻ không tin: “Vào phụ tôi? Anh là tổng tài của Tập đoàn Cố Thị, biết nấu ăn à?”

Nhìn thấy những bông cải xanh tươi đó, dưới từng nhát cắt chậm rãi của An Diễm trở thành từng tai nhỏ xinh, Cố Thiên Tuấn cong khóe miệng lên trả lời: “Biết chút chút.”

“Sao lúc trước tôi lại không biết là anh biết nấu ăn chút chút nhỉ?” An Diễm hốt phần bông cải xanh đã cắt nhỏ đặt vào một cái đĩa sạch.

“Mới học được mấy năm thôi...” Cố Thiên Tuấn nói đến đây thì đột nhiên dừng lại: Lúc đó vì Chu Mộng Chỉ hay suy nghĩ, hay lo lắng, sức khỏe yếu ớt lại không thích ăn cơm, Cố Thiên Tuấn vì xót Chu Mộng Chỉ nên đã học nấu một số món ăn để dỗ dành Chu Mộng Chỉ ăn.

Nhưng bây giờ nghĩ lại những gì mình đã làm, cảm thấy thật lỗi bịch!

Nhớ lại quá khứ, Cố Thiên Tuấn không thể giấu được một nụ cười mỉm đầy cay đắng.

Tuy nhiên, vẻ mặt tươi cười này của Cố Thiên Tuấn, trong mắt An Diễm lại giống như anh đang nghĩ đến điều gì đó hạnh phúc.

An Điềm cúi mặt xuống: Dù Cố Thiên Tuấn không nói tiếp, mình cũng có thể đoán ra được, Cố Thiên Tuấn học nấu ăn, chắc chắn là vì vợ của anh ta, Chu Mộng Chỉ.

Song, những điều này có liên quan gì đến mình chứ? Nghĩ vậy, An Điềm liền tiếp tục cắt rau mà không có biểu lộ gì.

Dĩ nhiên, Cố Thiên Tuấn cũng đã nhận thấy, dường như vì câu nói vô tình đó của mình mà làm cho bầu không khí trong bếp trở nên sai sai, thế là anh liền nhanh chóng chuyển chủ đề: “Chuyện xảy ra với người bạn đó của cô, bây giờ sao rồi?”

“Đã giải quyết xong rồi.” Nhắc đến Lý Tư Kỳ, tâm trạng của An Điềm bỗng xấu hẳn đi. Cô đặt tất cả bông cải xanh đã cắt nhỏ vào đĩa, rồi bắt đầu viên thịt. “Không biết Ôn Minh bị gì nữa, lúc trước một mực không chịu ly dị, hôm qua đột nhiên đến tìm Tư Kỳ, còn chuẩn bị sẵn thỏa thuận ly hôn nữa chứ.”

Nói đến đây, An Điềm dừng công việc trong tay, thở dài: “Lúc trước Tư Kỳ và Ôn Minh, họ là một đôi kim đồng ngọc nữ. Ôn Minh lúc đó, cưng chiều Tư Kỳ như thể sao trên trời vậy, ngậm trong miệng thì sợ tan, giữ trong tay thì sợ ngã. Anh ta còn học nấu rất nhiều món ăn ngon. Khi kết hôn, Ôn Minh còn nói rằng sẽ tiếp tục cưng chiều Tư Kỳ, để cậu ấy được giống như một nàng công chúa, suốt đời không phải đụng tay vào việc gì. Nhưng...”

An Điềm lắc đầu và tiếp tục viên thịt: “Nhưng không biết từ khi nào, công việc giặt giũ và nấu nướng dần trở thành nhiệm vụ của Tư Kỳ. Rồi sau đó, Ôn Minh không còn trân trọng Tư Kỳ nữa, cuối cùng chạy ra ngoài tìm người phụ nữ khác.”

Cố Thiên Tuấn nhìn vào một bên mặt của An Điềm. Lúc này cô đang hơi cúi đầu xuống, trong mắt có một chút hoang vắng, sống mũi bị quãng sáng chiếu vào, những cọng tóc vắt sau tai đang từ từ rơi xuống vì mãi cúi đầu vo viên thịt.

Cố Thiên Tuấn không kìm chế được định đưa tay ra giúp An Điềm vén tóc ra sau tai.

Không ngờ An Điềm lập tức nghiêng vội sang một bên, rồi hỏi bằng giọng cảnh giác: “Anh làm gì vậy?”

Tay của Cố Thiên Tuấn cứng đờ trong không khí, sau đó anh thu tay lại và mỉm cười: “Tôi thấy trên mũi cô bị dính bột, nên muốn lau sạch giùm cô.”

“À? Dính chỗ nào thế?” An Điềm quay đầu lại nhìn Cố Thiên Tuấn. Ánh mắt của Cố Thiên Tuấn nán lại trên mặt của An Điềm một lúc, rồi mỉm cười: “Bây giờ lại không thấy, có lẽ vừa rồi tôi bị hoa mắt.”

“Vô duyên.” An Điềm tròn tròn mắt rồi tiếp tục làm thịt viên của mình.

Nghe thấy An Điềm châm biếm mình, Cố Thiên Tuấn không giận mà còn tiếp tục chủ đề vừa rồi của An Điềm với giọng điệu rất dịu dàng: “Chồng của bạn cô ra ngoài tìm người phụ nữ khác, sau đó thì sao?”

“Làm gì còn sau đó nữa. Ly hôn rồi!” An Điềm hơi giận dữ. “Khi mới theo đuổi được, chỉ cần phụ nữ cau mày một cái, đàn ông sẽ đau khổ vô cùng. Nhưng về sau, khi phụ nữ tủi thân hoặc khóc đến xé ruột xé gan thì đàn ông cũng chỉ cảm thấy phiền! Vì vậy, đàn ông đều là những kẻ xấu xa không biết trân trọng!”

An Điềm nói rồi trừng mắt nhìn vào Cố Thiên Tuấn: Bây giờ cô lại nhớ đến đêm mưa gió của bốn năm trước, Cố Thiên Tuấn đã đối xử với cô như thế nào!

Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Điềm đang thay đổi cảm xúc rõ rệt với vẻ mặt ngây thơ: “Sao nói một hồi rồi cũng nói sang tôi vậy?”

An Điềm không muốn nói chuyện quá nhiều với Cố Thiên Tuấn, nên chỉ hừ một tiếng lạnh lùng và nói: “Thật ra trong bếp cũng không có gì để giúp đâu. Vì An An đã mời anh ở lại ăn cơm, nên tôi sẽ tôn trọng ước muốn của nó. Chỉ là, tôi hy vọng anh ăn xong thì sẽ lập tức rời đi ngay.”

“Tôi...”

“Tôi tôi cái gì? Đừng cản trở tôi nấu ăn!” An Điềm nói rồi đuổi Cố Thiên Tuấn ra khỏi bếp.

Cố Thiên Tuấn lắc đầu bất lực, cuối cùng cũng phải ra ngoài phòng khách. Anh chán nản ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da trong phòng khách, rồi lại đưa tay chạm vào chiếc bàn gỗ lim, nhận thấy chiếc bàn được

gia công tỉ mỉ, lại tỏa hương thơm thoang thoảng, lúc này mới gạt đầu hài lòng: Khả năng chọn đồ nội thất của Susan rất tuyệt!

Song, nếu An Diễm biết rằng những món đồ nội thất mà Lâm Hiểu Hiểu tặng cho cô ấy là do mình mua, liệu An Diễm sẽ có phản ứng gì? Chắc là sẽ ném thẳng những món đồ này ra ngoài thôi. Cố Thiên Tuấn xoa trán với vẻ bất lực: Vì vậy, đừng để cho cô ấy biết thì hơn.

Lúc này, An An nãy giờ vẫn ở yên trong phòng đang cầm một cuốn truyện tranh đi ra. Trước tiên, cậu nhìn về phía phòng bếp, rồi lại nhìn sang Cố Thiên Tuấn đang chán nản và hỏi: “Chú Cố, sao chú không vào bếp giúp mẹ con?”

“Mẹ con đã đuổi chú ra ngoài.” Cố Thiên Tuấn nhún vai.

“Đúng là!” An An lắc đầu, vẫn cầm cuốn truyện tranh trên tay và đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn. “Chú Cố à, chú có thể học cách ăn nói không? Đừng làm mẹ tức giận!”

“Chú? Hình như chú đâu có nói gì đâu!” Cố Thiên Tuấn nhìn vào An An đầy giọng điệu giễu cợt, cảm thấy khóe không được, cười không xong.

“Không nói gì cũng tức là không biết ăn nói!” An An lắc đầu một cách nghiêm túc. “Nếu chú thực sự không có gì để nói, thì cứ khen ngợi mẹ con thôi! Khen mẹ xinh đẹp này, khen mẹ đáng chuẩn này!”

“Thế à?” Cố Thiên Tuấn nhún mày. “Những lời khen tặng sáo rỗng như thế, chắc An Diễm không thích nghe đâu.”

“Nếu không tin, chú cứ chờ xem!” An An nói xong rồi ôm cuốn truyện tranh vào lòng, rồi quay người chạy vào bếp.

Cố Thiên Tuấn đứng dậy với vẻ hứng thú, rồi đi theo An An đến cửa bếp.

Lúc này, An An đứng cạnh An Diễm đang thái rau. Cậu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên và nói với giọng chân thành: “Mẹ ơi, hình như hôm nay mẹ còn đẹp hơn hôm qua nữa đó!”

“Ôi chao, An An của mẹ tuyệt quá!” An Diễm đang thái rau nghe thấy lời khen mà lòng dạ hồ hởi, đặt dao xuống rồi cúi người xuống hôn An An.

“Mẹ cũng rất tuyệt vời!” An An được hôn nên mỉm cười đắc ý, sau đó chạy ra khỏi bếp, ngồi lên ghế sofa, lắc lắc hai chân đầy vui vẻ.

Cố Thiên Tuấn mỉm cười ngồi xuống trước mặt An An, nói bằng giọng bái phục: “An An, con đúng là giỏi quá!”

“Tất nhiên rồi!” Đôi chân mày nhỏ của An An nhếch nhếch lên. “Bây giờ chú cứ làm như con nói, vào khen mẹ con đi.”

“Bây giờ?”

“Tất nhiên rồi!” An An nghiêm túc gạt đầu.

“Thôi được rồi.” Cố Thiên Tuấn hứa với giọng không chắc chắn, sau đó đi vào bếp: Dù sao mình cũng không rõ rốt cuộc An Diễm thích nghe mình nói gì, vậy cứ thử một phen, cũng có gì ghê gớm đâu!

Trong lúc suy nghĩ, Cố Thiên Tuấn đã đi đến trước mặt An Diễm.

“Có chuyện gì?” An Diễm không thèm nhìn vào Cố Thiên Tuấn, vừa tiếp tục thái rau vừa hỏi bằng giọng không thiện cảm.

Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diễm, cố gắng làm cho đôi mắt mình trông thật chân thành như An An: “An Diễm à, hôm nay hình như cô còn đẹp hơn hôm qua nữa đấy!”

“Biến đi!”

243. Chương 244

Cố Thiên Tuấn bị tiếng hét của An Điềm làm cho giật mình. Anh nhìn vào An Điềm với ánh mắt khó tin: Rõ ràng là nói một câu y xì nhau, tại sao An An lại được hôn, còn mình lại nhận được hai chữ “biển đi”? Đúng là khác nhau một trời một vực mà!

“Nhìn cái gì!” An Điềm trợn mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi tiếp tục thái rau trong hốt hoảng: Cái tên Cố Thiên Tuấn này, chắc là đầu bị va đập hỏng rồi, sao cứ nổi khùng hoài thế!

Song, An Điềm không để ý thấy rằng con dao trong tay cô đã bị xê dịch vài phân. Chỉ nghe thấy một tiếng xẹt, An Điềm vội đặt con dao xuống. Cô nhìn vào vết thương trên ngón tay và thở phào: Cũng may, mình không dùng sức lắm, nên vết thương rất nhỏ, chỉ bị rướm vài giọt máu thôi.

Ngay khi An Điềm định lau sạch máu trên đầu ngón tay và tiếp tục thái rau, Cố Thiên Tuấn đang đứng bên cạnh bỗng nắm lấy ngón tay của An Điềm, sau đó dứt nó vào miệng mình.

Thời khắc này, máu trong người An Điềm như đông cứng lại. Cô có thể cảm nhận được sự ẩm áp trong miệng của Cố Thiên Tuấn, cũng như sự tiếp xúc nhẹ nhàng của đầu lưỡi. Cảm giác đan xen giữa vừa đau vừa ngứa đó thật sự không thể dùng từ ngữ để hình dung.

An Điềm ngậy người ra nhìn chằm chằm vào Cố Thiên Tuấn, cho đến khi Cố Thiên Tuấn rút ngón tay cô ra khỏi miệng mình.

Cố Thiên Tuấn cầm lấy tay An Điềm, nhìn kỹ vào vết thương trên ngón tay rồi mới thở phào: “Cũng may vết thương nhỏ, nên không chảy máu nhiều!”

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn vừa dứt lời, khuôn mặt của anh đột nhiên hơi méo đi.

An Điềm nhìn thấy biểu cảm này của Cố Thiên Tuấn thì mới giật mình. Cô nhanh chóng rút tay lại, cúi đầu đầy ngượng ngùng: Vừa rồi hình như mình đã thái hành tây, gừng, tỏi, và cả ớt sừng...

Loại ớt sừng đó có thể nói là rất rất cay, tay cô vốn đã bị nó làm cho nóng ran lên, bây giờ tất cả đã chạy vào trong miệng của Cố Thiên Tuấn!

“Anh, anh không sao chứ?” An Điềm ngập ngừng hỏi.

“Không, không sao.” Khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn hơi đỏ lên, anh lắc đầu: “Hay cô cứ làm tiếp đi, tôi lên phòng khách chơi với An An một lúc.”

“Được.” An Điềm gật đầu ngượng ngùng.

“Còn nữa...” Cố Thiên Tuấn tiến lên trước một bước, rồi quay trở lại. “Bây giờ tay cô đã bị thương, nên đừng thái loại ớt sừng đó nữa, vì nó thực sự, rất cay...”

Cố Thiên Tuấn nói rồi bước ra khỏi bếp.

Còn An Điềm, nhìn theo bóng lưng cố chịu đựng của Cố Thiên Tuấn, không thể nén được tiếng phì cười.

Cố Thiên Tuấn bước ra khỏi bếp liền nhanh chóng rót một cốc nước lạnh, uống ực một hơi, mới làm giảm được vị cay trong miệng.

“Sao rồi chú?” An An nhìn Cố Thiên Tuấn và hỏi.

Cố Thiên Tuấn nuốt ngụm nước lạnh trong miệng, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Cũng ổn!”

“Vậy thì tốt.” An An gật đầu hài lòng và nói. “Vậy bây giờ nhiệm vụ của chú đã hoàn thành, hay chú đọc truyện cho con nghe đi.”

Cố Thiên Tuấn gật đầu rất vui mừng. Anh cầm lấy cuốn truyện tranh từ tay An An, sau đó bế An An ngồi lên đùi mình, và hỏi: “Con muốn chú kể cho con nghe câu chuyện nào?”

An An vui vẻ lật cuốn truyện qua vài trang, rồi chỉ vào một bức tranh trên đó rồi nói: “Chú kể cho con nghe chuyện này đi.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn vui vẻ gật đầu, sau đó giọng nói trầm thấp dần vang lên. “Ngày xưa ngày xưa...”

Sau khi Cố Thiên Tuấn kể cho An An nghe một mạch ba câu chuyện, mùi thơm của thức ăn trong bếp dần dần bay ra.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đặt quyển truyện trong tay xuống, quay sang nhìn An An đang nuốt nước miếng ừng ực rồi hỏi: “Con cũng đói rồi hả?”

“Vâng.” An An gật đầu cái rụp.

“Hay chúng ta cùng vào bếp xem mẹ đã nấu xong chưa nhé?”

“Vâng!”

Cố Thiên Tuấn và An An hiểu ý nhau, nắm tay nhau đi đến cửa bếp, họ liền nhìn thấy An Diễm đang bưng đĩa bông cải xanh đã xào xong đi ra.

“Mẹ ơi, những món mẹ nấu thơm quá!” An An nhón chân lên nhìn vào đĩa bông cải xanh bóng bẩy và xanh mướt trên đĩa, giống như một con mèo nhỏ thềm ăn.

“Tôi nghĩ thấy mùi thịt viên mà cô làm cũng ngon lắm.” Cố Thiên Tuấn cũng nhanh chóng khen ngợi.

An Diễm thở dài bất lực: Sao hai người này nhìn giống như chưa bao giờ được ăn cơm nhà vậy trời!

“Mau đi rửa tay, rửa tay xong thì có thể ăn cơm rồi!”

“Vâng!” Giọng của An Diễm vừa dứt, bóng của Cố Thiên Tuấn và An An liền biến mất trước cửa bếp.

Sau khi hai người rửa tay xong, An Diễm đã dọn tất cả thức ăn lên bàn.

Còn Cố Thiên Tuấn và An An đã ngồi xuống ghế của mình, nhưng họ không vội cầm đũa lên. Thay vào đó, họ nhìn An Diễm với ánh mắt mong chờ, chờ An Diễm lên tiếng.

An Diễm gật đầu hài lòng: Hai người ăn chực này cũng có lòng đấy, biết phải chờ mình lên tiếng mới được ăn.

“Được rồi, ăn cơm thôi.” Sau khi chờ hơn một phút, cuối cùng An Diễm cũng lên tiếng.

“Vâng!” Cố Thiên Tuấn và An An đồng thanh nói, rồi nhanh chóng cầm đũa lên ăn.

Sau một hồi càn quét, Cố Thiên Tuấn và An An đều lau miệng, trên mặt nở một nụ cười hài lòng, sau đó dựa lưng vào ghế sofa một cách thoải mái.

Nhìn thấy bộ dạng nằm rũ ra trên ghế sofa của một lớn và một bé, An Diễm vẫn chưa ăn no bỗng cảm thấy bức bối: An An thì không có gì để nói. Còn Cố Thiên Tuấn, tại sao lại ăn nhiều như vậy? Như thể chưa bao giờ được ăn mấy món dân dã này vậy.

An Diễm dọn dẹp bát đũa cho gọn lại rồi nhìn vào Cố Thiên Tuấn: Bây giờ cơm cũng đã ăn xong rồi, Cố Thiên Tuấn nên đi rồi thì phải!

Cô ho khan một tiếng rồi nói: “À này, Cố Thiên Tuấn...”

Tuy nhiên, An Diễm còn chưa nói xong thì đã bị An An ngắt lời. Cậu chỉ ra bên ngoài cửa sổ và hét to với giọng phấn khích: “Wow, mẹ ơi, mẹ mau nhìn này, tuyết rơi kìa!”

An Diễm vội quay đầu lại, nhìn thấy tuyết trắng đang bay đầy ngoài cửa sổ, giống như từng đóa bông công anh đang nở rộ trên không trung, bay khắp bầu trời.

“Đẹp quá!” An An vội chạy đến trước cửa sổ, hơi nóng phả ra ngay lập tức đông thành những giọt nước nhỏ trên cửa sổ.

An An quay đầu lại nhìn An Diễm nói: “Mẹ ơi, con muốn xuống dưới chơi với tuyết.”

“Ngoài trời lạnh lắm, con đừng đi ra ngoài. Hay chúng ta...”

“Được thôi, chú Cố cùng đi chơi tuyết với con!” Cố Thiên Tuấn đang ngồi bên cạnh liền đứng dậy ngắt lời An Diễm. Anh đi đến chỗ An An và đưa tay mình ra. “Chúng ta đi thôi.”

“Yeah! Đi chơi tuyết thôi!” An An vui vẻ kéo tay của Cố Thiên Tuấn, hân hoan chạy xuống cầu thang.

An Diễm thấy hai người phớt lờ mình, liền cảm thấy không thể tiếp tục để cho An An và Cố Thiên Tuấn tiếp xúc thân thiết như vậy nữa, nếu không, sau này chắc chắn mọi việc sẽ rối tung lên cho mà xem!

Nghĩ vậy, An Diễm cũng vội nhấc chân đuổi theo xuống dưới nhà...

Khi An Diễm chạy xuống cầu thang thì nhìn thấy trên mặt đất đã rơi đầy một lớp tuyết, mặc dù không dày lắm, nhưng cũng đủ để cho An An vui chơi.

Lúc này An An đang mặc một chiếc áo khoác lông thật dày, nằm nhoài trên tuyết, sau đó bốc một nắm tuyết rồi ném nó về phía Cố Thiên Tuấn.

Còn Cố Thiên Tuấn thì cười lớn, cũng bốc một nắm tuyết nhỏ lên, cố tình ném lệch phía, chọc cho An An cười khúc khích.

Khung cảnh hài hòa này đã làm cho An Diễm vừa rồi vẫn không hài lòng phải dừng bước lại. Cô nhìn vào An An đang nằm lăn trong tuyết cười lớn, rồi thầm nghĩ: Hình như từ bé, An An chưa từng được chơi chung với bố, hay hôm nay cứ để nó chơi với Cố Thiên Tuấn một lần thật vui vậy.

Lúc này, An An thấy An Diễm cũng đã đi xuống, cậu liền nhảy lên nói: “Mẹ ơi, đến đây chơi với con đi! Tuyết này thật đẹp.”

“Mẹ không chơi đâu, con tự...”

Song, An Diễm còn chưa dứt lời, một nắm tuyết vừa phải đã bay vút đến, đập thẳng vào trán của An Diễm.

Mặc dù không đau, nhưng nắm tuyết đó thật sự rất lạnh. An Diễm lau sạch tuyết dính trên trán, nhìn thấy người khởi xướng Cố Thiên Tuấn đang đứng trong tuyết cười với mình.

Trong ấn tượng của An Diễm, cô chưa từng thấy Cố Thiên Tuấn cười đến mức độ này. Ngoài ngạc nhiên ra, cô nghĩ nụ cười này hoàn toàn là vì bắt nạt mình mới có!

Thế là, An Diễm lập tức cúi người xuống, giơ tay ra bốc lấy một nắm tuyết và vo thành viên tròn, sau đó ném thật mạnh về phía Cố Thiên Tuấn.

Ai ngờ Cố Thiên Tuấn rất nhạy bén, nghiêng người qua, né được đòn trả đũa của An Diễm.

An Diễm bực bội, vội bốc một nắm tuyết khác và vo thành viên tròn, rồi ném nó về phía Cố Thiên Tuấn với tốc độ cực nhanh.

Lần này, Cố Thiên Tuấn không kịp né tránh, quả cầu tuyết đập thẳng vào mặt anh.

“Ha ha ha...” An Diễm cười phá lên, thì ra cảm giác đập vào mặt Cố Thiên Tuấn lại tuyết như vậy!

244. Chương 245

Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diễm đang cười ngặt nghẽo, khóe môi bỗng cong lên, và quả cầu tuyết trong tay lại được ném ra, một lần nữa trúng thẳng vào trán An Diễm.

An Diễm trợn mắt lên, lại với tay bốc một nắm tuyết khác...

Cứ thế, An Diễm đã vô tình tham gia vào hàng ngũ chơi ném tuyết.

Không biết sau bao lâu, ba người đều đã thấm mệt, họ quay vào nhà trong tình trạng cả người ướt sũng.

Đầu tiên, Cố Thiên Tuấn rót một cốc nước nóng cho An Diễm. Khi An Diễm còn chưa hiểu hành động của anh, anh lại đi lấy một chiếc khăn nóng để An An lau mặt và lau tay.

An An ngược khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn Cố Thiên Tuấn, người đang lo cho mình rồi nói một cách vui vẻ: “Chú Cố ơi, cảm ơn chú đã chơi ném tuyết với con.”

“Không có gì!” Cố Thiên Tuấn cầm khăn lau sạch tuyết trên người An An, thầm nói trong lòng: Cũng cảm ơn con đã chịu cho bố chơi chung với con.

“Chú Cố ơi, chú tốt quá!” Mắt của An An cười đến híp lại. “Nếu chú là bố của con, vậy thì, sau này ngày nào chúng ta cũng...”

“An An!” An Diêm đang cầm cốc nước nóng bỗng lớn tiếng cắt ngang lời của An An. Cô đặt mạnh cốc nước nóng trên tay lên bàn, vừa đi về phía An An vừa nói bằng giọng nghiêm khắc. “Không được nói lung tung!”

Do cô quá sợ ý, ban đầu chỉ định để cho An An vui vẻ một lúc, nhưng không ngờ An An lại nói ra câu này! Mặc dù cô không thích Chu Mộng Chỉ, nhưng bây giờ Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn là vợ chồng hợp pháp, An An nói như thế thì hoàn toàn không được phép.

Cho dù bây giờ Cố Thiên Tuấn có làm gì cho mình, cũng đều không thể xóa bỏ những tổn thương mà anh ta đã gây ra cho mình năm xưa! Cô và Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không thể!

An An bị tiếng hét của An Diêm làm cho buồn đến mức phải cúi đầu xuống, nói với vẻ bất bình: “Con chỉ muốn chú Cố làm bố...”

“An An!” An Diêm kéo phắt An An đến trước mặt mình. Cô nghiêm túc nhìn vào An An, nói dần từng từ một. “Nếu con còn nói như thế nữa, mẹ sẽ bỏ mặc con đấy!”

An An nghe An Diêm nói thế liền lập tức hoảng hốt. Cậu ôm chặt cánh tay của An Diêm, vội vàng nhận lỗi: “Mẹ ơi, An An sai rồi. Mẹ đừng bỏ mặc An An. Mẹ ơi, An An sẽ không nói gì nữa đâu...”

Cố Thiên Tuấn đang đứng bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của An An, không thể nhịn được phải khuyên nhủ: “An Diêm à, An An vẫn còn bé, trẻ con không biết ăn nói, cô không cần phải...”

“Anh Cố, đây là chuyện nhà tôi, tôi nghĩ anh không có quyền can thiệp vào!” An Diêm nói rồi lạnh lùng nhìn vào Cố Thiên Tuấn. “Còn nữa, tôi nghĩ anh Cố nên về nhà rồi. Đừng quên, vợ anh vẫn đang đợi anh đấy.”

“An Diêm, tôi...”

“Được rồi. Anh Cố, tôi không tiễn.” An Diêm nói rồi bước đến trước cửa, với tay mở cửa căn hộ ra.

Ngay khi cánh cửa được mở ra, không khí lạnh bên ngoài lập tức tràn vào nhà, làm cho sự ấm áp bên trong đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn.

An An đứng ngay miệng gió đưa tay lên xoa mũi, không nén được tiếng hắt hơi.

Ánh mắt của An Diêm lóe lên, cuối cùng đã di chuyển, nhưng vẫn cứ nhìn vào Cố Thiên Tuấn: “Anh Cố...”

Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diêm bướng bỉnh, khe thở dài. Anh lấy một tấm chăn cho An An khoác lên người, ngồi xổm xuống nhìn cậu bé rồi nói: “Chú Cố phải đi rồi. Con phải tự chăm sóc mình, đừng để bị bệnh.”

Do những lời mà An Diêm vừa nói làm An An vẫn còn chút sợ hãi. Cậu bé lùi lại một bước rồi mới gật đầu với Cố Thiên Tuấn: “Dạ con biết rồi, thưa chú Cố.”

Cố Thiên Tuấn một lần nữa liếc nhìn An An, rồi đưa bàn tay to lớn của mình ra xoa đầu cậu bé: “An An, tạm biệt con!”

An An vốn không muốn xa Cố Thiên Tuấn, nhưng thấy An Diêm vẫn đang nghiêm mặt, cậu liền cúi đầu xuống nói với vẻ sợ sệt. “Tạm biệt chú Cố.”

Cố Thiên Tuấn đứng dậy đi đến trước cửa rồi nhìn vào An Diêm: “An Diêm, tôi đi đây. Cô nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, chăm sóc tốt cho An An.”

“Không phiền anh Cố lo lắng đâu!” An Diêm không thèm nhìn vào Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn thở dài rồi nhấc chân bước ra khỏi cửa.

Chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, ngay khi Cố Thiên Tuấn vừa bước ra khỏi cửa nhưng chân vẫn chưa đặt xuống đất, An Diễm đã đóng sầm cửa lại. Cô dựa lưng vào cửa như không còn chút sức lực nào, nhắm chặt hai mắt lại: Cô không biết tại sao khi đuổi Cố Thiên Tuấn đi, cô lại cảm thấy có lỗi.

An An nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của An Diễm, cậu liền chạy đến ôm chân mẹ: “Mẹ ơi, con sai rồi, sau này con sẽ không nói những lời đó nữa. Mẹ ơi, mẹ đừng giận nữa!”

“An An...” An Diễm ngồi xổm xuống, đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An An, nói với vẻ thương xót. “Bây giờ mẹ xin lỗi con, vừa rồi mẹ không nên nói những lời đó. Mẹ sẽ không bao giờ rời xa An An của mẹ.”

“Dạ không có gì đâu mẹ.” An An lắc đầu rồi sà mình vào vòng tay của An Diễm. “An An biết mẹ sẽ không rời xa An An, nhưng An An thấy hơi buồn, vì An An đã làm mẹ nổi giận.”

Nghe thấy câu nói ấm lòng của An An, mắt của An Diễm bỗng đỏ lên. Cô đưa tay ra vuốt ve cái đầu nhỏ của An An rồi nói: “An An ngoan lắm.”

Ở bên này, Cố Thiên Tuấn đi xuống dưới nhà nhưng vẫn chưa rời đi mà đứng dưới chân tòa nhà một lúc lâu. Tuyết rơi trên vai anh thành một lớp dày, lúc này Cố Thiên Tuấn mới lặng lẽ rời đi.

Vài ngày sau, tại sân bay...

An Diễm nhìn vào người bạn thân đã lấy lại phong thái như xưa, bỗng mỉm cười như được an ủi: “Có đi chơi ở đâu cũng đừng quên liên lạc với mình nhé! Cậu có thể đi du lịch khắp thế giới, còn mình thì phải tiếp tục làm việc.”

“Ha ha, mình sẽ chụp lại nhiều cảnh đẹp và gửi cho cậu xem nhé.” Lý Tư Kỳ véo mặt An Diễm, vẫn điềm đạm như thời còn đi học.

“Ừm. Cậu qua nước ngoài phải chú ý an toàn đấy.” An Diễm dặn dò với vẻ không yên tâm.

“Mình biết rồi mà!” Lý Tư Kỳ mỉm cười, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, liền hỏi. “Tiểu Diễm à, mấy hôm nay mình bận làm thủ tục ly hôn nên quên hỏi cậu, chuyện giữa cậu và Cố Thiên Tuấn là thế nào?”

“Không có gì đâu.” An Diễm cười cười. “Chỉ là khi mình đang làm, có chút sự cố xảy ra. Lúc đó anh ta cũng có mặt ở đó, và đã cứu mình.”

“Vậy là, hai người...” Lý Tư Kỳ muốn nói nhưng lại thôi.

“Không có gì, không có gì!” An Diễm vội khoát tay. “Mình và Cố Thiên Tuấn không có liên quan gì cả. Chỉ vì anh ta đã cứu mình, nên mình không còn hận anh ta nữa. Ngoài ra, mình và anh ta không còn mối liên hệ nào khác.”

Lý Tư Kỳ nhìn vào biểu hiện của An Diễm, suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: “Tiểu Diễm à, thật ra cậu nên làm rõ một số việc. Vị trí phụ nhân tổng tài của tập đoàn Cố Thị vốn đã bị người phụ nữ đó cướp đi, nếu bây giờ cậu muốn giành lại, cũng không có gì đáng trách cả.”

“Tư Kỳ, cậu nghĩ đi đâu vậy?” An Diễm hơi bối rối. “Mình và Cố Thiên Tuấn thực sự không có gì!”

“Được rồi, được rồi! Mình chỉ tiện miệng nói thôi.” Lý Tư Kỳ mỉm cười. “Tuy nhiên, mình vẫn muốn nói với cậu một câu. Tiểu Diễm à, thật ra, Cố Thiên Tuấn không giống như Ôn Minh.”

“Không giống? Sao lại không giống? Họ đều là những người đàn ông cạnh bà đã ngoại tình về đòi ly hôn mà!” An Diễm giận dữ.

“Không phải.” Lý Tư Kỳ lắc đầu. “Ôn Minh là vì chưa bao giờ được phụ nữ theo đuổi, vì cảm thấy thiếu thiếu, cộng thêm bản tính tự ti và ảo tưởng, đến mức có một người phụ nữ bám vào thì Ôn Minh liền vui mừng khôn xiết. Còn Cố Thiên Tuấn thì khác, bất kể đi đến đâu thì anh ta cũng là nhân vật trung tâm. Vì vậy, nếu anh ta thích một người, thì tức là anh ta thích thực sự, sẽ không bao giờ bị người khác cám dỗ.”

“Còn không phải sao?” An Diễm cười khẩy. “Từ hồi học đại học, Cố Thiên Tuấn đã thích Chu Mộng Chỉ rồi, đến bây giờ vẫn thích!”

“Tiểu Diễm à, mình không có ý đó. Mình...”

“Được rồi. Nếu cậu còn không đi qua cổng kiểm tra an ninh, sẽ trễ giờ lên máy bay đấy!” An Diễm chuyển chủ đề.

Lý Tư Kỳ nhìn đồng hồ, đành phải gật đầu: “Được rồi, vậy mình đi đây. Tiểu Diễm à, cậu phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy!”

“Biết rồi mà! Có rảnh thì thường xuyên gọi điện cho mình.”

An Diễm vẫy tay nhìn theo bóng lưng đang khoan thai rời đi của Lý Tư Kỳ, trong lòng cảm thấy rất an ủi.

Cho đến khi bóng của Lý Tư Kỳ biến mất ở lối vào, An Diễm mới quay người đi. Cô cúi đầu xuống bước chậm chậm về phía trước.

Lúc này, điện thoại trong túi của An Diễm chợt reo lên. An Diễm vừa thấy Lâm Hiểu Hiểu gọi đến liền nhanh chóng trả lời.

Vừa mới nói máy, ở đầu bên kia liền vang lên tiếng hét của Lâm Hiểu Hiểu: “An Diễm, xảy ra chuyện lớn rồi!”

245. Chương 246

“Xảy ra chuyện lớn gì vậy? Chuyện tốt hay chuyện xấu? Liên quan đến cô hay liên quan đến tôi?” An Diễm hỏi một tràng ba câu hỏi.

“Không liên quan đến cô, cũng không liên quan đến tôi, mà là liên quan đến Lý An Ni.” Lâm Hiểu Hiểu tiếp tục hét to ở đầu dây bên kia.

“Lý An Ni? Lý An Ni làm sao?” An Diễm thắc mắc hỏi.

“Lý An Ni bị cảnh sát bắt rồi!” Lâm Hiểu Hiểu vẫn cứ hét lên.

“Bị cảnh sát bắt rồi? Chuyện này rốt cuộc là sao?” An Diễm cũng kinh ngạc không kém.

Thì ra, vào một buổi tối mấy hôm trước...

Trong một căn phòng cho thuê chật chội lạnh lẽo, tràn ngập mùi hôi khó chịu, các loại tất bẩn và quần áo bẩn bị vứt lung tung trên sàn.

Nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể thấy lẫn giữa đống quần áo bẩn thối hôi hám ấy là một số quần áo đắt tiền của phụ nữ.

Lý An Ni ngồi dựa sát vào một chiếc ghế sofa đen bẩn, trên đó còn dính cả mấy vết móc, khiến cô ta có cảm giác lưng mình cũng trở nên ngứa ngáy.

Nhưng Lý An Ni không nói gì cả, cô ta đang ôm chặt Trần Hòa Thành, cổ họng phát ra những tiếng rên yêu kiều.

Chỉ một lát sau, Trần Hòa Thành đã mệt mỏi nằm ngửa ra trên chiếc ghế sofa đen bẩn đó.

Còn Lý An Ni thì cúi mặt suy nghĩ một chút rồi chủ động nằm lên ngực Trần Hòa Thành.

Cô ta cất giọng nũng nịu: “Trần Hòa Thành, anh xem bây giờ em đã cam tâm tình nguyện ở bên anh rồi, anh có phải cũng nên bày tỏ chút thành ý không?”

“Em muốn anh bày tỏ thế nào?” Trần Hòa Thành đưa tay nâng cằm Lý An Ni, ánh mắt hơi sáng lên.

Lý An Ni nở nụ cười quyến rũ rồi nói tiếp: “Anh xem anh đấy, lúc trước ỷ vào đoạn ghi âm mà ra sức ức hiếp em, khiến em buồn lắm đấy!”

“Nếu không nhờ có đoạn ghi âm ấy thì em đâu có biết anh lợi hại thế này!” Trần Hòa Thành cười đắc ý.

Ánh mắt Lý An Ni có hơi tối đi, nhưng sau đó lại cười nói: “Nhưng đoạn ghi âm ấy cứ như cái gai trong tim em. Em bây giờ đã là người của anh rồi, anh không thể thương em mà xóa đoạn ghi âm đó sao?”

“Chuyện này...” Trần Hòa Thành cau mày do dự.

“Anh không hứa với em chuyện này thì chính là ức hiếp em rồi!” Lý An Ni cong môi nhìn Trần Hòa Thành, “Em là một ngôi sao lớn, thế mà cứ bị anh ức hiếp, đúng là uất ức chết đi được! Thôi thì anh cứ đi mà công bố đoạn ghi âm ấy đi, để em chết đi cho rồi!”

“Làm sao anh nỡ chứ?” Trần Hòa Thành liền ôm Lý An Ni vào lòng, áp sát mặt cô ta vào cánh tay đầy mồ hôi của mình.

Lý An Ni cố gắng kiềm cơn buồn nôn, không đẩy anh ta ra mà chỉ vừa khóc vừa nói: “Nhưng nếu anh không xóa đoạn ghi âm đó thì là không yêu em rồi!”

“Nhưng đoạn ghi âm đó...”

“Anh xem anh kia, đúng là không yêu em mà!” Lý An Ni lau mấy giọt nước mắt khó khăn lắm mới nhỏ ra được, “Uống công em cam tâm tình nguyện đi theo anh, anh lại đối xử với em như vậy, hu hu hu...”

“Đừng khóc, đừng khóc nữa!” Trần Hòa Thành vội vàng ôm mặt Lý An Ni nói, “Anh sẽ xóa ngay, sẽ xóa ngay!”

Lý An Ni cười đắc ý trong lòng, sau đó tiếp tục rưng rưng nói: “Vậy anh còn không mau xóa đi?”

“Được được, anh sẽ xóa ngay!” Trần Hòa Thành nói xong liền rút điện thoại ra, tìm đoạn ghi âm ấy bật lên cho Lý An Ni nghe.

Đoạn ghi âm chỉ mới phát được một nửa, Lý An Ni đã mất kiên nhẫn hối thúc: “Em biết rồi, đúng là đoạn này, anh mau xóa đi!”

“Được!” Trần Hòa Thành gật đầu rồi lập tức nhấn nút xóa.

Sau khi tận mắt nhìn thấy đoạn ghi âm ấy đã bị xóa, Lý An Ni cuối cùng mới nở nụ cười hớn hở, sau đó đứng phắt dậy khỏi lòng Trần Hòa Thành, không nói không rằng mà mặc lại quần áo.

Trần Hòa Thành thấy có điều không ổn, lập tức đứng dậy kéo tay Lý An Ni hỏi: “An Ni, em đi đâu thế?”

Lý An Ni không trả lời, chỉ quay người lại, vung tay lên giáng cho Trần Hòa Thành một bạt tai.

Một tiếng “bốp” vang lên, Trần Hòa Thành bị Lý An Ni đánh cho ngẩn người, nhìn cô ta hỏi: “Lý An Ni, cô làm thế này là sao?”

“Là sao à?” Lý An Ni cười khẩy, sau đó giằng cánh tay đang bị Trần Hòa Thành nắm ra, “Anh nghĩ anh là cái thá gì mà tôi lại đi theo anh? Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga! Tôi làm như thế là vì muốn anh xóa đoạn ghi âm đó thôi!”

“Cô...” Trần Hòa Thành chỉ ngón tay vào mặt Lý An Ni.

Lý An Ni lại vung tay giáng thêm một bạt tai nữa, Trần Hòa Thành bị đánh quay mặt sang một bên, anh ta đưa tay xoa lên cái má sưng phồng của mình, đột nhiên cười khẩy.

Nhưng Lý An Ni hoàn toàn không quan tâm, cô ta dí ngón tay vào trán Trần Hòa Thành nói: “Sau này đừng có động đến tôi, tốt nhất là im miệng đi! Nếu không tôi sẽ khiến anh không sống nổi ở thành phố H này!”

Lý An Ni nói xong liền khoác áo, xách túi, ngẩng đầu bước nhanh ra phía cửa.

Nhưng lúc này, giọng nói thâm hiểm của Trần Hòa Thành chợt vang lên sau lưng cô ta: “Lý An Ni, cô dám bước ra khỏi cửa nhà tôi không?”

“Ha!” Lý An Ni không thèm quay đầu lại, lạnh lùng hừ một tiếng rồi đưa tay mở cánh cửa cũ nát trong căn nhà thuê của Trần Hòa Thành.

Đúng lúc đó, một đoạn ghi âm điện thoại liền truyền đến tai Lý An Ni: “Anh nói bậy, tôi không hề muốn hại Cố Thiên Tuấn, tôi vốn định hại Lâm Hiểu Hiểu, tôi...”

Lý An Ni lập tức cứng người, cô ta quay đầu lại không tin được mà nhìn Trần Hòa Thành: “Anh... anh không phải đã xóa đoạn ghi âm đó rồi sao?”

Trần Hòa Thành cười đắc ý: “Lý An Ni, đừng tưởng là cô thông minh, năm xưa ở thành phố S tôi đã lừa được mấy trăm ngàn rồi mới đến thành phố H này mà! Nếu không phải tại tôi mê cờ bạc thì không chừng có thể dựa vào đầu óc của mình mà thành triệu phú rồi đấy!”

Trần Hòa Thành nói xong liền nheo mắt nhìn Lý An Ni đang ngẩn người rồi hỏi lại: “Lý An Ni, trong mắt cô, tôi ngốc đến thế sao?”

“Anh...” Lý An Ni lảo đảo lùi về sau một bước, trợn trừng mắt, không dám tin những chuyện đang xảy ra trước mắt mình, tại sao lại thành ra thế này? Cô ta còn tưởng mọi chuyện đến đây là kết thúc rồi chứ!

“Lý An Ni, tôi rất biết tự lượng sức mình, một người không đẹp trai lại không có quyền thế như tôi, sao có thể khiến cô cam tâm tình nguyện theo tôi chứ?” Trần Hòa Thành nói đến đây đột nhiên bật cười, “Cho dù cô có tỏ vẻ cam tâm tình nguyện đến đâu thì tôi vẫn phải chừa lại một đường lui cho mình!”

“Mày... mày... Tao phải giết mày! Tao phải giết mày!” Lý An Ni nhìn vẻ mặt đắc ý của Trần Hòa Thành thì lập tức mất đi lí trí, cô ta không thể ngờ được rằng, kế hoạch kĩ lưỡng của mình giờ lại trở thành trò cười trong mắt Trần Hòa Thành thế này!

Mấy ngày qua cô ta đã phải chịu bao nhiêu uất ức! Trần Hòa Thành kinh tởm như thế, bẩn thỉu như thế, vậy mà cô ta phải chịu đựng, mỗi lần ở bên cạnh anh ta xong, cô ta đều phải về nhà tắm rửa kì cọ rất lâu, mỗi lần nghĩ đến việc tiếp xúc với Trần Hòa Thành, cô ta đều không khỏi cảm thấy buồn nôn!

Nhưng bây giờ thì sao? Cô ta đã hi sinh nhiều như vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị Trần Hòa Thành nắm thóp! Sao có thể chấp nhận chứ?

Lý An Ni giận đến mức toàn thân run bần bật, gương mặt méo xệch, sau đó điên cuồng lao về phía Trần Hòa Thành.

246. Chương 247

Nhưng Trần Hòa Thành dường như đã biết trước Lý An Ni sẽ có phản ứng này, thế nên cũng mau chóng bước đến nhẹ nhàng khóa chặt hai tay của Lý An Ni.

Lý An Ni còn chưa kịp phản ứng thì Trần Hòa Thành đã bẻ ngược hai tay cô ta ra sau lưng, rồi kéo Lý An Ni vào lòng mình.

“Tránh ra! Tránh ra!” Lý An Ni điên tiết, cố gắng vùng vẫy để thoát ra, nhưng một nữ diễn viên yếu đuối làm sao khỏe bằng một người đàn ông hay làm việc nặng?

Thế nên, cho dù Lý An Ni có vùng vẫy thế nào thì Trần Hòa Thành vẫn cứ nhìn cô ta bằng vẻ mặt châm chọc.

“Súc sinh! Khốn nạn! ***!” Lý An Ni bắt đầu liên tục mắng chửi Trần Hòa Thành.

Nhưng Trần Hòa Thành vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó, còn từ từ đưa tay ra bắt đầu sờ soạng khắp người Lý An Ni.

“Mày là đồ khốn kiếp! Khốn nạn!” Lý An Ni chột đưa chân lên định đá vào bụng Trần Hòa Thành.

Nhưng Trần Hòa Thành cũng vẫn dễ dàng tránh được đòn tấn công của Lý An Ni, anh ta đẩy mạnh Lý An Ni xuống đất rồi thuận thực dùng chân của mình kẹp chặt chân cô ta, sau đó dùng một tay giữ chặt hai cánh tay của Lý An Ni.

Trần Hòa Thành vuốt ve gương mặt mềm mại của Lý An Ni, đắc ý nói: “Lý An Ni, anh thấy rất thích dáng vẻ gir nanh múa vuốt này của em, nhìn rất kích thích!”

“Mày... mày...” Lý An Ni giận đến mức hai mắt long lên sòng sọc, phun nước bọt vào mặt Trần Hòa Thành.

Nhưng Trần Hòa Thành đưa tay vuốt nước bọt trên mặt xong, hoàn toàn không hề nổi giận mà ngược lại trông còn phấn khích hơn.

Lý An Ni cố gắng vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng kềm cặp của Trần Hòa Thành, nhưng nhận thấy hoàn toàn không có ích gì. Mùi mồ hôi từ người anh ta tỏa ra khiến Lý An Ni bắt đầu thấy lợm giọng buồn nôn.

Đúng lúc hai người đang giằng co thì điện thoại trong giỏ Lý An Ni chợt vang lên.

Lý An Ni hốt hoảng nhìn giỏ xách của mình, định rút điện thoại ra, nhưng hiện giờ đang bị giữ chặt rồi, cánh tay hoàn toàn không thể với tới chỗ điện thoại.

Nhưng điều Lý An Ni hoàn toàn không ngờ chính là, Trần Hòa Thành lại vươn tay rút điện thoại trong giỏ của Lý An Ni ra.

Nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình, Trần Hòa Thành bật cười, vẻ hiể ác trên gương mặt càng rõ rệt: “Cục cưng, là đại gia mà em yêu nhất, anh Lâm Kính Trạch gọi cho em đấy!”

“Đừng, đừng nghe máy!” Lý An Ni kinh hãi trợn trừng mắt, cô ta bây giờ đang ở bên cạnh Trần Hòa Thành, tuyệt đối không thể ngay lúc này mà bắt điện thoại của Lâm Kính Trạch được!

Lý An Ni biết rõ, tuy Lâm Kính Trạch ngoài mặt rất lông bông, không màng thế sự, nhưng thật ra anh là người rất thông minh, luôn từ những chi tiết nhỏ mà phát hiện manh mối! Một khi nghe máy rồi, Lâm Kính Trạch tuy không thể lập tức đoán ra ngay chuyện gì đang xảy ra, nhưng chắc chắn sẽ cảm nhận được điều gì đó!

“Thì ra em không muốn nghe à?” Trần Hòa Thành nhìn màn hình điện thoại vẫn đang sáng rồi quay sang cười nói với Lý An Ni, “Vậy em cầu xin anh đi.”

Đôi mắt Lý An Ni lập tức trào ra nước mắt uất ức, cô ta nghiêng rặng, cuối cùng đành phải gằn giọng nói: “Trần Hòa Thành, cầu xin anh, đừng bắt máy của Lâm Kính Trạch.”

“Ha ha!” Trần Hòa Thành nhìn vào mặt Lý An Ni cười ha hả, anh ta đưa mắt nhìn màn hình điện thoại rồi ngay sau đó lại nhấn nút nghe!

Đầu dây bên kia lập tức vang lên giọng nói của Lâm Kính Trạch: “An Ni, sao mãi mà em mới chịu bắt máy?”

Lý An Ni đang bị Trần Hòa Thành giữ chặt, giận đến mức muốn bùng nổ, nhưng không dám mắng chửi, bởi nếu cô ta mà mắng chửi thì Lâm Kính Trạch ở đầu dây bên kia sẽ nghe được ngay!

“Vui thật đấy!” Trần Hòa Thành khề nói rồi từ từ lắc đầu, hạ người xuống.

Anh ta áp sát mặt vào tai Lý An Ni nói khề: “Lý An Ni, vì vừa rồi em mới làm việc khiến anh buồn, cho nên cho dù bây giờ em có cầu xin thì cũng vô ích, đây là sự trừng phạt dành cho em!”

Trần Hòa Thành nói xong liền đưa điện thoại kề vào tai Lý An Ni rồi dùng khẩu hình miệng nói với cô ta: “Em nói gì đi, để đại gia của em nghe được giọng nói hiện giờ của em!”

Lý An Ni ngậm chặt môi, không để mình phát ra tiếng. Cô ta hiểu rõ, một khi mình nói chuyện hoặc phát ra âm thanh gì đó thì Lâm Kính Trạch sẽ biết ngay là chuyện gì! Vậy thì mọi thứ mà cô ta muốn có từ trước đến nay đều sẽ mất hết!

Còn Trần Hòa Thành thì lại lim dim mắt, tham lam hưởng thụ vẻ mặt vừa bất lực vừa phẫn nộ của Lý An Ni, gương mặt anh ta hưng phấn đến mức gần như méo xệch đi.

“A lô? An Ni, em có đó không? Sao em không nói gì?” Đầu dây bên kia vẫn vọng sang giọng nói của Lâm Kính Trạch.

Lý An Ni lúc này nước mắt lập tức giàn giụa, bên tai cô ta thì đang văng vẳng giọng nói quan tâm của Lâm Kính Trạch, nhưng trước mắt lại là vẻ mặt gớm ghiếc như ma quỷ của Trần Hòa Thành!

Mình tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này, rốt cuộc là tại sao? Lý An Ni khóc không thành tiếng, nước mắt lăn xuống má, rơi xuống miệng đắng nghét.

“An Ni? Em sao thế? Em nói gì đi! Bên chỗ em đang có tiếng gì thế?” Giọng của Lâm Kính Trạch bắt đầu trở nên hoài nghi.

Lý An Ni nghe đến đây thì không nhin nổi nữa, cô ta nhân lúc Trần Hòa Thành hơi lơ tay liền lập tức giật lấy cái điện thoại mà Trần Hòa Thành đang để sát tai mình rồi ném mạnh vào tường.

Một tiếng “rắc” vang lên, điện thoại của Lý An Ni đập mạnh vào tường vỡ nát, sau đó rơi xuống đất như một miếng sắt vụn.

“Chắc chắc chắc...” Trần Hòa Thành trông thấy thế thì không hề nổi giận, ngược lại còn cười nói với Lý An Ni: “Cục cưng, em giận rồi à? Nhưng anh lại thích cái dáng vẻ nổi giận này của em đấy.”

“Trần Hòa Thành, tao sẽ giết mày.” Mối Lý An Ni lúc này đã bị cắn đến tóe máu, cô ta nuốt nước bọt, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Nhưng Trần Hòa Thành không hề quan tâm, chỉ nở nụ cười khinh bỉ rồi tiếp tục đắc ý giầy vò Lý An Ni.

Lúc này, trông mắt Lý An Ni đã long lên sòng sọc, trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải giết chết Trần Hòa Thành!

Lý An Ni quay mặt đi, đưa mắt khắp nơi tìm vũ khí gì đó có thể giết được Trần Hòa Thành, nhưng căn phòng của Trần Hòa Thành rất rách nát, chẳng có thứ gì có thể gây ra đòn chí mạng cả.

Nhưng lúc này, một con dao gọt trái cây nằm dưới gầm bàn chợt thu hút được sự chú ý của Lý An Ni, con dao ấy rất bén, trên đầu mũi dao sắc lạnh còn dính lại một ít vỏ táo đã bị thâm.

Cơn giận phùng phùng của Lý An Ni càng lên cao, cô ta quay sang nhìn Trần Hòa Thành, thấy anh ta đang nhắm mắt, cơ mặt giật giật hưởng thụ.

Lý An Ni vừa cảnh giác nhìn Trần Hòa Thành vừa e dè vươn tay ra.

Nhưng cho dù Lý An Ni đã cố vươn hết tay ra rồi thì con dao gọt trái cây ấy cũng vẫn còn cách rất xa! Cô ta cắn răng, cố gắng cử động cơ thể một chút, vươn người mau chóng chớp lấy con dao.

Ngay lúc đó, Trần Hòa Thành đột nhiên mở mắt ra.

247. Chương 248

Nhưng Trần Hòa Thành dường như không phát hiện ra việc Lý An Ni đã nắm được con dao, chỉ đưa gương mặt đầm đìa mồ hôi của mình ra hỏi: “Em có thấy thích không?”

“Thích lắm...” Lý An Ni lim dim mắt, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ rõ sát khí.

Chỉ tiếc Trần Hòa Thành đầu óc lúc này đã quá mê mê, làm sao có thể quan sát được vẻ mặt đó của Lý An Ni?

Thế nên Trần Hòa Thành nói xong lại tiếp tục nhắm mắt, chuẩn bị hưởng thụ tiếp.

Và ngay khoảnh khắc Trần Hòa Thành vừa nhắm mắt lại thì con dao trong tay Lý An Ni lập tức không do dự mà đâm thẳng vào cổ họng anh ta.

Ngay lập tức, một dòng máu đỏ tươi phụt lên từ cổ họng Trần Hòa Thành, ướm đỏ cả mặt Lý An Ni, khiến cô ta trông đáng sợ chẳng khác gì một con quỷ vừa chui lên từ địa ngục.

Nhưng Lý An Ni vẫn không ngừng lại, ánh mắt cô ta bây giờ chỉ toàn là lửa, bàn tay cầm dao liên tục đâm hết nhát này đến nhát khác vào yết hầu Trần Hòa Thành.

Sắc mặt Trần Hòa Thành dần trở nên trắng bệch, anh ta đưa ngón tay ra chỉ vào mặt Lý An Ni, nhưng không kịp nói câu nào đã đổ gục lên bộ ngực trần của cô ta.

Khi cảm nhận được thân hình hấp hối ấy đổ lên người mình rồi, Lý An Ni mới chịu dừng tay, cô ta ngấn người một lúc rồi hốt hoảng đẩy Trần Hòa Thành đang nằm trên người mình ra.

Tay Lý An Ni vẫn cầm chặt con dao, cô ta đứng dậy rồi cứ thế trân trân nhìn Trần Hòa Thành đang nằm dưới đất.

Không biết bao lâu sau, Lý An Ni cuối cùng mới hơi đảo mắt, nhìn Trần Hòa Thành nằm bất động rồi từ từ cúi xuống đưa tay ra thăm dò ngay dưới cánh mũi của anh ta.

Lúc này thì dòng máu phụt ra từ cổ Trần Hòa Thành đã bắt đầu chỉ còn nhỏ giọt, hơi thở ở mũi lúc có lúc không, ngón tay run rẩy của Lý An Ni hầu như không cảm nhận được nữa.

Lý An Ni nhìn mặt Trần Hòa Thành, thấy anh ta nhắm chặt mắt, cả người nằm trong vũng máu tươi nhưng làn da thì lại trắng bệch.

“Keng” một tiếng, con dao gọt trái cây trong tay Lý An Ni rơi xuống đất, cô ta ngậy người ra mấy giây rồi bắt đầu gào lên.

Nhưng ngay sau đó, Lý An Ni liền đưa tay bịt chặt miệng mình, cô ta trợn mắt nghĩ một lúc rồi lập tức lao về phía chiếc điện thoại của Trần Hòa Thành đang để trên ghế sofa.

Lý An Ni dùng ngón tay dím đầy máu tìm kiếm một lúc, quả nhiên tìm được đoạn ghi âm ấy, cô ta lập tức run run nhấn nút xóa.

Sau khi xóa đoạn ghi âm rồi, Lý An Ni lại ngấn người ra một lúc, sau đó cầm cái điện thoại ném mạnh vào tường, biết đâu trong điện thoại Trần Hòa Thành vẫn còn bản sao nào đó, chi bằng cứ hủy cả cái máy thì hơn!

Lý An Ni hủy chiếc điện thoại xong liền vội vàng tìm quần áo mặc vào.

Nhưng do quá vội vàng nên cô ta bất cẩn đạp lên vũng máu, lập tức loạng choạng rồi ngã sòng soài lên thi thể của Trần Hòa Thành!

Mặt của Lý An Ni ngay lập tức áp sát vào gương mặt chỉ còn thoi thóp của Trần Hòa Thành.

Trần Hòa Thành sắp chết lúc này dùng hết hơi sức cuối cùng, nhưng cũng chỉ có thể khẽ động đậy tròng mắt, thậm chí không còn đủ sức để mở mí mắt ra.

Lý An Ni thấy thế thì kinh hãi đứng phắt người dậy, xách cái giỏ lao về phía cửa bỏ chạy.

Lý An Ni lái xe đi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Mình đã giết người rồi! Mình đã giết người rồi! Mình phải làm sao đây?

Khung cảnh ban đêm của thành phố H ở hai bên kính xe liên tục vụt ra phía sau, tuy phồn hoa nhưng vẫn mang một chút cảm giác điêu tàn. Máu trên mặt trên người Lý An Ni đã bắt đầu khô lại, nhưng mùi máu tanh ấy vẫn cứ phảng phất mãi không tan.

“Kính Trạch, mình phải đi tìm Kính Trạch...” Lý An Ni lẩm bẩm câu này rồi quay đầu xe lại, chạy thẳng về phía căn biệt thự nhỏ mà Lâm Kính Trạch hay đến.

Căn biệt thự ấy là nơi Lâm Kính Trạch thường đến vào những lúc rảnh rỗi, Lý An Ni không biết tối nay liệu anh có đến đó không, nhưng nếu anh không ở đây thì cô ta vẫn sẽ tiếp tục đi tìm ở nơi khác, bởi cô ta bây giờ đã không còn suy nghĩ được gì nữa, trong thành phố H này thì chỉ có Lâm Kính Trạch mới giúp được cô ta thôi.

Lý An Ni đến biệt thự, đưa tay vào trong túi xách tìm chìa khóa, nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu.

Cô ta liền hốt hoảng dốc ngược cái túi, ngay lập tức, tất cả các mỹ phẩm, thẻ ngân hàng trong túi đều rơi cả ra, Lý An Ni ngồi thụp xuống đất bắt đầu tìm kiếm chìa khóa.

Cũng may, Lý An Ni cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa, cô ta run rẩy ngón tay, đút chìa khóa vào ổ mấy lần mới có thể mở được cửa.

Cô ta lao vào biệt thự, nhưng phát hiện phòng khách không một bóng người.

Lý An Ni lại vội vàng chạy về phía phòng ngủ, nhưng khi đến trước cửa phòng ngủ thì chợt khựng lại.

Bởi cô ta trông thấy có hai người đang quần quýt trên giường, mà người đàn ông chính là Lâm Kính Trạch.

Còn người phụ nữ bên dưới anh chính là người mà mấy hôm trước đã ức hiếp Lý An Ni ở trường quay, Amanda!

Amanda nhìn thấy trước cửa phòng ngủ có một người đang đứng, nhưng cô ta không thể nhận ra người mặt dính đầy máu, áo quần nhàu nhĩ ấy chính là Lý An Ni.

Quá kinh hãi, cô ta chỉ biết “á” một tiếng.

Lâm Kính Trạch bị tiếng kêu của Amanda làm cho giật mình, liền quay lại nhìn theo ánh nhìn hốt hoảng của Amanda...

Ngay sau đó, Lâm Kính Trạch lập tức mặc lại quần áo rồi bước nhanh đến trước mặt Lý An Ni, đưa tay bóp lấy cổ cô ta hỏi: “Cô là ai? Làm sao vào được đây?”

“Kính Trạch...” Lý An Ni mấp máy môi, vết máu trên mặt đã khô đen lại, trông như người vừa bị hủy dung nhan.

Nghe thấy giọng nói của Lý An Ni, Lâm Kính Trạch mới bỏ tay ra, anh cau mày nhìn kẻ người không ra người ma không ra ma trước mặt mình, không tin được mà hỏi: “An Ni?”

Nghe Lâm Kính Trạch gọi tên mình, Lý An Ni đột nhiên gào khóc nức nở, hai chân cô ta chợt mềm nhũn, lập tức ngồi thụp xuống trước mặt Lâm Kính Trạch, sau đó ôm lấy chân anh mà hét lên: “Kính Trạch, cứu em, cứu em với!”

Lâm Kính Trạch cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó quay lại nhìn Amanda đang ngồi ngơ ngác trên giường, ra lệnh: “Em về trước đi, mau lên.”

Amanda bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, phải mất một lúc lâu sau, cô ta mới lóng ngóng mặc xong quần áo, chạy ra cửa.

“Nhớ lấy, việc ngày hôm nay không được truyền lung tung ra bên ngoài, nếu không...” Lâm Kính Trạch cảnh cáo ngay lúc Amanda vừa mở cửa ra.

“Em biết rồi, em biết rồi.” Amanda lập tức gật đầu, sau đó hốt hơ hốt hải chạy mất.

Lâm Kính Trạch thấy Amanda đóng cửa lại rồi mới ngồi xổm xuống, nhìn Lý An Ni đang khóc nức nở hỏi: “An Ni, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Kính Trạch, em giết người rồi, em giết người rồi. Làm sao đây? Có khi nào em sẽ bị phán tử hình không? Có khi nào không?” Nước mắt Lý An Ni liên tục chảy ra hòa vào máu trên mặt, khiến máu bắt đầu chảy xuống cổ, rơi xuống sàn nhà bằng gỗ đắt tiền.

“Giết người?” Lâm Kính Trạch nhất thời không kịp phản ứng, “An Ni, sao em lại có thể giết người?”

“Trần... Trần Hòa Thành đã uy hiếp em, còn... còn cưỡng hiếp em nữa, em không chịu nổi, em không chịu nổi nữa!” Lý An Ni gào lên.

“...” Lâm Kính Trạch ngẩn người, sao lại xảy ra chuyện này chứ? Anh cúi mặt suy nghĩ một lúc rồi kéo Lý An Ni đứng dậy.

“An Ni, em đi tắm trước đi. Trong tủ quần áo có vài bộ của em đấy, em tắm xong thay vào, còn anh sẽ đi gọi luật sư, khi nào em tắm xong thì kể hết mọi chuyện lại cho luật sư biết.” Lâm Kính Trạch nhìn Lý An Ni đang run lẩy bẩy thì suy nghĩ đầu tiên chính là muốn cứu cô, cho dù nói gì thì cô cũng đã theo anh

rất nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, anh không thể nào bỏ mặc không quan tâm Lý An Ni được.

248. Chương 249

Đôi vai Lý An Ni cảm nhận được bàn tay mạnh mẽ của Lâm Kính Trạch, khiến tâm trạng hốt hoảng của cô ta bắt đầu dần dần bình tĩnh lại.

Lý An Ni gạt đầu rồi đi về phía nhà tắm. Khi cô ta đóng cửa phòng tắm lại thì trông thấy Lâm Kính Trạch đang cau mày căng thẳng gọi điện thoại: “A lô? Luật sư Mã đúng không? Tôi có một việc rất gấp rất quan trọng, mong anh lập tức đến đây ngay. Phải, anh bảo cả luật sư Vương đến nữa.”

Lý An Ni mỉm cười, sau đó đóng cửa phòng tắm lại, cô ta cởi bộ quần áo dính đầu máu ra, ngồi vào trong bồn tắm.

Dòng nước ấm kích thích từng sợi lông trên người Lý An Ni, khiến cô ta cảm thấy dễ chịu đi nhiều.

Lý An Ni nhắm chặt mắt, từ từ ngụp lặn xuống dưới nước, chỉ chừa lại mũi ở phía trên để thở. Những vệt máu khô dính trên người cô ta từ từ tan vào nước, chỉ một lát sau, nước trong bồn tắm đã chuyển thành màu đỏ nhạt.

Lý An Ni mở mắt ra, bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, chỉ cần Lâm Kính Trạch vẫn còn chịu giúp thì cô ta vẫn chưa tiêu đời. Việc quan trọng trước mắt là phải nghĩ xem làm sao kể với luật sư những việc đã xảy ra kia.

Đoạn ghi âm mà Trần Hòa Thành dùng để uy hiếp cô ta đã bị hủy rồi, người duy nhất biết được bí mật của cô ta đã chết rồi. Chỉ cần cô ta không nói ra thì sẽ không ai biết cả!

Khóe môi Lý An Ni nở một nụ cười, như vậy cũng hay, mình cuối cùng cũng có thể kê cao gối mà ngủ rồi!

Chỉ có điều, cô ta là một ngôi sao, thế mà lại bị một kẻ như Trần Hòa Thành cưỡng hiếp, e rằng việc này sẽ hủy đi mất hình tượng của cô ta.

Nhưng Lý An Ni đã đi theo Lâm Kính Trạch nhiều năm như vậy, thế nên biết rõ anh là người rất trọng tình nghĩa, sẽ không vì sự việc xảy ra lần này mà bỏ rơi cô ta, ngược lại sẽ càng thương xót cô ta hơn, thế thì địa vị của cô ta trong lòng anh sẽ càng thêm vững chắc!

Lý An Ni nghĩ đến đó thì dần cảm thấy yên tâm hơn. Cô ta đứng dậy, lấy nước kì cọ thân thể, cảm thấy mùi máu vẫn còn rất nồng bèn lấy thêm nhiều xà phòng hơn nữa.

Khi cảm thấy mùi máu đã không còn nữa, Lý An Ni mới mặc quần áo bước ra ngoài.

Lúc này, Lâm Kính Trạch đã cùng hai vị luật sư kia ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chờ cô ta rồi.

“Kính Trạch...” Lý An Ni nhìn Lâm Kính Trạch, hai mắt lại đỏ lên, “Em sợ lắm.”

“An Ni!” Lâm Kính Trạch bước đến khoác vai Lý An Ni nhẹ nhàng an ủi, “Không sao rồi, có anh ở bên em rồi.”

“Vâng.” Nước mắt bắt đầu tuôn ra từ khóe mắt Lý An Ni, trông rất đáng thương.

Lý An Ni ở trước mặt mọi người lúc nào cũng giữ hình tượng là một cô gái xinh đẹp ngây thơ, lại cộng thêm việc Lâm Kính Trạch đã kể sơ tình hình của Lý An Ni rồi, thế nên hai luật sư ngồi trên ghế sofa lúc này đều không khỏi cảm thấy xót thương cho cô ta.

“Đây, ngồi xuống đi.” Lâm Kính Trạch bảo Lý An Ni ngồi cạnh mình, còn đặt tay cô vào tay mình, sau đó nhìn hai luật sư kia nói, “Hai người hỏi đi.”

Hai luật sư kia đưa mắt nhìn nhau, một người trong đó suy tư một chút rồi nói: “Cô Lý, những câu hỏi mà chúng tôi sắp hỏi đây có thể sẽ hơi riêng tư, nhưng mong cô phải trả lời thật chi tiết, vì chỉ có như vậy thì chúng tôi mới có thể biện hộ cho cô được.”

Lý An Ni rưng rưng nhìn Lâm Kính Trạch, thấy Lâm Kính Trạch gật đầu với mình rồi mới cúi đầu rồi nói bằng giọng hết sức nhẹ nhàng, “Tôi biết rồi.”

“Vâng được.” Luật sư nọ gật đầu nói, “Vâng mời cô kể hết đầu đuôi mọi nguyên nhân hậu quả và quá trình của sự việc.”

“Vâng.” Lý An Ni gật đầu, sau đó e dè nói, “Cái tên Trần Hòa Thành đó vốn là một người tôi tình cờ gặp lúc quay phim, tôi thấy hắn ta một thân một mình không nơi nương tựa đáng thương quá, thế nên mới cho hắn ta làm tài xế của tôi, nhưng... nhưng hắn ta lại...”

Lý An Ni còn chưa nói xong thì lại bật khóc, Lâm Kính Trạch thấy thế vội vàng vỗ lưng cô ta nói: “An Ni, bây giờ em là người bị hại, không phải tội phạm, cho nên em không có gì phải sợ cả, mọi chuyện đã có anh lo.”

Lý An Ni cảm động nhìn Lâm Kính Trạch rồi gật đầu, sau đó nói tiếp: “Chiều nay, Trần Hòa Thành chở em về nhà, đột nhiên bảo em đến nhà hắn ta chơi một chút, em vốn muốn từ chối hắn ta rồi, nhưng em thấy hắn ta đáng thương quá nên mới đồng ý, ai ngờ... ai ngờ... hắn ta lại... hắn ta lại...”

Lý An Ni nói đến đây lại sà vào lòng Lâm Kính Trạch, khóc lóc thảm thiết, khiến hai luật sư kia trông thấy mà xót thương vô cùng.

Lâm Kính Trạch vỗ lưng Lý An Ni, khẽ an ủi, nhưng vẻ mặt lại có chút nghi hoặc.

Một luật sư thấy tâm trạng Lý An Ni đã ổn định lại một chút thì liền nói: “Cô Lý An Ni, tuy việc này với cô mà nói là một sự giày vò đau khổ, nhưng mong cô phải nói thật rõ ràng, chỉ có như vậy thì chúng tôi mới có thể dùng pháp luật để bảo vệ cô!”

“Vâng.” Lý An Ni thút thút gật đầu, sau đó tiếp tục kể, tất nhiên bịa ra rằng Trần Hòa Thành đã cưỡng hiếp cô ta, cô ta ra sức phản kháng, lỡ tay giết chết Trần Hòa Thành.

Hai luật sư nghe Lý An Ni kể xong đều gật đầu.

Họ thương lượng một lúc với nhau, sau đó luật sư Mã quay sang nói với Lâm Kính Trạch: “Anh Lâm, hai chúng tôi sau khi xem xét thì thấy có thể giúp cô Lý An Ni được an toàn, nhưng sự việc này không thể giấu giếm, chúng tôi cho rằng cô Lý An Ni nên đem hết tất cả những bằng chứng liên quan đến đồn cảnh sát, chủ động báo với bên cảnh sát.”

Lâm Kính Trạch nhìn Lý An Ni đang nằm khóc trong lòng mình rồi gật đầu với hai luật sư: “Được, bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, An Ni gặp phải kinh động lớn như vậy, cần phải nghỉ ngơi đã. Chờ mai trời sáng, tôi muốn hai người kí một bản hợp đồng với An Ni, làm luật sư đại diện của cô ấy, sau đó mọi việc sẽ do hai người phụ trách, vất vả rồi.”

“Không đâu!” Hai luật sư gật đầu, “Vâng sáng mai chúng tôi sẽ quay lại.”

Lâm Kính Trạch gật đầu rồi bảo người tiễn hai luật sư về.

Còn anh thì bế Lý An Ni vào trong phòng ngủ.

Lý An Ni nằm gọn trong lòng Lâm Kính Trạch, khẽ nói: “Kính Trạch, em sợ lắm.”

“An Ni, mọi việc đều đã qua rồi, đừng sợ, có anh đây.” Lâm Kính Trạch lắc đầu, “Thì ra lúc anh gọi điện cho em thì em đang bị hại, vậy mà anh lại không đi cứu em, là lỗi của anh.”

“Kính Trạch, anh đừng tự trách mình, chuyện này không liên quan đến anh. Muốn trách thì trách em quá dễ dàng tin người, cuối cùng bị Trần Hòa Thành hại.” Lý An Ni đưa mắt nhìn Lâm Kính Trạch, ánh mắt tràn đầy tình cảm.

Nhưng khi Lâm Kính Trạch nghe Lý An Ni nói câu đó thì sự nghi hoặc trong mắt anh lại càng nhiều hơn.

Lý An Ni nhìn thấy nét nghi hoặc của Lâm Kính Trạch thì nước mắt lại lập tức trào ra: “Kính Trạch, anh đang chán ghét em đúng không?”

“Đương nhiên không phải!” Lâm Kính Trạch lắc đầu, “Em là người bị hại, hoàn toàn không có lỗi gì cả, sao anh lại chán ghét em chứ? Chỉ là...”

Lâm Kính Trạch nói xong lại trịnh trọng nhìn Lý An Ni hỏi: “An Ni, có phải em còn chuyện gì đó chưa nói với anh không?”

Lý An Ni giật mình, Kính Trạch đã biết gì đó rồi sao? Nhưng rõ ràng những người biết được bí mật đều đã chết cả rồi mà! Hay là Kính Trạch chỉ hỏi đại như vậy thôi?

249. Chương 250

Lý An Ni nghiêm túc nhìn vào mặt Lâm Kính Trạch, sau đó cắn răng nói: “Không có, tất cả mọi việc xảy ra, em đều kể cho anh và luật sư cả rồi.”

Ánh mắt Lâm Kính Trạch khựng lại một chút, sau đó anh gật đầu ôm Lý An Ni vào lòng, không nói gì nữa.

Còn Lý An Ni cũng ôm chặt lấy Lâm Kính Trạch, vừa rồi là do mình đã nghĩ quá nhiều thôi, Kính Trạch bây giờ yêu thương mình như vậy, mấy lời nói dối vừa rồi của mình lại không chút sơ hở, làm sao có thể bị lộ chứ?

Khóe môi Lý An Ni nở một nụ cười đắc ý, sau đó ôm chặt lấy Lâm Kính Trạch, yên tâm hài lòng ngủ ngon.

Một đêm trôi qua...

Lý An Ni thức dậy trong lòng Lâm Kính Trạch, hai người cùng đánh răng, cùng ăn sáng, rồi cùng ngồi chờ luật sư đến để giải quyết chuyện này.

Lâm Kính Trạch và Lý An Ni vừa ăn sáng xong không lâu thì chuông cửa đã vang lên.

“Chắc là luật sư Vương và luật sư Mã đến đây, để em ra mở cửa!” Lý An Ni sau khi ngủ một đêm, tâm trạng đã tốt lên rất nhiều, tuy không cười nhưng vẻ mặt rất tươi tỉnh.

Thấy Lâm Kính Trạch gật đầu với mình, Lý An Ni liền chạy ra cửa, nhưng rồi cô ta trông thấy đứng trước cửa không phải là hai luật sư mà là một đám cảnh sát mặc đồng phục!

Lý An Ni lùi lại một bước, nhìn những người cảnh sát ấy rồi vội vàng chạy đến chỗ Lâm Kính Trạch, “Kính Trạch, ngoài cửa đột nhiên có nhiều cảnh sát lắm!”

“Cảnh sát? Không phải vẫn còn chưa đi báo cảnh sát sao?” Lâm Kính Trạch đứng dậy, che chắn cho Lý An Ni.

Lúc này, một người có vẻ là đội trưởng cảnh sát bước lên, đưa tấm thẻ cảnh sát ra, sau đó nghiêm túc nói: “Anh Lâm, tối qua chúng tôi nhận được tin báo có một vụ án giết người xảy ra trong một căn hộ cho thuê, sau khi khám nghiệm hiện trường và thu thập chứng cứ, chúng tôi bây giờ nghi ngờ cô Lý An Ni đã cố ý giết người, vui lòng để cô ấy theo chúng tôi về đồn cảnh sát một chuyến.”

Lý An Ni vừa nghe đến đó thì lập tức sợ hãi nắm chặt cánh tay Lâm Kính Trạch rồi khẽ nói: “Kính Trạch, cứu em.”

“An Ni, em đừng sợ.” Lâm Kính Trạch cười dịu dàng với Lý An Ni, sau đó quay sang nhìn đội trưởng cảnh sát rồi bình tĩnh nói: “Không ngờ phía cảnh sát các anh làm việc hiệu suất nhanh như vậy.”

Lâm Kính Trạch vẫn cứ che chắn cho Lý An Ni sau lưng mình, giải thích: “Chỉ có điều, An Ni hoàn toàn không phải cố ý giết người, mà là tự vệ chính đáng.”

Lâm Kính Trạch nói xong lại nhìn đội trưởng: “Luật sư đại diện của An Ni sắp đến rồi, chi tiết cụ thể, anh có thể nói với họ. Còn về An Ni thì các anh không được dẫn đi.”

“Anh Lâm...” Đội trưởng bước lên nghiêm túc nói, “Chúng tôi đã có bằng chứng chắc chắn có thể chứng minh tội mà cô Lý An Ni phạm phải là cố ý giết người. Chúng tôi có quyền đưa cô Lý An Ni về đồn để tiến hành thẩm vấn!”

“Hả? Vậy sao?” Lâm Kính Trạch nheo mắt hỏi, “Anh ở đội nào? mấy hôm trước tôi có đi dùng bữa với cục trưởng của các anh đấy, hay bây giờ tôi gọi điện hỏi anh ấy nhé?”

Đội trưởng cảnh sát hơi ngần người, nhưng sau đó vẫn như hạ quyết tâm: “Chúng tôi nhất định phải đưa cô Lý An Ni đi. Nếu anh Lâm không bằng lòng thì có thể cùng theo chúng tôi về đồn luôn!”

“Được thôi, anh mời thì tôi đi thôi.” Lâm Kính Trạch bật cười, cảm thấy đội trưởng này đúng là thú vị!

“Vậy mời anh!” Đội trưởng cảnh sát đưa tay ra làm động tác mời.

Còn Lâm Kính Trạch thì kéo tay Lý An Ni bình tĩnh bước ra ngoài.

Nhưng Lý An Ni lúc này lại ghì chặt tay Lâm Kính Trạch lại, hoảng sợ lắc đầu nói: “Kính Trạch, em không muốn đến đồn cảnh sát.”

“Ngoan.” Lâm Kính Trạch vuốt mặt Lý An Ni động viên, “Chỉ cần việc này đúng như em đã nói thì chắc chắn sẽ không sao đâu! Ngược lại...”

Lâm Kính Trạch dứt lời thì quay sang nhìn đội trưởng cảnh sát bằng ánh mắt đặc ý rồi nói: “Ngược lại sẽ có vài người sau chuyện này mà hiểu được rằng, mời thần thì dễ chứ đuổi thần thì khó lắm!”

Lý An Ni nhìn vẻ mặt tự tin của Lâm Kính Trạch thì bất giác cúi đầu, cô ta cứ mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả.

Bây giờ Trần Hòa Thành đã chết rồi, đoạn ghi âm cũng đã bị hủy rồi, trên thế gian này không còn ai biết bí mật của cô ta nữa, thế nên cô ta bây giờ nhất định không được để lộ sơ hở, lần trước cũng chỉ vì một phút hoảng loạn mà lỡ nói ra sự thật, khiến cho Trần Hòa Thành thừa cơ nắm được thóp.

Vì vậy lần này, cô ta nhất định phải ngậm chặt miệng, không được nói hớ!

Vậy là, Lý An Ni đành phải theo Lâm Kính Trạch về đồn cảnh sát.

Lâm Kính Trạch trước khi đi đã nháy mắt với đám đàn em, đàn em của anh hiểu ý, lập tức liên lạc với hai luật sư kia.

Lý An Ni vừa đến đồn cảnh sát đã bị giam lại, có điều nhờ vào mối quan hệ của Lâm Kính Trạch nên phòng giam ấy điều kiện khá tốt.

Lâm Kính Trạch ngồi chờ trên ghế sofa, chỉ vài phút sau, vị cục trưởng Hứa từng ăn cơm với anh đã lập tức đến

“Chào anh Lâm.” Cục trưởng Hứa đưa tay bắt tay Lâm Kính Trạch.

“Ừ.” Lâm Kính Trạch nhún vai, khẽ bắt tay cục trưởng Hứa một chút là liền buông ra, “Cục trưởng Hứa, cấp dưới của anh làm việc đúng là hiệu suất cao đấy.”

Cục trưởng Hứa nghe ra giọng điệu mỉa mai của Lâm Kính Trạch, anh ta chột nhìn Lâm Kính Trạch, có vẻ do dự, không biết làm sao để nói ra câu tiếp theo.

“Sao thế? Cục trưởng Hứa có gì muốn nói à?” Lâm Kính Trạch lúc này mới đứng dậy hỏi cục trưởng Hứa.

“À, anh Lâm à, anh đi theo tôi.” Cục trưởng Hứa do dự một lúc, sau đó bước về phía trước.

Lâm Kính Trạch cau mày, nhìn vẻ mặt của cục trưởng Hứa thì chuyện này có vẻ không đơn giản rồi, không lẽ còn có việc gì đó mà anh chưa biết sao?

Lâm Kính Trạch khoanh tay nghi hoặc đi theo cục trưởng Hứa vào một căn phòng.

Khi anh vừa bước vào phòng thì liền trông thấy người đội trưởng cảnh sát đã bắt Lý An Ni, anh ta đứng dậy, nghiêm túc chào cục trưởng.

Cục trưởng cũng chào lại, sau đó nói với người đội trưởng đó: “Mau lấy chứng cứ mà cậu điều tra được ra cho anh Lâm xem đi.”

“Vâng.” Đội trưởng hùng hồn trả lời, sau đó quay sang Lâm Kính Trạch: “Anh Lâm, tối qua sau khi cảnh sát chúng tôi nhận được tin báo thì liền đi ngay, trước tiên phong tỏa hiện trường, sau đó...”

“Đủ rồi đủ rồi!” Lâm Kính Trạch khó chịu phẩy tay, “Nói vào trọng điểm đi!”

Đội trưởng thở dài, sau đó nói: “Sau khi điều tra, chúng tôi phát hiện ra một thư mục ẩn trong máy laptop của của nạn nhân Trần Hòa Thành, trong đó có rất nhiều đoạn phim và đoạn ghi âm. Những thứ đó chính là bằng chứng trực tiếp chứng tỏ cô Lý An Ni là hung thủ giết người!”

“Anh Lâm, anh tự xem đi.” Cục trưởng Hứa ra hiệu với đội trưởng, bảo anh ta ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Kính Trạch cũng trở nên nghiêm trọng, anh ngồi trước màn hình laptop, cầm chuột lên nhấn vào một đoạn phim.

Và cảnh tượng sau đó đập vào mắt đã khiến Lâm Kính Trạch nổi điên lên, tuy chất lượng hình ảnh không rõ lắm, nhưng Lâm Kính Trạch vẫn có thể nhìn thấy được có hai người đang quần lấy nhau, mà người phụ nữ không một mảnh vải che thân nào trong đó chính là Lý An Ni!

Lý An Ni trong đoạn phim không hề có chút phản kháng nào, tuy vẻ mặt có chút không cam tâm nhưng tuyệt nhiên không hề phản kháng!

Lâm Kính Trạch không tin được mà lắc đầu, sau đó lại nhấn xem một đoạn phim khác, tất cả đều là cảnh Lý An Ni ở bên cạnh một người đàn ông, cũng là người đã quay những đoạn phim này!

Lâm Kính Trạch đóng laptop lại đánh ầm một tiếng, rồi anh nắm chặt nắm đấm trong tay, không thể nào hiểu được, An Ni tại sao lại ở cùng với một tên đàn ông thế này? Chuyện này rốt cuộc là tại sao?”

Lúc này, Lâm Kính Trạch chợt nhớ lại lời cảnh sát nói, trong thư mục này không những chỉ có đoạn phim mà còn có vài đoạn ghi âm. Anh bèn cố gắng kìm cơn giận và sự ghê tởm, lại mở laptop ra, nhấn vào một đoạn ghi âm: “Anh nói bậy, tôi không phải muốn hại Cố Thiên Tuấn, tôi vốn muốn hại Lâm Hiểu Hiểu, tôi...”

Đôi mày Lâm Kính Trạch lập tức cau lại dữ dội, chuyện này sao lại có liên quan đến cả anh ba và Hiểu Hiểu?

250. Chương 251

Lâm Kính Trạch xoa xoa cằm rồi tiếp tục mở nghe mấy đoạn ghi âm khác: Trần Hòa Thành, bây giờ tôi đã thỏa mãn mong muốn của anh rồi, vì vậy, chuyện chùm đèn đó, anh đừng bao giờ nhắc lại nữa!

Trần Hòa Thành, anh đừng ép tôi. Anh ép tôi quá mức, tôi thề sẽ cho anh gánh đủ!

Trần Hòa Thành, tôi cầu xin anh, anh có thể xóa đoạn ghi âm đó không? Bây giờ tôi đã chịu ở bên anh rồi còn gì!

Cho đến khi nghe hết tất cả các đoạn ghi âm, Lâm Kính Trạch sau một giây hoảng hốt bỗng cảm thấy mình thật nực cười: Ban đầu anh cứ tưởng rằng Lý An Ni chỉ là một người phụ nữ thích tiền tài, nhưng không ngờ cô ta lại là một người xấu xa và cực kỳ ngu ngốc đến thế!

Song, anh chưa từng yêu Lý An Ni, chỉ vì Lý An Ni trông giống người đó nên anh mới có phần xem trọng cô ta.

Bây giờ, Lý An Ni gặp phải chuyện như vậy, Lâm Kính Trạch không hề cảm thấy đau buồn chút nào, chỉ cảm thấy đầy thất vọng. Dù gì cũng là người phụ nữ mà anh cưng chiều trong nhiều năm qua, vậy mà cô ta không có não, tự cho mình thông minh rồi gây ra trò cười này!

Lâm Kính Trạch nhẹ nhàng đóng máy tính lại mà không có chút biểu cảm trên mặt, rồi bước ra khỏi phòng.

Cục trưởng Hứa và người đội trưởng kia đang đứng đợi ở cửa, vừa nhìn thấy sắc mặt của Lâm Kính Trạch thì họ liền biết rằng anh đã biết tất cả mọi chuyện.

Ngay lúc này, hai luật sư được đàn em của Lâm Kính Trạch gọi đến cũng vội vã chạy đến. Họ đi đến trước mặt Lâm Kính Trạch nói: “Thưa anh Lâm, chúng tôi...”

Lâm Kính Trạch giơ tay lên, ra hiệu cho họ không lên tiếng.

Hai luật sư liền im thin thít.

Lúc này, Lâm Kính Trạch đang cúi đầu suy ngẫm bỗng ngược nhìn cục trưởng Hứa: “Cục trưởng Hứa, tôi muốn gặp Lý An Ni.”

Cục trưởng Hứa xoa xoa cái đầu gần như đã trọc lóc của mình suy nghĩ, rồi nói: “Bây giờ đang trong thời gian vào thăm phạm nhân, nhưng có điều bị giới hạn thời gian. Anh Lâm à, anh cố gắng tranh thủ.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Kính Trạch gật đầu, sắc mặt vẫn như bình thường.

Chẳng mấy chốc, được cục trưởng Hứa đích thân dẫn đường, Lâm Kính Trạch đã gặp được Lý An Ni.

Lý An Ni vừa nhìn thấy Lâm Kính Trạch liền vội vã sà vào lòng anh, nhưng Lâm Kính Trạch đã kịp thời lùi về sau một bước, nhìn vào Lý An Ni với ánh mắt lạnh lùng.

Còn Lý An Ni cũng bị ánh mắt của Lâm Kính Trạch làm cho sợ hãi, cô ta há miệng ra hỏi bằng giọng không hiểu: “Kính Trạch à, anh sao thế?”

“An Ni, tối qua tôi đã hỏi có phải cô có chuyện gì giấu tôi không, nhưng tại sao cô không nói thật cho tôi biết?” Lâm Kính Trạch nhìn chằm chằm vào Lý An Ni và chất vấn.

“Em...” Lý An Ni hoảng hốt lắc đầu, rồi mỉm cười gượng gạo. “Kính Trạch, anh sao thế? Em đâu lừa dối gì anh, tại sao anh lại nói thế?”

Nghe thấy Lý An Ni đến giờ này vẫn không chịu ăn năn, Lâm Kính Trạch lắc đầu thất vọng: “An Ni, cô nghĩ cô hiểu tôi nên giả vờ là nạn nhân, quả quyết rằng tôi sẽ đồng cảm với cô, sẽ cứu cô. Nhưng cô không ngờ được rằng, thực ra tôi cũng hiểu cô rất rõ hay sao?”

Lý An Ni lắc đầu một cách thờ ơ, không biết rốt cuộc Lâm Kính Trạch muốn nói gì.

“An Ni, cô đã đi theo tôi nhiều năm, cô thực sự nghĩ rằng tôi không biết tính khí của cô à?” Lâm Kính Trạch cười khẩy và nói tiếp. “An Ni, với sự hiểu biết của tôi về tính khí của cô, đối với người có địa vị và thân phận thấp hèn như Trần Hòa Thành, cô thậm chí sẽ không thèm nhìn lấy một cái. Làm gì có chuyện cô thấy tội nghiệp anh ta mà cho anh ta làm tài xế riêng của cô? Làm gì có chuyện cô hạ mình theo loại người như anh ta vào nhà ngồi chơi?”

Lý An Ni thờ ơ người ra lắng nghe lời phân tích của Lâm Kính Trạch, rồi đột nhiên nhận ra: Những mưu kế mà mình vất kiệt óc mới nghĩ ra được, trong mắt người khác chỉ là một trò đùa đầy sơ hở!

Lâm Kính Trạch nhìn chằm chằm vào mắt Lý An Ni, nói tiếp: “An Ni, tối qua tôi đã nhận ra cô đang nói dối tôi rồi, nhưng quả thực cô đã phải chịu thiệt thòi, cộng thêm việc cô đã đi theo tôi rất nhiều năm, vì vậy tôi đã cố hết sức để giúp cô.”

“Em...”

Lý An Ni vẫn cố giải thích điều gì đó, nhưng ngay lập tức đã bị Lâm Kính Trạch ngắt lời: “Chỉ là, tôi không ngờ, An Ni à, cô lại muốn làm hại Hiểu Hiểu, nhưng lại vô tình làm hại anh ba!”

Lâm Kính Trạch nói xong thì khẽ thở dài: “An Ni, tôi vẫn không thể hiểu được cô. Tôi tưởng rằng cô đi theo tôi lâu như thế rồi, ít nhiều cũng học được điều gì đó, nhưng thật đáng tiếc...”

Nghe thấy chuyện mình đã cố công che giấu, thậm chí đánh đổi bằng cả cuộc sống của mình, chỉ trong một thời gian ngắn đã bị phơi bày tất cả và không thể nào cứu vãn được, Lý An Ni bỗng cảm thấy trời đất như sụp đổ.

“Không, không phải vậy. Rõ ràng em đã xóa hết các đoạn ghi âm trong điện thoại rồi, Trần Hòa Thành cũng đã chết, sẽ không ai biết được chuyện này, sẽ không ai biết được cả!” Lý An Ni lắc đầu mà mất hết tinh thần, không sao tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình.

“An Ni, lòng người nham hiểm không phải là thứ mà cô có thể tưởng tượng ra được đâu. Tên Trần Hòa Thành đó, vốn là một kẻ lưu manh bất hảo. Đến giờ cô vẫn chưa biết phải không? Trong máy tính của anh ta không chỉ có đoạn ghi âm về việc cô muốn hãm hại Hiểu Hiểu, mà còn có mấy clip quay cảnh nóng giữa hai người nữa!” Lâm Kính Trạch nói, trong giọng nói không thể không kèm theo chút đồng cảm.

“Anh nói gì?” Lý An Ni há miệng ra, cảm thấy mình như bị giáng một gậy vào đầu, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Lâm Kính Trạch nhìn vào Lý An Ni, không nhịn được phải hỏi: “An Ni, cứ yên ổn mà làm một ngôi sao không tốt à? Tại sao lòng ganh tỵ lại mạnh đến vậy? Tại sao tâm trả thù lại mạnh đến vậy?”

“Em..., em...” Lý An Ni trợn to mắt, rõ ràng là không thể chấp nhận những gì Lâm Kính Trạch vừa nói: Tại sao Trần Hòa Thành lại làm điều này với cô ta? Tại sao lại đối xử với cô ta như vậy?

Lâm Kính Trạch nhìn vào Lý An Ni đang thất thần, cũng không muốn nói gì thêm, anh ném lại một câu “cô tự mà lo liệu” rồi quay người đi về phía cửa.

“Không! Kính Trạch, anh đừng đi, đừng đi!” Lý An Ni vừa hoàn hồn lại liền vội vã ngã xuống dưới chân Lâm Kính Trạch, vừa khóc vừa hét. “Em cũng không biết mọi việc lại trở thành như thế này! Em biết rằng anh không yêu em, anh chỉ xem em như một cái bóng, nhưng em yêu anh. Dù phải liều cả mạng sống, em cũng không tin vào những sự thật đó, em càng không muốn nghe Lâm Hiểu Hiểu nói ra những lời đó!”

Lý An Ni ôm chặt lấy chân của Lâm Kính Trạch, nước mắt giàn giụa: “Cô ta đã đem sự tốt đẹp mà em cố gắng gìn giữ xé nát một cách không thương tiếc, lại còn xúi giục anh bỏ em! Em không cam tâm, em không cam tâm. Em chỉ muốn cho cô ta một bài học, nhưng không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện đó! Kết quả, những việc em làm đã bị Trần Hòa Thành phát hiện ra, hắn ta tống tiền em, buộc em phải làm những việc kinh tởm đó. Em thực sự không thể chịu nổi nữa, nên mới giết hắn ta!”

“Việc đã đến nước này, dù cô có nói gì thì cũng chẳng giúp gì được.” Lâm Kính Trạch nhắm mắt lại, trong ngực bỗng có chút khó chịu: Hóa ra, anh vẫn có một chút quan tâm đến Lý An Ni.

“Kính Trạch, em xin anh, đừng bỏ mặc em một mình. Em xin anh đấy.” Lý An Ni lắc đầu nguầy nguậy, như thể đã rơi vào tình trạng điên loạn.

“Tôi vẫn sẽ nhờ hai luật sư kia giúp đỡ cho cô.” Lâm Kính Trạch hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn Lý An Ni đang quỳ dưới đất, rồi nhẹ nhàng nói. “Chỉ là, tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa.”

Lâm Kính Trạch nói rồi gỡ tay Lý An Ni ra, sau đó nhanh chóng nhấc chân đi ra khỏi cửa.

“Không! Không!” Lý An Ni trợn to mắt lên, không thể tin được rằng mình lại rơi vào cảnh ngộ này.

Tuy nhiên, khi cô ta định lao đến ôm lấy chân của Lâm Kính Trạch một lần nữa thì ngay lập tức bị cánh sắt chặn lại. Dù Lý An Ni khóc la giãy giụa thế nào, bóng lưng của Lâm Kính Trạch vẫn đã biến mất ở ngưỡng cửa.

Rồi cánh cửa đã được đóng lại.

Ngay lúc cánh cửa được đóng lại, cơ thể đang căng cứng của Lý An Ni bỗng mềm nhũn, trợn tròn mắt rồi ngất đi...

251. Chương 252

Sau đó, việc của Lý An Ni đã được tiến hành theo các thủ tục pháp lý thông thường. Tuy nhiên, dù hai luật sư có cố gắng thế nào, thì việc Lý An Ni phải ngồi tù là hoàn toàn chắc chắn.

Sau khi An Diễm nghe Lâm Hiểu Hiểu kể sơ qua mọi chuyện, nhất thời cũng không biết phải nói gì. Mặc dù Lý An Ni rất đáng ghét, nhưng phải chịu trừng phạt như vậy thì hơi quá, bởi vì xét từ một góc độ nào đó, Lý An Ni vẫn là người bị hại.

Người đáng ghét nhất trong toàn bộ sự việc chính là Trần Hòa Thành, một kẻ tiểu nhân lòng dạ độc ác, vì vậy có chết cũng không đáng tiếc.

Chỉ có điều, mọi việc trên đời này đều có nhân mới có quả. Lý An Ni sai một li đi một dặm, cho đến khi tình hình không thể cứu vãn được nữa, làm mọi người phải thổn thức không thôi.

Có lẽ, chỉ khi bạn không quên trái tim và giữ được lòng tốt, bạn mới đi được xa hơn.

An Diễm cảm thán xong thì bỗng nhớ ra, thực ra Lâm Hiểu Hiểu cũng tình cờ tham gia vào việc này, liền hỏi: “Hiểu Hiểu à, ban đầu người mà Lý An Ni muốn làm hại là cô, vậy bây giờ cô nghĩ sao về Lý An Ni?”

“Bây giờ cô ta đang ngồi tù rồi, tôi còn có thể nghĩ gì!” Lâm Hiểu Hiểu lẩm bẩm, rồi hỏi bằng giọng không tin. “An Diễm à, bình thường tôi đối xử với mọi người thực sự kiêu ngạo lắm hả?”

An Diễm bất giác gật đầu tán đồng, chỉ là Lâm Hiểu Hiểu đang ở đầu bên kia điện thoại nên không nhìn thấy mà thôi: “Có hơi kiêu ngạo một chút.”

“Nhưng, những gì tôi nói đều là sự thật rành rành mà. Tôi không có ý làm hại Lý An Ni, sao cô ta lại ghét tôi đến thế?” Lâm Hiểu Hiểu gãi đầu, có suy nghĩ thế nào vẫn không thể hiểu được.

“Nhưng quan điểm, cảnh giới và giá trị quan của mỗi người đều khác nhau mà! Có lẽ một câu nói vô tình của cô, nhưng khi người khác nghe thấy liền nghĩ đó là sự khiêu khích, lăng mạ hoặc có ý khác.” An Diễm nhanh chóng nhận cơ hội này để giảng đạo cho Lâm Hiểu Hiểu. “Vì thế, đôi khi không nên mau miệng thẳng thắn quá!”

“Xỉa, thật là, làm người sống thực sự mệt mỏi quá.” Lâm Hiểu Hiểu suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nói: “Dù sao tôi muốn là chính tôi, để tôi xem họ làm gì được tôi nào!”

An Diễm mỉm cười bất lực: Vâng, lần này lại nói cũng như không rồi.

Tuy nhiên, vậy cũng tốt. Con người dù sống như thế nào thì cũng đều phải trải qua một đời, cứ ung dung mà làm chính mình, cũng không có gì sai cả.

Do đó, An Diễm cũng không khuyên nhủ Lâm Hiểu Hiểu nữa.

“Nhưng Hiểu Hiểu à, bây giờ Lý An Ni đã ngồi tù rồi, vậy việc quay phim quảng cáo của cô có phải lại bị hoãn tiếp không?” Là trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm đã nghĩ về công việc một cách nghiêm túc và có trách nhiệm.

“Chứ gì nữa!” Hễ đề cập đến vấn đề này, Lâm Hiểu Hiểu liền kích động và đau lòng đến tột độ. “Anh Tô của tôi vì việc này mà lo lắng lắm luôn đấy! Bây giờ thời gian gấp rút quá, đi đâu tìm một diễn viên đủ tài năng để đại diện cho Fairy đây? Nên bây giờ ngay cả Lucy cũng đang giúp anh Tô tìm diễn viên nữa đấy.”

“Chà, lần quay quảng cáo này đúng là lộn độn thật.” An Diễm cũng không thể không thở dài. “VẬY MẤY HÔM NAY, CÔ CÓ ĐỊNH QUAY KHÔNG?”

“Bây giờ vẫn chưa xác định được diễn viên, bầu không khí của đoàn làm phim đều rất chán nản, làm sao quay tiếp được?” Lâm Hiểu Hiểu mím môi buồn bực. “Nhưng hai ngày nữa, anh Tô sẽ họp với đoàn làm phim để bàn về thời gian quay và xác định diễn viên. Khi đó cô cũng đến đi, sẵn tiện động viên anh Tô luôn.”

“Anh Tô của cô thì cô lo mà động viên đi chứ! Tôi là trợ lý của cô nên phải đi theo cô đến đó mà thôi.”

“Được rồi, được rồi. Tóm lại, đến lúc đó cô cứ có mặt là được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai, nghe thấy An Diễm đã đồng ý nên liền cúp máy.

Song, Lâm Hiểu Hiểu vừa mới cúp máy, điện thoại của cô lại reo lên.

Cúi mắt nhìn số gọi đến mà giật bắn cả mình, người gọi điện cho cô lại là anh ba mặt lạnh ngàn năm không thay đổi của cô!

Lâm Hiểu Hiểu vội vỗ vỗ ngực, sau đó hít thở vài lần, rồi mới nổi máy với Cố Thiên Tuấn: “A lô, anh ba?”

“Hiểu Hiểu, cô kêu người đến đón Kính Trạch đi, cậu ấy uống say rồi.” Giọng của Cố Thiên Tuấn vẫn trầm và thu hút như xưa.

“Ồ, dạ vâng.” Lâm Hiểu Hiểu thở dài bất lực. Ông anh này của mình thực sự hết thuốc chữa rồi, vui cũng đi uống, buồn cũng đi uống, thảo nào bố không chịu giao hẳn công ty cho anh ấy.

Nghe thấy Lâm Hiểu Hiểu đã trả lời, Cố Thiên Tuấn lại không vội vàng cúp máy, mà im lặng một lúc rồi nói: “Hiểu Hiểu, tôi còn việc này muốn hỏi cô.”

“Vâng, anh ba nói đi.”

Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia điện thoại bỗng ngừng lại, sau đó mới hỏi: “Việc Lý An Ni gặp chuyện, tôi cũng đã biết rồi. Vậy việc quay quảng cáo giữa cô và công ty Tô Thị, tiếp theo sẽ thế nào?”

Lâm Hiểu Hiểu cau mày lại, sao tự nhiên anh ba lại quan tâm đến việc này? Lần trước, sau khi Cố Thiên Tuấn cứu cô, đã từng khiến cô nghĩ rằng Cố Thiên Tuấn thích mình, nhưng sau một thời gian chờ đợi, Lâm Hiểu Hiểu phát hiện ra do mình suy nghĩ quá nhiều.

Rồi bỗng dưng bây giờ Cố Thiên Tuấn lại quan tâm đến mình? Vì ai cũng biết, Cố Thiên Tuấn không bao giờ hỏi về những việc vặt vãnh này cả.

Song, mặc kệ mọi suy đoán trong lòng, Lâm Hiểu Hiểu vẫn trả lời trung thực: “Em cũng không biết nữa. Anh Tô và đoàn làm phim đang định hai ngày nữa sẽ họp với nhau để bàn đối sách.”

“Ừm.” Không thể nghe ra được chút cảm xúc nào trong giọng nói của Cố Thiên Tuấn. “Về clip quảng cáo đó của cô, tôi cũng có nghe Kính Trạch nhắc đến. Bây giờ Lý An Ni đã xảy ra chuyện như vậy, đúng là hơi khó khăn. Không biết mọi người đã chọn ai để thay thế cho Lý An Ni chưa?”

Lâm Hiểu Hiểu chưa từng nghe Cố Thiên Tuấn nói một đoạn dài như vậy với mình, vả lại còn vì chuyện nhỏ nhặt này. Cô thờ ra một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra và trả lời: “Việc này, anh Tô và đoàn làm phim đã chọn sẵn vài diễn viên ứng cử rồi, nhưng cuối cùng sẽ chọn ai thì vẫn chưa xác định.”

“Anh cũng nghĩ rằng diễn viên ứng cử khó chọn lắm. Đầu tiên phải kính trọng nghề, thứ hai phải nắm được tiến độ của đoàn làm phim, thứ ba phải phù hợp với phong cách của Fairy...” Cố Thiên Tuấn nói đến đây bỗng dừng lại, rồi nói tiếp: “Tốt nhất là đã từng hợp tác với Fairy, nhưng một người như vậy, quả thực hơi khó tìm.”

“Từng hợp tác với Fairy...” Lâm Hiểu Hiểu lẩm bẩm lặp lại lời của Cố Thiên Tuấn. Đột nhiên, mắt cô sáng lên, và hét lên: “Anh ba, em biết ai là ứng viên phù hợp rồi!”

Lúc này, trên khóe môi của Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia điện thoại đã lộ ra một nụ cười đắc ý, chỉ có điều Lâm Hiểu Hiểu không nhìn thấy mà thôi. Đã đạt được mục đích, anh cố tình hỏi lại với giọng rất tò mò: “Ứng viên phù hợp? Là ai thế?”

“Chờ đến khi xác định là người đó, anh sẽ biết thôi!” Lâm Hiểu Hiểu cười lên vui vẻ. “Cám ơn anh ba đã vô tình giúp được em một việc lớn!”

“Việc lớn gì vậy? Sao tôi không biết gì cả?” Giọng điệu của Cố Thiên Tuấn vẫn đầy tò mò.

“Đến lúc đó anh sẽ biết thôi!” Lâm Hiểu Hiểu nói với vẻ bí ẩn. “Anh ba, bây giờ em sẽ gọi điện nhờ người đi đón anh trai em, tạm biệt anh nhé.”

“Được rồi.” Cố Thiên Tuấn cúp máy với giọng đầy tiếc nuối.

Tuy nhiên, nụ cười mỉm đặc ý trên khóe môi không thể che giấu được. Anh cầm ly rượu lên nhấp một ngụm. “Thiên Tuấn à, muốn cho An Điềm đại diện cho phần hợp tác với công ty Tô Thị, chẳng qua là việc mà cậu chỉ cần nói một câu thôi mà, cần gì phải thông qua Hiểu Hiểu?” Trì Cảnh Dật vừa nhìn vào Lâm Kính Trạch đang nằm dài trên ghế vì say bí tỉ, vừa điềm tĩnh hỏi Cố Thiên Tuấn.

252. Chương 253

“Thân phận hiện tại của em vẫn không tiện trực tiếp giúp đỡ An Điềm.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu tiếc nuối. “Vì vậy, em chỉ có thể làm như thế.”

Trì Cảnh Dật gật đầu, người không thích lo chuyện bao đồng như anh cũng không hỏi gì thêm, chỉ im lặng cầm ly rượu lên và uống một ngụm.

Thấy Trì Cảnh Dật uống rượu, Cố Thiên Tuấn bất giác nhìn sang rồi hỏi: “Anh hai, trước giờ anh đâu có hút thuốc và uống rượu.”

Trì Cảnh Dật hơi ngậy người ra, anh nhìn vào chiếc ly trong tay mình rồi mỉm cười: “Chỉ vì tôi thấy cậu hao tâm tổn sức giúp đỡ cho An Điềm như thế, nên đột nhiên nhớ tới một người có liên quan đến An Điềm, không biết phải làm gì nên thưởng thức một ngụm rượu, thật thú vị!”

Cố Thiên Tuấn nhướn mày lên: “Ồ, là ai thế?”

“Một người bạn cũ mà tôi gặp trong bệnh viện, cũng là bạn của An Điềm.” Ánh mắt Trì Cảnh Dật mờ nhạt, không biết đang nhìn về đâu. “Đường như cô ấy đã bị lừa dối rất nhiều, nhưng tốc độ giải quyết dứt khoát và ung dung chuyển mình làm tôi hơi ngạc nhiên. Đó là một người thú vị.”

Bạn của An Điềm, bệnh viện...

Đôi chân mày lười mác của Cố Thiên Tuấn nhíu chặt lại: Lẽ nào là cô Kỳ gì đó? Không ngờ anh hai cũng có nhiều bí ẩn quá!

Hứng thú của Cố Thiên Tuấn đã trỗi dậy, một người thường không buồn chuyện như anh đã hỏi tiếp: “Rồi sau đó thế nào?”

“Sau đó, cô ấy đã ra nước ngoài du lịch rồi.” Trì Cảnh Dật gật đầu tán đồng. “Đây là một lựa chọn tốt cho cô ấy.”

Nghe Trì Cảnh Dật nói ra một kết thúc như vậy, Cố Thiên Tuấn cảm thấy hơi bất ngờ. Anh cứ nghĩ rằng anh hai và cô Kỳ đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa chứ, không ngờ người phụ nữ đó đã đi du lịch khắp thế giới rồi!

Song, Cố Thiên Tuấn nghĩ kỹ lại, cảm thấy mọi chuyện phát triển theo hướng đó cũng hợp tình hợp lý. Bởi vì, người như anh hai sẽ bị thu hút bởi những người sắc sảo và lạnh lẽ, nhưng anh có vẻ là người sắc sảo và lạnh lẽ nhất trong những người sắc sảo và lạnh lẽ đó. Vì vậy, để bản thân không bị làm phiền bởi những điều trần tục, khi gặp được người hợp với anh, anh cũng chỉ hơi nghiêng mắt nhìn, rồi sau đó sẽ không còn sau đó nữa.

Cố Thiên Tuấn lắc đầu thở dài. Anh vừa định khuyên nhủ anh hai đừng nên quá cô lập với đời thì Chu Mộng Chỉ đã gọi đến.

Cố Thiên Tuấn tạm ngưng suy nghĩ, ho nhẹ một tiếng rồi nói máy: “Mộng Chỉ?”

“Thiên Tuấn, khi nào anh về?” Chu Mộng Chỉ vẫn hỏi han lịch trình của Cố Thiên Tuấn như trước đây.

“Xin lỗi Mộng Chỉ, bây giờ anh đang đi với anh hai, anh ấy đang kiểm tra sức khỏe cho anh. Sau khi kiểm tra xong, anh còn phải đến công ty tặng ca. Tối nay anh sẽ không về đâu. Em nghỉ ngơi sớm đi, không cần đợi anh.” Ngoài miệng Cố Thiên Tuấn nói xin lỗi, giọng điệu cũng đầy ắp náy, nhưng biểu cảm trên mặt lại lạnh lùng đến đáng sợ.

“Thôi được rồi. Thiên Tuấn à, anh vừa mới khỏe lại, đừng làm việc quá sức.” Giọng của Chu Mộng Chỉ vẫn rất chu đáo.

“Anh biết rồi, Mộng Chỉ.” Cố Thiên Tuấn trả lời một cách dửng dưng xong rồi chờ Chu Mộng Chỉ cúp máy.

Cố Thiên Tuấn đặt điện thoại về chỗ cũ, liếc nhìn Lâm Kính Trạch đang ngủ say trên ghế rồi nói với Trì Cảnh Dật: “Anh hai, chờ có người đến đón Kính Trạch về, em lại phải đến nhà anh quấy rối nữa rồi.”

Trì Cảnh Dật gật đầu với vẻ rất bất lực: “Cậu biết mà, tôi chỉ cho cậu đến nhà tôi ở hai lần một tháng thôi. Lần này là lần thứ hai rồi, vậy lần tới thì sao?”

“Lần tới em sẽ đến nhà Kính Trạch.” Cố Thiên Tuấn nhún vai. “Chứ đâu thể nào chạy đến quân khu tìm anh cả để ngủ nhờ. Nếu em đến tìm anh cả, e rằng bà chị dâu còn nhỏ hơn Hiếu Hiếu hai tuổi kia chắc sẽ giận đến nhảy cẳng lên mất, vì nghĩ rằng em muốn cướp anh cả đi.”

Trì Cảnh Dật gật đầu với vẻ rất đồng tình, suy nghĩ kỳ lạ thiếu não đó, cũng chỉ có chị dâu của anh mới nghĩ ra được.

Song, về chuyện của anh cả và bà chị dâu nhỏ đó của anh, đó lại là một câu chuyện ly kỳ rối rắm khác.

Vấn đề chính bây giờ vẫn là chuyện của em ba của anh, Cố Thiên Tuấn. Trì Cảnh Dật nhìn sang Cố Thiên Tuấn với ánh mắt thông cảm, bất giác cảm thán: Tình cảm của con người bị ràng buộc càng nhiều, rắc rối họ gặp phải sẽ càng nhiều.

Mặc dù anh không biết chuyện gì đã xảy ra giữa Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, nhưng giờ đây Thiên Tuấn dường như đang gặp phải một rắc rối lớn nhất từ khi biết kinh doanh đến nay. Nếu đúng như anh suy đoán, thì những việc mà Thiên Tuấn đã làm gần đây, đều vì muốn chấm dứt với Chu Mộng Chỉ.

Vậy thì, cổ phần của công ty Cổ Thị, tài sản chung của vợ chồng giữa cậu ấy và Chu Mộng Chỉ, cùng với người anh họ quyền cao chức trọng ở công ty Cổ Thị của Chu Mộng Chỉ - Chu Hán Khanh, xử lý việc nào cũng đều rất khó khăn.

Thảo nào dạo này Thiên Tuấn lúc nào cũng cau mày.

Ngay lúc Trì Cảnh Dật và Cố Thiên Tuấn đều đang rơi vào trầm tư, người đón Lâm Kính Trạch đã đến. Hai người họ tạm thời ngừng suy nghĩ, đứng dậy dìu Lâm Kính Trạch đã say bí tỉ ra xe...

Còn ở bên này, khi Chu Mộng Chỉ nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói sẽ không về nhà, nỗi oán hận trong lòng lại càng lớn hơn: Mặc dù những ngày gần đây, Cố Thiên Tuấn đã mua cho cô ta nhiều quà hơn, giá trị đắt đỏ hơn, và số lần cũng ngày càng thường xuyên hơn.

Nhưng cô vẫn là một người phụ nữ, lúc trước vì muốn dưỡng sức để chuẩn bị sinh con, cô đã không ngủ chung với Cố Thiên Tuấn trong một thời gian dài.

Bây giờ thuốc thang đã uống đủ rồi, cảm thấy cơ thể đã ổn, Cố Thiên Tuấn lại xảy ra sự cố, bị thương khắp người, nên cũng không thể ở cùng cô!

Nghĩ lại cũng đã mấy tháng như vậy rồi, Chu Mộng Chỉ thực sự không thể chịu đựng được nữa. Cô cắn chặt môi, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên và gọi cho Chu Hán Khanh đang sống cạnh biệt thự.

“Anh họ, em hơi chóng mặt, anh đến đây thăm em đi.” Chu Mộng Chỉ nũng nịu nói với Chu Hán Khanh ở đầu bên kia điện thoại.

Chu Hán Khanh vừa nghe thấy Chu Mộng Chỉ nói bị chóng mặt liền rất lo lắng, nói “anh sẽ đến ngay” rồi cúp điện thoại.

Song, khi Chu Hán Khanh chạy vào phòng ngủ của Chu Mộng Chỉ, Chu Mộng Chỉ đã lập tức trèo lên người Chu Hán Khanh.

Lúc đó, Chu Hán Khanh dùng chút lý trí cuối cùng của mình, khóa cửa phòng ngủ lại, rồi vùi đầu vào trong vòng tay mềm mại của Chu Mộng Chỉ...

**

Hai ngày sau, trong phòng hội nghị của công ty Tô Thị...

Tô Thanh Dương vì còn bận việc khác nên còn 10 phút nữa là cuộc họp bắt đầu nhưng vẫn chưa đến, còn người của đoàn làm phim, Lâm Hiểu Hiểu và An Điềm đã ngồi chờ sẵn ở đó rồi.

“Này, chuyện của Lý An Ni, anh có nghe nói không?” Một thành viên của đoàn làm phim đang ngồi cạnh Lâm Hiểu Hiểu kể tai nói nhỏ với một đồng nghiệp khác.

“Sao mà không nghe nói được?” Người đồng nghiệp kia tắc lưỡi. “Mặc dù anh trai của cô Lâm Hiểu Hiểu đã ém nhem chuyện này, không để cho báo giải trí đưa tin lung tung, còn nói rằng Lý An Ni đã rút khỏi ngành giải trí để đi tu học, nhưng chỉ những người ngoài ngành mới không biết thôi. Còn người trong ngành ai mà không biết, Lý An Ni là vì chuyện của Trần Hòa Thành nên mới bị bắt!”

“Này, anh nghĩ xem, Lý An Ni xét về kỹ năng diễn xuất, kinh nghiệm, đều có thiếu sót. Nhưng khuôn mặt của cô ta phẫu thuật cũng rất đẹp, sao có thể hòa chung với một người đàn ông như Trần Hòa Thành?”

“Ai mà biết được? Khi tin tức vừa được đồn ra, tôi còn không biết ai là Trần Hòa Thành nữa kìa. Sau khi suy nghĩ rất lâu, tôi mới nhớ ra anh ta từng làm việc vặt trong đoàn trước đây đấy!”

“Chắc chắc chắc, sao Lý An Ni lại muốn giết Trần Hòa Thành vậy không biết? Không lẽ có ẩn tình gì sao?”

“Tôi đoán chắc chắn là có, chắc chắn không phải giết vì yêu! Nhưng chúng ta không biết rõ nguyên nhân mà thôi!”

“Này, không biết thì không biết, nhưng Lý An Ni gặp chuyện như thế, nhiệm vụ quay phim của chúng ta lại bị trì hoãn nữa rồi, không biết đến khi nào mới xong được đây!”

“Cuộc họp hôm nay là để bàn về việc quay phim và chọn ra diễn viên. Anh đoán Tô tổng sẽ chọn ai?”

“Chắc sẽ chọn ngôi sao mới nổi gần đây, Amanda đó. Lâm Kính Trạch và cô ấy khá thân thiết đấy.”

“Tôi nghĩ cũng chưa chắc đâu. Lần trước Lý An Ni cũng được Lâm Kính Trạch tiến cử đấy, Tô tổng của chúng ta vì nể mặt nhà họ Lâm nên mới sử dụng cô ta. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, với tính cách nghiêm túc và có trách nhiệm của Tô tổng, chắc chắn sẽ không muốn cho Amanda thăm dự vào đâu!”

“Cũng phải! Nhưng rốt cuộc sẽ chọn ai? Tôi cũng rất tò mò!”

Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười và lắng nghe hai nhân viên kia buôn chuyện, rồi sau đó lặng lẽ đưa vai chạm vào vai của An Điềm, rồi thì thầm: “An Điềm à, cô nói xem, anh Tô sẽ chọn ai để tiếp tục quay Fairy đây?”

253. Chương 254

“Việc này à...” An Điềm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu. “Tôi đâu biết rõ chuyện của giới giải trí và các nhà lãnh đạo cao cấp của công ty.”

“Tôi biết có một người vô cùng phù hợp.” Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn An Điềm một cách bí ẩn, nói với vẻ vô cùng tự hào.

“Là ai? Lãnh đạo công ty đã quyết định rồi à?” An Điềm tò mò hỏi.

“Không phải lãnh đạo công ty quyết định đâu!” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu. “Tóm lại, đến lúc đó cô sẽ biết thôi. Đảm bảo sẽ khiến cô bất ngờ!”

“Xỉa! Dù người đó là ai, tôi đều biết rằng bốn phận của tôi là làm trợ lý cho cô, chắc chắn tôi sẽ không ngạc nhiên đâu!” An Điềm nói xong rồi đưa hai tay lên bịt mắt đầy khao khát, mắt long lanh và nói với giọng mong chờ. “Tôi chỉ hy vọng đợt quay phim này sẽ xong sớm, để tôi được trở lại phòng thiết kế của công ty Tô Thị, tham gia vào dự án hợp tác đó, và làm những việc mà tôi muốn làm!”

Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn dáng vẻ mong chờ của An Điềm rồi phì cười: Chắc An Điềm không biết rằng người mình nói chính là cô ấy đâu!

Lâm Hiểu Hiểu vừa cười xong, cánh cửa phòng hội nghị liền được Lily đẩy ra, và Tô Thanh Dương cũng sải bước đi vào.

Ngay lập tức, phòng hội nghị vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Lúc này Tô Thanh Dương đang mặc một bộ vest màu xám bạc, càng tôn lên dáng vẻ cao lớn của anh. Chiếc cà vạt màu xanh nhạt được điểm xuyết thêm những gam màu sáng. Đã lâu không gặp, khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương vẫn như thế, nhưng đã có thêm vài phần nghiêm nghị do được rèn giũa trên thương trường.

Song, hiện rõ nhất chính là những sợi da nhăn nhăn kéo dài giữa hai chân mày của anh.

Cũng phải, dạo này công ty Tô Thị đã xảy ra quá nhiều chuyện. Tô Thanh Dương phải lo cho công ty, lại còn phải xử lý những việc xảy ra liên tiếp trong đoàn làm phim. Anh vừa mới tiếp quản công ty Tô Thị, làm sao mà lo xuể.

Tô Thanh Dương đưa đôi mắt màu nâu nhạt liếc nhìn một vòng quanh phòng họp, nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu đang chăm chú nhìn mình, và cả An Điềm đang ngồi bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu: Kể từ sau khi Cố Thiên Tuấn cứu An Điềm thoát khỏi chùm đèn, anh chưa nói chuyện đàng hoàng với An Điềm. Bây giờ nhìn thấy cô, tâm trạng của Tô Thanh Dương bỗng tốt hơn một chút.

Ánh mắt của Tô Thanh Dương dừng lại ở chỗ An Điềm trong vài giây, sau đó anh nhanh chóng thu tầm mắt lại. Anh ngồi xuống vị trí chính giữa nhất, nói một cách lạnh lẽo dứt khoát: “Bây giờ sẽ thảo luận để chọn ra ứng viên quay quảng cáo thay cho Lý An Ni. Danh sách ứng viên được công ty và đoàn làm phim chọn ra đã nằm trước mặt các bạn, mời các bạn bày tỏ quan điểm của mình, càng sớm càng tốt.”

Tô Thanh Dương vừa ra lệnh, các nhân viên trong phòng hội nghị liền bắt đầu bày tỏ ý kiến của mình.

“Tôi nghĩ Amanda cũng được, không chỉ có tài nguyên của Tập đoàn Lâm Thị, mà còn rất trẻ, là người rất có tiềm năng.”

“Tôi thì không nghĩ vậy. Chính bởi vì Amanda còn trẻ, nên sẽ không thận trọng. Đoàn làm phim của chúng ta bây giờ không còn sức để chịu thêm cú sốc nào nữa, vì vậy tốt nhất là chọn một diễn viên có nhiều kinh nghiệm và không bị tai tiếng.”

“Nhưng diễn viên nhiều kinh nghiệm và không bị tai tiếng thì tiền cát-xê cũng cao, chúng ta đã tốn rất nhiều tiền vì chuyện của Lý An Ni rồi, e rằng tài chính sẽ gặp khó khăn.”

“Ngoài những vấn đề trên, tôi nghĩ chúng ta cũng nên chú ý đến một vấn đề khác. Đó là, diễn viên đại diện cho Fairy phải phù hợp với phong cách của Fairy, nếu không, dù trẻ tuổi hay nhiều kinh nghiệm cũng đều vô ích.”

Trong phòng hội nghị tràn đầy giọng nói tranh luận sôi nổi, Tô Thanh Dương nhìn lướt qua mọi người mà cảm thấy đau đầu. Họ đều có ý kiến riêng của mình, đều đưa ra vấn đề tiềm ẩn, nhưng không ai đưa ra được một giải pháp cụ thể.

Song, khi Tô Thanh Dương quét mắt qua Lâm Hiểu Hiểu, anh thấy cô đang mỉm cười và nhìn vào mình mà không nói lời nào.

Tô Thanh Dương bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Lâm Hiểu Hiểu thường ngày thích chí cha chí choét, bây giờ lại không nói câu nào. Hơn nữa vẻ mặt khi nhìn vào mình, rất giống một đứa trẻ đang chờ thầy giáo đặt câu hỏi!

Trên khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương bỗng có chút sóng, anh giơ tay lên nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, về việc chọn diễn viên, cô nghĩ thế nào?”

Giọng của Tô Thanh Dương tuy không lớn, nhưng mọi người trong phòng hội nghị đều nghe thấy. Họ vội im bật một cách thức thời, cùng lúc nhìn sang Lâm Hiểu Hiểu.

Nghe thấy Tô Thanh Dương đã chủ động hỏi mình, Lâm Hiểu Hiểu mừng thầm trong lòng. Chủ động nói ra thì thật vô vị, còn chờ đến khi mọi người đều không nghĩ ra được giải pháp mới nói, vậy sẽ cho thấy bản thân mình rất tài giỏi.

“Việc đó, hừm...” Lâm Hiểu Hiểu hắng giọng với vẻ nghiêm túc. “Không giấu gì mọi người, đúng là tôi có một ứng cử viên rất phù hợp. Đầu tiên, người này cũng còn rất trẻ, chỉ lớn hơn tôi một tuổi. Thứ hai, mặc dù người này có ít kinh nghiệm diễn xuất, nhưng cũng từng góp mặt ở các sân diễn lớn. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, không ai phù hợp với phong cách của Fairy hơn người này!”

Mọi người nghe thấy Lâm Hiểu Hiểu nói vậy, sự tò mò đã được gọi lên mức cao nhất. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào Lâm Hiểu Hiểu, chờ cô nói ra tên của người đó.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của mọi người, Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười đắc ý, sau đó quay sang nhìn An Diễm đang trông giống như “đám chim lợn”, chậm rãi nói: “Người này chính là trợ lý của tôi, An Diễm!”

“Phụt!” An Diễm ngay lập tức bị sặc nước bọt của mình. Sau một hồi ho bất chấp cả hình tượng, An Diễm với khuôn mặt đỏ bừng kéo tay áo của Lâm Hiểu Hiểu, nói bằng giọng nhỏ như muỗi. “Hiểu Hiểu, cô ăn nói lung tung gì thế?”

“Tôi ăn nói lung tung hồi nào?” Lâm Hiểu Hiểu hất cằm lên. Sau khi liếc nhìn mọi người trong phòng hội nghị, cô nhìn sang Tô Thanh Dương. “Anh Tô à, lúc anh vừa ở Anh về, Lý An Ni vì bị bệnh nên không thể làm người mẫu cho Fairy, có phải An Diễm đã thay thế cô ta không? Có phải An Diễm đã làm rất tốt không?”

Tô Thanh Dương khẽ mỉm cười. Sao anh lại không nghĩ đến việc nhờ An Diễm thay thế cho Lý An Ni chứ? An Diễm, có lẽ cô ấy là ứng cử viên tốt nhất!

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương nhìn sang An Diễm, gật đầu một cách rất chắc chắn: “Lúc đó An Diễm đã làm rất rất tốt.”

“Vậy thì được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu xòe tay. “Nếu lần trước An Diễm đã làm tốt công việc thay thế cho Lý An Ni, vậy tại sao lần này lại không thể chứ?”

Mọi người vừa nghe vậy liền cảm thấy cũng hợp lý. Hầu hết họ đều không biết chuyện An Diễm chính là người mẫu đã trình diễn Fairy ở phòng triển lãm lớn nhất đó của Lucy, mà chỉ biết rằng cô xinh đẹp và khiêm nhường, nên thấy hơi quen mặt mà thôi.

Bây giờ Lâm Hiểu Hiểu vừa nhắc đến, những người đã từng đọc qua tin về Fairy cũng liền nhớ đến An Diễm.

Thế là, một số người trong phòng hội nghị đã lần lượt hưởng ứng.

Một số người vì đã từng tận mắt xem An Diễm mặc Fairy trình diễn, vì vậy họ liền đồng ý: “Cô Lâm nói vậy, tôi cũng cảm thấy An Diễm khá phù hợp.”

Cũng có vài người khác, vì An Diễm là bạn của Lâm Hiểu Hiểu, và vì cô từng được Tô Thanh Dương xem trọng lúc ở công ty Tô Thị, nên mới tán thành: “Cô An Diễm cũng tốt, dù gì cô ấy cũng từng mặc qua Fairy.”

Chớp mắt, dù có phải thật lòng hay không, thì những giọng nói ủng hộ An Diễm thay thế cho Lý An Ni ngày càng nhiều hơn.

Còn đầu của An Diễm thì ngày càng cúi thấp hơn: Sao mọi việc lại trở thành như thế này? Làm ơn đi, cô là một nhà thiết kế thời trang mà, đâu phải người mẫu! Lần trước, tình cảnh ngượng ngùng vì bị Tô tổng “không trâu bắt chó đi cày” đó vẫn còn trước mắt, bây giờ lại một lần nữa bị đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió!

Lúc này, Tô Thanh Dương nhìn sang An Diễm, anh biết tính của An Diễm không thích chơi trội. Và nhìn từ biểu hiện của An Diễm, khi Lâm Hiểu Hiểu đưa ra đề nghị này đã không thảo luận trước với cô, nên anh không chắc An Diễm có đồng ý hay không.

“Vậy An Diễm à, cô có đồng ý không?” Tô Thanh Dương vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, nhưng trong giọng nói lại có chút không tự tin.

254. Chương 255

“Việc này...” An Diễm mím môi, cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều đang dồn vào mình. Cô nhìn sang Lâm Hiểu Hiểu với vẻ mặt muốn khóc nhưng không có nước mắt: Tại sao cô không bàn với tôi trước khi nói những lời này? Tôi hoàn toàn không có ý đó, cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng nữa mà.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy vẻ mặt như sắp khóc của An Diễm, còn tưởng rằng An Diễm vì có được cơ hội tốt như vậy nên cảm động đến muốn khóc, đến nỗi không thể tự trả lời câu hỏi của Tô Thanh Dương.

Nghĩ vậy, Lâm Hiểu Hiểu liền tự ý nói với Tô Thanh Dương: “Anh Tô, anh nhìn xem, vì có được cơ hội tốt như vậy mà An Diễm phấn khích đến mức không thể nói nên lời luôn kìa. Vậy em sẽ đại diện cô ấy đồng ý với anh nhé!”

“Tốt.” Tô Thanh Dương gật đầu nhanh gọn. Anh buồn cười liếc nhìn Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm, nhận ra rằng hai người họ, một người vui sướng hơn hở, một người mặt xanh như tàu lá, đúng là một sự tương phản rõ rệt.

Cố kìm nén nụ cười nhẹ trên môi, Tô Thanh Dương nghiêm túc nhìn vào các nhân viên khác trong phòng hội nghị rồi nói: “Đã xác định được người thay thế cho Lý An Ni rồi, vậy chúng ta tiếp tục xác định thời gian quay và sắp xếp lịch trình cụ thể nhé.”

Chẳng mấy chốc, những giọng trao đổi lại được vang lên.

Tuy nhiên, việc tự nhiên bị trở thành người thay thế cho Lý An Ni đã làm cho An Diễm không thể kìm nén được nữa. Cô chọc chọc vào lưng Lâm Hiểu Hiểu, nhìn cô với ánh mắt hỏi tội: “Hiểu Hiểu, có phải cô nên nói gì với tôi không?”

Lâm Hiểu Hiểu tưởng rằng An Diễm muốn cảm ơn mình, thế nên liền khoát tay với vẻ rất tự hào: “An Diễm, không cần cảm ơn tôi đâu. Ai bảo tôi rất thích giúp người, còn cô lại là bạn tốt của tôi chứ!”

“Con mắt nào của cô thấy tôi muốn cảm ơn cô vậy?” An Diễm nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu với ánh mắt khó tin: Bộ cô ấy không nhìn ra mình đang tức giận à?

Lâm Hiểu Hiểu tưởng rằng An Diễm đang đùa với mình nên liền cười ha hả rất vui vẻ: “An Diễm à, với sự giúp đỡ của tôi, cô thực sự không cần cảm thấy có gánh nặng. Cô biết đấy, tôi luôn rất xem trọng bạn bè mà!”

“Cô...” An Diễm không nói nên lời. Cô phải kìm nén đến xanh mặt mới không nổi điên trong phòng hội nghị này. Cô cố hạ thấp giọng mình, trợn mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu và nói: “Xem trọng cái con khỉ! Tại sao cô không bàn trước với tôi mà đã đề nghị thẳng với Tô tổng để tôi thay thế cho Lý An Ni hả? Máu chốt là sau đó tôi vẫn chưa đồng ý, vậy mà cô đã đồng ý giùm tôi rồi!”

“Tôi tưởng vì cô e dè nên mới không đồng ý ngay lúc đó.” Lâm Hiểu Hiểu nói với vẻ mặt rất vô tội.

“Tôi...” An Diễm giơ nắm đấm lên má Lâm Hiểu Hiểu múa may một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không đánh xuống: Thôi vậy, thôi vậy. Quay thì quay! Không những kiếm thêm được ít tiền, mà còn có thể nhanh chóng quay xong để mình còn quay về phòng thiết kế nữa.

Tuy nhiên, An Diễm cũng có lo lắng rất nhiều: Nếu mình làm không tốt, đến lúc đó liên lụy cả đoàn làm phim thì phải làm sao?

An Diễm thở dài, không biết nên nói gì.

Vào ngày thứ hai sau khi xác định An Diễm sẽ thay thế cho Lý An Ni, đoàn làm phim bắt đầu bấm máy.

Do đã đổi người nên đoàn làm phim phải quay lại từ đầu.

Ở cảnh đầu tiên, An Diễm sẽ giống như Lâm Hiểu Hiểu, mặc váy đồng phục do công ty Tô Thị thiết kế để đóng vai học sinh. Chiếc váy đồng phục này cũng mang phong cách vốn có của Fairy, thất lừng vừa phải,

lại giữ được chân váy cổ điển, rất phù hợp với thẩm mỹ phổ biến hiện nay, đẹp hơn nhiều so với chiếc váy đồng phục thông thường.

An Diễm lần đầu tiên quay phim, hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào. Cô cũng tưởng mình không có tài năng diễn xuất gì, nhưng ở cảnh quay đầu tiên đã yêu cầu An Diễm phải diễn cho vô cùng ngây thơ trong sáng, và có cảm giác thẹn thùng của một cô thiếu nữ.

Nhưng tâm thái của An Diễm đã đến tuổi ba mươi, bảo cô đóng vai một cô gái tuổi teen, quả thực rất khó. Vậy nên, cười cũng không ổn, nhảy cũng không được, quay đi quay lại cả chục lần nhưng vẫn không qua được.

“Cắt!” Đạo diễn hét lên với vẻ không hài lòng. Anh ta liếc nhìn An Diễm đang căng thẳng và lúng túng rồi thở dài, cố nuốt lại những lời định mắng chửi An Diễm: Đúng thật là, bình thường An Diễm làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu cũng dễ mặt mặt, ăn mặc rất mộc mạc, tuy trông rất đẹp nhưng lại không thu hút mắt nhìn như Lâm Hiểu Hiểu ăn bận một cách thanh lịch.

Bây giờ An Diễm được trang điểm nhẹ, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp nay càng khác biệt hơn, nhất là đôi mắt đào đỏ, làm cho người đạo diễn đã quen thuộc với các nữ diễn viên xinh đẹp như anh cũng không thể không ngưỡng mộ.

Không chỉ vậy, nhà tạo mẫu của An Diễm còn xõa mái tóc mà thường ngày An Diễm hay buộc thành đuôi ngựa xuống, tạo thêm một mái trước rất khéo léo.

An Diễm ăn mặc và trang điểm như vậy trông giống hệt một cô gái tuổi teen. Ngay cả khi đứng cùng Amanda nhỏ tuổi nhất trong đoàn, có vẻ như tuổi của An Diễm còn nhỏ hơn một chút!

Đạo diễn lại nhìn An Diễm vài cái, tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn, ngay cả giọng điệu cũng dịu đi: “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi, hai mươi phút nữa bắt đầu quay tiếp!”

“Dạ được, đạo diễn vất vả rồi. Cảm ơn mọi người.” An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu cùng gật đầu với nhân viên của đoàn làm phim để bày tỏ lòng biết ơn.

“Hiểu Hiểu à, hôm nay tôi diễn xuất tệ quá, mà thời gian quay còn rất ít, tôi phải làm sao đây?” An Diễm lo lắng nắm lấy tay của Lâm Hiểu Hiểu.

“Bình tĩnh! Mặc áo khoác vào trước đã!” Lâm Hiểu Hiểu ngược cầm lên, ra hiệu cho An Diễm cầm lấy chiếc áo khoác mà nhân viên của đoàn làm phim đem đến cho cô. Bây giờ, tuy thời gian lạnh nhất của mùa đông đã qua, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất thấp, phải một hai tháng nữa mới đến mùa xuân ấm áp.

“Ồ.” An Diễm cầm lấy chiếc áo khoác và ngoan ngoãn mặc vào, nhưng vẫn nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu với vẻ mặt không vui. “Hiểu Hiểu à, cô là diễn viên, cô có kinh nghiệm, cô dạy tôi cách đóng vai một cô gái tuổi teen đi.”

“Tôi đâu cần có kinh nghiệm.” Lâm Hiểu Hiểu hất cằm lên. “Làm ơn đi, tôi vốn là một cô gái tuổi teen mà.”

“Được rồi, được rồi. Cô gái tuổi teen xinh đẹp.” An Diễm bất đắc dĩ hỏi: “Xin được hỏi cô gái tuổi teen xinh đẹp Lâm Hiểu Hiểu, cô có thể dạy cho tôi kinh nghiệm diễn vai một cô gái tuổi teen không? Dù gì tôi đã không còn là một cô gái tuổi teen xinh đẹp nữa.”

“Ừm, nói vậy nghe còn có lý.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu rất mạnh. “Thôi được rồi, tôi sẽ dạy cho cô.”

Lâm Hiểu Hiểu nói rồi bộ dạng trông như một chuyên gia, đi quanh An Diễm hai vòng. Ánh mắt đó làm cho An Diễm sờn tóc gáy cả người.

Lâm Hiểu Hiểu đi vòng tròn xong thì dừng lại, sờ sờ cằm và phân tích một cách nghiêm túc: “Trước hết, An Diễm à, cách ăn mặc của cô khá giống một cô gái tuổi teen, nhưng thân hình lại không giống lắm, mà giống như... một cô gái dậy thì quá mức.”

“Dậy thì quá mức?” An Diễm cúi mắt nhìn xuống mình với vẻ khó hiểu, rồi đột nhiên nhìn thấy nút áo đồng phục trước ngực mình sắp bung ra!

An Diễm vội khoanh tay che ngực mình lại, trợn mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi hét lên: “Lâm Hiểu Hiểu, điểm chú ý của cô có thể nào đúng kỳ cục như thế không? Tôi nhờ cô dạy tôi diễn xuất, không để nhờ cô đánh giá thân hình của tôi!”

“Tôi đang phân tích như một diễn viên chuyên nghiệp mà. Các kỹ năng cơ bản của một diễn viên là giọng nói, sân khấu, đi đứng và diễn xuất. Trước hết, ngoại hình của cô có chút chưa đạt.” Lâm Hiểu Hiểu phân tích rõ ràng rành mạch. Cô nhìn vào chỗ nút áo trước ngực của An Diễm rồi hỏi: “Cô thấy cô gái tuổi teen nào mà phát triển tốt như thế không?”

“Được rồi, được rồi. Nếu đã không thay đổi được, thì cứ bù đắp ở khía cạnh khác vậy.” An Diễm vẫn che ngực mình lại và chuyển chủ đề. “Tôi còn có thể làm gì khác?”

“Việc này thì...” Lâm Hiểu Hiểu mím môi suy nghĩ một hồi rồi nói: “An Diễm à, cô có thích ai không?”

“Tại sao lại hỏi điều này?” Trên mặt An Diễm đầy vẻ khó hiểu.

“Khi đối mặt với người mình thích, bất kể tuổi tác lớn nhỏ, nghề nghiệp sang hèn, chắc ai cũng đều có lúc thẹn thùng. Sự thẹn thùng này chính là sắc thái của một cô gái tuổi teen.” Lâm Hiểu Hiểu giải thích một cách chuyên nghiệp.

“Nhưng tôi đâu có thích ai.” An Diễm lắc đầu, vẻ mặt như thể đã nhìn thấu hồng trần. “Tôi không muốn thích ai đó, cũng không muốn người khác thích tôi. Tôi chỉ muốn cố gắng kiếm tiền, sau đó làm một phụ nữ giàu có, mỗi ngày đều đi mua sắm và ăn uống.”

255. Chương 256

“Phì...” Lâm Hiểu Hiểu phì cười, “Chí hướng này của cô đúng là quá vĩ đại rồi đấy!”

“Cho nên, để có thể hoàn thành được chí hướng vĩ đại này, Lâm đại tiểu thư à, cô có thể nghiêm túc một chút được không?” An Diễm cảm thấy rất sốt ruột, vì chỉ một lát nữa là bắt đầu quay hình rồi.

“Nhưng muốn biểu diễn thì trước tiên phải đặt mình vào tình cảnh đó đã!” Lâm Hiểu Hiểu nghi hoặc nhìn An Diễm rồi hỏi, “Cô trước đây chắc cũng từng có người mình yêu chứ? Mau nhớ lại những năm tháng thanh xuân của cô đi, có khi sẽ giúp ích cho việc diễn xuất sắp tới của cô đấy.”

“Tôi...” An Diễm nghĩ ngợi một lúc, sau đó kiên định nói, “Tôi trước nay chưa từng yêu ai cả.”

Phải, cô chưa bao giờ yêu ai cả, những chuyện xảy ra với Cố Thiên Tuấn trước kia chỉ có thể gọi là sự mù quáng ngu ngốc mà thôi, chứ không thể nào gọi là tình cảm được!

An Diễm cay đắng nghĩ.

“Thật sự không có sao?” Lâm Hiểu Hiểu không tin được mà nhìn An Diễm: Nếu cô không có người mình yêu, vậy thì An An ở đâu chui ra?

“Bớt nói nhiều, tôi nói không có là không có, cô còn kinh nghiệm nào khác muốn truyền đạt cho tôi không?” An Diễm vội phẩy tay chuyển chủ đề.

“Thôi được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu nhún vai, quá khứ của An Diễm đúng là không thể động vào được, hễ động vào là An Diễm liền nổi điên ngay.

“Vậy tôi chỉ còn cách dạy cô một vài kỹ xảo diễn xuất gương mặt thôi.” Vẻ mặt Lâm Hiểu Hiểu trở nên rất nghiêm túc, “Còn về động tác thần thái của mấy cô gái tuổi teen thì thường chỉ có vài động tác điển hình.”

Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa thị phạm cho An Diễm: “Ví dụ cô gặp người mình thích thì tay sẽ căng cứng, đầu sẽ hơi cúi, môi mím lại, sau đó khẽ đưa mắt lên, ngẩng đầu lên rồi mỉm cười.”

“Trời đất ơi, quả nhiên là đáng vẽ của học sinh tuổi teen mà.” An Diễm nhìn một tràng động tác mà Lâm Hiểu Hiểu vừa làm, không khỏi cảm thán, “Quả không hổ danh là diễn viên chuyên nghiệp, bình thường thì ăn nói đao to búa lớn, nhưng bây giờ diễn đáng vẽ thiếu nữ e ấp thật sự là rất giống!”

“Khỏi cần khen tôi, tôi biết tôi diễn giỏi mà.” Lâm Hiểu Hiểu đắc ý lúc lắc đầu rồi nhìn An Diễm, “Nào nào nào, cô cũng diễn thử đi.”

“Tôi?” An Diễm quay đầu nhìn xung quanh, cảm thấy hơi ngại.

Lâm Hiểu Hiểu trông thấy đáng vẽ ấy của An Diễm thì sốt ruột quát: “An Diễm, có gì ghê gớm đâu, chẳng qua chỉ là diễn xuất thôi mà! Cô bây giờ là nhân vật chính quảng cáo cho Fairy rồi, chuyện nhỏ này mà làm cũng không xong thì sau này biết phải làm sao đây?”

“Tôi...” An Diễm mấp máy môi, lại quay sang nhìn xung quanh, cảm thấy mình khó mà làm được chuyện này.

“An Diễm!” Lâm Hiểu Hiểu có hơi thất vọng lắc vai An Diễm, “Chính tôi đã tiến cử cô, anh Tô cũng đã chính miệng đồng ý, cô tuyệt đối không được khiến tôi và anh Tô thất vọng!”

An Diễm cúi đầu, cảm thấy Lâm Hiểu Hiểu nói rất đúng, chẳng qua chỉ là diễn xuất thôi mà, có gì ghê gớm đâu? Lần trước cô còn mặc Fairy đi một vòng trên sàn thời trang lớn nhất thành phố H kia mà!

Nghĩ đến đây, An Diễm liền kiên định ngẩng đầu lên nói với Lâm Hiểu Hiểu: “Để tôi thử xem.”

“Ừ!” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu khích lệ.

An Diễm khẽ thở dài, nắm chặt bàn tay mình lại. Cô đưa mắt nhìn ra cổng trường quay, tưởng tượng ở cánh cổng không người ấy bây giờ đang có bạch mã hoàng tử của mình đang đứng.

An Diễm lúc này đã nhập tâm, bắt đầu ngượng ngùng cúi đầu xuống. Trong lòng cô bây giờ đang muốn nói chuyện với bạch mã hoàng tử ấy, thế nên cô cứ dấn đo mím môi căng mọng của mình, sau đó thử ngược mắt lên thăm dò rồi dừng cảm ngắc hần đầu dậy, mỉm cười với người mình thích.

Nhưng nụ cười của An Diễm còn chưa kịp nở hết thì đột nhiên cứng đờ lại!

Bởi vì Cố Thiên Tuấn lại đột nhiên xuất hiện đúng ngay chỗ An Diễm đang nhìn! Tất nhiên, đáng vẽ e ấp thẹn thùng đầy tình cảm vừa rồi của cô cũng tình cờ lọt hết vào trong đôi mắt sáng như sao của anh!

An Diễm hốt hoảng lùi lại mấy bước, quay mặt sang một bên không nhìn Cố Thiên Tuấn nữa. Sao mà trùng hợp thế? Đúng nói là mấy động tác luyện tập vừa rồi của mình đã bị Cố Thiên Tuấn hiểu lầm là cười với anh ta nhé!

Vừa mới lạnh lùng băng giá phân định rõ mối quan hệ với Cố Thiên Tuấn xong, bây giờ lại nhìn anh ta mà cười ngượng ngùng! Chuyện này... chuyện này phải giải thích làm sao đây?

Nghĩ đến đây, An Diễm căng thẳng nắm chặt tay lại, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của Cố Thiên Tuấn, nhưng lại muốn ngẩng lên nhìn anh để giải thích về nụ cười vừa rồi...

“Đúng đúng đúng, động tác lần này diễn còn thuần thực và tình cảm hơn vừa rồi nữa, thế này rất hợp với tâm trạng của gái teen đấy! Nhớ là phải ngẩng đầu lên, sau đó cười nhé.” Lâm Hiểu Hiểu đứng quay lưng lại với Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch đang bước đến, thế nên vẫn cứ tưởng An Diễm hiện giờ đang tập diễn xuất.

“Hiểu Hiểu, anh trai cô đến kìa!” An Diễm ngượng ngập chỉ tay về phía Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch.

“Hả, anh, anh ba, hai người đến đây làm gì?” Lâm Hiểu Hiểu quay lại, trông thấy Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn thì liền bước lên chào hỏi.

Cố Thiên Tuấn gật đầu với Lâm Hiểu Hiểu, ánh mắt bất giác chuyển sang nhìn An Diễm, vừa nãy khi anh mới bước vào cửa thì chợt trông thấy An Diễm nhìn mình cười, nụ cười ấy Cố Thiên Tuấn chỉ thấy vào năm năm trước mà thôi!

“Anh đếm xem em quay hình ra sao rồi, vì gần đây đoàn phim xảy ra nhiều chuyện quá.” Lâm Kính Trạch nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi đưa mắt nhìn ra xung quanh, “Đang là giờ nghỉ à?”

“Vâng.” Lâm Hiểu Hiểu hớn hở khoác tay anh trai nói, “Em đang dạy An Điềm cách làm sao để diễn vai tuổi teen!”

“Thú vị thế à?” Lâm Kính Trạch cười rồi quay sang nhìn An Điềm, lập tức bị thu hút bởi nét trang điểm của cô: một lớp trang điểm nhẹ nhàng vừa đủ tôn lên đường nét gương mặt cô, mái tóc buộc gọn, đôi mắt bình thường đã rất lấp lánh bây giờ được kẻ đậm thêm, phối với bộ đồng phục nữ sinh trên người càng khiến cô trông thêm phần ngọt ngào đáng yêu.

Trong lúc An Điềm đang được Lâm Kính Trạch ngắm đến mức cảm thấy hơi ngượng thì Cố Thiên Tuấn chợt lặng lẽ đứng chắn ngay trước mặt Lâm Kính Trạch rồi lạnh nhạt hỏi: “Kính Trạch, không phải cậu đến đây để tìm ai đó sao?”

“À...” Lâm Kính Trạch vội vàng thu lại ánh nhìn, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt lạnh như băng của Cố Thiên Tuấn thì bất giác ngẩn người, anh ba sao lại dùng ánh mắt này để nhìn mình?

“Còn không mau đi đi?” Cố Thiên Tuấn nhướn mày nhìn Lâm Kính Trạch.

“À, em sẽ đi ngay.” Lâm Kính Trạch gật đầu rồi thối lui bước đi.

“Anh, anh khoan đi đã.” Thấy Lâm Kính Trạch cứ thế mà bỏ đi, Lâm Hiểu Hiểu liền gọi lại: “Em còn có việc muốn nói với anh mà! Bạn gái mới Amanda của anh...”

Lâm Hiểu Hiểu vừa hô to vừa chạy đuổi theo.

Bây giờ ở đó chỉ còn lại An Điềm và Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn chăm chú nhìn An Điềm, trong ánh mắt ánh lên nét dịu dàng hiếm thấy: “An Điềm...”

“Tôi bây giờ đang học diễn xuất với Hiểu Hiểu, cho nên nụ cười khi này không phải là cười với anh đâu.” An Điềm vừa thấy xung quanh không còn ai nữa thì lập tức giải thích.

Cố Thiên Tuấn tuy có hơi thất vọng với lời giải thích của An Điềm, nhưng nhìn dáng vẻ hốt hoảng của An Điềm, anh lại cảm thấy thú vị: “Cô sợ tôi hiểu lầm, sau đó sẽ động lòng với cô sao?”

“Sợ anh hiểu lầm thì đúng, nhưng còn chuyện sợ anh thích tôi thì... tôi rất biết tự lượng sức, anh sẽ không bao giờ động lòng...”

“Nếu tôi thật sự động lòng với cô thì sao?” Cố Thiên Tuấn ngắt lời An Điềm, bước lên áp sát cô rồi nói khê vào tai cô, “Hơn nữa, không chỉ động lòng mà còn động cái khác.”

An Điềm lúc đầu ngơ ngác, sau đó lập tức nổi giận, cái tên Cố Thiên Tuấn này thật sự chẳng ra làm sao, lại dám chọc ghẹo mình thế này!

256. Chương 257

“Đồ thần kinh.” An Điềm trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, đang chuẩn bị tiếp tục mắng chửi anh thì chợt nghe thấy tiếng của đạo diễn hô lên:

“Các diễn viên mau chuẩn bị đi, sắp quay hình tiếp rồi!”

An Điềm đành phải nuốt xuống những lời bực tức trong lòng, chỉ hờn dỗi buông một câu “lưu manh” rồi vội vã bỏ đi.

Cố Thiên Tuấn nhìn dáng vẻ tức tối của An Điềm, miệng nhồm lên thấy rõ: Anh muốn nói với em rằng anh thật sự động lòng với em rồi. Chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi.

An Điềm vừa đi vừa lẩm bầm, hậm hực bước đến bên Lâm Hiểu Hiểu, lửa giận trên mặt càng lúc càng bùng lớn.

“Sao thế? Ai chọc cô giận vậy?” Lâm Hiểu Hiểu thấy nét mặt của An Diễm giống như đang chuẩn bị đi ăn cướp vậy.

“Không có gì. Vừa rồi đập phải phân chó thôi.” An Diễm nhăn mặt, trầm nghĩ đáng lẽ phải mắng tên Cố Thiên Tuấn ấy một trăm lần.”

“Rốt cuộc là ai đã chọc cô mà bị cô ví là phân chó một cách thô bỉ như thế?” Lâm Hiểu Hiểu kinh ngạc há hốc mồm, không hiểu sao một An Diễm luôn hiền lành lại có thể nổi giận đến mức này.

“Thôi được rồi, đừng hỏi nữa, mau chuẩn bị quay đi.” An Diễm khó chịu phẩy tay, không muốn nhắc đến Cố Thiên Tuấn nữa.

“Được rồi.” Lâm Hiểu Hiểu cũng phẩy tay, sau đó gạt đầu với đạo diễn, tỏ ý có thể bắt đầu rồi.

Khi đạo diễn vừa hô action thì Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch cũng bước đến đứng đằng sau ống kính, họ nhíu mày, chăm chú quan sát An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu trong màn hình.

Lâm Hiểu Hiểu là diễn viên chuyên nghiệp nên cảm thấy chẳng có gì cả, nhưng An Diễm thì lại khác, cô vốn đã không tự tin rồi, bây giờ lại phải diễn vai thiếu nữ trước mặt Cố Thiên Tuấn, sao có thể không căng thẳng chứ?

Nhưng điều An Diễm hoàn toàn không ngờ chính là, chính vì cô cảm thấy ngượng ngùng trước mặt Cố Thiên Tuấn nên lại hoàn toàn phù hợp với phong cách mà cô đang diễn, vậy nên An Diễm chỉ cần diễn hai lần là đã qua cảnh rồi.

Chuyện này khiến trong lòng An Diễm cảm thấy rất hỗn loạn, không biết nên vui hay nên buồn.

Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch ở lại cho đến tận khi Lâm Hiểu Hiểu đã quay hình xong. Trong suốt khoảng thời gian đó thì hầu như tất cả những người phụ nữ có mặt ở trường quay đều vây xung quanh họ.

Lâm Kính Trạch là công tử ăn chơi, khi có phụ nữ tiếp cận thì anh không bao giờ từ chối, thế nên cho dù cô bạn gái nhỏ Amanda của anh ở gần đó cứ luôn nhăn nhó mặt mày thì mấy cô gái đó cũng không ngần ngại, cứ tranh nhau trò chuyện với Lâm Kính Trạch.

Nhưng Cố Thiên Tuấn thì lại khác, anh lúc nào cũng giữ gương mặt lạnh, trên người như có viết dòng chữ “vui lòng cách xa tám mét”, khiến người ta không dám đến gần.

Những cô gái trong đoàn phim đều cảm thấy tiếc nuối, chỉ biết đưa ánh mắt si mê nhìn Cố Thiên Tuấn từ xa.

Đương nhiên, biểu hiện này của Cố Thiên Tuấn lại càng củng cố thêm danh tiếng “người chồng tốt” của anh, khiến Chu Mộng Chỉ lại càng trở thành đối tượng ghen tị ngưỡng mộ của các cô gái.

Tất cả những cảnh tượng này, An Diễm đều trông thấy cả, nhưng cô chỉ tỏ ra khinh bỉ biểu hiện này của Cố Thiên Tuấn: Đúng là tên đạo đức giả chỉ giỏi tỏ vẻ! Đóng vai người đàn ông tốt giỏi như vậy, sao không đi tranh giải Oscar luôn đi?

“An Diễm.” Lâm Hiểu Hiểu sau khi đã thu dọn xong liền đến vỗ vai An Diễm hỏi, “Cô nhìn ai đấy? Làm gì mà mặt mày nhăn nhó như thâm thù đại hận thế kia?”

“Đâu có, chỉ là hơi mệt thôi!” An Diễm quần cái khăn màu mận của mình rồi bịt khẩu trang lên, chuẩn bị vũ khí sẵn sàng để đấu với mùa đông lạnh giá.

“Này, hôm nay anh trai tôi mời cơm, hay là chúng ta cùng đi ăn đi. Anh ba cũng đi nữa đấy.”

“Khỏi đi, tôi và anh trai cô với anh Cố cũng không phải là thân thiết lắm, mọi người cứ đi đi, tôi còn có việc.” An Diễm lắc đầu.

“Thôi cũng được.” Lâm Hiểu Hiểu cũng không muốn miễn cưỡng, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt rồi kéo chặt áo khoác của mình lại, “Vừa nãy tôi xem dự báo thời tiết nói là sẽ có mưa kèm tuyết, cô về nhà một mình nhớ phải cẩn thận đấy.”

“Ừ, chỗ quay phim của chúng ta là trường học, giao thông thuận tiện, bắt taxi là về nhà được ngay ấy mà.” An Diễm cười với Lâm Hiểu Hiểu, “Tôi về trước đây!”

“Bái bai!” Lâm Hiểu Hiểu dôi theo bóng dáng xa dần của An Điền, đưa tay xoa lên mặt rồi chạy về phía xe của Lâm Kính Trạch cách đó không xa.

“Đi thôi.” Lâm Hiểu Hiểu ngồi ngả người thoải mái trên xe, “Hôm nay anh đãi nên em phải ăn cho thật đã mới được, em muốn ăn hải sản!”

“Không thành vấn đề!” Lâm Kính Trạch búng tay, “Muốn ăn gì cũng được, hôm nay hai chúng ta sẽ ăn một bữa no nê.”

“Sao lại chỉ có hai chúng ta? Anh ba không phải cũng cùng đi sao?” Lâm Hiểu Hiểu thắc mắc hỏi.

“Anh ba đột nhiên có việc rồi.” Lâm Kính Trạch vừa quay đầu xe vừa hỏi, “Sao hả? Anh với em cùng đi không được à?”

“Anh đâu có đẹp trai bằng anh ba!” Lâm Hiểu Hiểu thản nhiên nói, “Nếu có anh ba đi cùng thì em ăn cơm sẽ ngon hơn.”

“Cũng được, vậy thì về nhà thôi, khỏi ăn nữa...”

“Ấy ấy ấy, anh đâu thể nói lời mà không giữ lời được, Lâm Kính Trạch!”

“Anh là anh trai em, đừng có gọi thẳng tên của anh ra như thế!”

Lâm Kính Trạch vừa cười cãi vã với Lâm Hiểu Hiểu vừa chạy xe ra khỏi cổng trường.

Lúc này, An Điền cũng vừa bước ra ngoài cổng, cô đứng lại nhìn ra xa một chút, chợt trông thấy một chiếc taxi thì liền đưa tay ra vẫy.

Nhưng đúng lúc này thì một chiếc Bentley màu xám lại đỗ xịch ngay trước mặt cô.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt điên đảo chứng sinh của Cố Thiên Tuấn: “An Điền, lên xe đi, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu.” An Điền lừ mắt với Cố Thiên Tuấn, “Tôi tự bắt xe về được.”

“Vậy được, tôi sẽ chờ ở đây đến khi nào cô chịu lên xe mới thôi.” Cố Thiên Tuấn vẫn cứ ở đó, đưa ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên vô lăng.

“Anh thích chờ thì cứ chờ đi!” An Điền ngơ ngác, “Có liên quan gì đến tôi đâu?”

Chưa từng gặp kẻ nào kì khôi thế này! An Điền ngoảnh mặt đi, hoàn toàn không có ý muốn lên xe.

Nhưng ngay lúc ấy, phía sau xe Cố Thiên Tuấn chợt vang lên một loạt tiếng còi xe inh ỏi, An Điền quay đầu lại nhìn, thì ra phía sau xe Cố Thiên Tuấn đang có một hàng dài xe đang chờ.

“Này người đẹp, cô làm ơn mau lên xe đi được không? Chúng tôi còn phải đi nữa!” Một tài xế trong xe phía sau xe Cố Thiên Tuấn thò đầu ra ngoài quát lên với An Điền.

“Là do anh ta đỗ xe ở đây đó chứ, liên quan gì đến tôi?” An Điền liền phẩy tay giải thích.

“Thôi được rồi, cô đang cãi nhau với bạn trai nên cố ý không lên xe chứ gì?” Tài xế phía sau xe Cố Thiên Tuấn tỏ vẻ “đã nhìn thấu tất cả rồi, hai người muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi, đừng có đứng trên phố thế này mà cản trở giao thông.”

“Tôi...” An Điền mấp máy môi, sau đó nổi giận đùng đùng nhìn sang Cố Thiên Tuấn, “Cố Thiên Tuấn, anh mau lái xe đi đi! Đừng có cản đường của người ta!”

“Nếu cô không lên xe thì tôi cứ đợi ở đây.” Cố Thiên Tuấn nói xong còn mở cửa xe ra.

“Anh...” An Điền nghiến răng, định mắng Cố Thiên Tuấn vô lại, nhưng lại nghe tiếng còi phía sau vang lên inh ỏi, cả con đường đã bị xe của Cố Thiên Tuấn làm cho kẹt cứng.

Cố Thiên Tuấn trông thấy cảnh ấy thì tự tin nói với An Điền: “Còn không mau lên xe?”

“Tôi tự đi không được sao?” An Điền nói xong liền đùng đùng quay người bước đi thẳng.

Còn Cố Thiên Tuấn thì lại cứ thong dong cho xe chạy rà rà theo An Điền đang đi bộ.

257. Chương 258

Thế là, mấy chiếc xe bị kẹt phía sau Cố Thiên Tuấn cũng chỉ có thể chạy từ từ theo sau.

“Người đẹp, cô có thể mau mau lên xe không? Tôi còn phải về đi đón con nữa!”

“Phải đấy, tôi còn phải đi đưa tài liệu gấp!”

“Tôi còn phải về nhà ăn cơm! Làm phước giùm đi!”

Cùng một lúc, bao nhiêu lời oán trách bay tới tấp về phía An Điềm, khiến cô nghe mà vừa thẹn vừa giận. Cô quay đầu lại nhìn, thấy xe tắc phía sau càng lúc càng nhiều thì quay sang quát Cố Thiên Tuấn: “Anh bị điên à?”

Cố Thiên Tuấn làm như không hề nghe thấy, chỉ đưa tay chỉ sang chỗ ngồi cạnh mình: “Người gây ách tắc giao thông là cô mà, bây giờ chỉ có cô lên xe thì mới giải quyết được thôi.”

“Tôi...” An Điềm nhìn vẻ mặt ngây thơ vô số tội của Cố Thiên Tuấn, lại quay sang nhìn hàng xe xếp dài đằng sau, đành phải nghiêng răng bước lên băng sau xe của Cố Thiên Tuấn.

“Sao không ngồi ghế cạnh tài?” Giọng của Cố Thiên Tuấn đầy ý châm chọc.

An Điềm không trả lời Cố Thiên Tuấn, chỉ khó chịu hỏi lại: “Bây giờ tôi lên xe rồi, anh chạy đi được chưa?”

“Đương nhiên là được.” Cố Thiên Tuấn gạt đầu, đưa bàn chân mang giày da bóng lộn của mình đạp lên chân ga, chiếc xe mau chóng chạy đi.

Giao thông dần dần trở lại bình thường, nhưng cảnh tượng vừa rồi đã bị Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch bị kẹt đằng sau trông thấy hết.

“Anh à, vừa rồi chiếc xe mà An Điềm bước lên, có phải là xe của anh ba không?” Lâm Hiểu Hiểu mím môi hỏi.

An Điềm sao có thể đi cùng với anh ba chứ? Lúc trước, cô đã thấy giữa An Điềm và anh ba có gì đó không bình thường.

Nhưng sau khi tiếp xúc với An Điềm, cô nhận ra An Điềm không phải người muốn trèo cao, hơn nữa, từ sau khi An Điềm tham gia kỉ niệm ngày cưới của anh chị ba thì càng giữ khoảng cách với anh ba nhiều hơn!

Song vừa rồi, An Điềm đã làm cái gì vậy?

Còn nữa, anh ba bình thường luôn chủ động giữ khoảng cách cả thước với phụ nữ mà! Hôm nay tại sao lại cho An Điềm lên xe của mình chứ?

Lâm Hiểu Hiểu thật sự chấn động trước cảnh tượng vừa rồi. Cùng một lúc, cảm giác khó chịu, kinh ngạc và thất vọng xen lẫn vào nhau, khiến cô cảm thấy lồng ngực mình như sắp không thở nổi nữa.

Nhưng Lâm Kính Trạch thì lại trông rất bình tĩnh, anh nhẹ nhàng lái xe, bình thản nói: “Phải thì đã sao, mà không phải thì đã sao? Hiểu Hiểu, không phải việc của chúng ta thì đừng nên quan tâm làm gì.”

“Nhưng em cảm thấy việc này phải làm cho ra lẽ!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói xong, Lâm Kính Trạch còn chưa kịp ngăn cản thì cô đã rút máy ra gọi cho An Điềm.

Lâm Hiểu Hiểu mặc kệ ánh nhìn cảnh cáo của Lâm Kính Trạch, nắm chặt điện thoại trong tay. Khi điện thoại vừa được bắt, cô liền hỏi ngay: “An Điềm, bây giờ cô đang ở đâu?”

“Chẹp, tôi đang đi xe về.” An Điềm nhìn Cố Thiên Tuấn đang lái xe, nói rất ngượng ngùng.

“Ồ, đi cùng với ai thế?” Lâm Hiểu Hiểu hỏi đầy ẩn ý.

“Vớ...” An Điềm ngập ngừng một lúc, quyết định không nói ra việc mình đang đi cùng với Cố Thiên Tuấn, vì lỡ như hiểu lầm thì sẽ không hay, “Tôi đang đi taxi thì đương nhiên là đi một mình rồi! Ha ha...”

“Ừ, tôi biết rồi!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì mạnh tay cúp máy.

An Điềm chưa bao giờ thấy Lâm Hiểu Hiểu cúp máy ngang như vậy, thế nên cô cảm điện thoại ngắc người một lúc, cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ai gọi điện đến vậy? Sao nhìn cô kinh ngạc thế?” Cố Thiên Tuấn vừa lái xe vừa hỏi.

“Liên quan gì đến anh? Lo lái xe đi.” An Điềm hậm hực nói.

Cố Thiên Tuấn nhún vai, tỏ vẻ nhượng bộ, im miệng không nói gì nữa.

Còn bên này, Lâm Hiểu Hiểu vẫn đang nắm chặt điện thoại trong tay, không biết phải nói gì nữa: An Điềm sao lại thế này? Họ không phải là bạn bè thân thiết không giấu nhau chuyện gì sao? Sao cô ấy lại nói dối mình?

Nếu An Điềm và anh ba không có quan hệ gì thì sao phải lén lút nói dối như vậy? An Điềm tại sao lại trở nên như thế này?

“Anh à, anh và anh ba cả ngày ở bên nhau, anh ấy và An Điềm rốt cuộc là quan hệ gì vậy?”

“Anh không biết.” Lâm Kính Trạch lắc đầu, trả lời thật lòng.

Thật ra, từ lâu anh đã phát hiện ra thái độ anh ba dành cho An Điềm có gì đó đặc biệt rồi, thậm chí có lúc anh còn nghĩ, vụ tai nạn cái chum đèn hôm đó, anh ba lao ra hoàn toàn là vì muốn cứu An Điềm, việc anh ấy nói đã cứu nhầm người thật ra chỉ là cái cớ mà thôi.

Nhưng cho dù thế nào thì Lâm Kính Trạch cũng luôn tin rằng, anh ba của anh đã làm bất kì việc gì thì cũng đều có lí do cả!

“Cả anh cũng không biết à?” Lâm Hiểu Hiểu cười chua chát, “Cũng phải, em cũng tưởng em rất thân với An Điềm, nhưng An Điềm cũng đâu nói cho em biết.”

“Hiểu Hiểu, anh thấy em không nên nghĩ về An Điềm như thế.” Lâm Kính Trạch bẻ tay lái, nhìn Lâm Hiểu Hiểu qua gương chiếu hậu.

“Em cũng không muốn nghĩ An Điềm như thế!” Lâm Hiểu Hiểu kích động nói, “Nhưng vừa rồi cô ấy đã nói dối em!”

“Mỗi người đều có bí mật và chuyện riêng tư của mình, em không nên bắt mọi người phải kể hết chuyện của họ cho em nghe, cho dù đó là bạn thân của em đi nữa.” Lâm Kính Trạch bình thản nói.

“Được, em không có quyền biết chuyện riêng tư của An Điềm, nhưng chị ba thì có quyền đúng không?” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt nhìn Lâm Kính Trạch, “Chị ba đã kết hôn với anh ba rồi! Hai người họ là vợ chồng! Em không muốn nhìn thấy chị ba phải chịu bất kì sự lừa gạt nào!”

“Hiểu Hiểu, em bình tĩnh!” Lâm Kính Trạch vội vàng phanh xe, tấp vào lề đường, sau đó quay sang nói với Lâm Hiểu Hiểu, “Em đừng có manh động! Chúng ta không phải người trong cuộc, không được suy đoán lung tung!”

“Anh ba và An Điềm, hai người họ ở trước mặt chúng ta thì tỏ vẻ không thân thiết, nhưng sau lưng chúng ta thì lại lên xe cùng nhau, chuyện này cả anh và em đều nhìn thấy rồi, đâu phải là suy đoán lung tung!” Lâm Hiểu Hiểu càng nói càng kích động, nghĩa khí bùng bùng chất vấn Lâm Kính Trạch, “Họ làm thế có nghĩ đến cảm nhận của chị ba không? Chị ba rất hiền, không đáng để bị đối xử như vậy!”

“Nhưng có thể là họ chỉ cùng lên xe với nhau thôi, chúng ta đâu có bằng chứng gì chứng tỏ anh ba và An Điềm có quan hệ gì đó đâu!”

“Nhất định phải nhìn thấy họ ôm ấp nhau mới được sao?” Lâm Hiểu Hiểu thật sự nổi nóng, “Anh ba mà em biết trước nay không bao giờ chủ động nói chuyện với phụ nữ, khi nào bắt buộc phải nói thì cũng luôn giữ khoảng cách mà. Anh à, anh tự hỏi lòng mình đi, anh ba trước nay có bao giờ làm vậy với người phụ nữ khác chưa?”

Lâm Kính Trạch không nói nữa, anh trầm ngâm một lúc, cuối cùng cảnh cáo Lâm Hiểu Hiểu: “Cho dù anh ba có ý với An Điềm đi nữa, nhưng chúng ta rốt cuộc cũng chỉ là người ngoài, chúng ta có quyền gì mà can dự vào đời sống riêng của anh ba chứ?”

“Nhưng anh ba làm như vậy là không có đạo đức!”

“Thế thì có liên quan gì đến em?” Lâm Kính Trạch hỏi lại.

Lâm Hiểu Hiểu bị câu hỏi này của Lâm Kính Trạch làm cho ngẩn người. Cô mấp máy môi, cảm thấy có chút không tin được, anh trai cô không phải là bạn thân nhất của anh ba sao? Còn cô không phải là bạn thân nhất của chị ba sao? Bây giờ xảy ra chuyện thế này, lẽ nào cô không được quan tâm sao?

Thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Lâm Hiểu Hiểu, Lâm Kính Trạch liền hạ giọng: “Hiểu Hiểu, tuy anh không biết anh ba tại sao lại làm vậy, nhưng anh tin vào nhân phẩm của anh ba, anh ấy làm bất kì việc gì cũng đều có lí do chính đáng, chỉ là có vài lí do không phù hợp nói cho chúng ta mà thôi.”

“Em chỉ tin những gì mà mắt em nhìn thấy.” Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì kiên định nhìn Lâm Kính Trạch, “Hơn nữa, em cảm thấy em nhất định phải cho chị ba biết chuyện này!”

258. Chương 259

“Hiểu Hiểu, sao em lại không hiểu chuyện như vậy?” Lâm Kính Trạch đau đầu cau mày, “Được, bây giờ em đi nói cho chị ba biết, sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Lâm Hiểu Hiểu rất mạnh miệng, nhưng ngay sau đó lại không biết nói gì nữa, đúng rồi, sau đó thì sao?

Nếu giữa anh ba và An Điềm không có gì cả thì việc này chỉ tạo thêm hiểu lầm giữa anh ba và chị ba, hơn nữa còn gây phiền phức cho An Điềm.

Còn nếu giữa anh ba và An Điềm thật sự có gì đó, vậy thì chẳng phải sẽ khiến anh ba và chị ba li hôn sao? Họ trước nay luôn yêu thương nhau như vậy, chị ba luôn hạnh phúc như vậy cơ mà! Mục đích của cô không phải là muốn chị ba và anh ba rời xa nhau!

Nhưng nếu cứ giấu chị ba thế này thì cô không phải là đã biết mà không nói sao?

Lâm Hiểu Hiểu cúi đầu, lúc này đây không biết phải nên làm sao nữa.

Lâm Kính Trạch thấy Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại thì mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, từ từ khuyên nhủ: “Hiểu Hiểu, về việc này, chúng ta cứ xem như chưa nhìn thấy đi, có thể có vài việc không cần phải điều tra, qua một khoảng thời gian là sẽ rõ ràng chân tướng thôi.”

“Em chỉ sợ lúc rõ ràng chân tướng rồi thì người bị tổn thương sẽ là chị ba!” Lâm Hiểu Hiểu hít một hơi thật sâu, quyết định: “Bây giờ em sẽ không nói cho chị ba biết chuyện này, nhưng em tuyệt đối sẽ không khoanh tay làm ngơ đâu!”

“Hiểu Hiểu, anh khuyên em đừng gây chuyện.” Về mặt nghiêmh ngang của Lâm Kính Trạch lúc này trở nên nghiêm nghị, “Nếu em làm ảnh hưởng đến việc của anh ba thì em không gánh nổi đâu! Cả công ty Lâm Thị chúng ta cũng không gánh nổi!”

“Em sẽ không nói thẳng cho chị ba biết việc này, nhưng em vẫn sẽ bảo vệ chị ấy! Còn về An Điềm...” Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây thì giọng nói lập tức tràn đầy sự thất vọng, “Em sẽ xem tình hình.”

“Hiểu Hiểu, nếu em cứ muốn làm loạn thì về nhà luôn đi, đừng có đi làm nữa!” Lâm Kính Trạch cảnh cáo.

“Anh...” Lâm Hiểu Hiểu lạnh lùng hừ một tiếng, không tranh luận với anh trai nữa.

Nhưng trong lòng Lâm Hiểu Hiểu đã hạ quyết tâm: Tình yêu của anh ba và chị ba là biểu tượng tình yêu tuyệt đẹp mà cô luôn ngưỡng mộ, giá trị đạo đức và chính nghĩa hình thành trong con người cô bao nhiêu năm nay đã thôi thúc cô phải bảo vệ tình cảm của anh chị ba.

Còn nữa, An Diễm thật sự đã khiến cho cô vô cùng thất vọng!

Ngày hôm sau...

Việc quay phim diễn ra bình thường, Tô Thanh Dương hôm nay cũng đến, hỏi thăm về tiến độ làm việc, kết quả khiến anh rất hài lòng.

Cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay chính là, vai cô gái của An Diễm diễn và cô gái của Lâm Hiểu Hiểu diễn trở thành bạn thân của nhau, họ cùng nhau đi khắp sân trường, lưu giữ những kỉ niệm tình bạn đẹp đẽ.

Song không hiểu vì sao, An Diễm luôn cảm thấy nụ cười của Lâm Hiểu Hiểu hôm nay có chút gì đó khiên cưỡng.

Nhưng cũng may, việc ghi hình hôm nay diễn ra rất thuận lợi, chưa đến chiều là đã xong xuôi rồi.

Vào giờ nghỉ buổi trưa, An Diễm như mọi khi đi tìm Lâm Hiểu Hiểu, muốn cùng cô đi ăn cơm

Nhưng khi vừa mới quay phim xong thì Lâm Hiểu Hiểu đã mất tăm mất dạng rồi, An Diễm tìm mãi ở trường quay mà không tìm thấy Lâm Hiểu Hiểu đâu, gọi điện thoại cũng không bắt máy.

“An Diễm!” Trong lúc An Diễm đang lo lắng thì thấy Tô Thanh Dương cầm hai hộp cơm hộp mang đến.

“Chào Tô tổng.” An Diễm liền mỉm cười với Tô Thanh Dương.

“Tôi thấy từ lúc quay phim xong đến giờ cô vẫn chưa ăn gì, cho nên đã bảo Lily đặt thêm một phần cơm đây, có muốn ăn cùng tôi không?”

“Chuyện này...” An Diễm nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu, “Không cần đâu, tôi đang muốn đi ăn với Hiểu Hiểu.”

“Lâm Hiểu Hiểu?” Tô Thanh Dương hơi nhíu mày, “Vừa nãy tôi thấy cô ấy, Amanda, Lâm tổng và Cố tổng ra nhà hàng bên ngoài ăn cơm rồi.”

“Thật sao?” An Diễm cảm thấy không thể tin được, vì Hiểu Hiểu làm gì cũng thường báo trước với cô kia mà.

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu, “Lúc ấy Lâm tổng còn mời tôi đi cùng, nhưng tôi đang có chút việc nên đã từ chối.”

“Thế à?” An Diễm huyệt hắng gật đầu, thầm trách trong lòng: Hiểu Hiểu đi ăn với Amanda, sao lại không báo với mình một tiếng chứ?

“Lâm Hiểu Hiểu đã đi ăn cơm rồi, vậy cô không cần phải đợi nữa. Dù gì tôi cũng mua thừa một phần, nếu cô không ăn thì sẽ lãng phí lắm.” Tô Thanh Dương vừa nói vừa chìa hộp cơm ra trước mặt An Diễm.

An Diễm nghĩ một lát bèn gật đầu: “Thôi được, cảm ơn Tô tổng.”

“Không cần khách sáo.” Tô Thanh Dương đưa hộp cơm cho An Diễm, An Diễm cũng nhận lấy một cách tự nhiên.

Hai người cũng không chú trọng gì nhiều, tìm đại một góc trong trường quay rồi ngồi xuống.

An Diễm mở hộp cơm ra, thấy trong đó là rất nhiều món ăn rất ngon như thịt xào xắt sớ, gà kungpao, thịt kho và nấm xào rau.

“Trông hấp dẫn quá đi mất.” Nhìn thấy món ăn ngon, tâm trạng của An Diễm lập tức khá lên.

“Cô thích là được.” Tô Thanh Dương hài lòng gật đầu, “Ăn đi.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu thật mạnh, đã mệt mỏi cả buổi sáng rồi nên cô thật sự thấy có hơi đói.

An Diễm trước tiên gấp một miếng thịt kho cho vào miệng, ừm, béo mà không ngấy, mềm tan trong miệng, vị ngọt nhẹ rất hợp để khai vị.

An Diễm sau đó liền ăn lia lịa, có vẻ rất vui.

Trong lúc An Diễm mãi ăn đến quên trời đất thì Tô Thanh Dương ngồi bên cạnh lại chột nhìn cô mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng ấy kết hợp với khí chất ôn hòa của Tô Thanh Dương như một làn gió xuân ấm áp thổi qua mùa đông lạnh lẽo.

“Chuyện gì thế?” An Diễm thắc mắc nhìn Tô Thanh Dương.

“Ở đây...” Tô Thanh Dương vừa nói vừa lấy khăn giấy ra lau hạt cơm dính trên miệng An Diễm.

“Cảm ơn anh.” An Diễm lập tức thấy ngượng ngùng, cô đỏ mặt đưa tay chùi miệng, sau khi xác định đã không còn hạt cơm nào rồi mới dám tiếp tục ăn.

Nhưng điều tình cờ là, cảnh tượng ấy lại bị Lâm Hiểu Hiểu và Cố Thiên Tuấn vừa mới đi ăn cơm về bắt gặp.

“Tô tổng với An Diễm nhìn cứ như hai người đang yêu nhau ấy nhỉ.” Amanda huých vào tay Lâm Hiểu Hiểu cười nói.

Nhưng Amanda vừa dứt lời thì cả Lâm Hiểu Hiểu và Cố Thiên Tuấn đều đồng loạt biến sắc mặt.

Cố Thiên Tuấn mặt không cảm xúc nhìn An Diễm đang ngồi ăn cơm với Tô Thanh Dương, sau đó quay người bước thẳng ra cổng trường quay.

“Anh ba!” Lâm Kính Trạch thấy thế liền vội vàng đuổi theo, “Anh ba, anh đi đâu thế?”

“Về công ty.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nói xong thì như chợt nhớ ra gì đó, anh khựng lại, nhìn Lâm Kính Trạch nói, “Kính Trạch, đổi lại thời gian hợp tác của chúng ta với Tô Thị trở lại như lúc đầu đi.”

“Trở lại như lúc đầu?” Lâm Kính Trạch thắc mắc hỏi, “Công ty Tô Thị không phải vì sự cố của chùm đèn và Lý An Ni nên đã dời thời gian hợp tác lại sau ba tháng nữa sao? Bây giờ nếu đổi thời gian lại như lúc kí hợp đồng thì Tô Thị phải hoàn thành việc quay quảng cáo này trong vòng một tháng đấy.”

“Tôi biết.” Cố Thiên Tuấn nhìn Lâm Kính Trạch rồi nói chắc nịch, “Cứ làm theo tôi nói đi.”

Sự kiện quay quảng cáo mà hiện giờ An Diễm đang tham gia đều do Tô Thanh Dương phụ trách, Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không thể can thiệp vào, chỉ có thể giương mắt nhìn Tô Thanh Dương ở bên cạnh An Diễm.

Thế nên, cần phải mau chóng kết thúc việc quay quảng cáo này, sau đó bắt đầu để cho Cố Thị tham gia dự án hợp tác, có như vậy thì anh mới có cơ hội tiếp cận An Diễm.

Cố Thiên Tuấn ngồi vào xe, gõ ngón tay vào vô lăng, trong lòng cảm thấy có chút cay đắng: Mình còn chưa kịp nhận lỗi, tuyệt đối không được để cho An Diễm hướng lòng về người khác!

“Được rồi, em biết rồi.” Lâm Kính Trạch hơi suy tư gật đầu, sau đó yên lặng bước vào trong xe của mình, cùng Cố Thiên Tuấn rời khỏi trường quay.

Bên này, Lâm Hiểu Hiểu vẫn đứng yên ở cổng với Amanda, lạnh lùng nhìn An Diễm đang ngồi ăn với Tô Thanh Dương, không nói gì cả.

An Diễm ăn sắp xong rồi mới trông thấy Lâm Hiểu Hiểu đang đứng với Amanda.

Cô liền đặt hộp cơm xuống, bước lên khoác tay Lâm Hiểu Hiểu cười nói: “Hiểu Hiểu, cô ra ngoài ăn cơm sao không nói tôi biết? Hại tôi chờ cô cả buổi!”

“Không phải cô đang ăn với anh Tô rất vui vẻ sao?” Lâm Hiểu Hiểu giằng tay mình ra khỏi tay An Diễm, nói bằng giọng lạnh lùng.

259. Chương 260

“Sao thế?” An Diễm thấy sắc mặt Lâm Hiểu Hiểu không vui thì tưởng là do cô nhìn thấy mình ngồi ăn với Tô Thanh Dương nên mới như vậy.

Thế là An Diễm cười hề hề, khẽ sát vào tai Lâm Hiểu Hiểu vui vẻ giải thích, “Vừa nãy tôi chờ mãi mà không thấy cô đâu, vừa hay Tô tổng đã mua cơm rồi, thế nên tôi phải ăn thôi.”

Lâm Hiểu Hiểu cười khẩy rồi lùi lại một bước, đứng cách xa An Diễm: “Cô muốn ăn cơm với ai thì cứ ăn cơm với người đó, muốn đi chung xe với ai thì cứ đi chung xe với người đó, liên quan gì đến tôi?”

“Hiểu Hiểu...” An Diễm chưa bao giờ thấy Lâm Hiểu Hiểu có thái độ và giọng điệu này, nhất thời không biết nói gì, chỉ biết ngậy người ra nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu thấy vẻ ngơ ngác của An Diễm thì có hơi không nhẫn tâm mà mím môi lại, nhưng cảnh tượng trông thấy ngày hôm qua lại hiện lên trong đầu cô!

An Diễm đã không còn là An Diễm mà cô đã biết nữa rồi, sao cô còn có thể cảm thấy tội nghiệp chứ?

Lâm Hiểu Hiểu cắn răng, cuối cùng liếc nhìn An Diễm một cái, sau đó không nói gì mà hất mặt lên kéo tay Amanda rời đi.

An Diễm ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng Lâm Hiểu Hiểu và Amanda rời đi, buồn bã nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc rồi hỏi: “Hiểu Hiểu, cô đi đâu thế?”

Lâm Hiểu Hiểu như không nghe thấy An Diễm gọi mình, thậm chí còn không thèm dừng lại, cứ thế mau chóng bước đi.

“Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?” An Diễm cúi đầu, giọng nói rất âm sâu, “Hiểu Hiểu lúc trước đâu có vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận như vậy.”

Tô Thanh Dương đứng từ xa nhìn thấy cảnh ấy cũng cảm thấy kì lạ.

Anh bước đến bên cạnh An Diễm, thấy rõ sắc mặt cô rất tệ: “Cô cãi nhau với Hiểu Hiểu à?”

“Không có!” An Diễm vội lùi lại một bước, cô nhìn về mặt ôn hòa dịu dàng của Tô Thanh Dương, nghĩ thầm trong lòng: Cũng phải, cô đã nói rõ với Hiểu Hiểu là giữa cô và Tô Thanh Dương là không thể nào, vậy mà bây giờ lại cùng ngồi ăn cơm với Tô Thanh Dương, thế thì Hiểu Hiểu nhất định sẽ hiểu lầm! Làm sao có thể không giận chứ?

An Diễm, sao mày lại vô ý vô tứ như vậy? An Diễm thầm kiểm điểm bản thân.

Tô Thanh Dương thấy vẻ mặt hốt hoảng của An Diễm thì cười cay đắng: “Tôi có làm gì đâu, cô làm gì mà sợ thế?”

“Không, tôi không có sợ.” An Diễm gượng cười, “Tô tổng, tôi còn có việc, tôi xin phép đi!”

An Diễm nói xong liền vội vàng chạy mất.

Còn Tô Thanh Dương thì đứng nhìn theo bóng dáng An Diễm, bất lực đứng yên tại chỗ, không đuổi theo.

Ngày hôm sau, trong phòng họp...

“Chúng tôi nhận được thông báo từ tổng công ty, do Lâm Thị và Cố Thị muốn đẩy nhanh thời gian hợp tác nên việc quay quảng cáo lần này phải được hoàn thành trong vòng một tháng.”

Tô Thanh Dương vừa dứt lời thì trong phòng họp lập tức vang lên bao nhiêu tiếng bàn luận:

“Chuyện này sao có thể chứ? Kế hoạch ban đầu là trong vòng ba tháng, bây giờ sao lại thành một tháng?”

“Phải đó, bây giờ chỉ mới quay xong phần một, chưa kể đến giai đoạn hậu kỳ, trong một tháng là hoàn toàn không thể nào xong kịp!”

“Lâm Thị và Cố Thị dù gì cũng là những công ty lớn, sao có thể tùy tiện thay đổi thời gian như vậy?”

“Trời ơi, người ta là công ty lớn nên mới có tiền có quyền đấy!”

An Diễm ngồi bên cạnh Lâm Hiểu Hiểu, tuy cũng rất lo lắng về việc đẩy nhanh tiến độ, nhưng hiện giờ việc mà cô quan tâm nhất vẫn là Lâm Hiểu Hiểu.

Từ hôm qua cho đến tận bây giờ, Lâm Hiểu Hiểu ngoài việc nói vài câu bắt buộc ra thì hầu như không tán gẫu với mình chút nào, chắc chắn là vẫn còn giận mình, mình nhất định phải tìm mọi cách dỗ dành mới được!

Nghĩ đến đây, An Diễm khẽ liếc nhìn sắc mặt Lâm Hiểu Hiểu rồi bắt chuyện: “Hiểu Hiểu, lần quay này rút ngắn thời gian lại còn có một tháng, hai chúng ta thử rồi!”

“Có gì đâu mà thử? Cô tưởng làm diễn viên dễ lắm chắc?” Lâm Hiểu Hiểu chẳng thèm nhìn An Diễm, lạnh lùng trả lời.

An Diễm cau mày, thật sự rất không quen với giọng điệu nói chuyện này của Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, cô vẫn còn giận vì chuyện hôm qua tôi ở bên cạnh Tô tổng sao?”

Lâm Hiểu Hiểu quay lại liếc An Diễm một cái rồi phì cười: “Cô muốn làm gì thì làm chứ, tôi có quyền gì mà giận?”

“Hiểu Hiểu, chuyện ngày hôm qua tôi đã giải thích với cô rồi, cô đừng có hờ chút là lại trưng cái tính tiểu thư ra được không?” An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cơn giận đang bùng phát.

“Tôi làm gì mà dám trưng tính tiểu thư ra với cô?” Lâm Hiểu Hiểu vẫn hậm hực, “Đúng như lời anh tôi nói, nếu mà động vào cô thì tôi sẽ không thể nào gánh nổi, cả Lâm Thị chúng tôi cũng không thể nào gánh nổi!”

“Hiểu Hiểu, cô nói chuyện đừng có mập mờ như vậy được không?” An Diễm không nhịn nổi nữa, “Hôm qua là do cô không nói gì với tôi mà đã ăn cơm một mình, thế thì Tô tổng mua cơm đến cho tôi có làm sao đâu? Tôi đã cố gắng giữ khoảng cách với anh ấy rồi, cô còn muốn tôi làm sao nữa?”

“Xoạch” một tiếng, Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên đẩy cái ghế ra rồi đứng phắt dậy.

Ngay lập tức, cả phòng họp đang huyền ảo lập tức im phăng phắc, mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu vừa đứng dậy, không biết cô định làm gì.

Lâm Hiểu Hiểu quay sang nhìn Tô Thanh Dương nói: “Tô tổng, về việc thời gian quay phim bị dời lên này, tôi sẽ cố hết sức phối hợp, mọi lịch trình lát nữa anh cứ bảo nhân viên gửi vào email của tôi là được.”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong lại quay sang trừng mắt với An Diễm một cái rồi nói tiếp: “Tôi ngồi ở đây đau đầu lắm, xin phép Tô tổng cho tôi về nghỉ ngơi!”

Tuy Lâm Hiểu Hiểu nói là bị đau đầu, nhưng mọi người trong phòng họp không phải là bị mù, tất cả đều thấy rõ việc Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt khó chịu với An Diễm rồi mới nói là muốn về trước.

Ngay lập tức, tất cả mọi người lại cùng chuyển ánh mắt sang nhìn An Diễm, trong lòng thầm suy đoán: Hai người họ không phải là thân đến mức cùng chia nhau cái quần sao? Sao bây giờ lại có vẻ như đang xích mích vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

An Diễm bị mọi người nhìn đến đỏ bừng mặt, bất giác cúi đầu xuống, cô thật sự không thể hiểu Hiểu Hiểu sao lại đối xử với mình như vậy!

“Được rồi, vậy cô về nghỉ ngơi đi.” Tô Thanh Dương sau khi nhìn An Diễm bằng ánh mắt quan tâm thì gật đầu đồng ý.

“Cảm ơn Tô tổng.” Lâm Hiểu Hiểu mặt không cảm xúc gật đầu rồi quay người đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, không thể đoán ra được là đã xảy ra chuyện gì.

“Được rồi, nội dung cuộc họp đã nói xong rồi, mọi người giải tán đi.” Tô Thanh Dương đưa mắt nhìn một vòng phòng họp rồi nói.

“Vâng.” Mọi người vội gật đầu rồi thu dọn tài liệu, lục tục rời khỏi phòng họp.

Khi mọi người đã ra hết rồi, An Diễm mới ngẩn ngơ thu dọn tài liệu của mình, cô nghĩ mãi mà không hiểu Hiểu Hiểu tại sao lại vì chút chuyện nhỏ mà đối xử với cô như vậy.

Lúc này, Tô Thanh Dương mới bước đến bên cạnh An Diễm.

Nhưng An Diễm lại không hề hay biết Tô Thanh Dương đã đứng kế bên, cô chỉ tiếp tục mím môi, khước mắt bắt đầu đỏ lên.

Tô Thanh Dương đứng bên trái An Diễm, thấy đôi mi mỏng của cô khẽ rung rung, mấy chiếc răng trắng cắn lên đôi môi căng mọng, đáng vẻ rất khổ sở, bèn hỏi: “An Diễm, cô không sao chứ?”

An Diễm hơi giật mình, lúc này mới phản ứng, vội ngẩng đầu lên cười với Tô Thanh Dương: “Tôi không sao.”

“Cãi nhau với Hiểu Hiểu à?”

“Có lẽ là thế.” An Diễm bất lực gật đầu, không phải là cô cãi nhau với Hiểu Hiểu, mà là Hiểu Hiểu muốn cãi nhau với cô!

“Hiểu Hiểu hình như cũng không phải là người hay giận.” Tô Thanh Dương cười an ủi: “Ngày mai là phải quay liên tục rồi, thời gian cô ở bên Hiểu Hiểu vẫn còn dài, nếu có hiểu lầm thì cũng sẽ mau chóng được hóa giải thôi.”

An Diễm gật đầu ngao ngán: “Mong là như vậy.”

260. Chương 261

Vào ngày thứ hai sau khi cuộc họp kết thúc, An Diễm đã đến trường quay rất sớm. Vai diễn của An Diễm lần này đã từ sinh viên thay đổi thành người mới vào nghề. Đây cũng là một cảnh mà nhân vật của cô bắt đầu có thay đổi lớn về tính cách.

Nhân vật mà An Diễm đóng, ở thời sinh viên là một người bảo sao nghe vậy, đã kết bạn với nhân vật do Lâm Hiểu Hiểu phụ trách, cũng vì nhân vật này đã cứu cô.

Bây giờ hai người đều đã trưởng thành, nhân vật do Lâm Hiểu Hiểu đóng không còn ở cạnh cô nữa, nên khi mới vào nghề, cô lại một lần nữa bị bắt nạt.

An Diễm vừa nghiền ngẫm nhân vật của mình, vừa nhìn chăm chăm vào cổng trường quay, mong chờ sự xuất hiện của Lâm Hiểu Hiểu: Mặc dù hôm qua Lâm Hiểu Hiểu đã làm cho cô xấu hổ trước mọi người, nhưng cô và Lâm Hiểu Hiểu đã là bạn thân trong thời gian rất lâu, cô không muốn vì một chút chuyện nhỏ đó mà làm cho Lâm Hiểu Hiểu và mình trở thành những người xa lạ với nhau.

Vì vậy, dù có ra sao, An Diễm cũng phải nói rõ ràng với Lâm Hiểu Hiểu.

An Diễm sốt ruột nhìn ra bên ngoài cổng trường quay, mong chờ Lâm Hiểu Hiểu nhanh chóng xuất hiện.

Lúc này, bên ngoài trường quay vẫn rất lạnh, đã là cuối mùa đông giá rét nhưng mùa xuân ấm áp vẫn không chịu xuất hiện. Tiết xuân se lạnh, sự lạnh lẽo đó bất giác khiến cô rụt cổ lại. Thành phố H vẫn u ám mù mịt, lúc nào cũng khiến mọi người không phấn chấn tinh thần lên được.

An Diễm cũng dần dần sa sút tinh thần, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vốn rất yêu nghề, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước cổng trường quay.

Nhưng An Diễm nhìn thấy có một cô gái khác cùng đến với Lâm Hiểu Hiểu. Cô suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ ra cô gái đó đã từng quay một vài đoạn quảng cáo nổi tiếng: Chắc là nữ diễn viên đóng vai đối thủ của mình ngày hôm nay đây.

An Diễm nhún vai với vẻ không việc gì. Dù sao, mục đích chính bây giờ là làm hòa với Hiểu Hiểu.

Nghĩ vậy, cô liền vui vẻ bước về phía Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, cô đến rồi.”

Hôm nay Lâm Hiểu Hiểu mặc một chiếc áo khoác lông lạc đà màu vàng ngỗng, rực rỡ đến lóa mắt. Bên trong phối với một chiếc áo len cao cổ màu trắng, chiếc quần jean sáng màu làm nổi bật đôi chân thon dài của cô. Đôi giày cao gót màu nâu nhạt giúp cho người vốn cao bằng An Diễm như cô, giờ đây đã cao hơn hẳn vài phân.

“Ừm.” Lâm Hiểu Hiểu phát ra một từ từ giọng mũi, nhìn xuống An Diễm một cái rồi không nói gì nữa.

An Diễm có chút ngượng ngùng. Cô nhìn về phía nữ diễn viên đang đứng cạnh Lâm Hiểu Hiểu, hỏi một cách lịch sự: “Xin lỗi, tôi có thể nói riêng vài câu với Hiểu Hiểu không?”

Nói về chuyện Hiểu Hiểu thích Tô tổng, tốt nhất là đừng nói ở trước mặt người khác. An Diễm nghĩ.

Cô nữ diễn viên đứng cạnh Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn sắc mặt của Lâm Hiểu Hiểu rồi nói với cô ấy: “Hiểu Hiểu à, tôi qua bên kia đợi cô, chút nữa sang tìm tôi nhé.”

“Được rồi.” Thái độ của Lâm Hiểu Hiểu đối với cô nữ diễn viên đó và thái độ vừa rồi với An Diễm rõ ràng khác hẳn 180 độ.

Lâm Hiểu Hiểu đưa mắt tiễn cô nữ diễn viên đó rời khỏi, khi cô quay mặt lại thì một lần nữa tỏ vẻ dừng đứng: “Có chuyện gì không?”

An Diễm thở dài hỏi thẳng: “Hiểu Hiểu à, cô vẫn đang giận chuyện hôm qua tôi đi ăn với anh Tô hả? Hiểu Hiểu, cô biết mà. Tôi và Tô tổng cùng ăn tối, không phải là hẹn hò, cũng không phải có hẹn trước mà chỉ là trùng hợp thôi, chỉ cùng ăn cơm hộp ở trường quay thôi. Vì vậy, cô có thể nào đừng hiểu lầm tôi không?”

“An Diễm, cô thực sự nghĩ rằng tôi giận vì cô và anh Tô đã đi ăn chung với nhau à?” Lâm Hiểu Hiểu cười khẩy. “Về chuyện của anh Tô, tôi đã nói rồi. Tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cô, vì vậy tôi sẽ không nhỏ mọn như thế đâu!”

“Lẽ nào không phải vì việc này? Vậy lý do là gì?” An Diễm thấy hơi lạ. Lẽ nào ngoài chuyện này ra, còn có chuyện gì khác có thể làm cho Hiểu Hiểu hiểu lầm mình?

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu rất muốn chất vấn An Diễm. Cô rất muốn làm rõ, hôm đó An Diễm đã lên xe của Cố Thiên Tuấn nhưng lại giấu cô, chuyện đó là thế nào.

Tuy nhiên, Lâm Hiểu Hiểu lại nhớ đến lời cảnh cáo của Lâm Kính Trạch với mình ngày hôm đó: Cô không được xen vào việc này, nếu không, cô sẽ không được làm việc tự do nữa!

Lâm Hiểu Hiểu thở ra một hơi thật mạnh, cuối cùng không nói gì. Cô chỉ ném lại một câu “cô đã làm gì thì tự rõ” rồi đạp đôi giày cao gót rời khỏi.

Còn An Diễm nhìn theo bóng lưng đang xa dần của Lâm Hiểu Hiểu, cảm thấy không còn sức để đuổi theo nữa.

Chắc là Hiểu Hiểu thật sự đã hiểu lầm mình chuyện gì đó, An Diễm nghĩ.

Tuy nhiên, Hiểu Hiểu cũng là bạn thân của mình, cô ấy không nên hiểu lầm mình khi chưa biết rõ sự việc. Mình cũng có lòng tự trọng, mình sẽ không đem sự nhiệt tình của mình để đổi lấy vẻ lạnh nhạt của người khác, hết lần này đến lần khác.

Nếu đã không cứu vãn được, vậy cũng đành buông tay thôi. An Diễm vừa tự khuyên mình vừa cảm kích bản lên xem.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ quay, cảnh quay là An Diễm bị bắt nạt ở nơi làm việc, bị các đồng nghiệp kiêu ngạo tạt một gáo nước lạnh.

Sau khi đạo diễn hô lớn một tiếng “diễn”, cô nữ diễn viên cùng đến với Lâm Hiểu Hiểu, cũng là diễn viên đóng chung với An Diễm, ngay lập tức tạt nước lạnh vào mặt An Diễm.

An Diễm cúi đầu xuống, vừa định thể hiện sự bất bình và giận dữ, cô nữ diễn viên đó lại đột nhiên cười phá lên.

An Diễm nhìn chăm chăm vào cô nữ diễn viên kia, rất không hài lòng với kỹ thuật diễn của cô ta: Chỗ nào đáng cười mà cô lại cười? Vả lại, là một diễn viên, dù cảm thấy buồn cười thì cũng không thể cười liên như thế được!

An Diễm rửa thầm xong thì nhìn xuống quần áo của mình: May mà trong cốc có ít nước, không làm ướt quần áo nhiều, nếu không cô còn phải đi thay áo nữa.

Cô đưa tay ra lau đi những giọt nước trên mặt mình, nhưng không có một nhân viên nào đưa khăn cho cô lau. An Diễm hít một hơi thật sâu, tự đi tìm một chiếc khăn, cố gắng lau khô mặt và tóc.

“Xin lỗi nhé, tâm trạng của tôi không ổn. Đạo diễn à, xin đừng để bụng.” Cô nữ diễn viên đó liên tục xin lỗi đạo diễn, nhưng từ đầu đến cuối, cô ta không nói một câu xin lỗi với An Diễm.

An Diễm cũng không quan tâm, cô chỉ muốn quay xong cảnh này càng sớm càng tốt, dù gì thời gian quay quảng cáo cũng có hạn.

Đạo diễn cũng biết rằng thời gian gấp rút, vì vậy trước lời xin lỗi của cô nữ diễn viên kia, anh chỉ khoát tay một cái, rồi hét lên một cách thiếu kiên nhẫn: “Làm lại lần nữa!”

Máy quay được mở lại, An Diễm hít một hơi thật sâu, bắt đầu chuẩn bị cảm xúc.

Lúc này, cô nữ diễn viên kia đã nghiêm túc nói một câu thoại, theo đúng hướng dẫn trên kịch bản, tạt nước lạnh vào mặt An Diễm.

“Hi hi...” Cô nữ diễn viên kia lại bùm miệng mà cười toe toét. Cô ta vừa cười vừa giải thích với đạo diễn: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi không cố ý đâu!”

An Diễm đứng bên cạnh khẽ nhúc nhích cổ mình: Ồ ồ, đây chẳng phải là mảnh khốe mà Amanda dùng để bắt nạt Lý An Ni lần trước sao?

Cô nữ diễn viên này và mình không thù không oán, thậm chí còn không quen nhau, tại sao cô ta lại làm vậy với mình?

An Diễm bất giác quay sang nhìn Lâm Hiểu Hiểu, mà Lâm Hiểu Hiểu cũng đang nhìn vào An Diễm. Ngay lúc ánh mắt của hai người chạm nhau, Lâm Hiểu Hiểu vội quay mặt đi, giả vờ như không có gì xảy ra.

An Diễm cười khẩy và tự nhủ: Từ khi nào mà mình lại trở thành mục tiêu của công chúng rồi?

“Cô sao vậy hả? Không muốn quay nữa à?” Đạo diễn hét lên với vẻ rất không vui.

“Xin lỗi, lần này tôi nhất định sẽ diễn thật tốt.” Cô nữ diễn viên kia vội vàng xin lỗi.

“Đạo diễn tranh thủ đi, tôi không muốn lãng phí thời gian của mọi người.” An Diễm điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nhìn vào đạo diễn bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Ừm.” Đạo diễn gật đầu rồi nhìn sang cô nữ diễn viên kia như muốn cảnh cáo: “Cô diễn viên này, nhớ để tâm một chút!”

Tuy nhiên, An Diễm nhìn thấy cô nữ diễn viên kia hoàn toàn không nghe thấy lời nói của đạo diễn. Cô ta rất chân thành khi đối mặt với đạo diễn, nhưng khi nhìn vào mình, cô ta vẫn có tỏ vẻ không chút hối cải.

Thôi được rồi, nếu cô đã muốn chơi, tôi sẽ chiều cô! Khóe miệng An Diễm nở một nụ cười mỉm, nhìn vào cô nữ diễn viên kia một cách điềm tĩnh.

Lần quay thứ ba đã bắt đầu rất nhanh. Cô nữ diễn viên nói xong thoại với An Diễm thì ngay lập tức giơ tay lên.

Nói thì chậm, chứ lúc ấy sự việc xảy ra rất nhanh. An Diễm đã nhanh chóng giật được cốc nước từ tay của cô nữ diễn viên kia, rồi đổ nó từ trên đầu của cô ta xuống dưới!

261. Chương 262

Vì lần này, cô nữ diễn viên kia cố tình rót đầy một cốc nước lạnh.

Do đó, đầu tóc của cô ta đã bị An Điềm làm ướt toàn bộ, thậm chí cả phần trang điểm trên mặt cũng bị nhòe đi. Nước hòa với phần trang điểm chảy theo má chảy xuống dưới cổ cô ta.

“Cô, cô làm gì vậy?” Cô nữ diễn viên hét lên chất vấn An Điềm, khiến cả khuôn mặt của cô ta trở nên méo mó hơn.

“Ồ, cảm xúc của tôi chưa đạt lắm, chứ không phải cố ý.” An Điềm đặt chiếc cốc lên bàn bên cạnh, lặp lại cái cố vừa rồi của cô nữ diễn viên đó.

“Cô, cô...” Cô nữ diễn viên kia giận đến mức thở phì phò, nhưng lại không nói nên lời.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu đã ra mặt. Cô đứng chặn trước mặt nữ diễn viên kia, trợn mắt nhìn An Điềm hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Ánh mắt của An Điềm như tối lại. Trước đây, Lâm Hiểu Hiểu cũng bảo vệ mình như vậy, nhưng bây giờ thì sao?

An Điềm khẽ nhúc nhích cổ họng với một chút thương cảm. Cô dùng hết sức mình để ưỡn thẳng lưng trả lời: “Vừa rồi cô ta làm gì, bây giờ tôi làm đúng như thế!”

Tất nhiên, vừa rồi Lâm Hiểu Hiểu cũng nhìn thấy cô nữ diễn viên kia đã làm gì với An Điềm. Vì vậy, An Điềm làm thế, cô cũng không có gì để nói.

“Được rồi, được rồi. Nghỉ mười phút!” Đạo diễn bắt đầu đứng ra hòa giải: Đoạn quảng cáo này đúng là đầy trắc trở.

Lâm Hiểu Hiểu liếc An Điềm lần nữa rồi dẫn cô nữ diễn viên kia đi ra khỏi trường quay. Cô kéo cô nữ diễn viên vào phòng vệ sinh, chắc chắn trong đó không có ai rồi mới hỏi một cách giận dữ: “Vừa rồi cô đã làm gì vậy? Ai bảo cô làm thế?”

Cô nữ diễn viên lau nước trên mặt rồi nói với giọng nịnh hót: “Chẳng phải An Điềm đã làm mích lòng cô sao? Tôi đang trút giận giùm cô.”

“Tôi nói An Điềm làm mích lòng tôi khi nào? Tôi nói nhờ cô trút giận giùm tôi khi nào?” Trên mặt Lâm Hiểu Hiểu đầy vẻ giận dữ mà không thể giải thích được.

“Tuy cô không nói rõ, nhưng cả đoàn làm phim ai mà không nhìn thấy là cô không thích An Điềm? Tôi cũng vì tốt bụng thôi.” Cô nữ diễn viên kia không ngờ mình định nịnh hót mà bị giận ngược lại, nên nhanh chóng giải thích với vẻ ngỡ ngàng.

“Được rồi, được rồi. Sau này không được làm thế nữa.” Lâm Hiểu Hiểu hừ lên một tiếng mất kiên nhẫn. “Vấn đề giữa tôi và An Điềm, tôi sẽ tự giải quyết, không ai được phép can thiệp! Bây giờ thời gian quay rất gấp rút, quan trọng nhất vẫn là công việc. Chúng ta quay xong sớm thì được nghỉ sớm, có biết chưa?”

“Biết rồi.” Cô nữ diễn viên cúi đầu xuống ngoan ngoãn trả lời.

Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn cô nữ diễn viên với vẻ ghét bỏ, rồi bực bội nhìn đi chỗ khác: Mấy chuyện gần đây thực sự làm mình cảm thấy phiền quá!

Ở bên này, An Điềm thấy Lâm Hiểu Hiểu đã kéo cô nữ diễn viên đó rời khỏi, cô cũng đi ra khỏi trường quay.

Bầu không khí hiện tại thực sự quá áp lực, cô cần ra ngoài để dễ thở hơn.

An Điềm đi đến vườn hoa bên ngoài trường quay. Ở đây chỉ có cây cỏ héo úa và bùn đất, nhiệt độ cũng không cao. An Điềm nhàn nhã đá vào hòn đá nhỏ nằm trên đường, rồi nhớ lại cảnh vừa rồi Lâm Hiểu Hiểu ra mặt bảo vệ cho cô nữ diễn viên đó.

Làm người mệt mỏi quá, An Điềm nghĩ. Khi không có tình bạn thì cần tình bạn, nhưng khi có tình bạn rồi thì lại gặp phiền não và cả buồn bã.

An Diễm cúi gầm mặt xuống, khóe mắt hơi đỏ lên: Thậm chí cô vẫn không hiểu được tại sao Hiểu Hiểu lại đối xử với mình như vậy.

Lúc này, một đôi chân đi giày da xuất hiện trong tầm nhìn của An Diễm.

An Diễm giật mình. Cô vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước mặt mình.

Cố Thiên Tuấn đang mặc một chiếc áo khoác đen phối với khăn quàng kẻ sọc đen trắng, quần màu xanh hải quân với đôi giày da màu nâu nhạt, trông có vẻ là một cách ăn mặc thật ầm áp.

Mái tóc lộn xộn trước trán của anh vẫn dựng đứng lên một cách quá mức, trong đôi mắt dịu dàng như sao sáng tỏa ra nụ cười mà An Diễm ngày càng nhìn thấy nhiều hơn. Chiếc khăn choàng kẻ sọc đen trắng để lộ cái cảm tình tế của Cố Thiên Tuấn, đôi môi đầy cảm xúc khẽ nhếch lên và hỏi: “Khóc hả?”

An Diễm nhanh chóng thu lại ánh mắt của mình. Cô quay mặt qua, giả vờ như đang ngắm nhìn khung cảnh ở phía xa, trả lời mà mũi hơi nghẹt: “Không có!”

Tất nhiên Cố Thiên Tuấn không tin, giọng anh bỗng dịu dàng hơn: “Có chuyện gì vậy?”

An Diễm cắn môi, đột nhiên có một sự thôi thúc muốn tâm sự. Cảm giác này, giống như bạn chịu thiệt thòi ở bên ngoài, khi trở về nhà muốn tìm kiếm sự an ủi vậy!

Cô vội lắc đầu thật mạnh để xua tan cảm giác kỳ lạ trong lòng. An Diễm ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giữ thái độ như trước và nói với Cố Thiên Tuấn: “Dù có chuyện gì xảy ra cũng không phải là chuyện của anh, được không? Anh...”

An Diễm há miệng, còn muốn nói thêm những câu không thiện cảm với Cố Thiên Tuấn. Nhưng Cố Thiên Tuấn trước mặt vẫn nhìn vào cô mỉm cười, khiến cô ngượng ngùng không thể nói to tiếng hơn.

“Tôi thế nào?” Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diễm, giọng anh trầm và êm dịu.

“Không có gì!” An Diễm bất giác đưa tay lên xoa mũi, chuyển chủ đề: “Sao anh lại đến đây?”

“Tôi chuẩn bị đi công tác để bàn vài hợp đồng, tiện đường đi ngang đây.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diễm đang cúi gầm mặt xuống, sẽ không bao giờ nói cho cô biết mình phải đi vòng vài cây số trước khi “tiện đường đi ngang qua đây”.

“Ra thế!” An Diễm nhìn về phía xa, đúng là có nhìn thấy một chiếc Maybach sang trọng đang đậu ở đó, đứng cạnh xe là trợ lý của Cố Thiên Tuấn - Cao Lỗi.

“Anh bàn hợp đồng là việc quan trọng, nên tranh thủ đi đi, đừng hờ ra là chạy đến đây, tránh để người khác hiểu lầm.” An Diễm nhìn vào Cố Thiên Tuấn, giọng điệu đặc biệt trịnh trọng.

“Ồ? Hiểu lầm gì?” Trên mặt của Cố Thiên Tuấn đầy vẻ không hiểu, một người thường ngày luôn trầm tĩnh và kín đáo như anh mà có biểu cảm này, khiến An Diễm có ảo tưởng “băng tuyết đã tan”.

“Hiểu lầm chúng ta...” An Diễm há miệng rồi lại quay mặt đi, lẩm bẩm với vẻ bực bội. “Hiểu lầm gì, bản thân anh không biết à?”

Thấy An Diễm đang phát cáu, tâm trạng của Cố Thiên Tuấn bỗng tốt lên nhiều. Anh đưa tay ra vuốt tóc An Diễm rồi nói: “Tôi không sợ hiểu lầm.”

“Anh làm gì vậy?” An Diễm hất mạnh tay của Cố Thiên Tuấn ra rồi lùi lại một bước, nói với vẻ lúng túng. “Cố Thiên Tuấn, lần đó anh đã cứu tôi, tôi rất biết ơn anh, cũng không còn hận anh nữa. Tuy nhiên, tôi luôn cảm thấy mối quan hệ giữa chúng ta trở nên rất kỳ lạ.”

An Diễm dừng lại, nhìn vào nụ cười đang dần biến mất của Cố Thiên Tuấn rồi tiếp tục nói: “Cố Thiên Tuấn, tôi đã suy nghĩ rất lâu, và nhận ra nguyên nhân chính tạo nên cảm giác kỳ lạ này, chính là anh. Vì vậy, xem như tôi cầu xin anh đó được không? Sau này đừng cư xử với tôi bằng những hành động lạ lùng này nữa, giống như hành động mà anh vừa thực hiện. May mà không ai nhìn thấy, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ gây ra một hiểu lầm rất lớn!”

Cố Thiên Tuấn ngẩn người ra một lúc, bàn tay đang lơ lửng trên không cuối cùng đã từ từ buông xuống. Anh lẩm bẩm: “Vì tôi nóng lòng quá.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì!” An Diễm lắc đầu và nói bằng giọng kiên quyết. “Nhưng tôi không muốn lặp lại những lời đã nói!”

An Diễm nói rồi không thèm quay đầu lại mà bỏ chạy đi mất.

Cố Thiên Tuấn quay người lại, nhìn theo bóng lưng của An Diễm, nhưng không đuổi theo.

“Cố tổng.” Cao Lỗi thấy An Diễm đã rời đi, liền lái xe đến cạnh Cố Thiên Tuấn. “Bây giờ cũng gần đến giờ hẹn rồi, phiền anh tranh thủ lên xe.”

“Tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn một lần nhìn theo bóng An Diễm đang chạy về phía xa, rồi ngồi vào trong xe.

Cao Lỗi nhìn thấy sắc mặt của Cố Thiên Tuấn qua gương chiếu hậu, liền bắt đầu lái xe thật nghiêm túc.

Khuôn mặt của Cố Thiên Tuấn đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Anh cầm xấp tài liệu mà Susan đã để sẵn bên cạnh lên và lật xem từng trang.

Bên trong chiếc xe yên tĩnh chỉ có tiếng lật mở tài liệu của Cố Thiên Tuấn, không biết tại sao Cao Lỗi cứ cảm thấy rằng hôm nay Cố tổng có một chút buồn bực gì đó.

Quả không sai, Cao Lỗi vừa nhận ra thì Cố Thiên Tuấn liền đặt xấp tài liệu trong tay sang một bên. Anh suy nghĩ một lúc rồi nói với Cao Lỗi: “Cao Lỗi, gọi về công ty nhờ Susan xử lý một việc.”

“Vâng, anh cứ nói.” Cao Lỗi gật đầu chăm chú lắng nghe lời Cố Thiên Tuấn nói...

262. Chương 263

Sau khi An Diễm nói những lời đó với Cố Thiên Tuấn, cô chạy về trường quay với tâm trạng rối bời. Cô tìm đại một nơi để ngồi xuống, chờ đến giờ quay.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu và cô nữ diễn viên kia cũng đang nắm tay nhau quay vào trường quay. Hai người chuyện trò vui vẻ, giống như chị em thân thiết vậy, làm An Diễm nhìn thấy mà hơi chướng mắt.

Cô bắt giác cúi đầu xuống để không nhìn thấy hai người họ, và bắt đầu nghiên cứu kịch bản một cách nghiêm túc.

Song, cô nữ diễn viên đó dường như cố tình kéo Lâm Hiểu Hiểu đến ngồi gần An Diễm, rồi tiếp tục trò chuyện rôm rả với Lâm Hiểu Hiểu.

Tiếng ồn ào bên tai thật khiến người ta khó chịu. An Diễm cố nín thở, cuối cùng cũng không nói gì: Thêm một chuyện chẳng thành một chuyện, không phải cô hèn nhát, nhưng bây giờ thời gian quay đang rất gấp rút, cô không muốn vì chuyện giữa mình và cô nữ diễn viên đó mà làm chậm trễ tiến độ quay.

Cứ thế, ba người đã trải qua một buổi sáng trong hòa bình.

Lúc hai giờ chiều, nhân viên của đoàn làm phim trở lại vị trí của mình rất đúng giờ, để chuẩn bị cho các cảnh quay tiếp theo.

Ngay lúc này, phó đạo diễn cầm điện thoại chạy đến trước mặt đạo diễn nói: “Đạo diễn, có người muốn nói với anh vài câu.”

Đạo diễn liếc nhìn phó đạo diễn một cái với vẻ mắt kiên nhẫn, sau đó cầm lấy điện thoại.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy số điện thoại gọi đến hiển thị trên màn hình, khuôn mặt của đạo diễn ngay lập tức nghiêm trang hẳn lên. Anh ta vội quay người đi và nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhân viên của đoàn làm phim thấy vậy, tất cả đều trở nên nghiêm túc hơn: Thông thường, những việc của đoàn làm phim đều do phó đạo diễn làm, còn đạo diễn chỉ chịu trách nhiệm quay phim. Bây giờ điện thoại gọi đến chỉ đích danh muốn tìm đạo diễn, vậy nhất định là sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Quả đúng như dự đoán, đạo diễn đi ra ngoài chưa được bao lâu thì đã quay vào lại.

Các nhân viên có mặt ở trường quay đều nhìn vào đạo diễn, không biết anh ta định sẽ làm gì tiếp theo.

Đầu tiên, đạo diễn nhìn quanh trường quay. Sau khi đưa mắt nhìn lướt qua An Diễm với đầy vẻ suy ngẫm, anh ta đã dừng mắt lại trên người cô nữ diễn viên kia rồi vẫy tay và nói: “Cô ra đây một lát.”

“Tôi?” Cô nữ diễn viên không hiểu nên cau mày lại, nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo đạo diễn ra bên ngoài.

“Đoàn làm phim tạm thời không cần cô góp mặt để quay nữa, cô về trước đi.” Đạo diễn nói thẳng vào vấn đề.

“Tại sao lại như vậy? Đạo diễn, chẳng phải chúng ta đã ký hợp đồng rồi sao?” Cô nữ diễn viên kia rất kinh ngạc nên chưa phản ứng lại kịp.

“Đoàn làm phim chúng tôi sẽ làm theo đúng điều khoản hợp đồng, chi trả tiền vi phạm hợp đồng cho cô, nhưng cô không được đóng tiếp nữa.”

“Đạo diễn, tôi đã làm gì sai hay sao?” Cô nữ diễn viên chất vấn với vẻ giận dữ: “Nếu phải chết, anh cũng phải cho tôi chết một cách rõ ràng chứ!”

“Có vài chuyện tôi không tiện nói nhiều.” Đạo diễn thở dài. “Chỉ là, có một số người mà tôi không đủ khả năng để làm mích lòng họ, cô càng không có khả năng đó!”

“Tôi...”

Cô nữ diễn viên đó còn muốn nói điều gì đó, nhưng đạo diễn đã khoát tay thẳng thừng: “Thu dọn đồ đạc rồi đi ngay đi.”

“Tôi...” Cô nữ diễn viên đó cắn chặt răng, cuối cùng cũng không dám nói gì: Anh đạo diễn này là một đạo diễn nổi tiếng trong giới, không bao giờ có quy tắc ngầm, chỉ nghiêm túc quay phim. Bây giờ bị đá ra ngoài, cô ta cũng tự biết rằng mình không thể trở mặt với anh đạo diễn này, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội hợp tác với anh ta nữa.

Chỉ có điều, khi không bị đá ra ngoài, nhất định là có ai đó xúi giục sau lưng!

Cô nữ diễn viên nhìn theo bóng lưng đang rời đi của đạo diễn, tự hỏi: Rốt cuộc ai đang gây khó dễ cho mình đây? Lại có quyền lực lớn đến vậy, có thể làm cho anh đạo diễn này rầm rập nghe theo? Nhưng, mình cũng chưa bao giờ có cơ hội làm mích lòng một nhân vật lớn đến vậy mà!

Ngay khi cô nữ diễn viên đó vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ thì quản lý của cô ta đã gọi đến.

Cô nữ diễn viên mừng thầm trong lòng, vội vàng nói máy. Cô ta đang định đem chuyện này kể với quản lý của mình, nhờ quản lý điều tra rõ ràng giúp cô ta.

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của người quản lý làm cho cô nữ diễn viên này mù mịt hoàn toàn: “Tôi chạy đông chạy tây muốn gãy cả chân mới giành được cho cô mấy đoạn quảng cáo, nhưng chỉ trong nửa tiếng, tất cả đã bị hủy hết rồi! Tổng công ty cũng đã ra lệnh, nói rằng phải tiễn cô đi luôn. Cô nói xem, rốt cuộc cô đã làm mích lòng ai hả?”

“Hả?” Chuyện xảy ra quá đột ngột, làm cô nữ diễn viên nhất thời không thể chấp nhận được. Cô ta trợn to mắt và nói: “Tôi... tôi đâu có biết!”

“Vậy cô có biết mình ăn gì không? Hỏi gì cũng không biết!” Người quản lý tức giận hét lên. “Còn không mau về công ty, nghĩ xem có cách gì cứu vãn không! Làm người quản lý của cô đúng là xui xẻo!”

“Tôi... tôi sẽ về ngay!” Cô nữ diễn viên kia sợ đến phát khóc, vội vàng chạy về công ty của mình.

Cùng lúc với khi cô nữ diễn viên kia bị đạo diễn đuổi đi...

Trong văn phòng tổng tài ở công ty Tô Thị, Susan đang đeo kính cận và để tóc ngắn, nói một cách từ tốn: “Cố tổng, đó là chuyện về cô An Diễm.”

“Cô làm tốt lắm, tiền thưởng tháng này tăng gấp đôi.” Cố Thiên Tuấn đang đi công tác ở một thành phố khác mỉm cười. An Diễm chỉ có thể do anh bắt nạt thôi, còn những người khác, nếu làm cô cau mày thì cũng không được!

“Cám ơn Cố tổng.” Giọng của Susan không có gì phấn khởi lắm, giống như cảm giác mà cô mang đến cho mọi người: Nghiêm túc, tỉ mỉ và cứng nhắc.

Cố Thiên Tuấn đặt điện thoại xuống, tâm trạng vui vẻ và đặt đôi chân thon dài của mình lên bàn. Anh dựa lưng ra sau ghế, nhắm mắt lại để thư giãn.

Lúc này, Cao Lỗi gõ cửa văn phòng của Cố Thiên Tuấn và bước vào: “Cố tổng, lãnh đạo của công ty kia đã đến.”

“Tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn mở mắt ra. Anh đứng dậy và ung dung bước về phía trước.

Cao Lỗi nhìn theo bóng lưng của Cố Thiên Tuấn: Cố tổng hôm nay hình như rất vui thì phải.

Ở bên này...

Sau khi đạo diễn nói chuyện xong với cô nữ diễn viên đó thì quay vào trường quay một mình. Anh ta liếc nhìn những vó với đôi mắt tò mò kia, rồi lên tiếng mà trên mặt không hề có chút biểu cảm: “Bây giờ bắt đầu quay cảnh khác.”

Đạo diễn nói xong thì nhìn sang An Diễm: “An Diễm à, mấy cảnh quay sáng nay sẽ hủy bỏ. Ngày mai sẽ có một diễn viên mới đến, rồi cô và cô ấy sẽ quay bù lại sau.”

“Vâng.” An Diễm hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết gật đầu với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu thì không nhìn được nữa, cô bước nhanh tới trước mặt đạo diễn hỏi: “Còn người bạn đã đến cùng tôi thì sao?”

“Cô ta không phù hợp với quảng cáo của chúng ta, nên đã đi trước rồi.”

“Sao lại như vậy? Rõ ràng...”

“Được rồi, đừng nói gì nữa, mọi việc đã được sắp xếp như thế đấy!” Đạo diễn trực tiếp ngắt lời Lâm Hiểu Hiểu, rồi nhìn lướt qua toàn bộ nhân viên của đoàn. “Bây giờ mọi người hãy lập tức chuẩn bị, để bắt đầu quay.”

Lâm Hiểu Hiểu liếc đạo diễn một cái bằng ánh mắt không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn quay về vị trí của mình, chuẩn bị cho buổi quay.

Cứ thế, bầu không khí của đoàn làm phim rất buồn tẻ, quay đến hết buổi chiều.

Sau khi đoàn làm phim thu dọn, An Diễm tranh thủ về nhà nấu cơm cho An An, nên cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc và chuẩn bị rời đi.

Còn Lâm Hiểu Hiểu thì không muốn đụng mặt với An Diễm, nên quyết định chờ An Diễm rời khỏi thì cô mới đi.

Lúc này, hai nhân viên của đoàn làm phim chạy đến bên cạnh An Diễm, nói chuyện nhiệt tình với cô: “An Diễm à, cô định về nhà hả? Đi đường cẩn thận nhé. Tôi có xe, hay để tôi chở cô về?”

“Không cần, không cần. Tôi tự về được.” An Diễm thấy hơi lạ, những đồng nghiệp chỉ gật đầu xa giao thường ngày, sao bây giờ lại trở nên nhiệt tình như thế?

263. Chương 264

“Vậy cô đi đường cẩn thận. Bây giờ trời lạnh, cô nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để bị lạnh nhé.” Một nhân viên khác cũng dặn dò chu đáo.

“Vâng, cảm ơn mọi người.” An Diễm mỉm cười một cách không tự nhiên, rồi ba chân bốn cẳng rời đi.

Sau khi An Diễm rời đi, hai nhân viên đó đưa mắt nhìn nhau, rồi mới bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn thấy cảnh này liền cảm thấy hơi lạ, trước đây nhân viên của đoàn làm phim đâu có nhiệt tình với An Diễm như thế!

Cô cau mày lại và đi về phía hai nhân viên kia.

“Này, cô nói xem, sao thường ngày chúng ta không nhìn ra cô An Diễm này cũng có số má vậy nhỉ?”

Lâm Hiểu Hiểu còn chưa đi đến trước mặt hai nhân viên đó thì đã nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. Cô suy nghĩ một lúc rồi đứng yên tại chỗ, giả vờ như đang tìm đồ, sau đó dựng tai lên để tiếp tục nghe họ nói chuyện.

Hai nhân viên đó hoàn toàn không cảm nhận được rằng Lâm Hiểu Hiểu đang nghe trộm, nên vẫn tiếp tục nói: “Chứ gì nữa! Thường ngày dạ vâng, tỏ vẻ tốt bụng lắm, không ngờ hành sự lại tuyệt tình đến vậy! Một câu không hợp tai liền cắt luôn đường lui của người ta! Chắc chắc chắc... Nghe nói sẽ bị đuổi luôn đó, chắc sau này sẽ không còn cơ hội đứng trong làng giải trí nữa!”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô gái đó cũng thật là, tự nhiên gây chuyện với An Diễm làm gì, còn cố tình tạt nước vào mặt An Diễm. Cô thấy đó, bây giờ chạy đi đâu mà khóc đây?”

“Cô nói cũng phải. Mặc dù hơi đáng thương, nhưng nếu cô ta không tự tìm chỗ chết, làm sao lại rơi vào bước đường này?”

“Chứ gì nữa.” Một nhân viên chặc lưỡi và nói. “Nhưng, cô có biết người đứng sau An Diễm là ai không? Sao lại lợi hại đến mức đó? Cô gái đó vừa mới xúc phạm An Diễm vào buổi sáng, đến buổi chiều là bị chặn hết đường lui rồi.”

“Tôi cũng không biết nữa! Tóm lại, đó phải là một người tai to mắt lớn, lật mặt như cắt, thế lực còn mạnh hơn gia đình của Lâm Hiểu Hiểu nữa.”

“Suyt..., tôi vừa nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu còn chưa rời đi nữa. Cô nhỏ tiếng một chút, đừng để cô ấy nghe thấy đấy!”

“Nhưng tôi đã nghe thấy rồi.” Lâm Hiểu Hiểu khoanh hai tay trước ngực, và nhìn vào hai nhân viên kia với vẻ mặt lạnh như tiền.

“Bịch” một tiếng, một trong hai nhân viên nhìn thấy Lâm Hiểu Hiểu, liền sợ đến mức làm rơi chiếc túi trên tay xuống đất.

Người nhân viên kia thì vội vàng kéo tay áo của đồng nghiệp, sau đó mỉm cười gượng gạo với Lâm Hiểu Hiểu. “Hi hi, cô Lâm, cô vẫn chưa về hả? Chúng tôi định về nhà đây. Cô Lâm, tạm biệt!”

Người nhân viên đó nói xong liền lập tức kéo người đồng nghiệp đã nhặt túi xách lên rời khỏi đó.

Lâm Hiểu Hiểu quay người lại, nhìn theo bóng lưng hoảng hốt của hai nhân viên kia, vẻ mặt ngày càng khó coi: Chẳng lẽ bạn mình bị đạo diễn đuổi đi, là vì An Diễm?

Nhưng, làm sao An Diễm lại có thế lực lớn đến như vậy?

Lâm Hiểu Hiểu cau mày lại, rồi đột nhiên, trong mắt cô giãn ra: Anh ba! Nhất định là anh ba đã làm điều này cho An Diễm!

“Ha ha...” Lâm Hiểu Hiểu cười khẩy: Không ngờ An Diễm lại tài giỏi đến vậy, đầy mưu kế đến vậy! Chân trước chịu chút thiệt thòi, chân sau liền học cách đi mách với anh ba. Trước đây, đúng là mình đã xem thường An Diễm rồi!

Lâm Hiểu Hiểu hất tay thật mạnh, đạp đôi giày cao gót giận dữ đi về nhà: Mặc dù cô không thể nói thẳng cho chị ba biết chuyện giữa An Diễm và anh ba, nhưng cô chắc chắn sẽ bảo vệ thật tốt tình cảm giữa anh ba và chị ba!

Cô phải lên kế hoạch tỉ mỉ, cho An Diễm một lời cảnh cáo!

**

Thời gian cứ vậy mà trôi qua từng ngày, thái độ của Lâm Hiểu Hiểu đối với An Diễm đã hoàn toàn lạnh nhạt. Tuy An Diễm không thể làm gì, nhưng cũng không còn đa sầu đa cảm nữa.

Bởi vì, con người sống thì phải kiếm tiền ăn cơm, luôn phải nhìn về phía trước. Đời người luôn có sự sống và cái chết, huống hồ gì là duyên hợp duyên tan.

Mặc dù An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu không nói chuyện với nhau, nhưng thái độ của hai người đối với công việc luôn rất nghiêm túc. Dưới sự phối hợp của họ, các cảnh quay của đoàn đã được tiến hành một cách nhanh chóng và thuận lợi.

Sau một tháng quay vất vả, cuối cùng đoàn làm phim đã hoàn thành các cảnh quay đúng trong thời gian quy định.

Còn về việc biên tập và quảng bá hậu kỳ, thì không phải là việc của hai người họ nữa.

Sau một tháng tăng ca làm thêm giờ, An Diễm mệt mỏi đến mức đầu lưng đau hông. Ngồi trong phòng hội nghị chờ cuộc họp bắt đầu, cô đưa tay chống cằm với vẻ buồn tẻ: Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, chỉ cần cuộc họp kết thúc, mình sẽ được nghỉ ngơi ở nhà vài ngày rồi.

An Diễm chán nản xoay xoay cây bút trong tay, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt đang nhìn vào mình. Cô quay đầu lại, nhận ra Lâm Hiểu Hiểu đang ngồi cách mình hai ghế, đang nhìn vào mình mà không chút kiêng dè.

An Diễm bất giác đặt cây bút trong tay xuống, rồi đưa tay lên sờ sờ mặt mình, rồi lại nhìn xuống quần áo của mình: Hình như hôm nay mình đâu có gì lạ lùng, sao Lâm Hiểu Hiểu lại nhìn chăm chăm vào mình như vậy?

An Diễm bị Lâm Hiểu Hiểu nhìn đến mức cảm thấy khó chịu cả người. Cô ho nhẹ một tiếng, rồi sửa lại cổ áo của mình, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn nhìn cô. Ánh mắt đó An Diễm chưa bao giờ nhìn thấy. Đó là một ánh nhìn lạnh băng, làm cho An Diễm bỗng dừng hết tóc gáy lên.

May thay, lúc này cánh cửa phòng hội nghị được mở ra, và người đi vào chính là Tô Thanh Dương phong độ và lịch thiệp.

Lúc này, cuối cùng An Diễm cũng cảm thấy ánh mắt của Lâm Hiểu Hiểu không còn dừng lại trên người mình nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu lắng nghe cuộc họp của Tô Thanh Dương một cách nghiêm túc.

Là người phụ trách hoạt động quay lần này, tất nhiên Tô Thanh Dương biết rằng lần quay này đạt được thành công là việc không dễ dàng gì. Vì vậy, sau khi đưa ra vài tổng kết, anh liền hỏi: “Trong một tháng nay, mọi người đã làm việc rất vất vả, vì vậy công ty quyết định sẽ tổ chức cho mọi người một chuyến du lịch. Mọi người thấy thế nào?”

Ý tưởng của Tô Thanh Dương vừa được đưa ra, ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của cả đoàn làm phim. Mọi người bắt đầu bàn tán rôm rả: “Hay chúng ta ra nước ngoài chơi đi, xem thử phong cảnh của nước khác!”

“Không được, đi nước ngoài thì tốn thời gian lắm, mà vài ngày sau Tô tổng còn chút việc phải làm, đi nước ngoài chơi chưa đã thì phải quay về rồi.”

“Hay là đi xem tác phẩm điêu khắc băng đi, nghe nói mùa đông ở thành phố phía bắc có đấy, nhưng đến giờ vẫn chưa đi qua!”

“Cô thấy ở đây còn chưa đủ lạnh à? Chúng ta vừa mới qua mùa đông, không ai muốn đi đến nơi lạnh giá nữa đâu!”

“Hay đi ngâm suối nước nóng đi!” Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu đã lên tiếng. Cô suy nghĩ một lúc, rồi nhìn về phía mọi người trong phòng hội nghị và nói: “Tôi biết có một suối nước nóng ở vùng ven, nhiệt độ phù hợp, cách thành phố H cũng không xa. Vả lại, phong cảnh ở đó cũng rất đẹp, quán xá cũng ổn. Lúc nhỏ tôi đã đến đó nghỉ mát, tôi biết rất rõ nơi đó...”

“Ý kiến này hay đấy!” Mọi người vừa nghe Lâm Hiểu Hiểu nói vậy, đột nhiên hoa tay múa chân đầy phần khích. “Bây giờ thời tiết lạnh như thế này, nếu được ngâm mình trong nước ấm, bao quanh là những làn hơi nước trắng mờ, cảm giác đó đúng là đáng tận hưởng!”

“Phải đấy, phải đấy! Tắm xong rồi uống một ly sâm panh! Wow, đó mới là nghỉ dưỡng!”

Lâm Hiểu Hiểu thấy mọi người đều hưởng ứng tích cực, liền nói tiếp: “Suối nước nóng ở đó có nhiều loại lắm, có loại nhiệt độ cao, có loại nhiệt độ thấp hơn, có bể bơi nước nóng dạng lớn, còn có loại nhỏ hơn để sử dụng cho cá nhân, làm đẹp và dưỡng sức. Nếu đến đó, mọi người có thể dựa vào sở thích của mình để chọn ra loại nước nóng phù hợp để ngâm mình vào đó.”

“Duyệt, duyệt, duyệt. Vậy đi chỗ này đi!” Mọi người nghe xong mô tả của Lâm Hiểu Hiểu, liền đồng thanh hét lên.

Họ cùng lúc đưa mắt nhìn sang Tô Thanh Dương, mong chờ quyết định cuối cùng của anh.

Tô Thanh Dương mỉm cười: “Nếu ý kiến đã được thống nhất, vậy thì sẽ đến suối nước nóng, chi phí ăn ở và di chuyển sẽ do công ty phụ trách tất cả!”

“Yeah!” Mọi người reo hò phần khích.

Chỉ có An Diễm khẽ mỉm cười: Suối nước nóng gì đó, mình không đi thì hơn. Mấy ngày qua, An An được ông bà ngoại của Mỹ Mỹ đón về nhà để chơi cùng Mỹ Mỹ. Cô không phải lo lắng gì nhiều, đúng lúc có thể về nhà và ngủ một giấc cho đã. Trong một tháng qua, vì để quay xong quảng cáo, cô chưa được ngủ ngon dù chỉ một bữa.

Sau khi Lâm Hiểu Hiểu đưa ra ý kiến và được đón nhận, cô không hề tỏ ra vui vẻ. Thay vào đó, cô nhìn quanh phòng hội nghị một lần, ánh mắt lại di chuyển sang người An Diễm.

Cô đưa mắt ra hiệu với người đang ngồi bên cạnh. Người này lập tức hiểu ý, và để cô ngồi xuống cạnh An Diễm.

264. Chương 265

An Diễm bị sự tiếp cận chủ động của Lâm Hiểu Hiểu làm cho giật mình: Chẳng phải Lâm Hiểu Hiểu không nói chuyện với mình trong một thời gian dài rồi sao? Sao bây giờ lại chủ động ngồi xuống cạnh mình? Để làm gì?

An Diễm có vẻ hơi bị động, nhất thời nghẹn họng, không biết phải nói gì.

Ngược lại, Lâm Hiểu Hiểu biểu hiện rất tự nhiên. Mặc dù nụ cười trên mặt không còn nhiệt tình như trước, nhưng cũng đủ để gây ngạc nhiên cho An Diễm: “An Diễm, đề nghị của tôi thế nào? Cô có thích suối nước nóng không?”

“Tôi... tôi vốn định không đi, vì tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi.” An Diễm nói sự thật.

“Nhưng tôi muốn cô đi chung với tôi, có được không?” Lâm Hiểu Hiểu vẫn mỉm cười. “Xem như đi chơi với tôi.”

An Diễm nhìn vào vẻ mặt mong chờ của Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng cũng gật đầu: “Thôi được.”

Mặc dù cô không muốn đi ngâm suối nước nóng gì đó, nhưng nếu Lâm Hiểu Hiểu bảo cô đi, thì đó là một vấn đề khác. Dù gì, cô và Lâm Hiểu Hiểu trước đây từng là bạn tốt, lần này cô ấy lại chủ động gọi mình đi. Nếu nhân cơ hội này mà có thể làm hòa với Lâm Hiểu Hiểu, cũng là việc tốt nhất.

“Ừm, vậy hẹn gặp vào ngày hôm đó!” Lâm Hiểu Hiểu mỉm cười đầy ắp ý với An Diễm, sau đó ngồi về chỗ của mình ban nãy.

Khi cuộc họp vừa kết thúc, Lâm Hiểu Hiểu lại vội vã chạy đến biệt thự Cổ Thị. Trước đó cô đã hỏi thăm anh trai mình, biết rằng hôm nay Cổ Thiên Tuấn không đi làm mà ở nhà với chị ba. Vì vậy, nhân việc hôm nay, cô nhất định phải lên kế hoạch chặt chẽ!

Chu Mộng Chỉ đột nhiên rất không hài lòng với chuyến viếng thăm bất ngờ của Lâm Hiểu Hiểu, nhưng cô ta cũng không nói gì, chỉ mời Lâm Hiểu Hiểu vào phòng khách ngồi.

Cổ Thiên Tuấn đang buồn bực vì phải một mình đối mặt với Chu Mộng Chỉ, sự xuất hiện của Lâm Hiểu Hiểu đã giải quyết tình trạng dầu sôi lửa bỏng của anh.

Thế là, tâm trạng được tốt lên, anh và Chu Mộng Chỉ cùng tiếp đãi Lâm Hiểu Hiểu, có thể còn sẽ hỏi thăm được thông tin về An Diễm từ chỗ Lâm Hiểu Hiểu nữa.

“Hiểu Hiểu à, em đột nhiên đến tìm chị, bộ có chuyện gì sao?” Chu Mộng Chỉ kêu chị Lý bê trà lên cho Lâm Hiểu Hiểu rồi hỏi một cách lịch sự.

Sắc mặt của Chu Mộng Chỉ hôm nay trông rất tốt, khuôn mặt mềm mại toát lên vẻ rạng rỡ. Cô mặc chiếc váy ngủ bằng lụa satin cao cấp màu xanh ngọc, mỗi một động tác đều có vẻ lười biếng nhưng rất sang trọng, mái tóc được chăm dưỡng đang búi cao lên, được cố định bằng một cây trâm bằng ngọc đỏ.

Lâm Hiểu Hiểu là cô hai của tập đoàn đá quý Lâm Thị, mặc dù học chuyên ngành biểu diễn, nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong đá quý, cũng xem như có am hiểu về đồ trang sức. Vừa nhìn là cô đã nhận ra, cây trâm bằng ngọc đỏ được cài trên đầu Chu Mộng Chỉ, tuy có hình dạng đơn giản, nhưng phải hàng trăm năm tuổi, như thể là đồ vật của một phi tử thời xưa.

Những người khác mua loại báu vật này về đều sẽ cất giữ cẩn thận, nhưng chị ba lại tiện tay lấy ra xài, cho thấy chị ấy có nhiều đồ trang sức quý giá.

Từ điều này có thể nhìn ra mức độ mà anh ba chú trọng đến chị ba. Còn với An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu suy nghĩ với chút khinh khi, anh ba chỉ nhất thời ham của lạ thôi! Người mà anh ấy yêu nhất vẫn là chị ba!

Do đó, nhân lúc An Diễm và anh ba chưa đi quá xa, cô muốn để An Diễm tận mắt nhìn thấy anh ba và chị ba yêu nhau như thế nào. Nếu An Diễm biết sai để sửa, cô vẫn rất sẵn lòng tiếp tục làm bạn với An Diễm.

“Chị ba à, công ty tụi em sắp đến làng suối nước nóng để nghỉ dưỡng, ở đó cũng có phòng tắm thuốc, không khí rất trong lành. Chị suốt ngày ở trong biệt thự, hay chị đi ngâm suối nước nóng với tụi em đi, luôn tiện hít thở chút không khí trong lành.” Lâm Hiểu Hiểu nhìn vào Chu Mộng Chỉ và đề nghị một cách vui vẻ.

Chu Mộng Chỉ thấy Lâm Hiểu Hiểu chạy đến đây trong bộ dạng lo lắng, cứ tưởng cô có chuyện gì quan trọng, thì ra là đến rủ cô ta đi tắm suối nước nóng với mấy người đó!

Đùa kiểu gì vậy!

Chu Mộng Chỉ phì cười trong lòng: Mình là phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị, mà sẽ cùng với những nhân viên nghèo hèn sống ở khu ổ chuột kia đi tắm đến suối nước nóng?

Nếu muốn đi thì cũng phải kêu Thiên Tuấn bao gói trọn cả làng suối nước nóng, để cô và Thiên Tuấn được tận hưởng riêng một mình chứ!

Lâm Hiểu Hiểu thấy Chu Mộng Chỉ cười mỉm nhưng không trả lời, liền vội bổ sung thêm: “Em biết chị ba rất đề tâm đến vấn đề riêng tư, nên thường không thích gặp người khác. Nhưng làng suối nước nóng đó có dịch vụ VIP, toàn bộ quá trình sẽ đảm bảo giữ riêng tư cho chị.”

“Hiểu Hiểu, chị không có ý này. Chỉ là...” Chu Mộng Chỉ suy nghĩ trong lòng, rốt cuộc phải lấy cớ gì để từ chối Lâm Hiểu Hiểu đây.

Đột nhiên, Chu Mộng Chỉ nhíu đôi chân mày lá liễu lại, như thể nhớ ra điều gì đó: Có lẽ nhân cơ hội này, sẽ giải quyết được việc rất khó khăn hiện nay của mình!

“Được rồi.” Chu Mộng Chỉ nhanh chóng đổi giọng. “Cũng đã lâu chị không đi ra ngoài rồi, nhân cơ hội này ra ngoài chơi cũng tốt.”

Chu Mộng Chỉ giả vờ rất thích thú, quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn à, anh đi chung với em được không? Đã lâu rồi chúng ta không đi du lịch cùng nhau.”

Cố Thiên Tuấn nghiêm mặt suy nghĩ: An Diễm cũng đến làng suối nước nóng đó, nếu để cô ấy thấy mình và Mộng Chỉ đi với nhau, liệu có ổn không?

“Thiên Tuấn, anh nhất định phải đi với em đấy, có được không?” Chu Mộng Chỉ bắt đầu nũng nịu.

Nếu là trước đây, Cố Thiên Tuấn đã thoải mái nhận lời rồi. Nhưng bây giờ, anh chỉ muốn Chu Mộng Chỉ thôi làm nũng ngay lập tức.

“Được, anh đồng ý.” Cố Thiên Tuấn đồng ý một cách nhanh chóng: Dù sao Chu Mộng Chỉ cũng không biết thân phận của An Diễm, vì vậy cô ta tạm thời sẽ không gây bất lợi cho An Diễm. Hơn nữa, anh cũng có thể mượn cơ hội đi chung với Chu Mộng Chỉ, để xem thử vị trí của mình trong lòng An Diễm như thế nào.

Quan trọng nhất là, chuyến du lịch này, Tô Thanh Dương cũng có mặt. Nếu anh đi, vậy cũng có thể đề phòng Tô Thanh Dương và An Diễm quá thân thiết với nhau.

“Anh ba đúng là yêu chị ba thật đấy! Vừa nãy anh ba vẫn đang do dự, bây giờ chị ba mới nói một câu, anh ba đã ngay lập tức đồng ý rồi.” Lâm Hiểu Hiểu chân thành thốt lên: “Tình cảm giữa anh ba và chị ba thật tốt!”

Lâm Hiểu Hiểu thấy rằng kế hoạch của mình đã hoàn thành hơn một nửa, bất giác cảm thấy rất vui.

Cô đã tính toán hết rồi. Khi anh ba và chị ba đến làng suối nước nóng, cô sẽ kéo An Diễm lạng qua lạng lại trước mặt họ. Cô muốn An Diễm nhìn cho thật kỹ, anh ba và chị ba yêu thương nhau như thế nào, để lương tâm An Diễm thấy áy náy, biết khó mà rút lui!

Nếu đến lúc đó mà An Diễm vẫn không chịu quay đầu, thì Lâm Hiểu Hiểu sẽ không khách sáo với An Diễm nữa.

“Ha ha...” Cố Thiên Tuấn nghe thấy lời khen của Lâm Hiểu Hiểu, chẳng ừ hử gì, chỉ phá lên cười.

Còn Chu Mộng Chỉ thì hài lòng nhấp một ngụm trà, nhưng việc khó khăn đó khiến cô ta có phần thấp thỏm, nên cần phải bàn bạc kỹ với Chu Hán Khanh đã.

Tất nhiên, việc đi nghỉ mát ở làng suối nước nóng đều đã được xác định chắc chắn với ba người mà mỗi người đều đang mang mỗi tâm sự riêng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã đến ngày đi đến làng suối nước nóng.

Dưới sự tổ chức của công ty Tô Thị, An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu cùng ngồi xe đến làng suối nước nóng.

Do Lâm Kính Trạch cũng nghe nói về chuyến đi đến làng suối nước nóng, cộng thêm Lâm Hiểu Hiểu và Cố Thiên Tuấn đều đi, nên anh đã lấy cớ “chăm sóc em gái” và “đi cùng anh trai” mà dày mặt đi theo.

An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu xuất phát chưa bao lâu thì Cố Tuấn Thiên và Chu Mộng Chỉ cũng đến sân bay dưới sự hộ tống của Chu Hán Khanh và Cao Lỗi.

Trên đường đi, Chu Mộng Chỉ biểu hiện rất khỏe. Nhưng khi đến nhà chờ sân bay, Chu Mộng Chỉ đột nhiên ôm bụng, khụy xuống đất với vẻ mặt đau đớn.

Mặc dù Cố Thiên Tuấn rất ngạc nhiên về việc tái phát bệnh cũ của Chu Mộng Chỉ, nhưng anh vẫn rất chu đáo đưa Chu Mộng Chỉ vào phòng chờ VIP ở sân bay để ngồi nghỉ.

265. Chương 266

Bác sĩ bị gọi đến gấp rút lập tức tiến hành kiểm tra tổng quát cho Chu Mộng Chỉ, nhưng không hề phát hiện ra bệnh tật gì.

Song bác sĩ nhìn dáng vẻ yếu ớt và sắc mặt xanh xao của Chu Mộng Chỉ thì cảm thấy vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra lại, thế nên cuối cùng đành nói với Cố Thiên Tuấn: “Anh Cố, vợ anh có thể do sức khỏe suy yếu nên mới bị đau bụng, cần phải nghỉ ngơi cẩn thận. Nhưng chỗ chúng tôi không thể so được với bệnh viện, tôi nghĩ anh nên đưa vợ anh đến bệnh viện kiểm tra toàn diện một lần nữa, tránh xảy ra vấn đề gì đó.”

“Được, tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn bảo Cao Lỗi tiễn bác sĩ về, sau đó quay sang nói với Chu Mộng Chỉ đang nằm trên giường, “Mộng Chỉ, em thấy sao rồi?”

“Vẫn còn hơi khó chịu một chút.” Chu Mộng Chỉ nằm đó, trông vẫn còn rất yếu, nói với vẻ áy náy: “Thiên Tuấn, em xin lỗi, vì em mà làm lỡ mất chuyến du lịch vui vẻ rồi.”

“Không sao, sức khỏe của em là quan trọng nhất mà.” Cố Thiên Tuấn ngồi ở đầu giường Chu Mộng Chỉ, trong lòng cảm thấy cực kỳ nuối tiếc vì không được đi suối nước nóng thăm An Điền.

“Thiên Tuấn, có phải em vô dụng lắm không?” Chu Mộng Chỉ hỏi rồi đột nhiên bật khóc.

Cố Thiên Tuấn không biết Chu Mộng Chỉ đang định diễn vở kịch gì, đành phải phối hợp bằng cách ôm cô ta vào lòng khẽ an ủi.

Chu Mộng Chỉ nằm trong lòng Cố Thiên Tuấn thút thít một lúc, thấy thời gian cũng ổn rồi mới ngẩng đầu lên nói với anh: “Thiên Tuấn, em nghĩ kĩ rồi, cảm thấy anh vẫn nên đi suối nước nóng đi, anh xem lần nào anh cũng vì em mà bỏ lỡ rất nhiều việc, em không muốn lần này lại làm anh cụt hứng nữa.”

“Không sao đâu, Mộng Chỉ, anh...”

“Thiên Tuấn, lần này anh nhất định phải đi, nếu không trong lòng em sẽ thấy áy náy lắm.” Thái độ Chu Mộng Chỉ lần này kiên định đến kì lạ, không giống như chỉ là tỏ vẻ hiểu chuyện như mọi khi.

Cố Thiên Tuấn thầm nhướn mày, chăm chú nhìn vẻ mặt Chu Mộng Chỉ, nhận thấy cô ta lần này có vẻ như thật sự muốn anh đi một mình đến suối nước nóng.

Việc này khiến anh do dự, bởi lần này anh thật sự không thể đoán ra được mục đích vì sao Chu Mộng Chỉ lại làm như thế.

Đúng lúc đó thì Chu Hán Khanh chợt bước lên phụ họa: “Thiên Tuấn, Mộng Chỉ đã kiên quyết như vậy rồi, để không làm em ấy buồn, cậu cứ đi đi, sẵn tiện cũng nghỉ ngơi thư giãn luôn.”

Cố Thiên Tuấn lập tức đưa ánh mắt sắc như dao cạo của mình nhìn Chu Hán Khanh, nhưng sau đó từ từ bình thản lại rồi nhẹ nhàng nói: “Cũng được, nếu Mộng Chỉ đã thấu hiểu như thế thì tôi cũng đành phải làm vậy thôi.”

Cố Thiên Tuấn nhanh nhạy phát hiện, ngay khi anh vừa nói xong câu đó thì cả Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, tuy khoảnh khắc ấy rất ngắn ngủi nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

“Thiên Tuấn, em không đi cùng anh được, anh chơi cho thật vui đi nhé.” Gương mặt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ nở nụ cười dịu dàng, vừa nãy trông vẫn còn rất yếu ớt bây giờ khí sắc đã tốt hơn rất nhiều.

Cố Thiên Tuấn buông Chu Mộng Chỉ khỏi lòng mình, đỡ cô ta nằm xuống giường rồi nhẹ nhàng nói: “Em ở nhà cố nghỉ ngơi cho khỏe, anh sẽ mau chóng về với em.”

“Thiên Tuấn, tôi nghe nói thành phố S có một bệnh viện rất nổi tiếng, tuy không phải là của nhà anh Trì nhưng hiệu quả chữa trị cũng không tồi. Hay là đợi sau khi Mộng Chỉ nghỉ ngơi đỡ hơn, tôi sẽ đưa Mộng Chỉ đến đó khám, sau khi cậu đi nghỉ về sẽ lại nhìn thấy một Mộng Chỉ khỏe mạnh.” Chu Hán Khanh lại nói.

“Được.” Cố Thiên Tuấn lập tức đồng ý, chỉ cần là đề nghị của hai người họ thì anh sẽ đều đồng ý hết. Anh đang rất muốn xem thử Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh bày ra bao nhiêu vở diễn như vậy rồi cuộc là muốn làm gì.

“Vậy được, cứ quyết định như vậy đi.” Chu Hán Khanh gật đầu, rồi không kìm được mà quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ một cái.

Cố Thiên Tuấn lại tỏ vẻ như không trông thấy cảnh đó, vẫn cứ mỉm cười.

Lúc này, Cao Lỗi từ nãy vẫn đứng yên bên cạnh không nói gì chợt nhìn đồng hồ rồi bước lên nói với Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, sắp đến giờ lên máy bay rồi.”

“Được, tôi sẽ đi ngay.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền vỗ vai Chu Hán Khanh, nở nụ cười chân thành, “Nếu Mộng Chỉ đã bảo tôi đi nghỉ ngơi thư giãn thì tôi sẽ đi. Mộng Chỉ xin nhờ đến anh họ chăm sóc vậy.”

“Không cần khách sáo, Mộng Chỉ là em họ của tôi, là người thân của tôi, cậu cũng là anh em của tôi, tôi làm thế này là lẽ đương nhiên mà.” Chu Hán Khanh nói với Cố Thiên Tuấn một cách đầy tình nghĩa.

Cố Thiên Tuấn nở nụ cười đầy thâm ý, sau đó bước đến bên giường Chu Mộng Chỉ, hôn lên trán cô: “Mộng Chỉ, anh đi đây, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

“Ừ, Thiên Tuấn, chơi thật vui nhé.” Chu Mộng Chỉ gật đầu với Cố Thiên Tuấn rồi nhìn anh và Cao Lỗi rời khỏi phòng nghỉ.

Cố Thiên Tuấn bước ra cửa, đi thêm vài bước nữa rồi mới dừng lại, quay sang nói với Cao Lỗi bằng nét mặt không cảm xúc: “Anh biết tiếp theo phải làm gì rồi chứ?”

“Tôi biết.” Cao Lỗi gật đầu, “Cố tổng, vệ sĩ bảo vệ anh đã đến suối nước nóng trước rồi, bên này tôi có tin tức gì sẽ lập tức báo cho anh ngay.”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi bước về phía cổng ra máy bay.

Cao Lỗi nhìn theo bóng dáng trầm tĩnh của Cố Thiên Tuấn, thầm thở dài rồi quay người vội đi làm nhiệm vụ mà Cố Thiên Tuấn đã giao phó.

Trong phòng nghỉ VIP của sân bay...

Chu Mộng Chỉ lật chăn ra ngồi dậy, nhìn Chu Hán Khanh vừa bước vào trong đang uống nước rồi hỏi: “Thiên Tuấn đã đi chưa?”

“Đã lên máy bay rồi.” Chu Hán Khanh đặt cốc nước xuống, “Cũng như mọi khi, bảo Cao Lỗi ở lại lo liệu việc công ty.”

“Vậy thì tốt.” Chu Mộng Chỉ thở phào nhẹ nhõm.

Chu Hán Khanh ngồi xuống bên cạnh Chu Mộng Chỉ, đưa tay nắm lấy vai cô ta: “Mộng Chỉ, em đừng ủ rũ mặt mày nữa, cười lên đi.”

“Cười cái gì mà cười?” Chu Mộng Chỉ gạt tay Chu Hán Khanh ra, “Nếu không phải do lần trước anh không dùng biện pháp bảo vệ thì em đâu có phải tốn công lo lắng thế này?”

Nói đến đây, Chu Mộng Chỉ lại không kìm được cơn giận, lần trước do Cố Thiên Tuấn bị thương, cô ta trong khoảng thời gian đó không nhịn nổi nên đã chủ động đến tìm Chu Hán Khanh.

Nhưng lần đó Chu Hán Khanh lại không dùng biện pháp bảo vệ, còn cô ta thì lại đang mê mẩn nên không nhớ ra mình lúc đó đang ở thời kì tốt nhất để mang thai mà bác sĩ đã dặn.

Song, lúc Chu Mộng Chỉ nhớ lại thì cũng chẳng quan tâm lắm, vì dù gì bình thường cô ta và Cố Thiên Tuấn đã quan hệ nhiều lần mà cũng chẳng xảy ra chuyện gì, làm gì có chuyện Chu Hán Khanh chỉ làm đúng có một lần mà đã trúng chứ?

Tuy nhiên, đã hơn một tháng rưỡi nay Chu Mộng Chỉ không hề tới tháng, cô ta bắt đầu cảm thấy hơi sợ, thế nên đã nhân lúc Cố Thiên Tuấn đi công tác mà vội vàng gọi Chu Hán Khanh đến.

Chu Hán Khanh khi nghe tin này, ngoài mặt tỏ vẻ căng thẳng, nhưng trong lòng lại thấy rất vui.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh đã đi mua que thử thai, để đảm bảo an toàn, anh ta còn mua đến tận hai cái. Không thử thì không sao, thử rồi mới giặt mình, bởi một cái thì báo là có thai rồi, cái còn lại thì lại báo không có.

Chu Mộng Chỉ lập tức mắng chửi Chu Hán Khanh đã mua phải hàng giả rồi, trong lòng càng thấy sợ hơn, cô ta đã lâu lắm rồi không làm chuyện đó với Cố Thiên Tuấn, ngộ nhờ lần này thật sự có thai thì phải giải

thích làm sao với anh đây?

266. Chương 267

Hai người đã bàn bạc rất lâu, cuối cùng quyết định sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nếu kết quả không có gì thì tốt, còn nếu có thì Chu Mộng Chỉ sẽ mau chóng bỏ đi cái sinh linh còn chưa kịp chào đời ấy!

Chu Hán Khanh khi đó không phản đối suy nghĩ của Chu Mộng Chỉ, chỉ nói với cô ta rằng việc quan trọng trước mắt là phải đi bệnh viện kiểm tra đã.

Và cuộc kiểm tra này tuyệt đối không được diễn ra ở thành phố H, bởi ở thành phố H thì đâu đâu cũng là bệnh viện của nhà Trì Cảnh Dật hoặc của bạn anh mở, lỡ như sự việc này mà để Trì Cảnh Dật biết được thì hậu quả khôn lường.

Thế thì chỉ còn cách đến thành phố khác kiểm tra thôi, đồng thời cũng không được để Cố Thiên Tuấn đi cùng và phải đưa ra được một lý do chính đáng.

Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ khổ sở đắn đo mãi mà cũng không nghĩ ra cách gì.

Vậy mà vừa hay, Lâm Hiểu Hiểu lại mời Chu Mộng Chỉ đi tắm suối nước nóng, Chu Mộng Chỉ lúc này mới nảy ra kế, bảo Chu Hán Khanh cùng diễn vở kịch này với mình.

Thấy Chu Mộng Chỉ nổi giận, Chu Hán Khanh liền ăn năn: “Mộng Chỉ, anh xin lỗi, sau này anh sẽ chú ý.”

Nhưng điều làm anh ta vẫn thấy được an ủi chính là, Cố Thiên Tuấn vẫn rất thương yêu Chu Mộng Chỉ, hơn nữa bao nhiêu năm qua, việc mà anh ta và Chu Mộng Chỉ đã làm, Cố Thiên Tuấn vẫn không hề biết gì cả!

Nghĩ đến đây, Chu Hán Khanh cảm thấy bình tâm lại nhiều. Anh ta đưa mắt nhìn Chu Mộng Chỉ, cảm thấy chỉ cần Mộng Chỉ vui thì bản thân mình ra sao cũng được.

“Để anh giúp em thu dọn đồ đạc, sau đó đưa em về biệt thự.” Chu Hán Khanh nói xong liền đứng dậy giúp Chu Mộng Chỉ dọn đồ.

Anh ta cẩn thận đặt từng bộ quần áo mà Cố Thiên Tuấn đã mua cho Chu Mộng Chỉ vào va li.

Nhưng đột nhiên, Chu Hán Khanh đang cầm bộ đồ của Chu Mộng Chỉ trên tay chợt giật mình, anh ta cau mày quay sang nói với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, em có phát hiện ra, hôm nay Cố Thiên Tuấn nhận lời chúng ta rất nhanh nhẹn dứt khoát không? Bình thường anh ta làm gì cũng suy xét rất kỹ mà.”

“Đó là vì Thiên Tuấn nghe lời em!” Chu Mộng Chỉ khó chịu lờ mắt với Chu Hán Khanh, “Thiên Tuấn yêu em như vậy, chúng em lại là vợ chồng, anh ấy đương nhiên không nghĩ nhiều rồi!”

Chu Mộng Chỉ dứt lời lại trừng mắt với Chu Hán Khanh: “Anh còn không mau thu dọn đi? Đừng có mà đứng đó nghi ngờ lung tung nữa, thấy mà bức mình! Cứ làm cho em thấy như anh đang ghen tị với Thiên Tuấn vậy.”

“Được rồi, có thể là do anh đa nghi.” Chu Hán Khanh suy nghĩ một lúc, từ từ yên tâm trở lại.

Anh ta tiếp tục vừa thu dọn quần áo vừa dỗ dành: “Mộng Chỉ, em muốn nghỉ ngơi ở đây một chút hay là về biệt thự luôn?”

“Về biệt thự luôn đi, sẵn tiện sắp xếp việc đi thành phố S luôn.” Chu Mộng Chỉ ngao ngán trả lời, “Việc này phải giải quyết sớm thì em mới yên tâm được!”

“Ừ.” Chu Hán Khanh lập tức đồng ý.

Ngày hôm sau...

Chu Mộng Chỉ quần khăn bịt khẩu trang thấp thỏm ngồi trên ghế chờ ngoài hành lang. Cô ta đã kiểm tra xong hết rồi, bây giờ chỉ còn chờ kết quả nữa thôi.

“Mộng Chỉ, em đừng lo, có anh đây.” Chu Hán Khanh nắm lấy bàn tay ướt đẫm mồ hôi của Chu Mộng Chỉ mà động viên.

Chu Mộng Chỉ liếc nhìn Chu Hán Khanh nhưng không nói gì, sau đó lại ngóng về phía văn phòng bác sĩ nhìn không chớp mắt.

Một lúc lâu sau, có một y tá bước ra: “Cô Chu Mộng Kiều, mời vào trong.” Chu Mộng Chỉ đương nhiên không ngờ đến mức dùng tên thật của mình, thế nên đã bị ra một cái tên.

“Hay là để anh vào cho, sau đó đưa kết quả cho em.” Chu Hán Khanh nhìn đáng vẻ căng thẳng của Chu Mộng Chỉ liền đau lòng nói.

“Không cần, em muốn là người đầu tiên xem kết quả.” Chu Mộng Chỉ cắn răng rồi đứng dậy, quay sang nhìn Chu Hán Khanh một cái, sau đó bước theo y tá vào văn phòng bác sĩ.

Ngồi trước mặt Chu Mộng Chỉ là một nữ bác sĩ tuổi khoảng ngoài bốn mươi, gương mặt đã bắt đầu có nếp nhăn, tuy có đeo kính nhưng vẫn không giấu đi được ánh mắt sắc sảo đằng sau: “Cô là Chu Mộng Kiều?”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ rụt rè gật đầu, “Bác sĩ cho hỏi, kết quả kiểm tra rốt cuộc thế nào?”

“Cô Chu Mộng Kiều, cô hoàn toàn không có thai.” Giọng của bác sĩ rất lạnh lùng, giống như nghe được cả mùi thuốc sát trùng, bác sĩ ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: “Có thể là cả đời này cô cũng không thể có con được.”

“Cái... cái gì?” Chu Mộng Chỉ không tin được mà căng cứng người trên ghế. Cô ta biết sức khỏe mình rất yếu, không dễ mang thai, nhưng anh hai Trì Cảnh Dật của Cố Thiên Tuấn không phải đã nói, chỉ cần cố gắng bồi bổ sức khỏe thì sẽ có cơ hội có thai sao?

“Là thế này.” Nữ bác sĩ bình thản nhìn vào mặt Chu Mộng Chỉ nói, “Do sức khỏe của cô vốn đã rất yếu rồi, lại còn phá thai hai lần, khiến cho thành tử cung bị mỏng đi, thai nhi không thể bám vào được.”

“Tôi không tin!” Chu Mộng Chỉ kích động đứng phắt dậy. “Chồng tôi và các bác sĩ khác đều từng nói là chỉ cần tôi bồi bổ sức khỏe thì sẽ có thể mang thai mà.”

Nữ bác sĩ kia trông vẫn rất bình thản, thậm chí trong lòng còn cảm thấy có chút khinh miệt người phụ nữ trước mặt mình này: Khi còn trẻ thì không biết trân trọng sức khỏe của bản thân, bây giờ lại bảo là không tin? Trách ai được? Chỉ có thể tự trách mình thôi!

Ngay cả tính mạng cốt nhục của mình mà có thể dứt bỏ như vậy thì cô hoàn toàn chẳng có tư cách để làm mẹ!

Nữ bác sĩ cảm thấy mình có hơi kích động rồi, thế nên bèn đưa tay đẩy gọng kính, cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh lại: Mình lúc nào cũng có cái tật này, đã hành y mười mấy năm rồi, nhưng mỗi khi gặp những người không biết tự trân trọng và không hiểu giá trị của sinh mạng thì vẫn cứ không thể nào bình tĩnh được.

“Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi thì cô thật sự không thể nào mang thai được nữa.” Nữ bác sĩ hoàn toàn không vì nét mặt kinh hãi của Chu Mộng Chỉ mà nói năng nhẹ nhàng hơn, “Nếu cô muốn có con với chồng cô thì chỉ còn cách thụ tinh trong ống nghiệm thôi. Nhưng hiện giờ nước ta quản lý rất nghiêm ngặt chuyện này, thế nên sẽ không dễ đâu.”

Chu Mộng Chỉ lắc đầu, đập mạnh tay xuống bàn bác sĩ: “Nhưng trước khi tôi đến đây thì đã có dùng que thử thai, trong đó có một que hiển thị là tôi có thai mà!”

Nữ bác sĩ gỡ bệnh án của Chu Mộng Chỉ ra xem, sau đó nghĩ một lát rồi nói: “Nếu loại trừ khả năng que thử thai kém chất lượng ra thì căn cứ vào bệnh án này cho thấy, cô thường xuyên uống thuốc, có thể do uống nhiều quá dẫn đến việc rối loạn nội tiết tố trong cơ thể, tạo ra kết quả thử thai sai.”

Chu Mộng Chỉ ngồi thụp xuống ghế, không tìm được lý do gì để an ủi bản thân nữa. Cô ta nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của mình lại, không biết nên làm gì.

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ không biết mình đã rời khỏi văn phòng bác sĩ như thế nào, chỉ biết khi định thần lại rồi thì trông thấy Chu Hán Khanh đang lo lắng lay cô ta: “Mộng Chỉ, em sao thế? Bác sĩ rất cuộc đã nói gì?”

“Em không có thai.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu thần thờ nói.

“À, vậy à?” Chu Hán Khanh thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hụt hẫng, sau đó cười nói, “Mộng Chỉ, nếu đã không có thai thì em không cần phải âu sầu như vậy nữa.”

“Nhưng mà...” Chu Mộng Chỉ chớp mắt, nước mắt lập tức trào ra lăn xuống má, cô ta lập tức mím môi lại, trên gương mặt xinh đẹp lúc này hiện rõ vẻ tuyệt vọng, cô ta cảm thấy việc mình vừa trải qua trong phòng bác sĩ vừa rồi thật sự như một cơn ác mộng.

“Nhưng mà làm sao?” Chu Hán Khanh liền nắm tay Chu Mộng Chỉ lo lắng hỏi.

“Nhưng mà... bác sĩ nói sau này em sẽ không thể nào có thai được nữa!” Chu Mộng Chỉ ôm mặt gục đầu vào vai Chu Hán Khanh khóc nức nở.

Và điều mà họ không hề hay biết chính là, cảnh tượng ấy đã bị một ống kính camera nấp ở gần đó chụp lại hết.

267. Chương 268

Vào ngày Cổ Thiên Tuấn đến suối nước nóng...

An Diễm cùng với mọi người cũng đã đến suối nước nóng.

Trên đường đi, An Diễm nhiều lần muốn bắt chuyện với Lâm Hiểu Hiểu, nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại hoàn toàn ngó lơ cô. An Diễm lúc ấy cảm thấy mệt mỏi trong lòng, thế nên bèn lấy mũ ra trùm kín mặt rồi đánh một giấc.

Khi An Diễm thức dậy thì toàn bộ người trong công ty đều đã xuống xe hết, chỉ còn lại Tô Thanh Dương ngồi bên cạnh cô.

“Chào... chào Tô tổng.” An Diễm khẽ xoay cổ, cố kìm nén cơn ngáp rồi hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Nửa tiếng trước chúng ta đã đến suối nước nóng rồi, nhưng tôi thấy cô ngủ ngon quá nên không gọi cô dậy, cứ ngồi cạnh cô thế này thôi.” Tô Thanh Dương cười nói, “Nhưng mà công nhận, đây là lần đầu tiên tôi thấy đáng vẻ khi ngủ của cô đấy.”

An Diễm ngượng ngùng đưa tay lau miệng, cũng may không chảy nước dãi, nếu không thì mất mặt chết đi được.

Cô ngồi dậy, phát hiện trên người mình đang được phủ một chiếc áo khoác rộng, liền vội vàng gấp áo lại rồi chìa ra trước mặt Tô Thanh Dương hỏi: “Tô tổng, đây là áo khoác của anh à?”

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu nhận lại áo, “Tôi sợ cô bị lạnh nên mới khoác lên cho cô đấy.”

Tô Thanh Dương nói xong lại quay sang nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe buýt rồi nói: “Nhưng ở đây khá ấm, cũng không cần mặc áo khoác.”

“Chặc, ha ha...” An Diễm có hơi ngượng ngùng cười hùa theo Tô Thanh Dương, cô rất cảm kích tấm lòng của anh, nhưng thật sự vẫn không thể nào tiếp nhận được.

Huống hồ bây giờ cô nam quả nữ cùng ngồi trên xe thế này, tốt nhất đừng nên nói gì nhiều cả, chưa kể còn có một người đang khiến cô đau đầu chính là Lâm Hiểu Hiểu.

Tô Thanh Dương dường như phát giác ra được vẻ sượng sùng của An Diễm, thế nên liền biết điều mà đứng dậy nói: “Cô đã dậy rồi thì chúng ta xuống xe thôi.”

“Vâng vâng.” An Diễm gật đầu, mừng như bắt được vàng, lập tức chạy xuống xe, còn Tô Thanh Dương thì thông thả bước theo sau lưng cô.

Khi An Diễm và Tô Thanh Dương đến được khách sạn thì mọi người trong công ty đều đã chọn phòng xong rồi.

Lúc này chỉ còn lại một căn phòng tốt nhất và một căn phòng bình thường, nằm cách xa phòng của các nhân viên còn lại.

Thật ra, Lâm Hiểu Hiểu vốn luôn đứng từ xa quan sát An Diễm và Tô Thanh Dương, những hành động của hai người họ trên xe vừa rồi, cô đều trông thấy hết cả.

Cũng may An Diễm không làm gì quá đáng, Lâm Hiểu Hiểu cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Trong lúc Tô Thanh Dương đang định nhường lại căn phòng tốt cho An Diễm thì Lâm Hiểu Hiểu chợt chạy đến trước mặt anh nói: “Anh Tô, căn phòng ấy là cả công ty nhường lại cho anh, anh là sếp của công ty thì đương nhiên phải ở phòng tốt rồi.”

Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây chợt quay sang cười nói với An Diễm: “Cô thấy có đúng không, An Diễm?”

An Diễm nghe Lâm Hiểu Hiểu nói thế thì liền phụ họa: “Tô tổng, Hiểu Hiểu nói rất đúng, anh là tổng giám đốc, đương nhiên phải ở phòng tốt rồi, còn tôi lại thích nơi yên tĩnh, ở phòng còn lại là hợp lí.”

Tô Thanh Dương vẫn kiên quyết: “Các nhân viên trong công ty đều ở khu phía tây, chỉ có một mình cô ở khu phía đông, tôi cảm thấy không yên tâm lắm.”

“Chẳng có gì mà không yên tâm cả, khách sạn này là khách sạn quy mô mà, ở đâu cũng vậy thôi.” An Diễm khách sáo nói, “Cảm ơn Tô tổng.”

Tô Thanh Dương còn định nói gì đó, nhưng bị Lâm Hiểu Hiểu ngắt lời: “Anh Tô, An Diễm đã nói thế rồi thì cứ quyết định như vậy đi, em sẽ giúp An Diễm mang hành lí vào phòng cô ấy mà!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong lập tức kéo tay An Diễm đi về khu phía đông. Tô Thanh Dương đứng đằng sau với tay theo, nhưng cuối cùng không nói gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm rời đi.

Ngay khi vừa khuất khỏi tầm nhìn của Tô Thanh Dương, Lâm Hiểu Hiểu lập tức lạnh lùng buông tay An Diễm ra.

An Diễm cũng không quan tâm, cầm chìa khóa mở cửa, đặt hành lí xuống đất rồi bắt đầu sắp xếp.

“An Diễm, anh Tô là tổng giám đốc của Tô Thị, thế nên để anh ấy ở phòng tốt là chuyện đương nhiên, mong là cô không để bụng.” Lâm Hiểu Hiểu đứng tựa ở cửa, lạnh nhạt nói với An Diễm.

“Không sao đâu, tôi cảm thấy ở đây cũng rất tốt mà.” An Diễm mỉm cười rồi lấy quần áo ra.

Lâm Hiểu Hiểu chỉ đứng đó nhìn, không giúp đỡ.

Lúc này, điện thoại của Lâm Hiểu Hiểu chợt vang lên, cô vội vàng nghe máy, sau khi vâng vài tiếng với đầu dây bên kia thì liền vui vẻ cúp máy.

Lâm Hiểu Hiểu cất điện thoại vào túi xong bèn phấn khích nói với An Diễm: “An Diễm, anh chị ba tôi cũng đến suối nước nóng đây, tôi đưa cô đến gặp họ nhé?”

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nhắc đến Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, An Diễm bất giác cúi mặt, sau đó cười nói: “Tôi không đi thì hơn, dù gì tôi cũng đâu có thân với họ.”

Không thân? Rõ ràng cô rất thân với anh ba mà!

Lâm Hiểu Hiểu cười lạnh trong trong, rồi đột nhiên không nói không rằng giật lấy bộ áo trong tay An Diễm ném sang một bên, sau đó vừa kéo An Diễm ra ngoài cửa vừa nói: “Anh chị ba rất yêu thương nhau, tôi nhất định phải đưa cô đi nhìn cho rõ, để sau này cô cũng tìm được một người đàn ông tốt như anh ba về làm chồng.”

An Diễm không nghe ra ý thâm sâu trong lời nói của Lâm Hiểu Hiểu, chỉ đơn thuần là không muốn nhìn thấy hai người đó thôi. Cho dù cô cảm thấy mình không còn yêu Cố Thiên Tuấn nữa, nhưng việc nhìn thấy cảnh hai người họ tình tứ với nhau cũng vẫn khiến cô thấy khó chịu.

“Hiểu Hiểu, tôi không đi thì hơn.”

“Cô có không muốn đi thì cũng phải đi!” Lâm Hiểu Hiểu lập tức cắn răng cắn lợi, gần như dùng hết sức lực kéo An Diễm đến trước cửa phòng Cố Thiên Tuấn.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng rồi cười nói: “Tôi là Lâm Hiểu Hiểu, các anh chắc biết tôi chứ?”

“Không biết.” Hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng Cố Thiên Tuấn thậm chí chẳng thèm nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu liền sa sầm nét mặt, nhưng sau đó lại cười nói: “Anh trai tôi là Lâm Kính Trạch, tổng giám đốc tập đoàn trang sức Lâm Thị, anh ấy rất thân với anh ba, bây giờ tôi dẫn người bạn đến gặp anh chị ba một chút, anh có thể vào chuyển lời với anh ba được không?”

Hai vệ sĩ nọ đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người bước vào trong.

Chỉ một lát sau, anh ta bước ra nói: “Cố tổng nói hai người có thể vào.”

Lâm Hiểu Hiểu đắc ý nhìn An Diễm đang thần thờ, tiếp theo đây cô sẽ cho An Diễm nhìn rõ ràng cảnh anh chị ba yêu thương nhau thế nào, phải khiến cho An Diễm đau khổ trong lòng mà không dám nói ra!

Thế là Lâm Hiểu Hiểu liền kéo tay An Diễm bước vào phòng của Cố Thiên Tuấn.

Nhưng khi vừa bước vào phòng của Cố Thiên Tuấn, Lâm Hiểu Hiểu chợt giật mình, cảnh tượng tình tứ của anh ba và chị ba đâu? Tại sao trong căn phòng tổng thống to tướng chỉ có một mình anh ba? Chị ba đâu rồi? Không lẽ chị ấy ngủ ở phòng khác sao?

Cố Thiên Tuấn trông thấy Lâm Hiểu Hiểu kéo tay An Diễm đứng ngẩn ngơ ở cửa thì liền đưa mắt nhìn An Diễm một lượt, sau đó nhấp một ngụm nước rồi hỏi: “Hiểu Hiểu, cô tìm tôi à?”

“À, chị ba đâu?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn quanh căn phòng của Cố Thiên Tuấn một lúc rồi thắc mắc hỏi.

“Mộng Chỉ trước khi đi đột nhiên sức khỏe không tốt, nhưng cô ấy cứ một mực bảo tôi phải đi nghỉ ngơi thư giãn, vậy nên tôi đã đến đây một mình.”

“Sao lại như thế?” Lâm Hiểu Hiểu kích động hỏi, “Không phải đã nói là anh chị ba cùng đến sao?”

Lâm Hiểu Hiểu cứ luôn cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn hảo không chút sơ hở, không ngờ cuối cùng lại tan tành thế này, thế nên lập tức nổi giận đùng đùng.

An Diễm và Cố Thiên Tuấn đều ngơ ngác nhìn Lâm Hiểu Hiểu: Không phải vừa mới giải thích lí do rồi đó hay sao? Hiểu Hiểu làm gì mà kích động vậy?

268. Chương 269

Lâm Hiểu Hiểu cũng nhận ra biểu hiện của mình vừa rồi có hơi lộ, thế nên đành thẹn thùng giải thích: “Em... em chỉ là quan tâm sức khỏe của chị ba thôi, chị ấy sao rồi?”

“Khi tôi mới đến đây đã gọi điện cho cô ấy rồi, cô ấy bảo là không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ khỏe.” Cố Thiên Tuấn nói với Lâm Hiểu Hiểu nhưng lại đưa mắt nhìn An Diễm.

“Vâng.” Lâm Hiểu Hiểu ừ ừ gật đầu, hoàn toàn không còn vẻ đắc ý như vừa rồi nữa.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Cố Thiên Tuấn liếc mắt, cảm thấy Lâm Hiểu Hiểu hôm nay có hơi kì lạ.

“Cũng không có gì.” Lâm Hiểu Hiểu không cam tâm nói, “Chỉ là em nghe nói anh ba đến rồi nên muốn qua chào anh với chị ba thôi, không ngờ chị ba lại không đến...”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn khẽ gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang nhìn An Diễm thêm lần nữa, mà cả ba lần nhìn này, An Diễm đều chỉ cúi đầu, không nhìn anh, cũng không nói gì.

“Anh ba, chào hỏi cũng chào hỏi rồi, giờ không còn việc gì nữa, em xin phép đi đây.” Lâm Hiểu Hiểu ngao ngán nói xong liền kéo tay An Diễm định rời đi.

“Nếu đã đến rồi thì ngồi chơi chút đã.” Cố Thiên Tuấn lần đầu tiên chủ động mời Lâm Hiểu Hiểu ở lại.

Nếu là trước đây thì Lâm Hiểu Hiểu sẽ cho rằng anh ba nhiệt tình với mình, nhưng bây giờ thì cô có thể khẳng định, Cố Thiên Tuấn nói như thế chắc chắn là vì An Diễm!

Lâm Hiểu Hiểu vừa nghĩ đến đó là lại liền nổi giận, anh ấy và An Diễm rõ ràng đã đến mức tình trong như đã rồi, thế mà ở trước mặt mình lại còn tỏ vẻ mặt ngoài còn e!

Lâm Hiểu Hiểu vẫn cứ kéo tay An Diễm lạnh lùng nói: “Không cần đâu, anh ba cứ nghỉ ngơi đi, em đi đây.”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền mạnh tay kéo An Diễm rời khỏi phòng Cố Thiên Tuấn.

Trong suốt cả quá trình đó, An Diễm không hề nói một câu nào, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Cố Thiên Tuấn, chỉ bị động cùng Lâm Hiểu Hiểu rời đi.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu thì lại cảm thấy, An Diễm này chắc chắn đã nhận lúc mình không chú ý mà liếc mắt đưa tình với anh ba rồi!

Thế nên Lâm Hiểu Hiểu vừa bước ra khỏi phòng Cố Thiên Tuấn là lập tức mạnh tay buông tay An Diễm ra.

Cũng may bình thường An Diễm có tập thể dục, chứ nếu không thì đã bị Lâm Hiểu Hiểu hất ngã rồi, cô nhìn về mặt nhăn nhó của Lâm Hiểu Hiểu, cũng không hiểu sao Hiểu Hiểu lại nổi giận nữa!

Không lẽ là vì không được gặp người chị ba xinh đẹp dịu dàng thân thiết đáng kính của cô ấy sao? An Diễm không khỏi trầm tư mất trong lòng.

“Hiểu Hiểu, cô lại làm sao thế?”

“Không có gì, tâm trạng không vui thôi!” Lâm Hiểu Hiểu khó chịu nói.

An Diễm không chịu nổi cái tính khí thất thường này của Lâm Hiểu Hiểu nữa, cho dù hai người họ có từng là bạn thân thì cũng không thể chốc chốc lại giận dỗi thế này được! Cô đâu có phải mẹ cô ấy!

An Diễm hít một hơi thật sâu, nói với Lâm Hiểu Hiểu bằng vẻ mặt không cảm xúc: “Nếu tâm trạng cô không tốt thì ra ngoài tản bộ đi, sẵn tiện học luôn cách kiểm soát cảm xúc của mình, đừng có lấy tôi ra để mà trút giận!”

“Cô...” Lâm Hiểu Hiểu đưa tay ra chỉ vào mặt An Diễm.

Nhưng không ngờ An Diễm lại quay lưng bỏ đi, nói với Lâm Hiểu Hiểu mà không thèm nhìn: “Tôi còn có việc, đi trước đây!”

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu không tin được mà nhìn An Diễm: An Diễm sao có thể đối xử như vậy với mình? Trước đây trước mặt mình, cô ấy luôn có thái độ e dè cơ mà!

Lâm Hiểu Hiểu thấy An Diễm đi càng lúc càng xa thì tâm trạng cũng càng lúc càng nổi giận, cuối cùng điên tiết giậm chân mấy cái rồi quay người bỏ đi.

Lâm Hiểu Hiểu cứ thế đi mãi, chẳng mấy chốc đã đến bên một hồ nước nóng yên tĩnh.

Qua làn hơi nước mờ ảo, Lâm Hiểu Hiểu có thể trông thấy anh trai Lâm Kính Trạch của cô đang khoác vai hai cô gái xinh đẹp, trò chuyện rất vui vẻ!

Thế là cô liền giận dữ quát to: “Lâm Kính Trạch!”

Lâm Kính Trạch đang cời trần, trò chuyện vui vẻ với hai cô gái chân dài eo thon, quay đầu lại chợt trông thấy Lâm Hiểu Hiểu đang nổi giận đùng đùng đứng bên hồ.

Anh liền rút tay khỏi vai hai cô gái kia, cau mày hỏi: “Chuyện gì?”

“Anh còn hỏi em chuyện gì? Không phải em đã dặn anh, khi anh ba vừa đến là phải gọi điện báo cho em biết sao? Tại sao việc chị ba không đến, anh lại không báo cho em biết một tiếng?” Lâm Hiểu Hiểu khoanh tay trước ngực, dáng vẻ như đang chất vấn.

Lâm Kính Trạch không trả lời ngay câu hỏi của Lâm Hiểu Hiểu, chỉ nhàn nhã vỗ vai hai cô gái xinh đẹp kia rồi cười nói: “Các em về phòng đợi anh, lát nữa anh sẽ đến.”

Hai cô gái kia gật đầu, cười mờ ám với Lâm Kính Trạch, sau đó khoác áo choàng tẩm lên rồi yểu điệu rời đi.

Lâm Kính Trạch cũng thông dong bước lên khỏi hồ, mặc áo choàng tẩm vào người, vừa thắt dây áo vừa bước đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu.

“Nói đi, chuyện đó là sao?” Lâm Hiểu Hiểu vẫn cứ gắng hỏi.

Lâm Kính Trạch nghiêng đầu, đưa mắt nhìn gương mặt Lâm Hiểu Hiểu mấy lượt rồi mới nghiêm túc hỏi: “Hiểu Hiểu, em dạo này hình như rất quan tâm đến anh chị ba thì phải?”

“Em...” Ánh mắt Lâm Hiểu Hiểu chợt sáng lên, giọng nói bé đi, cô ngượng ngập cúi đầu nói, “Em đâu có.”

“Lúc đó anh đã thấy lạ, tại sao em cứ nhất định muốn rủ anh chị ba đi cùng! Thì ra em vẫn chưa từ bỏ!” Sắc mặt Lâm Kính Trạch trở nên nghiêm túc, “Hiểu Hiểu, không phải anh đã cảnh cáo em rồi sao? Chuyện của anh chị ba và An Điềm, em đừng có nhúng tay vào! Tại sao em không nghe?”

“Em... em chỉ là thấy ở đây rất vui, cho nên mới muốn rủ anh chị ba đến thôi, chứ không phức tạp như anh nghĩ đâu!” Lâm Hiểu Hiểu đảo mắt mạnh miệng nói.

“Đủ rồi!” Lâm Kính Trạch phẩy tay, “Em định làm gì tưởng anh không biết sao?”

Lâm Hiểu Hiểu mím môi, không nói nữa.

Lâm Kính Trạch thấy dáng vẻ giật mình của Lâm Hiểu Hiểu thì lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó dí tay lên trán cô cảnh cáo: “Hiểu Hiểu, đây là lần cuối anh nhắc nhở em, trước khi chưa tìm hiểu rõ mọi việc thì em tuyệt đối không được suy đoán lung tung, càng không được tùy tiện can thiệp vào chuyện của người khác, nhất là chuyện của anh ba. Nếu sau này em mà không hối cải thì anh sẽ bảo bố nhốt em ở trong nhà!”

“Em đã bảo là không có mà, sao anh cứ nói thế?” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt, quyết không chịu nhận, “Thôi bỏ đi, không nói với anh nữa!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì liền bỏ đi.

Lâm Kính Trạch nhìn theo bóng dáng Lâm Hiểu Hiểu, khe thở dài.

Bên này, An Điềm sau khi cãi nhau với Lâm Hiểu Hiểu xong thì một mình hậm hực quay trở về phòng.

“Cạch” một tiếng, An Điềm đặt hộp sữa rửa mặt thật mạnh xuống bàn, rồi lại “xoạt” một cái, cô rút một bộ quần áo ra khỏi va li, treo vào tủ, trong phòng lúc này vang lên bao nhiêu tiếng động ồn ào do An Điềm trút giận lên đồ đạc...

An Điềm càng nghĩ càng giận, Lâm Hiểu Hiểu rốt cuộc bị sao vậy? Khi không lại giữ khoảng cách với cô đã đành, bây giờ lại còn xem cô là bao gổ để trút giận! Quan trọng nhất là, đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu tại sao Lâm Hiểu Hiểu lại nổi giận! Không lẽ cô ấy nhớ người chị ba Chu Mộng Chỉ của mình đến thế sao?

“Thì ra dáng vẻ khi tức giận của cô cũng rất đẹp.” Trong lúc An Điềm đang hậm hực thì chợt nghe một giọng nói vang lên.

Cô ngẩng đầu lên, trông thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng tựa ở cửa nhìn mình.

269. Chương 270

Cố Thiên Tuấn đột ngột xuất hiện, không mặc vest như mọi khi mà chỉ mặc một bộ quần áo thoải mái, áo phông cổ tròn cao cấp màu xám, ôm vừa vặn lên thân hình rắn chắc, mái tóc bình thường vuốt cao nay lòa xòa trước trán, khiến gương mặt vốn đã đẹp trai ngời ngời của anh nay thêm phần quyến rũ đầy mê hoặc.

An Diễm chớp mắt, rồi chợt nhận ra mình trông có vẻ ngẩn ngơ quá liền vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ đang xếp quần áo: “Anh đến làm gì?”

“Tôi đến gặp cô.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền bước vào phòng An Diễm, thuận đà đóng cửa lại.

“Sao anh lại đóng cửa?” An Diễm nhảy cảm đứng phắt dậy đi về phía cửa, “Mở cửa ra, nếu để người khác nhìn thấy thì còn tưởng chúng ta đang làm chuyện gì muốn giấu giếm thiên hạ đấy!”

Cố Thiên Tuấn không động dậy, chỉ hất cằm lên nói: “Vậy cô ra mở cửa đi.”

“Tôi cũng biết anh chẳng mở hộ đâu.” An Diễm lừ mắt với Cố Thiên Tuấn, sau đó bước ra trước cửa, đặt tay lên tay nắm, định mở cửa ra.

Nhưng ngay sau đó, An Diễm lại cảm thấy mình chạm trúng một bờ ngực ấm áp và săn chắc!

Cố Thiên Tuấn giữ chặt hông An Diễm, cúi đầu nhìn thẳng vào cô, sống mũi cao của anh gần như chạm vào mũi của An Diễm, anh cất giọng nói trầm ấm quyến rũ có chút châm chọc: “Hay là đừng mở nữa, nhờ đâu tôi thật sự muốn làm vài chuyện cần phải giấu giếm người khác thì sao?”

An Diễm cảm thấy toàn thân cứng đờ, chỉ có đôi mắt là động dậy được, cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Cố Thiên Tuấn, cảm thấy tim bắt đầu đập nhanh hơn, hơi thở cũng gấp rút.

Cố Thiên Tuấn nhoẻn miệng cười, có vẻ rất hài lòng với phản ứng của An Diễm, anh cúi mắt nhìn xuống đôi môi căng mọng của cô, sau đó từ từ đưa mặt xuống...

“Anh làm cái gì thế?” An Diễm lập tức hét lên rồi đẩy mạnh Cố Thiên Tuấn ra.

Cô ôm ngực, hốt hoảng trong lòng, nếu vừa rồi không kịp thời tỉnh táo lại thì dường như suýt nữa cô đã chủ động hôn lại anh rồi!

Cố Thiên Tuấn bị đẩy ra, vẻ mặt đầy tức nuối, chỉ còn một chút nữa là thành công rồi.

“Cố Thiên Tuấn, bây giờ anh lập tức ra khỏi phòng của tôi ngay, mau!” An Diễm chỉ ra cửa, hiện giờ cô đang vừa hốt hoảng vừa xấu hổ với phản ứng chủ động vừa rồi của mình.

“An Diễm...”

“Đi ngay!” An Diễm ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Cố Thiên Tuấn, giờ cô đang phải cố gắng kìm chế cảm giác kì lạ trong lòng, liên tục nói với bản thân: Cảm giác này không nên tồn tại, đây là sai lầm!

“Được.” Cố Thiên Tuấn chợt dứt khoát gạt đầu, ngày tháng còn dài, anh đã muốn có An Diễm thì nhất định sẽ có được thôi.

Nghe Cố Thiên Tuấn nói sẽ đi, An Diễm không nói gì nữa, chỉ quay người đi, không nhìn anh.

“Tạm biệt.” Giọng của Cố Thiên Tuấn vang lên chưa bao lâu thì An Diễm đã nghe thấy tiếng đóng cửa.

An Diễm đang căng thẳng thần kinh bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, cô bắt lực nằm ra giường, cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Bất giác, An Diễm đưa tay chạm lên đôi môi vừa rồi đã bị Cố Thiên Tuấn hôn, đưa mắt ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Ngày hôm sau...

Hôm nay thời tiết rất đẹp, tuy đang là mùa đông, nắng chưa được ấm lắm, nhưng nhìn những dòng suối nước nóng bốc hơi nước nóng hổi, mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn.

Các hồ nước nóng ở đây được xây nên tận dụng từ thiên nhiên, dùng gạch đá địa phương để đắp nên, có lớn có nhỏ, phân bố rải rác. Bên cạnh các hồ nước có trồng nhiều loại cây xanh mát, nhìn rất thoải mái dễ chịu.

Mọi người sau khi đã thay đồ tắm đều mau chóng nhảy xuống hồ, làn nước ấm kích thích từng tế bào da, khiến mọi người đều thở một hơi dài khoan khoái.

“Hiếu Hiếu chọn chỗ này đúng là rất tuyệt! Làn này chúng ta phải hưởng thụ cho đã.” Một nữ đồng nghiệp nhắm mắt vui vẻ nói.

“Đúng đấy, nếu không nhờ Hiếu Hiếu thì chúng ta làm gì có cơ hội được đến chơi ở đây!” Một nữ đồng nghiệp khác phụ họa.

Ngay lập tức, mọi người đều bắt đầu khen ngợi Lâm Hiếu Hiếu.

“Có gì đâu, tôi chỉ là muốn mọi người được chơi thật vui thôi mà.” Lâm Hiếu Hiếu vừa tạt nước vừa khiêm tốn nói.

“Mà phải công nhận thân hình của Hiếu Hiếu đẹp thật đấy! Lúc trước nhìn thấy trên ti vi đã ngưỡng mộ lắm rồi, bây giờ tận mắt nhìn lại cảm thấy còn đẹp hơn cả trên ti vi nữa!” Do đang ngâm nước nóng nên mọi người đều mặc rất ít, vì vậy thân hình ai đẹp ai xấu đều lộ rõ ra cả.

Trong tất cả mọi người ở đây thì đúng là thân hình của Lâm Hiếu Hiếu là đẹp nhất.

Nghe một nữ đồng nghiệp nhắc, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Hiếu Hiếu, qua làn hơi nước mờ ảo, các đường cong của Lâm Hiếu Hiếu trông càng quyến rũ hơn.

Một nữ đồng nghiệp khác không kìm được cảm thán: “Hiếu Hiếu không hổ danh là người mẫu, thân hình này chẳng thua gì mấy cô người mẫu Vitoria’s Secret cả!”

“Làm gì mà được như cô nói!” Lâm Hiếu Hiếu phẩy tay, rõ ràng đang rất vui, sau đó dặc ý nhìn quanh quất, cô biết thân hình của An Điềm cũng rất khá, vì vậy bây giờ muốn xem thử, giữa cô và An Điềm thì ai có thân hình đẹp hơn.

Nhưng Lâm Hiếu Hiếu nhìn mãi mà chẳng thấy bóng dáng An Điềm đâu! Vừa nãy còn thấy An Điềm ở ngay bên cạnh kia mà.

“An Điềm đâu?” Lâm Hiếu Hiếu đứng dậy nhìn một lượt khắp hồ nước nóng.

Nhưng đã nhìn hết rồi mà cũng không thấy An Điềm.

“Vừa rồi còn ở đây mà.” Một nữ đồng nghiệp vừa mân mê mấy cánh hoa hồng trong hồ nước vừa thông dong nói, “Chắc là cô ấy mới đi đâu rồi.”

Đi rồi? Có thể đi đâu được chứ? Lâm Hiếu Hiếu bất giác nheo mắt: An Điềm này đúng là không biết an phận mà!

Trong lúc đó, ở một hồ nước nóng nhỏ cách đó rất xa...

An Điềm khoác áo choàng tắm, ngồi xổm xuống đưa tay thử độ nóng của nước: Ừ, độ nóng vừa đủ, chỗ này lại yên tĩnh nữa, đúng là rất tốt.

An Điềm hí hửng cởi áo choàng ra, trước tiên đưa chân xuống hồ, sau khi cơ thể đã thích nghi với độ nóng rồi, cô mới ngồi hẳn xuống. Vừa rồi cô bị Lâm Hiếu Hiếu kéo đến hồ nước nóng, nhưng vì không muốn Lâm Hiếu Hiếu lại vô cớ trút giận lên mình, An Điềm đã nhân lúc mọi người không chú ý mà lên đến chỗ này.

Cô tìm rất lâu mới tìm được một nơi yên tĩnh không có ai quấy rầy, thế nên cảm thấy rất đặc ý.

An Điềm ngồi bên hồ, nhẹ nhàng tay lên, rưới nước lên vai mình, nước theo vai chảy xuống ngực cô, khiến An Điềm cảm thấy rất thoải mái mà nhoẻn miệng cười.

Cô ngẩng nhìn cơ thể mình dưới nước, bất giác dâng lên cảm giác tự hào, thật ra thân hình của mình rất đẹp, khoan kể ra đôi chân nhỏ nhắn và thân hình không chút mỡ thừa, chỉ cần bộ ngực này thôi cũng đã khiến bao nhiêu người phải ghen tị rồi.

An Diễm hiếm khi có dịp tự luyện thể này, thế nên phải tự luyện cho tới, dù sao cũng đâu có ai nhìn thấy. Thế là cô gơ chân lên, nhìn qua làn hơi nước bốc lên mà ngắm nghía thật kĩ: Ừm, làn da căng mọng, tỉ lệ hợp lí, đẹp!

An Diễm thầm khen mình trong lòng xong thì liền bụm miệng cười, không hề nhận ra rằng vẻ tự hào này của mình thật ra trông cũng rất hấp dẫn.

Và điều An Diễm càng không ngờ nữa chính là, lúc này đây, phía sau cô đang có một bóng người cao lớn đang đứng, dùng ánh mắt rực lửa nhìn cô, gần như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô.

An Diễm sau đó lại đưa tay hất nước lên chân mình, những giọt nước theo chân nhỏ xuống mặt hồ phát ra âm thanh vui tai.

Đột nhiên, An Diễm nghe thấy một tiếng “ùm”, ngay sau đó, cô liền cảm thấy bàn chân của mình bị một bàn tay to lớn nắm lấy rồi kéo mạnh, khiến cả người cô trượt thẳng xuống lòng hồ.

270. Chương 271

“Um...” An Diễm nhắm mắt và miệng lại, cô cảm thấy mũi của mình đã đầy ắp nước, nhất thời bị sặc không thể thở được.

An Diễm vùng vẫy giữa để có thể nổi lên mặt nước, nhưng có làm thế nào thì cánh tay đang nắm lấy chân mình vẫn không chịu buông ra.

“Cứu... cứu với...” Đôi tay An Diễm liên tục vùng vẫy để nổi lên, cô cảm thấy mình bị thiếu oxy, rồi mọi thứ bắt đầu trở nên mơ hồ.

Lúc này, một cánh tay bất ngờ ôm lấy eo của An Diễm, kéo cô lên.

Tiếp đó, một bờ môi ấm áp cũng nhanh chóng áp vào môi của An Diễm.

Lập tức, An Diễm cảm thấy hơi thở tràn đầy nam tính dần truyền vào miệng mình.

An Diễm bị thiếu oxy giống như vớt được chiếc phao cứu sinh vậy, cô nhắm mắt lại ghì chặt môi mình vào, dường như muốn hút hết oxy từ phổi của anh vào trong miệng mình.

Và đôi tay nắm lấy bàn chân của An Diễm cũng dần buông ra, ngón tay của anh đưa lên cao dần, cuối cùng giữ lấy sau gáy của An Diễm rồi hôn cô mãnh liệt dưới nước..

An Diễm sau khi có đủ oxy thì dần tỉnh lại, cô từ từ mở mắt ra, bỗng dưng nhìn thấy khuôn mặt Cố Thiên Tuấn đang xuất hiện trước mặt mình!

“Ừm”!

Một âm thanh mạnh vang lên, An Diễm đẩy Cố Thiên Tuấn rơi xuống nước.

Cố Thiên Tuấn vì hôn An Diễm mà tư thế đứng chưa vững lắm, bây giờ bị An Diễm đẩy xuống, anh bị trượt chân, ngã mặt ngã xuống nước.

An Diễm không hề có ý định tha cho Cố Thiên Tuấn, cô tiến về trước, bước qua người của Cố Thiên Tuấn.

An Diễm đưa tay ra, dùng sức nhấn Cố Thiên Tuấn xuống để mặt của anh ấy tiếp tục ngập lặn trong nước: “Cố Thiên Tuấn, không phải là anh cảm thấy vui lắm sao? Hôm nay tôi sẽ cho anh chơi cho đã.”

Cố Thiên Tuấn bị nhấn nước há hốc miệng muốn xin lỗi An Diễm, không ngờ vừa mở miệng thì dòng nước nóng tràn vào miệng, anh liên tục lắc đầu làm nước bắn tung tóe cả lên, trông có vẻ rất khó chịu.

An Diễm nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Cố Thiên Tuấn nên nén cơn giận kéo anh ra khỏi nước, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, không để Cố Thiên Tuấn đứng dậy.

“Khụ khụ...” Cố Thiên Tuấn vừa bị nhấn nước xong lau mặt mình, ho liên tục, xem bộ dạng có vẻ bị sắc nước dữ dội lắm.

An Diễm lần đầu tiên thấy Cố Thiên Tuấn thảm hại như vậy, cơn giận dữ trong lòng cũng vơi đi, cô nói với Cố Thiên Tuấn: “Xin lỗi tôi đi!”

“Xin...xin lỗi...” Giọng xin lỗi của Cố Thiên Tuấn rất thành khẩn.

“Hừ!” An Diễm hừ một tiếng rồi buông tay đang để trên vai của Cố Thiên Tuấn ra.

Nhưng, điều mà An Diễm không ngờ chính là, Cố Thiên Tuấn không hề có hành động gì cả, đôi mắt sâu sắc thường ngày đó, giờ lóe lên ánh nhìn kỳ lạ, cứ nhìn về nơi xa xăm nào đó.

An Diễm không hiểu, nên nhìn theo ánh mắt của Cố Thiên Tuấn.

Nhưng không ngờ, nơi mà Cố Thiên Tuấn nhìn về lại là phần ngực của mình!

“Cố Thiên Tuấn, đồ lưu manh!” An Diễm vừa hạ hỏa giờ lại trở nên nóng giận, cô lại nhấn Cố Thiên Tuấn xuống nước, “Tôi cho anh biết tay! Lưu manh này!”

An Diễm nhấn Cố Thiên Tuấn xuống, bất luận anh vùng vẫy thế nào đi nữa thì An Diễm cũng không chịu buông tay: Không cho Cố Thiên Tuấn một bài học thì anh ta sẽ ức hiếp mình chết mất!

“Umm...” Cố Thiên Tuấn trong nước phát ra tiếng nói mơ hồ, sắc mặt cũng sắp trở thành giống lúc nãy rồi.

An Diễm cau mày, tiếp tục nhấn vai Cố Thiên Tuấn xuống: Anh ta lại giả vờ! Lần này tuyệt đối không tha cho anh ta, nhất định phải cho anh ta một bài học nhớ đời mới được!

“Um... umm...” Cố Thiên Tuấn bị nhấn nước lại kêu lên, sau đó tiếng nói nhỏ dần, động tác vùng vẫy cũng không mãnh liệt nữa.

Cả quá trình chưa đến mười giây, đợi An Diễm phản ứng buông tay ra thì Cố Thiên Tuấn đã nhắm mắt lại, nằm thẳng băng trên nước không nhúc nhích.

“Cố... Cố Thiên Tuấn!” An Diễm hoang mang vội vàng vớt Cố Thiên Tuấn từ dưới nước lên, cô ôm Cố Thiên Tuấn vào lòng, dùng tay vỗ vỗ vào mặt của Cố Thiên Tuấn la lên, “Cố Thiên Tuấn anh tỉnh lại đi, anh đừng dọa tôi!”

Nhưng mặt của Cố Thiên Tuấn áp vào ngực của An Diễm, anh vẫn nhắm mắt lại, bộ ngực đầy đặn nhấp nhô trông rất hấp dẫn.

“Cố... Cố Thiên Tuấn...” Giọng của An Diễm như muốn khóc, cô sững sờ vài giây, đột nhiên đứng dậy dùng hết sức kéo Cố Thiên Tuấn lên bờ.

“Bì bõm bì bõm...”

Tiếng đập nước vang lên, An Diễm đẩy Cố Thiên Tuấn rồi trèo lên, cô quỳ bên cạnh Cố Thiên Tuấn òa khóc: “Cố Thiên Tuấn, anh không được chết, tôi xin anh đấy, tôi sai rồi, tôi không nên nhấn nước anh như vậy!”

Nhưng Cố Thiên Tuấn nằm ở đó như ngủ say vậy, bất luận An Diễm có khóc thế nào thì anh cũng không nhúc nhích.

An Diễm dùng tay lau nước mắt, sau đó nằm bò lên trước ngực Cố Thiên Tuấn nghe tiếng tim đập.

Vẫn ổn, tim của Cố Thiên Tuấn vẫn đập bình thường chỉ là ngực nước quá lâu nên hôn mê bất tỉnh.

An Diễm quẹt mũi, bắt đầu nhấn vào lòng ngực của Cố Thiên Tuấn.

“1, 2, 3, 4.” An Diễm một giây nhấn bốn lần, lại vội hít thở sâu, cô cạy miệng Cố Thiên Tuấn rồi hô hấp nhân tạo cho anh.

Cô đặt môi mình lên môi của Cố Thiên Tuấn, sau đó truyền oxy vào miệng...

Lúc này, An Diễm bỗng nhiên cảm thấy sau gáy mình bị giữ chặt lại, tiếp theo đó bị lật ngược lại, vài giây sau cô đã bị Cố Thiên Tuấn đè xuống.

Cố Thiên Tuấn giả ngất áp sát vào mặt của An Diễm, không kiêng nể gì cả tấn công vào đôi môi của An Diễm, mái tóc ướt sũng của anh không ngừng nhiều nước vào khuôn ngực của An Diễm, đôi mắt gian xảo ánh lên.

An Diễm trợn mắt chưa kịp phản ứng gì cả, lập tức dùng sức đẩy anh ra Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại dùng tay rờ eo của An Diễm, dùng sức ôm chặt cô, giống như muốn cùng cô hòa quyện vào một.

An Diễm nhìn vẻ mặt đáng ghét của Cố Thiên Tuấn, cô tức điên người, cô nheo mắt ra sức cắn mạnh...

“A...” Cố Thiên Tuấn la lên một tiếng, đầu lưỡi bị thương không dám đi vào trong miệng của An Diễm nữa, lúc này anh mới lỏng tay ra.

Cố Thiên Tuấn mặc kệ mùi máu tanh trong miệng, nhìn An Diễm không chớp mắt: Gương mặt đáng thương như phù dung trên mặt nước, đôi mắt hoa anh đào đặc biệt long lanh, mũi hơi cau lại, bờ môi mím chặt, mái tóc mềm mượt ướt sũng, một phần tóc xòa trên xương bướm, một phần để rũ xuống phần ngực.

Cố Thiên Tuấn hít mũi một cái, phát hiện không khí xung quanh đều có hương vị ngọt ngào của An Diễm, dường như đều có vị ngọt ngào quyến rũ trong miệng của cô, miệng anh còn để lộ nụ cười mãn nguyện và xấu xa, nói: “An Diễm, em thơm quá.”

“Bốp!”

An Diễm không hề do dự táng vào mặt của Cố Thiên Tuấn, cô tức đến run người, uất ức nhìn Cố Thiên Tuấn, sau đó đứng dậy bỏ đi không nói một lời nào cả.

271. Chương 272

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn mới phát hiện mình đùa hơi quá, nên vội kéo tay An Diễm lại.

“Buông tôi ra!” An Diễm dứt khoát gạt tay ra, cô không ngừng rơi nước mắt, cô muốn gạt tay của Cố Thiên Tuấn ra nhưng sức lực của Cố Thiên Tuấn mạnh như vậy, nên cô có làm thế nào cũng không gạt ra được.

“Anh không buông, bây giờ không, sau này cũng không.” Cố Thiên Tuấn nắm chặt tay của An Diễm, nghiêm túc nói.

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm nghiêng rằng, cô trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, bộ dạng như muốn nổi điên lên.

Nhưng ngay cả bản thân của An Diễm cũng không ngờ là cô lại không kiềm chế được khóc òa lên, cô há hốc miệng, nước mắt chảy xuống: “Cố Thiên Tuấn, anh trêu người như thế sao, vui lắm sao?”

Vừa nãy cô cứ tưởng Cố Thiên Tuấn chết thật rồi, lúc đó cô cảm thấy như trời sập xuống vậy!

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn đau lòng, anh nhẹ nhàng kéo tay của An Diễm muốn ôm cô vào lòng.

“Anh cút đi!” An Diễm lạnh lùng nhìn Cố Thiên Tuấn, gân cổ lên đứng tại chỗ.

“An Diễm, xin lỗi, anh...”

“Hai người đang làm gì vậy?”

Lâm Hiểu Hiểu từ xa cất giọng gọi, khiến cho Cố Thiên Tuấn và An Diễm giật cả mình, họ cùng lúc quay đầu, nhìn Lâm Hiểu Hiểu đang mặc áo tắm chạy vội đến chỗ họ.

An Diễm vội gạt tay Cố Thiên Tuấn ra rồi lùi lại một bước.

“An Diễm, anh ba!” Lâm Hiểu Hiểu chạy như bay đến trước mặt An Diễm và Cố Thiên Tuấn, cô nghi ngờ nhìn qua hai người, “Từ xa là tôi đã thấy hai người lúi lúi kéo kéo rồi, hai người đang làm gì vậy?”

Cố Thiên Tuấn thờ ơ nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi nói: “Chúng tôi...”

“Vừa nãy tôi vô ý trượt chân, anh Cố đây đã đỡ tôi lại.” An Diễm vội ngắt lời của Cố Thiên Tuấn rồi lật đật giải thích.

Cô không muốn bất kỳ ai biết chuyện xảy ra lúc nãy, cũng không muốn bất kỳ ai suy nghĩ về cô và Cố Thiên Tuấn, anh ấy là tổng tài Cố Thị là chồng của Chu Mộng Chỉ.

Và mình chỉ là một nhân viên bình thường ở Tô Thị, vì du lịch cùng một nơi nên gặp nhau.

Đúng, quan hệ của họ chỉ có như vậy. An Diễm kiên quyết nghĩ như vậy.

Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, rồi lại nghĩ đến những chuyện mình đang làm, cuối cùng ngậm ngùi không nói gì.

“Vậy sao? Tôi thấy không giống lắm.” Lâm Hiểu Hiểu khoanh tay trước ngực, nói với giọng nghi ngờ nhìn An Diễm.

“Hiểu Hiểu, bình thường cô cũng nói chuyện với An Diễm như vậy sao?” Cố Thiên Tuấn cau mày, giọng điệu hững hờ.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại bị ngữ khí của Cố Thiên Tuấn làm sao sợ, có nghe thế nào đi nữa thì cũng cảm thấy Cố Thiên Tuấn rắn dạy và quở mắng mình.

Nhưng dù Cố Thiên Tuấn quở trách cô thì Lâm Hiểu Hiểu cũng không dám nói Cố Thiên Tuấn gì cả.

“Anh, anh ba, em tìm An Diễm có việc! Em đi trước nhé!” Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì kéo tay An Diễm chạy đi.

An Diễm cũng muốn rời khỏi Cố Thiên Tuấn, nên để mặc Lâm Hiểu Hiểu kéo mình đi.

Đợi Lâm Hiểu Hiểu đi khỏi tầm mắt của Cố Thiên Tuấn thì cô gạt tay An Diễm ra, cô nhìn An Diễm chăm chăm, nói như đang hỏi cung phạm nhân vậy: “An Diễm, vừa nãy không thấy cô đâu cả, bây giờ lại thấy cô đi với anh ba, nói đi cô và anh ba có quan hệ gì vậy?”

“Không có quan hệ gì cả.” An Diễm cảm thấy khá mệt, cô ôm lấy đôi vai mình, nói “Ở đây lạnh quá, tôi về phòng trước đây.”

“Cô không được đi!” Lâm Hiểu Hiểu quay người lại chặn ngay phía trước mặt An Diễm, “Hôm nay cô không nói rõ ràng thì tôi không cho cô đi đâu cả!”

“Hiểu Hiểu, tôi phải về đây.” An Diễm hắt xì hơi đi vòng qua Lâm Hiểu Hiểu.

“Tôi nói rồi, cô không nói rõ thì không được đi!” Lâm Hiểu Hiểu sốt ruột, cô chặn ngay phía trước của An Diễm, đưa tay ra dùng sức đẩy An Diễm một cái.

An Diễm vốn đi chân không, cộng thêm việc vừa nãy với Cố Thiên Tuấn khiến cô rất hoang mang, bây giờ bị Lâm Hiểu Hiểu đẩy như vậy, An Diễm suýt chút nữa thì ngã sòng soài xuống đất.

“Lâm Hiểu Hiểu, cô làm gì vậy?” An Diễm lạ lùng nhìn Lâm Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu không thấy mình đang mặc đồ bơi và sắp bị lạnh cóng sao?

Hơn nữa con đường này đều là đá, lở như ngã xuống hậu quả thế nào cô ấy có từng nghĩ qua không?

“Cô còn hỏi tôi đang làm gì, tôi phải hỏi cô làm gì đây này!” Lâm Hiểu Hiểu không hề cảm thấy có lỗi, cô tiếp tục khoanh tay trước ngực, phải hỏi cho bằng được, “Nói, cô và anh ba có quan hệ gì, tốt nhất thì cô nên nói thật đi! Nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu!”

An Diễm đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói: Người bạn tốt trước đây mình từng trân trọng, giờ lại nói chuyện với mình như vậy.

“Hiểu Hiểu, cô tránh ra đi được không?” An Diễm nhẫn nại, dường như đang cầu xin Lâm Hiểu Hiểu, chuyện vừa nãy xảy ra đã khiến cô mệt lử rồi, cô hy vọng Lâm Hiểu Hiểu có thể để mình nghỉ ngơi, yên tĩnh một chút.

“Tôi không tránh đó!” Lâm Hiểu Hiểu tiến về trước một bước, chặn luôn đường đi của An Diễm, “Cô nhất định phải nói rõ mối quan hệ giữa cô và anh ba!”

“Ha ha...” Lòng của An Diễm đã nguội lạnh, cô cười phá lên tiếp tục nhìn Lâm Hiểu Hiểu, “Lâm Hiểu Hiểu, tôi và Cố Thiên Tuấn quan hệ thế nào, tại sao phải nói với cô chứ? Cô là gì của tôi?”

An Diễm nói xong, mặt lạnh lùng đi về trước.

Lâm Hiểu Hiểu bị An Diễm đụng vào lùi ra sau, nhưng An Diễm không hề chớp mắt tiếp tục đi về trước.

Lâm Hiểu Hiểu nghiêng rằng, cô lập tức quay người lại, đuổi theo An Diễm rồi lại đột nhiên dừng lại.

“Phá hoại tình cảm của anh ba và chị ba còn nói lý nữa à!” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng rằng nói, “An Diễm, tôi không ngờ cô lại u mê không tỉnh ngộ như vậy, đừng trách tôi không khách sáo!”

“Hiểu Hiểu!”

Tô Thanh Dương ở cách đó không xa, mặc chiếc áo khoác giản dị đi về hướng Lâm Hiểu Hiểu, mái tóc uốn quăn và khuôn mặt thanh tú được rọi sáng dưới ánh nắng mặt trời mùa đông, càng khiến anh trở nên say đắm lòng người hơn.

“Anh Tô.” Lâm Hiểu Hiểu trừng mắt nơi mà An Diễm rời khỏi, trên mặt nở nụ cười bước đến tiếp đón.

“Vừa nãy tôi thấy cô tìm đi khắp nơi tìm An Diễm, đã tìm thấy chưa?” Tô Thanh Dương hỏi.

Vừa nghe Tô Thanh Dương nhắc đến chuyện của An Diễm, Lâm Hiểu Hiểu tâm trạng vừa nãy rất tốt trở nên lạnh lùng: “Tìm thấy rồi!”

“Ừ, vậy thì tốt.” Tô Thanh Dương gật đầu, “Tuy đây là nơi du lịch, nhưng cũng là vùng hẻo lánh, hơn nữa khắp nơi đều là người đi du lịch, rất lộn xộn, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Lâm Hiểu Hiểu nghe Tô Thanh Dương quan tâm An Diễm thì càng tức giận, cô nhìn Tô Thanh Dương hỏi: “Anh Tô, anh cảm thấy con người An Diễm thế nào?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Thì em hỏi anh đó, anh cảm thấy con người của An Diễm thế nào?!”

Tô Thanh Dương chần chừ một chút, rồi nghiêm túc trả lời: “Tôi cảm thấy An Diễm rất tốt.”

“Vậy nếu như cô ấy không phải là người như anh nghĩ thì sao?” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng rằng, suýt chút nữa nói hết mọi chuyện cho Tô Thanh Dương biết.

Tô Thanh Dương nhìn về nơi xa, kiên định nói: “Tôi tin An Diễm.”

“Các người đều bị An Diễm gạt rồi!!!” Giọng nói của Lâm Hiểu Hiểu trở nên thánh thót, “An Diễm là người phụ nữ giả tạo, các người đều bị gạt rồi!”

272. Chương 273

“Hiểu Hiểu, sao cô lại nói An Diễm như vậy? Hai người không phải là bạn tốt sao?” Tô Thanh Dương cảm thấy kỳ lạ bèn hỏi.

“Trước giờ em và An Diễm đều không phải là bạn tốt!” Lâm Hiểu Hiểu hét lên với Tô Thanh Dương, sau đó quay người đi, ôm mặt chạy ra xa.

“Hiểu Hiểu...” Tô Thanh Dương bước nhanh lên trước nhưng không đuổi kịp: Giữa Hiểu Hiểu và An Diễm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đây họ rất tốt với nhau mà, sao Hiểu Hiểu lại nói An Diễm như vậy?

Ánh mắt Tô Thanh Dương xuất hiện sự ngờ vực, anh suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhắc chân lên đi đến phòng của An Diễm.

Khi Tô Thanh Dương gõ cửa phòng của An Điềm, thấy mắt và mũi của An Điềm đều đỏ chót, bộ dạng giống như vừa khóc xong vậy.

An Điềm bới tóc đứng trước cửa, nói bằng âm mũi nặng nề: “Tô tổng, tìm tôi có việc gì vậy?”

“Cô và Hiểu Hiểu, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Tô Thanh Dương lo lắng hỏi.

Trải qua thời gian tìm hiểu nhau, Tô Thanh Dương phát hiện Lâm Hiểu Hiểu tuy có chút bướng bỉnh, nhưng cũng là một cô gái thuần khiết, anh tận mắt thấy được tình cảm của An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu, bây giờ hai người họ cãi nhau, chắc là hai bên cũng rất buồn.

“Tô tổng, nói thật là, tôi thật sự không biết xảy ra chuyện gì nữa.” An Điềm lắc đầu, thất vọng nói, “Không biết từ lúc nào mà Hiểu Hiểu như biến thành một người khác vậy.”

“Tôi cảm thấy hai người nên nói chuyện với nhau đi.” Tô Thanh Dương nghiêm túc đề nghị, “Nói rõ ràng mọi chuyện mới là cách giải quyết tốt nhất.”

“Thôi đi.” An Điềm thở dài, cô nhìn tờ khăn giấy ướt sũng trên tay rồi nói, “Có những tình cảm, thay đổi rồi là sẽ thay đổi, không thể nào tốt như lúc đầu được nữa.”

“An Điềm...”

“Hắt xì!”

An Điềm che mũi hắt xì hơi, cô hít hà, chắc là lúc này bị cảm lạnh trên đường đi rồi.

Lời nói của Tô Thanh Dương bị lơ đi, anh quan tâm nhìn An Điềm: “Nếu cảm rồi thì nghỉ ngơi đi. Tôi đi mua thuốc cảm cho cô.”

“Không cần đâu.” An Điềm vội lắc đầu, “Lúc tôi đến có mang một sổ thuốc theo, trong đó chắc là có thuốc cảm.”

“Vậy được rồi.” Tô Thanh Dương gật đầu, anh thở dài nói, “Chuyện với Hiểu Hiểu để nói sau vậy, bây giờ sức khỏe cô quan trọng hơn, tôi không làm phiền cô nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Dạ.” An Điềm dỗi theo Tô Thanh Dương rời khỏi.

Tô Thanh Dương vừa quẹo cua, An Điềm đã thấy Cố Thiên Tuấn đi đến từ hướng khác, cô vội chui vào phòng, khóa cửa lại.

Cố Thiên Tuấn đương nhiên nhìn thấy hành động này của An Điềm, vội gõ cửa phòng của An Điềm: “An Điềm, anh biết là em nhìn thấy anh rồi, anh chỉ muốn gặp em thôi, em không cần phản ứng thái quá như vậy!”

“Không cần!” An Điềm dựa lưng vào cửa, nghĩ thế nào cũng không hiểu: Trước đây Cố Thiên Tuấn không phải rất lạnh lùng sao? Sao bây giờ lại dính như sam thế này?

“Cho anh gặp em đi, gặp xong anh sẽ đi ngay, anh hứa đấy.”

Nghe Cố Thiên Tuấn nói như vậy, An Điềm thở dài, sau đó mở cửa: “Tôi rất khỏe, cảm ơn anh!”

An Điềm nói xong thì đóng cửa cái rầm.

“A...” Lúc An Điềm đóng cửa lại, Cố Thiên Tuấn phát ra tiếng kêu đau nhói.

An Điềm cũng phát hiện là mình chưa đóng cửa, cúi đầu thì nhìn thấy ngón tay của Cố Thiên Tuấn bị kẹp ở cửa

An Điềm vội mở cửa, hét to với Cố Thiên Tuấn: “Anh làm gì vậy? Muốn tự mình hại mình sao! Anh không cần cái tay nữa hử!”

Cố Thiên Tuấn không thèm nhìn tay mình, chỉ nhìn An Điềm nói: “Nếu anh không để tay ở đây thì chắc chắn là em sẽ đóng cửa lại và không thèm gặp anh.”

“Cố Thiên Tuấn, rốt cuộc anh muốn gì, tôi thực sự sắp điên rồi!” An Điềm vò đầu bứt tóc.

“Anh không có ý gì cả.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, “Anh chỉ muốn biết em có còn giận chuyện lúc nãy không thôi?”

“Không giận nữa được chưa? Anh có thể đi chưa?” An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Nhưng anh cảm thấy em vẫn còn giận. Anh có thể làm gì cho em không?” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất chân thành.

“Được chứ, “ An Diễm hai tay chống nạnh, nói, “Bây giờ quay người đi rồi rẽ phải, về căn phòng tổng thống của anh đi, tìm cái giường của anh nằm xuống rồi đừng quay lại đây nữa thì tôi sẽ không giận.”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn đăm chiêu, “Có phải là bất luận anh làm gì thì em cũng sẽ không tha thứ cho anh không?”

An Diễm đau đầu thở dài, tiếp tục nhìn về phía Cố Thiên Tuấn, trịnh trọng nói: “Cố Thiên Tuấn, tôi có tha thứ cho anh không thì đâu có gì quan trọng? Trước kia không phải anh cũng nói rồi sao? Anh có một tập đoàn to bự, có vợ đẹp, có gia đình hạnh phúc. Anh hà tất phải đến cầu xin sự tha thứ của một nhân vật nhỏ bé như tôi? Tôi có tha thứ cho anh không thì anh cũng sống rất tốt mà?!”

“Anh sống không tốt.” Cố Thiên Tuấn tiến về trước một bước muốn nói An Diễm rằng là anh đã sai rồi, sai rất nhiều.

Nhưng An Diễm cảnh giác lùi lại sau một bước, trong lòng lo lắng nhìn anh, hỏi: “Sao, anh muốn trêu tôi giống lúc nãy nữa à?”

Cố Thiên Tuấn thở dài, là nghiệp mà anh gây ra, bây giờ đáng phải chịu sự lạnh nhạt của An Diễm.

“Chuyện lúc nãy là anh sai, bây giờ anh xin lỗi em.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, giọng điệu thất vọng, “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi nhé, anh sẽ không làm phiền em nữa.”

“Hy vọng anh nói được làm được!” An Diễm nói vội.

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm nghe xong câu này thì rất vui, đầu tiên ngừng lại một chút rồi quay người đi, từ từ đi khỏi.

An Diễm nhìn theo bóng dáng của Cố Thiên Tuấn, phát hiện anh sa sút tinh thần rất rõ ràng!

Không thể nào! An Diễm vội phủ định suy nghĩ của mình, cô lắc đầu, cảm thấy mình bị hoa mắt rồi!

“Hắt xì!” An Diễm lại hắt xì lần nữa, cô đóng cửa lại, lên giường nằm nghỉ.

Ngày hôm sau...

An Diễm bị cảm lê lét tấm thân yếu ớt thức dậy, cô phải đi ăn sáng, nếu không bệnh sẽ càng nặng hơn nữa!

Đợi đến khi An Diễm đến sảnh khách sạn thì đại đa số mọi người đã ăn xong rồi, cô nhìn vào nhà hàng, phát hiện có Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương, còn có Cố Thiên Tuấn ở trong đó.

An Diễm nắm tóc mình, đều cảm thấy rất ngại khi phải đối mặt với một trong ba người họ, nên ngay cả ăn sáng cô cũng không ăn thì đã quay người định đi khỏi rồi.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu giành đứng lên trước chạy đến bên An Diễm, kéo tay An Diễm lại: “An Diễm, cô chưa ăn sáng mà sao đã đi rồi?”

Đương nhiên là An Diễm không quên hôm qua Lâm Hiểu Hiểu đối xử với cô như thế nào, nên cô gạt tay ra: “Tôi không đói lắm, cô ăn trước đi.”

“Không đói cũng phải ăn.” Lâm Hiểu Hiểu lại nắm lấy tay của An Diễm, nhẹ nhàng nói, “An Diễm, hôm qua tôi sai rồi, cô đừng giận nữa được không?”

An Diễm mím chặt môi không nói gì, cô không muốn lúc thì cãi nhau lúc thì vui vẻ với Lâm Hiểu Hiểu, mệt lắm.

“Ôi, tôi cũng đã xin lỗi rồi, cô đừng giận lấy nữa.” Lâm Hiểu Hiểu lay lay cánh tay của An Diễm rồi nói, “Sáng nay tôi vừa dậy là đã dọn nhà hàng chuẩn bị bữa ăn sáng dinh dưỡng cho cô rồi, đợi cô này giờ đó! Cô coi như nể mặt thôi đi, ăn sáng nào.”

Đôi mắt của An Diễm nhìn về phía bàn ăn, trên đó có món ăn sáng hấp dẫn thơm ngon khiến vẻ mặt nghiêm nghị của An Diễm dịu lại.

Lâm Hiểu Hiểu lập tức nhìn ra sự thay đổi sắc mặt của An Diễm, cô lướt qua ánh mắt đó rồi lập tức đẩy An Diễm đi đến chỗ bàn ăn: “Mau ngồi xuống ăn nào, hôm nay tôi đặc biệt chuẩn bị cho cô món ngon địa phương đây, cô thử xem?”

273. Chương 274

An Diễm chán nản ngồi vào bàn ăn, Lâm Hiểu Hiểu tốt bụng lấy đĩa lên đưa cho An Diễm: “Nào, không ăn cơm không được đâu, sẽ không xinh đẹp đấy.”

An Diễm cười, cuối cùng cũng đón lấy đôi đĩa trong tay của Lâm Hiểu Hiểu. Thôi bỏ đi, bạn bè không có thù hận gì cả, nếu Lâm Hiểu Hiểu đã xin lỗi mình rồi, nên cô cũng bỏ qua!

Lâm Hiểu Hiểu thấy An Diễm cười, vội cười lại với An Diễm: “An Diễm, cháo rau củ này, là làm từ rau thu hoạch vào lúc sáng sớm đó, cô thử xem.”

“Ừ.” An Diễm gật đầu, bưng chén cháo lên ăn: Ừ, ngon thanh đạm lại có dinh dưỡng, tuyệt lắm.

Tô Thanh Dương bên cạnh thấy Lâm Hiểu Hiểu và An Diễm vui vẻ với nhau nên cũng cười vui rồi rời khỏi.

Cố Thiên Tuấn nhìn qua Lâm Hiểu Hiểu rồi cũng rời khỏi.

Lâm Hiểu Hiểu thấy Tô Thanh Dương và Cố Thiên Tuấn đều đã đi, lại quay qua nhìn xung quanh, thấy trong nhà hàng chỉ còn mình và An Diễm, cô nheo mắt cười với An Diễm: “An Diễm, mau ăn đi, ăn xong tôi đưa cô tới chỗ này vui lắm!”

“Được!” An Diễm đồng ý rồi cầm miếng bánh ngọt lên ăn.

Lâm Hiểu Hiểu thấy bộ dạng vui vẻ của An Diễm, nụ cười trên môi càng lúc càng lạnh nhạt...

Đợi An Diễm ăn sáng xong, Lâm Hiểu Hiểu lái xe kéo An Diễm đến một thị trấn cách thôn suối nước nóng rất xa.

“Hiểu Hiểu, sao cô lại kéo tôi đến đây?” Từ trên xe An Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đây là một con đường nhỏ hẻo lánh. Những người trên đường đều nhìn cô, đại khái là chưa từng thấy qua chiếc xe nào đẹp như chiếc của Lâm Hiểu Hiểu.

“Hôm nay là hội chùa một năm một lần, tôi dẫn cô đi hội chùa!” Lâm Hiểu Hiểu cười kéo An Diễm xuống xe.

An Diễm nắm chặt túi xách trên vai, cảm giác bất an: “Hiểu Hiểu, tôi không thích hội chùa lắm, chúng ta về thôi.”

An Diễm nói xong thì quay người đi về phía xe của Lâm Hiểu Hiểu.

“Ôi...” Lâm Hiểu Hiểu kéo tay của An Diễm, “Đi tham quan thôi mà, cô sợ cái gì, giữa ngày ban mặt, không lẽ có quái vật xuất hiện ăn thịt cô sao?”

An Diễm nhún vai: “Chỉ là tôi không thích ánh mắt những người đó nhìn chúng ta mà thôi.” Hơn nữa, hôm qua cô cảm, hôm nay lại chóng mặt, hình như là sốt rồi.

Lâm Hiểu Hiểu quay đầu nhìn, cười rồi nói: “Đây đều là đường phố thị trấn, đương nhiên là chưa gặp qua người đẹp như cô rồi, nhìn thôi mà cô cũng không cho họ nhìn sao?”

An Điềm nghe xong Lâm Hiểu Hiểu nói như vậy, nghi ngờ nhìn cô: “Hiểu Hiểu, trước đây những trường hợp như vậy cô đều tự khen mình là họ chưa từng gặp qua ai xin đẹp như cô. Sao bây giờ lại khiêm tốn khen tôi như thế?”

Cô hiểu tôi thật đấy! Lâm Hiểu Hiểu cười, trong lòng nghĩ: Cô hiểu tôi như vậy sao, thế cô có biết tiếp theo tôi sẽ làm gì không?!

“Tôi nói thật mà.” Lâm Hiểu Hiểu cười, kéo tay của An Điềm nói, “An Điềm, trước đây tôi đã đi qua chỗ này rồi, hội chùa mỗi ngày đều rất náo nhiệt, tôi dẫn cô đi xem!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì kéo An Điềm đi về trước.

An Điềm có chút bất lực, nhưng thấy Lâm Hiểu Hiểu hào hứng như vậy nên đành để mặc Lâm Hiểu Hiểu kéo đi.

Hai người đi dạo một vòng ở các con đường nhỏ, mua một số đồ chơi, đều là đồ kỷ niệm, trang sức và một số đồ ăn vặt.

Những đồ ở trên con phố này cũng chỉ có bấy nhiêu, chứ không hề vui như Lâm Hiểu Hiểu nói, An Điềm mệt mỏi dừng lại: “Hiểu Hiểu, tôi mệt quá, thực là không muốn đi nữa, hơn nữa bây giờ cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta về thôi.”

Lâm Hiểu Hiểu vùng vằng, nhìn về phía xa xa, phát hiện cô và An Điềm đã đi rất xa rồi.

Lâm Hiểu Hiểu cúi đầu xuống suy nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu lên nhìn An Điềm: “Vậy cũng được, chúng ta đi thôi, nhưng tôi nhớ phía trước có bán kẹo hồ lô, cô đi mua giúp tôi xong rồi chúng ta đi được không?”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì xách túi của An Điềm: “Tôi cầm túi giúp cô.”

“Cô lười quá!” An Điềm cười miễn cưỡng nói, “Cô đứng ở đây đừng đi đâu đó, ở đây có rất nhiều ngõ nhỏ, quay lại mà tôi không thấy cô là lạc chắc đó!”

“Tôi không đi đâu, cô yên tâm đi đi” Giọng của Lâm Hiểu Hiểu càng lúc càng lạnh lùng, chỉ là An Điềm vội quay về không hề phát hiện ra.

Cô quay người đi, đi theo hướng mà Lâm Hiểu Hiểu chỉ.

Lâm Hiểu Hiểu đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng của An Điềm đi càng lúc càng xa, cô nắm chặt túi xách lại, cuối cùng hét lên: “An Điềm!”

“Làm gì?” An Điềm cách đó không xa quay người lại, nhìn Lâm Hiểu Hiểu một cách kỳ lạ.

Lâm Hiểu Hiểu nghiêng răng, rồi lấy hai nghìn từ trong túi mình chạy đến trước mặt An Điềm, sau đó nhét vào tay An Điềm: “Cầm tiền này.”

“Mua kẹo hồ lô thôi mà, sao đưa tôi nhiều tiền thế?” An Điềm hỏi.

“Có ít tiền cũng tốt mà.” Lâm Hiểu Hiểu cười miễn cưỡng, sau đó cô lùi lại một bước, “Thôi, đi mua kẹo hồ lô đi.”

An Điềm cảm thấy kỳ lạ, cô nhún vai rồi quay người đi về phía trước.

Lâm Hiểu Hiểu nhìn bóng dáng phía sau của An Điềm, lẩm bẩm: “An Điềm, là cô sai trước nên tôi phải cho cô một bài học. Cô có tiền rồi, cô cứ ở lại nơi hẻo lánh này một đêm đi! Hy vọng sau này cô sẽ biết điều!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong thì ôm túi của An Điềm quay người lên vào đám đông đi mất.

An Điềm tay cầm hai cây kẹo hồ lô trở lại chỗ ban đầu, và không tìm thấy Lâm Hiểu Hiểu nữa.

“Hiểu Hiểu!” An Điềm hốt hoảng nhìn quanh, lớn tiếng gọi tên Lâm Hiểu Hiểu.

Nhưng trong dòng người tấp nập đó làm gì có hình bóng nào của Lâm Hiểu Hiểu.

“Hiểu Hiểu đi đâu rồi?” An Điềm lẩm bẩm: Lúc này túi của mình đã bị Hiểu Hiểu lấy đi mất rồi, điện thoại vẫn ở trong đó, vốn dĩ không thể gọi cho cô ấy được, nên chỉ còn cách đợi ở chỗ cũ thôi, nếu không Hiểu Hiểu quay lại sẽ không thấy mình đâu cả.

An Diễm cứ thế cầm hai xâu kẹo hồ lô, đứng trên con phố nhỏ tấp nập người qua lại.

Thời gian cứ thế trôi qua, con phố náo nhiệt dần trở nên yên tĩnh, mặt trời dần lặn xuống, con phố nhỏ vắng người càng trở nên lạnh lẽo.

Kẹo hồ lô trên tay đã tan chảy rồi, An Diễm buộc phải vứt đi.

Cô ngồi dựa vào một bức tường nhỏ trên phố, kê đầu vào tường, An Diễm ôm lấy hai đầu gối, trong lòng càng lúc càng sốt ruột: Mình cũng đã nói với Hiểu Hiểu rồi, bảo cô ấy đợi ở chỗ cũ, tại sao cô ấy không nghe? Bây giờ cô ấy đang ở đâu? Có phải cũng như mình tìm nhau cả ngày không?

An Diễm thở dài, thấy mặt trời sắp xuống núi rồi, cô không thể đợi mãi ở đây được? Cũng lâu lắm rồi, con phố này cũng không lớn, Hiểu Hiểu tìm hai vòng cũng có dư thời gian rồi!

Nghĩ đến đây, An Diễm bỗng nhiên giật mình: Lúc sáng, Lâm Hiểu Hiểu hình như tự nhiên đưa cho mình hai nghìn!

Bây giờ nghĩ lại, An Diễm cảm thấy có gì đó không đúng lắm: Tại sao Hiểu Hiểu lại đưa mình hai nghìn? Có thật là để mua kẹo hồ lô không?

Hay là, cô vốn dĩ định bỏ mình ở đây, đưa mình hai nghìn tiền là muốn mình tự sinh tự diệt sao?

274. Chương 275

An Diễm bật dậy, cô lắc đầu không thể tin được: Hiểu Hiểu, thực sự đối xử với mình như vậy sao?

Nếu đúng thật như vậy, thì mình có đợi đến chết, Hiểu Hiểu cũng sẽ không đến tìm mình! Rốt cuộc thì mình đã làm gì mà Hiểu Hiểu lại ghét mình như vậy? Họ từng là bạn tốt với nhau, bây giờ lại lấy túi xách của mình sau đó rời khỏi

An Diễm hít thở sâu, lồng ngực cô đau nhói, cô quay đầu lại thấy màn đêm dần buông xuống rồi, cuối cùng nhắc chân lên: Nếu Lâm Hiểu Hiểu cố ý bỏ rơi mình, vậy thì cô ấy sẽ không quay lại tìm mình. Bây giờ cũng khuya rồi, cô phải gọi điện thoại cầu cứu thôi.

Không biết vì sao, vừa nghĩ đến việc cầu cứu, số điện thoại đầu tiên hiện ra trong đầu An Diễm lại là Cố Thiên Tuấn.

An Diễm nghiêng rằng: Dù mình chỉ có thể nhớ số điện thoại của Cố Thiên Tuấn cũng không sao, bất luận thế nào, chỉ cần có thể liên lạc được người có thể an toàn đưa mình về nhà mới là quan trọng nhất.

An Diễm lần nữa ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, phát hiện con đường này đã không còn ai cả.

An Diễm nhìn về nơi xa xăm, thấy có người đi về phía mình, An Diễm vội chạy về trước, cô thấy một người đàn ông đang ngậm điều thuốc, khách sáo hỏi: “Chào anh, cho hỏi gần đây có điện thoại công cộng không?”

Người đàn ông bị chặn lại nhìn qua An Diễm, rồi trả lời bằng giọng địa phương: “Có có có, tôi dẫn cô đi.”

“Cảm ơn.” An Diễm gật đầu, đi theo sau người đàn ông đó.

Lúc này, mặt trời đã lặn, một luồng gió lạnh thổi qua, cuốn bay các mảnh giấy trên phố.

An Diễm bắt gặp hơi một cái, cô rờ trán, hình như khá nóng, cô siết chặt chiếc áo gió trên người, đi theo người đàn ông qua bảy tám ngõ phố, rồi đi vào một con hẻm nhỏ.

An Diễm hơi nghi ngờ: Sao càng đi càng vắng thế này? Điện thoại công cộng không phải là ở vị trí dễ tìm thấy sao?

An Diễm do dự dừng lại, nhìn người đàn ông đó với thái độ cảnh giác.

Người đàn ông đó đang đi về trước, đột nhiên không nghe tiếng giày cao gót của An Diễm nữa, anh quay đầu lại, khuôn mặt râu ria xồm xoàm cười: “Cô gái đẹp này sao không đi nữa?”

“Cho hỏi trạm điện thoại công cộng còn bao xa?” An Diễm bắt giắc lùi lại một bước.

“Không xa, sắp tới rồi.” Người đàn ông đó tiến về trước một bước, cười híp mắt nói.

“Thôi được rồi, tôi không gọi nữa.” An Diễm lắc đầu, sau đó vội quay người chạy về hướng ngược lại.

“Ê, cô khoan đi đã!” Người đàn ông vội đuổi theo kéo tay An Diễm lại.

“Anh làm gì vậy, buông tôi ra!” An Diễm dùng sức gạt tay người đàn ông đó ra, chạy bạt mạng về phía trước.

Người đàn ông bị bỏ lại lập tức chạy như tên bắn về trước, ôm lấy eo của An Diễm, anh bế An Diễm lên rồi cười nói: “Tôi còn định lừa cô về nhà rồi mới ra tay, không ngờ cô lại phát hiện ra nhanh như vậy.”

“Buông tôi ra!” An Diễm liên tục vùng vẫy, chiếc giày cao gót đã bị rút ra, tay cô liên tục đánh vào tay đang ôm eo của cô, nhưng có làm thế nào cũng không thoát được!

“Đừng làm ồn, sắp tới nhà tôi rồi, lúc đó tôi sẽ cho cô tận hưởng một chút!” Người đàn ông đó cười gian, rồi bế An Diễm đi về trước.

“Cứu tôi với! Có ai không? Cứu tôi, cứu với!” An Diễm ra sức hét to, giọng cô thê lương ngân vang ở ngõ phố yên tĩnh.

Lúc này, một đám người chạy đến, bao vây người đàn ông và An Diễm đang cố gắng vùng vẫy.

An Diễm phát hiện ra đám người này đều là thôn dân lân cận, có nam có nữ, có già có trẻ, chỉ là không có trẻ con, và người đứng trước mặt có vẻ là người quản thôn.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, cuối cùng An Diễm cũng thở phào nhẹ nhõm, giọng cô khàn khàn nói với đám người đó: “Mau, mau báo cảnh sát, tôi bị bắt cóc!”

Nhưng điều khiến An Diễm không ngờ chính là, đám người đó không hề nhìn An Diễm, mà tập trung vào người đàn ông đó: “Hỗn Hỗn, anh lại làm chuyện xấu nữa à! Lần trước vừa ức hiếp xong một cô sinh viên, sau đó còn bán cô ta vào vùng núi hẻo lánh rồi mà? Bây giờ cảnh sát đang điều tra gắt gao, nếu không phải chúng tôi bao che cho anh, thì anh sớm đã bị bắt rồi.”

An Diễm tưởng chừng như không tin vào tai mình: Đám người này rốt cuộc đang nói gì vậy?

Hỗn Hỗn đang bế An Diễm cười: “Tiền tôi kiếm về không phải cũng đem hết cho ông sao, hơn nữa, những việc tôi làm nếu thực sự bị cảnh sát điều tra ra thì ngành du lịch ở đây của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

Hỗn Hỗn nói xong lại nhìn An Diễm: “Tôi đã theo dõi cô gái này cả buổi chiều rồi, rõ ràng cô đi với một cô gái khác nữa, nhưng cô gái đó bỏ cô ở lại một mình. Nên, tôi cảm thấy cô gái đó vốn dĩ muốn cô gái này biến mất trên đời, tôi có làm gì cô đi nữa thì cũng không có gì to tát hết.”

“Không thể nào!” An Diễm hét to, cô tin Lâm Hiểu Hiểu đúng là cố ý bỏ rơi mình, nhưng cô tuyệt đối tin rằng Lâm Hiểu Hiểu không hề muốn lấy mạng của cô!

“Cứu với! Cứu với!” An Diễm chỉ có thể hét to lên.

“La gì mà la, coi chừng tôi hiếp cô bây giờ!” Hỗn Hỗn hét lên, nếu không phải bây giờ cô đang trong tình huống như vậy, chắc chắn sẽ giáng một bạt tai xuống.

Tuy nhiên, người quản thôn nghe Hỗn Hỗn nói như vậy, bèn nhìn qua An Diễm qua ánh sáng mờ ảo: “Hỗn Hỗn, tôi thấy cách làm của cậu hay đấy!”

Người quản thôn vừa nói xong, thì cả đám người cười phá lên, chỉ có những người phụ nữ theo đến, nhỏ nước bọt rồi kéo chồng mình về.

“Ồ... thế thì không hay lắm!” Hỗn Hỗn nhìn An Diễm, có chút tiếc nuối, vì anh định hưởng thụ một mình thôi.

“Có gì mà không hay chứ, chúng tôi chăm sóc cậu bao lâu nay rồi! Cậu phải đền ơn đáp nghĩa đi chứ!” Người quản thôn bước về trước rờ khuôn mặt của An Diễm.

An Diễm lập tức xoay đầu đi: “Cút đi!”

“Ha ha, cũng có cá tính đấy!” Người quản thôn cười, rồi nhìn Hồn Hồn, “Thả cô ấy ra!”

Hồn Hồn không muốn bỏ ra nhìn An Diễm một cái, rồi quăng An Diễm xuống đất.

An Diễm đau nhức khắp người, lập tức đứng dậy chạy đi.

Nhóm người đó lập tức tiến về trước chặn đường của An Diễm, người quản thôn cười nói với An Diễm: “Đừng mất công chạy nữa, cô chạy không thoát đâu. Cô xinh đẹp như vậy, bán được giá lắm, chúng tôi còn có thể được chia ít tiền!”

An Diễm tự cho rằng mình đã trải qua không ít chuyện, nhưng có thể nào cũng không nghĩ đến bản tánh con người lại độc ác đến như vậy! Cô không ngừng lùi lại, cuối cùng bị ép vào góc tường: “Tôi nói cho các người biết, bạn tôi nhất định sẽ đến cứu tôi! Tốt nhất là các người thả tôi ra đi!”

“Nếu đã đến chỗ này của chúng tôi rồi thì đừng nghĩ đến chuyện trở về nữa!” người quản thôn ép sát vào An Diễm, trời rất tối khiến cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của anh, nhưng An Diễm cảm thấy rất buồn nôn!

An Diễm đã không còn đường lui nữa, phía sau cô là mặt tượng bùn lầy, cô cảnh giác nhìn họ.

Lúc này, người quản thôn đưa tay ra muốn tóm lấy tay của An Diễm.

An Diễm nhanh chóng né qua một bên.

Lúc này, do động tác quá đột ngột nên tiền từ trong túi rơi ra một nắm.

An Diễm dán mắt vào tờ tiền, đột nhiên mắt sáng lên, cô lập tức lấy hết tất cả số tiền trong túi ra rồi hô to: “Các người cần tiền đúng không? Tôi có rất nhiều tiền, ai giành được là của người đó!”

Ánh mắt của những người đó, lập tức bị tiền trong tay của An Diễm thu hút.

Người quản thôn thấy thế, hung dữ nói: “Không được nhúc nhích, tiền này là của tôi!”

“Tôi nói rồi, ai giành được là của người đó!” An Diễm nói xong lập tức vung tay rải tiền lên không trung.

275. Chương 276

Người quản thôn chắc là một viên chức nhỏ, nhưng đứng trước mặt đồng tiền thì còn phân biệt ai là ai. Thấy tiền rơi đầy trời, tuy không nhiều nhưng cũng đủ để cho những người chưa từng trải sự đời chen chúc nhau mà giành giật như ong vỡ tổ!

An Diễm nhân lúc đám đông đang tranh nhau giành tiền, lập tức chạy ra ngoài và lao về phía trước!

“Mẹ, nó bỏ chạy rồi kìa!” Đám lưu manh nhìn theo, vô cùng sốt ruột, liền vội đuổi theo.

An Diễm chạy bằng chân trần về phía trước như điên loạn. Mặt đường gồ ghề dường như còn có những viên đá sắc nhọn, làm lòng bàn chân cô truyền đến từng cơn đau nhói, nhất định là đang rướm máu.

“Không được, để nó chạy thoát thì nó sẽ báo công an. Đến lúc đó, khu du lịch mà chúng ta khó khăn lắm mới phát triển được, sẽ tiêu tan cả!” Người quản thôn vừa hét lên, những người đang giành giật tiền bỗng tỉnh táo lại. Họ nhét số tiền đã nhặt được vào túi, và nhanh chóng đuổi theo An Diễm.

Tiếng gió rít qua bên tai, An Diễm đã mệt đến mức sắp không thở được. Nhưng cô không thể dừng lại, cô chỉ có thể chạy về phía trước. Có điều, An Diễm vẫn rất sợ hãi, không chỉ sợ rằng nhóm người kia sẽ đuổi kịp, mà còn sợ mình không biết rõ địa hình nên sẽ chạy vào ngõ cụt. Đến lúc đó, cô sẽ chết chắc!

Lòng bàn chân bắt đầu ươn sũng, An Diễm biết rằng đó là máu từ vết thương chảy ra, nhưng cô không thể nghĩ gì nhiều. Nào cô lúc này đang chạy với tốc độ nhanh như chớp. Lăn theo ánh trăng tối mờ, An Diễm chạy ra khỏi ngõ, dựa vào những ký ức mơ hồ mà chạy về phía con phố nhỏ mà cô đã đến vào ban ngày.

“Bên kia kia! Tôi nhìn thấy nó rồi!” Có một người hét to lên từ đằng xa.

An Diễm còn chưa chạy đến con phố nhỏ liền hoảng loạn quay đầu lại, nhìn thấy một nhóm người đang chạy về phía mình!

Tim của An Diễm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội vàng quay đầu lại, và cố hết sức chạy về phía trước.

“Rầm!” An Diễm cố sức cầm đầu chạy nên đã va vào một người.

An Diễm không buồn nhìn xem người trước mặt là ai, chỉ luống cuống bò dậy và tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đã nắm lấy cánh tay của An Diễm.

“A!” An Diễm sợ hãi đến khóc thét lên. “Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

“An Diễm, là anh đây!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, An Diễm bỗng im lặng. Cô ngược mắt lên, nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước mặt mình.

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm há miệng khóc òa lên. Cô ôm chặt Cố Thiên Tuấn một cách vô thức, khóc thét lên. “Phía sau có người, có rất nhiều người, họ đang đuổi theo tôi.”

Đây là lần đầu tiên An Diễm chủ động ôm anh. Cơ thể của Cố Thiên Tuấn bỗng cứng đờ, nhưng trong giây tiếp theo đã ôm chặt lấy An Diễm: “Đừng sợ, có anh đây.”

Cố Thiên Tuấn nói rồi ngay lập tức quay đầu lại nhìn nhóm vệ sĩ đi theo mình đến đây.

Các vệ sĩ hiểu ý, xông về phía nhóm người đang đuổi đến kia như thể đang trong đợt huấn luyện thường ngày.

An Diễm vẫn trốn trong vòng tay của Cố Thiên Tuấn mà run rẩy. Cô bầu chặt lấy tay áo của Cố Thiên Tuấn không chịu buông ra. Vì cô sợ lỡ mình buông tay ra thì sẽ bị nhóm người kia bắt lại một lần nữa.

“Đừng sợ.” Cố Thiên Tuấn xoa xoa đầu An Diễm, bế cô lên và đi về phía xe của mình.

Lâm Kính Trạch đang đứng chờ bên cạnh chiếc xe, từ xa đã nhìn thấy Cố Thiên Tuấn bế An Diễm đi đến, liền nhanh chóng mở cửa xe.

Cố Thiên Tuấn bế An Diễm và ngồi lên xe một cách cẩn thận. Anh cúi đầu xuống nói: “An Diễm à, không sao rồi.”

Tuy nhiên, An Diễm đang úp mặt vào lòng Cố Thiên Tuấn vẫn không nói lời nào, vẫn nắm chặt lấy áo của anh. An Diễm vừa rồi vẫn còn run rẩy, lúc này đây đã bất động.

Cố Thiên Tuấn cau mày lại, cảm thấy có gì đó không ổn. Anh đưa một tay ra vỗ nhẹ vào mặt An Diễm.

Nhưng chỉ thấy An Diễm nhắm nghiền mắt lại, sau đó ngất đi.

“An Diễm!” Lúc này, Cố Thiên Tuấn mới phát hiện ra hai má của An Diễm ửng hồng đến bất thường. Anh đặt lòng bàn tay lớn lên trán An Diễm, mới nhận ra An Diễm đang sốt rất cao.

“Quay lại khách sạn ngay, gọi bác sĩ riêng của tôi chờ sẵn ở đó!” Cố Thiên Tuấn hét lên với Lâm Kính Trạch đang lái xe.

“Vâng, anh ba.” Lâm Kính Trạch vội gật đầu, đạp chân ga và chiếc xe chạy đi như bay.

Một đêm trôi qua...

Ánh mặt trời mùa đông len qua những khe rèm cửa, lặng lẽ chiếu rọi vào bên trong phòng.

Cố Thiên Tuấn đang gục mặt xuống giường mà ngủ bỗng mở to hai mắt, ngẩng đầu lên nhìn người đang ngủ yên trên giường, lúc này Cố Thiên Tuấn mới khẽ thở phào.

An Diễm nhắm chặt hai mắt, hơi thở hơi nặng nề, màu đỏ bất thường trên mặt cô đã nhạt dần. Song, hai chân mày của cô vẫn đang nhíu chặt lại, hàng mi dài vẫn không ngừng run rẩy, như thể dù đang trong mơ cũng rất bất an.

Cố Thiên Tuấn đưa tay ra vuốt ve mái tóc của An Diễm.

Dần dần, vẻ mặt của An Diễm đang trong giấc ngủ cũng đã khá hơn một chút, hai chân mày cũng không còn nhíu chặt lại nữa.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Cố Thiên Tuấn lo rằng tiếng gõ cửa sẽ đánh thức An Diễm, nên anh liền nhanh chóng sải bước đến và mở cửa.

Lâm Kính Trạch đích thân bê bữa sáng đứng chờ trước cửa rồi hỏi: “Anh ba, An Diễm đã tỉnh chưa?”

Cố Thiên Tuấn quay đầu lại nhìn An Diễm vẫn đang ngủ say, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, sau đó nói với Lâm Kính Trạch: “Vẫn chưa.”

“Anh ba à, về chuyện của An Diễm, em rất lấy làm tiếc.” Lâm Kính Trạch bắt giắc thở dài.

Chiều hôm qua, Cố Thiên Tuấn đã phát hiện ra An Diễm mất tích, anh đã cử người đi lật tung cả ngôi làng suối nước nóng. Các nhân viên của công ty Tô Thị không biết sự việc nên cứ tưởng đã xảy ra chuyện gì, sao lại có một nhóm người mặc áo đen đi qua đi lại khắp nơi, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sau đó, Cố Thiên Tuấn đã đến tìm Lâm Kính Trạch, nhờ anh hỏi Lâm Hiểu Hiểu một việc.

Lúc này, Lâm Kính Trạch mới nhận ra có điều gì đó không ổn. Dưới sự tra hỏi của anh, Lâm Hiểu Hiểu đã nói ra việc cô đã bỏ An Diễm lại trên đường của một thị trấn nhỏ.

Cố Thiên Tuấn còn chưa nghe xong, đã ngay lập tức dẫn người chạy đến thị trấn nhỏ đó.

Còn Lâm Kính Trạch cũng quên luôn việc la mắng Lâm Hiểu Hiểu, chỉ biết cử người giám sát Lâm Hiểu Hiểu, sau đó vội vàng cùng Cố Thiên Tuấn đi tìm An Diễm.

May mà đã tìm được An Diễm, nếu không, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được. Lâm Kính Trạch nghĩ lại mà còn sợ.

“Kính Trạch à.” Cố Thiên Tuấn nhìn thẳng vào Lâm Kính Trạch, trong ánh mắt như đại bàng lóe lên vẻ giá lạnh như khi đối mặt với kẻ thù. “Cậu nhớ kỹ! Từ bây giờ trở đi, An Diễm là người quan trọng nhất của tôi. Đây là lần cuối cùng mà Lâm Hiểu Hiểu làm tổn thương An Diễm.”

Cả người Lâm Kính Trạch bỗng cứng đờ, trong lúc lấy làm lạ tại sao An Diễm lại có một vị trí quan trọng như thế, anh lại càng cảm thấy sốc hơn: Anh ba thậm chí còn chưa từng vì chị ba mà nói ra những lời nặng nề như vậy!

“Em biết rồi.” Lâm Kính Trạch im lặng một lúc lâu, rồi mới gạt đầu. “Em sẽ đưa Hiểu Hiểu về nhà, bắt nó tự kiểm điểm, không bao giờ để nó mắc lỗi nữa.”

Cố Thiên Tuấn không nói gì, chỉ quay người lại, định đi vào phòng xem An Diễm ra sao.

“Anh ba...” Lâm Kính Trạch gọi Cố Thiên Tuấn từ sau lưng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cố Thiên Tuấn hơi nghiêng đầu qua nhìn anh.

Lâm Kính Trạch ngập ngừng một lúc, cuối cùng nói: “Em muốn đợi An Diễm tỉnh lại, rồi kêu Hiểu Hiểu đến đây xin lỗi cô ấy, sau đó mới đưa Hiểu Hiểu về nhà.”

“Không cần đâu.” Giọng của Cố Thiên Tuấn dừng dừng. “Cô ấy không khỏe, để cô ấy nghỉ ngơi.”

“Dạ vâng.” Lâm Kính Trạch ngập ngừng gạt đầu. “Vậy em sẽ đưa Hiểu Hiểu về nhà ngay lập tức.”

Cố Thiên Tuấn không nói gì thêm, chỉ đẩy cửa ra và đi vào trong.

Còn Lâm Kính Trạch, bê bữa sáng rời khỏi đó với vẻ mặt trầm trọng.

Khi Cố Thiên Tuấn bước vào phòng, nhìn thấy An Diễm đã tỉnh lại. Cô dựa lưng vào đầu giường, cảm thấy đầu mình vẫn còn hơi nặng.

“Em cảm thấy sao rồi? Để anh đi gọi bác sĩ.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người đi mở cửa.

“Không cần đâu!” An Diễm vội gọi Cố Thiên Tuấn lại. “Tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Cố Thiên Tuấn dừng bước lại, nhìn thật kỹ khuôn mặt tái nhợt của An Diễm, cuối cùng vẫn nói: “Anh sẽ đi gọi bác sĩ.”

“Không cần thật mà!” An Diễm vội mở chăn ra, định xuống khỏi giường để ngăn cản Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn nghe thấy tiếng bước chân của An Diễm thì lập tức quay người lại. Anh bước nhanh về phía trước, bế An Diễm và đặt cô trở lại giường: “Em nằm xuống đi! Anh sẽ gọi bác sĩ đến khám cho em.”

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm vội túm lấy một góc tà áo của Cố Thiên Tuấn, lắc đầu. “Thực sự không cần đâu, tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

“Thật sự đã đỡ hơn nhiều rồi?”

“Thật.” An Diễm gật đầu cái rụp. Cô hơi nghiêng mặt qua, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Cố Thiên Tuấn rồi lẩm bẩm. “Còn nữa...”

“Còn gì nữa?” Cố Thiên Tuấn cúi người xuống, dịu dàng nhìn vào An Diễm đang ngáp ngừng.

276. Chương 277

“Còn nữa, cảm ơn anh.” An Diễm cắn môi. Cô nhận ra mỗi lần mình gặp nguy hiểm, đều là Cố Thiên Tuấn xuất hiện kịp thời bên cạnh mình.

Mình đúng là nghiệt duyên chưa dứt, suốt đời cùng với Cố Thiên Tuấn cắt chẳng được, gỡ càng rồi. An Diễm thở dài bất lực.

“Không cần cảm ơn.” Trên khuôn mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn lộ ra vẻ mặt hơn hớn chỉ có khi những đứa trẻ nhận được lời khen ngợi.

An Diễm nhìn vào vẻ mặt tự hào của Cố Thiên Tuấn, rồi liếc nhìn tay mình, sau đó vội vàng thả tà áo của Cố Thiên Tuấn ra. Cô cúi gầm mặt xuống và đi dép vào rồi nói: “Tôi đi trước đây, nếu không, các đồng nghiệp nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm.”

“Ai cho phép em đi?” Cố Thiên Tuấn vội bắt An Diễm ngồi lại trên giường. “Ngoan ngoãn ở lại đây để nghỉ ngơi.”

“Nhưng...”

“Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch đã về trước rồi. Ngoài Tô Thanh Dương ra, chắc không ai biết cô đang ở chỗ tôi đâu.” Cố Thiên Tuấn cường chế đắp chăn cho An Diễm.

“Nhưng... Ừm...”

An Diễm trợn to hai mắt, không ngờ lời nói tiếp theo của mình đã bị Cố Thiên Tuấn dùng môi chặn lại. Cô cảm giác rằng Cố Thiên Tuấn đang hôn môi mình một cách vô cùng nhẹ nhàng, như thể đang che chở cho thứ gì đó.

Trái tim trong lồng ngực đang đập dữ dội. An Diễm hoảng hốt đưa tay ra, cố gắng đẩy Cố Thiên Tuấn ra khỏi mình, nhưng tay cô đã bị anh chụp lấy rất đúng lúc.

Nụ hôn của Cố Thiên Tuấn rơi trên môi, trên khóe miệng, trên má của An Diễm, và cuối cùng đến bên tai cô: “Ngoan ngoãn ở lại đây, nếu không, cứ nói thêm một câu, anh sẽ trừng phạt em như vậy một lần.”

Hơi thở ấm áp của Cố Thiên Tuấn quanh quẩn bên tai An Điềm, làm cô rung mình cả người.

An Điềm cúi đầu xuống, trong lòng rối như tơ vò. Cô biết rằng Cố Thiên Tuấn làm vậy là không đúng, mình không chống cự cũng là không đúng.

Nhưng vào buổi tối kinh hoàng như đêm qua, sự xuất hiện kịp thời của Cố Thiên Tuấn, đã làm cô giờ đây không thể đẩy Cố Thiên Tuấn ra xa.

“Cộc, cộc, cộc...” Bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Cố Thiên Tuấn quay người lại, có chút bực bội. Anh nhìn vào An Điềm, nghiêm túc để lại một câu “ngoan ngoãn ngồi đây”, rồi mới quay người đi ra phía cửa.

Cố Thiên Tuấn hơi mất hứng: Tại sao mỗi khi anh muốn tiến thêm một bước với An Điềm thì luôn có người đến làm phiền?

Mở cửa ra, là Tô Thanh Dương đang đứng trước cửa.

Cố Thiên Tuấn vô thức tiến lên một bước, chặn ngang ánh mắt đang nhìn vào trong phòng của Tô Thanh Dương: “Anh Tô, có chuyện gì không?”

“An Điềm đỡ chút nào chưa?” Tô Thanh Dương có lẽ cũng đã biết chuyện, anh rất thất vọng về Lâm Hiểu Hiểu, nhưng càng lo cho An Điềm hơn.

“Có sự chăm sóc của tôi, cô ấy khỏe hơn nhiều rồi.” Cố Thiên Tuấn nói rõ tình trạng của An Điềm, đồng thời còn cố tình nhấn mạnh An Điềm được anh chăm sóc.

Tô Thanh Dương dĩ nhiên nghe ra được ý trong lời nói của Cố Thiên Tuấn. Anh dừng lại một lúc rồi nói thẳng: “Tôi muốn vào thăm An Điềm.”

“Bây giờ An Điềm cần nghỉ ngơi. Anh đi đi.” Cố Thiên Tuấn trước nay không thích nói chuyện vô nghĩa, cũng không thích lãng phí thời gian. Nên sau khi nói xong, anh liền đóng cửa lại.

“Rầm” một tiếng! Tô Thanh Dương đưa tay ra kịp thời, chặn cánh cửa mà Cố Thiên Tuấn sắp đóng lại.

Các vệ sĩ đứng trước cửa phòng Cố Thiên Tuấn thấy vậy liền lập tức bước tới.

Cố Thiên Tuấn liếc mắt qua, họ liền cúi đầu và trở về vị trí ban đầu của mình.

Cố Thiên Tuấn khoanh hai tay trước ngực, chiếc áo cotton rộng màu xám đang mặc trên người khiến anh trông hơi lười biếng và bất cần: “Anh Tô làm vậy là có ý gì?”

Tô Thanh Dương phớt lờ giọng điệu đó của Cố Thiên Tuấn, chỉ ngược lên nhìn anh hỏi gay gắt: “Để An Điềm nằm trong phòng của một người đàn ông đã có vợ, vậy không hay lắm thì phải?”

“An Điềm muốn thế.” Cố Thiên Tuấn nhướn mày lên, mỉm cười hơi bất hảo. Bất nạt một doanh nhân có phong thái nghệ sĩ như Tô Thanh Dương, Cố Thiên Tuấn rất giỏi việc đó.

Tất nhiên, dù là bất nạt loại doanh nhân nào, Cố Thiên Tuấn cũng đều rất giỏi.

Tô Thanh Dương quả thực không ngờ rằng Cố Thiên Tuấn sẽ nói thế. Anh hơi bất ngờ, cũng có chút tức giận: “Anh không nghĩ đến danh dự của An Điềm à?”

“Chỉ cần anh không nói ra, sẽ không ai biết chuyện An Điềm đang ở trong phòng của tôi.” Cố Thiên Tuấn cười nhẹ. “Vì vậy, danh dự của An Điềm cần anh bảo vệ.”

“Anh!” Tô Thanh Dương bỗng ghen hờn, rõ ràng anh đến để đòi người từ tay Cố Thiên Tuấn, sao lại trở thành người giúp đỡ cho Cố Thiên Tuấn rồi?

“Rốt cuộc anh có quan hệ gì với An Điềm?” Tô Thanh Dương nhìn vào Cố Thiên Tuấn và đưa ra câu hỏi mà anh đã cố giữ trong lòng từ lâu nay.

“Đến bây giờ mà An Điềm vẫn chưa nói cho anh biết?” Cố Thiên Tuấn cười khẩy. Anh nhận ra, mối quan hệ giữa An Điềm và Tô Thanh Dương không thân thiết như mình đã nghĩ.

“Lẽ nào có quan hệ thật?” Tô Thanh Dương nhú đôi chân mày đẹp lại, nhưng vẫn không thể nghĩ ra mối quan hệ giữa hai người họ là gì.

“Tôi nhớ lần trước anh cũng đã hỏi tôi vấn đề này. Lúc đó tôi đã nói, hãy để An Diễm tự nói với anh.” Cố Thiên Tuấn dựa lưng vào cửa với vẻ nhàn nhã, và liếc nhìn Tô Thanh Dương. “Chỉ đáng tiếc, đã một thời gian qua rồi, vậy mà anh vẫn không biết việc này.”

“Tôi...” Tô Thanh Dương xưa nay luôn ít lời và biết tự kìm chế. Anh cũng chưa bao giờ đứng trước mặt ai đó mà tỏ ra giận dữ. Tuy nhiên, khi đối mặt với Cố Thiên Tuấn, lúc nào trong ngực anh cũng có một cơn giận ngầm, như thể Cố Thiên Tuấn đã nhìn thấu anh, mặc sức thao túng anh, còn anh lại không thể làm được gì.

Vẻ mặt của Tô Thanh Dương ngày càng khó coi, còn biểu cảm của Cố Thiên Tuấn thì ngày càng ung dung hơn. Anh nhún vai và nói với vẻ kiên nhẫn: “Được rồi. Những gì anh Tô nên hỏi cũng đã hỏi rồi, mời anh về cho. Tôi phải vào xem An Diễm thế nào.”

“Tôi phải đưa An Diễm về.” Tô Thanh Dương vẫn đứng trước cửa phòng Cố Thiên Tuấn chứ không chịu rời đi. Về mặt ngôn ngữ, anh không thể đánh bại Cố Thiên Tuấn dày dạn kinh nghiệm thương trường, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ dễ dàng chịu thua.

Cố Thiên Tuấn mỉm cười vui vẻ, sau đó lắc đầu với vẻ kiên quyết: “Không được.”

“Anh...”

“Cố Thiên Tuấn! Tô tổng!” Không biết từ khi nào, An Diễm đã ra khỏi giường. Lòng bàn chân cô vẫn còn nguyên vết thương lúc chạy trốn ngày hôm qua, nên cô phải đi cà nhắc, trông hơi buồn cười.

An Diễm đi đến trước cửa phòng cúi gằm mặt xuống, không nhìn vào bất kỳ ai. “Tô tổng, cảm ơn anh đã quan tâm, tôi không sao. Cố Thiên Tuấn, tôi phải về đây.”

An Diễm nói xong liền bước ra ngoài.

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn nắm lấy cổ tay của An Diễm. “Em vẫn chưa khỏe hẳn, sao có thể...”

“An Diễm, để tôi đưa cô về!” Tô Thanh Dương giữ vai An Diễm, giọng nói trong trẻo và kiên quyết, nhưng không thèm nhìn vào Cố Thiên Tuấn.

“Thôi không cần đâu, cả hai!” An Diễm ra sức giãy giụa.

Cố Thiên Tuấn và Tô Thanh Dương thấy cơ thể của An Diễm vẫn còn yếu, thế là cả hai đều lập tức buông tay ra.

“Tôi tự đi được!” Sau khi thoát khỏi bàn tay của hai người, An Diễm không thèm nhìn vào ai, chỉ vịn vào tường và đi tiếp về phía trước.

“An Diễm, cẩn thận.” Tô Thanh Dương nhìn vào bóng dáng đi lại khó khăn của An Diễm, không kìm được lòng và bước tới, một lần nữa giữ vai cô. “Có cần tôi giúp cô không?”

“Không cần đâu.” An Diễm lắc đầu và tiếp tục tiến lên từng bước.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy điều này, cuối cùng cũng biết lý do tại sao Tô Thanh Dương đã cố gắng bấy lâu nay nhưng vẫn giậm chân tại chỗ. Anh khẽ cười và bước về phía trước.

Tô Thanh Dương và An Diễm đều chưa kịp có phản ứng gì, Cố Thiên Tuấn đã duỗi đôi tay to lớn ra và bế An Diễm lên. Anh bước đôi chân dài và đi về phía trước một cách thận trọng.

“Cố Thiên Tuấn, anh làm gì vậy? Mau đặt tôi xuống!” An Diễm đã bị giật mình.

277. Chương 278

“Vết thương của em vẫn chưa khỏi, không thể đi bộ được.”

“Không sao đâu, tôi...”

“Nói thêm một câu, anh sẽ nuôi em ở trong phòng nh, cho đến khi vết thương của em lành lại mới thôi.” Cố Thiên Tuấn ghé sát tai An Diễm và đe dọa.

An Diễm mím chặt môi, cuối cùng không chống cự nữa, vì được quay về phòng mình vẫn quan trọng hơn.

Nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn của An Diễm, Cố Thiên Tuấn mỉm cười: An Diễm vốn là người không bao giờ chịu nhận sự giúp đỡ, thấy cô ấy bị thương hay không khỏe, tại sao phải hỏi cô ấy có cần mình giúp hay không? Thay vì giả vờ tôn trọng tính cách mạnh mẽ của cô ấy để cô ấy tự chịu đựng một mình, vậy chỉ bằng chọc cho cô ấy mắng một câu, để cô ấy bớt chịu một chút khổ cực.

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương lại không hiểu đạo lý của Cố Thiên Tuấn. Anh chỉ rất ngạc nhiên khi Cố Thiên Tuấn không tôn trọng An Diễm như thế, vậy mà An Diễm lại chịu khuất phục dưới cử chỉ ngang ngược đó của anh!

Nhìn theo bóng lưng Cố Thiên Tuấn đang bế An Diễm, trên khuôn mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương dần lộ ra vẻ kiên quyết khác hẳn với trước đây. Anh vội cất bước đi theo sau Cố Thiên Tuấn.

Sau khi Cố Thiên Tuấn đặt An Diễm lên giường, anh không vội vàng rời đi, mà đưa tay ra vuốt má An Diễm, và nói: “Có đói không? Anh gọi người mang bữa sáng đến cho em.”

“Không đói lắm.” An Diễm liếc nhìn Tô Thanh Dương đã đi theo đến với vẻ mặt không tự nhiên, rồi né tránh bàn tay của Cố Thiên Tuấn như thể đã làm chuyện gì xấu hổ. “Tôi không cần sự giúp đỡ của anh nữa. Anh về phòng trước đi.”

“Ừm, nghỉ ngơi cho khỏe.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, anh biết rằng đối với An Diễm cần phải cứng mềm đúng lúc, nên lần này anh sẽ làm theo ý cô.

Cố Thiên Tuấn đứng dậy, nhìn thấy Tô Thanh Dương vẫn đứng trong phòng của An Diễm, liền hỏi như thường lệ: “Anh Tô à, An Diễm muốn nghỉ ngơi, anh không đi à?”

“Tôi vẫn còn vài việc của công ty muốn bàn với An Diễm. Cố tổng có thể đi trước.” Tô Thanh Dương không thèm nhìn vào Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn mỉm cười. Tô Thanh Dương học cũng nhanh thật, mới đó mà đã biết viện cớ rồi.

“Cố Thiên Tuấn, Tô tổng đã nói có việc cần bàn rồi, vậy anh đi trước đi.” An Diễm vội đứng dậy và nói.

“Được.” Cố Thiên Tuấn mau mắn gật đầu với An Diễm, rồi bước ra cửa: Dù Tô Thanh Dương học rất nhanh, nhưng dường như hơi muộn thì phải.

Thấy Cố Thiên Tuấn đã đóng cửa lại, cơn giận mà Tô Thanh Dương cố nhịn nãy giờ mới từ từ tan biến. Anh ngồi xuống cạnh giường và nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của An Diễm: Dường như đã lâu rồi anh không nhìn An Diễm như thế này. Ngoài khuôn mặt vẫn khiến người khác rung động ra, dường như cô đã gầy đi một chút.

“Tô tổng, bây giờ Cố Thiên Tuấn đã đi rồi, anh cũng về phòng nghỉ ngơi đi.” An Diễm cũng không ngờ, dĩ nhiên cô nhìn ra được Tô Thanh Dương không hề có chuyện gì quan trọng muốn bàn với mình, anh chỉ không thích nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, vì vậy mới viện cớ mà thôi.

Tô Thanh Dương lắc đầu và không có ý định rời đi. Anh nhìn An Diễm với vẻ thương tiếc, và hỏi: “An Diễm à, trước đây cô cố tình xa lánh tôi, còn gán ghép tôi và Hiếu Hiếu, tất cả đều vì Cố Thiên Tuấn sao?”

“Tất nhiên là không.” An Diễm vội lắc đầu. “Những điều này không liên quan gì đến Cố Thiên Tuấn cả. Tôi xa lánh anh, là vì chúng ta không hợp. Gán ghép anh và Hiếu Hiếu, cũng vì mong hai người được hạnh phúc.”

Vô tình nhắc đến Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm có chút buồn bực. Mặc dù cô không oán hận Lâm Hiểu Hiểu, nhưng sau lần này, tình bạn giữa cô và Lâm Hiểu Hiểu đã chấm dứt triệt để rồi.

Nhưng khoảnh khắc suy tư tiếp theo của An Diễm đã bị Tô Thanh Dương làm gián đoạn. Anh nhìn vào An Diễm với vẻ hơi phấn khích, và nói: “Vậy thì tốt. An Diễm à, mặc dù tôi không muốn ép buộc cô, nhưng tôi nghĩ cũng đã đến lúc cô nói cho tôi biết mối quan hệ giữa cô và Cố Thiên Tuấn rồi.”

An Diễm cúi đầu xuống thật thấp: Thật ra, sau một thời gian dài tiếp xúc, An Diễm cũng nhận thấy Tô Thanh Dương không phải là người xấu. Hơn nữa, anh ấy không giống như Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu là một người mau miệng thẳng thắn, nếu kể cho cô ấy biết bí mật của mình, không biết ngày nào đó Lâm Hiểu Hiểu sẽ mau miệng mà công khai bí mật của mình trước công chúng.

Hơn nữa, An Diễm cũng biết rằng, trong lòng Lâm Hiểu Hiểu, Chu Mộng Chỉ cũng có vị trí quan trọng. Cô không tin rằng Lâm Hiểu Hiểu sẽ không đem chuyện này nói với Chu Mộng Chỉ.

Đây là những lý do tại sao An Diễm không muốn nói cho Lâm Hiểu Hiểu biết sự thật.

Nhưng bí mật đó đã giữ rất lâu, cô cũng mệt mỏi rồi. Vả lại, cô tin rằng Tô Thanh Dương sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

An Diễm hít một hơi thật sâu rồi ngược nhìn Tô Thanh Dương, khẽ nói: “Tô tổng, anh có thể giữ bí mật giúp tôi không?”

“Tất nhiên rồi.” Tô Thanh Dương gật đầu và nói một cách trịnh trọng.

“Vậy thì tốt.” An Diễm lấy hết can đảm và mấp máy môi. “Cố Thiên Tuấn là chồng cũ của tôi.”

“Chồng cũ?” Tô Thanh Dương không biết lúc đó mình nên có biểu cảm gì, nhưng kinh ngạc là biểu cảm không thể thiếu.

“Phải.” An Diễm gật đầu nghiêm túc. “Năm năm trước, tôi đã lấy Cố Thiên Tuấn. Bốn năm trước, tôi và Cố Thiên Tuấn ly dị, rồi anh ấy cưới Chu Mộng Chỉ, cho đến khi...”

Tin tức gây sốc hết tin này đến tin khác, nhưng Tô Thanh Dương lại không có biểu cảm gì. Anh há to miệng và hỏi: “Vậy An An...”

“An An là con trai của Cố Thiên Tuấn, nhưng Cố Thiên Tuấn không biết. Vì vậy, xin anh hãy giữ bí mật giúp tôi.” An Diễm yêu cầu.

Tô Thanh Dương im lặng một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Vậy tại sao Cố Thiên Tuấn và cô lại ly dị? Tại sao anh ta lại nhẫn tâm ruồng bỏ cô?”

An Diễm thần thờ nhìn về phía xa: “Thật ra, chuyện này nói ra thì dài lắm. Mà nói đơn giản là, hồi đó tôi thích Cố Thiên Tuấn, công ty của nhà anh ta lại đang gặp vấn đề, nên anh ta đã cưới tôi. Sau đó, công ty của nhà anh ta ngày càng lớn mạnh, nên anh ta đã ly dị tôi, rồi kết hôn với mối tình đầu của mình, Chu Mộng Chỉ.”

“Vậy tại sao anh ta còn xuất hiện bên cạnh em mà không hề cảm thấy áy náy?” Tô Thanh Dương siết chặt nắm đấm của mình, không sao bình tĩnh lại được. Thật không ngờ, một người chồng tốt mà ai ai cũng ca ngợi như Cố Thiên Tuấn, lại là một thằng đàn ông cặn bã như thế!

“Tất cả đã qua rồi.” Tương phản với sự kích động của Tô Thanh Dương, An Diễm thần nhiên hơn rất nhiều. “Mà hơn nữa, Cố Thiên Tuấn đã cứu mạng tôi khỏi chum đèn pha lê, tối qua lại xuất hiện vào lúc nguy cấp như thế.”

An Diễm nói đến đây liền cúi đầu xuống, nở một nụ cười nhẹ trên môi: “Không biết từ khi nào, dường như tôi không còn hận Cố Thiên Tuấn nữa.”

“Vậy thì anh ta càng không nên trăn tráo mà đứng bên cạnh cô, chưa kể, anh ta đã có gia đình!” Tô Thanh Dương kích động đến mức giữ chặt vai An Diễm.

Lời này của Tô Thanh Dương vừa thốt ra, khuôn mặt của An Diễm bỗng tối sầm lại. Cô lắc đầu với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, tôi không có ý gì với Cố Thiên Tuấn cả. Chuyện trước đây đều đã qua rồi, bây giờ tôi không còn mối liên hệ gì với anh ta nữa.”

Tô Thanh Dương từ từ rút tay mình lại. Anh nhìn vào An Diễm, chẳng tỏ thái độ gì với lời An Diễm nói. Anh vẫn hơi lo lắng, bởi vì khi An Diễm nhớ lại việc Cố Thiên Tuấn đã cứu cô, trên mặt cô đã lộ ra thần sắc không nên có!

“Thật đấy, Tô tổng.” An Diễm vội vàng giải thích, như thể vì nóng lòng muốn Tô Thanh Dương tin, lại như thể đang nóng lòng thuyết phục chính mình.

Ánh mắt của Tô Thanh Dương dừng lại trên mặt An Diễm một lúc, rồi từ từ bình tĩnh lại.

Bỗng, cả căn phòng rơi vào im lặng. Tô Thanh Dương biết rằng An Diễm có chút dối lòng, An Diễm cũng biết Tô Thanh Dương đã biết rằng mình có chút dối lòng.

278. Chương 279

Một lúc sau, cuối cùng vẫn là Tô Thanh Dương đổi chủ đề. Anh đưa tay ra và đỡ chần cho An Diễm, rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Những chuyện này, sau này tôi sẽ không hỏi đến nữa. Bây giờ sức khỏe của cô là quan trọng nhất, cứ lo dưỡng bệnh cho tốt.”

“Ừm.” An Diễm nắm lấy góc chăn mềm mại đang đắp trên người, rồi lẩm bẩm. “Cứ để nó qua đi.”

“Được rồi, cô nghỉ ngơi đi. Tôi về phòng trước, tối lại đến thăm cô.” Tô Thanh Dương nói xong liền đi ra ngoài cửa. Hôm nay đã biết được quá nhiều chuyện, anh cần phải nghiền ngẫm một chút.

Nhưng, trước đây Cố Thiên Tuấn đã làm tổn thương An Diễm như vậy, mà vẫn không thấy áy náy và ở lại bên cạnh An Diễm, vậy thì làm sao anh có thể dễ dàng hai tay dâng An Diễm cho người khác?

Trước đây, vì anh lo nghĩ quá nhiều, lo rằng An Diễm sẽ chịu gánh nặng và áp lực. Nhưng bây giờ, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!

Lúc này, trên mặt của Tô Thanh Dương xuất hiện vẻ kiên quyết khác hẳn với trước đây. Cuối cùng, anh liếc nhìn An Diễm đang nhắm mắt thư giãn, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

An Diễm nghỉ ngơi trong phòng cả ngày, nằm mãi trên giường cho đến đêm. Trong thời gian này, Tô Thanh Dương và Cố Thiên Tuấn đã thay nhau đem đến rất nhiều thuốc và thức ăn.

Có những món rất ngon, nhét đầy bụng làm dạ dày của An Diễm hơi phình lên.

Thấy mặt trời đã khuất núi và mặt trăng mọc lên, bụng của An Diễm vẫn hơi khó chịu. Cô ngồi dậy khỏi giường, đi đôi dép bông mềm khập khiễng đi đến trước cửa sổ. Cô mở cửa sổ ra, muốn hít thở chút không khí trong lành.

Khách sạn ở làng suối nước nóng được xây sát bên núi, do phòng của An Diễm nằm ở góc xa nhất, nên khi đưa mắt nhìn ra xa, có thể nhìn thấy cảnh núi non chưa được khai thác.

Gần đây là thung lũng sâu nơi suối nước nóng bắn tung tóe, nằm ngay trên vách núi đối diện cách đây hơn mười mét, một hàng thông xanh san sát nhau đã giữ chặt ánh mắt An Diễm: Trong một rừng cây tiêu điều, hàng thông đó vẫn ngẩng đầu đứng thẳng, xanh tươi mát mắt.

An Diễm nhìn chằm chằm vào chúng, đột nhiên có chút bùi ngùi. Những cây thông đó đứng gần mình như thể chỉ cần vươn tay ra thì sẽ chạm vào được, nhưng trên thực tế, chúng lại bị ngăn cách bởi một thung lũng không thể nào vượt qua được. Muốn đi đến bờ đối diện, phải vòng qua hai ngọn núi.

Không biết tại sao, trong đầu An Diễm lại xuất hiện hình ảnh của Cố Thiên Tuấn. Cô và anh, có lẽ giống như hai ngọn núi này, có lẽ họ đã từng dính lấy nhau. Nhưng sau nhiều năm vỡ trái đất dịch chuyển, họ đã tách ra, cách nhau bởi một con suối, đứng xa xa mà nhìn nhau.

Thầm thở dài một tiếng, cơ thể An Diễm bỗng thấy khó chịu hơn. Cô quay lại nhìn chai rượu đào đặc sản mà Tô Thanh Dương đem đến, đi tới và cầm nó lên.

Ngày mai là ngày nghỉ dưỡng cuối cùng, chai rượu đào này được Tô Thanh Dương chọn làm quà lưu niệm, tặng cho các nhân viên của công ty Tô Thị.

An Diễm nhìn kỹ cái chai được gói một cách đơn giản, sau đó cố sức vặn nắp chai ra. Ngay lập tức, một mùi thơm ngọt xộc vào mũi.

An Diễm khịt khịt mũi và hít lấy hít để mùi rượu thơm. Đột nhiên, mắt cô sáng lên, rồi cô mặc áo khoác và cầm chai rượu đào rồi khập khiễng đi ra ngoài.

An Diễm đi đến một nơi cách cửa sổ phòng không xa với tốc độ của một con rùa. Ở đó có một cây thông và một tảng đá lớn, dưới ánh trăng chiếu rọi trông giống như một tĩnh vật lơ mơ.

An Diễm ngồi lên tảng đá lớn, nhìn vào đỉnh núi đối diện, ngược nhìn ánh trăng và nhấp một ngụm rượu đào. Cô thưởng thức một lúc, cảm thấy ngon miệng, thế là cô lại uống thêm một ngụm nữa.

Trong phòng tổng thống...

Cố Thiên Tuấn đan hai tay vào nhau, trong đôi mắt ửng lộ ra ánh nhìn đáng sợ.

Cao Lỗi lén liếc nhìn sắc mặt của Cố Thiên Tuấn, rồi cúi mắt xuống và nói tiếp: “Hôm đó, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đúng là có đến một bệnh viện ở thành phố S để kiểm tra sức khỏe, sau đó được kê một đơn thuốc để bồi bổ, chỉ là...”

“Nói.” Từ lúc bắt đầu nghi ngờ Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Những việc khiến anh cảm thấy ghê tởm và chán ghét, anh đều muốn biết rõ ràng. Chỉ có vậy, anh mới từ bỏ được tình cảm trước đây, và thực hiện kế hoạch của mình mà không chút núng tụt.

“Chỉ là, Chu Mộng Chỉ còn làm một mục kiểm tra nữa.” Cao Lỗi dừng lại và nói thật. “Khám thai.”

Cố Thiên Tuấn lắc lắc cổ, nhưng vẻ mặt vẫn không chút gợn sóng: Anh đã không cùng Mộng Chỉ trong một thời gian dài, mà lại khám thai? Vậy đã xảy ra chuyện gì, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đủ biết rồi.

“Kết quả thế nào?”

“Theo kết quả kiểm tra của bệnh viện, Chu Mộng Chỉ không có thai. Hôm đó, trông cô ấy rất thất vọng, vì vậy chúng tôi đã chụp lại cảnh đó.”

Cao Lỗi nói rồi lấy ra vài tấm hình đặt trước mặt Cố Thiên Tuấn một cách kính cẩn.

Cố Thiên Tuấn thậm chí không chạm vào chúng, mà chỉ cúi mắt xuống, nhìn thấy tấm hình Chu Mộng Chỉ sà vào lòng Chu Hán Khanh mà khóc lóc.

“Sự tiếp xúc gần gũi nhất của họ, cũng chỉ như thế thôi.” Cao Lỗi ở bên cạnh giải thích.

“Tôi biết rồi. Tiếp tục theo dõi.” Cố Thiên Tuấn vươn thẳng lưng rồi dựa ra ghế. Anh xoa xoa thái dương và hỏi: “Về chuyện của Chu Hán Khanh ở công ty, thế nào rồi?”

Nghe thấy Cố Thiên Tuấn hỏi điều này, Cao Lỗi không biết phải có biểu cảm gì. Anh ta trầm ngâm một hồi và nói: “Đường như Chu Hán Khanh không có động tĩnh gì cả.”

Nói đến đây, Cao Lỗi bất giác lắc đầu, có chút bùi ngùi: “Cố tổng, thời gian gần đây, anh cho anh ta tiếp xúc với nhiều việc cơ mật cao cấp của công ty Cổ Thị, chỉ cần trong đầu anh ta có một ý nghĩ xấu xa, thì sẽ thu được bao nhiêu tiền của, chúng ta cũng có thể lập tức nắm được thóp của anh ta. Tuy nhiên, dường như anh ta đang làm việc cho anh một cách thật sự siêng năng, hoàn toàn không có suy nghĩ khác.”

Ánh nhìn lạnh lẽo trong đôi mắt ửng của Cố Thiên Tuấn lại càng mạnh hơn: Đây cũng là lý do mà mình luôn tin tưởng Chu Hán Khanh trong mấy năm qua, bởi vì anh ta thực sự đang ra sức vì công ty Cổ Thị mà không hề có hai lòng.

Chỉ có điều, Cố Thiên Tuấn của trước đây không biết rằng, Chu Hán Khanh một lòng trung thành như thế, không phải vì mình đã cho anh ta đãi ngộ hậu hĩnh, mà vì anh ta muốn ở lại bên cạnh Chu Mộng Chỉ!

Tuy nhiên, nếu đã là vậy, dù mình có ném thêm mỗi nhử, thì Chu Hán Khanh cũng sẽ không cắn câu. Bởi vì mục đích cuối cùng của anh ta không phải là công ty Cổ Thị, mà chính là Chu Mộng Chỉ. Anh ta sẽ vì Chu Mộng Chỉ mà cẩn thận dè dặt, không có hai lòng với Cổ Thị.

“Vậy hãy bắt đầu giải quyết một số người bên cạnh Chu Hán Khanh đi.” Cố Thiên Tuấn vuốt cằm, đã không thể giải quyết Chu Hán Khanh trong một lần, vậy thì cứ từ từ.

Chờ đến khi Chu Hán Khanh đơn độc không ai giúp đỡ, Chu Mộng Chỉ sẽ không làm nên trò trống gì nữa.

Chỉ có điều...

Cố Thiên Tuấn lúc này đang nghĩ đến An Điềm, anh không thể nhanh chóng cho An Điềm một câu trả lời cũng như danh phận.

Chu Mộng Chỉ là người vợ hợp pháp của mình, lại là cổ đông của công ty Cổ Thị. Mặc dù bao nhiêu năm qua sống trong nhung lụa nên không còn thông minh lanh lợi và đầy mưu kế như trước đây, nhưng Chu Hán Khanh bên cạnh cô ấy thì không dễ đối phó. Đồng thời, anh ta cũng là một người có quyền lực cao trong công ty Cổ Thị.

Nếu Cố Thiên Tuấn muốn ly hôn, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh sẽ làm liều. Đến lúc đó, công ty Cổ Thị nhất định sẽ bị ảnh hưởng nặng nề. Đến lúc đó, lỡ như có công ty nào đó chen chân vào, Cổ Thị sẽ gặp nguy cơ sụp đổ hoàn toàn.

Vậy nên, dù vô cùng tức giận, dù thích An Điềm, nhưng Cố Thiên Tuấn phải tính kế lâu dài.

“Vâng, Cố tổng.” Cao Lỗi gật đầu rồi quay người rời đi.

Cố Thiên Tuấn đứng dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ mờ chiếu xuống, làm cho khung cảnh bên ngoài cửa sổ trở nên đặc biệt vắng vẻ.

Anh đưa mắt nhìn ra xa, trong lòng rất rối bời: Trên thực tế, kể từ lúc phát hiện ra rằng Chu Mộng Chỉ đã phản bội mình, trong lòng Cố Thiên Tuấn có tức giận, có không cam tâm, có khó tin, nhưng không có đau lòng, thậm chí còn có cả một chút cảm giác nhẹ nhõm như buông bỏ được gánh nặng.

Sau ngày hôm đó, trong một thời gian dài, Cố Thiên Tuấn luôn suy nghĩ về lý do tại sao mình lại có cảm giác nhẹ nhõm như buông bỏ được gánh nặng đó.

279. Chương 280

Cho đến ngày hôm đó, sau khi anh liều mình cứu mạng An Điềm ngay dưới chòm đèn, Cố Thiên Tuấn mới nhận ra rằng gánh nặng đó, là cảm giác áy náy đối với Chu Mộng Chỉ sau khi anh thích An Điềm.

Bây giờ anh biết Chu Mộng Chỉ đã phạm sai lầm trước, nên anh không còn bất kỳ áp lực và sự ràng buộc nào, vì vậy anh mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Những suy nghĩ đó bỗng kéo dài hơn, Cố Thiên Tuấn tất nhiên sẽ nghĩ về An Điềm, và ngay cả đôi môi vừa mím chặt cũng đã nở một nụ cười nhẹ: Thật ra, năm đó, sau khi anh cưới An Điềm, tình cảm anh dành cho cô đã trở nên rất phức tạp.

Sau này lại trải qua rất nhiều chuyện như thế, nên với anh mà nói, An Điềm đã trở thành một sự tồn tại duy nhất.

Thế nên, dù họ đã ly hôn, sau khi An Điềm biến mất, Cố Thiên Tuấn vẫn thường nhớ đến An Điềm.

Khi một lần nữa gặp lại An Điềm, Cố Thiên Tuấn liền không thể rời mắt khỏi cô. Trước đây, anh luôn nghĩ rằng cảm giác của mình đối với An Điềm là áy náy, bây giờ nghĩ lại, thì ra chỉ là tự gạt mình gạt người mà thôi.

Cố Thiên Tuấn thu tầm mắt của mình lại: Bây giờ trời đã tối, không biết An Điềm đã ngủ chưa.

Anh suy nghĩ một lúc rồi mở cửa phòng tổng thống và đi ra ngoài.

Lần này, Cố Thiên Tuấn không đi đến phòng của An Điềm.

Mỗi lần nhớ An Điềm, anh đều đứng bên ngoài phòng của An Điềm nhìn vào ánh sáng trong phòng cô. Cho đến khi không tìm lòng được nữa, anh mới đóng giả bộ dạng bất nạt An Điềm, đi vào phòng cô, kiểm soát nói vài lời với cô.

Không khí ngoài trời vẫn hơi se lạnh, cộng thêm buổi tối không có ánh mặt trời chiếu rọi, hơi nước lơ lửng trong không khí dần biến thành giọt nước, đọng lại trên cây cỏ.

An Điềm ngồi dưới gốc cây, chai rượu đào lớn đã được uống hơn một nửa. Cô yếu ớt dựa vào cây thông và ợ hơi. Loại rượu đào này không phải được sản xuất công nghiệp, mà là do người dân địa phương tự làm ra. Mặc dù uống vào có vị rất ngọt, nhưng nồng độ cồn rất cao và ngấm từ từ.

Cứ thế, An Điềm có hơi say, nhưng cô không cảm thấy vậy.

Một cơn gió lạnh thổi qua, An Điềm không những không tỉnh rượu, mà ngược lại còn bị lạnh đến mức hắt hơi một cái rõ to.

“Sao vẫn còn lạnh quá vậy!” An Điềm xoa xoa vai mình, đã uống nhiều rượu vậy rồi mà vẫn không thấy ấm. Cô vịn tay vào thân cây, lão đạo muốn đứng dậy: Không thể để bị nhiễm lạnh nữa, nếu không, bệnh cảm sẽ càng nặng hơn.

Ngay khi An Điềm vừa định đứng dậy, một chiếc áo khoác thật dày rơi từ trên trời xuống, che kín đầu An Điềm.

An Điềm say nên hơi chóng mặt, hai tay liên tục kéo chiếc áo khoác trên người xuống. Cô nhìn quanh và thấy một bóng người cao lớn đang đứng trước mặt mình.

An Điềm nhìn thật kỹ người trước mặt mình, đột nhiên cười phá lên: “Này, anh chàng đẹp trai, anh trông giống Cố Thiên Tuấn thật đấy!”

Cố Thiên Tuấn đang mặc một chiếc áo len cao cấp màu trắng, khoanh hai tay trước ngực và nhìn vào An Điềm: Anh vốn định ra đây để nhìn vào phòng An Điềm, không ngờ ông trời thương tình anh đã bị Chu Mộng Chỉ lừa dối bấy lâu nay, nên đã cho anh gặp được An Điềm.

“Em uống rượu hả?” Cố Thiên Tuấn ngồi xổm xuống và nhìn An Điềm.

“À, thì ra là Cố Thiên Tuấn thật!” An Điềm nhìn kỹ Cố Thiên Tuấn một lúc, rồi mỉm cười và lắc lư chai rượu còn lại một ít trong tay, hoàn toàn không còn vẻ dè dặt mà Cố Thiên Tuấn thường nhìn thấy. “Phải, có uống một chút.”

“Một chút?” Cố Thiên Tuấn buồn cười và véo má An Điềm, một chút mà hơn nửa chai rượu lớn đấy trời!

“Ừm, một chút.” An Điềm gật đầu thành thật. Cô chớp mắt và còn học theo Cố Thiên Tuấn, đưa tay ra và véo má anh!

Cố Thiên Tuấn ngây người ra, nhất thời không có phản ứng gì.

“Cảm giác thật tuyệt!” An Điềm đánh giá xong thì nhìn chằm chằm vào Cố Thiên Tuấn rồi nói một cách bí ẩn: “Cố Thiên Tuấn, có ai từng nói với anh rằng anh khá đẹp trai không?”

Cố Thiên Tuấn cạn lời. Anh sờ cảm mình, trả lời nghiêm túc: “Thật ra, không cần ai nói, anh cũng biết điều đó.”

“Vậy anh có biết khi nào anh đẹp trai nhất không?” An Diễm lại uống một ngụm rượu đào khác, vị rượu thơm ngọt bay ra từ cổ họng cô.

“Khi nào?” Cố Thiên Tuấn không cản An Diễm uống rượu. Nếu An Diễm có thể nói chuyện với mình mà không có bất kỳ sự kiêng kỵ nào như bây giờ, anh cũng sẵn lòng để cho An Diễm uống say mãi.

An Diễm cười lên ha hả, cơ thể cô từ từ nghiêng về phía trước, kề sát với Cố Thiên Tuấn: “Thật ra thì...”

Mùi hương trên cơ thể của An Diễm bao quanh Cố Thiên Tuấn, khiến cho cả người anh căng thẳng lên. Anh nhúc nhích cổ họng, nghe thấy An Diễm khẽ nói bên tai mình: “Không nói cho anh biết đâu!”

Cố Thiên Tuấn cười nhẹ một tiếng. Anh nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của An Diễm, và nhìn thẳng vào mắt cô: “Vậy làm sao em mới nói cho anh biết?”

“Tôi sẽ không bao giờ nói cho anh biết đâu!” An Diễm cười rồi hét lên, một tiếng vang yếu ớt phát ra từ thung lũng trống trải. Cô nghiêng đầu nhìn lên mặt trăng trên bầu trời và lẩm bẩm. “Không nói chuyện với anh nữa thì hơn, nếu không lại phải suy nghĩ lung tung nữa!”

An Diễm nói rồi đưa một chân lên, định đi về phía trước.

Nhưng lại quên mất rằng vết thương ở lòng bàn chân vẫn chưa khỏi, nên khi vết thương vừa chạm đất, cô bỗng co chân lại ngay lập tức.

Tư thế của chân và phần trên cơ thể không phối hợp tốt với nhau, An Diễm lão đảo ngã xuống đất cũng không có gì bất ngờ.

Cố Thiên Tuấn nhanh tay lẹ mắt ôm lấy An Diễm, nhưng chai rượu trong tay cô lại rơi xuống đất, đổ ra khắp nơi.

“Rượu của tôi!” An Diễm vùng khỏi vòng tay của Cố Thiên Tuấn, và vội vã chụp lấy chai rượu đã trên xuống đất.

“Cẩn thận!” Cố Thiên Tuấn lo rằng An Diễm sẽ vì bất cẩn mà té ngã xuống đất, nên anh siết chặt tay mình, giữ chặt cô vào lòng mình.

“Buông tôi ra.” An Diễm cắn vào ngực Cố Thiên Tuấn, tuy cố cắn thật mạnh, nhưng cách một lớp áo len dày, sức lực đó đã nhỏ đi nhiều, và trở thành một sự mơn trớn đúng nghĩa.

Đôi mắt của Cố Thiên Tuấn bỗng như rực lửa, anh nhìn An Diễm đang trong vòng tay mình: An Diễm có biết cô ấy đã cắn vào chỗ nào của mình không?

“Phòng tôi có rất nhiều rượu, sẽ đem tất cả đèn cho cô.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền bế An Diễm đi đến phòng tổng thống của mình.

Vì Cố Thiên Tuấn ở khu VIP trong làng suối nước nóng, có đường đi riêng, nhưng anh thường không đi lối đó. Bây giờ bế An Diễm, vì để không xảy ra sơ suất gì, nên anh lần đầu tiên đi qua lối đó.

Trên con đường này, cứ cách một đoạn thì có vài vệ sĩ mặc áo đen đứng đó. Thấy Cố Thiên Tuấn bế An Diễm đi tới, tuy họ ngạc nhiên nhưng vẫn không chớp mắt dù chỉ một cái.

Cố Thiên Tuấn đập cửa phòng tổng thống ra rồi đột nhiên dừng lại. Anh cúi mắt xuống suy nghĩ, sau đó lại bế An Diễm đi về phòng của cô.

Tuy nhiên, phòng của An Diễm tương đối xa, lại đang đêm hôm, nên trên đường đi không gặp bất kỳ người lạ nào.

Cố Thiên Tuấn đập cánh cửa phòng của An Diễm mở ra và ném cô lên giường.

Khi anh quay người đi đóng cửa, An Diễm liền ngồi dậy khỏi giường. Cô chỉ vào Cố Thiên Tuấn vừa quay người đi, và hét lên: “Cố Thiên Tuấn, anh vào đây khi nào?”

Cố Thiên Tuấn cười khúc khích, ngọn lửa trong mắt đang bùng cháy. Anh đi vài bước về phía trước, khuôn mặt đẹp trai tiến đến gần An Diễm: “Em quên rồi à? Em uống say, là anh bế em về đây đấy.”

An Diễm trợn tròn mắt, cố nhớ lại rồi túm lấy tóc mình hét lên: “Hình như có chuyện đó thật. Anh còn làm đổ rượu của tôi nữa!”

An Diễm nói đến đây liền giơ tay ra và nắm lấy cổ áo của Cố Thiên Tuấn: “Anh nói sẽ đền rượu cho tôi. Rượu đâu?”

“Anh có rất nhiều, em muốn lấy không?” Cố Thiên Tuấn đưa tay ra nâng cằm An Diễm lên, ngọn lửa trong mắt càng rực đỏ, giọng nói càng cố kìm nén.

“Muốn!” Đôi mắt đào hút hồn của An Diễm nhướn lên, như khiến người ta đắm chìm vào trong nó.

280. Chương 281

Ngay sau đó, môi của hai người lập tức dính chặt vào nhau, mà lần này thì không biết là ai chủ động trước nữa.

“Cố Thiên Tuấn, tôi nói cho anh nghe bí mật vừa rồi nhé, thật ra, khi anh cứu tôi, là đẹp trai nhất.” An Diễm đưa hai tay ôm lấy cổ Cố Thiên Tuấn, đưa mấy chiếc răng trắng xinh ra cắn lên môi anh, dường như đang trút ra hết tình cảm đã cố kìm nén bao lâu nay.

“Sau này anh sẽ luôn ở bên em, bảo vệ em.” Bàn tay rắn chắc của Cố Thiên Tuấn ôm chặt lấy hông An Diễm, nóng như bốc lửa.

An Diễm đã say khướt, nghe Cố Thiên Tuấn nói như thế thì hài lòng nhắm chặt mắt.

Đầu óc hai người bây giờ đều trống rỗng, chỉ tuân theo bản năng gốc của cơ thể, cuối cùng, An Diễm sau khi mệt nhoài hết lần này đến lần khác đã đổ gục lên vai của Cố Thiên Tuấn rồi ngủ thiếp đi.

Còn Cố Thiên Tuấn thì vẫn rất tỉnh táo, hạnh phúc đến mức không ngủ được. Đây là lần đầu tiên An Diễm chủ động như vậy, dáng vẻ này của cô mỗi phút mỗi giây đều đẹp như một bức tranh. Anh nằm bên cạnh ngắm An Diễm say ngủ, cảm thấy bây giờ mà ngủ thì đúng là lãng phí thời gian.

Sáng hôm sau...

Thời tiết cực kì đẹp, những chú chim rừng đậu trên những nhánh cây thông cất tiếng hót líu lo, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ, rọi lên mặt đất. An Diễm sau một đêm ngủ ngon lúc này khẽ xoay cổ, từ từ mở mắt ra.

Đập ngay vào mắt cô là gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn.

An Diễm ngẩn người mất một giây, ngay khi vừa định hét lên hốt hoảng thì tiếng hét ấy đã bị đôi môi của Cố Thiên Tuấn chặn lại.

An Diễm lập tức đẩy Cố Thiên Tuấn ra, vùng vẫy toàn thân để thoát khỏi vòng kiểm soát của anh, chợt nhận ra chạm đến chỗ nào cũng đều là sự tiếp xúc da thịt nhạy cảm. Cô mặc kệ Cố Thiên Tuấn đang nằm trên người mình, khó khăn lắm mới đưa tay ra được mà gỡ chăn lên nhìn lại mình.

Lúc này mới biết trên người cô, ngoại trừ Cố Thiên Tuấn ra thì chẳng còn một mảnh vải che thân.

Kí ức ngày hôm qua từ từ quay trở lại với An Diễm, cô trợn tròn mắt, lập tức hốt hoảng.

An Diễm vội vàng đưa tay đẩy mạnh vào ngực Cố Thiên Tuấn, nhất quyết không muốn cho anh ở gần mình.

Ánh mắt Cố Thiên Tuấn sáng lên, tóc mái trước trán rũ xuống che kín trán anh, do vừa rồi vật lộn với An Diễm nên tóc trên đầu có hơi rối, khiến anh trông đáng yêu một cách kì lạ.

Cố Thiên Tuấn từ từ đưa môi xuống, áp sát vào tai An Diễm: “Anh ngắm em cũng lâu lắm rồi, bây giờ em mới dậy, đừng để anh phải nhìn lâu hơn nữa.”

Cố Thiên Tuấn vừa nói xong liền hôn lên môi An Diễm.

“Không được!” An Diễm ngăn người một chút rồi lập tức định thần lại, mau chóng quần chặt lấy chân rồi nhân lúc Cố Thiên Tuấn chưa kịp phản ứng mà nhảy xuống giường.

An Diễm vừa quần chặt quanh mình xong, ngẩng đầu lên thì trông thấy ngay Cố Thiên Tuấn đang trần như nhộng ngồi trên giường thản nhiên nhìn cô.

“Á!” An Diễm thất kinh hét toáng, vội vàng quay mặt đi rồi nói: “Cố... Cố Thiên Tuấn, anh mau mặc quần áo vào đi.”

“Mặc vào sẽ không thoải mái.” Giọng nói đùa bỡn của Cố Thiên Tuấn vang lên.

“Anh mà không mặc vào là tôi gọi người ta đến đấy!”

“Gọi đi, anh đang muốn cho tất cả mọi người biết tối qua anh và em đã ở bên nhau đấy.”

“Anh!” An Diễm giận dỗi quay người lại, ánh mắt lại chạm phải Cố Thiên Tuấn đang ngồi trên giường, liền vội vàng quay đi, tức tối thở phà.

Cố Thiên Tuấn trông thấy dáng vẻ lóng ngóng của An Diễm thì cảm thấy rất buồn cười, bèn đưa tay lấy một cái gối che đi chỗ nhạy cảm trên người: “Được rồi, em quay người lại được rồi đấy.”

“Tôi không tin!” An Diễm quát.

“Không tin thì anh lấy cái gối ra vậy.”

“Đừng!” An Diễm mím môi, bịt mắt quay người lại. Qua kẽ hở ngón tay, cô có thể trông thấy gương mặt tủm tủm cười, khuôn ngực rần rở và cơ bụng tám múi của Cố Thiên Tuấn, quan trọng nhất là chỗ nhạy cảm đã được gối che kín, chỉ hở ra đôi chân dài săn chắc của anh.

An Diễm bỏ tay xuống, ánh mắt vẫn nhìn đi nơi khác, khó chịu nói: “Cố Thiên Tuấn, anh có thể mặc quần áo vào không?”

“Hay là anh bỏ cái gối ra nhé?” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất nhẹ nhàng, trông thì như đang hỏi nhưng thật ra là đang uy hiếp, anh rõ ràng có ý muốn nói với An Diễm rằng, việc anh lấy cái gối che lại là đã nể mặt cô lắm rồi.

“Đừng đừng đừng!” An Diễm lập tức nhượng bộ, “Thế này là được lắm rồi.”

Cố Thiên Tuấn hài lòng gật đầu, “Vậy được, em có gì muốn nói với anh không?”

An Diễm giữ chặt tấm chăn trước ngực, cũng không biết phải nói gì, tối qua cô say rượu, chắc chắn đã không kiểm soát được bản thân, bây giờ gây ra họa lớn rồi, phải xử lý làm sao đây?

Trong lúc An Diễm đang hốt hoảng thì ngoài cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa: “An Diễm, mở cửa! Chiều nay là mọi người phải về rồi, hôm nay cùng nhau đi tắm nước nóng lần cuối đi!”

An Diễm giật bắn trong lòng, đó là giọng của đồng nghiệp cô!

Tuyệt đối không thể để họ vào được, nếu để họ nhìn thấy Cố Thiên Tuấn thì coi như xong chuyện!

An Diễm hốt hải nhìn một lượt khắp nơi, sau đó lấy cái áo ngủ trên giường, chạy vào nhà vệ sinh mặc vào, rồi lại cầm cái chăn chạy ra, đẩy Cố Thiên Tuấn nằm xuống giường rồi phủ chăn lên người anh.

“Em làm gì thế?” Cố Thiên Tuấn hé tấm chăn ra, để lộ gương mặt mình.

“Anh cứ nằm yên một chút, đừng có ra!” An Diễm không có thời gian giải thích với Cố Thiên Tuấn, lại lấy chăn đắp kín mặt của anh.

Lần này, Cố Thiên Tuấn không phản kháng nữa.

An Diễm hít một hơi thật sâu, đưa tay chỉnh lại tóc của mình rồi cúi đầu chỉnh lại quần áo, chợt nhận ra trên ngực mình vẫn còn hằn lại dấu hôn của Cố Thiên Tuấn!

An Diễm vội vàng kéo cao cổ áo ngủ, che kín phần cổ của mình, sau đó giả vờ như vừa mới thức dậy, ngái ngủ ngáp ngắn ngáp dài mở cửa ra.

Hai đồng nghiệp A và B đứng trước cửa, phần khích nói với An Diễm: “An Diễm, bọn tôi mới tìm thấy một suối nước nóng hay lắm, mấy ngày trước chưa có dịp đi ngâm, hôm nay chúng ta cùng đi đi!”

“Ha ha, không cần đâu, hôm nay tôi thấy trong người không khỏe lắm, chỉ muốn nằm dài trong phòng nghỉ ngơi thôi.” An Diễm vừa cười vừa lo lắng Cố Thiên Tuấn nằm trên giường sẽ gây ra động tĩnh gì đó.

“Thế à?” Hai đồng nghiệp của An Diễm tiếc nuối, sau đó gạt đầu nói: “Thôi cũng được, chiều nay là về rồi, cô nghỉ ngơi đi nhé.”

“Ừ, cảm ơn.” An Diễm thở phào nhẹ nhõm.

“Thôi không còn việc gì nữa, chúng tôi đi đây.” Đồng nghiệp A kéo tay đồng nghiệp B, định rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, đồng nghiệp B tinh mắt lại chợt nhìn vào trong phòng An Diễm, ngạc nhiên hỏi: “Ồ, An Diễm, trong phòng cô còn có người khác nữa à?”

“Hả?” An Diễm lập tức sợ đến mức toát mồ hôi hột, cô quay lại nhìn vào trong phòng, đứng chắn trước cửa cười nói: “Đâu có, trong phòng chỉ có một mình tôi thôi!”

“Không lẽ do tôi hoa mắt?” Đồng nghiệp B gãi đầu thắc mắc nói, “Nhưng vừa rồi rõ ràng tôi trông thấy cái... cái chắn cửa cô động đấy mà!”

“Ha ha, sao có thể chứ?” An Diễm cười khô khốc, “Trong phòng tôi sao có thể có ai khác? Chắc chắn là do cô hoa mắt rồi!”

“Thôi được.” Đồng nghiệp B nhú mày, sau đó kéo tay đồng nghiệp A, “Vậy chúng tôi đi đây!”

“Khoan đã!” Đồng nghiệp A đột nhiên ghì tay đồng nghiệp B lại, cô ta nghĩ một lát rồi nhìn An Diễm nói, “Đột nhiên tôi không muốn đi tắm suối nước nóng nữa, hay là vào phòng cô ngồi chơi chút nhé?”

Đồng nghiệp A vừa nói xong, An Diễm chỉ mới nhẹ nhõm trong lòng lại lập tức căng thẳng, cô cố nheo miệng cười nói: “Thôi đừng vào thì hơn, phòng tôi vẫn chưa dọn, trông bừa bộn lắm!”

Đồng nghiệp A thấy dáng vẻ của An Diễm như thế thì lại càng tò mò, mấy ngày nay ở suối nước nóng dường như xảy ra khá nhiều chuyện lạ, trước tiên là Tô tổng đột nhiên đi đâu mất, sau đó thì Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch vô duyên vô cớ bỏ về trước, và có vẻ như Cố tổng của tập đoàn Cố Thị cũng đã đến đây!

“Có gì đâu, bừa bộn hay không không quan trọng, chỉ là ngồi chơi chút thôi mà!” Đồng nghiệp A nói xong thì liền kéo tay đồng nghiệp B xông thẳng vào phòng An Diễm.

“Này này này, hai người chờ đã!” An Diễm vội vàng chạy ra chắn trước mặt họ, nhất quyết không cho họ vào, bởi nếu họ mà vào rồi trông thấy Cố Thiên Tuấn trong phòng cô thì cô coi như tiêu đời!

“An Diễm, có phải cô đang giấu anh nào trong phòng không?” Đồng nghiệp A cười ám muội, “Có bạn trai rồi mà không cho chúng tôi gặp, thảo nào cả ngày cứ trốn trong phòng, thì ra là muốn cùng tận hưởng với bạn trai mới!”

“Không phải đâu.” An Diễm lắc đầu lia lịa, “Mọi người nghỉ đi đâu vậy? Tôi hoàn toàn chẳng có bạn trai gì cả!”

“Nếu không có bạn trai thì cho chúng tôi vào đi!” Đồng nghiệp A dứt lời lại xông vào trong, khai ra điều mà người khác muốn giấu chính là việc mà cô ta thích nhất!

“Đừng mà, hai người...”

“Hai người đang làm gì vậy?”

Khi An Diễm và hai đồng nghiệp kia đang giằng co thì Tô Thanh Dương chợt mau chóng bước đến, nét mặt anh có hơi tiêu tụy, hai mắt thâm quầng, trông mắt đỏ hoe, dường như cả đêm đã không ngủ.

281. Chương 282

“Hai người không có gì khác để làm à?” Tô Thanh Dương nhìn hai người kia hỏi, “An Diễm mấy hôm nay bị ốm, hai người không biết sao?”

Đồng nghiệp A và đồng nghiệp B đưa mắt nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc: Tuy Tô tổng bình thường rất tốt với An Diễm, có lúc còn quan tâm đặc biệt với cô, nhưng tuyệt đối không hề thế này, vì An Diễm mà nghiêm khắc phê bình người khác như thế.

Đồng nghiệp A mau chóng có phản ứng trước, cô ta vội vàng cười với Tô Thanh Dương: “Chúng tôi chỉ đùa với An Diễm một chút thôi mà.”

Nói xong, cô ta quay sang An Diễm: “An Diễm, chúng tôi chỉ đùa với cô thôi, cô đừng tưởng thật nhé, nếu cô đã không khỏe thì chúng tôi xin phép đi đây!”

Dứt lời, cô ta kéo tay đồng nghiệp B rồi ngượng ngùng rời đi.

Tô Thanh Dương quay người, thấy hai đồng nghiệp ấy đã đi xa rồi mới quay lại nhìn An Diễm hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Không sao.” An Diễm vội vã lắc đầu, mỉm cười cảm kích với Tô Thanh Dương, nếu không nhờ có anh thì hai người đồng nghiệp kia vừa rồi chắc chắn đã xông vào phòng rồi, “Cảm ơn anh, Tô tổng.”

Nhưng An Diễm lại không nghe tiếng Tô Thanh Dương trả lời, cô ngạc nhiên nhú mày, nhận thấy ánh mắt Tô Thanh Dương đang hướng về một nơi khác.

Cô liền đưa mắt nhìn theo ánh mắt anh, mặt lập tức đỏ bừng lên, không đỏ mới lạ: Vừa rồi trong lúc giằng co với hai người đồng nghiệp, cô không nhận ra cổ áo ngủ của mình đã bị tụt xuống, để lộ ra vết hôn rõ rệt trên cổ và ngực.

An Diễm vội xấu hổ kéo cổ áo lên, chuyển chủ đề: “Tô tổng, mới sáng sớm đã đến tìm tôi, không biết có chuyện gì không?”

“Tôi...” Tô Thanh Dương nhìn vào mặt An Diễm rất lâu, cuối cùng lắc đầu, “Tôi chỉ muốn đến xem cô đã khỏi bệnh chưa thôi.”

“Đỡ nhiều rồi!” An Diễm khách sáo nói, “Cảm ơn Tô tổng đã quan tâm.”

“Đừng khách sáo.” Giọng của Tô Thanh Dương không giấu được sự hụt hẫng, anh nhìn An Diễm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cúi đầu nói, “Tôi đi đây, cô nghỉ ngơi đi nhé.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu, cuối cùng mới gạt đi được tảng đá đè nặng trong lòng mình, cô đưa mắt nhìn Tô Thanh Dương đi xa rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, quay vào trong phòng.

Tô Thanh Dương vừa nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng mình thì lập tức dừng bước.

Không lẽ An Diễm đã quên việc tối qua anh nói với cô rằng “buổi tối sẽ đến thăm cô” sao?”

Tô Thanh Dương bất lực đứng tựa vào tường hành lang, trong đầu nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm qua.

Sau khi ăn tối xong, Tô Thanh Dương đã đi tìm An Diễm, nhưng An Diễm lại không có trong phòng, anh bèn quay lại phòng mình, định một lát nữa sẽ tìm cô lần nữa.

Nhưng lần thứ hai anh gõ cửa phòng An Diễm thì người mở cửa lại là Cố Thiên Tuấn!

“Cố...”

“Suyt...” Cố Thiên Tuấn đưa tay làm động tác im lặng với Tô Thanh Dương, vẻ mặt đầy nét đắc ý đáng ghét, “An Diễm chỉ vừa mới ngủ thôi, đừng làm ồn.”

“Hai người...” Tô Thanh Dương nhìn Cố Thiên Tuấn đang khoác áo choàng tắm, không nói được gì nữa, Cố Thiên Tuấn lúc này trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, trên ngực còn thấy rõ cả vết cào nhẹ.

Không cần nghĩ thì Tô Thanh Dương cũng biết chuyện gì vừa mới xảy ra.

“Đúng như anh đang nghĩ đấy. Giữa tôi và An Diễm, những việc nên xảy ra và những việc không nên xảy ra bây giờ đều xảy ra cả rồi.” Cố Thiên Tuấn lại cho Tô Thanh Dương thêm một đòn chí mạng vào lúc anh đang sốc nặng.

“...” Tô Thanh Dương cứ ngẩn người tại chỗ, không biết nên nói gì.

Thấy phản ứng của Tô Thanh Dương, Cố Thiên Tuấn cảm thấy nên nói chuyện thật rõ ràng, thế là bèn quay đầu lại nhìn An Diễm đang say ngủ một chút rồi bước ra ngoài.

Sau khi đóng cửa lại, Cố Thiên Tuấn liền nói thẳng: “Anh còn gì muốn hỏi nữa không? Tôi sẽ nói cho anh biết hết!”

“Cố Thiên Tuấn!” Tô Thanh Dương chợt đưa tay nắm lấy cổ áo Cố Thiên Tuấn, cơn giận bùng lên khiến toàn thân anh run bần bật, “Sao anh lại làm vậy với An Diễm?”

Cố Thiên Tuấn để mặc cho Tô Thanh Dương nắm cổ áo mình, thản nhiên nói: “Tôi yêu An Diễm, tôi muốn có cô ấy, cũng sẽ lấy cô ấy.”

“Ha ha.” Tô Thanh Dương cất tiếng cười khinh miệt, “An Diễm đã nói cho tôi biết, anh là chồng cũ của cô ấy, người đã bỏ rơi cô ấy chính là anh, người làm cô ấy tổn thương cũng chính là anh, anh có tư cách gì mà đòi lấy cô ấy?”

Lời chất vấn phẫn nộ của Tô Thanh Dương khiến cho Cố Thiên Tuấn vốn đang tự đắc bây giờ cũng đột nhiên chột dạ, anh cúi mặt nghĩ một lát rồi nhìn Tô Thanh Dương kiên định nói: “Tôi sẽ mau chóng cho An Diễm một câu trả lời.”

“Không phải anh muốn cho thì An Diễm sẽ nhận!” Tô Thanh Dương nắm chặt nắm đấm, anh tuyệt đối không để cho An Diễm phải chịu thêm tổn thương từ Cố Thiên Tuấn nữa!

“Vậy phải xem xem ý của An Diễm thế nào.” Sắc mặt Cố Thiên Tuấn trở lại vẻ thản nhiên.

“Tôi sẽ không để anh đắc ý đâu.” Tô Thanh Dương gằn giọng nói.

Trước vẻ mặt phẫn nộ của Tô Thanh Dương, Cố Thiên Tuấn liền đưa tay ra vỗ lên vai anh, muốn anh bình tĩnh lại: “Anh Tô, anh rất tốt, chỉ là, An Diễm không hợp với anh.”

Câu nói này là rất thật lòng, Cố Thiên Tuấn cảm thấy Tô Thanh Dương đã đi theo chăm sóc cho An Diễm một khoảng thời gian, thế nên có lòng tốt muốn khuyên nhủ, để sau này khi An Diễm quay về bên anh rồi thì Tô Thanh Dương sẽ không cảm thấy quá sốc.

“Anh đang ra vẻ đấy à?” Tô Thanh Dương nắm chặt áo của Cố Thiên Tuấn, lạnh lùng hỏi.

“Có thể xem là thế.” Cố Thiên Tuấn thành thật đáp.

“Cố Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, cho dù An Diễm có từ chối tôi thì tôi cũng sẽ không bao giờ để anh có được cô ấy.” Tô Thanh Dương nói đến đây lại nghiêm nghị nói với Cố Thiên Tuấn, mặc kệ việc Cố Thiên Tuấn người giàu nhất thành phố H và hoàn toàn có khả năng đè bẹp Lâm Thị của anh: “Bởi vì anh là một tên khốn, anh không xứng!”

Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không nổi giận, ngược lại, anh còn đánh giá cao Tô Thanh Dương, vì dù gì anh ở vị trí cao cao tại thượng bao nhiêu năm qua, cho dù anh có là tên khốn thật sự thì cũng chẳng có ai dám nói anh như thế cả, Tô Thanh Dương có thể bất chấp tất cả mà nói với anh như vậy, chứng tỏ anh ta thật lòng quan tâm An Diễm.

Có lẽ, trong khoảng thời gian anh giải quyết Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh thì sẽ thật sự cần Tô Thanh Dương giúp chăm sóc An Diễm.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn bèn nhún vai, không tỏ ý gì cả, chỉ bình thản nói: “Tôi vào xem An Diễm đã dậy chưa, anh về đi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người bước vào trong phòng An Diễm.

Còn Tô Thanh Dương đứng nguyên tại chỗ, gương mặt nhìn Cố Thiên Tuấn hiên ngang bước vào phòng An Diễm. Anh đứng lại đó rất lâu, cuối cùng ủ rũ cúi đầu thất thểu rời đi.

Cả đêm không ngủ, Tô Thanh Dương sáng nay không tìm được đã quay lại tìm An Diễm, kết quả lại chịu thêm một cú sốc nữa!

Bên này, An Diễm vừa mới đóng cửa xong thì Cố Thiên Tuấn lập tức giở nửa tấm chăn ra, hít một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn An Diễm, ánh nắng rọi vào từ đằng sau anh rất rực rỡ.

An Diễm ngẩng đầu lên, ngẩn ngơ nhìn anh, nhưng sau đó lập tức quay sang chỗ khác: “Anh nhìn tôi làm gì?”

“Tô Thanh Dương đến à?” Cố Thiên Tuấn vẫn cứ nhìn An Diễm.

“Ừ.” An Diễm thì lại không dám ngẩng đầu lên, “Sao anh biết?”

Cố Thiên Tuấn bật cười rồi nằm ngả ra trên giường của An Diễm, khẽ xoay nhẹ cổ mình. Anh sao có thể không biết? Tối qua tại sao anh đã quay về phòng mình rồi mà lại đến phòng An Diễm? Tất nhiên là vì muốn để Tô Thanh Dương nhìn thấy rồi!

Cố Thiên Tuấn là ai chứ? Chỉ cần anh đã muốn rồi thì sẽ luôn nắm được điểm yếu nhất của người khác rồi tấn công họ.

Anh đã biết được chuyện buổi tối Tô Thanh Dương sẽ đến tìm An Diễm, thế nên sự xuất hiện của anh sẽ cho Tô Thanh Dương một đòn chí mạng, để anh ta phải tiếp tục không cam tâm mà bảo vệ An Diễm, đồng thời âm thầm nhận thua.

282. Chương 283

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn không khỏi cảm thấy tội nghiệp Tô Thanh Dương.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, người nào muốn tranh giành với anh cũng đều phải nhận lãnh kết cục này.

Tuy nhiên, sau khi xử lý hết mọi việc rồi, anh sẽ tiến cử nhiều mối làm ăn tốt cho Tô Thị, xem như là để bù đắp cho Tô Thanh Dương.

“Anh cười cái gì?” An Diễm có hơi ngơ ngác, sau đó nhặt quần áo đang bị vứt lung tung dưới đất của Cố Thiên Tuấn lên rồi ném vào người anh, “Mau mặc quần áo vào đi, tôi có việc muốn nói với anh.”

“Ồ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi lập tức giở tấm chăn đang đắp lên người ra.

“Á!” An Diễm lập tức bật mắt lại, “Cố Thiên Tuấn, anh cẩn thận chút được không? Trước khi giở chăn ra thì phải lấy cái gì che chỗ ấy đi, hoặc là phải báo trước cho tôi biết chứ!”

Nụ cười đùa bỡn trên môi Cố Thiên Tuấn càng rõ rệt hơn, anh mặc quần áo vào rồi bước đến trước mặt An Diễm xoa đầu cô: “Được rồi, có thể bỏ tay ra rồi.”

An Diễm có hơi không tin, bèn khẽ cúi đầu, trước tiên nhìn thấy bàn chân của Cố Thiên Tuấn đã mang giày vào rồi, ánh mắt lúc này mới đưa dần lên, nhìn thấy một chiếc quần jeans và một chiếc áo len cao cấp.

An Diễm lúc này mới yên tâm bỏ tay ra.

“Em muốn nói gì với anh?” Cố Thiên Tuấn khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn An Diễm.

“Chuyện là...” An Diễm bước vài bước sang một bên, cô nhớ lại việc đã xảy ra tối qua, trong lòng đột nhiên thấy nặng nề như bị ngàn cân đè lên ngực.

Nghĩ một lúc lâu, An Diễm mới cúi đầu lí nhí nói: “Về việc... về việc xảy ra tối qua, cứ... cứ cho qua đi nhé. Chúng ta... chúng ta sau này vẫn là người lạ, kiểu người lạ mà gặp nhau không nói chuyện với nhau ấy.”

“Cái gì? Em định không chịu trách nhiệm với anh sao?” Cố Thiên Tuấn giả vờ tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

“Cố Thiên Tuấn, anh diễn đủ chưa vậy?” An Diễm biết Cố Thiên Tuấn đang chọc mình, nhưng cô không có tâm trạng đùa với anh, từ sáng đến giờ, tâm trạng của cô hết như một đoàn tàu lượn siêu tốc vậy, cứ lên lên xuống xuống liên tục không ngừng.

Cô đã liên tục tự dặn bản thân phải giữ khoảng cách với Cố Thiên Tuấn, nhưng cuối cùng lại dễ xảy ra chuyện này.

Nhưng cô không thể phạm tiếp sai lầm nối tiếp sai lầm nữa. Cố Thiên Tuấn bây giờ đã là chồng của Chu Mộng Chỉ, tuy bọn họ có lỗi với cô trước, nhưng An Diễm hoàn toàn không cho rằng việc cô làm tối qua là đúng đắn.

Cô không muốn trả thù, cũng không muốn giành lại Cố Thiên Tuấn, cô chỉ muốn được sống yên ổn thôi.

Chuyện này cứ để trôi qua như thế đi.

Từ nay về sau, cô và Cố Thiên Tuấn sẽ là người lạ.

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn nhận thấy tâm trạng An Diễm có gì đó không ổn, nét mặt dần trở nên nghiêm túc. Có lẽ dạo gần đây khi ở bên An Diễm, anh nhận thấy cô có một chút quan tâm đến mình nên đã quá vui mừng mà quên mất bây giờ còn một việc rất quan trọng phải làm.

Nếu không giải quyết chuyện của Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh thì An Diễm sẽ vẫn phải mãi mãi chịu uất ức thế này.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn bèn hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nhìn An Diễm, nét mặt không còn vẻ đùa dỡn nữa mà trở nên trầm lắng, anh im lặng một lát rồi nói: “An Diễm, anh sẽ mau chóng cho em một câu trả lời, mong em có thể đợi anh, mà cho dù em không đợi anh thì anh cũng sẽ giành lại em về bên anh.”

An Diễm há hốc mồm, sau đó cúi đầu. Cô không hiểu Cố Thiên Tuấn đang nói gì, đang muốn làm gì nữa, nhưng cô cũng không muốn hỏi, chỉ muốn Cố Thiên Tuấn mau chóng rời khỏi phòng mình, sau này đừng dây dưa với cô nữa, đó mới là điều quan trọng nhất.

“Đừng nói nữa, anh đi đi.” An Diễm quay về phía cửa sổ, lặng nhìn cây thông dưới ánh nắng, không nói gì nữa.

Cố Thiên Tuấn nhìn sâu vào An Diễm một lúc lâu rồi mới cửa lặng lẽ rời đi.

Nghe tiếng đóng cửa của Cố Thiên Tuấn rồi, An Diễm cuối cùng mới bắt lực ngồi xuống giường.

Cố Thiên Tuấn đã bỏ đi, cô đáng lẽ phải vui mừng và nhẹ nhõm mới phải, nhưng sao bây giờ trong ngực lại thấy khó chịu thế này? An Diễm xoa tay lên huyết thái dương, tự an ủi bản thân, có lẽ là do mình bị cảm rồi.

**

Sau kì nghỉ dưỡng ấy, có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Đầu tiên, công ty Lâm Thị đã mở một cuộc họp báo, nói Lâm Hiểu Hiểu tạm thời cần tịnh dưỡng tại nhà, chưa biết khi nào sẽ quay lại làm việc, trong khoảng thời gian này sẽ không nhận bất kì hoạt động nào.

Còn chuyện An Diễm suýt nữa bị người ta bắt cóc trên con đường vắng, cô không tính toán nữa, cô đã cắt đứt liên lạc với Lâm Hiểu Hiểu, không gọi điện thoại cho nhau.

Còn về Cố Thiên Tuấn, từ sau hôm ấy đến tận bây giờ không hề gặp lại An Diễm, chỉ là đôi khi vào buổi tối, anh có gọi điện thoại cho cô, thời gian gọi điện rất ngắn, thông thường không quá ba phút, nội dung nói chuyện cũng rất đơn giản, chỉ là hỏi thăm An An và An Diễm một chút.

Nhưng An Diễm mỗi khi nghe điện thoại có thể nhận ra, giọng của Cố Thiên Tuấn có vẻ rất mệt mỏi, có lúc anh mệt đến mức nói thẳng với An Diễm rằng mình rất mệt.

Những lúc ấy, An Diễm đều cố tỏ ra không quan tâm, thản nhiên nói: “Anh là nhà đại tư bản, bóc lột xương máu của người lao động, nếu không bắt anh phải mệt mỏi một chút thì đúng là bất công, lát nữa anh bảo vợ của anh chăm sóc cho anh là được rồi.”

Mỗi lần An Diễm nói câu đó xong, Cố Thiên Tuấn chỉ biết im lặng hoặc thở dài bất lực, rõ ràng anh không hề muốn nghe An Diễm nói như vậy.

Nhưng An Diễm lại cảm thấy mình nhất định phải nói như vậy, cô cần phải nhắc nhở Cố Thiên Tuấn, rằng anh là tổng tài tập đoàn Cố Thị, là chồng của Chu Mộng Chỉ, những việc nào không nên làm thì không được làm.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

An Diễm mau chóng được điều về phòng thiết kế của Tô Thị, ở đó cô nhận được sự chào đón nhiệt liệt của các đồng nghiệp, nhất là Khưu Doanh Doanh.

Còn dự án hợp tác của ba công ty Tô Thị, Lâm Thị và Cố Thị cũng theo bước chân của mùa xuân mà khua chiêng gióng trống bắt đầu tiến hành.

Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu dự án, Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch sau thi hợp với nhau đã quyết định sẽ dẫn thành viên nhóm thiết kế của hai bên đến gặp gỡ làm quen nhau, sau này lập thành một nhóm chuyên biệt phụ trách dự án.

Và lúc đó thì người đầu tư chính của dự án này là Cố Thiên Tuấn sẽ dành chút thời gian trong quỹ thời gian bận bịu của mình để đến nói vài câu với các nhân viên này.

Trước đó thì người phụ trách dự án này sẽ vẫn là Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương.

An Diễm tất nhiên không ngoài dự đoán, được chọn vào nhóm này, ngoài cô ra thì còn có vài nhà thiết kế thời trang do Tô Thị trả lương cao mời về và vài nhà thiết kế ở phòng thiết kế trước đây.

Điều khiến An Diễm thấy vui nhất chính là Khưu Doanh Doanh cũng gia nhập vào nhóm này.

An Diễm vui vẻ ngồi bên cạnh Khưu Doanh Doanh, chúc mừng cô bé luôn kiên trì nỗ lực này, tuy cô có người dưỡng là phó tổng Hồ của Tô Thị, nhưng trước nay không bao giờ kiêu ngạo mà vẫn luôn ngây thơ đáng yêu, An Diễm càng tiếp xúc càng cảm thấy quý.

Nhưng khi nghe lời chúc mừng của An Diễm, Khưu Doanh Doanh lại uể oải nhún vai, nói rất khiêm nhường: “Dù sao trong phòng thiết kế của Tô Thị thì em cũng chỉ làm mấy việc như bưng trà rót nước, bây giờ được chuyển vào nhóm thiết kế đặc biệt này thì đương nhiên cũng vẫn chỉ có thể bưng trà rót nước thôi.”

“Lần này khác chứ.” An Diễm an ủi, “Khi chị bằng tuổi em thì còn chưa đi làm nữa đấy, bây giờ em có cơ hội tiếp xúc với nhiều nhân tài như vậy, sẽ được học hỏi nhiều còn gì.”

Khưu Doanh Doanh vốn là người cởi mở lạc quan, nghe An Diễm nói thế thì lập tức vui lên ngay: “Cũng phải, đợi sau này em trở thành nòng cốt của công ty rồi thì sẽ không phải bưng trà rót nước nữa, bây giờ phải cố gắng học thôi!”

“Ôi trời, đúng là cô bé ngoan mà.” An Diễm lập tức ra dáng người mẹ hiền, không kìm được mà xoa đầu Khưu Doanh Doanh.

“Trời ơi, chị An Diễm, đừng có động vào tóc của em.” Khưu Doanh Doanh giữ tay An Diễm lại, nghiêm túc nói, “Em nghe nói ngoài công ty Tô Thị của chúng ta ra thì còn có người của Lâm Thị và Cố Thị nữa, vậy nên hôm nay em đã trang điểm thật đẹp, nhờ đâu gặp được anh đẹp trai nào đó thì sẽ giải quyết được việc chung thân đại sự của em rồi.”

283. Chương 284

An Diễm lúc này mới nhìn kĩ lại Khưu Doanh Doanh, thấy cô đang mặc một bộ váy liền thân màu trắng xinh xắn, trước ngực có cái kết hình bướm bướm, trông rất ngọt ngào, phối với đôi giày màu bạc tỏa ra khí chất thiếu nữ.

Nhưng bây giờ chỉ mới vào xuân, mặc ít như thế có phải hơi lố không nhỉ?

“Hiểu Hiểu, em không lạnh à?” An Diễm cúi xuống nói khẽ vào tai Khuu Doanh Doanh, cảm râm râm như một bà mẹ mắng con.

“Có sao đâu, trong phòng họp có máy sưởi mà!” Khuu Doanh Doanh sịt sịt mũi, cố gắng làm ấm cái mũi đang đông cứng của mình, “Với lại bên ngoài em có khoác áo khoác màu đỏ này rồi mà.”

“Thôi được rồi.” An Diễm lắc đầu cười bất lực, cô bé Doanh Doanh này đúng là hạnh phúc, vô lo vô nghĩ, không cần phải phiền muộn gì cả, trong đầu chỉ cần nghĩ đến mấy chuyện tình yêu ngọt ngào là được.

Trong lúc An Diễm đang cảm khái thì Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch dẫn các nhân viên của Lâm Thị bước vào.

An Diễm và Khuu Doanh Doanh vội vàng ngồi ngay ngắn lại, chờ cuộc họp bắt đầu.

Phòng họp bắt đầu vang lên một loạt tiếng bước chân, tiếng kéo ghế, tiếng người ngồi xuống.

Sau khi các nhân viên thiết kế của Tô Thị và Lâm Thị đều đã yên vị rồi, Lâm Kính Trạch và Tô Thanh Dương lịch sự chào hỏi nhau, sau đó Lâm Kính Trạch bắt đầu đứng lên phát biểu vài câu khách sáo.

Đó là những câu đại loại như “Mùa xuân đã đến, mọi người chúng ta có mặt ở đây hôm nay đều là những nhân tài, nhất định sẽ tạo nên thành công cho dự án lần này”...

An Diễm lần đầu tiên trông thấy Lâm Kính Trạch làm chủ tọa một cuộc họp, dáng vẻ nghiêm túc hôm nay của anh trông khác hẳn với vẻ lỏng lẻo thường ngày, thật sự cảm thấy khác lạ.

Lâm Kính Trạch sau khi phát biểu mấy câu giống như khai mạc liên hoan mùa xuân thì liền vào chủ đề chính, đó là giới thiệu nhân viên thiết kế của hai công ty làm quen với nhau.

Nhân viên hai bên cũng bắt đầu chào hỏi trò chuyện với nhau rất hữu nghị.

Nhưng điều khiến An Diễm cảm thấy cực kì kinh ngạc chính là, vợ của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ cũng tham gia vào lần họp tác này.

Chu Mộng Chỉ hôm nay mặc một bộ đồ công sở đen trắng, mái tóc đen dài được buộc cao, để lộ ra bờ xương quai xanh quyến rũ, gương mặt vốn đã mang nét đẹp cổ điển hài hòa cân đối nay được trang điểm kĩ lưỡng trông lại càng thêm lộng lẫy.

Chu Mộng Chỉ luôn cúi đầu, vẻ mặt trông rất uất ức không cam tâm, khiến cho các nhân viên nam trông thấy mà đau lòng.

Chợt nhớ lại lúc thiết kế Bầu Trời Đầy Sao, từng nghe Cố Thiên Tuấn nói Chu Mộng Chỉ hình như cũng học thiết kế thời trang, An Diễm lúc này mới vỡ lẽ: Có lẽ do cô ta làm phụ nhân hào môn lâu quá cảm thấy chán rồi nên mới muốn ra ngoài làm việc một chút!

Nhưng nhìn thái độ của các nhân viên phòng thiết kế đối xử với Chu Mộng Chỉ, An Diễm lại cảm thấy mấy người này dường như không biết Chu Mộng Chỉ là vợ của Cố Thiên Tuấn, nếu không thì làm sao họ dám để cho Chu Mộng Chỉ ngồi ở một góc thế kia? Hơn nữa, ngoài mấy nhân viên nam hỏi han vài câu ra thì hầu như chẳng ai quan tâm đến cô ta cả.

Không những vậy, Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch trông thấy Chu Mộng Chỉ bị đối xử như vậy mà cũng không nói gì, chắc là họ đã được dặn rằng phụ nhân tổng tài hôm nay vì phục xuất tuần đến đây dạo chơi rồi.

Một dự án lớn thế này mà Cố Thiên Tuấn lại dám để cho một người đã lâu không động đến ngành thiết kế thời trang như Chu Mộng Chỉ tham gia, Cố Thiên Tuấn đúng là đã bỏ rất nhiều tâm huyết cho người vợ này.

An Diễm lắc đầu, cố gắng nuốt đi nỗi cay đắng trong lòng, dùng cách nghĩ châm chọc để đối diện với chuyện này.

Có lẽ do An Diễm cứ mãi nhìn Chu Mộng Chỉ, nên khi Chu Mộng Chỉ ngẩng đầu lên thì liền đối mắt ngay với An Diễm.

Dù gì An Diễm cũng biết thân phận của Chu Mộng Chỉ, thế nên cô đành phải mỉm cười thân thiện với cô ta.

Nhưng Chu Mộng Chỉ thì lại lạnh lùng quay mặt sang một bên không thèm nhìn An Diễm.

An Diễm ngẩn tò te, rồi nhớ lại chuyện đã xảy ra giữa cô và Cố Thiên Tuấn trong đợt đi nghỉ dưỡng, An Diễm càng cảm thấy ngượng ngùng hơn. Tuy bốn năm trước Chu Mộng Chỉ đã có lỗi với cô trước, nhưng An Diễm bây giờ đối diện với Chu Mộng Chỉ lại cảm thấy trong lòng có chút áy náy.

An Diễm đành phải thẹn thùng thu ánh mắt lại, thầm nhắc nhở bản thân phải tránh xa Chu Mộng Chỉ ra, càng xa càng tốt!

Cô khẽ đằng hắng rồi bắt đầu nghiêm túc lắng nghe nội dung cuộc họp.

Tiếp sau đó là màn phát biểu của người phụ trách chính dự án này, cũng là nhà thiết kế thời trang Tô Thanh Dương.

Nội dung chính của bài phát biểu chính là về chủ đề của dự án này, đó là “Soul Life”, có nghĩa là Cuộc sống tinh thần, phong cách chủ yếu thứ nhất là phải hợp túi tiền, để đại đa số mọi người có thể mua được, thứ hai là phải thanh tao, thể hiện được cảm giác quý tộc, thứ ba là phải thi vị và nghệ thuật, đồng thời còn nhiều yếu tố nữa, nói tóm lại là đặt ra các yêu cầu phong cách quan trọng trước.

Đồng thời, Tô Thanh Dương trong lúc phát biểu đã khiến các thành viên nhóm thiết kế hiểu rõ, dự án lần này liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, có đầy đủ trang phục của mọi phong cách và tuổi tác, chỉ cần dự án này thành công thì mọi người đều sẽ nhận được lợi ích lớn.

An Diễm ngồi trong góc, nhìn Tô Thanh Dương vốn là một nhà thiết kế thời trang nay càng lúc càng ra dáng một người làm kinh doanh thì vừa cảm thấy vui mừng cho anh lại vừa cảm thấy hơi thần thờ.

Thời gian trôi qua thì bất kì sự việc hay con người nào cũng đều sẽ thay đổi, chẳng hạn như Lâm Hiểu Hiểu, chẳng hạn như Tô Thanh Dương, và chẳng hạn như cô nữa. An Diễm bất giác cảm thán.

Cuộc họp sau đó mau chóng kết thúc cùng với tâm trạng suy tư của An Diễm.

Để tăng thêm tình cảm giữa các thành viên, sau cuộc họp, Tô Thị đã tổ chức một buổi tiệc, mời tất cả mọi người tham dự để giao lưu làm quen, giúp cho việc hợp tác sau này càng thuận lợi.

An Diễm khách sáo trò chuyện với các nhân viên một lúc rồi ngồi ở một góc uống nước trái cây.

Còn Khưu Doanh Doanh thì đi khắp nơi trong sảnh tiệc để tìm trai đẹp, giải quyết trạng thái bi thảm của người đã học năm ba đại học rồi mà còn chưa có bạn trai.

An Diễm ngồi trên ghế, vừa nhìn Khưu Doanh Doanh lượn qua lượn lại vừa nhàn nhã uống nước.

Lúc này chợt có một hương thơm thoang thoảng tỏa lên, một cô gái xinh đẹp bước đến bên cạnh An Diễm.

An Diễm quay sang, trông thấy một thành viên trong nhóm thiết kế của Lâm Thị, đó là Dương Thanh Lộ, một người rất xuất sắc.

Dương Thanh Lộ mặc bộ váy dự tiệc hở lưng màu đỏ, trông còn mỏng hơn của Khưu Doanh Doanh, khiến An Diễm trông thấy mà bất giác kéo chặt lại chiếc váy dài màu trắng của mình.

Dương Thanh Lộ có chiều cao ngang ngực An Diễm, mái tóc dài uốn xoắn nhuộm vàng thả dài đến eo, mang một vẻ đẹp sắc sảo trưởng thành, gương mặt hơi rộng trông phảng phất đường nét của nữ diễn viên Thư Kỳ, khá nổi bật, ngoại trừ thân hình đẹp ra thì điều thu hút người ta nhất chính là đôi môi đầy gợi cảm của cô.

An Diễm trước nay từng nghe các đồng nghiệp nói rằng, Dương Thanh Lộ là người rất được Lâm Thị trọng dụng, cô không những có tài năng thiết kế trang sức mà còn rất hiểu biết đối với việc thiết kế thời trang, việc Lâm Kính Trạch cách đây không lâu vừa đặt chân thành công vào ngành thiết kế quần phục cũng nhờ có công lao không nhỏ của Dương Thanh Lộ.

Nhưng mà kể cũng lạ, một người vừa có tài năng, vừa có thân hình và nhan sắc đẹp như Dương Thanh Lộ, vậy mà ngoài quan hệ công việc ra thì không còn một mối quan hệ nào khác với một công tử ăn chơi như Lâm Kính Trạch, thật sự khó hiểu.

“An Diễm, chào cô.” Dương Thanh Lộ nở nụ cười thân thiện, giơ ly rượu trên tay lên.

“Chào cô.” An Diễm cũng cười lại với Dương Thanh Lộ rồi nâng cốc nước trái cây lên.

“Tôi trước nay cứ tưởng cô An Diễm là người mẫu hoặc diễn viên, không ngờ lại là một nhà thiết kế thời trang.” Dương Thanh Lộ nở nụ cười gợi cảm, chủ động lấy lòng An Diễm.

An Diễm hơi ngẩn người, cảm thấy thắc mắc không hiểu tại sao Dương Thanh Lộ lại nói như vậy.

Rồi cô chợt nhớ lại, khi cô vừa mới vào Tô Thị, lần đầu tiên đã mặc Fairy biểu diễn trên sàn catwalk, lần thứ hai lại là một trong những nữ diễn viên đóng MV quảng cáo cho Fairy, mấy ngày trước còn nghe Tô Thanh Dương nói, MV quảng cáo này nhận được phản hồi rất tốt, doanh số sản phẩm Fairy bán ra cũng tăng cao hơn hẳn.

284. Chương 285

Nghĩ đến đó, An Diễm mới vỡ lẽ, cô cười với Dương Thanh Lộ: “Tôi vốn là nhà thiết kế thời trang mà, chỉ là vì tình cờ nên mới có duyên với Fairy thôi.”

“Đó cũng là nhờ cô An vốn xinh đẹp thì mới có duyên được với Fairy chứ.” Dương Thanh Lộ bật cười, rõ ràng không tin lời của An Diễm.

An Diễm cũng chẳng muốn giải thích nữa, cô nghĩ đối với những người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như Dương Thanh Lộ thì chắc chắn vừa thông minh vừa tự phụ, việc gì đã cho là đúng rồi thì cho dù có giải thích thế nào, họ cũng sẽ không mấy may để tâm.

Thế nên cô chỉ mỉm cười, không nói nữa.

Dương Thanh Lộ thấy An Diễm không nói gì thì liền cười tươi hơn, cảm thấy An Diễm đúng là người thân thiện, thế là lại tiếp tục vui vẻ nói với An Diễm: “Cô An, dù sao sau này chúng ta sẽ cùng sẽ hợp tác với nhau trong thời gian dài, nếu tôi cứ gọi là cô An thì sẽ xa cách lắm, hay là tôi cứ gọi cô là An Diễm, còn cô gọi tôi Thanh Lộ là được rồi!”

An Diễm gật đầu, tuy cô không thích thân thiết quá nhanh với người mình mới quen, nhưng thấy Dương Thanh Lộ nhiệt tình thế này, An Diễm cũng không nỡ để cô mất mặt.

“Thanh Lộ.” An Diễm nhẹ nhàng gọi.

“An Diễm.” Dương Thanh Lộ cũng thân thiết khoác tay An Diễm, An Diễm thấy thế cũng lịch sự vỗ nhẹ lên tay cô.

“À, An Diễm, cô có biết người đang đứng uống rượu ở góc kia là ai không?” Dương Thanh Lộ đã kết bạn với An Diễm rồi nên đương nhiên bắt đầu tám chuyện theo kiểu bạn bè.

An Diễm nhìn theo hướng tay chỉ của Dương Thanh Lộ, nhìn thấy một chàng trai đã tham gia buổi họp lúc sáng, đó là một người trông có vẻ rất trầm mặc ít nói.

Anh ta chỉ giới thiệu tên mình một lần rồi không nói gì nhiều nữa, lúc đó hình như đứng cạnh Chu Mộng Chỉ, còn về tên là gì thì An Diễm thật sự không nhớ nổi.

“Anh ấy tên... tên Trương gì đó.” An Diễm nhìn chàng trai nọ, thấy anh ta trông rất đặc biệt, không phải là đẹp trai mà phải dùng từ đặc biệt để mô tả, bởi vì anh ta có vẻ là con lai, có một đôi mắt hí nhỏ dài, làn da trắng đến mức khiến phái nữ phải ghen tị, còn có một gương mặt nhỏ, cái cằm nhọn, cộng thêm mái tóc vàng hơi dài, cả người toát ra một khí chất dịu dàng, thậm chí có thể khiến cho đàn ông điều đứng.

An Diễm bắt đầu cảm thấy có ấn tượng với chàng trai này, không phải vì anh ta trông khá đẹp, mà là vì trên người anh tỏa ra một khí chất khiến người ta không dám tiếp cận, thậm chí cao ngạo như một người đang ở đỉnh cao nhìn xuống dưới, tuy khí chất này khá giống với của Tô Thanh Dương, nhưng khác biệt

ở chỗ Tô Thanh Dương giống như một viên ngọc đẹp, tuy vừa chạm vào thấy lạnh, nhưng cầm một lúc sẽ thấy ấm áp.

Còn chàng trai này thì lại có vẻ giống Cố Thiên Tuấn hơn, vẻ mặt lạnh, nội tâm bên trong cũng “lạnh” không kém.

An chàng Trương gì đó trông hoàn toàn lạnh lùng hệt như một khối băng ở Nam Cực, lạnh từ trong ra ngoài, còn chưa đến gần đã khiến người ta nổi hết gai ốc lên rồi.

An Diễm cũng không biết anh ta có gì mà lại tỏ ra cao ngạo như vậy, bởi vì trong giới thiết kế thời trang, cô chưa bao giờ nghe nhắc đến tên của anh, thậm chí anh ta còn không nổi tiếng bằng Tô Thanh Dương!

Nhưng câu nói tiếp theo của Dương Thanh Lộ lại khiến An Diễm càng thêm hứng thú với chàng trai này.

“Anh ấy cố tình nói tên tiếng Trung của mình để không gây nhiều sự chú ý đấy.” Dương Thanh Lộ nhìn chàng trai nọ với vẻ bí ẩn rồi quay sang nói với An Diễm, “Cô có biết tên tiếng Anh của anh ấy là gì không?”

“Là gì?” An Diễm ngơ ngác hỏi.

Dương Thanh Lộ như đang tiết lộ bí mật quân sự, đặc ý nói: “Richard Trương!”

“Richard Trương?” An Diễm ngẩn người, cố gắng lục tìm lại cái tên này trong đầu mình, rồi cô đột nhiên trợn tròn mắt hỏi: “Chính là nhà thiết kế nổi tiếng Richard Trương mang hai dòng máu Trung Ý, nổi tiếng trong giới thời trang quốc tế đấy à? Không những có được show trình diễn thời trang của riêng mình ở Ý khi tuổi còn rất trẻ, mà còn đoạt giải thưởng cao tại cuộc thi thiết kế thời trang Milan đúng không?”

“Đúng rồi đúng rồi! Chính là anh ấy!” Dương Thanh Lộ kề sát vào tai An Diễm, “Chính anh Lâm đã nói cho tôi biết đấy, nghe nói anh ấy là do tổng tài của Cố Thị đích thân mời về! Chẹp chẹp chẹp...”

An Diễm nhất thời ngẩn người, cô không thể ngờ được rằng mình có thể được cùng hợp tác với một nhà thiết kế nổi tiếng như vậy. Thảo nào mà trông anh có vẻ lạnh lùng xa cách, thảo nào mà trông anh lại tự cao kiêu ngạo như vậy, đó là vì anh hoàn toàn xứng đáng mà!

An Diễm đã từng có vinh dự được xem qua tác phẩm thiết kế của Richard Trương, chắc chắn chắc, phong cách thanh tao thoát tục và độc đáo đặc biệt ấy không phải ai cũng có thể có được.

Bây giờ An Diễm lại cảm thấy, cho dù mỗi lần Richard Trương xuất hiện đều được trải thảm đỏ, rải hoa hồng mà mời thì cũng không có gì quá đáng!

“Vậy anh ấy tại sao lại chọn một cái tên tiếng Trung không nổi bật mà không dùng tên tiếng Anh của mình?” An Diễm bất giác nghĩ đến vấn đề này.

“Nghe nói anh Richard Trương này hoàn toàn không muốn tham gia dự án hợp tác kinh doanh gì cả, tất cả là nhờ giao tình với Cố tổng nên anh ấy mới nể mặt mà đến, bởi vì Cố tổng lần đầu tiên bước chân vào ngành thời trang nên muốn mời anh ấy về trợ giúp, đợi khi nào Cố tổng vững chắc rồi thì anh ấy mới rời đi. Bởi vậy cho nên anh ấy mới không muốn quá khoa trương, cũng không muốn dự án này mượn danh của anh ấy.” Dương Thanh Lộ thì thầm.

“Thì ra là vậy.” An Diễm gật đầu, không ngờ Cố Thiên Tuấn không những giỏi kinh doanh mà còn có mối giao thiệp rất rộng, quen biết cả Richard Trương!

“Nhưng mà...” Dương Thanh Lộ nói đến đây lại khó chịu nhìn sang Chu Mộng Chỉ, “Còn về người phụ nữ đi cùng với Richard Trương thì tôi lại không biết là ai! Lúc đó tôi đã thử hỏi dò anh Lâm, anh ấy nói cô ta chỉ là một nhà thiết kế bình thường, đi theo Richard học việc. Nhưng một dự án lớn thế này, lại còn do anh Lâm đích thân quản lý thì sao có thể cho một nhà thiết kế bình thường vào được? Chắc chắn cô ta phải có quan hệ đặc biệt gì đó với anh Lâm.”

Đúng rồi, người ta gốc gác to lắm, chính là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị đấy! Cố Thiên Tuấn vì muốn cho người vợ lâu rồi không tiếp xúc với thiết kế thời trang của mình được có việc để làm mà đã tốn rất nhiều tâm sức!

An Diễm nghĩ đến đây liền cầm cốc nước trái cây lên uống một ngụm, muốn dần cơn giận trong lòng xuống.

Dương Thanh Lộ thấy An Diễm không nói gì thì tưởng cô đang suy đoán thân phận của Chu Mộng Chỉ, bèn chua chát nói: “Tôi đoán cái cô Chu Mộng Chỉ này chắc chắn là một trong những cô gái có ý đồ muốn trở thành bạn gái của anh Lâm rồi. Kể từ khi tôi gặp cô ta ở Lâm Thị thì đã thấy cô ta cứ luôn trò chuyện với anh Lâm! Cái dáng vẻ yếu đuối yếu điệu đó, dường như chúng ta chỉ cần thổi một cái là cô ta bay mất luôn vậy, đúng là giả vờ giả vịt mà.”

An Diễm thấy thái độ Dương Thanh Lộ khó chịu như vậy thì quyết định không nói ra thân phận của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ kể từ sau khi kết hôn với Cố Thiên Tuấn, tuy được mọi người biết đến sự tồn tại, nhưng ngoài việc cô ta là phụ nữ ra thì mọi người đều không biết thông tin nào khác nữa.

Thế nên lần này thấy cô ta đến đây một cách kín tiếng như vậy, An Diễm cũng tự giác hiểu mình không nên nhiều chuyện.

Chỉ có điều, sau này nếu Dương Thanh Lộ biết được người phụ nữ mà mình xem thường này thật ra lại là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị thì không biết sẽ sững sốt đến mức nào.

285. Chương 286

“Có lẽ là sức khỏe cô ấy yếu thật, mọi người đều là đồng nghiệp, đừng nói như vậy.” An Diễm tuy không ưa Chu Mộng Chỉ, nhưng chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác, hơn nữa An Diễm cũng không muốn Dương Thanh Lộ đắc tội với Chu Mộng Chỉ, nên nói câu trung lập.

“Đồng nghiệp?” Dương Thanh Lộ cười, “Cô ta đâu phải đến đây để làm đồng nghiệp? Giống như là đến làm thiếu phu nhân vậy! Đúng là không có mắt nhìn người, mình là người mới mà đến cả phê cũng không chịu mua hộ chúng ta! Không phải cũng là nhờ anh Lâm giới thiệu đến sao!”

An Diễm cười gượng, cảm thấy phụ nữ sắc xảo như Dương Thanh Lộ sẽ không tùy tiện biểu lộ thái độ khi không thích người khác, cô ấy dám nói thẳng ra như vậy vì chắc rằng Chu Mộng Chỉ không có ai chống lưng cho.

Nhưng lần này, quả thực là Dương Thanh Lộ đã nghĩ sai rồi

An Diễm có lòng tốt khuyên Dương Thanh Lộ một câu: “Dù sao cũng là người của anh Lâm dẫn đến, đừng làm khó cô ta.”

“An Diễm cô không biết sao, ở Lâm Thị, loại người không có giá trị nhất chính là người mà anh Lâm dẫn đến!” Dương Thanh Lộ cười đắc ý, “Anh Lâm có đến tám bạn gái! Đầu tiên là Lý An Ni, kế đó là Amanda, có ai có kết cục tốt đâu? Ở công ty anh Lâm coi trọng nhất là người tài.”

Ý của Dương Thanh Lộ là cô ấy là nhân tài của công ty Lâm Thị, Chu Mộng Chỉ chỉ là tình nhân dư thừa, dù cô ấy có ức hiếp Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch cũng sẽ không nói gì.

Thấy Dương Thanh Lộ đắc ý như vậy, An Diễm cũng không muốn nói gì thêm, nhưng bất quá tam, cô cũng đã khuyên Dương Thanh Lộ hai lần rồi, nếu khuyên nữa, sẽ khiến Dương Thanh Lộ không vui thậm chí còn nghi ngờ.

Nên An Diễm đành im lặng, lẳng lặng làm tốt công việc của nhà thiết kế.

Nhưng, An Diễm cũng không muốn tám về vấn đề này với Dương Thanh Lộ nữa, ngược lại cô rất có hứng thú với Richard Trương, cô nhìn Dương Thanh Lộ, đề nghị: “Hay là chúng ta qua bên kia nói chuyện với Richard Trương đi?”

“Được.” Dương Thanh Lộ gật đầu, “Nhưng tôi đã thử bắt chuyện với anh ấy ở công ty Lâm Thị, kết quả là bị bơ đi. Dương nhiên, rất nhiều người muốn bắt chuyện với anh cũng đều bị bơ, nên cô chuẩn bị tâm lý trước đi.”

“Biết rồi.” An Diễm cười, có thể làm việc chung với một nhà thiết kế nổi tiếng đã rất vinh hạnh rồi, còn về thái độ của anh ấy, An Diễm không muốn so đo làm gì, dù sao thì bậc thầy luôn rất lạnh lùng.

“Đúng rồi, tên tiếng Trung của Richard Trương là gì nhỉ? Nếu anh ấy không muốn nổi bật quá thì chúng ta nên thuận theo ý của anh ấy, gọi tên tiếng Trung đi.

Khi An Diễm đối mặt với bậc thầy mà mình ngưỡng mộ, mọi việc đều phải được cân nhắc kỹ lưỡng.

“Trương Hiến Hy. “ Dương Thanh Lộ nhắc.

“Cái tên này mang đậm chất cổ điển thi vị nhỉ.” An Diễm gật gật đầu.

“Tuy mẹ của Richard là người Ý, nhưng bố là người Trung Quốc, mấy chục năm trước còn là một danh gia vọng tộc, sau đó xảy ra biến động, nên di cư đến Ý.” Dương Thanh Lộ giải thích.

“Thì ra là như vậy.” Khi An Diễm đang nể phục Dương Thanh Lộ cái gì cũng biết tất thì càng tò mò hơn về Richard, à không, là Trương Hiến Hy.

Cô lén nhìn Trương Hiến Hy đang đứng bên kia, trong lòng tràn đầy niềm vui rồi kéo Dương Thanh Lộ đi qua đó.

“Chào anh Trương.” An Diễm và Dương Thanh Lộ nhiệt tình chào Trương Hiến Hy.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Dương Thanh Lộ, Trương Hiến Hy chỉ gật đầu nhẹ, và không hề nói gì, sau đó tiếp tục uống rượu, nhìn sang hướng khác.

Thấy Trương Hiến Hy lạnh lùng như vậy, Dương Thanh Lộ quay qua nhìn An Diễm, trên mặt tỏ ý: Tôi đã biết sẽ như thế rồi mà.

An Diễm không quan tâm Dương Thanh Lộ, cảm thấy không có gì cả, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Chỉ là khi Trương Hiến Hy gật đầu nhìn sang hướng khác, An Diễm dường như cảm thấy trong khoảnh khắc anh ấy có ý dừng ánh mắt ở mình một chút.

Chỉ là khoảnh khắc ấy rất nhanh, An Diễm không dám chắc, hoặc có lẽ cô quá tôn sùng bậc thầy đó, nên mới có ảo giác như vậy.

“Vậy chúng tôi không làm phiền anh Trương nữa.” An Diễm nói với Trương Hiến Hy.

Trương Hiến Hy cũng chỉ hững hờ gật đầu.

Nhưng khi An Diễm vừa định kéo Dương Thanh Lộ rời khỏi, đột nhiên cảm thấy Dương Thanh Lộ đang kéo áo mình.

An Diễm không hiểu gì cả nhìn về Dương Thanh Lộ, còn Dương Thanh Lộ thì nhìn về hướng khác, ngược cầm lên.

Dò theo ánh mắt của Dương Thanh Lộ, An Diễm thấy Chu Mộng Chỉ đi theo Lâm Kính Trạch đi tới chỗ mình.

“Tôi nói không sai mà, Chu Mộng Chỉ này quả là có gì đó với anh Lâm. Nếu không sao lại gần gũi với anh Lâm như vậy?” Dương Thanh Lộ nói nhỏ vào tai An Diễm.

“Bây giờ đều là đồng nghiệp cả, cô đừng nói như vậy nữa. “ An Diễm nhìn Dương Thanh Lộ ra hiệu cô im lặng.

Dương Thanh Lộ nhìn bộ dáng chết nhát của An Diễm thì bĩu môi, không nói gì nữa.

Khi An Diễm và Dương Thanh Lộ nói chuyện thì Lâm Kính Trạch và Chu Mộng Chỉ đã đi qua tới đây, hai người họ chào Trương Hiến Hy trước rồi mới nhìn qua An Diễm và Dương Thanh Lộ.

“Anh Lâm, Cố... cô Chu.” An Diễm nhìn Chu Mộng Chỉ, đầu óc ong ong mới xuất hiện được một cách xưng hô kỳ lạ.

Thấy An Diễm chào, Lâm Kính Trạch khách sáo gật đầu với An Diễm, còn Chu Mộng Chỉ thì nhìn đi chỗ khác giống như không nghe thấy vậy.

Dương Thanh Lộ vốn dĩ rất ghét Chu Mộng Chỉ, bây giờ thấy Chu Mộng Chỉ đối xử với An Diễm như vậy, cô càng khinh thường, nên chỉ cười với Lâm Kính Trạch rồi nói: “Chào anh Lâm.”

Còn Chu Mộng Chỉ thì Dương Thanh Lộ vờ như không nhìn thấy.

Lâm Kính Trạch tiếp xúc với đám phụ nữ một thời gian dài rồi nên rất hiểu tâm lý của họ.

Bây giờ Chu Mộng Chỉ và Dương Thanh Lộ như thế này, khiến Lâm Kính Trạch rối như tơ vò vậy.

Thế là Lâm Kính Trạch vội cười với An Diễm rồi nói thẳng: “Cô An, có thể nói chuyện riêng được không?”

“Được. “ An Diễm gật đầu, Lâm Kính Trạch tuy không hẳn là bạn của cô, nhưng cũng rất thân quen rồi, chuyện gần đây xảy ra hai người đều dính líu vào, có những chuyện vẫn nên nói rõ ràng.

“Chị...à...” Lâm Kính Trạch dừng lại một lúc rồi nói, “Mộng Chỉ, cô đợi ở đây, tôi sẽ quay lại ngay.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ chỉ cười với những người hợp nhãn cô ta mà thôi, “Tôi đợi anh ở bên kia.”

Chu Mộng Chỉ nói xong thì đi khỏi.

Còn An Diễm thì cùng Lâm Kính Trạch đi đến chỗ góc khuất.

“À, An Diễm...” Gần đây Lâm Kính Trạch cũng suy nghĩ về những chuyện mà Cố Thiên Tuấn làm, đặc biệt là địa vị của An Diễm, anh càng hiểu rõ hơn, nên đối mặt với An Diễm như vậy, Lâm Kính Trạch trở nên có chút ngập ngừng.

“Không biết là anh Lâm vì chuyện của Lâm Hiểu Hiểu hay là vì chuyện thân phận của Chu Mộng Chỉ?” An Diễm không muốn nói nhiều, nên nói thẳng vào vấn đề, “Những chuyện mà Lâm Hiểu Hiểu làm với tôi thì cứ để nó qua đi, tôi không muốn nhắc đến, cũng không muốn nghe nguyên do, để tránh cho mình khỏi rắc rối phiền lòng. Còn về thân phận thực sự của chị Cố, thì mong anh Lâm an tâm, tôi sẽ không tiết lộ dù chỉ một chữ.”

Nghe An Diễm nói thẳng ra hết mọi chuyện rồi, Lâm Kính Trạch vốn dĩ còn suy nghĩ phải nói thế nào cho súc tích lúc này bật cười: “An Diễm, tính cách của cô thật là càng lúc càng cởi mở đó.”

286. Chương 287

“Quả thực là tôi đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, tôi kiệt sức rồi. Hơn nữa những chuyện này tôi vốn không muốn tham gia vào, không muốn hỏi đến, cũng không muốn so đo.” An Diễm nói thẳng, “Tôi chỉ muốn sống yên ổn thôi.”

“Vậy được.” Lâm Kính Trạch nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi tìm cô cũng vì hai chuyện này, tuy cô cũng nói là không muốn so đo, nhưng tôi vẫn muốn thay Hiểu Hiểu nói câu xin lỗi. Tiếc là bây giờ Hiểu Hiểu vẫn có nhiều chuyện chưa hiểu, hy vọng ngày mọi chuyện sáng tỏ, nó sẽ hiểu chuyện hơn.”

Nghe những lời nói đầy ẩn ý của Lâm Kính Trạch, An Diễm cau mày, cô phát hiện gần đây những người xung quanh nói chuyện rất kỳ lạ, ví dụ như Cố Thiên Tuấn, Tô Thanh Dương, bây giờ còn có Lâm Kính Trạch.

Mọi chuyện sáng tỏ? Sáng tỏ cái gì? Mọi chuyện gì chứ?

Nhưng, An Diễm cũng chẳng buồn suy nghĩ tới, cô chỉ là một nhà thiết kế nhỏ nhoi, nếu đã là chuyện mà ông trùm các công ty giấu kín thì dù sao cũng không liên can đến cô, bây giờ làm việc cho tốt là được.

An Diễm và Lâm Kính Trạch lại trò chuyện qua lại vài ba câu rồi tạm biệt nhau.

Sau khi Lâm Kính Trạch và An Diễm đã nói rõ ràng mọi chuyện, trong lòng cảm thấy rất nhẹ nhõm, nên vui vẻ đưa Chu Mộng Chỉ về trước.

Thấy Chu Mộng Chỉ về sớm, bờ môi quyến rũ của Dương Thanh Lộ dè bĩu: “Không khỏe thì đừng có đến, biết ngay là giả vờ yếu đuối mà, đến rồi lại về sớm, còn chưa phải là thiếu phụ nhân của Lâm Thị mà làm ra vẻ quá!”

“Ha ha...” An Điem cười một tiếng, rồi không tiếp lời nữa, Dương Thanh Lộ hình như rất muốn kéo mình về phe chống lại Chu Mộng Chỉ, nhưng An Điem không hề muốn như vậy, dù biết thân phận của Chu Mộng Chỉ, An Điem cũng không muốn chống đối với bất kỳ ai.

Dương Thanh Lộ thấy An Điem không nói gì liền bĩu môi không vui, nghe nói An Điem cũng có chút danh tiếng, mà sao lại sợ chuyện như thế, sau này cũng không đủ điều kiện trở thành đối thủ của mình.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Dương Thanh Lộ rất vui bèn hỏi: “Đúng rồi, An Điem, anh Lâm tìm cô làm gì thế?”

An Điem cũng không biết tại sao Dương Thanh Lộ lại có nhiều câu hỏi như vậy, nên đành nói: “Vì tôi là người của Tô Thị, bây giờ anh Lâm lại muốn hợp tác với Tô Thị chúng tôi nên hỏi một số việc của công ty.”

“Vậy à?” Dương Thanh Lộ nghe An Điem nói vậy cũng cảm thấy rất có lý nên gật gù đầu, tiếp tục tám chuyện khác.

An Điem thực sự không muốn nghe Dương Thanh Lộ nói những lời này chút nào, nhìn Khưu Doanh Doanh ăn đồ còn thú vị hơn, nên tìm cớ chạy đi tìm Khưu Doanh Doanh.

Sau khi An Điem tìm thấy Khưu Doanh Doanh, hai người ngồi ở một góc trò chuyện, liên tục bình luận các anh chàng trong buổi tiệc, tiếp tục giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của Khưu Doanh Doanh.

“Người đó thế nào?”

“Không được, trẻ quá, không có cảm giác an toàn, em thích kiểu người lớn tuổi.”

“Vậy người kia thì sao?”

“Thôi mà chị An Điem, em thích kiểu người đứng tuổi đẹp trai, không phải ông già đâu!”

“Ê ê, người bên kia chị thấy được lắm đó!”

“Không, ẻo quá, em không thích!”

An Điem liên tục chọn ra vài người, Khưu Doanh Doanh đều không thích, An Điem cũng không còn hứng thú tìm bạn trai cho cô nữa, nên chán nản chống cằm nhìn trên mặt đất.

Lúc này, An Điem liếc thấy có một đôi giày màu nâu đang đi về phía mình, cô nhìn lên, là chiếc quần tây được cắt may chỉnh tề, chất lượng, đôi chân dài thẳng, không cần nhìn mặt cũng biết là trai đẹp đậm khí chất rồi!

An Điem nhìn đến đây vội gọi Khưu Doanh Doanh, sau đó đưa tay chỉ đôi chân dài đó: “Này Doanh Doanh, chị cảm thấy người này được này.”

“Đâu cơ?” Khưu Doanh Doanh phấn khích ngẩng đầu lên, mặt tái mét, cô kéo tay An Điem lại nhỏ tiếng hỏi, “Chị An Điem, chị nói gì thế!”

“Không phải là em muốn tìm bạn trai sao?” An Điem quay lại, cảm thấy kỳ lạ hỏi.

“Bạn trai gì vậy?”

Một giọng nói từ trên đỉnh đầu của An Điem truyền xuống, cô ngẩng đầu lên, không ngờ lại là Tô Thanh Dương

An Điem phì cười, thảo nào Khưu Doanh Doanh ngại ngùng, thì ra là như vậy

“Chào Tô tổng!” Khưu Doanh Doanh giống như trẻ con vậy, trước mặt An Điem thì tung tăng, trước mặt cấp trên thì dè dặt.

Hơn nữa, Khưu Doanh Doanh cũng biết Tô Thanh Dương không phải đến tìm mình nên vội tìm cớ để rời khỏi.

“An Diễm, ngày đầu tiên họp thấy thế nào?” Tô Thanh Dương tự nhiên ngồi kế bên An Diễm rồi hỏi.

“Cũng được ạ.” An Diễm cười, “Chỉ là bỗng nhiên từ trợ lý của Lâm Hiểu Hiểu được điều trở lại bộ phận thiết kế, không biết có làm khó chủ tịch Tô không.”

Đương nhiên An Diễm nhớ, mình được đích thân chủ tịch Tô cất nhắc, bây giờ cô hỏi vấn đề này là muốn xác nhận lại, có phải sau này mình có thể làm nhà thiết kế ở bộ phận thiết kế rồi không.

“Bố tôi là người làm ăn, đương nhiên là xem trọng việc kinh doanh, nếu như...” Tô Thanh Dương nói đến đây lập tức giấu đi câu “Nếu như Cố Thiên Tuấn chỉ đích danh cô” tiếp tục nói, “Nếu như cô có tài, nhất định sẽ để cô ở vị trí thích hợp nhất.”

“Vâng, vậy hi vọng Tô tổng giúp tôi cảm ơn chủ tịch Tô.” An Diễm thở phào nhẹ nhõm.

“Không cần khách sáo.” Tô Thanh Dương cười lại hỏi, “Sau khi buổi tiệc kết thúc có hứng thú đi xem phim không?” Anh từng nói, sau này sẽ không buông tay nữa, anh cũng không để Cố Thiên Tuấn đạt được mục đích.

“Thôi “ An Diễm lắc đầu từ chối, “Sau khi tiệc tàn chắc cũng chiều rồi, tuy không phải đón An An, nhưng tôi cũng phải về nhà nấu cơm cho thằng bé.”

Thấy An Diễm cứ từ chối mình mãi, lại còn nhắc đến con của cô và Cố Thiên Tuấn, vẻ mặt Tô Thanh Dương không vui, nhưng lập tức trở lại bình thường: Anh sẽ không giống như xưa nữa, vì một câu từ chối của An Diễm mà rút lui thì sẽ càng xa An Diễm hơn, vì anh đã để vượt mất rất nhiều thứ.

Nhận thấy Tô Thanh Dương thay đổi cảm xúc, An Diễm vội chuyển đề tài: “Tô tổng, gần đây Lâm Hiểu Hiểu có liên lạc với anh không.”

“Có từng gọi điện thoại hai lần.” Tô Thanh Dương nghĩ đến Lâm Hiểu Hiểu, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, vừa thương xót vừa tiếc nuối, vì trong lòng Tô Thanh Dương luôn tin Lâm Hiểu Hiểu là một cô gái tốt, cũng giống như tin An Diễm vậy.

Nên, Tô Thanh Dương có làm thế nào cũng không hiểu. Tại sao Lâm Hiểu Hiểu lại làm An Diễm tổn thương?

“Vậy à.” An Diễm gật đầu, cô suy nghĩ một lúc, rồi khẳng định nói, “Nhưng Tô tổng này, tuy tôi không biết tại sao Hiểu Hiểu lại đối xử với tôi như vậy, nhưng tôi cảm thấy lòng dạ cô ấy không xấu đâu, hôm đó cô ấy bỏ rơi tôi ở ngõ phố đó, cũng không biết là ở đó buồn người. Nên tôi hi vọng anh đừng vì chuyện này mà hiểu lầm Hiểu Hiểu.”

Tô Thanh Dương lắc đầu: “Hình như tôi không hiểu gì về Hiểu Hiểu cả, hai lần tôi nói chuyện điện thoại với cô ấy, cô ấy đều nói những câu rất kỳ lạ, đại loại như là đã tìm thấy chứng cứ, bảo vệ chị ba gì gì đó.”

“Chứng cứ, chứng cứ gì?” An Diễm thắc mắc hỏi.

287. Chương 288

“Tôi bảo cô ấy nói rõ, nhưng hình như cô ấy lại không thể nói ra, rồi sau đó thì không liên lạc với tôi nữa.”

“Thôi vậy.” An Nhiên gật gật đầu, nghĩ mãi cũng không hiểu.

“Có phải là Lâm Hiểu Hiểu đã biết mối quan hệ của cô và Cố Thiên Tuấn không?” Tô Thanh Dương nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Cũng không biết chừng.” An Diễm lắc đầu, “Nếu Hiểu Hiểu đã biết chuyện của tôi mà vẫn nói ra câu bảo vệ chị ba thì tôi cũng đành chịu.”

“Đúng thế.” Tô Thanh Dương gật gật đầu, bất thành linh lại nghĩ đến chuyện của Lâm Hiểu Hiểu.

“Thôi bỏ đi, nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.” An Diễm giống như đang nói với Tô Thanh Dương, lại như đang khuyên bản thân, “Dự án lần này mới là quan trọng.”

Tâm tư của Tô Thanh Dương đã bị An Diễm kéo trở lại, anh thở dài, rồi bàn về chuyện dự án hợp tác An Diễm.

Tiệc xong, Tô Thanh Dương kiên quyết đưa An Diễm về nhưng An Diễm đều từ chối.

Cuối cùng Tô Thanh Dương cũng hết cách, đành để An Diễm về nhà một mình.

An Diễm về nhà chưa bao lâu thì An An tan học về, rồi ăn cơm, đọc truyện cho An An, dỗ cậu ngủ như thường lệ.

Đợi sau khi An An ngủ say, An Diễm ngồi thẩn thờ ngoài ghế sofa phòng khách mà không hề về phòng ngủ của mình.

Thường cách bốn năm ngày, Cố Thiên Tuấn đều sẽ gọi điện thoại cho An Diễm. Hôm nay cũng là thời gian mà Cố Thiên Tuấn sẽ gọi điện cho cô.

Song, ly nước ép trong tay An Diễm đã uống xong rồi, điện thoại ở phòng khách vẫn chưa reng lên.

Không biết tại sao, An Diễm cứ cảm thấy lòng mình trống rỗng, cô cũng không nhớ là từ lúc nào việc nghe điện thoại của Cố Thiên Tuấn đã trở thành một thói quen.

An Diễm cũng hiểu đây là thói quen không tốt, nhưng không sửa được.

An Diễm đợi rất lâu ngồi mệt rồi, nên đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Mấy tháng trước, dưới bầu trời trắng xóa, cô còn cùng Cố Thiên Tuấn và cả An An cùng chơi tuyết, bây giờ mùa xuân đã đến, không có tuyết, cũng không còn Cố Thiên Tuấn bên cạnh.

Hình bóng của Cố Thiên Tuấn trong đầu cô hiện ra mãi, An Diễm để mặc bản thân mình nhớ nhưng, dù sao thì nhớ một ai đó cũng không phạm pháp, cũng không ai biết cả.

An Diễm tự cười nhạo bản thân, đột nhiên thấy mình và nữ chính của một bộ phim điện ảnh rất giống, nữ chính cũng yêu nam chính gần mười năm, sau đó mới tìm lại được nam chính, cô nói với anh: Trong lòng em chỉ có anh, nhưng trong lòng em có anh không phạm pháp, vì em không làm gì cả, thậm chí còn trốn tránh anh, chỉ muốn nói với anh rằng, quay đầu nhắm mắt lại.

Bây giờ An Diễm rất có cảm xúc với câu nói này, vì hình bóng của Cố Thiên Tuấn đã ngập tràn trong tim cô.

Nhưng An Diễm chỉ có thể chôn sâu vào lòng, dù tình cảm của mình có nảy nở thì cô cũng tuyệt đối không làm những việc trái với nguyên tắc bản thân.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung thì bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

An Diễm lập tức thu lại tâm tư của mình, trong lòng nghĩ nửa đêm nửa hôm không biết ai đến.

Cô đi qua nhìn qua lỗ cửa thì thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng trước mặt mình.

Trong lòng An Diễm vui mừng, sau đó lại trầm xuống, cô hỏi qua cánh cửa: “Khuya rồi, anh đến đây làm gì?”

“Có việc.” An Diễm phát hiện giọng nói ngoài đời và trong điện thoại của Cố Thiên Tuấn có chút khác nhau.

“Có chuyện gì, nhất định phải nói bây giờ sao? Hay là đi ra ngoài nói.” An Diễm nghĩ nói ngoài cửa cũng tốt. Để Cố Thiên Tuấn và nhà gặp mình, như vậy không hay lắm, và cũng quá xa xỉ đối với cô.

“Một chuyện rất quan trọng, liên quan đến em, cũng liên quan đến anh. Nói ở ngoài không tiện.” Giọng của Cố Thiên Tuấn trầm xuống, giống như có chuyện rất quan trọng vậy.

Nghe đến đây, An Diễm trở nên nghiêm túc, chắc là do mình nghĩ nhiều rồi, còn tưởng Cố Thiên Tuấn cố tình thăm mình, thì ra là có chuyện thật.

An Diễm mở cửa với tâm trạng rối bời.

Lần nữa nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, tim của An Diễm đập rất nhanh, cô cũng bất giác nhìn Cố Thiên Tuấn. Nhiều ngày không gặp, An Diễm phát hiện tóc của Cố Thiên Tuấn đã dài ra một chút, vẫn khuôn mặt đó vẫn với sự bá đạo và sâu lắng đó, chỉ là anh có vẻ phải lo toan rất nhiều chuyện.

“Nói đi, anh có chuyện gì... ưm...”

Cố Thiên Tuấn vừa bước vào cửa không nói gì cả, chỉ kéo An Diễm lại rồi cúi đầu xuống hôn cô.

Cố Thiên Tuấn lần nữa xâm nhập vào hơi thở thân quen đó, An Diễm không kìm lòng được nhắm tịt mắt lại.

Cố Thiên Tuấn ôm lấy eo của An Diễm, ra sức gặm nhấm bờ môi của cô, dường như là dồn hết tất cả những nhớ nhung bao lâu nay trút hết ra.

An Diễm đưa tay ra muốn ôm lấy cổ của Cố Thiên Tuấn, nhưng lại cứng đờ người lại rồi đẩy anh ra.

Trên môi vẫn còn lưu lại hơi thở của Cố Thiên Tuấn, An Diễm mím môi nói: “Anh, anh làm gì vậy?”

“An Diễm, anh nhớ em.” Cố Thiên Tuấn tiến về trước một bước để ôm An Diễm vào lòng.

Nhưng An Diễm lại lùi một bước, cô lắc đầu hỏi: “Không phải là anh bảo có việc quan trọng sao? Liên quan đến tôi, liên quan đến anh mà.”

“Anh nhớ em. Chuyện này liên quan đến em, liên quan đến anh, và lại còn rất quan trọng, nếu anh không đến gặp em nữa thì anh sẽ điên mất.” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn buồn xa xăm, vốn dĩ không phải là đang nói dối.

An Diễm nhìn ánh mắt đó thần thờ cả người, giận dữ nhìn Cố Thiên Tuấn, hỏi: “Cố Thiên Tuấn, anh lại đùa với tôi à?”

“Anh không có.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, gần đây quá nhiều việc đi, anh cứ bận suốt, vừa hoàn thành xong một việc khá là quan trọng, bây giờ chỉ đợi kết quả thôi, là anh đã vội chạy đến chỗ của An Diễm.

Chỉ là, thời gian gặp mặt lần này rất ngắn, nếu không sẽ khiến cho một số người nghi ngờ.

“Thôi, anh có hay không cũng không liên quan đến tôi.” An Diễm quay người đi, “Anh đi mau đi, tôi phải nghỉ ngơi.”

“An Diễm...”

Cố Thiên Tuấn tiến lên một bước, An Diễm hoang mang lùi lại một bước: “Cố Thiên Tuấn, anh về mau đi, An An vừa ngủ, đừng làm ồn.”

An Diễm không muốn Cố Thiên Tuấn đến quá gần, nếu không cô lại suy nghĩ lung tung!

Thấy An Diễm gạt bỏ mình, cuối cùng Cố Thiên Tuấn bắt lực thở dài, rồi lại nói, đợi anh thì quay người rời khỏi rồi.

Anh ấy còn có rất nhiều việc phải làm, bây giờ phải nhanh chóng tính kế thì anh mới có thể để An Diễm quang minh chính đại đứng bên cạnh mình được. Nên, nhất định phải kiềm nén sự cô đơn và đau lòng này.

Cố Thiên Tuấn cau mày, từng bước một đi xuống cầu thang, lên xe, sau đó đến tòa nhà của tập đoàn công ty Cố Thị.

An Diễm nhìn cánh cửa mà Cố Thiên Tuấn đóng lại, rồi lại ngồi vào sofa, cô nhìn căn phòng vắng vẻ, lại đưa tay sờ lên môi mình, cô cảm thấy chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ vậy, không thực chút nào cả.

Đêm nay, chắc chắn là không ngủ được rồi.

288. Chương 289

Tuy chuyện tình cảm đang rất hỗn loạn, nhưng sự nghiệp của An Điềm thì lại khá thuận buồm xuôi gió.

Từ sau khi tham gia vào dự án lớn, An Điềm không cần phải làm những việc vặt khác của phòng thiết kế nữa, lại còn được nhận lương gấp đôi, công việc cực kì nhàn nhã.

Tính đến hôm nay thì dự án đã tiến hành được năm ngày rồi, Tô Thanh Dương là nhóm trưởng đã yêu cầu mọi người tự thiết kế một tác phẩm sơ bộ dựa trên chủ đề chính, sau đó mọi người sẽ cùng nhau chỉnh sửa.

Hôm nay, các nhân viên của nhóm dự án đều đến văn phòng mà Tô Thị đã lập riêng cho họ, bắt đầu sửa lại lần cuối bản thảo của mình, chuẩn bị cho cuộc họp buổi chiều.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của bút sột soạt vang lên trên giấy.

Lúc này, Dương Thanh Lộ đang chăm chú vẽ bản thảo đột nhiên vươn vai rồi lẩm bẩm: “Trời ơi, mệt quá, bây giờ mà có cốc cà phê hoặc Cappuccino để uống cho tỉnh người thì hay quá.”

Nghe Dương Thanh Lộ nói như thế, Khuu Doanh Doanh ngồi cạnh An Điềm lập tức thở dài, rất tự giác mà đứng dậy rồi nói với các đồng nghiệp trong phòng: “Vừa hay em cũng mệt rồi, mọi người muốn uống gì cứ nói với em, em sẽ đi mua về cho mọi người.”

Nhưng không ngờ Dương Thanh Lộ lại phẩy tay khách sáo nói: “Doanh Doanh, em lúc nào cũng nhanh nhẹn quá, lần này em không cần đi đâu.”

Dương Thanh Lộ dứt lời liền nhìn sang Chu Mộng Chỉ: “Chu Mộng Chỉ, cô cũng mệt rồi đúng không? Hay là cô đi mua đồ uống về cho mọi người đi.”

Nghe Dương Thanh Lộ nói, mọi ánh mắt trong văn phòng lập tức đổ dồn về phía Chu Mộng Chỉ.

Từ sau khi Chu Mộng Chỉ gia nhập dự án này, chỉ trong thời gian năm ngày ngắn ngủi thôi mà cô ta đã đạt danh hiệu người đi trễ về sớm nhất trong nhóm, cho dù hiện giờ nhiệm vụ dự án hợp tác này không quá nặng nề nhưng thời gian cũng không quá dư dả.

Không những vậy, Chu Mộng Chỉ còn thường xuyên trưng bộ mặt lạnh lùng ra, nhìn ai cũng khó chịu, lại còn hay ra lệnh cho người khác.

Vậy nên, ngoại trừ vài thành viên nam mê mẩn sắc đẹp của Chu Mộng Chỉ ra thì những thành viên còn lại của nhóm thiết kế đều không ưa nổi cô ta.

Tất nhiên, trong số họ thì người ghét Chu Mộng Chỉ nhất chính là Dương Thanh Lộ, thứ nhất là vì, Dương Thanh Lộ cho rằng Chu Mộng Chỉ không có thực lực, chỉ nhờ vào mối quan hệ với Lâm Kính Trạch mới được vào đây, nên không xứng đáng được tôn trọng.

Thứ hai, Chu Mộng Chỉ đã không có tài rồi mà còn suốt ngày ra vẻ trịch thượng ta đây, Dương Thanh Lộ thật sự không chịu nổi.

Thứ ba, cũng là lí do mà Dương Thanh Lộ không thể chấp nhận được nhất, đó là ngoài An Điềm ra thì Chu Mộng Chỉ chính là người phụ nữ đẹp nhất trong nhóm dự án này. An Điềm bình thường không trang điểm mấy, cũng không thích làm dáng, tính cách cũng rất lịch sự ôn hòa, thế nên Dương Thanh Lộ không thấy khó chịu, nhưng Chu Mộng Chỉ thì ngược lại, không hề biết điều chút nào, vì vậy Dương Thanh Lộ cảm thấy mình nhất định phải cho Chu Mộng Chỉ một bài học.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang nằm gật gù trên bàn, nghe Dương Thanh Lộ nói thế thì thậm chí chẳng thèm mở mắt, chỉ lạnh nhạt nói: “À, tôi không khát, cô khát thì tự đi mà mua đi. Tôi còn phải vẽ bản thảo.”

Đúng là nực cười, mình đường đường là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị, sao có thể chạy đi mua cà phê cho người khác chứ?

Chu Mộng Chỉ thật sự muốn nói ra thân phận thật sự của mình để hù chết người phụ nữ có mắt không trông này.

Nhưng hiện giờ dự án này chỉ vừa mới bắt đầu, cô ta ban đầu cũng đã hứa với Cố Thiên Tuấn rồi, nếu bây giờ mà tiết lộ thân phận ra thì sẽ làm cho Cố Thiên Tuấn thất vọng lắm.

Thế nên, Chu Mộng Chỉ đành phải cố nhịn lại, trong lòng suy tính cần phải tìm một cơ hội thích hợp để mọi người tự phát hiện ra thân phận của mình, đến lúc đó thì sẽ chẳng ai dám đắc tội với cô ta nữa.

“Cô...” Dương Thanh Lộ bị Chu Mộng Chỉ chọc cho tức đến tái mặt, cô không thể ngờ một kẻ vô dụng như Chu Mộng Chỉ mà lại có thể mạnh miệng với cô như vậy!

“Tôi làm sao?” Chu Mộng Chỉ bật cười, nói với Dương Thanh Lộ bằng giọng điệu xem thường.

Lời từ chối của Chu Mộng Chỉ vừa vang lên đã khiến cho văn phòng trở nên yên ắng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, các nhân viên đều đưa mắt nhìn Dương Thanh Lộ rồi lại nhìn Chu Mộng Chỉ, không biết phải đứng về phía ai.

Bởi vì Dương Thanh Lộ là một nhân tài trong nhóm thiết kế của công ty Lâm Thị, còn Chu Mộng Chỉ lại là người do đích thân Lâm Kính Trạch dẫn đến, cả hai đều không phải là người dễ động vào! Bây giờ hai người họ gây gổ nhau cũng khó biết được là ai sẽ chịu thua ai.

Lúc này, Trương Hiến Hy vốn đang ngồi yên trong góc không nói gì chột đứng dậy, không nhìn ai, cũng không chào ai mà quay người bước thẳng ra khỏi văn phòng.

An Diễm nhìn Trương Hiến Hy rời đi thì biết ngay anh có lẽ khó chịu với bầu không khí này. Cũng phải, cả ngày cứ phải nhìn đám phụ nữ tròng mắt với nhau thì ai mà chịu nổi? Đến ngay cả An Diễm trông thấy tình cảnh ấy mà còn bực mình nữa là.

Nhưng Dương Thanh Lộ thấy Trương Hiến Hy bỏ đi thì đột nhiên lại bật cười, giọng cười ấy rất lạnh, khiến người ta nghe mà sởn gai ốc. Cô thầm nghĩ, Chu Mộng Chỉ này đã được anh Lâm bảo là đi cùng với Trương Hiến Hy, vậy mà bây giờ xảy ra chuyện này, Trương Hiến Hy lại bỏ đi, chứng tỏ anh ấy cũng chẳng muốn lo cho cô ta!

Thế thì cô lại càng không cần phải ngại nữa rồi, cô ta chẳng qua chỉ là bình hoa di động dựa thế của anh Lâm thôi không phải sao? Bây giờ dự án này là nơi cần đến thực lực, chẳng cần đến ả Chu Mộng Chỉ này!

Nghĩ đến đây, Dương Thanh Lộ liền đứng dậy rồi thong dong bước đến chỗ Chu Mộng Chỉ.

Đã biết Dương Thanh Lộ đi đến bên cạnh mình rồi, nhưng Chu Mộng Chỉ vẫn cứ nằm trên bàn nhắm mắt, cứ như không trông thấy vậy.

Dương Thanh Lộ lập tức nổi giận, bởi cô trước nay chưa từng bị ai xem thường đến thế này! Thế là cô lạnh lùng hừ một tiếng rồi đưa tay giật bản vẽ trước mặt Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Dương Thanh Lộ, tuy ngoài miệng nở nụ cười nhưng gân xanh trên trán nổi lên trông thấy rất rõ: “Dương Thanh Lộ, cô làm cái gì thế?”

“Không phải cô nói là đang bận vẽ bản thảo sao? Thế nên tôi muốn xem thử, cô Chu Mộng Chỉ đây bận bịu lâu như thế, ngay cả thời gian uống cà phê còn không có thì bản thảo vẽ ra rồi cuộc sẽ đẹp đến đâu, sẽ làm người ta kinh ngạc đến đâu thôi!”

Dương Thanh Lộ hậm hực nhìn Chu Mộng Chỉ, sau đó cầm bản vẽ lên xem thật kĩ.

Chu Mộng Chỉ còn chưa kịp giật lại bản thảo thì đã nghe Dương Thanh Lộ phì cười, giọng cười chứa đầy sự khinh bỉ.

“Cô cười cái gì?” Chu Mộng Chỉ cố kìm cơn giận, cố giữ hình tượng nho nhã thong dong của mình.

“Tôi chỉ là cảm thấy có hơi tò mò.” Dương Thanh Lộ vung vẩy bản vẽ trong tay, nhìn Chu Mộng Chỉ nói: “Cho hỏi chuyên ngành của cô có đúng là vẽ tay không? Khoan nói đến màu sắc, chỉ nội cái tỉ lệ hình vẽ của cô thôi cũng đã thảm hết chỗ nói rồi!”

“Có!” Chu Mộng Chỉ nổi điên, đưa tay giật lại bản vẽ trong tay Dương Thanh Lộ, “Tôi không muốn phí lời với cô, trả bản vẽ lại cho tôi!”

“Tôi còn chưa xem xong mà, cô Chu Mộng Chỉ việc gì phải gấp rút như vậy? Dù gì chuyên ngành của cô cũng đâu có phải là vẽ!” Dương Thanh Lộ vẫn giữ chặt bản vẽ của Chu Mộng Chỉ, quyết không buông ra.

Chu Mộng Chỉ nghe thế thì lại càng cố giằng mạnh bản vẽ: “Bỏ ra!”

“Cô đừng nhỏ mọn như vậy, tôi chỉ xem thôi mà, có mắt của cô miếng thịt nào đâu...”

“Cô mau buông ra cho tôi!”

Một tiếng “xoạt” vang lên, bản thảo của Chu Mộng Chỉ dưới sự giằng co của hai người đã bị xé làm đôi.

Ngay lập tức, bầu không khí lại trở nên yên lặng.

289. Chương 290

“Trời ơi, cô xem cô kia, nhỏ mọn quá, tôi chỉ muốn xem bản thảo của cô một chút thôi, cô lại cứ không cho, bây giờ xem bản thảo bị rách rồi kia.” Dương Thanh Lộ thản nhiên nói rồi buông tay ra, mảnh giấy trong tay cô là rơi xuống đất.

Chu Mộng Chỉ nhìn mảnh giấy rơi xuống đất, giận đến run người. Cho dù cô ta có không thích ngành thiết kế thời trang đi nữa thì bản thảo này dù gì cũng là tác phẩm của cô ta, bây giờ bị Dương Thanh Lộ hủy đi như thế thì có khác gì đã chà đạp lên nhân cách của cô ta đâu?

“Dương Thanh Lộ, cô đúng là quá đáng!” Chu Mộng Chỉ trừng mắt nhìn Dương Thanh Lộ, cũng không biết phải mắng chữ thế nào, vì trước nay một phu nhân tổng tài Cổ Thị như cô ta chưa bao giờ bị ai đối xử thế này!

“Đừng có nóng mà.” Dương Thanh Lộ dương dương đắc ý khoanh tay trước ngực nói: “Cùng lắm thì tôi vẽ bù lại cho cô một bản khác, với trình độ này của cô thì tôi chỉ cần một phút là bù lại cho cô đến ba bản đấy, có được không?”

Chu Mộng Chỉ nghiến răng, ả Dương Thanh Lộ này đã hủy đi tác phẩm của mình, bây giờ lại còn sỉ nhục mình như thế!

“Xin lỗi tôi đi.” Về mặt Chu Mộng Chỉ chợt không còn nét giận dữ như vừa rồi nữa mà lạnh lùng trở lại, dù vậy cô ta quyết không thể bỏ qua chuyện này được!

“Vậy tôi xin lỗi nhé.” Dương Thanh Lộ nhún vai, chẳng thèm nhìn Chu Mộng Chỉ, cái giọng điệu này đâu phải là xin lỗi, rõ ràng chính là đang khiêu khích mà!

Dạy dỗ được Chu Mộng Chỉ rồi, Dương Thanh Lộ cảm thấy rất sảng khoái, quay lại chỗ ngồi của mình tiếp tục đắc ý vẽ bản thảo.

Còn Chu Mộng Chỉ thì cứ trừng mắt nhìn Dương Thanh Lộ cho đến khi cô về lại chỗ ngồi.

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ đứng phắt dậy rồi bước ra khỏi văn phòng.

Cuộc chiến không bom đạn này thế là tạm thời kết thúc tại đó.

Các nhân viên trong văn phòng đều thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thán trong lòng: Dương Thanh Lộ rõ ràng vẫn lợi hại hơn, Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng đấu không lại Dương Thanh Lộ.

Nhưng An Điềm là người biết rõ thân phận của Chu Mộng Chỉ thì lại thầm thương cảm mà nhìn Dương Thanh Lộ đang đắc ý, bởi cô nghĩ vừa rồi Chu Mộng Chỉ hăm hăm bước ra khỏi văn phòng như thế hẳn là đang muốn đi tìm Cổ Thiên Tuấn để mách lẻo đây.

Cổ Thiên Tuấn vốn một mực yêu thương vợ mình, thủ đoạn ra tay lại rất mạnh bạo, không biết Dương Thanh Lộ liệu có vì chuyện này mà bị đuổi khỏi thành phố H không.

An Điềm thở dài, do dự một lúc, rồi quyết định mở máy lên, tìm khung chat của Dương Thanh Lộ, từ tận đáy lòng khuyên nhủ một câu: Lát nữa khi Chu Mộng Chỉ về, cô nhớ xin lỗi cô ấy một câu chân thành nhé, sau này cũng đừng động đến Chu Mộng Chỉ nữa.

Dù gì Dương Thanh Lộ là người có tài trong cả lĩnh vực thiết kế thời trang và thiết kế trang sức, cô không muốn Dương Thanh Lộ vì một phút bốc đồng mà hủy đi cả tiền đồ của mình.

An Điềm gửi tin nhắn xong liền nhìn về phía Dương Thanh Lộ đang ngồi cách mình không xa.

Dương Thanh Lộ nhìn vào màn hình máy tính một lúc rồi ngẩng đầu lên nhìn An Điềm, rõ ràng là đã đọc được tin nhắn An Điềm gửi rồi.

Nhưng chỉ một lát sau, tin nhắn trả lời mà Dương Thanh Lộ gửi đến khiến An Điềm lúc này chỉ còn biết cầu nguyện cho cô mà thôi: Cũng không biết Chu Mộng Chỉ đó ý vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy, nếu không dạy cho cô ta một bài học thì cô ta chắc sẽ tưởng bản thân mình là nữ hoàng đấy!

“Ôi.” An Điềm lắc đầu thở dài, không nói gì nữa.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đã ra khỏi văn phòng, đang đứng ở hành lang công ty Tô Thị. Cô ta đưa mắt nhìn một lượt khắp nơi, thấy xung quanh không có ai bèn rút điện thoại ra, gọi đến số máy văn phòng Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn vừa bắt máy lên, Chu Mộng Chỉ đã lập tức khóc nức nở.

“Mộng Chỉ, em làm sao thế?” Giọng của Cố Thiên Tuấn nghe có vẻ rất lo lắng.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên em cảm thấy hơi mệt thôi.” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa làm cho tiếng khóc của mình thêm phần bi thương.

“Không đúng, Mộng Chỉ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Cố Thiên Tuấn rất quan tâm hỏi han.

“Chuyện là... em vừa có chút xích mích với một cô tên là Dương Thanh Lộ.” Chu Mộng Chỉ tỏ vẻ chỉ vô tình nói ra tên tuổi và lai lịch của Dương Thanh Lộ, “Chính là cái cô Dương Thanh Lộ mà công ty Kính Trạch đưa đến, là nhà thiết kế thời trang và trang sức ấy.”

Chu Mộng Chỉ nói xong thì khóe môi liền nở nụ cười thâm độc: Dương Thanh Lộ, cô dám đấu với tôi, vậy tôi sẽ bảo Thiên Tuấn trừng trị cô!

“À, một cô gái tên là Dương Thanh Lộ à?” Cố Thiên Tuấn lặp lại lời của Chu Mộng Chỉ, sau đó nói chắc nịch: “Mộng Chỉ, em yên tâm, anh sẽ bảo cô ta xin lỗi em, sau đó bảo Kính Trạch đuổi cô ta đi! Sau này thân phận của em được tiết lộ rồi thì chẳng ai còn dám to gan như thế nữa đâu!”

Nghe Cố Thiên Tuấn nói thế, trong lòng Chu Mộng Chỉ sung sướng vô cùng, nhưng ngoài miệng thì vẫn cứ tỏ vẻ hiểu chuyện: “Thiên Tuấn, anh tuyệt đối đừng làm vậy, mọi người đều là đồng nghiệp, đừng làm khó cô ấy quá, em chỉ là tâm trạng không vui nên muốn nghe giọng anh chút thôi mà.”

Chu Mộng Chỉ khề đằng hắng rồi tiếp tục nói một cách hết sức “rộng lượng”: “Dù sao dự án này cũng chỉ vừa mới bắt đầu, em cũng không muốn khiến cho mọi người không vui. Thật ra, chuyện giấu không cho mọi người biết em là vợ của anh cũng thú vị lắm.”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền im lặng, chờ Cố Thiên Tuấn phản bác và quyết tâm muốn trừng phạt Dương Thanh Lộ.

Song, lời nói tiếp theo của Cố Thiên Tuấn lại khiến cô ta sượng trân.

“Mộng Chỉ, em lúc nào cũng có tấm lòng lương thiện, anh thật sự bó tay với em rồi.” Cố Thiên Tuấn đầu dây bên kia thở dài một cái rồi nói tiếp: “Nếu em đã muốn như vậy thì thôi, lần này anh sẽ tha cho cô Dương Thanh Lộ đó, nhưng nếu lần sau cô ta mà còn đối xử với em như vậy nữa thì anh tuyệt đối sẽ không tha cho đâu!”

“Em...” Chu Mộng Chỉ mấp máy môi, hoàn toàn không thể ngờ Cố Thiên Tuấn nghe mình nói xong mà lại không phản bác lại chút nào như thế!

Chu Mộng Chỉ cắn môi, cảm thấy đúng là đã lấy đá tự đập vào chân mình rồi, nếu vừa rồi mình không nói mấy lời khách sáo đó thì có lẽ Dương Thanh Lộ đã bị đuổi việc! Bây giờ thì hay rồi, tốn công tốn sức diễn một vở kịch như vậy, cuối cùng lại công cốc hết!

Nhưng Chu Mộng Chỉ không cam tâm bỏ qua cho Dương Thanh Lộ như vậy, cô ta cúi đầu nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Thiên Tuấn, thật ra...”

“Được rồi, Mộng Chỉ, em không cần phải khuyên anh nữa, anh chỉ tha cho cái cô Dương Thanh Lộ đó một lần thôi, nếu còn có lần sau thì anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta đâu!” Cố Thiên Tuấn còn chưa nghe Chu Mộng Chỉ nói hết thì đã lập tức ngắt lời, nghe có vẻ đang rất miễn cưỡng.

Cố Thiên Tuấn đã nói đến mức ấy rồi, nên Chu Mộng Chỉ cũng đành bó tay, cô ta cười khô khốc một tiếng rồi phụ họa: “Cảm ơn Thiên Tuấn, cảm ơn anh đã hiểu em như vậy.”

“Mộng Chỉ, em là vợ anh mà, cho dù em đưa ra yêu cầu gì thì anh cũng đều sẽ đáp ứng hết.” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn đầu dây bên kia tràn đầy tình cảm, “Em làm việc ở đó thật vui nhé, nếu còn xảy ra chuyện gì thì phải báo với anh ngay, tuyệt đối đừng để bản thân phải chịu uất ức!”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ ngán ngẩm trả lời, “Thiên Tuấn, anh làm việc đi, em không làm phiền anh nữa.”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền cúp máy, cầm chặt điện thoại trong tay, cảm thấy không thể nào nuốt trôi cục tức này.

Cô ta đưa ánh mắt nham hiểm nhìn về xa xăm, trong lòng nghĩ nhất định phải tìm cơ hội sỉ nhục Dương Thanh Lộ!

290. Chương 291

Sau khi Chu Mộng Chỉ và Dương Thanh Lộ cãi vã nhau thì bầu không khí trong văn phòng trở nên nặng nề, mọi người phải cố gắng vượt qua cả buổi sáng trong bầu không khí ấy.

Ăn trưa xong, mọi người bắt đầu quay lại với bản thảo của mình cho đến tận khi vào cuộc họp, nội dung chủ yếu của cuộc họp chính là mọi người sẽ trình bày bản thảo của mình, sau đó cùng nhau thảo luận góp ý chỉnh sửa.

Do Tô Thanh Dương không chỉ là nhóm trưởng của dự án này mà còn là tổng giám đốc của Tô Thị, thế nên anh luôn rất bận, chỉ có thể dành chút thời gian đến dự cuộc họp.

Nhưng các thành viên trong dự án vì muốn thể hiện sự tôn trọng nên đã đến phòng họp sớm hai mươi phút.

Sau khi chứng kiến cảnh Chu Mộng Chỉ và Dương Thanh Lộ cãi nhau, An Điem đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí để nghe thông báo rằng Dương Thanh Lộ sẽ bị đuổi việc, vì theo những gì cô biết về Chu Mộng Chỉ thì cô ta tuyệt đối không phải người chịu nhẫn nhịn, sáng nay Dương Thanh Lộ đã ức hiếp cô ta như vậy, cô ta chịu bỏ qua mới lạ đấy.

Nhưng bây giờ đã đến chiều rồi mà Dương Thanh Lộ vẫn không bị gì cả, chuyện này khiến An Điem cảm thấy khá ngạc nhiên.

Không lẽ mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi sao? An Điem thầm tự kiểm điểm.

Trong lúc An Điem đang suy nghĩ lung tung thì một tờ bản thảo chợt rơi ngay chân cô, An Điem vội cúi người xuống nhặt lên, lập tức bị hình ảnh trong bản vẽ thu hút, khiến cô bất giác nhìn chăm chú vào đó.

Ừm, màu sắc rực rỡ, độ so sánh rõ ràng, tỉ lệ hài hòa, mang phong cách chủ nghĩa hiện đại, ngoại trừ mấy dòng chữ chú thích hơi nguệch ngoạc ra thì đây đúng là một tác phẩm thiết kế rất đẹp.

An Điem đang ngẩn ngơ nhìn bản thảo ấy thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Của tôi.”

An Diễm vội ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ngay ánh mắt lạnh băng của Trương Hiểu Hy đang nhìn mình, cô hơi giật mình khẽ “á” một tiếng.

“Cảm ơn, đây là bản thảo của tôi.” Trương Hiểu Hy cầm lấy bản thảo trong tay An Diễm.

“À, không có gì.” An Diễm lúc này mới phản ứng, ngượng ngùng cúi đầu, bởi khi đối diện với thần tượng của mình thì ai cũng sẽ cảm thấy có chút xấu hổ!

An Diễm chỉ mãi xấu hổ nên tới tận mười mấy giây sau mới nhận ra bản vẽ của chính cô không biết đã đi đâu mất rồi.

Bản vẽ này cần dùng trong cuộc họp mà!

An Diễm lập tức hốt hoảng, vội vàng nhìn quanh quất, cái bản vẽ to tướng vừa rồi còn trong tay mình, bây giờ sao đột nhiên lại biến mất rồi?

“Cô đang tìm gì đấy?” Trương Hiểu Hy lạnh nhạt hỏi.

“Bản thiết kế của tôi.” An Diễm vẫn tiếp tục nhìn xung quanh, “Vừa rồi tôi còn cầm đây mà, đột nhiên mất đâu rồi.”

“Là cái này à?” Trương Hiểu Hy phẩy phẩy bản vẽ trong tay.

An Diễm nhìn kĩ lại rồi hỏi: “Sao anh lại cầm nó?”

“Vừa rồi lúc tôi lấy lại bản thảo của mình đã bất cẩn lấy luôn của cô.” Trương Hiểu Hy thản nhiên nói, sau đó chăm chú nhìn bản thiết kế của An Diễm.

“À anh à...” Vừa trông thấy Trương Hiểu Hy xem bản vẽ của mình, An Diễm lập tức cảm thấy sung sướng trong lòng: Bậc thầy đang xem bản thiết kế của mình! Đúng là phúc ba đời mà!

Nhưng An Diễm đột nhiên lại cảm thấy một dự cảm không lành, vì dù gì trình độ của cô cũng có hạn, liệu có chỗ nào không ổn không? Liệu có bị cười chê không? Liệu có bị phê bình không?

Trong lòng An Diễm thấy rất hốt hoảng, cứ chăm chăm nhìn Trương Hiểu Hy cho đến tận khi anh đã đánh giá xong bản thiết kế của cô.

“Vẽ rất được, chỉ là phối màu hơi sai một chút...” Trương Hiểu Hy vừa cầm bản vẽ của An Diễm vừa nghiêm túc giảng giải cho cô.

Trương Hiểu Hy nói một tràng đến tận hơn mười phút sau mới trả bản vẽ lại cho An Diễm: “Ý kiến của tôi chỉ có chừng đó, cô về sửa lại đi nhé.”

An Diễm ngẩn ngơ nhận lấy bản vẽ rồi ngầy người, thậm chí mấy nhân viên trong văn phòng trông thấy cũng ngầy người: Bậc thầy này từ lúc đến văn phòng đến nay, suốt năm ngày qua không mở miệng nói quá năm câu! Người vừa nói một tràng dài với An Diễm vừa rồi có đúng là bậc thầy Trương Hiểu Hy không thế?

Lúc này, Trương Hiểu Hy dường như cũng nhận ra phản ứng của mọi người, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt của mình mà tiếp tục thản nhiên nói: “Đây là dự án hợp tác nên mọi người phải cố gắng hết sức, trình độ này của cô cũng chỉ vừa đủ để tham gia thôi, cho nên mong cô lần sau phải nghiêm túc hơn nữa.”

Câu nói này của Trương Hiểu Hy lập tức khiến ánh mắt nghi hoặc của mọi người trong văn phòng trở lại bình thường: Biết ngay mà, một bậc thầy như Trương Hiểu Hy sao có thể chủ động chỉ bảo cho An Diễm, mà lại còn kiên nhẫn như thế?

Thì ra nói một tràng dài như thế tóm lại cũng là vì muốn phê bình An Diễm! Nhìn mặt An Diễm lúc này bị Trương Hiểu Hy nói đến mức tái xanh rồi kìa.

Nghĩ như thế, tất cả mọi người trong nhóm thiết kế đều vội vàng ôm chặt bản thiết kế của mình, nhờ đâu để bậc thầy Trương nhìn thấy thì có khi nào người bị phê bình tiếp theo sẽ là mình không?

An Điềm vừa rồi được Trương Hiến Hy chỉ giáo, tâm trạng đang phấn khích như có hoa nở trong lòng, bây giờ nghe Trương Hiến Hy chốt hạ một câu như vậy thì đóa hoa trong lòng ấy lập tức lụi tàn không còn lấy một cánh.

“Vâng, cảm ơn anh, sau này tôi sẽ cố gắng hơn.” An Điềm tuy đang rất thiếu não, nhưng vẫn cúi đầu nói một câu cảm ơn.

Trương Hiến Hy cũng không nói gì nữa, quay người trở về chỗ ngồi của mình.

“Ôi...” An Điềm ủ rũ thở dài rồi ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc sửa lại bản thảo.

An Điềm vừa chỉnh sửa xong thì Tô Thanh Dương lúc này cũng vội vã bước vào phòng họp.

Do thời gian trên thương trường cũng đã lâu nên tính cách Tô Thanh Dương cũng được rèn luyện nhiều, trở nên nhanh nhẹn hơn. Vào cuộc họp, anh chỉ nói vài câu mở đầu ngắn gọn rồi bắt đầu chủ đề chính ngay.

Anh yêu cầu mỗi người đưa ra tác phẩm của mình, sau đó nói sơ về quan niệm thiết kế rồi yêu cầu mọi người đưa ra ý kiến đóng góp.

Do đây là dự án lớn nên tất cả những người được tham gia đều là những nhà thiết kế chuyên nghiệp, tuy lúc rảnh rỗi cũng tám chuyện như những người bình thường, nhưng khi đã bắt tay vào công việc thì ai cũng đều tỏ rõ năng lực.

Sau một lượt thảo luận thì tình hình hiện tại như sau: Trong số các bản thảo đưa ra, không có gì lạ khi tác phẩm của Trương Hiến Hy là tốt nhất, còn các tác phẩm nổi bật tiếp theo đó là của Dương Thanh Lộ, An Điềm và một vài nhân viên nữa.

Dương Thanh Lộ sau khi xem bản thảo của mỗi người thì đều đóng góp rất nhiều ý kiến, trong đó ý kiến đóng góp cho An Điềm giống hệt như những gì Trương Hiến Hy vừa rồi đã nói với cô.

Điều này khiến An Điềm không khỏi cảm thấy trình độ thiết kế của mình vẫn còn rất kém.

Cuộc họp tiếp tục diễn ra, bầu không khí rất hợp tác, An Điềm cũng học hỏi được rất nhiều thứ.

Nhưng khi đến lượt Chu Mộng Chỉ trình bày tác phẩm thì cô ta chỉ phẩy tay, tỏ vẻ chẳng quan tâm mà nói: “Tô tổng, tác phẩm của tôi bị Dương Thanh Lộ xé rồi, cho nên bây giờ tôi không có.”

Tô Thanh Dương từng gặp Chu Mộng Chỉ, đương nhiên biết rõ thân phận của cô ta, Chu Mộng Chỉ sáng nay không bảo Cố Thiên Tuấn trông trị được Dương Thanh Lộ, nhưng cô ta tuyệt nhiên không muốn bỏ qua.

Bây giờ cô ta lại muốn mách đến cả Tô Thanh Dương, Tô Thanh Dương biết rõ thân phận của cô ta nên hàm ý trong câu nói của cô ta đã quá rõ ràng rồi.

Nhưng mọi người trong phòng họp lại không biết cô ta có thân phận gì, thế nên hành động này của cô ta khiến họ càng thêm chán ghét, thứ nhất, khi Dương Thanh Lộ và Chu Mộng Chỉ cãi vã nhau, mọi người đều đã nhìn thấy bản thảo thiết kế của Chu Mộng Chỉ rồi, cảm thấy Dương Thanh Lộ không hề nói quá chút nào, với trình độ vẽ như thế thì Dương Thanh Lộ đúng là chỉ cần một phút thôi cũng có thể vẽ ra ba bản.

Thứ hai, tuy chuyện xích mích trong văn phòng ở đâu cũng có cả, nhưng những việc ấy đều là giải quyết ngầm với nhau, bây giờ lần đầu tiên họ thấy có người nói thẳng với cấp trên như vậy.

Cái cô Chu Mộng Chỉ này có vẻ thật sự chẳng biết chút gì về quy tắc ngầm chốn công sở cả, sau này làm việc chung với cô ta nhất định phải hết sức cẩn thận.

Nhưng Chu Mộng Chỉ thật sự rất tự tin, sau khi thản nhiên nói xong thì dùng ánh mắt như đang xem kịch hay mà nhìn Dương Thanh Lộ: Lần này tôi xem cô trả lời thế nào!

291. Chương 292

Tô Thanh Dương cũng không ngờ, Chu Mộng Chỉ sau khi bị bắt nạt lại dám đi mách lại với cấp trên thế này, mà lại còn ngay lúc đang họp nữa!

“Tô tổng, chuyện này không phải như Chu Mộng Chỉ vừa nói đâu.” Dương Thanh Lộ vội vàng đứng lên giải thích, “Theo tôi được biết thì trình độ thiết kế thời trang của Chu Mộng Chỉ thật sự rất có hạn, tôi có lòng tốt, muốn giúp cô ấy một chút, nhưng Chu Mộng Chỉ không những không biết ơn mà thái độ lại còn rất khó chịu, chúng tôi trong lúc đôi co không cẩn thận đã làm rách bản thảo của cô ấy!”

Dương Thanh Lộ nói xong liền cúi đầu, vẻ mặt rất áy náy: “Tô tổng, tôi thật sự không phải cố ý, lần sau tôi nhất định sẽ không lo chuyện bao đồng như vậy nữa.”

Dương Thanh Lộ là người nhiều kinh nghiệm nhất trong số những người ở đây, thế nên việc đối phó với người như Chu Mộng Chỉ mà nói với cô chỉ là chuyện cỏn con, Chu Mộng Chỉ này không biết điều mà đi mách lẻo như vậy, cô nhất định sẽ cho cô ta một bài học nhớ đời!

Dương Thanh Lộ lạnh lùng hừ trong bụng, sau đó nhìn Chu Mộng Chỉ bằng vẻ mặt tỏ ra thành khẩn: “Chu Mộng Chỉ, tôi bắt cần làm hỏng bản thảo của cô, thật sự xin lỗi, nhưng cô cũng phải hiểu, cô là một thành viên của nhóm dự án, cho dù có vì nguyên nhân khách quan nào đó mà làm hỏng bản thảo thì cũng phải mau chóng nghĩ cách sửa lại bản thảo hoặc vẽ bản thảo mới cho cuộc họp, chứ không phải vào lúc quan trọng thế này lại làm lỡ thời gian của Tô tổng bằng cách nói ra mấy chuyện vụn vặt không đâu như vậy.”

“Cô...” Khuôn mặt Chu Mộng Chỉ hơi tái đi, cô ta trừng mắt nhìn Dương Thanh Lộ, không ngờ rằng cô không những không nhận lỗi mà ngược lại còn trách móc cô ta!

“Còn nữa...” Dương Thanh Lộ ngắt lời Chu Mộng Chỉ, nói tiếp, “Bây giờ tất cả thành viên trong nhóm hầu như đều đưa bản thảo của mình ra rồi, chỉ có một mình cô không có, như vậy không phải không tôn trọng mọi người sao? Bây giờ cô vừa làm việc thiếu tích cực, không tôn trọng Tô tổng, lại không tôn trọng các thành viên trong nhóm thiết kế, còn lãng phí thời gian quý giá của mọi người, quả thực là... ôi...”

Dương Thanh Lộ nói xong lại nhìn sang Tô Thanh Dương khuyên nhủ: “Tô tổng, Chu Mộng Chỉ có thể do lần đầu tham gia một dự án lớn thế này nên có nhiều quy tắc chưa hiểu. Chuyện ngày hôm nay cũng là lỗi tại tôi, muốn giúp người nhưng lại làm hỏng chuyện, lần sau tôi nhất định sẽ tìm cách khác để giúp Chu Mộng Chỉ, không để cô ấy vì chuyện riêng của mình mà làm lỡ tiến độ của mọi người!”

Câu nói này của Dương Thanh Lộ khiến Chu Mộng Chỉ ngay lập tức cảm thấy giận run người, rõ ràng là Dương Thanh Lộ kiếm chuyện với mình trước mà, sao bây giờ lại biến thành người tốt, còn mình thì lại biến thành kẻ tội đồ không hiểu chuyện rồi?

Chu Mộng Chỉ nghiêng rawng ken két, trong lòng phẫn nộ, còn nhớ khi học đại học, cô ta là người thông minh nhất trong chúng bạn, hoàn toàn có khả năng nói một câu đối trắng thay đen!

Nhưng từ khi lấy Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ ngủ rồi chơi, chẳng ai dám động đến cô ta nữa, đến mức bây giờ một nhân viên nhỏ nhoi như Dương Thanh Lộ cũng đủ khả năng xoay cô ta trong lòng bàn tay như vậy!

Chu Mộng Chỉ không cam tâm, dù sao cho dù Dương Thanh Lộ có nói thế nào thì cô ta cũng không sợ, bởi cô ta là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị, tuyệt đối không thể chịu thiệt như thế này được!

Chu Mộng Chỉ cảm phẫn trùng mắt nhìn Dương Thanh Lộ rồi lại quay sang nhìn Tô Thanh Dương, giống như đang muốn nói với anh rằng: Họ không biết thân phận của tôi đã đành, nhưng lẽ nào Tô Thanh Dương anh không biết sao?

Cho dù mình có gây chuyện thì đã sao? Mình vẫn là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị, Tô Thanh Dương làm gì được mình chứ? Ngược lại nếu hôm nay Tô Thanh Dương mà không xử lý Dương Thanh Lộ thì sau này Tô Thị đừng hòng làm kinh doanh nữa!

Tô Thanh Dương lẳng lặng nhìn ánh mắt uy hiếp của Chu Mộng Chỉ, nhưng không nói gì cả.

Anh đương nhiên biết Chu Mộng Chỉ là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị, nhưng anh cũng biết Chu Mộng Chỉ năm xưa chính là người đã cùng Cố Thiên Tuấn làm tổn thương An Điem!

Năm xưa An Điem chắc chắn đã bị Chu Mộng Chỉ ức hiếp rất nhiều, bây giờ Chu Mộng Chỉ bị Dương Thanh Lộ trả thù lại thế này cũng đáng kiếp lắm.

Hơn nữa, việc Chu Mộng Chỉ thường đi trễ về sớm, làm việc lười biếng, Tô Thanh Dương cũng có nghe nói rồi, nếu bây giờ trước mặt mọi người anh lại bênh vực Chu Mộng Chỉ thì chắc chắn sẽ khiến các thành viên trong nhóm cảm thấy bất mãn!

Về tình về lý, Tô Thanh Dương đều không muốn đứng về phía Chu Mộng Chỉ.

Trong lúc Tô Thanh Dương đang suy nghĩ xem nên nói gì thì Trương Hiến Hy vốn luôn lạnh lùng bàng quan chợt cất tiếng nói.

“Nếu Chu Mộng Chỉ không có bản thảo thì để cho đồng nghiệp khác trình bày đi. Thời gian của mọi người đều rất quý giá, đừng lãng phí vào chuyện nhỏ nhặt này.”

Giọng của Trương Hiến Hy rất bình thản, không hề nói lớn, nhưng tất cả mọi người nghe thấy đều đồng ý.

Thứ nhất, Trương Hiến Hy là bậc thầy trong giới thiết kế, luôn nhận được thái độ kính trọng của các thành viên trong nhóm thiết kế, anh chỉ cần mở miệng thì tất cả các thành viên cho dù giỏi đến đâu, kể cả Dương Thanh Lộ, cũng đều không dám cãi lại.

Thứ hai, Trương Hiến Hy lại có mối giao tình rất tốt với Cố Thiên Tuấn, đến ngay cả Chu Mộng Chỉ cũng e dè, bây giờ Trương Hiến Hy đã lên tiếng, Chu Mộng Chỉ cho dù là phu nhân tập đoàn Cổ Thị thì cũng phải nể mặt anh vài phần, hơn nữa, nếu Chu Mộng Chỉ cứ tiếp tục gây chuyện thì Trương Hiến Hy sẽ báo lại việc này với Cố Thiên Tuấn, lúc đó cô ta sẽ khó mà giải thích được.

“Mọi người đều là đồng nghiệp, không nhất thiết phải so đo như vậy.”

“Phải đấy, việc này cứ nói chuyện riêng với nhau là được.”

“Cứ họp đi đã, dù gì Tô tổng cũng rất bận mà.”

Các thành viên trong phòng họp đều lên tiếng khuyên nhủ.

Nhờ vậy mà vấn đề nan giải của Tô Thanh Dương đã được giải quyết, anh thuận theo câu nói của Trương Hiến Hy mà nói tiếp: “Được, vậy chuyện này đợi họp xong rồi hẵng tính. Bây giờ mời người tiếp theo trình bày bản thảo của mình.”

Đồng nghiệp ngồi cạnh Chu Mộng Chỉ lật đật rút bản thảo của mình ra giới thiệu.

Ngay lập tức, phòng họp lấy lại trật tự bình thường, hết như việc vừa rồi chưa hề xảy ra vậy.

Chỉ có hai người trong phòng là vẫn cảm thấy không cam tâm.

Người thứ nhất là Dương Thanh Lộ, bởi cô vốn cho rằng, Chu Mộng Chỉ gây sự vô cớ, lại còn bị cô nói xấu thêm mắm dặm muối như vậy, lần này nhất định sẽ bị Tô tổng phê bình trước mặt tất cả mọi người, nhưng không ngờ sự việc lại trôi qua nhẹ nhàng như vậy, thế nên cô thấy không cam tâm.

Người thứ hai là Chu Mộng Chỉ, cô ta không thể nuốt trôi cục tức này, nhưng cũng không thể bùng nổ được, thế nên giận lây sang cả Trương Hiến Hy: Cái tên Trương Hiến Hy này đúng là không biết điều, có gì mà cao ngạo như vậy, chẳng qua chỉ là có chút giao tình với Cố Thiên Tuấn thôi không phải sao, chẳng qua chỉ là tên thợ may đồ thôi không phải sao?

Mình là phu nhân của một tỉ phú, đã năm lần bảy lượt bày tỏ hảo ý với anh ta, anh ta không biết điều thì thôi đi, bây giờ lại còn ngăn không cho mình trừng trị Dương Thanh Lộ nữa! Về nhà mình nhất định sẽ nói với Thiên Tuấn, tốt nhất phải phá hoại tình cảm giữa Trương Hiến Hy và Thiên Tuấn, như vậy thì sẽ không cần phải ngại anh ta nữa!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ đành phải tạm thời nén cơn giận, nắm chặt nắm đấm lại, tiếp tục tham gia cuộc họp.

An Diễm từ nãy vẫn là một kẻ ngoài cuộc đứng quan sát cuộc đấu đá giữa Dương Thanh Lộ và Chu Mộng Chỉ, cảm thấy mình giống như đang xem một bộ phim cung đấu vậy, không biết nên nói gì.

Chỉ là, An Diễm cảm thấy Dương Thanh Lộ lần này chưa trừng trị được Chu Mộng Chỉ thì chắc chắn là sẽ chưa chịu bỏ cuộc.

Còn Chu Mộng Chỉ là phu nhân tập đoàn Cổ Thị, kiêu ngạo như thế thì chắc chắn cũng sẽ không buông tha cho Dương Thanh Lộ.

Chắc chắn chắc, sau này văn phòng này thật sự sẽ biến thành chiến trường rồi! An Diễm thở dài, cảm thấy đời người như một vở kịch, người này hát xong lại đến người kia diễn, không biết khi nào mới dứt.

292. Chương 293

Cuộc họp kết thúc cũng vừa đúng giờ tan làm.

Nhưng Chu Mộng Chỉ không vội về ngay mà cứ nấn ná ở lại chờ Tô Thanh Dương.

An Diễm ngồi gần đó, thấy Chu Mộng Chỉ có vẻ có gì đó cần nói với Tô Thanh Dương thì liền mau chóng cầm bản thảo của mình rồi cúi đầu nói với Khưu Doanh Doanh đang thu dọn đồ đạc: “Doanh Doanh, chị chờ em ở ngoài, em ra nhanh nhé.”

“Vâng, em ghi xong ghi chú này rồi sẽ ra ngay!” Khưu Doanh Doanh hôm nay lần đầu tiên tham gia cuộc họp, ngoài việc được xem vở kịch hay giữa Chu Mộng Chỉ và Dương Thanh Lộ ra thì còn thu hoạch được nhiều thứ khác, học hỏi được nhiều điều, trong buổi họp cứ liên tục hí hoáy ghi chú.

Sau khi An Diễm rời khỏi phòng họp, trong phòng lúc này ngoại trừ Khưu Doanh Doanh đang ngồi ghi chép ở góc phòng ra thì chỉ còn lại Chu Mộng Chỉ và Tô Thanh Dương.

Chu Mộng Chỉ nhìn một lượt xung quanh phòng họp rồi bước đến trước mặt Tô Thanh Dương: “Tô tổng, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Tô Thanh Dương vốn đã biết Chu Mộng Chỉ thế nào cũng muốn nói chuyện với mình, thế nên mới nấn ná ở lại, anh bình thần nhìn Chu Mộng Chỉ gật đầu nói: “Cô đi theo tôi.”

Chu Mộng Chỉ gật đầu rồi cùng Tô Thanh Dương bước ra ngoài phòng họp.

Lúc này, Khưu Doanh Doanh đang ngồi ghi chép chợt ngẩng người, cô thấy Tô Thanh Dương và Chu Mộng Chỉ ra ngoài rồi thì liền thu dọn đồ đạc chạy ra theo.

“Này, chị An Diễm, chị có thấy Chu Mộng Chỉ cùng đi ra với Tô tổng của chúng ta không?” Khưu Doanh Doanh vừa nói vừa nhìn ra xa, nhưng Chu Mộng Chỉ và Tô Thanh Dương lúc này đã bước vào thang máy, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đương nhiên là thấy.” An Diễm trầm ngâm, trong lòng nghĩ, Chu Mộng Chỉ lần này nói chuyện với Tô tổng hẳn là đang có ý muốn trách móc đây.

“Này, chị An Diễm, chị thấy Chu Mộng Chỉ này có phải rất to gan không? Vừa nãy trong phòng họp, em thấy thái độ của chị ta đối với Tô tổng rất xấc xược.” Khưu Doanh Doanh gãi đầu thắc mắc.

“Không nhiều chuyện thì mới sống lâu!” An Diễm gõ nhẹ vào trán Khưu Doanh Doanh rồi hỏi: “Em đã ghi chú xong chưa?”

“Đương nhiên là xong rồi!” Khưu Doanh Doanh giơ quyển sổ trong tay lên rồi cảm thán, “Quả nhiên là nơi nhiều nhân tài, học hỏi được rất nhiều, nền tảng đúng là rất quan trọng!”

“Biết vậy là tốt!” An Diễm khoác tay Khưu Doanh Doanh nghiêm túc nói, “Nhiệm vụ của em là phải chăm chỉ học hành, còn những chuyện khác thì đừng có hỏi nữa, có biết chưa?”

“Em biết rồi, em biết rồi!” Khứu Doanh Doanh ngao ngán lừ mắt với An Điềm, “Chị An Điềm, sao hôm nay chị cứ lèm bèm hết như mẹ em vậy?”

“Em dám nói chị như thế à?” An Điềm lập tức trợn mắt véo vào hai cái má xinh xắn của Khứu Doanh Doanh.

“Á á á, chị An Điềm, em sai rồi, mặt em đã nhiều thịt rồi, chị mà véo như thế thì mặt em sẽ biến thành bánh bao mất!” Khứu Doanh Doanh đẩy tay An Điềm rồi tránh sang một bên.

“Mặt tròn nhìn mới đẹp, mới có phúc khí chứ!” An Điềm bật cười, “Mau thu dọn đồ đạc đi, chúng ta cùng đi về!”

“Vâng!” Khứu Doanh Doanh lúc lắc đầu, cầm lấy cái giỏ xách trên mặt bàn đầy đồ ăn vặt của mình rồi chạy ra trước mặt An Điềm nói, “Xong rồi! Mình đi thôi!”

“Thế thôi á?” An Điềm không tin được mà nhìn cái bàn lộn xộn của Khứu Doanh Doanh, “Em không dọn bàn à?”

“Bỏ đi, dù sao hôm nay dọn xong thì ngày mai em lại bày bừa ra thôi!” Khứu Doanh Doanh ngao ngán phẩy tay rồi kéo An Điềm bước ra cổng công ty Tô Thị.

“Vậy sao hôm nay em ăn cơm rồi ngày mai lại ăn cơm nữa?” An Điềm hỏi lại.

“Nhà triết học Mark từng nói, từng vấn đề có cách phân tích riêng, hai chuyện khác nhau thì không thể gộp lại mà nói được.” Khứu Doanh Doanh chu môi xảo biện xong thì liền kéo tay An Điềm đi.

An Điềm bất lực lắc đầu, đành phải vừa thầm thương xót cho cái bàn của Khứu Doanh Doanh vừa mặc cho cô kéo mình đi.

An Điềm và Khứu Doanh Doanh vừa xuống đến bên dưới thì liền trông thấy có một chiếc Lincoln sang trọng đỗ ngay trước cổng.

Dưới ánh chiều, một chàng trai mặc vest đen, đeo kính đen đang đứng thẳng người nghiêm túc bên cạnh chiếc xe, ánh nắng ôn hòa chiếu xuống khiến cả người anh như tỏa sáng lấp lánh.

An Điềm nheo mắt nhìn, cảm thấy dáng người đó trông rất quen, nhưng vì anh đeo kính đen nên cô nhất thời không thể nhận ra đó là ai.

“Chà, ngẫu quá đi!” Khứu Doanh Doanh đứng cạnh An Điềm ngẩn ngơ nhìn chàng trai đó rồi xuyt xoa mê đắm.

Trên trán An Điềm lập tức như xuất hiện ba vạch màu đen, Doanh Doanh này cũng thật là, quả nhiên cần tìm ngay một người bạn trai rồi.

“Chị An Điềm!” Khứu Doanh Doanh khoác tay An Điềm, mắt vẫn chăm chăm nhìn bóng người dưới ánh chiều tà ấy, “Em phải qua đó của trai, xin số điện thoại của anh ấy, chị đi với em đi!”

“Không phải chứ, Doanh Doanh.” An Điềm trợn mắt nhìn Khứu Doanh Doanh, “Em hình như còn chưa thấy mặt của người ta nữa mà!”

Ánh mắt Khứu Doanh Doanh chợt trở nên vô cùng long lanh, giống như đã biến thành một nhân vật truyện tranh, đắm đuối nhìn chàng trai ấy rồi mơ màng nói: “Có nhiều lúc cảm giác đến rồi thì tất cả mọi chuyện đều không quan trọng nữa!”

“Phi...” An Điềm phì cười rồi khuyên nhủ, “Lỡ như lát nữa tới trước mặt, phát hiện ra anh chàng đó trông y hệt như dượng của em thì phải làm sao?”

,

“Chị không được phép nói nam thần của em như vậy!” Khứu Doanh Doanh trừng mắt nghiêm túc nói với An Điềm.

“Chị...” An Điềm cảm thấy cạn lời, sao anh chàng đó mới đó đã thăng cấp lên thành nam thần rồi? Từ lúc gặp anh ta đến lúc quyết định xin số điện thoại chẳng phải chỉ mới có năm phút thôi sao?

“Được rồi, chị An Diễm, chị rút cuộc có phải là chị An Diễm của em không? Nếu phải thì chị mau chóng đi với em xin số điện thoại của anh ấy đi!” Khứu Doanh Doanh nói xong liền kéo An Diễm đi về phía trước.

“Rồi rồi rồi.” An Diễm ngao ngán lắc đầu, cảm thấy đúng là nên đi cùng, bởi người đó trông có vẻ lớn tuổi hơn Doanh Doanh nhiều, lơ đãu đến gần trông thấy đó là một ông chú gian manh muốn lừa gạt mấy cô bé thì đúng là không hay chút nào!

Nghĩ vậy, An Diễm liền cùng Khứu Doanh Doanh bước về phía chiếc xe ấy.

Nhưng An Diễm và Khứu Doanh Doanh còn chưa đi được hai bước thì chợt trông thấy có một loạt người xuất hiện trước mặt mình.

Khi hai người họ kịp phản ứng lại thì đã thấy rất nhiều vệ sĩ đứng chắn ngay trước mặt.

An Diễm bị sự xuất hiện của đám vệ sĩ ấy làm cho giật bắn mình, vội vàng lùi ra phía sau, Khứu Doanh Doanh đứng bên cạnh cũng lúng túng, suýt nữa đã ngã ra đất.

Lúc này, chàng trai đang đứng bên cạnh chiếc xe kia mới bước vào giữa đám người, anh ta vừa tháo kính ra, An Diễm lập tức ngăn người.

“Cao...” An Diễm vừa mới lên tiếng thì lập tức ngậm miệng, anh chàng đeo kính đen này không phải chính là Cao Lỗ sao? Nếu như anh ta là Cao Lỗ, vậy người ngồi trong xe kia nhất định là Cố Thiên Tuấn rồi!

An Diễm ngay lập tức cảm thấy đau đầu, cô bây giờ chỉ cần nghĩ đến Cố Thiên Tuấn thôi là đã thấy rối rắm trong lòng rồi, chứ đừng nói gì là gặp anh!

Thế nên ngay sau đó, An Diễm liền nắm lấy tay Khứu Doanh Doanh, định kéo cô đi.

Nhưng không ngờ Khứu Doanh Doanh vẫn cứ đứng ngây tại chỗ, mê đắm nhìn Cao Lỗ rồi lẩm bẩm: “Chà, tháo kính ra trông còn đẹp trai hơn nữa.”

An Diễm đang sốt ruột, nghe thấy câu này thì suýt nữa đã hộc máu.

“Doanh Doanh, đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi!” An Diễm nói xong lại kéo Khứu Doanh Doanh đi.

Nhưng lúc này, một người mặc áo đen chợt bước nhanh lên phía trước chặn đường của An Diễm và Khứu Doanh Doanh.

293. Chương 294

“Cao Lỗ, tôi và Doanh Doanh không có tình chạy đến đây đâu, cũng không có ý gì khác.” An Diễm vội giải thích, mấy anh chàng áo đen này chắc đã xem mình và Doanh Doanh là người có mưu đồ bất chính rồi.

“Chú đẹp trai, thì ra chú tên là Cao Lỗ! Tôi tên Khứu Doanh Doanh!” Khứu Doanh Doanh không biết rõ tình hình vui vẻ chạy đến trước mặt Cao Lỗ, đưa tay mình ra. “Rất vui được gặp chú!”

Đôi mắt của Cao Lỗ giật giật mấy cái. Anh và Cố Thiên Tuấn tuổi tác ngang nhau, chắc không đến nỗi già lắm chứ? Vậy mà cô bé này lại gọi mình bằng chú, đúng là thời gian không buông tha cho bất kỳ ai mà.

Cao Lỗ nhìn vào bàn tay mà Khứu Doanh Doanh đang giơ ra, ngẩng đầu lên với vẻ mặt không hiểu, nhưng lại tình cờ nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng và đầy sức sống kia của Khứu Doanh Doanh.

Sau một giây thất thần, Cao Lỗ vội định thần lại.

“Doanh Doanh, em làm gì thế?” An Diễm vội kéo Khứu Doanh Doanh ra sau lưng và giải thích với Cao Lỗ: “Doanh Doanh nhất thời phát bệnh mê trai, xin anh đừng để bụng. Cho hỏi anh còn việc gì khác không? Nếu không, tôi xin phép đi trước.”

Nhưng nơi thị phi, tốt nhất là nên tránh xa. An Diễm nghĩ về nó với vẻ bất an.

“Cô An Diễm, xin chờ một lát!” Cao Lỗi nhìn vào An Diễm, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nghĩ chúng ta nên hỏi ý kiến của Cố tổng.”

“Này này này!” An Diễm còn chưa kịp ngăn cản, Cao Lỗi đã quay người rời đi.

Lần này hay rồi, lại phải đối mặt với Cố Thiên Tuấn nữa rồi. An Diễm vò đầu bứt tai, cảm thấy cả người đều không thoải mái. Rõ ràng cô cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Cố Thiên Tuấn đã trở nên rất khác biệt, nhưng các nguyên tắc đạo đức của bản thân không cho phép cô nghĩ như vậy, thế nên cảm giác tiến thoái lưỡng nan này thực sự rất khó chịu!

“Này, chị An Diễm, chị quen với chú đẹp trai đó sao?” Khưu Doanh Doanh hào hứng kéo tay áo An Diễm hỏi.

“Trợ lý của tổng tài tập đoàn Cổ Thị!” An Diễm thở dài. Doanh Doanh bị tiếng sét ái tình với bất cứ ai đều được, sao cứ phải có liên quan đến Cố Thiên Tuấn?

“Wow, nếu vậy thì bố mẹ em sẽ không phản đối đâu.” Khưu Doanh Doanh giơ ngón tay cái lên, hiện đã bắt đầu suy nghĩ xem đám cưới của mình với Cao Lỗi nên tổ chức theo kiểu ta hay kiểu tây.

Nghe Khưu Doanh Doanh nói thế, An Diễm cũng không buồn đáp lại mà chỉ đau đầu che trán để suy nghĩ: Mạch máu của Doanh Doanh đúng là người bình thường khó mà bắt kịp!

Sau khi chờ đợi một lúc, An Diễm bắt đầu nhìn về phía xa. Cô ruột gan rối bời nhìn thấy dường như Cao Lỗi nói vài câu với người ngồi trong xe, rồi gật đầu và đi về phía bên này.

Bây giờ đang ở trước tòa nhà của công ty Tô Thị, không biết khi nào Chu Mộng Chỉ sẽ ra đây, mình cứ tránh đi vẫn tốt hơn.

Nghĩ vậy, An Diễm liền tiến đến, muốn nói vài câu với Cao Lỗi rồi tranh thủ rời đi.

Không ngờ Khưu Doanh Doanh bên cạnh lại nhanh chân hơn, chạy đến trước mặt Cao Lỗi: “Chú đẹp trai à, có thể cho tôi số điện thoại của chú không?”

Chân mày của Cao Lỗi khẽ nhúc nhích, cuối cùng di chuyển sang bên một bước, tiếp tục đi đến chỗ An Diễm. Nhưng không ngờ Khưu Doanh Doanh lại bước tới chặn đường của Cao Lỗi. “Messenger, blog! Các phần mềm chat chít, cái nào cũng được!”

“Tôi...” Cao Lỗi lần đầu tiên không nói nên lời.

“Doanh Doanh, em làm gì thế?” An Diễm vội kéo kéo cánh tay của Khưu Doanh Doanh, có chút lúng túng.

“Chị An Diễm, em liều luôn. Lần đầu tiên gặp được một ông chú có phong thái và trầm tĩnh như thế này, em muốn theo đuổi chú ấy.” Khưu Doanh Doanh đến gần An Diễm thì thầm.

Nhưng dù nhỏ giọng đến mức nào thì Cao Lỗi cũng đang đứng ở rất gần với hai người họ, vì vậy, Cao Lỗi tất nhiên cũng đã nghe thấy lời của Khưu Doanh Doanh. Thế là, trên khuôn mặt thường ngày không có chút biểu cảm nào, nay có hơi co giật.

Cao Lỗi ngập ngừng một lúc rồi mới nhìn sang An Diễm nói: “Cô An Diễm, Cố tổng chúng tôi mời cô qua đó nói vài câu.”

“Tôi...” An Diễm suy nghĩ: Thôi vậy, việc đã đến nước này rồi, qua thì qua, chỉ nói vài câu thôi mà. Đôi khi, mình càng giữ khoảng cách lại càng giống như giấu đầu lòi đuôi. Cô gật đầu nói: “Được rồi.”

An Diễm nói rồi đi đến chỗ xe của Cố Thiên Tuấn.

Còn Khưu Doanh Doanh vừa định đi theo, ngay lập tức bị Cao Lỗi chặn lại: “Cô gì ơi, làm phiền cô đứng ở đây.”

“Được, tôi sẽ đứng ở đây.” Đây là lần đầu tiên Cao Lỗi nói chuyện với Khưu Doanh Doanh, Khưu Doanh Doanh ngay lập tức bị mê hoặc. Cô mỉm cười với Cao Lỗi một cách ngu ngơ. “Tôi sẽ đứng đây với chú.”

Mặt của Cao Lỗi lại giật giật, cuối cùng cũng quay về trạng thái im lặng.

An Diễm vừa đi đến trước xe của Cố Thiên Tuấn, cửa xe liền được mở ra. Cố Thiên Tuấn trong bộ dạng tổng tài ngang ngược đang ngồi trong xe nói: “Vào ngồi chơi một lát.”

“Thôi khỏi. Tìm tôi có chuyện gì? Nói đi.” An Diễm nhìn đi chỗ khác.

“Không phải em đến tìm anh à?” Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Diễm, muốn kéo cô vào xe, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại nên phải kìm lại.

“Không phải. Là Doanh Doanh muốn xin số điện thoại của Cao Lỗi, nên tôi đã theo đến đây.”

“Xin Cao Lỗi, số điện thoại?” Cố Thiên Tuấn bắt đầu thấy hứng thú.

“Vâng.” An Diễm giật giắt tóc vì đau đầu, liếc nhìn Khưu Doanh Doanh đang đi vòng quanh Cao Lỗi ở đằng xa rồi giải thích. “Dạo này con bé cứ đòi quen bạn trai, cũng gặp vài người rồi nhưng không hợp. Vừa này nhìn thấy Cao Lỗi liền... liền bị tiếng sét ái tình.”

Cố Thiên Tuấn lập tức phì cười. Anh ho nhẹ một tiếng rồi nhìn về Khưu Doanh Doanh và Cao Lỗi đứng ở cách đó không xa: “Ừm, Cao Lỗi cũng đã đến lúc nên lập gia đình rồi, sao anh lại không nghĩ đến nhỉ?”

“Doanh Doanh mới là sinh viên năm ba, tuổi còn nhỏ, anh muốn cho Cao Lỗi và em ấy quen nhau cũng được, nhưng phải kêu anh ấy chú ý chừng mực.” An Diễm cũng nhìn vào Khưu Doanh Doanh và Cao Lỗi. Nhìn từ xa, hai người họ đúng là rất xứng đôi.

“Sinh viên năm ba?” Cố Thiên Tuấn sờ cằm suy nghĩ. “Đúng là hơi nhỏ tuổi thật, nhưng cũng không vấn đề gì. Năm đó, em học năm ba, chẳng phải cũng nói chuyện yêu đương với anh hay sao?”

Nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, An Diễm quay ngoắt đầu lại: Tại sao dạo này Cố Thiên Tuấn luôn thích nhớ lại quá khứ?

Cô nhìn vào Cố Thiên Tuấn, cuối cùng cũng nói thẳng thừng: “Chuyện quá khứ thì đừng nhắc đến nữa. Anh còn chuyện gì không? Nếu không thì tôi đi trước đây.”

“Ở với anh thêm một lát.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, tuy trên mặt không có biểu cảm, nhưng giọng điệu lại khiến An Diễm mềm lòng.

An Diễm lắc đầu thật mạnh, thầm tự nhủ rằng những gì cô đang làm bây giờ là trái với nguyên tắc của mình. Vì vậy, tốt hơn cô nên tránh xa Cố Thiên Tuấn!

Nghĩ vậy, An Diễm liền hít một hơi thật sâu từ chối: “Bây giờ là giờ tan ca, lại đang ở trước cửa công ty Tô Thị, vợ anh Chu Mộng Chỉ cũng sắp tan ca rồi. Để không khiến chị ấy hiểu lầm, chúng ta nên giữ khoảng cách!”

Khi nghe thấy câu này, An Diễm đã nhìn thấy cổ họng của Cố Thiên Tuấn nhúc nhích một chút, nhưng cuối cùng vẫn siết chặt nắm tay không nói gì nữa.

Nhìn thấy biểu hiện này của Cố Thiên Tuấn, An Diễm mỉm cười cay đắng: Mặc dù Cố Thiên Tuấn dường như luôn chăm sóc cho mình, nhưng hề nhắc đến Chu Mộng Chỉ, anh ấy như thay đổi cả con người!

Chu Mộng Chỉ là ai? Đó là người mà anh ấy tìm đủ mọi cách để bảo vệ, là người mà anh ấy luôn cưng nựng trong tay bốn năm qua. An Diễm à, mày còn mong chờ điều gì? Hơn nữa, điều mong chờ này lại trái với các nguyên tắc của mày đấy!

Trong ngực An Diễm có chút cay đắng, cô nhìn Cố Thiên Tuấn lần cuối rồi quay người lại, đi về phía Khưu Doanh Doanh.

“Doanh Doanh, chúng ta đi thôi.” An Diễm đi đến trước mặt Khưu Doanh Doanh thì ngay lập tức kéo cô đi.

“Này này này.” Khưu Doanh Doanh kéo An Diễm lại và không di chuyển. Cô liếc nhìn Cao Lỗi với vẻ quyến luyến rồi nói: “Nhưng em vẫn chưa lấy được số điện thoại của chú đẹp trai mà.”

Thấy Doanh Doanh can đảm theo đuổi người mình thích, An Diễm đột nhiên rất ngưỡng mộ Khưu Doanh Doanh. Cô mỉm cười bất lực, nhìn sang Cao Lỗi rồi hỏi: “Cao Lỗi, anh mau đưa số điện thoại cho Doanh Doanh đi. Một cô bé xinh như hoa vậy, chủ động hỏi anh số điện thoại, vậy mà anh lại không cho?”

Cao Lỗi khẽ nhúc nhích cổ họng, sau đó tai anh đỏ ửng lên, nhưng vẫn không nói gì.

294. Chương 295

“Đưa cho cô ấy đi.”

Một giọng nói nhỏ nhẹ và điềm đạm vang lên từ sau lưng An Diễm. Cô quay người lại, nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang đi về phía mình.

An Diễm vô thức cúi đầu xuống, không nhìn vào Cố Thiên Tuấn.

“Cố tổng...” Bây giờ Cao Lỗi không chỉ đỏ tai, mà ngay cả cổ anh cũng đỏ ửng lên. Dù gì anh cũng là một trợ lý nghiêm túc và khiêm tốn, bây giờ bị một cô bé chặn đường tấn công nhưng lại không có sức chống lại, quả thực có chút xấu hổ.

“Cố tổng?” Khuru Doanh Doanh suy nghĩ một lúc rồi quay sang nhìn An Diễm hỏi: “Chị An Diễm, đây là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn hả? Là ông chủ của chú đẹp trai!”

An Diễm “ừm” một tiếng mà thấy đau đầu.

Trong bốn người, hình như chỉ có mỗi Khuru Doanh Doanh không nhận ra được bầu không khí bây giờ rất ngưng đọng. Sau khi có được câu trả lời khẳng định từ An Diễm, cô tự hào nhìn vào Cao Lỗi: “Này, ông chủ của chú đã cho phép chú đưa rồi, chú còn không mau đưa đi?”

“Tôi...” Dù gì Cao Lỗi cũng đi theo Cố Thiên Tuấn nhiều năm trên thương trường sóng gió, nhưng lần đầu tiên bị một cô bé dắt mũi đi như vậy, anh lại liếc nhìn Cố Thiên Tuấn và gật đầu.

Rồi Cao Lỗi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Khuru Doanh Doanh, trên đó có đủ cách liên hệ với anh.

“Ha ha!” Khuru Doanh Doanh cười phá lên mà không chút kiêng kỵ. Cô cũng lấy danh thiếp của mình ra, không giải thích gì mà nhét thẳng vào tay Cao Lỗi. “Này, chú đẹp trai. Đây là danh thiếp của tôi! Sau này chúng ta liên lạc thường xuyên nhé.”

Cao Lỗi nhìn vào tấm danh thiếp trong tay mình, không nói gì.

“Được rồi, được rồi. Em đã lấy được thông tin liên lạc rồi, chúng ta mau đi thôi.” An Diễm cảm thấy rất ngưng đọng, nhưng tại sao Khuru Doanh Doanh lại không cảm thấy thế?

“Chú đẹp trai, tạm biệt nhé!” Khuru Doanh Doanh nhìn Cao Lỗi với vẻ bịn rịn, nhưng ngay lập tức bị An Diễm lôi đi nhanh như chớp.

Thấy An Diễm và Khuru Doanh Doanh đã đi xa, Cố Thiên Tuấn sải bước đi đến bên Cao Lỗi. Anh vỗ vai Cao Lỗi, mặt mày hớn hờ: “Cô bé đó cũng được.”

“Cố tổng, từ khi nào mà anh trở nên thích đùa như vậy?” Cao Lỗi có chút bất lực. Một cô bé như thế chắc chắn rất ngây thơ và trẻ con, còn mình lại cổ hủ, cuộc sống lại nhàm chán, sao mà ở bên cạnh một cô bé như vậy được?

“Tôi đây không gọi là đùa, mà gọi là gì nhỉ...” Cố Thiên Tuấn khẽ cau mày lại, cuối cùng cũng nhớ ra. “Tôi đây gọi là thần trợ giúp.”

Cao Lỗi lắc đầu không nói gì. Anh nhìn xuống tấm danh thiếp trong tay, cuối cùng nhét nó vào trong ví một cách cẩn thận.

“Thiên Tuấn!”

Cố Thiên Tuấn vừa định trêu chọc hành động cất tấm danh thiếp của Cao Lỗi thì bỗng nghe thấy giọng của Chu Mộng Chỉ. Mặt anh tối sầm lại, nhưng sau đó lập tức mỉm cười rồi nhìn về phía Chu Mộng Chỉ.

Còn Cao Lỗi cũng lấy lại vẻ mặt vô cảm và đi theo sau Cố Thiên Tuấn.

Chu Mộng Chỉ và Trương Hiến Hy cùng bước ra từ cổng tòa nhà Tô Thị, nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đi về phía mình, Chu Mộng Chỉ chạy như bay về phía trước, giơ hai tay ra định ôm lấy Cố Thiên Tuấn.

Nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn bỗng lùi lại một bước, Chu Mộng Chỉ lập tức vồ hụt vào không khí.

“Thiên Tuấn...” Động tác của Chu Mộng Chỉ cứng đờ tại chỗ, cô ta sững sờ nhìn vào Cố Thiên Tuấn, có chút không dám tin.

Cố Thiên Tuấn nhìn vào vẻ mặt của Chu Mộng Chỉ, đột nhiên cảm thấy đau đầu. Đôi khi, dù đã cố nguy trang nhưng những động tác trong tiềm thức thật sự không thể thay đổi được. Anh ghét Chu Mộng Chỉ từ tận đáy lòng, nên tự nhiên sẽ tránh né cái ôm của Chu Mộng Chỉ.

“Bây giờ đang ở trước tòa nhà của công ty Tô Thị, mặc dù không có ai khác, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Dù gì, danh tính của em vẫn cần được giữ bí mật.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Chu Mộng Chỉ, cố gắng để nụ cười đó đầy vẻ mặt ngọt dịu dàng.

Nghe thấy lời giải thích của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ liền cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hành động tránh né vừa rồi của Cố Thiên Tuấn khiến cô ta thấy hơi khó chịu.

“Được rồi. Mộng Chỉ à, em mau lên xe đi.” Cố Thiên Tuấn cũng biết rằng Chu Mộng Chỉ nhỏ mọn và nhạy cảm, nhưng đối phó với điểm này của Chu Mộng Chỉ, anh cũng đã có kinh nghiệm. Thế là, anh liền nói với vẻ bí ẩn: “Có bất ngờ trên xe đấy!”

“Bất ngờ? Bất ngờ gì vậy anh?” Chu Mộng Chỉ ngay lập tức lấy lại tinh thần.

“Em vào xem nhé?” Cố Thiên Tuấn tỏ vẻ bí mật, trông rất giống như một người chồng yêu vợ và vui tính.

“Vâng, để em vào xem!” Chu Mộng Chỉ ngay lập tức quên đi chuyện lúc này, vui vẻ đi đến chỗ chiếc xe.

Đã giải quyết xong Chu Mộng Chỉ, lúc này Cố Thiên Tuấn mới nhìn sang Trương Hiến Hy: “Lên xe đi, hôm nay tôi có nhờ chị Lý nấu nhiều món Hoa mà cậu thích đấy.”

“Rất sẵn lòng.” Trương Hiến Hy gật đầu, trên khóe miệng anh nở một nụ cười mỉm không dễ nhận ra, nhưng ngay cả nụ cười mỉm này cũng hiếm khi được nhiều người nhìn thấy.

Trương Hiến Hy và Cố Thiên Tuấn sánh vai nhau đi đến chỗ chiếc xe, những bước chân lười biếng và nhàn nhã. Anh ngược lên nhìn mặt trời sắp tắt rồi hỏi: “Có mệt không?”

Cố Thiên Tuấn đang đi bên cạnh cười khẩy: “Sao mà không mệt cho được?”

“Đó cũng là do cậu tự chuốc lấy.” Trương Hiến Hy nói chuyện không bao giờ vòng vo.

“Phải.” Cố Thiên Tuấn không thể chối cãi. Anh quay đầu lại nhìn Trương Hiến Hy hỏi: “Việc tôi nhờ cậu làm, thế nào rồi?”

“Vừa phải bịt mắt bưng tai thiên hạ, vừa không để cho đương sự nghi ngờ, cũng hơi khó cho tôi.” Trương Hiến Hy nhún vai và nói sự thật.

“Việc không khó thì đã không nhờ cậu giúp đỡ.” Cố Thiên Tuấn vỗ vai Trương Hiến Hy. “Bây giờ tôi không thể tiếp cận cô ấy, chỉ có thể thông qua cậu, làm những việc có thể làm cho cô ấy.”

“Biết rồi.” Trương Hiến Hy gật đầu. “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Nghe thấy lời đảm bảo của Trương Hiến Hy, Cố Thiên Tuấn cảm thấy được an ủi đôi chút. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi vào trong xe.

“Thiên Tuấn, cảm ơn anh đã tặng cho em chiếc vòng ngọc bích này!”

Cố Thiên Tuấn vừa ngồi vào xe, Chu Mộng Chỉ liền sà đến. Cô ta nâng mặt Cố Thiên Tuấn lên và hôn một cái vào má anh.

Lần này, Cố Thiên Tuấn không né tránh, mà còn giả vờ rất vui vẻ, rồi vỗ vai Chu Mộng Chỉ: “Em vui là được.”

“Thiên Tuấn, anh thật tuyệt.” Chu Mộng Chỉ ngả đầu lên vai Cố Thiên Tuấn, mặc kệ Trương Hiến Hy đang có mặt ở đó hay không. Cô ta vuốt ve chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay mình rồi nói một cách vui vẻ. “Mấy ngày trước, em chỉ nói đại trước mặt anh họ thôi, vậy mà anh liền mua nó cho em. Chiếc vòng tay này chắc phải hơn năm triệu nhỉ? Sau này anh đừng lãng phí như vậy nữa.”

“Anh nói rồi, em vui là được. Vả lại, còn phải cảm ơn anh họ đã tận tâm nhắc nhở anh.” Cố Thiên Tuấn hơi nghiêng người sang một bên, cố gắng tránh xa Chu Mộng Chỉ, nhưng Chu Mộng Chỉ giống như một viên kẹo dính chặt vào người anh.

“Anh và anh họ đều là những người thương em nhất! Thật tuyệt khi có hai người bên cạnh!” Chu Mộng Chỉ trông vui vẻ từ tận đáy lòng.

Cố Thiên Tuấn thầm phì cười trong lòng, nhưng cuối cùng vẻ mặt cũng rất bình thản.

Trương Hiến Hy nhìn Chu Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn mà cảm thấy buồn cười, đột nhiên cảm thấy thật thú vị khi được xem vở kịch này.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đang vui vẻ bồng khê sục sùi nước nôi.

“Em sao vậy? Mộng Chỉ!” Trong lòng Cố Thiên Tuấn thực sự ghê tởm Chu Mộng Chỉ: Thành thật mà nói, người phụ nữ này thực sự có quá nhiều vở kịch!

295. Chương 296

“Không có gì. Em chỉ nghĩ rằng cuộc sống không thể nào luôn hoàn hảo được. Anh thì thương em như thế, nhưng trong công việc, em không được suôn sẻ cho lắm.” Chu Mộng Chỉ sà vào lòng Cố Thiên Tuấn, khóc lóc như mưa.

Chu Mộng Chỉ vừa nói vậy, Cố Thiên Tuấn liền biết lý do tại sao Chu Mộng Chỉ lại làm điều này. Thì ra, đó là chuyện đã gọi nói với anh lúc sáng.

Chu Mộng Chỉ, cô thật sự thù vặt quen thói như vậy sao?

Trong lòng Cố Thiên Tuấn thầm hỏi Chu Mộng Chỉ như thế, rồi giả vờ như không biết gì và nhìn vào cô ta: “Ồ? Công việc của em bị gì?”

“Cũng không có gì.” Chu Mộng Chỉ lau nước mắt trên mặt và khẽ nói. “Chỉ là cô Dương Thanh Lộ đó, cô ta...”

“Tôi nhớ hình như việc này đã được giải quyết trong cuộc họp rồi mà.”

Lúc này, Trương Hiến Hy nãy giờ không lên tiếng bồng mở miệng. Anh quay đầu lại nhìn Chu Mộng Chỉ một cách lịch sự: “Sau đó, chẳng phải cô cũng đã đến văn phòng của Tô Thanh Dương để nói việc này rồi à? Sao hả? Vẫn chưa giải quyết xong à?”

Khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ ngay lập tức trắng bệch. Không nhắc đến Tô Thanh Dương còn được, hễ nhắc đến anh, Chu Mộng Chỉ lại càng tức giận hơn.

Sau khi kết thúc ở phòng hội nghị, cô ta liền đi theo Tô Thanh Dương vào văn phòng.

Theo lý mà nói, Tô Thanh Dương biết rõ thân phận của cô ta, nhất định sẽ rất nhiệt tình. Nhưng không ngờ thái độ của Tô Thanh Dương đối với cô ta, từ đầu đến cuối luôn rất lạnh nhạt.

Không chỉ vậy, khi Chu Mộng Chỉ nói bóng gió với Tô Thanh Dương rằng phải xử phạt Dương Thanh Lộ, Tô Thanh Dương lại nói thẳng với cô ta: “Dương Thanh Lộ là nhân tài của dự án, không thể tùy tiện sa thải được.”

Lúc đó Chu Mộng Chỉ đã giận điên lên mà hỏi: “Chắc anh biết thân phận của tôi chứ?”

Tuy nhiên, Tô Thanh Dương lại nói một cách dửng dưng: “Chính vì tôi biết thân phận của chị, nên tôi mới không sa thải Dương Thanh Lộ. Đến lúc đó, lỡ như thân phận của chị bị lộ ra, tất cả mọi người sẽ nghĩ rằng phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị cậy thế hiếp người!”

Tô Thanh Dương nói xong rồi nhìn vào Chu Mộng Chỉ, hỏi ngược lại: “Trong ấn tượng của tôi, thưa chị Cố, chị luôn là một người thấu tình đạt lý, không phải sao? Về phần Dương Thanh Lộ, tôi sẽ kêu cô ấy chú ý hơn. Nhưng sa thải cô ấy là chuyện không thể nào.”

Cứ thế, Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng không đòi được công bằng gì trước mặt Tô Thanh Dương.

Cô ta bưng bưng lửa giận, bèn nghĩ cách tỏ vẻ đáng thương trước mặt Cố Thiên Tuấn, để tổng cổ Dương Thanh Lộ ra khỏi thành phố H.

Bây giờ Trương Hiến Hy lại chen ngang như thế, không chỉ nói cho Cố Thiên Tuấn biết chuyện cô ta đã có tranh chấp với người khác trong cuộc họp, mà sau đó còn chạy đến văn phòng của Tô Thanh Dương tố cáo. Vậy chẳng phải cho thấy rằng cô ta rất không biết điều và không biết vị tha hay sao?

“Mộng Chỉ, rốt cuộc có chuyện gì? Em nói đi.” Cố Thiên Tuấn nắm lấy tay Chu Mộng Chỉ hỏi. “Chắc là chuyện rất nghiêm trọng, nên mới làm em khó chịu đến thế. Em nhất định phải nói cho anh biết!”

Chu Mộng Chỉ há miệng ra, càng không có mặt mũi nào để nói mình và Tô Thanh Dương đã xảy ra chút tranh chấp. Buổi sáng gọi điện, đến chiều vào họp lại gây rắc rối, sau cuộc họp còn ý thể chạy đi tìm Tô Thanh Dương, sau cùng lại đề cập ở trước mặt Cố Thiên Tuấn.

Điều này chẳng phải sẽ phá hủy hình tượng của mình trong mắt Cố Thiên Tuấn sao?

“Không có chuyện gì đâu.” Cuối cùng Chu Mộng Chỉ lắc đầu, rồi lau khô nước mắt trên mặt. “Tại em quá đa sầu đa cảm thôi.”

“Chẹp.” Cố Thiên Tuấn thở dài, nhìn Chu Mộng Chỉ nói. “Mộng Chỉ à, anh không ở bên cạnh em, nên có chuyện gì thì em nhất định phải nói với anh. Hơn nữa, Hiến Hy cũng ở cạnh em, sẽ không để em bị bắt nạt đâu.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ đổi lòng mà gạt đầu, rồi nhìn sang Trương Hiến Hy. “Hiến Hy cũng chăm sóc em lắm.”

Trương Hiến Hy mỉm cười không nói gì.

Còn Chu Mộng Chỉ thì thầm bĩu môi với vẻ không cam tâm: Tên Trương Hiến Hy này, lúc nào cũng làm hỏng chuyện của mình! Giai đoạn này chắc là năm xui tháng hạn của mình quá, sao đi đâu cũng có người gây phiền phức!

Thời gian tiếp theo, Chu Mộng Chỉ chỉ có thể dồn hy vọng vào Tô Thanh Dương, dù sao Tô Thanh Dương cũng đã nói sẽ bảo Dương Thanh Lộ chú ý hơn. Cô ta cũng muốn xem thử ngày mai Dương Thanh Lộ có xin lỗi mình hay không!

Ngày hôm sau...

Thời tiết hôm nay rất tốt, xem ra mùa xuân đã đến ngày càng rõ ràng hơn. Khi đến làm vào buổi sáng, An Diễm nhìn thấy những cành cây khô trụi trước đây đã nở ra nhiều mầm xanh nhỏ, làm An Diễm chẳng muốn vào làm chút nào nữa cả.

An Diễm vừa đến văn phòng, Khuơ Doanh Doanh liền ôm gói snack đi tới: “Chị An Diễm, hôm qua em đã gọi điện cho chú đẹp trai đó rồi!”

“Rồi sao?” An Diễm cũng khá hứng thú với tin này, bởi vì Cao Lỗi trông rất lạnh lùng, cô không biết một người như vậy liệu có thể nhen nhóm được tia lửa nào với một cô bé như Doanh Doanh không.

“Rồi thôi chứ sao.” Khuơ Doanh Doanh nói rồi không còn tâm trạng ăn vặt nữa. “Chị nói xem, có phải còn người rất tham lam không? Hôm qua khi lấy được số điện thoại của chú đẹp trai, em đã rất vui. Nhưng sau khi gọi đến, chú đẹp trai dường như không để ý đến em, mới nói được vài câu thì đã cúp máy, nên em thấy buồn lắm.”

“Chuyện gì cũng phải từ từ chứ.” Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Khuất Doanh Doanh, An Diễm cảm thấy cảm giác thích một ai đó khi còn trẻ thật tuyệt, như thể dù đang buồn cũng rất ngọt ngào.

“Nhưng em cảm thấy chú đẹp trai không thích em. Chị thấy đấy, tấm danh thiếp ngày hôm qua, cũng là ông chủ của chú ấy kêu chú ấy đưa cho em đấy.” Khuất Doanh Doanh nói câu này xong thì càng buồn hơn.

“Đừng nghĩ vậy, ông chủ của chú đẹp trai của em không lo nhiều đến vậy đâu. Nếu chú đẹp trai không muốn đưa cho em, thì dù ông chủ có nói gì, chú ấy cũng sẽ không đưa đâu.” An Diễm sờ cằm và phân tích tỉ mỉ.

“Thật sao?” Khuất Doanh Doanh sáng mắt lên, rồi nhìn mình từ đầu xuống chân, tự hỏi tự trả lời: “Có lẽ đúng là vậy thật, dù gì em cũng dễ thương như thế này mà!”

An Diễm không nói nên lời. Cô đưa ngón tay cái lên với Khuất Doanh Doanh nói: “Em giỏi lắm!”

“Nhưng, chị An Diễm à, chị nói xem, em phải bắt chuyện với chú đẹp trai đó thế nào đây?” Bộ dạng của Khuất Doanh Doanh bây giờ chính xác là của một cô gái đang bị tình yêu vây khốn.

An Diễm suy nghĩ một lúc rồi nói với vẻ bất lực: “Chắc là cứ chờ thời cơ mà hành động thôi. Chú đẹp trai đó bị em làm cho sợ rồi. Vì cách theo đuổi người khác như vậy, em là người đầu tiên làm đấy.”

“Vậy thì em nên làm gì đây?” Khuất Doanh Doanh đã gấp khó khăn.

Đột nhiên, dường như Khuất Doanh Doanh nhớ ra điều gì đó, cô liền háo hức nắm lấy tay An Diễm nói: “Phải rồi, chị An Diễm, chẳng phải chị có quen chú đẹp trai à? Hay gọi chú ấy đi ăn cùng chúng ta đi!”

“Đừng, đừng, đừng. Chị không quen anh ta đâu.” An Diễm vội khoát tay.

“Vậy chị quen sao với người đó? Cố tổng đó đó! Em thấy hai người rất thân... Ừm...”

Khuất Doanh Doanh còn chưa nói xong thì An Diễm đã nhanh tay bịt miệng Khuất Doanh Doanh lại. Cô rùng mình nhìn sang Chu Mộng Chỉ, may mà Chu Mộng Chỉ đang đeo tai nghe để nghe nhạc nên không nghe thấy những lời Khuất Doanh Doanh nói.

An Diễm lại liếc nhìn xung quanh, thấy rằng mọi người đều đang làm việc chăm chỉ, không ai nghe họ nói chuyện, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

An Diễm vẫn bịt miệng Khuất Doanh Doanh, nói nhỏ vào tai cô: “Chị với Cố tổng đó, và cả chú đẹp trai của em, chỉ quen sơ thôi, quen nhau lúc chị làm trợ lý cho Lâm Hiểu Hiểu, chứ không có gì thân quen. Sau này nhất định không được nói cho người khác biết, chị quen thân với Cố tổng, có biết chưa?”

Khuất Doanh Doanh bị An Diễm bịt miệng, không thể lên tiếng, đành phải gật đầu.

An Diễm thấy Khuất Doanh Doanh đã gật đầu, lúc này mới buông tay mình ra.

296. Chương 297

Khuất Doanh Doanh xoa xoa miệng mình, rồi nói hơi với giọng thì thầm và lấy làm lạ: “Chị và Cố tổng rất thân, đó đâu phải là chuyện xấu, sao phải sợ sệt như vậy? Lê nào hai người đang ngoại tình với nhau?”

Giọng điệu của Khuất Doanh Doanh lúc nói ra câu này rõ ràng không phải đùa, nhưng An Diễm cũng biết rằng Khuất Doanh Doanh đang nói đùa mà thôi.

Nhưng nghĩ lại chuyện nghĩ mát lần trước, chuyện đã xảy ra giữa cô và Cố Thiên Tuấn, làm sao An Diễm không chột dạ cho được? Bên cạnh đó, vợ của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ, đang ngồi cách đó không xa. Nếu cô ta biết mình rất thân với Cố Thiên Tuấn thì nhất định sẽ nghi ngờ.

Vì vậy, bất kể thế nào, An Diễm cũng phải làm cho Khuất Doanh Doanh kín miệng như bưng.

“Cố tổng là người thế nào, mà quen thân với một nhân vật nhỏ bé như chị hả? Rõ ràng là không thân mà cứ nói rất thân, lỡ bị người khác xem là mối quan hệ bầu vú, vậy phải làm sao?” An Điền chất vấn Khưu Doanh Doanh với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cũng phải.” Khưu Doanh Doanh gật đầu, rất đồng ý với lời An Điền nói. “Được rồi, sau này em sẽ không nhiều chuyện nữa, được chưa?”

“Vậy còn tạm được!” An Điền mới hơi yên tâm một chút.

Ngay lúc này, cánh cửa văn phòng được mở ra, trợ lý Lily của Tô Thanh Dương bước vào. Trước tiên, cô nhìn quanh văn phòng một lượt, và cuối cùng dừng lại trên người Dương Thanh Lộ: “Dương Thanh Lộ, cô đi theo tôi, Tô tổng muốn gặp cô.”

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người trong văn phòng đều ngược lên nhìn vào Dương Thanh Lộ.

Dương Thanh Lộ lúng túng đứng dậy, sau đó gật đầu: “Dạ được.”

Sau khi Dương Thanh Lộ theo Lily ra ngoài, mọi người trong văn phòng bàn tán một hồi, sau đó các giọng nói mới dần lắng xuống.

Nhớ lại cuộc cãi vã giữa Dương Thanh Lộ với Chu Mộng Chỉ ngày hôm qua, An Điền bất giác nhìn sang Chu Mộng Chỉ: Việc này nhất định có liên quan đến Chu Mộng Chỉ.

Quả nhiên, lúc này, sau khi Chu Mộng Chỉ nghe thấy Dương Thanh Lộ bị Tô Thanh Dương gọi đến gặp, cô ta liền tỏ vẻ rất đắc ý. Cô ta dựa lưng vào ghế, tiếp tục nhắm mắt nghe nhạc.

Không biết Dương Thanh Lộ sẽ bị xử phạt thế nào nữa, An Điền lắc đầu thầm nghĩ trong lòng.

Ở bên này...

Dương Thanh Lộ đến trước cửa văn phòng của Tô Thanh Dương, trước tiên lịch sự gõ cửa, sau khi được phép mới đi vào.

Tô Thanh Dương đang ngồi trên ghế, bên trái là cửa sổ sát sàn rất lớn. Ánh mặt trời mùa xuân chiếu vào từ bên hông, khiến cả người anh tỏa sáng.

Dương Thanh Lộ vuốt nhẹ phần ngực hơi khác thường của mình, rồi nhìn vào Tô Thanh Dương: “Tô tổng, anh tìm tôi?”

Lúc này, Tô Thanh Dương mới đặt cây bút trong tay xuống. Anh chậm rãi nhìn vào Dương Thanh Lộ, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, nhưng vẫn không vội vàng mở miệng.

Thấy Tô Thanh Dương như thế, Dương Thanh Lộ lập tức cúi gầm mặt xuống với một chút lo lắng, kinh nghiệm đi làm nhiều năm đã nói cho cô biết: Chuyện tiếp theo chắc chắn không phải chuyện tốt, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

Bởi vì, dù gì mình cũng là người được công ty Lâm Thị cử đến, nếu không phải là chuyện quan trọng, Tô tổng cũng không cần đích thân gọi mình đến hỏi chuyện.

Nhưng, ngoài việc có tranh chấp với Chu Mộng Chỉ vài câu ở buổi họp ra, mình đâu làm gì quá đáng!

Dương Thanh Lộ càng phỏng đoán thì thấy càng khó hiểu, càng khó hiểu thì càng bất an. Cô cắn chặt đôi môi gợi cảm của mình, thấp thỏm như ngồi trên đồng lửa.

“Dương Thanh Lộ, bản phác thảo của cô tại cuộc họp hôm qua, khá đẹp đấy.” Tô Thanh Dương nhàn nhả lên tiếng, như thể đang ca ngợi Dương Thanh Lộ vậy.

“Cám ơn Tô tổng đã khen ngợi.” Dương Thanh Lộ lịch sự cúi đầu xuống, nhưng không vì vậy mà cảm thấy yên tâm.

Thường nghe mọi người nói, Tô tổng là người khiêm tốn và dễ gần, nhưng hôm nay xem ra, tin đồn có phần không đúng sự thật. Mặc dù Tô Thanh Dương không nói gì, nhưng Dương Thanh Lộ lại bị khí thế của Tô Thanh Dương làm cho cảm thấy bị áp bức.

Tô Thanh Dương lại chuyển sang một tư thế ngồi khác, lưng thẳng lên và hơi dựa vào ghế rồi nói: “Tôi cảm thấy, nếu cô có thể đem phần sức lực đưa thừa lúc tranh cãi với người khác dồn vào thiết kế của mình, nó chắc chắn sẽ còn tuyệt hơn thế nữa.”

Dương Thanh Lộ hơi nhú mồm lại. Người mà mình phát sinh tranh chấp gần đây cũng chỉ có Chu Mộng Chỉ, vậy là, Tô tổng muốn nói đến việc này?

Nhưng Chu Mộng Chỉ chỉ là một nhân viên cón con thôi mà, dù cô ta là người được Lâm tổng yêu thích, nhưng cũng không đến mức để Tô tổng phải đích thân nói với mình chứ? Vì suy cho cùng, ngay cả Lâm tổng cũng đâu có đến tìm mình.

Tô tổng này, cũng quá coi trọng Chu Mộng Chỉ rồi thì phải!

Dương Thanh Lộ vẫn cúi thấp đầu xuống và không nói gì.

Tô Thanh Dương nhìn thấy bộ dạng căng cứng môi tỏ vẻ không hiểu của Dương Thanh Lộ, chỉ khẽ thở dài: Dù tính cách của Dương Thanh Lộ thế nào, thì anh vẫn biết rõ tài năng thiết kế thời trang của cô. Bây giờ anh làm điều này, cũng chỉ vì nghĩ cho tương lai của Dương Thanh Lộ mà thôi. Vì Chu Mộng Chỉ, không phải là người dễ bị bắt nạt.

Tô Thanh Dương suy nghĩ một lúc rồi nói thẳng: “Dương Thanh Lộ à, dự án này là dự án mà cả Tô Thị và Lâm Thị đều rất xem trọng. Tôi không muốn vì bất cứ ai, hay bất cứ chuyện gì, khiến nó xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Chuyện hôm qua, suy cho cùng, vẫn do cô nhiều hơn.”

Tô Thanh Dương nói đến đây rồi nhìn vào Dương Thanh Lộ: “Vậy nên, phải làm gì tiếp theo, chắc cô biết rõ.”

Dương Thanh Lộ cắn cắn răng với vẻ không cam tâm: Tô Thanh Dương đã nói đến chuyện ngày hôm qua, vậy chắc chắn là chuyện giữa mình và Chu Mộng Chỉ rồi!

Cái cô Chu Mộng Chỉ này đúng là không thể xem thường! Không chỉ có quan hệ với Lâm tổng, mà nghe các đồng nghiệp nói, hôm qua còn đi theo Tô tổng vào văn phòng nữa!

Tuy nhiên, không cam tâm thì không cam tâm. Bây giờ Tô Thanh Dương đã lên tiếng rồi, mình cũng phải nể mặt anh ấy. Dù gì cô vẫn phải làm việc, chỉ có điều sau này, đấu với Chu Mộng Chỉ không thể quá trắng trợn như thế nữa.

“Cám ơn Tô tổng đã nhắc nhở.” Dương Thanh Lộ cuối cùng đã gật đầu và hứa với Tô Thanh Dương. “Tôi sẽ đi làm việc đó ngay lập tức.”

“Cô ra ngoài đi.” Tô Thanh Dương thở dài và không nói gì thêm: Bây giờ những điều nên làm cũng đã làm rồi, về con đường tương lai, Dương Thanh Lộ có đi tiếp được hay không, phải xem ở bản thân cô ấy.

Trong văn phòng của nhóm dự án...

Sau khi Dương Thanh Lộ bị Tô Thanh Dương gọi đi, không bao lâu sau đã quay về. Không chỉ vậy, An Điem còn thấy trên tay Dương Thanh Lộ có thêm một cốc Cappuccino.

Lúc này, Dương Thanh Lộ bước trên đôi giày cao bẩy phân, bê cốc Cappuccino đi đến trước mặt Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ vẫn đeo tai nghe, khuôn mặt xinh xắn vẫn giữ biểu cảm như cũ. Đôi mắt mai xinh đẹp chỉ nhìn vào màn hình đầy thích thú, không thèm nhìn sang Dương Thanh Lộ.

Dương Thanh Lộ cũng không nói gì, chỉ đứng như thế.

Sau một phút lâu đằng đằng, Chu Mộng Chỉ vẫn không thèm đếm xỉa đến Dương Thanh Lộ.

Đây là lần đầu tiên Dương Thanh Lộ bị một nhân viên cón con vừa vào công ty đối xử lạnh nhạt đến thế. Lúc này, cô thực sự rất muốn đổ cốc Cappuccino lên đầu Chu Mộng Chỉ. Nhưng, nghĩ lại những lời Tô Thanh Dương vừa nói với mình trong văn phòng, Dương Thanh Lộ liền cố nhịn.

“Này.” Cuối cùng, vẫn là Dương Thanh Lộ lên tiếng trước. Cô tự đặt cốc Cappuccino xuống trước mặt Chu Mộng Chỉ và nói: “Đây là đồ uống tôi mua cho cô. Chuyện hôm đó, tôi cũng có chỗ không đúng, nên việc đó cứ cho qua đi nhé. Sau này, chúng ta vẫn là đồng nghiệp.”

Lúc này, Chu Mộng Chỉ này giờ vẫn dán chặt mắt vào màn hình đã quay sang nhìn Dương Thanh Lộ. Cô ta bỏ tai nghe xuống, giả vờ ngơ ngàng rồi nói: “Ồ, cô đến từ khi nào vậy? Cô vừa nói gì? Tôi không nghe thấy gì cả!”

297. Chương 298

“Cô...” Dương Thanh Lộ cắn răng, cô biết rõ Chu Mộng Chỉ đang cố tình chơi mình, nhưng cô vẫn cố nhịn. Cô hít một hơi thật sâu và tiếp tục nói: “Chuyện ngày hôm đó cứ bỏ qua đi, sau này chúng ta vẫn là đồng nghiệp. Còn nữa...”

“Phì...” Chu Mộng Chỉ không chờ Dương Thanh Lộ nói xong thì đã phì cười. Dường như cô ta không nhìn thấy khuôn mặt đã tái nhợt đi vì giận của Dương Thanh Lộ, chỉ quay đầu lại nhìn vào cốc Cappuccino mà Dương Thanh Lộ đã đặt trên bàn mình.

Chu Mộng Chỉ lắc đầu một cách nhàn nhã, vừa ngắm bộ móng tay mới làm xong của mình, vừa nói với giọng khinh bỉ: “Tôi không thích Cappuccino, cô đem về mà uống.”

“Chu Mộng Chỉ!” Cuối cùng, Dương Thanh Lộ cũng không nhịn được nữa, cả người cô run rẩy vì tức giận. Cô trợn mắt nhìn vào Chu Mộng Chỉ nói: “Tôi cho cô biết, cô đừng hiếp người quá đáng! Với trình độ và mấy chiêu trò của cô, nhóm dự án này sẽ không để cho cô một tay che trời đâu! Chẳng phải chỉ là cáo mượn oai hùm sao? Làm người đừng nên kiêu ngạo quá!”

Dương Thanh Lộ vừa dứt lời, vẻ mặt nhàn nhã của Chu Mộng Chỉ ngay lập tức lạnh băng. Cô ta vốn nghĩ, bây giờ cứ si nhục Dương Thanh Lộ cho đã, sau đó giáng chút cô thêm vài bậc, và chuyện này sẽ cho qua. Vì suy cho cùng, Chu Mộng Chỉ luôn tự nghĩ rằng mình rất tử tế.

Nhưng bây giờ, Chu Mộng Chỉ không ngờ Dương Thanh Lộ lại dám nói ra những câu đó với cô ta, vậy thì cô ta không cần phải “tử tế” nữa rồi!

Trên khóe miệng lộ ra một nụ cười không hợp với khí chất của Chu Mộng Chỉ, cô ta đưa tay ra và cầm lấy cốc Cappuccino mà Dương Thanh Lộ đã mua.

Dương Thanh Lộ không biết Chu Mộng Chỉ định làm gì, nên chỉ nhìn vào cô ta với vẻ mặt tức giận và lấy làm lạ.

Chu Mộng Chỉ liếc nhìn Dương Thanh Lộ, sau đó cầm cốc Cappuccino đi thẳng đến cạnh thùng rác.

“Cạch” một tiếng, cốc Cappuccino bị Chu Mộng Chỉ ném vào thùng rác.

“Cô, cô...” Dương Thanh Lộ bị hành động đó làm cho giận đến tím mặt: Mình đi làm đã bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp phải người không nể mặt mình đến vậy. Mình chủ động làm hòa là chuyện hiếm có rồi, vậy mà Chu Mộng Chỉ lại không biết tốt xấu, si nhục mình như thế!

Được lắm!

Dương Thanh Lộ híp mắt lại, giận quá nhưng vẫn cười phá lên. Ả cặn bã Chu Mộng Chỉ này, mình đụng đến chắc rồi đấy!

Cô cũng muốn xem thử, nếu thực sự đến lúc phải lựa chọn, Lâm tổng sẽ chọn một nhân viên tài giỏi và biết kiếm tiền như cô, hay chọn một người tình không biết làm gì khác ngoài việc giỏi gây chuyện và vô dụng!

Dương Thanh Lộ hừ một tiếng lạnh lùng rồi quay lại chỗ ngồi của mình. Cô siết chặt cây cọ trong tay, thầm phỉ nhổ trong lòng: Chu Mộng Chỉ, cô rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt? Đợi đến khi Lâm tổng không thích cô nữa, cô sẽ chẳng là gì cả. Đến lúc đó, cô chỉ là một kẻ rác rưởi mà không ai cần!

Còn Chu Mộng Chỉ thì cười khẩy rồi trở về chỗ ngồi của mình. Cô ta chậm rãi đeo tai nghe vào và tiếp tục nghe nhạc: Dương Thanh Lộ, cô có biết cô đã xúc phạm ai không? Tôi nhất định sẽ bắt cô phải lãnh đủ.

Các nhân viên trong phòng chứng kiến mọi chuyện chỉ đưa mắt nhìn nhau. Họ cũng không dám tin rằng, trong một thời gian ngắn sau khi bắt đầu dự án, Dương Thanh Lộ và Chu Mộng Chỉ đã trở mặt hoàn toàn như thế.

Chắc, chắc, chắc. Những ngày tháng sau này, trong phòng sẽ có kịch hay để xem rồi!

Là người ngoài cuộc, An Diễm cũng phải lắc đầu ngao ngán. Đã nói tất cả mọi người phải đồng tâm hiệp lực để tạo ra kỳ tích, sao mới đó mà một văn phòng hòa đồng đã bắt đầu đấu đá nhau rồi?

Ngay khi An Diễm đang than thở, máy tính trước mặt cô bỗng hiện ra một cửa sổ chat.

An Diễm nhanh chóng mở ra, và khi nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, cô suýt nữa hét lên.

Đó là tin chat do bậc thầy Trương Hiến Hy gửi đến, còn gửi qua cửa sổ chat riêng nữa chứ: Hôm qua, sau khi tôi góp ý cho cô, cô đã sửa lại bản thảo chưa? Sửa rồi thì gửi lại cho tôi xem thử.

An Diễm chớp mắt cảm thấy vừa mừng vừa lo vì được khen ngợi quá nhiều. Hôm qua, bậc thầy đã giúp mình sửa bản thảo, đó là may mắn ba đời rồi, không ngờ bây giờ còn có “dịch vụ hậu mãi”? Vậy quá tuyệt vời rồi thì phải!

An Diễm càng nghĩ càng thấy không thật. Cô suy nghĩ một lúc rồi đứng bật dậy, thập thà thập thò rồi nhìn về phía chỗ ngồi của Trương Hiến Hy.

Cô thấy Trương Hiến Hy đang dựa ra ghế một cách lười biếng. Đôi bàn tay trắng trẻo với những khớp xương rõ rệt đang sờ sờ cái cằm nhọn, đôi mắt phượng nhỏ hơi khép lại, dường như đang nghỉ ngơi.

Lúc này, Trương Hiến Hy dường như cũng đã nhận ra An Diễm đang nhìn mình, chỉ có điều giả vờ như không thấy, vẫn giữ tư thế cũ, không hề nhúc nhích.

Tin chat này có phải do bậc thầy gửi đến không?

An Diễm cau mày lấy làm lạ. Cô ngồi xuống và đánh một dòng chữ: Bậc thầy ơi, anh bị hack tài khoản à?

An Diễm gửi tin nhắn xong rồi vội thò đầu ra, nhìn về phía Trương Hiến Hy.

Cô thấy Trương Hiến Hy vẫn dựa vào ghế một lúc, rồi mới đưa mắt nhìn vào màn hình máy tính. Khi nhìn thấy tin nhắn được An Diễm gửi đến, Trương Hiến Hy ngẩng đầu lên với vẻ bất lực.

Ánh mắt anh vừa vắn chiếu thẳng vào đôi mắt đang nhìn sang bên này của An Diễm. Trương Hiến Hy vừa thở dài về việc nào của An Diễm khác hẳn người bình thường, vừa duỗi những ngón tay ra, gõ vài từ trên bàn phím: Không. Gửi bản thảo qua đây. Ngay lập tức.

An Diễm nghe thấy chuông báo tin nhắn liền vội vàng ngồi xuống. Khi nhìn thấy tin chat do Trương Hiến Hy gửi đến, An Diễm mới gật đầu. Ừm, đây mới là giọng điệu của bậc thầy chứ.

May mắn thay, An Diễm luôn là một người học tập chăm chỉ. Hôm qua, sau khi Trương Hiến Hy và Tô Thanh Dương đưa ra vài lời khuyên cho cô, cô về nhà liền bắt đầu chỉnh sửa, bây giờ có thể gửi ngay qua đó rồi.

Sau khi gửi bản thảo qua, An Diễm chờ khoảng nửa tiếng thì Trương Hiến Hy lại gửi một loạt tin nhắn đến. Nội dung chủ yếu nói về phần chỉnh sửa bản thảo và đưa ra thêm một yêu cầu cho An Diễm, bảo cô thiết kế một bộ trang phục, vài ngày sau phải gửi cho anh ấy xem.

Về mặt An Diễm như thế “không hiểu chuyện gì đang xảy ra”. Anh chàng Trương Hiến Hy này, không chỉ chỉnh sửa bản thảo giấu mình, mà còn “tạo điều kiện” cho mình. Chẳng lẽ đây là các bước để nhận đệ tử?

Nhưng, người mà anh ấy hướng dẫn, chẳng phải là Chu Mộng Chỉ sao?

An Diễm không hiểu, nhưng trong lòng vẫn rất hạnh phúc. Suy cho cùng, mình đã được bậc thầy đối xử đặc biệt rồi, cho nên dù nghĩ không hiểu được, nhưng An Diễm vẫn rất vui vẻ để làm.

Sau khi Trương Hiến Hy ngồi đối diện chéo với An Diễm gửi tin nhắn cho cô, anh xoa xoa thái dương của mình, rồi xỏ hai tay vào túi quần và bước ra khỏi văn phòng.

Thấy vậy, An Diễm này giờ đang chăm chú vẽ cảm thấy mình nên “có qua có lại mới toại lòng nhau”. Thế là cô liếc nhìn xung quanh, chờ mười phút sau và cũng đi ra ngoài.

An Diễm bước ra khỏi cửa văn phòng thì rẽ vào một góc, nhìn thấy Trương Hiến Hy đang đứng trên hành lang rộng rãi cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

“Bạc thầy ơi, của anh này.” An Diễm đi đến trước mặt Trương Hiến Hy, đưa cốc nước trái cây cho anh.

Trương Hiến Hy thuận theo cốc nước trái cây nhìn vào An Diễm, nhưng anh không đưa tay ra cầm lấy cốc nước mà chỉ nói với vẻ mặt vô cảm: “Tôi chỉ uống nước lọc thôi.”

“Ồ.” An Diễm ngoan ngoãn rút tay lại: “Tôi chỉ muốn cảm ơn anh vì đã giúp tôi xem những bản thảo đó.”

“Do có người nhờ vả thôi.” Trương Hiến Hy nhún vai. “Vội lại, khả năng nắm bắt của cô cũng không tệ.”

An Diễm không nói nên lời. Anh chàng Trương Hiến Hy này, giọng điệu khen tặng cũng lạnh lùng quá. Cô nhấp một ngụm nước trái cây, rồi mới sức nhớ lại câu thứ hai của Trương Hiến Hy. Cô nhìn Trương Hiến Hy và hỏi: “Do có người nhờ vả? Do ai nhờ vả thế?”

298. Chương 299

“Chuyện này không thể cho cô biết.” Trương Hiến Hy lại nhún vai. “Chờ đến khi xong xuôi mọi việc, cô sẽ biết thôi.”

An Diễm lấy làm lạ nhìn vào Trương Hiến Hy, nhưng cô vẫn không hiểu anh đang nói gì.

Song, nhìn vào bộ dạng của Trương Hiến Hy, rõ ràng cũng lười giải thích. Anh chỉ nghiêng đầu sang nhìn An Diễm, khuôn mặt nghiêng tinh tế đó giống như bước ra từ trong một cuốn truyện tranh: “Có điều, bây giờ tôi đã nói rõ với cô, cũng mong cô đừng nói với ai cả. Sau này, về các vấn đề của một nhà thiết kế thời trang, cô có thể đến hỏi tôi. Nhưng, việc này chỉ có hai người chúng ta biết thôi.”

“Vâng, tôi biết rồi. Cảm ơn anh.” An Diễm thức thời gật đầu với Trương Hiến Hy.

“Được rồi, cũng không còn việc gì khác, cô có thể vào trong trước.” Trương Hiến Hy quay người lại, không nhìn An Diễm nữa.

Nghe thấy trong câu nói này của Trương Hiến Hy có hai phần ba số từ mang vẻ lạnh lùng, An Diễm sờ sờ ngực mình, nghĩ rằng mình nên đổi tên thành An Mạnh Mẽ. Vì suy cho cùng, cũng chỉ có người mặt dày như mình mới chịu đựng được sự từ chối lạnh lùng của Trương Hiến Hy.

“Vậy tôi xin phép đi trước.” An Diễm nói rồi cầm cốc nước trái cây lên và bước vào văn phòng.

“Cảm ơn chị An Diễm nhé...”

An Diễm vừa bước vào cửa văn phòng, cốc nước trái cây còn chưa mở nắp trong tay đã bị Khuất Doanh Doanh giật lấy. Cô uống một ngụm vui vẻ nói: “Chị An Diễm, chị có lòng quá, nước cam này rất ngon.”

“Ngon thì em uống thêm đi.” An Diễm nhún vai, trong lòng vẫn đang nghĩ về lời Trương Hiến Hy nói: Có người nhờ vả? Rốt cuộc là ai mà chiều cổ mình nhiều đến thế?

Trương Hiến Hy là một bậc thầy, anh ấy được người nhờ vả và chiều cổ mình như thế, vậy mình đã nợ người đó một ân tình rất lớn!

“Này, chị An Diễm. Ngày mai chị sẽ mặc gì?” Khuất Doanh Doanh vừa uống nước trái cây vừa ghé sát mặt đến.

“Sao em lại hỏi điều này?” An Diễm đưa hai tay lên chống cằm, tiếp tục đắm mình trong suy nghĩ của mình.

“Ngày mai, dự án của chúng ta sẽ triển khai được một tuần rồi! Vì vậy, ngày mai, Cố tổng sẽ đến công ty chúng ta để kiểm tra, sẵn tiện có vài lời với các thành viên trong nhóm dự án của chúng ta.” Khuơ Doanh Doanh nuốt ngụm nước trái cây xuống rồi nói với kỳ vọng rất lớn. “Ngày mai em lại có thể gặp được chú đẹp trai rồi, em nhất định phải sửa soạn một tí!”

“Vậy em sửa soạn là đủ rồi, sao còn hỏi chị có sửa soạn hay không?” An Diễm nằm dài trên bàn với vẻ ỉu xiu.

“Nhưng ngày mai, không chỉ các thành viên trong nhóm dự án của chúng ta mà chắc toàn bộ công ty Tô Thị đều sẽ sửa soạn hết đấy. Suy cho cùng, Cố tổng đến thăm công ty chúng ta mà!”

“Đến thì đến chứ.” An Diễm nhún vai.

“Nhưng Cố tổng là một nhân vật huyền thoại mà. Hôm qua, em chỉ mãi nghĩ đến chú đẹp trai mà không có thời gian để nhìn Cố tổng luôn. Em nghe nói, anh ấy không chỉ là người giàu nhất ở thành phố H mà còn là người đẹp trai nhất nữa đấy. Các thành viên nữ trong nhóm dự án của chúng ta vì việc anh ấy sắp đến mà phấn khích đến mức mất ngủ mấy ngày luôn! Vừa nãy khi chị ra ngoài, em nghe Dương Thanh Lộ và mọi người nói tối nay sẽ sửa sang sắc đẹp, chuẩn bị để ngày mai chào đón Cố tổng đấy!”

“Có cần phải làm quá như thế không!” An Diễm mím môi. “Ở thành phố H này, ai mà không biết Cố Thiên Tuấn đã kết hôn chứ? Tuy mọi người chưa từng nhìn thấy vợ của anh ấy, nhưng danh tiếng yêu vợ của Cố Thiên Tuấn, chắc mọi người nên nghe nói rồi mới phải.”

“Trời ơi, ảo tưởng là bệnh chung của phụ nữ mà, nghĩ rằng mình là duy nhất trong mắt đàn ông cũng là bệnh chung của phụ nữ. Em thấy, mấy chị gái đó vẫn ôm hy vọng với Cố tổng đấy!” Khuơ Doanh Doanh lắc đầu, rồi biến thành bậc thầy tình cảm. “Không giống như em, luôn chung tình với chú đẹp trai của em thôi.”

“Được rồi, được rồi. Em đừng nói nữa.” An Diễm khoát tay. Cô cầm cây cọ lên, cảm thấy việc mình nên làm nhất bây giờ là hoàn thành nhiệm vụ mà Trương Hiến Hy đã giao cho mình. Còn Cố Thiên Tuấn gì đấy, làm ơn đi, cô đã gặp đủ lắm rồi!

Khuơ Doanh Doanh thấy bộ dạng “hai tai không nghe việc khác, chỉ muốn tập trung phác thảo” của An Diễm, cô cũng đành nhún vai không nói gì thêm.

Cứ thế, An Diễm đã trải qua một đêm yên tĩnh.

Sáng hôm sau, An Diễm ăn mặc bình thường vừa bước vào cửa công ty liền cảm thấy có gì đó không ổn. Khi vừa bước vào, cô nhìn thấy chú bảo vệ không bao giờ cạo râu, giờ đã cạo sạch sẽ và bôi keo tóc, còn thay bộ đồng phục bảo vệ mới nữa!

Hơn nữa, vừa bước vào văn phòng, cô càng kinh ngạc hơn, cả văn phòng đầy yếm oanh bay lượn. Ngoài Trương Hiến Hy và Chu Mộng Chỉ vẫn ăn mặc bình thường ra, trang phục của các đồng nghiệp khác thật sự đã làm cho An Diễm không dám tin, cô tưởng mình đã lạc vào buổi trình diễn thời trang nào đó rồi chứ!

“Chị An Diễm, sao chị lại ăn mặc thế này?”

An Diễm còn chưa phản ứng gì thì Khuơ Doanh Doanh trang điểm lộng lẫy đã nhảy ra, đi vòng quanh An Diễm một lúc lâu, rồi phê bình với vẻ rất không hài lòng.

“Chị không mặc cái này thì mặc cái gì?” An Diễm nhìn vào Khuơ Doanh Doanh với vẻ cường điệu và nói. “Chị nên hỏi em mới phải. Sao em lại ăn mặc như vậy mà đi làm?”

Lúc này, Khuơ Doanh Doanh mặc một chiếc váy liền không tay màu trắng, chiếc thắt lưng màu đen nâng cao vòng eo và kéo dài đôi chân. Từ chiếc thắt lưng trở lên trên là chiếc áo nền trắng có chấm bi đen, từ chiếc thắt lưng trở xuống là chân váy màu trắng. Màu sắc chuyển biến cũng không tệ.

Ngoài ra, Khuơ Doanh Doanh đã bôi mái tóc hơi vàng của mình lên, rồi dắt một chiếc kẹp tóc ngọc trai, trông cô rất ngọt ngào và đáng yêu.

Nhưng, bây giờ là giờ làm việc, họ đều phải làm việc, vậy mà ăn mặc sang trọng như thế này, liệu có ổn thật không?

“Làm ơn đi, em mặc thế này mới là bình thường đấy.” Khuru Doanh Doanh lại liếc nhìn An Diễm một lần nữa, nói với vẻ tiếc nuối. “Trời ơi, chị nhìn chị đi. Hôm qua em đã bảo chị phải sửa soạn một chút, bây giờ bị đánh giá thấp rồi chứ gì?”

“Bị đánh giá thấp thì sao? Đâu phải đang thi sắc đẹp!” An Diễm lắc đầu, nói với vẻ khó giải thích được. “Đúng là làm hơi quá rồi.”

“Thôi vậy, không nói với chị nữa, dù gì chị cũng không hiểu.” Khuru Doanh Doanh thấy bộ dạng không hề quan tâm của An Diễm, cũng không biết phải nói gì, chỉ lấy gương ra và bắt đầu trang điểm lại, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc gặp mặt tiếp theo với chú đẹp trai.

An Diễm vừa lắc đầu vừa ngồi xuống ghế của mình. Cô đưa hai tay lên chống cằm, bắt đầu quan sát kỹ phong cách ăn mặc của các đồng nghiệp.

Sau khi nhìn một vòng, An Diễm không thể tìm được lời khen tặng dành cho các đồng nghiệp: Không uống công làm trong ngành thiết kế thời trang, biết tốt khoe xấu che, trộn lẫn sắc thái hài hòa, như thể làm được dễ như trở bàn tay.

Trong số đó, người ăn mặc đẹp nhất là Dương Thanh Lộ. Lúc này Dương Thanh Lộ buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, đeo một đôi bông tai ngọc trai lấp lư trên dải tai. So với những người ăn mặc quá long trọng kia, cô có thêm vài phần sắc nét và tươi mới.

Cô đang mặc một chiếc váy da không tay màu đen, dây khóa kéo kim loại trước bờ ngực kéo dài cho đến thắt lưng. Lấy dây khóa kéo làm đường giữa, hai bên in đầy hoa màu trắng chi chít và không có quy tắc ở hai bên. Chiếc váy này bó rất sát, chây váy chỉ dài đến đùi, còn phối thêm đôi giày da màu đen cao đến mắt cá chân.

Vừa hay, Dương Thanh Lộ có làn da trắng đẹp, trước ưỡn sau lồi, chân thon và dài, đi kèm với đôi môi mang tính cách phương Tây, chỉ cần là đàn ông thì đều phải liếc nhìn cô vài cái.

Ngay khi An Diễm đang cảm thán, cuộc trò chuyện giữa một đôi nam nữ đã lọt vào tai của An Diễm.

Người nữ nói: “Này này này, chúng tôi là phụ nữ, có sửa soạn thế nào cũng không quá lố. Còn anh là đàn ông, sao trên mặt cũng trét nhiều quá vậy? Hôm qua tôi nghe Tiểu Ngô nói, anh còn đi chích thuốc hút mỡ mặt nữa!”

“Vậy cũng có sao?” Người nam trả lời. “Bộ cô không nghe nói sao? Khác giới chỉ vì nổi dòng nổi dãi, cùng giới mới là tình yêu đích thực. Sau này, nếu tôi bẻ cong Cổ tổng rồi, tôi sẽ là bà chủ của tập đoàn Cổ Thị.”

299. Chương 300

Trời ơi, rốt cuộc mình đang sống trong một tập thể gì vậy? An Diễm gào khóc bi thương trong lòng.

Ngay lúc An Diễm đang than vãn thì Lily bước vào. Cô nhìn vào các nhân viên đang hào hứng và nói: “Tổng tài của Tập đoàn Cổ Thị sắp đến rồi, bây giờ mọi người đến tập họp ở hội trường để chào đón Cổ tổng.”

Lily vừa dứt lời, các nhân viên trong văn phòng lập tức chạy ra ngoài như một cơn lốc.

Chớp mắt, trong văn phòng chỉ còn lại An Diễm, Chu Mộng Chỉ và Trương Hiểu Hy.

An Diễm quay sang nhìn hai người họ, biết rằng họ thường xuyên gặp mặt Cổ Thiên Tuấn.

Nhưng mình chỉ là một nhân viên quen, vì vậy không thể tỏ ra diễm tình như thế được. Nghĩ vậy, An Diễm vừa giậm chân vừa vỗ tay, giả vờ đang rất phấn khích: “Trời ơi, sắp được gặp Cổ tổng rồi, phấn khích quá, phấn khích quá.”

An Diễm nói rồi chạy ra ngoài. Cô biết, sau lưng mình chắc chắn sẽ có ánh mắt khinh khi của Chu Mộng Chỉ và Trương Hiểu Hy.

Khi An Diễm đến hội trường, mọi người đã xếp thành hàng. Dương Thanh Lộ đứng ở hàng đầu tiên, còn là hàng chính giữa nhất, bây giờ đang nhìn về phía trước với ánh mắt long lanh.

Có lẽ Khuu Doanh Doanh đang cố gắng cạnh tranh, nên đang đứng giữa hàng thứ hai. Còn An Diễm, đành phải tìm một góc và đứng đó.

Chờ sau khi An Diễm đã yên vị, Chu Mộng Chỉ mới đứng đỉnh đi tới. Còn anh chàng Trương Hiểu Hy kia thì không đến luôn.

An Diễm nhún nhún vai, nghĩ rằng Trương Hiểu Hy không đến cũng rất bình thường. Dù gì anh ấy là do Cố Thiên Tuấn mời đến, không biết tình cảm sâu đậm như thế nào, cần gì phải gặp mặt bây giờ.

Còn Chu Mộng Chỉ thì vẫn phải làm ra vẻ, nên cô ta mới đến đây. Nhưng sau khi đến nơi, cô ta nhìn quanh, nhận thấy những vị trí tốt đều đã bị chiếm sạch, vì vậy đành miễn cưỡng đứng bên cạnh An Diễm.

Chu Mộng Chỉ vừa đứng vào hàng, bên ngoài đại sảnh liền vang lên tiếng bước chân hàng loạt.

Đầu tiên là hai hàng vệ sĩ mặc áo đen sải bước đi vào, chia nhau đứng thành hai bên một cách chuyên nghiệp. Sau đó, Cố Thiên Tuấn mà mọi người đều mong đợi, dưới sự đồng hành của Lâm Kính Trạch, Tô Thanh Dương và Susan, đang tiến đến từ đằng xa.

Lúc này Cố Thiên Tuấn đang mặc một bộ vest màu bạc, bên trong phối với chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và chiếc cà vạt màu xanh nhạt đặc biệt bắt mắt. Chiều cao một mét tám mươi chín, đôi chân dài thẳng và tư thế cao ráo giống như người trời.

Cố Thiên Tuấn quay lưng với ánh mặt trời và đi vào, khuôn mặt điển trai tỏa ra vẻ trầm lắng và kín đáo, khiến tất cả những người phụ nữ nhìn thấy anh đều không kìm được tiếng than thở si mê.

Ngay cả An Diễm thường xuyên gặp mặt Cố Thiên Tuấn, ngay lúc này cũng bị thất thần: Đôi khi, anh ấy ở rất gần mình, nhưng đôi khi, anh ấy lại ở rất xa mình, như thể một tia nắng. Biết rõ anh ấy ở bên cạnh mình, nhưng không bao giờ nắm bắt được.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đã đi đến gần hơn và nhìn về phía An Diễm.

An Diễm ngay lập tức để ý thấy động tác tinh tế này của Cố Thiên Tuấn. Cô hoảng hốt thu mắt lại, cúi gầm mặt nhìn xuống chân mình.

Lúc này, An Diễm chợt nhìn thấy Chu Mộng Chỉ bên cạnh mình giơ tay lên và vẫy một cái.

An Diễm ngay lập tức thầm cười nhạo mình: Vừa rồi khi Cố Thiên Tuấn nhìn về phía bên này, mình đã rất hoảng hốt. Hóa ra, Cố Thiên Tuấn chỉ nhìn Chu Mộng Chỉ, mình đúng là tự đa tình mà.

An Diễm khẽ thở ra một hơi, rồi ngược đầu lên, mỉm cười và nhìn đi chỗ khác, như không có việc gì.

Lúc này, Dương Thanh Lộ đang đứng giữa hàng đầu tiên bước ra. Cô tiến lên trước một bước, nhìn vào Cố Thiên Tuấn vừa vịn đi đến chỗ cô và mỉm cười, rồi tự giới thiệu một cách tao nhã: “Xin chào anh Cố. Tôi là đại diện của thành viên nhóm dự án này, tôi tên là Dương Thanh Lộ. Rất vui được gặp anh.”

“Dương Thanh Lộ...” Cố Thiên Tuấn khẽ mấp máy khóe môi, cổ họng gợi cảm phát ra âm thanh trầm và thu hút, đôi mắt ưng nhìn cô với chút ánh sáng dịu nhẹ. “Tôi có chút ấn tượng về cô.”

Dường như từng nghe từ miệng của Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn thầm nghĩ trong lòng.

“Thật sao?” Dương Thanh Lộ vui sướng ngây ngất, trên khuôn mặt trang điểm tinh tế lộ ra một nụ cười tự hào và hạnh phúc khó giấu được.

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn kiên nhẫn gật đầu, sau đó đưa tay ra và vỗ nhẹ lên vai Dương Thanh Lộ. “Hy vọng cô có thể làm hết sức mình để đóng góp cho dự án này.”

Chính vì hành động nhẹ nhàng này, mà trong chớp mắt, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ. Chẳng phải có tin đồn rằng Cố tổng không bao giờ chú ý đến những người phụ nữ khác à?

Sao bây giờ lại chủ động nói chuyện với Dương Thanh Lộ, còn vỗ vai cô ấy, có động chạm về thân thể nữa?

Dương Thanh Lộ càng sửng sốt hơn. Cô im lặng một lúc rồi thản thờ nhìn vào Cố Thiên Tuấn: “Vâng, tổng tài. Tôi chắc chắn sẽ làm việc chăm chỉ.”

Khóe miệng của Cố Thiên Tuấn cong lên, xem như lộ ra một nụ cười với Dương Thanh Lộ.

Ngay lập tức, Dương Thanh Lộ cảm thấy thời gian như ngừng lại, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào Cố Thiên Tuấn một cách mê mẩn, cho đến khi Cố Thiên Tuấn quay người đi về phía trước, cô vẫn chưa hoàn hồn lại.

An Diễm nhìn thấy bộ dạng rõ ràng rất xem trọng Dương Thanh Lộ của Cố Thiên Tuấn, cô bất giác có chút khinh thường. Đây đâu phải là một người đàn ông tốt, rõ ràng là một người đàn ông trác táng đi khắp mọi nơi trên hoa ghẹo nguyệt!

“Ken két, ken két...”

An Diễm còn chưa mắng thắm xong, bỗng nhiên nghe thấy một loạt âm thanh kỳ lạ.

“Ken két, ken két...” Lại là một loạt âm thanh kỳ lạ vang lên.

An Diễm nhíu mày lại đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng mới nhận ra đó là âm thanh do Chu Mộng Chỉ đứng cạnh mình phát ra. Lúc này mắt cô ta đang nhìn chăm chăm vào Dương Thanh Lộ, vẻ độc ác trên khuôn mặt xinh đẹp kia khiến An Diễm hơi ớn lạnh. Và tiếng “ken két” đó, chính là tiếng nghiến răng nghiến lợi của Chu Mộng Chỉ.

An Diễm bất giác né sang một bên, sợ rằng cơn giận của Chu Mộng Chỉ sẽ lan sang mình.

Cố Thiên Tuấn nói xong với Dương Thanh Lộ thì quay người đi đến phòng hội nghị, các nhân viên có mặt để đón tiếp Cố Thiên Tuấn cũng đi theo sau. An Diễm liếc nhìn Chu Mộng Chỉ vẫn đang tức giận, rồi lặng lẽ đi theo nhóm nhân viên đến phòng hội nghị.

Cố Thiên Tuấn ngồi ở ghế chính giữa nhất của phòng hội nghị, hai bên lần lượt là Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch. Và ngồi bên cạnh hai người họ là Dương Thanh Lộ và Trương Hiến Hy.

Vì An Diễm và Chu Mộng Chỉ rời đi sau cùng, nên khi đến phòng hội nghị, hai người chỉ có thể ngồi trong góc.

Mặc dù dự án này, với Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch mà nói, đã là một dự án lớn. Nhưng trong mắt Cố Thiên Tuấn, dự án đó không phải là gì. Lần này anh đầu tư vào dự án này không phải để kiếm tiền, vì vậy, vào phòng hội nghị mới nói vài câu thì đã đi công tác.

Tất nhiên, trước khi Cố Thiên Tuấn rời đi, vẫn là Dương Thanh Lộ chen ra phía trước để tiễn Cố Thiên Tuấn.

Sau hơn nửa ngày căng thẳng, các thành viên của nhóm dự án cuối cùng cũng sống sót. Khưu Doanh Doanh nằm bò trên bàn với vẻ mặt tiếc nuối, nhìn vào An Diễm và nói: “Chị An Diễm, thật tiếc quá! Hôm nay chú đẹp trai không đến, mà đến cùng Cố tổng lại là một trợ lý nữ!”

“Vậy cho nên, an tâm làm việc là tốt, còn suy nghĩ lung tung thì cuối cùng chỉ tốn công vô ích thôi!” An Diễm vừa vẽ vừa kiên nhẫn khuyên nhủ Khưu Doanh Doanh.

“Ài, tâm trạng em vẫn rất tệ!” Khưu Doanh Doanh ngửa mặt lên và thở dài. Cô nắm lấy tay của An Diễm và nói một cách buồn bã: “Chị An Diễm, cùng em đi thả độc nào.”

“Thả độc? Thả độc là sao?” An Diễm hỏi mà không hiểu.

“Thì là đi vệ sinh với em đó!” Khưu Doanh Doanh giải thích qua loa một câu rồi kéo tay An Diễm và chạy vào phòng vệ sinh. Khi hai người vừa chạy đến cửa phòng vệ sinh, họ liền nghe thấy tiếng bàn tán phát ra từ bên trong.

“Ái chà, Thanh Lộ à, lần này cô được nở mày nở mặt rồi nhé. Vừa nãy tôi thấy Cố tổng nhìn cô mấy lần lặn đáy!” Một nữ nhân viên đứng trước gương, vừa trang điểm lại vừa nói bằng giọng ngưỡng mộ.

Dương Thanh Lộ nhếch môi lên cười, vừa thoa môi bằng thỏi son Gucci màu đỏ, vừa nói nhẹ nhàng: “Mỗi người đều có số phận riêng của mình mà, đôi khi may mắn đến, có muốn cản cũng không cản được.”

300. Chương 301

Dương Thanh Lộ nói xong liền cất thỏi son vào túi, nhớ lại những lời mà Cố Thiên Tuấn đã nói với mình, cũng như nụ cười dành cho mình, nụ cười trên môi cô bỗng nở lớn hơn một cách vô thức.

Cô nữ nhân viên kia trông có vẻ là một người rất giỏi đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Khi thấy Dương Thanh Lộ không nói gì thì ngay lập tức bước đến gần Dương Thanh Lộ, lén lút nói: “Này, Thanh Lộ, cô nghĩ xem, anh chàng Cố tổng đó không nhìn bất kỳ ai mà chỉ nhìn cô, có phải có ý gì đó với cô không? Nếu sau này cô trở thành phu nhân của tổng tài tập đoàn Cố Thị, nhất thiết đừng quên một người bạn tốt như tôi nhé!”

Dương Thanh Lộ bị cô nữ nhân viên kia nhìn nọt nên mặt mày tươi như hoa. Cô không nhịn được nụ cười tự mãn phát ra từ tận đáy lòng mà nói: “Trời ơi, vẫn chưa ra chuyện gì hết mà, cô đừng nói lung tung!”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng Dương Thanh Lộ đã vui như mở cờ trong lòng. Nếu có thể trèo lên một cành cây cao như Cố Thiên Tuấn, vậy nửa đời sau của cô cần gì phải lo nghĩ nữa?

Rồi Tô Thanh Dương, Lâm Kính Trạch, và cả ả Chu Mộng Chỉ cáo mượn oai hùm đó, tất cả đều phải nhìn vào sắc mặt của mình. Sau này mình hắt xì một cái, cả nhóm dự án này đều phải rùng mình ba cái!

“Chuyện đó ai mà biết được!” Cô nữ nhân viên thấy mình đã đưa ra đúng chủ đề liền vội cười nói. “Cô thấy đó, chúng ta chỉ nghe nói rằng Cố tổng đã có vợ, nhưng chưa ai trong chúng ta từng được gặp cô ta. Nhất định là có thiếu sót gì đó, nếu không, ai lại trốn vào góc mà không cho người khác nhìn thấy chứ! Vì vậy, tôi nghĩ rằng, bà chủ của tập đoàn Cố Thị phải là người như cô, muốn đáng vóc có đáng vóc, muốn tài năng có tài năng!”

Dương Thanh Lộ nghe cô nữ nhân viên nói vậy thì càng vui hơn, ngay cả khóe mắt được chăm sóc kỹ lưỡng cũng cười đến mức xuất hiện nếp nhăn. Cô khoát tay, vừa định tỏ vẻ khiêm tốn, bỗng ngoài cửa phòng vệ sinh lại vang lên một tiếng phì cười. “Vậy cũng chưa chắc đâu!”

Khuu Doanh Doanh khoanh hai tay trước ngực đi vào. Cuộc đối thoại vừa nãy của Dương Thanh Lộ và cô nữ nhân viên, tất cả đều đã rơi vào tai của Khuu Doanh Doanh, trên mặt cô đầy vẻ khinh khi không che giấu: Chỉ muốn đến thái độc thôi, liền được nghe thấy những lời không biết xấu hổ như vậy, hai người này dám trắng trảo thảo luận điều này to tiếng như thế? Đạo đức đâu?

An Diễm đang đứng trước cửa phòng vệ sinh thấy Khuu Doanh Doanh nóng nảy như thế, cũng biết rằng Khuu Doanh Doanh thấy chuyện bất bình chẳng bỏ qua, nên cô đành im lặng một cách bất lực mà đi theo sau Khuu Doanh Doanh.

“Biết đâu phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cố Thị xinh đẹp như tiên, chỉ vì khiêm tốn nên không muốn xuất hiện công khai thôi. Không giống như mấy kẻ mộng tưởng hảo huyền, cả ngày chỉ biết nằm mơ!” Khuu Doanh Doanh nhún vai, cười khẩy nhìn vào Dương Thanh Lộ.

Nghe thấy những lời Khuu Doanh Doanh nói, Dương Thanh Lộ ngay lập tức quay người lại, liếc xéo cô một cái: “Khuu Doanh Doanh, nói chuyện lịch sự một chút. Ai mộng tưởng hảo huyền? Ai suốt ngày nằm mơ? Mà biết đâu chừng...”

Dương Thanh Lộ nhét tóc ra sau tai mình, cười khẩy nói: “Biết đâu chừng, những gì mọi người nói là sự thật thì sao? Vợ của Cố tổng đó, chính là một người không dám gặp ai, diện mạo xấu xí, hoặc là gia thế không tốt, sợ rằng để lộ ra thì sẽ bị người khác cười nhạo!”

“Chị...” Hai tay của Khuu Doanh Doanh đổi sang chống nạnh. Cô trừng mắt nhìn Dương Thanh Lộ nói: “Người ta là người như thế nào, cần chị suy đoán hay sao?”

“Vậy tôi nói chuyện của tôi, cần gì cô cho ý kiến?” Dương Thanh Lộ nhỏ nhẹ phản bác lại. Xử lý một cô bé vừa mới ra đời như Khứu Doanh Doanh, thật sự dễ như trở tay vậy.

“Vậy...” Khứu Doanh Doanh nổi cáu liền nói. “Đây là nơi công cộng, sao chị lại nói những điều này trước mặt tôi?”

“Thật buồn cười chết đi được.” Dương Thanh Lộ cười khẩy một tiếng. “Chính bởi vì đây là nơi công cộng, không phải nhà riêng của cô, vì vậy tôi muốn nói gì thì nói, cô không muốn nghe thì có thể không nghe mà!”

“Chị...” Khứu Doanh Doanh giận đến mức khuôn mặt tròn trịa biến thành khuôn mặt méo xẹo, nhưng không biết phải dùng lý do gì để phản bác lại Dương Thanh Lộ.

An Diễm thở dài, cuối cùng cũng đi đến trước mặt Khứu Doanh Doanh. Cô nhìn vào Dương Thanh Lộ nói: “Dù chị Cố đó có diện mạo ra sao, hay gia thế chị ta thế nào, thì chị ta vẫn là người vợ được cưới hỏi đăng hoàng của Cố Thiên Tuấn, được đạo đức và luật pháp công nhận. Còn với những người không có nã mà muốn chen vào giữa họ, sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng, và sẽ còn bị người khác phỉ nhổ.”

An Diễm vốn không muốn nói giùm cho Chu Mộng Chỉ, nhưng khi thấy rõ ràng Doanh Doanh nói có lý nhưng lại bị Dương Thanh Lộ phản bác như thế, cô thực sự thấy hơi chướng mắt.

Vả lại, những lời cô nói không chỉ châm biếm Dương Thanh Lộ hiện tại, mà còn luôn tiện châm biếm cả Chu Mộng Chỉ, người trước đây đã giành mất vị trí của mình. Vậy nên, cô thấy cũng không có vấn đề gì.

Dương Thanh Lộ bị An Diễm nói mà hơi tái xanh mặt. Cô hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Tôi thấy một số người ăn không được thì phá cho hôi thì có. Cố tổng chỉ nói chuyện với một mình tôi, chẳng phải sẽ gây ra rất nhiều ganh tỵ hay sao?”

An Diễm lắc đầu, cô thực sự không hiểu được Cố Thiên Tuấn chủ động bắt chuyện thì có gì đâu mà tự hào? Nếu Dương Thanh Lộ vì điều này mà đổ oan cho cô, An Diễm thực sự không còn gì để nói.

Lúc này, cô nữ nhân viên này giờ luôn nịnh hót Dương Thanh Lộ cũng đã ra mặt, nói với vẻ quái gở: “Gì mà không được nhìn thấy ánh sáng? Gì mà đáng bị phỉ nhổ? Bây giờ đã là thời đại nào rồi? Đàn ông đã có gia đình thì sao? Ai cũng có quyền theo đuổi tình yêu. Nếu không còn yêu nữa thì nên ly hôn, để ở bên cạnh người mình yêu!”

Cô nữ nhân viên đó vừa thốt ra những lời đó, An Diễm cảm thấy mình gần như tức đến nghẹn họng: Không lẽ đời người chỉ có tình yêu, không có trách nhiệm à? Đây là những lời đạo đức giả biết mấy, đem việc thay lòng đổi dạ nói thành theo đuổi tình yêu thật sự. Đúng là cặn lõi!

Đã thế, hai người hãy quay về xã hội mẫu hệ vào thời cổ đại đi, lúc đó còn chưa có khái niệm về gia đình, cô muốn theo người đàn ông nào thì cứ việc theo!

An Diễm mắng thầm xong liền cảm thấy bây giờ mình không cần phải tranh cãi với Dương Thanh Lộ và cô đồng nghiệp nữ này nữa, bởi vì cô không cùng thế giới quan với họ, có tiếp tục tranh cãi thì cũng vô ích.

An Diễm quay người lại nhìn sang Khứu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, em mau đi vệ sinh đi, đi xong thì chúng ta mau rời khỏi đây.”

“Tại sao?” Khứu Doanh Doanh có chút không cam tâm. Cô quay lại liếc nhìn Dương Thanh Lộ và cô nữ nhân viên kia một cái. “Em không thể im lặng khi nhìn thấy quan niệm của một số người rất sai trái.”

“Chị cũng biết có một số người quan niệm rất sai trái, nhưng họ đã mắc ung thư giai đoạn cuối rồi, nếu tiếp tục tranh cãi thì sẽ bị lây bệnh đấy.” An Diễm vỗ lên tay Doanh Doanh, tỏ vẻ như đang an ủi Khứu Doanh Doanh, nhưng bất kỳ ai cũng nghe hiểu được cô đang châm biếm Dương Thanh Lộ và cô nữ nhân viên kia.

“Này, cô vừa nói gì vậy?” Cô nữ nhân viên kia bực bội, bước tới định tranh luận với An Diễm.

“Được rồi, đừng làm thế!” Dương Thanh Lộ kéo tay cô nữ nhân viên lại, rồi liếc nhìn An Diễm từ đầu xuống chân, lạnh lùng nói: “Có một số người, cho dù dùng những lời nói đăng hoàng ngay thẳng để che giấu, nhưng thực tế chỉ biết ghen tị và đố kỵ, chúng ta cần gì phải để bụng?”

Dương Thanh Lộ nói rồi khoát tay cô nữ nhân viên kia, giẫm đôi giày cao gót ông ẹo bước đi: “Tối nay tôi mời, cô muốn ăn gì cứ nói nhé.”

“Ồi, sao lại để cô mời? Mà tôi muốn ăn...”

Bên ngoài cửa phòng vệ sinh, cuộc trò chuyện giữa Dương Thanh Lộ và cô nữ nhân viên ngày càng nhỏ dần, cho đến khi không thể nghe thấy nữa.

Khuru Doanh Doanh giận đến bốc khói, kéo tay An Điềm mà vắn vẹo: “A... tức chết đi được! Trên đời sao lại có người như vậy không biết?”

“Chị nói em nghe, xã hội bây giờ, không có chuyện lạ nhất, mà chỉ đây chuyện lạ. Em vẫn còn trẻ, phải học cách thích nghi!” An Điềm nhẹ nhàng vỗ vai Khuru Doanh Doanh an ủi.

“Em... em không thể thích nghi nổi!” Khuru Doanh Doanh vẫn còn tức giận. Cô là một cô gái xinh đẹp, được trưởng thành lành mạnh trong ánh nắng của quê hương, không thể chịu đựng được những cơn gió lạ như vậy.

“Không thích nghi nổi thì thả độc trước đi!” An Điềm nhìn thấy bộ dạng đầy căm phẫn của Khuru Doanh Doanh, cảm thấy cô dễ thương chết đi được.

“Làm gì có độc nào mà thả!” Khuru Doanh Doanh mím miệng. “Vì không được gặp chú đẹp trai nên em buồn, nên mới tìm đại một lý do kêu chị ra ngoài hít thở không khí với em, ai ngờ bây giờ càng ngọt ngào hơn.”

“Đã không thả độc thì đi thôi. Chị sẽ đi cùng em ra vườn hoa đi dạo!” An Điềm cố nhịn cười đề nghị.

“Cũng được!” Khuru Doanh Doanh gật đầu kéo tay An Điềm rời khỏi phòng vệ sinh.

Chờ đến khi tiếng đóng cửa phòng vang lên, bên trong phòng vệ sinh yên tĩnh đột nhiên phát ra âm thanh chói tai.

Sau đó, chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, cánh cửa của gian bên cạnh bị đẩy ra một cách mạnh bạo.

Kể từ khi cô nữ nhân viên chủ động nói chuyện với Dương Thanh Lộ, Chu Mộng Chỉ này giờ vẫn ngồi sắn trong gian bên cạnh, đang sa sầm mặt bước ra ngoài.

301. Chương 302

Dương Thanh Lộ, cô cũng dám nằm mơ giữa ban ngày quá nhỉ! Chu Mộng Chỉ cười khẩy: Chỉ có điều, chỉ sợ rằng cô không có được cái mạng đó để mà tiếp tục mơ mộng!

Chu Mộng Chỉ híp mắt lại nhấc chân bước nhanh ra ngoài.

Chu Mộng Chỉ ra khỏi phòng vệ sinh thì đi thẳng đến văn phòng. Lúc này, An Điềm và Khuru Doanh Doanh, cũng như Dương Thanh Lộ và cô nữ nhân viên kia, đều đã trở lại văn phòng.

Chu Mộng Chỉ đứng trước cửa văn phòng, bề ngoài tỏ vẻ điềm tĩnh, nhưng thực tế thì đang giận sôi gan. Cô ta không thèm nhìn bất kỳ ai, chỉ cầm lấy túi xách của mình, quay người đi ra khỏi văn phòng.

Khuru Doanh Doanh nhìn thấy vậy liền có chút không hài lòng. Cô ghé sát vào An Điềm và thì thầm: “Chị An Điềm, chị Chu Mộng Chỉ này cũng quá đáng thật. Đi trễ về sớm đã đành, bây giờ vừa mới vào làm, chị ta đã đi rồi. Vậy xem như trốn làm chứ gì nữa.”

An Điềm chẳng ừ hử, chỉ duỗi ngón tay ra chỉ thẳng vào trán của Khuru Doanh Doanh: “Em đã làm xong việc chưa? Lo mà làm tốt việc của mình đi!”

“Nhưng em thấy chướng mắt mà.” Khuru Doanh Doanh lẩm bẩm. “Xã hội này đúng là toàn bọn lập dị, hoàn toàn khác hẳn ở trường học.”

“Biết thì tốt!” An Điềm thở dài khẽ an ủi Khuu Doanh Doanh. “Chúng ta chỉ cần làm tốt những việc chúng ta nên làm là được. Những nhân viên này trốn làm, hay đi trễ về sớm gì đó, em không cần phải lo. Tô tổng và Lâm tổng đâu phải là ngày đầu tiên làm tổng tài. Mấy chuyện này sao có thể thoát khỏi mắt của họ?”

“Thôi được rồi.” Nghe thấy vậy, trong lòng của Khuu Doanh Doanh đã cân bằng hơn: Cô ngày nào cũng làm việc đến mệt bở hơi tai, nhưng một số người lại nhàn nhã tự do, đúng là không thể nào nói nổi. Nếu muốn làm chị hai thì về nhà mình mà làm, còn đã đến công ty thì phải cố gắng chăm chỉ.

Giống như cô này, dù cô không đi làm, thì bố mẹ và cô dượng vẫn sẽ nuôi cô một cách dư dả. Nhưng bây giờ cô đã đi làm, nghiêm túc biết mấy!

Khuu Doanh Doanh tự khẳng định: Ừm, mình là một cô gái tốt.

An Điềm ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Khuu Doanh Doanh chuyển từ âm u sang trong xanh, cô cũng yên tâm hơn nhiều. Song, cô lại bất giác liếc nhìn về hướng cửa văn phòng: Không biết lần này Chu Mộng Chỉ vội vàng bỏ đi là định làm gì.

Sau khi Chu Mộng Chỉ bước ra khỏi cửa tòa nhà công ty Tô Thị, cô ta liền đi thẳng về biệt thự Cổ Thị.

Do quá tức giận, nên tiếng bước chân của Chu Mộng Chỉ khi đi vào phòng khách lớn hơn bình thường nhanh hơn một chút.

“Thưa mợ, sao mợ lại về nhà vào giờ này thế?” Chị Lý nghe thấy tiếng bước chân liền vội vã chạy ra, vừa nhìn đã thấy vẻ mặt giận dữ của Chu Mộng Chỉ, không kìm được phải hỏi.

“Tôi muốn làm gì, cần phải hỏi qua ý chị à?” Chu Mộng Chỉ nghiêng mặt qua, liếc nhìn chị Lý một cái với ánh mắt u ám, làm chị sợ đến lập tức cúi đầu xuống, không dám nói gì thêm.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ mới thu lại ánh mắt của mình với vẻ giận dữ, rồi nói với giọng không thiện cảm: “Hôm nay chuẩn bị các món mà Thiên Tuấn thích ăn, tối nay anh ấy sẽ về nhà ăn cơm!”

“Nhưng cậu Cổ không nói rằng cậu sẽ về...” Chị Lý còn chưa nói xong liền bị Chu Mộng Chỉ liếc một cái nữa.

Chị Lý hít vào một hơi và vội vàng gạt đầu: “Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay!”

Chị Lý nói rồi vội vàng quay người đi vào bếp.

Chu Mộng Chỉ bĩu môi, khẽ nhúc nhích cổ, rồi ném chiếc túi xách trên vai lên ghế sofa. Cô ta nhắc chân lên đi về phòng ngủ trên tầng hai.

Lên đến tầng hai, Chu Mộng Chỉ liền cầm điện thoại bàn lên bấm số điện thoại của Cổ Thiên Tuấn.

Chuông điện thoại reo một tiếng liền được nhắc máy: “Mộng Chỉ?”

“Vâng, Thiên Tuấn.” Chu Mộng Chỉ vừa rồi còn hung hãn, nhưng ngay lúc nói ra câu đó thì giọng nói lập tức trở nên vô cùng yếu ớt.

“Sao lại gọi bằng máy bàn ở biệt thự, em đang ở nhà à?”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gạt đầu. Cô ta khẽ ho một tiếng rồi nói: “Tự nhiên em cảm thấy hơi khó chịu nên về trước. Em cũng không xin phép Tô tổng, không biết anh ấy có giận không.”

“Không sao đâu, sức khỏe của em quan trọng hơn. Nếu em cảm thấy không khỏe thì ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Giọng của Chu Mộng Chỉ có chút muốn cười. Cô ta lại nói với giọng nũng nịu: “Thiên Tuấn, sáng nay, khi đến công ty Tô Thị, anh chỉ liếc nhìn sang chỗ em một cái, sau đó cũng không nói chuyện với em. Em không vui.”

Ở đầu bên kia điện thoại vang lên một tiếng cười khúc khích, tiếp theo đó là giọng nói đầy yêu chiều: “Bởi vì thân phận của em được giữ kín trong nhóm dự án, nếu anh nhìn em quá thường xuyên, ắt sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

“Vậy anh và cô Dương Thanh Lộ đó, đã nói rất nhiều với nhau, anh còn vỗ vai cô ta nữa. Anh không sợ người khác nghi ngờ à?” Chu Mộng Chỉ nói đến đây, trong giọng có chút ghen tị, còn có một chút ý muốn giết chóc.

“Cô ta là nhân viên đại diện của nhóm dự án, nói chuyện với cô ta, chính là nói chuyện với một nhân viên thiết kế đại diện của nhóm, rất bình thường mà.” Dường như Cố Thiên Tuấn không hề quan tâm đến vấn đề này, nên anh có sao nói vậy. “Khi anh rời đi, cô Dương Thanh Lộ đó còn hỏi Cao Lỗi về số liên lạc với anh, anh đã đưa cho cô ta rồi. Suy cho cùng, tài năng và khả năng làm việc của cô ta, Kính Trạch đã nhắc trước mặt anh không chỉ một lần.”

Được lắm, hỏi luôn số liên lạc rồi! Chu Mộng Chỉ cười khẩy. Xem ra, ả Dương Thanh Lộ này, không trừ khử là không được rồi!

“Thôi được rồi, là em đã hiểu lầm.” Chu Mộng Chỉ giả vờ ngoan ngoãn gật đầu. “Nhưng hôm nay em không khỏe, anh đừng tặng ca có được không? Về biệt thự với em được không?”

“Việc này...” Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia điện thoại hơi do dự.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho của Chu Mộng Chỉ ngay lập tức trở nên rất lớn.

“Được được được, tối nay anh sẽ về, nhưng có thể sẽ không nghỉ lại tại biệt thự, vì vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết.”

“Tóm lại, anh về ăn tối với em trước đã!” Chu Mộng Chỉ nói nhẹ nhàng.

“Chờ xong việc, anh sẽ về nhà ngay lập tức.” Cố Thiên Tuấn hứa.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ mới cúp máy với vẻ hài lòng. Cô ta hít một hơi thật sâu, bắt đầu thay áo ngủ vào và chăm sóc bản thân một cách toàn diện: Có lẽ dạo này vì phải đi làm, cô ta không chú ý đến việc ăn mặc chải chuốt, vì vậy mới khiến Cố Thiên Tuấn có hứng thú với người phụ nữ khác.

Tối nay, cô ta phải chải chuốt lại, để thử xem Cố Thiên Tuấn có còn yêu mình không, rồi lên kế hoạch loại trừ ả Dương Thanh Lộ này.

Một buổi chiều đã trôi qua rất nhanh.

Đêm sắp đến, mặt trăng lưỡi liềm treo trên cành cây vừa mới đâm chồi. Ánh trăng rọi trên mặt đất, một làn gió xuân thổi qua, dường như còn hòa quyện với mùi thơm của hoa cỏ.

Cố Thiên Tuấn đã hoàn thành công việc đang đi vào từ cửa phòng khách. Trong bộ vest đen, anh giống như hòa lẫn với sắc trời, nhưng riêng khuôn mặt như tiên lại vô cùng lóa mắt.

Cố Thiên Tuấn đi đến phòng khách, tiện tay treo cái áo vest đen lên trên móc. Anh đưa tay lên vuốt vuốt chiếc áo sơ mi trắng của mình, những ngón tay thon dài cong lại, thỉnh thoảng chạm vào cổ họng gợi cảm.

Ánh đèn trên đỉnh đầu rọi xuống, dường như tập hợp thành một vòng sáng ngay trên đỉnh đầu anh, khiến Chu Mộng Chỉ cảm thấy anh như một giấc mơ, muốn vươn tay ra bắt nhưng không tài nào bắt được.

Chu Mộng Chỉ đứng ở bậc thang của tầng một đang nhìn vào khuôn mặt nghiêng đẹp trai của Cố Thiên Tuấn, tim cô ta bỗng đập loạn nhịp: Bất cứ lúc nào, Thiên Tuấn của mình cũng luôn đẹp trai và lịch thiệp như thế, khiến trái tim mình luôn thổn thức.

Thiên Tuấn thật đáng trân trọng và không ai sánh được, anh ấy thuộc về mình, bất kỳ ai cũng không được phép dòm ngó anh ấy. Nếu ai đó không biết tự lượng sức mà định cướp anh ấy đi, thì kết quả chỉ có một, đó chính là chết!

Chu Mộng Chỉ đắm chìm trong suy ngẫm và chưa thể tự thoát ra được. Cô ta siết chặt nắm tay làm móng tay đâm thẳng vào lòng bàn tay, nhất thời quên rằng Cố Thiên Tuấn đã đi vào phòng khách, khuôn mặt xinh đẹp đang méo đi vì giận dữ, ánh mắt nham hiểm càng lộ rõ hơn.

302. Chương 303

“Mộng Chỉ?” Cố Thiên Tuấn quay người lại, nhìn vào Chu Mộng Chỉ với vẻ mặt không biết gì rồi hỏi với giọng lo lắng. “Em đang nghĩ gì vậy? Anh thấy sắc mặt em không được tốt lắm.”

Chu Mộng Chỉ lập tức hoàn hồn lại. Cô ta điều chỉnh lại biểu cảm của mình rồi đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn.

Ngước đôi mắt mai tuyết đẹp lên nhìn Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ mỉm cười dịu dàng: “Không, em không nghĩ gì cả. Vừa rồi bị chóng mặt, nên sắc mặt mới không tốt.”

“Vậy em mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” Cố Thiên Tuấn ôm vai Chu Mộng Chỉ, dìu cô ta ngồi xuống trên ghế sofa.

“Em không sao. Thiên Tuấn à, anh không cần phải lo lắng.” Chu Mộng Chỉ nắm chặt hai tay của Cố Thiên Tuấn, nói với vẻ dạt dào tình cảm. “Thiên Tuấn à, anh làm việc cả ngày cũng mệt lắm rồi, có thể bắt đầu ăn tối được chưa?”

“Kêu chị Lý dọn thức ăn lên đi, anh đi rửa tay.” Cố Thiên Tuấn vỗ nhẹ vào tay Chu Mộng Chỉ và đứng dậy.

Chu Mộng Chỉ đưa mắt nhìn theo Cố Thiên Tuấn vào phòng vệ sinh, rồi ngay lập tức lạnh mặt với chị Lý đang đứng chờ bên cạnh: “Không nghe thấy Thiên Tuấn nói có thể bắt đầu bữa tối rồi à? Chị còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.” Chị Lý vội vàng gật đầu rồi chạy vào bếp.

Đến khi Cố Thiên Tuấn ngồi vào bàn ăn, chị Lý đã bày biện sẵn bữa ăn.

Chu Mộng Chỉ đứng dậy với vẻ nhiệt tình, múc cho Cố Thiên Tuấn một bát canh ngân nhĩ hạt sen. “Thiên Tuấn à, ăn canh trước đi, cho ấm cổ họng.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn cầm lấy bát canh từ tay Chu Mộng Chỉ, uống ực một hơi rồi gật đầu với vẻ hài lòng. “Tay nghề của chị Lý dạo này có tiến bộ.”

Chu Mộng Chỉ thấy Cố Thiên Tuấn gật đầu hài lòng liền lập tức vui như mở hội: “Nếu anh thấy ngon, em sẽ bảo chị Lý hầm cho anh ăn mỗi ngày.”

“Không cần phải vậy đâu.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu. Nếu bảo anh hàng ngày phải về biệt thự, đối diện với bộ mặt của Chu Mộng Chỉ mà ăn cơm, anh thực sự sẽ bị khó tiêu.

Cố Thiên Tuấn mắng thầm xong thì nhìn Chu Mộng Chỉ nói. “Công việc anh rất bận, không thể về biệt thự thường xuyên. Ngược lại em đấy, phải thường xuyên ăn canh, tốt cho sức khỏe của em.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ đáp lại một cách ngọt ngào. Cô ta vén tóc ra sau tai, nhìn vào Cố Thiên Tuấn với vẻ mong chờ. “Thiên Tuấn, anh thấy hôm nay em có gì khác không?” Hôm nay cô ta đã chăm sóc cơ thể từ đầu đến chân, còn nối tóc cho dài thêm, chính vì để mình trông đẹp hơn, có thể hấp dẫn Cố Thiên Tuấn hơn.

Bàn tay đang cầm bát canh ngân nhĩ của Cố Thiên Tuấn bỗng khựng lại, hai thái dương bắt đầu nhức nhối. Trước đây, Chu Mộng Chỉ luôn thích hỏi những câu hỏi này. Vào những khi cắt tóc mái, vẽ bộ móng mới, hoặc là đổi sang màu mắt mới, cô ta đều hỏi Cố Thiên Tuấn và bắt anh trả lời.

Trước đây, Cố Thiên Tuấn rất coi trọng Chu Mộng Chỉ. Vì vậy, một chút thay đổi của cô ta, anh đều có thể nhận ra.

Nhưng bây giờ, Cố Thiên Tuấn nghĩ rằng, trừ khi Chu Mộng Chỉ đổi thành một khuôn mặt khác, nếu không thì anh thực sự không nhìn ra được Chu Mộng Chỉ hiện tại và Chu Mộng Chỉ trước đây có gì khác nhau.

Cố Thiên Tuấn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đưa mắt mình nhìn vào Chu Mộng Chỉ và bắt đầu quan sát cô ta: Chiếc áo ngủ màu rượu vang đỏ để lộ hai xương quai xanh trắng nõn thanh tú, trên khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay có đôi mắt mai đẹp, lông mày lá liễu, mũi dọc dừa, và cả cái miệng nhỏ như quả anh đào.

Mái tóc đen mềm và sáng bóng, dùng chiếc kẹp tóc hình còn bướm màu xanh da trời mà Cố Thiên Tuấn mới mua để kẹp lại, thực sự đẹp như một bức tranh.

Song, chính con người trông vô cùng xinh đẹp này, sau lưng lại làm ra quá nhiều việc đen tối và kinh tởm.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn gần như muốn phun hóp canh ngân nhĩ hạt sen đã uống vào miệng ra ngoài. Anh cố chịu một hồi, cuối cùng mới mỉm cười lặng lẽ.

Chỉ là, anh vẫn chưa nhìn ra được Chu Mộng Chỉ có gì khác so với bình thường.

“Thiên Tuấn, sao anh không trả lời? Anh không nhận ra à?” Chu Mộng Chỉ hơi cúi đầu xuống, ông ẹo đầy tức giận.

“Anh...” Cố Thiên Tuấn chỉnh lại cổ áo của mình, cả người cảm thấy rất khó chịu: Sao trước đây mình không nhìn thấy khi Chu Mộng Chỉ làm nũng, bộ dạng hóa ra lại đáng ghét đến thế?

Chu Mộng Chỉ thấy bộ dạng khó chịu của Cố Thiên Tuấn, cứ tưởng anh có phản ứng. Cô ta liền đưa bàn tay mềm mại ra đặt lên ngực Cố Thiên Tuấn, rồi từ từ lướt xuống dưới: “Hay là, chúng ta lên phòng, em sẽ từ từ nói với anh, em khác ở chỗ nào.”

Lúc đó, Cố Thiên Tuấn rất muốn quăng bát canh ngân nhĩ hạt sen xuống đất rồi bỏ đi. Nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình, anh đã cố nhịn, chỉ có điều bàn tay đang cầm cái bát bắt gặp nổi lên những đường gân xanh.

Ngay khi Cố Thiên Tuấn không biết làm sao để từ chối Chu Mộng Chỉ, điện thoại của Cố Thiên Tuấn đột nhiên vang lên tiếng báo có tin nhắn đến.

Đôi chân mày đang nhíu chặt lại của Cố Thiên Tuấn ngay lập tức giãn ra. Anh vội đặt bát canh trong tay xuống, mỉm cười với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ à, em đừng phá nữa. Anh muốn đọc tin nhắn trước.”

“Thiên...” Chu Mộng Chỉ còn chưa kịp nói gì, Cố Thiên Tuấn đã đứng dậy và lấy điện thoại ra khỏi túi áo vest.

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn vừa nhìn thấy nội dung tin nhắn thì hơi ngạc nhiên. Anh không ngờ rằng người gửi tin nhắn cho mình lại là cô Dương Thanh Lộ đã gặp vào hôm nay!

Nhưng mặc kệ vậy.

Cố Thiên Tuấn do dự một chút rồi nhìn vào Chu Mộng Chỉ với vẻ mặt nghiêm túc: “Mộng Chỉ à, công ty anh đột nhiên có việc gấp, nên anh phải về đó ngay.”

“Việc gấp gì mà gấp đến thế?” Chu Mộng Chỉ bán tin bán nghi, đôi mắt bắt gặp dừng lại ở cái điện thoại của Cố Thiên Tuấn.

“Thật đó, Mộng Chỉ. Anh phải đến công ty ngay.” Cố Thiên Tuấn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Bây giờ anh không muốn ở cạnh Chu Mộng Chỉ một giây một phút nào nữa. Tin nhắn này đến thật đúng lúc! Vậy cứ lấy tin nhắn này làm lý do, quay về công ty tăng ca vậy!

Nghe nói mỗi câu mà mình thả gần đây đã câu được một con cá lớn, về công ty đúng lúc có thể xem bộ dạng giãy giụa của con cá sắp chết này!

“Thiên Tuấn, anh đừng đi có được không?” Trong lòng Chu Mộng Chỉ bắt gặp hoảng loạn, bản năng của phụ nữ nói cho cô ta biết, những gì Cố Thiên Tuấn nói dường như không phải là thật.

“Mộng Chỉ, em phải hiểu chuyện, được chứ?” Cố Thiên Tuấn kiên nhẫn khuyên nhủ.

Anh vốn có thể diễn tốt hơn một chút nữa, không để cho Chu Mộng Chỉ nhận ra. Song, mong muốn tránh xa Chu Mộng Chỉ quá mạnh mẽ, đến mức làm cho Chu Mộng Chỉ nhận ra đôi chút.

“Thôi được, anh có việc gấp thì đi làm đi.” Chu Mộng Chỉ nhìn vào Cố Thiên Tuấn với ánh mắt nghiêm túc, rồi bước tới nắm lấy tay anh nói: “Nhưng em thấy cái áo vest của anh hơi bẩn rồi, hay anh thay bộ mới rồi hăng đi.”

Cố Thiên Tuấn khựng lại rồi ngay lập tức đồng ý: “Được.” Đừng nói là thay bộ vest, chỉ cần được nhanh chóng rời khỏi đây, muốn anh làm gì cũng được.

Cố Thiên Tuấn nói rồi đặt điện thoại lên bàn, sau đó bước nhanh lên tầng hai.

Thấy bóng của Cố Thiên Tuấn đã biến mất, Chu Mộng Chỉ gần như bay đến cạnh bàn và cầm cái điện thoại lên.

Chu Mộng Chỉ nhanh chóng mở khóa điện thoại của Cố Thiên Tuấn. Tin nhắn mà Dương Thanh Lộ gửi cho Cố Thiên Tuấn liền xuất hiện trước mắt cô ta: Xin chào anh Cố, tôi là nhân viên đại diện lúc sáng, Dương Thanh Lộ. Trăng hôm nay rất đẹp, tôi lại đang chạy bộ, sau khi chạy xong thì muốn đi xem phim. Không biết Cố tổng có rảnh không? Nếu có, hãy trả lời tin nhắn của tôi.

Cuối tin nhắn còn kèm theo một biểu tượng tình nghịch.

Chu Mộng Chỉ cười lạnh lùng: Á Dương Thanh Lộ này, đúng là không kìm chế được rồi mà. Ban ngày vừa gặp xong, tối đến liền bắt đầu ra tay rồi!

Sau khi Chu Mộng Chỉ cười khẩy, cô ta bỗng cảm thấy ngực mình đau như xé: Nhưng sao Thiên Tuấn lại trở nên như vậy? Mặc dù anh ấy không trả lời Dương Thanh Lộ là muốn đi xem phim cùng, nhưng anh ấy đã bỏ mặc mình vào bữa tối, nôn nóng muốn rời đi. Không phải đi gặp Dương Thanh Lộ thì đi gặp ai?

Cả người bỗng run lên bần bật, Chu Mộng Chỉ siết chặt cái điện thoại trong tay, sau đó tiếp tục bấm điện thoại của Cố Thiên Tuấn. Đã xem điện thoại của Cố Thiên Tuấn rồi, vậy thì xem cho đã luôn!

Cô ta muốn xem thử, trong máy của Cố Thiên Tuấn còn có thông tin liên lạc của người phụ nữ nào khác không!

Ngay khi Chu Mộng Chỉ định xem lịch sử những người đã liên lạc gần đây, từ tầng hai bỗng vang lên tiếng bước chân đi xuống của Cố Thiên Tuấn.

Chu Mộng Chỉ vội bấm điện thoại sang chế độ chờ, vừa định đặt điện thoại lại trên bàn thì Cố Thiên Tuấn đã xuống tới nơi.

Lúc này, mắt của hai người gặp nhau, nhưng trong lòng mỗi người đều âm thầm nổi dậy cuồng phong bão táp.

303. Chương 304

Cố Thiên Tuấn nhìn chằm chằm vào cái điện thoại trong tay Chu Mộng Chỉ, trong đầu cố gắng nhớ lại xem mình có để sót lại manh mối nào trong chiếc điện thoại ấy không: Những việc quan trọng bàn bạc với Cao Lỗ thì đa phần đều là gặp trực tiếp hoặc gọi điện chứ không gửi tin nhắn gì cả, mấy phần mềm mạng xã hội thì anh rất ít dùng, cũng không có bí mật gì, còn về tin nhắn với Dương Thanh Lộ thì anh có thể giải thích được, cho dù có bị Chu Mộng Chỉ phát hiện ra thì cũng lắm chỉ khiến Chu Mộng Chỉ mất lòng tin một chút về anh thôi, ngoài những thứ ấy ra, còn có...

Còn có lịch sử cuộc gọi mấy hôm trước anh đã gọi cho An Diễm!

Nghĩ đến đây, gương mặt vốn không cảm xúc của Cố Thiên Tuấn chợt có hơi xao động, nếu lịch sử cuộc gọi của anh với An Diễm mà bị Chu Mộng Chỉ nhìn thấy thì với tính cách truy tìm tận cùng của Chu Mộng Chỉ, cho dù không biết mối quan hệ giữa anh và An Diễm cũng như những chuyện xảy ra giữa hai người gần đây đi nữa thì chắc chắn vẫn sẽ gây khó dễ cho An Diễm!

Chu Mộng Chỉ vẫn cầm điện thoại trong tay, thấy vẻ biến sắc mặt của Cố Thiên Tuấn thì tim chợt đập mạnh thành thịch: Sao mình có thể bất cẩn như thế? Nhìn trộm điện thoại mà lại bị Cố Thiên Tuấn phát hiện ra! Chết tiệt, đáng lẽ xem xong tin nhắn của Dương Thanh Lộ rồi thì phải bỏ điện thoại xuống ngay, sao còn cố xem thêm mấy cái khác làm gì?

Bây giờ không những không xem được mấy thứ khác mà còn bị Cố Thiên Tuấn bắt quả tang nữa! Bây giờ phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

“Ha ha...” Cuối cùng Chu Mộng Chỉ chợt nở nụ cười tỏ vẻ thản nhiên rồi nói, “Thiên Tuấn, tốc độ thay quần áo của anh cũng nhanh thật đấy, em mới cầm điện thoại của anh lên xem giờ một chút thôi mà anh đã xuống rồi.”

Cố Thiên Tuấn nuốt nước bọt, ngay lập tức có phản ứng, hiện giờ chưa phải là lúc trở mặt, bởi vì anh vẫn chưa biết Chu Mộng Chỉ rốt cuộc đã xem được những thứ gì trong điện thoại của anh rồi, thế nên chỉ có thể giả vờ không biết gì cả rồi cẩn thận quan sát Chu Mộng Chỉ, xem cô ta tiếp theo sẽ làm gì.

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu với Chu Mộng Chỉ, tỏ ý tin lời cô ta, sau đó bước xuống cầu thang đi đến trước mặt cô ta.

Chu Mộng Chỉ lập tức biết điều trả điện thoại lại cho Cố Thiên Tuấn. Cô ta khẽ cúi đầu, nhưng vẫn lén đưa mắt lên quan sát gương mặt Cố Thiên Tuấn, thấy đó vẫn là một gương mặt góc cạnh đẹp trai ngời ngời như ngày nào, chỉ là...

Chu Mộng Chỉ nghĩ đến đây chợt cảm thấy một cảm giác chua chát tràn ngập trong lòng, cô ta mấp máy môi, cuối cùng hỏi một câu tràn ngập hi vọng: “Thiên Tuấn, có thật là anh phải đi tăng ca không?”

Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt thăm dò của Chu Mộng Chỉ, ngập ngừng một lát rồi kiên định nói: “Đúng vậy, anh thật sự phải đến công ty tăng ca.”

Lần này anh không hề nói dối, tin nhắn của Dương Thanh Lộ chỉ là sự trùng hợp, anh chỉ muốn dùng cái cớ ấy để che giấu Chu Mộng Chỉ mà thôi.

Nghe câu trả lời của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ đột nhiên mỉm cười, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp ấy rực rỡ một cách bất thường: “Được rồi, buổi tối tăng ca nhớ phải chú ý nghỉ ngơi đấy nhé.”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền chỉnh cả vạt lại cho Cố Thiên Tuấn rồi dịu dàng nói: “Anh đi đi.”

Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi không do dự mà quay người đi về phía cửa phòng khách.

Tuy Cố Thiên Tuấn đang quay lưng lại với Chu Mộng Chỉ, nhưng mỗi bước đi, anh đều có thể cảm nhận được ánh mắt Chu Mộng Chỉ nhìn mình càng lúc càng nặng nề hơn.

Nhưng dù có thế thì cũng đã sao? Anh nhìn cô ta đến hiện giờ đã là quá lắm rồi!

Cố Thiên Tuấn cuối cùng vẫn kiên định bước nhanh ra cửa phòng khách rồi biến mất trong màn đêm.

Chu Mộng Chỉ vẫn ngây người đứng nguyên tại chỗ, bất giác đưa tay ôm lấy ngực mình, đôi mày đẹp bây giờ cau lại rất dữ dội, cô ta không dám tin, cũng không muốn tin, một Cố Thiên Tuấn trước nay luôn xem cô ta như bảo bối, bây giờ lại nói dối thẳng thừng với cô ta như vậy, sau đó ngênh ngang đi hẹn hò với người phụ nữ khác.

Chu Mộng Chỉ cuối cùng không còn đủ sức cầm cự nữa, “phịch” một tiếng khuỵu xuống đất.

Ngồi trên tấm thảm nhung đắt tiền trải trên mặt sàn, một hơi ấm dễ chịu tỏa lên, nhưng cũng không thể nào làm ấm được trái tim như vừa rơi xuống hố băng của Chu Mộng Chỉ. Cô ta bất lực cúi đầu, nước mắt từ khóe mi rơi xuống má: Thiên Tuấn cuối cùng đã ngoại tình rồi, khác hẳn với những lần vô tình trước kia, lần này thì cả trái tim và con người anh đều đã hướng về người khác rồi!

“Mợ ơi, mợ ơi, mợ không sao chứ?” Chị Lý vừa từ dưới bếp bước lên trông thấy Chu Mộng Chỉ đang ngồi khóc thì liền vội vàng đến nắm lấy cánh tay cô ta, định dìu cô ta đứng dậy.

Ai ngờ, Chu Mộng Chỉ lại quay sang cầm phần nhìn chị Lý bằng đôi mắt đăm lẹ rồi quát lên: “Tránh ra, tôi tự đứng dậy được!”

Chị Lý e dè rút tay lại rồi sợ sệt lùi về sau một bước.

Chu Mộng Chỉ chống hai tay xuống sàn, từ từ đứng dậy quay người lê bước lên lầu hai.

Chị Lý bước lên lo lắng nhìn theo bóng dáng Chu Mộng Chỉ, cái nhà này có phải là sắp có chuyện lớn xảy ra rồi không?

Chu Mộng Chỉ ngồi lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, nước mắt đã cạn khô: Mình không thể mất Cố Thiên Tuấn, tuyệt đối không thể! Mình khó khăn lắm mới leo lên được vị trí này, khó khăn lắm mới có được vinh hoa phú quý, có được một cuộc sống dư dả, tuyệt đối không thể mất đi như thế này được!

Chắc chắn là do đã ở bên nhau một thời gian dài, Cố Thiên Tuấn nhìn mình mãi đâm ra chán nên mới có hứng thú với người phụ nữ khác! Đúng thế, đàn ông đều là những kẻ có mới nới cũ, đây là bản năng sinh lý rồi, không thể trách Thiên Tuấn được!

Chu Mộng Chỉ liên tục tìm lí do cho Cố Thiên Tuấn và cho cả tình cảm của họ, cô ta hít một hơi thật sâu rồi hạ quyết tâm: Nếu Thiên Tuấn đã đánh mất đi cảm giác mới mẻ với mình, vậy thì mình sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu Thiên Tuấn không hài lòng với cơ thể của mình, vậy thì mình sẽ đi cải tạo cơ thể, thẩm mỹ đến khi nào Cố Thiên Tuấn hài lòng mới thôi.

Nhưng còn con khốn Dương Thanh Lộ thì tuyệt đối không thể tha được!

Chu Mộng Chỉ đưa tay lau nước mắt đã khô trên mặt, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Chu Hán Khanh.

Trong văn phòng giám đốc marketing tập đoàn Cổ Thị...

Lúc này đã là mười giờ tối, hầu hết văn phòng trong tòa nhà Cổ Thị đều đã tắt đèn, chỉ còn mỗi văn phòng của Chu Hán Khanh là còn sáng đèn, anh ta đang ngồi trên ghế da, cà vạt nới lỏng, cúc áo sơ mi cũng đã cởi bớt hai cái.

Chu Hán Khanh ngồi ôm trán, hai má nhú chặt, vừa nhìn là biết đang rất phiền não.

Đứng trước bàn làm việc của Chu Hán Khanh là một người đàn ông trung niên mặt mày sầm uộc, ông ta ngẩng đầu lên dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Chu Hán Khanh rồi nói bằng giọng cầu khẩn: “Giám đốc Chu, dù gì tôi cũng theo cậu nhiều năm như vậy rồi, không có công lao cũng có khổ lao, lần này xin cậu hãy cứu tôi đi!”

Chu Hán Khanh trầm ngâm một lúc rồi chợt mở mắt ra, khó chịu nhìn người đàn ông lớn tuổi hơn mình này rồi nói: “Tôi đã bảo rồi, dự án lần này rất được Cố Thiên Tuấn xem trọng, đã bảo anh phải tìm chế một chút, tại sao anh lại không nghe? Tham lam quá độ, dám ăn chặn đến 30%! Thế thì vật liệu cung ứng làm sao mà tốt được?”

“Mấy vật tư cung ứng ấy đều là hàng tốt cả, tôi đã đích thân kiểm tra rồi, đảm bảo không có vấn đề gì!” Người đàn ông trung niên nọ cúi đầu, “Cho nên tôi mới nghĩ, hàng tốt thế này, lại còn được chiết khấu, tội gì không lấy, ai ngờ cái cô Susan đó khi đi kiểm tra thì lại có 50% không đạt chất lượng!”

“Anh lớn tuổi hơn tôi mà lại phạm phải sai lầm này, Cố Thiên Tuấn rất tức giận, nghe nói còn muốn bắt anh giao cho cảnh sát xử lí! Tôi chỉ là một giám đốc nhỏ nhoi thì có cách gì đây? Anh bảo tôi phải làm sao để cứu anh?” Chu Hán Khanh vẫn quát lên đầy tức giận.

“Cảnh sát sao?” Người đàn ông kia vừa nghe thấy thế thì lập tức sợ đến mức hai chân mềm nhũn. Ông ta vòng ra phía sau bàn, đứng trước mặt Chu Hán Khanh lắp bắp nói: “Tôi không muốn đến đồn cảnh sát đâu, giám đốc Chu, lần này cậu phải giúp tôi!”

304. Chương 305

Chu Hán Khanh chỉ lắc đầu thờ dãi, không nói gì.

“Giám đốc Chu, tôi bao nhiêu năm nay đều nghe theo lời cậu mà! Mọi nghị quyết công ty, rồi mọi việc lớn việc nhỏ, tôi đều nghe theo lời dặn dò của cậu cả, cậu tuy chỉ là giám đốc, nhưng người trong công ty từ trên xuống dưới có ai không biết cậu là anh họ của Cố tổng, rất được cậu ấy tin nhiệm, chỉ cần cậu nói một

câu thì chắc chắn sẽ cứu được tôi mà!” Gương mặt người đàn ông nọ nhăn nhúm lại như một tờ giấy bị vò rất lâu.

“Ôi...” Chu Hán Khanh thở dài, vẫn không nói gì.

“Giám đốc Chu, xin cậu nghĩ cách đi!” Người đàn ông trung niên càng sốt ruột hơn.

“Không phải tôi không muốn giúp anh, chỉ là tội anh phạm phải thật sự quá đáng.” Nét mặt Chu Hán Khanh có giãn ra một chút, anh ta đứng dậy rồi trịnh trọng nói với người kia: “Tôi có thể đảm bảo anh sẽ không bị cảnh sát bắt, nhưng nếu muốn tiếp tục làm việc ở tổng bộ công ty thì e là không được rồi.”

“Chuyện này...” Người đàn ông trung niên trân trân nhìn Chu Hán Khanh rồi đau khổ nói, “Nhưng nếu tôi không làm việc ở Cổ Thị nữa thì biết đi đâu làm?”

“Tôi có thể giúp anh không bị cảnh sát bắt đã là tận lực rồi!” Nét mặt Chu Hán Khanh lại khó chịu, nhìn người kia hỏi: “Anh nghĩ quyền lực của tôi lớn đến đâu? Hay tôi nhường luôn chức giám đốc này cho anh làm nhé?”

“Không dám không dám.” Người đàn ông nọ vẫn còn nghĩ cho ngày sau của mình, đương nhiên không dám trở mặt với Chu Hán Khanh, thế nên liền lùi về sau mấy bước rồi ngập ngừng nói, “VẬY CỨ LÀM THEO LỜI CỦA GIÁM ĐỐC CHU ĐI.”

Thấy ông ta biết điều như vậy, Chu Hán Khanh mới hài lòng gật đầu, bước lên phía trước vỗ vai ông ta rồi nói với vẻ hết sức đại lượng: “Yên tâm đi, dù gì trước nay anh theo tôi làm rất nhiều chuyện, cho nên tôi sẽ không bạc đãi anh đâu. Chỉ cần anh có biểu hiện tốt thì tôi sẽ nhờ mối quan hệ để anh có được việc làm ở thành phố S hoặc thành phố G.”

Chu Hán Khanh biết rõ, người này dù gì cũng đã theo mình nhiều năm, biết được rất nhiều bí mật của mình, thế nên không thể bức ép mà cần phải khiến cho anh ta cảm thấy yên tâm đã! Trước tiên cứ đưa ra một điều kiện nhỏ để anh ta hài lòng, sau đó lại đưa ra một đãi ngộ lớn khiến anh ta cảm kích, như vậy thì anh ta mới không cần ngược lại mình.

Quả nhiên, người đàn ông nọ nghe Chu Hán Khanh nói thế thì lập tức ngẩng đầu tràn đầy hi vọng, nhìn Chu Hán Khanh bằng vẻ mặt cảm kích: “Cảm ơn cậu, cậu Chu.”

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không bạc đãi anh đâu.” Chu Hán Khanh nhìn người đàn ông nọ, hài lòng gật đầu.

Trong lúc người đàn ông trung niên kia đang cảm kích Chu Hán Khanh thì điện thoại di động trên bàn của Chu Hán Khanh chợt reo vang.

Chu Hán Khanh cầm điện thoại lên, vừa thấy đó là số của Chu Mộng Chỉ thì định bấm nghe ngay, nhưng rồi chợt khựng lại một chút rồi quay sang nói với người đàn ông kia: “Anh đã bận rộn cả đêm, chắc cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, việc này đã quyết định xong rồi, tôi sẽ mau chóng sắp xếp.”

“Vâng vâng vâng.” Người đàn ông kia gật đầu như gà mổ thóc, cảm kích nhìn Chu Hán Khanh rồi rời khỏi văn phòng.

Chu Hán Khanh thấy ông ta đi rồi mới nghe máy của Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ? Sao muộn thế này lại gọi điện cho anh? Không phải Cố Thiên Tuấn về biệt thự với em rồi sao?”

“Hán Khanh, Cố Thiên Tuấn ngoại tình rồi!” Giọng của Chu Mộng Chỉ rất nức nở.

Chu Hán Khanh đã quá quen với câu nói này rồi, bởi vì cứ cách một khoảng thời gian thì Chu Mộng Chỉ lại nói câu này với anh ta.

Chu Hán Khanh ngao ngán thở dài khuyên nhủ: “Mộng Chỉ, em đừng nghĩ lung tung nữa được không? Cố Thiên Tuấn dạo này còn yêu em hơn so với trước nữa, bất kì thứ gì dù em muốn hay không, chỉ cần anh ta cảm thấy tốt thì đều mua cho em cả, em cũng đâu phải là không biết, chẳng hạn như cái vòng ngọc mấy hôm trước anh ta mới mua...”

“Cố Thiên Tuấn bây giờ bỏ rơi em để đi hẹn hò với người phụ nữ khác kia!” Chu Mộng Chỉ ngắt lời Chu Hán Khanh, nói một cách đau lòng buồn bã, “Em tận mắt nhìn thấy tin nhắn người phụ nữ kia gửi cho Cố Thiên Tuấn, rồi sau đó anh ấy liền bỏ đi!”

“Thật sao?” Chu Hán Khanh cảm thấy có hơi không tin được.

“Thật mà!” Chu Mộng Chỉ lại bật khóc, “Hán Khanh, giờ em phải làm sao đây? Em rốt cuộc phải làm sao đây? Em sợ lắm, thật sự rất sợ!”

“Mộng Chỉ đừng khóc...” Chu Hán Khanh lập tức hốt hoảng, “Anh sẽ về biệt thự đi, em ngoan nhé, đừng khóc.”

“Hán Khanh, anh về nhanh đi, em xin anh đấy.” Chu Mộng Chỉ sụt sịt ở đầu dây bên kia, “Em chỉ tin được có một mình anh thôi!”

“Anh sẽ về ngay, em cố chờ nhé.” Chu Hán Khanh vừa nhẹ nhàng an ủi Chu Mộng Chỉ vừa cầm áo khoác đang vắt trên ghế lên rồi phi như bay ra khỏi văn phòng.

Anh ta bước vào thang máy, tuy thang máy chạy rất nhanh, nhưng Chu Hán Khanh vẫn cảm thấy quá rề rà, anh ta căng thẳng nắm chặt điện thoại, trong lòng lo lắng sợ Chu Mộng Chỉ sẽ làm ra chuyện khờ dại gì đó.

Nhưng Chu Hán Khanh lúc này càng giận vì hành vi của Cố Thiên Tuấn nhiều hơn, bản thân anh ta vì muốn được ở bên Chu Mộng Chỉ mà đã hi sinh rất nhiều, thậm chí còn không ngần ngại mà làm việc cho công ty của tình địch!

Bao nhiêu năm qua, anh ta ngoài việc bồi dưỡng thể lực của bản thân để củng cố địa vị của mình ra thì chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với công ty Cố Thị.

Anh ta làm tất cả mọi thứ đều là vì muốn Chu Mộng Chỉ có thể yên tâm hưởng thụ một cuộc sống tốt.

Nhưng Cố Thiên Tuấn bây giờ lại làm ra chuyện có lỗi với Chu Mộng Chỉ.

Trong lúc đang suy nghĩ thì một tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, Chu Hán Khanh liền mau chóng bước ra ngoài, vội vã đến mức suýt va phải một người đứng ngay trước mặt mình.

Chu Hán Khanh khó chịu ngẩng đầu lên nhìn, ngay lập tức ngẩn người.

“Thiên... Thiên Tuấn?” Chu Hán Khanh nhìn Cố Thiên Tuấn trước mặt mình, thắc mắc hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Không phải là cậu đã đi gặp...”

Chu Hán Khanh lập tức nhận ra mình đã nói hớ rồi, cũng may chưa nói ra hết cả câu “không phải là cậu đã đi gặp người phụ nữ khác rồi sao”.

“?” Cố Thiên Tuấn cau mày, anh biết Chu Hán Khanh đang muốn hỏi gì, cũng biết nhất định là Chu Mộng Chỉ đã nói gì đó với Chu Hán Khanh rồi, nhưng vẫn tỏ vẻ không hiểu gì cả mà nhìn Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh khẽ đằng hắng để che giấu tâm tư rồi đổi câu hỏi: “Không phải là cậu đã về nhà ăn cơm với Mộng Chỉ rồi sao?”

“Công ty còn có chút việc nên tôi phải quay lại đây.” Cố Thiên Tuấn thản nhiên nói, “Chính là việc lần trước Susan kiểm tra ra số hàng kém chất lượng đấy, nên bây giờ tôi quay lại công ty chính là vì muốn xử lý chuyện này.”

Chu Hán Khanh lập tức căng thẳng, anh ta còn chưa hoàn hồn trước sự xuất hiện của Cố Thiên Tuấn, bây giờ lại càng lo lắng vì chuyện của cấp dưới mình.

Anh ta thở dài rồi nói với vẻ áy náy: “Thiên Tuấn, việc này một phần cũng do tôi sơ suất, vì người gây ra hậu quả lớn của việc này là cấp dưới của tôi.”

“Anh lúc nào cũng bận ba lao碌 vì Cố Thị, khó tránh khỏi sẽ có lúc không quản lý hết được, việc này không thể trách anh.” Cố Thiên Tuấn vỗ vai Chu Hán Khanh, “Tối nay anh lại còn tăng ca đến giờ này, về nhà nhớ phải nghỉ ngơi đấy.”

“Ừ, cậu cũng vậy.” Chu Hán Khanh nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì mới yên tâm.

“Vậy tôi lên lầu đây, anh lái xe về nhà cẩn thận.” Cố Thiên Tuấn gật đầu với Chu Hán Khanh rồi bước vào thang máy.

Chu Hán Khanh quay người lại, nhìn cánh cửa thang máy từ từ đóng lại...

Chu Hán Khanh bước ra khỏi sảnh tòa nhà Cổ Thị, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, tâm trạng căng thẳng vừa rồi bây giờ đột nhiên biến thành một sự mệt mỏi: Mộng Chỉ lại suy nghĩ lung tung nữa rồi.

Chu Hán Khanh thở phào nhẹ nhõm rồi cất bước đi.

Trong khi đó...

Khi Cổ Thiên Tuấn vừa đẩy cửa văn phòng ra thì liền trông thấy Cao Lỗi đã đứng đó chờ anh rồi.

“Muộn thế này còn gọi anh đến, vất vả cho anh rồi.” Cổ Thiên Tuấn vỗ vai Cao Lỗi, tỏ ý bảo anh ngồi đi.

Giờ đã là giờ tan làm nên Cao Lỗi cũng không khách sáo, anh gạt đầu rồi ngồi xuống: “Cố tổng, anh có gì muốn dặn dò?”

305. Chương 306

“Điện thoại của tôi bị Chu Mộng Chỉ xem, chỉ là không biết cô ta đã xem được những gì.” Cổ Thiên Tuấn trầm ngâm một lúc, “Thời gian này cần phải phải thêm người bảo vệ An Điềm, tôi không biết Chu Mộng Chỉ liệu có ra tay với An Điềm hay không.”

“Vâng.” Cao Lỗi gạt đầu, “Tôi sẽ đi sắp xếp ngay.”

“Chuyện cấp dưới của Chu Hán Khanh xử lý sao rồi?” Cổ Thiên Tuấn sau khi sắp xếp xong chuyện của An Điềm liền bắt đầu bàn sang việc công ty, khoảng thời gian này anh đã luôn giăng lưới, nhưng tiếc là cấp dưới của Chu Hán Khanh cũng giống hệt Chu Hán Khanh, làm việc vô cùng cẩn thận, nếu không nhờ kế hoạch lần này giăng ra cẩn thận và lâu dài thì con cá lớn đó còn lâu mới bị dính câu.

Nhưng bây giờ sự việc cũng đã thành công bước đầu rồi, sau khi đuổi việc người này thì Chu Hán Khanh sẽ mất đi một cánh tay đắc lực ở Cổ Thị.

Đối với những kẻ còn lại đi theo Chu Hán Khanh, Cổ Thiên Tuấn sẽ lần lượt trừ khử từng người một!

Nghĩ đến đó, ánh mắt Cổ Thiên Tuấn bất giác lộ lên một tia nhìn sắc bén.

“Đã gần xong xuôi rồi, chỉ còn thiếu đơn thôi việc thôi.” Cao Lỗi nghĩ một lát rồi nói, “Nhưng dạo này tôi nhận được tin, nói rằng Chu Hán Khanh muốn điều người đó đến một công ty ở thành phố khác làm việc, không biết chuyện này thì Cố tổng nghĩ sao?”

Cổ Thiên Tuấn ngồi thoải mái trên ghế nói: “Cứ để anh ta đi, chịu khổ một chút, sau này có khi sẽ là một con cờ để chúng ta xử Chu Hán Khanh, thế nên không thể đuổi cùng giết tận.”

“Vâng.” Cao Lỗi gạt đầu, sau đó cau mày, nghĩ xem phải làm sao để phái người âm thầm bảo vệ An Điềm.

Ngay lúc đó thì điện thoại của Cao Lỗi chợt reo vang.

Cao Lỗi lại cau mày dữ dội hơn, anh ghét nhất chính là trong lúc đang làm việc mà lại có người quấy rầy mình.

Nhưng khi Cao Lỗi vừa rút điện thoại ra định tắt máy thì chợt nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, bàn tay vừa rồi còn rất kiên quyết muốn tắt máy đột nhiên trở nên do dự.

Cổ Thiên Tuấn ngồi bên cạnh trông thấy cảnh ấy lập tức cảm thấy hứng thú, bình thường khi Cao Lỗi nói chuyện với anh thì cho dù ai gọi đến cũng đều sẽ tắt máy ngay, đến khi nào họ bàn xong chuyện rồi thì Cao Lỗi mới gọi lại.

Nhưng lần này, Cao Lỗi lại cứ nhìn điện thoại mà do dự!

“Nghe đi.” Cổ Thiên Tuấn hứng thú hất cằm nói, “Mọi việc cũng gần như bàn xong rồi mà.”

Cao Lỗi ngập ngừng một lúc rồi cầm điện thoại đứng dậy bước ra ngoài.

“A lô?” Giọng của Cao Lỗi rất bình thản, giống như chỉ vừa mới nghe thấy tiếng chuông rồi thuận đà mà nghe máy vậy, không hề có chút do dự ngập ngừng nào của vừa rồi.

“Chú đẹp trai đã ngủ chưa?” Giọng nói tràn đầy sức sống của Khuru Doanh Doanh vang lên ở đầu dây bên kia.

“Chưa.” Cao Lỗi vẫn trả lời không cảm xúc như thường lệ.

“Trùng hợp quá, tôi cũng chưa ngủ này.” Khuru Doanh Doanh cảm thấy bản lĩnh của trai của mình càng lúc càng tiến bộ.

Trên trán của Cao Lỗi như xuất hiện ba vạch đen, anh nhếch mép hỏi: “Có gì không?”

“Không có gì thì không được gọi điện thoại cho chú à?” Giọng của Khuru Doanh Doanh tràn ngập sự thất vọng. Từ sau khi xin được số điện thoại của chú đẹp trai này thì mỗi khi cô gọi điện thoại đến, chú đẹp trai đều chỉ hỏi đúng một câu như vậy, mà mỗi khi nghe câu hỏi đó, Khuru Doanh Doanh đều cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Cô đã rất nhiều lần muốn hỏi lại câu vừa rồi, nhưng cứ ngần ngại không dám, sợ bị đánh giá, lại càng sợ chú đẹp trai sẽ trả lời thẳng thừng là “phải”.

Nhưng Khuru Doanh Doanh luôn cho rằng mình là một cô gái cần được yêu thương, chủ động mãi cũng mệt rồi, thế nên tối nay không tìm được mà hỏi lại như vậy.

“...” Cao Lỗi không trả lời ngay, thật ra thì tối nào anh cũng đều bắt giắc nhìn điện thoại, nhắm tính xem Khuru Doanh Doanh khi nào sẽ gọi điện cho mình.

Cao Lỗi cảm thấy cuộc sống của mình lúc nào cũng bình lặng như mặt ao tù, còn Khuru Doanh Doanh lại giống như một viên đá từ trên trời rơi xuống, rơi thẳng xuống mặt nước, khuấy động cuộc sống của anh. Mặc dù nói thật lòng, anh là trợ lý của một nhân vật cấp cao giàu có nhất thành phố H là Cố Thiên Tuấn thì bên cạnh cũng đã từng có rất nhiều người phụ nữ muốn tiếp cận.

Nhưng ở trong giới kinh doanh quá lâu, Cao Lỗi cũng ngày càng chán ghét những sự tiếp cận tràn đầy mục đích và toan tính ấy, thế nên, cho dù có cảm thấy cuộc sống của mình tẻ nhạt vô vị thì anh cũng vẫn luôn giữ khoảng cách với các cô gái.

Song sự xuất hiện của Khuru Doanh Doanh đã hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu cuộc sống của anh.

Khuru Doanh Doanh không giống với mấy cô gái công sở thích đấu đá tranh giành, tuy không có được sự thông minh biết tiến biết lùi như cô An Diễm mà Cố tổng đang thích, nhưng cả người Khuru Doanh Doanh luôn toát ra một vẻ ngây thơ không bị vẩn đục bởi xã hội, khiến Cao Lỗi cứ không tìm được cảm giác muốn bảo vệ.

Thế nên cho dù giọng điệu của Cao Lỗi khi nói chuyện với Khuru Doanh Doanh khá lạnh lùng, khi trả lời cũng chỉ nói cùn cùn là một hai từ.

Nhưng việc anh mấy ngày liên tục chịu nghe máy của Khuru Doanh Doanh, trong mắt người khác cũng đã là một kì tích rồi.

Chỉ tiếc là, Khuru Doanh Doanh lại không hiểu điều này, lúc này đây cô chỉ cảm thấy rất đau lòng, bởi người đầu tiên mà cô thích lại lạnh lùng với cô như vậy.

“Được, chú không nói tức là đã ngầm thừa nhận rồi, chú không thích tôi gọi điện cho chú đúng không?” Khuru Doanh Doanh cắn răng phụng phịu nói, “Nếu chú đã không thích thì sau này tôi không gọi điện cho chú nữa!”

Nhưng Khuru Doanh Doanh vừa nói xong thì lập tức thấy hối hận, đây là người đầu tiên mình thích mà, lẽ nào lại từ bỏ như thế sao? Khuru Doanh Doanh, có phải là mày vô dụng quá rồi không?

Khuru Doanh Doanh bực bội hất cằm ra, hối hận đâm thùm thụp vào ngực.

Cao Lỗi ở đầu dây bên kia cũng có hơi ngạc nhiên, không biết mình đã nói gì sai, có lẽ do lâu rồi anh không yêu ai, hoặc cũng có lẽ sự chênh lệch tuổi tác giữa anh và Khuru Doanh Doanh quá lớn đã khiến hai người không hiểu nhau sao?

“Thật ra...” Cao Lỗi mấp máy môi, muốn giải thích rằng anh không hề khó chịu với việc Khuru Doanh Doanh gọi điện đến, nhưng còn chưa kịp nói thì đã bị Khuru Doanh Doanh cướp lời.

“Chú đẹp trai, chú đừng nói nữa, tôi muốn hỏi chú một câu cuối cùng, tôi có thể cầu xin chú một việc không?” Khuru Doanh Doanh mặt dày năn nỉ.

Sắc mặt Cao Lỗi trở nên nghiêm túc, nghe giọng của Khuru Doanh Doanh thì có vẻ đang gặp phải chuyện gì khó khăn lắm, thế nên anh trịnh trọng gật đầu: “Cô nói đi, tôi sẽ cố hết sức để giúp cô.”

“Chính là...” Khuru Doanh Doanh ê mặt lí nhí nói, “Chính là, tôi có thể thu lại câu vừa nãy đã nói được không? Thật ra tôi vẫn muốn gọi điện cho chú.”

“Tôi...”

“Tôi cũng sẽ không đòi hỏi gì chú nữa.” Khuru Doanh Doanh sợ Cao Lỗi không đồng ý nên khi Cao Lỗi còn chưa nói xong đã vội vàng nhận lỗi, “Sau này chỉ cần chú nghe máy của tôi là tôi thấy mãn nguyện rồi.”

Khuru Doanh Doanh nói xong lại phiền não vò đầu bứt tai, dù gì mình cũng có nhiều người theo đuổi, vậy tại sao ở trước mặt Cao Lỗi lại thành ra đáng về nhún nhường chịu thiệt thế này? Nhưng mà, cho dù có nhún nhường chịu thiệt thì Khuru Doanh Doanh vẫn cảm thấy ngọt ngào, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy chú đẹp trai, tim đập mạnh thành thịch là Khuru Doanh Doanh đã thấy ngọt muốn sâu răng rồi.

Chú đẹp trai tuy không đẹp trai theo kiểu ngời ngời như Cố tổng, nhưng lại đẹp trai theo kiểu khiến người ta nhìn thấy mà dễ chịu, mặt mũi tuy không quá quyến rũ nhưng càng nhìn lại càng thấy thích, vừa có vẻ thư sinh nho nhã của Tô tổng, lại vừa có vẻ thâm sâu trầm ổn của Cố tổng.

Dáng vẻ lạnh lùng ấy vừa nhìn là biết người rất nghiêm túc trong công việc, ngoài ra còn có chiều cao gần một mét chín ấy nữa, khiến Khuru Doanh Doanh có một cảm giác an toàn tuyệt đối, nếu mình có thể như một con gấu koala bám lên cổ Cao Lỗi mà đu đưa thì trên đời này còn điều gì hạnh phúc hơn như thế nữa?

Nghe giọng điệu nhún nhường của Khuru Doanh Doanh, Cao Lỗi bất giác bật cười: Cô bé này đang nghĩ cái gì vậy? Mình chịu nghe máy của cô ấy không phải là đã bằng lòng cho cô ấy gọi điện rồi sao?

306. Chương 307

“Sau này cô muốn gọi cho tôi lúc nào cũng được.” Cao Lỗi nghiêm túc nói.

Khuru Doanh Doanh nghe câu ấy xong, trước tiên ngẩn người, sau đó không dám tin mà hỏi lại: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Cao Lỗi gật đầu, giọng nói vẫn rất nghiêm túc.

“Yeah!” Khuru Doanh Doanh vui mừng khôn xiết, bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường...

Trong hành lang yên tĩnh của công ty Cổ Thị, Cao Lỗi cứ thế nhẹ nhàng nói chuyện với Khuru Doanh Doanh, còn Cố Thiên Tuấn vẫn ngồi trong văn phòng tổng tài của mình, cảm thấy có hơi cô đơn, anh đưa mắt ngắm vầng trăng non xa vời ngoài cửa sổ.

Trong khi đó, Chu Hán Khanh đã vội vã về đến biệt thự, vừa vào phòng ngủ ở tầng hai đã trông thấy Chu Mộng Chỉ ngồi trên giường, nước mắt như mưa.

Cảnh tượng ấy khiến Chu Hán Khanh vừa đau lòng lại vừa bất lực.

Chu Mộng Chỉ hai mắt ươn đẫm, ngẩng đầu lên thấy Chu Hán Khanh đang đứng ở cửa thì liền thút thít sà vào lòng anh ta: “Hán Khanh, anh về rồi!”

Chu Hán Khanh quay đầu nhìn xung quanh, thấy ngoài phòng ngủ không có ai bèn đưa tay đóng cửa lại, sau đó bế Chu Mộng Chỉ lên rồi ngồi xuống giường.

Chu Hán Khanh đưa tay vuốt lại tóc của Chu Mộng Chỉ, rồi lại lau nước mắt trên mặt cô ta, sau đó giải thích: “Mộng Chỉ, em hiểu lầm Cố Thiên Tuấn rồi.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm lúc nào chứ?” Chu Mộng Chỉ uất ức bĩu môi, tựa đầu vào ngực Chu Hán Khanh ghen ngào nói, “Cố Thiên Tuấn lần này đã thật sự ngoại tình rồi, anh phải giúp em mới được!”

“Ôi...” Chu Hán Khanh lắc đầu, mỗi khi Chu Mộng Chỉ khóc thì anh thật sự bó tay, đành phải giải thích lần nữa, “Em thật sự hiểu lầm Cố Thiên Tuấn rồi, khi anh vừa ra khỏi Cố Thị thì vừa hay gặp Cố Thiên Tuấn ở thang máy, anh ta đến công ty để tặng ca.”

“Không thể nào!” Chu Mộng Chỉ ngẩng phắt đầu dậy, “Cố Thiên Tuấn rõ ràng đã nhận được tin nhắn của một người phụ nữ xong mới ra ngoài mà!”

“Anh có bao giờ gạt em chưa?” Chu Hán Khanh dịu dàng hỏi lại, kiên nhẫn khuyên nhủ, “Việc phụ nữ gửi tin nhắn hẹn hò cho Cố Thiên Tuấn không phải là chuyện rất bình thường sao? Chẳng qua hôm nay tình cờ hai sự việc trùng hợp với nhau thôi! Chỉ cần Cố Thiên Tuấn không thay lòng, chỉ yêu em thôi là đủ rồi.”

“Em không tin!” Ánh mắt Chu Mộng Chỉ sáng quắc lên, nói rất kiên định, “Thiên Tuấn trước nay chưa bao giờ bỏ em lại mà đi như thế!”

“Dạo này Cố Thị thật sự đã xảy ra vài chuyện, Cố Thiên Tuấn mấy ngày nay toàn phải tăng ca.” Chu Hán Khanh nói đúng sự thật, “Anh cũng vì chuyện này mà đang rất lo lắng đây.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ không nói gì nữa, cô ta cúi đầu nhìn tay của mình một lúc rồi nói: “Nhưng em cứ cảm thấy không yên tâm.”

“Em lúc nào cũng nghĩ nhiều cả, Mộng Chỉ.” Chu Hán Khanh vuốt ve gương mặt của Chu Mộng Chỉ rồi khuyên nhủ, “Em chỉ cần làm phụ nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị là được rồi, những việc khác anh sẽ lo liệu hết cho.”

“Nhưng lỡ như người đàn bà đó cứ dụ dỗ mãi, Thiên Tuấn cuối cùng thật sự thay lòng thì em phải làm sao?” Chu Mộng Chỉ hoảng sợ nắm lấy vạt áo Chu Hán Khanh nói, “Em không cho phép có quá nhiều phụ nữ dòm ngó Thiên Tuấn như vậy! Con khốn Dương Thanh Lộ đó, nhất định phải trừ khử! Cô ta nhất định phải biến mất!”

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh thở dài, “Hiện giờ là xã hội pháp trị, một người không thể cứ nói muốn biến mất là sẽ biến mất được đâu.”

“Nhưng con khốn Dương Thanh Lộ đó thật sự đã thu hút được sự chú ý của Thiên Tuấn rồi, chính tai em ở trong nhà vệ sinh còn nghe cô ta nói sẽ cướp lấy Thiên Tuấn nữa! Em tuyệt đối không thể để loại đàn bà này sống ở gần mình, cô ta nhất định phải chết.” Nét mặt Chu Mộng Chỉ lập tức trở nên thâm hiểm...

“Mộng Chỉ, hiện giờ anh đang có rất nhiều việc phải lo, huống hồ Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không có khả năng yêu người đàn bà khác, em có thể hiểu chuyện một chút không?” Chu Hán Khanh dạo này thật sự quá mệt mỏi, việc công ty còn chưa cho Cố Thiên Tuấn được một câu trả lời, cũng chưa sắp xếp xong cho cấp dưới, bây giờ Chu Mộng Chỉ lại còn bủ lu bủ loa thể này, khiến anh ta thật sự có hơi lực bất tòng tâm.

“Chu Hán Khanh, anh có thể leo lên được vị trí này ở công ty Cố Thị, tất cả đều là nhờ tôi cho anh cả! Anh không hiểu được là tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo lời tôi sao?” Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không thèm nghe lời khuyên nhủ của Chu Hán Khanh, ngược lại còn to tiếng quát vào mặt anh ta.

Chu Hán Khanh nhìn vẻ mặt nổi giận đùng đùng của Chu Mộng Chỉ, đột nhiên ngẩn người, sau đó đau lòng nhìn cô ta: “Mộng Chỉ, cho dù em có không cho anh vị trí giám đốc tập đoàn Cố Thị thì anh cũng vẫn luôn nghe theo lời em mà, bao nhiêu năm qua lẽ nào em còn không biết sao?”

“Tôi...” Chu Mộng Chỉ mấp máy môi rồi không nói nữa, những việc Chu Hán Khanh làm cho cô ta bao nhiêu năm qua, cô ta là người hiểu rõ nhất.

Có thể do Chu Hán Khanh đã ở bên cạnh cô ta quá lâu, thế nên Chu Mộng Chỉ đã mặc định rằng anh ta sẽ không bao giờ rời xa mình, vì vậy chỉ cần không hài lòng một chút thôi là cô ta liền quát mắng anh ta, mặc kệ cảm nhận của anh ta, thường xuyên nói những câu khiến anh ta đau lòng.

Bây giờ nghĩ lại, Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình làm vậy đúng là có hơi quá đáng.

Thế là Chu Mộng Chỉ lập tức dịu giọng, tựa đầu vào ngực Chu Hán Khanh nói: “Hán Khanh, em thật sự sợ lắm, con khốn Dương Thanh Lộ đó ở công ty đã ức hiếp em, chọc tức em, em đã cố nhịn rồi, vậy mà bây giờ cô ta đã biết Cố Thiên Tuấn đã có vợ rồi mà vẫn cứ bám lấy, em thật sự không biết phải làm sao nữa!”

“Cái gì? Dương Thanh Lộ ở công ty đã ức hiếp em sao?” Giọng của Chu Hán Khanh liền trở nên lạnh lùng, anh ta đưa tay nâng mặt Chu Mộng Chỉ lên hỏi, “Chuyện xảy ra lúc nào vậy, sao anh không biết?”

“Em cũng biết anh và Thiên Tuấn rất bận, thế nên đã cố chịu đựng một mình, không nói cho anh biết.” Chu Mộng Chỉ nói xong, hai mắt lại rơm rớm, “Nhưng mà, em nhịn thì cũng đã nhịn rồi, nhưng con khốn Dương Thanh Lộ đó hoàn toàn không biết điều, nếu Thiên Tuấn thật sự thích cô ta thì em sau này đúng là sống không bằng chết!”

“Đừng khóc.” Chu Hán Khanh ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, nheo mắt lại, trong ánh mắt ấy cuối cùng cũng lộ ra một chút sát khí, “Mộng Chỉ, từ lâu anh đã hạ quyết tâm, bất kì ai cũng không được ức hiếp em! Sau này nếu gặp phải chuyện như vậy thì em phải báo với anh ngay đấy!”

“Cảm ơn anh, Hán Khanh.” Chu Mộng Chỉ lần này thật sự đã hơi xúc động, cô ta đưa tay ra vuốt lên trán Chu Hán Khanh rồi đặt môi mình lên môi anh.

Chu Hán Khanh lúc đầu có hơi ngẩn người, nhưng sau đó liền ôm lấy eo Chu Mộng Chỉ rồi áp người mình lên người cô ta.

“Hán Khanh, chuyện của Dương Thanh Lộ, anh định xử lí thế nào?” Chu Mộng Chỉ ôm cổ Chu Hán Khanh hỏi.

“Chuyện này anh lo thôi là được, em chỉ cần làm phu nhân tổng tài thôi.” Giọng nói nhỏ nhẹ của Chu Hán Khanh lúc này vẫn còn giữ được chút lí trí, đối với những việc xấu mà anh ta làm thì đều không muốn nói cho Chu Mộng Chỉ biết.

Như vậy thì cho dù sự việc có bại lộ đi nữa cũng sẽ không liên lụy đến Chu Mộng Chỉ, bởi vì cô ta hoàn toàn không hề biết anh ta đã làm gì.

Mộng Chỉ phải luôn luôn là một phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị cao cao tại thượng, thuần khiết trong sạch.

Chu Mộng Chỉ nhắm mắt lim dim hưởng thụ, rất hài lòng với Chu Hán Khanh, hài lòng về tất cả mọi mặt, không tìm thấy chút khuyết điểm nào.

Nhưng Chu Hán Khanh là Chu Hán Khanh, không phải Cố Thiên Tuấn, cô ta hiểu rõ thứ mà mình muốn nhất là gì, thế nên tình yêu cô ta dành cho Chu Hán Khanh sẽ không vì những hi sinh của anh ta mà tăng lên chút nào.

Trời dần tối hơn, những âm thanh ẩm muối trong phòng ngủ cũng vang lên rõ rệt, cây cỏ trong vườn biệt thự đang vươn lên từ bùn đất, những cành cây trong bóng đêm cũng đang vươn chồi ra ngoài, tất cả những kế hoạch và âm mưu đều đang được âm thầm tiến hành...

307. Chương 308

Buổi tối, vầng trăng non treo trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, dấu vết của mùa xuân đã càng lúc càng rõ rệt, đến ngay cả gió đêm cũng không còn quá lạnh lẽo mà đã mang một chút hơi ấm.

Dương Thanh Lộ mặc bộ đồ thể thao màu đen, như thường lệ chạy bộ ra khỏi nhà mình.

Để giữ vóc dáng đẹp và sức khỏe tốt, tối nào Dương Thanh Lộ cũng ra ngoài chạy bộ, cô luôn tâm niệm rằng phụ nữ phải có quyết tâm thì mới có thể trèo cao được!

Vươn đôi chân dài của mình, Dương Thanh Lộ vừa điều chỉnh hơi thở vừa chạy ra khỏi nhà, hướng về phía công viên ở gần đó.

Gió đêm ẩm áp thổi qua, có vài người cũng đang chạy bộ trong công viên, Dương Thanh Lộ rẽ vào một ngã rẽ, chạy theo lộ trình bình thường của mình.

Lúc này, ở một bụi cây cách đó không xa chợt có tiếng động lạ phát ra, Dương Thanh Lộ liền chạy đến xem, càng đến gần thì càng nghe rõ âm thanh phát ra từ đó.

Bụi cây cứ liên tục phát ra tiếng sột soạt, cành lá rung rinh dữ dội, và nghe rõ nhất là tiếng thở nặng nề dồn dập của nam nữ hòa quyện vào nhau.

Dương Thanh Lộ đứng cạnh bụi cây khẽ nhưn mày, sau đó hé đôi môi dày gợi cảm của mình lên mà quát lên châm chọc: “Này, các người đang làm cái gì đấy?”

Đôi nam nữ trong bụi cây lập tức sợ đến mức ngã ra đất, sau đó vội vàng mặc quần áo vào rồi sợ sệt hỏi: “Ai đấy?”

Dương Thanh Lộ nở nụ cười đắc ý rồi quay người chạy đi mất.

Khi hai người đó bước ra khỏi bụi cây thì Dương Thanh Lộ đã chạy mất tăm mất tích rồi.

Bóng của cô đổ dài trên mặt đất, do vừa mới chọc ghẹo phá hoại được chuyện tốt của người khác nên tâm trạng Dương Thanh Lộ đang rất vui. Chạy một lúc mệt rồi, khi đến bên bờ hồ công viên, Dương Thanh Lộ dừng lại ngắm cảnh đêm một lúc.

Ánh trăng chiếu rọi lên mặt hồ, phát ra ánh sáng bạc lấp lánh đẹp mắt, từng làn gió nhẹ thổi qua, khiến Dương Thanh Lộ thích thú hất mái tóc đuôi gà của mình.

Lúc này, Dương Thanh Lộ đang trầm tư chợt nhớ lại tin nhắn gần đây vừa gửi cho Cố Thiên Tuấn, từ sau hôm trò chuyện với Cố Thiên Tuấn thì cô đã bắt đầu ngày nào cũng gửi tin nhắn cho anh.

Nhưng Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ trả lời lại tin nhắn của cô, không biết anh rốt cuộc có chút ý nào với cô không.

Nghĩ đến đây, Dương Thanh Lộ khẽ thở dài.

Bỗng nhiên, Dương Thanh Lộ đang thần thờ chợt cảm thấy lạnh sống lưng, cô căng tai lên nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân rất nhẹ.

Tuy bước chân ấy rất nhẹ, rất rón rén, nhưng Dương Thanh Lộ là người tinh mắt thính tai, thế nên cô nghe rất rõ ràng.

Dương Thanh Lộ cũng nhẹ nhàng cử động, cô không quay đầu lại ngay mà hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cho việc quay ngoắt người lại.

Đúng lúc đó thì có một bàn tay chợt đặt lên vai Dương Thanh Lộ.

Ngay lập tức, Dương Thanh Lộ đưa tay nắm chặt bàn tay ấy rồi thuận đà kéo mạnh một cái.

Một tiếng “bịch” vang lên, người vừa đặt tay lên vai Dương Thanh Lộ mất đà ngã lăn ra đất.

“Khốn kiếp, dám đánh lén bà, nửa đêm nửa hôm lén la lén lút, bà sẽ lôi mày tới đồn cảnh sát!” Dương Thanh Lộ không còn dằn vặt, ngồi thẳng lên lưng kẻ đó chuẩn bị giáng nắm đấm xuống.

“Khoan đã, khoan đã! Tôi là bảo vệ khu này!” Người đàn ông vừa bị Dương Thanh Lộ đánh liền vội vàng lên tiếng cầu xin.

“Hả?” Dương Thanh Lộ hạ nắm đấm xuống, đứng dậy quan sát, thấy người đang nằm dưới đất kia quả thực đang mặc đồng phục bảo vệ.

“Đang đêm đang hôm, có gì thì lên tiếng, sao lại đập lên vai tôi?” Dương Thanh Lộ khó chịu đứng dậy, phải bần bật trên người mình.

“Vì tôi thấy cô đứng ở đây có một mình, tưởng cô đang định làm chuyện khờ dại gì đó.” Bảo vệ ngồi dưới đất vừa xoa chỗ bị Dương Thanh Lộ đánh vừa lồm cồm bò dậy.

“Ai nghĩ quần chứ tôi thì không bao giờ!” Dương Thanh Lộ bĩu môi, cô xinh đẹp thế này, có tài hoa thế này, lại nhiều người theo đuổi, gần đây lại còn quen được một ông chủ lớn, sắp sửa trở thành phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị rồi, việc gì phải nghĩ quần chứ?

“Hi hi...” Người bảo vệ kia đứng dậy, gãi đầu, cười ngượng ngùng, “Tôi chỉ là lo cho sự an toàn của cô, dù gì cô xinh đẹp như vậy, thân hình lại quyến rũ thế này, ban đêm đứng ở đây thật sự không an toàn đâu.”

“Hừ.” Dương Thanh Lộ lạnh lùng hừ mũi, lại là một tên đàn ông không biết thân biết phận đây mà!

Cô liền phẩy tay nói: “Thôi được rồi, anh đi đi, tôi còn phải chạy bộ!”

“Nhưng cô không đọc tin tức gần đây à? Máy cô gái đẹp chạy bộ ban đêm dạo này rất hay bị hiếp rồi giết, tôi cảm thấy cô nên về nhà đi thì hơn.” Người bảo vệ đó đứng dưới bóng cây, đèn không chiếu đến nên Dương Thanh Lộ nhìn không rõ mặt.

Giọng của anh ta rất trầm, hòa với tiếng lá cây xào xạc khiến người ta nghe thấy mà không khỏi rùng mình.

Dương Thanh Lộ chợt cảm thấy ớn lạnh, đành phải mím môi rồi nói: “Thôi được rồi, tôi chạy cũng mệt rồi, giờ tôi về đây.”

“Vậy tôi có thể đưa cô về nhà không?” Bảo vệ nọ bước lên một bước, áp sát vào người Dương Thanh Lộ.

Dương Thanh Lộ lập tức bắt giác lùi lại, suýt nữa đã trượt chân ngã xuống hồ, cô loạng choạng một lúc rồi quay đầu lại nhìn hồ nước sâu hai mét sau lưng mà nuốt nước bọt.

“Cũng được thôi, nhưng mà anh lùi lại nhường đường cho tôi đã!” Dương Thanh Lộ nhìn người bảo vệ càng lúc trông càng có vẻ kì lạ này rồi lấy hết can đảm quát lên.

Nhưng người bảo vệ đó không những không lùi lại mà còn bước lên một bước, lúc này cả người đã bước ra khỏi bóng cây.

Dưới ánh trăng mờ mờ và ánh sáng nhấp nhোang của đèn đường, Dương Thanh Lộ khó khăn lắm mới thấy được mặt của người đó.

Nhưng ngay khi vừa thấy rõ mặt của người bảo vệ nọ, Dương Thanh Lộ lập tức nhú mày, thất thanh hỏi: “Anh... anh là bảo vệ mới đến à? Sao tôi ở đây mà chưa bao giờ gặp anh?”

“Bây giờ không phải gặp rồi sao?” Người bảo vệ nở nụ cười thâm hiểm rồi chợt đưa tay đẩy mạnh về phía trước.

Anh ta dùng hết sức lực đẩy vào người Dương Thanh Lộ, Dương Thanh Lộ đang đứng ở mép hồ vốn đã không vững rồi, thế nên chỉ kịp hét lên một tiếng “á” giữa màn đêm.

Nhưng lúc này, những người ở gần đó đều đang bận việc riêng của mình, không quan tâm nhiều đến tiếng hét ấy, dạo gần đây có rất nhiều người thích giở trò quấy rầy người ta hành sự, thế nên ai cũng nghĩ tiếng hét ấy chẳng qua chỉ là muốn trêu ghẹo mấy cặp tình nhân mà thôi.

“Cứu... cứu tôi với! Ơc ơc...” Dương Thanh Lộ rơi xuống nước, cố gắng vùng vẫy, cô đưa tay lên cao cầu cứu, nhưng cứ mãi chơi vơi, cuối cùng dần dần chìm xuống nước.

Người mặc đồ bảo vệ kia vẫn đứng yên trên bờ, chăm chú nhìn mặt nước, cho đến khi tiếng quấy nước dưới hồ càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ rồi bình lặng trở lại.

Anh ta vẫn tiếp tục đứng bên hồ một lúc lâu nữa, sau khi xác nhận người vừa rơi xuống hồ kia đã thật sự chìm rồi mới thong dong rời đi.

308. Chương 309

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn rất tốt, ai cũng như mọi ngày vậy, thức dậy, ăn sáng, sau đó đi làm...

Hôm nay là cuộc họp mỗi tuần một lần, nhân viên nhóm dự án đều đến phòng họp từ sớm.

An Diễm ngồi vào chỗ ngồi của mình, trong lòng có cảm giác kỳ lạ, vì tuần này quá bình yên, bình yên đến nỗi không thể không suy nghĩ đến: Tiến độ dự án rất thuận lợi, Dương Thanh Lộ đã đắc tội với Chu Mộng Chỉ vẫn rất vui vẻ, thậm chí còn được mọi người trong nhóm dự án yêu mến hơn, ngoài Trương Hiểu Hy thì ai cũng mặc định rằng Dương Thanh Lộ tài năng thứ hai.

Còn Chu Mộng Chỉ, vẫn thái độ đi trễ về sớm, Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch mắt nhắm mắt mở, Dương Thanh Lộ thỉnh thoảng vui quá đà cũng sẽ cười nhạo Chu Mộng Chỉ, nhưng lần trước sau khi cãi nhau với Tô Thanh Dương, Chu Mộng Chỉ không còn cãi nhau với Dương Thanh Lộ nữa, đối mặt với những câu nói chua cay của Dương Thanh Lộ, Chu Mộng Chỉ coi như không nghe thấy.

Không những như vậy, An Diễm và Khưu Doanh Doanh vì sau một lần tranh luận với Dương Thanh Lộ ở nhà vệ sinh thì mối quan hệ của hai người không tốt như trước nữa, thỉnh thoảng Dương Thanh Lộ cũng sẽ kiếm chuyện với An Diễm và Khưu Doanh Doanh, An Diễm và Khưu Doanh Doanh đều sẽ phản bác lại, khiến cho Dương Thanh Lộ quay mũi nhọn từ Chu Mộng Chỉ sang hai người họ.

Nhưng cũng có chuyện tốt, An Diễm nhận được càng lúc càng nhiều cơ hội chỉ dạy từ Trương Hiểu Hy, mỗi lần An Diễm hỏi Trương Hiểu Hy là ai nhờ cậy mà lại chăm lo mình như vậy, Trương Hiểu Hy đều nhún vai không trả lời.

An Diễm không sao hiểu nổi, cô từng nghĩ có thể là Cố Thiên Tuấn, nhưng người trên trái đất này đều biết, Trương Hiểu Hy là do Cố Thiên Tuấn mời đến hướng dẫn vợ anh Chu Mộng Chỉ mà.

Trong lúc suy nghĩ, âm thanh líu ríu truyền đến tai An Diễm, cô bực bội quay đầu lại, đúng lúc đôi mắt to tròn của Khưu Doanh Doanh hướng đến.

“Vậy nên Chị An Diễm à, chị nói xem, chú đẹp trai đó có thích em không?” Về mặt Khưu Doanh Doanh nghiêm túc nhìn An Diễm.

“Hả?” An Diễm há hốc miệng.

“Chị An Diễm!” Lúc đó Khưu Doanh Doanh rất tức giận, “Nãy giờ em nói quá trời mà chị không nghe sao?! Nãy giờ chị đang nghĩ gì vậy?”

“Ha ha, không phải không phải.” An Diễm cười trừ, qua loa trả lời Khưu Doanh Doanh, “Em xinh đẹp như vậy, sao chú đẹp trai đó lại không thích em chứ?”

Khưu Doanh Doanh đang tức điên người, nhưng khi nghe An Diễm nói câu này liền đột nhiên trở nên vui vẻ, gật đầu đồng ý: “Em rất thích nghe chị An Diễm nói lời thật lòng.”

“Xỉa.” An Diễm trợn mắt, quay đầu qua không muốn nhìn Khưu Doanh Doanh nữa.

Tuy nhiên, An Diễm quay mặt đi thì thấy vị trí của Dương Thanh Lộ vẫn đang trống!

Không phải là lần nào họp Dương Thanh Lộ cũng rất tích cực sao? Sao bây giờ không thấy ai hết, Dương Thanh Lộ vẫn chưa đến sao?

An Diễm ngạc nhiên đứng dậy, nhìn hết mọi người ở phòng họp, phát hiện không ai có gì bất thường, kể cả Chu Mộng Chỉ.

Linh tính bất an trong lòng càng lúc càng lớn, An Diễm cúi đầu, cảm thấy cả người không được khỏe.

An Diễm chìm trong cảm giác bất an này năm phút rồi, sau đó, cửa phòng họp mở ra, mọi người đều hướng về đó, thấy Tô Thanh Dương về mặt nghiêm túc đi vào.

Tuy nhiên, người đi theo sau Tô Thanh Dương lại khiến cho mọi người trong phòng họp kinh ngạc.

Người đi theo sau Tô Thanh Dương lại là hai người mặc đồng phục cảnh sát!

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, cũng không dám nói chuyện, sợ nghe phải tin khủng khiếp gì đó.

An Điềm cũng lo lắng nhìn Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương nhìn mọi người trong phòng họp rồi nói: “Mọi người đừng hoang mang, cảnh sát chỉ đến hỏi một số chuyện thôi, mọi người có sao nói vậy là được.”

Lúc này phòng họp càng im lặng hơn: Hỏi chuyện gì chứ? Mọi người ai cũng là công dân tốt tôn trọng pháp luật mà, sao lại dính líu đến cảnh sát chứ!

Tô Thanh Dương thở dài, trông có vẻ vô cùng nhứt đầu: “Cuộc họp hôm nay dời lại, mọi người trở về vị trí mình làm việc trước, sau đó nghe theo sự sắp xếp bên cảnh sát!”

Tô Thanh Dương nói xong thì quay người đi ra khỏi phòng họp.

An Điềm không hiểu gì cả, đưa mắt nhìn Khưu Doanh Doanh, sau đó đi theo nhân viên khác ở công ty, lần lượt ra khỏi phòng họp.

An Điềm vừa dọn về văn phòng làm việc, vẫn còn chưa về chỗ ngồi của mình, nhân viên nữ bình thường rất thân với Dương Thanh Lộ đã bị cảnh sát gọi đi.

Thấy vậy, An Điềm bất giác nhìn về vị trí của Dương Thanh Lộ, thấy vị trí của Dương Thanh Lộ vẫn trống không.

Không biết việc này có liên quan gì đến Dương Thanh Lộ không, An Điềm cúi đầu suy nghĩ.

“Chị An Điềm!” Khưu Doanh Doanh bỗng nhiên gọi to tên An Điềm làm cô giật cả mình.

“Doanh Doanh, làm gì mà lớn tiếng vậy!” An Điềm vỗ ngực, trừng mắt nhìn Khưu Doanh Doanh.

“Em đâu có lớn tiếng gì đâu, rõ ràng là hồn chị đang đi đâu đó.” Khưu Doanh Doanh bĩu môi, “Chị An Điềm gần đây hồn vía đi đâu không?”

“Không phải.” An Điềm nhìn sang vị trí của Dương Thanh Lộ, cúi đầu nói nhỏ với Khưu Doanh Doanh, “Doanh Doanh, em có biết sao Dương Thanh Lộ vẫn chưa đi làm không?”

“Ai mà biết chứ, chắc là ngủ trễ thôi.” Khưu Doanh Doanh nhún vai, “Từ lúc Cố tổng nói chuyện với chị ta trước mặt mọi người, thì Dương Thanh Lộ lúc nào cũng nở phồng lỗ mũi, chị nghĩ xem... ắt xì!”

Khưu Doanh Doanh vẫn chưa nói xong thì đột nhiên phía sau gáy rất lạnh, nên cô hắt hơi một cái.

Khưu Doanh Doanh cảm thấy kỳ lạ rờ rờ chiếc mũi, rồi lại xoa xoa hai tay đang lạnh run nói: “Sao tự nhiên lại hắt xì thế này?”

Khưu Doanh Doanh vừa dứt lời thì nghe tiếng cửa mở, nhân viên nữ vừa bị cảnh sát gọi đi đó đẩy cửa phòng làm việc ra, cô thần thờ đứng trước cửa, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, đầu tóc rối lung tung.

Các đồng nghiệp trong phòng vốn dĩ cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay rất kỳ lạ rồi, bây giờ người đầu tiên bị cảnh sát gọi đi lại trở nên kỳ lạ như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì khủng khiếp rồi!

Trong phút chốc, tất cả nhân viên ở văn phòng đều vây lại, ngay cả An Điềm bình thường không thích ồn ào cũng kéo tay của Khưu Doanh Doanh chạy đến chỗ nhân viên nữ đó. Chu Mộng Chỉ cũng gỡ tai nghe xuống đi qua đó.

“Này, xảy ra chuyện gì vậy? Tôi thấy sắc mặt cô không được tốt lắm.”

“Cảnh sát hỏi cô cái gì vậy? Là chuyện của công ty Tô Thị hay là chuyện của nhóm dự án thế?

Rất nhiều câu hỏi đều xung quanh nhân viên nữ đó.

Nhưng nhân viên nữ đó chỉ quay đầu lại trơ mắt ra nhìn mọi người, bỗng nhiên la lên “a” một tiếng, cô ngồi xổm xuống đất trong nháy mắt, dùng hai tay che đôi mắt lại, toàn thân run rẩy rồi lẩm bẩm: “Sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể như vậy?”

Những người ở đó đều bị nhân viên nữ làm cho sợ hãi, văn phòng bỗng chốc im lặng đáng sợ, chỉ Trương Hiền Hy vẫn một mình, tập trung ngồi vào vị trí của mình vẽ hình.

Một lát sau, Khuu Doanh Doanh mới hỏi: “Này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Chị không sao chứ?”

“Dương Thanh Lộ...” Nhân viên nữ để tay xuống, trừng mắt nhìn Khuu Doanh Doanh, miệng liên tục lặp lại, “Dương Thanh Lộ, Dương Thanh Lộ...”

309. Chương 310

Khuu Doanh Doanh sợ hãi lùi ra sau, cô nắm lấy tay của nhân viên nữ, hỏi một cách kỳ lạ: “Dương Thanh Lộ làm sao? Chẳng lẽ chuyện của cảnh sát có liên quan đến chị ấy?”

“Dương Thanh Lộ chết rồi.” Nhân viên nữ há hốc miệng, ánh mắt sợ hãi, cô ghen ngào nói, “Cô ấy chết rồi!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều giật nảy người, liên ngớ cả người ra, trong phúc chốc không ai kịp phản ứng gì cả.

An Diễm ở bên cạnh cũng hãi hùng, một người đang sống sờ sờ, sao tự nhiên lại chết?

An Diễm bước đến, vừa định hỏi chuyện thế nào, kết quả lúc đó, trợ lý của Tô Thanh Dương là Lily bước vào văn phòng.

Ai nấy sững sờ quay đầu lại, ai cũng chưa định thần lại được.

Đương nhiên Lily cũng đã biết xảy ra chuyện gì, lúc sáng vừa đi làm, cô đang chuẩn bị tài liệu buổi họp cho Tô tổng thì cảnh sát đã tìm đến rồi.

Sau khi giải thích, Lily mới biết Dương Thanh Lộ đã chết rồi, chính là ở con đường mà buổi tối Dương Thanh Lộ thường chạy bộ, cô ngã xuống hồ chết chìm rồi.

Lúc đó Lily cũng sững sờ rất lâu, cho đến tận bây giờ cũng chưa thể bình tĩnh lại được. Nhưng do là một trợ lý chuyên nghiệp nên Lily vẫn mặt không biến sắc làm đúng bốn phần công việc của mình.

Tô tổng vì chuyện của Dương Thanh Lộ mà bận đến sứt đầu mẻ trán, trong lúc bận rộn, vẫn không quên nhờ cô đi hỏi thăm tình trạng của An Diễm. Dù sao thì xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng ai cũng bất an.

Hơn nữa khoảng thời gian này, Dương Thanh Lộ hình như không chỉ nhằm vào Chu Mộng Chỉ, mà còn nhằm vào An Diễm, bây giờ Dương Thanh Lộ lại xảy ra chuyện như vậy, Tô tổng cũng có nghe nói chuyện này, nên trực tiếp bảo Lily đi hỏi thăm An Diễm.

Trong lòng Lily oán trách “Mình cũng cần hỏi thăm mà”, rồi điều chỉnh lại cảm xúc đi tìm An Diễm.

Cô nhìn quanh trong số các nhân viên, cuối cùng nhìn về phía An Diễm: “An Diễm, cô ra đây một chút.”

An Diễm không biết gì chỉ gật gật đầu rồi theo Lily ra ngoài cửa.

“Cảnh sát đang tìm cô hỏi chuyện. Bây giờ Tô tổng rất bận, không thể đi cùng cô, nên bảo tôi đi với cô, cảnh sát hỏi gì thì cô cứ nói đó, có gì khó khăn thì nói tôi nhé.” Lily nghiêm túc nhìn An Diễm nói.

“Tìm tôi?” An Diễm ngạc nhiên một lúc, sau đó lòng trở nên nặng trĩu: Nhất định là mình và Dương Thanh Lộ từng có tranh chấp nên bị cảnh sát hỏi rồi, nên mới tìm mình đây mà.

Đối mặt với chuyện đồng nghiệp qua đời như vậy, tâm trạng An Diễm vô cùng phức tạp: Đầu tiên là sững sờ, tiếp đó là nuối tiếc, dù sao thì Dương Thanh Lộ là một nhà thiết kế thời trang và trang sức tài hoa, bây giờ nói đi là đi rồi, thật khiến người ta khó chấp nhận.

An Diễm thở dài gật đầu với Lily: “Ừ, tôi biết rồi.”

An Điềm theo Lily đến trước cửa phòng họp, gõ cửa rồi đi vào.

“Mời ngồi.” An Điềm ngồi đối diện hai cảnh sát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

An Điềm theo chỉ thị của họ, vâng theo ngồi xuống.

Lúc này, một cảnh sát khách sáo nói với An Điềm: “Chúng tôi chỉ đến hỏi về chuyện lúc còn sống của nạn nhân Dương Thanh Lộ, không cần căng thẳng, cô biết gì nói đó là được.”

Nghe cảnh sát nhắc đến “nạn nhân”, “lúc còn sống”, An Điềm sửng sờ, Dương Thanh Lộ hôm qua vẫn còn cười nói, hôm nay đã không còn trên đời này nữa rồi.

An Điềm thờ dãi rồi nói: “Vâng, anh hỏi đi.”

“Cô và nạn nhân Dương Thanh Lộ có quan hệ gì?” Khi bắt đầu thẩm vấn, cảnh sát thường chỉ hỏi từ những câu đơn giản.

“Đồng nghiệp.”

“Tôi nghe người khác nói, cô và một đồng nghiệp nữ tên Khuư Doanh Doanh có xích mích với nạn nhân Dương Thanh Lộ ở nhà vệ sinh phải không?”

An Điềm nghiêng răng bặm môi, không cần nói, mình và Dương Thanh Lộ có xích mích với nhau nhất định là đồng nghiệp nữ đó nói rồi.

“Đúng vậy, “ An Điềm thành thật trả lời. “Hôm đó tam quan không hợp nên có xích mích nhỏ với cô ấy.”

“Tối hôm đó cô ở đâu?”

“Ở nhà với con trai tôi, chủ nhà của tôi có thể làm chứng. Camera tòa nhà cũng có thể chứng minh tôi không ra khỏi nhà.” An Điềm thật sự nghi ngờ những cảnh sát này xem mình thành hung thủ.

Hai cảnh sát nhìn nhau một lúc rồi gật đầu, lại hỏi: “Trong công việc hàng ngày, Dương Thanh Lộ còn có xích mích với ai không?”

An Điềm suy nghĩ một lúc, trong đầu xuất hiện cái tên Chu Mộng Chỉ, cô nghĩ một lúc rồi thành thật trả lời: “Chu Mộng Chỉ, nhân viên của công ty chúng tôi.”

Nhắc đến tên Chu Mộng Chỉ, hai cảnh sát ngáp ngừng một lúc rồi gật đầu với An Điềm: “Chúng tôi biết rồi.”

...

Không biết là bao lâu trôi qua, hai vị cảnh sát đứng dậy, một trong hai người khách sáo nói với An Điềm: “Cuộc thẩm vấn hôm nay tới đây, nếu chúng tôi có vấn đề gì, vẫn sẽ đến tìm cô hợp tác điều tra, cảm ơn cô.”

“Không có gì.” An Điềm cũng đứng dậy, cô gật gật đầu với cảnh sát đó rồi quay người đi ra khỏi cửa phòng họp.

Khi đi đến cửa, An Điềm dừng bước, cô quay sang hỏi hai cảnh sát: “Không biết là có thể nói tôi biết, Dương Thanh Lộ chết thế nào không?”

Hai cảnh sát do dự một lúc rồi nói: “Chết chìm, thời gian tử vong là tối qua.”

Tận tai nghe những lời này từ cảnh sát, An Điềm hít thở sâu, cô cảm thấy đúng là thế sự vô thường, hôm qua Dương Thanh Lộ vẫn tràn đầy sức sống tan ca, hôm nay đã không còn thở được nữa rồi.

“Tôi hiểu rồi.” An Điềm gật đầu, quay người đi ra khỏi văn phòng.

An Điềm vừa đẩy cửa là thấy Lily đứng canh ngoài từ nãy giờ chạy đến: “Sao rồi? Cảnh sát có làm khó cô không?”

“Không có, những gì tôi biết đều nói cả rồi.” An Điềm thành thật nói.

“VẬY là được rồi.” Lily thở phào nhẹ nhõm: Gần đây Tô Thị không được yên bình lắm, đầu tiên là chuyện của Lý An Ni, bây giờ lại xảy ra chuyện của Dương Thanh Lộ, gần đây Tô tổng rất phiền lòng, bận rộn như vậy mà còn bảo mình chăm sóc An Điềm.

Bây giờ An Điềm không sao cả, cuối cùng mình cũng có thể về báo cáo Tô tổng rồi.

Sau khi Lily đưa An Điềm về nhóm dự án liền về nói lại với Tô Thanh Dương.

Trở về phòng làm việc, An Điềm cảm thấy hình như đã mệt lâu lắm rồi, cô uể oải ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Điều cô không hề chú ý đến là văn phòng hôm nay đặc biệt yên tĩnh, trong khoảng thời gian An Điềm bị cảnh sát gọi đi hỏi chuyện, các đồng nghiệp đều đã biết tin Dương Thanh Lộ qua đời, bao gồm cả tin chết chím cũng đều biết cả.

Khưu Doanh Doanh sợ hãi lo lắng đến bên An Điềm, mắt đỏ hoe kéo áo An Điềm, nói: “Chị An Điềm...”

“Sao vậy?” An Điềm quay đầu qua, thấy Khưu Doanh Doanh như vậy, cô vội nắm tay, lo lắng hỏi thăm.

“Em sợ.” Khưu Doanh Doanh nghiêng rằng muốn khóc, “Em lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người bên cạnh bỗng nhiên qua đời. Hôm qua Dương Thanh Lộ còn trừng mắt nhìn em, vậy mà hôm nay đã chết rồi, mấy ngày trước em còn cãi nhau với chị ấy, em sợ quá!”

“Không sao không sao.” Tuy An Điềm có chút buồn và sợ, nhưng Khưu Doanh Doanh như vậy, An Điềm cảm thấy mình phải dừng cảm một chút. Cô vội an ủi, “Đời người luôn có sinh ly tử biệt, chị cũng rất buồn chuyện của Dương Thanh Lộ, nhưng mà Doanh Doanh, chúng ta không làm gì có lỗi với cô ấy cả, nên em không cần phải sợ.”

“Nhưng, một người đang sống sờ sờ sao lại chết rồi?” Khưu Doanh Doanh dùng tay quệt đi nước mắt trên mặt, “Em sợ một ngày nào đó mình cũng chết không rõ ràng như vậy!”

“Đừng nói bậy bạ!” An Điềm vội trừng mắt nhìn Khưu Doanh Doanh, không biết tại sao, khi nghe Khưu Doanh Doanh nói câu này, An Điềm nhức nhối lồng ngực, cảm giác bất an đó vô cùng mãnh liệt.

310. Chương 311

“Mau nói phỉ phui ba lần đi!” An Điềm nhìn Khưu Doanh Doanh nghiêm túc nói.

Khưu Doanh Doanh cũng bị vẻ mặt An Điềm làm cho sợ, vội nói ba lần: “Phỉ phui.”

An Điềm cố nén nỗi bất an trong lòng, nhìn Khưu Doanh Doanh nói: “Sau này đừng nói chuyện bậy bạ nữa biết không?”

“Vâng.” Khưu Doanh Doanh gật gật đầu, siết chặt tay của An Điềm, rồi lại quay đầu nhìn sang chỗ ngồi trống của Dương Thanh Lộ, bỗng nhiên rùng mình, “Em vẫn thấy sợ.”

“Đừng nghĩ nữa, em càng nghĩ càng sợ đó. Không nghĩ tới sẽ không có gì cả.” An Điềm nhỏ nhẹ an ủi Khưu Doanh Doanh, “Dương Thanh Lộ tuy hung dữ, nhưng cũng không phải là người độc ác. Nếu em vẫn thấy bất an vì chuyện cãi nhau với cô ấy thì đợi ngày cô ấy ra đi, chúng ta sẽ tiễn cô ấy.”

“Vâng.” Khưu Doanh Doanh nằm vào lòng của An Điềm, gật đầu mạnh, lại đưa tay lên lau nước mắt đi.

Sau khi An Điềm bị cảnh sát thẩm vấn, Chu Mộng Chỉ và Khưu Doanh Doanh đã gây nhau với Dương Thanh Lộ và các đồng nghiệp ở nhóm dự án cũng bị gọi đi thẩm vấn một lượt.

Buổi chiều căng thẳng và khiến người ta sợ hãi cũng qua đi, vẫn chưa đến lúc tan làm, Chu Mộng Chỉ về sớm như thường lệ.

Tuy vẻ mặt Chu Mộng Chỉ cũng ngạc nhiên và đau buồn như mọi người, nhưng sau khi về biệt thự, cô ta vội vào phòng ngủ gọi điện cho Chu Hán Khanh: “Hán Khanh, chuyện của Dương Thanh Lộ, có phải do anh làm không?”

Chu Hán Khanh lúc này đang ngồi ở phòng làm việc, đầu đầu hết chuyện này đến chuyện nọ, vừa cho ra đi một người cấp dưới đắc lực của mình, bây giờ những người có thể làm được việc cho mình lại xảy ra vấn đề.

Nhưng dù như vậy, Chu Hán Khanh vẫn rất nhẹ nhàng nói với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, anh nói rồi, những việc này em không cần phải biết, cứ để anh lo.”

Về chuyện của Dương Thanh Lộ, anh ta đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không lộ dấu vết gì cả, người đóng giả bảo vệ đã cầm tiền rời khỏi thành phố H rồi, chuyện này... chuyện này sẽ được kết luận là tử vong do sẩy chân chết đuối thôi!

Chu Mộng Chỉ nghe Chu Hán Khanh nói vậy rất an tâm, cô ta đắc ý gật đầu rồi cúp máy.

Dương Thanh Lộ chết thì đã sao nào? Cô ta đáng chết! Cô ta phải biến mất trên đời!

Ánh mắt của Chu Mộng Chỉ độc ác và dữ tợn: Để mình xem sau này, ai còn dám giành Thiên Tuấn với mình!

Chu Mộng Chỉ vĩnh viễn, cảm thấy rất nhẹ lòng, rồi cô ta cầm điện thoại lên gọi đến phòng làm việc của Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, anh đang làm việc à?”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn ngồi trong phòng làm việc gật đầu, “Anh nghe Kính Trạch nói, nhóm dự án của em có người qua đời sao?”

Chu Mộng Chỉ sững sờ, thông tin của Lâm Kính Trạch này cũng nhảy đảy chứ, cô ta ho nhẹ một tiếng, giả vờ tiếc nuối nói: “Đúng vậy, nghe đồng nghiệp nói là do sẩy chân chết đuối, thật tội nghiệp, cô ấy rất là giỏi!”

“Ừ, đời người vô thường. Có một số người, một số việc ở bên luôn khiến người khác không ngờ đến.” Cố Thiên Tuấn nói ngậm ý.

“Đúng vậy.” Chu Mộng Chỉ phụ họa theo, nhưng không hề biết Cố Thiên Tuấn có ẩn ý gì trong lời nói, cô ta chớp mắt rồi chuyển chủ đề, “Thiên Tuấn, tối nay anh có về nhà ăn cơm không?”

Tuy Chu Hán Khanh và mình đã điều tra, Chu Mộng Chỉ phát hiện Cố Thiên Tuấn không hề qua lại với Dương Thanh Lộ, nhưng Chu Mộng Chỉ cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Mỗi lần nghe điện thoại, giọng điệu của Cố Thiên Tuấn đều rất tốt, vẫn dịu dàng như xưa, nhưng số lần anh về nhà càng lúc càng ít, lần cuối cùng hai người thân mật với nhau là chuyện rất lâu về trước rồi.

Cao Lỗi và Susan thì vẫn không có cách nào cạy miệng được, những người bên cạnh Cố Thiên Tuấn, miệng kín như bưng, nên Chu Mộng Chỉ chỉ có thể gọi điện thoại cho Cố Thiên Tuấn mỗi ngày, để xem thái độ của anh đối với mình thế nào.

“Xin lỗi, Mộng Chỉ, số người mà anh họ đang quản lý xảy ra vấn đề, bây giờ anh đang giải quyết chuyện này, đợi xong việc anh nhất định sẽ về với em ngay.” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn vô cùng chân thành, nghe đến nỗi Chu Mộng Chỉ không một chút nghi ngờ gì cả.

Chu Hán Khanh này, đúng là càng lúc càng không được rồi, thời gian trước vừa bị Thiên Tuấn điều tra ra một số vấn đề, bây giờ cấp dưới lại có vấn đề!

Chu Mộng Chỉ không vui trong lòng, đành giả vờ là người hiểu chuyện nói: “Vậy cũng được, Thiên Tuấn, anh làm việc cho tốt, chú ý nghỉ ngơi.”

“Ừ, Mộng Chỉ, em cũng vậy.” Giọng nói dịu dàng của Cố Thiên Tuấn khiến cho Chu Mộng Chỉ an tâm rất nhiều.

Sau đó Cố Thiên Tuấn nói tiếp, càng khiến Chu Mộng Chỉ sung sướng ngạc nhiên hơn nữa: “Mộng Chỉ, em đi đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo thứ hai ra xem.”

“Hả?” Ánh mắt vui sướng ngạc nhiên của Chu Mộng Chỉ lộ rõ trên khuôn mặt, cô ta cầm lấy điện thoại, đi đến phía trước bàn trang điểm, trong lòng xúc động, kéo ngăn kéo thứ hai ra.

Thấy một hộp trang sức được bao bọc đẹp đẽ lặng lẽ đặt ở đó. Chu Mộng Chỉ đưa tay ra, cầm lấy cái hộp, vội vã mở ra.

“Woa...” Chu Mộng Chỉ há hốc miệng, dù đã quen nhìn những món trang sức quý báu, Chu Mộng Chỉ vẫn không thể kiềm chế được cảm xúc khi thấy món đồ quý giá trước mặt.

Đây là một bộ trang sức bằng vàng, bạch kim và đá, hoa tai hình giọt nước bằng vàng khảm ngọc phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, vòng cổ bạch kim khảm một viên ngọc hình giọt nước rất lớn, còn có chiếc nhẫn bằng đá quý không chút tỳ vết, bên ngoài viền vàng, tinh tế đến từng chi tiết, Chu Mộng Chỉ vô cùng thích thú.

“Thích không?” Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia dịu dàng hỏi.

“Vâng, thích lắm!” Đôi mắt Chu Mộng Chỉ phản chiếu ánh sáng của món trang sức, vui đến nỗi cười mãi không thôi.

“Em thích là được.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây, giọng có chút áy náy, “Mộng Chỉ, quả thực gần đây công ty có quá nhiều việc, nên có nhiều thứ không lo được cho em, nhưng em phải biết là trong lòng anh thì em quan trọng nhất, hy vọng em đừng suy nghĩ lung tung.”

Trái tim của Chu Mộng Chỉ như tan chảy: Đúng vậy, thời gian trước mình cứ nghi ngờ lung tung, đều là do mình suy nghĩ bậy bạ, Cố Thiên Tuấn dịu dàng quan tâm mình như vậy, lại còn tinh tế tạo bất ngờ cho mình, sao anh có thể thay lòng được chứ? Anh vẫn là Cố Thiên Tuấn yêu mình như xưa.

“Thiên Tuấn, anh đừng nói như vậy, anh và em kết hôn bao năm nay rồi, em biết anh làm việc rất vất vả, cũng không có trách hoặc nghi ngờ gì anh cả.” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng nói.

“Ừ, vậy thì tốt.” Cố Thiên Tuấn yên tâm thở phào, “Sắp đến giờ cơm rồi, em mau ăn cơm, đừng để đói đấy.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ trả lời, vui vẻ cúp máy rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Bên này, Cố Thiên Tuấn đặt điện thoại xuống, anh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương của mình: Mỗi lần nói chuyện điện thoại với Chu Mộng Chỉ xong là toàn thân anh mệt mỏi.

“Cố tổng, về nguyên nhân cái chết của Dương Thanh Lộ, vẫn chưa rõ thể nào, bây giờ bên cảnh sát vẫn đang điều tra, và chưa thể đưa ra đáp án cụ thể.”

Cao Lỗi đứng trước bàn làm việc của Cố Thiên Tuấn, nghiêm túc thuật lại thông tin thu thập được.

Nghe thấy Cao Lỗi nói vậy, Cố Thiên Tuấn không nói ngay, anh xoa huyệt thái dương, sau đó nhìn Cao Lỗi nói: “Dương Thanh Lộ và Chu Mộng Chỉ hình như từng có hiềm khích trong công việc.”

“Ý của Cố tổng là, cái chết của Dương Thanh Lộ có liên quan đến Chu Mộng Chỉ sao?”

311. Chương 312

“Tôi vẫn không chắc.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, “Tôi chỉ dựa vào sự hiểu biết đối với Chu Mộng Chỉ, mối quan hệ giữa hai người họ. Chỉ là, chuyện giết người này, Chu Mộng Chỉ sẽ không đích thân ra tay...”

Cố Thiên Tuấn nói đến đây thì do dự nói với: “Anh điều tra Chu Hán Khanh xem gần đây có qua lại với ai không. Đặc biệt là những người trong các lĩnh vực đặc biệt.”

“Dạ, tôi biết rồi.” Cao Lỗi gật đầu.

Sau khi bàn bạc xong, Cao Lỗi không rời khỏi mà cúi đầu nhìn đồng hồ: Những việc mà Cố tổng dặn dò bây giờ, mình lại phải tăng ca rồi.

“Có việc gì à?” Cố Thiên Tuấn thấy hành động nhìn đồng hồ của Cao Lỗi.

Cao Lỗi do dự một lúc rồi thành thật nói: “Khứu Doanh Doanh có hẹn tôi tan làm đi xem phim.”

Cố Thiên Tuấn vừa cười vừa tò mò nhìn Cao Lỗi, lần đầu tiên anh dùng giọng điệu tám chuyện nói: “Sao hai người tiến triển nhanh thế? Có thể truyền ít kinh nghiệm cho tôi không, như vậy thì tôi không phải đau đầu vì An Diễm nữa.”

Về mặt Cao Lỗi trước giờ lạnh lùng vô tình cũng đã trở nên mất tự nhiên: “Thường Khứu Doanh Doanh nói gì, tôi cũng đều đồng ý. Sau đó, tự nhiên sẽ phát triển thành quan hệ như bây giờ.”

Cố Thiên Tuấn than thở lắc đầu: “Nếu An Diễm có được một nửa sự chủ động của Khứu Doanh Doanh thì hay biết mấy.”

“Vậy...” Cao Lỗi ngập ngừng, Cao Lỗi trước giờ luôn xem trọng công việc, bây giờ lại cảm thấy đi xem phim với Khứu Doanh Doanh quan trọng hơn.

Cố Thiên Tuấn sờ cằm một chút, đột nhiên đứng dậy từ chiếc ghế da đang ngồi, anh cầm lấy bộ đồ vest vắt trên ghế da rồi nói với Cao Lỗi: “Được, tôi đi với anh!”

“Cái gì?” Cao Lỗi lần đầu tiên muốn cắt đuôi Cố Thiên Tuấn như vậy: Mình và Khứu Doanh Doanh cùng đi xem phim, Cố tổng đi theo làm gì chứ!

Cao Lỗi đứng tại chỗ, không nhấc chân đi, rất rõ ràng là không muốn Cố Thiên Tuấn đi cùng mình.

Cố Thiên Tuấn đã đi vài bước rồi, không thấy Cao Lỗi đi theo nên dừng chân quay người lại: “Đi nào!”

“Cố tổng, anh như vậy...” Cao Lỗi há hốc mồm, có chút cạ lời, “Anh như vậy không hay đâu.”

“Tôi cảm thấy như vậy hay mà.” Cố Thiên Tuấn gật đầu sau đó nói, “Tôi thấy vui.”

Vui về gì đâu! Cao Lỗi suy nghĩ chút thì nói ra tiếng lòng mình rồi.

“Được rồi được rồi!” Cố Thiên Tuấn nhìn sắc mặt Cao Lỗi đã tối sầm lại, nên không đùa nữa, anh đi đến phía trước, vỗ vai Cao Lỗi, “An Diễm không phải là có mối quan hệ rất tốt với đối tượng Khứu Doanh Doanh mà anh hẹn hò sao? Tôi đi với anh, nếu như gặp được An Diễm, thì coi như anh đã giúp tôi rồi. Nếu An Diễm không có ở đó thì tôi quay về một mình.”

Cao Lỗi nghe Cố Thiên Tuấn giải thích thì mới thấy thoải mái trong lòng, anh gật đầu: “Vậy thì đi thôi.”

Phía trước tòa nhà công ty Tô Thị...

Nhân viên lần lượt đi ra. Tiếng xáo trộn xa, chuyện của Dương Thanh Lộ đã lan truyền cả công ty Tô Thị chỉ trong một buổi chiều, lòng ai cũng hoang mang.

Đặc biệt là phòng làm việc nhóm dự án của Dương Thanh Lộ, lần đầu tiên trở nên ngột ngạt như vậy, khi về mọi người cũng không chào nhau, chỉ lẳng lặng thu dọn đồ đạc rời khỏi văn phòng.

Khứu Doanh Doanh kéo áo An Diễm cho đến khi đi ra ngoài tòa nhà Tô Thị.

“Doanh Doanh, chị sắp bị em kéo tuột hết áo ra rồi...” An Diễm cạ lời nhìn Khứu Doanh Doanh.

“Chị An Diễm, chị có thể đợi một chút nữa mới đi được không, ở đây với em, em sợ!” Khứu Doanh Doanh vẫn kéo chặt áo của An Diễm.

“Em không về nhà sao? Ở đây đợi ai?” An Diễm không dễ gì gạt tay Khứu Doanh Doanh ra, cô hỏi.

“Em, em hẹn với chú đẹp trai, tối nay cùng đi xem phim.” Khứu Doanh Doanh vốn có chút sợ hãi, nhưng lại hai má ửng đỏ.

“Bây giờ đã bắt đầu đi xem phim rồi sao?” An Diễm giơ ngón tay cái lên, “Tốc độ nhỉ, tốc độ quá.”

“Ôi, chị An Diễm, chị đừng nói vậy mà.” Khứu Doanh Doanh càng đỏ mặt hơn.

“Được rồi được rồi.” An Diễm cười, sau đó xem giờ rồi hỏi, “Vậy chú đẹp trai của em khi nào tới? Chị còn phải về nhà nấu cơm cho An An nữa.”

“Gửi cho chủ nhà chị là được rồi mà? Trước đây lúc chị bận việc, không phải đều gửi An An cho chị chủ nhà sao?” Khuất Doanh Doanh vừa nghe An Diễm định đi thì lại vội kéo áo An Diễm lại.

“Nhưng không thể cứ làm phiền người ta mãi được.” An Diễm nhún vai.

“Chị đâu có làm phiền chủ nhà đó mãi đâu?” Khuất Doanh Doanh kéo áo của An Diễm, không cho cô ấy đi, “Trước khi chú đẹp trai đến thì chị không được đi đâu cả, nếu không bây giờ chị gọi cho chủ nhà, nói chị ấy mình về muộn một chút.”

“Như thế không hay lắm đâu?” An Diễm có chút do dự.

“Không sao đâu, cùng lắm chị gửi thêm một ít cho chủ nhà, em sẽ trả cho!” Khuất Doanh Doanh có chút sốt ruột, cô nhìn xung quanh, thấy trước tòa nhà Tô Thị đã không còn bóng người nữa rồi.

Mặt trời dần xuống núi, không biết từ lúc nào mà không gian xung quanh trở nên u tối, một luồng gió thổi qua, Khuất Doanh Doanh lại nhớ đến chuyện xảy ra hôm nay, lập tức sợ đến nổi da gà.

“Được được được, chị gọi điện thoại.” An Diễm thấy Khuất Doanh Doanh sợ đến run cả người vội gạt đầu đồng ý.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho chị chủ nhà: “A lô? Chị chủ nhà, ngại quá, hôm nay em về muộn, phiền chị chăm sóc An An giúp nhé.”

“Được rồi, chút nữa tôi sẽ đến chỗ căn hộ đón An An, bữa tối của An An tôi cũng lo luôn rồi. Cô cứ bận việc của cô đi, về khuya hơn nữa cũng không sao đâu.”

An An lém lỉnh, từ sau khi cậu đến thì chị chủ nhà rất thích cậu, xem cậu là một nửa con trai vậy, nên An Diễm nhờ vả cũng không tính là nhờ vả gì, chị rất vui vẻ nhận lời.

Nghe chị chủ nhà nói vậy, An Diễm an tâm cúp máy, còn Khuất Doanh Doanh thì thở phào nhẹ nhõm, thả An Diễm đang bị cô nắm chặt ra.

“Doanh Doanh, em sợ như vậy, sao không mau về nhà, còn ở đây đợi làm gì, phim đó có gì hay chứ, có đáng để em phải sợ hãi đứng ở đây không?” An Diễm nhìn Khuất Doanh Doanh lắc đầu.

“Cái này thì chị không hiểu rồi, không là là phim hay mà là người đi xem phim cùng đẹp trai!” Khuất Doanh Doanh nghiêm túc nói, “Khó khăn lắm em mới hẹn được chú đẹp trai ra, không lẽ hẹn được đâu.”

“Được rồi, chú đẹp trai của em quan trọng nhất.” An Diễm bắt lực phụ họa theo.

Khuất Doanh Doanh đắc ý cười, vừa định nói gì đó thì tiếng dừng xe cách đó không xa truyền đến, cô quay người lại thì thấy một chiếc Maybach màu đen dừng trước cửa công ty Tô Thị.

Tiếp đó cửa xe mở ra, Cao Lỗ mặc bộ đồ giản dị bước xuống xe, anh không thất cả vạt, chiếc áo sơ mi trắng ở trong cũng bung hai nút, không hề cứng nhắc như hình tượng lúc bình thường, trông rất có sức sống, quả nhiên là người đang yêu có nhiều thay đổi rõ rệt.

312. Chương 313

“Chú đẹp trai!” Ngay khoảnh khắc trông thấy Cao Lỗ, ánh mắt Khuất Doanh Doanh lập tức trở nên khác hẳn, quay người chạy về phía anh.

Đến trước mặt Cao Lỗ, Khuất Doanh Doanh vốn định đưa tay ra ôm lấy cổ anh, nhưng rồi mau chóng rút tay lại, cô cắn môi, thầm cảnh cáo bản thân: Dù gì cũng chỉ mới vừa gặp, không thể quá tùy tiện. Khuất Doanh Doanh, mày phải kiên nhẫn.

“Chú đẹp trai, chú đến rồi!” Khuất Doanh Doanh chắp tay vào nhau, hai mắt sáng lấp lánh.

Thấy dáng vẻ nhiệt tình và phần khích của Khuru Doanh Doanh, Cao Lỗi rõ ràng có hơi lúng túng, anh gật đầu rồi nói: “Cô... có thể nào đừng gọi tôi là chú đẹp trai không? Nghe ra có hơi...”

“Thế thì gọi chú là gì đây, chú đẹp trai?” Khuru Doanh Doanh trông có vẻ rất ủng hộ lời nói của Cao Lỗi, nhưng vẫn cứ gọi anh là chú đẹp trai.

Cao Lỗi có hơi bất lực, nhưng trên môi lại nở nụ cười: “Thôi được rồi, chỉ cần cô vui thì muốn gọi sao cũng được.”

“Chú đẹp trai đúng là ngọt ngào quá.” Khuru Doanh Doanh chớp đôi mắt sáng như sao của mình nhìn Cao Lỗi.

Cao Lỗi ngượng ngùng khẽ xoay cổ, nhận thấy những hành động rất bình thường của mình trong mắt Khuru Doanh Doanh lại trở nên rất đặc biệt, rất tuyệt vời, đến mức Cao Lỗi cũng bị kéo theo Khuru Doanh Doanh, việc gì cũng muốn làm theo ý cô.

An Điềm đứng cách đó không xa nhìn thấy Cao Lỗi đến rồi thì liền phẩy tay nói với Khuru Doanh Doanh: “Doanh Doanh, cũng không còn việc gì nữa, chị về trước đây!”

“Chờ chút đã!” Khuru Doanh Doanh còn chưa kịp nói gì thì Cao Lỗi đã hốt hoảng gọi An Điềm lại.

An Điềm khựng lại, thắc mắc nhìn Cao Lỗi, Khuru Doanh Doanh cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn anh.

Cao Lỗi có hơi ngượng ngập, quay đầu lại nhìn chiếc xe của mình, Cố Thiên Tuấn vẫn đang ngồi trong xe, anh đương nhiên biết Cố tổng hiện giờ đang nghĩ gì, nếu anh mà không giữ An Điềm lại thì cuộc hẹn hò đầu tiên giữa anh và Khuru Doanh Doanh chắc chắn sẽ tan tành mây khói.

“Chuyện là, cô Khuru...”

“Tôi đã nói rồi, chú gọi tôi là Doanh Doanh thôi là được rồi!” Khuru Doanh Doanh còn chưa đợi Cao Lỗi nói hết đã ngắt lời anh.

Cao Lỗi cảm thấy chuyện yêu đương còn khó hơn cả làm kinh doanh, anh khựng lại một lúc rồi ngoan ngoãn sửa cách gọi: “Doanh Doanh à, thật ra hôm nay người đi cùng tôi, còn có Cố tổng nữa.”

“Cố tổng? Cố Thiên Tuấn của tập đoàn Cố Thị sao?” Khuru Doanh Doanh há hốc mồm kinh ngạc.

“Ừ.” Cao Lỗi có hơi khó xử, “Cố tổng... Cố tổng hôm nay vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên cũng đến đây cùng với tôi nữa, thật là ngại quá.”

Khuru Doanh Doanh không nói gì mà vội vàng nghiêng người nhìn về phía chiếc xe, quả nhiên thấp thoáng trông thấy trong xe có một bóng người đang ngồi.

Lúc này, cửa sổ xe chợt hạ xuống, một bàn tay trong đó thò ra, dường như đang muốn nhiệt tình chào hỏi cô và Cao Lỗi.

Nhưng Khuru Doanh Doanh lại bất giác bĩu môi nói một cách không vui: “Nhưng rõ ràng đã nói rõ đây là buổi xem phim của hai chúng ta thôi mà.”

Cao Lỗi thấy Khuru Doanh Doanh không vui thì lần đầu tiên cảm thấy cực kì không hài lòng với Cố Thiên Tuấn.

Nhưng vấn đề dù gì cũng xảy ra rồi, thế nên Cao Lỗi là một người xử lí công việc rất chuyên nghiệp ngay lập tức nghĩ xem nên làm thế nào để giải quyết vấn đề, nghĩa là phải làm sao để cuộc hẹn giữa anh và Khuru Doanh Doanh có thể tiếp tục diễn ra một cách tốt đẹp.

Thế thì cách giải quyết chỉ có một mà thôi, chính là phải bảo An Điềm cùng đi với họ, có mặt An Điềm thì có lẽ cái bóng đèn Cố tổng này sẽ tự động tránh xa họ ra một chút.

“Doanh Doanh, thật sự xin lỗi.” Cao Lỗi trước tiên nói lời xin lỗi, sau đó thử thăm dò Khuru Doanh Doanh, “Đồng nghiệp An Điềm của cô hình như cũng có duyên gặp mặt Cố tổng vài lần, cũng xem như là có quen biết, hay là rủ An Điềm cùng đi xem phim với chúng ta luôn được không?”

Khuru Doanh Doanh ngẩng đầu nghĩ, nhận thấy nếu muốn được đi chơi riêng với chú đẹp trai thì dường như đúng là chỉ còn mỗi cách ấy.

“Thôi cũng được.” Khuru Doanh Doanh thở dài rồi gật đầu, sau đó mau chóng chạy về phía An Điềm.

“Doanh Doanh, lại sao nữa thế?” An Điềm ngược nhìn bầu trời đang tối dần rồi nói, “Chị thật sự phải về nhà mà.”

“Chị An Điềm, lần này chị phải giúp em đây.” Khuru Doanh Doanh nắm chặt vạt áo của An Điềm không buông ra.

An Điềm thật sự thấy thương cho cái vạt áo của mình, nó có tội tình gì đâu mà chỉ trong một thời gian ngắn thôi lại liên tục bị Khuru Doanh Doanh ngược đãi như thế.

“Nói đi, lại muốn chị giúp gì nữa?” An Điềm không muốn nói nhiều, chỉ muốn mau chóng giải quyết vấn đề để được về nhà.

“Cùng đi hẹn hò với em đi, giúp em trông chừng cái bóng đèn cùng đến với chú đẹp trai!” Khuru Doanh Doanh khổ sở nói.

“Bóng đèn? Bóng đèn ở đâu ra?” An Điềm liền nhìn quanh quất.

“Chính là sếp của chú đẹp trai đây, bây giờ đang ngồi trong xe của chú đẹp trai, tổng tài tập đoàn Cổ Thị, Cổ Thiên Tuấn.”

“Cổ Thiên Tuấn?” An Điềm giật bắn mình, sao anh ta lại chơi ác đến mức chạy đến làm kì đà cản mũi Cao Lỗi và Doanh Doanh thế này? Không phải anh ta nên về nhà với vợ sao?

“Đúng, chính là anh ta!” Khuru Doanh Doanh nghiêng răng hừ một tiếng, sau đó lại đưa gương mặt đáng thương ra mà nhìn An Điềm, “Em nghe Cao Lỗi nói, chị và Cổ tổng cũng có thể xem là quen biết, lát nữa chúng ta cùng đi xem phim, chị có thể nào trông chừng Cổ tổng được không? Anh ta theo chú đẹp trai đến tận đây là biết ngay anh ta không phải là kẻ biết điều rồi, nếu chị không trông chừng anh ta thì cuộc hẹn của em và chú đẹp trai sẽ đi tong mất!”

Khuru Doanh Doanh vừa mới mắng Cổ Thiên Tuấn xong thì Cổ Thiên Tuấn ngồi trong xe chợt hắt hơi một cái, anh vừa xoa mũi vừa nghĩ, chắc chắn là có ai đó đang nhớ đến mình rồi, phải chăng là An Điềm?

“Nhưng mà chị phải về nhà!” An Điềm khó chịu nói.

“An An đã được chị chủ nhà đón về rồi, hôm nay cũng chẳng có công việc gì, chị đâu cần phải về nhà gấp.” Khuru Doanh Doanh lại bắt đầu giầy vò vạt áo của An Điềm, “Chị An Điềm, em năn nỉ chị đấy được không? Sau này suốt một tuần em sẽ mua nước trái cây cho chị uống!”

Về khó chịu trên mặt An Điềm có vơi đi một chút, nhưng cô vẫn không nói gì.

“Một tháng? Hai tháng luôn!” Khuru Doanh Doanh thấy chiêu này hữu hiệu thì liền lấn tới.

“Chuyện này...” An Điềm đã chịu nói, nhưng vẫn còn rất do dự.

“Cộng thêm bao ăn trưa hai tháng nữa!” Khuru Doanh Doanh vì muốn được hẹn hò với Cao Lỗi mà thật sự đã bỏ ra tất cả, tuy nhà cô rất giàu, nhưng từ lúc thực tập thì cô chỉ sống nhờ vào chính đồng lương của mình, bây giờ phải bao An Điềm ăn trưa và uống nước trái cây hai tháng, thế thì sắp tới có lẽ cô phải cạp đất mà sống rồi.

An Điềm cũng bị hành động này của Khuru Doanh Doanh làm cho giật bắn mình: “Không phải chứ, Doanh Doanh, vì muốn hẹn hò mà em chơi lớn vậy à?”

“Phụ nữ phải mạnh mẽ với bản thân thì mới có được tình yêu đích thực!” Khuru Doanh Doanh nói rất sâu xa, nhưng ngay sau đó lại nhìn An Điềm bằng gương mặt đáng thương, “Đây là mối tình đầu của em, em nhất định phải bảo vệ. Chị An Điềm, em đã hi sinh tới mức đó rồi, chị có thể thương xót em một chút không?”

“Thôi được rồi, chị sợ em luôn.” An Điềm thật sự bó tay với Khuru Doanh Doanh, cảm thấy nếu mình không nhận lời thì sẽ trở thành một kẻ tội đồ!

“Yeah!” Khuru Doanh Doanh vui mừng khôn xiết, liền kéo tay An Diễm chạy về phía chiếc xe.

Cao Lỗi trông thấy Khuru Doanh Doanh kéo An Diễm đến thì liền thở phào nhẹ nhõm, cuộc hẹn đầu tiên của mình cuối cùng cũng không đến mức kết thúc trong bí thảm.

Khuru Doanh Doanh nháy mắt với Cao Lỗi rồi kéo An Diễm ra trước cửa xe.

Cố Thiên Tuấn lập tức mở cửa xe ra, để lộ gương mặt đẹp trai vô ngần, đã thế lại còn tỏ vẻ ngây thơ vô tội mà chào hai người họ: “Hi.”

313. Chương 314

“Hi.” Khuru Doanh Doanh vẫn còn thù chuyện Cố Thiên Tuấn xuất hiện làm kì đà cản mũi, thế nên chào hỏi lại một cách lạnh nhạt rồi đẩy An Diễm vào ngồi cạnh Cố Thiên Tuấn, sau đó chạy lên ngồi ghế cạnh tài.

Còn An Diễm thì nhất quyết không nói câu nào với Cố Thiên Tuấn, không những vì Khuru Doanh Doanh không biết quan hệ giữa cô và Cố Thiên Tuấn mà còn là vì chính bản thân cô cũng chẳng có gì để nói với anh.

Cố Thiên Tuấn thì lại hài lòng nhún vai, hoàn toàn không khó chịu với vẻ lạnh lùng của An Diễm, bởi An Diễm đã chịu đi xem phim với anh, mà đây lại là lần đầu tiên trong đời, thế nên anh chẳng việc gì phải so đo.

Bốn người cứ thế đi đến rạp chiếu phim trong một bầu không khí có thể tạm xem là ôn hòa.

Chẳng mấy chốc đã đến rạp chiếu phim, do phim mà họ định xem cũng cũ rồi nên cộng thêm đám người An Diễm thì cả rạp cũng chỉ có sáu người.

Hai người kia là một cặp tình nhân, ngay khi phim vừa mới bắt đầu thì họ đã chạy vào một góc kín đáo nhất rồi ôm ấp nhau, có vẻ đến đây hoàn toàn không phải để xem phim.

An Diễm và Cố Thiên Tuấn ngồi cùng nhau, cách Khuru Doanh Doanh và Cao Lỗi khá xa, nhưng nhờ vào ánh sáng từ màn hình chiếu xuống mà họ vẫn có thể trông thấy hai người đó.

“Trời ơi, dễ sợ quá, nhân vật này trông đúng là chết khiếp!” Khuru Doanh Doanh nùng nịu rồi tựa vào lòng Cao Lỗi, Cao Lỗi liền đưa tay ôm lấy Khuru Doanh Doanh khẽ dỗ dành.

Tuy đây không phải lần đầu Khuru Doanh Doanh viện cớ “sợ hãi” mà sà vào lòng Cao Lỗi, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô không bị anh đẩy ra, ngược lại, anh lúc này đây lại trông có vẻ đang rất hưởng thụ.

Nhưng An Diễm ngồi cách đó không xa trông thấy cảnh tượng này thì lại muốn rút tròn mắt ra ngoài: Doanh Doanh sao lại dùng cái chiêu này? Tuy trai chưa vợ gái chưa chồng, đang hẹn hò nhau thì động chạm thân thể một chút cũng không sao, nhưng mà bộ phim này rõ ràng là phim hài mà! Doanh Doanh sao có thể áp dụng chiêu của phim kinh dị vào được?

Quả nhiên nam nữ khi yêu nhau có thể nói gió thành mưa, muốn sợ thì cứ sợ thế thôi.

Lúc này, An Diễm đang lăm bằm trong bụng đột nhiên cảm thấy vai mình nặng trĩu, cô quay đầu sang nhìn, thì ra bàn tay Cố Thiên Tuấn lúc này đang đặt lên vai cô.

“Bỏ tay của anh ra ngay.” An Diễm vẫn nhìn vào màn hình, không thèm quay sang mà lạnh lùng uy hiếp.

Ngay sau đó, bàn tay đang đặt trên vai An Diễm lập tức bỏ ra.

An Diễm vừa mới hài lòng gật đầu thì đột nhiên cảm thấy bàn tay đang cầm hộp bắp rang bơ của mình nóng lên, cô cúi đầu xuống nhìn, trông thấy Cố Thiên Tuấn đang nắm lấy tay mình!

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm gằn giọng cảnh cáo, “Bỏ tay ra!”

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại không hề bỏ ra, chỉ chăm chú nhìn lên màn hình, dường như không nghe thấy lời An Diễm nói.

An Diễm trong lòng nổi giận đùng đùng, giật tay mình khỏi tay Cố Thiên Tuấn, nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn phản ứng rất nhanh, vội chụp lấy tay cô rồi đặt vào sau lớp áo khoác của mình.

“Cố Thiên Tuấn, anh đừng có quá đáng!” An Diễm khẽ vùng vẫy.

“Anh không hề quá đáng, chỉ là không kiềm chế được thôi.” Giọng của Cố Thiên Tuấn nghe rất vô tội.

“Anh...” An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, đang định quát anh thì chợt bị một âm thanh vang lên làm gián đoạn.

“A...”

Giọng nữ đó nghe rất bất thường, An Diễm quay đầu lại nhìn, nhận ra đó là âm thanh phát ra từ chỗ cặp tình nhân đang ngồi trong góc, tuy ánh sáng rất mờ, An Diễm không nhìn rõ dáng vẻ của hai người đó, nhưng cô không cần nghĩ cũng biết là họ đang làm một số chuyện không thể mô tả được rồi!

An Diễm ngượng ngùng thu lại ánh mắt, không muốn nhìn họ nữa, nhưng đúng lúc ấy Cố Thiên Tuấn lại hỏi một cách mờ ám: “An Diễm, họ đang làm gì thế nhỉ?”

An Diễm lập tức hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn rồi đưa ra một đề nghị hết sức nghiêm túc: “Cố Thiên Tuấn, anh đi chết đi được không?”

Cố Thiên Tuấn trông thấy dáng vẻ vừa giận vừa thẹn ấy của An Diễm thì ngoác miệng ra cười, lần đầu tiên anh bị người ta mắng mà lại thấy buồn cười như vậy.

Bộ phim đã hết, Khưu Doanh Doanh không còn có gì để nằm trong lòng Cao Lỗi nữa, nhưng khi hết phim, lúc Khưu Doanh Doanh nuối tiếc rút tay mình về thì Cao Lỗi lại lặng lẽ nắm chặt lấy tay cô.

Khưu Doanh Doanh lập tức cảm thấy tim mình đập mạnh thình thịch, còn trái tim của Cao Lỗi sau bao nhiêu năm bình lặng bấy giờ cũng đã xao động rất nhiều.

An Diễm biết điều kéo áo Cố Thiên Tuấn đi, không cho anh đến gần hai người Khưu Doanh Doanh và Cao Lỗi.

Bốn người cứ thế ra đến cổng rạp chiếu phim, không ai mở miệng nói tiếng nào.

“Tối nay trăng đẹp thật đấy, hay là chúng ta khoan hẵng về đã!” An Diễm ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực mà nói băng quơ một câu.

“Đúng đấy, em cũng thấy thế!” Khưu Doanh Doanh lập tức tán đồng.

“Chẹp, đột nhiên tôi khát nước quá!” An Diễm có vẻ như nghĩ ra gì đó, bèn quay sang nói với Cố Thiên Tuấn, “Cố tổng, chúng ta đi mua nước đi, anh thích uống nước gì?”

“Hay là chúng ta cứ đi mua, đến lúc đó tính tiếp xem uống cái gì.” Cố Thiên Tuấn vừa nghiêm túc thảo luận với An Diễm vừa cùng cô bước đi.

Hai người cứ thế nói chuyện rồi rẽ vào một ngã rẽ, không thấy đâu nữa.

Lúc này chỉ còn lại Khưu Doanh Doanh và Cao Lỗi đứng lại với nhau.

“À...” Khưu Doanh Doanh ngập ngừng, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Sao?” Gương mặt nghiêm túc của Cao Lỗi lúc này chợt nở nụ cười.

“Đi xem phim với chú vui thật đấy!” Khưu Doanh Doanh do dự một lúc, cuối cùng nói ra một câu rất bình thường.

“Đi xem phim với cô, tôi cũng thấy vui lắm.” Cao Lỗi nhìn Khưu Doanh Doanh, nói ra một câu thật lòng.

Dưới bầu trời đêm, đôi mắt Cao Lỗi lại như sáng hơn, khí chất lạnh lùng thường thấy trên người bấy giờ cũng không còn nữa, ánh mắt nhìn Khưu Doanh Doanh không biết từ khi nào đã trở nên vô cùng yêu thương và muốn bảo vệ.

Khứu Doanh Doanh ngẩn người nhìn vào mắt Cao Lỗi rồi đột nhiên cúi đầu đỏ mặt nói: “Ôi, chú đẹp trai, chú đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ chảy máu mũi mất.”

Chú đẹp trai càng nhìn càng thấy gọi cảm mà, Khứu Doanh Doanh bất giác nghĩ thầm trong lòng.

Cao Lỗi ngẩn người, tự kiểm điểm: Có phải là do ánh mắt mình quá nồng nhiệt, đã khiến cô bé này sợ rồi không?

Nghĩ vậy, Cao Lỗi liền đằng hắng một cái rồi lùi về sau một bước.

“Chú lùi đi đâu thế?” Khứu Doanh Doanh vừa thấy Cao Lỗi lùi lại thì liền nắm lấy vạt áo Cao Lỗi, bắt măn oán trách.

“Tôi...” Cao Lỗi không hiểu Khứu Doanh Doanh muốn làm gì, đành ngoan ngoãn bước lại một bước.

Nhưng do anh bước quá lớ nên ngực lập tức chạm trúng ngực Khứu Doanh Doanh, Khứu Doanh Doanh ngẩn người, sau đó đỏ bừng mặt đưa tay ôm lấy Cao Lỗi.

Cao Lỗi cảm thấy toàn thân cứng đờ, một lát sau mới đưa cánh tay rắn rỏi của mình lên ôm Khứu Doanh Doanh vào lòng.

Dưới ánh đèn đường sáng rực, tim của Khứu Doanh Doanh và Cao Lỗi đều đang đập mạnh thành thịch, họ cũng giống như bao cặp tình nhân khác, giản dị mà hạnh phúc.

“Ôm nhau rồi, ôm nhau rồi!” An Diễm đang nấp trong góc hứng phấn vỗ vào vai Cố Thiên Tuấn, “Trời ơi, ngọt ngào quá đi, đang FA mà được xem cảnh này đúng là sung sướng mà!”

Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh cảm thấy cạn lời, An Diễm không phải được Khứu Doanh Doanh nhờ vả trông chừng anh sao? Sao bây giờ chính An Diễm lại biến thành cái bóng đèn rồi?

314. Chương 315

“Ôm nhau thì có là gì, anh và em không phải còn từng ngủ cùng nhau sao?” Cố Thiên Tuấn thản nhiên hỏi lại.

Gương mặt phấn khích của An Diễm lập tức đỏ bừng lên, thẹn quá hóa giận mà nói: “Cố Thiên Tuấn, anh mà còn nhắc lại chuyện xảy ra hôm đó nữa là tôi đổ hết cà phê đang cầm lên người anh đấy!”

An Diễm nói xong liền hung hăng giơ cốc cà phê trong tay lên, ai ngờ nhân viên bán cà phê quá tốt bụng, đổ cà phê vào cốc quá đầy, thế nên An Diễm vừa giơ lên thì cà phê trong đó đã sánh ra ngoài, đổ lên tay của An Diễm.

“Chậc...” An Diễm lập tức bị bỏng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sao em ngốc thế?” Cố Thiên Tuấn liền giật lấy cốc cà phê trong tay An Diễm, sau đó cầm tay An Diễm lên, rồi nhận ra mình không có thứ gì có thể lau được cà phê trên tay cô thì đành phải lấy tay lau đi rồi chu môi thổi phù phù vào đó.

“Đau không?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm hỏi, ánh mắt tràn ngập sự quan tâm lo lắng.

Đèn đường ở đây rất tối, thế nên những vì sao trên trời trông lại sáng lấp lánh, một cơn gió nhẹ thổi qua, lướt ngang tóc mai của An Diễm. Cô chớp chớp mắt, gương mặt đang nhăn nhó vì đau đớn trở nên ôn hòa đi hẳn.

An Diễm chăm chú nhìn Cố Thiên Tuấn, nhận thấy anh càng lúc trông càng đẹp trai.

“Không đau.” An Diễm lắc đầu, sau đó giằng tay mình ra, đằng hắng một cái rồi nói, “À... Doanh Doanh và Cao Lỗi chắc ôm nhau cũng đủ rồi đấy, chúng ta quay lại được rồi.”

An Diễm nói xong liền vội vàng bước đi.

Nhưng không ngờ, cánh tay cô lại đột nhiên bị một nguồn lực mạnh kéo lại, ngay sau đó, An Diễm liền bổ nhào vào lòng Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn ôm mặt An Diễm, ánh mắt lúc này còn sáng hơn sao trên trời, rồi trong khi An Diễm còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi xuống hôn cô.

Anh ngấu nghiến hôn lên môi cô, dường như cảm thấy mãi mãi chẳng bao giờ là đủ, khiến An Diễm cảm thấy như muốn nghẹt thở đến nơi.

Thế nên cô bắt đầu vùng vẫy đẩy ngực Cố Thiên Tuấn ra, nhưng Cố Thiên Tuấn dùng lực quá mạnh, gần như đã kẹp chặt cô.

Hơi thở dồn dập của Cố Thiên Tuấn như bao trùm lên cả người An Diễm, khiến cô bất giác không chống cự nữa.

Không biết bao lâu sau, Cố Thiên Tuấn cuối cùng mới nhả đôi môi An Diễm rồi buông cô ra.

“An Diễm, vì nhiều lí do nên có một số chuyện anh không thể nói với em được, nhưng xin em nhất định phải đợi anh.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào đôi mắt long lanh của An Diễm rồi nghiêm túc nói.

An Diễm cắn đôi môi đã hơi sưng lên do bị Cố Thiên Tuấn hôn, sau đó cúi đầu, lòng cô bây giờ lại bị Cố Thiên Tuấn làm cho rối loạn lần nữa, cũng không hiểu lời anh vừa nói nghĩa là gì.

“Tôi...” An Diễm mấp máy môi, không biết nên nói gì.

Đúng lúc đó thì điện thoại của An Diễm chợt vang lên, cô vội vàng bắt máy, khẽ hắng giọng nói: “A lô? Doanh Doanh, à, chị và Cố Thiên... chị và Cố tổng sẽ quay lại ngay.”

An Diễm cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, cúp máy quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: “Doanh Doanh và Cao Lỗi đang đợi chúng ta ở đó, chúng ta về thôi.”

Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm đầy ẩn ý rồi gật đầu, sau đó cùng cô bước đi.

An Diễm vừa rẽ ở ngã rẽ liền trông thấy ngay Khưu Doanh Doanh, cô còn chưa kịp nói gì thì Khưu Doanh Doanh đã nhảy đến nói: “Chị An Diễm, sao chị đi lâu thế?”

“Chị đã cho em và Cao Lỗi có không gian riêng mà, không thích sao?” An Diễm lừ mắt với Khưu Doanh Doanh, con bé này đúng là không biết điều gì cả!

“Hi hi, cũng phải.” Khưu Doanh Doanh xoay đầu, nhớ lại cái ôm vừa rồi giữa mình và Cao Lỗi, mặt lại đỏ bừng lên.

“Tiến triển sao rồi?” An Diễm biết rồi còn hỏi.

“Tiến triển thuận lợi!” Khưu Doanh Doanh nhướn mày lên với An Diễm, sau đó thì thầm kể lại “chiến tích”.

“Trời ơi, cứ cái đà này thì chắc chỉ vài tháng nữa là chị sẽ được ăn kẹo mừng của em rồi!” An Diễm ôm mặt làm lơ, “Doanh Doanh, đừng nói là lúc em tốt nghiệp đại học cũng là lúc em sinh con nhé!”

“Chị An Diễm, chị nói lung tung gì thế?” Mặt của Khưu Doanh Doanh lúc này đỏ như quả cà chua, “Thôi đừng nói nữa, chúng ta về nhà thôi.”

“Thôi được rồi.” An Diễm thấy vẻ mặt thẹn thùng của Khưu Doanh Doanh thì quyết định không chọc nữa, bèn khoác tay cô rồi đi về phía Cố Thiên Tuấn và Cao Lỗi.

Bốn người đi cùng nhau, cùng suy nghĩ xem đi về nhà bằng cách nào.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn chợt nói: “Cao Lỗi, tôi còn có chút việc, không đi chung với mọi người về được.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền nhìn sang An Diễm: “An Diễm, cô thì sao? Có phải cũng đang có việc không?”

Cố Thiên Tuấn biết điều như vậy là vì muốn tạo cơ hội cho Cao Lỗi và Khưu Doanh Doanh, chuyện này An Diễm làm sao mà không biết? Nhưng cô lại không biết rằng Cố Thiên Tuấn làm vậy cũng là muốn tạo cho anh cơ hội.

“À, tôi cũng có việc, tôi đi xe buýt về là được rồi.” An Diễm vội gật đầu.

“Trùng hợp quá, tôi cũng đang định đi xe buýt về đây.” Cố Thiên Tuấn nhìn sang An Điềm, “Chúng ta cùng đi nhé?”

“Được thôi...” An Điềm tuy không bằng lòng nhưng cũng đành phải gật đầu đồng ý.

“Chờ chút đã!” Cao Lỗi thấy Cố Thiên Tuấn và An Điềm quay người định bỏ đi thì liền gọi họ lại, anh suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Khưu Doanh Doanh, “Doanh Doanh, chúng ta cùng đi xe buýt về được không?”

“Được chứ.” Khưu Doanh Doanh lập tức gật đầu, nếu đi xe buýt thì sẽ được ngồi chung lâu hơn một chút nữa với chú đẹp trai, như vậy sao có thể không thích chứ?

Thấy Khưu Doanh Doanh đồng ý, Cao Lỗi bèn quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, anh dù gì cũng là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, người ngoài ai cũng biết mặt anh, tuy anh và cô An Điềm chỉ là tình cờ đi chung xe buýt, nhưng nếu người ngoài mà nhìn thấy thì sẽ khó tránh khỏi suy đoán lung tung, vậy nên anh nên lái xe của tôi mà về, nhân tiện chở cô An Điềm về luôn.”

Cao Lỗi nói xong lại quay sang hỏi An Điềm: “Có được không?”

An Điềm nhìn Cao Lỗi, bất giác thầm than rằng cái anh chàng trợ lý này sao mà tận tâm với nghề quá, đã đi hẹn hò rồi mà cũng không quên việc phải bảo vệ cho thân phận của sếp mình, rồi nhìn sang vẻ phấn khích vì sắp được đi chung xe buýt với Cao Lỗi của Khưu Doanh Doanh, cô đành phải gật đầu: “Ha ha, cũng được, vậy xin làm phiền Cố tổng.”

Cố Thiên Tuấn nở một nụ cười khen ngợi Cao Lỗi rồi lại quay sang nhìn An Điềm, nói một câu thật lòng: “Không phiền, không phiền chút nào.”

“Doanh Doanh, vậy chị về trước.” An Điềm chào Khưu Doanh Doanh xong, mặc kệ ánh mắt đầy ẩn ý của Cố Thiên Tuấn mà ngồi vào băng sau xe, cô đương nhiên sẽ không ngồi ghế bên cạnh Cố Thiên Tuấn rồi!

“Tạm biệt chị An Điềm!” Khưu Doanh Doanh phấn khích chào An Điềm, sau đó nhìn Cố Thiên Tuấn nói chuyện một lúc với Cao Lỗi rồi bước vào xe, chở An Điềm rời đi.

“Đi thôi.” Cao Lỗi chìa tay ra với Khưu Doanh Doanh.

“Vâng.” Khưu Doanh Doanh ngượng ngùng gật đầu, đưa tay ra nắm lấy tay Cao Lỗi.

Hai người cùng nhảy bước đến trạm xe buýt. Dưới bầu trời sao, gió nhẹ thổi qua, Khưu Doanh Doanh hôm nay vì muốn gọi cảm nên mặc khá ít, bất giác đưa tay ôm chặt lấy vai, Cao Lỗi trông thấy thế, định cởi áo khoác ra đắp lên người Khưu Doanh Doanh, nhưng rồi bàn tay chợt khựng lại.

Anh nghĩ một lát rồi lần đầu tiên chủ động ôm Khưu Doanh Doanh vào lòng, lấy áo khoác của mình bọc quanh thân hình bé nhỏ của cô.

Khưu Doanh Doanh lúc đầu ngẩn người, sau đó đỏ bừng mặt, cô cũng ôm lấy Cao Lỗi, mong thời gian trôi chậm lại, càng chậm càng tốt.

Trong khi đó...

Cố Thiên Tuấn lái xe chở An Điềm rời khỏi cổng rạp chiếu phim. Cảnh quang bên ngoài cửa sổ trôi vùn vụt ra sau, An Điềm nhìn những ánh đèn lấp lánh bên ngoài, tâm trạng cũng trở nên thư thả hơn.

“Cố Thiên Tuấn, sau này đừng có đi theo Cao Lỗi hẹn hò nữa, anh ngày nào cũng bận rộn công việc, đừng có đột nhiên lại đi làm bóng đèn thế này, làm người ta khó chịu lắm.” An Điềm lớn tiếng giáo dục Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn chỉ cười mà không nói gì, tiếp tục lái xe lướt đi trên đường.

An Điềm ngồi phía sau khe cau mày, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa, phát hiện hướng chiếc xe đang đi hoàn toàn không phải là đang đi về nhà cô.

“Cố Thiên Tuấn, anh bị lạc đường đấy à? Hướng này đâu phải về nhà tôi!” An Điềm vội vàng ngăn lại.

“Anh đưa em đến một nơi này.” Cố Thiên Tuấn vẫn tiếp tục chạy, nhẹ nhàng đáp.

“Tôi không muốn đi, tôi muốn về nhà!” An Diễm phản đối.

“Không phải đưa em vào khách sạn đâu.” Tuy rằng anh rất muốn, Cố Thiên Tuấn nghĩ thầm trong đầu như thế.

315. Chương 316

“Anh đi chết đi.” An Diễm thật sự hoàn toàn bó tay với Cố Thiên Tuấn, dường như câu nào anh nói ra cũng đều có thể khiến cô nổi điên, “Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm qua gương chiếu hậu, nhoen miệng cười.

“Cố Thiên Tuấn, tôi thấy việc gì anh làm cũng đều không đúng cả.” An Diễm thấy mình có nổi nóng lên thì cũng chẳng ngăn được sự tự tiện của Cố Thiên Tuấn, thế nên đổi sang thái độ ôn hòa rồi bắt đầu lên lớp, “Theo tôi thấy, vào thời điểm không còn sớm thế này thì anh nên về nhà. Tuy trước đây tôi không chúc phúc cho cuộc hôn nhân của anh và vợ anh, nhưng sau hai lần anh cứu tôi thì tôi đã tha thứ cho anh rồi, cho nên tôi thật lòng khuyên nhủ anh đấy.”

An Diễm nói một tràng dài như thế, nhưng Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không nghe, chỉ bình thản nói: “Em thất dây an toàn chưa?”

An Diễm không hiểu sao Cố Thiên Tuấn lại hỏi vậy, thế nên gật đầu hỏi: “Thất rồi, có chuyện gì sao?”

“Ừ, thế thì tốt.” Cố Thiên Tuấn vừa nói xong thì lập tức đạp lên chân ga, ngay sau đó, chiếc xe lập tức như mọc thêm cánh, lướt như bay trên đường.

“Á á á!” An Diễm kêu lên thất thanh.

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại càng tăng tốc nhanh hơn.

“Cố Thiên Tuấn! Anh! Cố Thiên Tuấn! Chạy chậm thôi!”

“Á á á, đằng trước! Đằng trước có xe kia! Cẩn thận chút!”

“Á á á á, chiếc xe kia sắp tông vào kia, sắp tông vào kia! Cố Thiên Tuấn, anh dừng xe cho tôi, tôi chưa muốn chết, tôi chưa muốn chết!”

“Không ổn rồi, tôi buồn nôn quá! Anh mau dừng xe đi!”

Từ lúc Cố Thiên Tuấn tăng tốc xe thì An Diễm không còn tâm trạng giáo dục anh phải về nhà với vợ nữa, cả quãng đường chỉ ôm chặt dây an toàn, gào khóc bảo Cố Thiên Tuấn chạy chậm thôi.

Cuối cùng, Cố Thiên Tuấn lạng một vòng thật đẹp rồi tấp lại bên bờ sông.

Sau đó anh mau chóng bước xuống xe.

Nước sông nhẹ nhẹ vỗ vào bờ, sương tỏa nhẹ nhẹ, hàng liễu bên sông đã nhú mầm xanh, ánh sao trên trời lấp lánh chiếu xuống mặt nước, lấp lánh theo con sóng.

“Ôi trời ơi...” An Diễm tái xanh mặt mày, lồm cồm bò ra khỏi xe, cô nhìn bóng dáng Cố Thiên Tuấn đứng trầm tư bên bờ sông, thật sự muốn giơ chân đạp anh một phát xuống sông.

Chỉ tiếc cả quãng đường đi An Diễm quá sợ hãi, liên tục gào rú, thế nên khi xuống xe thì cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào nữa, thậm chí còn không nói lớn tiếng nổi.

“Cố... Cố Thiên Tuấn, nửa đêm nửa hôm anh chở tôi ra đây làm gì?” An Diễm vừa ôm ngực vừa khó khăn lấy lại hơi thở bình thường.

“Anh hơi mệt, muốn ra đây thư giãn một chút.” Cố Thiên Tuấn vẫn đứng quay lưng lại với An Diễm rồi khẽ hỏi: “Mỗi khi em có tâm sự thì thường làm gì?”

“Ăn.” An Diễm bắt đầu nghiêm túc phân tích kỹ lưỡng, “Tinh thần và sinh lí của con người là hai phần không thể tách rời, khi tinh thần của anh sa sút thì tuyệt đối không được để cơ thể cũng bị bạc đãi, trên thế gian này không có nỗi buồn nào mà việc ăn không thể giải quyết được, nếu ăn rồi mà vẫn không giải quyết được thì lại tiếp tục ăn nữa.”

Nghe lời nói nhằm nhí hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm cá nhân của An Diễm, Cố Thiên Tuấn lại hoàn toàn không phản đối, thậm chí còn chuyển từ câu hỏi nhân sinh sang vấn đề ăn uống: “Em nói như vậy, khiến anh nhớ lại món cháo mà khoảng thời gian trước em nấu cho anh ăn.”

“Lần đó nấu cháo cho anh là vì muốn trả ơn cứu mạng của anh thôi, sau khi anh xuất viện thì hai chúng ta không ai nợ ai nữa.” An Diễm gân cổ lên nói, “Cho nên anh đừng có mà bảo tôi đi nấu cháo cho anh ăn nữa, muốn nấu thì bảo cô vợ Chu Mộng Chỉ của anh nấu cho đi.”

Cố Thiên Tuấn tâm trạng vốn đang vui, nhưng vừa nghe đến tên Chu Mộng Chỉ thì vẻ mặt đang dịu dàng bỗng trở nên hơi nhăn nhó.

An Diễm lập tức nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Cố Thiên Tuấn, liền bĩu môi nói: “Sao hả? Không muốn tôi nhắc đến tên của vợ anh à? Tôi cứ nhắc đấy, Chu Mộng Chỉ! Chu Mộng Chỉ! Chu Mộng Chỉ! Ừm...”

Môi của An Diễm chợt bị Cố Thiên Tuấn khóa chặt.

Gió đêm như thổi mạnh hơn, tiếng nước vỗ vào bờ sông càng lúc càng lớn hơn, mái tóc đang buộc của An Diễm bị thổi đến mức sắp tung ra, cô giơ tay phải lên, muốn đánh Cố Thiên Tuấn, nhưng lại bị Cố Thiên Tuấn đưa tay trái lên giữ lại, cô liền giơ tay trái lên định đẩy Cố Thiên Tuấn ra, nhưng lại tiếp tục bị anh dùng tay phải tóm chặt.

Cố Thiên Tuấn đưa lưỡi sâu vào bên trong, bá đạo chiếm đoạt. An Diễm nhú chặt đôi mày của mình, động tác vùng vẫy dần dần trở nên chậm lại, kỹ thuật hôn của Cố Thiên Tuấn khiến cô bất giác bị cuốn vào.

Cố Thiên Tuấn cũng từ từ bỏ tay An Diễm ra, chuyển xuống ôm chặt lấy cô, áp sát người An Diễm vào cơ thể mình.

Hơi nóng từ người anh như muốn làm cho An Diễm tan chảy.

Nhưng lúc đó, một cơn gió đêm thổi mạnh qua, cái lạnh cuối đông đầu xuân ấy xuyên qua áo của An Diễm mà đập vào da cô, khiến ý thức có hơi mơ hồ của cô lập tức tỉnh táo trở lại.

An Diễm lập tức mở mắt ra, dùng hết sức đẩy mạnh vào người Cố Thiên Tuấn, sau đó trừng mắt nhìn anh một cái rồi im lặng quay người chạy vào trong xe.

An Diễm ngồi ở sau xe, cảm thấy tim đập mạnh thành thịch: Cố Thiên Tuấn rốt cuộc là người thế nào? Mình càng lúc càng không hiểu nổi anh ta nữa, anh ta yêu vợ như vậy, tại sao lại còn dụ dỗ mình?

Trong lúc An Diễm đang nghĩ ngợi lung tung thì Cố Thiên Tuấn chợt mở cửa, cúi đầu bước vào ngồi cạnh cô.

Anh vươn đôi cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy An Diễm, quay ngang gương mặt điển trai của mình rồi cúi mắt nhìn cô, trong mắt vẫn ánh lên vẻ dịu dàng của nụ hôn lúc nãy.

An Diễm ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn Cố Thiên Tuấn, cố gắng giữ cho cơ thể mình tránh xa anh: “Cố Thiên Tuấn, tôi muốn về nhà, tôi phải về nhà ngay.”

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn mấp máy đôi môi gợi cảm của mình, giọng nói trầm dày tràn đầy sức hút, khiến An Diễm bất giác quay lại nhìn anh.

Ánh mắt Cố Thiên Tuấn lại bất giác nhìn xuống môi của An Diễm, rồi anh nhẹ nhàng khe khẽ cúi xuống hôn cô.

“Không được!” An Diễm dùng chút lí trí còn sót lại của mình, ngậm chặt môi lại.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn không dừng lại mà tiếp tục cúi xuống, chạm môi mình vào ngón tay của An Diễm.

Một cảm giác ẩm áp mềm mại lan tỏa, khiến An Diễm cảm thấy toàn thân như tê dại, cô tròn tròn mắt, hốt hoảng rút tay lại.

Cố Thiên Tuấn lại ngẩng đầu lên, rất tự nhiên hôn vào môi An Diễm, nụ hôn của anh không bá đạo mạnh bạo như vừa rồi mà giống như đang nâng niu một báu vật vậy, vừa dịu dàng lại vừa cẩn trọng.

An Diễm lần này không còn sức lực đẩy Cố Thiên Tuấn ra nữa.

Cố Thiên Tuấn nhắm mắt, vẫn cứ dịu dàng kiên nhẫn hôn lên môi An Diễm, anh cảm thấy mình đã lâu lắm rồi không được ở bên An Diễm, cảm giác kìm nén được giải tỏa này thật sự rất sung sướng.

Nhưng đúng lúc đó, một chất lỏng mẩn mẩn chợt chảy qua kẽ răng Cố Thiên Tuấn, anh đưa mắt lên thì trông thấy An Diễm đang khóc.

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn vội buông An Diễm ra, trở nên lúng túng.

“Cố Thiên Tuấn, tôi cảm thấy chúng ta làm thế này không đúng.” Nước mắt An Diễm tuôn rơi, không phải vì sợ bị Cố Thiên Tuấn cưỡng hôn, mà là vì sợ bản thân sẽ càng ngày càng không kiểm soát được trái tim mình. Tuy Chu Mộng Chỉ đã làm cô tổn thương, nhưng nếu cô và Cố Thiên Tuấn bây giờ cứ tiếp tục làm chuyện này để khiến Chu Mộng Chỉ tổn thương thì chẳng phải cô cũng là loại người giống Chu Mộng Chỉ sao?

An Diễm có nguyên tắc và đạo đức của riêng mình, cô sẽ không bao giờ làm như thế.

“Xin lỗi.” Cố Thiên Tuấn đưa tay ra, dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt An Diễm, anh rõ ràng đã dặn bản thân phải giải quyết xong hết mọi vấn đề thì mới cho An Diễm một câu trả lời, nhưng hề trông thấy An Diễm thì anh lại không kìm được mà chủ động làm những chuyện này.

An Diễm hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn đi nơi khác, giọng nói đầy nét mệt mỏi: “Không sao. Nhưng mà, mong anh sau này đừng làm thế này nữa, nếu không thì tôi sẽ rất căm ghét bản thân mình.”

Ngón tay Cố Thiên Tuấn khựng lại, sau đó anh từ từ buông tay khỏi mặt An Diễm: “Anh biết rồi.”

An Diễm nuốt nước bọt, có vẻ như đang phải trải qua một cuộc đấu tranh nội tâm rất dữ dội, sau đó bất lực nói: “Đưa tôi về nhà đi.”

Cố Thiên Tuấn gật đầu, bước ra khỏi xe vòng lên ghế tài.

Chiếc xe đỗ bên sông từ từ lăn bánh, hệt như muốn để cho gió đêm cuốn đi về nơi tận cùng của thế giới.

316. Chương 317

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, cái chết của Dương Thanh Lộ cũng được điều tra rõ ràng, nguyên nhân là do bất cẩn ngã xuống nước.

An Diễm, Khưu Doanh Doanh và các đồng nghiệp trong nhóm thiết kế đều đến tiễn đưa Dương Thanh Lộ. Nhìn cảnh bố mẹ Dương Thanh Lộ người tóc bạc phải tiễn kẻ đầu xanh, An Diễm không khỏi thấy xót xa trong lòng, cho dù lúc sống có như thế nào thì sau khi chết đi, cát bụi cũng trở về với cát bụi, không để lại chút hơi thở nào trên thế gian nữa, thế nên con người phải luôn cố gắng sống, bởi nếu mất đi sinh mạng rồi thì sẽ chẳng còn lại gì nữa.

Đương nhiên, Chu Mộng Chỉ cũng đến tiễn đưa Dương Thanh Lộ.

Trong tang lễ, Chu Mộng Chỉ khóc rất thương tâm, còn nghẹn ngào khuyên nhủ bố mẹ Dương Thanh Lộ, bảo họ đừng quá đau lòng.

Biểu hiện này của Chu Mộng Chỉ khiến ấn tượng về cô ta của An Diễm và các nhân viên trong nhóm thiết kế đã thay đổi rất nhiều. Cho dù cô ta từng xích mích với Dương Thanh Lộ, cho dù cô ta hay đi trễ về sớm,

nhưng con người ai chẳng có tình cảm, nhìn dáng vẻ đau buồn chân thành đó của cô ta, các đồng nghiệp đều cảm thấy Chu Mộng Chỉ thật ra vẫn là người rất lương thiện.

Mọi người sau đó cũng không còn quá náo nhiệt nữa, chỉ trừ những lúc phát ngôn trong lúc họp ra thì bầu không khí vẫn phòng thường rất u uất đến mức ngột ngạt.

Hôm nay, An Điềm trong lúc đang sửa chữa lại bản thảo, khi vô tình đi ngang qua sau lưng Chu Mộng Chỉ liếc nhìn cô ta một cái đã lập tức nổi giận.

Do tin đồn Dương Thanh Lộ bắt cần ngã xuống nước lan đi rất dữ dội, nên báo chí không hề nhắc đến tên thật của cô, chỉ tuyên truyền mọi người khi chạy bộ vào ban đêm cần chú ý an toàn.

Nhưng An Điềm lại trông thấy Chu Mộng Chỉ bình luận bên dưới tin tức ấy thế này: Chắc chắn là do cô này bình thường làm nhiều chuyện xấu nên mới bị ma xui quỷ khiến mà nhảy xuống nước, đúng là ác giả ác báo, chết không đáng tiếc.

An Điềm ngay lập tức sững người, Chu Mộng Chỉ không phải vào hôm tang lễ của Dương Thanh Lộ đã khóc đến đứt gan đứt ruột sao? Sao bây giờ lại bình luận trên mạng như thế?

Được, cho dù trong lòng Chu Mộng Chỉ có ghét Dương Thanh Lộ đi nữa, mấy giọt nước mắt đó có là giả đi nữa, nhưng dù gì người chết cũng đã chết rồi, mọi người đều là đồng nghiệp, hà tất sau khi người ta chết rồi lại còn tuyệt tình tạt thêm nước bẩn như thế nữa?

An Điềm nhất thời không kiềm chế được tâm trạng của mình, cứ đứng ngây ra mà nhìn lưng Chu Mộng Chỉ, trong lòng ngập tràn sự giận dữ.

Chu Mộng Chỉ vừa đăng bình luận xong thì chợt cảm thấy lạnh sống lưng, quay người lại liền trông thấy An Điềm đang nhìn mình.

Chu Mộng Chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng thậm chí là căm phẫn của An Điềm thì hiểu ngay rằng lời bình luận lên lút vừa rồi của mình đã bị An Điềm đọc được.

Nếu đã tận mắt nhìn thấy rồi thì Chu Mộng Chỉ cũng không còn cách nào phủ nhận, nhưng nhìn thấy thì cũng chẳng sao, dù gì một nhân viên quèn không tiền không quyền như An Điềm nhìn thấy thì cũng chẳng gây ra được sóng gió gì.

Chu Mộng Chỉ bình thần đóng trang bình luận lại, nếu đã trở mặt rồi thì cô ta cũng không cần phải giả vờ làm gì nữa, thế nên liền khó chịu nhìn An Điềm nói: “Ánh mắt cô như thế là sao?”

Ở tang lễ thì tỏ vẻ xót thương, còn sau lưng thì lại buông lời cay độc như vậy, bây giờ lại còn không chút hổ thẹn như thế, An Điềm thật sự cạn lời, cô hít một hơi thật sâu, không thể ngờ Chu Mộng Chỉ lại là người thế này!

Cổ Thiên Tuấn, người phụ nữ mà anh thật lòng thật dạ yêu thương suốt bốn năm qua thật sự là thế này đây sao?

An Điềm không tin được mà lắc đầu, nhìn Chu Mộng Chỉ rồi cười khẩy.

“Cô cười cái gì?” Chu Mộng Chỉ khoanh tay trước ngực, khinh miệt: An Điềm đã biết rõ mình là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị rồi, chắc cô ta cũng chẳng có gan mà nói chuyện này ra ngoài đâu, nếu sau này mà có tin đồn thất thiệt nào lan truyền ra ngoài thì mình nhất định sẽ không tha cho cô ta.

An Điềm hoàn toàn không hề có ý muốn nói chuyện này cho mọi người biết, bởi vì cô không có thói quen nói xấu người khác sau lưng, đối với hành vi này của Chu Mộng Chỉ, An Điềm tin rằng nhân quả tuần hoàn, Chu Mộng Chỉ ác độc như thế thì sẽ có ngày bị chính sự độc ác của mình hủy hoại thôi.

“Không có gì, tôi chỉ là hơi kinh ngạc thôi, có vài người thật sự không hề tốt đẹp như vẻ ngoài của họ.” An Điềm nhìn Chu Mộng Chỉ lạnh lùng nói.

“Có thể là do cô gốc quá nên không nhìn ra thôi.” Giọng của Chu Mộng Chỉ đầy sự mỉa mai.

Nghe giọng điệu của Chu Mộng Chỉ, An Điềm thật sự cảm thấy cạn lời, rõ ràng cô ta đã làm chuyện xấu xa, tại sao lại có thể ngang nhiên châm chọc cô một cách không biết xấu hổ như thế?

Không muốn nói nhiều với Chu Mộng Chỉ nữa, An Diễm trừng mắt nhìn Chu Mộng Chỉ một cái rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

An Diễm khó chịu đập mạnh bản thảo xuống bàn, cô bị Chu Mộng Chỉ chọc giận đến mức mặt đỏ bừng bừng.

“Chị An Diễm, chị sao thế?” Khu Du Doan Doan thò đầu sang nhìn, mặt cũng đỏ bừng, nhưng nét đỏ của cô khác với nét đỏ của An Diễm, bởi đó là nét mặt đỏ bừng vì tình yêu.

“Chẳng sao cả!” An Diễm hậm hực quay mặt lại, nhưng không nói cho Khu Du Doan Doan biết việc làm xấu xa của Chu Mộng Chỉ, bởi nếu Khu Du Doan Doan mà biết được việc này thì nhất định sẽ đi chất vấn Chu Mộng Chỉ.

Nhưng thân phận hiện giờ của Chu Mộng Chỉ, Khu Du Doan Doan hoàn toàn không thể đắc tội được, thế nên An Diễm đành phải cố nhịn, nuốt cục tức vào trong lòng mà thôi.

“Em vừa nhìn là biết chị đang có chuyện gì đó rồi! Chị nói cho em nghe đi!” Khu Du Doan Doan tuy là một cô bé rất đơn giản, nhưng chỉ đơn giản thôi chứ không phải là ngốc, việc gì cần nói thì phải nói, việc gì cần quan tâm thì phải quan tâm, cô vẫn là một người rất có mắt quan sát.

“Thật sự không có gì mà!” An Diễm lắc đầu, sau đó hỏi, “Bản thảo của em đã chỉnh sửa xong chưa? Cả nhóm mình hình như chỉ còn mình em là chưa nộp bản thảo thôi đấy.”

“Á!” Khu Du Doan Doan liền kêu lên hốt hoảng, “Cả ngày hôm qua em chỉ lo tám chuyện với chú đẹp trai nên quên mất chuyện này rồi!”

Khu Du Doan Doan vội vàng trưng gương mặt đáng thương ra nhìn An Diễm: “Chị An Diễm, chị khoan hãy nộp bản thảo của chị cho Tô tổng được không? Em còn vài chỗ phải chỉnh lại nữa!”

“Thế sao em còn không mau vẽ đi?” An Diễm nghiêm mặt nói.

“Vẽ ngay vẽ ngay!” Khu Du Doan Doan vội vàng ngồi xuống cầm bút lên tập trung chỉnh sửa.

Thấy mình đã thành công chuyển chủ đề, An Diễm mới thở phào nhẹ nhõm, cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía bàn làm việc của Chu Mộng Chỉ, thấy cô ta đang đeo tai nghe, mặt nở nụ cười, rõ ràng chẳng có chút gì hối hận và áy náy về hành vi vừa rồi của mình cả!

“Bà nội nó.” An Diễm không kìm được mà văng tục, rồi cô nghiêng răng rồi quay mặt đi không thèm nhìn Chu Mộng Chỉ nữa.

Nhưng khi quay mặt đi thì An Diễm lại vô tình nhìn về phía bàn làm việc của Dương Thanh Lộ, chỗ ấy bây giờ trống trơn, những thứ trên bàn của Dương Thanh Lộ cũng đã được bố mẹ cô đến dọn về rồi.

“Chẹp...” An Diễm buồn bã thở dài, trong lòng phức tạp.

Đột nhiên, An Diễm chợt bị một vật gì đó màu vàng nằm dưới ghế của Dương Thanh Lộ thu hút.

An Diễm nuốt nước bọt rồi nhìn quanh quất, nhận thấy không có ai nhìn mình bèn cầm bản thảo lên rồi đi về phía đó.

“Này, cô đã nộp bản thảo chưa?” An Diễm bước đến cạnh một đồng nghiệp ngồi gần chỗ của Dương Thanh Lộ rồi hỏi.

Rồi An Diễm lại giả vờ ngẫu nhiên quay mặt đi, lúc này mới phát hiện, cái vật màu vàng nằm dưới ghế của Dương Thanh Lộ chính là một cây bút.

Chỉ cần là người quen của Dương Thanh Lộ thì đều nhận ra cây bút ấy. Cho dù là khi đi họp hay khi vẽ vời trong văn phòng thì Dương Thanh Lộ đều thích dùng cây bút bất mất này, cứ hay cầm nó trước mặt mọi người.

317. Chương 318

“Vừa mới nộp cho cô rồi còn gì!” Đồng nghiệp kia thắc mắc nhìn vẻ mặt lơ đãng của An Điềm.

“Nộp cho tôi rồi à?” An Điềm tỏ vẻ không biết, sau đó vội vàng lật tìm trong mớ bản thảo trên tay rồi ngượng ngùng cười với đồng nghiệp kia, “A, thì ra đúng là đã nộp cho tôi rồi, cô xem đầu óc của tôi đấy, xin lỗi cô nhiều nhé!”

“Trời ơi, có gì đâu mà!” Đồng nghiệp kia rộng lượng cười với An Điềm.

An Điềm gật đầu, quay người bước đi, sau đó rất tự nhiên đi đến trước chỗ ngồi của Dương Thanh Lộ, rồi đúng lúc đó, mấy bản vẽ trong tay An Điềm đột nhiên “xoạt” một tiếng rồi rơi hết xuống đất.

“Sao lại làm rơi hết bản thảo thế này? Mình ngốc quá!” An Điềm tự lẩm bẩm rồi ngồi xổm xuống vội vàng nhặt các bản thảo.

Khi An Điềm đứng dậy thì cây bút màu vàng bên dưới ghế lúc này đã không còn thấy đâu nữa.

An Điềm cảnh giác nhìn ngó xung quanh, sau đó nhẹ nhàng kẹp cây bút của Dương Thanh Lộ vào xấp bản thảo rồi quay về chỗ của mình.

Tim đập thình thịch dữ dội, An Điềm phải liên tục hít thở thật sâu để giữ cho bản thân bình tĩnh, tuy có hơi căng thẳng, nhưng cô vẫn cầm rất chắc cây bút màu vàng ấy bên dưới xấp bản thảo của mình.

Nhờ màn hình máy tính che chắn, An Điềm âm thầm nhìn về phía Chu Mộng Chỉ, thấy Chu Mộng Chỉ đang thích thú xem clip trên màn hình. Một lát sau, Chu Mộng Chỉ sau khi xem clip chán chê rồi liền đứng dậy bước ra ngoài văn phòng, có vẻ là đi vệ sinh.

Chính là lúc này!

An Điềm luôn quan sát Chu Mộng Chỉ lúc này nhoẻn miệng cười, lấy bản thảo làm vật chắn rồi mau chóng cầm cây bút ấy đi đến bàn của Chu Mộng Chỉ.

Ngay sau đó, An Điềm mau chóng đặt cây bút ấy lên bàn của Chu Mộng Chỉ.

Ha ha, không phải cô là kẻ đạo đức giả sao? Không phải cô là kẻ sau khi người ta chết rồi còn buông lời cay nghiệt sao?

Vậy thì di vật của người chết này khi không xuất hiện trên bàn của cô, để xem cô còn đắc ý được hay không! An Điềm nghĩ đến đó, bất giác cười lạnh lùng, Chu Mộng Chỉ, con người ta không phải có quyền thế thì được phép làm xằng bậy đâu, bởi vì trên thế gian này vẫn còn một đạo lý, chính là nhân quả báo ứng!

Trong lúc An Điềm đang tưởng tượng ra dáng vẻ giật mình kinh hãi của Chu Mộng Chỉ, cảm thấy trong lòng phần khích thì đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình.

An Điềm giật mình quay đầu lại, liền trông thấy ngay gương mặt băng giá ngàn năm và ánh mắt không chút gợn sóng của Trương Hiểu Hy.

An Điềm há hốc mồm, muốn rút tim ra ngoài: Làm sao đây? Có phải việc mình đặt cây bút lên bàn Chu Mộng Chỉ đã bị Trương Hiểu Hy nhìn thấy rồi không?

Trương Hiểu Hy là người được Cố Thiên Tuấn cử đến để chăm sóc Chu Mộng Chỉ, nếu để anh ấy nhìn thấy, vậy thì mình...

Nghĩ đến đây, An Điềm càng thấy hốt hoảng hơn!

Trong lúc An Điềm đang đứng sượng trân tại chỗ không biết làm gì thì Trương Hiểu Hy chợt lên tiếng, anh vẫy tay với An Điềm rồi lạnh lùng nói: “An Điềm, cô qua đây một lát.”

An Điềm lúc này sợ đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô cứng đờ người nhấc chân bước về phía Trương Hiểu Hy.

Do chỗ ngồi của Trương Hiểu Hy khá gần chỗ của Chu Mộng Chỉ, thế nên An Điềm chỉ cần bước vài bước là đã đến bên cạnh anh rồi.

Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn thôi mà trong đầu An Diễm hiện lên bao nhiêu suy nghĩ. Khi đến trước mặt Trương Hiểu Hy, cô đã hạ quyết tâm: Hảo hán dám làm phải dám nhận, nhưng mình là phụ nữ chứ đâu phải hảo hán, nếu Trương Hiểu Hy mà hỏi thì có đánh chết mình cũng không nhận mình làm vậy là vì muốn trả thù Chu Mộng Chỉ, cùng lắm thì giả vờ nói là mình vô tình làm rơi cây bút ở đó vậy!

Nhưng An Diễm đang căng thẳng nên không biết được rằng, khi cô vừa đi đến chỗ của Trương Hiểu Hy thì Chu Mộng Chỉ cũng vừa từ bên ngoài bước vào, cô ta khinh miệt nhìn lưng An Diễm một cái rồi nhàn nhآ đeo tai nghe lên, tiếp tục xem clip.

An Diễm thấp thỏm nhìn Trương Hiểu Hy, trong đầu hiện ra một ngàn lẻ một câu hỏi mà Trương Hiểu Hy sẽ hỏi mình, đồng thời cũng mau chóng nghĩ ra vô vàn cách để đối phó.

Nhưng câu nói tiếp theo đó của Trương Hiểu Hy lại khiến An Diễm ngẩn người: “Cô cũng thú vị lắm.”

“Hả?” An Diễm nhất thời không kịp phản ứng.

Trương Hiểu Hy để lộ ra một nụ cười mỉm hiem thấy, sau đó phẩy tay với An Diễm: “Không còn việc gì nữa rồi, cô về chỗ ngồi đi!”

“Ồ.” An Diễm cho dù đang rất ngơ ngác, nhưng cũng nhận ra Trương Hiểu Hy không có ý muốn vạch mặt cô.

Thế nên, An Diễm cảm thấy như trút được gánh nặng, cô thở phào nhẹ nhõm, cầm bản thảo quay về chỗ ngồi của mình.

Nhưng An Diễm vừa mới đi chưa được ba bước thì chợt nghe thấy một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Á!!!”

Đó là tiếng thét của Chu Mộng Chỉ.

An Diễm không kịp kim được mà nở nụ cười đắc ý, sau đó ngay lập tức giả vờ kinh ngạc như những đồng nghiệp khác, quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ lúc này đang đứng áp sát vào tường, ngón tay run run đưa ra chỉ lên bàn của mình, gương mặt xinh đẹp lúc này trắng bệch, đôi mắt anh đào cũng vì sợ mà trợn trừng trợn trắng lên, trông chẳng còn đẹp nữa.

“Cây... cây bút của Dương Thanh Lộ! Sao nó... sao nó lại nằm trên bàn của tôi? Tôi... Không! Không phải tôi!” Chu Mộng Chỉ nói bằng giọng run run, sợ đến mức nói năng lắp bắp.

Các đồng nghiệp thắc mắc chạy đến bàn làm việc của Chu Mộng Chỉ, quả nhiên nhìn thấy cây bút mà ngày thường Dương Thanh Lộ rất thích dùng lúc này đang nằm hiên ngang trên bàn của Chu Mộng Chỉ!

Ngay lập tức, tất cả đồng nghiệp trong văn phòng đều thấy giật mình: Đúng là kì quái mà! Di vật của Dương Thanh Lộ không phải đều được bố mẹ cô ấy mang về hết rồi sao? Sao giờ lại xuất hiện trên bàn của Chu Mộng Chỉ? Mà lại còn đột ngột xuất hiện thế này!

Nghĩ đến đó, ngoại trừ An Diễm và Trương Hiểu Hy ra, tất cả mọi người đều thấy sồn tóc gáy: Kinh dị quá! Lẽ nào hồn ma Dương Thanh Lộ tìm về báo oán sao? Mà người đầu tiên cô ấy muốn tìm chính là Chu Mộng Chỉ, người trước đây từng có xích mích!

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều cố gắng nhớ lại xem trước đây mình có từng làm gì có lỗi với Dương Thanh Lộ hay không.

“Không phải tôi, không phải tôi, không liên quan đến tôi... Mọi chuyện đều không liên quan đến tôi!” Chu Mộng Chỉ sợ đến mức thều thào, cứ đứng đó lấm bầm.

Trương Hiểu Hy chợt đứng dậy, bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ rồi lạnh lùng nói: “Nếu cô thấy không khỏe thì để tôi đưa cô về nhà.”

“Phải!” Chu Mộng Chỉ vội gật đầu ngay, sau đó nắm chặt vạt áo của Trương Hiểu Hy, nhất quyết không buông ra, “Tôi phải về nhà! Tôi không muốn ở lại đây nữa, tôi phải về nhà!”

Thấy Chu Mộng Chỉ nắm vạt áo của mình, Trương Hiểu Hy thoáng cau mày khó chịu, nhưng sau đó lấy lại vẻ mặt không cảm xúc: “Đi thôi.”

Trương Hiến Hy nói xong liền bước ra cửa văn phòng.

Chu Mộng Chỉ cũng liền đi sát theo anh.

Chu Mộng Chỉ đi rồi, mọi người trong văn phòng liền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không ai nói với ai câu nào, quay về chỗ ngồi của mình tiếp tục làm việc.

An Diễm ngoài mặt tỏ vẻ dăm chiêu, nhưng trong lòng thì rất đắc ý: Tuy mình làm vậy có hơi ác, nhưng mình không hối hận, ai bảo con người Chu Mộng Chỉ lại xấu xa như vậy? Nếu Dương Thanh Lộ dưới tuổi vàng mà biết chuyện thì chắc chắn sẽ cảm ơn mình!

Trong lúc An Diễm đang dương dương đắc ý thầm khen ngợi mình thì chợt cảm thấy lạnh sống lưng, rồi tiếp sau đó, một bàn tay lạnh ngắt trắng bệch chợt từ từ đưa ra nắm lấy tay phải của cô.

318. Chương 319

“Á!” An Diễm không kịp được mà hét lên, cảm giác sồn gai ốc ấy thật sự là quá đáng sợ! Lẽ nào Dương Thanh Lộ dưới cửa tuyến đã biết chuyện nên bò lên đây để cảm ơn cô sao?

“Á á á!” An Diễm vừa rú lên vừa gạt bàn tay ấy ra.

Một tiếng “bịch” vang lên, bàn tay ấy bị An Diễm hất rơi xuống bàn, lực hất ấy thật sự đã dốc hết lực toàn thân của An Diễm.

“Á!” Lại một tiếng hét nữa vang lên, nhưng lần này là của Khưu Doanh Doanh.

Khưu Doanh Doanh ôm bàn tay vừa bị An Diễm hất đau điếng, uất ức hỏi: “Chị An Diễm, chị làm sao thế?”

“Hả?” An Diễm bình tĩnh lại, quay sang nhìn Khưu Doanh Doanh, lúc này mới nhận ra bàn tay vừa rồi là của Khưu Doanh Doanh!

Cô vừa vượt ngực thở phào nhẹ nhõm vừa trách móc: “Doanh Doanh, em có thể nào đừng hù dọa người khác như thế được không? Chị thật sự bị em dọa cho suýt chết đấy!”

“Người hù dọa người khác là chị đấy!” Khưu Doanh Doanh vừa xoa tay vừa nhăn nhó mặt mày nói.

“Nhưng sao em lại nắm tay chị?” An Diễm hỏi lại.

“Bình thường em cũng hay nắm tay chị mà!” Khưu Doanh Doanh ngơ ngác, “Ai ngờ chị lại phản ứng thái quá như vậy!”

“Thế tay của em sao lại trông trắng bệch đáng sợ như thế?” An Diễm kháng nghị.

“Tay em thế này không phải là trắng bệch, mà là trắng trẻo, trắng hồng đấy chị có hiểu không? Chị không được công kích cơ thể em!” Khưu Doanh Doanh còn kháng nghị lớn tiếng hơn.

“Thế tay của em sao lại lạnh ngắt vậy?” An Diễm tiếp tục chất vấn.

“Do người của em có tính hàn không được sao?” Khưu Doanh Doanh lờ mắt đến mức chẳng thấy trông đen đâu nữa.

Nghe Khưu Doanh Doanh giải thích như thế, lại nhìn nét mặt nhăn nhó vì đau của cô, An Diễm nhận ra mình đúng là đã phản ứng thái quá rồi, thế nên vội vàng cười với Khưu Doanh Doanh: “À, chị xin lỗi, vừa rồi chị có hơi lỗ, tay em không sao chứ?”

“Làm sao mà không sao được? Tay em sắp gãy rồi này!” Khưu Doanh Doanh liền giả vờ rên rỉ, đến mức mọi người trong văn phòng nghe thấy đều bật cười.

Điều này khiến bầu không khí nặng nề ở đây trở nên dễ chịu đi nhiều.

“Ha ha, chị cũng đâu phải là cố ý đâu.” An Diễm liền cầm tay Khuê Doanh Doanh lên nhìn kĩ, thấy tay cô đúng là có hơi sưng đỏ, nhưng cũng may không trầy trụa gì.

“Chắc, đúng là.” Khuê Doanh Doanh vừa xoay cổ tay vừa nói, “Chị mau bao em uống cà phê trong một tháng đi.”

“Được thôi, hai tháng luôn!” An Diễm hào sảng đảm bảo.

Khuê Doanh Doanh lúc này mới vừa xoa tay vừa hài lòng ngồi xuống.

An Diễm lập tức kéo ghế ngồi sát lại Khuê Doanh Doanh rồi hỏi: “Doanh Doanh, em tìm chị có chuyện gì thể?”

“Vừa rồi Chu Mộng Chỉ mới gặp phải một chuyện kinh dị như vậy, đương nhiên em đến tìm chị để cho đỡ sợ rồi!” Khuê Doanh Doanh bắt đầu nói, “Ai ngờ chị lại còn nhát hơn cả em, xem ra đúng là chỉ có chú đẹp trai là đáng dựa dẫm nhất.”

“Vâng vâng vâng, chú đẹp trai của em là lợi hại nhất!” An Diễm bĩu môi, “Đúng là thấy sắc quên bạn mà!”

“Hi hi!” Khuê Doanh Doanh bật cười, rồi chợt nghiêm túc nhìn An Diễm, “Nhưng mà kể cũng lạ, chị An Diễm, em còn một chuyện nữa muốn hỏi chị, lúc này khi Chu Mộng Chỉ trông thấy cây bút ấy, tại sao cứ liên tục nói ‘không phải tôi, không phải tôi’ chứ? Còn nói cái gì mà ‘không liên quan đến tôi nữa!’”

An Diễm xoa cằm phân tích: “Có thể do cô ta biết mình trước đây từng có xích mích với Dương Thanh Lộ, bây giờ Dương Thanh Lộ vừa qua đời, món đồ đã dùng trước đây lại đột nhiên xuất hiện trên bàn làm việc của cô ta, vậy nên cô ta mới sợ đến mức nói năng lung tung thôi.”

Thật ra những lời Chu Mộng Chỉ nói khi này, An Diễm cũng có nghe thấy, nhưng cô không nghĩ quá nhiều, bởi vì trong nhận thức của An Diễm, một người dù có ghét ai đó đến đâu đi nữa thì cũng không đến mức muốn hại chết người ta.

“Cũng phải.” Khuê Doanh Doanh cũng không nghĩ nhiều nữa, tính cách cô còn đơn thuần hơn cả An Diễm, thế nên cũng đồng ý gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, Khuê Doanh Doanh sau khi đồng tình với An Diễm chợt bất giác nhìn sang bàn làm việc của Chu Mộng Chỉ rồi sợ hãi nói: “Nhưng chị An Diễm à, cây bút trên bàn làm việc đó, bây giờ chúng ta phải xử lý thế nào?”

“Chị làm sao mà biết?” An Diễm cũng giả vờ tỏ vẻ sợ sệt, “Đó là di vật của Dương Thanh Lộ, em dám cầm không?”

“Em không dám đâu!” Khuê Doanh Doanh lắc đầu nguây nguây.

“Chị cũng đâu dám.” An Diễm cũng lắc đầu, sau đó quay sang nhìn bàn làm việc trầm nghĩ: Hay là chờ lúc tan làm rồi, trong văn phòng không còn ai nữa, mình sẽ mang cây bút ấy giao lại cho bố mẹ Dương Thanh Lộ vậy.

Nhưng lúc đến giờ tan làm thì một việc kinh dị thật sự đã xảy ra.

Lúc này, trong văn phòng đã không còn ai, An Diễm sau khi bảo Khuê Doanh Doanh ra ngoài chờ liền cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó rón ra rón rén đi đến chỗ bàn làm việc của Chu Mộng Chỉ.

Song, khi An Diễm nhìn lên bàn thì mới phát hiện ra cây bút vốn nằm lặng lẽ ở đó bây giờ không thấy đâu nữa!

An Diễm lập tức thấy cả người cứng đờ, cô nhớ rõ rằng cây bút ấy đâu có ai động vào, bởi vì sau khi xảy ra chuyện vừa rồi thì tất cả các đồng nghiệp đều không dám đến gần bàn làm việc của Chu Mộng Chỉ, chứ đừng nói gì đến việc cầm cây bút ấy đi.

Còn Trương Hiến Hy là người biết được sự thật thì càng không hơi đâu mà quan tâm cây bút ấy! Thế nên An Diễm sau khi nghĩ tới nghĩ lui đã rút ra một kết luận: Cây bút ấy tự biến mất!

Nghĩ đến đó, An Điềm lập tức dựng tóc gáy, cô trợn mắt nhìn một lượt khắp văn phòng lúc này không còn một bóng người, ánh đèn mờ mờ, rèm cửa lay động, yên ắng đến mức An Điềm có thể nghe thấy rõ tiếng tim mình đập.

“Á! Doanh Doanh!” An Điềm vừa hét toáng lên vừa phóng như bay ra khỏi văn phòng.

“Gi thế chị?” Khuu Doanh Doanh đang đứng đợi ngoài cửa trông thấy sắc mặt tái xanh của An Điềm thì liền hỏi.

“Cây bút đó...” An Điềm nhăn mặt, có hơi hối hận vì mình đã lấy di vật của Dương Thanh Lộ ra mà dọa Chu Mộng Chỉ.

“Cây bút đó làm sao?” Khuu Doanh Doanh thấp thỏm hỏi.

“Cây bút đó biến mất tiêu rồi!” Giọng của An Điềm như sắp khóc đến nơi, lúc này khi chơi khăm người ta thì không thấy gì, nhưng bây giờ khi chính mình gặp phải việc kinh dị thế này thì thật sợ vô cùng.

“Á!!!” Khuu Doanh Doanh hét còn to hơn cả An Điềm, rồi trái với vẻ lễ mễ thường ngày, cô lập tức kéo tay An Điềm chạy như bay ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Đến cuối cùng, chẳng ai biết cây bút ấy rốt cuộc đã đi đâu rồi, nhưng An Điềm thì vẫn được sống yên ổn, chỉ có một số người khác là nhấp nhóm không yên thôi.

Trong khi đó...

Trương Hiến Hy sau khi đưa Chu Mộng Chỉ về biệt thự thì liền quay lại công ty làm việc. Còn Chu Mộng Chỉ tâm trạng căng thẳng, về đến căn biệt thự trống trải lại càng cảm thấy sợ hơn.

Nỗi sợ trong lòng càng lúc càng lớn, thế nên Chu Mộng Chỉ không kìm được liền gọi điện cho Cố Thiên Tuấn đang làm việc.

Cố Thiên Tuấn tuy trong lòng khó chịu, nhưng vẫn nghe máy của Chu Mộng Chỉ.

“Thiên Tuấn, anh còn nhớ cái cô Dương Thanh Lộ mà em từng nói với anh không? Di vật của cô ấy đều được bố mẹ cô ấy thu dọn về hết rồi, nhưng vừa rồi em lại nhìn thấy cây bút mà cô ấy hay dùng bỗng dưng xuất hiện trên bàn làm việc của em!”

Cố Thiên Tuấn trước nay không bao giờ tin mấy chuyện ma quỷ, nhưng thấy Chu Mộng Chỉ sợ hãi như vậy, anh lại càng nghi ngờ cái chết của Dương Thanh Lộ có liên quan đến cô ta.

“Mộng Chỉ, người chết là hết, không còn lại gì trên đời nữa, em đừng có tự dọa mình như thế.” Cố Thiên Tuấn cố gắng kiên nhẫn an ủi.

“Nhưng mà Thiên Tuấn à, em vẫn thấy sợ lắm, có phải Dương Thanh Lộ đến tìm em không? Có phải không?” Giọng của Chu Mộng Chỉ thật sự run rẩy, không phải đang tỏ vẻ đáng thương.

Cố Thiên Tuấn thầm cười khẩy trong lòng, sau đó hỏi lại: “Mộng Chỉ, bình thường em lương thiện, đối xử tử tế với mọi người như vậy, ngay cả con kiến mà em cũng không nỡ giẫm chết, vậy Dương Thanh Lộ sao lại đến tìm em chứ? Hay là, em thật sự đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy rồi?”

319. Chương 320

“Em...” Chu Mộng Chỉ mấp máy môi, không nói gì nữa.

Bởi trên thực tế đúng là cô ta đã làm chuyện có lỗi với Dương Thanh Lộ! Tuy Dương Thanh Lộ không phải do chính tay cô ta giết, nhưng Dương Thanh Lộ thật sự đã vì cô ta mà chết!

Nhưng chuyện này không thể để Cố Thiên Tuấn biết được! Nếu lỡ miệng nói ra gì đó thì chẳng phải tự rước họa vào thân sao?

Chu Mộng Chỉ nghĩ ngợi một lúc, lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Không đâu, em với Dương Thanh Lộ chẳng có xích mích gì cả, chỉ là do em nhìn thấy di vật của cô ấy nên mới hơi sợ thôi.”

“Ừ, Mộng Chỉ, em không cần phải sợ, em đâu có làm việc gì trái với luân thường đạo lý.” Cố Thiên Tuấn nói đầy ẩn ý.

Chu Mộng Chỉ đành phải vâng một tiếng, giả vờ mình không còn sợ nữa rồi nói, “Em đương nhiên là không cần phải sợ rồi, em có làm gì sai trái đâu.”

“Thế thì tốt.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Nếu em đã đỡ hơn rồi thì anh làm việc tiếp đây! Ngoan nhé.”

Chu Mộng Chỉ hết cách, đành phải cúp máy, bởi cô ta phải chứng tỏ là mình hiện giờ đang không hề chột dạ.

Chu Mộng Chỉ lặng lẽ đặt máy xuống, ngẩn người ngồi trên giường. Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến toàn thân cô ta nổi gai ốc, cô ta sợ hãi ôm chặt lấy vai rồi vội vàng gọi điện cho Chu Hán Khanh.

Điện thoại chỉ kêu một tiếng đã được Chu Hán Khanh bắt ngay: “Mộng Chỉ, bây giờ đang là giờ làm, sao em lại gọi bằng điện thoại bàn ở biệt thự? Không lẽ em về nhà rồi à?”

“Em về nhà rồi thì đã sao?” Chu Mộng Chỉ bất mãn trách móc, “Em thấy không khỏe không được à?”

“Nếu thấy không khỏe thì đương nhiên là được rồi.” Giọng của Chu Hán Khanh có hơi ngập ngừng, “Nhưng mà, dù gì dự án lần này có cả Cố Thị và Lâm Thị tham gia, Lâm Kính Trạch cũng biết thân phận của em, em cứ đi trễ về sớm thế này, Lâm Kính Trạch cũng khó ăn nói lắm, mà chắc Cố Thiên Tuấn cũng biết chuyện rồi.”

“Thiên Tuấn đã bảo rồi, tất cả mọi việc đều phải lấy sức khỏe em làm trọng, thế nên chắc Lâm Kính Trạch cũng không dám nói gì đâu!” Chu Mộng Chỉ lại bất mãn nói, “Ngược lại là anh đấy, chẳng quan tâm đến sức khỏe của em gì cả.”

“Anh luôn là người quan tâm em nhất mà.” Chu Hán Khanh có hơi hốt hoảng, “Những điều anh vừa nói chẳng qua chỉ là không muốn em bị người ta nói ra nói vào thôi.”

“Được rồi được rồi.” Chu Mộng Chỉ chẳng muốn nghe Chu Hán Khanh giải thích, “Vừa rồi ở văn phòng em gặp phải một chuyện đáng sợ lắm, di vật của Dương Thanh Lộ khi không lại xuất hiện trên bàn của em!”

Chu Mộng Chỉ nói đến đây, giọng nói đang khó chịu lại chuyển sang sợ hãi: “Anh nghĩ xem, có phải Dương Thanh Lộ tìm em để báo thù không?”

“Chuyện này đương nhiên là không thể rồi.” Chu Hán Khanh lắc đầu, “Trên thế gian này chẳng có ma quỷ gì cả, em có chắc không phải có người cố tình để di vật của Dương Thanh Lộ lên bàn của em chứ?”

Nghe Chu Hán Khanh nói như vậy, Chu Mộng Chỉ lập tức cau mày: “Nếu không có ma thì chắc chắn là có người đã để nó lên bàn của em, nhưng mà em luôn ngồi ở chỗ của mình mà!”

“Vậy trong khoảng thời gian đó, em có từng rời đi đâu không?”

“Em có đứng dậy đi vệ sinh!” Chu Mộng Chỉ dường như nhớ lại gì đó, “Đúng rồi, ngay lúc em đi vệ sinh về thì cây bút ấy xuất hiện!”

“Vậy thì đúng rồi!” Chu Hán Khanh nói chắc nịch, “Chắc chắn là có người đã để cái thứ ấy trên bàn em!”

“Vậy thì là ai chứ?” Chu Mộng Chỉ cảm phần nói.

“Dạo này em có đắc tội với ai không?” Chu Hán Khanh nhắc nhở.

“Đâu có, em và mấy đồng nghiệp đó rất hòa thuận mà... Phải rồi!” Chu Mộng Chỉ đột nhiên nhớ lại, “Em không biết cái này có gọi là xích mích không, đó là lúc em lên mạng viết bình luận về Dương Thanh Lộ thì bị An Diễm trông thấy!”

“Viết bình luận? Viết bình luận gì vậy?”

“Thì tin tức có đưa tin về cái chết của Dương Thanh Lộ, thế nên em mới viết một vài bình luận.” Chu Mộng Chỉ không hề có ý muốn che giấu.

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh thở dài, với hiểu biết của anh ta về Chu Mộng Chỉ thì đoán sơ là biết ngay cô ta đã viết những lời không hay ho rồi, “Mộng Chỉ, có vài việc, chúng ta đúng là đã làm sai rồi, anh vì em, không thể quay đầu lại được cũng không sao, nhưng mà em... em có thể học cách trở nên lương thiện hơn một chút không? Bởi vì anh tin nhân quả có tuần hoàn.”

“Đủ rồi đủ rồi! Anh dạo này đúng là càng ngày càng đa sầu đa cảm đấy!” Chu Mộng Chỉ khó chịu nói, “Cả ngày cứ lải nhải, có phải do công việc của anh đã gặp vấn đề gì rồi không?”

“Công việc của anh đúng là đang gặp một số vấn đề, nhưng anh biết rõ cảm giác bất an của anh không đến từ công việc, mà là đến từ nhiều phương diện khác, nhưng cụ thể là gì thì anh lại không tìm ra được.” Chu Hán Khanh đau đầu thở dài, “Mộng Chỉ, dạo gần đây anh cứ cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Bản thân mình không có năng lực, bây giờ lại còn viện cớ, Chu Mộng Chỉ nghĩ như thế nên lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó nói: “Anh đừng có suy nghĩ lung tung nữa, bình thường em là người rất nhạy cảm mà còn không cảm thấy gì, anh là một người đàn ông, cảm giác ở đâu ra chứ? Anh cứ việc yên tâm đi, bây giờ mọi chuyện đều đang rất ổn.”

“Mong là vậy.” Chu Hán Khanh lại thở dài.

“Nhưng mà kể cũng lạ, Hán Khanh, vừa rồi anh hỏi em có phải có xích mích gì với ai dạo này không, ý anh có phải muốn nói rằng, món đồ đó là do An Diễm đã đặt lên bàn của em không?” Chu Mộng Chỉ hỏi dò.

“Em nghĩ thế nào? Anh không biết cái cô An Diễm đó, theo em nghĩ thì cô ta có phải là người làm ra chuyện như vậy không?” Chu Hán Khanh nói xong bất giác cau mày, cái tên An Diễm hình như nghe rất quen!

“Chắc là không đâu.” Chu Mộng Chỉ nghiêm túc phân tích, “An Diễm này bình thường khá kín tiếng, không thích ra vẻ, em với cô ta có thể nói là nước giếng không phạm nước sông, mà quan trọng nhất là, trước đây cô ta từng may vá cho em, biết em là phụ nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị, vậy nên cho dù cô ta có mười lá gan chắc cũng không dám làm đâu.”

Nghe đến việc An Diễm từng may vá cho Chu Mộng Chỉ, tâm trạng nghi hoặc của Chu Hán Khanh mới giãn ra đôi chút, dạo này thật sự quá bận quá mệt, vừa rồi còn nghi ngờ vì cảm thấy cái tên An Diễm nghe quen quen, thì ra là người đã từng may vá cho Mộng Chỉ!

“Vậy nếu em đã nghĩ như thế thì khả năng An Diễm là nghi phạm là không cao, nhưng mà...” Chu Hán Khanh chợt khựng lại rồi nói bằng giọng nghiêm túc: “Nhưng mà cây bút ấy chắc chắn không thể nào tự chạy lên bàn của em được, sở dĩ nó xuất hiện ở đó là vì muốn chứng tỏ một chuyện.”

“Chuyện gì chứ?” Chu Mộng Chỉ thắc mắc hỏi.

“Em làm việc trong nhóm dự án ấy, vốn không được lòng mọi người giống như em đã nghĩ, cho nên anh mong em có thể nghiêm túc làm việc, hòa thuận với mấy đồng nghiệp ấy.”

“Ha ha, em còn tưởng là gì ghê gớm!” Chu Mộng Chỉ bật cười khinh miệt, “Giữ quan hệ tốt với đám đồng nghiệp đó thì có ích lợi gì chứ? Em đường đường là phụ nhân tổng tài của Cổ Thị, hoàn toàn chẳng cần phải có quan hệ tốt với họ, nếu cần thì em chỉ cần tiết lộ thân phận của mình ra là được rồi!”

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh phải nhịn lắm mới không thốt ra câu “Nếu Cổ Thiên Tuấn không cần em nữa thì em sẽ chẳng còn là gì”, bởi anh ta biết nếu nói ra câu này thì Chu Mộng Chỉ chắc chắn sẽ nổi điên lên ngay.

Nhưng Chu Hán Khanh thật sự rất muốn Chu Mộng Chỉ hiểu rằng, một người chỉ luôn phụ thuộc vào người khác thì cho dù là nam hay nữ, cuối cùng cũng đều sẽ có kết cục rất bi thảm

320. Chương 321

Việc Chu Mộng Chỉ tham gia dự án nhóm thiết kế lần này, Chu Hán Khanh hoàn toàn ủng hộ, vì như vậy, ít ra Chu Mộng Chỉ còn có một sở thích, có việc mà mình yêu thích, thậm chí có thể từ việc mình thích mà tạo được giá trị của riêng mình.

Nhưng mà bây giờ xem ra, Chu Hán Khanh cảm thấy mình đã quá lạc quan rồi.

“Mộng Chỉ, có nhiều khi anh thật sự bó tay với em.” Chu Hán Khanh lắc đầu, “Thôi bây giờ em nghỉ ngơi đi, anh còn phải làm việc.”

“Sao hả? Ngay cả anh cũng không muốn nói chuyện với em nữa sao?” Chu Mộng Chỉ vừa nghe Chu Hán Khanh muốn chủ động cúp máy thì lập tức nổi giận, “Không được, anh phải về nhà với em, dù sao em cũng đang sợ vì chuyện của Dương Thanh Lộ.”

“Nhưng bây giờ anh còn rất nhiều việc cần phải xử lí.” Chu Hán Khanh có hơi khó xử.

“Công việc quan trọng hay là em quan trọng?” Chu Mộng Chỉ khi ở trước mặt Cố Thiên Tuấn thường diễn vai là một người thấu tình đạt lý, có khó chịu cách mấy cũng không lộ ra ngoài, nhưng khi ở trước mặt Chu Hán Khanh thì cô ta hoàn toàn không kiêng dè gì cả, nhất định bắt Chu Hán Khanh phải nghe lời mình sai bảo.

Còn Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ làm vậy thì có hơi bất lực, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút tự hào, bởi vì chỉ vào những lúc thế này, anh ta mới cảm giác được Chu Mộng Chỉ có quan tâm đến anh ta.

“Được rồi, anh xử lí xong chuyện quan trọng nhất rồi sẽ về biệt thự với em ngay.” Chu Hán Khanh nói xong lại nói thêm một câu, “Anh sẽ gọi điện cho cả Lâm Kính Trạch nữa, dù gì em cứ đi trễ về sớm như vậy cũng không tốt, anh sẽ xin cậu ta cho em nghỉ dài ngày, để em ở nhà tịnh dưỡng cho khỏe.”

“Vậy cũng được.” Chu Mộng Chỉ nghe Chu Hán Khanh nói sẽ về với mình thì mới hài lòng cúp máy.

Tại văn phòng tổng tài của Lâm Kính Trạch...

“Không sao mà anh Chu, anh cứ bảo chị ba nghỉ ngơi cho khỏe đi, những việc còn lại tôi sẽ sắp xếp.” Lâm Kính Trạch nói vài câu khách sáo với Chu Hán Khanh rồi cúp máy.

Vừa đặt điện thoại xuống, Lâm Kính Trạch liền đau đầu thở dài, dạo gần đây đúng là xảy ra nhiều chuyện quá.

Đầu tiên là Dương Thanh Lộ gặp tai nạn, người thay thế Dương Thanh Lộ bây giờ còn chưa có, chị ba thì lại hay đi trễ về sớm, nghe nói nhân viên trong nhóm dự án đều rất bất mãn với chuyện này, không ngờ bây giờ chị ấy lại còn xin nghỉ một tuần!

Cũng được, cứ cho chị ấy rút ra, có khi tiến độ công việc của nhóm sẽ có thể nhanh hơn.

Lâm Kính Trạch vừa nghĩ đến đó thì nghe tiếng trợ lí gõ cửa xin vào gặp.

Lâm Kính Trạch khó chịu chép miệng rồi bảo trợ lí vào.

“Lâm tổng, đây là danh sách những ứng viên dự định chọn vào thay thế cô Dương Thanh Lộ.” Trợ lí cung kính đặt danh sách trước mặt Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch nhấp một ngụm trà rồi mới cầm xấp tài liệu trên bàn lên xem.

Vừa xem xong trang sơ yếu lí lịch của người đầu tiên, Lâm Kính Trạch đã vò nát ngay mảnh giấy ấy rồi ném về phía người trợ lí: “Anh không có não à? Người xấu xí thế này mà cũng cho vào nhóm dự án lớn của chúng ta, anh không sợ hạ thấp trình độ nhan sắc của nhân viên công ty chúng ta sao? Anh xấu thôi là đủ rồi, vậy mà còn có người xấu hơn anh nữa!”

Trợ lí của Lâm Kính Trạch hoang mang nghiêng đầu né viên giấy lao về phía mình, sau đó uất ức cúi đầu nói: “Nhưng mà Lâm tổng à, người này là người có học lực cao nhất trong số mấy người ứng tuyển, là một tiến sĩ đấy!”

“Học lực cao thì có ích gì? Anh có biết dự án này của chúng ta là làm gì không?” Lâm Kính Trạch trừng mắt hỏi người trợ lý.

“Là... là thiết kế thời trang.” Trợ lý của Lâm Kính Trạch e dè trả lời.

“Anh còn biết nhóm dự án của chúng ta là thiết kế thời trang cơ đấy! Anh nhìn lí lịch của cô ta xem, có bao nhiêu là bằng cấp học vị, nhưng mà không hề có kinh nghiệm làm việc, mẫu lí lịch còn dùng loại của thế kỉ trước nữa, vừa nhìn là biết người cứng nhắc bảo thủ rồi! Tác phẩm thiết kế ra liệu có tính sáng tạo không?”

“Vâng, tôi hiểu rồi, Lâm tổng, lần sau tôi sẽ chú ý hơn.” Trợ lý lại rụt cổ e dè nói.

Lâm Kính Trạch lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó cúi đầu tiếp tục xem lí lịch của người thứ hai, lần này chưa đến một phút, anh lại vo tờ lí lịch lại rồi định vung tay ném tiếp vào người trợ lý.

Lần này trợ lý phản ứng vẫn rất nhanh, nghiêng đầu né tránh.

Lâm Kính Trạch không ném viên giấy đi mà nắm chặt trong tay, lạnh lùng nhìn trợ lý cảnh cáo: “Anh dám né à? Một chuyện cón con mà anh làm cũng không xong, vậy mà còn dám né?”

“Nhưng mà... nhưng mà tôi nhớ người dự tuyển thứ hai là người đẹp nhất trong số đó mà.” Trợ lý nhăn nhó mặt mày, cảm thấy làm trợ lý cho Lâm Kính Trạch đúng là khôn khổ mà, biết đi đâu để tìm được một nhân viên thiết kế vừa xinh đẹp vừa có tài năng cho sếp của mình đây?

“Cô gái này đẹp hay không cũng vô ích, học lực kém thế này, anh không sợ sẽ kéo trình độ tổ chức của nhân viên công ty chúng ta xuống à?” Lâm Kính Trạch không ngờ lá gan của trợ lý mình càng lúc càng lớn như vậy, còn dám phản bác lại anh, “Anh đứng yên đó cho tôi!”

Trợ lý mím môi, cuối cùng đứng thẳng người lên một cách không cam tâm tình nguyện.

“Bộp” một tiếng, viên giấy bay tới nhằm thẳng vào giữa trán người trợ lý, Lâm Kính Trạch lúc này mới hài lòng hừ một tiếng rồi tiếp tục xem tờ lí lịch thứ ba.

Nhưng lúc này, khi Lâm Kính Trạch đưa mắt đọc tên của người đó thì ngón tay chợt cứng đờ, ánh mắt lập tức thất thần, ngay sau đó liền lướt lên nhìn ảnh thẻ của người đó.

Khi nhìn thấy người trong tấm ảnh thì cả người anh liền cứng đờ.

Trợ lý đang cúi đầu chờ Lâm Kính Trạch nổi điên lên với mình, nhưng chờ mãi lại chẳng thấy anh nói gì, khi ngẩng đầu lên thì thấy sếp của mình đang thất thần nhìn vào tờ lí lịch.

Trợ lý thắc mắc gãi đầu, bởi anh ta chưa bao giờ trông thấy sếp của mình lại thất thần lâu đến như vậy, biểu hiện này của Lâm tổng còn đáng sợ hơn là lúc ném giấy vào mặt anh nữa!

Không biết bao lâu sau, ánh mắt Lâm Kính Trạch cuối cùng cũng rời khỏi tấm ảnh, anh đặt tờ sơ yếu lí lịch xuống bàn rồi vừa gõ ngón cái xuống mặt bàn vừa nói với trợ lý: “Thông báo với người này, ngày mai đến công ty phỏng vấn.”

Lâm Kính Trạch nói xong lại nói tiếp một câu: “Đích thân tôi sẽ phỏng vấn.”

“Hả?” Trợ lý kinh ngạc đến mức há hốc mồm, “Nhưng nhưng nhưng... nhưng mà Lâm tổng à, anh còn chưa xem mấy người còn lại mà! Hay là anh chọn thêm vài người nữa để phỏng vấn ngày mai luôn được không? Để có gì chúng ta còn có sự chọn lựa.”

Trợ lý của Lâm Kính Trạch thắc mắc trong lòng, chuyện này rốt cuộc là sao? Chỉ chọn phỏng vấn có một người, việc này không giống với tác phong của Lâm tổng chút nào, tuy anh ấy là người độc mồm độc miệng, nhưng khi lựa chọn nhân viên làm việc thì cực kì chính xác, đây là lần đầu tiên anh ấy chưa xem xong hết danh sách người ứng tuyển mà đã ra thông báo phỏng vấn như vậy.

Lí lịch của người ứng tuyển thứ ba đúng là cũng không tệ, nhưng mà làm gì đến mức Lâm tổng ra quyết tâm nhanh như vậy?

“Tôi chỉ muốn cô ấy!” Lâm Kính Trạch nhìn chằm chằm trợ lý, ánh mắt ấy trợ lý chưa từng thấy bao giờ, trong đó tràn ngập vẻ nghiêm túc và khẳng định, không còn chút ngông nghênh nào nữa.

Trợ lý giật bản mình, không dám hỏi thêm gì nữa, đành phải gật đầu nói: “Tôi sẽ đi làm ngay!”

Nói xong, anh ta quay người bước khỏi văn phòng.

Còn Lâm Kính Trạch lại cầm tờ lý lịch lên, nhìn chăm chăm vào đó.

321. Chương 322

Ngày hôm sau...

Tại văn phòng tổng tài công ty Lâm Thị, Lâm Kính Trạch đặt tách trà mà trong vòng mười phút đã cầm lên tám lần xuống, bàn tay cứ lỏng ngóng gõ liên tục lên bàn.

Hôm nay Lâm Kính Trạch không mặc phong cách nổi bật như mọi ngày nữa mà đổi sang mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, phá lệ thắt một chiếc cà vạt mà bình thường anh chỉ thắt khi bàn chuyện làm ăn lớn.

Không những thế, Lâm Kính Trạch còn sửa cả kiểu tóc, mái tóc hơi dài của anh nay đã được cắt ngắn đi một chút, còn dùng keo vuốt lên cho thẳng thớm, một công tử ăn chơi bấy giờ đã trở thành một doanh nhân đứng đắn, thậm chí nét mặt cũng không còn vẻ ngông nghênh nữa, nhìn kĩ còn có thể thấy một sự trông đợi và sốt ruột, tất cả những điều ấy khiến Lâm Kính Trạch trông còn quỵên rũ hơn bình thường gấp bội.

Đưa tay nhìn đồng hồ, thấy mới chỉ có hai phút trôi qua, Lâm Kính Trạch lại cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Bất giác, Lâm Kính Trạch lại cầm tờ lý lịch lên xem, ánh mắt cứ lưu luyến nhìn vào tấm ảnh thẻ trên đó: Có lẽ đã bốn năm rồi, mình đã bốn năm không gặp cô ấy rồi, không biết cô ấy bây giờ có thay đổi không.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại tâm trạng bình tĩnh, Lâm Kính Trạch đặt tờ lý lịch xuống rồi nhắc điện thoại lên gọi: “Anh mau vào văn phòng tổng tài ngay cho tôi!”

Nói xong, Lâm Kính Trạch liền cúp máy, chưa đầy một phút sau, trợ lý của Lâm Kính Trạch đã thở phò chạy đến: “Lâm tổng, anh... anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Không phải đã nói giờ phỏng vấn là tám giờ rưỡi sao? Tại sao bây giờ tám rưỡi rồi mà cô ấy còn chưa đến?” Lâm Kính Trạch khó chịu nhìn trợ lý.

Trợ lý của Lâm Kính Trạch chỉ nghe anh nói đến “cô ấy”, nhất thời không hiểu, nghĩ ngợi một lúc mới hiểu ra, thì ra người mà Lâm tổng đang hỏi là người sẽ đến phỏng vấn hôm nay!

Anh ta liền uất ức nói: “Lâm tổng, anh quên rồi sao? Hôm qua tôi có bàn với anh về thời gian phỏng vấn, tôi định sắp xếp là tám giờ rưỡi, nhưng anh lại bảo tám rưỡi là giờ cao điểm, không muốn cô ấy bị tắc đường dẫn đến tâm trạng không vui, thế nên đã đổi giờ phỏng vấn lại thành chín giờ rồi.”

“Thế à?” Lâm Kính Trạch hỏi lại.

“Lẽ nào không phải?” Trợ lý tròn mắt, anh ta hoàn toàn không ngờ, một người có trí nhớ tốt gấp vạn lần anh ta như Lâm tổng mà bây giờ lại quên mất chuyện đã bàn suốt hai tiếng đồng hồ hôm qua!

“Ừ...” Lâm Kính Trạch trầm ngâm một lát, sau đó mới nhớ lại, hình như đúng là như vậy.

Rồi anh lại nhìn đồng hồ, thấy còn phải đợi thêm nửa tiếng nữa.

“Thôi được rồi!” Lâm Kính Trạch khó chịu phẩy tay, bước đến ngồi xuống cái ghế da của mình rồi quay lưng lại với trợ lý nói: “Vậy anh ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Trợ lý gật đầu, lên nhìn sắc mặt Lâm Kính Trạch rồi hơi ngơ ngác bước về phía cửa văn phòng.

Nhưng đúng lúc này thì ngoài cửa văn phòng lại chợt vang lên tiếng gõ.

Trợ lý đến ngay trước cửa lập tức mở cửa ra, trông thấy một nhân viên của phòng hành chính chuyên phụ trách việc đón khách đang đứng ở cửa, mỉm cười nói: “Lâm tổng có ở đây không? Người hôm qua sắp xếp đến phỏng vấn hiện giờ đã đến rồi.”

“À, chuyện này...”

Trợ lý còn chưa nói xong thì chợt nghe “xoạt” một tiếng, Lâm Kính Trạch đang ngồi quay lưng trên ghế bồng đứng phắt dậy rồi bước nhanh ra cửa.

Anh đưa mắt nhìn, trông thấy bên cạnh nhân viên hành chính kia có một cô gái đang đứng, cô mặc bộ đồ công sở màu trắng, phía trên là áo khoác tay dài lịch sự, phía dưới là chiếc váy dài tinh tế, phối thêm đôi giày cao gót màu đen cùng với hoa tai và vòng cổ trên châu trắng, toát ra một cảm giác thanh tao.

“Sở Hà...” Lâm Kính Trạch mấp máy môi, đã bao nhiêu năm rồi, nhưng khi gặp lại Thẩm Sở Hà thì anh vẫn cứ ngẩn ngơ như vậy.

Thẩm Sở Hà trông thấy Lâm Kính Trạch, đôi mắt to tròn lập tức tràn ngập niềm vui: “Anh Lâm!”

Ba phút sau...

Trong văn phòng lúc này chỉ còn lại Lâm Kính Trạch và Thẩm Sở Hà.

Thẩm Sở Hà cầm cốc cà phê mà trợ lý vừa bưng vào, nhấp một ngụm, sau đó đưa mắt nhìn Lâm Kính Trạch đang rất không tự nhiên rồi hỏi: “Sao vậy, anh Lâm, anh vẫn chưa tha thứ cho em sao?”

“Sao có thể chứ?” Lâm Kính Trạch trả lời rất lớn tiếng, rồi sau đó nhận ra mình có hơi kích động bèn hạ giọng xuống, “Sao có thể chứ? Sở Hà, anh trước nay chưa bao giờ trách em cả.”

“Vậy tốt quá.” Thẩm Sở Hà thở phào nhẹ nhõm, gương mặt ánh lên nụ cười dịu dàng, “Lúc ấy em còn bé, làm việc mà không nghĩ đến hậu quả, cũng may anh Lâm không so đo với em.”

Lâm Kính Trạch cũng cười đầy cảm khái với Thẩm Sở Hà, chợt nhớ lại chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu này.

Lúc ấy, Lâm Kính Trạch còn chưa đến làm ăn ở thành phố H, anh vẫn đang học thạc sĩ, chuyên ngành quản lý nghiệp vụ và thiết kế trang sức.

Người hướng dẫn cho Lâm Kính Trạch khi ấy chính là bố của Thẩm Sở Hà: Giáo sư Thẩm.

Giáo sư Thẩm này là một nhà nghệ thuật, khi Thẩm Sở Hà vào cấp hai thì ông li hôn với mẹ của cô, sau đó lại kết hôn với một học trò của mình, nói cô học trò đó mới là tình yêu đích thực của ông.

Mẹ của Thẩm Sở Hà rất đau lòng, sau khi li hôn đã giao Thẩm Sở Hà lại cho bố cô rồi một mình bỏ ra nước ngoài.

Từ đó về sau, Thẩm Sở Hà sống chung với giáo sư Thẩm và mẹ kế.

Khi Thẩm Sở Hà vào cấp ba đã không học tại trường trung học ở thành phố của họ mà thi vào một trường trung học ở thành phố H, Lâm Kính Trạch thời gian này trong lúc nghỉ hè đã quen Thẩm Sở Hà.

Hôm ấy, Lâm Kính Trạch lái chiếc xe sang của mình, xách theo một đồng quà cáp đến nhà của giáo sư Thẩm.

Nhưng điều khác biệt là, hôm nay người ra mở cửa cho anh không phải là vợ của thầy mà lại là một cô gái trẻ có mái tóc đen dài, mặc bộ váy trắng tinh, cô có đôi mắt to tròn và bờ mi quyến rũ, hai má ửng hồng theo kiểu chỉ có thiếu nữ mới có.

Tuy Lâm Kính Trạch đã từng gặp rất nhiều người đẹp, nhưng cô bé Thẩm Sở Hà khi ấy lại toát ra một khí chất thiếu nữ dịu dàng, độc nhất vô nhị.

Trong lúc Lâm Kính Trạch đang ngẩn người thì bỗng có một giọng cười yêu kiều vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, anh quay sang thì trông thấy mẹ kế của Thẩm Sở Hà đang mặc một bộ váy ngủ màu đỏ rượu, đang đưa người đi đến trước mặt hai người họ.

Thẩm Sở Hà vừa nẩy còn tươi cười, lúc này đây lập tức trở nên sợ sệt, cô vội vàng lùi lại một bước, tự giác nhường đường cho mẹ kế.

Mẹ kế của Thẩm Sở Hà giống như không hề trông thấy cô, cứ đi thẳng đến trước mặt Lâm Kính Trạch rồi đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm quà của anh, sau đó cười nói: “Trời ơi, Kính Trạch, đến thôi là được rồi, sao còn mang quà cáp theo làm gì?”

Lâm Kính Trạch hơi ngượng ngùng rút tay lại, sau đó lại quay sang nhìn Thẩm Sở Hà.

Thẩm Sở Hà lại như không nhìn thấy gì cả, vẫn cứ cúi đầu, không dám nhìn hai người họ.

“Ha ha, em nghe nói giáo sư đạo này không khỏe, thế nên đã mua một ít đồ bổ đến tặng cho thầy.” Lâm Kính Trạch giải thích.

“Kính Trạch đúng là có lòng!” Mẹ kế của Thẩm Sở Hà đưa bàn tay thon thả lên vén tóc mai, cứ cười títt mắt mà nhìn Lâm Kính Trạch, “Ông Thẩm nhà cô có một học trò hiểu chuyện như em, đúng là có phúc mà.”

“Chắc...” Lâm Kính Trạch gượng cười, anh cảm thấy không biết từ lúc nào, người vợ của thầy trước mặt hình như càng lúc càng nhiệt tình với anh, thậm chí nhiệt tình đến mức có hơi lố.

322. Chương 323

Nếu không phải nghe nói giáo sư bị ốm, Lâm Kính Trạch vốn dĩ cũng không định đến, dù lần này có đến thì cũng chỉ định ngồi một chút rồi đi.

Nhưng bây giờ, Lâm Kính Trạch đã thay đổi suy nghĩ, anh nhìn Thẩm Sở Hà, hỏi: “Cho hỏi cô là?”

“Em...”

“Nó là con gái của ông Thẩm, học trung học ở thành phố H, bây giờ đang nghỉ hè nên về đây.” Mẹ kế của Thẩm Sở Hà ngắt lời, nhiệt tình giới thiệu.

Mẹ kế nói xong thì kéo tay của Thẩm Sở Hà nói: “Sở Hà rất hiểu chuyện nghe lời!”

“Dì cũng rất đảm đang chăm sóc gia đình.” Thẩm Sở Hà cười với mẹ kế, giống như rất thích mẹ kế vậy.

Ba người đứng nói ở cửa được một lúc thì vào nhà.

Nhà của giáo sư Thẩm là một biệt thự mini, phía trước là vườn hoa, trong vườn có trồng hoa quả các loại, dưới cái cây còn có một xích đu, lúc mùa hè, gió thổi nhẹ nhẹ tiếng lá cây xào xạc nghe rất vui tai.

Giáo sư Thẩm và Lâm Kính Trạch trò chuyện một lúc rồi vào nhà nghỉ ngơi, mẹ kế của Thẩm Sở Hà cũng theo vào chăm sóc giáo sư Thẩm.

Chính lúc này, Thẩm Sở Hà đột nhiên đưa tay mình đến bàn tay của Lâm Kính Trạch, cô ngẩng đầu, để lộ nụ cười thuần khiết: “Anh Lâm, chúng ta ngồi xích đu nhé?”

Bàn tay của Thẩm Sở Hà rất nhỏ, trắng nõn nà, Lâm Kính Trạch lúc đó vẫn là người đàn ông tình cảm, để mặc Thẩm Sở Hà kéo đến hoa viên.

Hai người cùng ngồi xích đu vừa trò chuyện, tuổi của Thẩm Sở Hà rất nhỏ, nhưng rất biết trò chuyện, dù là về nghệ thuật, hay về thiết kế trang sức thì đều có thể bắt chuyện với Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch không ngờ đây mới chỉ là cô bé cấp ba, lại có thể sành sỏi về thiết kế trang sức như vậy, không những thế, cô còn biết về thiết kế thời trang, điều này khiến Lâm Kính Trạch khá nể phục.

Hai người đang trò chuyện rất vui vẻ thì mẹ kế chăm giáo sư Thẩm ngủ xong chợt bước đến nói: “Hai đứa nói chuyện với nhau vui vẻ quá!”

Lúc này, Thẩm Sở Hà đột nhiên sợ hãi, bật dậy cúi đầu xuống, đôi mắt liên tục chớp nháy.

Sư mẫu vừa đến, tiểu sư muội vừa vui vẻ lúc này lập tức trở nên sợ hãi, Lâm Kính Trạch vừa nhìn là hiểu ngay được mối quan hệ giữa Thẩm Sở Hà và mẹ kế.

Lâm Kính Trạch vừa ý thức được điều này, mẹ kế đã đi đến trước mặt hai người.

Thẩm Sở Hà từ từ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói với mẹ kế: “Dì đến rồi ạ.”

“Ừ.” Mẹ kế nheo mắt cười với Thẩm Sở Hà.

Thẩm Sở Hà dường như bị biểu cảm giả dối của mẹ kế làm cho sợ hãi, cô lúng túng nói: “Dì à, con vừa nhớ là vẫn chưa rửa rau ở bếp, chút nữa anh Lâm sẽ ở lại nhà chúng ta ăn cơm, con đi rửa rau trước đây.”

“Sở Hà ngoan thật!” Mẹ kế cầm lấy tay của Thẩm Sở Hà cười hiền từ.

Nhưng rõ ràng Lâm Kính Trạch thấy, khi tay của Thẩm Sở Hà đặt trong tay của mẹ kế thì biểu cảm lo sợ và đau khổ trên mặt thoáng qua trong tích tắc, lông mày hơi cau lại, cô như con bướm bướm bị thương vậy.

Đợi mẹ kế buông tay Thẩm Sở Hà ra, Thẩm Sở Hà nhanh chóng rời khỏi, Lâm Kính Trạch quay sang nhìn, thấy bóng dáng gầy gò của Thẩm Sở Hà bước về trước, còn lẳng lẳng tay quệt nước mắt.

Chính lúc này, ánh mắt của Lâm Kính Trạch bị mẹ kế chặn lại, bà nheo mắt cười với Lâm Kính Trạch, nghiêng người: “Kính Trạch, em đang nhìn Sở Hà à?”

Mẹ kế vốn dĩ mặc bộ đồ ngủ màu rượu vang form rộng vừa khom người thì Lâm Kính Trạch ngồi trên xích đu đã trông thấy hết, bà còn không mặc áo ngực, để lộ hết cả một vùng trời đập vào mắt của Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch vội quay đầu lại, sau đó đứng dậy, ấp úng nói: “Thưa cô, em đi xem Sở Hà rửa rau thế nào rồi.”

“Không cần vội thế.” Mẹ kế của Thẩm Sở Hà kéo tay Lâm Kính Trạch lại, rồi tiến về trước: “Kính Trạch, cô làm em sợ sao? Sao em vội rời khỏi thế, lúc này em và Sở Hà đang rất vui vẻ mà? Sao, cô không bằng con bé đó sao?”

“À, thưa cô.” Lâm Kính Trạch vội lùi lại, rồi gạt tay mẹ kế Thẩm Sở Hà ra, anh nghiêng rằng nói, “Thưa cô, em phải đi gặp Sở Hà!”

Lâm Kính Trạch nói xong thì phóng đi như bay.

Khi Lâm Kính Trạch chạy đến bếp, anh thấy Thẩm Sở Hà đang lặng lẽ rơi nước mắt, anh đi đến bên Thẩm Sở Hà, Lâm Kính Trạch mới thấy, đôi tay trắng nõn nà đó có vài vết ửng đỏ.

Thấy Lâm Kính Trạch đến, Thẩm Sở Hà vội lau nước mắt, rồi cô để tay ra sau, cười nói: “Anh Lâm, anh đến rồi à!”

Lâm Kính Trạch đương nhiên là biết tay của Thẩm Sở Hà bị mẹ kế cô véo rồi, nhưng mình là người ngoài, thực sự khó mà xen vào việc của gia đình, nên anh chỉ có thể hỏi thăm: “Còn đau không?”

“Không đau.” Thẩm Sở Hà cố gắng lắc đầu nói, “Cảm ơn anh Lâm.”

Nhìn thấy Thẩm Sở Hà chịu uất ức, trong lòng Lâm Kính Trạch bỗng chốc có cảm giác muốn bảo vệ.

Từ sau đó, dù Lâm Kính Trạch rất ghét mẹ kế của Thẩm Sở Hà, nhưng cũng thường xuyên đến nhà giáo sư Thẩm.

Còn Thẩm Sở Hà, càng lúc càng thân thiết với Lâm Kính Trạch, càng lúc càng nhiều cho đến cuối hè, hai người đã trở thành đôi bạn thân thiết, trong lòng Lâm Kính Trạch cũng đã yêu từ lúc đó.

Hôm đó, Thẩm Sở Hà và mẹ kế tích cực mời Lâm Kính Trạch ở lại nhà của giáo sư Thẩm.

Mười giờ tối, bầu trời đêm đầy sao, mùa hè nóng bức đã qua đi, lá cây to và xanh, Lâm Kính Trạch đến bên xích đu, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao. Tâm trạng anh rất tốt, vì anh đang đợi Thẩm Sở Hà.

Nửa giờ trước, Thẩm Sở Hà gọi điện thoại nói với anh, mười giờ tối đợi cô ở xích đu.

Nhớ lại mình và Thẩm Sở Hà đã quen biết một mùa hè rồi, môi của Lâm Kính Trạch bất chợt nở nụ cười, nếu như thời gian có thể đẹp dễ bình yên như hiện tại thì Lâm Kính Trạch cảm thấy cuộc đời không còn gì tiếc nuối nữa.

Đang lúc Lâm Kính Trạch nhớ về Thẩm Sở Hà, đột nhiên cảm thấy một cơ thể căng đầy ôm lấy anh từ phía sau.

Người đó dùng bầu ngực đầy đặn, liên tục ma sát vào phần lưng săn chắc của Lâm Kính Trạch, còn dùng miệng ngoạm vào dải tai của Lâm Kính Trạch, vội vàng sờ soạng xuống dưới.

Lâm Kính Trạch nóng hừng hực, cảm xúc mềm mại đó và hương thơm quyến rũ trên người của phụ nữ khiến anh không thể kiềm chế được.

Tuy nhiên, sau vài giây dạo đầu, Lâm Kính Trạch đột nhiên tóm lấy tay đang đưa vào trong quần anh hỏi: “Ai vậy?”

“Kính Trạch...” Người phụ nữ phía sau bắt đầu gặm vào cổ của Lâm Kính Trạch, rồi nói những câu gợi tình.

“Là cô sao?” Lâm Kính Trạch vội đẩy tay người phụ nữ đó ra, quay người lùi lại một bước, quả nhiên mẹ kế của Thẩm Sở Hà đang đứng trước mặt mình.

Trời rất tối, đèn ở hoa viên lại không mở, mẹ kế của Thẩm Sở Hà không hề mặc áo ngực, phong trần trong chiếc áo ngủ, rồi lại vận vạt cơ thể nhìn Lâm Kính Trạch.

323. Chương 324

“Kính Trạch, em gọi cô đến không phải là nhớ cô sao? Sao bây giờ lại như vậy?” Mẹ kế của Thẩm Sở Hà mơ màng, rồi lại bỏ nhào đến, bà nhân lúc Lâm Kính Trạch chưa kịp phản ứng gì, ra sức cọ sát vào cơ thể của Lâm Kính Trạch.

Một cảm giác buồn nôn trào lên, Lâm Kính Trạch ra sức đẩy mẹ kế của Thẩm Sở Hà ra, anh tức giận nhìn bà, không biết rốt cuộc chuyện gì: Rõ ràng là Sở Hà gọi anh đến, nhưng sao mẹ kế của Sở Hà lại xuất hiện ở đây?

“Kính Trạch, đừng như vậy!” Mẹ kế của Thẩm Sở Hà dứt khoát cởi đồ ngủ ra quẳng xuống đất, bà không mặc gì cả, rồi bỏ nhào về phía Lâm Kính Trạch, “Sức khỏe của ông Thẩm không ổn, cô còn xanh mơn mẩn thế này, cô không muốn bị hủy hoại bởi lão già đó, cô xin em đấy!”

“Cút đi!” Lâm Kính Trạch lập tức né ra, mẹ kế của Thẩm Sở Hà té xuống đất nhưng bà như bị ma nhập vậy, bà vẫn không bỏ cuộc, lại tiến đến Lâm Kính Trạch!

Lâm Kính Trạch nhìn người phụ nữ đang nằm rạp xuống đất, cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ.

Chính lúc này, một luồng sáng rọi lên mặt của mẹ kế của Thẩm Sở Hà, tiếp đó, đèn ở hoa viên sáng lên.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho giòn giã vang lên, Lâm Kính Trạch ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Thẩm Sở Hà đang dìu Giáo sư Thẩm, đứng cách họ không xa.

“Ồ, đồ khốn nạn!” Giáo sư Thẩm mặt mày tái nhợt, tay ông run lên, chỉ vào mẹ kế của Thẩm Sở Hà lớn tiếng mắng.

Còn Thẩm Sở Hà đứng bên cạnh Giáo sư Thẩm, ánh mắt lạnh nhạt, giống như đang xem một việc không liên can gì đến mình.

“Sở Hà...” Lâm Kính Trạch tiến đến một bước, vừa định giải thích quan hệ của mình và mẹ kế với Thẩm Sở Hà thì ngay sau đó anh sững sờ đứng tại chỗ.

Lâm Kính Trạch bây giờ mới phản ứng lại: Là Thẩm Sở Hà gọi mình đến, nhưng cô ấy không đến, mà người mẹ kế phá hoại gia đình cô ấy đến, bây giờ cô ấy lại xuất hiện với Giáo sư Thẩm.

Lẽ nào...

Lâm Kính Trạch bắt giác lùi lại vài bước, nhìn Thẩm Sở Hà bình thường vốn dĩ đáng thương tội nghiệp, quả thực anh không dám tin vào mình nữa: Là Sở Hà gọi mình và mẹ kế đến đây! Vậy cả mùa hè này Thẩm Sở Hà đều đang lợi dụng mình để hãm hại bà mẹ kế sao?!

Cô ấy mới học cấp ba! Tuổi còn nhỏ mà đã kiên trì mưu tính như vậy rồi, sau đó chỉ đợi bà mẹ kế cam tâm tình nguyện nhảy vào!

Mẹ kế của Thẩm Sở Hà không mặc gì cả, để lộ hết cả tấm thân dưới ánh đèn, dù tính cách bà có cởi mở đi nữa, tốt xấu gì cũng từng được giáo dục cũng là phụ nhân giáo sư, nên bà rất sợ hãi.

Nhưng mẹ kế của Thẩm Sở Hà cứ cảm thấy cơ thể nóng ran, khó chịu nằm bò dưới đất kêu gào: “A... Khó chịu quá!”

“Im mồm!” Thẩm Sở Hà lạnh lùng nhìn mẹ kế, giọng điệu chế giễu và căm ghét.

Đây là lần đầu tiên Lâm Kính Trạch nghe Thẩm Sở Hà nói lớn tiếng như vậy, anh ngơ ngác nhìn Thẩm Sở Hà, giống như không quen cô vậy.

“Khụ khụ...” Giáo sư Thẩm vốn dĩ đã không được khỏe lại lên cơn ho dữ dội, từ lúc chuyện này bắt đầu đến bây giờ, ông không nói một lời, vì ông đã mất đi khả năng tư duy.

Giáo sư Thẩm run rẩy nhìn học trò thân yêu của mình, rồi lại nhìn người vợ mà năm xưa mình đã không nghe lời can ngăn mà lấy về, lại hổ thẹn nhìn đứa con gái ruột, tất cả sự đả kích này khiến ông ngất xỉu tại chỗ.

Sau khi Lâm Kính Trạch giặt mình thì nhanh chóng đưa giáo sư Thẩm vào bệnh viện, để mẹ kế của Thẩm Sở Hà ở nhà một mình

Trong bệnh viện...

Lâm Kính Trạch đau đầu nhìn chữ “Đang phẫu thuật”, nhưng Thẩm Sở Hà thì lại chơi điện thoại, vẻ mặt thờ ơ.

Quay qua nhìn Thẩm Sở Hà, Lâm Kính Trạch thở dài, định hỏi chuyện hôm nay: Tuy anh đã biết đại khái rồi, nhưng vẫn muốn nghe Thẩm Sở Hà nói thế nào.

Tuy nhiên, Lâm Kính Trạch vừa đi đến trước mặt Thẩm Sở Hà, Thẩm Sở Hà chẳng buồn ngẩng đầu lên hững hờ nói: “Đúng vậy, chính là như anh nghĩ đó, tôi đã lợi dụng anh hãm hại mẹ kế tôi.”

“...” Lâm Kính Trạch không nói nên lời, anh vốn định hỏi khéo thôi, nhưng không ngờ Thẩm Sở Hà lại huých toẹt ra như vậy.

Lâm Kính Trạch cảm thấy đêm nay trải qua quá nhiều chuyện, anh thở sâu nói: “Nghĩa là...”

“Nghĩa là, trước giờ tôi chưa từng thích anh! Chỉ vì người phụ nữ đó có ý với anh nên tôi mới tiếp cận anh thôi.” Thẩm Sở Hà lại lần nữa ngắt lời của Lâm Kính Trạch, giọng bình tĩnh không hề giống như cô gái cấp ba đang nói.

Lâm Kính Trạch tròn mắt nhìn Thẩm Sở Hà: “Nhưng, em làm như vậy không nghĩ đến giáo sư Thẩm sao? Sức khỏe thầy vốn dĩ không tốt rồi!”

“Ha ha.” Cuối cùng Thẩm Sở Hà cũng chuyển ánh mắt từ màn hình điện thoại đến Lâm Kính Trạch, “Ông ta đáng chết! Lúc sức khỏe mẹ tôi không tốt, tuyệt vọng nguy nan, ông ta đang theo đuổi tình yêu với người đàn bà đó mà! Vậy thì đến bây giờ, tại sao tôi phải lo lắng cho sức khỏe ông chứ!”

“Nếu đã nói ra hết mọi chuyện rồi thì tôi sẽ nói cho anh biết thêm một chuyện nữa.” Thẩm Sở Hà nói đến đây, cười gian xảo, “Tuy mẹ kế thích anh, nhưng cũng không đến nỗi mãnh liệt như vậy, bà ta như thể là vì tôi đã cho bà ta uống thuốc đó.”

“Thuốc?” Lâm Kính Trạch lại hỏi, “Em còn nhỏ tuổi như vậy, kiếm đâu ra thứ đồ dơ bẩn đó!”

“Tìm mấy người ở bên ngoài trường mua thôi.” Thẩm Sở Hà nhún vai, rồi lại chăm chú vào màn hình điện thoại.

“Sao em có thể chơi với loại người đó! Em không nên làm như vậy!” Lâm Kính Trạch không kiềm chế được hét lên, “Họ nguy hiểm lắm em biết không? Em sẽ đi vào con đường tội lỗi đó biết không?”

“Tôi có chừng mực,” Thẩm Sở Hà cười chế giễu, “Năm xưa mẹ kế cũng đập lên mẹ tôi để đi lên, bà ta biết mưu tính như vậy cũng bị tôi mưu tính lại rồi đấy! Đối với những người tứ chi phát triển đầu óc đơn giản thì tôi luôn có cách. Nhưng...”

Thẩm Sở Hà hít thở sâu, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Kính Trạch cười: “Nhưng, tôi thấy anh Kính Trạch đúng là quan tâm tôi thật đó, cảm ơn anh nhé! Sau này Sở Hà gặp phải khó khăn gì, anh Kính Trạch nhất định phải giúp tôi đấy!”

Lâm Kính Trạch há hốc miệng, không biết phải nói gì, trước khi Thẩm Sở Hà nói câu này, anh đã ngộ ra, hình như Sở Hà mà anh thích là một người cô gái yếu đuối, lương thiện cần người khác bảo vệ!

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, cuối cùng Lâm Kính Trạch chuyển ánh mắt đi hướng khác, anh thở dài, anh biết trước đây Thẩm Sở Hà đã phải chịu đựng rất nhiều, vì thế còn trẻ như vậy mà đã bắt chấp thủ đoạn rồi, nên anh lựa chọn tha thứ cho Thẩm Sở Hà, sau đó tiếp tục bảo vệ cô.

“Sở Hà, em như vậy không mệt sao?” Lâm Kính Trạch lắc lắc đầu, “Anh không muốn em sống không vui vẻ.”

“Không cần nói những câu phù phiếm như vậy đâu.” Thẩm Sở Hà vẫn nở nụ cười trên mặt, nhưng giọng nói lạnh như băng, “Dù cả đời này tôi không vui vẻ gì, tôi cũng phải ăn miếng trả miếng! Người đàn bà dễ tiện đó và bố tôi đều phải bị trừng phạt!”

324. Chương 325

“Em...” Lâm Kính Trạch nhìn Thẩm Sở Hà, đột nhiên thấy chạnh lòng, anh bình tĩnh lại, bất lực nói, “Được, vậy em định tiếp theo sẽ làm gì đây?”

“Bên Mỹ có một trường đại học mời bố tôi qua đó làm giáo sư, tôi cảm thấy, xảy ra chuyện như vậy, người thích sĩ diện như ông nhất định sẽ đi thôi.” Thẩm Sở Hà chậm rãi nói dự định của mình, “Tôi phải khiến cho người phụ nữ đó mất hết thể diện, sau đó để tất cả mọi người đều biết chuyện bà ta dụ dỗ học trò của chồng.”

Thẩm Sở Hà nói đến đây, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Kính Trạch, tiếp tục nói: “Không những như vậy, tôi sẽ theo dõi người đàn bà này cả đời, nếu có thể, mỗi khi bà ta bắt đầu cuộc sống mới thì tôi sẽ tiếp tục phá hoại cho đến khi bà ta chết mới thôi.”

Lâm Kính Trạch bị ánh mắt thù hận của Thẩm Sở Hà làm cho hoảng sợ: Đây thật là Thẩm Sở Hà mà mình quen biết sao?!

Nhưng bất luận thế nào, những chuyện sau này đúng thật phát triển theo kế hoạch của Thẩm Sở Hà...

Khi mẹ kế của Thẩm Sở Hà mất hết danh tiếng thì ly hôn với bố của cô, không được một đồng nào cả, sau đó Thẩm Sở Hà cũng đi theo bố đến Mỹ sinh sống theo mong muốn.

Đồng thời, vì chuyện này mà cuộc sống của Lâm Kính Trạch cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, chuyện anh và sư mẫu đã được chuyển thể thành nhiều phiên bản ở thành phố đó.

Sau đó, Lâm Kính Trạch đến phát triển ở thành phố H.

Nhưng, từ sau đó, Lâm Kính Trạch vẫn không quên được Thẩm Sở Hà, dù anh biết con người Thẩm Sở Hà đầy toan tính, dù danh tiếng của anh vì Thẩm Sở Hà mà bị ảnh hưởng, nhưng anh chưa từng trách Thẩm Sở Hà.

Chỉ là anh cảm thấy tiếc nuối, không quen biết Thẩm Sở Hà sớm hơn, sau đó bảo vệ cô cho tốt.

Bao năm qua, Lâm Kính Trạch giấu mọi người nhớ về Thẩm Sở Hà, anh biết cô đã thi vào một học viện nghệ thuật nổi tiếng ở Mỹ, cũng biết hôm nay cô vừa tốt nghiệp, còn được nhận hai học vị thiết kế trang sức và thiết kế thời trang nữa.

Lâm Kính Trạch cho rằng, Thẩm Sở Hà sẽ sống ở Mỹ cả đời, hai người sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng không ngờ, bốn năm sau, anh lại thấy tên và hình của cô ấy trong danh sách nhân viên ứng tuyển!

“Mấy năm qua em vẫn khỏe chứ?” Lâm Kính Trạch nhớ về chuyện quá khứ xong thì buột miệng hỏi thăm.

“Vẫn khỏe ạ!” Thẩm Sở Hà cười, nụ cười hiền hòa ấm áp trên khuôn mặt, khuôn mặt sáng sủa như ánh mặt trời, cũng hình như đã quên hết những chuyện năm xưa rồi.

“Sức khỏe của giáo sư Thẩm vẫn khỏe chứ?” Lâm Kính Trạch cố gắng để bản thân già dặn hơn.

“Vẫn như trước thôi, tiếp tục tịnh dưỡng ở Mỹ.”

“Ừ.” Lâm Kính Trạch gật đầu, “Vậy em về Mỹ từ khi nào thế?”

“Khoảng một tuần trước.”

“Về đây lâu như vậy sao không đến chào hỏi?” Lâm Kính Trạch trông có vẻ đang trách cô.

“Thời gian trước bận một số việc. Nhưng chẳng phải là bây giờ em đã đến rồi sao?” Thẩm Sở Hà trả lời, “Nếu như anh Lâm không vui thì tối nay em mời anh ăn cơm được không?”

“Đương nhiên là được rồi!” Lâm Kính Trạch gật đầu, “Nhưng, em chắc là đến công ty anh ứng tuyển chứ? Em giới thiệu thế mà.”

“Anh Lâm anh khen em thế làm em ngại lắm!” Thẩm Sở Hà vui vẻ cười, “Dự án lần này là công ty anh, Cố Thị còn có Tô Thị hợp tác với nhau, nếu em trúng tuyển thì đây còn là vinh dự của em!”

Bầu không khí trò chuyện cho đến bây giờ đều rất ôn hòa, hai người gần như quên hết chuyện năm xưa.

Song, Lâm Kính Trạch biết bản thân không quên, cũng biết Thẩm Sở Hà từ nước Mỹ xa xôi đến đây, không chỉ vì dự án này mà thôi.

Nếu vì mục đích khác vào nhóm dự án, anh có thể quan sát thêm để xem mục đích đối phương là gì, bản thân cũng phải chuẩn bị cho tốt.

Nhưng đối mặt với Thẩm Sở Hà, Lâm Kính Trạch không bình tĩnh được như thế, chỉ cần cô mở lời, anh đều sẽ giúp cô, anh chỉ hy vọng, cô đừng gạt anh nữa.

Nụ cười trên mặt Lâm Kính Trạch nhạt dần đi, anh nhìn Thẩm Sở Hà, nghiêm túc hỏi: “Sở Hà, anh hy vọng em đừng giấu anh chuyện gì nữa. Em đến thành phố H là vì cái gì?”

Thẩm Sở Hà thấy bộ dạng nghiêm túc của Lâm Kính Trạch, đầu tiên cô sững sờ, sau đó đột nhiên cười: “Anh Lâm, hình như trong lòng anh vẫn còn chấp niệm.”

Lâm Kính Trạch không nói gì cả, vẫn nhìn Thẩm Sở Hà.

Đương nhiên là có chấp niệm! Chấp niệm đó chính là em! Trái tim Lâm Kính Trạch đang nói với Thẩm Sở Hà. Làm sao mà anh có thể quên được cô bé năm xưa khiến mình hoảng sợ và thương xót chứ!

“Được rồi được rồi, nói cho anh biết cũng không sao.” Thẩm Sở Hà cười xong rồi nói, “Em đến thành phố H, bao gồm việc tham gia vào dự án này là vì một người bạn!”

“Bạn trai?” Lâm Kính Trạch cũng không biết tại sao mình lại đặt ra nghi vấn nhanh như vậy.

“Không phải bạn trai.” Thẩm Sở Hà cười, “Nhưng quả thực đây cũng là người bạn có mối quan hệ đặc biệt!”

Lâm Kính Trạch há hốc miệng, muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi.

Dù sao, Thẩm Sở Hà tiết lộ như vậy rồi cũng xem như là đã tin tưởng mình lắm, cô ấy có việc cần làm của cô ấy, nếu có thể nói ra thì cũng đã nói rồi, không nói, tức là mình không thể biết.

“Được rồi!” Cuối cùng Lâm Kính Trạch cũng gật đầu, anh đứng lên, đến trước mặt Thẩm Sở Hà đưa tay ra, “Bây giờ em đã là thành viên thiết kế của dự án rồi.”

“Vậy tức là, em đã trúng tuyển rồi phải không?” Thẩm Sở Hà tinh nghịch nói, “Niềm vui đến thật bất ngờ!”

“Đúng, niềm vui đến bất ngờ lắm.” Trên mặt Lâm Kính Trạch cười, “Em muốn đến dự án bây giờ, hay là chuẩn bị vài ngày rồi đi?”

“Hôm nay đi đi.” Thẩm Sở Hà cười, “Sẵn chào hỏi đồng nghiệp, sau đó mời anh ăn trưa được không?”

“Được!” Lâm Kính Trạch đồng ý.

Việc không thể chậm trễ, hai người thương lượng xong thì rời văn phòng, đến công ty Tô Thị.

Trong văn phòng nhóm dự án của Tô Thị...

Vì Dương Thanh Lộ xảy ra chuyện, Chu Mộng Chỉ lại xin nghỉ phép, Trương Hiểu Hy cũng chỉ nói những câu quan trọng, nên những việc không quá quan trọng nhưng vẫn phải làm đều đặn lên các thành viên trong văn phòng.

Không những như vậy, do được Tô Thanh Dương coi trọng và An Diễm cũng có năng lực nghiệp vụ nên nhân viên trong văn phòng đều xem An Diễm là nhóm trưởng, có chuyện gì cũng tìm cô giải quyết.

Bây giờ, An Diễm bận đến tối mất tối mũi, mong muốn mình có ba đầu sáu tay để làm việc.

Lúc này, Khưu Doanh Doanh đi vệ sinh xông vào văn phòng, cô lao đến bàn làm việc của An Diễm, bí hiểm nói: “Chị An Diễm, chị An Diễm, em nói chị biết chuyện này!”

“Trời ơi, Doanh Doanh, chị không muốn nghe chuyện về chú đẹp trai của em nữa đâu, em để chị yên tĩnh làm việc đi!” An Diễm dán mắt vào bảng biểu trên máy vi tính, nói mà cũng không ngẩng đầu lên được.

Khưu Doanh Doanh trợn mắt nói: “Em vốn dĩ cũng không muốn nói chuyện của chú đẹp trai, lúc em đi vệ sinh nghe được một tin đặc biệt.”

“Có phải là ai đó lại bắt cá hai tay không? Hay là ai cầu hôn ai rồi?” An Diễm trợn mắt còn ghê hơn cả Khưu Doanh Doanh.

“Không phải, vừa nãy em đi vệ sinh, nghe Lily nói điện thoại, cô ấy...”

325. Chương 326

“Doanh Doanh, sao em cứ thích nghe lén người ta nói chuyện điện thoại thế?!” An Diễm vẫn dán mắt vào máy vi tính, chất vấn.

“Em đâu cố ý đâu!” Khưu Doanh Doanh tức giận, “Chị có muốn nghe tin đặc biệt nữa không vậy?”

“Được được được, em nói đi.” An Diễm gõ bàn phím rất tốc độ, đầu cũng không ngẩng lên mà nói.

“Chính là, nhóm dự án của chúng ta có thành viên mới đến! Nghe nói là Lâm tổng đích thân dẫn đến, chuẩn bị gặp nhau ở phòng họp kia.” Khưu Doanh Doanh phấn khích nói.

“Thật à?” An Diễm vẫn chưa nói gì thì các đồng nghiệp đang nghiêm túc ngồi làm việc khác nhanh chóng vây quanh, mỗi người một câu hỏi Khưu Doanh Doanh, “Nam hay nữ? Tên gì vậy? Tốt nghiệp ở đâu thế?”

An Diễm cau mày nhìn các đồng nghiệp, cô cũng không biết cuộc trò chuyện của mình và Khưu Doanh Doanh lại bị nghe hết rồi.

“Cái này em cũng không rõ, lúc đó Lily vừa nói điện thoại vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh.” Khưu Doanh Doanh nghiêng đầu nói.

“Thôi được rồi.” Các đồng nghiệp trong nhóm dự án không hỏi được gì nên không còn hào hứng nữa.

Chính lúc này, Lily đẩy cửa văn phòng ra, cô thấy nhân viên đang tụm lại: “Nhóm dự án có đồng nghiệp mới, năm phút sau mọi người tập họp ở phòng họp làm quen với nhau nhé.”

Nhân viên nhóm dự án đưa mắt nhìn nhau, rồi nói: “Vâng.”

Sau khi Lily đóng cửa lại, đồng nghiệp nhìn nhau rồi vội về chỗ dọn dẹp một chút rồi ra khỏi văn phòng.

An Diễm đang bận rộn dành cùng Khuru Doanh Doanh đi đến phòng họp.

Khi An Diễm và Khuru Doanh Doanh đến phòng họp, vừa nhìn đã thấy thành viên mới, cô đang ngồi ở giữa Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch, mặc bộ đầm trắng chất lụa, trang điểm nhẹ nhàng, lại có cảm giác nghệ thuật, rất hợp phong cách. Thành viên mới này nở nụ cười trên mặt, nhìn nghiêng rất đẹp.

Không biết tại sao, An Diễm thấy cô gái này rất quen, nhưng cụ thể đã gặp ở đâu thì không nhớ nổi.

Mọi người đều như An Diễm, lẳng lặng nhìn thành viên mới, sau đó im lặng ngồi vào vị trí.

Lúc này, Tô Thanh Dương đứng dậy, anh nhìn An Diễm rồi nói: “Thành viên mới của nhóm dự án, Thẩm Sở Hà, sau đây mời cô tự giới thiệu, mọi người cho tràng pháo tay nào.”

Lập tức, tiếng vỗ tay vang lên phòng họp.

Thẩm Sở Hà tự giác đứng lên gật đầu với đồng nghiệp: “Chào mọi người, tôi là Thẩm Sở Hà, học ở Mỹ...”

Thẩm Sở Hà này trông rất thanh tao phóng khoáng, có vẻ rất dễ gần, cô không dịu dàng giống Chu Mộng Chỉ, cũng không khiến người ta xaouyến như An Diễm.

Nhưng Thẩm Sở Hà mang lại cho người khác một cảm giác rất thoải mái, đôi mắt to có hồn, quần áo và cách ăn diện rất nhẹ nhàng, tạo cảm giác gần gũi. Hơn nữa, học lực và tố chất của cô cũng vô cùng nổi bật trong nhóm dự án.

Nên, sau khi Thẩm Sở Hà giới thiệu xong bản thân, thành viên dự án đã nhanh chóng kết nạp Thẩm Sở Hà.

Sau màn chào đón Thẩm Sở Hà, các thành viên khác cũng lần lượt giới thiệu, để Thẩm Sở Hà sau này dễ làm việc chung với nhau.

Khi An Diễm tự giới thiệu, ánh mắt và nụ cười của Thẩm Sở Hà chăm chú hơn, điều này cũng khiến cho An Diễm có ấn tượng tốt với Thẩm Sở Hà.

Đợi sau khi thành viên dự án tự giới thiệu xong, buổi họp cũng sắp kết thúc, Lâm Kính Trạch đề nghị, các thành viên nhóm dự án cũng đồng ý, đợi Chu Mộng Chỉ hồi phục sức khỏe thì sẽ làm một buổi tiệc chào đón Thẩm Sở Hà,

Sau khi xong buổi họp, mọi người lần lượt ra khỏi phòng họp.

Lúc này, Lily âm thầm gọi An Diễm, bảo cô đợi một chút rồi đi.

Nên An Diễm ở lại phòng họp một mình, một lúc sau Tô Thanh Dương đi vào.

Ngoài những lúc đi họp gặp Tô Thanh Dương, dường như đã lâu rồi An Diễm không nói chuyện riêng với anh, Tô tổng bây giờ, khí chất nhà thiết kế nghệ thuật trên người anh đã dần mờ nhạt rồi, nó được thay thế bởi phong cách làm việc quyết đoán, mạnh mẽ của chủ tịch.

Tô Thanh Dương hôm nay mặc bộ đồ tây màu xám bạc, tóc uốn quăn nhẹ đã được cắt ngắn, anh nhìn đôi mắt màu nâu của An Diễm.

“Tô tổng.” An Diễm vốn đang ngồi thấy Tô Thanh Dương đi đến nên vội đứng dậy.

“Ừ, ngồi đi.” Tô Thanh Dương gật đầu, rồi kéo chiếc ghế da ra ngồi, rồi nói với An Diễm.

“Vâng.” An Diễm gật đầu rồi ngồi xuống, “Tô tổng, anh tìm tôi có việc gì ạ?”

Tô Thanh Dương do dự một lúc nói: “Tôi nghe Lily nói, những việc lớn nhỏ trong nhóm dự án đều do cô làm cả. Có cần tôi nói với nhân viên ở nhóm thiết kế, để họ không làm phiền cô nữa không?”

Tô Thanh Dương biết An Điềm không thích có thêm áp lực, trong lòng cô chỉ có thiết kế thời trang, nếu vì những chuyện vụn vặt ở nhóm dự án mà để lỡ mất, Tô Thanh Dương cảm thấy An Điềm sẽ rất buồn,

“Bây giờ nhân viên dự án hơi ít, tôi làm thêm một chút cũng không sao.” An Điềm nhìn Tô Thanh Dương cười, cảm kích anh dù bận rộn nhưng vẫn rất chu đáo.

Đúng là An Điềm không muốn bị quấy nhiễu, chuyện ở nhóm dự án cũng dần đi vào quy trình rồi, sau tuần này, tác phẩm của nhóm dự án sẽ phải chọn ra top 3, sau đó tạo thành sản phẩm.

Tuy nhiên số lượng thành phẩm lần này rất ít, nhưng là sản phẩm đầu tiên tung ra thị trường để xem phản ứng thị trường thế nào, nếu phản ứng tốt, thì dự án sẽ đã phải đi nhiều đường vòng, nên lần lựa chọn sản phẩm này cũng rất quan trọng, đương nhiên An Điềm cũng rất coi trọng, nên muốn có thêm nhiều thời gian hơn để thiết kế tác phẩm của mình.

Nhưng bây giờ nhóm dự án đúng là có rất nhiều việc, An Điềm là một trong những thành viên ở nhóm dự án, Tô Thanh Dương lại quan tâm đến mình như vậy, nên những việc làm cho công ty thực sự không đáng là gì cả.

Nghe An Điềm nói như vậy, Tô Thanh Dương nhìn An Điềm vui vẻ nói: “Vậy thì vất vả cho cô rồi.”

“Không có gì.” An Điềm vội xua tay, vui vẻ cười, “Dù sao thì dự án cũng có người mới rồi, tuần sau Chu Mộng Chỉ cũng quay lại làm việc, nên không có mệt như anh nghĩ đâu.”

Nghe An Điềm nhắc đến Chu Mộng Chỉ, Tô Thanh Dương vốn dĩ đang vui vẻ giờ đã thay đổi cảm xúc, anh cúi đầu nói: “An Điềm, hồi lâu tôi có hỏi ý kiến của cô, chỉ là không biết nói từ đâu, bây giờ nhắc đến thì tôi hỏi nhé.”

“Chuyện của Tô tổng nói có phải là chuyện của Chu Mộng Chỉ không?” An Điềm nhìn ánh mắt quan tâm của Tô Thanh Dương, rất cảm kích anh trong lúc bận rộn vẫn luôn quan tâm đến mình.

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu, “Dù sao thì mối quan hệ của cô và Cố Thiên Tuấn như thế, tôi không biết là làm việc với Chu Mộng Chỉ có gây ảnh hưởng tâm lý gì không.”

326. Chương 327

“Nói thật thì đúng là có chút ảnh hưởng.” An Điềm nghiêng đầu, thật thà nói.

Không phải là Chu Mộng Chỉ ảnh hưởng gì mình, mình tránh xa cô ta ra là được, nhưng từ sau khi cô ta và Cố Thiên Tuấn xảy ra chuyện đó, cô nhìn Chu Mộng Chỉ là sẽ nhớ đến Cố Thiên Tuấn, điều này có hơi phiền nhiễu đến cô.

Nhưng, nhớ hôm mình đi xem phim tối giờ hình như cũng đã lâu không thấy Cố Thiên Tuấn rồi, An Điềm không những chưa buồn bỏ mà còn cảm thấy rất kỳ lạ.

“Vậy cô nghĩ thế nào, có thể nói tôi biết, tôi sẽ cố gắng sắp xếp cho cô.”

“Thế thì không cần đâu, “ An Điềm lắc đầu, cô nhìn qua Tô Thanh Dương, thẳng thắn nói, “Tôi tự điều chỉnh được, cảm ơn Tô tổng.”

“Vậy thì tốt.” Tô Thanh Dương gật đầu, thấy An Điềm nghĩ về quá khứ như vậy, anh cũng rất vui.

Sau khi giải quyết xong chuyện với Chu Mộng Chỉ, Tô Thanh Dương lại nói: “Đồng nghiệp mới hôm nay, năng lực rất tốt, tình tình cũng hiền lành, hy vọng cô và cô ấy giao lưu với nhau nhiều hơn, như vậy rất có ích cho công việc của cô đấy.”

“Dạ, tôi biết rồi.” An Điềm cảm kích nhìn Tô Thanh Dương cười, không biết bắt đầu từ khi nào, cảm giác gượng gạo khi gặp Tô Thanh Dương đã không còn, trạng thái bây giờ của hai người giống như bạn lâu năm vậy, nói gì, làm gì cũng đều rất tự nhiên.

Rất nhiều chuyện, dần dần đều sẽ thay đổi, rất nhiều chấp niệm cũng sẽ phai mờ theo thời gian.

Đại khái, Tô Thanh Dương cũng có cảm giác như vậy.

An Diễm lại bàn một số công việc với Tô Thanh Dương, rồi ra khỏi phòng họp.

Tô Thanh Dương nhìn phía sau của An Diễm, bàng hoàng một chút: Hình như mình, trước giờ anh luôn nhìn phía sau của An Diễm, nhìn cô ấy tự lực tự cường, nhìn cô chịu nhiều uất ức tủi nhục, không phải anh không muốn giúp, mà là An Diễm chưa bao giờ cho anh cơ hội được đứng bên cạnh cô.

Tô Thanh Dương từ khi du lịch suối nước nóng về đây, thì đã hạ quyết tâm thay đổi, anh không còn là chuyên gia nghệ thuật danh giá nữa, anh phải là một doanh nhân lừng lẫy trên thương trường, giống Cố Thiên Tuấn vậy là một doanh nhân tiếng tăm lừng lẫy!

Theo thời gian, Tô Thanh Dương cảm thấy mình đã thay đổi rồi, nhưng khoảng cách với An Diễm thì vẫn chưa được rút ngắn.

Nhưng Tô Thanh Dương cũng đã ngộ ra: Có lẽ là mình và An Diễm thực sự có duyên không phận, cứ dỗi theo cô với tư cách là bạn bè cũng được. Ít ra thì con đường này anh cũng sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều...

Lúc này, An Diễm vừa đi ra khỏi phòng họp, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “An Diễm!”

An Diễm ngẩng đầu lên, chính là Thẩm Sở Hà, không biết tại sao, An Diễm cứ nhìn vào khuôn mặt quen thuộc của Thẩm Sở Hà: Đó là khuôn mặt đang theo trào lưu hiện nay, cặp mắt to hai mí, mũi cao, môi mỏng cảm vline.

Không những như vậy, khí chất ảm áp trên người Thẩm Sở Hà và phong cách ăn diện khiến cô có sức hấp dẫn độc đáo.

“Thẩm...” An Diễm há hốc miệng, không biết nên xưng hô với Thẩm Sở Hà thế nào, cô cảm thấy rất bối rối khi chào hỏi người mới quen, gọi cô Thẩm thì nghe xa lạ quá, gọi Sở Hà thì thân quen quá.

“Gọi tôi là Sở Hà được rồi!” Thẩm Sở Hà thấy bộ dạng lúng túng của An Diễm nên vội nói.

An Diễm đột nhiên cảm thấy Thẩm Sở Hà rất hiểu ý người khác, cô cười nói: “Sở Hà!”

“Ừ!” Thẩm Sở Hà đi về trước, rất tự nhiên cùng đi chung với An Diễm, “Tôi nghe nói tuần sau phải chọn ra mẫu thiết kế đợt một rồi, không biết tôi có thể tham gia không!”

“Đương nhiên là được rồi.” An Diễm gật đầu, “Bất kỳ thành viên nào ở nhóm dự án cũng đều có thể tham gia mà.”

“Nhưng mọi người cũng đã sửa qua sáu mẫu rồi, tôi vẫn chưa làm gì cả, có khi nào không kịp không.” Thẩm Sở Hà có chút lo lắng.

“Vậy thì cô phải tăng ca rồi! Có gì cần tôi giúp thì cứ nói, đừng ngại nhé.” An Diễm phóng khoáng nói

“Cảm ơn cô nhé!” Thẩm Sở Hà thân mật quàng tay An Diễm, cười nói vui vẻ.

“Đừng khách sáo!” An Diễm cũng rất niềm nở với Thẩm Sở Hà!

Hai người trò chuyện rất tâm đầu ý hợp, lúc này Thẩm Sở Hà đột nhiên nói một câu khiến An Diễm ngớ cả người: “An Diễm, cô không nhớ tôi thực sao?”

“Hả?” An Diễm cảm thấy kỳ lạ, “Chúng ta...trước đây từng gặp qua sao?” Vừa nãy cô còn cảm thấy Thẩm Sở Hà rất quen mặt, lẽ nào trước đây họ từng gặp nhau?!

Ánh mắt của Thẩm Sở Hà nhìn qua khuôn mặt An Diễm một lượt, phát hiện vẻ ngạc nhiên của An Diễm không phải giả vờ, nên đành cười rồi nói: “Cũng phải, trước giờ cô đều không cần thiết phải nhớ đến tôi.”

Thẩm Sở Hà tự chế giễu trong lòng: Vì trước giờ cô không cần lo lắng tôi, lần gặp nhau rất nhiều năm trước, sao mà cô nhớ chứ?

Nhưng tôi vừa nhìn cô là nhận ra ngay rồi, có lẽ trong cuộc sống này vì cô mà thay đổi rồi.

“Sở Hà, cô đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu.” An Diễm lục lại trong trí nhớ mình một lượt, nhưng có làm thế nào cũng không nhớ có người bạn như Thẩm Sở Hà.

“Ha ha, chọc cô thôi!” Thẩm Sở Hà cười tinh nghịch, “Xem cô kia, có vẻ đang hoang mang thật.”

“Được rồi.” An Diễm nhún vai, Thẩm Sở Hà thích những trò đùa như vậy sao.

Thẩm Sở Hà bắt qua chuyện khác một cách rất tự nhiên, trên đường đi hai người cười nói vui vẻ, rất nhanh đã đến trước cửa văn phòng rồi.

Lúc này, Lâm Kính Trạch đang đợi ở trước cửa văn phòng đi đến: “Sở Hà! Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa rồi, cùng đi ăn cơm nào.”

An Diễm thấy Lâm Kính Trạch đi đến trước mặt hai người họ, nhưng ánh mắt anh chỉ lướt qua mình một chút rồi dừng hẳn ở chỗ Thẩm Sở Hà.

Lâm Kính Trạch hôm nay cũng cho An Diễm một cảm giác kỳ lạ, anh không những ăn mặc rất trịnh trọng mà tính khí ngang tàng cũng bớt đi rất nhiều.

Trong lúc nghi hoặc, trong đầu An Diễm đột nhiên lóe lên một luồng sáng: Cuối cùng cô đã biết vì sao nhìn Thẩm Sở Hà rất quen rồi! Vì Thẩm Sở Hà rất giống với Lý An Ni đang ngồi tù!

Đều là có đôi mắt to, hai mí, môi mỏng, cằm vline!

Tuy khí chất Lý An Ni và Thẩm Sở Hà khác xa nhau, nhưng ngũ quan của hai người thực sự rất giống nhau!

Ký ức gợi nhớ mọi việc, An Diễm nhớ ra, trong buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, khi Lý An Ni và Lâm Hiểu Hiểu gây nhau, dường như có nhắc đến “Sở Sở”, còn có Thẩm gì gì nữa.

Và đồng nghiệp mới bên cạnh mình thì gọi là Thẩm Sở Hà!

Nên, hai người họ...

An Diễm che miệng đang há hốc, ngạc nhiên nhìn Lâm Kính Trạch và Thẩm Sở Hà: Không ngờ mối quan hệ của Thẩm Sở Hà và Lâm Kính Trạch lại như vậy!

327. Chương 328

“Sao lại nhìn bọn tôi như thế?” Thẩm Sở Hà nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của An Diễm thì phì cười.

An Diễm vội lắc đầu, cố gắng kìm nén vẻ ngạc nhiên của mình xuống: “Không, không có gì! Hi hi, nếu hai người đã hẹn đi ăn cùng nhau, vậy tôi xin phép đi trước.”

“Này, hay chúng ta đi chung luôn?” Thẩm Sở Hà kéo tay An Diễm lại và mời đầy nhiệt tình.

“Không cần đâu, không cần!” An Diễm vội xua tay. “Trưa nay tôi có hẹn đi ăn với Doanh Doanh rồi.”

Thẩm Sở Hà suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Chính là cô bé vô cùng dễ thương đó à?”

“Ừm ừm ừm, chính là cô ấy.” An Diễm gật đầu.

“Vậy được rồi, tôi đi ăn với anh Lâm trước đây. Tạm biệt.” Thẩm Sở Hà mỉm cười và đi đến cạnh Lâm Kính Trạch với vẻ rất tự nhiên.

“Tạm biệt!” An Diễm vẫy tay và đưa mắt nhìn theo bóng rời đi của Thẩm Sở Hà và Lâm Kính Trạch.

“Chắc chắc chắc...” Trong lòng An Diễm rất rối rắm, các mối quan hệ của nhóm dự án này ngày càng trở nên phức tạp rồi.

An Diễm vừa cảm thán vừa đẩy cửa và đi vào văn phòng. Lúc này, các đồng nghiệp đều đã đi ăn cơm, chỉ có Khuê Doanh Doanh đang ngồi trên ghế đợi An Diễm.

Nhìn thấy An Diễm, Khuê Doanh Doanh lập tức đứng dậy: “Chị An Diễm, chị đến rồi!”

“Có phải đói lắm rồi không?” An Diễm trêu chọc Khuê Doanh Doanh. “Em muốn ăn gì? Hôm nay chị mời em.”

“Hôm nay không cần chị mời đâu, em có một việc muốn nhờ chị.” Khuê Doanh Doanh bước tới nắm lấy tay của An Diễm, rồi nói với vẻ đáng thương. “Nhưng trước khi em nói, chị phải hứa với em là không được giận em.”

An Diễm vừa nghe Khuê Doanh Doanh nói vậy, cô liền biết chắc chắn không có chuyện gì hay ho. Cô nhìn vào Khuê Doanh Doanh với vẻ nghi ngờ và hỏi: “Em lại làm ra chuyện hay ho gì nữa rồi?”

“Em... em...” Khuê Doanh Doanh vịn đầu ngón tay và nói: “Em đã xin cho chị nghỉ buổi chiều.”

“Tự nhiên khi không em xin cho chị nghỉ phép làm gì?” An Diễm không hiểu. “Chị vẫn còn rất nhiều việc phải làm!”

“Việc phải làm thì không bao giờ làm hết được đâu. Chị làm xong việc này thì sẽ có việc khác, đừng làm bản thân mệt chết chứ!” Khuê Doanh Doanh vỗ vai An Diễm liên tục, kêu cô khoan hãy nổi giận. “Tô tổng cũng nghĩ vậy đấy. Lúc đó, em chạy đến xin nghỉ phép giùm chị, Tô tổng không nói gì mà đồng ý ngay, còn hỏi em nghỉ một buổi chiều có đủ để chị nghỉ ngơi không.”

Khuê Doanh Doanh nói rồi không thể kìm được phải bày tỏ ý kiến: “Chắc chắc chắc, Tô tổng đúng là quan tâm đến chị quá!”

Khuê Doanh Doanh vừa dứt lời thì ngay lập tức nhận một cú gõ vào đầu của An Diễm. An Diễm giận dữ nói: “Doanh Doanh, sau này nếu em còn tự tiện quyết định, chị sẽ đánh chết em.”

“Em dễ thương như thế, chị nỡ lòng đánh chết em sao?” Khuê Doanh Doanh chớp mắt liên tục và bắt đầu tỏ vẻ đáng yêu.

“Em dễ thương như thế, nếu không đánh chết em, em gây họa trên đời thì phải làm sao?” An Diễm mím môi và không ngần ngại tấn công.

“Được rồi, được rồi mà!” Khuê Doanh Doanh lắc cánh tay của An Diễm. “Chị không giận đó chứ? Nếu chị không giận, em sẽ nói tiếp đây.”

“Việc đã đến nước này, chị còn có thể làm gì? Em nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” An Diễm bắt lực nói.

“Trưa nay cùng em đến công ty Cổ Thị nhé! Chú đẹp trai đang tặng ca, chúng ta đem cơm hộp tình yêu đến cho chú ấy.” Khuê Doanh Doanh nói rồi hào hứng chạy đến bàn làm việc của mình, cầm ba hộp cơm trưa bằng gỗ lên. “Do chính tay em nấu cả đấy.”

“Em đem cơm đến cho chú đẹp trai của em, tại sao lại lôi chị theo làm gì?” An Diễm hét lên đầy bất mãn. “Chẳng lẽ em kêu chị nghỉ phép, là để đến xem hai người yêu đương à?”

An Diễm nói đến đây rồi buồn bã nhìn vào Khuê Doanh Doanh: “Em phát rồ rồi hả? Làm ơn đi, chị là FA đã đủ đáng thương lắm rồi. Em có cần phải rắc muối lên vết thương của chị không?”

“Chị An Diễm, chị đừng nói quá lên như thế được không?” Khuê Doanh Doanh lắc đầu: “Em kêu chị đi cùng không phải để chị nhìn thấy em yêu đương, mà em muốn nhờ chị gặp cô tình địch kia của em!”

“Tình địch? Tình địch của em ở đâu ra?” An Diễm cau mày lấy làm lạ. Với người có cá tính như Cao Lỗ, cũng không giống kẻ bắt cá hai tay mà!

“Hiện vẫn chưa rõ có phải là tình địch hay không, nhưng nhìn thấy bộ dạng thân thiết giữa chị ta với chú đẹp trai, em nghĩ rằng mình không nên xem nhẹ.” Khuê Doanh sờ cằm nói rất nghiêm túc.

“Là ai mà làm cho em thận trọng đến vậy?” Sự tò mò của An Diễm cũng được khơi dậy.

“Thì ngày hôm đó, em đang gọi video với chú đẹp trai, lúc đó chú ấy đang trong giờ làm...”

“Cao Lỗ gọi video cho em trong giờ làm?” An Điền ngạc nhiên đến mức sắp rơi cả cằm xuống. Một người luôn cẩn thận trong công việc như Cao Lỗ mà lại gọi video cho Khưu Doanh Doanh trong giờ làm? Chắc chắn chắc, sức mạnh tình yêu quả thực rất vĩ đại!

“Trời ơi, chị đừng cắt ngang lời em được không?”

“Được được được. Em nói tiếp đi!”

“Thì là, khi đang gọi video với chú đẹp trai, em nhìn thấy một cô gái bước vào văn phòng của chú và nói chuyện với chú, dường như đã làm chung với chú đẹp trai nhiều năm rồi. Chị ta trông rất đẹp, mái tóc đen dài và thẳng, đã cao hơn em thì thôi, ngay cả thân hình cũng đẹp hơn em!” Khưu Doanh Doanh nói đến đây thì vẻ mặt nặng nề hẳn đi. Cô nhìn An Điền và nói một cách nghiêm túc: “Vì vậy, em cảm nhận được một mối đe dọa rất lớn!”

“Đã làm chung với Cao Lỗ nhiều năm?” An Điền nhú mày lại. Vậy chắc là cũng đã làm việc cho Cố Thiên Tuấn nhiều năm rồi nhỉ? Nhưng theo An Điền được biết, người đã làm chung với Cao Lỗ trong nhiều năm, lại được phép tự do ra vào văn phòng của Cao Lỗ, cũng chỉ có Susan thôi!

Nhưng Susan luôn mặc những bộ trang phục công sở màu đen kín đáo, để tóc ngắn và mang mắt kính gọng đen, biểu cảm trên mặt ngoài nụ cười mỉm ra thì không còn gì khác, hoàn toàn không giống như cô gái mà Doanh Doanh đã nhắc đến!

“Vậy em có biết tên của cô gái đó không?”

“Em biết. Hình như tên là, Su... Su gì nhỉ?” Khưu Doanh Doanh gãi đầu và cố nhớ lại.

“Susan?” An Điền hỏi dò.

“Phải!” Khưu Doanh Doanh gật đầu thật mạnh. “Chính là Susan!”

“Điều này không thể nào!” An Điền khoát tay. “Chị từng gặp Susan rồi, cô ấy hoàn toàn không giống như em nói!”

“Nhưng em không nhớ nhầm đâu, chị ta là tình địch của em đấy!” Khưu Doanh Doanh hét lên.

“Vậy đó không thể là Susan.” An Điền phủ định một cách kiên quyết.

“Em...” Khưu Doanh Doanh há miệng ra, đột nhiên mắt sáng lên và nói. “Được, nếu chị không tin, vậy cùng em đến đó xem là rõ thôi.”

“Doanh Doanh, đây chắc không phải là chiêu trò của em đấy chứ? Lấy cớ này lừa chị đến đó, kết quả không phải vì mỗi chuyện này.” An Điền nhìn vào Khưu Doanh Doanh với ánh mắt nghi ngờ.

“Ôi trời, chị An Điền, nếu em có đầu óc như vậy thì không cần phải lôi chị đi gặp tình địch Susan đó rồi!” Khưu Doanh Doanh có chút bất lực. “Tóm lại cũng đã xin nghỉ rồi, cùng em đến đó xem thử không được à? Em thực sự cần sự giúp đỡ của chị đấy, chị An Điền!”

Khưu Doanh Doanh không có bản lĩnh gì khác, chứ bản lĩnh nói khóc là khóc thì thật không ai bằng. Lời vừa dứt liền ôm lấy An Điền không chịu buông tay, khóc lóc như mưa, như thể An Điền không đi cùng cô tức là làm ra một việc tội lỗi rất lớn vậy.

“Được được được, chị đi, chị đi được chưa?” An Điền thở dài, cô thật sự hết cách với Khưu Doanh Doanh.

Nghe thấy An Điền đã đồng ý, sắc mặt của Khưu Doanh Doanh ngay lập tức từ mây đen chuyển thành trời trong, một tay cầm hộp cơm, tay kia kéo An Điền chạy ra cửa.

328. Chương 329

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến đại sảnh của tòa nhà công ty Cố Thị.

Vì việc Khuru Doanh Doanh sắp đem cơm trưa đến thì Cao Lỗi đã biết trước, nên khi hai người vừa đến đại sảnh của công ty thì đã có một nhân viên của phòng Hành chính đang đứng chờ họ.

“Xin chào! Cho hỏi là cô Khuru Doanh Doanh và cô An Điềm phải không?” Người nhân viên của phòng hành chính mỉm cười, nhìn vào An Điềm và Khuru Doanh Doanh hỏi.

“Vâng, chúng tôi đến tìm chú đẹp... À không, chúng tôi đến tìm anh Cao Lỗi. Tôi tên là Khuru Doanh Doanh.” Khuru Doanh Doanh trả lời một cách lịch sự với người nhân viên hành chính kia.

Người nhân viên hành chính rất lịch sự với Khuru Doanh Doanh và An Điềm. Cô khẽ gật đầu, đưa tay phải ra một cách lịch sự và nói: “Dạ vâng, mời đi theo tôi.”

An Điềm và Khuru Doanh Doanh đưa mắt nhìn nhau, và dưới sự hướng dẫn của người nhân viên hành chính kia, họ đã đến văn phòng của Cao Lỗi.

Khi hai người họ đến nơi, Cao Lỗi vẫn đang vui đầu vào công việc. Trên chiếc bàn lớn có một đồng công văn cao như núi, nhưng tuy nhiều mà vẫn không lộn xộn, tất cả đều được đặt ngay ngắn ở đó.

“Chú đẹp trai!” Khuru Doanh Doanh đứng ở cửa, gọi lớn tên Cao Lỗi rồi chạy đến bên anh.

“Em đến rồi.” Cao Lỗi ngẩng đầu lên, vào thời khắc nhìn thấy Khuru Doanh Doanh, đôi chân mày đang nhíu lại bỗng thư giãn hẳn ra. Anh đứng dậy nhìn vào Khuru Doanh Doanh vừa chạy đến trước mặt mình, bất giác đưa tay ra vuốt ve mái tóc của Khuru Doanh Doanh.

“Vâng!” Khuru Doanh Doanh cố kìm nén sự thôi thúc muốn ôm chầm lấy Cao Lỗi, chỉ gật đầu một cái rụp. Cô đặt hộp cơm trưa trong tay xuống, nhìn xung quanh một vòng, giả vờ như không biết gì và hỏi: “Ồ, chị gái xinh đẹp đó đâu rồi? Không phải chị ấy làm chung với chú à?”

“Chị gái xinh đẹp nào?” Cao Lỗi không có ấn tượng về một “chị gái xinh đẹp” nào trong đầu, trong lòng anh chỉ có Khuru Doanh Doanh là đẹp nhất thì phải. Nhưng những lời này, Cao Lỗi sẽ không bao giờ nói ra, chỉ sẽ lặp lại nhiều lần trong lòng mà thôi.

“Thì chính là chị gái vào đưa công văn cho chú khi tôi và chú gọi video cho nhau, chị Susan đấy.” Khuru Doanh Doanh nói rồi cố tình nhìn sang An Điềm, ra hiệu cho cô phải lắng nghe cẩn thận.

“Hóa ra là Susan.” Cao Lỗi mỉm cười. “Susan không cùng văn phòng với tôi, hôm đó chỉ tình cờ vào đưa công văn thôi mà.”

“Ồ, ra là thế.” Khuru Doanh Doanh kéo dài giọng và nhìn sang An Điềm, biểu cảm như muốn nói: Chị thấy chưa, em nói không sai chứ?

Nghe thấy Cao Lỗi nói vậy, An Điềm này giờ luôn rất chắc chắn bỗng có chút lầy lăm lăm. Susan mà cô quen chắc chắn không phải là người mà Doanh Doanh đã nói!

Ngay khi An Điềm định hỏi cho rõ ràng, cánh cửa văn phòng của Cao Lỗi bỗng được mở ra. Ba người cùng nhìn về phía cửa, tổng tài của tập đoàn Cố Thị - Cố Thiên Tuấn đang đứng trước cửa.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy An Điềm thì nói với vẻ rất ngạc nhiên: “Trùng hợp thế! Sao cô lại ở đây?”

An Điềm đột nhiên thấy hơi ngượng. Mình đi cùng Doanh Doanh đến đây, sao lại gặp Cố Thiên Tuấn nữa? Cô miễn cưỡng gật đầu và trả lời: “Cố tổng, chào anh!”

Cao Lỗi đứng bên cạnh nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy bỗng xụ mặt xuống: Hôm qua, mình vô tình nhắc đến việc trưa hôm nay Khuru Doanh Doanh sẽ đem cơm trưa đến cho mình, vậy là Cố tổng một mực muốn mình bảo Khuru Doanh Doanh phải gọi An Điềm cùng đến.

Cao Lỗi đã lấy cớ “không thể để cho Chu Hán Khanh phát hiện ra” để từ chối lời đề nghị của Cố Thiên Tuấn một cách uyển chuyển, thế nên Cố Thiên Tuấn mới miễn cưỡng đồng ý.

Tuy nhiên, hôm nay vừa đến giờ nghỉ trưa, cứ cách năm phút thì Cố tổng lại đến văn phòng của mình một lần, mong chờ An Điềm sẽ đi cùng Khuru Doanh Doanh đến đây.

Cao Lỗi nhìn thấy bộ dạng này của Cố tổng thường ngày mạnh mẽ và quyết đoán, thực sự không biết nên diễn tả như thế nào.

Điều quan trọng nhất là, An Diễm thực sự giống như những gì Cố tổng mong đợi, thực sự đã đi cùng Khuu Doanh Doanh đến đây. Bây giờ, trong lòng Cố tổng chắc là vui lắm.

Khuu Doanh Doanh vừa thấy Cố Thiên Tuấn đã đến, cô chợt lóe lên một sáng kiến. Cô đặt bữa trưa của mình lên bàn của Cao Lỗi, rồi kéo An Diễm đi sang một bên: “Chị An Diễm, chị qua đây với em một lát.”

An Diễm không biết có chuyện gì mà bị Khuu Doanh Doanh kéo vào góc tường: “Doanh Doanh, lại có chuyện gì nữa?”

“Chuyện là...” Khuu Doanh Doanh muốn nói nhưng lại thôi. Đầu tiên, cô quay sang nhìn Cao Lỗi và Cố Thiên Tuấn vẫn đang còn ngạc nhiên đứng bên kia, sau đó ghé sát vào tai An Diễm và nói: “Chị An Diễm, vừa nãy chị cũng nghe thấy rồi đấy. Chị Susan đó thực sự là một người rất đẹp, vì vậy, lần này, chị nhất định phải giúp em.”

“Nói đi, em muốn chị giúp em thế nào?” An Diễm đã quá quen với những suy nghĩ thay đổi nhanh như chớp của Doanh Doanh rồi.

“Chị An Diễm, chị thử nghĩ xem. Với thân phận hiện tại của em, em không tiện hỏi thẳng về mối quan hệ giữa chú đẹp trai và Susan. Nhưng Susan và chú đẹp trai đều là trợ lý của Cố tổng, chị lại quen với Cố tổng, hay chị giúp em nói bóng gió một chút, hỏi anh ấy xem chú đẹp trai và Susan rốt cuộc có quan hệ gì. Có như vậy, em mới yên tâm được.”

“Doanh Doanh...” An Diễm xụ mặt xuống. Mặc dù Doanh Doanh không biết mối quan hệ ngượng ngùng giữa mình với Cố Thiên Tuấn, nhưng cô ấy cũng không thể yêu cầu mình làm điều đó được!

“Chị An Diễm, em năn nỉ chị đấy! Nếu em và chú đẹp trai kết hôn, em nhất định sẽ mời chị ngồi ghế đại diện. Tình yêu đẹp của em và cuộc hôn nhân mỹ mãn sau này, đều nhờ chị bảo vệ hết đấy, chị An Diễm!” Khuu Doanh Doanh hoàn toàn không cho An Diễm có cơ hội lên tiếng, chỉ nhìn vào cô với vẻ mặt đáng thương.

“Nhưng mà...” An Diễm thực sự rất khó xử. Cô quay đầu lại liếc nhìn Cố Thiên Tuấn cũng đang nhìn mình, cảm thấy lần này căng thẳng thật. “Nhưng mà, chị và Cố Thiên... chị và Cố tổng cũng có thân lắm đâu!”

“Ai bảo? Em thấy lần trước chúng ta đi xem phim chung, hai người rất hợp nhau mà. Một lần lạ, hai lần quen thôi!”

“Nhưng mà ...”

“Trời ơi, chị An Diễm, em đã năn nỉ chị đến mức này rồi, chị hãy giúp em đi mà!” Khuu Doanh Doanh rất sốt ruột, đang lắc tay An Diễm liên tục, chỉ còn chưa ôm chân An Diễm mà la khóc thôi.

“Được, được, được!” An Diễm bị Khuu Doanh Doanh nói mà thấy hoa mắt chóng mặt. Cô giữ tay Khuu Doanh Doanh lại, không cho cô ấy lắc nữa. “Chỉ là, chị phải nói trước với em, có thể chị sẽ không hỏi được gì đâu đấy!”

Khuu Doanh Doanh nghe thấy An Diễm đã đồng ý, liền cười đến híp mắt: “Không sao, chỉ cần chị hứa là được, bởi vì em tin chị nhất định sẽ làm được mà!”

An Diễm lắc đầu bất lực, nhưng cũng không nói gì.

Thấy An Diễm đã hứa với mình, Khuu Doanh Doanh liền quay người lại và nhìn vào Cố Thiên Tuấn: “À này, Cố tổng, chị An Diễm có chuyện muốn nói với anh!”

“Ồ?” Cố Thiên Tuấn nãy giờ luôn dõi theo An Diễm bỗng nổi hứng thú, anh nhướn mày lên. “An Diễm, cô muốn nói gì với tôi?”

“Việc này...” An Diễm bĩu môi và nhìn sang Khuu Doanh Doanh, vẻ mặt đầy ngượng ngùng. “Phải đấy, chị có chuyện gì muốn nói với Cố tổng chứ?”

“Chị tự suy nghĩ mà nói!” Khuu Doanh Doanh nói rồi kéo An Diễm đến trước mặt Cố Thiên Tuấn. “Vây hai người nói chuyện đi, em phải ăn trưa với chú đẹp trai rồi!”

Khuu Doanh Doanh đã nói đến mức này rồi, An Diễm chỉ biết nhún nhún vai với Cố Thiên Tuấn: “Vây chúng ta ra ngoài trước đi, đừng làm kỳ đà cản mũi nữa.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn đồng ý ngay. “Nếu cô có chuyện muốn hỏi tôi, vậy hãy đến văn phòng của tôi nhé.”

An Diễm nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, cứ cảm thấy anh có âm mưu gì đấy, nhưng cô cũng không thể ở mãi trong văn phòng của Cao Lỗi, nên đành phải muối mặt cùng đi đến văn phòng của Cố Thiên Tuấn.

Văn phòng của Cao Lỗi cách văn phòng của Cố Thiên Tuấn rất gần, nên chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến trước cửa văn phòng anh, một trước một sau.

329. Chương 330

Tầng này của công ty Cổ Thị, chủ yếu là văn phòng rất rộng của Cố Thiên Tuấn, còn có văn phòng của Cao Lỗi và Susan. Ngoài ra, thường sẽ không cho phép người khác lên đây, vì vậy sẽ không ai nhìn thấy An Diễm đã đến văn phòng của Cố Thiên Tuấn.

Dù vậy, Cố Thiên Tuấn vẫn rất cảnh giác. Đầu tiên, anh đứng trước cửa và nhìn xung quanh. Sau đó, anh nhanh chóng mở cửa rồi đưa tay ra kéo An Diễm vào văn phòng.

An Diễm bị Cố Thiên Tuấn kéo một phát nên chân đứng không vững, suýt nữa ngã lún xuống đất. May thay, Cố Thiên Tuấn không buông tay. Anh khế siết cổ tay lại, và kéo thẳng An Diễm vào lòng mình.

An Diễm bị kéo mạnh làm chiếc mũi xinh đẹp đập thẳng vào ngực Cố Thiên Tuấn, làm cô đau đến mức vội vàng đẩy Cố Thiên Tuấn ra, hét lên một cách giận dữ: “Cố Thiên Tuấn, anh làm gì vậy?”

“Có làm gì đâu.” Cố Thiên Tuấn đóng cửa lại, rồi quay phắt người sang, và nhìn vào An Diễm bằng ánh mắt không hề che giấu. Mấy ngày không gặp, An Diễm dường như xinh đẹp hơn rất nhiều. Cô đã đổi kiểu tóc, mái tóc đen đã trở thành mái tóc màu hạt dẻ nhạt, đuôi tóc uốn xoắn, cột đơn giản ở sau đầu, chỉ để lại một bên mái hơi xoắn ở trước trán.

An Diễm đang mặc một chiếc áo len rộng cao cổ màu be, và chiếc quần jean màu xanh nhạt, ống quần cuộn lên để lộ ra mắt cá chân tuyệt đẹp. Đôi giày cao gót màu đỏ làm cho đôi chân của cô trông trắng trẻo và quyến rũ hơn.

Một bộ trang phục mùa xuân đơn giản như vậy, nhưng được mặc trên người An Diễm, lại vô cùng hài hòa và tươi sáng.

Quả thật, người đẹp thì mặc gì cũng đẹp. Ánh mắt đầy yêu thương của Cố Thiên Tuấn bỗng sáng lên.

Lúc này, An Diễm vẫn còn giận chuyện ngực của Cố Thiên Tuấn đã làm đau mũi mình. Cô liếc Cố Thiên Tuấn một cái, rồi bữu môi đầy vẻ không hài lòng: “Nhìn gì mà nhìn?”

“Nhìn em đấy.” Cố Thiên Tuấn nướn đôi mày đẹp lên, khóe miệng cũng cong lên. Nếu đổi lại là cô gái khác nhìn thấy, nhất định sẽ mê mẩn ngay.

“Nhìn tôi làm gì? Tôi có gì đâu mà nhìn?” An Diễm xoa xoa mũi, bị Cố Thiên Tuấn nhìn nên hơi bối rối. Đạo này anh ấy thực sự ngày càng kỳ lạ hơn!

“Em dễ nhìn thật mà!” Cố Thiên Tuấn véo vào đôi má hồng hào của An Diễm, động tác thật nhẹ nhàng và đầy yêu thương!

“Làm gì thế?” An Diễm trợn mắt liếc Cố Thiên Tuấn mà không chút đón nhận. Làm ơn đi, tôi đã là mẹ của một đứa bé bốn tuổi rồi. Cô là một người trưởng thành và thận trọng, làm việc gì cũng rất trầm tĩnh!

Biểu hiện hành động của Cố Thiên Tuấn tùy tiện như thế, không biết làm thế nào mà được trở thành tổng tài nữa!

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn không chờ An Diễm phản nản xong, liền không kìm được lòng phải bước tới một bước, đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt của An Diễm.

“Này! Tránh xa tôi ra!” An Diễm vùng vẫy và hét lên: “Hôm nay tôi đến tìm anh là có chuyện đàng hoàng, anh chớ giở trò lưu manh!”

“Giở trò lưu manh?” Cố Thiên Tuấn phì cười. “Em đoán đúng rồi đấy!”

“Anh dám!” An Diễm lại lùi về sau một bước. Đang giữa ban ngày ban mặt, chắc Cố Thiên Tuấn không giở thói lưu manh đâu nhỉ?

“Chắc chắc chắc...” Cố Thiên Tuấn vừa mỉm cười vừa sải bước đi đến trước mặt An Diễm. Anh lại đưa tay ra và ôm lấy khuôn mặt của cô, rồi khẽ nói: “Không có chuyện gì mà anh không dám.”

“Ha ha...” An Diễm cười khinh khỉnh và nói. “Tôi không tin đâu. Anh thật sự sẽ... Ừm...”

An Diễm còn chưa nói xong, Cố Thiên Tuấn đã dán chặt miệng mình vào môi cô: Đã lâu rồi anh không gặp cô, anh nhớ cô sắp phát điên lên được.

Mỗi lần, anh đều tự cảnh cáo mình rằng phải cố kìm chế, phải chờ sau khi xong xuôi mọi việc rồi mới được đến tìm An Diễm. Nhưng lần này, An Diễm đã chủ động đến, nên anh không thể kìm nén được nữa.

“Ừm ừm ừm...” An Diễm đưa tay lên và đẩy vào ngực Cố Thiên Tuấn, muốn đẩy anh ra xa. Tuy nhiên, mỗi lần vùng vẫy chỉ đổi lại được nụ hôn càng nồng nàn hơn của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn hôn rất có kỹ thuật. Anh nhắm mắt lại, thưởng thức vẻ đẹp của An Diễm hết lần này đến lần khác, nhưng không bao giờ cảm thấy đủ.

An Diễm không biết tại sao cũng đã nhắm mắt lại, những động tác vùng vẫy cũng bất giác trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhận ra An Diễm không còn vùng vẫy nữa, Cố Thiên Tuấn khẽ mỉm cười, bàn tay to lớn bế An Diễm lên và sải bước đi về phía bàn làm việc của mình.

“Soạt” một tiếng, đồng công văn đặt ở trên bàn đã bị bàn tay to lớn của Cố Thiên Tuấn đẩy hết xuống đất. An Diễm đang mơ hồ bỗng nghe thấy tiếng động liên lập tức tỉnh táo lại. Cô trợn to đôi mắt đào long lanh, nhưng một giây sau đã bị Cố Thiên Tuấn đè xuống trên chiếc bàn lớn.

Cố Thiên Tuấn cúi người xuống, đôi mắt ưng lóe sáng, nhìn vào An Diễm như thể đang ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp.

Cả người An Diễm được che phủ bên dưới cơ thể của Cố Thiên Tuấn, phần lưng bị cọ sát vào mặt bàn cứng làm cô thấy khó chịu nên khẽ cựa quậy. Lúc này, cô bỗng nhìn thấy ngọn lửa rực cháy trong mắt Cố Thiên Tuấn, gần như muốn làm bỏng cả má cô: “Cố... Cố Thiên Tuấn, anh thả tôi ra...”

Khóe miệng Cố Thiên Tuấn hơi cong lên, giọng nói ồm ồm truyền vào tai An Diễm: “Ngoan, chút nữa sẽ thả em ra...”

“Không, không được.” An Diễm run rẩy, cả người bắt đầu nóng lên. Cô khẽ nhúc nhích cổ họng đã khát khô của mình. “Bây, bây giờ thả tôi ra ngay. Ừm...”

Cố Thiên Tuấn không chờ An Diễm nói xong, lại tiếp tục hôn cô.

“Cạch” một tiếng, chiếc giày cao gót màu đỏ tươi rơi ra khỏi bàn chân trái mềm nhũn của An Diễm, chiếc còn lại đang treo lơ lửng trước bàn chân cô, cũng sắp rơi xuống.

An Diễm thở hổn hển, đầu óc hỗn loạn. Cô không biết mình là ai, hiện đang ở đâu. Cô chỉ biết rằng mình đang bốc cháy, cả người nóng ran, và cô cần được làm dịu cơn khát.

Trong văn phòng của Cao Lỗi...

Khuru Doanh Doanh ngồi cạnh Cao Lỗi, hai tay chống cằm và nhìn Cao Lỗi đang ăn bữa trưa do mình chuẩn bị: Hộp cơm này mình phải mất rất nhiều thời gian mới chuẩn bị xong, thấy chú đẹp trai ăn ngon miệng như thế, chắc mình rất có số làm mẹ hiền vợ đảm đây!

Nhưng Cao Lỗi thì có chút mất tự nhiên. Anh vừa ăn các món ăn không ra mùi vị, vừa dè dặt liếc nhìn sắc mặt của Khuru Doanh Doanh. Nhưng mỗi lần ngước lên, Cao Lỗi đều thấy Khuru Doanh Doanh đang nhìn chăm chăm vào mình.

Bởi vậy, Cao Lỗi có khổ cũng không dám nói ra. Anh nhận lúc Doanh Doanh không chú ý, ăn bớt thức ăn đi cũng được!

Nhưng hết cách rồi, nhìn thấy đôi mắt chớp chớp của Khuru Doanh Doanh, dù có khó ăn hơn nữa, Cao Lỗi cũng phải mỉm cười mà nuốt xuống.

Cứ thế, nửa tiếng đã qua lúc nào không hay. Với sự cố gắng không biết mệt mỏi của Cao Lỗi, cuối cùng anh cũng đã ăn hết bữa trưa mà Khuru Doanh Doanh mang đến cho mình.

“Yeah, chúc mừng chú đẹp trai, ăn hết hộp cơm rồi này!” Khuru Doanh Doanh hào hứng vỗ tay và nói: “Tôi cứ tưởng mình nấu không ngon, nhưng khi thấy chú đẹp trai ăn vui vẻ như thế, tôi quyết định rồi, sau này tôi sẽ thường xuyên nấu cơm cho chú!”

Cao Lỗi nghe Khuru Doanh Doanh nói vậy, mặt anh lập tức tái xanh đi. Anh muốn nói với Khuru Doanh Doanh rằng, việc cô nghĩ mình nấu ăn không ngon, đó là sự thật!

330. Chương 331

Cuộc sống của Cao Lỗi rất tẻ nhạt, không thích hút thuốc, uống rượu hay đến quán bar. Vì vậy, anh có thêm sở thích về nấu nướng. Sau nhiều năm tôi luyện, với tay nghề hiện tại của anh, anh hoàn toàn có thể đến làm đầu bếp ở nhà hàng Michelin năm sao rồi.

Đối mặt với hộp cơm khó ăn như vừa rồi, động lực để Cao Lỗi ăn sạch tất cả là vì anh thích Khuru Doanh Doanh! Nhưng nếu ngày nào cũng phải ăn như vậy, Cao Lỗi nghĩ rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ không chịu nổi.

“À này, Doanh Doanh...” Cao Lỗi muốn nói nhưng lại thôi. Anh nhìn vào Khuru Doanh Doanh hỏi dò. “Bình thường khi em chuẩn bị bữa ăn, em có tự ném thử không?”

“Hi hi, đây là lần đầu tiên tôi tự làm bữa trưa. Vì muốn cho chú ném thử đầu tiên, nên tôi cũng không ném thử.” Khuru Doanh Doanh ngại đến đỏ mặt.

Cao Lỗi gạt đầu với vẻ mặt muốn khóc nhưng không còn nước mắt: “Ồ, tôi biết rồi.”

Khuru Doanh Doanh nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Cao Lỗi, cô xoay tròn mắt lấy làm lạ rồi hỏi: “Chú đẹp trai, chú nói thật đi, bữa trưa tôi làm có phải dở lắm không?”

“Tôi...” Cao Lỗi mở miệng, trong lòng đang nghĩ xem phải nói thế nào mới không làm mất sự tự tin của Khuru Doanh Doanh.

“Không ngon thật hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang rất vui của Khuru Doanh Doanh bắt đầu trở nên nhăn nhó.

“Thật ra, cũng không hẳn, chỉ là...” Cao Lỗi nhăn nhó huyết thái dương của mình rồi nói một cách uyển chuyển. “Thật ra tôi cũng biết nấu ăn. Nếu em thích đem cơm theo ăn trưa, tôi sẽ làm cho em. Em chỉ việc ăn thôi, chịu không?”

“Chú đẹp trai, chú còn biết nấu ăn nữa hả?” Khuru Doanh Doanh nhìn vào Cao Lỗi bằng ánh mắt kinh ngạc và hỏi.

Cao Lỗi cười cười: “Không chỉ biết nấu, mà còn nấu rất ngon nữa. Em muốn ăn món gì, chắc tôi đều có thể nấu được.”

“Ôi trời ơi!” Khuru Doanh Doanh không kìm được phải sà vào lòng Cao Lỗi. Cô giậm chân nói: “Chú đẹp trai, sao chú lại toàn năng đến thế nhỉ? So với chú, dường như tôi chẳng là gì cả. Làm việc không tốt, nấu ăn không ngon, học hành cũng tàm tàm. Ài...”

“Không.” Cao Lỗi nhìn Khuru Doanh Doanh lắc đầu rồi nói với giọng rất nghiêm túc. “Sự tồn tại của em là tốt nhất rồi.”

“Chú đẹp trai...” Đây là lần đầu tiên Khuru Doanh Doanh nghe thấy Cao Lỗi nói những lời ấm áp này với mình, mắt cô lập tức sáng lên. Cô khẽ cắn môi mình, rồi bất ngờ ôm lấy Cao Lỗi và hôn anh.

Khuru Doanh Doanh lần đầu tiên yêu đương, dĩ nhiên là không biết cách hôn. Cô chỉ biết môi chạm vào môi, và cứ vậy mà dính chặt vào.

Cao Lỗi được hôn, trước tiên là đứng hình vài giây, sau khi ý chí mạnh mẽ đã cố ngăn cản nhưng vô ích, anh liền nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt của Khuru Doanh Doanh rồi hôn cô.

Cao Lỗi nhắm mắt lại, kiên nhẫn hướng dẫn Khuru Doanh Doanh.

Khuru Doanh Doanh cũng bất giác nhắm mắt lại, một cảm giác kỳ lạ quét qua khắp cơ thể cô. Cả người cô cũng đang từ chủ động chuyển sang bị động, mềm nhũn ra và ép sát vào lòng Cao Lỗi.

Bên trong văn phòng im ắng, đột nhiên, Cao Lỗi nắm lấy hai vai của Khuru Doanh Doanh rồi đẩy cô ra khỏi lòng mình.

Khuru Doanh Doanh đang nhắm nghiền mắt bỗng mở to hai mắt ra, đôi má vẫn đang ửng đỏ. Cô lấy làm lạ nhìn vào Cao Lỗi rồi hỏi: “Chú đẹp trai, chú sao vậy?”

“Doanh Doanh, em tránh xa tôi một chút.” Cao Lỗi hít một hơi thật sâu nhưng cũng không giấu được chất giọng đã khàn của mình. Anh quay người đi, không để cho Khuru Doanh Doanh nhìn thấy phần thân dưới của anh: Cao Lỗi à, khả năng trấn tĩnh mà mày đã tích góp được trong nhiều năm qua đâu rồi? Doanh Doanh vẫn còn là một cô bé chưa tốt nghiệp đại học, sao mày có thể... Sao mày có thể có phản ứng như vậy?

Tuy nhiên, Khuru Doanh Doanh không biết suy nghĩ trong lòng Cao Lỗi, chỉ tưởng rằng Cao Lỗi đột nhiên ghét cô, làm cô sợ đến nỗi vội vã sà vào lòng anh, vùi mặt vào cổ anh vội vàng hỏi. “Chú đẹp trai, chú ghét tôi rồi sao?”

“Không, không có...” Giọng của Cao Lỗi lại khàn hơn, trên cổ anh đầy cảm giác tê dại vì Khuru Doanh Doanh cọ sát vào. Hương thơm ngọt ngào trên người Khuru Doanh Doanh cũng bay thẳng vào mũi Cao Lỗi, làm cho cơ thể anh lại càng nóng hơn.

“Vậy tại sao chú lại đột nhiên đẩy tôi ra?” Khuru Doanh Doanh không hiểu. Cô vẫn ôm chặt cổ Cao Lỗi, còn chủ động ép cơ thể mình sát vào người Cao Lỗi.

“Này...” Ngay khi Khuru Doanh Doanh dán chặt cơ thể mình vào người Cao Lỗi, cả hai người cùng một lúc sửng sốt.

Khuru Doanh Doanh đã cảm nhận được phản ứng nóng bỏng ở bụng dưới của Cao Lỗi. Cao Lỗi cũng cảm nhận được rằng chiếc đùi mềm mại của Khuru Doanh Doanh dường như đã chạm vào chỗ đó.

Cao Lỗi ngượng ngùng cúi đầu xuống, thấy hai má của Khuru Doanh Doanh đã đỏ hơn, nhưng cô vì ngượng mà vẫn đang ôm chặt lấy cổ mình.

“À này, em đứng lên trước đi.” Cao Lỗi nói với giọng rất khàn.

“.....” Khuru Doanh Doanh hít một hơi thật sâu nhưng không thả tay ra khỏi cổ của Cao Lỗi. Thay vào đó, cô khẽ thì thầm: “Tôi cũng không còn nhỏ nữa. Thật ra, những chuyện đó, tôi cũng biết một chút.”

Cao Lỗi đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười. Nếu không phải vì anh quá thích Khuru Doanh Doanh thì anh thực sự có thể đè Khuru Doanh Doanh xuống trên ghế trong giây tiếp theo rồi.

Cuối cùng, vẫn là Cao Lỗi nhẹ nhàng và kiên nhẫn nắm lấy tay Khuru Doanh Doanh rồi kéo xuống khỏi cổ mình. Anh nhìn vào Khuru Doanh Doanh, ánh mắt đầy trù ừm: “Doanh Doanh à, tôi muốn chịu trách nhiệm với em, làm vậy với em thì quá qua loa, tôi không nỡ.”

Không nỡ. Hai từ này, dường như nặng ký hơn bất cứ lời tình nào. Không nỡ để em chịu thiệt thòi, không nỡ để em chịu đau khổ, không nỡ để em làm những việc mà em không muốn làm.

Không nỡ, còn dạt dào tình cảm hơn so với “Anh yêu em”, còn dịu dàng hơn so với “Anh sẽ nuôi em”.

“Chú đẹp trai!” Khuru Doanh Doanh cảm động đến nước mắt rưng rưng, rồi lại sà vào lòng Cao Lỗi một cách vô thức. Cô ôm lấy cổ của Cao Lỗi rồi hôn lên mặt anh mấy cái.

Cao Lỗi phải vất kiệt chút ý chí cuối cùng của mình mới kéo tay Khuru Doanh Doanh ra được. Anh nhìn đồng hồ nói: “Em đến đây cũng được gần hai tiếng rồi. Bây giờ chúng ta đi tìm An Điềm, sau đó tôi sẽ đưa hai người về công ty.”

Cao Lỗi khẽ thở dài. Mặc dù anh rất muốn Khuru Doanh Doanh ở lại với mình thêm một lúc, nhưng nếu Khuru Doanh Doanh vẫn không đi, có thể anh sẽ thật sự không chịu nổi nữa.

“Được rồi.” Khuru Doanh Doanh gật đầu với vẻ quyến luyến, rồi đứng dậy và bước ra khỏi văn phòng với Cao Lỗi.

Hai người đi đến trước cửa văn phòng của Cố Thiên Tuấn, Cao Lỗi đưa tay lên gõ cửa: “Cố tổng, chúng tôi vào được không?”

Sau một lúc, bên trong văn phòng cũng không có phản hồi gì. Khuru Doanh Doanh gõ đầu, và bỗng nhìn thấy khóa mã bên cạnh. Cô liền hỏi Cao Lỗi: “Chú đẹp trai, chú có biết mật khẩu của văn phòng Cố tổng không? Hay chúng ta vào thẳng luôn đi.”

“Biết thì biết, nhưng nếu chúng ta đột ngột đi vào, vậy sẽ ngượng lắm.” Cao Lỗi nói đầy ý vị sâu xa.

“Ồ, cũng phải.” Khuru Doanh Doanh gật đầu và nói với vẻ mặt khó hiểu. “Suy cho cùng, chưa được người ta cho phép mà đã đi vào, đúng là không tốt.”

Cao Lỗi khẽ cười, lời anh nói đâu phải có ý như Doanh Doanh hiểu.

Hai người vẫn đứng trước cửa chờ thêm một lúc lâu, rồi cánh cửa văn phòng cuối cùng cũng mở sau một tiếng kêu nhẹ.

331. Chương 332

Cố Thiên Tuấn đứng chặn ở ngưỡng cửa. Anh đang mặc áo sơ mi trắng và quần tây, nút áo đang mở ra ba cái trên cùng, bộ ngực rắn chắc ẩn hiện. Chiếc cà vạt vốn được thắt trên cổ cũng không biết đã đi đâu, mái tóc luôn vuốt lên giờ đây có vài sợi đã lòa xòa xuống.

Anh nhìn vào Cao Lỗi và Khuru Doanh Doanh, ho khan một tiếng, giọng hơi khàn: “Có chuyện gì không?”

“Chị An Điềm đâu rồi?” Khuru Doanh Doanh nhón chân lên nhìn vào bên trong văn phòng. Chỉ đáng tiếc, Cố Thiên Tuấn quá cao, dù Khuru Doanh Doanh nhón chân lên hết mức cũng không thể nhìn thấy gì bên trong.

“Cô ấy vẫn còn chút việc, cô về trước đi.” Cố Thiên Tuấn nói một cách nghiêm túc.

“Có việc? Có việc gì?” Khuru Doanh Doanh lại nhón chân lên, nhưng vẫn không thể nhìn thấy gì.

“Có việc rất quan trọng, không tiện tiết lộ.” Cố Thiên Tuấn nói rồi không thèm nhìn vào Khuru Doanh Doanh mà nói thẳng với Cao Lỗi. “Cao Lỗi, đưa bạn gái của anh về đi.”

“Vâng.” Tất nhiên Cao Lỗi biết chuyện gì đã xảy ra với Cố tổng và An Diễm, cũng như chuyện gì đang xảy ra. Nhưng vì để không dạy hư Khuê Doanh Doanh, anh cũng muốn đưa Khuê Doanh Doanh đi ngay lập tức.

Tuy nhiên, Cao Lỗi vừa dứt lời thì một giọng nói hoảng hốt đã phát ra từ trong văn phòng của Cố Thiên Tuấn: “Doanh Doanh, chờ chị! Chị cũng đi luôn!”

Tiếp theo đó, Cố Thiên Tuấn đang đứng chặn ở cửa bị đẩy ra. An Diễm thở hổn hển xuất hiện trước mặt Khuê Doanh Doanh và Cao Lỗi. Mặc dù cô vẫn ăn mặc rất chỉnh tề, nhưng đầu tóc đã rối tung lên.

“Chị An Diễm, tóc chị bị sao thế?” Khuê Doanh Doanh đưa tay ra chỉnh lại chỗ tóc mái cho An Diễm.

“Hi hi, chị không sao.” An Diễm mỉm cười gượng gạo.

“Chị An Diễm, này giờ chị làm gì trong văn phòng của Cố tổng vậy? Sao bây giờ mới ra đây?” Khuê Doanh Doanh cảm thấy khó hiểu.

“Chị, vừa này chị mãi suy nghĩ công việc.” An Diễm viện đại một cái cớ, cô sẽ không bao giờ nói với Khuê Doanh Doanh rằng, vừa này cô không kịp ra ngoài là vì cô bận mặc quần áo!

“Ra thế.” Khuê Doanh Doanh cau mày lại, cứ cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng điều cô quan tâm nhất bây giờ là về Susan, vì vậy cô liền hỏi: “VẬY, chị An Diễm, chị còn chuyện gì muốn nói với Cố tổng không?”

“Không.”

“Có!”

An Diễm và Cố Thiên Tuấn trả lời Khuê Doanh Doanh cùng lúc, nhưng câu trả lời thì hoàn toàn khác nhau.

An Diễm trợn mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi đi thẳng đến chỗ Khuê Doanh Doanh nói: “Hết chuyện rồi, chúng ta đi trước đi!”

“VẬY cũng được!” Khuê Doanh Doanh sốt ruột về việc của Susan, nên cũng không suy nghĩ nhiều. Cô chỉ kéo tay An Diễm và nói với Cao Lỗi: “Chú đẹp trai, chú không cần đưa chúng tôi về đâu. Tôi và chị An Diễm tự về được.”

Cao Lỗi thấy mặt Cố Thiên Tuấn đã gần như tối sầm lại, liền cố nhịn cười và nói: “Cũng được. Hai chị em đi thang máy xuống đại sảnh, cô nhân viên hành chính đã đưa hai chị em đến đây sẽ chờ sẵn ở đó.”

“Vâng, vâng! Chú đẹp trai, tạm biệt!” Khuê Doanh Doanh hớn hỏ chào tạm biệt Cao Lỗi rồi kéo tay An Diễm rời khỏi.

Còn An Diễm thì cũng chột dạ nên không dám nhìn vào Cố Thiên Tuấn, chỉ cúi gằm mặt xuống và đi cùng Khuê Doanh Doanh về phía trước.

“An Diễm!”

An Diễm và Khuê Doanh Doanh đi chưa được mấy bước, Cố Thiên Tuấn đã gọi An Diễm lại từ sau lưng.

An Diễm buộc phải dừng bước lại, nhưng cô sợ đến mức tim đập liên hồi. Cô quay lại nhìn vào Cố Thiên Tuấn, cố tỏ ra tự nhiên và hỏi: “CÓ... Có chuyện gì không? Cố tổng.”

“Không có gì.” Cố Thiên Tuấn đứng dựa lưng vào cửa, hai tay khoanh trước ngực mỉm cười với An Diễm, nói với ý sâu xa: “Lần này cô đến làm khách ở đây, tôi rất vui, hy vọng lần sau cô sẽ làm khách lâu hơn một chút. Dù sao, chúng ta vẫn còn rất nhiều việc chưa làm xong...”

“Hơ hơ, tạm biệt...” An Diễm cười gượng rồi lập tức kéo Khuê Doanh Doanh rời đi.

An Diễm kéo tay Khuê Doanh Doanh đi mà thấp thỏm, và vội vã bước vào thang máy. Mọi chuyện vừa xảy ra trong văn phòng giống như một giấc mơ. Cô đã sống hai mươi lăm năm, nhưng chưa bao giờ làm việc gì điên rồ và đáng xấu hổ đến thế. Cô cũng không biết tại sao mình lại làm việc đó như thể bị ma xui quỷ khiến vậy!

“Chị An Diễm!”

“Hả?” An Diễm đang mãi suy nghĩ thì bị tiếng hét đột ngột của Khứu Doanh Doanh làm cho giật mình. Cô quay mặt lại nói với vẻ bức bối. “Doanh Doanh, căn bệnh thích la hét của em khi nào mới sửa được đây?”

“Em đã gọi chị mấy lần rồi, mà chị có trả lời em đâu?” Khứu Doanh Doanh vô cùng tủi thân. “Ai biết chị đang suy nghĩ gì!”

An Diễm đang vô cùng mệt mỏi, nhưng cũng phải nói một cách bất lực: “Rồi rồi rồi, do chị thả hồn đi đâu á. Em vừa định nói gì với chị vậy?”

“Em muốn hỏi chị, mặt em còn đỏ không?” Khứu Doanh Doanh ôm chặt cánh tay của An Diễm nói một cách ngại ngùng. “Vừa rồi em, vừa rồi em và chú đẹp trai ở trong văn phòng đã ấy ấy đó...”

“Cái gì?” An Diễm vừa nghe Khứu Doanh Doanh nói thế, cứ tưởng rằng chuyện đã xảy ra giữa Cao Lỗi và Khứu Doanh Doanh cũng giống như chuyện đã xảy ra trong văn phòng giữa mình và Cố Thiên Tuấn, nên đột nhiên vô cùng giận dữ: Doanh Doanh vẫn chỉ là một đứa trẻ, tên cặn bã ra vẻ đạo mạo Cao Lỗi này, dám lừa gạt Doanh Doanh như vậy!

Lại thêm chuyện xảy ra giữa Khứu Doanh Doanh và Cao Lỗi ập vào đầu, An Diễm bỗng giận điên lên. Cô đưa tay ra nhấn thang máy một cách thô bạo: “Chị sẽ đi tìm Cao Lỗi để tính sổ!”

“Hả? Chị An Diễm, chị làm gì vậy? Tại em chủ động mà!” Khứu Doanh Doanh vội ngăn cản An Diễm.

“Cái gì? Còn do em chủ động nữa?” An Diễm giận đến tức ngực. Cô chỉ ngón tay vào Khứu Doanh Doanh lắc đầu thật mạnh rồi nói với vẻ thất vọng: “Doanh Doanh, em không thể vô trách nhiệm với bản thân mình như thế!”

“Nhưng em thích chú đẹp trai mà!” Khứu Doanh Doanh nói với vẻ mặt hạnh phúc. “Vì vậy, được làm thế, em cảm thấy rất hạnh phúc!”

“Em...” An Diễm thật sự hết cách với Khứu Doanh Doanh, nên đành thở dài nói: “Doanh Doanh à, thật ra, những việc này đều là lựa chọn của em, chị không có quyền can thiệp. Chỉ là, hai người phát triển quá nhanh, chị hy vọng Cao Lỗi sẽ chịu trách nhiệm với em đến cùng!”

“Em tin rằng chú đẹp trai sẽ chịu trách nhiệm với em mãi mãi!” Khứu Doanh Doanh nói với đôi mắt sáng như sao.

An Diễm nhìn vào vẻ mặt ao ước của Khứu Doanh Doanh, trong lòng cô thấy rất rối, nhưng vẫn để cho thang máy tiếp tục đi xuống.

Sau một lúc điều chỉnh tâm trạng, An Diễm hỏi Khứu Doanh Doanh với giọng lo lắng: “Vậy bây giờ em còn đau không? Còn đi nổi không?”

“Hả? Việc này có liên quan gì đến đi đứng?” Khứu Doanh Doanh không hiểu. “Chỉ vì đây là lần hôn đầu tiên, nên môi hơi sưng tí thôi, cũng không đau.”

“Cái gì?” Lần này đến lượt An Diễm ngạc nhiên. “Ý em là, vừa rồi, chuyện mà em và Cao Lỗi làm trong văn phòng, là hôn thôi?”

“Chị An Diễm, chị đừng nói lớn như vậy chứ!” Mặt của Khứu Doanh Doanh lại đỏ ửng lên, cô cúi đầu và ngượng ngùng thừa nhận: “Đúng là em đã hôn chú đẹp trai.”

“.....” An Diễm không nói nên lời. Cô lắc đầu, cũng tự kiểm tra lại trong lòng: An Diễm à, đạo đức của mày đâu rồi? Chỉ là nụ hôn đầu đời khó quên thôi, sao lại bị mày nghĩ thành việc bẩn thỉu đến thế!

“Nhưng mà, chị An Diễm, sao mặt chị lại đỏ như thế?” Khứu Doanh Doanh nhìn vào mặt An Diễm, ánh mắt tiếp tục di chuyển xuống dưới. “Trời ơi! Trên cổ chị đầy mấy cái dấu nhỏ, đỏ như quả dâu tây là gì vậy?”

Nghe Khứu Doanh Doanh nói vậy, mặt của An Diễm càng đỏ hơn. Cô kéo cổ áo lên một chút, chột dạ nhìn đi chỗ khác: “Không có gì, không có gì...”

“Nhưng em thấy có nhiều vết đỏ lắm. Chị An Diễm, có phải chị bị dị ứng không?” Khứu Doanh Doanh lo lắng hỏi.

An Điềm che trán vì đau đầu: “Không phải dị ứng. Doanh Doanh à, chị không sao, chị không sao thật mà!”

332. Chương 333

Khuru Doanh Doanh thấy thái độ né tránh của An Điềm như thế thì đành phải nhún vai: “Thôi được rồi, nếu chị thấy không khỏe thì cứ nói em biết nhé, em sẽ đưa chị đi bệnh viện.”

“Ừ.” An Điềm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gạt đầu.

Nhưng yên lặng chưa đến một giây, Khuru Doanh Doanh lại nói tiếp: “Phải rồi, chị An Điềm, em nhờ chị giúp em hỏi chuyện của Susan, chị hỏi sao rồi?”

Nghe Khuru Doanh Doanh nói, An Điềm liền giật mình trong lòng, vừa rồi tình cảnh cô và Cố Thiên Tuấn ở trong văn phòng như thế, làm gì mà nhớ ra việc hỏi chuyện Susan!

“Chị An Điềm, chị hỏi được những gì rồi?” Khuru Doanh Doanh tiếp tục tò mò truy hỏi.

“À, chuyện đó...” Mặt An Điềm nhăn nhó, vừa rồi ngay cả Susan cô còn không gặp, bây giờ không biết phải nói dối thế nào mới giấu được Khuru Doanh Doanh đây, vả lại sau này cô còn ở bên cạnh Doanh Doanh nhiều, cũng không thể nào lừa cô ấy được!

“Cái gì mà cứ ấp a ấp úng vậy? Chị An Điềm, chị mau nói đi!” Khuru Doanh Doanh có hơi sốt ruột.

“Doanh Doanh à!” An Điềm hít một hơi thật sâu, quyết định sẽ nói thật với Khuru Doanh Doanh, “Về chuyện của Susan, chị vẫn chưa hỏi, nhưng chị đảm bảo lần sau sẽ hỏi cho em.”

“Thế vừa rồi chị làm gì trong văn phòng của Cố tổng thế?” Khuru Doanh Doanh càng hiếu kì hơn, cô lùi lại hai bước nhìn An Điềm một lượt rồi lẩm bẩm, “Nếu không phải do chị không thân thiết với Cố tổng thì em còn tưởng hai người vừa rồi trong văn phòng đã làm một số chuyện không thể mô tả được rồi đấy!”

An Điềm lập tức sợ đến toát mồ hôi hột, vội vã lắc đầu: “Đâu có đâu có, Doanh Doanh em đừng có đoán bừa!”

“Thế hai người làm gì trong văn phòng vậy?”

“Thật ra, nói ra thì dài lắm...”

“Hai người rốt cuộc đã làm gì trong văn phòng?”

“Thật ra, cũng không làm gì cả...”

“Rốt cuộc là đã làm gì?” Khuru Doanh Doanh nhất quyết không buông tha, “Không thể đơn giản chỉ là tám chuyện, bàn từ thơ từ ca phú rồi chuyển sang lí tưởng cuộc đời được đúng không?”

“Nếu chị nói bọn chị đúng là đã nói mấy chuyện đó thì em có tin không?” An Điềm thật sự hết cách, bắt đầu cầu nguyện Khuru Doanh Doanh sẽ tin lời mình.

“Đương nhiên là không rồi!” Khuru Doanh Doanh “xía” một tiếng, “Chị An Điềm, chị và Cố tổng trong văn phòng rốt cuộc đã làm gì? Chị mà không nói là em càng tò mò đấy, bình thường em đã là người rất thích tám chuyện rồi, bây giờ chị cứ ấp a ấp úng thế này, thật sự đáng ngờ, lẽ nào chị và Cố tổng thật sự...”

“Ngừng!” An Điềm muốn khóc không thành tiếng, cố gắng chuyển chủ đề, “Bây giờ chị sẽ chạy đi giúp em hỏi chuyện của Susan, nhưng em phải hứa với chị, không hỏi lại chuyện hôm nay nữa có được không?”

“Chuyện này...” Khuru Doanh Doanh nghĩ ngợi một lát rồi nói, “Vậy chị giúp em đi hỏi chuyện của Susan trước đi.”

“Được!” An Điềm vì không muốn bị Khuru Doanh Doanh truy hỏi đến cùng nên lập tức gạt đầu đồng ý. Việc này chỉ cần đến chỗ văn phòng Cố Thiên Tuấn hỏi một hai câu rồi đi là được mà!

“Vậy bây giờ em ra sảnh đợi đi, chị hỏi được rồi sẽ về báo cho em biết.”

“Vâng! Chị An Diễm, việc này trông chờ vào chị hết đấy!” Khuu Doanh Doanh cảm thấy chị An Diễm hôm nay có hơi kì lạ, nhưng ai mà chẳng có bí mật chứ? Thế nên cô cũng không nhất thiết cứ phải truy hỏi.

Khuu Doanh Doanh nhún vai: Cho dù dấu vết trên người của chị An Diễm trông giống như đúng là vừa làm xong một số chuyện không thể mô tả được, nhưng mà, đừng đùa chứ! Cố tổng là người giàu nhất thành phố H, còn chị An Diễm chỉ vừa mới được điều về Tô Thị từ thành phố S, hai người rõ ràng là không hề quen biết nhau trước đó mà!

Hơn nữa, theo Khuu Doanh Doanh được biết thì hai người này gặp mặt nhau chưa được quá bốn lần, Cố tổng là người lạnh lùng như vậy, còn chị An Diễm bình thường không bao giờ ăn mặc hở hang, sao có thể dễ dàng buông thả làm chuyện đó với Cố tổng trong văn phòng được?

Thế nên, Khuu Doanh Doanh thà tin là chị An Diễm bị dị ứng còn hơn tin rằng dấu vết ấy là do Cố tổng để lại, mà nếu An Diễm biết Khuu Doanh Doanh nghĩ thế này thì thật sự sẽ cảm động trước sự ngây thơ đơn thuần của Khuu Doanh Doanh.

“Chị sẽ cố!” An Diễm nói xong liền nhấn nút thang máy. Khi thang máy dừng lại, cô bước ra ngoài rồi bước vào một thang máy khác, còn Khuu Doanh Doanh vẫn tiếp tục đi thang máy ấy.

Lúc An Diễm đến trước cửa văn phòng Cố Thiên Tuấn, Cao Lỗi cũng vừa hay đã báo cáo xong công việc, bước ra khỏi văn phòng Cố Thiên Tuấn, anh đóng cửa quay người lại liền trông thấy ngay An Diễm.

“Cô An?” Cao Lỗi cảm thấy tò mò, “Sao cô lại quay lại?”

Trông thấy Cao Lỗi, ánh mắt An Diễm chợt sáng lên, hay là việc của Susan cứ hỏi Cao Lỗi luôn vậy, dù gì thì trong mắt An Diễm, Cao Lỗi là một người đàn ông rất đáng tin, nghe từ miệng của anh có khi còn chính xác hơn là hỏi Cố Thiên Tuấn nữa.

“Chuyện là, đáng lẽ tôi định tìm Cố Thiên Tuấn, nhưng mà nghĩ lại, việc này nếu hỏi anh thì chắc sẽ tốt hơn.” An Diễm rất nghiêm túc nhìn Cao Lỗi.

“Được rồi, cô hỏi thử xem.” Cao Lỗi hơi nghiêng đầu, tỏ ý muốn nghe An Diễm hỏi xong thì mới quyết định là có nên trả lời không.

An Diễm cũng không quan tâm nhiều đến thái độ ấy, bởi vì Khuu Doanh Doanh vẫn đang chờ cô ở dưới sảnh: “Chuyện là, anh và Susan là quan hệ gì vậy?”

“Đồng nghiệp!” Cao Lỗi trả lời rất tự nhiên.

“Vậy anh có biết Susan tại sao dạo này trông lại xinh đẹp hơn không?” An Diễm cảm thấy câu hỏi này rất quan trọng, bởi lần trước, khi cô gặp Susan, còn thấy cô ấy để tóc ngắn, đeo kính to, vậy mà bây giờ lại biến thành dáng vẻ quyến rũ như Doanh Doanh vừa nói.

Có thể là do Susan làm việc lâu năm với Cao Lỗi, đã có tình cảm với anh, nhưng không hề phát hiện ra, chỉ đến khi thấy Cao Lỗi và Khuu Doanh Doanh hẹn hò với nhau, Susan mới đột nhiên nhận ra, thật ra cô thích Cao Lỗi, thế nên mới quyết tâm thay đổi bản thân để theo đuổi Cao Lỗi.

Nếu đúng là như vậy thì An Diễm cảm thấy chuyện này thật sự khá nghiêm trọng, bởi Doanh Doanh và Cao Lỗi chỉ mới quen nhau một thời gian ngắn, tình cảm chưa được sâu đậm, nhưng Susan thì lại khác, hai người họ đã làm việc chung rất lâu, Susan lại rất tài giỏi, bây giờ lại còn biết trang điểm làm đẹp, nếu thật sự muốn đấu với Doanh Doanh mà giành Cao Lỗi thì An Diễm thật sự lo lắng Doanh Doanh sẽ không phải là đối thủ của Susan.

Cao Lỗi nghe An Diễm hỏi như thế thì không trả lời ngay mà xoa cằm một lúc rồi chợt nghiêm túc hỏi lại: “Câu hỏi này quan trọng lắm sao?”

“Đương nhiên là quan trọng rồi!” An Diễm gật đầu thật mạnh, đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của Doanh Doanh đấy!

“Vậy à...” Cao Lỗi vừa gật đầu vừa trầm tư, rồi đột nhiên, anh bấm khóa mở cửa văn phòng Cố Thiên Tuấn rồi nói, “Vậy cô vẫn nên hỏi Cố tổng thì hơn!”

Cao Lỗi nói xong liền hô to về phía cánh cửa vừa mở ra: “Cố tổng! An Điềm lại đến tìm anh đây! Sau này đừng bảo là tôi không giúp anh nữa nhé!”

“Anh! Anh im miệng ngay cho tôi!” An Điềm lập tức sợ thất kinh hồn vía, vừa rồi cô khó khăn lắm mới chạy thoát khỏi chỗ của Cố Thiên Tuấn, bây giờ vì muốn tránh Cố Thiên Tuấn nên mới hỏi Cao Lỗi.

Ai ngờ cái tên Cao Lỗi này lại bán đứng mình như vậy! Bình thường thì tỏ vẻ hiền lành như cục đất, không ngờ thì ra lại cùng một giuộc với tên Cố Thiên Tuấn, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã mà!

An Điềm còn chưa mắng chửi xong thì cánh cửa văn phòng Cố Thiên Tuấn đã mở ra hoàn toàn, An Điềm quay đầu sang, hai người lập tức bốn mắt chạm nhau.

Ngọn lửa trong lòng Cố Thiên Tuấn vẫn chưa tan đi, ngay khoảnh khắc nhìn thấy An Điềm, nó lại bùng lên một lần nữa.

Cao Lỗi trông thấy ngay khi ánh mắt của An Điềm và Cố Thiên Tuấn chạm nhau thì bầu không khí như xẹt lên tia lửa điện, thế là liền biết điều mà nói: “Tôi còn có việc, tôi xin đi trước.”

“Ấy ấy ấy, anh khoan đi đã!” An Điềm với tay ra, nhưng Cao Lỗi đã mau chóng đi mất, cô e dè rút tay lại, sau đó quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn nói, “À... chuyện là... tôi muốn hỏi anh một câu.”

“Mấy câu cũng được.” Cố Thiên Tuấn đồng ý ngay, “Vào đây ngồi trước đã.”

“Không... không cần đâu.” An Điềm vội vã xua tay, “Tôi đứng ở cửa hỏi, anh trả lời là được, đó là Susan tại sao lại... á!”

An Điềm còn chưa nói dứt câu đã bị Cố Thiên Tuấn kéo vào văn phòng.

“Ưm ưm ưm...”

Cố Thiên Tuấn đẩy An Điềm đứng sát ở cửa văn phòng, đôi môi cuồng nhiệt lập tức điên cuồng lao đến, An Điềm chống cự quyết liệt, trong lòng nổi giận bùng bùng: Sao chuyện lại không tiến triển như mình đã nghĩ thế này? Rõ ràng mình chỉ định đứng ở cửa hỏi sau đó bỏ chạy ngay mà!

Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không có tâm trạng để nói chuyện, anh đưa đôi tay rắn chắc ra ôm chặt lấy eo An Điềm.

Quần áo vừa mặc lại lại bị Cố Thiên Tuấn dùng lực muốn xé ra, thế nên An Điềm rất sợ: “Đừng xé, Doanh Doanh còn đang đợi tôi ở bên ngoài! Quần áo bị rách thì tôi biết giải thích thế nào đây?”

“Vậy em phải ngoan ngoãn phối hợp với anh.” Giọng của Cố Thiên Tuấn hơi lạc đi.

“Không được.” An Điềm cự tuyệt lắc đầu, nhưng Cố Thiên Tuấn cứ mặc kệ.

“An Điềm, vừa rồi mới làm được một nửa em đã bỏ chạy mất, lần này, anh tuyệt đối sẽ không tha cho em.”

333. Chương 334

“Cố Thiên Tuấn, tôi...” An Điềm thở hổn hển, dùng chút lí trí còn sót lại của mình để nói, “Tôi... tôi đến đây để hỏi anh một việc...”

“Được rồi, hỏi đi!” Nhưng trong tình huống này, An Điềm dù cố gắng cách mấy cũng không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Trong lúc đó, tại sảnh tầng một của tòa nhà công ty Cố Thị...

Khu vực Doanh Doanh nhìn điện thoại trong tay rồi bất mãn lầm bầm: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao gần một tiếng rồi mà chị An Điềm vẫn còn chưa xuống, gọi điện cũng không nghe máy?”

Lúc này thì Chu Hán Khanh sau khi đưa Chu Mộng Chỉ đến viện thẩm mỹ cũng vừa về đến sảnh, trong lòng đang buồn bực vô cùng, không hiểu Chu Mộng Chỉ rốt cuộc bị làm sao mà cứ kiên quyết muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ, còn nói trước khi Dương Thanh Lộ chết thì cô đã muốn đi chỉnh hình rồi, hôm nay bất luận giá nào cũng phải đi.

Nếu không phải Chu Hán Khanh lấy lý do “Cố Thiên Tuấn có thể sẽ không thích” ra để ngăn Chu Mộng Chỉ lại thì hôm nay có khi cô ta đã đòi sống đòi chết leo lên bàn phẫu thuật rồi, huống hồ ngày mai còn là ngày nghỉ cuối cùng của Chu Mộng Chỉ, anh ta sao có thể để cô ta làm bậy? Thế nên chỉ miễn cưỡng cho Chu Mộng Chỉ tiêm vài liều thuốc căng da mặt rồi bắt cô ta quay về biệt thự ngay.

Chu Hán Khanh cảm thấy mình nhất định phải đi gặp Cố Thiên Tuấn nói chuyện cho ra lẽ, vì chỉ có Cố Thiên Tuấn mới có thể thuyết phục được Chu Mộng Chỉ không đi phẫu thuật thẩm mỹ nữa.

Chu Hán Khanh bước qua sảnh, lúc vừa định bước vào thang máy thì chợt liếc mắt trông thấy Khưu Doanh Doanh đang ngồi trên ghế sofa, anh ta liền lùi lại một bước rồi đi đến trước quầy lễ tân.

“Chào, Tiểu Lý.” Chu Hán Khanh hất cằm chỉ về phía Khưu Doanh Doanh, “Cô gái đó là ai thế?”

Tiểu Lý lắc đầu: “Hôm nay nhân viên hành chính tiếp cô ấy, sau đó hình như có đưa cô ấy đi gặp trợ lý Cao, những việc còn lại thì tôi không biết.”

“Nhân viên hành chính đưa đi sao?” Chu Hán Khanh cau mày suy tư một lúc, nhìn dáng vẻ cô gái này thì tuổi vẫn còn rất trẻ, cũng không có trợ lý đi cùng, xem ra không phải đến để bàn chuyện làm ăn, thế mà bên hành chính vẫn tiếp đãi nhiệt tình, như vậy tính ra cô ta cũng khá có địa vị.

Nghĩ thế, Chu Hán Khanh liền nhướn miệng cười rồi bước đến trước mặt Khưu Doanh Doanh: “Chào cô, cho hỏi tôi có thể giúp gì cho cô không?”

Khưu Doanh Doanh ngẩng đầu lên, trông thấy một người đàn ông có khí chất cực kì trưởng thành và trầm ổn đứng trước mặt mình, tuy vóc dáng không phải quá nổi trội nhưng cũng vẫn là một ông chú đẹp trai, nếu so với Cố tổng hay Tô tổng và Lâm tổng thì cũng không thua kém là bao.

“Cảm ơn, không cần đâu ạ.” Khưu Doanh Doanh lịch sự lắc đầu.

“Thế à?” Chu Hán Khanh gật đầu, “Vậy mạo muội hỏi cô một câu, cô đang ngồi đây chờ ai đó, hay là...?”

“Chắc...” Khưu Doanh Doanh ngập ngừng, bởi một người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt rồi còn hỏi cô như vậy, cô cảm thấy có hơi lạ.

“Ha ha.” Chu Hán Khanh cũng phát hiện ra vẻ cảnh giác của Khưu Doanh Doanh.

Đột nhiên nhớ lại lúc nãy nhân viên lễ tân có nói, cô gái này đến tìm Cao Lỗi, Chu Hán Khanh liền mỉm cười chủ động nhắc đến Cao Lỗi: “Tôi là giám đốc phòng marketing, là đồng nghiệp của Cao Lỗi, thường hay đi công tác với anh ấy.”

Nghe Chu Hán Khanh nhắc đến Cao Lỗi, Khưu Doanh Doanh mới bớt cảnh giác, cô gật đầu cười với Chu Hán Khanh: “À, thì ra là đồng nghiệp của chú đẹp trai.”

“Chú đẹp trai?”

“Ha ha, chính là trợ lý Cao Lỗi đấy.” Khưu Doanh Doanh ngượng ngùng gãi đầu giải thích, “Bình thường tôi gọi anh ấy là chú đẹp trai quen rồi.”

Chu Hán Khanh hiểu ra, liền hỏi: “Tức là, cô là bạn gái của trợ lý Cao?”

Khưu Doanh Doanh xấu hổ cúi đầu, lí nhí “vâng” một tiếng.

Thì ra là thế, ánh mắt Chu Hán Khanh lập tức quét một lượt trên gương mặt non choẹt của Khưu Doanh Doanh: Không ngờ Cao Lỗi lại thích loại con gái này, vậy bây giờ mình phải để lại chút ấn tượng tốt, có khi sau này sẽ có ích.

Nghĩ thế, Chu Hán Khanh bèn nói: “Bây giờ cô đang đợi ai đó hay là định về vậy? Có cần tôi sắp xếp tài xế chở cô về nhà không?”

“Tôi...” Khuu Doanh Doanh mấp máy môi, cô định bảo là mình đang chờ An Diễm, nhưng rồi nghĩ lại, cảm thấy người đàn ông này là đồng nghiệp của chú đẹp trai, nếu để anh ta biết mình bảo An Diễm đi hỏi Cố tổng về chuyện của Susan, vậy thì không chừng sẽ truyền đến tai chú đẹp trai, như thế thì sẽ không hay.

Khuu Doanh Doanh nghĩ như vậy nên chỉ cười nói: “Tôi không đợi ai cả, chỉ là có hơi mệt nên ngồi nghỉ một chút thôi, lát nữa tôi sẽ tự về, cảm ơn anh nhiều!”

“Đừng khách sáo.” Chu Hán Khanh cười với Khuu Doanh Doanh, cảm thấy ấn tượng mình tạo ra cho Khuu Doanh Doanh vậy cũng ổn rồi, thế nên gật đầu với cô rồi đi về phía thang máy.

Văn phòng của Cố Thiên Tuấn nằm ở tầng cao nhất, bây giờ lại còn là lúc vừa mới hết giờ nghỉ trưa, các nhân viên công ty ra ra vào vào thang máy liên tục, thế nên Chu Hán Khanh phải đợi rất lâu thì mới lên đến được văn phòng Cố Thiên Tuấn.

Chu Hán Khanh gõ cửa, nhưng đợi mãi không thấy ai trả lời, bèn vừa gõ cửa vừa hỏi vọng vào trong: “Thiên Tuấn, tôi vào được không?”

Ngay lúc đó thì cửa được mở ra, và người đứng ở cửa là Susan.

Susan mang cặp kính màu nâu nhạt, mái tóc đen dài thả ra đến tận eo, mặc bộ váy công sở màu đen, bên ngoài khoác chiếc áo khoác ngắn màu đỏ, trên tay cầm một tập hồ sơ, nở nụ cười lịch sự trên gương mặt được trang điểm tinh tế của mình: “Chào giám đốc Chu, cho hỏi anh có việc gì không?”

Cho dù cách đây một tuần thì Susan đã thay đổi thành dáng vẻ thế này, nhưng Chu Hán Khanh vẫn chưa thể nào quen được, anh ta hơi ngẩn người một lúc rồi mới hỏi: “Cố tổng đâu? Tôi tìm cậu ấy có chút việc.”

“Vừa nãy Cố tổng sau khi xong việc đã cùng trợ lý Cao đi dùng cơm rồi, chắc khoảng một tiếng sau mới về.”

“Thế à?” Chu Hán Khanh gật đầu, “Thôi được, vậy một tiếng sau tôi quay lại.”

“Chào giám đốc Chu.” Susan mỉm cười, dôi mắt tiễn Chu Hán Khanh rời đi.

Sau đó cô đóng cửa lại, quay người nhìn một mớ tài liệu nằm tứ tán trên bàn Cố Thiên Tuấn rồi âm thầm thở dài: Chắc mình phải mất rất nhiều thời gian mới dọn dẹp xong mớ lộn xộn trong văn phòng này đây!

Ở dưới này, Khuu Doanh Doanh sau khi thấy Chu Hán Khanh vừa bước vào thang máy thì liền trông thấy An Diễm đang thở hổn hển bước ra từ một thang máy khác.

“Chị An Diễm, cuối cùng chị cũng xuống rồi!” Khuu Doanh Doanh lập tức bước đến đón, “Đã gần một tiếng rồi đồng hồ rồi, chị làm gì thế? Ồ, chị An Diễm, sao mặt chị lại đỏ thế này? Còn cổ thì lại tím bầm cả lên, chị... ừm ừm ừm...”

Khuu Doanh Doanh còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị An Diễm bịt chặt miệng rồi kéo ra khỏi sảnh.

An Diễm vẫn cứ vừa bịt miệng Khuu Doanh Doanh vừa sa sầm nét mặt: “Thứ nhất, không được nói lớn, thứ hai, chị đã hỏi được chuyện của Susan rồi, thứ ba, sau khi chị nói cho em biết chuyện của Susan thì em phải ngoan ngoãn theo chị về công ty, không được hỏi bất kì chuyện gì khác nữa! Nếu em có thể làm được những chuyện ấy thì mau chớp mắt, còn nếu không làm được thì cả đời này chị sẽ bịt miệng em thế này!”

An Diễm thật sự đang muốn khóc trong lòng, khuôn mặt cô lúc này đỏ bừng bừng, môi đã bị Cố Thiên Tuấn hôn cho sưng vù, khắp nơi trên cơ thể đều có dấu vết của Cố Thiên Tuấn gây ra.

Vừa rời ở văn phòng Cố Thiên Tuấn, nhiều lần cô có cảm giác như mình đã lên đến chín tầng mây, khi vừa lấy lại được ý thức thì Cố Thiên Tuấn lại tấn công lần nữa, nếu không phải cô khổ sở kêu đau rồi cầu xin Cố Thiên Tuấn dừng lại thì An Diễm nghĩ có khi mình đã bỏ xác ở văn phòng đó rồi.

334. Chương 335

Hai chân An Điềm lúc này vẫn còn đang run rẩy. Vừa rồi lúc kéo Khuru Doanh Doanh ra, suýt nữa cô đã loạng choạng ngã ra đất, nhưng vì muốn cố gắng tỏ ra không có gì, An Điềm đành phải gắng gượng.

Nhưng mà, điều may mắn duy nhất chính là, sau khi cô bị giày vò xong thì vẫn nhớ ra mục đích mình quay lại tìm Cố Thiên Tuấn, đó là hỏi về chuyện của Susan.

Cố Thiên Tuấn tâm trạng đang cực kì vui vẻ nên đã trả lời câu hỏi của An Điềm, còn gọi cả Susan đến để trực tiếp giải thích. Sau khi An Điềm chạy khỏi văn phòng, Cố Thiên Tuấn đã bảo Susan ở lại dọn dẹp văn phòng, còn anh thì hài lòng đi tìm Cao Lỗi để cùng ăn cơm.

Đúng là không biết xấu hổ mà!

An Điềm thâm mắng chữi trong lòng, làm cho văn phòng thành mớ hỗn độn như thế mà còn mặt dày bảo người ta phải dọn cho mình!

“Ưm ưm ưm...”

Một loạt âm thanh ú ớ vang lên kéo An Điềm thoát ra khỏi suy nghĩ, cô định thần nhìn lại thì thấy hai mắt của Khuru Doanh Doanh đang chớp lia chớp lịa, An Điềm cười ngượng ngập rồi vội vàng bỏ tay mình ra khỏi miệng Khuru Doanh Doanh.

“Phù...” Khuru Doanh Doanh được trả tự do lúc này lập tức thở phà phò, sau đó quay sang nhìn An Điềm hỏi, “Chị An Điềm, lúc chị vừa nói xong mấy điều kiện đó thì em đã chớp mắt rồi, chị không thấy sao? Sao chị cứ bịt miệng em lâu như vậy? Em suýt bị chị bịt cho tắc thở rồi đấy!”

“Tại chị thấy em chớp mắt không được thành tâm nên muốn em chớp nhiều thêm chút nữa thôi.” An Điềm đạo này cũng bắt đầu nói dối mà không ngượng miệng rồi.

“Đừng có nói mấy chuyện nhằm nhí như vậy!” Khuru Doanh Doanh xùy một hồi rồi hỏi, “Chuyện của Susan rốt cuộc là sao?”

“Susan trở nên đẹp hơn, hoàn toàn không liên quan đến Cao Lỗi!” An Điềm phẩy tay, “Susan lúc trước thật sự đúng như chị nói, ăn mặc rất trung tính, nhưng một tuần trước đây, người yêu của Susan đã quay về thành phố H, thế nên cô ấy mới thay đổi một chút! Lúc đó chị cũng không dám hỏi người cô ấy thích là ai, nhưng mà em yên tâm, không phải Cao Lỗi đâu, người ta làm đẹp vì người yêu của người ta mà!”

“Thật không?” Khuru Doanh Doanh có hơi không tin, “Susan thật sự không thích chú đẹp trai sao? Chú đẹp trai của em xuất sắc như vậy, Susan lại không thích thì đúng là chẳng hợp logic chút nào cả!”

“Em hỏi thế thì chị biết trả lời thế nào? Chị cũng thấy em rất xuất sắc rất đáng yêu, đáng lẽ phải có nhiều người yêu mới phải đấy!” An Điềm lừ mắt nhìn Khuru Doanh Doanh.

“Thấy ghét quá đi, chị An Điềm!” Khuru Doanh Doanh bắt mồm hét lên, “Chị giảng đạo lí với em cũng đâu cần thuận đà mắng em như vậy! Em thừa nhận em đã mắc chứng bệnh người yêu trong mắt hóa Tây Thi rồi, vậy được chưa?”

“Em hiểu được là tốt!” An Điềm vỗ vai Khuru Doanh Doanh rồi kéo cô đi về phía trước, “Bây giờ chuyện của Susan đã hỏi xong rồi, em đã yên tâm rồi chứ?”

“Vâng, yên tâm rồi.” Khuru Doanh Doanh nghĩ như thế lập tức cảm thấy vui vẻ.

“Yên tâm rồi thì theo chị về công ty làm việc mau, còn nhiều việc cần phải làm lắm đấy!”

“Làm việc thì được, nhưng mà chị An Điềm à, cái dấu trên cổ chị rốt cuộc là sao thế?”

“Không phải đã nói là không được hỏi rồi sao?” An Điềm bắt đầu găm lên như sư tử Hà Đông.

“Đừng đừng đừng, đừng nổi nóng mà chị An Điềm, em chỉ là tò mò thôi mà.” Khuru Doanh Doanh lập tức năn nỉ xin tha.

Ngày hôm sau...

Hôm nay là ngày đầu tiên Thẩm Sở Hà chính thức đi làm, cũng là ngày đầu tiên Chu Mộng Chỉ quay lại sau kì nghỉ dài ngày, trong văn phòng đột nhiên có thêm hai người, khiến bầu không khí có trở nên náo nhiệt hơn một chút.

Hôm qua, trong buổi họp, Thẩm Sở Hà đã gặp mọi người trong nhóm dự án rồi, bao gồm cả Trương Hiểu Hy lạnh lùng, chỉ còn mỗi Chu Mộng Chỉ là chưa gặp thôi.

Thế nên, Thẩm Sở Hà sau khi suy nghĩ một lúc bèn đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình rồi đi đến chỗ Chu Mộng Chỉ.

Thẩm Sở Hà là một cô gái xinh đẹp, nhưng không đến mức quá lộ liễu, vóc dáng cũng bình thường, nhưng lại tỏa ra khí chất của một nữ thần thu hút bao nhiêu ánh nhìn, vậy nên khi cô vừa đứng dậy thì các đồng nghiệp trong văn phòng lập tức chú ý.

Thẩm Sở Hà bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ mỉm cười nói: “Chào cô, Chu Mộng Chỉ, tôi là nhân viên mới của nhóm dự án chúng ta, tên là Thẩm Sở Hà, sau này mong cô giúp đỡ nhiều.”

Nhưng đáp lại cô chỉ là một sự im lặng.

Chu Mộng Chỉ đeo tai nghe, mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính, hoàn toàn không hề nhìn Thẩm Sở Hà đứng cạnh mình.

Các đồng nghiệp trong nhóm dự án thấy thế thì cũng không khỏi cảm thấy ngượng ngập.

“Chào cô, tôi tên Thẩm Sở Hà, sau này mong cô giúp đỡ.” Trên môi Thẩm Sở Hà vẫn nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, cô lặp lại một lượt lời mình nói rồi chìa tay ra trước mặt Chu Mộng Chỉ.

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ mới từ từ tháo tai nghe ra, lơ đãng đưa mắt nhìn Thẩm Sở Hà: “Ừ, chào cô.”

Nhưng Chu Mộng Chỉ lại không bắt tay Thẩm Sở Hà: Dù sao chỉ cần là phụ nữ trông đẹp một chút hoặc xuất sắc một chút trong văn phòng này thôi thì cô ta đều ghét, chẳng hạn như Thẩm Sở Hà hoặc An Điềm.

Lúc này, hành động của Chu Mộng Chỉ thật sự khiến các đồng nghiệp trong nhóm dự án điên tiết: Thẩm Sở Hà tuyệt biết bao nhiêu, về ngoài xinh đẹp, tính cách nhiệt tình, làm việc nghiêm túc, còn Chu Mộng Chỉ ngoài việc xinh đẹp và được đi theo bậc thầy Trương Hiểu Hy ra thì chẳng có cái gì cả, thế mà lại không xem ai ra gì!

Nhưng Thẩm Sở Hà thì vẫn cứ nở nụ cười, gật đầu nói với Chu Mộng Chỉ: “Vậy cô làm việc tiếp đi.”, sau đó quay về chỗ ngồi của mình.

Ngay lập tức, mọi người trong văn phòng đều quay lại với công việc của mình, tuy họ thấy chướng mắt, nhưng dù gì cũng không phải chuyện của mình, thế nên mọi người sau khi lăm bằm trong bụng một lúc thì không nói gì nữa.

Lúc này, Khưu Doanh Doanh từ nãy vẫn luôn nhiều chuyện lập tức đẩy ghế lại sát bên An Điềm: “Chị An Điềm!”

“Chuyện gì?” An Điềm hỏi mà không ngẩng đầu lên.

“Chu Mộng Chỉ có phải là quá đáng lắm không?” Khưu Doanh Doanh khẽ lên tiếng bất bình thay cho Thẩm Sở Hà.

“Đúng là rất quá đáng.” An Điềm vẫn tiếp tục làm việc của mình, không hiểu vì sao, sau lần cuồng nhiệt với Cố Thiên Tuấn ở văn phòng anh hôm qua, sự áy náy của cô đối với Chu Mộng Chỉ đột nhiên giảm đi, không còn quá nhiều như lúc trước nữa.

Chuyện này có lẽ là vì, bốn năm trước, Chu Mộng Chỉ còn gây ra nhiều việc quá đáng với cô hơn nữa.

“Vậy... chúng ta có phải là nên làm gì đó không?” Khưu Doanh Doanh nói khẽ bằng giọng nghĩa khí bưng bưng, “Chị nhìn bản mặt Chu Mộng Chỉ kia, hình như mới vừa tiêm chất căng da thì phải, thế thì có gì mà đắc ý?”

“Doanh Doanh!” An Điềm cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Khưu Doanh Doanh, “Người ta có câu gì ấy nhỉ? Cái gì mà sẽ bị trời phạt ấy?”

“Kẻ xấu sẽ bị trời phạt!”

“Thế thì đúng rồi.” An Diễm nhún vai, lại cúi xuống làm việc tiếp, “Từ khi nào mà em còn hơn cả ông trời vậy? Mấy chuyện đó em cần gì phải lo chứ? Cứ lo tốt nghiệp đại học đi đã!”

An Diễm lắc đầu, cảm thấy đời sống công sở đúng là khó nói, Thẩm Sở Hà mới ngày đầu tiên đi làm, đang tạo ấn tượng tốt cho mọi người, thế nên đã vô tình khiến mọi người càng ghét Chu Mộng Chỉ nhiều hơn, nhưng tất nhiên, mọi người vốn cũng đã rất ghét Chu Mộng Chỉ rồi.

Thế nên An Diễm cảm thấy, xét trên một phương diện nào đó thì Chu Mộng Chỉ có vẻ hoàn toàn không phải là đối thủ của Thẩm Sở Hà.

Nhưng mà mặc kệ đi! Mình cứ làm tốt công việc của mình là được rồi, cho dù có nhiều lúc thân bất do kỷ mà phải can dự vào, nhưng An Diễm luôn cố gắng hết sức để tránh xa mấy việc đầu đá này.

“Vâng, được thôi.” Khưu Doanh Doanh e dè gật đầu, cảm thấy mình đúng là có hơi nhiều chuyện, cũng may chị An Diễm kịp thời nhắc nhở, nếu không thì mình đã làm bậy rồi!

“Được rồi, mấy ngày nay mọi người sẽ chọn ra vài bản thảo tốt nhất để tiến hành làm đợt trang phục đầu tiên, em phải cố gắng thật nhiều, biết đâu lúc họp bản thảo của em sẽ được chọn đấy!”

“Tuy em không được chọn, nhưng nghe lời động viên này của chị thì em vẫn cảm thấy rất vui!” Khưu Doanh Doanh lúc lắc đầu rồi bắt đầu nghiêm túc làm việc.

“Ừ.” An Diễm gật đầu, đặt tài liệu mình vừa làm xong qua một bên rồi cầm một tờ tài liệu khác lên, cô đưa mắt nhìn một lúc rồi chợt cầm tài liệu ấy đứng lên đi về phía Chu Mộng Chỉ.

335. Chương 336

“Chu Mộng Chỉ, đây là tài liệu mà cô cần chỉnh sửa, chẳng qua do mấy ngày trước cô xin nghỉ nên tôi tạm thời nhận giúp, bây giờ cô về rồi thì cô tự làm đi.” An Diễm nói bằng giọng rất lạnh nhạt.

“À.” Chu Mộng Chỉ uể oải gật đầu, “Nếu cô đã nhận giúp tôi thì hay là tiếp tục giúp tôi làm cho xong đi.”

Dù sao An Diễm cũng biết mình là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị, giờ mình cho cô ta cơ hội được nịnh hót, cô ta phải vui mới phải chứ, Chu Mộng Chỉ khinh miệt nghĩ như vậy.

An Diễm đứng bên cạnh Chu Mộng Chỉ, cúi đầu nhìn Chu Mộng Chỉ đang ngồi ngả người trên ghế, đột nhiên cảm thấy sao mà mắt nhìn cái đẹp của Cổ Thiên Tuấn lại tệ như vậy, đã vì một người phụ nữ thế này mà suốt bốn năm ròng dốc hết tâm huyết cho cô ta sao?

An Diễm không kìm được cười khẩy một cái, rồi không nói gì mà cầm tờ tài liệu đặt xuống bàn Chu Mộng Chỉ rồi quay người bước đi.

Chu Mộng Chỉ kinh ngạc nhìn theo An Diễm, không ngờ An Diễm lại không biết điều như vậy! Mình đã cho cô ta cơ hội rồi, vậy mà cô ta lại thiếu năng đến mức từ bỏ!

Cái chân của phu nhân tập đoàn Cổ Thị, không phải ai cũng ôm được đâu nhé! Chu Mộng Chỉ tức tối nhìn An Diễm.

Nhưng An Diễm thì hệt như không hề trông thấy ánh mắt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ của Chu Mộng Chỉ, cứ đi thẳng về chỗ ngồi của mình tiếp tục làm việc: Tôi chỉ là ai làm việc nấy thôi, chứ tôi không nghe lời ai cả. Công việc này vốn là của Chu Mộng Chỉ cô mà, cô lại còn muốn đùn sang cho tôi giúp cô làm à? Đây là công ty đấy, nếu muốn làm phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị thì về nhà mà làm đi!

Các đồng nghiệp trông thấy cảnh này liền đưa mắt nhìn nhau, nhưng cuối cùng không nói gì cả, tiếp tục làm việc.

Bầu không khí trầm lặng ấy kéo dài đến tận khi công việc kết thúc.

Lúc này, Lily chợt đẩy cửa văn phòng bước vào, cô vẫy tay, tỏ ý bảo mọi người nhìn mình: “Mọi người làm việc cả ngày cũng vất vả rồi, để chào đón đồng nghiệp Thẩm Sở Hà mới gia nhập nhóm dự án, sẽ có một buổi liên hoan tổ chức vào chiều nay, Tô tổng và Lâm tổng cũng tham dự, mọi người mau chóng thu dọn rồi xuống sảnh tập hợp nhé!”

“Yeah!” Mọi người đồng thanh hoan hô rồi lục tục đứng dậy bước ra cửa.

Khu vực Doanh Doanh cũng phấn khích kéo tay An Diễm chạy ra ngoài, chỉ có Chu Mộng Chỉ và Trương Hiểu Hy là vẫn ngồi yên tại chỗ không động đậy.

Trương Hiểu Hy vốn đã luôn lạnh lùng, thế nên đã báo trước với Lâm Kính Trạch rằng mình sẽ không tham gia, còn Chu Mộng Chỉ thì không nói gì cả, mặc dù cô ta biết, buổi tiệc chào đón Thẩm Sở Hà dời đến tận hôm nay mới tổ chức là vì muốn chờ cô ta về.

Nhưng đã biết vậy rồi mà cô ta vẫn cứ ngồi yên tại chỗ không thêm nhúc nhích.

Khi mọi người đã tập hợp đông đủ dưới sảnh rồi, Lily sau khi kiểm tra sổ số liền sa sầm nét mặt, bước đến nói với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, Chu Mộng Chỉ của nhóm chúng ta vẫn chưa đến.”

Gương mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương lập tức lộ chút khó chịu, anh trầm ngâm một lúc rồi quay sang nói với Lâm Kính Trạch đang đứng cạnh: “Lâm tổng, chị Cố hình như chưa đến.”

Lâm Kính Trạch đang ngắm Thẩm Sở Hà, nghe câu nói ấy thì chợt giật mình, đưa mắt nhìn một lượt đám người trước mặt, quả nhiên không thấy Chu Mộng Chỉ đâu, liền thở dài nói: “Mọi người ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ quay lại ngay.”

Tuy Lâm Kính Trạch có thể cảm nhận được mối quan hệ giữa anh chị ba dường như đã có chút thay đổi, nhưng Chu Mộng Chỉ hiện giờ vẫn là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị, vẫn là người cần được nể mặt.

Lâm Kính Trạch nghĩ như thế trong lúc đi thang máy đến văn phòng của nhóm dự án, khi vừa bước ra khỏi thang máy thì lại vừa hay trông thấy Chu Mộng Chỉ đang xách túi bước ra khỏi văn phòng.

“Chị ba!” Hiện giờ đã là giờ tan làm, xung quanh không còn ai nữa, thế nên Lâm Kính Trạch mới gọi như thế.

“Kính Trạch.” Chu Mộng Chỉ cười rồi hỏi với vẻ ngây thơ, “Có chuyện gì không?”

“Hôm nay là tiệc chào mừng Sở Hà, chị ba cũng đến cho vui đi.” Lâm Kính Trạch lúc đầu nghĩ nếu Chu Mộng Chỉ không muốn đi thì anh cũng không ép.

Nhưng Thẩm Sở Hà lại là người rất dễ ý, nếu vừa mới tham gia nhóm dự án mà đã gặp chuyện thế này thì Lâm Kính Trạch cảm thấy, tâm trạng của Thẩm Sở Hà chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

“Chuyện này...” Chu Mộng Chỉ có hơi do dự, cuối cùng vì nể mặt Lâm Kính Trạch nên mới không từ chối một cách quá thẳng thừng, “Hôm nay tôi thấy hơi không khỏe, không đi được, mọi người cứ chơi vui vẻ đi.”

Lâm Kính Trạch nhìn gương mặt Chu Mộng Chỉ, biết cô ta cố tình không muốn đi, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất mãn, nhưng anh vẫn cố cười lịch sự nói: “Thôi được, chị ba, chị về nghỉ ngơi đi.”

“Ừ!” Chu Mộng Chỉ ngọt ngào gật đầu rồi đưa mắt nhìn Lâm Kính Trạch rời đi.

Bóng Lâm Kính Trạch vừa khuất, nụ cười trên mặt Chu Mộng Chỉ lập tức tắt ngóm, cô ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Thẩm Sở Hà là cái thá gì? Mình còn chẳng biết cô ta là ai, việc gì phải đi dự tiệc chào mừng cô ta? Đúng là quái lạ mà!”

Nói xong, Chu Mộng Chỉ xách cái túi của mình đi thẳng.

Chu Mộng Chỉ vừa về đến biệt thự thì được chị Lý báo tin, Cố Thiên Tuấn có gọi điện thoại về tìm cô ta.

Đây là lần đầu sau một khoảng thời gian dài, Cố Thiên Tuấn chủ động gọi về cho cô ta, thế nên Chu Mộng Chỉ rất mừng, còn không cởi giày ra mà chạy ngay lên phòng ngủ gọi điện.

Điện thoại vừa được nối, Chu Mộng Chỉ đã phấn khích nói: “Thiên Tuấn, anh gọi điện cho em à?”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia đáp lời rồi hỏi, “Anh nghe anh họ nói em muốn phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Hả?” Nghe Cố Thiên Tuấn hỏi như vậy, Chu Mộng Chỉ lập tức nổi giận đùng đùng, cái tên Chu Hán Khanh này đúng là càng lúc càng quá đáng rồi, mình đã lên đi thẩm mỹ, không ngờ Chu Hán Khanh lại đi nói cho Cố Thiên Tuấn biết! Lát nữa mình sẽ bắt anh ta phải nói cho rõ ràng, tại sao dạo này lại thích phá hỏng chuyện của mình như thế!

“Nếu đúng vậy thì cũng không sao.” Cố Thiên Tuấn dịu dàng nói, “Chỉ cần là việc em muốn làm thì anh đều sẽ ủng hộ.”

“Có thật không?” Chu Mộng Chỉ cảm động đến mức toàn thân mềm nhũn, “Thiên Tuấn, anh thật tốt.”

“Đương nhiên là thật rồi.” Cố Thiên Tuấn trả lời qua điện thoại nghe rất thật lòng, “Anh cũng mong em sẽ được mãi mãi xinh đẹp.”

“Vâng!” Chu Mộng Chỉ gật đầu thật mạnh, có sự ủng hộ của Cố Thiên Tuấn rồi, cô ta càng kiên định muốn đi sửa nhan sắc hơn.

Chu Mộng Chỉ tranh thủ nói chuyện thêm với Cố Thiên Tuấn thời gian này phải bận rộn tăng ca thêm vài câu rồi mới cúp máy, rồi cô ta mím môi, cảm thấy sự việc không thể chậm trễ, phải mau chóng đi tìm bác sĩ, xin tư vấn để được phẫu thuật sao cho đẹp nhất.

Nghĩ đến đó, Chu Mộng Chỉ liền chạy thẳng xuống lầu nói với chị Lý: “Chị Lý, sắp xếp tài xế cho tôi, tôi phải ra ngoài một chút.”

“Thưa mợ, đã đến giờ ăn tối rồi, mợ còn định đi đâu?” Chị Lý nhìn mấy món ăn đã được nhà bếp nấu xong, thắc mắc hỏi.

“Sao mà chị lăm chuyện thế?” Chu Mộng Chỉ hậm hực hừ một tiếng, “Bảo chị đi chuẩn bị thì mau đi đi!”

“Vâng.” Chị Lý vội sợ sệt gật đầu rồi chạy ra ngoài gọi tài xế.

Chu Mộng Chỉ lại vui vẻ đắc ý nhìn xa xăm: Trên thế gian này, mình là người đẹp nhất, không ai có thể bì được với mình cả, mình phải luôn xinh đẹp thế này, dùng gương mặt và thân hình này để giữ chặt lấy trái tim của Cố Thiên Tuấn!

336. Chương 337

Trong khi đó, đám người An Điềm đã đi đến nhà hàng mà Lily đã đặt chỗ.

Do có mặt của hai vị sếp lớn là Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch nên các nhân viên trong nhóm đều tỏ ra rất e dè quan sát.

Thế nên, mọi người đều phát hiện ra, trong suốt bữa ăn, Lâm Kính Trạch đã luôn chăm sóc Thẩm Sở Hà một cách không hề ngần ngại, tất cả đều lần đầu tiên trông thấy một công tử ăn chơi như Lâm Kính Trạch lại nỗ lực cười của một chàng trai ấm áp.

Xem ra đồng nghiệp Thẩm Sở Hà mới đến này có lai lịch cũng không đơn giản.

Mọi người sau khi dùng bữa xong lại đi đến một quán bar để tiêu khiển.

Không khí ở quán bar rất khác với ở nhà hàng, mọi người cũng trở nên thư giãn hơn rất nhiều, Khuất Doanh Doanh là người đầu tiên xung phong lên hát một bài, còn bày trò chơi cho mọi người, khiến bầu không khí trở nên rất vui vẻ, mọi người ai cũng chơi rất vui.

An Điềm sau khi nói chuyện một lúc với Tô Thanh Dương thì cầm cốc nước trái cây ra ngồi một góc ngắm nghĩ vài chuyện.

Cô nhìn Khuê Doanh Doanh đang cười rạng rỡ, trong lòng cảm thấy rất ghen tị với cô bé, vừa có gia đình hạnh phúc, có công việc yêu thích, lại còn có mối tình đầu là một người đàn ông rất yêu thương cô và đáng để dựa dẫm.

Tất nhiên, cũng là do Doanh Doanh đã luôn cố gắng nỗ lực, đúng như câu người ta thường nói, “người càng nỗ lực thì sẽ càng gặp nhiều may mắn”.

“Hi, An Diễm, cô đang nghĩ gì thế?” Thẩm Sở Hà cầm một li whiskey lạnh ngồi bên cạnh An Diễm, cô cũng vừa mới nói chuyện với Lâm Kính Trạch xong.

Bây giờ Lâm Kính Trạch đang ngồi cạnh Tô Thanh Dương, bàn chút chuyện công việc.

An Diễm quay sang cười với Thẩm Sở Hà: “Có nghĩ gì đâu.”

“Ừ.” Thẩm Sở Hà gật đầu, quay sang nhìn Khuê Doanh Doanh đang ca hát rồi cười vui vẻ, chốc chốc lại còn lắc lư đầu theo điệu nhạc trong phòng nữa.

“À phải rồi, An Diễm.” Thẩm Sở Hà vừa thích thú lắc lư vừa nói chuyện với An Diễm, “Hôm nay tôi thấy cô với Chu Mộng Chỉ có chút bất hòa, nhưng tôi cảm thấy sau này cô nên bớt va chạm với cô ta thì hơn.”

“Hả?” An Diễm cau mày: Hình như người biết được thân phận của Chu Mộng Chỉ chỉ có mình, Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch thôi mà, nhưng sao nghe giọng điệu của Thẩm Sở Hà thì hình như cũng đã biết Chu Mộng Chỉ là ai vậy?

“Cô nghe lời tôi đi!” Thẩm Sở Hà tỏ vẻ nghiêm túc nhìn An Diễm rồi nói một cách hết sức bí ẩn, “Hôm nay lúc tôi sang chào hỏi Chu Mộng Chỉ đã nhìn thấy cái nhẫn mà cô ta đeo!”

“Cái nhẫn sao?” An Diễm không hiểu ý Thẩm Sở Hà muốn nói gì.

“Bố tôi là giáo sư chuyên thiết kế trang sức, thế nên tôi không chỉ có chuyên ngành thiết kế thời trang mà còn có chút kiến thức về trang sức nữa.” Thẩm Sở Hà ngồi sát vào An Diễm rồi nói khẽ, “Cái túi xách của Chu Mộng Chỉ vốn đã rất đắt tiền rồi, nhưng mức lương của các đồng nghiệp trong nhóm chúng ta cũng không thấp, cần rằng một chút cũng có thể mua được cái túi giống của cô ta, chỉ có cái nhẫn mà cô ta đeo thì mới là vật đặc biệt.”

“Đặc biệt thế nào?” An Diễm tuy lúc học đại học cũng có học cả thiết kế trang sức, nhưng cô thật sự không hơi đâu mà đi quan sát xem Chu Mộng Chỉ đeo trang sức gì, bởi bình thường nhìn mặt Chu Mộng Chỉ cô còn không muốn nữa mà.

Thẩm Sở Hà mỉm cười với An Diễm rồi nói: “Theo tôi được biết thì chiếc nhẫn xanh ngọc mà Chu Mộng Chỉ đeo ở ngón trỏ, trên thế giới này chỉ có hai chiếc mà thôi.”

“Trên thế giới chỉ có hai chiếc sao?” An Diễm có hơi kinh ngạc.

“Không chỉ có thế!” Thẩm Sở Hà lắc lắc ngón tay rồi hỏi An Diễm, “Cô có biết chủ sở hữu của chiếc nhẫn còn lại là ai không?”

“Không biết.” An Diễm lắc đầu.

“Chiếc nhẫn còn lại hiện giờ đang nằm trên tay của nữ hoàng Anh!” Thẩm Sở Hà nói đến đây, trong giọng nói không kìm được sự thăng thốt, cô lắc đầu thở dài nói, “Lúc đó tôi còn tưởng là mình nhìn lầm, nên mới cố ý nấn ná đứng quan sát thật kĩ, nhận thấy chiếc nhẫn ấy đúng là hàng thật!”

“...” Bàn tay cầm cốc nước trái cây của An Diễm bất giác siết chặt lại.

Nếu là trước đây, An Diễm mà nghe thấy chuyện này chắc sẽ chỉ khó chịu bĩu môi, sau đó vừa cười khẩy vừa cảm thấy khinh miệt Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ thôi.

Song lúc này, An Diễm lại cảm thấy cay đắng trong lòng, nghĩ đến những việc xảy ra giữa cô và Cố Thiên Tuấn thời gian gần đây, An Diễm không thể nào lừa dối trái tim mình được.

Nhưng câu nói vô tình của Thẩm Sở Hà lại khiến An Diễm phải đối diện với một sự thật mà cô không thể né tránh, đó là Chu Mộng Chỉ hiện giờ là vợ của Cố Thiên Tuấn, hơn nữa còn được Cố Thiên Tuấn nâng niu như bảo bối.

Vậy nên, An Diễm, những chuyện hoang đường xảy ra giữa mày và Cố Thiên Tuấn gần đây, rốt cuộc là thế nào? Còn mày trong lòng Cố Thiên Tuấn là cái gì chứ?

Thẩm Sở Hà ngồi bên cạnh dường như không để ý đến tâm trạng của An Diễm, lại tiếp tục hỏi: “An Diễm, cô có biết giá trị của cái nhẫn đó không?”

“...” An Diễm không nói gì, chỉ cầm chặt hơn cốc nước trong tay.

“Chắc cũng bằng số tiền đầu tư vào dự án của chúng ta giai đoạn đầu đấy.” Thẩm Sở Hà tự hỏi tự trả lời, “Chắc chắc chắc, cho nên tôi đoán, cho dù Chu Mộng Chỉ đó không có tài năng đi nữa thì lai lịch của cô ta cũng không phải dạng vừa, vậy nên không phải là người mà chúng ta có thể động vào!”

Thẩm Sở Hà nói xong liền vỗ nhẹ vào tay An Diễm: “Bởi vậy An Diễm à, sau này cô phải chú ý đấy.”

Đúng rồi, Chu Mộng Chỉ đương nhiên có lai lịch không tầm thường, cô ta là người vợ mà Cố Thiên Tuấn đã khua chiêng gióng trống rước về đấy! Đường đường là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị đấy!

An Diễm nhếch mép, nở một nụ cười cay đắng: Còn mình thì là cái thá gì chứ? Sao mình lại rơi vào bước đường vừa đáng thương vừa đáng hận thế này?

“An Diễm?” Thẩm Sở Hà cuối cùng cũng nhận ra vẻ bất thường của An Diễm, cô khẽ lay tay của An Diễm hỏi: “An Diễm, cô không sao chứ? Có phải quá chấn động khi nghe thông tin ấy không?”

An Diễm vội định thần lại, gượng cười với Thẩm Sở Hà: “À, tôi không sao! Cảm ơn cô đã nhắc nhé.”

“Có gì đâu mà, do mới lần đầu gặp tôi đã thấy thích cô rồi!” Thẩm Sở Hà thân thiết khoác tay An Diễm.

An Diễm cảm thấy lồng ngực đau nhói, thế nên dù Thẩm Sở Hà tỏ ra rất thân thiết, cô cũng chỉ lịch sự gật đầu lại.

Sụt sịt cái mũi đã bắt đầu hơi cay, An Diễm liền quay mặt sang một bên, tránh để Thẩm Sở Hà nhìn thấy khóe mắt đang dần đỏ lên của mình: An Diễm, mày đúng là đáng thương! Mày chẳng là cái gì hết! Bốn năm trước đã như vậy, bốn năm sau cũng như vậy! Tại sao mày cứ liên tục tiếp cận Cố Thiên Tuấn chứ?

An Diễm từ từ đặt cốc nước trái cây trong tay xuống, đột nhiên nhìn sang li rượu trong tay Thẩm Sở Hà rồi hỏi: “Cô đang cầm cái gì thế? Rượu à?”

Có lẽ uống rượu sẽ tốt hơn, rượu có thể khiến người ta tạm thời quên đi mọi thứ, cũng có thể khiến người ta không cảm thấy ghen với những thứ mình không nên ghen.

“Đúng rồi, là whiskey.” Thẩm Sở Hà lắc lắc li rượu trong tay, “Tôi mới lấy đấy, còn chưa uống đâu, nhưng mà nồng độ còn hơi cao, cô có uống không? Tôi đi lấy cho cô.”

“Không cần đâu, uống li của cô cũng được.” An Diễm nói xong liền giật lấy li rượu trong tay Thẩm Sở Hà rồi nốc cạn.

Chất lỏng cay xè chảy xuống cổ làm An Diễm ho sặc sụa.

“Cô không sao chứ?” Thẩm Sở Hà vội giật lại li rượu trong tay An Diễm đặt xuống bàn, sau đó vừa vỗ vào lưng An Diễm vừa nói, “Rượu whiskey này mạnh lắm, sao cô lại uống cạn một hơi như thế?”

An Diễm lại ho mấy tiếng nữa, đưa tay lau nước mắt chảy ra không biết là vì sặc hay là vì lí do khác rồi cười với Thẩm Sở Hà: “Đâu có, tôi lại thấy rượu này chẳng mạnh gì mấy, uống rất ngon mà.”

Thẩm Sở Hà không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn vẻ mặt bất thường của An Diễm, vỗ vào lưng cô.

337. Chương 338

“Còn rượu không? Tôi muốn uống nữa!” An Diễm mỉm cười gượng gạo với Thẩm Sở Hà.

“Cô chắc chắn muốn uống chứ?” Thẩm Sở Hà nhìn vào An Diễm bằng ánh mắt sâu xa.

“Chắc chứ! Ra ngoài chơi mà, phải vui hết mình.” An Diễm nói rồi đứng dậy, tự đi tìm rượu.

“Vậy được.” Thẩm Sở Hà ấn An Diễm ngồi lại trên ghế sofa. Cô nhìn vào mắt An Diễm nói: “Tôi sẽ đi lấy cho cô. Muốn uống bao nhiêu, tôi đều chiều theo cô.”

Thẩm Sở Hà nói rồi đứng dậy đi lấy rượu cho An Diễm.

An Diễm ngồi trên ghế sofa mà như không còn chút sức lực nào, ngực cô lại bắt đầu bức bối. Cô cảm thấy mình rất đáng thương, bốn năm trước đã yêu Cố Thiên Tuấn, bốn năm sau lại đi vào vết xe đổ, phải lòng Cố Thiên Tuấn một lần nữa!

Cả đời này, cô phải dính líu đến Cố Thiên Tuấn mãi sao?

Cô không muốn! Cô không muốn!

Bốn năm qua cô đã sống như thế nào, cô quên rồi sao? Tổn thương trong đêm mưa đó, mười tháng mang thai vất vả, căn nhà trọ rách nát, những ngày trắng tay! Tất cả đều nhờ Cố Thiên Tuấn ban cho! Sao cô có thể, yêu Cố Thiên Tuấn một lần nữa chứ?

An Diễm, có phải mày điên rồi không?

Từ từ nhắm mắt lại, An Diễm gật đầu tự chế giễu mình. Phải, cô điên rồi, cô điên thật rồi!

Lúc này, Thẩm Sở Hà bê mấy li rượu whisky đến gần An Diễm. Cô đặt mấy li rượu lên bàn, sau đó cầm một li lên đưa nó cho An Diễm: “Đây, An Diễm. Rượu cô muốn, tôi đã mang tới cho cô đây.”

“Cảm ơn cô!” An Diễm đưa tay ra cầm lấy cốc rượu trong tay Thẩm Sở Hà, nụ cười giống như một quả pháo hoa, sau một khoảnh khắc rực rỡ liền biến thành tro tàn vô tận.

Đưa cốc rượu lên cạnh môi, An Diễm ngước đầu lên, và một li rượu whisky đã được nốc sạch như vậy.

Một li, lại thêm một li. An Diễm không nói gì, chỉ đổ rượu vào cổ họng mình giống như đang uống nước. Say cũng tốt! Nếu say rồi, cô sẽ không nghĩ về những chuyện buồn đó nữa!

Chẳng mấy chốc, An Diễm cứ mãi nốc rượu mạnh đã thu hút sự chú ý của Tô Thanh Dương. Anh gật đầu với Lâm Kính Trạch rồi bước nhanh đến chỗ An Diễm.

Tô Thanh Dương đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô: “An Diễm, cô sao vậy?”

“Hả?” An Diễm ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, mắt say lơ đãng rồi nói: “Tôi ổn mà!”

“Cô say rồi.” Tô Thanh Dương không biết mới đó đã xảy ra chuyện gì mà làm cho An Diễm đang yên lành lại trở nên mất kiểm soát như bây giờ.

“Tôi có say đâu!” An Diễm xoa nhẹ cái đầu đang choáng váng rồi cười nói: “Sao tôi có thể say được?”

Tô Thanh Dương không nói gì, chỉ nhìn sang Thẩm Sở Hà, người đang đứng gần An Diễm nhất, dùng ánh mắt hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Sở Hà hơi cau mày lại. Lúc này cô mới nhận thấy, dường như Tô Thanh Dương cũng có tình cảm đặc biệt với An Diễm.

Mọi việc ngày càng thú vị rồi đây!

Trong lòng Thẩm Sở Hà thầm mỉm cười khi thấy có kịch hay để xem, nhưng trên mặt vẫn giữ nét ngây thơ vô tội: “Tôi và An Diễm chỉ nói chuyện chơi chơi, rồi cô ấy nói đang vui, muốn uống một chút rượu, ai ngờ uống rồi lại trở thành như thế này.”

Thẩm Sở Hà nói rồi nhìn sang Tô Thanh Dương với vẻ hối lỗi: “Ô tổng, thật ngại quá! Tôi đã không chú ý đến An Diễm, để cô ấy uống say như thế!”

Tô Thanh Dương khẽ thở dài hỏi An Diễm: “An Diễm à, cô có muốn về nhà không?”

“Về nhà?” An Diễm cười như điên dại. “Về nhà làm gì? Tôi không về nhà! Tôi muốn uống rượu!”

Rất rõ ràng, An Điềm đã say, và còn say bí tỉ nữa.

Những người khác trong phòng cũng nhanh chóng nhận thấy vẻ kỳ lạ của An Điềm, càng nhìn ra vẻ mặt không vui của Tô Thanh Dương. Dần dần, trong phòng trở nên im lặng, chỉ có Khưu Doanh Doanh vẫn hát say mê, không phải vì cô không biết điều, mà vì cô cũng đã uống say.

Tuy nhiên, khác với lý do An Điềm uống say, Khưu Doanh Doanh say là vì cô vui thực sự. Vì sau cùng, tình địch Susan mà cô tưởng lại không hề tồn tại.

Tô Thanh Dương không thêm quan tâm đến Khưu Doanh Doanh đang điên điên khùng khùng ở kia, anh chỉ liếc nhìn các đồng nghiệp đang nhìn chằm chằm vào mình rồi nói: “Tôi thấy cũng không còn sớm nữa, hay mọi người...”

“Chị An Điềm, qua hát đi! Đến đây, vui lên nào!”

Ngay khi Tô Thanh Dương muốn kết thúc bữa tiệc, Khưu Doanh Doanh đang say bí tỉ không biết từ khi nào đã đi đến cạnh anh. Cô cầm tay Tô Thanh Dương lên, vừa lắc vừa nói: “Chị An Điềm, hôm nay vui như thế này, hay hai chúng ta hát chung một bài nhé? Vừa hát vừa làm ma lem, để tặng Lâm tổng.”

Khưu Doanh Doanh nói xong liền nhìn sang Thẩm Sở Hà và hỏi: “Lâm tổng, anh có thích không?”

Xem ra Khưu Doanh Doanh đã say lắm rồi, nhận nhầm Tô tổng là An Điềm, nhìn Thẩm Sở Hà mà tưởng là Lâm tổng, còn to gan dám nói Lâm tổng là ma lem!

Không biết sau khi Khưu Doanh Doanh tỉnh rượu, liệu có không biết ngượng mà vẫn đến làm không!

Bầu không khí vừa rồi hơi nghiêm trọng ngay lập tức bị phá vỡ bởi Khưu Doanh Doanh. Mọi người cười phá lên, rồi nhanh chóng kéo Khưu Doanh Doanh sang một bên.

Thoát được khỏi “nanh vuốt” của Khưu Doanh Doanh, Tô Thanh Dương hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp câu vừa bị cắt ngang bởi Khưu Doanh Doanh: “Hay là buổi tiệc hôm nay tạm dừng ở đây, tôi thấy có một số đồng nghiệp cần được về nhà nghỉ ngơi rồi.”

“Dạ được, dạ được. Dù sao cũng không còn sớm nữa.” Lời của Tô Thanh Dương vừa phát ra, các đồng nghiệp trong nhóm dự án đã nhao nhao đồng ý.

Khi Tô Thanh Dương và cả nhóm dìu An Điềm bước ra cửa quán bar, trời đã tối đen thẳm. Một nữ đồng nghiệp chủ động xin đưa Khưu Doanh Doanh về nhà.

Bây giờ, chỉ còn lại mỗi An Điềm đã say.

Mọi người nhìn vào dáng vẻ quan tâm đến An Điềm của Tô Thanh Dương, tất cả họ đều hiểu rõ: Tối nay, Tô tổng muốn đưa An Điềm về nhà. Song, mọi người đều rất tin tưởng nhân cách của Tô tổng. Anh muốn đưa An Điềm về nhà, cũng chỉ vì muốn bảo vệ cô mà thôi.

Nghĩ vậy, mọi người lại không tìm được việc ca tụng Tô tổng là một người đàn ông tốt, và An Điềm là một người may mắn.

Ngay khi mọi người đều thầm đồng thuận cách phân chia này, Thẩm Sở Hà bước ra. Cô đi đến trước mặt Tô Thanh Dương, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ: “Tô tổng, hôm nay góp mặt đi chơi với mọi người cũng lâu rồi, chắc anh đã mệt, hay để tôi đưa An Điềm về nhà cho.”

Lời của Thẩm Sở Hà vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt. Rõ ràng Tô tổng muốn đưa An Điềm về mà, với người thông minh như Thẩm Sở Hà, cũng đâu có giống là không nhìn ra!

Lâm Kính Trạch đứng bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên: Mỗi quan hệ đặc biệt giữa Tô Thanh Dương và An Điềm, anh đã nhận thấy từ lâu. Sở Hà thông minh như thế, chắc chắn cũng đã nhìn ra! Nhưng, tại sao cô ấy lại làm như vậy?

Sở Hà, cô ấy rốt cuộc muốn làm gì? Sắc mặt của Lâm Kính Trạch bỗng trở nên hơi căng thẳng.

Nghe thấy lời của Thẩm Sở Hà, Tô Thanh Dương cũng không trả lời, chỉ nhìn vào An Điềm đang trong vòng tay mình, cũng không buông tay mình ra.

Tô Thanh Dương không muốn để ý đến lời đề nghị của Thẩm Sở Hà là điều dễ thấy, nhưng Thẩm Sở Hà như thể không nhìn thấy vậy, giọng điệu không hề có chút nhượng bộ nào: “Tô tổng, An Diễm là nữ, anh là nam, còn là cấp trên của An Diễm, đưa cô ấy về nhà cũng có chút bất tiện. Vừa rồi tôi không uống chút nào cả, lại đi xe riêng, xe hiện đang đậu ngay trước cửa, đưa An Diễm về nhà luôn tiện chăm sóc cho cô ấy, nói chung tiện hơn nhiều.”

Thẩm Sở Hà đã nói ra những lý do mà mọi người không thể bác bỏ được. Tất nhiên, nó cũng khiến mọi người sững sờ.

338. Chương 339

Tô Thanh Dương cũng cảm thấy những lời Thẩm Sở Hà nói thực sự hợp lý, do anh quá quan tâm đến An Diễm nên mới suy nghĩ không chu đáo. An Diễm đã muốn giữ khoảng cách với anh rồi, vậy mà anh vẫn khẳng khái muốn đưa cô về nhà vào ban đêm? Lỡ sau khi An Diễm tỉnh rượu và biết được điều này, có thể sẽ tạo thêm gánh nặng mới cho cô ấy.

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương liền gật đầu với Thẩm Sở Hà: “Vậy làm phiền cô.”

“Có gì đâu mà phiền.” Thẩm Sở Hà đỡ lấy An Diễm từ trong vòng tay của Tô Thanh Dương rồi gật đầu trình trọng với anh. “Tôi sẽ chăm sóc tốt cho An Diễm.”

“Ừm.” Tô Thanh Dương thở phào yên lòng, sau đó giúp Thẩm Sở Hà dìu An Diễm lên xe.

Sau cùng, Tô Thanh Dương liếc nhìn An Diễm đã say đến mức không biết trời đất, quay lại chào mọi người rồi đi đến chỗ chiếc xe mà Lily đã chuẩn bị sẵn cho anh.

Lúc này, Lâm Kính Trạch nãy giờ không nói gì liền đi đến trước mặt Thẩm Sở Hà. Anh gọi cô lại nói: “Sở Hà, chúng ta cùng đưa An Diễm về nhà nhé?”

“Không cần đâu anh.” Thẩm Sở Hà mỉm cười từ chối rất thẳng thừng.

Lâm Kính Trạch nhìn vào khuôn mặt với nụ cười ấm áp của Thẩm Sở Hà, rồi bước đến gần cô và thì thầm: “Sở Hà, rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Làm những gì mà em muốn làm thôi.” Thẩm Sở Hà trả lời với vẻ dĩ nhiên. “Anh à, anh yên tâm đi, em làm bất cứ việc gì cũng đều có quan điểm của mình. Nhưng anh đừng lo, em sẽ không giống như năm đó đâu.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi mà! Kính Trạch, em đi trước đây! Tạm biệt!” Thẩm Sở Hà nói rồi nổ máy xe.

Còn Lâm Kính Trạch vẫn đứng yên tại chỗ, dõi theo Thẩm Sở Hà lái xe đi xa dần.

Lâm Kính Trạch chán nản cúi gằm mặt xuống. Anh cảm thấy mình rất thất bại, dường như anh chưa bao giờ theo kịp bước chân của Thẩm Sở Hà, cũng chưa bao giờ bước được vào trái tim cô. Cần gì hay muốn làm gì, cô đều chưa bao giờ nói với anh, mà chỉ giữ một phép lịch sự xa cách!

Anh không muốn Thẩm Sở Hà đối xử với mình như thế, nhưng anh có thể làm gì đây?

Lâm Kính Trạch mỉm cười tự chế giễu, rồi cũng ngồi vào chiếc xe mà trợ lý đã chuẩn bị sẵn cho anh, chỉ rời khỏi đó mà không nói thêm lời nào.

Tất cả những người chứng kiến cảnh đó đều đưa mắt nhìn nhau với vẻ không hiểu, cuối cùng đều giải tán cả.

Thẩm Sở Hà đang lái xe, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy An Diễm vẫn còn say bí tỉ, nụ cười trên mặt mắt dần từng chút một: “An Diễm, cô ngủ rồi à?”

An Diễm đã say liên tục mình, không nói gì mà vẫn nhắm nghiền hai mắt. Cô cảm thấy đầu mình rất đau, mí mắt cũng rất nặng, giọng nói vang lên bên tai cũng trở thành tiếng kêu ong ong, nghe không rõ ràng chút nào.

Xác nhận An Diễm đã say thực sự, Thẩm Sở Hà cúi đầu xuống suy nghĩ, sau đó đeo tai nghe bluetooth vào và gọi đến một số điện thoại: “Chờ mình trên đường về nhà An Diễm, cho cậu một bất ngờ trước.”

Thẩm Sở Hà nói xong liền tháo tai nghe bluetooth xuống, một lần nữa liếc nhìn An Diễm đang say bí tỉ qua gương chiếu hậu. Thẩm Sở Hà hí mắt lại: An Diễm, lúc nào tôi cũng có thể thắng được cô.

Chiếc giày cao gót đập mạnh vào bàn ga, xe của Thẩm Sở Hà lao như bay về phía trước.

Từ quán bar đến căn hộ của An Diễm, dòng xe trên đường ngày càng thưa dần, người đi bộ cũng ngày càng ít đi. Thẩm Sở Hà rẽ vào một góc và lái xe vào một con hẻm nhỏ.

Từ xa, Thẩm Sở Hà đã nhìn thấy một chiếc Lincoln sang trọng đang đậu bên đường. Ở hai bên xe có hai hàng người mặc áo đen đang đứng.

Biểu cảm trên mặt Thẩm Sở Hà rất ảm đạm, cô thong thả dừng xe của mình lại bên cạnh chiếc Lincoln kia.

Thẩm Sở Hà quay đầu lại nhìn An Diễm đang bất tỉnh ở ghế sau, mở cửa xe ra và bước xuống. Cô đi đến cạnh chiếc Lincoln, một người mặc áo đen vội mở cửa xe cho cô.

Ánh đèn mờ mờ trên đường chiếu vào trong xe, làm cho chàng trai ngồi trong xe càng trở nên bí ẩn hơn. Anh hơi nghiêng mặt qua, giọng nói trong như ngọc: “Cô ấy đang ở trong xe của cậu à?”

“Cậu tự ra xem thì biết.” Thẩm Sở Hà nghiêng đầu qua, định cười cho thoải mái và tinh nghịch, nhưng tiếc thay, nó lại nghe có vẻ đầy gượng gạo và buồn bã.

Chàng trai trong xe không nói gì, chỉ bước thẳng ra khỏi xe và đi đến trước xe của Thẩm Sở Hà.

Đưa tay ra mở cửa xe, chàng trai nhìn thấy một người đang nằm ở ghế sau xe.

Là cô ấy, thực sự là cô ấy!

Ánh mắt của chàng trai sáng lên ngay lúc đó, như một ngôi sao sáng trong đêm lạnh.

An Diễm đang mặc một chiếc váy màu đen dài tay giản dị có thêu hoa, phần eo váy vừa vặn và thân váy rũ mềm khiến thân hình cô trông rất uyển chuyển dịu dàng. Chân cô đi đôi bốt da màu đen, để lộ đôi bắp chân trắng ngần. Mái tóc được cột cao ban đầu giờ đây hơi lộn xộn.

Má của An Diễm đỏ ửng, đôi chân mày dài khê nhướn lên, đôi mí mắt trắng trẻo che đi đôi mắt đào xinh đẹp thường thấy. Cô đang nghiêng đầu sang một bên, để lộ ra chiếc cổ xinh đẹp. Chắc do uống nhiều rượu, nên hơi thở của An Diễm hơi nặng nề.

Chàng trai đứng trước xe đưa tay ra, như thể có chút không dám tin. Anh dùng tay trong không khí một lúc lâu rồi từ từ tiến xuống, phủ lên đôi má hồng hào và mịn màng của An Diễm.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác của cái chạm nhẹ nhàng dường như đã làm cho chàng trai kia rung động rất nhiều. Ánh mắt lướt qua An Diễm từng chút từng chút, và ánh sáng dịu dàng trong mắt chàng trai cũng ngày càng nhiều hơn.

“Mình đã cho cậu gặp An Diễm trước, cậu phải cảm ơn mình thế nào đây?” Thẩm Sở Hà đi đến sau lưng chàng trai, trong giọng nói tuy có cười vui, nhưng nghe vẫn có vẻ rất gượng gạo.

“Cậu muốn mình cảm ơn cậu thế nào?” Chàng trai nhìn vào An Diễm, đứng quay lưng lại với Thẩm Sở Hà, giọng nói lập tức lấy lại trong trẻo.

Thẩm Sở Hà nhìn vào tấm lưng cao lớn của chàng trai, trong ngực cô bỗng cảm thấy chua xót: “Thôi vậy, cho cậu nợ đấy. Mình thích nhìn thấy bộ dạng của cậu khi nợ mình tình nghĩa.”

Ánh mắt của chàng trai vẫn dừng lại trên mặt An Diễm: “Mình chưa bao giờ cảm thấy mình nợ ai, vì vậy, đừng mong đợi gì ở mình.”

Lời nói cứng nhắc của chàng trai làm cho máu trong người Thẩm Sở Hà bị đông cứng lại ngay lập tức. Sau một hồi lâu, Thẩm Sở Hà mới mỉm cười: “Phải, đều do mình cam tâm tình nguyện. Nhưng...”

Thẩm Sở Hà nói đến đây thì dừng lại: “Cậu có biết vì lý do gì mà mình mới có cơ hội cho cậu gặp An Điềm trước không?”

Chàng trai hơi nghiêng đầu sang một bên: “Vì lý do gì?”

“Vì mình đã nhắc đến Cố Thiên Tuấn!” Trong lời nói của Thẩm Sở Hà có chút ý cười trả đũa. “Mình chỉ nhắc đến việc Cố Thiên Tuấn đã mua cho vợ anh ta một chiếc nhẫn ngọc lục bảo giá trị, An Điềm liền vô cùng khó chịu, còn uống say mềm nữa! Xem ra, dường như An Điềm lại phải lòng Cố Thiên Tuấn rồi!”

Bàn tay đang vuốt ve má của An Điềm của chàng trai bỗng khựng lại nhưng không dễ nhận ra, rồi động tác lập tức lấy lại vẻ nhẹ nhàng, trên mặt anh nở một nụ cười ầm ập và rạng rỡ: “Thế thì sao? Cô ấy như thế, mình đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi.”

Thẩm Sở Hà cắn môi với vẻ không cam tâm, rồi tiếp tục nói: “Vậy cậu có biết không? Ngoài Cố Thiên Tuấn ra, tổng tài của tập đoàn Tô Thị, Tô Thanh Dương, dường như cũng rất thích An Điềm!”

“Điều này, mình đã biết lâu rồi.” Chàng trai nói đến đây, trong giọng nói dường như có thêm chút nụ cười. “Con người của cô ấy, luôn khiến rất nhiều người thích mình từ lúc nào cũng không hay.”

“Vậy cậu không sợ An Điềm sẽ bị người khác cướp đi à? Bị Cố Thiên Tuấn, hoặc bị Tô Thanh Dương cướp đi?” Thẩm Sở Hà có vẻ hơi tức giận. Một người luôn hòa đồng và lịch thiệp trước mặt người khác như cô, chỉ khi đối mặt với chàng trai này, mới không thể giữ được điềm tĩnh.

Thẩm Sở Hà có thể làm cho bất kỳ ai thích mình, cô cũng chưa từng thất bại, cho đến khi cô gặp chàng trai này!

“Sợ?” Chàng trai cười phá lên, như thể đang cười Thẩm Sở Hà vì đã đưa ra một câu hỏi rất ngớ ngẩn này.

339. Chương 340

“Kể từ khi mình quyết tâm phải giành lại cô ấy, mình không sợ bất cứ điều gì.” Chàng trai nói, cùng lúc đó, ánh mắt anh dần trở nên lạnh lùng.

Nghe thấy giọng điệu kiên quyết của chàng trai, Thẩm Sở Hà đột nhiên như bị hút hết sức lực, không biết mình nên nói gì.

Thấy người mà mình không thể có được vui mừng hơn hờ khi nhìn vào khuôn mặt của một người phụ nữ khác, làm sao trái tim cô cảm thấy dễ chịu đây? Cô không phải là một vị thánh, cô biết ghen tị!

Thậm chí, Thẩm Sở Hà còn nghĩ, trên đường đưa An Điềm về nhà, liệu có nên ném thẳng An Điềm đã say mềm này xuống một con sông trong thành phố H, để cô ta chết đi hay không!

Được như thế, sẽ không còn ai tranh giành với cô nữa!

Tuy nhiên, Thẩm Sở Hà sẽ không bao giờ làm điều đó, vì đó là cách làm thảm thương nhất đối với một người phụ nữ đã đi vào ngõ cụt!

Những người phụ nữ thảm thương đó vì không còn cách giải quyết, không còn khả năng nên mới nghĩ đến việc giết chết người thương nhất của người mình yêu. Còn Thẩm Sở Hà có niềm kiêu hãnh của mình, cô sẽ không làm ra việc đáng xấu hổ như vậy!

Thẩm Sở Hà hít một hơi thật sâu và từ từ bình tĩnh lại. Cô nhìn vào lưng chàng trai khẽ nói: “Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, mình nên đưa An Điềm về nhà, nếu không, sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

Ánh mắt lưu luyến của chàng trai vẫn dừng lại trên mặt An Điềm, rồi sau đó thu lại tay mình một cách dứt khoát. Anh gật đầu: “Cũng được, đưa cô ấy về đi.”

Chàng trai nói rồi đóng cửa xe lại.

Qua ánh đèn mờ ảo, qua cửa kính, chàng trai nhìn thấy An Điềm trong xe vẫn ngủ yên bình. Anh mỉm cười hài lòng: Nếu mãi được nhìn cô ấy như thế này, vậy cũng rất tốt.

Thẩm Sở Hà đứng bên cạnh không nói gì, chỉ bước thẳng vào xe.

Đưa chân đạp mạnh bàn ga, Thẩm Sở Hà đã tăng tốc, và chiếc xe nhanh chóng chạy xa khỏi chàng trai.

Khoảng cách ngày một xa hơn, Thẩm Sở Hà nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chàng trai dưới màn đêm đó, dường như vẫn đang dõi theo xe mình.

Thẩm Sở Hà mỉm cười chua chát rồi lái xe về phía căn hộ của An Điềm...

Ngày tiếp theo sau khi An Điềm uống say là thứ bảy, vì vậy An Điềm không bị muộn giờ làm. Nhưng hậu quả do say xỉn để lại rất nghiêm trọng, vốn đã hứa sẽ đưa An An đến khu vui chơi nhưng cũng không đi, An Điềm chỉ nằm bẹp ở nhà và nghỉ ngơi hai ngày.

Mãi đến thứ hai, An Điềm mới xem như lấy lại được sức hoàn toàn.

Vẫn đi làm và tan ca như bình thường, nhưng lượt bản thảo thiết kế đầu tiên sẽ được chọn ra trong hôm nay.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bỏ phiếu chọn mẫu thiết kế, xem như một việc cũng khá quan trọng, vậy nên Lâm Kính Trạch đã đến tham gia cuộc họp.

Nhân viên của nhóm dự án cũng đều nhận ra, kể từ khi Thẩm Sở Hà đến đây, số lần Lâm Kính Trạch đến dự họp đã tăng lên rất nhiều.

Mọi người đã yên vị trong phòng hội nghị, và đợt bỏ phiếu bắt đầu.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất suôn sẻ. Mẫu thiết kế được chọn đầu tiên dĩ nhiên là của Trương Hiến Hy, mẫu thứ hai và thứ ba là của An Điềm và một đồng nghiệp khác. Nhưng khi mẫu thứ tư chưa được bỏ phiếu bình chọn thì Lâm Kính Trạch đã đứng dậy, cầm một mẫu thiết kế lên nói: “Tôi nghĩ mẫu thiết kế đủ chuẩn này khá đẹp.”

Lâm Kính Trạch vừa dứt lời, mọi người đều đưa mắt nhìn vào mẫu thiết kế đó. Không nhìn thì không biết, nhưng vừa nhìn vào thì không thể thu lại cái nhìn khinh bỉ: Mẫu thiết kế xấu xí như thế, còn cả những đường nét lộn xộn và cách phối màu không thể hiểu được, vậy mà đẹp à? Có phải Lâm tổng đang đùa không?

Tất nhiên, Lâm Kính Trạch đã nhìn thấy ánh mắt của tất cả thành viên trong nhóm dự án. Mặc dù anh không học ngành thiết kế thời trang, nhưng ít nhiều anh cũng tốt nghiệp ngành thiết kế trang sức, nên vẫn có chút khả năng đánh giá thẩm mỹ.

Song, có vài việc, anh nên làm thì vẫn phải làm, giống như việc hôm nay đề xuất đưa mẫu thiết kế này vào sản xuất vậy.

Bởi vì mẫu thiết kế này không phải do ai khác vẽ, mà do phu nhân của tổng tài tập đoàn Cố Thị, vợ của anh ba, Chu Mộng Chỉ vẽ ra.

Ngay từ đêm hôm trước, Chu Hán Khanh đã gọi cho Lâm Kính Trạch. Sau một lúc hỏi han khách sáo, Chu Hán Khanh liền nói bóng gió rằng đây là lần đầu tiên Chu Mộng Chỉ đi làm ở công ty. Mặc dù năng lực còn nhiều thiếu sót, nhưng anh ta cũng không muốn để cho Chu Mộng Chỉ vừa bước chân vào xã hội thì phải chịu một cú sốc lớn, vì vậy mong Lâm Kính Trạch chiếu cố một chút.

Và tất nhiên, cuối cùng Chu Hán Khanh còn ám chỉ rằng, những gì anh ta nói đều là ý của Cố Thiên Tuấn.

Lúc đó, Lâm Kính Trạch rất hoài nghi rốt cuộc đây có phải là ý của Cố Thiên Tuấn không. Bởi vì gần đây dường như anh ba luôn bận rộn với một việc rất quan trọng, đã rất lâu không gặp mặt anh, anh hai và anh cả rồi.

Nhưng dù thế nào, Lâm Kính Trạch cũng thấy rằng mình nên giữ thể diện cho cô ba, nên anh đã có hành động như hôm nay.

Chu Mộng Chỉ thấy thiết kế của mình được Lâm Kính Trạch cầm lên, liền mỉm cười tự mãn: Đây là sức mạnh của quyền thế, ngay cả khi không có chút bản lĩnh nào, nhưng chỉ cần địa vị của bạn đủ cao, bạn muốn gì sẽ được nấy.

Trong phòng hội nghị bỗng im phăng phắc, tất cả mọi người đều nhìn vào mẫu thiết kế trong tay Lâm Kính Trạch, cảm thấy nó hơi thô thảm đến mức không dám nhìn.

Nếu như bản thiết kế của Chu Mộng Chỉ đẹp hơn một chút thì còn có thể qua, và họ cũng sẽ đồng ý.

Nhưng nếu bây giờ, thiết kế này được đưa vào sản xuất, sau đó tung ra thị trường, sẽ phá hỏng danh tiếng của cả nhóm thiết kế chứ chẳng chơi!

Vậy nên, dù đã nghĩ đến địa vị của Lâm Kính Trạch, nhưng không ai trong nhóm dự án lên tiếng cả.

Nhất thời, tình cảnh trong văn phòng trở nên rất gượng gạo.

Lúc này, người trước giờ được xem là nhóm trưởng, An Diễm, đã lên tiếng: “Lâm tổng, là một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp, tôi nghĩ rằng bản thiết kế trong tay anh không đủ chuẩn lọt vào các mẫu được đưa vào sản xuất ở đợt đầu tiên này.”

An Diễm vừa nói ra câu này, các đồng nghiệp trong nhóm dự án đều khâm phục sự can đảm của cô. Phải nói rằng ở chốn công sở, những người luôn tốt với mọi người hoặc luôn giỏi thói với mọi người thì đều không được ai ưa. Mà người được yêu thích nhất chính là những người thường ngày có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng khi đến thời khắc quan trọng thì một tắc cũng không nhường. Người như thế thích hợp trở thành lãnh đạo, cũng dễ làm cho những người dưới tưởng tin phục.

Song, trong khi khâm phục An Diễm, các đồng nghiệp cũng thầm đổ mồ hôi hột giùm cô.

Đối tượng mà An Diễm phản đối bây giờ chính là tổng tài của công ty Lâm Thị, Lâm Kính Trạch. Mà công ty Lâm Thị lại là công ty đầu tư lớn thứ hai vào dự án, ngoài công ty Cổ Thị!

Nghe thấy ý kiến phản đối từ An Diễm, mặt Lâm Kính Trạch bỗng tối sầm lại. Anh nghĩ rằng một người phụ nữ thông minh như An Diễm, tất nhiên biết rõ lý do tại sao anh lại chọn thiết kế của Chu Mộng Chỉ.

Tuy nhiên, cô vẫn bất chấp tất cả để đưa ra ý kiến phản đối, có phải quá cứng đầu và không biết linh hoạt rồi không?

Vào khoảnh khắc mà Chu Mộng Chỉ vốn đang đặc nghe thấy An Diễm phản đối, cô ta ngay lập tức nổi giận: Bây giờ An Diễm càng ngày càng quá đáng rồi!

Những người khác không biết thân phận của mình, còn An Diễm không biết sao? Bây giờ cô ta dám nói những lời này, đúng là chán sống rồi! An Diễm không biết sao? Chỉ cần Chu Mộng Chỉ cô nhúc nhích một ngón tay thôi, thì có thể đuổi cổ An Diễm ra khỏi nhóm dự án này rồi!

“Thôi được, An Diễm đã đưa ra ý kiến phản đối, vậy còn ai có ý kiến khác không?” Lâm Kính Trạch đã lấy lại vẻ mặt bình thường của mình. Ánh mắt anh từ từ quét qua các thành viên trong nhóm dự án, rồi chậm rãi nói: “Ý kiến của An Diễm không đại diện cho ý kiến của mọi người. Bây giờ, An Diễm đã đưa ra ý kiến ngược lại với tôi, còn ai khác phản đối tôi như An Diễm không?”

340. Chương 341

Ý trong lời nói của Lâm Kính Trạch đã quá rõ ràng: Mẫu thiết kế này của Chu Mộng Chỉ, anh chắc chắn sẽ chọn! Những lời An Diễm vừa nói, chính là chống đối anh, còn ai muốn đứng cùng phe với An Diễm để chống lại anh nữa?

Lời của Lâm Kính Trạch vừa thốt ra, các thành viên của nhóm dự án đều cúi gầm mặt xuống. Những người ban đầu vốn đồng tình với An Diễm cũng từ từ ngậm miệng lại. Họ không muốn làm méch lòng Lâm Kính Trạch, vì dù gì họ vẫn phải giữ được bát cơm cho mình.

Mọi người trong văn phòng đưa mắt nhìn nhau, tuy giận nhưng không dám lên tiếng. Tất cả họ đều nghĩ rằng thiết kế này của Chu Mộng Chỉ sẽ được chọn chắc rồi!

“Tôi nghĩ An Điền nói đúng!”

Trong văn phòng yên tĩnh chợt vang lên một giọng nói ầm ập và kiên quyết.

Tất cả mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nhận ra đó là người phụ trách dự án – Tô Thanh Dương, cũng là người duy nhất có quyền lực ngang bằng với Lâm Kính Trạch đang nói!

Tô Thanh Dương đứng dậy đi về phía Lâm Kính Trạch.

Trước tiên, Tô Thanh Dương lịch sự gật đầu chào hỏi Lâm Kính Trạch. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Kính Trạch, anh giơ những ngón tay thon dài của mình ra.

Tô Thanh Dương chỉ vào một điểm trên bản thiết kế của Chu Mộng Chỉ, rồi mắt anh chậm chậm lướt qua các đồng nghiệp của nhóm dự án, cuối cùng dừng lại trên mặt Lâm Kính Trạch, nghiêm túc giải thích: “Đầu tiên, tôi thấy rằng, tỉ lệ kết cấu của bản thiết kế này có vấn đề. Mọi người hãy nhìn ở đây...”

Trong gần mười phút tiếp theo, Tô Thanh Dương đã nêu ra hết tất cả những thiếu sót trong thiết kế của Chu Mộng Chỉ.

Sắc mặt của Chu Mộng Chỉ thì ngày càng tối sầm lại, và vẻ hờ hững trên mặt tất cả mọi người cũng ngày càng rõ ràng hơn: Lần này vui rồi! Được Lâm tổng chọn rồi bị phản đối là đủ xấu hổ rồi, bây giờ còn bị Tô tổng chỉ ra những điểm thiếu sót ngay trước mặt mọi người, Chu Mộng Chỉ nghe thấy vậy chắc phải chua chát lắm!

Tô Thanh Dương nói xong, các đồng nghiệp trong nhóm dự án đều tỏ ra hào hứng, thầm khen ngợi anh không sợ thế lực và lợi ích mà công ty Lâm Thị đem lại, nghiêm túc và có trách nhiệm bày tỏ quan điểm của mình, mang lại sự tự tin rất lớn cho các đồng nghiệp!

Tô tổng hôm nay trông rất đẹp trai, mặc dù bình thường Tô tổng cũng rất đẹp trai rồi!

Ngay cả Trương Hiến Hy, người này giờ không nói một lời, cũng đã nở một nụ cười mỉm khó nhận ra trên khóe miệng: Nhóm dự án này, đúng là ngày càng thú vị!

Cả văn phòng, ngoài Chu Mộng Chỉ ra, sắc mặt của Lâm Kính Trạch cũng đang rất khó coi. Cùng là người kinh doanh, cùng là người biết rõ thân phận của Chu Mộng Chỉ, Lâm Kính Trạch nghĩ rằng mấy việc lấy lòng nhỏ nhặt này vốn nên do Tô Thanh Dương được ưu ái đứng ra làm. Bây giờ anh đã làm giúp rồi, vậy mà Tô Thanh Dương còn phá đám anh, vậy thật sự rất quá đáng.

Lúc này, Thẩm Sở Hà như được Tô Thanh Dương khích lệ, cô cũng đứng dậy nói: “Lâm tổng, tôi nghĩ Tô tổng nói rất đúng. Mẫu thiết kế này không phù hợp với tiêu chí lựa chọn lần này.”

“Sở Hà...” Lâm Kính Trạch hơi sững sờ. Anh không muốn lôi Thẩm Sở Hà vào cuộc tranh cãi này, bởi vì Chu Mộng Chỉ dường như cũng là người mà Thẩm Sở Hà không thể làm rách lòng được. Lẽ nào những lời nhắc nhở ngầm trước đây của mình vẫn chưa đủ hay sao?

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đã giận đến tái mét mặt đi. Cô ta phải ghiền rằng ken kết mới nhận được mà không đáp cửa ra rồi đi. Trước những người nghèo hèn và bướng bỉnh này, Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình ngày càng mất kiên nhẫn.

“Thật ra, tôi cũng nghĩ như vậy!” Sau khi giọng của Thẩm Sở Hà vừa dứt, Khưu Doanh Doanh cũng giơ tay lên.

Tiếp theo đó, các đồng nghiệp trong nhóm dự án cũng lần lượt giơ tay lên.

“Tôi nghĩ An Điền nói đúng.”

“Tôi tán thành quan điểm của Tô tổng và Thẩm Sở Hà!”

Bỗng chốc, mọi người tranh nhau bày tỏ ý kiến của mình. Kết quả cuối cùng là, bản thiết kế của Chu Mộng Chỉ không được chọn, thay vào đó là chọn tác phẩm của một đồng nghiệp khác.

Cuộc họp đã kết thúc trong không khí ngượng ngập như vậy.

Sau khi mọi người rời khỏi văn phòng với suy nghĩ riêng của mình, chỉ còn Chu Mộng Chỉ vẫn ngồi trên ghế với khuôn mặt trắng bệch, mãi không chịu đứng dậy.

Lâm Kính Trạch liếc nhìn Chu Mộng Chỉ rõ ràng đang không vui rồi bước về phía cô ta: “Chị ba, về chuyện hôm nay, em rất lấy làm tiếc.”

Chu Mộng Chỉ cắn răng, cố nặn ra một nụ cười: “Không có gì đâu, tại bản thiết kế của tôi không tốt, làm cậu khó xử rồi.”

“Không, không.” Lâm Kính Trạch vội lắc đầu: “Chị ba, chị đừng bao giờ nói vậy.”

“Sau này tôi sẽ cố gắng hơn, để không làm cậu khó xử nữa.” Chu Mộng Chỉ đứng dậy nói: “Cũng hết giờ làm rồi, tôi về trước đây.”

“Vâng, tạm biệt chị ba.” Lâm Kính Trạch nhìn theo bóng lưng Chu Mộng Chỉ thở dài. Bây giờ anh hơi hối hận vì đã mời chị ba vào nhóm dự án theo yêu cầu của anh ba. Ban đầu cứ tưởng rằng chị ba sẽ đóng góp một phần sức lực cho dự án, bây giờ xem ra, việc này chỉ gây thêm rắc rối cho mình.

Lâm Kính Trạch bước ra khỏi văn phòng trong tâm trạng chán nản. Nhớ lại cử chỉ vừa rồi của Tô Thanh Dương trong cuộc họp, mặt Lâm Kính Trạch lại tối sầm đi: Tô Thanh Dương biết rõ thân phận của Chu Mộng Chỉ, biết rõ mối quan hệ lợi ích phức tạp đằng sau những điều đó, vậy mà còn làm thế tại cuộc họp?

Lúc đó, Lâm Kính Trạch nghĩ rằng mình không còn gì để nói với Tô Thanh Dương nữa, càng không cần chất vấn hay nhắc nhở gì Tô Thanh Dương nữa. Anh ta muốn giữ vững quan điểm của mình thì cứ giữ đi, nếu có hậu quả gì, cũng là điều anh ta đáng nhận.

Chỉ có điều, Lâm Kính Trạch hối hận vì mình đã nhìn sai. Ban đầu anh nghĩ rằng Tô Thanh Dương đã thoát khỏi vẻ thanh cao của một người nghệ sĩ, không ngờ rằng đôi khi anh ta vẫn không biết linh hoạt.

Sau này công ty Lâm Thị liệu có nên chọn hợp tác với công ty Tô Thị của họ nữa không?

Khi Lâm Kính Trạch đang mãi suy nghĩ thì bị một giọng cười êm tai thu hút. Giọng cười này rất dễ nhận ra. À không, phải nói là giọng cười này rất dễ nhận ra đối với Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch không cần đưa mắt sang nhìn mà vẫn có thể nghe ra, đó là giọng của Thẩm Sở Hà.

Quay đầu lại, quả nhiên Lâm Kính Trạch nhìn thấy, ở cách đó không xa, Thẩm Sở Hà và An Diễm đang đứng cạnh một cây cột, vui vẻ trò chuyện.

“An Diễm, không phải tôi đã nói với cô là đừng xung đột trực diện với Chu Mộng Chỉ sao? Tại sao cô lại không nghe?” Thẩm Sở Hà kéo tay An Diễm, trên mặt có chút quở trách. “Khi cô vừa đưa ra ý kiến phản đối thiết kế của Chu Mộng Chỉ, mặt cô ta lập tức đen lại như than luôn!”

“Tôi chỉ có sao nói vậy thôi.” An Diễm xòe hai tay ra nhìn vào Thẩm Sở Hà. “Thật ra, cô cũng không muốn thiết kế của Chu Mộng Chỉ được chọn phải không?”

“Điều đó là tất nhiên rồi!” Thẩm Sở Hà gật đầu. “Dự án này là một dự án lớn, các nhà thiết kế thời trang trong ngành đều đang chờ đợi các tác phẩm đầu tiên của chúng ta được tung ra thị trường! Nếu thiết kế của Chu Mộng Chỉ được chọn, vậy chẳng phải sẽ phá hỏng danh tiếng của nhóm thiết kế chúng ta à?”

“Vậy nên, đôi khi nên nói thì vẫn phải nói.” An Diễm mỉm cười. “Vừa rồi chẳng phải cô cũng đứng lên bày tỏ ý kiến của mình sao?”

“Cũng vì được cô khuyến khích, nên tôi mới dám đứng lên nói đấy!” Thẩm Sở Hà trả lời An Diễm với một nụ cười ầm ập. “Vì vậy, tôi phải cảm ơn cô. Sau khi đứng lên và nói ra hết những gì muốn nói, tôi thật sự rất vui!”

“Tôi cũng vậy!” An Diễm nhận ra mình và Thẩm Sở Hà nói chuyện ngày càng ăn ý hơn. Có lẽ, Thẩm Sở Hà là một người đáng để cô kết bạn.

An Diễm bỗng vô thức gật gù về suy nghĩ của mình. Đột nhiên, cô lại nhớ đến chuyện xảy ra mấy ngày trước, những nghi ngờ đó cứ luẩn quẩn trong tim cô rất lâu rồi. Vừa hay Thẩm Sở Hà đang ở đây, nên An

Điềm cũng sẵn tiện lên tiếng: “Phải rồi, Sở Hà à. Cảm ơn cô đã đưa tôi về nhà tối hôm đó, bữa nào rảnh sẽ mời cô đi ăn nhé?”

“Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ thôi mà.” Thẩm Sở Hà vẫn cười rất xinh đẹp.

“Còn nữa, Sở Hà à. Hôm đó, có phải cô đã đưa tôi đi gặp người nào đó không?” An Diềm nói đến đây liền cau mày lại. “Lúc đó tôi say lắm rồi, không thể mở mắt ra được. Nhưng trong mơ màng, hình như tôi đã nghe thấy giọng nói của một người đàn ông. Hơn nữa, giọng nói đó, tôi còn rất quen thuộc.”

341. Chương 342

“Đâu có.” Trên mặt Thẩm Sở Hà không có bất kỳ vẻ hoảng loạn nào. “Tôi lái xe chở cô thẳng về nhà, đâu có đưa cô đi gặp ai! Giọng nam mà cô nghe thấy, có thể là của Tô tổng đấy.”

Thẩm Sở Hà nhìn vào An Diềm và giải thích: “Tối hôm đó cô uống say lắm, Tô tổng rất quan tâm đến cô đấy. Nếu không tin, cô có thể hỏi các đồng nghiệp khác.”

“Được rồi, tôi cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi.” An Diềm gật đầu, nghĩ rằng tại mình hay suy nghĩ thôi.

Lúc này, Lâm Kính Trạch này giờ luôn quan sát Thẩm Sở Hà và An Diềm đã đi đến cạnh họ.

“Chào Lâm tổng.” An Diềm thấy Lâm Kính Trạch đi tới liền lên tiếng chào hỏi.

“Ừm.” Lâm Kính Trạch đưa mắt nhìn An Diềm với vẻ mặt phức tạp, sau đó không nói gì nữa: Cô An Diềm này cũng biết thân phận của Chu Mộng Chỉ, nhưng còn đứng lên sớm hơn cả Tô Thanh Dương!

An Diềm liếc nhìn Thẩm Sở Hà, sau đó nhìn sang Lâm Kính Trạch như thể đang có rất nhiều điều muốn nói, cô vội nói: “Tôi còn chút việc, hai người trò chuyện đi nhé.”

Sau khi chào hỏi Thẩm Sở Hà, An Diềm liền rời đi.

Lâm Kính Trạch thấy An Diềm đã đi xa liền tiến lên một bước.

Thẩm Sở Hà không lùi về sau, chỉ chấp hai tay ra sau lưng, nở một nụ cười trong trẻo và nhìn vào Lâm Kính Trạch rồi hỏi: “Kính Trạch, anh sao thế?”

Lâm Kính Trạch nhìn thấy Thẩm Sở Hà cười như vậy, ngay lập tức không còn giận nữa, những lời anh vừa định chất vấn cũng trở thành giọng điệu yêu thương. Anh thở dài với vẻ bất lực: “Sở Hà, anh đã nói với em vào cái ngày mà em gia nhập rằng, em phải chung sống hòa thuận với Chu Mộng Chỉ, em quên rồi sao?”

“Đâu có.” Thẩm Sở Hà tỏ vẻ không hiểu. “Em nhớ anh đã bảo em phải hòa thuận với Chu Mộng Chỉ, và em đã rất hòa thuận với Chu Mộng Chỉ còn gì!”

“Nhưng tại sao em lại ủng hộ An Diềm tại cuộc họp?”

“Bởi vì mẫu thiết kế của Chu Mộng Chỉ thực sự không nên được chọn chứ sao!” Thẩm Sở Hà vẫn giữ bộ dạng lễ dĩ nhiên.

“Em...” Lâm Kính Trạch nhất thời nghẹn họng, không biết mình nên nói gì: Phải phải phải, mọi người đều là những nghệ sĩ cứng cổ và không chịu khuất phục, chỉ có mình anh là tên gian thương sẵn lòng cá mè một lứa với cả thế giới!

“Được rồi, được rồi. Anh đừng giận nữa mà. Chẳng phải mọi việc đã kết thúc khá trọn vẹn rồi sao? Các đồng nghiệp đều rất hài lòng với kết quả cuộc họp!” Thẩm Sở Hà cười rất rạng rỡ, rạng rỡ đến mức làm cho Lâm Kính Trạch không muốn nói cho Thẩm Sở Hà biết về thân phận thực sự của Chu Mộng Chỉ. Anh lo rằng một khi mình nói ra, việc đó sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Thẩm Sở Hà.

“Thôi vậy.” Lâm Kính Trạch thở dài như thể nhận thua, không còn nói gì nữa.

Bây giờ Lâm Kính Trạch chỉ lo rằng, việc lần này không làm cho Chu Mộng Chỉ hài lòng, không biết Chu Mộng Chỉ có để bụng không. Vì dù gì, trong cuộc họp vừa rồi, anh cũng đã nhìn thấy Chu Mộng Chỉ nổi trận lôi đình.

Xem ra, mình đành phải xin lỗi anh ba trước vậy. Lâm Kính Trạch nghĩ về điều đó và lại thở dài.

Trong khi đó...

Sau khi Chu Mộng Chỉ về đến biệt thự thì lại bắt đầu giận dữ, tất cả mọi thứ trong biệt thự, dù đất hay không, cũng đều đập vỡ nát hết.

“Xoảng” một tiếng, Chu Mộng Chỉ chụp lấy bình hoa từ thời nhà Minh đang trưng trong phòng ngủ và đập mạnh xuống đất. Những mảnh vỡ văng tứ tán, nhưng vẫn thể không làm cho Chu Mộng Chỉ hả giận. Mặt cô ta vẫn đang rất giận dữ.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài phòng ngủ.

“Biến đi! Không thấy tâm trạng tôi đang tồi tệ sao?” Chu Mộng Chỉ nhìn ra cửa hét lên. “Biến xuống nhà và làm việc của chị đi!”

Chu Mộng Chỉ thở hổn hển, cảm thấy vô cùng chán ghét chị Lý không biết thức thời này.

“Mộng Chỉ, là anh đây...” Cố Thiên Tuấn đang đứng ngoài cửa với vẻ mặt đứng đưng.

Chu Mộng Chỉ đang rất tức giận ngay lập tức sững sờ. Sao Thiên Tuấn lại đột ngột quay về nhà?

Cúi đầu nhìn xuống chân mình, Chu Mộng Chỉ thấy khắp phòng là một mớ hỗn độn, mọi nơi đều là những thứ bị mình ném vỡ trong lúc tức giận!

Mặt nóng nẩy gắt gỏng này của mình, sao có thể để Thiên Tuấn nhìn thấy?

Chu Mộng Chỉ bỗng cảm thấy rất ân hận. Cô ta nhúc nhích cổ họng mình trong căng thẳng, não đang chạy hết công suất: Mình nên nói gì để giải thích cho hành vi nóng nẩy này của mình đây?

Đột nhiên, mắt của Chu Mộng Chỉ sáng lên. Một giây sau, đôi mắt cô ta bỗng đắm lệ. Cô ta đổi sang một bộ dạng tủi thân và chạy đến mở cửa.

Không kịp nhìn vào vẻ mặt của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ đã lao vào lòng anh và khóc lên như một đứa trẻ.

Cố Thiên Tuấn cúi mắt xuống liếc nhìn Chu Mộng Chỉ đang trong vòng tay mình với vẻ hồ hững, rồi đưa tay ra vỗ vai cô ta: “Mộng Chỉ, nổi giận như thế không tốt cho sức khỏe đâu. Chuyện xảy ra trong nhóm dự án hôm nay, anh đã nghe Kính Trạch nói rồi. Thiệt thòi cho em quá!”

Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, ngay lập tức vui như mở cờ trong bụng. Mình vốn định đem chuyện xảy ra ở nhóm dự án để giải thích lý do mình nổi giận, không ngờ Cố Thiên Tuấn đã vì lý do này mà về nhà. Hơn nữa, nghe giọng của anh, dường như không vì việc cô nổi nóng mà cảm thấy không vui.

Một tảng đá lớn trong lòng đã đặt xuống. Lúc này, Chu Mộng Chỉ mới ngẩng đầu lên với vẻ mặt đầy tủi thân: “Thiên Tuấn, dạo này anh không về nhà, công việc của em cũng không được như ý muốn, nhưng em lại không dám đến làm phiền anh. Vì vậy, em đã nhẫn nhịn trong một thời gian dài nên mới nổi nóng như thế. Anh sẽ không thất vọng về em đâu chứ?”

“Tất nhiên là không.” Cố Thiên Tuấn kéo Chu Mộng Chỉ ra khỏi lòng mình, để cô ta ngồi lên giường.

“Mộng Chỉ, nếu công việc ở đó không như ý, hay em về lại biệt thự đi. Bỏ cuộc giữa chừng cũng không sao, có anh nuôi em rồi.” Cố Thiên Tuấn ngồi xuống cạnh Chu Mộng Chỉ dịu dàng nói.

“Không, em không muốn bỏ cuộc giữa chừng.” Chu Mộng Chỉ vội lắc đầu. Ngay cả khi cô ta không muốn đi làm, thì cũng không thể không đi làm theo cách này được! Nếu từ bỏ như thế, thì Cố Thiên Tuấn sẽ nghĩ cô ta như thế nào?

“Cũng được. Dù em làm gì, anh cũng sẽ ủng hộ em.” Cố Thiên Tuấn gật đầu với Chu Mộng Chỉ. “Em nổi giận này giờ cũng lâu rồi, xuống nhà ăn chút gì đi.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, ôm lấy cánh tay của Cố Thiên Tuấn nói: “Chúng ta đi chung nhé?”

“Anh không ăn đâu.” Cố Thiên Tuấn thản nhiên rút tay mình ra. “Công ty vẫn còn chút việc, anh phải quay lại đó ngay. Vì anh lo tâm trạng em không vui, nên mới cố tình về đây. Bây giờ thấy em đã ổn, anh cũng phải quay lại đó rồi.”

“Sao lại thế?” Chu Mộng Chỉ cúi đầu xuống, rõ ràng là không vui.

“Dạo này công ty gặp vài việc khó khăn, anh phải đích thân giải quyết.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, tỏ ra mình cũng rất khó xử.

“Vậy anh họ đâu? Anh họ không thể giúp gì cho anh à?”

“.....” Nghe Chu Mộng Chỉ nhắc đến Chu Hán Khanh, Cố Thiên Tuấn không trả lời, mà tiếng thở dài chỉ lớn hơn.

Chu Mộng Chỉ nhúu đôi chân mày lá liễu của mình lại, rồi nhớ đến việc dạo này cô ta cũng nghe nói các hạng mục do Chu Hán Khanh chịu trách nhiệm liên tục xảy ra sự cố, nên bất giác hỏi: “Chẳng lẽ sự cố này lại có liên quan đến anh họ?”

“Việc này cũng không hoàn toàn là lỗi của anh họ.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu.

“Em biết rồi.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng rất rõ ràng: Dạo này Chu Hán Khanh ngày càng không được trọng dụng rồi!

“Được rồi, Mộng Chỉ à.” Cố Thiên Tuấn đặt tay lên vai Chu Mộng Chỉ nói: “Mộng Chỉ, dạo này anh rất rất bận, có thể sẽ lơ là em. Nhưng em phải hiểu cho anh, có biết không? Chờ qua hết đợt bận này, anh sẽ cho em một bất ngờ rất lớn!”

“Bất ngờ?” Chu Mộng Chỉ hớn hở ra mặt. Đó chắc phải là một món trang sức hoặc đá quý vô giá!

“Phải, một bất ngờ rất bất ngờ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu và nói đầy ý vị sâu xa. “Vì vậy, em nhớ phải ngoan một chút.”

342. Chương 343

Nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy, Chu Mộng Chỉ mới từ từ cảm thấy khá hơn, bèn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng được, Thiên Tuấn, anh đi làm việc đi. Nhưng mà, sau khi xong việc rồi nhất định phải về với em đấy!”

“Đương nhiên!” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Chu Mộng Chỉ, “Anh họ cũng đến cùng với anh, hôm nay việc của anh ấy không nhiều nên cứ để anh ấy ở lại với em đi, chứ nếu để em một mình thì chắc em sẽ buồn lắm.”

“Cảm ơn anh, Thiên Tuấn.” Chu Mộng Chỉ nói xong định sà vào lòng Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn lập tức làm như vô tình lùi về một bước, sau đó nhìn đồng hồ rồi ngẩng đầu lên nói với Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, anh phải đi đây, em nghỉ ngơi đi nhé.”

Chu Mộng Chỉ vừa mới sà vào không khí, thẫn thờ gật đầu: “Vâng.”

Cố Thiên Tuấn vừa quay lưng đi thì vẻ dửng dưng trên mặt lập tức mất sạch: Sắp rồi, những ngày tháng thế này sắp kết thúc rồi, mình nhất định phải cố kiên trì đến cùng!

Cố Thiên Tuấn đi được một lúc, Chu Hán Khanh liền bước vào phòng ngủ.

Chu Mộng Chỉ đang ngồi ngắm người trên giường, thấy Chu Hán Khanh đến cũng chỉ nhướn mắt lên một chút rồi lại tiếp tục suy tư.

“Chuyện của em ở công ty, anh đã nghe Thiên Tuấn nói rồi, nếu em không muốn tiếp tục làm việc nữa thì về nhà đi.” Chu Hán Khanh biết Chu Mộng Chỉ là một người rất nhạy cảm và có lòng tự tôn cao, xảy ra chuyện như vậy ở ngay trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp chắc chắn sẽ khiến cô thấy rất khó chịu.

Ban đầu Chu Hán Khanh muốn cho Chu Mộng Chỉ đi làm để có thể rèn luyện một chút, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thôi đi vậy, không nên để cô phải chịu khổ nữa, cứ vô lo vô nghĩ mà làm phu nhân cao ngạo cả đời cũng tốt, dù sao anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ cô.

“Cái công việc chết toi đó, ai mà thêm làm chứ?” Chu Mộng Chỉ vừa bĩu môi vừa ngồi hằn người dậy, “Chỉ có điều, cho dù em có từ bỏ thì cũng không thể lên lút từ bỏ thế này được, sẽ rất mất mặt!”

“Thế em định làm gì?” Chu Hán Khanh vừa nói vừa đắp chăn lên cho Chu Mộng Chỉ.

“Dù sao bản thảo thiết kế của nhóm cũng đã được chọn ra rồi, vài ngày nữa sẽ làm ra thành phẩm rồi tung ra thị trường, đến lúc đó Thiên Tuấn sẽ đến công ty...” Chu Mộng Chỉ nói đến đây chợt dắc ý nhìn Chu Hán Khanh, “Em đã có cách, không những có thể khiến em có lí do chính đáng để nghỉ việc mà còn xử lí được đám người không biết trời cao đất dày kia nữa!”

“Hà?” Thấy vẻ dắc ý của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh chợt thấy buồn cười, “Em nói anh nghe thử xem.”

“Em không nói anh nghe đâu, em sẽ tự làm!” Chu Mộng Chỉ nghiêng đầu đáp.

“Rồi rồi rồi, đến lúc đó anh chỉ cần nghe em báo tin vui thôi.” Chu Hán Khanh xoa đầu Chu Mộng Chỉ, không hỏi thêm nữa.

Chu Hán Khanh biết rõ, tuy Chu Mộng Chỉ có lúc quá đa nghi nhạy cảm, mỗi khi quyết định việc lớn thì có hơi bốc đồng, nhưng nếu đối phó với đám người nhai nhép thì trí thông minh của Chu Mộng Chỉ thừa sức để xử lí.

“Anh cứ chờ đến lúc đó đi!” Chu Mộng Chỉ phẩy tay nói chắc như đinh đóng cột, “Khi đó, em chắc chắn sẽ có một lí do chính đáng để thôi việc, vừa hay ngày hẹn phẫu thuật của em cũng sắp đến rồi, em sẽ tranh thủ lúc không đi làm mà nghỉ ngơi tịnh dưỡng, chờ ngày phẫu thuật.”

“Mộng Chỉ, em nói cái gì?” Chu Hán Khanh vừa nghe Chu Mộng Chỉ nói như vậy thì lập tức giật mình đứng phắt dậy, “Không phải anh đã bảo Cố Thiên Tuấn gọi điện cho em rồi sao? Sao em vẫn cứ kiên quyết muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ?”

“Anh làm cái gì mà kích động vậy?” Chu Mộng Chỉ bắt mắt liếc nhìn Chu Hán Khanh, “Em còn chưa mắng anh cái tội đi mách với Thiên Tuấn đấy!”

“Mộng Chỉ, em đã rất đẹp rồi, tại sao nhất định phải đi chỉnh sửa? Không lẽ Cố Thiên Tuấn cũng đồng ý cho em đi phẫu thuật sao?” Chu Hán Khanh lắc đầu, có hơi tức giận.

“Em vẫn muốn trở nên đẹp hơn nữa!” Chu Mộng Chỉ gân cổ, “Thiên Tuấn nói rồi, cho dù em làm gì thì anh ấy cũng ủng hộ em!”

“Nhưng việc phẫu thuật sẽ tổn hại đến sức khỏe của em, Thiên Tuấn sao có thể chấp nhận cho em làm vậy như thế?” Chu Hán Khanh thật sự giận dữ.

“Anh ăn nói cái kiểu gì thế? Thiên Tuấn làm vậy là ủng hộ em!” Chu Mộng Chỉ cũng nổi giận, “Anh tưởng Thiên Tuấn cũng giống như anh sao? Suốt ngày quẩn chuyện thiên hạ rồi quẩn luôn em!”

“Anh làm thế là vì muốn tốt cho em!” Chu Hán Khanh dốc lòng khuyên nhủ, “Cố Thiên Tuấn ngoài miệng nói là ủng hộ em, nhưng theo anh thấy thì hình như Cố Thiên Tuấn không còn quan tâm em nữa!”

Chu Hán Khanh vừa nói đến đó thì Chu Mộng Chỉ lập tức như một con mèo vừa bị giẫm phải đuôi, lông lộn gào lên: “Chu Hán Khanh! Anh đang nói bậy bạ gì thế? Thiên Tuấn là người quan tâm tôi nhất!”

“Nếu anh ta quan tâm đến em thì có để cho em tự làm hại mình không? Có cho phép đám bác sĩ đó động dao kéo vào mặt em không?” Chu Hán Khanh hỏi lại, “Còn nữa, đã mấy tháng rồi? Cố Thiên Tuấn ngày nào cũng lấy lí do công việc bận rộn, không về nhà với em, thời gian anh ta ở bên em còn không bằng một phần ba thời gian anh ở bên em nữa!”

Thật ra, từ mấy ngày trước, Chu Hán Khanh đã bắt đầu để ý việc này rồi, chỉ là do Cố Thiên Tuấn tuy không dành nhiều thời gian, nhưng thật ra ở các mặt khác thì vẫn rất tốt với Chu Mộng Chỉ. Túi xách hàng hiệu, trang sức, bất ngờ, Cố Thiên Tuấn lâu lâu vẫn mua về cho Chu Mộng Chỉ.

Nhưng thời gian trôi qua, Chu Hán Khanh càng ngày càng cảm thấy không ổn, bởi cho dù Cố Thiên Tuấn có bận đến đâu thì vẫn nên dành thời gian cho Chu Mộng Chỉ chứ, nhưng Cố Thiên Tuấn lúc nào cũng không có thời gian!

Chu Hán Khanh vốn định quan sát thêm một thời gian nữa rồi mới kết luận, bởi vì thời gian này Chu Mộng Chỉ khó khăn lắm mới không suy nghĩ lung tung, anh không thể khiến cô thêm phiền lòng.

Nhưng bây giờ, Cố Thiên Tuấn lại chấp nhận cho Chu Mộng Chỉ đi phẫu thuật thẩm mỹ, chuyện này khiến Chu Hán Khanh cảm thấy, Cố Thiên Tuấn thật sự quá bất thường rồi!

“Đó là vì công việc của Thiên Tuấn thật sự quá bận, nên mới không có thời gian ở bên cạnh tôi!” Chu Mộng Chỉ vẫn bất chấp hình tượng mà quát vào mặt Chu Hán Khanh.

“Cho dù công việc có bận đến đâu thì cũng vẫn sẽ có một chút thời gian về nhà với em chứ, không phải sao? Nhưng anh ta tại sao suốt một thời gian dài như vậy lại không về nhà?”

“Vừa rồi không phải anh ấy đã đến rồi sao? Do không ở bên tôi được, anh ấy còn xin lỗi tôi nữa!” Giọng của Chu Mộng Chỉ càng lúc càng lớn, cô ta nghiêng rằng chắc hẳn Chu Hán Khanh, “Đừng tưởng tôi không biết, mấy chuyện xảy ra ở công ty đa phần đều liên quan đến anh! Nếu không phải tại anh thì Thiên Tuấn đâu có bận đến mức không ở bên cạnh tôi được!”

“Anh...” Chu Hán Khanh mấp máy môi, nhất thời không nói được gì.

Đúng rồi, Cố Thiên Tuấn vừa rồi không phải mới đến thăm Mộng Chỉ sao?

Mấy chuyện gần đây khiến Cố Thiên Tuấn đau đầu, cũng đúng là do cấp dưới của mình đã sơ suất gây ra.

Những điều Mộng Chỉ nói rõ ràng đều là sự thật, nhưng mà tại sao, mình lại cứ cảm thấy vẫn có gì đó không ổn vậy?

Thấy Chu Hán Khanh không nói gì nữa, Chu Mộng Chỉ liền cười khẩy rồi cảnh cáo: “Vậy nên, Chu Hán Khanh, sau này ở trước mặt tôi đừng có nói mấy lời phá hoại tình cảm giữa tôi và Thiên Tuấn nữa! Trừ phi anh muốn tôi ghét anh, trừ phi anh không muốn ở lại đây nữa!”

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh há hốc mồm, hốt hoảng vô cùng, “Mộng Chỉ, anh đối xử với em thế nào, em còn chưa rõ sao? Sao em có thể nói với anh như vậy?”

Chu Mộng Chỉ khoanh tay trước ngực, khó chịu hừ một tiếng: “Lúc trước anh đúng là rất thật lòng thật dạ với tôi, nhưng mà bây giờ thì tôi không biết nữa rồi! Anh nhìn cách cư xử đạo này của anh xem!”

“Mộng Chỉ! Anh...”

“Đủ rồi đủ rồi, đừng nói nữa! Tôi thấy bức mình lắm rồi đấy!” Chu Mộng Chỉ nhăn mặt phẩy tay, “Tôi phải xuống ăn cơm, anh đi làm việc của mình đi!”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền mang dép vào rồi bước xuống lầu.

“Mộng Chỉ, Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh vội vàng bước lên, định nói gì đó, nhưng Chu Mộng Chỉ không thèm quay đầu nhìn anh ta mà đi thẳng xuống lầu.

Chu Hán Khanh đứng ngậy người tại chỗ, khe thở dài. Anh ta đưa tay xoa xoa cái trán nhức nhối của mình, cứ cảm thấy có gì đó không ổn, rốt cuộc vấn đề ở đâu chứ?

343. Chương 344

Từ sau khi nhóm dự án chọn được bản thảo thiết kế thì công ty Tô Thị liền bước vào giai đoạn sản xuất gấp rút, hiện giờ hàng mẫu sau khi được chỉnh sửa ba lần thì đã làm xong.

Chỉ cần người đầu tư lớn của dự án là Cố Thiên Tuấn thông qua thì Tô Thị sẽ chính thức sản xuất đợt hàng đầu tiên rồi tung ra thị trường.

Hôm nay là lần thứ hai Cố Thiên Tuấn chính thức đến Tô Thị để họp, thế nên tất cả nhân viên Tô Thị từ trên xuống dưới đều tập trung lại để chuẩn bị đón tiếp anh.

Nhưng khác ở chỗ, lần này lại thiếu đi Dương Thanh Lộ và thay vào đó là Thẩm Sở Hà.

An Diễm là người đại diện cho nhóm dự án nên được đứng giữa trong số nhóm người tiếp đón. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ tâm trạng thật bình thản mà đón Cố Thiên Tuấn.

Tất cả những việc hoang đường đã xảy ra, cho dù có làm cách nào thì An Diễm cũng không thể xóa ra khỏi kí ức được.

Nhưng cô không thể cứ tiếp tục như vậy, hôm nay, cô sẽ dùng thân phận là nhân viên của Tô Thị để gặp Cố Thiên Tuấn, và sau này cũng sẽ chỉ dùng đúng thân phận ấy mà gặp anh!

“Đến rồi, đến rồi!”

Các nhân viên đứng phía sau An Diễm chột xì xào, khiến An Diễm đang chìm vào suy tư lập tức định thần lại.

Cô ngẩng đầu lên, trông thấy Cố Thiên Tuấn đang từ phía xa ngược sáng mà bước đến, gương mặt anh tuấn rạng ngời, cả người như toát ra một khí chất vương giả trầm ổn. Cố Thiên Tuấn lúc nào cũng có cái dáng vẻ ấy, chỉ nhìn được mà không chạm được!

Thật ra bên cạnh Cố Thiên Tuấn còn có rất nhiều người, vệ sĩ, trợ lí, phục vụ, lễ tân, ăn mặc đủ kiểu đi sát bên anh.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn có một ma lực, chỉ cần anh xuất hiện thì tất cả ánh nhìn của mọi người đều sẽ chỉ tập trung lên anh mà thôi.

An Diễm cứ mãi đắm đuối nhìn Cố Thiên Tuấn, tất cả quyết tâm vừa rồi vào giây phút này chợt có chút lay động!

“Chị An Diễm, chị An Diễm... Chị mau nói gì đi!”

Chợt nghe thấy tiếng nhắc của Khưu Doanh Doanh bên tai, An Diễm hơi giật mình, lúc này mới nhận ra Cố Thiên Tuấn đã đứng ngay trước mặt mình, thế nên cố gắng nói thật bình thản: “Chào anh Cố, tôi là người đại diện của nhóm thiết kế công ty Tô Thị, An Diễm, hoan nghênh anh.”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm một cách rất lịch sự trong ba giây, sau đó quay sang nói với Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch bên cạnh mình: “Cuộc họp có thể bắt đầu rồi.”

An Diễm nhìn nét mặt nghiêng của Cố Thiên Tuấn, đột nhiên cảm thấy bản thân mình có hơi nực cười, vốn hạ quyết tâm sẽ không dây dưa gì với Cố Thiên Tuấn nữa, nhưng bây giờ chính Cố Thiên Tuấn lại lạnh lùng như không hề quen cô vậy!

Chắc chắn là do Chu Mộng Chỉ cũng có mặt ở đây rồi.

Khóe môi An Diễm nhếch lên nụ cười tự mỉa mai: An Diễm, mày đúng là tưởng bỏ rồi! Trong mắt Cố Thiên Tuấn trước nay chưa bao giờ có mày, tất cả những việc từng xảy ra đều chỉ là trò cười mà thôi!

“Vâng, anh ba, mời đi theo em.” Lâm Kính Trạch gật đầu rồi dẫn đường cho Cố Thiên Tuấn, còn Tô Thanh Dương thì lại quay sang nhìn gương mặt thần thờ của An Diễm một lúc rồi mới bước đi cùng Lâm Kính Trạch.

Các thành viên trong nhóm dự án cũng lần lượt bước theo.

Lúc này, Thẩm Sở Hà và Khưu Doanh Doanh đi đến bên cạnh An Diễm, mỗi người khoác một bên tay của cô.

“Chị An Diễm, sao chị cứ ngăn người ra thế?” Khuu Doanh Doanh thắc mắc hỏi. Nếu nói tâm trạng không vui thì đáng lẽ cô mới là người không vui chứ, bởi ở cuộc họp này, chú đẹp trai không đi cùng với Cố tổng, thay vào đó là cái chị Susan xinh đẹp kia!

“Không có gì!” An Diễm miễn cưỡng lắc đầu, trong lòng vẫn thấy rất nặng nề.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa.” Thẩm Sở Hà chuyển chủ đề, “Bây giờ sắp họp rồi, chúng ta mau vào họp thôi!”

Thẩm Sở Hà nói xong liền kéo tay An Diễm và Khuu Doanh Doanh đi.

Chu Mộng Chỉ đi sau cùng, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng An Diễm, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười thâm độc: An Diễm, cô sẽ không đắc ý được lâu đâu, chỉ một lát nữa thôi cô sẽ biết có chuyện gì xảy ra!

Chu Mộng Chỉ cất bước cùng An Diễm đi vào phòng họp, thấy Thẩm Sở Hà và Khuu Doanh Doanh lần lượt định ngồi hai bên An Diễm, cô ta liền mau chóng bước lên ngồi vào chỗ mà Thẩm Sở Hà định ngồi xuống.

Ba người An Diễm đều kinh ngạc nhìn Chu Mộng Chỉ, nhưng Chu Mộng Chỉ chẳng thèm ngược mắt, cứ thản nhiên ngồi ở đó.

“Này, chị...”

“Doanh Doanh!” Thấy Khuu Doanh Doanh định thay Thẩm Sở Hà mắng chửi Chu Mộng Chỉ, An Diễm liền kéo tay ngăn lại, sau đó nói với Thẩm Sở Hà, “Sở Hà, cô ngồi bên kia đi vậy.”

“Cũng được.” Trên mặt Thẩm Sở Hà không hề có nét khó chịu nào, tuy đã thấy cảnh vừa rồi nhưng cô vẫn thoải mái bước sang chỗ khác ngồi, trong lòng nghĩ chắc sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Còn An Diễm chỉ lặng lẽ nhìn Chu Mộng Chỉ đang ngồi cạnh mình một lát rồi cũng quay sang lo việc của mình.

Mở đầu cuộc họp, Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch phát biểu vài câu mang tính chất khai mạc, sau đó đến lượt các nhà thiết kế có tác phẩm được chọn đứng lên giới thiệu kỹ lưỡng về tác phẩm của mình.

Bởi người đầu tư lớn nhất của dự án là Cố Thiên Tuấn, thế nên cần phải giải thích kỹ một chút để đảm bảo anh có thể hài lòng mà tiếp tục rót tiền vào.

Trương Hiến Hy là bậc thầy được mọi người biết đến nên không cần phải chuẩn bị gì nhiều, chỉ đứng lên nói vài câu rồi ngồi xuống ngay.

Nhưng những người còn lại thì khác, vì cuộc họp lần này mà họ đã phải chuẩn bị vất vả, đến ngay cả An Diễm còn làm cả một file powerpoint để trình bày về tác phẩm của mình.

“Những điều tôi vừa nói chính là concept và đặc điểm của thiết kế.” Một nhân viên vừa kết thúc phần giới thiệu vừa kích động nhìn về phía Cố Thiên Tuấn.

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn nhàn nhạt gật đầu, những thiết kế này anh vốn hoàn toàn không hiểu, tiền đầu tư vào đây đối với anh mà nói cũng không nhiều, nếu không phải vì An Diễm thì anh thật sự không muốn lãng phí thời gian đến đây mà nghe mấy người này nói vớ va vớ vẩn.

Cũng may, người này nói xong thì sẽ đến lượt An Diễm giới thiệu tác phẩm của cô.

Cố Thiên Tuấn thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tìm được một lí do danh chính ngôn thuận để đến ngắm An Diễm rồi.

Anh quay đầu sang nhìn An Diễm, thấy cô lúc này đang mặc bộ đồ công sở màu trắng gạo, tôn lên gương mặt hồng hào và thân hình quyến rũ, mái tóc suôn mượt được buộc gọn lại sau đầu, đôi hoa tai ngọc trai lấp lánh dưới vành tai, Cố Thiên Tuấn cảm thấy có ngắm bao nhiêu cũng không thấy chán.

An Diễm sau khi cẩn thận mở laptop ra liền đứng dậy, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Chào mọi người, tiếp theo đây, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người nghe về ý tưởng thiết kế của tôi, bây giờ xin mọi người hướng mắt lên màn hình, trước tiên...”

An Diễm còn chưa kịp nói xong thì màn hình máy chiếu đột nhiên tắt ngóm.

Trong lúc mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Chu Mộng Chỉ ngồi cạnh An Điềm đột nhiên đứng dậy: “Trời ơi, xin lỗi nhé!”

Mọi người quay đầu sang nhìn, thì ra cốc nước của Chu Mộng Chỉ đã bị đổ, nước trong cốc chảy hết vào laptop của An Điềm.

Laptop gặp nước tự động tắt máy, thế nên màn hình đương nhiên sẽ đen ngòm.

Chu Mộng Chỉ trông rất áy náy, liên tục nói với An Điềm: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu.”

“Ai biết chị vô ý hay cố ý...” Khuu Doanh Doanh ngồi cạnh An Điềm lừ mắt với Chu Mộng Chỉ rồi bắt mồm lẩm bẩm.

Còn An Điềm phải cố gắng kìm cơn giận, quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ một lúc rồi rút khăn giấy ra lau laptop.

344. Chương 345

Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Chu Mộng Chỉ và vẻ mặt nhẩn nhện của An Điềm, bàn tay lập tức nắm chặt lại, nhưng sau đó lại thả ra. Anh trầm ngâm một lúc rồi quay sang phẩy tay với Susan đứng sau lưng.

Susan hiểu ý Cố Thiên Tuấn, lập tức bước lên nói với mọi người trong phòng: “Cố tổng của chúng tôi rất hài lòng với dự án lần này, cuộc họp hôm nay đến đây thôi, công ty Cổ Thị sẽ tăng thêm tiền đầu tư vào dự án này của Tô Thị.”

Câu nói của Susan khiến mọi người không quan tâm nhiều đến tai nạn do Chu Mộng Chỉ gây ra nữa, ai nấy đều yên tâm gặt đầu.

Lúc này, Tô Thanh Dương cũng đứng lên, nhìn một lượt mọi người trong văn phòng rồi nói: “Được rồi, cuộc họp đến đây thôi, buổi chiều sẽ có tiệc chào đón Cố tổng, mọi người về chuẩn bị nhé, bây giờ giải tán.”

Mọi người lật đầu rồi lục tục rời đi.

Cố Thiên Tuấn liếc nhìn An Điềm đang ngăn người bên chiếc laptop một chút rồi cũng bước đi cùng với Lâm Kính Trạch.

Tô Thanh Dương thấy thế liền mau chóng đi theo Cố Thiên Tuấn.

“Cố tổng, tôi có vài chuyện muốn nói với anh.” Tô Thanh Dương gọi Cố Thiên Tuấn lúc này đã ra đến hành lang.

Cố Thiên Tuấn cúi mắt suy nghĩ một lúc rồi quay sang gặt đầu với Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch nhìn Tô Thanh Dương, sau đó cùng với Susan bước sang một bên, vẻ mặt hai người giống như có viết lên dòng chữ “không phận sự miễn đến gần” vậy, khiến cho mấy nhân viên trông thấy mà sợ hãi đi vòng ra xa.

Hành lang lúc này không còn ai nữa, chỉ có Lâm Kính Trạch và Susan đứng gác ở xa xa.

Tô Thanh Dương lúc này mới ngẩng cao đầu nhìn Cố Thiên Tuấn: “Anh đã từng nói sẽ mau chóng cho An Điềm một câu trả lời, nhưng tại sao lúc hai người gặp mặt, anh lại chẳng nhìn vào mắt cô ấy? An Điềm gặp chuyện uất ức, anh cũng không nói tiếng nào!”

Nói đến đây, Tô Thanh Dương không kìm được mà cười khẩy: “Đây là câu trả lời mà anh cho cô ấy đấy à?”

Cố Thiên Tuấn nuốt nước bọt, câu chất vấn của Tô Thanh Dương khiến giọng anh có hơi lạc đi: “Hiện giờ tôi đang rất cố gắng để mau chóng xử lý mọi chuyện.”

“Mau chóng?” Tô Thanh Dương hỏi lại, “Mau chóng là bao lâu? Hay chỉ là một câu nói suông thôi?”

Tô Thanh Dương bước mạnh lên một bước, áp sát lại Cố Thiên Tuấn: “Anh đừng ý mình đã cứu An Điềm được vài lần thì có thể mãi mãi lừa gạt cô ấy!”

“Tôi cứu cô ấy là vì tôi quan tâm cô ấy.” Cố Thiên Tuấn đưa mắt nhìn xa xăm, giọng nói dần bình tĩnh trở lại, “Bây giờ tất cả mọi cố gắng của tôi đều là vì muốn có thể cho An Điềm một tương lai tốt hơn.”

“Tôi không tin!” Đôi mắt nâu của Tô Thanh Dương chợt sáng quắc lên, “Nếu anh không làm được thì mau chóng bỏ cuộc đi, như vậy mới là sự bảo vệ tốt nhất cho An Điềm.”

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.” Cố Thiên Tuấn nhìn thẳng vào mặt Tô Thanh Dương, nói rất rõ ràng, “Anh cũng sẽ không thắng được tôi đâu.”

“Anh...” Vẻ mặt ôn hòa của Tô Thanh Dương xuất hiện một nét phẫn nộ, “Cho dù có như vậy thì tôi cũng sẽ không để anh làm An Điềm tổn thương thêm lần nữa.”

“Tôi chưa bao giờ muốn làm An Điềm tổn thương, bây giờ tất cả mọi việc tôi làm đều là vì...”

“Á!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên trong phòng họp, cắt ngang câu nói của Cố Thiên Tuấn.

Tô Thanh Dương và Cố Thiên Tuấn đưa mắt nhìn nhau, tròn mắt co lại: An Điềm vẫn còn đang trong phòng họp!

Nghĩ đến đó, hai người lập tức đồng thời quay người chạy vào trong phòng.

Trong lúc đó, những người khác cũng nghe thấy tiếng kêu này, cũng vội vã chạy đến.

“Rầm” một tiếng, Cố Thiên Tuấn đẩy mạnh cửa phòng ra.

Mọi người chạy đến vây kín cửa, nhưng cảnh tượng xảy ra trước mắt lại khiến họ không hiểu gì cả.

Lúc này, cả An Điềm và Chu Mộng Chỉ đều đang ngồi bệt dưới đất, trên mặt và trên người họ toàn là nước, bên cạnh còn có mấy mảnh cốc vỡ.

Chu Mộng Chỉ gương mặt tái xanh nhìn An Điềm, trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên một nét kinh ngạc và bàng hoàng.

Còn An Điềm lại nhìn Chu Mộng Chỉ bằng vẻ mặt không cảm xúc, miệng hình như còn đang hơi nhếch lên cười lạnh lùng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hai người họ vừa mới... đánh nhau sao? Nếu không thì sao cảnh tượng lại tan hoang thế này? Là do vừa rồi Chu Mộng Chỉ đã làm hỏng laptop của An Điềm à?

Nhưng với tính cách của An Điềm thì sao có thể đánh Chu Mộng Chỉ chứ? Chuyện này là không thể! Chắc chắn là đã có chuyện gì khác rồi!

Ngay lập tức, tiếng xôn xao bàn luận liền vang lên.

Những tiếng ấy vang đến tai Chu Mộng Chỉ, cô ta lập tức định thần lại, quay đầu sang thì trông thấy Cố Thiên Tuấn đã đứng ở cửa rồi.

Làm sao đây?

Chu Mộng Chỉ như nghe thấy có một tiếng sấm vang lên trong đầu, bởi sự việc không diễn ra đúng hệt như cô ta mong muốn, bây giờ cô ta phải giải thích với Cố Thiên Tuấn thế nào về mọi chuyện đây?

Chu Mộng Chỉ mấp máy môi, thật sự hoảng loạn.

Lâm Kính Trạch đứng ở cửa nhìn Cố Thiên Tuấn một lúc rồi bước về phía Chu Mộng Chỉ.

“Đứng dậy đi đã.” Lâm Kính Trạch chìa tay ra trước mặt Chu Mộng Chỉ, tuy anh không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cảm thấy mình vẫn nên đứng về phía Chu Mộng Chỉ.

Tuy anh ba không muốn mọi người biết thân phận phu nhân tổng tài của chị ba, nhưng thấy vợ mình với dáng vẻ thê thảm thế này, anh ba là chồng thì chắc chắn sẽ muốn bảo vệ cho chị ba trước.

Nhưng anh ba lại không thể làm vậy một cách quá lộ liễu, mà nếu cứ đứng ngây ra như thế mãi thì chị ba sẽ đau lòng lắm, vậy chỉ bằng mình tranh thủ lúc mọi người chưa kịp phản ứng gì mà dìu chị ba đứng dậy, để sau này chị ba có chất vấn thì anh ba cũng sẽ có thể lấy mình ra làm cái cớ.

Chu Mộng Chỉ đưa mắt nhìn Lâm Kính Trạch rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn đang đứng ở cửa, sau đó đưa tay ra nắm lấy tay Lâm Kính Trạch rồi được anh dìu dậy.

Tô Thanh Dương cũng nhìn Cố Thiên Tuấn đầy ẩn ý rồi bước đến trước mặt An Diễm đỡ cô lên.

“Tô tổng, xin sắp xếp cho tôi một phòng nghỉ.” Lâm Kính Trạch thấy dáng vẻ thảm hại của Chu Mộng Chỉ liền quay sang yêu cầu Tô Thanh Dương.

“Lily!” Tô Thanh Dương gọi to, “Mau đưa Lâm tổng và Chu Mộng Chỉ đi.”

Lily đang đứng ngây người ở cửa lập tức định thần lại, chạy đến trước mặt Chu Mộng Chỉ và Lâm Kính Trạch rồi gật đầu nói: “Lâm tổng, cô Chu, mời đi theo tôi.”

“Khoan đã!”

Cố Thiên Tuấn từ nãy vẫn luôn im lặng, bây giờ cuối cùng cũng lên tiếng, anh bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ và Lâm Kính Trạch, nhìn Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt quan tâm rồi nói: “Tôi cũng đi theo hai người.”

Mọi người trông thấy cảnh ấy lập tức ngơ ngác.

Cố tổng nói “đi theo” có nghĩa là sao? Là vì muốn đi theo người anh em Lâm Kính Trạch của mình, hay là vì muốn đi theo Chu Mộng Chỉ? Nếu là vì Chu Mộng Chỉ thì hai người họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Dưới ánh mắt kinh ngạc và nghi hoặc của mọi người, Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ và Lâm Kính Trạch rời khỏi phòng họp theo sự dẫn đường của Lily.

An Diễm đứng cạnh Tô Thanh Dương, nước trên mặt và tóc vẫn còn nhỏ tong tong xuống đất, trân trân nhìn theo bóng dáng Cố Thiên Tuấn, khóe mắt bắt đầu đỏ lên: Ngoại trừ lúc đầu ánh mắt có nhìn về cô một cái ra, Cố Thiên Tuấn sau đó không nhìn cô một lần nào nữa! Người mà người anh em của anh đứng ra giúp là Chu Mộng Chỉ, mà anh sau đó cũng đi theo Chu Mộng Chỉ.

Còn cô thì chẳng là cái gì, chẳng là cái gì cả!

Nụ cười mỉa mai của cô càng lúc càng rõ rệt, hai mắt cũng càng lúc càng đỏ lên, cũng may mặt cô lúc này toàn là nước nên mọi người không biết được rằng trong những giọt nước đang nhỏ xuống ấy có cả nước mắt của An Diễm.

Lúc này, Thẩm Sở Hà và Khưu Doanh Doanh đã chen vào đến bên cạnh An Diễm, lo lắng nhìn cô.

“Chị An Diễm, chị không sao chứ?” Khưu Doanh Doanh lắc tay An Diễm rồi kinh ngạc trợn tròn mắt hỏi, “Chuyện sao lại thành ra như vậy?”

“...” An Diễm không nói gì, chỉ trân trân nhìn theo hướng Cố Thiên Tuấn rời đi.

“Đúng đấy, An Diễm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Sở Hà quay sang nhìn về phía Chu Mộng Chỉ rồi lại quay sang nhìn dáng vẻ thảm hại của An Diễm, “Chu Mộng Chỉ vừa rồi không phải nói là muốn xin lỗi cô sao?”

345. Chương 346

“...” An Diễm vẫn cứ ngẩn người nhìn ngoài cửa, không nói tiếng nào.

“Mau lấy cho An Điềm một cái khăn, lau sạch quần áo, tôi sẽ đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi.” Tô Thanh Dương cúi mặt nhìn An Điềm, thấy đôi mi cô rung rinh, mắt và mũi đều đỏ hoe lên, mái tóc rối bị ướt bết vào trán, đáng vẻ ấy khiến Tô Thanh Dương thật sự muốn đưa tay ra mà ôm cô vào lòng.

Nhưng Tô Thanh Dương vẫn kìm chế được.

“À, vâng, Tô tổng, tôi sẽ đi ngay!” Thẩm Sở Hà nhìn An Điềm rồi kéo tay Khuu Doanh Doanh chạy đi.

An Điềm theo Tô Thanh Dương vào phòng nghỉ, thần thờ ngồi xuống ghế sofa, mắt nhìn về xa xăm.

Bộ đồ trắng trên người cô lúc này đầy những vệt nước, phần áo trước ngực trở nên trong suốt, dính sát vào làn da cô, nhưng An Điềm hoàn toàn không quan tâm, cảm giác khó chịu ngoài da ấy làm sao đau bằng nỗi đau trong lòng cô hiện giờ?

“An Điềm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Thanh Dương rót một cốc nước ấm chìa ra trước mặt An Điềm.

An Điềm nhận cốc nước từ tay Tô Thanh Dương, nói bằng giọng khản đặc: “Cảm ơn anh.”

Làn khói nhẹ tỏa lên từ chiếc cốc, đưa An Điềm nhớ lại lúc chiếc laptop vừa bị hỏng...

Sau khi Susan tuyên bố quyết định của Cố Thiên Tuấn, cuộc họp được giải tán, mọi người lục tục rời khỏi phòng họp.

Thẩm Sở Hà cùng Khuu Doanh Doanh bước đến bên cạnh An Điềm khẽ an ủi: “An Điềm, tuy rằng cô bị người ta chơi khăm, nhưng cuộc họp lần này vẫn rất thành công, cô xem, Cố tổng còn đầu tư thêm nữa đấy!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Khuu Doanh Doanh lập tức phụ họa với Thẩm Sở Hà, “Chu Mộng Chỉ làm vậy là vì đồ kị, chỉ có người không có bản lĩnh thì mới đồ kị thôi! Chị An Điềm, chúng ta cứ mặc kệ chị ta!”

“Doanh Doanh, sao cô lại nghĩ về tôi như vậy?” Một giọng nói ngọt như mía lùi chợt vang lên từ ngoài cửa.

Cả ba người quay đầu lại nhìn, trông thấy Chu Mộng Chỉ đang đứng ở cửa.

Khuu Doanh Doanh đỏ bừng mặt, trong lòng có cảm giác mình vừa nói xấu người khác thì bị người ta bắt gặp, Thẩm Sở Hà thì lại nheo mắt, cảm thấy Chu Mộng Chỉ đến gặp họ chắc chắn là có ý đồ không đơn giản.

“Điều Doanh Doanh nói cũng chỉ là có sao nói vậy, cô cũng không cần để bụng!” An Điềm nhìn cái laptop đã hỏng của mình, hậm hực nói.

“An Điềm, chẳng qua chỉ là cái laptop thôi, việc gì phải nhỏ nhặt như vậy?” Chu Mộng Chỉ khoanh tay trước ngực, thông thả bước đến trước mặt An Điềm, “Bây giờ tôi đến xin lỗi cô đây.”

“Không cần đâu!” An Điềm từ từ đứng dậy, “Tôi không rảnh mà nghe lời xin lỗi của cô.”

“Chắc chắc chắc, là một nhà thiết kế thời trang được trọng dụng thì không nên nhỏ mọn như vậy chứ!” Chu Mộng Chỉ vẫn nở nụ cười nhạt.

Chuyện này chả ảnh hưởng gì đến cô thì cô cứ xách guốc mà đi đi, việc gì phải giả vờ làm người tốt trước mặt tôi? An Điềm liếc mắt nhìn Chu Mộng Chỉ: “Cô còn chuyện gì không?”

“Đương nhiên là còn rồi!” Chu Mộng Chỉ khẽ gục gặc đầu, sau đó nghiêm túc nhìn Thẩm Sở Hà và Khuu Doanh Doanh, “Tôi muốn nói vài câu với An Điềm, hai người có thể tránh mặt một chút không?”

Thẩm Sở Hà và Khuu Doanh Doanh đưa mắt nhìn nhau, không biết Chu Mộng Chỉ đang định giở trò gì.

An Điềm nhìn vẻ mặt khiêu khích của Chu Mộng Chỉ, đột nhiên cảm thấy hứng thú, cô bây giờ lại thật sự muốn xem thử Chu Mộng Chỉ rốt cuộc muốn làm gì!

“Hai người ra ngoài trước đi, tôi ở lại đây một lát.” An Điềm khẽ hất cằm nói với Thẩm Sở Hà và Khuu Doanh Doanh.

“Vậy được, chúng tôi đi trước vậy!” Thẩm Sở Hà nhìn An Điềm và Chu Mộng Chỉ một chút rồi gật đầu.

“Nhưng mà...” Khuu Doanh Doanh há hốc mồm, không muốn rời đi, cô cảm thấy cái ả gian xảo này chắc chắn đang định giở trò hại chị An Diễm của cô.

“Được rồi Doanh Doanh, không có nhưng nhị gì nữa, chúng ta nên đi thôi.” Thẩm Sở Hà kéo tay Khuu Doanh Doanh, cố gắng kéo cô ra ngoài, sau đó còn cẩn thận đóng cửa lại.

Bây giờ, trong phòng họp chỉ còn lại An Diễm và Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ trước tiên đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi xác nhận bên ngoài đúng là không còn ai rồi mới cười với An Diễm rồi hỏi thẳng: “Cô từ đầu đã biết thân phận của tôi rồi không phải sao?”

“Biết rồi thì đã sao?” An Diễm ngơ ngác.

“Đừng có làm ra vẻ mình là nhà nghệ thuật kiên trì bất khuất nữa.” Chu Mộng Chỉ phì cười, “Ồ cái xã hội này, ai mà không thượng đội hạ đạp? Cô chỉ là một nhà thiết kế thời trang cỏn con, cho dù có nổi tiếng đến mấy thì chẳng phải cũng chỉ đi may đồ cho người ta sao? Cô rút cuộc lấy đâu ra cái gan mà dám ở trong cái công ty này, hết lần này đến lần nọ gây sự với phu nhân tập đoàn Cố Thị như tôi?”

Nghe đến mấy chữ “phu nhân tập đoàn Cố Thị”, ánh mắt An Diễm bắt gặp sa sầm xuống, cô mím môi, sau đó lấy lại vẻ kiên định rồi nói: “Tôi chỉ nói điều mình cần nói, làm điều mình cần làm, tất cả là vì muốn nhóm dự án này có thể tạo ra giá trị tốt hơn! Tôi chẳng muốn gây sự gì với cô cả! Cô đừng có mà lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử!”

“Ha ha!” Chu Mộng Chỉ đột nhiên cười thành tiếng, sau đó nhìn An Diễm như nhìn một con hề rồi nói, “Vì muốn nhóm dự án có thể tạo ra giá trị tốt hơn sao? Thế giá trị ấy có thể lớn bao nhiêu? Vài triệu? Vài chục triệu? Hay là vài trăm triệu?”

Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng xòe ngón tay ra đếm, sau đó lắc lắc ngón trỏ của mình rồi thông dong nói: “Cô nhìn thấy cái nhẫn trên ngón tay tôi không? Đây là của chồng tôi Cố Thiên Tuấn đã mua cho tôi đấy, giá trị của nó còn lớn hơn giá trị của cả cái nhóm dự án này!”

Chu Mộng Chỉ càng nói càng đắc ý, càng nói càng kiêu ngạo: “Vậy nên, cho dù cô có cố gắng tới đâu thì giá trị tạo ra cũng không bằng nổi cái nhẫn trên ngón tay tôi nữa! An Diễm, cô chỉ biết nói những lời lẽ đao to búa lớn, cô có biết là mình đáng thương lắm không?”

Cố Thiên Tuấn! Chồng!

Hai từ ấy lập tức khiến trong lòng An Diễm cùng lúc dâng lên một cơn giận và một nỗi đau.

Bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay, An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng giấu đi sự chua chát trong giọng của mình: “Cô tốn công đuổi Doanh Doanh và Sở Hà ra ngoài là vì muốn nói với tôi mấy lời này sao? Nói rằng cô có rất nhiều tiền, nói rằng chồng cô rất thương yêu cô sao?”

“Phải, mà cũng không phải.” Chu Mộng Chỉ nhún vai, nhìn về phần nộ và nhẫn nhin của An Diễm, càng cảm thấy sung sướng trong lòng: Không phải chỉ là một nhân viên thiết kế quần áo thôi sao? Lại dám ngang nhiên phản bác mình trong nhóm dự án, bây giờ cuối cùng cũng đã có thể dạy dỗ cô ta rồi!

Nhưng đây chỉ mới là bắt đầu thôi!

Chu Mộng Chỉ nheo mắt, sao có thể dễ dàng buông tha cho An Diễm như vậy? Không những vậy, cô ta nhất định sẽ tiếp tục chà đạp An Diễm, sau đó tìm một lí do để về nhà không làm việc nữa!

“Vậy cô còn lời nào thì mau nói hết đi, tôi còn có việc!” An Diễm quay mặt đi không nhìn Chu Mộng Chỉ, cô không muốn tranh luận gì với Chu Mộng Chỉ nữa, cũng không quan tâm cô ta có bao nhiêu tiền có bao nhiêu trang sức đắt giá, nhưng cô không thể nào không quan tâm việc Cố Thiên Tuấn yêu thương Chu Mộng Chỉ.

Mấy câu vừa rồi của Chu Mộng Chỉ hệt như một cây kim đâm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng ngực cô.

An Diễm không muốn nghe thêm nữa, chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây!

“Cô qua đây, tôi sẽ nói cho cô nghe.” Chu Mộng Chỉ vừa nhìn vào mắt An Diễm vừa đưa tay ra, lạng lẽ cầm lấy cốc nước trên bàn.

An Điềm nghi hoặc nhìn Chu Mộng Chỉ rồi nhấc chân bước về phía cô ta.

Ngay khoảnh khắc An Điềm vừa bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ thì cô ta chợt cầm cốc nước trên bàn lên rồi tạt hết nước vào mặt mình.

“Xoảng” một tiếng, Chu Mộng Chỉ sau khi tự tạt nước vào mặt mình thì liền ném cái cốc xuống đất, sau đó tự ngã lăn ra sàn.

“Á!!!” Chu Mộng Chỉ bắt đầu ôm cái mặt ướt sũng của mình rồi gào lên, giọng của cô ta rất thảm thiết, toàn thân run lên bần bật rất đáng sợ, trông đầy đáng vẽ của một người vừa bị ức hiếp!

Chu Mộng Chỉ vừa la hét vừa lộ ra nụ cười đắc ý: Vừa rồi trong cuộc họp, cô ta đã cố ý hắt nước vào laptop của An Điềm, rồi sau đó trước mặt mọi người lại nói là muốn xin lỗi An Điềm.

Bây giờ cô ta đang mang dáng vẻ của người vừa bị ức hiếp, lát nữa Cố Thiên Tuấn và đồng nghiệp nghe thấy tiếng kêu mà chạy đến, cô ta chỉ cần khóc lóc nói rằng, An Điềm không những không chấp nhận lời xin lỗi của cô ta mà còn tạt nước lên người cô ta nữa!

Đến lúc đó, An Điềm cho dù có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được!

346. Chương 347

Không những vậy, Chu Mộng Chỉ còn có thể lấy thân phận là người bị hại mà nói với Cố Thiên Tuấn rằng, chốn công sở thật sự quá đáng sợ, cô ta không muốn làm nữa, sau đó sẽ khiến Cố Thiên Tuấn bắt cái cô An Điềm “không hiểu lí lẽ” này phải nghỉ việc và rời khỏi thành phố H.

Một mũi tên mà có thể bắn được hai con chim như vậy, cô ta đã phải nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được cách này! Chu Mộng Chỉ sao có thể không cảm thấy đắc ý?

An Điềm trông thấy màn tự biên tự diễn của Chu Mộng Chỉ thì lập tức sững sờ: Chu Mộng Chỉ định vu oan cho mình sao?

Nhưng ngay sau đó, An Điềm liền cầm ngay lấy một cốc nước khác trên bàn rồi cũng tự tạt vào mặt mình, sau đó cũng ném cái cốc xuống đất rồi ngồi phịch xuống đất.

Ha ha, Chu Mộng Chỉ, cô tưởng có một mình cô biết chơi chiêu à?

Khóe môi An Điềm nở nụ cười lạnh lùng: Không phải cô rất giỏi tỏ vẻ đáng thương sao? Để tôi xem bây giờ cô sẽ làm thế nào! Nếu cô nói nước trên người cô là do tôi tạt thì tôi cũng sẽ nói nước trên người tôi là do cô tạt!

Như vậy thì phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị “vô cùng đáng thương, khổ sở chịu nhục” sẽ ngay lập tức biến thành một “bà điên” thích tạt nước và mắng chửi nhân viên cấp dưới! Không lẽ cô nỡ hủy đi hình tượng của mình trước mặt Cố Thiên Tuấn sao?

Tôi thật sự rất muốn xem thử cô sẽ nói thế nào!

An Điềm trừng mắt nhìn Chu Mộng Chỉ đang ngẩn người, trong mắt hiện rõ vẻ khiêu khích.

An Điềm vừa ngồi xuống đất cũng là lúc Cố Thiên Tuấn và Tô Thanh Dương xông vào, sau đó nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Quả nhiên, Chu Mộng Chỉ bị An Điềm chơi chiêu ngược lại đã không dám nói gì, chỉ im thin thít mà đi theo Cố Thiên Tuấn và Lâm Kính Trạch.

Không biết Chu Mộng Chỉ sau khi vào phòng nghỉ rồi sẽ nói gì với Cố Thiên Tuấn.

An Điềm lúc này đang ngồi trên ghế sofa, nhấp một ngụm nước nóng, cảm thấy có hơi mệt, cô không hề muốn làm một người xấu chút nào, nhưng cũng không phải con ngốc!

Chu Mộng Chỉ sao có thể nghĩ ra một cách nực cười như vậy để trừng trị mình chứ? Bây giờ là thế kỉ 21 rồi mà cô ta còn tưởng mình đang sống trong bộ phim cung đấu thời nhà Thanh sao?

Nghĩ đến Chu Mộng Chỉ, An Diễm lại không kìm được mà nhoẻn miệng cười khinh bỉ.

Nhưng khi nhớ lại bóng dáng Cố Thiên Tuấn đưa Chu Mộng Chỉ đi một cách đầy quan tâm, nụ cười trên môi An Diễm lại từ từ tắt đi.

Tô Thanh Dương ngồi bên cạnh, trông thấy An Diễm cứ ngẩn người mà không trả lời câu hỏi của mình thì cũng không gặng hỏi nữa, chỉ thăm thở dài.

Lúc này, Khưu Doanh Doanh và Thẩm Sở Hà sau khi tìm được một chiếc khăn bông và một bộ quần áo sạch liền chạy vào: “Chị An Diễm, cũng may công ty chúng ta có kí túc xá cho nhân viên! Chị xem, em tìm được cả quần áo sạch cho chị này!”

“Có cả khăn sạch nữa, An Diễm, cô mau lau đi.” Thẩm Sở Hà vừa nói vừa đưa khăn ra trước mặt An Diễm.

An Diễm khó khăn lắm mới định thần lại. Cô đặt cốc nước lên bàn rồi đưa tay nhận cái khăn trong tay Thẩm Sở Hà.

An Diễm vừa lau mặt vừa cười với Thẩm Sở Hà: “Cảm ơn cô.”

“Đừng khách sáo!” Thẩm Sở Hà lắc đầu nói với An Diễm, sau đó hỏi, “An Diễm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

An Diễm chỉ cười không đáp, chuyện này quá phức tạp, nếu cô nói là do Chu Mộng Chỉ đã tự biên tự diễn ra trò đó để hại cô thì Chu Mộng Chỉ nói không chừng sẽ ỷ vào lòng tin của Cố Thiên Tuấn dành cho cô ta mà đổi trắng thay đen.

Thế nên, An Diễm không thể mở miệng trước, cô muốn xem thử Chu Mộng Chỉ giải thích thế nào với Cố Thiên Tuấn đã.

“Phải đấy, em cũng đang rất tò mò đây!” Khưu Doanh Doanh đặt quần áo sạch lên đùi An Diễm, “Chị An Diễm, chị mau kể em nghe đi.”

“Bây giờ chưa vội, rồi sẽ có ngày sự thật được phơi bày thôi.” An Diễm nhún vai, vẫn không kể.

“Để An Diễm thay quần áo trước đã, sau đó cho cô ấy nghỉ ngơi một chút.” Tô Thanh Dương tinh ý đứng dậy nói với Thẩm Sở Hà và Khưu Doanh Doanh, “Chúng ta ra ngoài đi.”

“Vâng.” Khưu Doanh Doanh và Thẩm Sở Hà gật đầu tiếc nuối rồi cùng Tô Thanh Dương ra ngoài.

An Diễm hít một hơi thật sâu, bắt đầu thay quần áo.

Bên ngoài phòng nghỉ, Khưu Doanh Doanh và Thẩm Sở Hà quay lại văn phòng tiếp tục làm việc, còn Tô Thanh Dương vẫn cứ đứng trước cửa, muốn đợi một người.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Cố Thiên Tuấn dẫn theo Susan xuất hiện trước cửa phòng nghỉ.

Hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Cố Thiên Tuấn nhìn thẳng vào mắt Tô Thanh Dương nói: “Tô Thanh Dương, tôi...”

“Vào đi!” Tô Thanh Dương cũng nhìn thẳng vào mắt Cố Thiên Tuấn, lần đầu tiên chủ động cho Cố Thiên Tuấn vào gặp An Diễm.

Tuy Tô Thanh Dương trong lòng không hề muốn cho Cố Thiên Tuấn vào gặp An Diễm chút nào, nhưng chỉ có Cố Thiên Tuấn mới có thể giúp An Diễm thấy dễ chịu hơn, vừa rồi trong phòng họp, khi An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn rời đi với Chu Mộng Chỉ thì mắt đã đỏ hoe lên.

Tô Thanh Dương bất lực nghĩ, việc mà mình có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cố Thiên Tuấn kinh ngạc nhìn Tô Thanh Dương một lúc rồi trịnh trọng gật đầu với anh, sau đó mở cửa bước vào.

Còn Susan gật đầu lịch sự với Tô Thanh Dương xong thì đứng ngoài phòng nghỉ chờ.

Khi Cố Thiên Tuấn bước vào phòng nghỉ, An Diễm đang ngồi nhắm mắt trên ghế sofa, nghe tiếng bước chân vào, cô tưởng là Tô Thanh Dương nên uể oải mở mắt ra.

Nhưng khi thấy người trước mặt mình là Cố Thiên Tuấn, An Diễm lập tức nghe tim mình đập thịch một cái, dù vậy cô vẫn cố tỏ ra thản nhiên, quay mặt đi không nhìn Cố Thiên Tuấn: “Sao? Đến đây hỏi tội tôi thay cho cô vợ của anh à?”

“Em không sao chứ?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm lúc này đã thay quần áo, nhận thấy tóc cô vẫn còn ướt.

Nghe giọng nói quan tâm của Cố Thiên Tuấn, An Diễm liền nuốt nước bọt, sau đó lại nói tiếp bằng giọng lạnh lùng: “Tôi có sao hay không thì liên quan gì đến anh?”

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn khẽ thở dài, vừa rồi ngay khi anh trông thấy An Diễm ngã trên sàn thì đã muốn bước đến bảo vệ cô ngay.

Nhưng nếu anh bước lên thì tất cả mọi cố gắng trước nay đều sẽ thành công cốc hết! Lúc đó thì anh sẽ thật sự không thể bảo vệ được An Diễm nữa.

“Anh gọi tên tôi làm gì? Cô vợ cứng của anh đã khóc lóc kể lể gì với anh rồi?” An Diễm cuối cùng cũng quay mặt lại, cười rất cay đắng, “Cô ta nói gì anh cũng tin hết có đúng không?”

“Cô ấy không nói gì cả.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, lúc này khi anh đưa Chu Mộng Chỉ về phòng nghỉ, cho dù anh có hỏi gì thì Chu Mộng Chỉ cũng chỉ ôm mặt khóc, không nói lời nào.

“Cô ta cũng khá thông minh đấy.” An Diễm lạnh lùng hừ mũi, Chu Mộng Chỉ vẫn còn biết án binh bất động!

“An Diễm, vừa rồi trong phòng họp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi sẽ không bao giờ nói cho anh biết đâu.” An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi đứng phắt dậy, giọng nói đầy sự uất ức và phẫn nộ, “Anh cứ xem như tôi đã ức hiếp cô vợ cứng của anh đi! Tôi là kẻ độc địa như vậy đấy, anh định làm gì tôi?”

Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt căm phẫn của An Diễm, biết cô đang rất giận nên cũng không hỏi nữa, cũng không khó chịu, chỉ đưa tay ra dịu dàng vuốt lên mái tóc có hơi rối của An Diễm: “An Diễm, em chịu uất ức rồi...”

Em chịu uất ức rồi...

An Diễm ngay lập tức ngẩn người, cho dù cô đã bảo rằng chính mình đã ức hiếp Chu Mộng Chỉ, nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn không hề trách móc cô, còn nói với cô là: Em chịu uất ức rồi.

Cố Thiên Tuấn nói câu đó nghĩa là sao?

An Diễm mấp má môi, hình như đã hiểu ra gì đó, ánh mắt đang từ kinh ngạc lập tức trở lại vẻ lạnh lùng.

Cô mạnh tay hất bàn tay đang vuốt tóc mình của Cố Thiên Tuấn ra: “Anh nói câu đó có phải vì muốn bắt cá hai tay không? Muốn vừa có thể yêu thương vợ mình, lại vừa dụ dỗ tôi làm tình nhân của anh chứ gì?”

“An Diễm, em giận thì được, nhưng xin em đừng nói mình như vậy!” Cố Thiên Tuấn nhíu mày lại đầy phiền não và lo lắng, tất cả mọi việc đều đã nắm chắc trong tay, tất cả mọi thứ đều đã tiến hành theo kế hoạch, nhưng mỗi khi nhìn thấy An Diễm không vui thì anh lại trở nên không còn kiên nhẫn nổi.

“Ha ha, anh nói mấy câu ám muội như thế, không phải chính vì muốn như thế sao?” An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn đầy khinh miệt, sau đó gằn giọng, “Cố Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, không thể nào đâu, An Diễm này tuyệt đối sẽ không bao giờ là người như vậy, từ nay về sau, chúng ta sẽ là người xa lạ... ừm ừm...”

Cố Thiên Tuấn lại hôn lên môi An Diễm, anh thật sự hết cách rồi, anh không thể nói cho An Diễm biết nỗi khổ tâm trong lòng, nhưng cũng không muốn nghe An Diễm nói mấy lời tuyệt tình đó, vậy nên chỉ còn cách hôn cô thôi.

347. Chương 348

Lần nào cũng như vậy!

Cơn giận của An Điềm không vì nộ hôn của Cố Thiên Tuấn mà tan biến, mỗi lần An Điềm tủi thân, Cố Thiên Tuấn không nói gì cả, cũng không giải thích, mà chỉ dùng sức chặn miệng mình lại như vậy!

An Điềm cảm thấy mình không thể cứ không rõ ràng với Cố Thiên Tuấn như vậy, mình như vậy thật rất bị thương! Cô muốn cắt đứt hoàn toàn với Cố Thiên Tuấn!

Lưỡi của Cố Thiên Tuấn vẫn cứ tấn công An Điềm, An Điềm vừa né ra vừa dùng răng cắn vào.

Lúc này, một mùi tanh của máu tràn ngập trong miệng của An Điềm.

Cố Thiên Tuấn dừng lại rồi từ từ buông An Điềm ra

“Cố Thiên Tuấn, tôi nói anh biết, tôi...”

“Sẽ không lâu đâu.” Cố Thiên Tuấn ngắt lời An Điềm, nhìn cô chăm chăm, giọng hơi khàn, “An Điềm, sẽ không lâu nữa đâu, anh sẽ nói hết tất cả mọi chuyện cho em biết, nhưng trước đó, em phải ngoan nhé?”

“Anh đang nói gì vậy?” An Điềm không hiểu vẻ mặt quyết đoán của Cố Thiên Tuấn.

“Đợi anh.” Cố Thiên Tuấn hôn nhẹ lên trán của An Điềm rồi quay người đi.

An Điềm đứng tại chỗ, ngó người ra nhìn bóng hình của Cố Thiên Tuấn, không hiểu lời nói của Cố Thiên Tuấn có ý nghĩa gì. Nhưng trong lòng cô bỗng dưng rất bình yên, giống như con chim bay lạc đàn tìm được đường về nhà vậy.

An Điềm không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như vậy, cô đặt tay lên ngực, ngồi trên sofa trầm tư...

Sau khi Cố Thiên Tuấn ra khỏi phòng nghỉ của An Điềm thì tìm Chu Mộng Chỉ.

Đứng ở cửa phòng nghỉ sang trọng, Cố Thiên Tuấn hít thở sâu rồi mới đẩy cửa vào.

Chu Mộng Chỉ vốn dĩ ngồi nghỉ trong phòng, lo lắng bất an, ngoài ngạc nhiên với khả năng ứng biến của An Điềm ra thì Chu Mộng Chỉ chỉ còn lại sự sợ hãi.

Cô ta không biết mình nên giải thích mọi chuyện vừa xảy ra như thế nào, càng sợ An Điềm nói hết mọi chuyện vừa xảy ra. Đương nhiên, cô ta sợ nhất hình tượng mình bị sụp đổ trong lòng của Cố Thiên Tuấn.

Khi Cố Thiên Tuấn đẩy cửa vào, Chu Mộng Chỉ gạt cả mình, bình tĩnh lại một chút mới đứng lên, nhìn Cố Thiên Tuấn vội hỏi: “Thiên Tuấn, An Điềm đó đã nói gì rồi?”

Cố Thiên Tuấn không nói gì cả, chỉ nhìn chăm chăm Chu Mộng Chỉ, anh thực sự không muốn nhìn thấy người phụ nữ trước mặt này, tuy nhiên nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, Cố Thiên Tuấn cân nhắc rồi nói: “An Điềm không nói gì cả.”

Chu Mộng Chỉ yên tâm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần An Điềm không nói thì ít ra mình còn cơ hội giữ lại hình tượng, hy vọng cô ta sẽ biết điều như thế suốt!

“Vâng, vậy thì tốt.” Chu Mộng Chỉ thả lỏng người bắt giác nói.

Đột nhiên ý thức được câu nói này của mình có cảm giác chột dạ, Chu Mộng Chỉ vội giải thích: “Ý của em là, chuyện xảy ra vừa nãy chỉ là hiểu lầm thôi, An Điềm không nói chắc cũng nghĩ như em vậy”

Trong lòng Cố Thiên Tuấn cười lạnh một tiếng, sau đó nói: “Mộng Chỉ, nếu em không muốn nhắc đến chuyện vừa xảy ra lúc nãy thì anh cũng không ép em. Chỉ là, em vẫn còn muốn làm việc ở đây chứ? Nếu em không thích công việc này thì đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Thích! Đương nhiên là thích!” Chu Mộng Chỉ vội gật đầu, nếu vừa xảy ra sự cố mà mình đã bỏ đi, có phải là chột dạ lắm không?

Trước đây cô ta quá xem thường An Điềm rồi, nhưng bây giờ cô ta phải lên kế hoạch cho thật kỹ lưỡng, để giải quyết triệt để An Điềm!

“Chuyện qua rồi hãy để nó qua đi, em cũng không so đo với An Diễm. Thiên Tuấn anh đừng hời hợt nữa được không?” Chu Mộng Chỉ bước về trước nắm lấy tay của Cố Thiên Tuấn, tuy cô ta không nói cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng trong lời nói vẫn gán hết tội lỗi cho An Diễm.

“Được rồi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, anh vẫn còn việc quan trọng, thực sự không muốn vì chuyện nhỏ nhặt này mà dây dưa với Chu Mộng Chỉ, “Hôm nay em gặp phải chuyện như vậy thì đừng làm nữa, công ty anh vẫn còn có việc, nhờ Susan đưa em về nhà nhé!”

“Được, Thiên Tuấn, anh đến công ty làm việc đi, em gây rắc rối cho anh rồi.” Chu Mộng Chỉ cúi đầu, tỏ vẻ tội nghiệp nói.

Cố Thiên Tuấn kìm nén sự chán ghét rồi nói: “Em đừng nghĩ nhiều.”

Sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ, anh dặn Susan đưa Chu Mộng Chỉ về biệt thự rồi một mình lái xe đến công ty.

Chu Mộng Chỉ ngồi trên xe lén lén nhìn trộm Susan đang lái xe, sau đó lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Chu Hán Khanh: Hán Khanh, em không sống nổi nữa rồi! Mau chóng về biệt thự!

Khi Chu Mộng Chỉ gửi tin nhắn cho Chu Hán Khanh là lúc Chu Hán Khanh đang bực dọc nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế da.

Hai cấp dưới đứng trước bàn làm việc của Chu Hán Khanh cũng sợ đến run người.

Một lúc sau, một cấp dưới rụt rè nói với Chu Hán Khanh: “Sếp à, việc này kỳ lạ quá, rõ ràng không có sơ suất gì cả, nhưng...”

“Câm miệng!” Chu Hán Khanh trừng mắt lên, cầm xếp tài liệu trên bàn quăng vào hai người ở phía trước bàn.

Hai người đó vội im lặng, nhắm mắt lại để mặc xếp tài liệu bị quăng vào người.

“Khốn kiếp!” Chu Hán Khanh tức điên lên, “Tôi dựa vào công trình này để bù đắp lại sơ suất của những ngày tháng trước đó, để Cố tổng yên tâm, nào ngờ các người lại gây thêm rắc rối cho tôi!”

“Chúng tôi cũng đâu muốn xảy ra chuyện như vậy! Không ăn hoa hồng, cẩn thận tận tụy, không ngờ nguyên liệu lại là hàng lõm! Sếp à, chúng tôi thực sự không biết việc này là thế nào cả!” Một giọng nói đầy uất ức.

Người còn lại phụ họa theo: “Đúng vậy, sếp à, kỳ lạ quá, hay là có người cố tình chơi chúng ta không?”

Nghe cấp dưới nói vậy, Chu Hán Khanh sững sờ: Đúng rồi, những việc gần đây xảy ra tới tấp, việc gì cũng nhằm vào anh, anh phải điều tra xem thế nào!

Chính là lúc Chu Hán Khanh đang trầm tư suy nghĩ thì tiếng báo tin nhắn ngắt quãng suy nghĩ của anh.

Chu Hán Khanh cầm điện thoại lên, khi thấy tin nhắn của Chu Mộng Chỉ, anh đột nhiên đứng dậy.

Thấy biểu hiện kích động của Chu Hán Khanh, hai cấp dưới giật mình, còn tưởng xảy ra chuyện gì to tát!

“Tôi có việc rồi, hai anh về trước đi!” Chu Hán Khanh để điện thoại vào túi rồi lại mặc bộ vest vào.

“Nhưng, sếp à, chuyện trước mắt quan trọng như vậy, anh không tranh thủ thời gian làm thì...”

“Tôi làm việc cần anh dạy sao?” Chu Hán Khanh mặc xong đồ vest, lạnh lùng nhìn cấp dưới một cái.

“Dạ.” Cấp dưới của Chu Hán Khanh vội im miệng, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Chu Hán Khanh suy nghĩ một lúc, anh suy nghĩ về chuyện quan trọng trước mắt, rồi lại nhớ đến tin nhắn của Chu Mộng Chỉ, cuối cùng anh nhắc chân đi khỏi văn phòng: Anh cố gắng làm việc ở Cố Thị là để ở bên cạnh Mộng Chỉ, nếu vì chuyện của công ty mà lơ là Mộng Chỉ thì không đúng với mục đích ban đầu.

Tuy tình hình hiện tại rất phức tạp, nhưng cuối cùng đôi chân của Chu Hán Khanh vẫn bước ra khỏi văn phòng của mình.

Khi Chu Hán Khanh đến biệt thự của Cố thị, đúng lúc Susan cũng đã đưa Chu Mộng Chỉ đến cửa biệt thự, cô ta thấy Chu Hán Khanh đến, khuôn mặt vốn đang tươi cười xuất hiện sự hoang mang.

Còn Chu Hán Khanh thì mỉm cười gật đầu với Susan.

“Anh họ!” Chu Mộng Chỉ thấy Chu Hán Khanh đến, đột nhiên như gặp phải quý nhân vậy, tinh thần vốn ủ rũ bỗng phần chấn hẳn lên.

“Ừ, Mộng Chỉ, em lên lầu trước đi, anh có vài lời muốn nói với Susan.” Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ nói.

Chu Mộng Chỉ nhìn qua Susan, rồi lại nhìn Chu Hán Khanh, liền hiểu ý ngay: “Vâng.”

Sau khi Chu Mộng Chỉ đi, Susan do dự một lúc đi đến trước mặt Chu Hán Khanh nói: “Giám đốc Chu, cảm ơn anh đã chuyển tiền.”

348. Chương 349

“Đừng khách sáo, mọi người đều là đồng nghiệp, giúp đỡ lẫn nhau thôi.” Chu Hán Khanh mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Vài ngày trước, Chu Hán Khanh nghe Susan đang nói điện thoại, hình như người thân của Susan bị bệnh đang cần tiền gấp, tuy lương của Susan không thấp, nhưng bệnh tình của người nhà cô có vẻ rất nghiêm trọng, nhất thời Susan không có số tiền nhiều như vậy, lại đang cần gấp nữa.

Khi Chu Hán Khanh nghe được tin này thì không suy nghĩ nhiều, đã chuyển một khoản tiền vào tài khoản của Susan.

Chu Hán Khanh đợi một hai ngày, thấy Susan không hề chuyển lại tiền cho anh là anh biết mình đã thành công rồi.

Nhưng Chu Hán Khanh không nói không làm gì cả, giống như chưa từng xảy ra chuyện này vậy, vẫn đi làm bình thường, cũng không đi tìm Susan.

Vì anh biết, Susan sẽ chủ động đến tìm mình. Quả nhiên, hôm nay Susan đã mở lời rồi.

“Anh Chu, tôi sẽ sớm trả lại tiền cho anh.” Susan nghiêng rằng, trong lúc khó khăn cô trông rất tội nghiệp.

“Tôi nói rồi, không cần đâu.” Chu Hán Khanh lắc đầu, “Số tiền đó, coi như để làm bạn với nhau.”

Cuối cùng thì Chu Hán Khanh cũng đã tìm thấy kẻ hở của Susan, bắt chuyện với cô, sau này muốn theo dõi Cố Thiên Tuấn, hoặc có chuyện gì khác cũng dễ như trở bàn tay?!

Susan nghe câu này liền biến sắc, cô cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm vậy: “Giám đốc Chu, tôi nghĩ chúng ta không phải là người chung con đường, nên tôi không thể giúp anh làm gì cả. Nhưng tôi sẽ báo đáp cho anh vì đã giúp đỡ tôi.”

Susan nói xong thì tiến đến gần Chu Hán Khanh, nói nhỏ: “Chú ý tin nhắn của tôi.”

Chu Hán Khanh ngạc nhiên nhìn Susan, Susan gật đầu xác nhận với anh.

“Được, tôi đợi tin nhắn của cô!” Chu Hán Khanh gật đầu, dù tạm thời chưa thể kéo Susan qua đây, nhưng có được thông tin từ cô ấy cũng không tệ!

Susan hít thở sâu, sau đó lùi lại, nói một cách tự nhiên: “Vâng nhé, giám đốc Chu, tôi đi trước đây.”

“Chào!” Chu Hán Khanh mỉm cười với Susan nhìn cô rời khỏi.

Sau khi Chu Hán Khanh tiễn Susan đi thì vào phòng ngủ, vừa mở cửa ra Chu Mộng Chỉ đã bỏ nhào vào lòng của Chu Hán Khanh: “Hán Khanh, lần này em bị ức hiếp thật rồi, anh phải giúp em!”

Đối mặt với sự nũng nịu của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh vỗ vai của Chu Mộng Chỉ nói: “Ngoan, để anh đóng cửa lại trước.”

Chu Mộng Chỉ miễn cưỡng buông Chu Hán Khanh ra, quay người đi buồn bã ngồi trên giường.

Sau khi Chu Hán Khanh đóng cửa lại liền ngồi bên cạnh Chu Mộng Chỉ, anh đưa tay xoa xoa chiếc mũi nhỏ của Chu Mộng Chỉ rồi hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Trong tin nhắn nói nghiêm trọng như thế, anh còn chưa làm xong việc đã vội chạy đến rồi.”

“Thì là chuyện công ty đó!” Chu Mộng Chỉ nhắc đến chuyện này là bực mình, “Dương Thanh Lộ vừa chết lại xuất hiện một An Điền, đúng là không để yên cho người ta sống tốt mà!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện là như vậy...” Chu Mộng Chỉ thuật lại mọi chuyện cho Chu Hán Khanh biết.

Chu Hán Khanh nghe xong gật gật đầu: “An Điền này thông minh đấy!”

“Anh nói vậy là ý gì?” Chu Mộng Chỉ vừa nghe Chu Hán Khanh khen An Điền liền tức giận.

“Đương nhiên không có ý gì khác.” Chu Hán Khanh vội giải thích, “Anh chỉ cảm thấy, khả năng ứng biến của An Điền không tệ, bất kỳ người nào trong thời gian ngắn như vậy mà nghĩ ra được cách này đều không phải là người đơn giản đâu.”

“Em kể cho anh nghe những chuyện này không phải là để anh khen con khốn đó, em muốn anh thay em trả thù!” Chu Mộng Chỉ càng giận hơn, “Bây giờ thì tốt rồi, công việc vẫn phải tiếp tục, thời gian làm thẩm mỹ cũng phải dời lại.”

Nghe thấy thời gian thẩm mỹ phải dời lại, Chu Hán Khanh ngược lại cảm thấy an tâm hơn, còn về công việc, Mộng Chỉ vừa nói với Cố Thiên Tuấn sẽ tiếp tục làm, xem ra Mộng Chỉ còn phải chịu tải thêm một thời gian.

Thấy Chu Hán Khanh không nói gì, Chu Mộng Chỉ vội nắm lấy tay anh, nũng nịu nói: “Hán Khanh, lần này em bị ăn hiếp, anh nhất định phải thay em báo thù!”

“Thù thì nhất định phải báo rồi, nhưng em muốn trả thù kiểu nào thì em mới hết giận?” Chu Hán Khanh nắm lại tay của Chu Mộng Chỉ, kiên nhẫn hỏi.

“Nếu như em đã dùng kế mà vẫn không làm gì được cô ta, thì cứ để cô ta biến mất như Dương Thanh Lộ đi!” Chu Mộng Chỉ nói đến đây thì ánh mắt chứa đầy thù hận.

Nghe Chu Mộng Chỉ nói lại muốn giết người, thái dương của Chu Hán Khanh lại đau: “Mộng Chỉ, từ lúc nào mà em lại xem mạng người như cỏ rác vậy? Dương Thanh Lộ đó ăn hiếp em suốt, còn cảm dỗ Cố Thiên Tuấn nên anh mới giải quyết cô ta. Nhưng mâu thuẫn giữa em và An Điền đó chỉ là mâu thuẫn nhỏ với nhau trong công ty thôi, hơn nữa, nói thật thì em luôn là người hãm hại cô ta mà.”

“Tóm lại em và An Điền đó đã trở mặt nhau rồi, không biết lúc nào An Điền bắt đầu phản kích lại thôi, đến lúc đó em là người chịu thiệt thòi, anh đành lòng sao?” Chu Mộng Chỉ rưng rưng nước mắt nhìn Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh nhìn đôi mắt nhu mì cùng vẻ biểu cảm đáng thương của Chu Mộng Chỉ rồi nói: “Mộng Chỉ...”

“Anh giúp em giải quyết An Điền được không?” Chu Mộng Chỉ sà vào lòng Chu Hán Khanh, “Giải quyết An Điền giống như lần trước giải quyết Dương Thanh Lộ vậy nhé?”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả!” Chu Mộng Chỉ hôn Chu Hán Khanh, đôi mắt như mê hoặc lòng người, “Được không anh?”

Chu Hán Khanh nhìn vào mắt của Chu Mộng Chỉ, cuối cùng đành gật đầu: “Được rồi.”

“Em biết là anh thương em nhất mà!” Chu Mộng Chỉ đắc ý sà vào lòng Chu Hán Khanh nói.

“Chỉ là, sau vụ giết Dương Thanh Lộ lần trước, anh nghe nói có một nhóm người không rõ lai lịch đang điều tra sự việc của Dương Thanh Lộ, nên nếu muốn trừ khử An Điềm, chúng ta phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Nếu đã đồng ý với Chu Mộng Chỉ rồi thì đương nhiên Chu Hán Khanh sẽ phải dự tính thật tốt, anh nhìn qua Chu Mộng Chỉ, dặn dò: “Thời gian này, em cứ hòa thuận với An Điềm đi, lỡ như An Điềm xảy ra chuyện gì thì em cũng không bị nghi ngờ.”

“Vâng, em nghe anh đấy.” Đợi có được kết quả như mình muốn rồi, Chu Mộng Chỉ vui vẻ hẳn lên, cô ta đặt tay lên trước ngực của Chu Hán Khanh rồi bắt đầu cởi những chiếc nút áo sơ mi ra.

“Mộng Chỉ...” Giọng của Chu Hán Khanh khàn khàn, anh nắm chặt tay của Chu Mộng Chỉ, ngạc nhiên hỏi, “Em định...”

“Em định làm gì, anh không biết sao?” Chu Mộng Chỉ nhướn mày, đẹp như một bông hoa khoe sắc, đã lâu rồi không ai bên cạnh cô.

Nhưng, Cố Thiên Tuấn nói, chỉ cần một thời gian nữa thôi là anh có thể ở bên cạnh cô rồi. Nên trước đó, cô ta chỉ có thể tìm Chu Hán Khanh để thỏa mãn.

Nhưng Chu Hán Khanh không hề biết suy nghĩ trong lòng của Chu Mộng Chỉ, anh còn tưởng, Chu Mộng Chỉ là con người tình cảm, yếu đuối!

Anh ta đưa tay giữa sau gáy của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh kích động hôn lên môi của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ càng chủ động phản ứng lại Chu Hán Khanh, cô ta vừa hôn vừa mở những chiếc nút áo của Chu Hán Khanh ra...

349. Chương 350

Trong một căn hộ cao cấp nhất ở trung tâm thành phố H...

Ánh đèn mờ ảo, âm nhạc du dương trong phòng, Thảm Sở Hà mặc đồ ngủ màu kem sữa, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, mái tóc màu hạt dẻ ngang vai xỏa tự nhiên.

Cô rót một ly rượu vang, chậm rãi đi đến trước mặt một chàng trai.

Chàng trai đó đón lấy ly rượu, nhẹ nhàng thưởng thức: “Mình nghe nói, hôm nay cô ấy gặp phải rắc rối ở công ty?”

“Vội vàng gọi mình đến đây như vậy, mình còn tưởng cậu đã nghĩ thông rồi, muốn cùng mình trải qua một đêm tuyệt đẹp!” Thảm Sở Hà cười yêu kiều, cô quay người lại ngồi lên đùi chàng trai, cô vén áo ngủ lên, cố tình để lộ đôi chân trắng trẻo, “Thì ra là vì chuyện của An Điềm, cậu khiến mình đau lòng quá!”

Thảm Sở Hà đưa tay cầm lấy ly rượu vang mà chàng trai đó vừa uống, nhẹ nhàng mím môi, ánh đèn phản chiếu lên đôi môi vừa thắm rượu vang của Thảm Sở Hà càng tạo cảm giác mê hoặc người khác.

Thảm Sở Hà ngược nhìn chàng trai phía trước, từng chút một áp sát môi mình vào anh.

Chàng trai vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt hững hờ nhìn Thảm Sở Hà từ từ tiến lại gần, anh không tiếp đón cũng không từ chối, cứ nhìn Thảm Sở Hà như vậy.

Đôi môi đỏ tươi ngọt ngào càng tiến càng gần, đợi khi đôi môi hai người chỉ còn cách nhau nửa milimet, Thảm Sở Hà đột nhiên dừng lại, cô nhìn vào đôi mắt chàng trai, ánh mắt đầy mê hoặc.

Cứ như vậy gần một phút, chàng trai đó dường như chẳng hề ngược nhìn.

Cuối cùng, Thảm Sở Hà lắc đầu, đột nhiên đứng lên.

“Hừ hừ...” Thẩm Sở Hà nhìn chàng trai nọ, bất giác cô than thở, “Cậu là người đàn ông đầu tiên không chủ động tấn công mình đây.”

Chàng trai cười nhẹ, không nói gì.

Thẩm Sở Hà nhún vai: “Nhưng cũng không sao cả, dù sao cậu cũng đang ở cạnh mình, đây cũng là nguyên nhân mình chịu làm việc cho cậu!”

“Vậy cậu phải chuẩn bị tốt để cả đời này làm việc cho mình đây.” Giọng của chàng trai ngạo mạn cực kỳ

“Cậu chớ đắc ý đi.” Thẩm Sở Hà nghiêm túc nhìn chàng trai đó, “Rồi sẽ có một ngày, mình sẽ chinh phục cậu! Đến lúc đó, mình sẽ nhìn thấy bộ dạng cậu bị đốn gục dưới chân mình!”

“Thế thì cứ đợi đấy.” Giọng nói của chàng trai rất tự tin.

“Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.” Thẩm Sở Hà đi đến phía trước bàn, tắt nhạc đi, cô rót cho mình một ly rượu rồi nói, “Tuy hôm nay xảy ra một việc nhỏ ngoài ý muốn, nhưng An Diễm xử lý rất tốt, Chu Mộng Chỉ không hề đạt được cái gì cả! Anh yên tâm đi!”

“Ừ.” Chàng trai gật đầu, “Mình rất có lòng tin với cô ấy, chỉ là mình rất muốn thêm một lần nữa chuyện của cô ấy mà thôi.”

“Ha ha...” Thẩm Sở Hà miễn cưỡng cười một cái, “Cậu nói những lời này trước mặt mình, không sợ mình giận sao? Dù sao thì mình cũng đã thích cậu bao nhiêu năm nay rồi!”

Gương mặt chàng trai tỏ vẻ vô tội: “Mình tưởng cậu đã quen từ lâu rồi chứ!”

“Cậu...” Thẩm Sở Hà tức giận nhìn về mặt chàng trai, sững sờ vài giây, sau đó đành nói, “Cậu được lắm!”

“...” Chàng trai không nói gì, chỉ nhún vai.

“Đúng rồi, “ Thẩm Sở Hà giống như đang nhớ ra điều gì đó, cô nói, “Hôm nay mình đã gặp người mà cậu phải đến bên cạnh Cố Thiên Tuấn, năng lực tốt lắm, không tệ!”

Nói đến đây, Thẩm Sở Hà đắc ý nói: Cố Thiên Tuấn hô mưa gọi gió trên thương trường lâu nay nào biết, thực ra, đã có một người luôn ẩn náu bên anh ta 3 năm nay rồi!

Chàng trai gật đầu, khen ngợi: “Quả thực là Susan rất được việc, chỉ là...”

Chàng trai nói đến đây, giọng có hơi ngạc nhiên: “Chỉ là, khi lần đầu tiên cô ấy gặp mình, vẻ bề ngoài đã thay đổi rất nhiều, lúc đó phải mười mấy giây sau mình mới có thể nhận ra Susan.”

“Phụ nữ sẽ luôn vì những người yêu mình mà chau chuốt bề ngoài!” Thẩm Sở Hà bĩu môi, “Cậu xem khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh của cậu đi, đó là khuôn mặt mà người phụ nữ nào cũng muốn bỏ nhà đến!”

“Thế sao?” Chàng trai sờ cằm mình, hỏi ngược lại Thẩm Sở Hà.

“Đúng vậy!” Thẩm Sở Hà gật đầu, thật thà trả lời.

“Thế thì hy vọng cô ấy gặp mình sẽ sà vào lòng mình, như vậy thì mình sẽ rất vui.” Chàng trai nói đến đây, giọng điệu tràn đầy mong đợi.

“Sao nói tới nói lui lại nói về An Diễm rồi?” Thẩm Sở Hà mất hứng nói, “Kế hoạch bên cậu sắp xếp thế nào rồi?”

Chàng trai hất cằm lên nói: “Thế thì phải xem kế hoạch của Cố Thiên Tuấn đã tiến hành tới đâu rồi...”

Tại văn phòng chủ tịch tập đoàn Cố Thị...

Cao Lỗi do dự một lúc, cuối cùng hỏi: “Cố tổng, có thật là anh muốn tiến hành kế hoạch này sớm hơn à?”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu chắc chắn, tuy bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi, nhưng có một số chuyện nhất định phải tiến hành sớm thôi! Hôm nay An Diễm chịu thiệt thòi rồi, Cố Thiên Tuấn cảm thấy mình không thể ngồi yên được nữa.

“Được, tôi đi sắp xếp.” Cao Lỗi gật đầu, anh nhìn Cố Thiên Tuấn một cái rồi quay người ra khỏi phòng.

Vừa đi hai bước, Cao Lỗi lại quay người đi.

“Cố tổng, việc này có cần Susan tham gia không?” Cao Lỗi nghĩ một lúc, ngoài bản thân mình thì chỉ có Susan có thể giúp Cố tổng, tuy Susan mới đến công ty ba năm, nhưng ba năm nay, thái độ nghiêm túc của Susan cũng cũng nhận thấy được..

Cố Thiên Tuấn chấp tay suy nghĩ rồi gật đầu: “Để cô ấy tham gia vào đi, một mình anh cũng bận rộn lắm.”

Tuy chuyện tiếp theo cần làm rất quan trọng, nhưng cũng chỉ là một phần trong cả kế hoạch, để Susan tham gia vào cũng không ảnh hưởng gì.

Nếu mọi chuyện thuận lợi thì tốt rồi, nếu làm không tốt anh vẫn có cách bù đắp, vì An Điềm, anh phải đảm bảo kế hoạch không có tí sơ hở nào cả!

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu, quay người rời khỏi phòng làm việc của Cố Thiên Tuấn.

Khi Cao Lỗi đến văn phòng của Susan, Susan vẫn đang tăng ca, ánh đèn sáng trưng, rọi lên khuôn mặt của Susan, cô mặc chiếc váy dài màu vàng, rất phối với màu da trắng trẻo cùng thân hình dịu dàng của cô.

“Susan!” Cao Lỗi cười, chào hỏi Susan, “Từ khi cô trở nên xinh đẹp, tôi cứ cảm thấy đang làm việc với một người khác vậy.”

“Thế bạn gái nhỏ của anh đẹp hay là tôi đẹp?” Từ sau khi Susan trở nên xinh đẹp cũng trở nên thích nói đùa, dù sao thì “cậu chủ” của cô đã từ Mỹ trở về rồi, còn gặp cô vài lần, nói chuyện qua vài lần.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Susan luôn cảm thấy rất vui.

“Cái này...” Cao Lỗi nhún vai, thật thà nói, “Bạn gái của tôi xinh hơn cô nhiều! Hơn nữa, trong mắt tôi thì không ai đẹp bằng cô ấy.”

“Được rồi được rồi, anh trợ lý ạ, đừng chém gió về tình yêu nữa?” Susan cười, trước đây cô không có mong muốn gì cả, bây giờ đột nhiên rất vui khi nhìn thấy những cặp tình nhân tình tứ bên nhau, dường như bản thân mình cũng có thể hấp thu được hạnh phúc từ họ vậy.

“Được rồi, chúng ta nói vào việc chính nào.” Cao Lỗi cười nhẹ một tiếng rồi để xấp tài liệu trước mặt Susan.

“Đây là?” Susan cảm thấy thắc mắc ngẩng đầu lên nhìn Cao Lỗi.

“Ba ngày sau, hội đồng quản trị mở cuộc họp khẩn ‘đột xuất’ để quyết định một số việc quan trọng, trong đó là danh sách các thành viên cấp cao tham gia cuộc họp, cô sắp xếp thông báo họ nhé.”

Cao Lỗi cố tình nhấn mạnh từ “đột xuất” để ra hiệu ngầm cho Susan về cuộc họp cổ đông ba ngày sau, tuy là Cố tổng sắp xếp đầu vào đây, danh sách các nhân viên cấp cao ở công ty cũng đã được định sẵn.

Nhìn vào có vẻ là đột xuất, như vậy mới có thể khiến cho đối phương trở tay không kịp.

Susan nhìn Cao Lỗi, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Được rồi, tôi hiểu rồi, tôi sẽ sắp xếp những người cấp cao này.”

“Vất vả rồi.” Cao Lỗi nhìn Susan, “Đợi xong việc này là chúng ta khỏe rồi.”

“Mong là như vậy.” Susan nhìn xấp tài liệu trên bàn thở dài.

350. Chương 351

Sau khi Cao Lỗi đi rồi, Susan lập tức xem qua danh sách tài liệu, cô siết chặt đôi tay, lập tức lấy điện thoại mình ra tìm số của Chu Hán Khanh.

Ba ngày sau sẽ có cuộc họp cổ đông đột xuất, mong giám đốc Chu chuẩn bị cho tốt.

Sau khi Susan gõ ra những dòng chữ này thì lại đính kèm một phần mềm từ trong điện thoại mình và hai câu đó, cùng gửi cho Chu Hán Khanh.

Tiếp đó chỉ cần đợi Chu Hán Khanh nhận tin nhắn của mình và đợi sự việc xảy ra ba ngày sau đó!

Bàn tay siết chặt của Susan có hơi ướt, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cô không làm theo lời Cố Thiên Tuấn.

Từ khi Susan ứng tuyển vào công ty Cố thị, cậu chủ đã nói với cô: Cố gắng hết sức làm việc cho Cố Thiên Tuấn, đợi khi tôi cần sẽ tự ắt tìm đến cô. Nhưng, trước đó thì cô sẽ là trợ lý trung thành tuyệt đối với Cố Thiên Tuấn!

Ba năm nay, dường như Susan không hề liên lạc với người bên cậu chủ, cũng tận tụy làm việc cho Cố Thiên Tuấn, ngay đến cả cô cũng cho rằng cô chính là trợ lý trung thành của Cố Thiên Tuấn.

Nhưng, bây giờ cậu chủ của cô quay về rồi, cô là người của cậu chủ, đương nhiên là mọi chuyện sẽ nghe theo lời của cậu chủ rồi!

Nhớ lại vừa nãy mình gửi tin nhắn cho Chu Hán Khanh, trong lòng Susan vui vẻ cười một cái.

Khi Chu Hán Khanh nhận được tin nhắn của Susan thì hai người vừa mặc quần áo xong.

“Mở cuộc họp cổ đông sao?” Chu Hán Khanh cầm điện thoại mình lên cau mày, lẽ nào là vì những chuyện mình làm hỏng? Nhưng tại sao phải là họp đột xuất chứ?

Lẽ nào, cuộc họp này mở ra vì mình sao?

Về mặt của Chu Hán Khanh bắt giác tối sầm lại, là Cố Thiên Tuấn chủ động mở cuộc họp về những chuyện mình làm không tốt, nên anh ta muốn tìm cơ đuổi mình đi?!

Nhưng mình đi theo Cố Thiên Tuấn làm việc bao năm nay, không có công lao cũng có khổ lao! Cố Thiên Tuấn cũng rất xem trọng mình, sao có thể bày kế đuổi mình đi chứ?

Hay là...

Cố Thiên Tuấn đã biết được gì rồi?!

Nhớ lại một số việc liên tục xảy ra gần đây, đôi mắt Chu Hán Khanh ánh lên vẻ bàng hoàng sợ hãi!

“Hán Khanh, anh sao thế?” Chu Mộng Chỉ cảm thấy Chu Hán Khanh có gì đó không ổn.

Chu Hán Khanh nhìn qua vẻ mặt đang thắc mắc của Chu Mộng Chỉ, không nói gì cả, những gì mình vừa suy nghĩ cũng chỉ là phỏng đoán, Mộng Chỉ vốn dĩ rất nhạy cảm với những tin xấu, nếu nói cô ấy biết, nhất định cô ấy sẽ chịu không nổi.

Nên vẫn cứ đợi cuộc họp ba ngày sau đó, mình tính tiếp vậy.

Nghĩ đến đây, Chu Hán Khanh nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt hồng hào của Chu Mộng Chỉ, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là nhớ ra công ty có chút việc mà thôi.”

“Ừ.” Chu Mộng Chỉ yên tâm gật đầu, cô sà vào lòng Chu Hán Khanh, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Anh đừng quên chuyện của An Diễm đây.”

“Đương nhiên không quên rồi!” Chu Hán Khanh trả lời.

Chỉ là, phải đợi ba ngày sau khi cuộc họp kết thúc thì anh ta mới có thể lên kế hoạch tiếp, trong lòng Chu Hán Khanh lo lắng.

Ba ngày sau, dường như tất cả mọi người đều im lặng đợi chờ chuyện sắp xảy ra vào ba ngày sau.

Nhưng An Diễm không hề hay biết gì, cuộc sống thực ra cũng không tốt lắm.

Từ sau khi gây nhau với Chu Mộng Chỉ, An Diễm xem như trở mặt hoàn toàn với Chu Mộng Chỉ, sau khi Cố Thiên Tuấn để lại một câu nói kỳ lạ trong phòng nghỉ thì không liên lạc gì với cô nữa.

Ngày thứ nhất, An Diễm đi làm bình thường, xem Chu Mộng Chỉ trong phòng làm việc như người xa lạ.

Ngày thứ hai, Khuu Doanh Doanh xin nghỉ phép không đi làm, An Điền càng chán chường hơn, khó khăn lắm mới đến giờ tan làm, An Điền đang chuẩn bị cơm tối cho An An thì tiếng chuông vội vã reo lên.

An Điền lau khô tay, thấy người gọi điện thoại cho mình lại là Cao Lỗi!

Cầm điện thoại lên, An Điền thắc mắc hỏi: “Sao thế?”

“An Điền, hôm nay cô nhất định phải giúp tôi.” Giọng của Cao Lỗi lo lắng.

An Điền nghe như vậy liền hỏi: “Có phải là Cố Thiên Tuấn xảy ra chuyện gì không?”

“Không liên quan đến Cố tổng!” Cao Lỗi lắc đầu, cũng không kịp trêu là thì ra An Điền rất quan tâm đến Cố tổng mà nói ngay, “Là chuyện của tôi và Doanh Doanh.”

“Chuyện của anh và Doanh Doanh?” An Điền vừa nghe thì lòng nhẹ hẳn, cô nói: Hừ, chắc lại là chuyện tình cảm!

“Nói đi, chuyện gì nào?” An Điền chậm chạp mở loa lên, sau đó đặt qua một bên tiếp tục thái rau.

“Hôm nay là kỷ niệm 66 ngày tôi và Doanh Doanh quen nhau...”

“66 ngày mà cũng có kỷ niệm sao?” An Điền lập tức ngắt lời của Cao Lỗi, hừ một tiếng, quả nhiên cô đoán không nhầm, Cao Lỗi gọi đến chính là vì chuyện yêu đương! Doanh Doanh hay ở trước mặt cô kể chuyện tình yêu thì đã đành, Cao Lỗi cũng vậy! Thế giới này thật không công bằng với dân FA!

“Doanh Doanh nói có kỷ niệm 66 ngày thì là có mà!” Cao Lỗi giải thích như đúng rồi vậy.

“Được được rồi, Doanh Doanh nói có người ngoài hành tinh trên đời thì thế giới cũng sẽ có người ngoài hành tinh đúng không?” An Điền bữu môi hỏi.

“Tại sao không phải chứ?” Cao Lỗi hỏi ngược lại, cảm thấy câu hỏi của An Điền quá kỳ lạ, Doanh Doanh nói cái gì thì là cái đó, điều đó đã thành nguyên tắc trong lòng anh rồi.

“Được rồi, anh giỏi lắm! Anh và Doanh Doanh đều giỏi!” An Điền giận hờn thái rau, nói to, “Hai người rảnh rồi không có gì làm nên thay phiên nhau bày tỏ tình yêu phải không? Tôi mặc kệ! Tôi cúp máy đây!”

“Đừng đừng đừng, An Điền, tôi có việc thật mà!” Cao Lỗi sốt sắng.

“Vậy có gì anh nói mau đi!” An Điền bực bội đặt dao xuống, rồi để rau vào trong một cái thau.

“Hôm nay là kỷ niệm 66 ngày của tôi và Doanh Doanh, việc này là tôi biết trước, nên đã chuẩn bị quà cho Doanh Doanh rồi. Nhưng vừa nãy Doanh Doanh không muốn quà, có tôi bên cạnh là được rồi...”

“Rồi sao?” An Điền trợn mắt, thực sự muốn chém nát cái điện thoại trước mặt.

“Gần đây tôi hơi bận, nên đã chuẩn bị trước, và âm thầm để hết quà ở trong căn hộ của cô ấy thuê! Lỡ như lúc đó cô ấy phát hiện, tôi không làm theo lời cô ấy nói, cô ấy có giận tôi không?”

Giọng của Cao Lỗi rất buồn phiền, “Bây giờ tôi nhân lúc mua kem cho Doanh Doanh mà gọi điện cho cô, An Điền, lần này cô giúp tôi nhé! Rốt cuộc tôi phải làm thế nào thì mới không làm Doanh Doanh giận đây?”

An Điền dựa vào sự kiên nhẫn cuối cùng để không chém nát cái điện thoại, cô nghiêm túc hỏi: “Cao Lỗi, anh chắc là anh không phải đang khoe khoang tình yêu của mình chứ?”

“Đương nhiên không phải rồi!” Cao Lỗi thực sự lo lắng, “Cô còn nói không muốn túi xách hay trang sức gì cả, không có sáng tạo gì hết, nhưng những cái mà tôi chuẩn bị đều là những món đồ đó!”

Trái tim của An Điền như hàng trăm ngàn mũi kim đâm xuyên, nhưng vẫn chủ động bị ngược: “Nào nói xem, anh đã mua những gì cho Doanh Doanh rồi?”

“Cũng không có gì.” Cao Lỗi tỉ mỉ đếm từng món đồ mà mình đã chuẩn bị, “Tôi mua theo mùa, mua cho Doanh Doanh bốn bộ quần áo làm thủ công thôi.”

An Điền ngưỡng mộ thở dài.

“À, còn nữa, còn bốn bộ trang sức phối với bốn bộ quần áo, lần lượt là ngọc trai, kim cương, vàng và phi thúy.”

An Diễm lại hít thở sâu.

“Ngoài ra, tôi còn mua cho Doanh Doanh mười cái túi xách, vì tôi không biết cô ấy thích kiểu nào, và son bản giới hạn, mỹ phẩm, tôi đều mua rất nhiều bộ, chỉ sợ cô ấy không chọn được món mình muốn.”

An Diễm đặt tay lên ngực, cảm thấy mình đây thở cũng đã đủ no rồi.

“Đúng rồi, tôi còn chuẩn bị cho Doanh Doanh rất nhiều đồ ăn vặt mà cô ấy thích, cả thấy là hai thùng to!”

Ăn đi! Ăn cho ngập mặt luôn đi! Trong lòng An Diễm tràn ngập sự tức giận của kẻ FA.

351. Chương 352

“Còn nữa, tôi vốn định mua một chiếc xe cho Doanh Doanh nữa, nhưng cô ấy lại không biết lái xe, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện nên định khi nào cô ấy biết lái xe rồi mới mua cho cô ấy, bây giờ nghỉ lại, may mà chưa mua, nếu không Doanh Doanh sẽ càng giận hơn.” Giọng nói của Cao Lỗi rất vui.

An Diễm vỗ vỗ cái đầu đang nhức ong ong của mình, trong lòng nghĩ, rốt cuộc là nên thiêu chết hay là nhấn nước chết cặp đôi này đây.

“An Diễm? An Diễm, cô còn đang nghe không?” Cao Lỗi ở đầu dây bên kia hỏi.

“Đang nghe!” An Diễm không thiết tha trả lời.

“Vậy cô nghĩ là Doanh Doanh có giận tôi không? Nếu cô ấy giận thì tôi phải dỗ thế nào đây?”

“Giận cái đầu heo của anh thì có!” An Diễm chịu hết nổi, Cao Lỗi này cũng lớn tuổi rồi, trong công việc là một nhân vật lạnh lùng dứt khoát, sao trước mặt Doanh Doanh lại ngốc như thế chứ, “Doanh Doanh sẽ không giận mà còn cảm động bỏ nhào đến hôn anh được chưa!”

“Sao có thể như thế chứ, tôi...”

“Có gì mà không thể, không tin anh thử đi!” An Diễm hét vào điện thoại xong thì cúp máy.

Cứ tiếp tục nghe câu chuyện tình cảm của họ, An Diễm sẽ càng cảm thấy mình là người già neo đơn đáng thương!

Cao Lỗi bị An Diễm cúp ngang, vẻ mặt ủ rũ thất vọng: Vốn còn định trông mong vào An Diễm bày cách cho mình, kết quả là chả hiểu sao cô ấy lại nổi giận, không nói gì lại còn cúp máy nữa.

Cao Lỗi không thể nào hiểu nổi mà cất điện thoại vào, nhìn ánh đèn lấp lánh, khắp nơi khu vui chơi đều là tiếng cười nói vui vẻ.

Lúc này, Khuru Doanh Doanh từ xa chạy lại: “Chú đẹp trai, kem của tôi đâu rồi?”

Cao Lỗi cười: “Tôi quên mất, giờ đi mua cho em.”

Cao Lỗi nói xong thì quay người đi: Mua kem cho Doanh Doanh trước đã, chuyện quà cáp để đó trước.

“Chú đẹp trai!” Khuru Doanh Doanh gọi Cao Lỗi từ phía sau

“Hả?” Cao Lỗi dừng bước quay đầu lại.

“Chỗ mua kem ở bên kia mà...” Khuru Doanh Doanh chỉ về hướng ngược lại.

“Ồ!” Cao Lỗi thở dài nhẹ, sau đó đi theo hướng của Khuru Doanh Doanh chỉ.

Khứu Doanh Doanh nhìn về hướng Cao Lỗi đi khỏi, biểu cảm vui vẻ nhạt dần, cô vì chú đẹp trai đi chơi vào ngày kỷ niệm mà đã xin nghỉ phép một ngày rồi, vốn dĩ rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao, chú đẹp trai lại xao lãng như vậy!

Bây giờ ngay cả chỗ mua kem cũng không nhớ, hay là xảy ra chuyện gì rồi?

Khứu Doanh Doanh vò đầu bứt tai, nhớ là hình như Cao Lỗi từng nói với cô, mấy hôm nay anh sẽ bận lắm! Hôm nay mình lại kiên quyết phải kỷ niệm 66 ngày bên nhau, như vậy có quá đáng lắm không?

Nghĩ đến đây, Khứu Doanh Doanh rất buồn, chú đẹp trai thích cô đã là phúc phận to lớn lắm rồi, tại sao còn không biết đủ chứ?

Lúc này, Cao Lỗi cầm kem đến trước mặt Khứu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, kem mà em thích đây, vị matcha nhé. Chỉ là không được ăn nhiều, chỉ ăn một cây thôi nhé. “

Khứu Doanh Doanh ủ rũ đón lấy cây kem, ngẩng đầu lên nhìn Cao Lỗi: “Chú đẹp trai, tôi cảm thấy hơi mệt, tôi muốn về nhà.”

“Về nhà.” Cao Lỗi xem đồng hồ, kỳ lạ hỏi, “Sao nói là ở bên em cả ngày mà, bây giờ đã là giờ ăn tối rồi, ăn tối rồi về nhé.”

“Không cần đâu, tôi không đói.” Khứu Doanh Doanh lắc đầu, vẫn là mau chóng thả chú đẹp trai về thôi, nếu không sẽ làm lỡ việc của chú đẹp trai.

“Không đói?” Câu nói được nói ra từ Khứu Doanh Doanh ham ăn càng khiến Cao Lỗi lo lắng, “Bệnh rồi à?”

Cao Lỗi vừa nói vừa đặt tay lên trán của Khứu Doanh Doanh, rồi lại đặt tay lên trán của mình.

“Không nóng lắm...” Cao Lỗi để tay xuống hỏi, “Doanh Doanh, em làm sao vậy?”

“Không có gì!” Khứu Doanh Doanh lắc đầu, sau đó quàng tay của Cao Lỗi, hối thúc, “Chúng ta đi nào.”

Cao Lỗi không biết Khứu Doanh Doanh thế nào, nhưng thấy bộ dạng cô không muốn nói, đành để mặc cô kéo mình ra khỏi khu vui chơi.

Lúc này đã là chiều tối, không khí mùa xuân càng lúc càng rõ ràng, sau khi mặt trời xuống núi, cũng không lạnh lắm, Khứu Doanh Doanh mặc váy tay dài, buông tay Cao Lỗi ra, quyến luyến nói: “Chú đẹp trai, chú không cần đưa tôi về nhà đâu, tôi tự về được rồi, chú mau về đi.”

“?” Cao Lỗi không hiểu, “Doanh Doanh, có phải là em có chuyện gì không?”

“Thực sự là không có gì!” Khứu Doanh Doanh lắc đầu, “Chỉ là tôi tự nhiên mệt rồi, muốn về nhà.”

Thấy Khứu Doanh Doanh kiên quyết về nhà, Cao Lỗi vốn muốn nán lại thêm, anh nghĩ: Không biết là sau khi Doanh Doanh về nhà, thấy được những món quà không có sáng tạo mà mình chuẩn bị có thất vọng lắm không.

“Vậy được, tôi đưa em về.” Cao Lỗi cảm thấy nếu mình đi theo Khứu Doanh Doanh thì vẫn còn có thể nhận lỗi, để tránh cho Khứu Doanh Doanh giận hơn.

“Không cần đâu, tự tôi đi được rồi, chú mau về làm công chuyện của mình đi.” Khứu Doanh Doanh lắc đầu, tuy cô thực sự rất muốn Cao Lỗi ở bên mình một chút nữa, dù đó chỉ là thời gian lái xe thôi.

“Tôi nhất định phải đưa em về.” Cao Lỗi kiên quyết, nếu để một mình Doanh Doanh đi thì hậu quả rất khó lường.

Khứu Doanh Doanh nhìn biểu cảm nghiêm túc của Cao Lỗi, đột nhiên cảm thấy vui trong lòng, cái này không phải là cô không biết điều mà là chú đẹp trai kiên quyết đưa mình về nhà: “Vậy cũng được, cảm ơn chú đẹp trai đưa tôi về!”

Khứu Doanh Doanh nói xong, hạnh phúc đóng đầy khoác tay Cao Lỗi rồi lên xe.

Cứ như vậy, Cao Lỗi lái xe đến dưới lầu căn hộ của Khứu Doanh Doanh.

“Tôi đưa em lên nhé!” Tuy câu nói này là một câu nói mập mờ trong loạt phim tình cảm, nhưng Cao Lỗi ngay thẳng không hề có ý đó, anh chỉ muốn khi Khuru Doanh Doanh nổi giận thì kịp thời nhận lỗi.

“Chú đẹp trai, chú không bận sao?” Tuy Khuru Doanh Doanh rất vui, nhưng rất lo làm lỡ việc của chú đẹp trai, nên hỏi.

“Không.” Cao Lỗi lắc đầu.

“Vậy cũng được!” Khuru Doanh Doanh đưa tay ra, chủ động nhét tay mình vào tay của Cao Lỗi, “Chúng ta đi nào.”

Hai người nhanh chóng đi đến trước cửa.

Tiếp đó, thời khắc khiến Cao Lỗi hồi hộp đã đến, Khuru Doanh Doanh lấy chìa khóa ra mở cửa.

Căn hộ của Khuru Doanh Doanh cũng không lớn lắm, bên trong trang trí theo phong cách trẻ trung ngọt ngào.

Nhưng giây phút mở cửa ra, Khuru Doanh Doanh sửng sờ cả người, mấy chục đôi giày hàng hiệu đặt dưới đất, mấy bộ váy áo thủ công treo trên tường.

Khuru Doanh Doanh không thể tưởng tượng được, cô bước đi đến chỗ phòng ngủ, mấy thùng đồ ăn vặt để trên giường mình, cùng vô số mỹ phẩm trên bàn trang điểm, còn có hai chú gấu bông cao hơn người ngồi trên ghế.

Cao Lỗi đi theo Khuru Doanh Doanh vào phòng ngủ, anh nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, khi mới bắt đầu sắp xếp anh không ngờ lại nhìn lung tung như vậy, nhưng bây giờ nhìn lại, đã làm rối tung hết cách bày trí trong nhà của Khuru Doanh Doanh rồi, không có đẹp tí nào cả.

“Doanh Doanh này...”

“Những thứ này đều do anh chuẩn bị sao?” Khuru Doanh Doanh quay người lại nhìn Cao Lỗi.

“Đúng vậy.” Cao Lỗi thở dài, vội nói bằng giọng điệu chân thành, “Doanh Doanh, em đừng giận. Tôi đảm bảo, lần sau sẽ không tặng những thứ không có sáng tạo này nữa đâu. Thực ra lúc này tôi muốn nói với em rồi, nhưng không biết phải nói thế nào, nên đợi đến bây giờ. Tôi...”

352. Chương 353

“Chú đẹp trai, cảm ơn chú bận như thế mà vẫn mua quà cho tôi.” Khuru Doanh Doanh còn chưa đợi Cao Lỗi nói xong đã sà vào lòng anh.

“?” Cao Lỗi lập tức ngẩn người, “Em không chê quà của tôi không sáng tạo sao?”

“Sao lại chê chứ?” Khuru Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn Cao Lỗi, ánh mắt sáng lấp lánh như sao.

“Em từng nói là không thích mấy món quà như túi xách hay trang sức vì không sáng tạo mà, không phải sao?”

“Chỉ cần là do chú tặng thì tôi đều thích hết, chỉ là do tôi không muốn chú lãng phí nên mới nói thế thôi.” Khuru Doanh Doanh cười ngượng ngịu.

Thấy Khuru Doanh Doanh hiểu chuyện như vậy, sự yêu thương trong mắt Cao Lỗi lại càng dâng trào. Anh cứ tưởng Khuru Doanh Doanh là một cô gái cực kì đơn thuần, mọi tâm tư đều ghi rõ hết trên mặt, không ngờ cô lại là người tinh tế như vậy.

Nhận được ánh mắt tán dương của Cao Lỗi, Khuru Doanh Doanh liền đắc ý vươn tay ra ôm lấy cổ anh, sau đó thuận đà gác chân lên hông Cao Lỗi rồi ngẩng đầu lên hôn anh.

Cao Lỗi nhắm mắt rồi cũng ôm chặt lấy Khuru Doanh Doanh, nghiêm túc hồi đáp.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp của hai người, Khuru Doanh Doanh và Cao Lỗ cứ thế hôn nhau rồi nằm lên ghế sofa.

Khuru Doanh Doanh nằm lên người Cao Lỗ, vừa hôn môi anh vừa đưa tay chạm vào cúc áo của anh, gỡ từng chiếc một.

Bàn tay vừa chạm vào khuôn ngực rắn chắc của Cao Lỗ, hai má Khuru Doanh Doanh lập tức đỏ bừng lên.

Nhưng ngón tay cô chỉ khựng một chút là lại tiếp tục lần tiếp xuống hông anh.

Nhưng lúc này, một bàn tay to lớn chợt nắm tay Khuru Doanh Doanh lại. Cao Lỗ rời môi Khuru Doanh Doanh, nói bằng giọng có hơi khàn đi: “Doanh Doanh, đừng như vậy, tôi sẽ không kìm chế được bản thân mình mất.”

Khuru Doanh Doanh kề sát vào tai Cao Lỗ, giọng nói rất ngọt ngào: “Tôi lại không muốn chú kìm chế chút nào.”

Khuru Doanh Doanh nói xong lại tiếp tục đưa tay chạm vào hông Cao Lỗ.

“Doanh Doanh...” Cơ thể Cao Lỗ lập tức càng nóng bừng hơn, anh hít một hơi thật sâu mới lấy lại được bình tĩnh mà đẩy Khuru Doanh Doanh lúc này đang cố tháo thắt lưng của anh ra.

Khuru Doanh Doanh bị đẩy ra, ủ rũ ngồi bên cạnh, sau đó chỉ vào cái thắt lưng bằng da của Cao Lỗ rồi hỏi: “Đây là cái quái gì thế? Sao tôi mở không được?”

Thấy gương mặt đỏ bừng và đôi mày cau lại đầy khó chịu của Khuru Doanh Doanh, Cao Lỗ cảm thấy thật may vì vừa rồi mình đã kìm chế được, một người yêu tuyệt vời thế này, nhất định phải giữ lại vào khoảng thời gian tuyệt nhất, cho cô ấy tình yêu tuyệt vời nhất thì mới có thể xứng đáng với cô ấy.

“Khi nào cảm thấy đến lúc thì tôi sẽ dạy cho em, từ từ mà dạy...” Cao Lỗ xoa đầu Khuru Doanh Doanh, nói rất sâu xa.

“Không cần chú dạy tôi, thật ra mấy thứ này tôi cũng có biết chút ít mà.” Khuru Doanh Doanh ngượng ngùng đan mấy ngón tay vào nhau rồi lẩm bẩm.

Cao Lỗ khẽ cười, đưa tay véo mũi Khuru Doanh Doanh hỏi: “Con bé này, học được mấy thứ ấy ở đâu vậy?”

“Truyện cấp ba đấy!” Khuru Doanh Doanh ngắc đầu nói với vẻ đắc ý, “Nữ sinh hư hỏng một chút thì mới đáng yêu, trong khi tôi đã học đại học rồi, ngay cả chút kiến thức sinh lý cơ bản ấy mà còn không biết thì đúng là mất mặt!”

Cao Lỗ thật sự thấy bó tay với Khuru Doanh Doanh, anh lắc đầu cười nói: “Vậy được, bây giờ em cứ tạm thời tích lũy kiến thức lý thuyết trước đi, đợi khi nào lớn rồi thì bắt đầu lấy kinh nghiệm thực tế trên người của tôi!”

“Kinh nghiệm thực tế?” Khuru Doanh Doanh ngơ ngác chớp mắt, rồi đột nhiên hiểu ra ý trong lời nói của Cao Lỗ, gương mặt vốn đang đỏ bây giờ lại càng nóng bừng lên.

Cao Lỗ nhìn vẻ xấu hổ của Khuru Doanh Doanh, không hiểu nổi một cô bé hay ngượng ngùng như vậy vừa rồi lấy đâu ra dũng khí mà đòi chủ động tháo thắt lưng của anh ra!

“Nếu em đã hết giận, vậy thì tôi về đây. Em nghỉ ngơi sớm đi.” Cao Lỗ lại vuốt tóc Khuru Doanh Doanh dịu dàng nói.

“Vâng, chúc ngủ ngon, về nhà nhớ gọi điện cho tôi đấy, chú cũng phải nghỉ ngơi sớm nhé.” Khuru Doanh Doanh ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi đưa mắt tiễn Cao Lỗ đi rồi, Khuru Doanh Doanh liền lao vào cuộc chiến mở quà.

Cho dù là gì đi nữa, chỉ cần là quà do chú đẹp trai tặng thì Khuru Doanh Doanh đều rất thích, cô phấn khích đến mức cả đêm không ngủ được.

Hôm sau, Khuru Doanh Doanh mất ngủ cả đêm vác hai mắt thâm quầng như gấu trúc mà đi làm.

An Diễm trông thấy dáng vẻ ủ rũ của Khứu Doanh Doanh, lại nhớ đến việc hôm qua Cao Lỗi đã gọi điện cho cô, liền giật mình trong lòng: Doanh Doanh ủ rũ thế này, lẽ nào hôm qua sau khi thấy món quà của Cao Lỗi đã không lao đến cưỡng hôn Cao Lỗi mà lại cãi nhau với anh sao?

Nếu đúng là như vậy thì Doanh Doanh đúng là không hiểu chuyện chút nào.

An Diễm liền đẩy ghế đến bên cạnh Khứu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, sao hôm nay nhìn em ủ rũ vậy? Chuyện hẹn hò với Cao Lỗi hôm qua sao rồi?”

“Em và chú đẹp trai hẹn hò rất ổn mà!” Khứu Doanh Doanh thần thờ gật đầu.

“Thế sao hôm nay nhìn em chẳng có chút tinh thần gì vậy?” An Diễm nhìn lại Khứu Doanh Doanh một lượt, rồi đột nhiên neho mắt nghĩ: Nếu đã không cãi nhau, mà bây giờ trông lại mệt mỏi thế này, thế thì chắc chắn là đã...

An Diễm lắc đầu tắc lưỡi: Tốc độ của hai người này đúng là nhanh thật đấy! Quả nhiên rất có khả năng Doanh Doanh lúc vừa tốt nghiệp xong là sẽ có ngay em bé rồi.

“Không lẽ hai người tối qua đã... Cho nên em mới mệt đến mức ủ rũ thế này sao?” An Diễm bắt đầu ngập ngừng suy đoán.

“Chị nói cái gì vậy? Hôm qua em bóc quà của chú đẹp trai, đã bóc cả đêm, cười cả đêm, vậy nên sáng nay mới không có tinh thần.” Khứu Doanh Doanh vừa ngáp vừa nói.

“À, thì ra là thế!” An Diễm lập tức có hơi cụt hứng, cô còn tưởng hai người họ đã xảy ra chuyện ấy ấy rồi cơ!

“Chị An Diễm, sao bây giờ chị lại thành ra nhiều chuyện như vậy?” Khứu Doanh Doanh nhìn An Diễm bằng ánh mắt thông cảm, “Có phải cuộc sống của chị đã quá tẻ nhạt, đến lúc cần có bạn trai rồi không?”

Hỏi xong câu ấy, Khứu Doanh Doanh lại tự trả lời: “Cũng phải, chị An Diễm vẫn còn trẻ như vậy, cũng có nhu cầu sinh lí mà, cho nên...”

“Thôi đủ rồi đừng nói nữa.” An Diễm lập tức ngắt lời Khứu Doanh Doanh, “Mau đi làm việc đi! Chị chẳng cần bạn trai gì cả, chị chỉ cần sống cùng với An An là được rồi.”

“Vâng vâng vâng, chị An Diễm nói gì cũng đúng, dù sao người không có bạn trai cũng đâu phải là em.” Khứu Doanh Doanh nhún vai cười gian xảo.

“Em còn nói nữa là chị không mua nước trái cây cho em nữa đâu!” An Diễm trừng mắt uy hiếp.

“Vâng vâng vâng, chị không có bạn trai, chị là nhất!” Khứu Doanh Doanh nói câu cuối vẫn không quên châm chọc An Diễm.

An Diễm trừng mắt nhìn Khứu Doanh Doanh, sau đó đẩy ghế lại chỗ ngồi của mình, chấp tay chìm vào suy tư: Mình đâu phải là không muốn cũng được như Doanh Doanh, cũng muốn có người yêu thương lắm chứ! Chỉ tiếc rằng nhiều khi ước mơ chỉ là mơ ước mà thôi.

An Diễm lặng lẽ thở dài rồi tiếp tục làm việc.

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ sau khi có cuộc cãi vã với Chu Mộng Chỉ, cũng chẳng khác gì so với ngày thường, An Diễm vẫn sáng chín giờ đi làm chiều năm giờ tan làm, khi cô về đến nhà thì An An vẫn chưa tan học.

An Diễm đổi sang dép đi trong nhà, treo túi xách lên rồi mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa.

Tuy căn hộ chung cư của An Diễm không lớn, nhưng nếu chỉ ở một mình thì sẽ thấy rất lạnh lẽo. Cô lại bắt giắc thở dài rồi đứng dậy đi chuẩn bị cơm tối.

Chỉ một lát sau đó, ngoài phòng khách chợt vang lên tiếng mở cửa.

An Diễm đang rửa nồi trong bếp, nghe thấy tiếng ấy thì liền vui vẻ từ nhà bếp chạy ra, vừa đi vừa nói: “Cục cưng An An về rồi à?”

“Vâng, mẹ ơi con về rồi. Chú Cố cũng về với con nữa!” An An đứng ở phòng khách vừa nắm tay Cố Thiên Tuấn vừa nói vọng vào trong bếp.

353. Chương 354

An An vừa dứt lời cũng là lúc An Diễm bước ra khỏi nhà bếp, tất nhiên trông thấy ngay Cố Thiên Tuấn đang đứng cạnh An An.

Về mặt An Diễm trong vòng nửa giây đầu tiên lộ ra một nét mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lập tức bị thay thế bằng nét lạnh lùng.

Cô nhìn chăm chăm vào Cố Thiên Tuấn, thấy anh mặc một chiếc áo vest thoải mái màu xám bạc, bên trong là áo phông, có thể thấp thoáng thấy được cơ ngực săn chắc. Đôi chân dài thẳng tắp của Cố Thiên Tuấn trông còn có vẻ cao hơn cả chiều cao của An Diễm, trên gương mặt đẹp trai lúc này đang nở một nụ cười dịu dàng.

An Diễm nhìn nụ cười ấy mà mím môi, cô không biết từ lúc nào, một Cố Thiên Tuấn trước đây luôn lạnh lùng với cô bây giờ mỗi khi gặp cô thì đều nở nụ cười đầy mê hoặc như thế, có thể là từ sau khi anh cứu cô ở vụ tai nạn chòm đèn, hoặc có thể là từ trước đó rồi.

Nhưng cô cảm thấy mình không nên tiếp nhận nụ cười ấy!

An Diễm chỉ chìm đắm vào nụ cười ấy đúng một giây thôi là lập tức định thần lại, cố dần cảm giác kì lạ trong lòng mình rồi lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Chú Cố đến chơi với con đây!” An An giành trả lời câu hỏi của An Diễm.

“An An!” An Diễm nghiêm khắc nhìn An An, “Người lớn đang nói chuyện thì trẻ con không được xen vào.”

“Nhưng mà mẹ ơi, mẹ từng nói con là một thành viên trong gia đình, được quyền phát biểu ý kiến và đưa ra quyết định trong bất kì chuyện nào cơ mà!” An An ngẩng cái đầu bé xinh lên ngơ ngác nhìn An Diễm.

Nét mặt An Diễm có hơi sa sầm, cô đưa mắt tránh đi một chút rồi lại nói bằng giọng nghiêm khắc: “Những chuyện khác thì được, nhưng chuyện này thì không!”

“Nhưng con rất thích chú Cố, mời chú ấy ở lại chơi với con chắc được chứ?” Giọng của An An đầy vẻ uất ức, “Mẹ ơi, sao mẹ lại ghét chú Cố như vậy? Rõ ràng con rất thích chú ấy mà!”

“Mẹ...” An Diễm mấp má môi, thấy vẻ uất ức của An An, cô không thể nói được gì nữa, cô đã luôn dạy con mình sống theo lí tưởng dân chủ, nhưng mỗi khi đối diện với Cố Thiên Tuấn thì cô lại không biết mình nên tỏ thái độ thế nào với anh thì mới khiến anh hiểu được rằng, cô không hề có ý gì khác với anh cả.

Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm đang cúi đầu rồi chợt ngồi xổm xuống nhìn vào mắt An An nghiêm túc nói: “An An, con về phòng đọc truyện tranh đi, chú và mẹ nấu cơm xong sẽ gọi con ra ăn nhé, có được không?”

An An quay sang nhìn An Diễm rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn, sau đó ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Nói xong với Cố Thiên Tuấn, An An lại đi đến trước mặt An Diễm rồi cúi đầu nói khẽ: “Mẹ ơi, con xin lỗi, vừa nãy An An nói lớn tiếng quá.”

An Diễm cảm thấy sống mũi cay cay, cô ngồi xổm xuống xoa đầu An An nói: “Không sao đâu, vừa rồi mẹ cũng đã nói lớn tiếng, mẹ xin lỗi An An.”

“Mẹ không giận con là được rồi, con về phòng đọc truyện đây.” An An ôm mặt An Diễm rồi lần lượt thơm vào hai bên má cô, sau đó vui vẻ chạy vào phòng mình.

An Diễm thấy An An đóng cửa phòng lại rồi mới thở dài từ từ đứng dậy.

Nhưng cô không quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, vì cô không biết mình nên dùng thái độ gì mà đối xử với anh nữa.

“An Diễm, hôm nay anh đến không có ý gì đâu, chỉ muốn thăm An An một chút thôi.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây chợt khựng lại một chút rồi nói tiếp, “Thật ra, anh cũng muốn đến thăm em nữa.”

“Anh đừng có nói mấy lời như vậy được không?” An Diễm có hơi kích động, không hiểu sao Cố Thiên Tuấn mỗi lần gặp mình thì đều nói ra mấy câu ám muội như vậy!

“Mẹ ơi!”

An Diễm vừa nói dứt câu thì cửa phòng của An An chợt bật mở, cậu thò đầu ra khỏi khe cửa hỏi: “Mẹ ơi, mẹ lại cãi nhau với chú Cố à? Chú ấy là bạn thân của con, mẹ đối xử với chú ấy tốt một chút được không?”

“Đâu có cãi nhau!” An Diễm vội vàng xua tay, ngượng ngập nói, “Mẹ và chú Cố đang nói chuyện thôi mà!”

“Vậy hai người nói chuyện đi nhé.” An An vui vẻ cười với An Diễm rồi đóng cửa lại.

An Diễm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cô nghĩ ngợi một lúc rồi trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, sau đó kéo anh vào phòng ngủ.

Vào đến phòng ngủ, Cố Thiên Tuấn liền đưa mắt quan sát một lượt cách bài trí ở đây, sau đó chăm chú nhìn An Diễm. Ừm, đèn vàng dịu mắt, ra giường thẳng thớm, khắp nơi đều như có vương mùi thơm trên người An Diễm, mà quan trọng nhất là hiện giờ đầu tóc An Diễm có hơi rối, còn đeo một chiếc tạp dề mà các nữ giúp việc hay đeo, hai má lại còn ửng hồng nữa chứ.

Cố Thiên Tuấn cảm thấy bây giờ đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu anh mà không làm gì đó thì đúng là đã có lỗi với cái phòng ngủ của An Diễm rồi.

“Anh đừng có hiểu lầm!” An Diễm vừa trông thấy ánh mắt của Cố Thiên Tuấn là biết ngay anh đang định làm gì, cô gân cổ lên giải thích, “Nhà tôi chỉ có phòng ngủ là cách âm tốt nhất, vào đây cãi nhau với anh thì An An mới không nghe thấy.”

“Cách âm tốt lắm à?” Cố Thiên Tuấn nhướn mày, “Anh lại thấy không tin.”

“Tin hay không thì tùy!” An Diễm “xía” một tiếng.

“Hay là chúng ta kiểm tra thử nhé?” Cố Thiên Tuấn vươn đôi chân dài bước lên, muốn dùng thân hình to lớn của mình mà áp đảo An Diễm, An Diễm lập tức lùi lại mấy bước, cho đến khi bị ép sát vào góc tường.

An Diễm bị ép vào tường cảm thấy khó chịu, liền trừng mắt quát vào mặt Cố Thiên Tuấn: “Anh đi chết đi được không?”

“Quát lớn như vậy thì An An có nghe được không nhỉ?” Cố Thiên Tuấn xoa cằm suy nghĩ rất nghiêm túc, “Nếu An An không nghe được thì lát nữa em cứ tha hồ mà gào to hơn.”

An Diễm bị ép sát, không còn cách nào khác là phải hóa thành bà điên, cô cầm cái xẻng nấu thức ăn từ nãy giờ vẫn luôn cầm rồi chĩa vào cái áo vest đắt tiền của Cố Thiên Tuấn mà quát: “Đi ra!”

Cố Thiên Tuấn vội vàng giơ hai tay lên trời, dáng vẻ như đang đầu hàng: “Em tuyệt đối đừng làm chuyện khờ dại, nếu không thì An An sau này biết làm sao? Em không muốn hưởng cuộc sống hạnh phúc sau này à?”

“Anh đi ra cho tôi!” An Diễm tiếp tục trợn mắt quát.

“Được được được, em đừng nổi nóng.” Cố Thiên Tuấn nhún vai rồi quay người ngoan ngoãn rời khỏi phòng.

An Diễm cũng cùng Cố Thiên Tuấn bước ra ngoài bằng vẻ mặt đầy cảnh giác và không tin tưởng, cô nghĩ ngợi một lát rồi bắt đầu đàm phán với Cố Thiên Tuấn một cách hết sức nghiêm túc: “Nén An An đã mời anh đến nhà rồi thì tôi sẽ tôn trọng ý kiến của thằng bé. Nhưng anh phải biết điều, ăn cơm xong rồi là đi ngay, có hiểu chưa?”

“Hiểu!” Cố Thiên Tuấn gật đầu, nhưng hiểu là một chuyện, có làm hay không lại là chuyện khác.

An Diễm tưởng thật, lúc này mới bỏ cái xẻng đang vung vẩy trên tay xuống rồi đi vào bếp.

Cố Thiên Tuấn lại không hề biết điều mà đi theo An Diễm vào tận trong bếp, anh đứng tựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn An Diễm đeo tạp dề bận rộn bếp núc.

An Diễm lập tức thấy lạnh sống lưng, cô bực mình bỏ con dao xuống rồi quay lại nhìn Cố Thiên Tuấn: “Tôi phải nấu cơm, anh có thể nào đừng nhìn tôi bằng gương mặt gian xảo đó được không?”

“Gương mặt gian xảo?” Cố Thiên Tuấn phẩy tay, tỏ vẻ ngây thơ, “Rõ ràng là gương mặt tình cảm mà!”

“Tình cảm cái đầu của anh ấy!” An Diễm chỉ tay vào mặt Cố Thiên Tuấn rồi lại quát lớn, “Anh có ra ngoài không? Anh mà không ra ngoài thì trong món mì xào hôm nay sẽ có luôn thịt của anh đấy!”

“Chắc chắc chắc...” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm đang gào rú rồi vỗ đầu nói, “An Diễm, phải làm sao đây? Cho dù dáng vẻ của em hiện giờ hết như một bà điên, nhưng anh vẫn cảm thấy rất đẹp, có phải anh bị mù rồi không?”

“Cút!”

“Ồ!”

Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng ngoan ngoãn bước ra khỏi căn bếp.

Lúc này, cửa phòng An An lại mở ra, cậu đứng ở cửa, vẫy tay gọi Cố Thiên Tuấn một cách rất bí ẩn.

Cố Thiên Tuấn cũng rất phối hợp, rón ra rón rén bước đến phòng An An.

354. Chương 355

An An đóng cửa lại rồi nghiêm túc nhìn Cố Thiên Tuấn, nói bằng giọng ngao ngán: “Chú Cố, sao chú cứ làm mẹ con giận vậy? Chú làm thế con thấy khó xử lắm!”

Cố Thiên Tuấn cố nhịn cười, tỏ vẻ vừa buồn vừa hối hận mà nói: “Trước đây chú có làm sai vài chuyện, thế nên mẹ con mới giận. Nhưng bây giờ chú đang cố gắng để bù đắp, vậy mà mẹ con cũng không chịu tha thứ cho chú, ời, chú thật sự hết cách rồi.”

“À... Thì ra là do chú đã làm sai! Thảo nào!” An An cau mày suy tư, còn bắt chước điệu bộ xoa cằm của Cố Thiên Tuấn.

“Đúng vậy, cho nên chú rất cần An An giúp đấy!” Cố Thiên Tuấn nhìn An An đầy kì vọng.

“Vậy được, nể tình chú đã đá bóng và chơi game với con, chuyện này con nhất định sẽ giúp chú!” An An bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn rồi giơ nắm đấm ra.

Cố Thiên Tuấn cũng nghiêm túc đưa nắm đấm ra cộng vào bàn tay bé xinh của An An.

“Biệt đội chọc cho mẹ vui chính thức thành lập!” An An trịnh trọng tuyên bố.

“Vâng, đội trưởng!” Cố Thiên Tuấn cũng nghiêm túc giơ tay chào “đội trưởng”, khiến An An rất thích thú.

Trong bữa cơm...

“An Diễm, đây là món rau mà em thích này, em ăn nhiều vào.” Cố Thiên Tuấn âu yếm gấp mấy miếng rau cho vào bát của An Diễm.

An Diễm nhìn miếng rau trong bát rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiên Tuấn đầy nghi hoặc: Sao anh ta biết mình thích ăn rau này? Chắc chắn trước đây anh ta không hề biết chuyện này cơ mà!

Tuy thắc mắc trong lòng, nhưng An Diễm vẫn nể mặt Cố Thiên Tuấn, nhếch mép nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Cố Thiên Tuấn khẽ lắc đầu, sau đó quay sang cười với An An, An An cũng hiểu ý gật đầu: “Chú Cố làm tốt lắm!”

“Còn nữa, món này nữa, em ăn nhiều vào nhé An Diễm...” Cố Thiên Tuấn nói xong lại gấp thức ăn cho An Diễm.

An Diễm tuy mặt mày nhăn nhó, nhưng cũng không từ chối Cố Thiên Tuấn, bởi vì mấy món Cố Thiên Tuấn gấp đều là món mà cô thích, chuyện này khiến cô cảm thấy rất bất ngờ.

Bữa cơm cứ thế kết thúc trong bầu không khí ôn hòa, An Diễm vừa dọn bát đĩa vừa lạnh lùng trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, ra hiệu đuổi anh đi.

Cố Thiên Tuấn thấy ánh mắt của An Diễm, tuy trong lòng không muốn nhưng vẫn đứng dậy.

“Khụ khụ...” Cố Thiên Tuấn chợt dang hắng mấy tiếng rồi nhìn An An.

An An lập tức ngồi dậy khỏi ghế sofa, chạy về phía Cố Thiên Tuấn: “Chú Cố, con đánh răng rồi, bây giờ muốn đi ngủ, chú vào kể chuyện cho con nghe được không?”

“Chuyện này...” Cố Thiên Tuấn dặc ý trong lòng, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra khó xử rồi nhìn An Diễm.

An Diễm đặt bát đĩa xuống, thở dài dỗ dành: “An An, đã muộn lắm rồi, chú Cố còn phải về nhà, lát nữa mẹ rửa bát xong sẽ kể chuyện cho con nghe được không?”

“Nhưng lần nào cũng vậy, con còn chưa ngủ thì mẹ đã ngủ mất rồi!” An An trong lúc tìm cách giữ Cố Thiên Tuấn lại còn không quên nói xấu An Diễm, “Lần nào con cũng phải nhường giường mình cho mẹ nằm, còn con phải vào phòng của mẹ mà ngủ!”

Không ngờ An Diễm lại có cái tính trẻ con đáng yêu như vậy, Cố Thiên Tuấn lúc này cố gắng lắm cũng không thể nhịn cười được.

Còn An Diễm thì lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, cô áy náy nhìn An An, sau đó thẹn quá hóa giận nhìn Cố Thiên Tuấn: “Anh cười cái gì mà cười?”

“Khụ khụ, anh đâu có cười.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu phủ nhận, sau đó chuyển chủ đề, “Thôi anh đi kể chuyện cho An An đây.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền kéo tay An An đi vào phòng.

“Ôi trời ơi...” An Diễm cuối cùng cũng không ngăn được Cố Thiên Tuấn, đành phải khó chịu bĩu môi rồi tiếp tục rửa bát.

Trong căn phòng nhỏ, An An mặc bộ áo ngủ đáng yêu, ngoan ngoãn nằm trong chăn, nhìn Cố Thiên Tuấn bằng đôi mắt sáng lấp lánh, chăm chú lắng nghe anh đọc truyện.

Giọng của Cố Thiên Tuấn rất trầm ấm và thu hút, đưa ngón tay trắng trẻo thon dài của mình lên vừa chỉ vào những hình ảnh đầy màu sắc trong sách vừa kể rất nghiêm túc.

An An sau khi nghe xong kết cục viên mãn của câu chuyện thì bắt đầu buồn ngủ, sau đó từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Cố Thiên Tuấn khẽ thở phào rồi đứng dậy cất quyển sách vào cái tủ nhỏ ở cạnh đầu giường.

Anh đưa mắt nhìn An An đang say ngủ, bất giác chìa tay ra vuốt lên gương mặt bầu bĩnh của An An, đã ba ngày trôi qua rồi, ngày mai sẽ có một cuộc họp hội đồng quản trị mà anh đã lên kế hoạch từ lâu, chỉ cần bước này thành công thì con đường sau này sẽ dễ đi.

Vì An Diễm, vì An An, anh nhất định phải dốc hết toàn lực!

Cố Thiên Tuấn đắp chăn cho An An rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Lúc này, An Diễm đã đánh răng xong, đang ngồi trên ghế sofa, xem tivi một cách không cảm xúc.

Thấy Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng chịu ra, An Diễm liền đứng dậy khẽ hỏi: “An An ngủ chưa?”

Cố Thiên Tuấn gật đầu rồi bước đến trước mặt An Điềm, nói bằng giọng hết sức mờ ám, “Ừ, An An ngủ rồi, chúng ta cũng nên làm chuyện mà chúng ta nên làm.”

“Tôi thấy cũng phải.” An Điềm đồng ý gật đầu, lạnh lùng nói, “Bây giờ việc nên làm nhất chính là, anh đi về, tôi khóa cửa đi ngủ, không tiến!”

“Trùng hợp quá, anh cũng nghĩ hệt như em vậy.” Cố Thiên Tuấn lại bước lên phía trước, ngực áp sát vào mặt An Điềm.

Sợ làm cho An An giật mình thức dậy, An Điềm đành phải lùi lại một bước, mặt mày nhăn nhó nhưng giọng nói lại rất khê: “Tôi không quan tâm anh nghĩ gì, bây giờ anh phải đi ngay. Cố Thiên Tuấn, tôi cảnh cáo anh...”

An Điềm còn chưa kịp nói xong thì chợt thấy trời đất bỗng nghiêng một góc chín mươi độ, sau khi định thần lại, cô mới phát hiện ra mình không biết từ lúc nào đã bị Cố Thiên Tuấn vác trên vai rồi!

An Điềm vừa tức vừa sợ, An An chỉ vừa mới ngủ, cô không thể nào hét lên được, lỡ An An thức dậy chạy ra trông thấy cảnh này thì An Điềm thật sự không biết phải trả lời ra sao, thế nên chỉ có thể nghiêng răng: “Anh... anh bỏ tôi xuống mau!”

Cố Thiên Tuấn nhếch mép cười, hoàn toàn không quan tâm dáng vẻ của An Điềm mà cứ thế vác cô đi vào phòng ngủ rồi dùng chân đóng cửa phòng lại một cách vô cùng ngẫu.

“Bịch” một tiếng, An Điềm bị Cố Thiên Tuấn ném lên giường.

An Điềm ngồi dậy, quay đầu nhìn thì bắt gặp ngay ánh mắt rực lửa của Cố Thiên Tuấn, mặt lập tức đỏ bừng, liền vừa đứng lên khỏi giường vừa hét nhỏ: “Cố Thiên Tuấn, có phải anh điên rồi không?”

Cố Thiên Tuấn ném chiếc áo vest đắt tiền xuống đất rồi leo lên giường, áp sát người vào người An Điềm, trong ánh mắt lấp lánh lúc này phản chiếu rất rõ gương mặt vừa thẹn vừa giận của An Điềm: “Không phải em nói phòng này cách âm rất tốt sao? Có rên lớn một chút cũng không sao đâu mà.”

Rõ ràng phải là có quá lớn một chút cũng không sao, vậy mà Cố Thiên Tuấn lại nói thành “có rên lớn một chút cũng không sao”, An Điềm nghe vậy càng cảm thấy xấu hổ hơn, cô trừng mắt với Cố Thiên Tuấn rồi lại quát: “Anh đi ra ngoài ngay! Có nghe thấy không? Tôi...”

Cố Thiên Tuấn lại dùng đôi môi mềm mại khóa môi An Điềm, anh đưa bàn tay to lớn kèm chặt tay cô rồi ngay sau đó đè lên người cô.

Cố Thiên Tuấn áp mặt vào cổ An Điềm, hít hà tận hưởng mùi thơm trên cơ thể cô, rồi không kìm được mà cắn nhẹ một cái, mùi thơm trên da An Điềm khiến toàn thân Cố Thiên Tuấn ngay lập tức nóng bừng lên: “An Điềm, sao em mềm mại thế này, thơm thế này?”

Mặt An Điềm lập tức đỏ bừng lên như gấc, cô cố gắng kìm nén lại một cảm xúc khác thường trong người: “Cố Thiên Tuấn, anh ngồi dậy, đi ra ngay.”

Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm rồi nhẹ nhàng hôn lên cái cổ đỏ hồng của cô, ôm lấy cô rồi tắt ngọn đèn ngủ ở đầu giường...

355. Chương 356

Ngày hôm sau, An Điềm bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức. Sau khi lười nhác ngáp một cái, An Điềm mới từ từ mở mắt ra.

Toàn thân đau nhức, An Điềm chỉ có thể quay đầu nhìn xung quanh, thấy khắp nơi lộn xộn, vừa nhìn là biết ở đây đã xảy ra một cuộc “vật lộn” rất dữ dội rồi.

Nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, mặt An Diễm lại đỏ bừng lên, nhưng bây giờ Cố Thiên Tuấn đã đi rồi, thế nên không thấy vẻ mặt này của cô.

An Diễm đưa tay xoa huyệt thái dương rồi lặng lẽ thở dài, cô không biết phải làm sao mới có thể kết thúc sự dây dưa này với Cố Thiên Tuấn. Đối với Cố Thiên Tuấn, cô đánh cũng có, mắng cũng có, nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn cứ không chịu từ bỏ, vậy cô rốt cuộc phải làm sao? Mà hướng hồ trái tim cô hiện giờ cũng đang dần dần thay đổi rồi.

An Diễm lắc đầu, cuối cùng vẫn đành phải chịu thua, tự nhủ lòng rằng tạm thời khoan nghĩ đến chuyện này nữa.

Cô cố gắng nhắc cái chân đau nhức của mình lên, mặc một bộ quần áo trông khá kín đáo lên người rồi tiện tay choàng một cái khăn lên cổ để che kín mấy dấu hôn trên đó.

An Diễm thẩn thờ bước vào phòng khách, nhưng ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô lập tức giật mình há hốc mồm, vì lúc này An An đã thức dậy, đang ngồi trên ghế ở bàn ăn, mà trước mặt cậu đã có bày sẵn đồ ăn sáng rồi: Một cốc sữa, một đĩa trứng tráng và hai lát bánh mì.

Ở phía đối diện của An An cũng có bày một phần ăn sáng như thế, chỉ khác ở chỗ thay sữa bằng nước trái cây mà An Diễm thích uống thôi.

“An An, cái này con làm đấy à?” An Diễm kinh ngạc hỏi.

“Không ạ, là chú Cố làm đấy ạ.” An An uống một ngụm sữa, “Đây là bữa sáng mà sáng nay chú Cố đã qua đây làm cho mẹ con mình đấy.”

Nghe An An nói như vậy, An Diễm lại đỏ bừng mặt lần nữa: Cố Thiên Tuấn chắc chắn đã nói dối, rõ ràng là cả đêm qua đã ở lại đây, vậy mà dám nói với An An là sáng nay đã chạy đến! Nhưng mà như vậy cũng tốt, An Diễm vừa hay không cần phải giải thích nữa.

An Diễm ngượng ngùng khẽ dang hắng một tiếng rồi ngồi xuống ghế. Nhìn bữa sáng trước mặt, An Diễm cảm thấy trong lòng rất phức tạp.

Cô bất giác đưa tay ra cầm cốc nước mà Cố Thiên Tuấn đã pha lên uống một ngụm, mùi vị cũng không tệ, An Diễm thầm nghĩ trong lòng rồi lại nhấp một ngụm nữa.

“Mẹ ơi, tuy bữa sáng chú Cố nấu không ngon bằng mẹ nấu, nhưng mà con cũng vẫn rất thích.” An An trông có vẻ rất vui.

An Diễm nghe mà giật mình, bất giác quay sang nhìn An An, không hiểu vì sao, cô cứ luôn cảm thấy Cố Thiên Tuấn dường như đã biết được thân phận của An An, chỉ là anh không vạch trần mà thôi.

An Diễm không biết như vậy là nên vui hay nên lo nữa.

Nếu Cố Thiên Tuấn đã biết thân phận của An An mà lại giả vờ không biết, vậy thì chứng tỏ anh không muốn cướp An An đi. Nhưng Cố Thiên Tuấn hiện giờ không muốn cướp An An đi không có nghĩa là sau này sẽ không làm vậy.

Đồng thời, An Diễm cũng nhận ra Cố Thiên Tuấn rất thương An An, và An An cũng rất quý Cố Thiên Tuấn, nếu cô cứ ngăn hai cha con họ nhận nhau như vậy thì có phải là quá ích kỷ rồi không?

Từ lúc sinh ra đến giờ, An An chưa từng có bố. Đối với An An mà nói thì nhân vật người bố đã không tồn tại trong bốn năm qua, nhưng từ cách đối xử Cố Thiên Tuấn dành cho An An thì có thể thấy anh rất lợi lạc làm một người bố.

Nếu cứ tiếp tục giấu giếm An An thế này thì thật sự không công bằng với thằng bé, An An có quyền được hưởng tình thương từ bố mình.

Do dự một lúc, An Diễm bèn lấy hết dũng khí hỏi An An: “An An, con thích chú Cố lắm sao?”

“Thích lắm ạ!” An An gật đầu thật mạnh.

“Thế nếu như, mẹ nói là nếu như thôi nhé, nếu như An An đến sống với chú Cố và một cô nữa thì con có vui không?” Ngay khi vừa hỏi câu ấy xong, An Diễm lập tức thấy hối hận.

Cô cứ tưởng mình rất kiên cường, nhưng khi hỏi câu ấy, An Diễm lại chợt thấy sống mũi cay cay. Đây là đứa con mà cô mang thai mười tháng sinh ra, trân trọng như bảo bối suốt bốn năm qua, nếu An An thật sự rời xa cô thì cô chắc chắn sẽ phát điên mất.

“Thế tại sao lại không phải là sống cùng mẹ và chú Cố?” An An không trả lời câu hỏi của An Diễm mà hỏi ngược lại thắc mắc của mình.

“Bởi vì...” Bởi vì người mà chú Cố của con yêu không phải là mẹ! Chú ấy yêu Chu Mộng Chỉ! Tuy Chu Mộng Chỉ đã cướp đi mọi thứ của mẹ, nhưng người Cố Thiên Tuấn yêu không phải là mẹ, cho dù hiện giờ chú ấy có không rõ ràng với mẹ như bây giờ!

An Diễm ngay lập tức cảm thấy mình thật thảm hại, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thôi khoan bàn chuyện này đã, con cứ ăn sáng đi, nếu không sẽ muộn học đấy.”

“Thật ra, con rất muốn chú Cố và mẹ sống với nhau.” An An khẽ lẩm bẩm rồi tiếp tục ăn sáng.

An Diễm thất thần cắn một miếng trứng, không nghe thấy câu vừa rồi của An An. Bây giờ trong đầu cô đều đang tràn ngập những câu hỏi về Cố Thiên Tuấn: Cố Thiên Tuấn bây giờ đang làm gì? Còn mình rốt cuộc nên làm thế nào?

Trong phòng hội nghị cao cấp của tập đoàn Cố Thị...

Tất cả mọi người hiện giờ đều có tâm sự, ai cũng thấy căng thẳng, chốc chốc lại liếc nhìn Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt thăm dò, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Chu Hán Khanh cúi đầu, ngồi yên lặng không nói tiếng nào, cũng không ai nhìn ra được tâm trạng của anh ta.

Quả nhiên đúng như Susan đã nói, ba ngày sau đó, các cổ đông đã triệu tập cuộc họp hội đồng khẩn cấp, nội dung của cuộc họp chính là bãi miễn các chức vụ của anh ta.

Đúng như anh ta dự liệu, Cố Thiên Tuấn hẳn đã biết được gì đó nên mới dốc bao công sức mở cuộc họp này để bãi miễn anh ta.

Chu Hán Khanh thậm chí còn đoán ra, mấy chuyện rắc rối mà anh ta dính vào thời gian gần đây chắc hẳn cũng một phần do Cố Thiên Tuấn nhúng tay vào, tất cả là vì muốn có một cái cớ hợp lý để bãi miễn anh ta trong cuộc họp hôm nay!

Nếu không nhờ Susan báo trước cho anh ta biết chuyện này thì Chu Hán Khanh có lẽ đã áy náy mà chấp nhận quyết định của hội đồng rồi.

Nhưng bây giờ, anh ta tuy sẽ chấp nhận đi theo hướng bày ra do Cố Thiên Tuấn bày ra, nhưng tất nhiên sẽ không bao giờ để Cố Thiên Tuấn xỏ mũi dắt đi.

Chu Hán Khanh đến bây giờ chưa biết được, Cố Thiên Tuấn rốt cuộc đã biết được bao nhiêu phần sự thật, nếu Cố Thiên Tuấn đã biết rõ mối quan hệ giữa anh ta và Chu Mộng Chỉ bấy lâu nay mà vẫn có thể nhẫn nhịn án binh bất động như thế thì quả thực người đàn ông này là một người rất mạnh mẽ và đầy mưu mô.

Chỉ có điều, cho dù thế nào thì anh ta cũng nhất định phải bảo vệ Mộng Chỉ, bản thân bị mất đi chức vụ cao sang cũng không sao, nhưng cái chức phụ nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị của Mộng Chỉ thì nhất định phải giữ chắc!

Cho dù có không giữ được vị trí phụ nhân tổng tài ấy đi chăng nữa thì cũng phải vợ vét được một nửa tài sản của Cố Thị! Anh ta đã làm giám đốc ở Cố Thị bao nhiêu năm qua, cho dù có mất chức đi nữa thì cũng vẫn còn cách, huống hồ Mộng Chỉ hiện giờ vẫn là người vợ hợp pháp của Cố Thiên Tuấn!

Đến lúc đó Mộng Chỉ có thể li hôn với Cố Thiên Tuấn rồi hưởng được một số tài sản lớn, vậy thì anh ta và Mộng Chỉ có thể sống hạnh phúc bên nhau rồi!

Nghĩ đến đó, Chu Hán Khanh đột nhiên có một cảm giác như vừa được giải tỏa uất ức: Cuối cùng, cuối cùng cũng bị Cố Thiên Tuấn phát hiện rồi, mình và Mộng Chỉ cuối cùng cũng không cần phải giấu giếm

giếm giếm nữa, bây giờ Cố Thiên Tuấn từ bỏ Mộng Chỉ thì Mộng Chỉ chỉ còn lại mình mà thôi! Cô ấy sẽ chỉ có thể dựa vào mình! Chỉ có mình mới thật sự yêu cô ấy!

Chu Hán Khanh ngẩng cằm lên, nheo mắt lại, sau đó giả vờ nhìn Cố Thiên Tuấn một cách đầy áy náy, bây giờ chỉ còn chờ Cố Thiên Tuấn phát biểu rồi bãi miễn anh ta thôi!

356. Chương 357

Cố Thiên Tuấn gõ ngón tay lên mặt bàn, ánh mắt sâu thẳm, không nói gì cả, mọi người cũng không ai dám nói gì, chỉ chờ đợi trong sự thấp thỏm.

Hồi lâu sau, Cố Thiên Tuấn mới ngẩng đầu dậy, lướt mắt nhìn một lượt khắp các thành viên hội đồng quản trị, cuối cùng dừng lại ở chỗ Chu Hán Khanh rồi trầm giọng nói: “Về việc bãi miễn chức vụ giám đốc marketing của Chu Hán Khanh, tôi không đồng ý.”

Giọng của Cố Thiên Tuấn trầm vang đầy uy lực, vô cùng chắc nịch, hệt như một quả pháo vang rền, chấn động tất cả mọi người, bao gồm cả Chu Hán Khanh và Susan, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn anh.

Các cổ đông kinh ngạc nhìn Cố Thiên Tuấn: Rõ ràng trợ lý Cao Lỗi và Susan đã thông báo là sẽ bãi miễn, vậy sao bây giờ Cố Thiên Tuấn lại ra quyết định như vậy?

Susan vốn luôn mặt không cảm xúc bây giờ cũng giật mình: Cố Thiên Tuấn sao lại chính tay hủy đi kế hoạch mà anh ta dày công sắp đặt bấy lâu chứ?

Lẽ nào anh ta đã biết thân phận của mình nên mới đột ngột thay đổi kế hoạch? Hay là anh ta đã phát giác ra việc Chu Hán Khanh đã biết gì đó, nên muốn thu lưới? Hay là, anh ta đã có một kế hoạch khác mà ngay cả mình cũng không biết?

Susan hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh lại, bắt đầu nghiêm túc phân tích mọi chuyện: Thứ nhất, mình đã luôn che giấu rất tốt, cậu chủ từ Mỹ về cũng chưa được nửa tháng, chỉ mới gặp mình có một lần, Cố Thiên Tuấn cứ luôn lo chuyện của Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ, vậy nên không thể nào mới đó mà đã phát hiện ra thân phận của mình được!

Thứ hai, Chu Hán Khanh tuy đã biết sẽ có cuộc họp hội đồng quản trị, nhưng vẫn luôn đóng kịch rất tốt, dù vậy cũng không loại trừ khả năng Cố Thiên Tuấn đã phát giác ra.

Thứ ba, Cố Thiên Tuấn thật sự có một kế hoạch khác chuẩn bị tiến hành, chỉ có điều chưa nói cho mình biết! Và nhìn vẻ mặt của các cổ đông thì có vẻ họ cũng chẳng biết gì về kế hoạch ấy.

Nghĩ đến đó, Susan liền nhìn sang Cao Lỗi.

Đôi mày đang cau của Susan chợt giãn ra, rồi cô thở phào nhẹ nhõm: Vẻ mặt của Cao Lỗi không hề kinh ngạc như những người khác, như vậy chuyện Cố Thiên Tuấn phản đối hội đồng, chắc chắn Cao Lỗi đã biết trước.

Nghĩa là, Cố Thiên Tuấn đúng là đã có một kế hoạch liên hoàn khác!

Đoán ra được chuyện này, Susan không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng: Cố Thiên Tuấn đúng là một người đàn ông đáng sợ, đáng sợ hệt như cậu chủ của mình vậy!

Từng bước bày kế hoạch, tâm tư sâu xa, biết cách lợi dụng, lại còn luôn đề cao cảnh giác! Nếu không phải bao năm qua mình hết sức cẩn thận, thành tâm thành ý làm việc thì có lẽ đã bị anh ta phát hiện ra thân phận rồi!

Xem ra Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ chắc chắn sẽ bị Cố Thiên Tuấn đùa bỡn trong lòng bàn tay rồi!

Susan nghĩ đến đây, bắt giác nhìn sang Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh sau khi nghe xong lời nói của Cố Thiên Tuấn, vẻ mặt cũng hiện rõ sự kinh ngạc: Cố Thiên Tuấn tại sao sau khi bày ra kế hoạch rồi thì lại phản đối hội nghị thể này?

Không lẽ mình đã đoán sai?

Lúc này, Cố Thiên Tuấn chợt đứng dậy trình trọng nói: “Tuy giám đốc Chu liên tục phạm lỗi ở các dự án gần đây, nhưng biểu hiện làm việc rất tốt của anh ấy trước nay, mọi người cũng đã tận mắt thấy. Vậy nên, chuyện bãi miễn giám đốc Chu, sau này đừng nhắc lại nữa! Các cổ đông cứ về đi!”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người rời khỏi phòng họp.

Cao Lỗi và Susan đưa mắt nhìn các cổ đông đang ngơ ngác trong phòng họp rồi mau chóng cất bước theo Cố Thiên Tuấn.

Các cổ đông cũng lần lượt rời đi, chỉ còn Chu Hán Khanh ngồi yên tại chỗ, lần đầu tiên ngơ ngác trước những gì xảy ra trước mắt: Cố Thiên Tuấn có vẻ rất muốn bao che cho mình, hoàn toàn không có ý muốn bãi miễn mình!

Không lẽ là do mình đã nghĩ quá nhiều?

Cố Thiên Tuấn chẳng qua chỉ là không hài lòng với những sai sót của mình gần đây, nhưng do nể thân phận anh họ của mình nên mới không muốn chính miệng nói ra chuyện này, vậy nên đã tổ chức cuộc họp này để dọa mình một chút, chứ hoàn toàn không có ý muốn đuổi mình đi, cũng chưa hề phát hiện ra mối quan hệ giữa mình và Chu Mộng Chỉ, có phải như vậy không?

Chu Hán Khanh trầm ngâm hồi lâu mà vẫn không đoán ra được tâm tư của Cố Thiên Tuấn.

Buổi sáng cứ thế trôi qua trong bao nhiêu suy đoán của mọi người.

Tin tức cuộc họp cổ đông mở ra để bãi miễn Chu Hán Khanh lại bị Cố Thiên Tuấn phủ quyết cũng mau chóng được lan truyền ra khắp công ty.

Tất cả mọi người đều bàn tán rằng, Cố tổng đúng là rất xem trọng giám đốc Chu, giám đốc Chu đã làm hỏng bao nhiêu chuyện như vậy rồi mà Cố tổng vẫn cứ kiên quyết phản đối các cổ đông, bảo vệ giám đốc Chu!

Tất nhiên, những tin đồn ấy cũng được truyền đến tai Chu Hán Khanh. Chuyện này khiến Chu Hán Khanh lúc đầu nghi ngờ Cố Thiên Tuấn bây giờ lại càng thêm chắc chắn: Có lẽ Cố Thiên Tuấn thật sự không như mình đã nghĩ! Tất cả là do mình quá muốn bảo vệ Mộng Chỉ nên mới đa nghi vậy thôi.

Chu Hán Khanh xoa cái trán nhức nhối của mình, bao nhiêu việc xảy ra khiến anh ta cảm thấy mệt mỏi, ban đầu anh ta vốn định báo cho Chu Mộng Chỉ biết chuyện này, nhưng bây giờ xem ra nên tạm thời hoãn lại đã.

Nếu không, có khi chỉ vì sự đa nghi của mình mà hủy đi hạnh phúc của Mộng Chỉ, nếu vậy thì mình sẽ rất hối hận.

Đúng lúc đó thì cửa phòng Chu Hán Khanh chợt có tiếng gõ.

Chu Hán Khanh lên tiếng mời vào, cửa phòng liền mở ra.

Người đứng ở cửa chính là Cố Thiên Tuấn.

Chu Hán Khanh lập tức đứng dậy chào: “Cố tổng.”

“Giờ đang là giờ nghỉ trưa, không cần gọi tôi là Cố tổng nữa.” Cố Thiên Tuấn bước vào văn phòng, vỗ vai Chu Hán Khanh nói, “Chúng ta đã lâu lắm rồi không cùng nhau ăn cơm, lát nữa tôi sẽ đi ăn cơm với một tổng tài từ Nhật qua, anh cũng đi luôn đi.”

“Chuyện này...” Chu Hán Khanh kinh ngạc, nghe nói vị tổng tài từ Nhật qua này đang chuẩn bị bàn một dự án cực kì quan trọng với Cố Thị, anh ta vừa mới làm hỏng một số chuyện, vậy mà bây giờ Cố Thiên Tuấn vẫn muốn giao nhiệm vụ này cho anh ta sao?

“Tôi biết anh vẫn còn đang nghĩ về chuyện lúc sáng.” Cố Thiên Tuấn nhìn Chu Hán Khanh, “Vậy nên, bây giờ tôi muốn cho anh một cơ hội, nếu anh đảm nhận thành công dự án lần này thì hội đồng quản trị sẽ không nói gì nữa.”

Nhìn vẻ mặt chân thành của Cố Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh dần dần không còn phòng bị nữa, gật đầu với Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, tôi sẽ cố hết sức, nhất định sẽ không khiến cậu thất vọng.”

Cố Thiên Tuấn mỉm cười gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

Chu Hán Khanh cùng Cố Thiên Tuấn bước ra khỏi văn phòng, lòng nghi ngờ dành cho Cố Thiên Tuấn vẫn còn hai phần, nhưng tám phần còn lại là hạ quyết tâm sẽ cố gắng làm việc thật tốt.

Từ tận khi mặt trời còn trên cao đến khi đã lặn, Chu Hán Khanh bỏ ra hết thời gian buổi chiều, cuối cùng cũng thuyết phục được khách hàng lớn đến từ Nhật kia.

Nhưng vì tiếp đãi khách hàng Nhật Bản ấy mà anh ta cũng đã uống say túy lúy.

Khi Cố Thiên Tuấn và Cao Lỗi đưa Chu Hán Khanh về biệt thự thì anh ta đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Vệ sĩ trong biệt thự phải vác Chu Hán Khanh vào phòng, còn Chu Mộng Chỉ hay tin Cố Thiên Tuấn và Chu Hán Khanh đã về thì liền vào phòng thăm Chu Hán Khanh.

Thấy vệ sĩ đặt Chu Hán Khanh lên giường, Chu Mộng Chỉ đứng ở phía xa bịt mũi khó chịu rồi quay sang nói với chị Lý: “Chị Lý, chị ở lại đây chăm sóc cho anh họ đi.”

“Vâng.” Chị Lý gật đầu.

Chu Mộng Chỉ nhìn Chu Hán Khanh thở dài, sau đó nói với Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, trong phòng anh họ toàn là mùi rượu, chúng ta ra ngoài đi.”

Cố Thiên Tuấn không bước đi ngay mà quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ một lúc mới gật đầu nói: “Được.”

Chu Mộng Chỉ hơi ngơ ngác trước cái nhìn ấy, sau đó bắt đầu cảm thấy hốt hoảng, mơ hồ cảm nhận: Thiên Tuấn dường như có gì đó không ổn.

357. Chương 358

Hai người cùng đến biệt thự nơi họ sống. Vừa vào đến phòng khách, Cố Thiên Tuấn liền nói với Cao Lỗi: “Tối nay tôi không tăng ca nữa, anh về trước đi, sáng mai đến đón tôi.”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu rồi liếc nhìn Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt đầy ý tứ sâu xa, sau đó quay người rời đi.

Chu Mộng Chỉ vốn đã thấp thỏm còn bị Cao Lỗi nhìn như thế, cô ta càng cảm thấy lo lắng hơn.

Cao Lỗi vừa rời đi, Chu Mộng Chỉ vội đi đến cạnh Cố Thiên Tuấn, kéo nhẹ tay áo anh hỏi: “Thiên Tuấn, em thấy hôm nay anh có gì đó khác khác. Có phải anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

Cố Thiên Tuấn cúi đầu xuống nhìn Chu Mộng Chỉ, vẫn nhìn chằm chằm vào cô ta mà không nói gì.

Nhìn thấy ánh mắt của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ hoàn toàn có thể khẳng định rằng, chắc chắn, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi!

“Thiên Tuấn, anh nói gì đi. Đừng làm em sợ.” Chu Mộng Chỉ túm thật chặt tay áo của Cố Thiên Tuấn.

Song, thời gian như ngừng trôi. Cố Thiên Tuấn không nói gì, mà chỉ nhìn vào Chu Mộng Chỉ bằng một ánh mắt phức tạp.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Cố Thiên Tuấn vẫn chỉ thở dài, rồi lắc đầu: “Không có gì đâu. Mộng Chỉ à, em đi nghỉ ngơi đi.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Chu Mộng Chỉ nhất định phải hỏi cho ra chuyện này. Biểu hiện bây giờ của Cố Thiên Tuấn, ngay cả người bình thường cũng nhận ra được là đang có chuyện gì đó, huống chi là người nhạy cảm như cô ta?

“Mộng Chỉ, em muốn nghe thật à?” Cố Thiên Tuấn nắm lấy tay của Chu Mộng Chỉ với vẻ mặt bất lực.

“Vâng, em muốn nghe.” Chu Mộng Chỉ thấp thỏm nhìn vào Cố Thiên Tuấn. “Thiên Tuấn, anh nhất định phải nói cho em biết.”

Sau khi thở ra một hơi thật dài và nặng nề, Cố Thiên Tuấn liền ngồi xuống ghế sofa, muốn nói nhưng lại thôi.

Chu Mộng Chỉ cũng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Cố Thiên Tuấn, rồi hỏi rất gấp gáp: “Thiên Tuấn, anh mau nói đi.”

“Mộng Chỉ, hình như anh họ đối với em... Có phải anh ấy...” Cố Thiên Tuấn nói nửa chừng rồi lại thôi, như thể rất khó mở lời vậy.

Khi Chu Mộng Chỉ nghe thấy câu này, máu trong người cô ta như đông cứng lại toàn bộ, những đầu ngón tay vốn đang run rẩy vì sợ hãi đều trở nên cứng đờ.

Chu Mộng Chỉ lắc đầu không tin. Sao đang yên đang lành, Thiên Tuấn lại biết chuyện giữa mình và anh họ? Mình phải làm gì đây? Bây giờ mình phải làm gì? Có nên quỳ xuống cầu xin Thiên Tuấn tha thứ không? Hay cứ cứng miệng, có đánh chết cũng không thừa nhận?

Chu Mộng Chỉ sững sờ gần cả phút. Cuối cùng, cô ta mở miệng và nói với vẻ gấp gáp: “Thiên Tuấn, thực ra...”

Tuy nhiên, ngay thời khắc mà Chu Mộng Chỉ định thừa nhận, cô ta bỗng hoàn hồn lại: Không, Thiên Tuấn không thể biết được chuyện giữa mình và Chu Hán Khanh, nếu không, chắc chắn anh ấy sẽ không điềm tĩnh như vậy!

Mà sẽ giận điên lên, hoặc sẽ đau lòng muốn chết vì sự phản bội của mình.

Nhưng, biểu hiện của Thiên Tuấn bây giờ chỉ là rất khó xử!

Chắc chắn không phải như những gì mình đã nghĩ! Chắc chắn là không!

Nghĩ vậy, Chu Mộng Chỉ lập tức chữa lại: “Thiên Tuấn, anh đang nói gì vậy? Sao em không hiểu gì cả?”

Cố Thiên Tuấn khẽ thở dài và nói: “Có lẽ do anh đa nghi, nhưng anh họ có biểu hiện như thế, anh không thể không nghĩ ngợi được. Em cũng biết đấy, anh rất quan tâm đến em, rất tin tưởng em mà!”

“Biểu hiện của anh họ?” Chu Mộng Chỉ hoảng loạn trợn to mắt. “Anh mau nói đi, Thiên Tuấn. Nếu có vấn đề gì, phải nói ra mới giải quyết được chứ!”

“Phải, nếu có vấn đề thì phải nói ra mới giải quyết được!” Cố Thiên Tuấn lặp lại lời của Chu Mộng Chỉ một lần nữa, như thể đã hạ quyết tâm, rồi khẽ nói: “Chiều nay, anh họ đi tiếp khách nên đã uống say. Tuy nhiên, khi anh và Cao Lỗi đến đón anh họ về, anh họ đang say mềm cứ gọi mãi tên của em...”

Cố Thiên Tuấn nói đến đây rồi dừng lại: “Không chỉ vậy, anh họ cứ lặp đi lặp lại một câu, anh ấy muốn ở bên em và bảo vệ em suốt đời, không để em chịu tổn thương.”

Cố Thiên Tuấn lại thở dài, đôi lông mày kiếm khẽ nhíu lại: “Mộng Chỉ, anh biết anh họ rất thương em, nhưng anh ấy nói những lời này khiến anh cảm thấy rất lạ, khiến anh nghĩ rằng, thật ra anh ấy đã thích em!”

Khi thấy câu này của Cố Thiên Tuấn, Chu Mộng Chỉ không biết nên vui hay buồn. May mắn thay, Cố Thiên Tuấn vẫn không biết chuyện giữa cô ta và Chu Hán Khanh.

Tuy nhiên, bây giờ Cố Thiên Tuấn đã biết Chu Hán Khanh thích cô ta!

Nếu chuyện này không được giải quyết, sự nghi ngờ của Thiên Tuấn sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn. Có thể một ngày nào đó, anh sẽ phát hiện ra chuyện giữa cô ta và Chu Hán Khanh!

Chu Mộng Chỉ cắn răng và suy nghĩ đầy oán hận: Cái tên Chu Hán Khanh này, trước đây chẳng phải ngàn ly không say à? Dù có say thì cũng không bao giờ ăn nói lung tung, ai ngờ lại nói những điều này trước mặt Thiên Tuấn! May mà chưa nói thêm gì khác!

Chu Hán Khanh này, không thể giữ lại bên cạnh mình nữa!

Chu Mộng Chỉ híp mắt lại và hạ quyết tâm.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất bây giờ là bày tỏ tấm chân tình của mình với Cố Thiên Tuấn.

Nghĩ vậy, Chu Mộng Chỉ liền tỏ vẻ rất kinh ngạc rồi nói với vẻ bối rối: “Anh họ... sao lại nói ra những lời như thế? Em... em không biết tại sao anh ấy lại như thế nữa!”

“Có thể anh họ đã thích em từ nhiều năm nay rồi, chẳng qua em không biết mà thôi.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu. “Anh họ che giấu tình cảm của mình rất tốt. Nếu không phải vì lần này anh họ uống say, anh cũng sẽ không nghĩ đến điều đó.”

“Nhưng, nhưng em có thích anh họ đâu. Thiên Tuấn, anh phải tin em!” Chu Mộng Chỉ vừa khóc lóc vừa lao vào lòng Cố Thiên Tuấn. “Thiên Tuấn, anh nhất định phải tin em.”

“Mộng Chỉ...” Cuối cùng, Cố Thiên Tuấn đã có một lý do danh chính ngôn thuận để kéo Chu Mộng Chỉ ra khỏi lòng mình. “Anh tin em, nhưng anh họ... Chẹp...”

Cố Thiên Tuấn lắc đầu đầy khó xử: “Mặc dù anh hiểu em nghĩ gì, nhưng bây giờ anh đã biết chuyện anh họ thích em rồi, nên anh thấy rất không thoải mái.”

“Anh họ là anh họ, em là em. Thiên Tuấn, anh đừng như vậy được không?” Chu Mộng Chỉ nhìn vào Cố Thiên Tuấn đang lạnh mặt, thậm chí còn khóc lớn hơn.

“Mộng Chỉ, tối nay anh sẽ ngủ ở phòng khách, hãy để chúng ta bình tâm lại đã.” Cố Thiên Tuấn nói rồi đứng dậy và bước ra khỏi phòng ngủ.

“Thiên Tuấn! Thiên Tuấn!” Chu Mộng Chỉ khóc lóc chạy đuổi theo, nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn không nhìn lại mà đi thẳng lên tầng ba.

Chu Mộng Chỉ dừng lại trước cửa phòng ngủ, nước mắt vẫn đang rơi lã chã, nhưng sắc mặt của cô ta đã thay đổi: Chu Hán Khanh tuyệt đối không thể ở lại trong biệt thự nữa, tuyệt đối không thể! Mình nhất định phải tống cổ anh ta đi! Nếu không, vị trí phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị sẽ không thể ngồi vững nữa!

Gió đêm lạnh lẽo thổi, vầng trăng không biết đã tròn bao nhiêu lần vẫn vững chãi treo trên bầu trời. Đêm nay, mỗi người đều nín thở suy nghĩ, chờ đợi bước phát triển tiếp theo của sự việc.

Sáng hôm sau...

Chu Mộng Chỉ đã đi lại trong phòng ngủ suốt đêm vén rèm cửa lên, nhìn thấy mặt trời đã ló dạng. Mùa xuân đã đến, những cành cây trước cửa sổ đã xanh tươi hơn nhiều, bãi cỏ vốn vàng úa cũng nở lên mầm xanh.

Căn biệt thự rộng lớn theo phong cách trang viên chiếm hẳn nửa lưng chừng núi, trông giống như một tòa lâu đài.

Chu Mộng Chỉ thu lại ánh mắt của mình, rồi nghĩ về sự giàu có trước mắt, nắm đấm một lần nữa siết chặt lại: Mình nhất định phải sống trong biệt thự này suốt đời! Ai cản đường mình, người đó phải biến mất!

358. Chương 359

Thở ra một hơi thật dài, Chu Mộng Chỉ thay một chiếc áo ngủ xinh đẹp, đánh răng rửa mặt lại lần nữa và trang điểm nhẹ cho mình.

Nhìn mình trong gương, lông mày đậm, mắt long lanh, lúc cười khi khóc đều rất quyến rũ. Chu Mộng Chỉ mỉm cười, tự tin đứng dậy và bước ra khỏi phòng ngủ.

Đi đến tầng một, chị Lý đang làm việc rồi. Chị thấy Chu Mộng Chỉ đi xuống nên vội vàng nói: “Thưa mợ, mợ dậy rồi? Mợ muốn ăn sáng bằng món gì ạ?”

“Thiên Tuấn đâu? Anh ấy dậy chưa?”

“Cậu Cố đã được trợ lý Cao đến đón đi khi trời còn chưa sáng, ngay cả bữa sáng cũng không ăn. Còn nữa...” Chị Lý nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

“Còn gì nữa?” Chu Mộng Chỉ liếc chị Lý một cái.

“Còn... hình như cậu Cố suốt đêm không nghỉ ngơi, trông rất tiêu tụy. Tôi chưa bao giờ thấy cậu như vậy, trước đây cậu ấy luôn đầy sức sống mà.”

Đôi mắt của Chu Mộng Chỉ tối sầm lại: Chắc Thiên Tuấn vì chuyện của anh họ mới trở nên như vậy! Do đó, cần phải tổng cổ anh họ đi! Phải ngay lập tức làm điều đó!

Nghĩ vậy, Chu Mộng Chỉ liền nói với chị Lý: “Tối qua nhờ chị qua chăm sóc anh họ của tôi, anh ấy thế nào rồi?”

“Cậu Chu đã nôn gần cả đêm, sau đó mới đỡ hơn một chút, chắc bây giờ vẫn đang ngủ.”

“Ừm. Chị đi chuẩn bị cho anh họ của tôi một bữa sáng đơn giản, tôi sẽ đem đến cho anh ấy.”

“Vâng.”

Chẳng mấy chốc, Chu Mộng Chỉ đã đích thân bưng bữa sáng đến trước cửa nhà Chu Hán Khanh.

Mùi rượu đêm qua dường như vẫn chưa bay hết. Lúc đẩy cửa ra, Chu Mộng Chỉ cũng phải cau mày lại.

Nghĩ đến việc tiếp theo sẽ làm, Chu Mộng Chỉ liền nặn ra một nụ cười, vừa đóng cửa lại vừa hét lên theo hướng phòng ngủ: “Anh họ, anh dậy chưa? Em đem bữa sáng đến cho anh đây.”

Chu Hán Khanh đang ngủ mơ màng nghe thấy giọng của Chu Mộng Chỉ nên cố gắng mở mắt ra. Anh ta xoa xoa cái trán đang đốn như búa bổ của mình, rồi mới nói với giọng khàn khàn: “Mộng Chỉ...”

Chu Mộng Chỉ đẩy cửa phòng ngủ của Chu Hán Khanh ra, thấy anh ta đang cố ngồi dậy khỏi giường. Cô ta vội đặt bữa sáng lên cái bàn cạnh nó, rồi đỡ Chu Hán Khanh ngồi thẳng dậy.

Nắm đôi bàn tay mềm mại của Chu Mộng Chỉ, tâm trạng của Chu Hán Khanh đã tốt lên nhiều, cái đầu vốn đau như búa bổ đã không còn đau nhiều nữa: “Mộng Chỉ, sao em lại đến đây?”

“Tối qua anh say bí tỉ, em thấy lo, nên sáng nay đến thăm anh.” Chu Mộng Chỉ quan tâm và mỉm cười. “Anh nhìn này, em còn chuẩn bị sẵn bữa sáng cho anh nữa.”

“Cám ơn em.” Chu Hán Khanh cảm động gật đầu với Chu Mộng Chỉ: Chu Mộng Chỉ đối với anh ta như thế thì tất cả những việc mà anh ta đã làm trong những năm qua đều rất đáng.

“Đừng khách sáo với em như thế.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu: “Anh ăn sáng trước đi. Ăn xong, em có chuyện muốn nói với anh.”

Chu Mộng Chỉ nói rồi bê bữa sáng đến trước mặt Chu Hán Khanh.

Lúc này Chu Hán Khanh mới phát hiện ra rằng Chu Mộng Chỉ có gì đó sai sai. Anh ta nhận lấy bữa sáng từ tay Chu Mộng Chỉ, nhưng lại đặt trở lại trên cái bàn cạnh giường: “Anh chưa đói lắm. Mộng Chỉ à, nếu em có chuyện gì thì cứ nói thẳng với anh đi.”

“Anh ăn sáng trước đi đã.” Chu Mộng Chỉ nghĩ rằng, nếu Chu Hán Khanh nghe thấy những lời mình nói, anh ta chắc chắn sẽ không ăn nổi. Mình cũng chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.

“Không cần đâu, em nói trước đi.” Chu Hán Khanh lắc đầu với vẻ kiên quyết. Anh ta nhìn vào bộ dạng của Chu Mộng Chỉ, liền biết rằng những gì cô ta sắp nói nhất định là chuyện lớn.

Chu Mộng Chỉ thấy Chu Hán Khanh khăng khăng như vậy, cũng đành gật đầu. Những gì cô ta nên làm cũng đã làm rồi, Chu Hán Khanh lại lựa chọn như thế, cô ta cũng không còn cách nào khác.

Chu Mộng Chỉ do dự một lúc rồi nhìn vào Chu Hán Khanh, nói rất nghiêm túc: “Anh họ, anh đến xin Thiên Tuấn từ chức, sau đó rời khỏi đây đi. Về quê hoặc đi đến một thành phố khác, đều được.”

“...” Chu Hán Khanh nhất thời không phản ứng lại được, đầu óc chớp mắt bỗng trống rỗng như một tờ giấy, bên tai toàn tiếng oong oong. Chu Hán Khanh nhúc nhích cổ họng của mình một cách khó khăn, giọng nói còn khàn hơn so với khi anh ta vừa thức dậy. “Em nói gì?”

“Em nói, anh hãy rời khỏi đây đi, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Chu Mộng Chỉ không có biểu hiện gì trên khuôn mặt. Thành thật mà nói, trong lòng cô ta vẫn có một chút áy náy. Vì suy cho cùng, trong những năm qua, Chu Hán Khanh đúng là đã hy sinh rất nhiều cho cô ta.

Nhưng, sự hy sinh và cố gắng của Chu Hán Khanh, so với vị trí phu nhân tập đoàn Cổ Thị của mình, sao có thể đánh đồng với nhau được?

Ngay cả khi phải hy sinh mười tên Chu Hán Khanh để đổi lấy vị trí phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị, Chu Mộng Chỉ cũng sẽ đồng ý mà không chút ngần ngại.

Chỉ là, sau này khi Chu Hán Khanh không còn bên cạnh nữa, có rất nhiều việc mà cô ta phải đích thân ra tay.

Nghĩ đến đây, trên mặt Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng lộ ra một chút không đành lòng. Cô ta chủ động nắm lấy bàn tay đã cứng đờ của Chu Hán Khanh: “Hán Khanh à, thực ra em cũng không muốn làm thế, nhưng em không còn cách nào khác.”

“Tại sao...” Lòng ngực của Chu Hán Khanh đang rất đau, anh ta ngược lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ và hỏi: “Tại sao lại đuổi anh đi?”

Anh không cản trở tình cảm giữa cô và Cổ Thiên Tuấn, cũng không làm gì sai. Anh chỉ siêng năng cần mẫn và luôn sẵn lòng làm một cái bóng, đi theo và bảo vệ bên cạnh cô!

Mộng Chỉ không có lý do để làm điều đó!

Phòng tuyến tâm lý của Chu Hán Khanh đã sụp đổ trong nháy mắt, anh ta đau lòng đến mức quên cả thở: Hay Mộng Chỉ đã chán ghét mình rồi? Hoàn toàn không cần mình bảo vệ nữa? Lẽ nào ngay cả tư cách ở bên cạnh để bảo vệ Mộng Chỉ, mình cũng không có?

“Hán Khanh à, em thực sự không muốn làm vậy.” Khóe mắt Chu Mộng Chỉ đỏ lên đầy vẻ khó xử. “Nhưng anh không thể ở lại đây nữa, Thiên Tuấn đã biết chuyện anh thích em rồi!”

“Em nói sao?” Chu Hán Khanh đang trên bờ vực sụp đổ nhất thời không thể hiểu được lời Chu Mộng Chỉ nói.

“Tối qua anh uống say, chính Thiên Tuấn đã đưa anh về đây. Trên đường về, anh cứ gọi tên em mãi, còn nói sẽ ở bên em đến hết đời, bảo vệ cho em.” Nước mắt đã rơi ra khỏi mắt Chu Mộng Chỉ. “Những lời anh nói đều bị Thiên Tuấn và Cao Lỗi nghe thấy rồi! Hôm qua khi Thiên Tuấn về đến nhà, anh ấy liền cảm thấy không vui. Em phải gắng hỏi mãi, anh ấy mới nói cho em biết những điều đó.”

“.....” Chu Hán Khanh bỗng ngây người ra tại chỗ, không biết phải nghĩ gì. Mộng Chỉ đuổi anh ta đi không phải vì không cần anh ta nữa, mà chỉ vì anh ta đã nói sai lời.

Nhưng trước giờ mình uống ngàn ly cũng không say, dù say cũng chưa bao giờ nói bậy, chỉ ngủ thôi. Tại sao đêm qua lại say bí tỉ, còn nói ra những lời đó?

“Là Cổ Thiên Tuấn kêu em đuổi anh đi sao?”

“Không phải!” Chu Mộng Chỉ vội vàng lắc đầu. “Thiên Tuấn nói anh ấy rất tin tưởng em, nên khi nghe anh nói những lời đó, anh ấy đã nói cho em biết chuyện luôn. Nếu Thiên Tuấn không tin tưởng em, anh ấy nhất định sẽ để trong lòng, rồi cho người âm thầm điều tra. Đến lúc đó, hai chúng ta chắc chắn sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được nữa!”

Nói đến đây, Chu Mộng Chỉ không thể không sợ: “Cũng may, bốn năm nay, Thiên Tuấn vẫn luôn tin tưởng em.”

Nghe thấy lời phân tích của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh bị cô ta tặng cho một cú sốc đến mức không thể suy nghĩ được chỉ biết thở dài: Nếu đúng là vậy, chứng tỏ Thiên Tuấn thực sự rất tin tưởng Mộng Chỉ.

Về phần một người luôn an phận như mình lại nói ra những lời đó, Chu Hán Khanh nghĩ rằng, có lẽ là do Cố Thiên Tuấn đột nhiên triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, làm anh ta suy nghĩ nhiều nên mới xảy ra.

Anh ta thực sự đã lặp đi lặp lại những lời đó rất nhiều lần trong lòng mình, vậy mà đã thốt ra trong tình trạng say xỉn, rồi còn bị Cố Thiên Tuấn nghe thấy, điều đó cũng rất có thể.

“Mộng Chỉ, anh xin lỗi vì đã làm em khó xử.” Chu Hán Khanh vuốt ve đôi má mềm mại của Chu Mộng Chỉ với đầy yêu thương.

359. Chương 360

“Hán Khanh, anh đừng nói thế.” Chu Mộng Chỉ lắc đầu nói với chút thương cảm. “Cám ơn anh đã chăm sóc em trong nhiều năm qua. Chỉ là, duyên của chúng ta đành phải kết thúc ở đây.”

Chu Hán Khanh cúi gầm mặt xuống với vẻ không cam tâm, rồi khẽ hỏi: “Mộng Chỉ, thật sự không còn cách nào khác sao? Anh nhất định phải rời đi à? Anh thật sự không muốn xa em.”

“Hán Khanh, anh vẫn không hiểu sao?” Chu Mộng Chỉ hơi khó chịu. “Một khi lòng nghi ngờ đã xuất hiện thì nhất định sẽ tiếp tục lớn lên. Chỉ khi anh thật sự rời đi mới có thể làm cho Thiên Tuấn không còn đa nghi nữa! Lẽ nào anh muốn để cho Thiên Tuấn biết được chuyện đã xảy ra giữa chúng ta, sau đó dồn chúng ta vào đường cùng luôn sao?”

“Nhưng anh không muốn xa em. Nếu bây giờ em chịu ly hôn với Cố Thiên Tuấn, anh có thể đảm bảo rằng em sẽ được chia phần tài sản mà em đáng có được!” Chu Hán Khanh nói đến đây, trong mắt lóe lên vẻ kiên quyết. Dù Cố Thiên Tuấn chưa phát hiện ra chuyện giữa anh ta và Mộng Chỉ, nhưng anh ta cũng không muốn tiếp tục chịu đựng nữa!

Chỉ cần Mộng Chỉ đồng ý, anh ta nhất định sẽ cố hết sức để giành lấy số tài sản đó!

“Em không muốn!” Chu Mộng Chỉ lập tức đứng lên vì kích động. “Chu Hán Khanh, có phải anh điên rồi không? Sao anh có thể xúi em ly hôn với Thiên Tuấn? Em thích anh ấy, em yêu anh ấy! Em muốn làm phu nhân của tổng tài tập đoàn Cố Thị suốt đời!”

“Còn anh thì sao?” Chu Hán Khanh buột miệng hỏi. “Mộng Chỉ, trong tim em, rốt cuộc anh đứng ở vị trí nào?”

“Anh là anh họ của em, là người đã giúp đỡ em, em rất biết ơn anh! Cám ơn anh đã giúp em trong nhiều năm qua!” Sau khi kích động qua đi, biểu cảm của Chu Mộng Chỉ dần trở nên lạnh nhạt.

“Ha ha...” Chu Hán Khanh cười phá lên đầy vẻ chế nhạo. Câu hỏi mà anh ta vừa đưa ra, chẳng phải tự sỉ nhục mình sao? Bao nhiêu năm qua ở bên cạnh Mộng Chỉ, anh ta nhìn thấy còn chưa đủ rõ ràng à?

Tại sao lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy?

Người mà Mộng Chỉ yêu là Cố Thiên Tuấn, dù mình ở bên cạnh bảo vệ cô ấy trong bao nhiêu năm, thì người mà cô ấy yêu vẫn là Cố Thiên Tuấn.

Do đó, sau khi Cố Thiên Tuấn phát hiện ra một chút manh mối, Mộng Chỉ vì Cố Thiên Tuấn yêu thương, dĩ nhiên sẽ không thể ngần ngại mà đuổi mình đi!

Chu Hán Khanh cúi đầu xuống đầy đau buồn, nhắm chặt mắt lại.

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Chu Hán Khanh, giọng của Chu Mộng Chỉ liền dịu đi đôi chút: “Hán Khanh à, làm vậy với anh, em cũng rất buồn. Nhưng em thực sự không biết phải làm gì nữa!”

Nhắm mắt lại suy ngẫm vài giây, Chu Hán Khanh bèn mở mắt ra, rồi mỉm cười miễn cưỡng với Chu Mộng Chỉ, nói bằng giọng chua chát: “Được, anh đi.”

Trên thực tế, kể từ ngày Chu Hán Khanh vào sống trong biệt thự, anh ta đã đoán trước rằng mình sẽ có kết cục này.

Mối quan hệ bất thường giữa anh ta và Mộng Chỉ, sẽ không được lâu dài. Và kết thúc cuối cùng chỉ có hai loại: Một là, bị Cố Thiên Tuấn phát hiện ra, sau đó anh ta và Mộng Chỉ sẽ đấu tranh để được ăn cả, ngã về không.

Hai là, anh ta rời đi và đem theo cả bí mật này, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả. Mộng Chỉ và Cố Thiên Tuấn vẫn là đôi vợ chồng yêu thương, tôn trọng lẫn nhau.

Bây giờ, kết quả mà anh ta suy đoán cuối cùng đã xuất hiện. Sau bao nhiêu dằn vặt đau khổ, Chu Hán Khanh chỉ có thể chọn cách chấp nhận.

Nhưng, cùng lúc với chấp nhận, anh ta cũng bất giác trở nên lạc lõng và buồn khổ. Bởi vì kết quả cuối cùng này, không phải là loại mà anh ta mong đợi.

Tuy nhiên, điều đó có là gì đâu! Chỉ cần Mộng Chỉ mãi mãi hạnh phúc, thế là đủ rồi. Vả lại, anh ta đã có được Mộng Chỉ trong nhiều năm, thế là đủ rồi.

Cuối cùng khi đã nghe được lời hứa của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ta lại ngồi xuống cạnh Chu Hán Khanh, chủ động nép vào lòng anh ta: “Hán Khanh, em xin lỗi.”

Chu Hán Khanh mỉm cười cay đắng và không nói gì, chỉ siết chặt Chu Mộng Chỉ vào lòng mình. Người đang ở trong lòng mình, cô ấy vẫn thật mong manh yếu đuối.

Nhớ đến mình đã từng sở hữu được cô ấy xinh đẹp như thế, nên bây giờ dù phải hy sinh điều gì cho cô ấy, nó cũng rất đáng giá. Chu Hán Khanh cứ suy nghĩ, rồi càng ôm chặt lấy Chu Mộng Chỉ hơn.

Chu Mộng Chỉ cũng cảm nhận được vẻ quyến luyến sâu sắc của Chu Hán Khanh dành cho mình. Cô ta bỗng hơi mềm lòng và hôn lên môi Chu Hán Khanh.

Cô ta vừa hôn Chu Hán Khanh như thể muốn lấy lòng, vừa đưa tay lên cởi nút áo của anh ta.

Lúc này, Chu Hán Khanh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Chu Mộng Chỉ. Anh ta nhìn vào Chu Mộng Chỉ và nói: “Anh hy vọng mỗi lần em muốn ở bên anh, đều xuất phát từ trái tim em, chứ không phải vì để trả ơn anh, hoặc vì áy náy nên mới làm vậy.”

Chu Mộng Chỉ thờ người ra một lúc, cuối cùng cũng thốt ra một câu từ tận đáy lòng: “Hán Khanh, em xin lỗi!”

Trong cuộc đời này, chắc mình sẽ không gặp được người đàn ông thứ hai tốt với mình như Chu Hán Khanh vậy. Khóe mũi bỗng cay cay, cuối cùng, Chu Mộng Chỉ đã rơi những giọt nước mắt bịn rịn dành cho Chu Hán Khanh.

“Em đừng khóc, Mộng Chỉ.” Chu Hán Khanh đưa tay ra nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má Chu Mộng Chỉ. “Chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có, anh sẽ cho em tất cả.”

Chu Mộng Chỉ mím chặt môi vì xúc động, rồi ngược lên hỏi: “Vậy tiếp theo anh định làm gì?”

“Chút nữa anh sẽ thu dọn đồ đạc, rồi đến tìm Cố Thiên Tuấn xin từ chức, sau đó sẽ về quê thăm bố mẹ anh. Cũng nhiều năm rồi anh không về nhà, lần này về, nhất định phải hiếu thảo với bố mẹ.”

Khi nghe Chu Hán Khanh nói sẽ đi ngay, Chu Mộng Chỉ vội nói: “Thật ra cũng không cần vội như thế đâu, chỉ cần anh quyết định đi là được rồi. Vả lại...”

Chu Mộng Chỉ do dự một lúc rồi nói tiếp: “Chờ đến khi Thiên Tuấn dần quên đi chuyện này, chúng ta cũng có thể bí mật gặp nhau. Sau tất cả, chúng ta đã ở bên nhau rất nhiều năm rồi.”

“Anh biết mà. Chờ qua thời gian này, anh sẽ đến thăm em.” Chu Hán Khanh vuốt mái tóc mềm mượt của Chu Mộng Chỉ. “Chỉ có điều, chuyện gì đã quyết định thì nên làm càng sớm càng tốt, tránh để đêm dài lắm mộng, cũng làm em lo lắng không yên.”

Bây giờ đã muốn đi thì đi cho nhanh, nếu không, anh ta lo rằng mình sẽ quyến luyến, thậm chí sẽ làm ra những chuyện khủng khiếp hơn.

Nghe thấy những lời nghĩ cho mình của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ áy náy cúi gằm mặt xuống. Cô ta muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì. Với tình hình hiện tại, dự định của Chu Hán Khanh thực sự là tốt nhất.

Bây giờ mọi thứ đã xác định phải như thế, Chu Mộng Chỉ bỗng cảm thấy buồn. Nghĩ đến việc người luôn ở bên cạnh mình bỗng dưng phải rời xa mình mãi mãi, cô ta vẫn có chút không đành lòng.

Dường như Chu Hán Khanh cũng cảm nhận được sự quyến luyến của Chu Mộng Chỉ, anh ta liền nói nhẹ nhàng: “Sau này anh không ở cạnh em nữa, em phải tự chăm sóc cho mình. Nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi cho anh, anh sẽ đến bên em sớm nhất có thể.”

“Vâng.” Chu Mộng Chỉ gật đầu thật mạnh, rồi ôm chặt lấy Chu Hán Khanh.

“Mộng Chỉ, anh còn chuyện này phải dặn em.” Chu Hán Khanh nghĩ rằng sau này mình sẽ không ở cạnh Mộng Chỉ trong một thời gian dài, nên anh ta phải sắp xếp sẵn mọi thứ cho cô ta, rồi mới có thể yên tâm ra đi.

“Vâng, anh nói đi.” Chu Mộng Chỉ gật đầu một cách ngoan ngoãn.

“Mặc dù em là phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị, nhưng, em phải hành xử thận trọng, đừng hở ra là đối đầu với người khác.” Chu Hán Khanh thở dài và nói: “Mấy ngày trước, em kêu anh xử lý cô An Diễm gì đấy cùng công ty, anh thấy chuyện này bỏ qua đi. Nếu An Diễm chết, anh sẽ phải xử lý mấy việc sau đó nữa, sẽ không thể rời đi kịp thời.”

Chu Mộng Chỉ mím môi với vẻ không cam tâm, nghĩ rằng làm vậy thì quá hời cho An Diễm. Nhưng sau khi cân nhắc tình hình hiện tại và ân oán với An Diễm, Chu Mộng Chỉ mới nói: “Thôi được rồi!”

“Tóm lại, thân phận là phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị của em, sớm muộn cũng sẽ bị người khác biết, đến lúc đó em xử lý An Diễm, vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Nghĩ vậy, tâm trạng của Chu Mộng Chỉ cuối cùng đã cân bằng hơn một chút: Phải, xử lý sớm hay muộn, An Diễm cũng đều không thể thoát khỏi kiếp nạn này.

“Được rồi, anh phải đi đánh răng rửa mặt đây. Sau khi thu dọn xong, anh sẽ đến Cổ Thị để xin từ chức. Em bảo chị Lý sắp xếp hành lý cho anh, tối nay anh sẽ đi.”

Chu Mộng Chỉ do dự một lúc rồi gật đầu, sau đó rời khỏi vòng tay của Chu Hán Khanh.

Vòng tay của Chu Hán Khanh trống rỗng, tim anh ta cũng vì vậy mà trống rỗng theo. Anh ta cười gượng gạo một tiếng, rồi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

360. Chương 361

Chu Mộng Chỉ đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng lưng có phần suy sụp của Chu Hán Khanh, cô ta khẽ thở dài. Không biết tại sao, dù Chu Hán Khanh sắp rời đi rồi, nhưng nỗi hoảng sợ trong lòng cô ta vẫn ngày

càng lớn hơn.

Sau khi Chu Hán Khanh thu dọn xong, anh ta liền rời khỏi biệt thự Cổ Thị dưới ánh mắt đưa tiễn của Chu Mộng Chỉ. Anh ta lái xe như bay trên đường, và đi đến trước cổng tòa nhà công ty Cổ Thị.

Nhìn vào nơi mình đã làm việc trong bốn năm qua, Chu Hán Khanh bước vào với tâm trạng rối bời.

Đến trước cửa văn phòng của Cổ Thiên Tuấn, Chu Hán Khanh đưa tay ra gõ cửa. Sau khi nhận được sự cho phép của Cổ Thiên Tuấn, anh ta liền đi vào.

Khi bước vào cửa, Chu Hán Khanh nhìn thấy rõ ràng rằng, khoảnh khắc mà Cổ Thiên Tuấn nhìn thấy mình, trên mặt anh đã xuất hiện chút kinh ngạc và bối rối.

Cũng phải, tự nhiên phát hiện nhân viên của mình đã thích vợ mình trong nhiều năm qua, chắc sẽ cảm thấy rất kinh ngạc và bối rối. Tuy nhiên, chuyện nhân viên của mình và vợ mình đã qua lại trong nhiều năm qua, chắc anh ta sẽ không bao giờ biết được đâu nhỉ!

Nghĩ vậy, cuối cùng trong lòng Chu Hán Khanh cũng có chút vui thú vì trả được thù.

“Anh họ, sao anh lại đến đây? Hôm qua anh uống say như thế, hôm nay cứ ở lại biệt thự mà nghỉ đi chứ.” Cổ Thiên Tuấn hơi khựng người lại rồi mới đứng dậy chào đón Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh lắc đầu, biết tại sao Cổ Thiên Tuấn lại không được tự nhiên.

Không muốn nói gì thêm, Chu Hán Khanh đưa tay ra đặt lá thư từ chức của mình ở trước mặt Cổ Thiên Tuấn.

“Anh họ, anh làm vậy là ý gì?” Cổ Thiên Tuấn liếc nhìn lá thư từ chức trên bàn, giọng nói hơi ngập ngừng.

“Thiên Tuấn à...” Chu Hán Khanh thở dài thườn thượt rồi nhìn vào Cổ Thiên Tuấn một cách trịnh trọng. “Thật ra, chuyện xảy ra sau khi tôi uống say tối qua, sáng nay Mộng Chỉ đã nói cho tôi biết rồi.”

“Anh họ, tôi...”

“Thiên Tuấn, cậu nghe tôi nói trước đã.” Chu Hán Khanh ngắt lời Cổ Thiên Tuấn. “Tôi đến đây, thực ra là muốn nói với cậu, tôi thực sự đã thích Mộng Chỉ nhiều năm rồi. Nhưng cậu yên tâm, chuyện tôi thích Mộng Chỉ, cô ấy vẫn chưa biết.”

Chu Hán Khanh cúi đầu và nói: “Tôi biết mình làm thế này là rất thiếu đạo đức, nhưng chuyện này không liên quan đến Mộng Chỉ, Mộng Chỉ hoàn toàn vô tội. Tôi mong cậu sẽ không hiểu lầm cô ấy, bởi vì người mà cô ấy một lòng một dạ yêu thương, chính là cậu. Vì bí mật của tôi không giữ được nữa, nên tôi cũng sẽ không tiếp tục ở lại bên cạnh hai người, tránh gây thêm rắc rối. Vì vậy...”

Chu Hán Khanh hít một hơi thật sâu và nói: “Vì vậy, phiền cậu ký tên vào đơn xin từ chức của tôi, tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Tôi mong cậu và Mộng Chỉ, có thể ở bên nhau suốt đời.”

Khi nói ra câu này, Chu Hán Khanh cảm thấy ngực mình rất đau. Anh ta sẽ không được gặp Mộng Chỉ trong một thời gian rất dài!

“Anh họ...”

“Được rồi. Thiên Tuấn à, cậu đừng nói nữa, ký tên đi!” Chu Hán Khanh kiên quyết ngắt ngang lời của Cổ Thiên Tuấn.

Cổ Thiên Tuấn nhìn vào Chu Hán Khanh rồi do dự một lúc, sau đó ký tên mình lên thư từ chức.

Bên trong văn phòng rộng rãi và sáng sủa đang rất yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng đầu bút trượt trên mặt giấy.

Chu Hán Khanh thấy Cổ Thiên Tuấn đã ký tên xong và đặt bút xuống, anh ta cũng khẽ thở phào.

Chu Hán Khanh bước tới, cầm lấy lá thư từ chức trên bàn và nói với Cổ Thiên Tuấn: “Được rồi, bây giờ tôi sẽ đi hoàn tất các thủ tục từ chức khác, tạm biệt.”

“Anh họ, đợi một chút.” Cố Thiên Tuấn đứng dậy. “Mặc dù anh đã từ chức, nhưng cũng là nhân viên cũ của công ty Cổ Thị, lại còn là anh họ của Mộng Chỉ. Nên khi nào anh họ đi, tôi sẽ dẫn Cao Lỗi đích thân tiễn anh đi. Đây cũng là việc duy nhất mà tôi có thể làm cho anh.”

Chu Hán Khanh dừng bước lại, khước miệng cong lên trong im lặng: Cố Thiên Tuấn làm vậy vì lo mình chỉ từ chức chứ không rời khỏi thành phố H chứ gì! Để anh ta yên tâm, cho Cao Lỗi tiễn mình đi cũng không sao.

“Tốt quá!” Chu Hán Khanh quay người lại, nói với Cố Thiên Tuấn bằng giọng khách sáo. “Vậy làm phiền cậu rồi.”

“Không phiền.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu và nói đầy ý tứ sâu xa. “Cám ơn anh về tất cả những việc đã làm trong nhiều năm qua, vì công ty Cổ Thị, vì tôi và cả Mộng Chỉ.”

Chu Hán Khanh mỉm cười như thể được an ủi, rồi quay người lại, cố ra vẻ thông dong và rời khỏi văn phòng của Cố Thiên Tuấn.

Ngay thời khắc cánh cửa đóng lại, vẻ bịn rịn trên mặt Cố Thiên Tuấn ngay lập tức biến thành vô cảm.

Đưa tay ra và ấn vào chiếc điện thoại bàn trên bàn làm việc, Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nói: “Cao Lỗi, anh vào đây một lát.”

Chưa đầy một phút, Cao Lỗi đã bước vào văn phòng. Anh cố nén sự hào hứng trong lòng, nhìn vào Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, Chu Hán Khanh từ chức rồi hả?”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn điềm tĩnh gật đầu, không hề để lộ niềm vui như Cao Lỗi. Bởi vì kết quả này, anh đã dự đoán được từ trước.

Tất cả mọi chuyện đều được thực hiện từng bước đúng theo kế hoạch của anh.

Chu Hán Khanh dù gì cũng là một người từng trải nhiều năm trong thương trường, vì vậy anh ta sẽ có sự thông minh và tính cảnh giác nhất định. Nếu Cố Thiên Tuấn triệu tập hội đồng quản trị để buộc anh ta rời khỏi, tuy cũng có thể đạt được mục đích, nhưng chắc chắn sẽ khiến anh ta cảnh giác.

Trên thế giới này, người duy nhất có thể khiến Chu Hán Khanh bối rối, cũng chỉ có Chu Mộng Chỉ.

Vậy nên, cuộc họp hội đồng quản trị đột ngột sáng hôm qua, chỉ là một thủ thuật che mắt mà thôi. Anh phải quấy nhiễu tâm trí của Chu Hán Khanh trước, sau đó mới kiếm cớ cho những việc mình sẽ làm tiếp theo.

Chỉ có cách làm rối loạn tâm trí của Chu Mộng Chỉ, mới khiến cô ta đích thân đuổi Chu Hán Khanh đi. Chu Hán Khanh cũng sẽ không chút cảnh giác, tình nguyện ra đi. Đây chính là kế hoạch của anh.

Bây giờ Chu Hán Khanh đã đi, tức là đã thủ tiêu được trợ tá đắc lực của Chu Mộng Chỉ. Tiếp theo, việc gài bẫy Chu Mộng Chỉ sẽ đơn giản rất nhiều!

“Đi theo Chu Hán Khanh, xem anh ta đã đi đâu. Có chuyện gì phải báo cáo cho tôi kịp thời.” Cố Thiên Tuấn đan hai tay vào nhau, vẫn tiếp tục suy nghĩ. Vấn đề này vẫn chưa kết thúc, anh phải thận trọng từng bước mới được.

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu rồi ra khỏi văn phòng.

Cố Thiên Tuấn khẽ thở ra một hơi nhẹ nhàng rồi ngả người ra ghế: Đều tại mình năm xưa đã làm tổn thương An Điềm, vì vậy mọi thứ đang xảy ra bây giờ chính là quả báo. Sau này, mình thực sự phải yêu thương An Điềm nhiều hơn.

Song, ngày nào mà Chu Mộng Chỉ vẫn còn là người vợ hợp pháp của anh, thì ngày đó anh không thể lơ là được!

**

Trong mấy tuần tiếp theo, Cao Lỗi đã đích thân đưa Chu Hán Khanh về quê. Còn những người trước đây đã theo Chu Hán Khanh mà ra sức cho công ty Cổ Thị, Cố Thiên Tuấn cũng đã liên tục tìm lý do để sa thải họ.

Không chỉ vậy, về việc Dương Thanh Lộ trượt chân rơi xuống nước, Cổ Thiên Tuấn vẫn đang âm thầm điều tra, bây giờ đã có chút manh mối. Đoán chừng rằng chứng cứ mà Chu Hán Khanh thuê người giết cô chắc chắn sẽ sớm xuất hiện.

Đồng thời, Cổ Thiên Tuấn cũng mượn cớ tạm thời không thể đối mặt với Chu Mộng Chỉ, ở lại công ty để không phải gặp mặt cô ta.

Mấy ngày nay, Chu Mộng Chỉ vì chuyện này mà giống như một con kiến bò trên chảo lửa, lúc nào cũng sốt ruột lo lắng. Công việc vốn đã không như ý muốn, bây giờ lại càng rối tung lên.

“Chu Mộng Chỉ, hôm nay phải nộp bản phác thảo mà Tô tổng đã giao vào tuần trước đây.” Khưu Doanh Doanh đi đến cạnh Chu Mộng Chỉ, rồi nói với vẻ không mặn mà gì.

“Tôi chưa làm, cô đi thu của người khác đi.” Chu Mộng Chỉ khoát tay như thể đang đuổi một kẻ ăn xin, rồi nói với giọng bức dọc.

“Chị...” Khưu Doanh Doanh bị Chu Mộng Chỉ nói mà giận đến trợn tròn hai mắt. Cô chưa từng gặp ai đã không hoàn thành nhiệm vụ mà còn không sợ trời đất như cô ta!

“Cô có đi không hả?” Chu Mộng Chỉ liếc Khưu Doanh Doanh một cái. Cô ta nhận ra ngày càng có nhiều người chống đối mình!

“Chị! Tôi...” Khưu Doanh Doanh chỉ vào Chu Mộng Chỉ, rồi lại chỉ vào mình, không biết phải nói gì.

“Doanh Doanh, bản vẽ của chị còn chưa thu này! Em đến thu của chị đi!” An Diễm đang ngồi ở đối diện vẫy tay với Khưu Doanh Doanh, ra hiệu cho cô mau đến đây.

Khưu Doanh Doanh mím môi với vẻ không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng hừ một tiếng rồi quay người rời đi.

“Rầm” một tiếng, Khưu Doanh Doanh đập xấp tài liệu xuống bàn rồi ngồi vào ghế của mình.

361. Chương 362

“Được rồi, đã nói em đừng đụng đến chị ta, bây giờ bị một vố rồi chứ gì!” An Diễm trượt ghế đến cạnh Khưu Doanh Doanh, nói rất thâm thía.

“Nhưng mà, ngay cả những bản thảo cơ bản nhất cũng không nộp, chị ta còn đi làm để làm gì?” Khưu Doanh Doanh siết mạnh cây bút chì trong tay, nói với vẻ không hài lòng.

“Tô tổng và Lâm tổng cũng không nói gì, vậy chúng ta cũng đừng nói gì cả.” An Diễm vỗ vai Khưu Doanh Doanh rồi quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ.

Thật ra, trong lòng An Diễm, ít nhiều cũng có chút áy náy với Chu Mộng Chỉ. Tuy nhiên, sự áy náy này cũng không quá nhiều. Năm đó, khi Chu Mộng Chỉ đã làm tổn thương cô, bây giờ cô ta chịu như vậy, cũng xem là gây nhân nào gặt quả đó.

“Hừ, không nói thì không nói. Nhìn chị ta thêm một cái là xem trọng chị ta rồi!” Khưu Doanh Doanh nói lầm bầm.

An Diễm cũng mỉm cười với vẻ bất lực, rồi trở về chỗ ngồi của mình và tiếp tục vẽ mẫu.

Lúc này, Thẩm Sở Hà đang ngồi cách đó không xa vẫy tay với Khưu Doanh Doanh, ra hiệu kêu cô mau đi qua đó.

Khưu Doanh Doanh không hiểu, nhưng cũng uể oải trượt ghế đến bên cạnh Thẩm Sở Hà. An Diễm cũng nhìn thấy, nhưng chỉ lắc đầu và tiếp tục vẽ mẫu.

Thẩm Sở Hà nhìn vào Khuất Doanh Doanh với vẻ mặt tươi cười rồi nói: “Xem em kìa, mặt giận như sắp méo luôn rồi kìa!”

“Em bị chọc tức đến vậy rồi, vậy mà chị còn cười được!” Khuất Doanh Doanh trợn mắt nhìn Thẩm Sở Hà với vẻ giận dữ.

“Chị nói này, em như thế thì chẳng ra thế thống gì cả!” Thẩm Sở Hà chỉ vào trán Khuất Doanh Doanh. “Cô ta chọc tức em, em không thể chọc tức lại cô ta à? Tự mình giận dữ, đó là chuyện chỉ có túi trút giận mới làm thôi.”

“Vậy em còn có thể làm gì?” Khuất Doanh Doanh thở dài. “Chị An Diễm đã nói rồi, Lâm tổng và Tô tổng còn không nói gì nữa là.”

“Lâm tổng và Tô tổng có cách của họ, còn chúng ta có cách của chúng ta chứ!” Thẩm Sở Hà khéo léo dạy dỗ. “Em đã quên chuyện lần trước thiết kế của Chu Mộng Chỉ được Lâm tổng đề cử, sau đó bị mọi người phủ định rồi sao?”

“Em đâu có quên!” Khuất Doanh Doanh ngỡ ngàng. “Nhưng mà chuyện đó thì có liên quan gì đến việc em muốn chống lại Chu Mộng Chỉ?”

“Bây giờ thành phẩm của đợt thiết kế đó đã được đưa ra thị trường, hơn nữa còn mang lại doanh thu không nhỏ!” Thẩm Sở Hà cảm thấy rằng mình sắp nói ra câu trả lời luôn rồi.

“Ý chị là, dùng thành tích của chị An Diễm để đả kích Chu Mộng Chỉ?” Khuất Doanh Doanh hỏi dò.

“Em cũng không ngốc lắm!” Thẩm Sở Hà mỉm cười đầy ẩn ý.

“Ha ha, sao em lại không nghĩ ra chiêu này nhỉ?” Khuất Doanh Doanh đặt cây bút trong tay xuống, nhẹ một tiếng rồi đứng dậy.

“Trời ơi, chị An Diễm, em nghe nói các thành phẩm mà chúng ta tung ra thị trường lần này có hiệu quả tốt lắm đấy. May mà không dùng mẫu thiết kế của ai đó, nếu không thì thật mất mặt!” Khuất Doanh Doanh nhìn về phía Chu Mộng Chỉ, giọng điệu vô cùng mỉa mai.

“Doanh Doanh, em đang làm gì vậy?” An Diễm đang tập trung vẽ nghe thấy Khuất Doanh Doanh lại chuẩn bị gây hấn, cô vội đi đến trước mặt Khuất Doanh Doanh túm lấy tay cô ấy. “Sao vừa mới yên được một lúc lại gây tiếp rồi?”

“Tóm lại em thấy chị ta rất chướng mắt!” Khuất Doanh Doanh gạt tay An Diễm rồi tiếp tục nhìn về phía Chu Mộng Chỉ hét lên: “Có bản lĩnh thì kiêu ngạo cũng được, đằng này không có gì mà lại thích tỏ vẻ, đúng là đáng thương.”

“Doanh Doanh, em...”

“Cô câm miệng cho tôi!” Một giọng nói lạnh lùng ngắt ngang lời An Diễm. Chu Mộng Chỉ từ từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhìn chằm chằm vào Khuất Doanh Doanh. Dạo này cô ta đã xảy ra nhiều chuyện lắm rồi, vậy mà con nhỏ Khuất Doanh Doanh này vẫn tự đâm đầu vào hòng sủng!

“Tại sao tôi phải câm miệng?” Khuất Doanh Doanh hất cằm lên. “Bộ tôi có chỉ đích danh tên chị hả? Hay chị có tật giật mình, biết rõ mình là kẻ vô dụng?”

“...” Chu Mộng Chỉ bị chọc giận đến tái mét mặt mày, cô ta không chịu đựng được nữa: Thiên Tuấn nghi ngờ mình, người anh họ luôn bảo vệ mình đã rời xa mình, ngay cả những đồng nghiệp nghèo hèn trong văn phòng này cũng sắp cười lên đầu lên cổ mình rồi!

Cô ta nhất định phải cho Khuất Doanh Doanh biết tay. Dù có thể quấy rầy Thiên Tuấn, cũng nhất định phải cho cô ta một bài học! Suy cho cùng, Khuất Doanh Doanh đã châm biếm mình trước! Sau khi cô ta chịu quá nhiều đả kích như thế, tâm trạng mất kiểm soát là điều có thể lý giải được!

Nghĩ vậy, Chu Mộng Chỉ lập tức giơ tay ra cầm lấy cốc trên bàn, rồi đi vài bước đến trước mặt Khuất Doanh Doanh.

“Chị định làm gì?” Khuất Doanh Doanh thấy Chu Mộng Chỉ hung hăng bước đến, trong lòng cũng hơi sợ, nhưng vẫn ngẩng cổ lên đứng yên tại chỗ.

“Tôi định làm gì hả?” Chu Mộng Chỉ cười khẩy, giơ tay lên và ném chiếc cốc trong tay về phía bên kia.

“Xoảng” một tiếng, khoảnh khắc mà Chu Mộng Chỉ giơ tay lên, An Diễm đã nhanh tay hất mạnh chiếc cốc trong tay Chu Mộng Chỉ xuống sàn.

Nên cuối cùng, nước trong ly không bắn vào người Khuất Doanh Doanh mà rơi xuống sàn, vỡ tan tành. Nước cũng bắn đầy mặt sàn.

Các đồng nghiệp trong văn phòng đưa mắt nhìn nhau, Trương Hiểu Hy cũng ngoảnh mặt làm thinh.

“An Diễm, cô bớt lo chuyện bao đồng đi!” Chu Mộng Chỉ nhìn chằm chằm vào An Diễm. Cô ta không tìm An Diễm tính sổ, An Diễm nên mừng thầm mới phải, bây giờ còn dám ra mặt giùm Khuất Doanh Doanh!

Khóe môi của An Diễm cong lên cười khẩy: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, Doanh Doanh còn nhỏ, cô cần gì phải tính toán với nó? Cô muốn diễn lại một lần nữa trò “bị tạt nước” hả?”

Giọng của An Diễm vừa dứt, mọi người đều nhớ lại chuyện trước đây không lâu, An Diễm và Chu Mộng Chỉ đều bị tạt nước.

Hai người dính líu trong chuyện đó, cuối cùng đều không nói gì, nên đã bỏ qua. Bây giờ An Diễm đột nhiên nhắc lại, còn nói vậy với Chu Mộng Chỉ, nên mọi người đã ngay lập tức đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ đứng sững sờ tại chỗ trong một giây, rồi nói với vẻ dứt khoát: “Nếu cô vẫn biết điều như chuyện xảy ra lần trước, tôi cũng không có ý định tính toán với cô. Nhưng, cô lại không hề biết điều!”

“Tôi không biết điều? Vậy thì sao? Cô định đi nói với chồng cô, sau đó sa thải tôi?” An Diễm giận đến mức phải phì cười. Chu Mộng Chỉ làm vậy, chẳng phải cậy thân phận là phu nhân của tổng tài tập đoàn Cổ Thị mà bắt nạt cô à?

Lời nói của An Diễm vừa thốt ra, các đồng nghiệp đang ngồi xem lại càng không hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Chu Mộng Chỉ kết hôn rồi? Chồng cô ta là ai? Rốt cuộc có quyền lực thế nào mà có thể sa thải An Diễm? Là Tô tổng hay Lâm tổng? Nhưng, nhìn đâu có giống!

Ngay cả Khuất Doanh Doanh cũng sững sờ: Thì ra còn có rất nhiều chuyện mà mình không biết!

Thẩm Sở Hà ngồi yên trên ghế, trong mắt lộ ra một tia sáng vì được xem kịch hay: Nhóm dự án này đúng là náo nhiệt, mình chỉ tùy tiện nói thêm một câu, liền có kịch hay để xem rồi!

“Phải! Tôi muốn...”

“Mộng Chỉ, tôi thấy cô cần nghỉ ngơi.” Lúc này, Trương Hiểu Hy này giờ luôn im lặng đã đứng dậy ngắt lời Chu Mộng Chỉ. “Tôi sẽ đưa cô về nhà trước. Nếu tiếp tục chuyện này, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô.”

Nghe thấy những lời của Trương Hiểu Hy, Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng với vẻ không cam tâm. Cô ta liếc nhìn An Diễm: Rồi sẽ có một ngày, cô ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!

“Đưa tôi về nhà đi!” Chu Mộng Chỉ quay lại nhìn Trương Hiểu Hy, rồi đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Còn Trương Hiểu Hy, trên mặt vẫn không có chút biểu cảm gì, sau khi liếc An Diễm một cái cũng bước ra khỏi văn phòng.

An Diễm bị ánh mắt đó của Trương Hiểu Hy làm cho trấn tĩnh lại ngay lập tức. Cô buồn bực nhắm mắt lại: Rốt cuộc mình đang làm cái quái gì thế? Ba lần bảy lượt tranh cãi với Chu Mộng Chỉ! Nếu thực sự cãi nhau, làm lộ thân phận của Chu Mộng Chỉ, người chịu thiệt chỉ có mình thôi!

“Chị An Diễm...” Khuất Doanh Doanh vẫn chưa thể hoàn hồn lại hẳn kéo tay áo An Diễm, và hỏi: “Vừa nãy chị và Chu Mộng Chỉ nói gì thế? Gì mà chồng của Chu Mộng Chỉ? Rồi gì mà sa thải chị nữa đó?”

362. Chương 363

“Không có gì!” An Diễm bực bội nhìn Khuru Doanh Doanh, “Sau này làm nhiều, bớt nói lại! Nếu không chị mặc kệ em đây!”

Khuru Doanh Doanh bị giọng điệu của An Diễm là cho sợ khiếp vía, đành ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.”

Sau khi các đồng nghiệp chứng kiến màn kịch hay này, cũng không một ai nói gì, tiếp tục làm việc.

An Diễm thở dài rồi về chỗ ngồi của mình: Trước giờ mình rất biết thân biết phận, mà sao cứ có xung đột với Chu Mộng Chỉ nhỉ?

Còn nữa, rốt cuộc thì Sở Hà đã nói gì với Doanh Doanh mà có thể khiến Doanh Doanh dám to gan đắc tội Chu Mộng Chỉ như thế!

An Diễm nghĩ thế nên bất giác nhìn về phía Thẩm Sở Hà, thấy Thẩm Sở Hà vẫn còn vương nụ cười trên mặt.

Thấy thế, trong lòng An Diễm cảm thấy lo lắng, trước đây Thẩm Sở Hà còn nhắc mình phải cẩn thận Chu Mộng Chỉ mà? Sao bây giờ lại để Doanh Doanh đi đắc tội với Chu Mộng Chỉ chứ?!

Trong khi An Diễm đang suy tư thì đột nhiên Thẩm Sở Hà đứng dậy đi đến trước mặt Khuru Doanh Doanh. An Diễm mím chặt môi, cố gắng lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

“Doanh Doanh, thật ngại quá, chị vốn định muốn em trút giận, nhưng bây giờ lại để em phải khó xử rồi, còn khiến cho An Diễm nổi giận nữa.” Thẩm Sở Hà kéo tay của Khuru Doanh Doanh nói câu xin lỗi.

“Không có gì, dù sao thì chị cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi.” Khuru Doanh Doanh lắc đầu, “Cãi nhau với chị ta xong, trong lòng em cũng thoải mái rất nhiều, chỉ là liên lụy đến chị An Diễm cũng cãi nhau với Chu Mộng Chỉ thôi.”

“Vậy chúng ta đi tìm An Diễm nói chuyện đi.” Thẩm Sở Hà đề nghị.

“Được đây!” Khuru Doanh Doanh đồng ý ngay, rồi kéo tay Thẩm Sở Hà đi đến chỗ của An Diễm.

An Diễm thấy hai người họ đi đến, vội xua tay: “Được rồi được rồi, tôi nghe thấy cả rồi, chuyện cũng đã xảy ra, sau này chú ý đừng kích động như vậy nữa là được rồi!”

“Biết rồi!” Khuru Doanh Doanh vui vẻ cười, “Chị An Diễm tốt nhất mà!”

An Diễm thở dài, cuối cùng không nói gì cả.

Còn về Thẩm Sở Hà, chắc là do mình nghĩ quá nhiều rồi, cô ấy còn trẻ, năm nay vừa mới tốt nghiệp, xúi giục Doanh Doanh và Chu Mộng Chỉ cãi nhau chỉ là do nhất thời tức giận mà thôi, không có mưu đồ gì cả.

Nghĩ đến đây, An Diễm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Chu Mộng Chỉ được Trương Hiểu Hy đưa về nhà..

“Rầm” một tiếng, tiếng đập đồ từ lầu hai vọng xuống, chị Lý đứng lầu dưới giật bắn mình một cái rồi miễn cưỡng cười với Trương Hiểu Hy: “Cảm ơn anh Trương đưa phu nhân chúng tôi về nhà, tôi đưa anh ra ngoài nhé.”

“Ừ.” Trương Hiểu Hy gật đầu, rồi khỏi biệt thự.

Chu Mộng Chỉ vẫn đang đập đồ ở trong phòng ngủ, cô ta trút cơn giận lên những món đồ vô tội trong nhà.

Khuru Doanh Doanh, An Diễm, các người sẽ phải biết tay tôi!

Chu Mộng Chỉ siết chặt nắm đấm, khuôn mặt xinh đẹp đều là biểu cảm hung ác: Bây giờ Hán Khanh không ở bên cạnh mình, cô ta dựa vào bản thân mình cũng có thể làm rất tốt!

Khi Chu Mộng Chỉ đang mưu tính làm sao đối phó với An Điềm và Khuu Doanh Doanh thì điện thoại cô ta reo lên.

Cô ta lấy điện thoại ra, thấy là một số điện thoại lạ liền quăng sang một bên: Số điện thoại cô ta được bảo mật mà, thường không ai biết, nên chắc là gọi nhầm số.

Nhưng, một lát sau, chuông điện thoại lại reo lên.

Chu Mộng Chỉ hơi bực mình, cô ta nghe máy.

Lúc này, đầu bên kia điện thoại là giọng trầm của một người đàn ông: “A lô? Tiểu Mộng?”

Chu Mộng Chỉ run rẩy cả người, cô ta giương mắt lên, nhìn chiếc điện thoại ngơ ngác, một cảm giác rợn người ập đến: Giọng nói này... giọng nói này...

Không!

Không thể nào!

Chu Mộng Chỉ lắc đầu như điên, bàn chân bủn rủn quỳ xuống đất: Không phải ông ta đang ngồi tù sao? Ông ta đã mười mấy năm không gặp mình rồi mà! Sao bây giờ ông ta lại có số điện thoại của mình?

“Tiểu Mộng, nói chuyện nào!” Giọng nói của người đàn ông đó lần nữa vang lên.

Chu Mộng Chỉ sợ hãi, giọng nói này là cơn ác mộng mà Chu Mộng Chỉ không thể thoát được, sao lại đột nhiên xuất hiện bên tai mình chứ?!

Nhất định không phải là thật! Nhất định không phải là thật!

Chu Mộng Chỉ dùng hết can đảm đưa điện thoại lại nghe, tuy cô ta đã kiềm chế cảm xúc rất nhiều, nhưng giọng nói cũng trở nên lạc đi vì sợ hãi: “Ai vậy?”

“Bố là bố của con đây, Tiểu Mộng. Bao năm không gặp, bố rất nhớ con.” Người đàn ông kia vừa nói xong thì cười đều rất lớn.

“A!” Chu Mộng Chỉ hét lớn lên, quăng mạnh điện thoại vào tường.

Điện thoại văng vào tường rơi xuống đất vỡ tan.

Bên tai không còn nghe giọng nói đó nữa, Chu Mộng Chỉ như nghẹt thở, cô ta đặt tay lên ngực thở hổn hển, run rẩy toàn thân.

Sao Chu Minh Phong lại ra tù rồi? Tại sao?

Từ lúc cô ta hiểu chuyện thì ông ta đã làm cô tổn thương, người đàn ông đã giết chết mẹ mình, tại sao bỗng nhiên lại ra tù rồi! Sao ông ta lại biết số điện thoại của mình?

Đáng sợ quá! Đáng sợ quá!

Chu Mộng Chỉ ngồi co rúm ở góc tường, bắt giắc hai tay ôm lấy cơ thể, đầu óc cô ta trống rỗng, căn bản không biết phải làm gì.

“Reng reng reng...”

Điện thoại trong phòng ngủ lại vang lên.

Chu Mộng Chỉ vốn dĩ đang run cầm cập lại càng sợ hãi, cô ta lắc đầu, nước mắt tuôn trào, rốt cuộc mình phải làm thế nào đây?!

“Reng reng reng...”

Điện thoại bàn vẫn reo lên, tiếng chuông thôi thúc, giống như một sợi dây vô hình siết lấy cổ của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ gần như bò đến chỗ điện thoại bàn, cô ta không tin Chu Minh Phong biết cả số điện thoại bàn ở biệt thự Cổ thị. Làm sao mà có thể như vậy!

Sau khi đôi tay cứng đờ vài chục giây, cuối cùng Chu Mộng Chỉ cũng nhấc máy lên, chỉ là giọng vẫn run cầm cập: “A lô?”

“Mộng Chỉ!” Giọng nói của Cố Thiên Tuấn từ đầu bên kia truyền lại.

Nghe thấy Cố Thiên Tuấn gọi điện thoại cho mình, Chu Mộng Chỉ dường như nhẹ nhõm cả người, toàn thân không có chút sức lực dựa vào cái bàn bên cạnh: “Thiên Tuấn...”

“Anh nghe Hiễn Hy nói em gặp chuyện không vui ở công ty nên muốn gọi điện hỏi thăm, nhưng khi gọi vào điện thoại của em thì máy cứ báo bận.” Cố Thiên Tuấn nghi ngờ hỏi, “Mộng Chỉ, em đang nói chuyện điện thoại với ai hả?”

“Không có!” Chu Mộng Chỉ kịch liệt phản ứng, “Em đâu có nói chuyện điện thoại với ai đâu, chắc là sóng yếu thôi!”

Nhất định không thể để Thiên Tuấn biết chuyện của Chu Minh Phong, trước đây cô ta đã bảo với Cố Thiên Tuấn là bố mẹ mình chết cả rồi, chỉ sống bên người anh họ Chu Hán Khanh thôi.

Nếu Thiên Tuấn biết sự tồn tại của Chu Minh Phong thì mối quan hệ họ hàng với Chu Hán Khanh sẽ lộ hết, không được để anh ấy biết!

“Được rồi.” Cố Thiên Tuấn quan tâm nói, “Mộng Chỉ, nếu công việc không vui thì đừng làm nữa.”

“Không, chỉ là việc nhỏ thôi! Em làm việc rất vui mà!” Chu Mộng Chỉ vội phủ nhận, bây giờ cô ta phải ra ngoài làm việc!

Nếu Chu Minh Phong không gọi điện đến, cô ta còn định không làm thì không làm thôi. Nhưng bây giờ, Chu Minh Phong xuất hiện rồi!

Chu Hán Khanh lại không ở bên cạnh mình, cô ta cũng không còn ai có thể tin tưởng được, nên việc điều tra và xử lý Chu Minh Phong đều phải tự làm, nếu không có cố đi làm thì e là sẽ sớm bị bại lộ!

“Vậy thì tốt, không làm em giận là được rồi.” Giọng của Cố Thiên Tuấn có vẻ rất an tâm, “Vậy anh làm việc đây.”

“Được, Thiên Tuấn, anh chú ý sức khỏe nhé.” Chu Mộng Chỉ nói xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không biết tiếp theo sẽ phải làm gì nữa.

Tiếp đó, điện thoại bàn lại reo chuông, Chu Mộng Chỉ tưởng là Cố Thiên Tuấn còn chuyện gì quên nói, nên vội bắt điện thoại lên ngay.

“Tiểu Mộng...sao con lại cúp máy của bố?” Giọng nói đẽo gọt của Chu Minh Phong lại lần nữa lọt vào tai của Chu Mộng Chỉ.

“Á!!!” Chu Mộng Chỉ giật bắn mình liền quăng điện thoại xuống đất theo phản xạ.

Điện thoại bàn cũng rơi xuống đất.

Chỉ là điện thoại bàn rơi xuống tấm thảm mềm mại trên nền nhà, nên giọng nói vẫn từ điện thoại phát ra: “Tiểu Mộng...Tiểu Mộng... Con nói gì đi, bố là bố của con đây... Tiểu Mộng...”

“Không, không...” Chu Mộng Chỉ giống như gặp ma vậy, không ngừng lùi về sau, rồi lại lùi về sau...

363. Chương 364

Trong văn phòng rộng rãi sáng đèn...

Cố Thiên Tuấn mặc áo sơ mi trắng cao cấp, hai cúc áo trên cùng được cởi ra, lộ nước da màu trắng ngọc, anh nhắm mắt lại, vẻ mặt hững hờ.

Cao Lỗi đứng trước bàn làm việc, giọng điệu vui vẻ: “Cố tổng, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

“Tạm không có việc gì nữa,” Cố Thiên Tuấn mở mắt ra, nhàn hạ nhìn xấp tài liệu, “Tiếp đến, phải xem Chu Minh Phong thôi.”

“Vâng.” Cao Lỗi hiểu ý gật đầu, nhớ lại ngày Chu Hán Khanh rời khỏi...

Sau khi Cao Lỗi đưa Chu Hán Khanh ra sân bay thì nói mình rời khỏi rồi, sau đó trốn ở góc khuất.

Quả nhiên giống như Cố tổng nói vậy, Chu Hán Khanh không hề đến thành phố ban đầu, mà đợi Cao Lỗi đi rồi, đổi tấm vé khác đi đến thành phố A cách xa thành phố H.

Đương nhiên là Cao Lỗi cũng lẳng lặng đi theo, mấy ngày đầu, Chu Hán Khanh không hề có biểu hiện gì đặc biệt, anh ta trở về thị trấn nhỏ, ở bên bố mẹ anh mỗi ngày, sau đó đi dạo, cuộc sống rất nhàn nhã.

Nhưng một tuần sau đó, một người khác xuất hiện khiến Cao Lỗi chú ý đến.

Chiều hôm đó, Chu Hán Khanh đứng ở sân nhà một mình, do thành phố H và thành phố A cách nhau rất xa, nên thành phố H đã nở rộ hoa xuân rồi mà mọi ngõ ngách ở thành phố A vẫn còn lạnh lẽo.

Chu Hán Khanh nhìn cây đào chưa nở thở dài: “Không biết lúc này Mộng Chỉ ở thành phố H thế nào rồi...”

Chu Hán Khanh từ từ cúi đầu xuống, cảm thấy khó chịu trong lòng, nhớ là mình cũng đã rời khỏi thành phố H hơn một tuần rồi, một tuần nay, rất nhiều lần Chu Hán Khanh đã kiểm chế không liên lạc với Chu Mộng Chỉ.

Và Chu Mộng Chỉ, cũng không liên lạc với anh ta.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người không gặp mặt nhau lâu như vậy. Sự chia xa đột ngột này, dù rằng Chu Hán Khanh đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng trong lòng vẫn không vui.

“Hán Khanh, con lại đang nghĩ gì đấy?” Mẹ của Chu Hán Khanh cầm một chiếc áo khoác, vừa nói vừa khoác lên người Chu Hán Khanh.

“Con không lạnh.” Chu Hán Khanh lắc đầu, gạt chiếc áo xuống đưa cho mẹ mình, “Cũng không có nghĩ gì đâu ạ.”

“Mẹ là mẹ của con mà, mẹ biết con đang nghĩ gì.” Mẹ của Chu Hán Khanh thở dài nói, “Hán Khanh, nói thật nhé, trước đây mẹ rất không thích con bé Mộng Chỉ đó, có một gia đình như vậy thì phẩm hạnh tốt thế nào được chứ? Chỉ là con thích nên mẹ mới đồng ý thôi, nhưng lần này, mẹ thực không ngờ, con lại đột ngột quay về, lại còn về một mình!”

Nói đến đây, mẹ của Chu Hán Khanh tức giận hỏi: “Hán Khanh, con nói thật đi, có phải là Chu Mộng Chỉ tìm được đại gia rồi không cần con nữa phải không?”

“Mẹ à, mẹ đừng nói như vậy?” Chu Hán Khanh vốn đang rất buồn, giờ bị mẹ mình nói như vậy thì càng thêm phiền não

“Hán Khanh à, sao con cứ cố chấp không chịu tỉnh ngộ vậy? Vô vàn cô gái cho con chọn thế kia? Con hà tất chỉ thích Chu Mộng Chỉ đó? Bây giờ con cũng không còn nhỏ, mẹ và bố con còn đang đợi bằng cháu đây!”

“Được rồi!” Chu Hán Khanh ngắt lời của mẹ rồi nói, “Con ra ngoài đi một chút, mẹ làm gì làm đi nhé.”

Chu Hán Khanh nói xong thì đi thẳng ra khỏi cửa, mặc kệ mẹ ở phía sau gọi to.

Nhưng Chu Hán Khanh vừa bước ra khỏi cửa thì thấy một ông già nghèo túng vô cùng đứng trước cửa nhà mình.

Ông già đó mặc bộ đồ vải bố màu đen, một số chỗ đã sờn bạc màu, lưng hơi khom, râu ria khắp mặt, tóc bạc phơ rối rắm, có vẻ như đã nửa tháng trời không tắm rửa, da dẻ trên mặt nhăn nheo không sức sống, vừa nhìn là biết do nghiện rượu nhiều năm nên mới như vậy rồi.

Ông già nhìn qua Chu Hán Khanh, bỗng dừng mắt sáng rực hô lên: “Chu Hán Khanh?”

Ông già này chính là ông bố vừa ra tù của Chu Mộng Chỉ, Chu Minh Phong, lúc còn trẻ Chu Minh Phong cũng khá phong độ, mặt chữ điền, mắt to, mũi cao, môi mỏng, Chu Mộng Chỉ xinh đẹp như vậy cũng bởi vì tập hợp mọi ưu điểm của mẹ cô ta và Chu Minh Phong.

Tiếc rằng Chu Minh Phong là một kẻ nghiện rượu, một người đàn ông tồi, ông ta làm đủ mọi chuyện xấu xa, cuối cùng phải vào tù.

Thời gian mười mấy năm trong tù đã làm thay đổi hoàn toàn ngoại hình của Chu Minh Phong, ông ta bây giờ, đôi mắt nhăn nheo, chỉ còn lại một đường kẻ, khuôn mặt xấu xí vừa nhìn đã khiến người khác chán ghét.

Từ sau khi Chu Minh Phong ngồi tù thì không gặp Chu Mộng Chỉ nữa, khi ra tù, ông ta hỏi thăm hàng xóm khắp nơi, nghe nói Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đang sống ở thành phố lớn sống cuộc sống rất tốt.

Chu Minh Phong vừa nghe thì rất vui mừng, dường như ông ta quên hết tất cả những chuyện dơ bẩn đã làm mười mấy năm trước đó.

Ông ta cho rằng có thể nương nhờ Chu Mộng Chỉ, để nửa đời sau không phải lo cái ăn cái mặc nữa.

Nhưng mười mấy năm trước Chu Mộng Chỉ đã cắt đứt liên hệ với Chu Minh Phong, căn bản không hề để lại bất kỳ thông tin gì.

Ngay trong lúc Chu Minh Phong đang túng thiếu thì Chu Hán Khanh về quê, Chu Minh Phong luôn muốn có tiền thì làm sao bỏ qua cơ hội này được, sau khi hỏi thăm được nhà của Chu Hán Khanh thì liền chạy đến đây.

Không ngờ vừa đến là đã gặp Chu Hán Khanh ngay trước cửa rồi!

Chu Hán Khanh mặc bộ đồ giản dị chất bông màu xám được đặt làm riêng, khiến cho cả con người anh nổi bật nhất trong thị trấn, giống như là một ông chủ lớn sau khi công thành danh toại về quê sống ẩn dật vậy.

Thấy vẻ bề ngoài của Chu Hán Khanh thì Chu Minh Phong càng có quyết tâm moi tiền của Chu Mộng Chỉ.

“Ông là...?” Chu Hán Khanh nhìn qua Chu Minh Phong, không hề nhận ra ông già này chính là Chu Minh Phong bố của Chu Mộng Chỉ.

Chu Minh Phong vội giải thích: “Chu Hán Khanh! Con gái của tôi là Chu Mộng Chỉ đấy? Cậu giấu nó đi đâu rồi? Mau gọi nó ra, nếu không, tôi đi kiện cậu đấy!”

“Con gái của ông là Chu Mộng Chỉ sao?” Sau khi Chu Hán Khanh nhìn thật kỹ ông già này thì sững sờ, anh ta nhìn Chu Minh Phong rồi hỏi: “Ông là Chu Minh Phong sao?”

“Tôi không phải là Chu Minh Phong thì là ai chứ?” Chu Minh Phong vuốt mặt, lạnh lùng nói, “Đừng nhiều lời! Ai cũng bảo con gái tôi đi theo cậu, bây giờ cậu về đây rồi, con gái tôi đâu?”

Sau khi Chu Hán Khanh sững sờ vài giây thì tức giận: Chu Minh Phong này quả thực không thể coi là con người để nói chuyện với nhau được, năm xưa làm tổn thương Mộng Chỉ lẽ nào ông ta quên rồi sao? Bây giờ lại trở mặt ra chạy đến tìm Mộng Chỉ? Mộng Chỉ không để ông ta chết trong tù đã là tốt với ông ta lắm rồi!

“Cút.” Chu Hán Khanh lạnh lùng nhìn Chu Minh Phong, năm xưa anh không giết chết Chu Minh Phong, không có nghĩa là hôm nay không thể, nếu Chu Minh Phong dám tổn thương Mộng Chỉ thì anh nhất định sẽ xé xác ông ta!

“Cậu bảo tôi cút thì tôi cút sao! Cậu nghĩ anh là ai chứ?” Chu Minh Phong trơ bộ mặt vô lại ra, dứt khoát ngồi trước cửa nhà Chu Hán Khanh, “Nếu hôm nay cậu không nói tôi biết Chu Mộng Chỉ ở đâu thì tôi sẽ không đi đâu cả!”

Chu Hán Khanh vênh miệng cười lạnh, nhấc chân đi đến trước mặt Chu Minh Phong, cúi đầu xuống nhìn Chu Minh Phong đang ngồi bệt dưới đất rồi hỏi: “Tôi nói lại lần nữa, ông có cút hay không?”

“Tôi không...”

“Bốp” một tiếng, Chu Hán Khanh đá vào cằm của Chu Minh Phong.

“A...” Chu Minh Phong đau đớn la lên, ngã xuống đất, quần áo đầy bụi bặm, ông ôm lấy chiếc cằm của mình định đứng dậy, không ngờ Chu Hán Khanh lại giơ chân lên đạp lên má trái của Chu Minh Phong.

364. Chương 365

Chu Minh Phong đau đớn lăn lộn dưới đất, miệng của ông ta bị Chu Hán Khanh đá đến nổi chảy máu, bây giờ lại bị đạp mạnh một cái, chiếc cằm của Chu Minh Phong đã lập tức bị trật khớp rồi.

“Đau... đau...buông ra... a...” Chu Minh Phong nói không ra lời van xin.

Chu Hán Khanh nhìn Chu Minh Phong như một con chuột nhắt, không hề nhấc chân mình ra, sau đó anh ta khom người xuống, ghé sát vào khuôn mặt đầy máu của Chu Minh Phong, nói giọng uy hiếp: “Nếu ông mà dám chạy đến nhà tôi làm loạn, hoặc dò la tin tức của Mộng Chỉ, thì tôi sẽ cho ông tàn phế! Nghe rõ chưa?!”

Khuôn mặt của Chu Minh Phong vẫn đang bị đạp lên, không thể gật đầu, miệng bị đạp tới nỗi trật cả khớp, nói chuyện không rõ ràng, chỉ “ưm ưm” phản hồi.

Chu Hán Khanh hừ một tiếng, lại ra sức nghiền chân vào mặt của Chu Minh Phong rồi mới nhấc chân lên.

Chu Minh Phong đứng dậy đầy khó khăn, tay che mặt, chỉ dám tức giận không dám nói nữa, ông ta lên ngẩng đầu lên nhìn Chu Hán Khanh, liền bắt gặp ánh mắt nguy hiểm đáng sợ của Chu Hán Khanh, vội thu ánh mắt lại.

“Còn không mau cút đi?!” Chu Hán Khanh nhìn Chu Minh Phong hét lên.

Chu Minh Phong lập tức giật cả mình, cuống cuồng bỏ chạy.

Thấy Chu Minh Phong đã bị mình đuổi đi, Chu Hán Khanh nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Đồng thời, trong lòng Chu Hán Khanh còn rất vui vẻ: Dù mình không ở bên cạnh Mộng Chỉ nhưng cũng có thể làm gì đó cho cô ấy.

Chỉ cần mình giữ bí mật thì cả đời này của Chu Minh Phong cũng sẽ không biết Mộng Chỉ ở đâu, như vậy, cô ấy có thể sống tốt rồi.

Chu Hán Khanh tâm trạng tốt lên hẳn, hít sâu một hơi rồi quay người đi vào nhà.

Còn Chu Minh Phong vừa ôm chiếc cằm bị trật khớp vừa đi cà nhắc về căn nhà nhỏ cũ nát của mình.

“Khốn nạn!” Chu Minh Phong chửi rửa, phun ra cả miệng nước bọt đầy máu.

Ông ta vốn dĩ còn nghĩ, lần này tìm Chu Hán Khanh, còn có thể xin ít tiền từ Chu Hán Khanh hoặc Chu Mộng Chỉ, không ngờ không những chẳng thu hoạch được gì mà còn bị ăn no đòn!

Chu Minh Phong càng nghĩ càng tức giận, càng hận: Con khốn Chu Mộng Chỉ, mình là bố của nó, bắt luận trước đây mình có làm gì thì cũng phải nuôi mình chứ! Bây giờ trốn ở một thành phố nào đó không về! Thật là quá đáng!

Nhưng người biết tung tích của Chu Mộng Chỉ ở thị trấn này chỉ có Chu Hán Khanh. Nhưng khi nhớ lại bộ dạng vừa nãy của Chu Hán Khanh thì Chu Minh Phong vẫn còn cảm thấy rùng mình, sao còn có thể dám đi tìm anh ta!

Chính trong lúc Chu Minh Phong đang lo lắng thì ngoài căn nhà nhỏ của ông ta chợt có tiếng gõ cửa.

Chu Minh Phong nheo mắt, sau đó tay che chiếc cằm, khập khiễng ra mở cửa.

Ngoài cửa không ai cả, chỉ có bầu trời tối tăm và sân nhà cũ tan hoang.

Nhất định là thằng nhãi ranh nào đấy rảnh rỗi không việc gì làm đến quậy phá! Chu Minh Phong lại chửi rủa, sau đó quay người đi muốn đóng cửa lại.

Chính lúc này, một món đồ dưới chân đã thu hút sự chú ý của Chu Minh Phong, ông ta nhìn xuống phát hiện có một gói đồ.

Chu Minh Phong cảm thấy kỳ lạ, liền ngồi xuống mở gói đồ ra.

Trong gói đồ có một tấm vé tàu hỏa, một tờ giấy và một xấp tiền.

Khi thấy xấp tiền, đôi mắt Chu Minh Phong sáng rực lên, ông ta chẳng thềm quan tâm đến những món đồ khác, nhanh chóng nhét tiền vào trong túi trước.

Sau khi cất tiền, Chu Minh Phong mới cầm tờ giấy lên xem thật kỹ.

Trên tờ giấy ghi tên của Chu Mộng Chỉ, phía sau còn có số di động và số bàn. Ngoài ra, còn một câu: Muốn tìm Chu Mộng Chỉ, đến công ty Tô Thị ở thành phố H.

Chu Minh Phong lại cầm vé xe để cùng tờ giấy lên thì thấy đó chính là vé xe đi đến thành phố H.

Chu Minh Phong nhìn thấy những món đồ này, trong lòng vui như hội, ông ta quay đầu lại nhìn, cũng không biết ai đã có lòng tốt cung cấp thông tin Chu Mộng Chỉ cho mình.

Nhưng chắc chắn là ông ta sẽ đến thành phố H.

Thế là, Chu Minh Phong vội đi thành phố H ngay trong đêm đó, dùng xấp tiền đó thu xếp ổn thỏa xong là Chu Minh Phong gọi điện ngay cho Chu Mộng Chỉ.

Kết quả thực sự không khiến ông ta thất vọng, cách thức liên hệ trên tờ giấy chính là của Chu Mộng Chỉ!

Nghe được giọng nói kinh hồn của Chu Mộng Chỉ ở đầu kia truyền lại, Chu Minh Phong cảm thấy lần này đúng là phát tài thật rồi!

“Tiểu Mộng, nếu con tiếp tục không trả lời hoặc cúp máy của bố, thì coi chừng ngày mai bố sẽ xuất hiện trước mặt con đấy!” Chu Minh Phong cười gian nói.

“Không, không...” Chu Mộng Chỉ sợ hãi lắc đầu, liên tục đi lùi lại sát tường, tại sao Chu Minh Phong lại đột nhiên xuất hiện ở thành phố H chứ, tại sao ông ta có số điện thoại của mình?!

Mình chính là phu nhân chủ tịch danh giá của tập đoàn Cố Thị! Không phải là cô gái nhà quê lấm lem bụi đất trong thị trấn nhỏ bé kia, cũng không hề có người bố nào là ma men hay tội phạm cả!

Mình phải làm thế nào đây? Mình phải làm thế nào mới có thể tiếp tục giữ được bí mật này?! Chu Mộng Chỉ cắn chặt vào môi, sự sợ hãi lo lắng khiến đầu cô ta đau như búa bổ, dường như sắp ngất xỉu vậy.

“Tiểu Mộng, xem ra con đây là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt!” Bây giờ Chu Minh Phong rất đắc ý, hiên ngang uy hiếp cô ta, “Con cứ đợi đi, mai bố sẽ xuất hiện trước cửa công ty Tô Thị!”

Công ty Tô Thị?!

Nghe Chu Minh Phong nói như vậy, Chu Mộng Chỉ sợ hãi lùi về sau để tìm một chút lý trí: Chu Minh Phong này tuy biết số di động và điện thoại bàn của mình, nhưng chỉ biết làm việc của mình, thế thì ông ta không hề biết gì về thân phận phu nhân chủ tịch Cố Thị của mình rồi?

Nếu như vậy, chỉ cần Chu Minh Phong biến mất, mình vẫn có thể giữ được bí mật, sự việc vẫn có thể cứu vãn được!

Chu Mộng Chỉ nghĩ tới đây, vội chạy đến bên điện thoại bàn, tay run cầm cập, cầm điện thoại lên nói: “Tại sao ông biết số điện thoại của tôi? Ai nói ông biết?”

“Con không cần phải lo những cái này.” Chu Minh Phong đắc ý nói, “Bố biết giờ con đã là người giàu có, nên sợ bố sẽ làm mất mặt con. Chỉ cần con đưa tiền cho bố, bố sẽ không quấy rầy cuộc sống của con đâu!”

Chu Mộng Chỉ bắt đầu tìm lại một chút lý trí, dừng lại một chút rồi nói: “Nhưng tôi chỉ là một nhân viên quen ở Tô thị, làm gì mà có tiền chứ?”

“Bố mặc kệ con có tiền hay không, tóm lại con phải đưa tiền cho bố!” Giọng điệu của Chu Minh Phong sắc mùi uy hiếp.

Song Chu Mộng Chỉ nghe được câu nói này lại rất yên tâm, quả nhiên Chu Minh Phong không biết mình là phu nhân chủ tịch của tập đoàn Cổ Thị! Chu Mộng Chỉ hít thở sâu, cảm thấy may mắn thay, nếu Chu Minh Phong biết cô ta là phu nhân chủ tịch của doanh nhân giàu nhất thành phố H thì đâu chỉ đơn giản là gọi điện thoại, ông ta nhất định sẽ chạy như điên tới chỗ Thiên Tuấn làm ầm lên để đòi tiền.

Đến lúc đó, dù truyền thông không tung tin thì người trong ngành ai ai cũng đều biết, như vậy không chỉ khiến danh dự của Chu Mộng Chỉ bị ảnh hưởng nghiêm trọng mà còn bôi tro trát trấu lên công ty Cổ Thị của Thiên Tuấn!

Nhưng bây giờ mọi thứ vẫn còn kịp.

Khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ cau lại, cô ta vĩnh môi lên hỏi: “Nếu tôi không đưa tiền cho ông thì sao?”

“Con dám!” Chu Minh Phong trực tiếp nói, “Con là con gái ruột của bố, đưa ít tiền cho bố tiêu là chuyện đương nhiên mà!”

“Chu Minh Phong! Trên đời này sao lại có thứ cặn bã như ông chứ? Ông còn dám nói tôi là con gái ruột của ông sao, năm xưa ông đối xử với tôi thế nào, lẽ nào ông quên rồi sao?” Biểu cảm Chu Mộng Chỉ bỗng dưng trở nên thê lương và thâm độc, buổi tối của mười mấy năm trước chính là cơn ác mộng mà suốt cuộc đời này cô ta không bao giờ quên được.

Chu Minh Phong hôm đó nồng nặc mùi rượu, giống như một con ác ma tóm lấy mình, nhưng sức lực cô bé nhỏ, vốn dĩ không thể phản kháng lại Chu Minh Phong, ông ta bắn thủ như thế, đã khiến cho mình đau đớn như thế...

Chu Mộng Chỉ đau khổ siết lấy tóc mình, cô ta nhớ lại sự việc đêm hôm đó, cô vẫn bắt giác run rẩy.

365. Chương 366

“Tôi hôm đó bố uống say quá! Ai bảo con và mẹ con giống nhau như vậy!” Chu Minh Phong độc ác đến tận cùng, không hề tỏ ý áy náy.

“Chu Minh Phong, ông chết đi!” Đôi mắt của Chu Mộng Chỉ đỏ lên, bỗng chốc mất đi lý trí, nếu Chu Minh Phong không xuất hiện thì cô ta mãi mãi sẽ chôn giấu vết thương đó.

Nhưng bây giờ Chu Minh Phong đã xuất hiện rồi, lại còn không biết hối cải muốn phá hạnh phúc của mình, vậy thì hận cũ thù mới cùng báo vậy!

Cô ta tuyệt đối sẽ không mềm lòng như năm xưa, tuyệt đối không!

“Con không biết là người tốt sống không thọ, người xấu thì trường tồn sao? Sao bố lại chết nhanh thế được?” Chu Minh Phong không hề quan tâm mà còn cười rất dung tục.

“Được!” Chu Mộng Chỉ hít thở sâu, tức giận đến cùng cực nhưng cố kìm nén lại và hỏi, “Ông muốn bao nhiêu?”

Chu Minh Phong cân nhắc một hồi, sau đó nghiêng rằng nói: “Bố cần một trăm ngàn, con không có thì cũng phải gom cho đủ, nếu không, bố sẽ nói cho người ta biết bố là bố của con, để xem sau này con còn có thể ngẩng đầu lên nhìn mặt đồng nghiệp nữa không!”

“Hừ.” Chu Mộng Chỉ cười lạnh, một trăm ngàn thôi mà, một đôi giày của mình cũng đã hơn một trăm ngàn rồi, “Được, tôi sẽ đưa ông một trăm ngàn.”

Chu Minh Phong không ngờ Chu Mộng Chỉ lại hào phóng đến như vậy, liền vui vẻ hẳn lên, vội đáp: “Được được! Xem như con biết điều đó! Con định khi nào đưa cho bố?”

“Ba ngày sau, ông đợi ở địa điểm tôi báo là được!” Chu Mộng Chỉ siết chặt điện thoại trong tay, ánh mắt sắc sảo: Chu Minh Phong, ông chết chắc rồi!

Ba ngày sau, trong một công viên hẻo lánh ở thành phố H...

Không khí mùi xuân ngày càng bao trùm, khắp nơi công viên đều là người tản bộ, muôn hoa nở rộ, chim chóc bướm bướm bay lượn, vô cùng rục rờ.

Chu Minh Phong mặc chiếc áo rách rưới uể oải ngồi trên chiếc ghế công cộng, ông ta nheo nửa con mắt, úp tờ báo lên mặt, không còn kiên nhẫn đợi thêm nữa rồi.

“Khốn kiếp!” Chu Minh Phong vứt tờ báo trên mặt xuống, sau đó đập vài cái rồi nhổ nước bọt: Con Chu Mộng Chỉ này có phải là muốn chơi mình không đây! Bây giờ đã là lúc nào rồi, nó vẫn chưa chịu xuất hiện!

Ông ta bực mình lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Chu Mộng Chỉ.

Đầu bên kia tiếng chuông vang lên, đột nhiên Chu Minh Phong nghe thấy từ phía sau cũng có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cuộc điện thoại được nghe rất nhanh, Chu Minh Phong bắt đầu chất vấn: “Con chơi bố à! Hay là vẫn chưa gom đủ tiền? Bố nói cho biết nhé, nếu con dám lừa bố, thì coi chừng bố đấy!”

“Đừng hét lên nữa!” Giọng của Chu Mộng Chỉ còn bực mình hơn Chu Minh Phong, con lạnh lùng nói, “Quay lại sau nhìn đi!”

Chu Minh Phong đang cầm điện thoại sững sờ, vội quay người lại.

Lúc này, ông ta trông thấy một người phụ nữ đứng đó không xa, còn ăn mặc rất hợp thời đang cầm điện thoại nhìn mình.

Chu Mộng Chỉ vì muốn tạo cho Chu Minh Phong thấy mình chỉ là một người làm công ăn lương bình thường, nên hôm nay ăn mặc khá là giản dị.

Cô ta cởi hết tất cả trang sức thường ngày trên người ra, cổ và tay đều trống trơn, chỉ mặc một chiếc áo lông màu trắng sữa và chiếc áo tay dài mỏng, phối với quần jean màu nhạt cùng với đôi ủng màu kem.

Chu Mộng Chỉ còn bới tóc đuôi ngựa cho mái tóc đã dưỡng từ rất lâu, trông giản dị hẳn đi.

Để người khác không nhận ra mình, Chu Mộng Chỉ còn mang khẩu trang và đeo kính râm.

Dù đã cách mười mấy năm, nhưng Chu Minh Phong vẫn nhận ra đó là Chu Mộng Chỉ ngay, vì thân hình của Chu Mộng Chỉ giống y như mẹ cô ta vậy.

“Tiểu Mộng?” Chu Minh Phong đột nhiên vui vẻ nở nụ cười với hàm răng vàng ố, vội hô lên, rồi chạy nhanh tới trước mặt Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ lập tức lùi lại: “Ông tránh xa tôi ra!”

“Tiền đâu?” Chu Minh Phong không thèm quan tâm Chu Mộng Chỉ mà vội hỏi.

Chu Mộng Chỉ cau mày rồi ném một túi xách qua cho Chu Minh Phong.

Chu Minh Phong lập tức bỏ nhào về phía túi xách, ông ta ôm túi xách ngồi chồm hồm xuống đất, mắt sáng rực mở dây kéo túi xách ra.

Đột nhiên, những tờ tiền đỏ chót đập vào mắt của Chu Minh Phong, Chu Minh Phong sống trên đời bao năm nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy, cảm thấy sung sướng chết đi được, mở miệng ra nhưng không biết nói gì nữa.

“Nếu ông không sợ người ta nhìn thì ông cứ tiếp tục nhìn vào đồng tiền đó đi.” Chu Mộng Chỉ khinh thường Chu Minh Phong đang ngồi bệt dưới đất.

Chu Minh Phong bị Chu Mộng Chỉ nhắc nhở, vội cảnh giác nhìn xung quanh, may mà không ai thấy ông ta có nhiều tiền như vậy.

Chu Minh Phong xách túi xách đầy tiền, chậm rãi đứng dậy, nhìn qua Chu Mộng Chỉ, nụ cười trên mặt càng lúc càng nham hiểm: “Tiểu Mộng, giỏi nhỉ, nhiều tiền như vậy mà nói có là có rồi, bố thấy mình xin hơi ít.”

Chu Mộng Chỉ lập tức nheo mắt sau cặp kính râm: Cô ta biết, loại người như Chu Minh Phong tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ta, một khi bị ông ta vây lấy thì phải giết ông ta mới có thể thoát được!

“Ý của ông là, ông hối hận rồi sao?” Chu Mộng Chỉ giả vờ sợ hãi, “Ông nói rồi, ông có tiền thì sẽ rút khỏi đây mà!”

“Ăn cơm rồi cũng có thể ăn nữa, lời nói chẳng mất tiền mua sao không thể nuốt lời chứ?” Chu Minh Phong bước tới trước, nói với ánh nhìn tham lam, “Tiểu Mộng, tốt xấu gì bố cũng là bố của con, một trăm ngàn này, con cũng kiếm lại nhanh mà, đúng không?”

“Tôi cho thêm ông một chiếc xe!” Chu Mộng Chỉ nói xong rồi nhanh chóng lấy một chiếc chìa khóa ra, vứt cho Chu Minh Phong, “Xe đậu ở bãi xe ngoài công viên, ông tới đó lái đi rồi xin ông đừng làm phiền tôi nữa!”

“Ôi chao, Tiểu Mộng nhà chúng ta thật giàu có!” Chu Minh Phong cầm chìa khóa xe rồi nhìn về phía Chu Mộng Chỉ vẫn đang run cầm cập rồi cười nói, “Được rồi, bố không dọa con nữa, bố đi đây!”

Dù sao cũng đã biết cách thức liên lạc với Chu Mộng Chỉ rồi, đợi sau khi xài hết tiền rồi lại đến tìm nó cũng không sao, bây giờ phải ép nó thôi. Nghĩ đến đây, Chu Minh Phong cầm tiền và chìa khóa xe rồi khỏi.

Chu Mộng Chỉ thấy Chu Minh Phong đã đi xa thì cười lạnh một cái, sau đó cẩn thận đi theo sau.

Chu Minh Phong đi đến chỗ đậu xe ngoài công viên không xa, tìm vị trí xe qua chìa khóa, ông ta vô cùng thích thú ngắm nhìn chiếc xe rồi ngân nga một điệu nhạc ngồi vào trong.

Chu Minh Phong lái xe ven theo con đường lúc này đi đến đây.

Chu Mộng Chỉ đứng từ xa thấy Chu Minh Phong đã lái xe rồi khỏi thì gọi một chiếc xe taxi đi theo sau: Chắc là Chu Minh Phong vẫn không biết, chiếc xe ông ta đang lái đã bị mình giữ trở rồi! Mình phải tận mắt thấy Chu Minh Phong thì mới yên tâm!

Chu Minh Phong không hề hay biết vừa lái xe vừa nhìn túi tiền bên tay lái phụ, trong lòng sung sướng: Dễ dàng có một món tiền lớn như vậy, những ngày tháng sau này của mình không phải rầu nữa rồi!

Ông ta cứ ngồi tưởng tượng những ngày tháng sau này của mình. Khi lái xe đến sườn dốc phía trước, Chu Minh Phong ra sức đạp ga, xe phóng lên dốc như một cơn gió.

Tiếp đó, xe bắt đầu xuống dốc, Chu Minh Phong bình tĩnh đạp phanh.

Tuy nhiên xe không hề giảm tốc mà càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh!

366. Chương 367

“Khốn kiếp, cái gì thế này?!” Chu Minh Phong hét hoảng trừng mắt lên, đạp phanh như điên.

Nhưng xe vẫn lao đi với tốc độ chóng mặt, càng lúc càng nhanh, giống như mũi tên bắn ra vậy, lao đến đầu cầu.

Xe cộ trên cầu qua lại rất nhiều, Chu Minh Phong cố gắng điều khiển vô lăng để kiểm soát phương hướng, nhưng không kiểm soát nổi, xe ông ta sắp lao vào một chiếc xe tải chở hàng to.

Chu Minh Phong trợn mắt, dùng hết sức xoay vô lăng, chiếc xe lập tức đâm vào hàng rào bảo vệ ở trên cầu.

Do tốc độ xe quá nhanh, quán tính quá lớn, chỉ nghe một tiếng “rầm”, chiếc xe đã đâm vỡ con lươn, đồng hồ nát trước mắt rơi xuống sông.

Mặt sông bắn nước tung tóe cả lên, xe của Chu Minh Phong cũng rơi ùm xuống rồi từ từ chìm xuống.

Khi Chu Minh Phong đập vào con lươn thì đã bị đụng tới máu me khắp người, ông ta rơi xuống sông còn bị kẹt trong xe không cử động được.

Chu Minh Phong đau đớn khắp người, mở miệng rên rỉ thì bị dòng nước bắn của con sông tràn vào miệng.

Vừa đau đớn vừa ngạt thở, khiến cả cơ thể của Chu Minh Phong cong vắn lại, ông ta tròng mắt lên, lộ rõ tròng trắng thâm thẫm, bụng đã trương phình vì uống nước sông, máu không ngừng từ vết thương chảy ra, nhuộm đỏ một mảng nước sông, rồi lại nhanh chóng bị xối đi.

Chu Minh Phong cho đến giây phút cuối cùng vẫn không dám tin, ông ta lại chết như vậy, ông ta vẫn còn chưa tiêu hết tiền trong tay, vẫn chưa thể làm gì thì làm, ông ta không cam tâm, ông ta không cam tâm!

Chu Minh Phong cứ như vậy không can tâm mà chìm xuống đáy sông, nước tràn vào xe đẩy thi thể của ông ta ra khỏi xe, sóng cả từng cơn dưới đáy sông, cũng không biết sẽ đẩy thi thể này về đâu...

Lúc này, xe cộ trên cầu hỗn loạn, âm thanh đập phanh, tiếng khóc đan xen nhau.

“Cô ơi, phía trước có tai nạn xe! Hay là chúng ta đi đường khác đi!” Tài xế taxi tận mắt chứng kiến tai nạn dừng xe lại, lo lắng nhìn Chu Mộng Chỉ.

“Không cần đâu, cứ đến công ty Tô Thị đi.” Chu Mộng Chỉ ngẩng đầu lên cười nham hiểm: Cái xe đó, chính là trước khi Chu Mộng Chỉ gặp Chu Minh Phong, đã mua lại từ một người lạ, phanh xe đương nhiên hư rồi. Sao cô ta có thể tốt bụng tặng xe cho Chu Minh Phong chứ, từ lúc cô ta hiểu chuyện thì đã muốn ông ta chết đi cho xong rồi!

“Được.” Tài xế taxi gật đầu, sau đó quay đầu lại.

Tâm trạng của Chu Mộng Chỉ rất tốt, cô ta gỡ kính râm ra, nhìn xe cộ ngoài đường, trong lòng vui sướng: Chu Minh Phong, để ông chết như vậy là còn nhẹ đấy! Sau kiếp nạn ngồi tù mười mấy năm, ông vẫn độc ác như thế!

Nên ông cứ ở dưới đáy sông muôn đời cho cá rửa thịt đi!

Chu Mộng Chỉ làm xong việc vui vẻ về công ty Tô Thị, khi vừa tan làm Chu Mộng Chỉ lại về sớm như chốn không người.

Chu Mộng Chỉ về đến biệt thự Cổ Thị, vừa bước vào đã thấy chị Lý đã chạy đến: “Thưa mợ, lúc mợ đi làm, cậu Chu Hán Khanh có gọi điện cho mợ mấy cuộc, nhưng vẫn không được, nên đã gọi vào máy bàn, còn dặn tôi, khi nào mợ về phải gọi lại cho cậu ấy ngay.”

“Chu Hán Khanh?” Chu Mộng Chỉ cau mày, không phải anh ta vừa đi một tuần thôi sao? Trong thời gian ngắn như vậy sao lại gọi điện thoại cho mình chứ?

Chuyện này mà để Thiên Tuấn biết được sẽ lại không vui!

“Tôi biết rồi!” Chu Mộng Chỉ bực mình phản ứng rồi lên phòng ngủ lầu hai.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Chu Mộng Chỉ vừa mở điện thoại, lập tức có mấy tin nhắn thông báo đến.

Chu Mộng Chỉ thờ dãi, cô ta tắt máy vì không muốn ai quấy rầy kế hoạch của mình, không ngờ trùng hợp Chu Hán Khanh lại gọi điện cho mình vào hôm nay.

Chu Mộng Chỉ cầm điện thoại ngồi dựa vào tường, gọi cho Chu Hán Khanh.

Điện thoại vừa reo lên một tiếng là Chu Hán Khanh đã bắt máy lên, “Mộng Chỉ?”

“Ừ!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, “Anh gọi điện thoại cho em có việc gì?”

“Mộng Chỉ, anh đã suy nghĩ mấy tuần rồi, cảm thấy vẫn nên nói chuyện này cho em biết, nhưng em đừng kích động, người đó sau khi bị anh uy hiếp thì không dám làm gì nữa rồi.” Giọng của Chu Hán Khanh có chút do dự.

“Anh nói đi.” Chu Mộng Chỉ gật đầu, bây giờ Chu Minh Phong đã chết rồi, còn gì có thể khiến cô ta kích động nữa!

“Thực ra, Chu Minh Phong, ông ta đã ra tù rồi.”

“Ừ, em biết rồi.”

“Em biết sao?” Chu Hán Khanh hoảng hốt, “Sao em lại biết?”

“Ông ta đến thành phố H tìm em rồi, còn uy hiếp em đòi tiền.”

“Sao lại có thể như vậy? Sao ông ta lại biết em ở thành phố H?” Chu Hán Khanh nghiến răng, vậy ra những lời nói hôm đó của mình, Chu Minh Phong đều để ngoài tai, con người này, tuyệt đối không thể để yên được!

“Mộng Chỉ, em đừng sợ, anh sẽ đến thành phố H ngay, anh sẽ giúp em giải quyết ông ta! Tuyệt đối không để ông ấy quấy rầy cuộc sống của em, anh...”

“Không cần đâu!” Chu Mộng Chỉ nhàn nhã khẩy móng tay, “Em đã giết ông ta rồi.”

“Giết rồi?!” Giọng của Chu Hán Khanh lên cao, “Mộng Chỉ, chuyện lớn như vậy sao không thương lượng với anh? Tay của em không được nhuộm máu!”

“Anh tưởng em muốn nhuộm máu của Chu Minh Phong sao?” Chu Mộng Chỉ cười khẩy, “Thở chung không khí với ông ta thôi mà em đây đã buồn nôn rồi! Nhưng bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng ông ta cũng chết rồi...”

“Nhưng làm sao ông ta tới thành phố H? Lại còn biết tìm em nữa?!” Thái dương của Chu Hán Khanh đau nhói, anh ta cảm thấy chuyện này không hề đơn giản!

“Về việc này em còn định hỏi anh đấy!” Chu Mộng Chỉ kích động ngồi dậy, “Chu Minh Phong không những biết em ở thành phố H mà còn biết em làm việc của Tô Thị, ngay cả số di động và điện thoại bàn cũng biết!”

“Sao có thể như vậy!” Chu Hán Khanh sững sờ, “Làm sao ông ta có những thông tin này?”

“Anh hỏi em, em hỏi ai đây?!” Chu Mộng Chỉ nói xong thì hỏi lại với giọng nghi ngờ, “Tại sao lại trùng hợp như vậy, anh vừa về quê, Chu Minh Phong lại ra tù, còn nhanh chóng có được thông tin của em, rồi lại chạy đến thành phố H tìm em uy hiếp! Tính ra thì chỉ có một mình anh biết rõ sự tồn tại của Chu Minh Phong thôi!”

“Mộng Chỉ, em nghi ngờ anh?” Chu Hán Khanh lắc đầu, “Bao năm nay anh đối với em thế nào, lẽ nào em không biết sao?”

“Em biết là trước đây anh đối xử với em rất tốt, nhưng bây giờ thì em không biết!” Chu Mộng Chỉ dừng lại một chút, hỏi, “Chu Hán Khanh, có phải là anh hận em đuổi anh đi, nên mới tìm Chu Minh Phong, muốn kéo em cùng anh trở về cuộc sống dưới đáy xã hội không?!”

“Mộng Chỉ, em không được nghĩ anh như vậy!” Chu Hán Khanh có chút kích động, bất luận là phần đầu làm việc ở công ty Cổ Thị hay là nhân nhện trước mặt Cổ Thiên Tuấn và tất cả sự nhún nhường thì đều là vì Mộng Chỉ cả!

Nhưng hôm nay Mộng Chỉ nói những lời này, thật khiến cho Chu Hán Khanh cảm thấy tấm lòng bao năm nay của bị làm nhục một cách trắng trợn!

367. Chương 368

“Nhưng chuyện của Chu Minh Phong, anh giải thích thế nào?” Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không có chút ăn năn nào, trong thế giới của cô ta thì tất cả mọi người đều tự tư tự lợi, cô ta không bao giờ tin rằng sẽ có người nào đó tốt với cô ta cả đời.

Cho dù là Cố Thiên Tuấn hay Chu Hán Khanh thì Chu Mộng Chỉ cũng không tin. Cô ta luôn cảm thấy, theo thời gian thì hai người ấy sẽ dần dần mất đi cảm giác mới mẻ, Cố Thiên Tuấn rồi sẽ thích một người phụ nữ khác, vậy nên, cô ta khao khát giữ Chu Hán Khanh bên mình để bảo vệ cho cô ta.

Nhưng Chu Mộng Chỉ cũng lại sợ Chu Hán Khanh sẽ không thể luôn cam tâm tình nguyện thế này, vậy nên cô ta lúc nào cũng đa nghi.

“Anh...” Chu Hán Khanh nghiêng rằng, cũng không biết phải nói sao để Chu Mộng Chỉ tin mình, bởi vì anh ta thật sự cũng không biết mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, trong đầu Chu Hán Khanh chợt bật ra một suy nghĩ đáng sợ, anh ta cố gắng giữ cho bản thân thật bình tĩnh rồi hỏi dò Chu Mộng Chỉ: “Mộng Chỉ, em có cảm thấy đây là một cái bẫy không?”

“Bẫy? Bẫy gì chứ?” Trong lòng Chu Mộng Chỉ bắt đầu dâng lên một cảm giác bất an, nếu Chu Minh Phong không phải lấy được thông tin của cô ta từ chỗ Chu Hán Khanh, vậy thì đã lấy được từ ai chứ?

Chu Hán Khanh không trả lời mà bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, tuy anh ta không biết rốt cuộc là ai muốn hại Mộng Chỉ, nhưng việc Mộng Chỉ bị bày kế rõ ràng chính là sự thật.

Rất rõ ràng, thông tin của Mộng Chỉ đã bị một người bí ẩn tiết lộ cho Chu Minh Phong, và mục tiêu của người đó có lẽ là muốn lợi dụng Chu Minh Phong để uy hiếp Chu Mộng Chỉ.

Nhưng bây giờ Chu Minh Phong đã chết rồi, vậy thì...

Nghĩ đến đây, Chu Hán Khanh lập tức căng thẳng hỏi: “Mộng Chỉ, em đã giải quyết Chu Minh Phong thế nào vậy? Em phải kể lại thật chi tiết toàn bộ quá trình cho anh nghe!”

Nếu tất cả những việc Chu Mộng Chỉ làm đều bị người bí ẩn ấy thu thập lại chứng cứ, vậy thì Mộng Chỉ sẽ nguy to!

“Em mua đại một chiếc xe của một người lạ ở chợ đen, sau đó cắt đi vài sợi dây trong chiếc xe ấy rồi giao xe cho Chu Minh Phong. Chu Minh Phong lái chiếc xe mất phanh ấy mà lao xuống sông, chết đuối rồi.” Chu Mộng Chỉ kể sơ lược lại quá trình tử vong của Chu Minh Phong.

“Từ một người lạ? Em có chắc đó là người lạ không?”

“Em chắc mà!” Chu Mộng Chỉ gật đầu, “Em cũng sợ sau khi Chu Minh Phong chết, cảnh sát sẽ điều tra ra em, vậy nên chỉ mua đại một chiếc xe second-hand.”

“Vậy tên bán xe đó có trông thấy mặt của em không?”

“Không!” Chu Mộng Chỉ lắc đầu, “Lúc đó em đeo khẩu trang và kính đen, vả lại người đó chỉ chăm chăm đếm tiền, hoàn toàn không trông thấy mặt em.”

“Tốt lắm.” Chu Hán Khanh thở phào nhẹ nhõm, Mộng Chỉ không vì sự xuất hiện bất ngờ của Chu Minh Phong mà mất đi lí trí, đây là điều khiến anh ta cảm thấy an ủi nhất, “Vậy trong suốt quá trình đó, em có thấy ai đi theo em không?”

“Chuyện này...” Chu Mộng Chỉ ngập ngừng một lát rồi nói đúng sự thật, “Lúc ấy em chỉ nghĩ đến chuyện muốn giết Chu Minh Phong, hoàn toàn không để ý xem là có ai đi theo mình không.”

Sắc mặt Chu Hán Khanh lập tức sa sầm lại: Nếu có người đi theo Mộng Chỉ và biết hết những việc cô đã làm thì cho dù Mộng Chỉ có che giấu giỏi thế nào cũng sẽ mau chóng bị phát hiện ra thôi!

“Có vấn đề gì sao, Hán Khanh?” Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng bắt đầu thấy sợ rồi, nếu không phải Chu Hán Khanh là người đã tiết lộ chuyện cho Chu Minh Phong, vậy thì là ai chứ?

“Anh nghĩ mình cần quay về thành phố H một chuyến.” Chu Hán Khanh trầm ngâm một lúc rồi quyết định, “Anh phải điều tra rõ ràng chuyện này thì mới yên tâm được.”

“Nhưng anh chỉ vừa mới đi chưa được mấy tuần, em sợ Thiên Tuấn sẽ...” Chu Mộng Chỉ mím môi lo lắng.

“Anh sẽ lên quay về, không để Cố Thiên Tuấn biết đâu!” Chu Hán Khanh đề nghị, “Chúng ta sẽ gặp nhau ở gần công ty Tô Thị mà em làm việc, như vậy thì em sẽ không cần phải ra ngoài để gặp anh, sẽ không dẫn đến sự nghi ngờ của người khác.”

“Thôi được.” Chu Mộng Chỉ nghĩ lại những điều Chu Hán Khanh vừa nói, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Vài ngày sau...

Tin tức vụ tai nạn xe hơi của Chu Minh Phong đã lên báo, cả xe và người đều lao xuống sông và chìm xuống, bây giờ vẫn còn đang vớt. Chu Mộng Chỉ cầm điện thoại đọc tin tức, trong lòng càng lúc càng thấy bất an. Chuyện này liệu có như Hán Khanh đã nói, Chu Minh Phong thật ra chỉ là một con cờ, còn chuyện ép cô ta giết người rồi nắm thóp mới là mục đích cuối cùng của người đó?

Nhưng người đó là ai chứ?

“Chị An Điềm! Sao chị cứ nhìn điện thoại mà ngẩn người vậy?”

“Doanh Doanh, em nhỏ tiếng một chút không được sao?”

Giọng nói riu rít phía xa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Chu Mộng Chỉ, cô ta khó chịu trừng mắt nhìn Khưu Doanh Doanh và An Điềm rồi lại tiếp tục xem tin tức trong điện thoại.

Lúc này, một tin nhắn chợt gửi đến điện thoại của Chu Mộng Chỉ: Mộng Chỉ, anh đang ở bãi đỗ xe tầng hầm công ty Tô Thị, em mau đến đi.

Chu Mộng Chỉ vội vàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy các đồng nghiệp người thì đang bận rộn với công việc, người thì đang len lén trò chuyện với nhau, người ngồi gần cô ta nhất là Trương Hiến Hy cũng đang chăm chú vẽ bản thảo.

Cô ta hít một hơi thật sâu rồi cố gắng tỏ vẻ đứng dậy thật bình thường bước ra ngoài văn phòng.

Chu Hán Khanh đang ngồi trong xe, anh ta đã bay xuyên đêm về thành phố H, còn chưa kịp nghỉ ngơi, vừa xuống máy bay là đã chạy ngay đến đây.

Trong lòng lo lắng cho Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh cảm thấy mỗi phút mỗi giây trôi qua đều rất khó chịu, anh ta cứ nhìn ra ngoài, mong mau chóng trông thấy Chu Mộng Chỉ.

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ cũng xuất hiện, trên người lúc này mặc bộ váy liền thân màu đen của bộ sưu tập mùa xuân, tóc buộc hờ hững phía sau, để lộ cái cổ trắng ngần, đôi hoa tai kim cương được cắt gọt tinh xảo, trong tầng hầm xe khá tối mà vẫn sáng lấp lánh, bộ trang phục đen lại càng làm nổi bật làn da trắng trẻo của Chu Mộng Chỉ, khiến cô ta trông lạnh lùng mà vẫn kiêu diễm.

“Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh mở cửa xe ra đón, Chu Mộng Chỉ trông thấy Chu Hán Khanh kích động như thế thì liền lắc đầu, tỏ ý bảo anh ta mau ngồi lại vào trong xe.

Chu Hán Khanh lúc này mới bình tĩnh trở lại, anh ta nhìn xung quanh, thấy không có ai ở đó mới yên tâm.

Hai người ngồi vào xe, Chu Hán Khanh lập tức ngẩng nhìn Chu Mộng Chỉ một lượt, mới mấy tuần không gặp thôi mà anh cảm giác dài đằng đẳng như mấy thế kỷ.

Bây giờ được nhìn thấy người mình yêu ngồi trước mặt rồi, Chu Hán Khanh không kìm được mà ôm Chu Mộng Chỉ vào lòng, “Mộng Chỉ, mấy hôm nay, em sống vẫn ổn chứ?”

Ngược lại với vẻ kích động của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ trông lại rất lạnh nhạt, cô ta vừa đẩy Chu Hán Khanh ra vừa nói: “Em vẫn ổn!”

“Vậy thì tốt.” Chu Hán Khanh gật đầu, rồi lại không nỡ buông ra mà cầm tay Chu Mộng Chỉ mà đặt vào tay mình.

Chu Mộng Chỉ có hơi khó chịu, nhưng không rút tay ra, nghĩ một lát rồi vào chuyện chính: “Mấy hôm trước, trong điện thoại anh nói việc Chu Minh Phong xuất hiện vốn là một cái bẫy, là thật sao?”

Vừa nhắc đến chuyện này, sắc mặt Chu Hán Khanh lập tức sa sầm xuống: “Cẩn thận một chút vẫn hơn, dù sao người đã tiết lộ chuyện cho Chu Minh Phong chắc chắn đang có mưu đồ!”

“Vậy theo anh bây giờ phải làm sao?” Chu Mộng Chỉ vừa lo lắng vừa hoảng sợ, dạo này thật sự quá xui xẻo, những việc không như ý cứ liên tục xảy ra!

368. Chương 369

“Trước tiên em nói cho anh biết, em mua được chiếc xe chợ đen đó ở đâu?” Chu Hán Khanh nghiêm túc phân tích, “Hiện giờ phía cảnh sát đang bắt đầu điều tra rồi, nếu phát hiện ra chiếc xe ấy trước đó đã bị phá hoại thì họ chắc chắn sẽ đi tìm chủ xe, rồi lần theo đường dây chợ đen mà tìm ra em, mà nếu như vậy thì sẽ nguy to!”

“Nhưng cảnh sát muốn điều tra ra toàn bộ chuyện này cũng không phải dễ đâu!” Chu Mộng Chỉ phân tích kỹ lưỡng, “Chiếc xe là mua ở chợ đen, vậy nên có tìm ra thông tin chủ xe thì cũng vô ích!”

“Nếu sự xuất hiện của Chu Minh Phong chỉ là một sự tình cờ thì không sao. Nhưng nếu lỡ như có người cố ý bày kế thì sao?” Chu Hán Khanh nhìn Chu Mộng Chỉ, “Người đó có thể đã thu thập được hết các chứng cứ em giết Chu Minh Phong rồi! Nếu người đó mà giao nộp các chứng cứ đó cho cảnh sát thì chúng ta sẽ bó tay!”

“Chuyện này...” Chu Mộng Chỉ biến sắc mặt, vội vàng nắm lấy vạt áo Chu Hán Khanh hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Vậy nên, chúng ta phải mau chóng tìm được người đã bán xe cho em ở chợ đen, cần thiết thì có thể giết người diệt khẩu, để phòng hậu hoạn!”

“Cũng chỉ có thể làm như thế thôi!” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa nhìn Chu Hán Khanh bằng gương mặt đáng thương, “Hán Khanh, mọi chuyện này trông cậy vào anh hết!”

“Mộng Chỉ, em yên tâm, anh sẽ luôn bảo vệ em mà.” Chu Hán Khanh đưa tay vuốt gương mặt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ.

“Cảm ơn anh, Hán Khanh...” Chu Mộng Chỉ chủ động sà vào lòng Chu Hán Khanh, nếu thật sự có kẻ đứng đằng sau thì người duy nhất cô ta có thể tin tưởng và lợi dụng được lúc này chỉ còn Chu Hán Khanh thôi!

Chu Hán Khanh ôm chặt Chu Mộng Chỉ, tuy những việc trước mắt hiện giờ khiến anh ta cảm thấy hơi đau đầu, nhưng sự dựa dẫm của Chu Mộng Chỉ lúc này đã giúp anh ta thấy được an ủi rất nhiều.

Tại cổng tầng hầm bãi đỗ xe Tô Thị...

Khưu Doanh Doanh cầm một xấp tài liệu, vừa đi vừa trách móc: “Chị Lý này đúng là, lại sai mình đi giao tài liệu cho bên Lâm Thị! Mình cũng bận lắm chứ bộ! Mình còn phải bận đi bưng trà rót nước, học tập tiền bối mà!”

Tuy ngoài miệng than vãn, nhưng Khưu Doanh Doanh vẫn ngoan ngoãn cầm chìa khóa xe đi xuống tầng hầm: “Xe của chị Lý rốt cuộc để ở đâu nhỉ?”

Khưu Doanh Doanh cứ nhìn ngó quanh quất một hồi, trong lúc tìm kiếm vô tình càng lúc càng lại gần chiếc xe của Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ.

Lúc này, một loạt giọng nói rì rầm vang lên, truyền đến tai Khứu Doanh Doanh, cô thắc mắc nghiêng đầu rồi đi theo hướng âm thanh ấy phát ra.

Cô trông thấy có một chiếc xe cách đó không xa đang bật đèn xe, bên trong có một đôi nam nữ đang ngồi, và những tiếng rì rầm vừa rồi chính là phát ra từ họ.

Thấy cảnh ấy, Khứu Doanh Doanh lập tức đỏ mặt, tưởng họ đang làm chuyện ấy ấ ấ nên đã vội vàng quay người đi.

Nhưng đúng lúc Khứu Doanh Doanh vừa quay đi thì đột nhiên ngăn người: Người phụ nữ đang nằm trong vòng tay người đàn ông đó, trông rất giống Chu Mộng Chỉ!

Nếu người đó là Chu Mộng Chỉ thì mình sao có thể bỏ qua cơ hội tám chuyện tốt thế này chứ?

Khứu Doanh Doanh lập tức đứng lại, khom người cúi đầu rồi rón ra rón rén tiến đến gần chiếc xe.

Khi đã đến gần hơn rồi, Khứu Doanh Doanh nheo mắt nhìn, lúc này mới xác nhận người phụ nữ ấy đích thị là Chu Mộng Chỉ!

Nhưng còn người đàn ông đó là ai?

Do khoảng cách cũng chưa phải là gần sát, hai người ấy lại nói chuyện rất nhỏ, thế nên Khứu Doanh Doanh hoàn toàn không nghe được họ nói cái gì, vậy nên theo nguyên tắc “thà chết cũng phải tám chuyện đến cùng”, Khứu Doanh Doanh lại tiến sát hơn nữa.

Cái ả Chu Mộng Chỉ này bình thường diều võ giường oai, chẳng xem ai ra gì, chắc chắn là có chỗ chống lưng lớn rồi, Khứu Doanh Doanh này làm sao có thể bỏ qua cơ hội thấy diện mạo thật của cái ô dù này chứ?

Vậy nên, vì muốn nhìn mặt của người đàn ông đó mà không muốn bị họ phát hiện, Khứu Doanh Doanh đã tốn rất nhiều công sức, khom người lén lút tiến sát lại.

Nhưng đúng lúc đó thì Khứu Doanh Doanh lại bất cẩn ấn vào chiếc chìa khóa xe đang cầm trong tay.

Ngay lập tức, chiếc xe đỗ bên cạnh xe của Chu Mộng Chỉ lập tức phát lên tiếng kêu vang inh ỏi, phá đi bầu không khí yên tĩnh trong bãi đỗ xe.

Khứu Doanh Doanh trợn mắt nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình rồi lại nhìn về phía của Chu Mộng Chỉ và người đàn ông kia, nhất thời sưng người tại chỗ không biết nên làm gì.

Lúc này, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh nghe thấy tiếng động cũng lập tức quay đầu nhìn về phía Khứu Doanh Doanh.

“Chết tiệt...” Khứu Doanh Doanh cuối cùng cũng trông thấy mặt người đàn ông ấy, không kìm được mà thốt lên, cô còn tưởng chồng của Chu Mộng Chỉ phải đẹp trai lồng lộn, thì ra cũng chỉ thường thường bậc trung, nếu so với chú đẹp trai của mình thì không phải là kém xa sao?

Ồ, không đúng!

Khứu Doanh Doanh nhìn mặt người đàn ông, cảm thấy mình hình như đã gặp anh ta ở đâu rồi! Nhưng mà là ở đâu nhỉ?

“Khứu Doanh Doanh!” Chu Mộng Chỉ ngồi trong xe lúc đầu ngây người, sau đó lập tức hét lên đầy hoảng loạn.

Khứu Doanh Doanh lập tức định thần lại, sau đó ngượng ngùng ôm mặt chạy như bay ra khỏi bãi đỗ xe: Tiêu rồi tiêu rồi, nhìn trộm bị bắt quả tang, lát nữa Chu Mộng Chỉ sẽ tìm mình tính sổ cho xem!

Chu Mộng Chỉ ngồi trong xe nhìn theo bóng dáng chạy đi của Khứu Doanh Doanh, sợ đến mức bật khóc: “Chu Hán Khanh, cảnh tượng chúng ta ôm nhau đã bị Khứu Doanh Doanh nhìn thấy rồi! Làm sao đây? Làm sao đây?”

Sao mình lại bất cẩn như vậy? Lại để cho Khứu Doanh Doanh trông thấy! Tất cả là tại Chu Hán Khanh, tại sao lại để nghị gặp ở bãi đỗ xe chứ?

Chu Hán Khanh vừa rồi cũng rất hốt hoảng, nhưng thấy Chu Mộng Chỉ sợ đến như vậy, anh ta phải mau chóng giữ bình tĩnh để an ủi cô ta, không để cô ta vì hoảng loạn mà làm ra chuyện rò dại.

“Mộng Chỉ, đừng khóc.” Chu Hán Khanh trầm ngâm, cố trấn tĩnh bản thân, sau đó ôm Chu Mộng Chỉ đang khóc nức nở vào lòng an ủi: “Khứu Doanh Doanh vẫn chưa biết em là phu nhân tổng tài của tập đoàn Cổ Thị, cho nên cho dù có thấy em và anh ở bên nhau thì cũng chẳng sao cả!”

Chu Hán Khanh nhìn theo hướng Khứu Doanh Doanh vừa chạy đi, phân vân không biết có nên nói cho Chu Mộng Chỉ một sự thật: Anh ta có quen cô gái ấy, cách đây ít lâu anh ta có gặp cô ở sảnh công ty Cổ Thị, cô chính là bạn gái của Cao Lỗi.

Không biết Khứu Doanh Doanh có còn nhớ mình không, mà cũng không biết Khứu Doanh Doanh có kể lại chuyện này với Cao Lỗi không.

“Nhưng An Điềm là bạn thân với Khứu Doanh Doanh thì lại biết thân phận của em!” Chu Mộng Chỉ hốt hoảng không biết phải làm sao, “Lỡ như Khứu Doanh Doanh kể lại hết những điều vừa thấy với An Điềm, vậy chuyện của hai chúng ta chẳng phải sẽ bị lộ sao?”

“An Điềm chỉ là một nhân viên quèn của Tô Thị, cho dù cô ta có biết thì Cố Thiên Tuấn cũng sẽ không lập tức biết ngay đâu!” Chu Hán Khanh vỗ lưng Chu Mộng Chỉ, cố gắng giúp cô ta trấn tĩnh.

“Nhưng giấy không thể nào gói được lửa!” Chu Mộng Chỉ khóc đến mức lớp trang điểm bắt đầu nhòa đi, cô ta nắm lấy tay Chu Hán Khanh như nắm lấy cái phao cứu hộ mà cầu khẩn, “Hán Khanh, chuyện giữa hai chúng ta tuyệt đối không được để Cố Thiên Tuấn biết! Anh mau giết An Điềm đi có được không? Cả Khứu Doanh Doanh nữa, hai đứa chúng nó đều phải chết!”

“Anh biết rồi!” Chu Hán Khanh đảm bảo chắc nịch, “Chỉ cần là những kẻ uy hiếp đến em thì anh nhất định sẽ không do dự mà trừ khử!”

“Hán Khanh, anh nhất định phải giúp em, nhất định phải giúp em...” Chu Mộng Chỉ úp mặt vào lòng Chu Hán Khanh khóc nức nở, giọng nói lạc đi...

369. Chương 370

Tại văn phòng nhóm dự án công ty Tô Thị...

An Điềm sau khi cầm điện thoại một hồi lâu cuối cùng đứng dậy bước vào nhà vệ sinh.

Sau khi chắc chắn nhà vệ sinh không có ai rồi, cô mới gọi điện cho Cố Thiên Tuấn.

Chuông bên kia chỉ vừa mới kêu một tiếng đã được Cố Thiên Tuấn nghe rồi: “An Điềm?”

An Điềm không ngờ Cố Thiên Tuấn lại bắt máy nhanh như vậy, thế nên có hơi ngẩn người, một lúc sau mới ngập ngừng nói: “Chuyện là...”

“Sao hả? Em nhớ anh à?” Cố Thiên Tuấn nhoẻn miệng cười, gương mặt đẹp trai tỏa nắng, rồi anh tự hỏi tự trả lời, “Ừ, anh cũng nhớ em nữa.”

“Cố Thiên Tuấn, anh đừng có mà tự luyến như thế!” An Điềm ngán ngẩm, cảm thấy tốt nhất nên tốc chiến tốc thắng, “Chuyện là, ngày mai là sinh nhật của An An, thằng bé nói buổi tối muốn cùng ăn sinh nhật với anh, cho nên...”

“Được, ngày mai anh nhất định sẽ đến!” An Điềm còn chưa nói xong, Cố Thiên Tuấn đã nhận lời.

“Còn nữa...” An Điềm lại ngập ngừng, “Tôi mong anh không hiểu lầm, đây chỉ là mong muốn của An An thôi. Nếu anh thích thì có thể dẫn cả Chu Mộng Chỉ theo, tôi không có ý kiến gì đâu, vì tôi không có ý gì với anh cả.”

Nghe An Điền nhắc đến Chu Mộng Chỉ, sắc mặt Cố Thiên Tuấn lập tức sa sầm lại, lập tức gạt cô ta sang một bên, tiếp tục chọc ghẹo An Điền: “Nhưng mà anh lại có ý với em. An Điền...”

“Vậy ngày mai anh nhớ đến đây, thôi không còn việc gì nữa, tôi cúp máy đây!” An Điền lập tức cúp máy, ngăn không cho Cố Thiên Tuấn nói nữa.

Bàn tay cầm điện thoại của An Điền rũ xuống, tuy so với những gì Chu Mộng Chỉ từng gây ra cho cô thì việc cô làm với Cố Thiên Tuấn chẳng đáng là gì, nhưng An Điền hoàn toàn không muốn phải làm đến mức ấy.

Song, cô cũng không có cách nào thay đổi cục diện hiện giờ.

An Điền cầm điện thoại ngơ ngẩn bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Khi cô vừa đến cửa văn phòng nhóm dự án thì liền trông thấy Khuu Doanh Doanh đang cầm xấp tài liệu, đứng trước cửa ôm ngực thở hổn hển, bộ dạng hốt hải.

“Doanh Doanh, em bị cái gì thế?” An Điền bước đến nhìn Khuu Doanh Doanh như nhìn người bị thần kinh.

“Chị An Điền!” Khuu Doanh Doanh trông thấy An Điền thì như thấy được vị cứu tinh, vội vàng nắm lấy tay cô kích động nói, “Làm sao đây? Chị An Điền, vừa rồi em làm chuyện xấu bị người ta phát hiện!”

“Làm chuyện xấu?” An Điền nhíu mày rồi châm chọc, “Em làm chuyện xấu bị phát hiện là đáng đời rồi!”

“Á á á, không đùa đâu mà!” Khuu Doanh Doanh vội nói tiếp, “Vừa rồi em nhìn trộm Chu Mộng Chỉ và chồng chị ta ôm nhau, bị chị ta phát hiện!”

“Chu Mộng Chỉ và chồng sao?” An Điền bĩu môi, chìa ngón tay ra dí vào trán Khuu Doanh Doanh rồi hỏi, “Doanh Doanh, có phải em bị sốt rồi không? Chu Mộng Chỉ sao giờ này có thể đi ôm chồng cô ta chứ?”

Cố Thiên Tuấn vừa rồi rõ ràng mới nghe điện thoại của mình mà, anh ta sao có thể vừa ôm Chu Mộng Chỉ vừa nói chuyện với mình được? Lê nào nào Doanh Doanh bị úng thủy rồi sao?

“Trời ơi, em không bị sốt mà!” Khuu Doanh Doanh gạt tay An Điền ra, “Vừa rồi em định đi đưa tài liệu giúp chị Lý, nhưng lại bắt gặp Chu Mộng Chỉ và chồng đang hẹn hò ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm! Khung cảnh thân mật khi ấy, chắc chắc chắc...”

“Rồi rồi rồi, em nói cái gì cũng đúng!” An Điền gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn Khuu Doanh Doanh rồi hỏi, “Nói thật đi Doanh Doanh, có phải em bị sốt 40 độ rồi nên mới bị ảo giác không?”

“Chị... Sao chị lại không tin em chứ?” Khuu Doanh Doanh cực kì căng thẳng, “Em thật sự đã nhìn thấy mà!”

An Điền nghi hoặc nhìn Khuu Doanh Doanh, thấy dáng vẻ này của cô rõ ràng không phải đang đùa, bèn hỏi: “Được rồi, em nói đi, chồng của Chu Mộng Chỉ trông như thế nào?”

“Nhìn cũng được! Nhưng so với chú đẹp trai nhà em thì còn kém xa!” Khuu Doanh Doanh nói đến đây thì bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, “Nhưng mà hình như em đã từng gặp người đàn ông đó ở đâu rồi thì phải, nhìn quen lắm, chỉ là không nhớ đã gặp ở đâu nữa!”

“Là tổng tài tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn mà em từng gặp đấy! Có phải là anh ta không?” An Điền hỏi dò.

“Không phải Cố tổng!” Khuu Doanh Doanh lập tức phẩy tay, “Cố tổng thì em biết mà, người đàn ông đó không có đẹp trai bằng Cố tổng!”

“Vậy đúng là em hoa mắt rồi!” An Điền vẫn không tin lời Khuu Doanh Doanh nói, người đàn ông ở bên cạnh Chu Mộng Chỉ nếu không phải Cố Thiên Tuấn thì còn là ai chứ? Lê nào Chu Mộng Chỉ ngoại tình với người đàn ông khác sao? Chuyện đó là không thể nào!

“Em không có hoa mắt! Em thật sự đã nhìn thấy mà!” Khuu Doanh Doanh tức tối giậm chân, mặt đỏ bừng bừng, sau đó chợt kéo An Điền qua một bên rồi nấp sau lưng cô.

“Chuyện gì vậy?” An Điềm thấy Khuru Doanh Doanh đột nhiên nấp sau lưng mình thì không hiểu cô đang định làm gì.

“Chị đừng nói nữa, Chu Mộng Chỉ đến kìa! Vừa rồi em nhìn trộm bị chị ta bắt quả tang, xấu hổ chết đi được!” Khuru Doanh Doanh đứng lấp ló thì thào nói, “Chị An Điềm, che cho em đi!”

Còn Chu Mộng Chỉ đứng bên kia lúc này đã trông thấy Khuru Doanh Doanh và An Điềm. Cô ta vốn đã đang lo lắng, bây giờ thấy cảnh ấy thì lập tức đoán rằng, Khuru Doanh Doanh đã kể hết mọi chuyện vừa thấy với An Điềm rồi!

Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, nhớ lại lời Chu Hán Khanh đã nói: Khuru Doanh Doanh là bạn gái của Cao Lỗ, thân phận rất đặc biệt, vả lại hiện giờ chưa biết thân phận của mình, vậy nên trước mắt, người cần được xử lý chính là An Điềm, vì cô ta đã biết thân phận của mình rồi, sau khi xử lý xong An Điềm thì mới tính đến Khuru Doanh Doanh.

Nhưng cho dù có xử lý ai trước thì hai người họ tuyệt đối cũng sẽ không được sống trên thế gian này nữa!

Đây là do các người tự chuốc lấy thôi, vậy nên các người chết không đáng tiếc!

Chu Mộng Chỉ chăm chăm nhìn An Điềm và Khuru Doanh Doanh, cho dù có che giấu thế nào thì ánh mắt nam hiểm vẫn cứ lộ ra.

An Điềm chạm ngay ánh mắt ấy của Chu Mộng Chỉ, bất giác giật mình trong lòng: Chu Mộng Chỉ sau lại dùng ánh mắt đó mà nhìn mình? Lẽ nào đúng như lời Doanh Doanh nói, Chu Mộng Chỉ thật sự ôm ấp người đàn ông khác, ngoại tình rồi sao?

Chuyện này có phải là quá kì lạ rồi không?

Bất ngờ, không thể hiểu nổi, không thể tin được...

Ngay lập tức, bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn ngập tràn trong lòng An Điềm: Cố Thiên Tuấn tuy từng đối xử với cô như một tên khốn, nhưng khi đối xử với Chu Mộng Chỉ thì chẳng phải đã khiến cho tất cả phụ nữ trên đời này đều ghen tị sao? Nếu điều Doanh Doanh nói là đúng thì Chu Mộng Chỉ tại sao lại phải ngoại tình chứ?

Lúc này, Chu Mộng Chỉ đã đi đến trước mặt An Điềm, cô ta trừng mắt với An Điềm một cái, không nói gì mà đi lướt qua mặt hai người họ rồi hậm hực bước vào văn phòng.

“Phù...” Khuru Doanh Doanh thấy Chu Mộng Chỉ đi vào văn phòng rồi mới thở phào nhẹ nhõm, cô vỗ ngực rồi e dè nói: “Sợ chết đi được! Vừa rồi em còn tưởng Chu Mộng Chỉ sẽ đến hỏi tội em chứ!”

“Doanh Doanh!” An Điềm bất giác nắm tay Khuru Doanh Doanh rồi nghiêm túc hỏi, “Chúng ta không đùa nữa, em mau nói rõ ràng cho chị biết, người đàn ông mà vừa rồi Chu Mộng Chỉ ôm, thật sự không phải là Cố tổng chứ?”

“Em gạt chị làm gì? Thật sự không phải mà!” Khuru Doanh Doanh ngơ ngác, “Nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Cố tổng chứ?”

An Điềm nhìn vẻ mặt ngơ ngác và thật thà của Khuru Doanh Doanh, bàn tay đang nắm chặt chợt thả lỏng, cô quay đầu lại nhìn thẳng vào Chu Mộng Chỉ trong văn phòng mà nghĩ: Chu Mộng Chỉ thật sự đã ngoại tình sao?

370. Chương 371

“Nói đi, chị An Điềm, lần trước lúc chị gây nhau với Chu Mộng Chỉ còn nói chồng chị ta có thể đuổi việc chị nữa mà! Vậy tóm lại chồng chị ta là ai? Chị mau nói cho em biết đi! Tóm lại em thấy người đó rất quen, nếu chị nói tên người đó ra, biết đâu em sẽ nhớ ra được là đã gặp người đó ở đâu rồi đấy!” Khuru Doanh Doanh kéo tay An Điềm, phấn khích nói.

Nét mặt An Diễm dần trở nên nghiêm trọng hơn, cô từ từ quay sang nhìn Khuất Doanh Doanh: Nếu chuyện Chu Mộng Chỉ ngoại tình là thật thì chuyện này đúng là nghiêm trọng rồi! Tuy cô không hiểu rõ hết hoàn toàn về con người Chu Mộng Chỉ, nhưng bản tính bụng dạ hẹp hòi và có thù tất báo của cô ta thì cô lại biết rõ.

Vậy nên, việc này tạm thời khoan hãy cho Doanh Doanh biết đã, chỉ có như vậy mới là điều tốt nhất cho Doanh Doanh.

Nhưng mà việc này, mình nhất định phải âm thầm tìm hiểu!

“Chị An Diễm, sao chị ngăn người ra vậy? Mau nói cho em biết đi!” Khuất Doanh Doanh lắc tay An Diễm tò mò hỏi.

An Diễm hít một hơi thật sâu, lấy lại vẻ mặt bình thường rồi trừng mắt với Khuất Doanh Doanh: “Em còn hỏi nữa? Bớt tò mò một chút đi được không?”

“A hi hi, ham hiểu biết cũng đâu phải là chuyện xấu.” Khuất Doanh Doanh tiếp tục cười nũng nịu, “Chị An Diễm, chị mau nói cho em biết đi!”

“Lần trước, lúc chị và Chu Mộng Chỉ gây nhậu, chị chỉ nói linh tinh thôi, bây giờ biết nói gì với em?” An Diễm nhún vai.

“Hả? Nói linh tinh?” Khuất Doanh Doanh cực kì thất vọng, “Chị An Diễm, chị đúng là biết cách làm người ta cụt hứng!”

“Được rồi được rồi, mau giúp chị Lý đi đưa tài liệu đi!” An Diễm vừa cười vừa xoa đầu Khuất Doanh Doanh, nhưng trong lòng lại thấy rất nặng nề.

“Thôi được!” Khuất Doanh Doanh ủ rũ chào An Diễm rồi chạy đi.

Còn An Diễm lại hít một hơi thật sâu rồi bước vào văn phòng.

Có lẽ do đã biết được chuyện Chu Mộng Chỉ có khả năng ngoại tình nên An Diễm cứ luôn thấy hỗn loạn trong lòng. Trước đây, khi cô còn hận Cố Thiên Tuấn đã luôn trù ẻo anh sau này sẽ li hôn hoặc bị ngoại tình, nhưng không ngờ bây giờ lại thật sự xảy ra chuyện đó!

Nhưng An Diễm lại không hề có cảm giác đã trả được thù, mà ngược lại, cô thấy rất thương cảm cho Cố Thiên Tuấn, thậm chí còn thấy lo cho anh, vì nếu Cố Thiên Tuấn mà biết được người vợ anh luôn yêu thương lại phản bội anh thế này thì chắc hẳn phải đau lòng lắm!

“Ôi...” An Diễm lặng lẽ thở dài, đan tay suy nghĩ: Bây giờ Cố Thiên Tuấn đang làm gì nhỉ? Mình có nên báo chuyện này cho Cố Thiên Tuấn biết không?

Tại văn phòng tổng tài tập đoàn Cố Thị...

Cố Thiên Tuấn vừa nghĩ đến việc mai là sinh nhật của An An thì khóe môi không kìm được nụ cười. Anh nhìn mở tài liệu trong tay nhưng trong đầu lại chỉ hiện lên gương mặt của An An và An Diễm.

“Cố tổng!” Cao Lỗi đứng bên ngoài gõ cửa, cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn nhấn nút trên bàn mở cửa, Cao Lỗi liền cầm một tập hồ sơ bước vào.

“Cố tổng, theo tin từ cảnh sát thì xác của Chu Minh Phong đã được vớt lên rồi, chiếc xe bị chìm kia cũng sẽ mau chóng được vớt lên thôi. Ngoài ra, người của chúng ta đã tìm được tên đào phạm đã sát hại Dương Thanh Lộ. Theo lời khai của hắn ta thì cái chết của Dương Thanh Lộ là do Chu Hán Khanh sai khiến hắn làm. Tiếp theo tôi nên làm gì nữa?”

Cố Thiên Tuấn đặt tài liệu trên tay suốt, neho mắt suy nghĩ, sau đó hỏi: “Đã tra ra được người ở chợ đen đã bán xe cho Chu Mộng Chỉ chưa?”

“Chuyện này thì vẫn chưa.” Cao Lỗi lắc đầu, “Lúc đó người của chúng ta sợ theo sát Chu Mộng Chỉ quá sẽ bị phát hiện, vậy nên đã không biết rõ được ai là người đã bán xe cho cô ta. Nhưng mà người của chúng ta đang điều tra, tin chắc sẽ mau chóng có kết quả thôi.”

“Vậy được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Trước tiên cứ án binh bất động đã, chờ khi nào vớt được xe của Chu Minh Phong và tìm được người bán xe thì sẽ giao những chứng cứ ấy cho bên cảnh sát. Chỉ khi nào Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh cùng vào tù thì mới có thể một lưới bắt gọn.”

“Vâng!” Cao Lỗi gật đầu, “Vậy xin phép Cố tổng, tôi đi làm việc đây.”

“Này, khoan đã!” Cố Thiên Tuấn chợt gọi Cao Lỗi lại.

“Cố tổng, còn chuyện gì sao?” Cao Lỗi quay người lại.

Cố Thiên Tuấn cau mày, vẻ mặt còn căng thẳng hơn lúc nãy nữa. Anh trầm ngâm một lát, cuối cùng hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, mấy đứa bé trai thường thích quà sinh nhật gì nhỉ?”

“Quà sinh nhật cho bé trai sao?” Cao Lỗi suy nghĩ rồi đáp, “Chắc là mấy thứ đại loại như xe đua đồ chơi, tôi ít khi tặng mấy món quà như vậy nên cũng không rõ lắm.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn ngán ngẩm gật đầu, Cao Lỗi trả lời như vậy thì cũng bằng không, “Thôi anh đi làm việc đi.”

Thấy cái nhìn chê bai của Cố Thiên Tuấn, Cao Lỗi đành phải im lặng nhún vai rồi quay người bước ra khỏi văn phòng.

Một ngày sóng gió đối với tất cả mọi người cuối cùng cũng qua đi, đằng sau vẻ ngoài của cuộc sống bình lặng ấy là bao nhiêu sóng gió khác chuẩn bị nổi lên, chuyện lớn mà một số người mong đợi rất lâu cũng sắp sửa đến lúc hạ màn.

Tối hôm sau...

Do nhà của An Điềm quá nhỏ, chị chủ nhà lại rất thương An An, thế nên sinh nhật của An An đã được tổ chức ở nhà của chị chủ nhà, những người tham dự gồm có An Điềm, Cố Thiên Tuấn, chị chủ nhà, con gái Mỹ Mỹ của Lý Tư Kỳ và ông bà ngoại của cô bé.

Cố Thiên Tuấn muốn kín tiếng nên đã đến một mình. Khi anh vác theo quà lớn quà nhỏ vừa bước vào cửa thì An An đã bỏ nhào đến: “Chú Cố, chú đến rồi!”

“An An, chúc mừng sinh nhật!” Cố Thiên Tuấn bế An An lên rồi chỉ vào đồng quà bên cạnh mình nói, “Con xem xem thích món nào? Chú đã chọn rất lâu, nhưng không biết con thích món nào nên cứ thấy cái nào thú vị là đều mua hết.”

“Con thích hết! Cảm ơn chú Cố!” An An thơm lên má Cố Thiên Tuấn, vui vẻ nói.

Cố Thiên Tuấn vuốt mặt An An, cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc này, chị chủ nhà và ông bà ngoại của Mỹ Mỹ trông thấy Cố Thiên Tuấn thì liền ngẩn người. Họ cứ nhìn vào mặt Cố Thiên Tuấn, không biết nên làm gì: Đây không phải vị tổng tài tập đoàn Cố Thị thường xuyên xuất hiện trên mạng và các mặt báo, Cố Thiên Tuấn đây sao? Sao anh ta lại đến dự tiệc sinh nhật của An An?

“Chào mọi người.” Cố Thiên Tuấn đặt An An xuống rồi mỉm cười với chị chủ nhà và ông bà ngoại của Mỹ Mỹ, dáng vẻ trầm ổn cao quý, khí chất ngời ngời.

“Chào... chào cậu...” Ông bà ngoại của Mỹ Mỹ lắp bắp không nói nên lời, còn chị chủ nhà thì đã đắm chìm trong vẻ đẹp của Cố Thiên Tuấn mà quên cả trả lời.

Thật ra, phản ứng của họ, Cố Thiên Tuấn đã đoán trước rồi, nhưng anh cũng không muốn giấu giếm thân phận của mình, hiện giờ sự việc đã gần như xong xuôi rồi, anh không muốn An Điềm cứ không có danh phận, tiếp tục chịu uất ức nữa, chỉ có điều, anh không biết nên giới thiệu với họ rằng mình là chồng của An Điềm, hay chỉ là bạn của cô thôi.

“Cho... cho hỏi anh là tổng tài tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn có phải không?” Chị chủ nhà mấp máy môi, lưỡi như quít cả lại.

Tuy sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng chị ta vẫn cảm thấy có chút không tin, một người giàu nhất thành phố H, trước nay chỉ nhìn thấy trên ti vi, bây giờ lại xuất hiện trong căn hộ nhỏ của mình!

371. Chương 372

“Tôi là...”

“Không phải đâu!” An Diễm đang bận rộn trong bếp chợt chạy ra, gương cười giải thích, “Anh ấy chỉ là đồng nghiệp của em, chẳng qua là giống với cái người tên Cố Thiên Tuấn trên ti vi ấy thôi!”

An Diễm không hề muốn vì thân phận của Cố Thiên Tuấn mà khiến cho mình gặp phiền phức, vì dù gì thân phận của họ quá cách biệt, tốt nhất cô không nên trèo cao.

Nghe An Diễm nói như thế, Cố Thiên Tuấn cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cũng đành thuận theo ý cô, quay sang gạt đầu với chị chủ nhà, dù sao thì sau này rước An Diễm về nhà rồi công bố cho thiên hạ cũng được, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“À ra vậy.” Chị chủ nhà nghi hoặc gạt đầu.

Tuy mọi người vẫn thấy nghi ngờ với câu nói của An Diễm, nhưng câu trả lời ấy nghe cũng vẫn rất hợp lí, bởi vì người giàu nhất thành phố H đầu thế nào đến tận đây được, thật sự quá khó tin!

Thấy mọi người có vẻ đều đã tin lời mình, An Diễm lúc này mới yên tâm. Cô chỉnh lại cái tạp dề hơi xộc xệch của mình rồi nói: “Mọi người ngồi chơi đi, món ăn sắp xong rồi đây!”

An An đang bóc quà với Mỹ Mỹ, nghe thế thì liền ngọt ngào nói: “Mẹ vất vả rồi!”

Mỹ Mỹ cũng bắt chước An An: “Mẹ nuôi vất vả rồi!”

“An An và Mỹ Mỹ ngoan quá!” An Diễm cười hạnh phúc, “Đợi mẹ dọn thức ăn ra cho nhé!”

An Diễm đảm đang lại quay sang cười với mọi người rồi chạy vào trong bếp.

Tất nhiên, Cố Thiên Tuấn cũng bước vào theo cô: “Anh cũng không có gì khác để làm, hay là để anh giúp em vậy.”

“Anh vào làm gì?” An Diễm vừa mới cầm con dao lên liền quay người lại, nét mặt chán ngán, “Anh có biết nấu cơm đâu!”

“Có thể học mà.” Cố Thiên Tuấn cười nói, “Anh hình như có rất nhiều năng khiếu, món trứng lăn trước anh nấu cho em và An An cũng rất được mà.”

An Diễm bắt lực nhún vai, sau đó đặt con dao trong tay xuống nói: “Vậy được, anh mau xắt sớ cà chua và khoai tây này ra, tôi chuẩn bị làm món sườn xào cà chua khoai tây.”

Cố Thiên Tuấn thấy vẻ mặt bán tín bán nghi của An Diễm, trên gương mặt điển trai không kìm được mà nở nụ cười âu yếm: “Nếu anh xắt được thì có thể hứa với anh một chuyện không?”

“Không được!” An Diễm hất cằm, “Chẳng qua chỉ là giúp tôi xắt rau củ thôi, còn yêu cầu này nọ nữa!”

“Thôi được rồi!” Cố Thiên Tuấn thất vọng nhận lấy con dao trong tay An Diễm rồi quay người xắt rau củ.

An Diễm không ngờ Cố Thiên Tuấn lại nghe lời như vậy, lập tức khoanh tay trước ngực đắc ý nhìn lưng anh.

Cố Thiên Tuấn hôm nay mặc một bộ đồ tây thoải mái, lúc vào cửa đã khoác áo khoác ở giá treo rồi, thế nên bây giờ anh chỉ còn mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, phần lưng săn chắc cơ bắp thoát ẩn thoát hiện sau lớp áo, bờ vai to rộng, hai chân dài thẳng tắp, khiến người ta nhìn vào có cảm giác rất an toàn.

Bất giác, An Diễm đang đứng nhìn vào lưng Cố Thiên Tuấn chợt thấy tim mình đập mạnh, cô không hiểu sao mình lại có cảm giác rất muốn ôm chầm lấy Cố Thiên Tuấn từ đằng sau.

“Chậc...” Cố Thiên Tuấn đang xắt rau củ chợt khẽ kêu lên một tiếng, bàn tay cầm dao khựng lại.

An Diễm lập tức định thần, hốt hoảng bước lên nhìn vào tay Cố Thiên Tuấn: “Anh sao thế? Có phải cắt vào tay rồi không?”

“Không phải.” Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng đặt con dao xuống rồi quay lại nhìn An Diễm mỉm cười, “Em đang quan tâm anh à?”

“Ai thèm quan tâm anh?” An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy liền yên tâm, thế là liền gân cổ lên quát, “Tôi chỉ là thấy anh quá ngốc, xắt có chút rau củ mà cũng cắt vào tay!”

“Đó là vì em cứ nhìn anh.” Cố Thiên Tuấn tiến lên một bước, nhìn vào gương mặt đang dần đỏ bừng lên của An Diễm rồi nói khẽ, “Em không biết à? Chỉ cần em có mặt thì anh luôn không thể tập trung suy nghĩ hoặc làm chuyện gì khác được.”

Cố Thiên Tuấn vừa tiến lại gần An Diễm vừa giấu bàn tay sau lưng. Thật ra, vừa rồi đúng là anh đã cắt vào tay, nhưng vì sợ An Diễm lo nên mới không nói ra. Đúng như những điều anh vừa nói, An Diễm ở sát bên anh thế này, anh sao có thể trấn tĩnh mà làm những chuyện khác? Cắt trúng tay là lẽ đương nhiên thôi.

An Diễm ngẩn người, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Cố Thiên Tuấn, trong đầu chợt nhớ lại mấy lời mà Khưu Doanh Doanh đã nói với cô.

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm mấp má môi, khẽ gọi tên anh.

“Ừ, em nói đi.” Giọng của Cố Thiên Tuấn vừa dày lại vừa trầm ấm, hết như tiếng dương cầm êm dịu vang lên.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện.” An Diễm ngập ngừng.

“Được. Nhưng mà sau khi hỏi xong, em phải hứa với anh một yêu cầu.” Cố Thiên Tuấn nhướn mày.

Nhớ lại chuyện hôm qua, An Diễm thở dài, cuối cùng gật đầu nói: “Thôi được.”

“Vậy được, em hỏi đi.”

“Nếu như, tôi nói là nếu như thôi...” An Diễm do dự một lát rồi hỏi, “Nếu như người mà anh yêu lại thích một người khác, thì anh có buồn không?”

“Sao?” Cố Thiên Tuấn lập tức giật mình, áp sát lại An Diễm, “Em thích người khác rồi à?”

“Cố Thiên Tuấn, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy! Anh đừng có như vậy được không?” An Diễm có hơi bất lực, “Anh nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi được không?”

“Anh đang rất nghiêm túc mà.” Cố Thiên Tuấn cúi đầu, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp long lanh của An Diễm rồi nói chắc nịch, “An Diễm, lúc trước anh đã sai. Bây giờ, người mà anh yêu là em, anh không ép em phải yêu anh giống như trước kia, nhưng mà...”

Cố Thiên Tuấn bước lên một bước, đặt đôi tay rắn chắc lên vai An Diễm nói: “Sau này em nhất định sẽ là của anh!”

“Người mà tôi đang nói là Chu Mộng Chỉ ấy!” An Diễm lùi lại một bước kích động hét lên, “Người anh yêu không phải luôn là Chu Mộng Chỉ sao?”

“Chu Mộng Chỉ?” Cố Thiên Tuấn ngẩn người, sau đó nhún vai, “Cô ta sẽ tự có chỗ đi.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, bây giờ anh đã trả lời câu hỏi của em rồi.” Cố Thiên Tuấn cúi đầu nhìn An Diễm nói nghiêm túc, “Tiếp theo, đến lúc em phải nhận lời yêu cầu của anh rồi.”

An Diễm bị giật mình bởi nét mặt nghiêm túc của Cố Thiên Tuấn, cô thấp thỏm hỏi: “Là... là gì vậy?”

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa từ từ quỳ một chân xuống, rút từ trong lòng ra một cái hộp tinh xảo rồi từ từ mở ra, An Diễm liền trông thấy một chiếc nhẫn khảm một viên kim cương xanh rất to xuất hiện trước mắt mình.

An Điềm từng nghe Thẩm Sở Hà nói, viên kim cương xanh này có tên là Trái Tim Địa Cầu, là viên kim cương thuần hiếm có trên thế giới, sau khi được nhà kim hoàn đẳng cấp thế giới mài giũa thì được đem đấu giá, và đã được một người bí ẩn mua đi với cái giá trên trời.

Lúc ấy An Điềm nghe chuyện đó cũng chỉ cảm thấy ngạc nhiên như khi xem tin tức trên báo mà thôi, nhưng cô không thể ngờ, bây giờ viên kim cương xanh ấy lại xuất hiện trong tay Cố Thiên Tuấn!

“Anh... anh... anh định làm gì?” An Điềm quần tạp dề bật giác lùi lại một bước nữa, tư thế này của Cố Thiên Tuấn có vẻ như đang làm một chuyện gì đó rất trọng đại!

“An Điềm, sinh nhật của An An cũng là ngày mà em đã phải đau đớn nhất, vì vậy cảm ơn em. Viên kim cương xanh này là món quà anh tặng em.” Cố Thiên Tuấn nhìn về mặt kính ngạc của An Điềm, nói một cách tràn đầy tình cảm, “Đương nhiên, viên kim cương xanh này không thể bù đắp lại hết những uất ức mà em đã phải chịu, nhưng điều anh muốn nói là, nó chỉ là khởi đầu, là khởi đầu cho sự bù đắp mà anh muốn dành cho em.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền đeo chiếc nhẫn kim cương xanh ấy vào tay An Điềm.

372. Chương 373

An Điềm trợn to mắt, nhất thời quên mất phải suy nghĩ, cũng để mặc cho Cố Thiên Tuấn nắm tay mình lên. Trong tâm trí cô bây giờ chỉ còn một giọng nói: Cố Thiên Tuấn làm vậy là đang tỏ tình với mình sao?

“An Điềm!” Chất giọng sang sảng của chị chủ nhà vang lên. “An An và Mỹ Mỹ muốn đọc truyện, chia khóa nhà cô để ở đâu?”

An Điềm nghe thấy tiếng hét của chị chủ nhà liền ngay lập tức hoàn hồn lại. Cô nhìn vào viên kim cương xanh đã đeo trên tay mình, vội vàng cởi nó ra rồi nhét vào tay Cố Thiên Tuấn: “Tôi, tôi không biết anh đang làm gì, nhưng tôi thấy làm vậy rất không tốt! Tôi, tôi đi tìm chị chủ nhà đây!”

An Điềm nói xong liền chạy ra khỏi bếp trong ánh mắt né tránh.

Còn Cố Thiên Tuấn nhìn vào viên kim cương xanh trong tay với vẻ ủ rũ, sau đó từ từ đứng dậy. Anh khẽ thở dài: Xem ra, chặng đường làm cho An Điềm hồi tâm chuyển ý, vẫn còn phải đi rất dài.

“Chìa khóa để trong túi xách của em, để em đi lấy cho.” An Điềm vừa nói với chị chủ nhà, vừa cầm túi xách của mình lên và móc chìa khóa ra.

“Thôi thôi!” Chị chủ nhà giật lấy chìa khóa từ tay An Điềm, mỉm cười nói: “Để tôi đi lấy truyện cho, cô và cậu đẹp trai kia cứ ở trong bếp mà trao đổi tình cảm. Tôi thấy An An cũng rất thích cậu ấy đấy!”

“Em...” An Điềm còn chưa nói gì, chị chủ nhà đã tỏ vẻ “tôi hiểu mà” và bước ra khỏi cửa.

An Điềm thở dài. Cô quay đầu lại và nhìn về hướng bếp, trong lòng rối như tơ vò, không biết phải làm gì.

Ở bên này, chị chủ nhà cầm chìa khóa An Điềm đưa mở cửa ra. Sau khi đưa tay ấn công tắc trên tường, phòng khách nhỏ trong căn hộ ngay lập tức tràn ngập ánh sáng dịu nhẹ.

Chị chủ nhà ngân nga một bài hát vì tâm trạng rất vui, đi đến căn phòng nhỏ của An An.

Song, khi chị chủ nhà ấn công tắc đèn phòng An An thì đèn lại không sáng, chị ấn lại vài lần nhưng vẫn không sáng.

“Lạ thật!” Chị chủ nhà gỡ đầu lăm bắm: “Đèn trong phòng An An sao lại bị hỏng rồi?”

Cố gắng mò mẫm đến chiếc bàn nhỏ cạnh giường của An An, cuối cùng chị chủ nhà cũng tìm được cuốn truyện nằm trên bàn. Chị ôm cuốn truyện trước ngực mình, quay người lại định đi về phía cửa.

Lúc này, trong ánh sáng mờ mờ, chị chủ nhà đột nhiên nhìn thấy một bóng đen xẹt qua, làm chị sợ đến lạnh sống lưng.

Chị chủ nhà dụi dụi mắt mình, mượn ánh đèn rơi vào từ phòng khách, cố nhìn kỹ một lượt quanh căn phòng nhỏ của An An, thấy rằng không có bất kỳ ai trong đó.

Lúc này chị chủ nhà mới khẽ thở phào, chị nhích chân định quay người lại...

Nhưng giây tiếp theo, chị chủ nhà đột nhiên cảm thấy đau nhói ở thắt lưng.

Cuốn truyện trong tay rơi cái soạt xuống sàn nhà. Chị chủ nhà đau đón cả người đưa bàn tay run rẩy ra, sờ vào chỗ thắt lưng đột nhiên bị đau đó.

Lòng bàn tay truyền đến một hơi ẩm ẩm ướt, rồi mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi. Bàn tay run rẩy kia của chị chủ nhà đã chạm vào một bàn tay đang nắm chặt cây dao găm.

Chị vốn đã rất sợ hãi từ từ quay mặt lại, đúng lúc nhìn thẳng vào đôi mắt u ám kia.

“A!” Con người của chị chủ nhà lập tức giãn ra tối đa, rồi hét lên trong hoảng loạn.

Nhìn thấy khuôn mặt của chị chủ nhà, con người của Chu Hán Khanh đang đeo mặt nạ bỗng co lại: Tiêu rồi, vừa rồi vì muốn phục kích An Diễm, anh ta đã cố tình phá hỏng cây đèn trong căn phòng nhỏ, nhưng không ngờ người đến đây lại không phải là An Diễm!

“Cứu tôi với!” Chị chủ nhà tiếp tục hét lên trong vô thức, cơn đau ở thắt lưng khiến giọng của chị nghe rất thảm thiết.

Chu Hán Khanh đứng trong bóng tối bỗng cảm thấy sợ hãi, ngay lập tức rút con dao ra khỏi thắt lưng của chị chủ nhà, rồi đâm nó vào ngực chị.

“Phập...”

Lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào máu thịt. Dòng máu nóng bắn tung tóe trên mặt chị chủ nhà, bắn cả lên người Chu Hán Khanh.

Chị chủ nhà đưa tay cầm chặt lấy lưỡi dao, không để mũi dao đã đâm vào ngực mình tiến đến sát tim mình hơn.

Đau! Đau quá!

Nhưng chị chủ nhà không dám buông tay. Nếu chị buông tay, thì thứ bị thương không chỉ là bàn tay của chị nữa.

“Cứu, cứu, tôi, với!” Chị chủ nhà dùng chút sức lực cuối cùng của mình mà hét lên. Giọng chị nhanh chóng xuyên qua bức tường và truyền đến căn nhà bên cạnh.

Cố Thiên Tuấn đang chơi game với An An nghe thấy tiếng hét, đôi lông mày kiếm chột nhú lại, ngay lập tức lao ra ngoài.

Sau khi An Diễm sững sờ một giây, cô vội hét lên với ông bà ngoại của Mỹ Mỹ: “Bác trai, bác gái! Hai bác mau gọi 113, rồi ở yên trong này lo cho An An và Mỹ Mỹ, không được đi ra ngoài!”

Ông bà ngoại của Mỹ Mỹ vì sợ nên hơi đứng hình, sau một hồi, một người mới ôm lấy An An và Mỹ Mỹ, còn người kia thì gọi điện báo cảnh sát.

“Rầm” một tiếng, Cố Thiên Tuấn đập mạnh để mở cánh cửa căn hộ của An Diễm, An Diễm nhanh chóng theo đến cũng đã có mặt.

“Cứu, cứu tôi!” Giọng nói đứt quãng của chị chủ nhà phát ra từ trong căn phòng nhỏ của An An.

“Đã xảy ra chuyện gì?” An Diễm sốt ruột tiến lên một bước, muốn đến gần phòng của An An.

Nhưng Cố Thiên Tuấn đã kéo An Diễm lại và bảo vệ sau lưng mình. Anh nhìn An Diễm hét lên đầy kích động: “An Diễm, đứng sau lưng anh, không được di chuyển!”

An Điềm cắn chặt môi, tự biết bây giờ không phải là lúc để cãi vã. Vì vậy, cô chỉ cúi đầu xuống, ngoan ngoãn núp sau lưng Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn mới hơi yên tâm. Anh nhúc nhích cổ họng rồi đi về phía phòng An An với ánh mắt đầy cảnh giác.

“Cộc, cộc, cộc...”

Một loạt tiếng bước chân chậm chạp phát ra từ trong căn phòng nhỏ. Rồi sau đó, Chu Hán Khanh đang đeo mặt nạ kẹp lấy cổ chị chủ nhà, bước ra khỏi căn phòng nhỏ của An An.

Cố Thiên Tuấn?

Chu Hán Khanh bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đang che chở An Điềm sau lưng mình, ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Cử chỉ của họ sao lại thân mật đến thế? Chuyện này, rốt cuộc là sao?

Những gì xảy ra trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Chu Hán Khanh. Qua lớp mặt nạ, anh ta nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm trọng của Cố Thiên Tuấn, rồi thất thần đi vài giây.

Chị chủ nhà ngay lập tức chớp lấy cơ hội ngàn năm có một này. Chị chụp lấy cổ tay Chu Hán Khanh và dùng hết sức kéo nó sang một bên.

Tuy nhiên, Chu Hán Khanh xưa nay luôn có tính cảnh giác rất cao đã kịp phản ứng. Anh ta kéo mạnh cánh tay về, lưỡi dao sáng lạnh lập tức tiến sát đến cổ họng của chị chủ nhà.

“Đừng!” Khoảnh khắc đó, An Điềm đã hét lên vì sợ hãi. Sự cố bất ngờ khiến cô quên đi suy nghĩ, chỉ biết hét lên trong tiềm thức. Cô không thể trở mặt nhìn bạn mình chết thảm dưới con dao kia được!

Chu Hán Khanh đã kịp thu lại lực tay của mình trong giây cuối cùng. Và sau đó, lưỡi dao sắc bén kia đã rạch ra một vết thương nhỏ trên cổ của chị chủ nhà.

Tuy nhiên, chỉ cần con dao đó hơi hướng về trước một chút nữa, thì cổ họng của chị chủ nhà có thể sẽ bị cắt đứt, cả phòng khách nhất định sẽ bị văng đầy máu.

Lúc này, Chu Hán Khanh đã bình tĩnh lại một chút. Bây giờ, trong đầu anh ta chỉ có một giọng nói: Cố Thiên Tuấn chắc chắn có một chuyện khủng khiếp đang giấu mình và Mộng Chỉ. Vì vậy, anh ta phải trốn thoát. Nếu không, Mộng Chỉ nhất định sẽ gặp nguy hiểm!

“Cứu, cứu tôi...” Sắc mặt của chị chủ nhà ngày càng xanh xao, trên lưng, ngực và tay đều có những vết thương. Máu đang tuôn ra từ những vết thương đó, làm ướt sũng cả mặt sàn.

An Điềm lo lắng tiến lên một bước, không muốn bị Cố Thiên Tuấn chặn lại nữa. Nhưng anh đã quay sang nhìn cô: “Đừng lo, anh sẽ cứu chị ấy.”

An Điềm nhìn vào vẻ mặt điềm tĩnh của Cố Thiên Tuấn, cô bỗng thấy yên tâm hơn. Nghĩ kỹ lại, dù vào thời khắc nguy cấp như thế nào, chỉ cần Cố Thiên Tuấn xuất hiện, anh luôn có thể hóa dữ thành lành...

Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người lại, nhìn vào Chu Hán Khanh đang đeo mặt nạ, điềm tĩnh nói: “Tôi là tổng tài của Tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn. Thân phận của tôi quan trọng hơn. Nếu bắt giữ tôi, cơ hội trốn thoát của anh có thể sẽ lớn hơn một chút. Vì vậy, tôi sẽ dùng bản thân mình để đổi lấy người trong tay anh.”

373. Chương 374

“Cố Thiên Tuấn, anh...”

An Diễm còn chưa dứt lời, Cố Thiên Tuấn đã giơ tay lên ngăn cản. Anh vẫn nhìn vào Chu Hán Khanh đang đeo mặt nạ, bình tĩnh nói: “Người trong tay anh đang bị nguy hiểm đến tính mạng. Nếu chị ấy chết, anh sẽ không có cơ hội trốn thoát nữa. Vì vậy, tôi khuyên anh nên quyết định sớm đi.”

Chu Hán Khanh vốn định lấy mạng An Diễm nhưng đã giết nhầm người, còn phát hiện ra giữa Cố Thiên Tuấn và An Diễm có một mối quan hệ bất thường, tất nhiên anh ta phải trốn thoát!

Giả vờ như đang cân nhắc, Chu Hán Khanh liền mở miệng. Anh ta vừa định lên tiếng, nhưng trong giây tiếp theo đã dừng lại. Nếu anh ta lên tiếng, Cố Thiên Tuấn chắc chắn sẽ nhận ra giọng của anh ta!

Do dự một lúc, Chu Hán Khanh đeo mặt nạ liền gật đầu với Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn thấy người đeo mặt nạ đã đồng ý, liền bình tĩnh gật đầu: “Vậy được. Anh đưa con dao ra xa một chút đi, tôi sẽ đi qua đó ngay.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền bước từng bước đến gần Chu Hán Khanh với vẻ mặt thần nhiên.

Song, ngay khi Cố Thiên Tuấn đi được hai bước, Chu Hán Khanh bất ngờ đẩy mạnh chị chủ nhà trong tay về phía Cố Thiên Tuấn, rồi nhanh chóng quay người lại và nhảy thẳng lên cửa sổ đang được mở ra. Không chút do dự, Chu Hán Khanh nhún người nhảy xuống dưới.

Ngay lập tức, Cố Thiên Tuấn giang đôi tay dài ra và đỡ lấy chị chủ nhà đang thở thoi thóp. Anh nhanh chóng giao chị chủ nhà lại cho An Diễm, rồi cũng nhảy lên cửa sổ một cách lanh lẹ, sau đó nhún người nhảy theo xuống dưới.

Vì căn hộ của An Diễm ở tầng hai, tầng dưới là sân cỏ. Khi Chu Hán Khanh nhảy xuống, chân anh ta đã bị trật khớp. Anh ta bất chấp sự đau đớn trên người, đứng phắt dậy và vội vã chạy về phía chiếc xe đang đậu trước tòa nhà căn hộ.

Người trong xe thấy Chu Hán Khanh chạy đến, ngay lập tức quay đầu xe lại, dùng chiếc xe đã mở sẵn cửa ngay trước mặt Chu Hán Khanh: “Sếp!”

Chu Hán Khanh nhanh chóng nhảy lên xe và bỏ trốn.

Cố Thiên Tuấn nhảy xuống lầu một cách nhẹ nhàng vừa đứng dậy khỏi bãi cỏ, thì chiếc xe kia đã biến mất dạng. Anh nhìn về hướng chiếc xe chạy trốn với ánh mắt tiếc nuối, dùng hần bước chân đuổi theo mà không còn cách nào khác.

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên cách đó không xa. Cố Thiên Tuấn thở hổn hển và rút điện thoại ra: “Cao Lỗ, sắp xếp cho tôi một căn biệt thự, phải an toàn nhất! Một tiếng sau, tôi sẽ đưa An Diễm đến đó!”

Cố Thiên Tuấn nói rồi cúp máy, quay người lại và đi lên lầu...

Trong phòng ngủ trên tầng hai của biệt thự Cố Thị...

Chu Mộng Chỉ sốt ruột đi tới đi lui. Cô ta vờ xoắn những ngón tay của mình, như ngồi trên đồng lửa: Vì Chu Hán Khanh được biết có một thể lực không rõ đang điều tra nguyên nhân cái chết của Dương Thanh Lộ, và đã bắt được người mà Chu Hán Khanh nhờ vả. Do đó, để được an toàn, Chu Hán Khanh quyết định sẽ đích thân đi thủ tiêu An Diễm.

Nhưng, bây giờ đã qua mấy tiếng rồi, vậy mà Chu Hán Khanh vẫn không có tin tức gì. Điều này khiến Chu Mộng Chỉ vô cùng lo lắng.

Lúc này, ở tầng một vang lên tiếng nói ồn ào: “Cậu, cậu Chu, sao cậu lại đến đây? Tôi, tôi... Cậu định đi đâu vậy?”

“Tránh ra!” Từ tầng một vang lên tiếng hét giận dữ của Chu Hán Khanh. Anh ta kéo lê cái chân bị trật khớp, mắt đỏ au đi lên tầng hai.

Bây giờ, Cố Thiên Tuấn chắc chắn có chuyện gì đó rất quan trọng đang giấu Mộng Chỉ. Thời gian không còn nhiều, anh ta phải đưa Mộng Chỉ rời khỏi đây ngay lập tức!

Chu Mộng Chỉ đang trên tầng hai nghe thấy giọng của Chu Hán Khanh, trong lòng bỗng có chút hoảng loạn, liền quay người và chạy xuống cầu thang.

Sau đó, hai người đã gặp nhau ở cầu thang.

Chu Mộng Chỉ sững sờ ngay tại chỗ. Cô ta nhìn vào Chu Hán Khanh cả người dính đầy máu, bộ dạng hơi nghiêng vẹo, liền hỏi với giọng kinh ngạc: “Hán Khanh, anh...”

Cô ta đứng yên tại chỗ chứ không đến gần để quan tâm. Bởi vì, Chu Mộng Chỉ cho đến nay vẫn không biết gì, vẫn đang kiêng dè thân phận của Chu Hán Khanh. Anh ta mới rời đi vài tuần trước, bây giờ lại đến biệt thự Cổ Thị trong bộ dạng này. Vậy nên, Chu Mộng Chỉ lo sau này Cổ Thiên Tuấn hỏi đến, cô ta sẽ không biết trả lời thế nào.

“Mộng Chỉ, không có nhiều thời gian, anh không kịp giải thích nữa. Em hãy đi theo anh, ngay lập tức!” Chu Hán Khanh mặc kệ cơn đau truyền đến từ mắt cá chân, chỉ nắm lấy cổ tay Chu Mộng Chỉ.

Trên tay của Chu Hán Khanh vẫn còn đang dính máu của chị chủ nhà, mà nắm lấy cổ tay Chu Mộng Chỉ như thế, ngay lập tức làm bẩn chiếc áo ngủ bằng lụa đắt tiền của cô ta. Cô ta rút tay mình lại bằng ánh mắt thiếu kiên nhẫn rồi nói: “Chu Hán Khanh, anh đang làm gì vậy?”

“Mộng Chỉ, những chuyện khác, sau này anh sẽ nói cho em biết. Còn bây giờ, em phải đi theo anh ngay!” Chu Hán Khanh một lần nữa nắm lấy cổ tay của Chu Mộng Chỉ, quay người định kéo cô ta đi xuống cầu thang.

“Anh buông em ra!” Chu Mộng Chỉ hất mạnh tay Chu Hán Khanh ra và hét lên: “Bộ anh bị bệnh à? Đêm hôm khuya khoắt đến nhà em, không nói gì mà kêu em đi theo anh? Chuyện em kêu anh làm, anh làm tới đâu rồi?”

Chu Mộng Chỉ vừa hét xong, chợt nhận ra chị Lý vẫn đang đứng ở đó. Thế là cô ta liền dừng lại, nhìn sang chị Lý: “Nhìn cái gì? Mau rút về phòng của chị đi!”

Chị Lý sợ đến run cầm cập, vội vàng gật đầu rồi quay người đi như bay ra khỏi biệt thự.

Chu Mộng Chỉ thấy chị Lý đã đi xa rồi mới ôm ngực và nhìn sang Chu Hán Khanh: “Nói đi, anh làm sao mà thành ra bộ dạng như bây giờ thế này?”

Chu Hán Khanh thở dài, cảm thấy việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là đưa Chu Mộng Chỉ ra đi. Nếu anh ta nói cho Mộng Chỉ biết cảnh tượng mình vừa nhìn thấy, có lẽ cô ta sẽ nhất thời không chấp nhận được, rồi chạy đi tìm Cổ Thiên Tuấn. Như thế, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!

“Anh đã phát hiện ra một bí mật quan trọng của Cổ Thiên Tuấn, anh đưa em đến đó xem!” Chu Hán Khanh nhìn vào mắt Chu Mộng Chỉ, bất đắc dĩ phải nói dối.

“Bí mật? Thiên Tuấn có bí mật?” Chu Mộng Chỉ rất ngạc nhiên, rồi bắt chắp cả chiếc áo dính máu rất ghê tởm kia mà nắm lấy tay áo của Chu Hán Khanh. “Anh nói rõ cho em biết đi!”

“Hiện tại, anh không thể nói rõ được, mà em cần phải đi theo anh. Đến lúc đó, em sẽ tự hiểu thôi.” Chu Hán Khanh cầm ngược lại tay của Chu Mộng Chỉ, rồi kéo cô ta đi xuống lầu.

Lần này, Chu Mộng Chỉ không chống cự mà để mặc cho Chu Hán Khanh dẫn cô ta đi ra khỏi biệt thự.

Thiên Tuấn, rốt cuộc anh ấy có bí mật gì giấu mình? Rốt cuộc là bí mật gì?

Ngay khi Chu Mộng Chỉ thất thần, một cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua. Cơn gió thổi bay tóc cô ta, khiến Chu Mộng Chỉ tự nhiên hoảng sợ. Cô ta quay đầu lại và nhìn vào căn biệt thự đang đứng sừng sững trước mặt mình, đột nhiên nghĩ rằng đây là lần cuối cùng cô ta được nhìn vào nó một cách đàng hoàng.

Tại sao lại, lại có một cảm giác như vậy?

Chu Mộng Chỉ đang được Chu Hán Khanh kéo đi đột nhiên dừng bước lại. Cô ta ngẩng người ra và nhìn vào căn biệt thự mà không chịu tiến lên thêm một bước nào nữa.

“Em sao vậy? Mộng Chỉ.” Chu Hán Khanh ngạc nhiên nhìn sang Chu Mộng Chỉ, trong lòng anh ta đang lo lắng đến mức chỉ muốn vác Chu Mộng Chỉ lên và đi. Nhưng ở đây là biệt thự của Cổ Thị, có rất nhiều

nhân viên bảo vệ đứng trước cổng theo dõi, nên vì chuyện sắp làm tiếp theo, anh ta tạm thời không thể trở mặt được.

“Em không đi nữa...” Chu Mộng Chỉ đứng yên tại chỗ lưỡng lự: “Em sợ lần này em đi thì sẽ không bao giờ quay lại được nữa.”

“Mộng Chỉ! Mau đi thôi!” Chu Hán Khanh đã hơi sốt ruột, đành phải chụp lấy cánh tay của Chu Mộng Chỉ và kéo cô ta đi về phía trước.

“Anh buông em ra! Em không muốn đi, em không muốn đi!” Chu Mộng Chỉ bắt đầu giãy giụa dữ dội. Cô ta xô ngã Chu Hán Khanh, cố gắng thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta.

“Mộng Chỉ, em nghe lời đi!” Chu Hán Khanh vừa khê đỡ dành Chu Mộng Chỉ, vừa nhìn xung quanh đầy cảnh giác. Cũng may đây là ở cửa biệt thự, các nhân viên bảo vệ kia không canh gác ở đây.

“Anh buông em ra! Buông em ra!” Không thể thoát khỏi sự ràng buộc của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ bắt đầu trở nên kích động. Cô ta đầu tóc rũ rượi, giơ chân lên và giẫm mạnh vào mắt cá chân đang bị trật của Chu Hán Khanh.

374. Chương 375

“Ui...” Chu Hán Khanh rên lên một tiếng, ngay lập tức khụy một đầu gối xuống đất. Anh ta bụm mắt cá chân lại đầy đau đớn, rồi nhìn vào Chu Mộng Chỉ bằng ánh mắt không dám tin. “Mộng Chỉ, em làm gì thế?”

“Em không muốn đi với anh!” Chu Mộng Chỉ vừa lắc đầu và lùi lại. “Em là phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị, sẽ luôn như vậy. Nếu em đi với anh, Thiên Tuấn sẽ không vui đâu!”

Chu Mộng Chỉ trợn trừng mắt nhìn Chu Hán Khanh. Dưới màn đêm, cô ta đột nhiên trở nên rất kỳ dị: “Phải, Thiên Tuấn sẽ không vui! Em không muốn làm anh ấy không vui!”

Chu Mộng Chỉ nói rồi quay người đi, chạy về phía cầu thang lên tầng một của biệt thự.

“Cố Thiên Tuấn, anh ta đã ngoại tình rồi!” Chu Hán Khanh lên tiếng lạnh lùng ở sau lưng Chu Mộng Chỉ. Anh ta cắn răng và nói gần từng từ một: “Anh đã tận mắt nhìn thấy, Cố Thiên Tuấn và An Diễm ở bên nhau, lúc nào cũng bảo vệ An Diễm ở sau lưng mình, tình sâu nghĩa nặng. So với khi đối mặt với em còn chân thành hơn rất nhiều.”

Cả người của Chu Mộng Chỉ đột nhiên cứng đờ. Cô ta quay người lại một cách máy móc, chân chiếc váy ngủ bằng lụa trên người khê rung lên. Chu Mộng Chỉ lắc đầu một cách vô thức rồi hỏi: “Anh đang nói gì vậy?”

“Anh nói, Cố Thiên Tuấn đã ngoại tình rồi, anh ta không yêu em nữa!” Chu Hán Khanh cười phá lên một cách tàn nhẫn với Chu Mộng Chỉ. Anh ta nâng cao giọng và nói: “Cố Thiên Tuấn không còn yêu em nữa. Em có nghe rõ chưa? Em có muốn anh nói lại một lần nữa không?”

“Không, không, không!” Chu Mộng Chỉ ôm lấy mặt mình, lắc đầu điên cuồng. “Không thể nào! Không thể nào! An Diễm là cái thá gì, sao Thiên Tuấn lại thích cô ta? Không thể nào! Không thể nào!”

“Không có gì là không thể cả!” Chu Hán Khanh đứng dậy lao đi đến chỗ Chu Mộng Chỉ. “Cố Thiên Tuấn không chỉ ngoại tình, mà thậm chí anh còn nghi ngờ rằng, anh ta đã bày kế với em từ rất lâu rồi!”

“Anh đừng nói nữa! Em sẽ không tin anh đâu!” Chu Mộng Chỉ bỗng trở nên cuồng loạn. Những lời của Chu Hán Khanh giống như những cái gai sắc nhọn, đâm thật mạnh vào tim cô ta, khiến cô ta đau đớn như muốn ngất đi.

“Mộng Chỉ, hãy đi theo anh, chỉ có anh mới bảo vệ được cho em!” Chu Hán Khanh đi đến trước mặt Chu Mộng Chỉ, cả người dính đầy máu, nhưng anh ta nhìn vào Chu Mộng Chỉ và mỉm cười. Lần này, Mộng Chỉ không còn lựa chọn nào khác, cô ấy chỉ có thể đi theo mình!

“Không, em không muốn đi với anh, em...” Chu Mộng Chỉ ôm lấy ngực mình và bắt đầu thở hổn hển. Cơn đau ở ngực khiến cô ta quỳ mọp xuống đất, cả người không còn chút sức lực nào.

“Chẳng lẽ em muốn tiếp tục ở lại biệt thự, đợi Cố Thiên Tuấn đến tìm em, rồi hủy hoại em hay sao?” Chu Hán Khanh ngồi xổm xuống, ra sức lắc mạnh vai của Chu Mộng Chỉ. “Mộng Chỉ, em tỉnh lại đi! Trên đời này, chỉ có anh là người yêu em nhất!”

“Không, anh không phải! Anh không phải!” Chu Mộng Chỉ hất mạnh tay Chu Hán Khanh ra. Cô ta há to miệng, vẫn muốn tiếp tục hét lên, nhưng lại cảm thấy cổ họng mình nặng trĩu, trời đất bỗng xoay tròn.

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ vì kích động quá mức mà khí huyết đảo lộn, cơ thể gầy gò run lên bần bật, nhắm mắt lại rồi ngã lộn ra đất.

“Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh bắt chắp cả cơn đau ở chỗ mắt cá chân mà bước nhanh đến, ôm Chu Mộng Chỉ đã ngất đi vào lòng mình.

Chu Mộng Chỉ trong đêm tối vẫn thật yếu đuối. Khuôn mặt tái nhợt của cô ta và đôi môi không còn chút máu, trong mắt Chu Hán Khanh, vẫn đẹp như một bức tranh.

“Mộng Chỉ, anh sẽ bảo vệ em mãi mãi, mãi mãi...” Chu Hán Khanh cúi đầu và hôn nhẹ lên trán Chu Mộng Chỉ.

Anh ta cố chịu cơn đau ở mắt cá chân, bế Chu Mộng Chỉ và gượng đứng dậy.

“Soạt, soạt, soạt...” Hàng loạt tiếng bước chân bất thường truyền đến từ vườn hoa cách đó không xa.

Chu Hán Khanh không thèm quay đầu lại, mà chỉ bế Chu Mộng Chỉ đã bất tỉnh, lạnh lùng nói: “Bây giờ mợ Cố bị ngất rồi, là người ăn kẻ ở, chị không nên đến giúp à?”

Giọng của Chu Hán Khanh vừa dứt, thì sau một luống hoa hồng trong vườn, từ từ bước ra một bóng người.

Chị Lý cúi mặt xuống, cả người run rẩy và nói: “Cậu, cậu Chu, tôi, tôi...”

Cuộc đối thoại giữa Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, chị Lý đã nghe thấy tất cả.

Mối quan hệ bất thường giữa Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ, chị Lý đã biết từ lâu. Song, chị Lý lại không ngờ rằng, Cố tổng lại ở bên cạnh cô An Điềm một lần nữa!

Sở dĩ chị trốn ở đây là để giúp cậu Cố thu thập một số thông tin hữu ích. Nhưng bây giờ xem ra, chị không những không thu thập được thông tin hữu ích gì, mà ngược lại còn đẩy mình vào hố lửa! Lẽ ra chị nên ở yên trong phòng mình, đừng đi ra đây mới phải!

“Tôi không biết cuộc đối thoại vừa rồi giữa tôi và Mộng Chỉ, chị đã nghe được bao nhiêu...” Chu Hán Khanh vừa nói vừa đi về phía chị Lý. “Nhưng, tôi cần chị giúp tôi một việc.”

“Tôi, tôi, tôi...” Chị Lý rùng mình, bất giác lùi về sau một bước. Chị quay đầu lại và nhìn xung quanh, nghĩ rằng việc quan trọng nhất mình nên làm bây giờ là hét lớn lên!

“Cứu...”

“Đứng im!”

Khoảnh khắc mà chị Lý há miệng ra đó, Chu Hán Khanh đã kề một con dao vào sát eo của chị: “Làm theo những gì tôi nói, nếu không, chị sẽ chết rất thảm.”

“Tôi, tôi sẽ làm theo những gì cậu nói, xin cậu đừng giết tôi!” Chị Lý bỗng giơ hai tay lên, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Ở cổng chính biệt thự Cố Thị...

Các nhân viên bảo vệ đang dắt chó săn đi tuần tra. Người lái xe trước đó chở Chu Hán Khanh đến đang đậu ở cổng một cách tự nhiên.

Các nhân viên bảo vệ dắt chó săn đi đến cạnh xe, thấy ghế sau trong xe có mợ Cổ, cậu Chu và chị Lý giúp việc đang ngồi.

Mợ Cổ dựa vào vai cậu Chu, dường như đã bị ngất. Còn cậu Chu, vẻ mặt đầy lo lắng và gọi lớn tên mợ Cổ.

Lúc này, chị Lý nói với anh trưởng nhóm bảo vệ bằng giọng khàn khàn: “Mau, mau mở cửa ra. Mợ tự nhiên không khỏe, cậu Chu muốn đưa mợ đến bệnh viện!”

“Vâng!” Anh trưởng nhóm bảo vệ cũng biết Chu Mộng Chỉ luôn ốm yếu và nhiều bệnh, nên ngất xỉu cũng là chuyện thường xảy ra, nên anh nhanh chóng mở cổng biệt thự.

Chiếc xe chở ba người lái đi nghênh ngang trước mặt các nhân viên bảo vệ. Màn đêm ngày càng dày hơn, ánh sáng từ đèn xe chiếu xuyên qua đêm tối.

Chu Hán Khanh nhìn vào con đường phía trước, một tay đỡ lấy Chu Mộng Chỉ, còn tay kia vẫn dí con dao vào eo chị Lý: “Mở cửa xe ra!”

Chị Lý ngay lập tức rùng mình. Chị không biết Chu Hán Khanh định làm gì, nhưng chị vẫn ngoan ngoãn mở cửa xe ra.

Chu Hán Khanh liếc nhìn vệ đường đang xẹt qua như bay bên ngoài xe, giơ tay lên và đâm thẳng lưỡi dao về phía trước.

“A!” Chị Lý cảm thấy đau nhói ở bụng. Chị hét lên, và máu lập tức phun ra từ miệng vết thương.

Chu Hán Khanh không chút ngần ngại, tiện thể đẩy chị Lý đã bị thương ra khỏi cửa xe.

“Rầm” một tiếng, chị Lý bị đẩy ra khỏi xe ngã lăn xuống đất, máu chảy tràn ra cả một mảng. Cả người chị Lý đau ra rời. Chị nằm bò trên mặt đất, cố gắng giơ ngón tay lên để cầu cứu. Nhưng không ngờ, trước mắt đột nhiên tối đen lại, chị đã hoàn toàn bất tỉnh.

375. Chương 376

Sau khi Chu Hán Khanh chạy mất...

Trong tầng hai khu căn hộ của An Diễm, An Diễm đang quỳ dưới đất muốn dìu chị chủ nhà dậy, trên người cô bây giờ toàn là máu, hai mắt khóc đến mức đỏ hoe: “Chị chủ nhà, chị phải cố gắng lên, xe cấp cứu sắp đến rồi, chị đừng sợ!”

“An... An Diễm... Tôi đau quá, cảm thấy chẳng còn sức lực gì nữa, khó chịu quá...” Chị chủ nhà nằm trong lòng An Diễm, cả người mềm nhũn, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

“Làm sao đây? Làm sao đây?” An Diễm khóc nức nở, sao lại xảy ra chuyện này chứ? Còn Cố Thiên Tuấn nữa, anh ấy sao rồi?

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn chạy lên lầu hai lập tức ôm lấy An Diễm, hôn lên cái trán dính đầy máu của cô rồi khẽ an ủi, “Đừng sợ, có anh đây.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền công chị chủ nhà lúc này đã bất tỉnh rồi mau chóng chạy xuống lầu.

An Diễm nhìn theo bóng lưng to rộng của Cố Thiên Tuấn, chợt khựng lại, cảm thấy yên lòng hơn một chút. Cô đưa bàn tay đầy máu của mình ra lau nước mắt rồi chạy theo Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, xe cấp cứu và cảnh sát cùng với Cao Lỗ đều đã đến dưới lầu, Cố Thiên Tuấn giao chị chủ nhà cho nhân viên cấp cứu rồi quay sang dặn dò Cao Lỗ: “An An và những người khác vẫn còn ở lại trong căn hộ, anh mau đi sắp xếp cho họ, còn tôi đưa An Diễm đến bệnh viện, lát nữa sẽ gọi điện liên lạc sau.”

“Vâng, Cố tổng.” Cao Lỗ gật đầu, sau đó mau chóng chạy lên lầu.

An Diễm cùng với nhân viên cứu hộ bước lên xe cấp cứu.

Lúc này cô vẫn đang đầm đìa nước mắt.

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn đau lòng ôm lấy An Diễm, “Chị ấy sẽ không sao đâu, em đừng khóc nữa.”

“Nhưng chị chủ nhà mất nhiều máu như vậy, tôi sợ lắm.” An Diễm lắc đầu nói, “Tôi chưa bao giờ tận mắt thấy người ta chảy nhiều máu như vậy.”

“Tin anh đi, chị ấy sẽ không chết đâu.” Giọng của Cố Thiên Tuấn từ lồng ngực anh vang vào tai An Diễm, đây là lần đầu tiên cô áp đầu vào ngực mà nghe anh nói như vậy.

Giọng nói âm vang đầy quyến rũ ấy khiến An Diễm có một cảm giác yên lòng đến kì lạ.

Cố Thiên Tuấn, anh rốt cuộc là gì đối với tôi? Rõ ràng trước đây người làm tôi tổn thương nhiều nhất chính là anh, nhưng bây giờ tại sao người tôi muốn dựa dẫm nhiều nhất lại vẫn là anh?

An Diễm nhắm mắt lại, nắm chặt lấy vạt áo trước của Cố Thiên Tuấn.

Mọi người mau chóng đưa chị chủ nhà đến bệnh viện, cũng may vết thương không trúng vào chỗ hiểm, thế nên sau khi được chữa trị kịp thời thì đã qua cơn nguy hiểm, chỉ là hiện giờ vẫn còn đang hôn mê trên giường bệnh.

An Diễm sau khi gọi điện cho cậu con trai của chị chủ nhà xong thì thẫn thờ ngồi xuống ghế.

Cô nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt: Cũng may, chị chủ nhà đã được cứu rồi.

Cố Thiên Tuấn ngồi cạnh An Diễm trông thấy thế liền đưa tay vuốt tóc cô: “Bây giờ chị chủ nhà đã được cứu rồi, sao em vẫn còn khóc? Anh không biết phải dỗ em thế nào nữa.”

An Diễm lập tức bật cười, cô đưa tay lên che mặt mình, né tránh ánh mắt của Cố Thiên Tuấn: “Đừng nhìn, tôi khóc trông xấu lắm.”

“Anh không quan tâm, vì lúc em cười trông cũng xấu mà.” Cố Thiên Tuấn nắm lấy tay An Diễm chọc ghẹo.

“Cố Thiên Tuấn, anh đối tốt với tôi một chút không được sao? Tôi vừa mới trải qua một cơn kinh sợ đấy!” An Diễm khó chịu trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, không nhận ra giọng của mình lúc này hết như một cô bé đang nũng nịu.

“Được chứ!” Cố Thiên Tuấn nói xong liền hôn lên trán An Diễm, “Thế này đã đủ chưa?”

“Tôi bảo anh đối tốt với tôi chứ đâu phải sàm sỡ tôi!” An Diễm bất mãn đứng dậy.

“Được rồi, phải ngoan nhé.” Cố Thiên Tuấn nắm tay An Diễm, dìu cô ngồi xuống, “An Diễm, quay lại chuyện chính, khi nào con trai chị chủ nhà đến thì em với anh về với An An nhé, thằng bé đang lo cho em lắm đấy.”

“Được.” An Diễm ngoan ngoãn gật đầu với Cố Thiên Tuấn, sau đó cùng anh ngồi chờ con trai chị chủ nhà.

Trời càng lúc càng khuya, hành lang huyền ảo của bệnh viện cũng dần yên tĩnh lại, từng góc ngách bệnh viện phảng phất mùi thuốc sát trùng, An Diễm ngồi tựa vào vai Cố Thiên Tuấn, trong lòng thấy yên ổn lạ kì.

Trải qua một ngày nhiều việc như vậy, An Diễm thấy rất mệt, cô nắm chặt vạt áo Cố Thiên Tuấn, bất giác nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp đi.

Khi An Diễm mở mắt ra thì trông thấy mình đang ở trong xe, nằm trên đùi Cố Thiên Tuấn.

An Diễm nhẹ nhàng mở mắt, thắc mắc ngồi dậy, cô nhìn Cao Lỗ đang lái xe rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn bên cạnh mình: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Sắp đến nơi rồi, em ngủ thêm chút nữa đi.” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa đắp lại cái áo vest đang phủ lên người An Diễm.

An Diễm cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy thì ra Cố Thiên Tuấn đã cởi áo vest đắp lên người cô.

“Tôi hết buồn ngủ rồi.” An Diễm đưa lại cái áo vest cho Cố Thiên Tuấn rồi hỏi: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết thôi.” Cố Thiên Tuấn cười bí ẩn, “An An đang đợi em ở đó đấy.”

An Diễm gật đầu, không nói gì nữa.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe chạy qua một chiếc cổng lớn, sau đó đi thêm một quãng nữa rồi dừng lại trước một căn biệt thự.

An Diễm bước xuống xe, đưa mắt nhìn biệt thự trước mặt mình, thấy đó là một tòa nhà mang phong cách châu Âu, trang trí xen lẫn giữa màu vàng và màu trắng, trông vừa sáng sủa lại rộng rãi, bên cạnh còn có một hành lang rộng, được trang trí bằng những dây leo hoa tím, xung quanh biệt thự còn trồng rất nhiều hoa cỏ, đang là mùa xuân, gió nhẹ thổi qua, mang lại mùi hương dễ chịu.

“Mẹ ời!” An An đang chơi đùa trong sân, trông thấy An Diễm liền vui vẻ chạy đến.

An Diễm ôm An An vào lòng, hôn lấy hôn để.

“Chắc.” Cố Thiên Tuấn nhìn biệt thự một lượt rồi vuốt cằm, quay sang nói với An Diễm, “Trông có vẻ hơi nhỏ, nhưng hiện giờ đành phải thế này, An Diễm, em tạm thời chịu uất ức một chút nhé.”

Cao Lỗ đứng bên cạnh nghe thế, liền cảm thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm trợ lí, lập tức cúi đầu áy náy nói: “Là do tôi đã chuẩn bị không chu đáo.”

“Không không không, hai người đang nói gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả!” An Diễm nói xong liền quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, “Cố Thiên Tuấn, tại sao tôi phải ở đây chứ?”

“Bởi vì hiện giờ anh còn một số việc phải giải quyết, cho nên chưa thể ở bên em được, để đảm bảo an toàn của em thì em nhất định phải ở đây!” Cố Thiên Tuấn nói đến đây chợt khẽ cười nhìn An Diễm, “Tuy nhà có hơi nhỏ, nhưng cách âm cũng rất tốt đấy.”

An Diễm lập tức đỏ bừng mặt, chợt nhớ lại việc đã làm với Cố Thiên Tuấn vào đêm đó, liền trừng mắt quát vào mặt anh: “Tôi còn chưa đồng ý ở đây nhé, ai cho phép anh nói mấy câu linh tinh đó với tôi?”

“Giờ em không thể quay về căn hộ của em nữa.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Kẻ bịt mặt đó đã nấp sẵn trong căn hộ của em, nếu người bước vào không phải là chị chủ nhà thì người bị thương chính là em đấy!”

Cố Thiên Tuấn càng nói, đôi mày càng nhíu chặt lại: Đạo gần đây anh chỉ lo xử lí chuyện của Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh mà không nhận ra rằng, An Diễm cũng gặp phải nguy hiểm!

Nhưng An Diễm bình thường chẳng có kẻ thù nào, vậy thì thế lực bí ẩn này rốt cuộc là ai?

376. Chương 377

“Có khi không nghiêm trọng như anh nói đâu, có thể đúng như cảnh sát nói, đó là kẻ trộm vào nhà thôi!” An Diễm nghĩ một lát rồi nói, “Lần này lớn chuyện như vậy chắc tên trộm đó cũng không dám quay lại nữa đâu!”

“Chuyện gì cũng cần phải cẩn thận, vậy nên em nhất định phải nghe anh!” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, “Nếu em thật sự muốn đi thì phải chờ anh điều tra rõ chuyện này đã.”

“Nhưng đây là nhà của anh, tôi vào ở e là không hay lắm!” An Diễm gãi đầu, cứ cảm thấy không được yên tâm!

“Đề phòng vẫn hơn.” Cố Thiên Tuấn cau mày, cúi mắt nhìn An Diễm đang do dự, “Cho dù em không muốn ở đây, nhưng sự an toàn của An An, em cũng phải suy xét chứ.”

An Diễm lập tức ngăn gười: Đúng rồi, đề phòng vẫn hơn, An An là cục cưng của mình, tuyệt đối không được phép gặp nguy hiểm nào!

Nghĩ đến đây, An Diễm vừa rồi còn rất do dự lập tức ngồi xổm xuống nhìn An An.

“Mẹ, mẹ không cần nói nữa, con rất thích ở đây.” An An nói xong liền ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn, “Cảm ơn chú Cố đã chuẩn bị cho mẹ con một căn nhà vừa đẹp vừa an toàn thế này.”

“Đừng khách sáo, An An.” Cố Thiên Tuấn đưa tay xoa đầu An An cười nói, “Giá mà mẹ con ngoan bằng một nửa như con thì chú đã đỡ tốn công sức rồi!”

An An được Cố Thiên Tuấn khen liền đắc ý nhìn An Diễm: “Mẹ ơi, mẹ nghe thấy chưa? Chú Cố bảo mẹ phải học con đây!”

“An An, sao con càng lúc càng chẳng giống mẹ vậy?” An Diễm bắt mắt nhìn An An rồi trừng mắt với Cố Thiên Tuấn một cái, sau đó quay người bước vào biệt thự.

“Ôi...” An An thở dài rồi nói với Cố Thiên Tuấn, “Chú Cố, hết cách rồi, phụ nữ cứ thích gây chuyện vô cớ như vậy đây, chú phải khoan dung với mẹ con hơn một chút, bình thường tính khí mẹ cũng tốt lắm!”

Cố Thiên Tuấn cố gắng nhịn cười: “Được, chú biết rồi!”

Hai người một lớn một nhỏ vui vẻ bước vào biệt thự.

Cao Lỗi nhìn theo bóng dáng ba người nhà ấy, trong lòng hơi nhớ đến Khuê Doanh Doanh: Bây giờ mọi chuyện chỉ còn một bước cuối cùng nữa là kết thúc hoàn toàn rồi! Đợi sau khi xử lý xong chuyện của Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, mình nhất định sẽ toàn tâm toàn ý cho Doanh Doanh!

Khẽ thở dài, Cao Lỗi quay lại phẩy tay với đám người mặc áo đen sau lưng, tỏ ý bảo họ phải canh gác biệt thự, còn anh sau đó quay về công ty, tiếp tục điều tra chuyện của Chu Minh Phong và Dương Thanh Lộ.

An Diễm bước vào biệt thự, đầu tiên quan sát một lượt các món đồ trang trí sang trọng, sau đó mở tủ lạnh kiểm tra: Vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy, An An còn chưa ăn gì, thế nên bây giờ phải nấu chút gì đó cho thẳng bẻ, sẵn tiện nấu canh gà để ngày mai mang đến cho chị chủ nhà, vì chị ấy hôm nay đã bị thương rất nặng.

Thấy tủ lạnh được nhét đầy thức ăn, An Diễm nhoẻn miệng cười, đứng thẳng người dậy, vừa đi tìm nhà bếp vừa hỏi Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, biệt thự này to quá, nhà bếp ở đâu thế?”

Cố Thiên Tuấn đang ngồi chơi với An An, thấy An Diễm cứ ngơ ngác đứng nhìn quanh quất liền bước đến nắm tay cô rất tự nhiên: “An Diễm, anh thấy em càng lúc càng ngốc rồi đây!”

An Diễm nhìn bàn tay đang được Cố Thiên Tuấn nắm, ngẩn người một lúc, sau đó khẽ động đậy cánh tay, muốn rút tay ra, nhưng không ngờ lại bị Cố Thiên Tuấn kéo sát lại hơn.

An Diễm xấu hổ, chỉ biết nường theo câu nói vừa rồi của Cố Thiên Tuấn mà khó chịu phản bác: “Anh mới ngốc ấy!”

Cố Thiên Tuấn nhếch mép, nhưng không nói gì cả mà kéo An Diễm vào trong bếp.

An Diễm nhìn căn bếp được trang hoàng lộng lẫy, cũng không kinh ngạc lắm, chỉ quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: “Tôi nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi cũng không còn tâm trạng nấu cơm nữa, chỉ định làm món mì xào trứng cà chua đơn giản mà An An thích ăn thôi, nể tình anh đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy, có muốn tôi làm luôn cho anh một phần không?”

“Được.” Cố Thiên Tuấn lập tức gật đầu, món mì xào này khi mẹ anh còn sống đã từng nấu cho anh ăn một lần, không ngờ hơn hai mươi năm sau, lần thứ hai được ăn lại là do An Diễm làm.

Thấy Cố Thiên Tuấn đồng ý dứt khoát như vậy, An Diễm thấy rất vui, bắt đầu ra lệnh cho anh: “Vậy anh đi rửa cà chua đi, sau đó đập trứng vào bát, đánh lên.”

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm thần nhiên sai bảo mình như vậy thì bất giác nhoẻn miệng cười, xòe tay ra trước mặt An Diễm nghiêm túc nói với cô: “An Diễm, em biết không? Đôi tay này của anh chỉ cần kí đại một hợp đồng là có thể kiếm ra được số tiền đủ mua mì xào lấp đầy trái đất luôn đấy.”

“Thì sao?” An Diễm cầm cái thìa khoanh tay trước ngực khó chịu hỏi.

“Thì...” Cố Thiên Tuấn ngập ngừng rồi ngoan ngoãn nói. “Thì được làm trợ thủ của em, anh cảm thấy rất vinh hạnh!”

“Hừ, nói thế nghe còn được!” An Diễm đắc ý bật cười rồi quay người đi chuẩn bị nguyên liệu.

An Diễm hong khô số cà chua đã được Cố Thiên Tuấn rửa, sau đó lột vỏ, cắt thành miếng nhỏ, rồi cô bật bếp lên đổ dầu vào chảo.

Cố Thiên Tuấn đứng sau lưng An Diễm, nhìn cô nấu nướng bằng ánh mắt ngưỡng mộ. An Diễm sau khi cho hành vào xào sơ thì đổ cà chua vào xào tiếp.

Khi cà chua đã hơi chín, An Diễm đổ trứng đã đánh vào, còn cho thêm một ít nắm hương rồi đảo đều.

“Anh có thích ăn ngọt không?” An Diễm vừa đảo vừa hỏi ý kiến Cố Thiên Tuấn.

“Sao?” Cố Thiên Tuấn lo mải mê ngửi mùi hương tỏa ra từ chảo, nhất thời quên mất trả lời thế nào.

“Thôi bỏ đi! Dù sao An An cũng thích ăn ngọt, còn về anh thì cho gì ăn nấy đi!” An Diễm nói xong liền cho một chút đường vào chảo, vừa đủ để trung hòa vị chua của cà chua.

Khi trứng và nắm đã chín, An Diễm cho một ít nước vào trong chảo, lúc này đáng lẽ phải đổ nước hầm, tiếc là ở đây không có nên thôi vậy. Nước trong chảo biến thành màu đỏ, An Diễm liền khuấy đều theo chiều kim đồng hồ đến khi nước hơi sệt lại, lúc cảm nhận được cái xéng trong tay mình đã bắt đầu thấy hơi nặng tay, An Diễm bèn cho vào một ít muối, hạt nêm và dầu hào, sau đó đổ vào bát.

Lúc này thì mì nấu ở nồi bên cạnh cũng đã chín, An Diễm vớt mì ra, cho vào chung với bát trứng cà chua vừa nãy, sau đó xếp thêm rau thơm vào. Một mùi thơm nức mũi lan tỏa khắp gian bếp, nước sốt đỏ tươi hòa quyện với những lớp trứng vàng ươm và những sợi rau xanh ngắt, khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Cố Thiên Tuấn khịt khịt mũi rồi bước lên một bước, định bưng bát mì trên bàn.

“Cố Thiên Tuấn, An An còn chưa ăn đấy! Anh là người lớn mà đi giành ăn với trẻ con như vậy sao? Không lẽ chưa bao giờ ăn mì xào trứng à?” An Diễm khoanh tay trước ngực, nghiêm khắc nhìn Cố Thiên Tuấn.

Thật ra trong lòng An Diễm lại thấy rất vui, không ngờ chỉ một bát mì xào mà lại khiến Cố Thiên Tuấn mất hết kiên nhẫn như vậy!

“Anh chưa bao giờ ăn món mì do em nấu mà.” Cố Thiên Tuấn quyến luyến liếc nhìn bát mì rồi ừ ừ bỏ xuống.

377. Chương 378

“Mẹ ơi, có phải mẹ nấu món mì xào trứng cà chua mà con thích không?” Mũi của An An rất thính, mì vừa được nấu xong là cậu đã lập tức chạy vào.

“Đúng vậy, cục cưng.” An Diễm dịu dàng véo mũi An An, sau đó bày mì ra bàn nói, “Mau ăn đi con!”

“Cảm ơn mẹ!” An An cười rạng rỡ rồi vui vẻ ăn.

An Diễm hạnh phúc xoa đầu An An rồi quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn lúc này đang ầm ứ nhìn cô, giống như cô vừa làm ra chuyện gì độc ác với anh vậy!

“Thôi được rồi được rồi! Bây giờ tôi sẽ lấy mì cho anh!” An Diễm phẩy tay, mỉm cười múc thêm mì đặt bên cạnh An An.

Cố Thiên Tuấn lúc này mới hài lòng ngồi xuống, cầm đũa lên nho nhả ăn mì.

Ba phút sau...

“An Diễm, anh muốn ăn nữa.” Cố Thiên Tuấn đưa cái bát sạch trơn của mình ra trước mặt An Diễm.

An Diễm kinh ngạc nhìn cái bát của Cố Thiên Tuấn, cũng không biết một người ăn uống nho nhả như vậy sao có thể ăn sạch trơn bát mì chỉ trong vòng ba phút.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, An Diễm vẫn cứ múc thêm mì vào cho Cố Thiên Tuấn.

Ba phút sau nữa...

“An Diễm, còn mì không?” Cố Thiên Tuấn hất cằm chỉ vào cái bát rỗng lần nữa của mình rồi nhìn An Diễm.

An Diễm thở dài, lại bắt lực múc mì cho Cố Thiên Tuấn.

Lại ba phút sau nữa...

An Diễm tròn tròn mắt, kinh hãi nhìn vẻ mặt ngây thơ vô số tội của Cố Thiên Tuấn mà hét lên: “Cố Thiên Tuấn, anh đừng đòi thêm nữa, hết mì rồi!”

“Rõ ràng anh thấy còn một bát mà. “ Cố Thiên Tuấn tỏ vẻ bất lực nói, ai bảo đây là lần đầu anh được ăn mì ngon như vậy?

“Mì đó là để lại cho tôi ăn đấy!” An Diễm lập tức bảo vệ phần mì trong tay mình.

“Thế thì chúng ta ăn chung đi!”

“Không!” An Diễm kiên quyết lắc đầu.

An An nhìn Cố Thiên Tuấn đang áp sát về phía An Diễm, vừa ăn mì vừa cười nắc nẻ.

Cuối cùng, “cuộc chiến giành mì” kết thúc sau khi An Diễm bị buộc phải cùng ăn chung bát mì với Cố Thiên Tuấn.

An An ăn mì xong liền ngoan ngoãn đi đánh răng, sau đó chạy vào phòng ngủ, bỏ luôn cả việc đòi An Diễm phải kể chuyện cho mình nghe như thường lệ.

An An biết, ở nhà của các bạn học thì bố mẹ luôn ngủ chung với nhau, thế nên cậu phải ngoan ngoãn, nói không chừng, chú Cố sẽ trở thành bố của cậu, ngủ chung với mẹ cậu cũng nên!

An An ôm giấc mơ đẹp ấy mà từ từ chìm vào giấc ngủ, còn Cố Thiên Tuấn cũng không phụ lòng của An An, ngay khi An Diễm vừa đặt người nằm xuống bồn tắm thì anh liền mạnh dạn đẩy cửa bước vào.

An Diễm đang nằm hưởng thụ trong bồn tắm, nghe tiếng mở cửa thì liền giật mình mở mắt, trông thấy Cố Thiên Tuấn đang ngồi trên cái ghế đặt trước bồn tắm.

“Sao anh lại vào đây? Rõ ràng tôi khóa cửa rồi mà!” An Diễm giấu mình dưới bồn, chỉ để lộ đầu, tóc cô hơi ướt, dính sát vào xương quai xanh, phần trán do ngâm mình dưới nước nên rất ẩm ướt, đỏ ửng, đôi mắt đen long lanh lúc này đang trừng trừng nhìn Cố Thiên Tuấn muốn hỏi tội.

“Anh có chìa khóa.” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn nhìn khắp một lượt cơ thể An Diễm một cách không giấu giếm, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Lưu manh!” An Diễm bất mãn mắng chửi, sau đó nhìn Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nói, “Bây giờ anh vào rồi, có phải nên biết điều một chút mà lấy gì đó cho tôi mang không?”

“Tất nhiên.” Cố Thiên Tuấn búng ngón tay rồi cầm đôi dép trong phòng tắm lên đưa ra trước mặt An Diễm.

“Anh...” An Diễm cạn lời nhìn Cố Thiên Tuấn, anh ta làm vậy là muốn mình cứ thế khóa thân, chỉ mang mỗi đôi dép mà bước ra khỏi bồn tắm sao?

Còn Cố Thiên Tuấn thì vẫn cứ thản nhiên nhìn An Diễm nói: “Thì em bảo anh lấy gì đó cho em mang mà.”

“Ra ngoài!” An Diễm đưa ngón tay phần nộ chỉ về phía cửa.

Cố Thiên Tuấn khẽ cười rồi thông dong đứng dậy, nhưng anh không bước ra cửa mà lại tiến sát đến bồn tắm.

“Anh định làm cái gì?” An Diễm vội vàng lấy tay che ngực, ngồi sát ra phía sau, nước trong bồn lập tức ào một tiếng sánh ra ngoài.

“Làm gì à?” Cố Thiên Tuấn khom người, đưa ánh mắt đen sâu thẳm nhìn An Diễm rồi nhún vai nói thật, “Đương nhiên là làm với em rồi.”

An Diễm lập tức đỏ bừng mặt, cô hỏi anh định làm cái gì, vậy mà anh lại vô liêm sỉ mà nói “cái gì” đó chính là cô!

“Cố Thiên Tuấn! Tôi...”

An Diễm còn chưa kịp nói xong thì Cố Thiên Tuấn đã đưa tay nhắc người cô ra khỏi bồn tắm.

Tí tách, tí tách...

Phòng tắm tràn ngập hơi nước, lúc này ngoài tiếng nước nhỏ xuống ra thì chỉ còn lại tiếng thở gấp của hai người.

Bị đôi môi và hai tay Cố Thiên Tuấn áp sát, tinh thần và cơ thể An Diễm lúc này đều mê mẩn.

“Cố... Cố Thiên Tuấn...” An Diễm vừa thở hổn hển vừa gọi tên Cố Thiên Tuấn.

Từ bồn tắm đến ghế sofa, từ ghế sofa đến phòng ngủ, An Diễm cũng không biết Cố Thiên Tuấn lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy, đến tận khi cô đã mơ mơ màng màng ngất đi rồi mà Cố Thiên Tuấn dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Sáng hôm sau, An Diễm thức dậy trong tình trạng toàn thân đau nhức, cô cố gắng nhắc chân, chống hai tay lên giường để ngồi dậy.

Đột nhiên cảm thấy có một cảm giác lạ ở ngón tay, An Diễm quay đầu lại nhìn, phát hiện thấy trên ngón tay mình không biết từ lúc nào đã có một chiếc nhẫn. Cô nhắc tay lên nhìn kĩ, thấy đó là chiếc nhẫn mà hôm qua Cố Thiên Tuấn đã tặng cho cô nhưng bị cô từ chối.

An Diễm khẽ hít một hơi thật sâu, cũng biết nên làm gì, đành phải giở chăn lên, bước ra khỏi phòng ngủ.

“Con chào mẹ!” An An đang ngồi bên bàn, ngoan ngoãn ăn trứng trắng, “Chú Cố đang làm nước trái cây cho mẹ, lát nữa sẽ ra.”

Quả nhiên, An An vừa dứt lời thì Cố Thiên Tuấn đã bưng nước trái cây từ trong bếp ra.

“Em dậy rồi à?” Cố Thiên Tuấn đặt nước trái cây lên bàn rồi ngẩng đầu nhìn An Diễm.

Sáng nay, Cố Thiên Tuấn không mặc đồ tây mà chỉ mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, mái tóc bình thường vuốt keo lúc này cũng để lỏng xòa trước trán, phủ lên cả chân mày, khiến anh trông càng đẹp trai lãng tử hơn.

Ánh mắt An Diễm bắt gặp lướt trên gương mặt rồi đến cơ thể Cố Thiên Tuấn, phải công nhận, thân hình của Cố Thiên Tuấn quá hoàn hảo, cho dù là mặc cái gì thì cũng đều như người mẫu, vai rộng eo thon, chân dài miên man, nhìn thế nào cũng thấy đẹp.

“Đang nghĩ gì thế?” Cố Thiên Tuấn trong lúc An Diễm đang thất thần thì đã bước đến trước mặt cô, rồi rất tự nhiên đưa tay ra vuốt tóc cô.

Cảm nhận được sự dịu dàng thương yêu của Cố Thiên Tuấn, An Diễm hơi sững người, sau đó vội lùi lại một bước, cúi đầu nhìn viên kim cương trên tay mình rồi kéo tay Cố Thiên Tuấn chạy ra khỏi bếp.

378. Chương 379

“Sao thế? Sáng ra không nhìn thấy anh nên có hơi không nở đúng không?” Cố Thiên Tuấn vừa ra khỏi bếp là đã ôm chầm lấy An Diễm.

“Không phải.” An Diễm vội đẩy Cố Thiên Tuấn ra, “Tôi kéo anh ra đây là muốn nói với anh chuyện liên quan đến viên kim cương xanh.”

An Diễm vừa nói vừa nâng tay ra trước mặt Cố Thiên Tuấn: “Sao anh chưa được sự đồng ý của tôi mà đã đeo nhẫn lên tay tôi rồi?”

“Bây giờ tôi trả lại cho anh!” An Diễm vừa nói vừa tháo chiếc nhẫn trong tay ra.

“Ai bảo là anh chưa được sự đồng ý của em mà đã đeo cho em?” Cố Thiên Tuấn vừa giữ tay An Diễm lại vừa ôm cô rồi cúi đầu nói, “Tôi qua rõ ràng em đã đồng ý rồi!”

“Anh nói vậy, tôi đồng ý khi nào?” An Diễm trừng mắt hỏi.

“Thì tối hôm qua...” Cố Thiên Tuấn ghé sát vào tai An Diễm nói hết sức ám muội, “Anh hỏi em có muốn không, em nói muốn...”

“Tôi...” Mặt An Diễm lập tức đỏ lên như gấc, hôm qua ý thức của cô mơ hồ như vậy, làm sao phân biệt được Cố Thiên Tuấn hỏi có muốn không lúc đó là muốn cái gì?

Nhưng cho dù cô có nói gì thì câu trả lời lúc đó cũng thật là xấu hổ!

An Diễm cúi đầu, thật sự không biết phải nói gì!

“Sao thế, em vẫn không tin à?” Cố Thiên Tuấn chợt ngậm lấy vành tai An Diễm, khiến toàn thân cô trở nên căng cứng, “Hay là, bây giờ anh sẽ mô phỏng lại chuyện xảy ra hôm qua cho em nhớ lại nhé?”

“Tôi...” An Diễm nuốt nước bọt rồi đẩy Cố Thiên Tuấn ra, khê trách móc, “An An đang ăn sáng đấy, anh đừng có thể này được không?”

Cố Thiên Tuấn tỏ vẻ ngây thơ: “Là do em không tin anh mà.”

“Tôi...” An Diễm mấp máy môi, không biết phải nói gì, cô cứ “tôi” như vậy suốt một lúc.

“Được rồi được rồi, cũng không còn việc gì nữa, tôi đi ăn sáng đây!” An Diễm mặt mũi đỏ bừng đi vào nhà bếp, không dám nói đến chuyện của chiếc nhẫn nữa.

Cố Thiên Tuấn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng kiều diễm của An Diễm, đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của cuộc đời, được cùng sớm tối bên nhau với người mình yêu có lẽ chính là mục tiêu phấn đấu lớn nhất của một người.

Mong là mọi chuyện mau chóng được giải quyết, để anh có thể đưa An Diễm quang minh chính đại về bên cạnh mình!

**

“Chu Mộng Chỉ, tôi từ đầu đến cuối chưa bao giờ yêu cô, tôi cảm hận việc cô lừa tôi, tôi mãi mãi cũng không bao giờ tha thứ cho cô, cô mau xuống địa ngục đi!”

“Không, không! Thiên Tuấn, em yêu anh, em yêu anh, Thiên Tuấn, đừng mà! Đừng mà!”

Chu Mộng Chỉ đang ngủ chợt kêu lên thảm thiết rồi đột ngột mở mắt ra, ngồi bật dậy.

Chu Hán Khanh đang ngồi bên giường lập tức ôm cô ta vào lòng khê an ủi: “Mộng Chỉ, đừng sợ, có anh đây!”

Chu Mộng Chỉ thở hổn hển một lúc mới lấy lại bình tĩnh, đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi thều thào hỏi: “Em đang ở đâu đây?”

“Đây là căn nhà mà hai năm trước anh đã mua.” Chu Hán Khanh khê vỗ vào lưng Chu Mộng Chỉ an ủi, “Em đừng lo, đây là nơi ở của riêng chúng ta, rất an toàn.”

Lúc đầu, khi Chu Hán Khanh mua căn nhà này vốn là định cho mình có một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, không ngờ mấy năm sau nó lại trở thành nơi mà anh ta và Chu Mộng Chỉ có thể nấu thân an toàn.

Chu Mộng Chỉ quay đầu nhìn một lượt xung quanh, thấy cách bài trí ở đây rất kì lạ, khắp nơi là những vật trang trí rất đáng sợ, có cái đỏ như máu, có cái lại đen như màn đêm, khiến cô ta trông mà cảm thấy rất ngột ngạt.

Chu Mộng Chỉ bất giác đưa tay kéo chặt chăn, rồi đột nhiên như nhớ lại gì đó, vội vàng hất chăn ra chạy xuống giường: “Không được, em đã ngủ ở đây cả một đêm rồi, Thiên Tuấn chắc sẽ lo lắng lắm, em phải về ngay!”

“Mộng Chỉ, em tỉnh táo lại một chút đi được không?” Chu Hán Khanh ôm thật chặt Chu Mộng Chỉ từ đằng sau rồi hét lên, “Em đã quên mấy điều anh nói với em hôm qua rồi à?”

“Không, em không tin! Anh đang gạt em!” Chu Mộng Chỉ lắc đầu nguầy nguậy, “Em không tin Thiên Tuấn lại đối xử với em như vậy!”

“Nhưng anh không nhìn nhầm đâu! Cố Thiên Tuấn tối qua rõ ràng đã ở chỗ của An Điềm, hành tung rất bí ẩn! Anh thậm chí còn nghi là, anh ta từ lâu đã biết chuyện hai chúng ta phản bội anh ta rồi!”

“Vậy thì em sẽ xin lỗi anh ấy, sẽ quỳ xuống mà cầu xin anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ tha thứ cho em thôi!” Chu Mộng Chỉ vẫn ra sức vùng vẫy.

“Mộng Chỉ, anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới hiểu? Cố Thiên Tuấn không còn yêu em nữa rồi! Cho dù em có quỳ xuống cầu xin thì anh ta cũng không thèm nhìn em đâu!”

“Không được, em phải chính miệng hỏi anh ấy có phải là không còn yêu em nữa không, em phải hỏi Thiên Tuấn, phải đến trước mặt anh ấy đích thân hỏi!” Chu Mộng Chỉ đầu tóc rũ rượi, trông hệt như một con ma vậy.

“Nhưng lỡ như ngay từ đầu Cố Thiên Tuấn đã bày kế ra với em, vậy em đi như vậy chẳng phải là đã đánh rắn động cỏ rồi sao?” Chu Hán Khanh ôm chặt Chu Mộng Chỉ, mặc cho cô ta vùng vẫy đánh đấm vào người mình, “Anh không thể để em mạo hiểm được!”

“Vậy em phải làm sao?” Chu Mộng Chỉ bật khóc nức nở, “Không lẽ em cứ ở mãi chỗ này, không làm gì hết sao?”

“Không làm gì hết vẫn đỡ hơn là tự tìm đường chết!” Chu Hán Khanh cuối cùng cũng quát lên, anh ta thật sự không biết phải làm sao mới khiến Chu Mộng Chỉ bình tĩnh lại.

“Tự tìm đường chết...” Chu Mộng Chỉ đang điên cuồng vùng vẫy, nghe đến mấy chữ ấy đột nhiên như mất hết sức lực, cô ta chớp mắt, nước mắt rơi lã chã, “Em đi tìm Cố Thiên Tuấn chồng mình, vậy mà bây giờ lại thành tự tìm đường chết sao? Tại sao, tất cả chuyện này rốt cuộc là tại sao?”

Chu Hán Khanh thấy Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng bình tĩnh lại mới thảnh thở phào trong lòng, anh ta gục đầu lên mái tóc rối bời của Chu Mộng Chỉ rồi khẽ nói: “Mộng Chỉ, xem như anh cầu xin em, em đừng cứng đầu u mê nữa được không? Anh thật sự rất sợ mất em.”

Chu Mộng Chỉ đứng trân trân tại chỗ, rồi chợt nói bằng giọng khản đặc: “Chu Hán Khanh...”

“Ừ.” Chu Hán Khanh gạt đầu, trong lòng tràn ngập sự thương xót và lo lắng cho Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ sụt sịt mũi, nghiêm túc hỏi: “Thật ra Thiên Tuấn vẫn rất yêu em, nhưng anh vì muốn có được em nên mới bịa đặt ra chuyện này, có đúng không?”

Chu Hán Khanh lập tức cảm thấy toàn thân như mất sức lực, anh ta từ từ buông tay ra, không tin được mà lùi lại một bước: “Mộng Chỉ, trong mắt em, anh là con người như vậy sao? Em cảm thấy bao nhiêu năm qua, anh cam tâm tình nguyện ở bên cạnh em, giúp em làm bao nhiêu chuyện tồi tệ như vậy, cố gắng kìm nén nỗi đau mà chúc phúc cho em và Cố Thiên Tuấn, vậy mà lại có thể làm ra chuyện đê tiện như vậy sao? Em nghĩ anh là con người như vậy sao?”

“Em...” Chu Mộng Chỉ mấp máy môi, không thể trả lời câu hỏi của Chu Hán Khanh. Phải rồi, bao nhiêu năm qua, Chu Hán Khanh đã luôn ở bên cạnh mình, chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với mình, vì mình, anh ấy thậm chí còn đi giết người, vậy bây giờ sao có thể làm ra chuyện lừa gạt mình chứ?

Nhưng Thiên Tuấn... Thiên Tuấn tại sao chỉ trong một đêm lại như biến thành một người khác như vậy? Tại sao?

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má Chu Mộng Chỉ, cô ta từ từ quay người lại, thân hình lảo đảo như lá vàng rơi trong gió, nhìn Chu Hán Khanh rồi thất thanh nói: “Nhưng mà, Thiên Tuấn sao lại ở cùng với An Diễm chứ? Tại sao? Giữa họ hoàn toàn không thể tồn tại mối quan hệ gì cơ mà!”

“An Diễm này không hề đơn giản, lúc trước chúng ta đã xem thường cô ta rồi.” Chu Hán Khanh hít một hơi thật sâu, trong lòng vẫn còn rất đau bởi sự nghi ngờ vừa rồi của Chu Mộng Chỉ, “Trong lúc em bất tỉnh, anh đã phái người điều tra lai lịch của An Diễm, nhưng ngoại trừ học lực, giới tính, họ tên, tuổi tác và trường tốt nghiệp ra thì tất cả các thông tin khác, anh đều không tra ra được.”

379. Chương 380

Chu Hán Khanh ngừng một chút, sau đó phân tích: “Nếu chỉ là một nhân viên bình thường thì mấy thông tin lai lịch đó chắc chắn phải rất dễ điều tra, nhưng lai lịch của An Diễm thì lại rất bí ẩn.”

“Rồi sao nữa?” Chu Mộng Chỉ bước lên một bước, bắt an hỏi.

Lẽ nào An Diễm này còn có một thân phận khác mà mình chưa biết sao? Chu Mộng Chỉ cứ luôn cho rằng mình rất thông minh, rất giỏi tính kế, nhưng giờ đây, cô ta lại nhận ra mình như một con ngốc, chẳng hề biết gì cả!

“Sau đó, anh đã từ thông tin trường tốt nghiệp của cô ta mà tra ra được vài người bạn đại học của cô ta, trong đó có một người phụ nữ tên Lý Tư Kỳ có vẻ rất thân thiết với An Diễm, chúng ta có thể từ cô ta mà có được thông tin hữu dụng. Chỉ tiếc là Lý Tư Kỳ hiện giờ đã ra nước ngoài, vẫn chưa về, nhưng Lý Tư Kỳ có một người chồng đã li hôn, rất dễ điều tra.”

Chu Hán Khanh trầm ngâm một lúc rồi nhìn Chu Mộng Chỉ: “Anh đã phái người đi tìm anh ta rồi, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ tìm được thôi.”

Chu Mộng Chỉ nghe đến đó thì thất thần gật đầu, cô ta bây giờ vẫn còn đang rất hoang mang, một người chồng luôn yêu thương chịu đựng mình chớp mắt lại ở cùng người phụ nữ khác. Không hề cãi nhau, cũng không hề đôi chất, cô ta cứ thế mà bị Chu Hán Khanh lôi đến biệt thự này, tất cả mọi chuyện thật sự hết như một cơn ác mộng!

Chu Hán Khanh thấy đáng vẻ đáng thương của Chu Mộng Chỉ thì lập tức lại đau lòng, anh ta bước lên chủ động cầm tay Chu Mộng Chỉ dắt cô ta lên giường: “Bây giờ em khoan nghĩ nhiều đã, em đã bất tỉnh lâu như vậy, nên đi ăn cái gì đó.”

“Em không đói.” Chu Mộng Chỉ thẫn thờ lắc đầu.

“Sức khỏe em vốn đã rất yếu rồi, cho dù là thời điểm nào thì cũng phải ăn uống đúng giờ.” Chu Hán Khanh nói xong liền cầm một cốc sữa nóng còn bốc khói nghi ngút lên đưa ra trước mặt Chu Mộng Chỉ, “Nếu thật sự không ăn nổi thì uống một cốc sữa vậy.”

“Em không muốn uống.”

“Nhưng mà sức khỏe của em...”

“Em đã nói là em không đói mà!” Giọng của Chu Mộng Chỉ trở nên the thé, cô ta vung tay, hất cái cốc trong tay Chu Hán Khanh rơi xuống đất.

Sữa trắng chảy lênh láng trên sàn, mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe.

Chu Hán Khanh nhìn đồng sữa và mảnh vỡ thủy tinh dưới đất, bắt lực thở dài.

Đúng lúc đó thì bên ngoài phòng ngủ chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Về bắt lực và ôn hòa trên mặt Chu Hán Khanh lập tức biến thành nét thâm hiểm, anh ta khẽ đằng hắng rồi quay người bước ra mở cửa: “Có chuyện gì?”

“Thưa anh, đã đưa Ôn Minh đến rồi, bây giờ anh ta đang đợi ngoài phòng khách.” Đàn em của Chu Hán Khanh cúi đầu nói.

“Tôi biết rồi.” Chu Hán Khanh trầm ngâm, “Trông chừng anh ta cẩn thận, tôi sẽ ra ngay.”

“Vâng.” Đàn em của Chu Hán Khanh gật đầu rồi quay người bước đi.

Chu Hán Khanh nghỉ một lát, sau đó quay sang nói với Chu Mộng Chỉ đang ngồi trên giường: “Mộng Chỉ, đã tìm được Ôn Minh rồi, em cùng đi ra với anh đi.”

Chu Mộng Chỉ do dự một lát, cuối cùng gật đầu, mang dép vào rồi theo Chu Hán Khanh bước ra khỏi phòng ngủ.

Đến phòng khách, Chu Mộng Chỉ trông thấy một đám người mặc áo sơ mi hoa lòe loẹt đang đứng giữa phòng. Thấy Chu Hán Khanh đến, đám người ấy vội vàng cung kính cúi đầu nói với Chu Hán Khanh: “Chào sếp.”

Chu Mộng Chỉ nhìn đám người ăn mặc kì quái, mặt mũi bặm trợn ấy, bất giác lùi lại đứng sát vào người Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh nhẹ nhàng vỗ vai Chu Mộng Chỉ rồi khẽ giải thích: “Đám người này đều là bọn cận bã của xã hội, anh tình cờ gặp được, có lúc cho bọn chúng một ít tiền lẻ, khi chúng gặp chuyện anh cũng giúp đỡ đôi chút, hơn nữa len có đàn em thì cũng không thể quá lộ liễu, tránh để Cố Thiên Tuấn phát giác, vậy nên dần dần, anh đã có nhiều đàn em như vậy đây.”

“À.” Chu Mộng Chỉ quay sang nhìn Chu Hán Khanh, cảm thấy anh đúng là đã vì cô ta mà làm rất nhiều việc.

Thấy ánh nhìn tán thưởng của Chu Mộng Chỉ, Chu Hán Khanh có hơi tự đắc khẽ đằng hắng một cái rồi quay sang hỏi đám lưu manh: “Người đó đâu?”

Đàn em của Chu Hán Khanh lập tức biết điều đứng dạt ra hai bên, để lộ ra một người đàn ông đang bị trói toàn thân sau lưng họ.

Ôn Minh cảm thấy số của mình đúng là quá xui xẻo, mẹ bị ung thư qua đời, bản thân mình ngoại tình nên mất vợ, chuyện mất mặt ấy lại còn bị đồng nghiệp biết được, suốt ngày chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng anh ta, cuối cùng khiến anh ta chỉ vì phạm một sai lầm nhỏ trong công việc thôi mà cũng bị đuổi việc.

Bây giờ Ôn Minh không còn nhà để về, trong người không một xu dính túi, ai ngờ đang đi trên đường thì tai họa lại ập xuống, bị một đám người không hiểu ở đâu ra lao vào đấm đá túi bụi rồi giải đến đây.

Lúc này anh ta sợ đến mức chẳng dám ngẩng đầu lên, trên người đang mặc một cái áo sơ mi cũ đã ố vàng nhàu nhúm, dính đầy vết giầy.

“Ngẩng đầu lên.” Chu Hán Khanh ra lệnh.

Ôn Minh chỉ còn cách run rẩy từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra một gương mặt tiều tụy, trông rất thê thảm.

“Anh là Ôn Minh à?” Chu Hán Khanh bước đến trước mặt Ôn Minh, ngồi xổm xuống lạnh lùng hỏi, “Chồng của Lý Tư Kỳ đúng không?”

Ôn Minh lập tức sợ đến lạnh người, vội vàng giải thích với Chu Hán Khanh: “Anh gì ơi, Lý Tư Kỳ tuy từng kết hôn với tôi, nhưng mà đã li hôn rồi, nếu cô ta đã từng làm chuyện gì có lỗi với anh thì cũng không liên quan đến tôi!”

Chu Hán Khanh nhìn Ôn Minh đầy khinh bỉ rồi nói: “Vậy thì đúng rồi, người mà tôi muốn tìm chính là anh.”

“Hả?” Ôn Minh ngẩn người, cảm thấy mình trước nay chưa bao giờ gặp người này mà! Tại sao anh ta lại tìm mình?

Ôn Minh sợ hãi lùi về sau một bước, vô tình chạm vào một người mặc áo hoa đứng đằng sau, anh ta lập tức khó chịu đá Ôn Minh một cái.

“Bịch” một tiếng, Ôn Minh ngã xuống ngay dưới chân Chu Hán Khanh.

“Đừng sợ, tôi chỉ muốn tìm anh hỏi vài chuyện thôi.” Chu Hán Khanh lùi lại một bước, giống như sợ Ôn Minh sẽ làm bẩn giày mình vậy.

“Anh gì ơi, rốt cuộc anh muốn hỏi tôi chuyện gì? Tôi sẽ nói hết mà.” Ôn Minh mặc kệ bản thân đang đau đớn, liên tục đưa tay áo lau mồ hôi.

“Được.” Chu Hán Khanh hài lòng gật đầu hỏi, “Anh có biết An Điềm không?”

“Biết chứ biết chứ.” Ôn Minh không biết người này tại sao lại nhắc đến An Điềm, nhưng vẫn cứ thật thà gật đầu như gà mổ thóc.

Nghe câu trả lời khẳng định của Ôn Minh, sắc mặt Chu Hán Khanh lập tức trở nên nghiêm nghị, Chu Mộng Chỉ đứng bên cạnh cũng căng thẳng ôm ngực, bước đến trước mặt Ôn Minh.

“Mau nói hết tất cả những gì anh biết liên quan đến An Điềm cho tôi nghe.” Chu Hán Khanh mặt không cảm xúc ra lệnh.

“Vâng vâng vâng.” Ôn Minh lập tức đồng ý, bắt đầu nói ra chuyện của An Điềm, “An Điềm và vợ tôi Lý Tư Kỳ là bạn đại học, trước đây, khi tôi còn đang hẹn hò với vợ tôi thì có nghe nói mẹ An Điềm đã mất sớm, bố là một ông chủ lớn, gia đình rất có tiền, à phải rồi!”

Ôn Minh lên giọng giống như đang kể công: “Khi An Điềm học đại học năm ba thì hình như đã kết hôn rồi, nhưng chú rể đó bắt phải tổ chức đám cưới thật đơn giản, chỉ có Lý Tư Kỳ vợ tôi được tham dự, hơn nữa thân phận chú rể đó cũng rất bí ẩn, ngoại trừ Tư Kỳ ra thì chẳng ai biết anh ta là ai cả!”

Nghe đến đây, Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ liền đưa mắt nhìn nhau: Câu chuyện này dường như rất quen thuộc với họ!

380. Chương 381

“Anh nói tiếp đi.” Chu Hán Khanh ra lệnh.

“Vâng, vâng, vâng.” Ôn Minh quỳ dưới đất và tiếp tục cố gắng để nhớ lại: “Tuy nhiên, khi tốt nghiệp đại học, hình như An Điềm đã ly dị với anh chàng đó. Không chỉ vậy, An Điềm còn có thai nữa, một thân một mình đến thành phố S. Vợ tôi thấy cô ấy tội nghiệp, nên đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều. Sau đó, An Điềm sinh được một đứa con trai tên là An An. Cô ấy cũng đã tìm được một công việc tại chi nhánh của công ty Tô Thị ở thành phố S. Sau đó, nhờ biểu hiện xuất sắc, cô ấy đã được điều đến trụ sở chính của công ty Tô Thị. Còn về những việc đã xảy ra với An Điềm sau này ở thành phố H, tôi cũng không rõ lắm.”

Ôn Minh lén liếc nhìn sắc mặt của Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ, giả vờ rất chân thành. Anh ta suy đi nghĩ lại, vẫn không dám nói cho Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh biết chuyện mình đã gặp Cố Thiên Tuấn trong bệnh viện. Bởi vì trợ lý của Cố tổng đã nhắc nhở mình rất “khách sáo”, nếu mình nói ra chuyện đó, mình sẽ biến mất trong chớp mắt!

Nghe thấy những lời Ôn Minh nói, Chu Mộng Chỉ bất giác cúi gằm mặt xuống: Những gì mà An Điềm trải qua, dường như mình từng nghe ở đâu rồi thì phải.

Chu Hán Khanh cũng tối mặt lại, anh ta cũng có câu hỏi tương tự như Chu Mộng Chỉ.

Ngay khi hai người cau mày miệt mài suy nghĩ, Ôn Minh đột nhiên nói một câu: “Tôi còn nhớ ra một chuyện nữa về An Diễm, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Anh nói thử xem.” Chu Hán Khanh nhìn vào Ôn Minh.

“An Diễm bốn năm trước không phải mang tên này, tên trước đây của cô ấy là An Nhiên.”

“An Nhiên?”

Một tiếng sét kinh hoàng bỗng bùng nổ trong tâm trí của Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ.

Vợ cũ của Cố Thiên Tuấn cũng tên là An Nhiên. Hơn nữa, cô ta cũng kết hôn với Cố Thiên Tuấn vào năm năm trước, một năm sau đó thì ly dị, sau đó biến mất không thấy tăm hơi!

Trùng khớp rồi, tất cả mọi chuyện đều trùng khớp rồi!

Con khốn An Diễm khiến mình phải cắn răng chịu đựng này, hóa ra là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn, An Nhiên!

Chu Mộng Chỉ ngay lập tức mềm nhũn cả hai chân, “bịch” một tiếng khụy xuống đất. Chắc Thiên Tuấn đã nhận ra An Diễm ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi nhỉ? An Diễm, cũng đã biết tất cả từ lâu, chẳng qua chỉ giả vờ không biết chứ gì?

“Ha ha...” Chu Mộng Chỉ ngửa cổ lên và bắt đầu cười lớn, từng giọt nước mắt thật to không ngừng rơi xuống. Hai người họ đã giấu mình lâu như thế! Đã giấu lâu như thế!

Còn mình, thì giống như một kẻ ngốc, chẳng biết gì cả!

“Mộng Chỉ, em đừng như vậy.” Mặc dù mức độ kinh ngạc của Chu Hán Khanh cũng không ít hơn Chu Mộng Chỉ, nhưng nhìn thấy trạng thái gần như điên rồ của Chu Mộng Chỉ, anh ta đành phải tạm quên đi những việc khác để an ủi Chu Mộng Chỉ.

“Các cậu đưa Ôn Minh ra ngoài trước đi! Có chuyện gì, tôi sẽ gọi các cậu!” Chu Hán Khanh nhìn vào mấy người đàn em đang há hốc miệng và Ôn Minh rồi lạnh lùng căn dặn.

“Vâng.” Đàn em của Chu Hán Khanh đưa mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng xách Ôn Minh đang run rẩy đi ra khỏi nhà.

Sau khi cánh cửa đóng lại, trong căn nhà lớn trống rỗng chỉ còn lại Chu Mộng Chỉ điên loạn và Chu Hán Khanh mặt đầy lo lắng.

“Em phải đi hỏi Cố Thiên Tuấn xem tại sao anh ấy lại dối gạt em! Tại sao? Em yêu anh ấy nhiều như thế!” Chu Mộng Chỉ giống như một con ma, vừa há to miệng thở hổn hển, vừa bò lết ra phía cửa.

Chu Hán Khanh lập tức ôm chầm lấy Chu Mộng Chỉ, đau lòng nói: “Mộng Chỉ, em bình tĩnh lại đi.”

“Làm sao em bình tĩnh được?” Chu Mộng Chỉ khóc hét lên với Chu Hán Khanh như điên loạn. Chuyện này thật khủng khiếp! Người mà cô ta yêu nhất, ngay từ đầu, lại đã lừa gạt cô ta!

“Anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Chu Hán Khanh ôm chầm lấy Chu Mộng Chỉ và nói đầy tự trách: “Nếu anh để ý đến An Diễm sớm hơn, có lẽ mọi chuyện sẽ không đến nông nổi này!”

“Phải! Tất cả là lỗi của anh! Đều là lỗi của anh!” Chu Mộng Chỉ đột nhiên quay lại nhìn Chu Hán Khanh. Cô ta đưa tay ra nâng khuôn mặt của Chu Hán Khanh lên thật mạnh rồi nói với giọng run rẩy. “Chuyện này đều là lỗi của anh. Vì vậy, anh phải bù đắp cho em, anh phải giúp em giết An Diễm! Giúp em giết chết cô ta!”

“Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn đã biết thân phận của An Diễm từ trước, vậy mà vẫn giấu chúng ta, anh lại nhìn thấy cử chỉ rất thân mật của họ. Vì vậy, bây giờ An Diễm không phải dễ dàng đụng đến như em muốn đâu. Em hãy bình tĩnh lại đã...”

“Ngay cả anh cũng không nghe lời em nữa phải không?” Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không để cho Chu Hán Khanh nói hết lời. Đôi lông mày lá liễu của cô ta dựng đứng lên, và trong giây tiếp theo, cô ta đã bóp chặt cổ của Chu Hán Khanh.

Khuôn mặt tái nhợt của Chu Mộng Chỉ cùng với đôi mắt đỏ ngầu khiến cô ta trông khủng khiếp như trong những bộ phim kinh dị: “An Diễm phải chết! Phải chết! Anh đã nghe thấy chưa? Đã nghe thấy chưa?”

“Ặc...” Từ cổ họng của Chu Hán Khanh phát ra một tiếng rất khó khăn. Mặc dù sức khỏe của Chu Mộng Chỉ rất yếu, nhưng hễ tâm trạng kích động thì sức lực lại tràn trề. Cổ của Chu Hán Khanh bị bóp chặt đến mức nổi gân xanh. Anh ta cảm thấy hơi thở của mình ngày càng khó khăn, trước mắt cũng ngày càng đen lại.

Nhưng, ngay cả khi Chu Mộng Chỉ làm vậy với Chu Hán Khanh, anh ta vẫn không chống cự. Vì người đầu tiên mà anh ta nghĩ tới vẫn là Chu Mộng Chỉ, anh ta biết bây giờ Chu Mộng Chỉ cần được trút bỏ cảm xúc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến khi Chu Hán Khanh cảm thấy choáng váng muốn ngất đi, Chu Mộng Chỉ bỗng bất ngờ buông tay như không còn chút sức lực nào.

“Khụ khụ khụ...” Chu Hán Khanh chống tay xuống đất thở hổn hển.

“Ngay cả anh cũng không giúp em nữa, ngay cả anh cũng không giúp em nữa...” Chu Mộng Chỉ nước mắt tuôn như mưa. Cô ta đứng dậy như một kẻ mất hồn, ngơ ngàng nhìn xung quanh. Cô ta không biết mình nên đi đâu về đâu.

Đột nhiên, chút ánh sáng còn lại trong mắt Chu Mộng Chỉ đã nhìn thấy cái bình hoa trên bàn. Cô ta híp mắt lại lao nhanh đến.

“Xoảng” một tiếng, Chu Mộng Chỉ đẩy bình hoa trên bàn rơi xuống đất.

Những mảnh sứ vỡ vụn rơi đầy sàn, một số mảnh nhỏ hơn còn văng trúng chân của Chu Mộng Chỉ, để lại nhiều vết máu. Nhưng, Chu Mộng Chỉ vẫn không quan tâm. Cô ta lao đến rồi chụp lấy mảnh vỡ lớn nhất, rồi dí sát nó vào cổ mình.

“Chu Hán Khanh, em muốn anh đi giết An Diễm. Nếu không, em sẽ chết ngay trước mặt anh!” Chu Mộng Chỉ nhìn vào Chu Hán Khanh với vẻ hung tợn, nói dần từng chữ một.

“Mộng Chỉ, em đừng làm thế!” Chu Hán Khanh mặc kệ cái đầu vẫn còn choáng váng của mình, vội vàng đứng dậy lao thẳng tới chỗ Chu Mộng Chỉ.

“Anh đừng qua đây!” Chu Mộng Chỉ lùi về sau một bước, mảnh gốm trong tay lại dí sát cổ mình hơn một chút.

“Được! Anh không qua đó! Em đừng làm tổn thương chính mình!” Chu Hán Khanh gật đầu đau khổ. Nhìn thấy Chu Mộng Chỉ trở nên như thế này, anh ta buồn đến muốn chết.

“Em hỏi lại anh lần cuối cùng. Anh có giúp em không?” Chu Mộng Chỉ vừa nói vừa đâm mảnh gốm vào cổ mình. Ngay lập tức, dòng máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương trên cổ cô ta. Mặc dù nó không làm cô ta chết ngay, nhưng cũng đủ để Chu Hán Khanh phải vô cùng hốt hoảng.

“Anh giúp em, anh giúp em. Anh sẽ giúp em tất cả mọi việc!” Chu Hán Khanh bắt chấp tất cả mà hét lên.

Vốn dĩ, sau khi biết được sự thật, Chu Hán Khanh đã nghiêm túc nghĩ cách đưa Chu Mộng Chỉ trốn khỏi đây.

Bởi vì, là người trước nay luôn tỉnh táo, anh ta biết rằng bây giờ An Diễm đã được Cố Thiên Tuấn bảo vệ. Anh ta càng biết rằng, Cố Thiên Tuấn đã biết tất cả mọi chuyện, đồng thời đã từng bước từng bước đẩy anh ta và Mộng Chỉ vào hoàn cảnh khốn cùng này.

Do đó, chống lại Cố Thiên Tuấn, hoàn toàn giống như lấy trứng chọi đá, cuối cùng chỉ thất bại thảm hại.

Tuy nhiên, tất cả những tính toán và tỉnh táo của Chu Hán Khanh đều sụp đổ ngay lúc Chu Mộng Chỉ cắt đứt cổ mình. Cả đời anh ta luôn đuổi theo bước chân của Mộng Chỉ, cả đời sống để bảo vệ Mộng Chỉ! Nếu mất đi Mộng Chỉ, anh ta sống còn ý nghĩa gì?

Do đó, anh ta phải hứa giúp Mộng Chỉ!

“Anh đồng ý rồi...” Đôi mắt đỏ như máu của Chu Mộng Chỉ bỗng sáng lên. Cô ta từ từ thả lỏng mảnh gốm trong tay, rồi cười phá lên như điên dại. “Ha ha ha! An Diễm, mày chết chắc rồi! Mày chết chắc rồi!”

Chu Hán Khanh nhìn vào Chu Mộng Chỉ gần như phát điên, rồi nhấc chân lên và bước chầm chậm qua đó. Anh ta nhẹ nhàng ôm lấy cô ta vẫn đang cười ha hả, rồi nhắm mắt lại như thể chấp nhận số phận: Anh thật sự hy vọng cái ôm này, có thể lâu hơn một chút, lâu hơn một chút nữa.

Lúc này, mặt trời đang chiếu sáng ngoài cửa sổ, đang độ vào xuân nên sức sống tràn khắp mọi nơi. Tuy nhiên, âm mưu trong góc tối cũng đang lặng lẽ sinh sôi...

381. Chương 382

Vào ngày thứ ba sau khi An Diễm dọn đến biệt thự, Cao Lỗi bắt ngờ ghé thăm.

“Cố tổng, có tin tốt.” Cao Lỗi đến phòng sách của Cố Thiên Tuấn, người vốn điềm tĩnh như anh, vậy mà trong giọng nói bây giờ lại có vẻ phấn khích như thể sắp có một sự kiện lớn ngã ngũ.

“Anh nói đi.” Cố Thiên Tuấn uống một ngụm nước. Chỉ cần mọi việc đi đúng theo kế hoạch của mình thì kết quả nhận được dĩ nhiên sẽ như mình dự đoán.

“Xe của Chu Minh Phong đã được cảnh sát trục vớt. Theo như thẩm định của chuyên gia, xác nhận rằng có người đã giả trò với thiết bị phanh số. Và người bán cho xe cho Chu Mộng Chỉ ở chợ đen, chúng tôi cũng đã điều tra được rồi. Anh ta có thể làm nhân chứng cho việc Chu Mộng Chỉ cố ý giết người. Bây giờ, chỉ cần đem người này, cũng như tên hung thủ đã giết Dương Thanh Lộ rồi bỏ trốn giao cho cảnh sát, phần còn lại sẽ dễ xử hơn cho chúng ta.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu. Bây giờ Chu Hán Khanh không còn làm ở Cổ Thị nữa, phần thế lực còn lại ở Cổ Thị cũng đã bị loại trừ. Chu Mộng Chỉ cũng sắp trở thành một kẻ tội phạm, chỉ cần xảy ra sơ suất gì thì số cổ phần trong tay cô ta sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay mình.

Chỉ là, thân phận của Chu Mộng Chỉ vẫn là người vợ hợp pháp của mình, nên có lẽ phía cảnh sát sẽ vì nể mặt mình mà xử nhẹ.

Việc mà Cố Thiên Tuấn phải làm bây giờ chính là, phải đích thân đến đồn cảnh sát một chuyến, nhắc lại chuyện cũ với trưởng đồn, đồng thời kêu họ bắt giữ Chu Mộng Chỉ theo đúng trình tự pháp luật, sau đó đưa ra phán quyết theo luật.

Còn về chuyện Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đã giấu anh để làm những việc kinh tởm kia, Cố Thiên Tuấn không định truy cứu. Bởi vì bây giờ anh đã có An Diễm rồi, không cần phải truy cứu những việc đó nữa, cứ để hai người họ tự sinh tự diệt trong tù vậy!

“Anh đi thông báo, kêu họ đem những bằng chứng đó, đến đợi tôi ở công ty Cổ Thị. Tôi muốn đích thân đến đồn cảnh sát một chuyến.” Cố Thiên Tuấn suy ngẫm rồi nói.

“Vâng, tôi sẽ chuẩn bị xe ngay.” Cao Lỗi gật đầu. Anh quay người đi, rồi đột nhiên dừng bước lại như thể sự nhớ ra điều gì đó.

“Có chuyện gì?” Cố Thiên Tuấn đang mặc áo vest vào đưa mắt nhìn sang Cao Lỗi.

“Cố tổng, tôi còn chuyện này quên nói với anh.” Cao Lỗi quay người lại và nói với vẻ lầy lăm lăm. “Sáng nay, nhân viên bảo vệ ở biệt thự gọi cho tôi. Họ nói buổi tối của ba ngày trước, Chu Mộng Chỉ tự nhiên bị ngắt đi, và đã được Chu Hán Khanh vừa đến đó cứu giúp kịp thời, đưa đến bệnh viện, chị Lý giúp việc cũng đi theo luôn. Ban đầu họ nghĩ anh cũng biết chuyện đó, nên không có thông báo gì. Nhưng bây giờ Chu Mộng Chỉ vẫn chưa về, nên họ gọi cho tôi để hỏi thử.”

“...” Đôi lông mày lười mác của Cố Thiên Tuấn nhíu lại. Chu Hán Khanh trở lại thành phố H để thăm Chu Mộng Chỉ, anh không ngạc nhiên chút nào. Tuy nhiên, cho đến bây giờ anh vẫn chưa lật bài ngựa với Chu Mộng Chỉ, cô ta bị ốm mà lại không gọi cho anh, anh cũng cảm thấy rất khả nghi.

“Thế này đi!” Cố Thiên Tuấn suy nghĩ một lúc và nói với Cao Lỗi. “Bây giờ chúng ta cứ đến đồn cảnh sát trước. Sau đó, anh cử người gọi cho anh hai của tôi, hỏi anh ấy xem Chu Mộng Chỉ đang nằm ở bệnh viện nào. Đến lúc đó, cảnh sát đến vây bắt, cũng sẽ bớt tổn chút sức lực.”

“Vâng.” Cao Lỗi nói rồi vội vàng rời khỏi phòng sách. Còn Cố Thiên Tuấn, sau khi thắt cà vạt xong, cũng bước xuống cầu thang trong bộ vest màu xám bạc.

Khi anh bước ra khỏi hành lang của biệt thự, hình dáng của Cố Thiên Tuấn đột nhiên khựng lại. Anh quay ngoắt đầu lại, nhìn về An Diễm đang ở cách đó không xa.

Lúc này, An Diễm đang ngồi chơi xích đu dưới tán cây tử đằng bên ngoài biệt thự, trên những cành non xanh mướt đang nở rộ những bông hoa màu tím nhạt đan xen vào nhau một cách có nghệ thuật.

An Diễm đang mặc một chiếc váy liền dài tay bằng cotton màu trắng, đôi giày lười cũng màu trắng để lộ hai mắt cá chân xinh đẹp, mái tóc đen buộc nghiêng qua một bên. Ánh nắng chiếu vào cơ thể An Diễm, khiến cả người cô trông như đang phát ra ánh sáng.

Cố Thiên Tuấn nheo mắt lại và nhìn vào An Diễm: Nếu thời gian có thể trôi chậm chậm như thế này, đó cũng là một niềm hạnh phúc đầm ấm.

“Cố tổng, xe đã chuẩn bị xong. Anh...”

Cố Thiên Tuấn giơ tay lên ngắt lời Cao Lỗi đang đứng sau lưng mình, mắt anh vẫn tập trung vào An Diễm đang ở cách đó không xa: “Anh lên xe chờ tôi trước đi, tôi có vài điều muốn nói với An Diễm.”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu, rồi rất biết điều lái xe đi xa một chút.

Cố Thiên Tuấn nhìn vào bóng lưng của An Diễm nở một nụ cười nham hiểm, rồi nhắc bàn chân dài lên đi đến chỗ An Diễm.

Lúc này, An Diễm đang nhắm mắt tận hưởng ánh mặt trời với một tâm trạng dễ chịu. Cô hơi nâng cằm lên, hàng mi dài khẽ nhúc nhích, làn da trắng ngần sáng bóng.

“Ừm...” An Diễm đột nhiên cảm thấy môi mình rất khác, cô liền mở to mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai được phóng đại của Cố Thiên Tuấn.

“Tránh ra!” An Diễm vội đẩy Cố Thiên Tuấn ra rồi đứng dậy khỏi xích đu. Cô lén liếc nhìn những người vệ sĩ áo đen đang tuần tra ở cách đó không xa, rồi chất vấn Cố Thiên Tuấn bằng giọng vừa xấu hổ vừa giận dữ. “Cố Thiên Tuấn, anh không nhìn thấy ở đây có đầy người à?”

“Chắc, tại anh suy nghĩ không chu đáo...” Mặt Cố Thiên Tuấn đầy hối lỗi. Sau đó, anh cúi đầu xuống gần An Diễm và hỏi: “Vậy, hay chúng ta đến một nơi không có ai và tiếp tục nhé?”

“Tôi không có ý này!” An Diễm luôn bị Cố Thiên Tuấn chọc cho dựng tóc gáy lên vào bất cứ mọi lúc. Cô hất chùm tóc đang cột ở một bên ra sau rồi hét lên. “Ý tôi là, anh muốn đi đâu hóng mát thì đi đi, đừng có chọc tôi!”

“Nhưng, chỉ ở chỗ em là mát nhất.” Cố Thiên Tuấn bước tới ôm eo của An Diễm một cách tự nhiên. Anh nhìn vào đôi má ửng hồng vì phấn khích và ngại ngùng của An Diễm, không kìm được lòng đặt một nụ hôn thật nhẹ lên đó.

Tuy nhiên, một cái làm sao đủ?

Cố Thiên Tuấn nhắm mắt lại, rồi đặt những nụ hôn lên trên trán, mũi và môi của An Diễm...

Rồi bất giác, Cố Thiên Tuấn khéo léo mở hai hàm răng dè dặt của An Diễm và bắt đầu cuộc tấn công. Ban đầu An Diễm còn vùng vẫy kịch liệt, nhưng chưa đầy một phút, cô vô thức nhắm mắt lại, từ dè dặt chuyển sang chủ động để đáp lại Cố Thiên Tuấn.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng từ một bên, chiếu bóng của hai người trên mặt đất. Gió thổi nhẹ nhẹ, cây cối rợp bóng, mọi thứ trông thật đẹp.

Lúc này, một giọng nói trẻ con vang lên: “Mẹ ơi, chú Cố ơi, hai người đang làm gì vậy?”

An Diễm đang nhắm nghiền mắt nghe thấy giọng của An An, liền vội vàng mở mắt ra.

Đưa tay lên cố gắng đẩy Cổ Thiên Tuấn ra, An Diễm bụm miệng mình ngượng ngùng quay người đi, không dám nhìn An An.

Tiêu rồi, tiêu rồi! Sao mình có thể làm việc xấu hổ này ngay trước mặt An An? Chút nữa phải giải thích với con thế nào đây? An Diễm vỗ vỗ vào đôi má đỏ ửng của mình, ước gì tìm được một cái lỗ để chui vào.

Nhưng Cổ Thiên Tuấn bị đẩy ra thì thản nhiên như không, anh đưa tay ra vuốt tóc của An Diễm, rồi nhìn sang An An: “An An, con là đàn ông rồi, sao có thể tùy tiện bắt nạt mẹ như thế? Con không nhìn thấy bà xã của chú đang xấu hổ à?”

“Bà xã?” An An và An Diễm đồng thanh hét lên.

An An giơ đôi chân nhỏ lên và chạy đến trước mặt Cổ Thiên Tuấn rồi hỏi: “Chú Cổ ơi, sao chú lại gọi mẹ con là bà xã vậy? Hai người kết hôn khi nào thế? Sao con không biết?”

“Phải đó, Cổ Thiên Tuấn. Sao anh lại ăn nói lung tung như vậy? Từ khi nào mà tôi...”

“Suyt...” Cổ Thiên Tuấn đặt ngón tay trở lên môi An Diễm, nghiêng người dựa sát tai cô và giải thích: “Hôn nhau thường là việc mà những người yêu nhau và các cặp vợ chồng mới làm. Nếu anh không nói như vậy, sẽ tạo ra ảnh hưởng không thể cứu vãn đối với tâm hồn trẻ thơ non nớt của An An đấy.”

382. Chương 383

“Tôi...” An Diễm há miệng ra rồi lại nhìn xuống An An đang không hiểu gì, rồi đành phải mím miệng lại, không lên tiếng nữa.

Bây giờ cũng không có lý do nào tốt hơn để giải thích với An An, nhưng, sau này mình nhất định phải buộc Cổ Thiên Tuấn giải thích rõ ràng với An An rằng mình chưa bao giờ hứa gì với Cổ Thiên Tuấn cả! An Diễm giận dữ nghĩ.

“Chú Cổ ơi, mẹ ơi, hai người mau nói đi! Hai người kết hôn khi nào vậy? Sao con không biết?” An An kéo kéo vạt áo của Cổ Thiên Tuấn, há hức hỏi.

“Thì tôi qua đó!” Cổ Thiên Tuấn bắt đầu nói huyền thuyên với An An bằng một vẻ mặt nghiêm túc. “Tôi qua, khi con đang ngủ say, chú và mẹ con đã kết hôn!”

Cổ Thiên Tuấn nói rồi cầm tay An Diễm lên đặt trước mặt An An: “Con nhìn thấy chưa? Chiếc nhẫn kim cương xanh này chính là nhẫn cưới của chú và mẹ.”

“Wow!” Cái miệng nhỏ của An An không thể nén được phải kêu lên. “Chú Cổ ơi, chú thực sự đã cưới mẹ con sao?”

“Đúng vậy!” Cổ Thiên Tuấn gật đầu nghiêm túc, còn cầm lấy tay An Diễm và hỏi: “Có phải vậy không? An Diễm!”

“Ồ, ha ha...” An Diễm cười gượng một tiếng, cô ngáp ngừng nhưng vẫn không nói ra. Cái tên Cổ Thiên Tuấn này, rõ ràng đang mượn chuyện An An để lợi dụng mình!

Tuy nhiên, An An lại không để ý thấy biểu hiện ngượng ngùng của An Diễm. Bây giờ, trong trái tim nhỏ bé của cậu chỉ đầy tiếc nuối: “A, chú Cổ ơi, chú và mẹ kết hôn, sao lại không cho con tham gia? Mà hơn nữa, người ta cưới nhau đều tổ chức vào ban ngày, tại sao chỉ có hai người muốn kết hôn vào ban đêm thế?”

“An An ngoan.” Cổ Thiên Tuấn ngồi xổm xuống, mỉm cười nói. “Nếu An An thấy không vui, vậy chú sẽ tổ chức lại lễ cưới với mẹ con một lần nữa. Đến lúc đó, không chỉ An An được tham gia, mà bạn bè của An An, và cả bạn bè của mẹ con, cũng đều có thể đến tham gia!”

“Thật hả chú?” Đôi mắt trong của An An sáng lên ngay lập tức.

“Đương nhiên là thật!” Cố Thiên Tuấn gạt đầu cái rụp. “Chú sẽ không lừa An An đâu!”

“Yeah! Con được tham dự đám cưới của mẹ và chú Cố rồi!” An An nhảy lên sung sướng. Cậu đưa tay ra nắm lấy tay của Cố Thiên Tuấn, rồi chạy tới nắm lấy tay An Diễm, vừa nhảy vừa nói: “Mẹ ơi, hôm nay con vui lắm! Con cũng có bố rồi!”

“An An...”

An Diễm vốn đang giận Cố Thiên Tuấn vì đã nói lung tung chuyện đám cưới gì đó, nhưng lời An An vừa thốt ra đã khiến cổ họng cô hơi nghẹn ngào: Bao nhiêu năm qua, mặc dù An An hiếm khi nhắc đến từ bố này với mình, nhưng trong lòng nó, chắc vẫn rất khát khao có được một người bố!

Nhưng tình hình hiện tại, hoàn toàn không phải như những gì An An đã nghĩ!

An Diễm khịt mũi, trong lòng thấy hơi buồn.

“An An ngoan, con đi chơi đi. Chú còn vài điều muốn nói với mẹ con.” Cố Thiên Tuấn ngồi xổm xuống, cười rạng rỡ và dịu dàng.

“Dạ vâng!” An An lần lượt hôn gió với Cố Thiên Tuấn và An Diễm, sau đó vui vẻ chạy đi chơi.

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm lẩm bẩm gọi tên Cố Thiên Tuấn ở sau lưng anh. Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm và hỏi. “Thật ra, thân thể của An An, anh đã biết từ lâu rồi phải không?”

“Ừm,” Cố Thiên Tuấn quay người lại và gạt đầu với An Diễm.

Quả đúng như mình đã suy đoán cách đây một thời gian, Cố Thiên Tuấn đã biết thân phận của An An rồi.

An Diễm nhận được câu trả lời chỉ khẽ thở dài nói nhỏ: “Cố Thiên Tuấn, tôi biết An An đi theo anh thì cuộc sống sẽ tốt hơn, nhưng tôi không nỡ xa An An. Mà anh không cần lo, vì anh là bố của con tôi, nên tôi sẽ tôn trọng quyền lợi mà anh nên có. Cho con gọi anh bằng bố cũng không sao, chỉ là, anh nói dối với An An rằng chúng ta sẽ tổ chức đám cưới, thật sự là...”

“Anh nói thật mà.” Cố Thiên Tuấn ngắt lời An Diễm, nhìn vào cô một cách nghiêm túc.

“Hả?” An Diễm nhất thời không phản ứng lại được.

“Anh sẽ cưới em, sau đó tổ chức cho em một đám cưới linh đình” Cố Thiên Tuấn đi đến chỗ An Diễm rồi nói thật rõ ràng. “Những lời anh vừa nói với An An, đều là thật lòng. Anh phải bù đắp những gì đã nợ em trong bốn năm qua.”

“Anh...” An Diễm bất giác lùi về sau một bước. Cô mở miệng và nói: “Nhưng mà...”

“Còn nhớ anh từng nói với em là chờ anh không?”

“Nhớ, nhưng mà...”

“Bây giờ, thời cơ đã chín muồi rồi.” Cố Thiên Tuấn khẽ mỉm cười. Anh nhẹ nhàng nâng cằm An Diễm lên rồi hôn một cái lên đôi môi căng mọng của cô. “Em chờ anh thêm một đêm nay nữa. Ngày mai, mọi chuyện sẽ kết thúc, anh sẽ kể cho em nghe tất cả.”

“Tất cả mọi chuyện? Tất cả mọi chuyện gì? Cố Thiên Tuấn, anh đã giấu tôi đi làm gì rồi? Tôi...”

“Được rồi, anh phải giải quyết xong chuyện đó càng sớm càng tốt. Em phải ngoan đấy.” Cố Thiên Tuấn lại hôn lên trán An Diễm, rồi quay người đi đến chỗ chiếc xe mà Cao Lỗi đang chờ sẵn ở đằng kia.

“Này, này, này...” An Diễm đuổi theo về phía trước một bước, mở to mắt nhìn Cố Thiên Tuấn ngồi vào xe của Cao Lỗi rồi rời đi.

“Thật là!” An Diễm cúi đầu và lẩm bẩm: “Chuyện gì mà bắt mình phải đợi đến ngày mai mới nói? Nói ngay bây giờ không được à?”

Bất lực thở dài, An Diễm vuốt lại mái tóc đã bị Cố Thiên Tuấn làm rối, rồi quay người đi vào trong biệt thự.

Không có gì để làm, An Diễm đi ép cho mình một cốc nước trái cây.

“Chà chà...” An Diễm uống một ngụm nước trái cây, ngồi nhàn nhã trên ghế sofa.

Ngửa đầu ra gối dựa, An Diễm nhắm mắt lại một cách thư giãn: Thật ra, cuộc sống không phải làm việc cũng khá tốt!

Ngay lúc này, nhạc chuông điện thoại vang lên, An Diễm vội lấy máy ra.

Khi nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, An Diễm hơi lấy làm lạ: Sao Lâm Hiểu Hiểu lại gọi cho mình? Kể từ khi trở về từ chuyến du lịch suối nước nóng đến nay, hai người họ không còn liên lạc với nhau nữa.

Không biết lần này cô ấy gọi cho mình, có mục đích gì?

An Diễm cúi mặt xuống suy nghĩ, rồi nói máy với Lâm Hiểu Hiểu để dò hỏi.

“An Diễm!” Giọng nói vui vẻ của Lâm Hiểu Hiểu vang lên từ đầu bên kia của điện thoại. Giọng điệu quen thuộc và nhiệt tình này, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra trước đây vậy.

“Ừm.” Mặc dù Lâm Hiểu Hiểu giả vờ như chưa từng có gì xảy ra, nhưng An Diễm lại nhớ rất rõ.

Lâm Hiểu Hiểu thực sự đã rất tốt với mình, cũng thực sự đã làm tổn thương mình, An Diễm không biết mình nên dùng thái độ gì để đối mặt với cô ấy, nên chỉ có thể “ừm” nhẹ một tiếng.

“An Diễm, cô vẫn còn giận tôi à?” Lâm Hiểu Hiểu dường như đã cảm nhận được những thay đổi cảm xúc của An Diễm, giọng của cô ấy ngay lập tức trở nên thận trọng. “Chuyện lần trước, là tôi đã làm sai. Tôi xin lỗi cô, xin lỗi, xin lỗi...”

An Diễm nghe thấy giọng nói áy náy của Lâm Hiểu Hiểu, trong lòng rối rắm và cúi đầu xuống, vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp Lâm Hiểu Hiểu thì đã bị cô ấy làm khó.

Tuy nhiên, sau đó, khi nhà mình bị ngập trong nước, Lâm Hiểu Hiểu là người đầu tiên đưa tay ra giúp đỡ. Cô ấy đã cho mình cơ hội làm việc, và khi mình bị Lý An Ni bắt nạt, cũng chính Lâm Hiểu Hiểu đã ra mặt giùm mình.

Hiểu Hiểu là một cô gái có tâm tư đơn giản, nhưng lại quá cố chấp và quá bướng bỉnh mà thôi. An Diễm thở dài, và trong quá trình nhớ lại tình bạn trước đây giữa hai người, cô đã tha thứ cho Lâm Hiểu Hiểu.

383. Chương 384

“An Diễm, xin lỗi, thật sự xin lỗi, lúc trước là tôi đã sai rồi, cô tha thứ cho tôi đi được không?” Trong lúc An Diễm đang suy nghĩ thì Lâm Hiểu Hiểu vẫn liên tục xin lỗi.

“Hiểu Hiểu, không cần xin lỗi liên tục như vậy.” An Diễm cười nhẹ nhàng với Lâm Hiểu Hiểu bên kia đầu dây, “Những việc đã qua thì cứ cho nó qua đi.”

Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy chột sững người, giọng nói lập tức mừng đến mức có hơi chói tai, “Có thật không, cô thật sự tha thứ cho tôi rồi sao?”

“Đừng có nói là tha thứ hay không.” An Diễm lắc đầu, “Tôi lúc trước cũng chưa từng trách cô, chỉ là, sau khi xảy ra những chuyện đó, tôi không biết phải dùng thái độ gì để đối diện với cô, cho nên mới không liên lạc với cô thôi. Nhưng bây giờ cô đã chủ động gọi điện thoại cho tôi, mà tôi thì cũng đã nghĩ thông rồi!”

An Diễm biết rõ, con người ta sống trên đời này không thể nào khiến cho tất cả mọi người đều thích mình được, cho dù bạn có làm gì thì cũng sẽ có người chỉ trích mà thôi, vậy nên, nếu người nào đối địch với An Diễm thì cô cũng sẽ không do dự mà ra mặt phản kích. Đối với tất cả những người ghét mình và mình ghét, cứ một người sẽ tính sổ một người, An Diễm tuyệt đối sẽ không nhún nhường cầu toàn, sẽ không vì để cho mọi người yêu thích mà làm những việc trái với ý nguyện của mình.

Đời người chỉ có một, chỉ cần đảm bảo luôn tuân thủ theo trật tự xã hội thì ai mà không có quyền được sống vì bản thân mình?

Vậy nên, khi cần tấn công thì tấn công, khi cần tha thứ thì tha thứ, một cuộc đời như vậy thì mới không cảm thấy có quá nhiều gánh nặng và mệt mỏi.

Lâm Hiểu Hiểu là người mà cô đã xem là bạn rồi, vậy nên, làm lành với cô ấy chính là một lựa chọn tốt nhất. Nghĩ đến đây, An Diễm liền cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

“Đúng! Những việc đã qua thì cứ cho nó qua đi!” Giọng nói vui vẻ của Lâm Hiểu Hiểu vang lên bên tai An Diễm, “Chúng ta sẽ mãi là những người bạn thân không bao giờ xa rời!”

“Ừ.” An Diễm nhấp một ngụm nước trái cây, cảm thấy ánh nắng bên ngoài như rực rỡ hơn.

“Phải rồi, An Diễm, trong khoảng thời gian chúng ta không liên lạc với nhau, cô sống vẫn tốt chứ?” Lâm Hiểu Hiểu quan tâm hỏi han.

“Chẹp, cũng khá tốt!” An Diễm nhếch mép, bắt đầu nhớ lại những việc đã xảy ra trong thời gian qua, cô đã tham gia nhóm dự án hợp tác, được làm công việc mà mình yêu thích, được bậc thầy Trương Hiểu Hy hướng dẫn, giúp cô có thêm nhiều kinh nghiệm thiết kế, cô và Doanh Doanh làm việc với nhau rất vui vẻ, còn quen được người bạn mới là Thẩm Sở Hà.

Điều quan trọng nhất là, An Diễm nhận thấy mối quan hệ giữa cô và Cố Thiên Tuấn, càng lúc càng gần gũi hơn...

Nhớ lại chuyện hôm đó Khưu Doanh Doanh nói với cô rằng đã trông thấy Chu Mộng Chỉ ôm ấp một người đàn ông khác, rồi lại nhớ đến những lời kì lạ mà sáng nay Cố Thiên Tuấn đã nói với mình, trong lòng An Diễm bắt đầu cảm thấy rối loạn.

Thật ra, nghĩ đến những việc Chu Mộng Chỉ gây ra cho mình bốn năm trước và việc Cố Thiên Tuấn đã phản bội mình, An Diễm đã không còn cảm thấy áy náy gì với cô ta nữa.

Tuy nhiên, An Diễm lại không biết việc mình tha thứ cho Cố Thiên Tuấn như vậy rốt cuộc có đúng hay không nữa, ngoài ra, chuyện anh định nói với cô trước khi đi rốt cuộc là chuyện gì?

An Diễm mím môi, bắt đầu mong chờ ngày mai mau đến.

“Ôi, nhưng mà tôi thì lại sống không tốt chút nào!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe An Diễm nói như thế thì lập tức thấy ghen tị, “Từ sau khi tôi làm chuyện có lỗi với cô thì đã bị anh và bố nhốt trong nhà, không được đi đâu hết! Đạo gần đây mới chịu thả tôi ra, tôi đã lâu lắm rồi không được đi chơi đây này!”

“Vậy cô có thể rủ bạn cô ra ngoài chơi mà.” An Diễm tốt bụng đưa lời khuyên.

“Bạn của tôi chính là cô mà!” Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên cao giọng, “An Diễm, hay là cô đi chơi với tôi đi! Chúng ta đã lâu lắm rồi không gặp nhau mà, gặp tôi chút đi!”

“Chuyện này...” An Diễm thấy hơi khó xử, “Thật ra, giờ tôi đang không tiện lắm.”

“Không tiện lắm?” Lâm Hiểu Hiểu quan tâm hỏi, “Có phải cô bị ốm rồi không? Cô vẫn còn ở chỗ cũ chứ? Tôi đến nhà thăm cô được không?”

“Chắc, không cần đâu!” An Diễm lập tức từ chối, tuyệt đối không được để Lâm Hiểu Hiểu biết chuyện cô đang ở nhà Cố Thiên Tuấn được, “Cô không cần đến thăm tôi đâu!”

Thấy An Diễm từ chối, giọng của Lâm Hiểu Hiểu liền xui đi, cô khựng một lát rồi nói, “An Diễm, có phải cô vẫn chưa tha thứ cho tôi không? Cho nên mới không muốn đi chơi với tôi, cũng không muốn tôi đến nhà cô.”

“Không phải đâu!” An Diễm không phải là chưa tha thứ cho Lâm Hiểu Hiểu, mà là tình cảnh hiện giờ không cho phép Lâm Hiểu Hiểu đến gặp cô! Vì hiện giờ cô và Cố Thiên Tuấn vẫn chưa có danh phận gì.

“Nhưng mà tôi cứ cảm thấy cô rất xa cách với tôi, An Diễm, cô đối xử với tôi như vậy, tôi buồn lắm đây...”

An Diễm nghe thấy giọng nói thiếu nảo của Lâm Hiểu Hiểu thì đành nhượng bộ: “Vậy tôi sẽ đi dạo phố với cô, cô nói thời gian và địa điểm đi, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Ừ ừ!” Lâm Hiểu Hiểu lập tức phần chấn trở lại, “Hay là chúng ta gặp nhau hôm nay luôn đi! Bây giờ là trưa rồi, lát nữa chúng ta gặp nhau, sau khi đi dạo phố thì cùng đi uống trà chiều!”

“Thôi được.” An Diễm gật đầu, cuối cùng đồng ý.

“Phải rồi, An Diễm, tôi cũng lâu lắm rồi không được gặp An An, hay là cô đưa An An cùng đi luôn đi!”

“Đưa An An cùng đi luôn à?” An Diễm lại thấy khó xử, “Tôi không biết An An có muốn cùng đi với tôi hay không nữa.”

“Trẻ con thì biết gì? Cô cứ đưa nó đi cùng không phải là được sao? Việc gì phải hỏi ý kiến của nó chứ?” Lâm Hiểu Hiểu thắc mắc nói.

An Diễm có hơi không đồng ý với câu nói của Lâm Hiểu Hiểu, trẻ con cũng là một cá thể độc lập, phụ huynh hoặc người lớn phải tôn trọng thì trẻ con mới có phẩm chất cá tính tốt hơn được!

Nhưng dù có không đồng ý thì An Diễm cũng không nói gì, chỉ gật đầu: “Vậy lát nữa tôi sẽ hỏi An An.”

“Được!” Lâm Hiểu Hiểu lập tức đồng ý, sau đó nói thời gian và địa điểm hẹn rồi cúp máy.

An Diễm đặt điện thoại xuống rồi bước đến trước cửa phòng An An, gõ cửa phòng cậu: “An An, mẹ vào nhé?”

“Mẹ vào đi!” An An vừa chơi xếp gỗ vừa nói vọng ra ngoài.

An Diễm đẩy cửa, từ từ ngồi xuống bên cạnh An An: “An An à, chiều nay mẹ sẽ đi dạo phố với dì Hiểu Hiểu, con có đi không?”

“Con không đi đâu!” An An vừa nghiêm túc chơi xếp gỗ vừa nói, “Dì Hiểu Hiểu không phải đã nghỉ chơi mẹ từ lâu rồi sao? Sao bây giờ đột nhiên lại gọi điện cho mẹ? Có khi nào sẽ gọi sói đến ăn thịt mẹ không?”

“Thằng bé này, con nói lung tung gì vậy?” An Diễm xoa đầu An An nói, “Nếu con đã không muốn đi thì mẹ cũng không ép. Chiều nay mẹ sẽ đi dạo phố với dì ấy, con ở nhà phải ngoan nhé.”

“Vâng!” An An gật đầu, sau đó nhìn một lượt mở đồ chơi trong phòng rồi nói đầy hào sảng, “Con phải chơi hết tất cả đồ chơi mà chú Cố mua cho con đấy!”

“Được, cố lên!” An Diễm mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng An An.

Khi An Diễm vừa trang điểm xong thì cũng đã sắp đến giờ hẹn với Lâm Hiểu Hiểu. Cô đứng dậy, bước đến phòng để đồ cạnh phòng ngủ, chọn ra một bộ váy và một đôi giày.

Thật ra, An Diễm cũng không biết Cố Thiên Tuấn mua mấy bộ đồ trong phòng để đồ này từ khi nào nữa, cô thấy số đo của tất cả quần áo giày dép ở đây đều đúng với số đo của cô.

384. Chương 385

An Diễm cảm thấy hơi phần khích, nhovn miệng cười rồi khoác lên người một bộ váy ngắn liền thân màu hồng nhạt và một đôi giày trắng.

Bộ váy này hình như là thiết kế mới nhất của Chanel, phần ống váy có phủ ren, thiết kế eo cao làm tôn lên đôi chân dài của An Diễm, dáng váy mềm mại ôm sát chân, đôi giày đế bằng màu trắng có khảm kim cương tuy không quá làm bật lên vẻ kiêu diễm của An Diễm nhưng cũng khiến cô tỏa ra khí chất rực rỡ.

An Diễm chải lại mái tóc hơi xoăn của mình, đột nhiên cảm thấy kì lạ, trước đây mình vốn thích những bộ quần áo đơn giản không nổi bật, nhưng dạo này sao lại thích những bộ quần áo xì tin hường phần thể này?

Cũng như lúc sáng cô đã mặc một bộ váy trắng thêu hoa, bây giờ lại mặc váy hồng!

Đặt cây lược xuống bàn, An Diễm ngắm nhìn mình trong gương: Gương mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt bồ câu quầng rử, sống mũi cao thẳng tinh tể, còn có bờ môi căng mọng gợi cảm.

Sao trông mình trẻ ra nhiều thế nhỉ? An Diễm tự luyến vuốt ve lên gương mặt ửng hồng của mình, đột nhiên nhớ ra một câu nói: Đàn ông xấu sẽ biến những cô bé ngây thơ trở nên mạnh mẽ kiên cường, còn đàn ông tốt sẽ biến những người phụ nữ độc lập kiên cường trở lại thành những cô bé hạnh phúc ngây thơ.

Đúng vậy, cho dù cô gái đó có tính cách ra sao, nhưng chỉ cần gặp được người đàn ông yêu thương mình thì đều sẽ trở thành những cô bé thích dựa dẫm.

Chỉ có điều...

An Diễm nhíu mày, nhớ lại cả đời này của mình hình như chỉ gặp một người đàn ông là Cố Thiên Tuấn!

Cô vỗ mạnh vào đầu mình, tự cảnh tỉnh: Vừa rồi mình nghĩ lung tung gì vậy?

Sau đó An Diễm xách túi, mang giày vào rồi bước ra khỏi biệt thự.

“Cô An Diễm, tôi có thể giúp được gì cho cô không?” Một người mặc áo đen đang đi tuần trong biệt thự, thấy An Diễm bước ra cửa thì liền chạy đến trước mặt cô.

“Là thế này.” An Diễm mỉm cười lịch sự với người ấy, “Tôi muốn ra ngoài một chút, có thể chuẩn bị cho tôi một chiếc xe không?”

“Chuyện này...” Người mặc áo đen có hơi khó xử, “Tôi cho rằng cô nên ở lại đây thì tốt hơn. Cố tổng không đồng ý cho cô ra ngoài đâu.”

“Không sao đâu.” An Diễm thản nhiên phẩy tay, “Cố tổng chỉ hơi làm quá thôi, trên đời này làm gì có nhiều âm mưu như vậy? Tôi ra ngoài một chút sẽ không có nguy hiểm gì đâu.”

Người nọ ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn gật đầu: “Vậy cũng được, tôi đi chuẩn bị xe cho cô.”

“Vậy làm phiền anh rồi!” An Diễm cười lịch sự với người mặc áo đen, thấy anh ta nói gì đó vào bộ đàm.

Một lát sau, một chiếc xe BMW giảm độ chạy đến trước mặt An Diễm.

An Diễm liền xách túi bước lên xe.

Cứ thế, một đám người mặc áo đen dáng vẻ nghiêm nghị đưa An Diễm đến chỗ hẹn của Lâm Hiểu Hiểu.

An Diễm vừa xuống xe đã thấy Lâm Hiểu Hiểu đứng từ xa vẫy tay với mình.

“Hiểu Hiểu!” An Diễm cũng vẫy tay với Lâm Hiểu Hiểu rồi bước về phía cô.

Đám người mặc áo đen đứng sau An Diễm trông thấy người mà cô đi gặp là Lâm Hiểu Hiểu thì liền thấy yên tâm: Cô Lâm Hiểu Hiểu này là ngôi sao nổi tiếng, là đại tiểu thư của công ty Lâm Thị, thiếu gia Lâm Kính Trạch của Lâm Thị lại là bạn của anh Cố, chắc sẽ không có vấn đề gì.

“An Diễm, cô đến rồi!” Lâm Hiểu Hiểu bước đến khoác tay An Diễm, sau đó nhìn ra sau lưng cô rồi thắc mắc hỏi, “An An đâu? Sao chỉ có một mình cô đến?”

“An An nói không muốn đến, tôi cũng không muốn ép nó, trẻ con mà, tâm trạng thất thường lắm. Hai chúng ta đi chơi với nhau cũng vui rồi mà!”

“Thôi cũng được.” Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, vẻ mặt có hơi thất vọng.

“Được rồi được rồi, lần sau tôi nhất định sẽ đưa An An đến chơi với cô mà!” An Diễm vỗ vào tay Lâm Hiểu Hiểu an ủi.

“Thôi được rồi!” Lâm Hiểu Hiểu đành phải gật đầu, sau đó lại đưa mắt nhìn đám người mặc áo đen đứng cách đó không xa rồi khẽ hỏi An Diễm, “An Diễm, vừa rồi cô từ chiếc xe đó bước xuống đúng không? Đám người mặc áo đen ở chiếc xe bên cạnh sao cứ nhìn hai chúng ta chằm chằm vậy? Họ là ai thế?”

“Hả?” An Diễm cười khô khốc một tiếng rồi giải thích với Lâm Hiểu Hiểu, “Họ... họ là bạn của tôi!”

“Bạn sao?” Về mặt Lâm Hiểu Hiểu rõ ràng không tin.

An Điềm bị Lâm Hiểu Hiểu nhìn cho có hơi ngượng, bèn nghĩ một lát rồi nói: “Hiểu Hiểu, cô chờ một chút, tôi muốn nói với bạn tôi vài câu!”

“Được!” Lâm Hiểu Hiểu đồng ý rồi đứng nhìn An Điềm chạy về phía mấy người mặc áo đen

“Cô An Điềm, cô có gì dặn dò?” Người mặc áo đen thấy An Điềm chạy đến liền bước lên một bước cung kính hỏi.

“Thật ra...” An Điềm mấp máy môi rồi nhả nhỏ nói, “Thật ra, mọi người cứ nhìn tôi và Hiểu Hiểu chăm chăm như vậy, tôi thấy ngại lắm, mọi người có thể tránh xa chúng tôi ra một chút không? Hai người con gái đi dạo phố mà lại có một đám đàn ông đi theo...”

Người mặc áo đen lập tức hiểu ý của An Điềm, tuy có hơi bất tiện nhưng anh ta vẫn đồng ý: “Được rồi, cô An Điềm, chúng tôi sẽ đứng xa cô và cô Lâm ra một chút.”

“Vâng, cảm ơn các anh!” An Điềm mừng rỡ gật đầu rồi quay lại chỗ Lâm Hiểu Hiểu.

Đám người mặc áo đen cũng đi vào trong xe, lái ra cách xa An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu một chút.

“Sao họ đi rồi?” Lâm Hiểu Hiểu chỉ về phía chiếc xe hỏi.

“À, bạn tôi nói họ đột nhiên có việc, cho nên về trước. Bây giờ có phải cô thấy khá hơn nhiều rồi không?” An Điềm cười hỏi Lâm Hiểu Hiểu.

“Đúng rồi!” Lâm Hiểu Hiểu cũng nhoẻn miệng cười, ánh nắng chiếu xuống đầu cô, tạo thành một cái bóng rất rõ sau lưng.

“Vậy... bây giờ chúng ta làm gì?” An Điềm cũng lâu rồi không đi dạo phố, bây giờ ánh nắng rực rỡ, đang là mùa xuân, được đi dạo phố với bạn thân của mình cũng là một cách hưởng thụ tuyệt vời.

“Cô đi mua quần áo với tôi, sau đó tôi đưa cô đi ăn ngon!” Lâm Hiểu Hiểu nói đến đây chợt khựng lại, rồi như vô tình nhắc lại chuyện cũ, “Tôi nhớ vào hôm kỉ niệm ngày cưới của anh chị ba, cô rất thích ăn bánh kem, dạo này tôi mới phát hiện ra một tiệm bánh, tay nghề của thợ làm bánh ở đó khá lắm đấy!”

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nhắc đến Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ, sắc mặt An Điềm lập tức bất giác sa sầm lại, nhưng sau đó cười nói: “Được, tôi sẽ ăn thật nhiều bánh kem!”

“Tôi sẽ cho cô ăn no luôn!” Lâm Hiểu Hiểu nhìn An Điềm đầy ẩn ý rồi kéo tay cô bước vào một cửa hàng thời trang sang trọng gần đó.

“An Điềm, cô thấy bộ đồ này thế nào? Có hợp với cô không?” Lâm Hiểu Hiểu rút một bộ váy dài bằng lụa đen ra ướm lên người An Điềm.

“Cũng được đấy!” An Điềm mỉm cười, “Nhưng hôm nay tôi đi theo cô mua quần áo, cô đừng có chỉ lo ướm cho tôi như thế!”

“Trời ơi, hai chúng ta ai thử mà chẳng được?” Lâm Hiểu Hiểu vừa cầm bộ váy đen vừa hỏi An Điềm, “Cô thích chứ? Nếu thích tôi sẽ tặng cho cô!”

“Không cần đâu!” An Điềm liền lắc đầu, “Quần áo của tôi nhiều lắm, không cần mua thêm đâu!”

“Câu này cô nói không đúng rồi!” Lâm Hiểu Hiểu nghiêm túc giơ ngón tay ra lắc lắc trước mặt An Điềm, “Tủ áo của phụ nữ thì không bao giờ đầy cả!”

385. Chương 386

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền đưa bộ váy ấy cho nhân viên bán hàng: “Gói cái váy này lại cho tôi nhé, cảm ơn.”

“Vâng.” Nhân viên mỉm cười gật đầu rồi quay người đi lấy hóa đơn.

“Cô...” An Diễm còn chưa kịp cản thì nhân viên đã làm xong hóa đơn.

Bất lực thở dài ngao ngán, An Diễm khố sở sở vào ví tiền của mình: Tiền lương mà mình khó khăn lắm mới để dành được, lại vì sự thoải mái của Hiểu Hiểu mà hết sạch rồi.

Nghĩ đến đây, An Diễm đau lòng đến mức nhăn cả mặt.

“Sao thế? Cô không khỏe à?” Lâm Hiểu Hiểu cầm lấy cái váy đã được nhân viên gói lại rồi xách đến trước mặt An Diễm, nhìn An Diễm một cách rất quan tâm, nhưng lại vô tình hữu ý nhìn về phía mấy người mặc áo đen đứng cách đó khá xa.

“Không sao.” An Diễm vẫn còn đang đau lòng về chuyện tiền lương, nhưng vẫn cố gượng cười với Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu sau khi định vị được vị trí của mấy người mặc áo đen thì liền thu lại ánh nhìn, khẽ cau mày, rồi chợt như nhớ ra gì đó mà phấn khích nói với An Diễm: “Phải rồi, An Diễm, tôi chợt nhớ ra một cửa hàng khác trong trung tâm thương mại này vừa mới ra bộ sưu tập mới, rất hợp với cô, tôi đưa cô đi xem thử!”

“Không cần đâu, tôi... Áy, Hiểu Hiểu, cô từ từ đã!” An Diễm còn chưa kịp từ chối thì đã bị Lâm Hiểu Hiểu kéo tay chạy như bay ra khỏi cửa hàng.

Do cửa hàng này khá đông người, mấy người mặc áo đen lại đứng khá xa, thế nên khi An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu đã chạy ra ngoài rồi thì họ mới nhận ra, liền lập tức đuổi theo.

Đám người mặc áo đen chỉ vừa mới chạy ra, Lâm Hiểu Hiểu đã lập tức phát giác, kéo An Diễm rẽ vào một ngã rẽ rồi biến mất khỏi tầm nhìn của họ.

Lâm Hiểu Hiểu kéo tay An Diễm chạy vào một cửa hàng, tiện tay rút một cái váy màu đỏ dúi vào tay An Diễm.

“An Diễm, bộ váy này hợp với cô này, cô phải thử cho tôi xem đấy!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nói vừa đẩy An Diễm vào phòng thay đồ, sau đó đóng sầm cửa lại.

An Diễm vừa bị đẩy vào phòng thay đồ thì cũng là lúc Lâm Hiểu Hiểu trông thấy đám người mặc áo đen đang đứng bên kia lớp cửa kính nhìn ngó quanh quất.

Lâm Hiểu Hiểu, tất cả những gì mà đang làm hiện giờ đều đúng! Chính An Diễm đã có lỗi trước, sau này khi sự thật được phanh phui ra rồi thì tất cả mọi người sẽ khen ngợi mà.

Vậy nên, để bảo vệ cho tình yêu tuyệt đẹp của anh chị ba, mà nhất định phải dừng cảm mà làm!

Lâm Hiểu Hiểu sau khi thăm động viên thì liền nháy mắt với một người đang đứng trong góc cửa hàng, rồi sau đó, cô ngừng đầu nhắc chân bước nhanh ra khỏi cửa hàng, đi thật xa ra ngoài.

Đám người mặc áo đen đang tìm kiếm An Diễm, trông thấy Lâm Hiểu Hiểu thì liền đuổi theo.

Tiếng bước chân của họ chạy rầm rập trong trung tâm thương mại.

Lâm Hiểu Hiểu đi hết mấy vòng trong trung tâm thương mại, sau đó đi xuống cầu thang.

Đám người mặc áo đen đuổi đến gần sát Lâm Hiểu Hiểu rồi mới phát hiện ra chỉ còn lại một mình Lâm Hiểu Hiểu, bên cạnh không còn bóng dáng của An Diễm nữa.

Họ lập tức hốt hoảng, phóng như bay đến gọi to: “Cô Lâm, đợi chút đã!”

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu lại làm như không hề nghe thấy gì, vẫn cứ bước nhanh xuống cầu thang.

Đám người mặc áo đen càng thắc mắc, lập tức sa sầm nét mặt đuổi gấp theo.

“Cô Lâm!” Một người mặc áo đen giữ vai Lâm Hiểu Hiểu lại, tuy lực rất nhẹ nhưng cũng khiến Lâm Hiểu Hiểu đau đớn kêu á một tiếng.

“Các người làm gì vậy?” Lâm Hiểu Hiểu hất tay anh ta ra, quay lại nhăn nhó quát lên.

“Xin lỗi cô.” Người mặc áo đen liền rút tay lại, khẽ cúi đầu hỏi, “Xin hỏi cô Lâm, cô An Diễm vừa rồi luôn đi bên cạnh cô bây giờ đi đâu rồi?”

“Tại sao tôi phải nói cho các người biết An Diễm đi đâu chứ? Các người là ai?” Lâm Hiểu Hiểu liền ra dáng một tiểu thư cao ngạo, trừng mắt nhìn anh ta.

Nhưng người mặc áo đen hoàn toàn không quan tâm, chỉ lạnh lùng bước lên một bước hỏi tiếp: “Cô Lâm, tôi hỏi lại cô một lần nữa, cô An Diễm đi đâu rồi?”

Lâm Hiểu Hiểu thấy sắc mặt nghiêm nghị của người mặc áo đen thì bất giác lùi về một bước, nhưng không chịu thua mà hỏi lại: “Các người là ai? Anh ba Cố Thiên Tuấn của tôi phái các người đến sao?”

Nghe Lâm Hiểu Hiểu nhắc đến tên Cố Thiên Tuấn, đám người mặc áo đen liền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thừa nhận: “Đúng vậy. Cho nên mong cô Lâm mau chóng nói cho chúng tôi biết vị trí cụ thể của cô An Diễm.”

Quả nhiên là do Cố Thiên Tuấn phái đến!

An Diễm, bản lĩnh của cô đúng là không nhỏ! Trong thời gian ngắn như vậy mà đã hạ gục được chị ba, cướp được anh ba, còn bảo anh ba phải người bảo vệ cô nữa! Đây không phải là do chột dạ sao?

Lâm Hiểu Hiểu lạnh lùng hừ trong bụng, sau đó thản nhiên nói với đám người mặc áo đen: “Thì ra là vậy! Mấy người đến đúng lúc lắm! Mau đi tìm An Diễm với tôi đi!”

“Cái gì?” Đám người mặc áo đen lập tức giật mình.

“Là thế này!” Lâm Hiểu Hiểu bắt đầu bịa chuyện, “Vừa rồi An Diễm nói muốn đi vệ sinh, nhưng đi một lúc lâu mà không thấy quay lại, tôi chờ lâu sốt ruột nên mới chạy vào tìm, nhưng không thấy An Diễm đâu cả, thế nên mới lo lắng chạy đi khắp nơi tìm An Diễm thế này!”

“Chuyện này...” Đám người mặc áo đen đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy chuyện đúng là nghiêm trọng rồi.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau chia ra tìm An Diễm đi?” Lâm Hiểu Hiểu hất cằm nói, “Tôi sẽ vào nhà vệ sinh tìm lần nữa, các người chia ra từng tầng tìm đi! An Diễm là bạn thân của tôi, cô ấy mất tích, tôi còn lo hơn các người nữa ấy!”

Nét mặt đám người mặc áo đen lúc này hoảng loạn vô cùng, họ vừa gọi cho Cao Lỗi vừa mau chóng chia ra tìm An Diễm.

Còn Lâm Hiểu Hiểu vẫn đứng nguyên tại chỗ, khoanh tay trước ngực nhìn đám người tắt bật ấy, bất giác nhướn miệng cười: Chiêu diệu hổ li sơn của mình đúng là lợi hại, An Diễm lúc này chắc đã rời khỏi trung tâm thương mại rồi!

Sau khi An Diễm bị Lâm Hiểu Hiểu đẩy vào phòng thử đồ...

“Chẹp!”

An Diễm bị đẩy vào phòng thử đồ, có hơi khó chịu nhìn cái váy đỏ trong tay mình, lại bắt đầu xót ruột, vì tiền của mình thì không bao nhiêu, lỡ như mặc bộ váy này vào, Lâm Hiểu Hiểu lại khen đẹp thì có phải là mình lại phải mua không?

Thế thì tiền để dành làm sinh lễ cho con trai biết phải để dành đến khi nào đây?

An Diễm cắn răng, cuối cùng không mặc bộ váy ấy vào, cô vừa đẩy cửa vừa nói: “Hiểu Hiểu à, thật ra tôi thấy bộ váy này không hợp với tôi, cô xem... Ồ, Hiểu Hiểu đâu rồi?”

An Diễm vừa bước ra khỏi phòng thử đồ lập tức giật mình trước cảnh tượng trước mặt, cửa hàng lúc này còn đông đúc ồn ào bây giờ không một bóng người!

Cô nắm chặt chiếc váy trong tay, lập tức cảm giác thấy có gì đó không ổn.

Đúng lúc đó chợt có tiếng bước chân vang lên đằng sau An Diễm, cô còn chưa kịp quay đầu lại thì bỗng có một bàn tay to lớn cầm một chiếc khăn tay bịt chặt vào miệng cô.

“Cứu...” An Diễm vùng vẫy định kêu cứu, nhưng chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, cô chớp chớp đôi mi dài, ngay sau đó liền hôn mê.

Chiếc váy đỏ cô đang cầm trên tay rơi xuống đất, hai người đàn ông mặt mày gian xảo liền bước đến dìu An Diễm dậy, đập lên cả chiếc váy ấy rồi vội vàng rời khỏi cửa hàng...

386. Chương 387

“Cộp, cộp, cộp...”

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại, An Diễm khẽ động đậy ngón tay, từ từ mở mắt ra.

Đập vào mắt cô là một căn hầm tối tăm, xung quanh không có chút ánh sáng nào, một mùi ẩm mốc ngập tràn, An Diễm khẽ lắc cái đầu còn hơi choáng của mình rồi từ từ đứng dậy.

Bước lên phía trước một chút, An Diễm lúc này mới nhận ra mình đang bị nhốt trong một cái lồng sắt rất to, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cố dùng lực đẩy thật mạnh cửa lồng.

Âm thanh đập vào sắt vang vọng khắp tầng hầm, An Diễm vừa đập cửa vừa hét to: “Có ai không? Cứu tôi với?”

“Cứu mày sao? Cứu cái gì chứ?” Tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn, người ấy cuối cùng dừng lại ở một chỗ tối trước cái lồng sắt, khiến người ta không thể nhìn rõ mặt.

Người ấy khoanh tay trước ngực, cất giọng nói âm hiểm: “Mày cứ chờ bị hành hạ cho đến chết đi!”

An Diễm bất giác lùi lại một bước, cô mím môi, cảm thấy giọng nói này rất quen, hình như từng nghe ở đâu rồi...

Đúng rồi!

“Chu Mộng Chỉ! Là cô sao?” An Diễm lập tức chạy đến trước cửa lồng quát lên, “Có phải cô điên rồi không?”

“Điên à?” Người đang đứng trong bóng tối kia bước lên một bước, vừa hay bước vào chỗ sáng, quả nhiên lộ ra gương mặt nhắn nhỏ của Chu Mộng Chỉ, cô ta mặc bộ đồ da bó sát màu đen, đi đôi giày cao gót bảy phân, mái tóc bình thường xõa ra bây giờ được buộc đuôi ngựa, môi được đánh son đỏ rực trông vô cùng kì dị, “Tao điên rồi đấy!”

“Đồ thần kinh!” An Diễm phẫn nộ đập vào cái lồng rồi quát lên, “Cô bây giờ là tội phạm rồi đấy có biết không? Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất mau thả tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo!”

“Ha ha ha...” Chu Mộng Chỉ ngửa mặt cười, “An Diễm, mày còn chưa biết tình hình hiện tại của mày sao? Mày sắp chết rồi đấy có biết không?”

“Cô...” An Diễm lùi về sau một bước, đột nhiên cảm thấy Chu Mộng Chỉ hiện giờ có hơi không bình thường.

“Người đâu! Mau lôi nó ra ngoài!” Chu Mộng Chỉ trừng mắt nhìn An Diễm rồi phẩy tay.

Ngay lập tức, có mấy người từ ngoài tầng hầm đột nhiên xông vào, mau chóng mở cửa lồng ra rồi áp sát An Diễm.

“Mau tránh ra hết cho tôi!” An Diễm vùng tay múa chân loạn xạ, nhưng vẫn bị đám người ấy kéo ra khỏi lồng, đẩy ra đất.

“Bịch” một tiếng, An Diễm ngã khụy xuống đất.

Mặt sàn tầng hầm ẩm ướt bắn thiu lại thô ráp, lập tức khiến đầu gối An Diễm bị trầy, bộ váy hồng đang mặc trên người cũng bị bẩn.

An Điềm cau mày, quay lại cảm phần nhìn Chu Mộng Chỉ, chợt trông thấy bên cạnh cô ta xuất hiện thêm một người nữa!

“Hiểu Hiểu?” An Điềm không tin được mà há hốc mồm, “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu trông thấy ánh mắt thất vọng kinh ngạc của An Điềm thì có hơi sững người, nhưng ngay sau đó lại gân cổ lên nói với An Điềm, “Là... là tôi đây, thì sao?”

An Điềm ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra, cô lắc đầu hỏi: “Chính cô đã giúp Chu Mộng Chỉ bắt cóc tôi đến đây sao?”

Không hiểu vì sao, ánh mắt thất vọng của An Điềm khiến Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy chột dạ vô cùng, rõ ràng cô đang đứng về chính nghĩa cơ mà!

“Tôi... không phải là giúp chị ba bắt cô đến đây đâu, tôi chỉ muốn giúp chị ấy gọi cô đến nói chuyện thôi!” Lâm Hiểu Hiểu tỏ vẻ không hề áy náy, ưỡn ngực nói.

Hai ngày trước, Lâm Hiểu Hiểu đang ngồi rảnh rồi chán ngắt trong nhà thì Chu Mộng Chỉ chợt gọi điện thoại đến, Lâm Hiểu Hiểu còn chưa kịp hỏi gì thì Chu Mộng Chỉ đã bật khóc nức nở.

Lâm Hiểu Hiểu lúc ấy hết hoảng, vội bảo Chu Mộng Chỉ có gì từ từ nói.

“Hiểu Hiểu, chị sợ lắm, Thiên Tuấn đã vì người thứ ba mà không cần chị nữa! Người đàn bà đó thông minh hơn chị, có nhiều mưu mô hơn chị, còn giả vờ đáng thương hơn chị nữa! Chị lần này thật sự bó tay rồi. Hiểu Hiểu, em phải giúp chị!” Chu Mộng Chỉ ở đầu dây bên kia nước mắt xối xả.

Lâm Hiểu Hiểu nghe Chu Mộng Chỉ nói như thế thì lập tức nổi giận đùng đùng: “Phụ nữ bây giờ đúng là không biết xấu hổ! Hờ ra là làm người thứ ba! Chị ba, người đàn bà đó là ai? Nói cho em biết đi, em sẽ giúp chị trút cơn giận này!”

“Hiểu Hiểu, thật ra người đó em cũng quen đấy, chính là An Điềm!”

“An Điềm?” Lâm Hiểu Hiểu lặp lại lời Chu Mộng Chỉ, sau đó cười lạnh lùng: Quả nhiên, An Điềm vẫn chưa nhận được bài học, vẫn cứ xen vào giữa anh chị ba!

Lâm Hiểu Hiểu cầm chặt điện thoại trong tay, trên mặt hiện đầy vẻ khinh miệt An Điềm: Từ khi mình quay phim với An Điềm, trông thấy An Điềm lên xe của anh ba là đã cảm thấy chuyện này không đơn giản rồi! Thế nên mình mới liên tục thăm nhắc nhở An Điềm, để cô ta biết đường quay đầu!

Nhưng cuối cùng thì sao?

An Điềm vẫn cứ không biết hối hận! Lúc đầu mình đã nhìn lầm cô ta rồi! An Điềm đúng là một người phụ nữ không biết liêm sỉ!

“Đúng, chính là An Điềm.” Chu Mộng Chỉ sụt sịt mũi nói, “Thật ra, Hiểu Hiểu à, chị chỉ muốn nói chuyện tử tế với người đàn bà đó thôi, chứ không muốn hại gì cô ta, cho nên em phải giúp chị đây!”

Lâm Hiểu Hiểu thấy dáng vẻ nhún nhường thấu tình đạt lý ấy của Chu Mộng Chỉ thì lại càng thấy ghét An Điềm nhiều hơn, cô mím môi nghĩ một chút rồi nói: “Thế này đi chị ba, em sẽ gọi điện thoại cho An Điềm, lật bài với cô ta, bảo cô ta đến nhận lỗi với chị!”

“Đừng đừng đừng, Hiểu Hiểu, em tuyệt đối đừng làm vậy!” Chu Mộng Chỉ hết hoảng lắc đầu, “Bây giờ Thiên Tuấn đã bị trúng bùa mê thuốc lú, thế nên luôn bảo vệ An Điềm, nếu em mà chạy đi lật bài với An Điềm rồi bảo cô ta nhận sai thì e là cô ta sẽ chạy đến trước mặt Thiên Tuấn rồi đóng vai người bị hại đấy! Quan hệ giữa chị và Thiên Tuấn vốn đã căng thẳng rồi, giờ lại làm thế nữa thì bọn chị chẳng mấy chốc mà li hôn mất!”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Lâm Hiểu Hiểu giật bắn mình, “Vậy chị ba nói đi, em phải làm sao để giúp chị?”

“Thế này, em cứ làm đúng theo lời chị nói là được!” Chu Mộng Chỉ trước tiên cảm ơn Lâm Hiểu Hiểu rồi rít, sau đó nói ra kế hoạch của mình.

Vậy là, mọi chuyện đã xảy ra như thế, An Điềm đã bị bắt cóc đến căn hầm tối tăm này.

An Điềm nghe Lâm Hiểu Hiểu nói như thế thì không tin được mà lắc đầu nói: “Nói chuyện với chị ba của cô sao? Nói cái gì chứ? Có ai nói chuyện với người ta theo kiểu này không?”

“Đó là vì cô đã làm ra chuyện ghê tởm, tất nhiên phải bị đối xử thế này rồi!” Lâm Hiểu Hiểu vẫn không hề tỏ ra áy náy.

“Tôi đã làm ra chuyện ghê tởm sao? Tôi đã làm chuyện ghê tởm gì chứ?”

“Cô... cô đã phá hoại cuộc hôn nhân của anh chị ba!”

“Phá hoại cuộc hôn nhân của Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ sao?” An Điềm cười khẩy, rồi cô quay sang nhìn Chu Mộng Chỉ mà nói, “Lâm Hiểu Hiểu, cô có thể hỏi thẳng Chu Mộng Chỉ, bốn năm trước, là ai đã phá hoại cuộc hôn nhân của tôi? Rồi ai là người bốn năm sau lại làm ra chuyện phản bội Cố Thiên Tuấn?”

“Chuyện này...” Lâm Hiểu Hiểu lập tức ngẩn người với câu hỏi của An Điềm, sau đó quay sang hỏi Chu Mộng Chỉ, “Chị ba, An Điềm đang nói gì thế?”

Nhưng Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không quan tâm Lâm Hiểu Hiểu, chỉ trừng mắt rồi bước thẳng đến trước mặt An Điềm, khom lưng bóp mạnh vào cằm của An Điềm: “Sao? Mày đã chịu nhận mình chính là An Nhiên mất tích bốn năm trước rồi đó à?”

387. Chương 388

“Ha!” An Điềm gạt mạnh tay Chu Mộng Chỉ ra rồi đứng dậy trừng mắt nói với cô ta, “Lúc trước tôi không nhận mình là An Nhiên là vì tôi không muốn cuộc sống của mình bị ảnh hưởng! Nhưng bây giờ cô đã biết rồi thì tôi mặc kệ vậy! nhưng mà cô...”

An Điềm nói đến đây chợt dừng lại, rồi từ từ áp sát vào Chu Mộng Chỉ: “Có phải sau khi biết tôi là An Nhiên rồi thì cô đã chột dạ đến mức không ngủ được không?”

“Con khốn!” Chu Mộng Chỉ hét như một con mèo bị giẫm phải đuôi, cả người run lên bần bật, cô ta giơ tay lên định cho một cú tát trời giáng vào mặt An Điềm.

“Bốp” một tiếng, âm thanh bạt tai chát chúa vang lên, Chu Mộng Chỉ trợn tròn mắt ôm cái mặt sưng đỏ của mình, không thể tin được chuyện vừa xảy ra: Tay của cô ta đã bị An Điềm giữ lại, đồng thời bị An Điềm tát một cái vào mặt!

An Điềm nhìn thẳng vào ánh mắt thâm hiểu của Chu Mộng Chỉ, gằn giọng nói: “Cái tát này từ bốn năm trước tôi đã muốn tát cô rồi!”

“Tao phải giết mày!” Chu Mộng Chỉ sau khi ngẩn người một lúc thì hai mắt lập tức long lên sòng sọc, cô ta cắn phần quay đầu lại nhìn đám lưu manh, “Còn ngây người ra đó à? Mau trói con khốn này lại! Nhất định phải khiến cho nó sống không bằng chết!”

“Vâng!” Đám lưu manh nhìn về mặt méo xệch của Chu Mộng Chỉ thì không dám chậm trễ, vội vàng lao đến trói An Điềm vào một cái cột rỉ sét, bắt chắp sự vùng vẫy của cô.

“Lấy roi ra đây cho tôi!” Chu Mộng Chỉ chìa tay ra, ngay sau đó, một sợi roi da bò bóng loáng liền được đặt vào cô ta.

Hai tay hai chân An Điềm đều bị trói chặt vào cột, cô nhìn sợi dây vừa mảnh vừa dài trên tay Chu Mộng Chỉ, càng vùng vẫy mạnh hơn: Khốn kiếp, trước giờ mình chỉ thấy cảnh người ta đánh bằng roi trên ti vi thôi, bây giờ không lẽ lại bị ả Chu Mộng Chỉ này đánh như vậy sao?

“Vút” một tiếng, sợi roi kia được vung lên trong không khí, phát ra tiếng kêu rợn người.

Chu Mộng Chỉ sau khi thử vut roi liền hài lòng gật đầu, sau đó ngược mắt bước về phía An Điềm.

Thấy Chu Mộng Chỉ thật sự muốn đánh An Điềm, Lâm Hiểu Hiểu từ nãy vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh cuối cùng không nhịn nổi nữa, vội bước đến ngăn Chu Mộng Chỉ lại, cũng không kịp hỏi lại mấy lời An Điềm vừa nói mà chỉ khuyên nhủ: “Chị ba à... Không phải chị nói là muốn nói chuyện tử tế với An Điềm sao? Bây giờ trối cô ấy lại như vậy, lại còn dùng dụng cụ tra tấn, hình như không ổn lắm thì phải?”

Lâm Hiểu Hiểu bây giờ cảm thấy có chút không tin được, tuy An Điềm đã sai trước, nhưng chị ba trước nay không phải là một người luôn hiền lành dịu dàng, nho nhã lịch sự sao? Sao bây giờ lại thành ra bộ dạng thế này?

Song chuyện xảy ra ngay sau đó càng khiến Lâm Hiểu Hiểu bất ngờ hơn nữa, Chu Mộng Chỉ nghe Lâm Hiểu Hiểu nói thế liền quay sang lạnh lùng quát lên: “Tôi còn chưa trách cô cái tội không dụ được thằng nhóc con hoang kia đến là tốt với cô lắm rồi, cô còn ở đó nhiều lời? Mau cút sang một bên!”

Lâm Hiểu Hiểu lập tức sững người, chị ba xinh đẹp cao quý của cô sao có thể nói với cô mấy lời này? Từ trước đến nay cô đã luôn giúp cho chị ấy cơ mà!

Chu Mộng Chỉ lúc này hơi đầu mà để ý vẻ mặt thất vọng của Lâm Hiểu Hiểu, cô ta cầm sợi roi trên tay, thông thả bước đến trước mặt An Điềm.

“An Điềm, An Nhiên!” Chu Mộng Chỉ khẽ vuốt sợi roi, từ đôi môi đỏ chót phát ra những câu nói lạnh lùng, “Con khốn này trốn cũng kĩ thật đấy! Có thể giấu đi thân phận vợ cũ của Cố Thiên Tuấn mà giả trò trước mặt tao! Nếu biết sớm thế này thì bốn năm trước tao phải giết mày rồi, để mày không thể lần lữa tới mức này!”

“Đó là do cô tự tạo nghiệt, đáng kiếp!” An Điềm dù đã bị trối vẫn không chịu khuất phục.

“Chị nói cái gì?” Lâm Hiểu Hiểu đang đứng ngăn người chọt giạt mình, vội vàng chạy đến trước mặt An Điềm và Chu Mộng Chỉ rồi hỏi, “An Điềm là vợ cũ của anh ba sao? Chuyện này sao có thể? Anh ba đã từng kết hôn trước đó sao?”

Chu Mộng Chỉ chẳng thèm nhìn Lâm Hiểu Hiểu, hoàn toàn không muốn trả lời câu hỏi của cô.

Lâm Hiểu Hiểu không tin được mà quay sang nhìn An Điềm, dùng ánh mắt để hỏi cô.

“Đúng vậy, đúng như cô vừa nghe thấy đấy. Tôi là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn!” An Điềm lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Hiểu, bây giờ cô vẫn còn đang thấy rất thất vọng, cô đã quyết định làm lạnh và tha thứ cho Lâm Hiểu Hiểu rồi, vậy mà cô ấy lại đưa cô vào cái bẫy thế này!

Lâm Hiểu Hiểu bị thông tin mới nhận được này làm cho đầu óc trống rỗng, cô lùi lại một bước nhìn An Điềm: “Nhưng sao cô không nói cho tôi biết chuyện này?”

“Vậy cô nghĩ tại sao tôi không nói cho cô biết?” An Điềm hỏi lại Lâm Hiểu Hiểu, “Tôi mà nói cho cô biết, cô sẽ không kìm được mà đi hỏi Cố Thiên Tuấn, sau đó lại đi báo cho Chu Mộng Chỉ đúng không? Hoặc cô có thể sẽ muốn ba người chúng tôi gặp nhau rồi hòa giải với nhau đúng không?”

“Tôi...” Lâm Hiểu Hiểu mấp máy môi rồi sượng trân: Nếu lúc trước, mình mà biết chuyện này thì có lẽ sẽ làm đúng như lời An Điềm nói thật!

Mình đã sai rồi!

Lâm Hiểu Hiểu mặt mày tái mét, ừ ừ cúi đầu: Là do cô đã tự tiện làm theo ý mình rồi!

“Xin lỗi...” Lâm Hiểu Hiểu mím môi, hối hận vô cùng, “An Điềm, bây giờ tôi sẽ thả cô đi!”

Lâm Hiểu Hiểu dứt lời liền chạy đến định cởi trối cho An Điềm, nhưng cánh tay vừa đưa ra đã bị Chu Mộng Chỉ quất một roi vào.

“Á!” Lâm Hiểu Hiểu đau đớn ôm chặt tay, cô cúi xuống nhìn, thấy ống tay áo mỏng manh của mình đã bị quất rách, trên tay lúc này xuất hiện một vết thương rướm máu.

“Chị ba, chị...”

“Ai là chị ba của cô?” Chu Mộng Chỉ trừng mắt lạnh lùng nói, “Lâm Hiểu Hiểu, tốt nhất cô mau cút sang một bên! Nếu còn cản trước mặt tôi nữa thì roi tiếp theo sẽ quất thẳng vào người cô đấy!”

Chu Mộng Chỉ dứt lời liền vung roi một cái, sợi roi mảnh xé không khí quật mạnh xuống vào người An Diễm.

“Xạch” một tiếng, chiếc váy hồng trên người An Diễm lập tức rách toạt, làn da trắng ngần dưới đó cũng liền rách theo, nhuộm máu đỏ tươi.

“Ừm...” An Diễm đau đớn cắn chặt răng, cố gắng không hét lên, cơn đau từ vết thương ấy truyền lên bỗng rất gấp gáp lẫn so với bị tạt dầu sôi, An Diễm nhịn đau đến mức toàn thân run lên bần bật.

Chu Mộng Chỉ thấy vẻ mặt khổ sở ấy của An Diễm thì liền bật cười thích thú, cô ta nhếch mép thông dong nói: “Cứ từ từ, đây chỉ là mới bắt đầu thôi!”

Một roi, hai roi, ba roi...

Tiếng roi quất vào da thịt vang lên chát chúa trong tầng hầm yên tĩnh, bầu không khí tràn ngập mùi ẩm mốc lúc này bắt đầu nghe thoang thoảng cả mùi máu.

“Đừng đánh nữa!” Lâm Hiểu Hiểu đứng bên cạnh không kìm được mà lao lên chắn trước mặt An Diễm, “Chị không thể đánh An Diễm như vậy được, chị ba, chị không thể làm thế này!”

Lâm Hiểu Hiểu vừa rồi cũng đã nếm mùi vị bị roi đánh, nhưng đáng về An Diễm lúc này thật sự quá đáng thương, mà người gây ra mọi chuyện này lại chính là cô, thế nên cô không thể cứ giương mắt mà nhìn An Diễm chịu khổ được.

388. Chương 389

An Diễm lúc này toàn thân đầy máu, chiếc váy sang trọng trên người cũng đã rách bươm. Cô bất lực cúi đầu xuống, trên mặt đầy mồ hôi: Lâm Hiểu Hiểu có làm vậy cũng vô ích thôi, Chu Mộng Chỉ dường như đang muốn liều mạng, e là cả hai người họ đều khó mà thoát được căn hầm tối tăm này.

Lúc này đây, An Diễm đột nhiên rất nhớ Cố Thiên Tuấn, nhớ đến dáng vẻ đối xử với người ngoài thì lạnh lùng, nhưng đối xử với cô thì lại dịu dàng của anh, còn nhớ cả những cái hôn trộm và cái ôm thường xuyên của anh, tất cả những kỉ ức ấy giờ đây biến thành thứ quý giá nhất đối với An Diễm.

“Được, cô muốn bảo vệ cho An Diễm, vậy tôi sẽ đánh cho cô không dám bảo vệ nữa!” Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không hề vì thấy Lâm Hiểu Hiểu che chắn mà ngừng tay, ngược lại, sự bảo vệ này của Lâm Hiểu Hiểu càng khiến Chu Mộng Chỉ điên tiết hơn, cô ta lại vung cây roi trên tay lên vụt mạnh xuống.

“Á!” Lâm Hiểu Hiểu đứng chắn trước mặt An Diễm lập tức hét lên đau đớn, nước mắt trào ra, không kìm được mà lắc đầu: Đau quá! Thật sự đau không chịu nổi!

Chu Mộng Chỉ nheo mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu rồi lại tiếp tục giơ roi lên, dùng hết lực toàn thân mà đánh xuống.

Một loạt tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng lên khắp cả tầng hầm, đám đàn ông xăm mình đứng bên cạnh trông thấy cảnh ấy còn phải khiếp sợ.

Cuối cùng, Lâm Hiểu Hiểu đau đớn không chịu nổi nữa, ngã vật xuống đất nằm quằn quại.

Chu Mộng Chỉ lúc này mới hài lòng dừng tay lại, khẽ xoay cái cổ tay có hơi mỏi của mình, rồi ngay sau đó bóp chặt lấy cằm của An Diễm: “Nhìn thấy chưa? Mày và cả những người đối xử tốt với mày đều sẽ có kết cục thế này!”

An Diễm lúc này đã đau đến mức không còn sức lực nữa, cô cúi đầu, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với Chu Mộng Chỉ, nhưng vì đau quá nên không còn hơi sức quan tâm cô ta nữa.

“Chắc chắc chắc... Đúng là vô dụng, mới đánh có mấy cái mà đã không chịu nổi rồi à?” Chu Mộng Chỉ khinh miệt đẩy cằm An Diễm sang một bên rồi dương dương đắc ý nói, “Hay là, để tao báo cho mày một tin vui, cho mày vui lên nhé?”

An Diễm thầm giật mình, cô cố gắng dùng hết sức lực còn sót lại, lúc này mới miễn cưỡng ngược được mắt lên, nhìn vào gương mặt nham hiểm méo mó của Chu Mộng Chỉ.

“Mày đừng quên mày con một con bạn thân là Khưu Doanh Doanh!” Chu Mộng Chỉ vừa vung vẩy sợi roi vừa đắc ý nói.

An Diễm nghe Chu Mộng Chỉ nói đến đó thì máu toàn thân như đông cứng lại, Chu Mộng Chỉ sao lại nhắc đến Doanh Doanh?

Phải rồi! Doanh Doanh hôm đó đã trông thấy Chu Mộng Chỉ ôm ấp một người đàn ông khác!

Vậy nên Chu Mộng Chỉ bây giờ cũng muốn báo thù Doanh Doanh!

An Diễm run rẩy nhìn Chu Mộng Chỉ, sợ hãi đến mức thở hổn hển, vừa thở vừa hỏi: “Cô đã làm gì Doanh Doanh rồi?”

“Tao chẳng làm gì nó cả! Mọi chuyện là do nó tự chuốc lấy thôi!” Chu Mộng Chỉ cầm sợi roi nhún vai nói, “Bây giờ có lẽ nó đã mù rồi.”

An Diễm sững người trong giây lát, rồi ngay sau đó gào khóc: “Chu Mộng Chỉ, cô đang nói cái gì?”

“Tao nói...” Chu Mộng Chỉ áp sát lại người An Diễm, lặp lại từng chữ một, “Khưu Doanh Doanh bây giờ có lẽ đã mù rồi!”

“Chu Mộng Chỉ...” An Diễm cắn chặt môi, rồi bất chấp việc mình đang bị thương mà ra sức vùng vẫy, “Con khốn! Mày sẽ không được chết yên ổn! Mày sẽ không được chết yên ổn!”

Cho dù vết thương trên người đang rất đau, nhưng An Diễm vẫn dốc hết sức lực cuối cùng của mình mà vùng vẫy, cô bây giờ đang rất muốn đi cứu Khưu Doanh Doanh, bởi cô bé ngây thơ đáng yêu đó từ đầu đến cuối chẳng hề biết chuyện gì cả, hoàn toàn không đáng phải gặp phải chuyện đáng sợ này! Hoàn toàn không đáng chút nào!

Từng giọt nước mắt lã chã men theo gương mặt đầy vết thương của An Diễm mà rơi xuống, tiếng khóc của cô từ sự phẫn nộ ban đầu dần dần chuyển thành sự tuyệt vọng bất lực.

Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu đang quỳ dưới đất, nghe Chu Mộng Chỉ nói thế thì cũng giật mình: Sự tự tiện của mình không những đã làm liên lụy An Diễm mà còn hại thêm tính mạng của một người khác nữa sao?

“Không!” Lâm Hiểu Hiểu gào to rồi đứng dậy, tức giận thở phì phò nhìn Chu Mộng Chỉ, sau đó liều mạng chạy ra cửa hầm: Mình phải chạy ngay, phải đi báo cảnh sát, phải kể hết mọi chuyện cho anh ba, nhờ anh ba đi cứu cô gái vô tội ấy!

Sẽ kịp, chắc chắn sẽ kịp mà!

“Ngăn nó lại!” Chu Mộng Chỉ vừa ra lệnh, đám lưu manh kia đã liên xô đến, kéo Lâm Hiểu Hiểu lại rồi đẩy cô ngã xuống đất.

“Bịch” một tiếng, Lâm Hiểu Hiểu ngã sòng xoài, đầu gối bật máu. Cô chống hai tay trên mặt đất, từ từ đứng dậy.

Chu Mộng Chỉ nhੌn miệng cười khinh bỉ rồi bước lên nói: “Nếu mày muốn cứu An Diễm, vậy thì tao sẽ cho mày nếm luôn mùi vị của sợi roi này!”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền quay sang nói với đám lưu manh: “Các người mau trói cả Lâm Hiểu Hiểu lại!”

“Chuyện này...” Đám lưu manh có hơi do dự, đối với chúng mà nói thì chuyện bắt An Diễm là hoàn toàn không có vấn đề, nhưng mà Lâm Hiểu Hiểu thì lại là một ngôi sao nổi tiếng con nhà danh giá, chúng sợ sẽ đắc tội.

“Được thôi!” Chu Mộng Chỉ chếp miệng nói, “Các người sợ một ngôi sao cỏn con chứ gì? Không có gan thì bây giờ cút hết đi! Đừng có đi theo Chu Hán Khanh nữa!”

Đám lưu manh nghe Chu Mộng Chỉ nói thế thì liền xông lên, chỉ một lát sau đã trói được Lâm Hiểu Hiểu, bọn chúng hiện giờ đều là những tên cặn bã xã hội, nếu không đi theo Chu Hán Khanh thì e rằng sau này sẽ khó sống!

Chu Mộng Chỉ hài lòng gật đầu, nhìn An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu đang bị trói trên cột rồi nói: “Tao sẽ cho chúng mày ghi nhớ thật kĩ, chỉ cần là người đắ c tội với Chu Mộng Chỉ này thì sẽ không có kết cục tốt!”

Chu Mộng Chỉ vừa dứt lời liền vung sợi roi trong tay xuống quất túi bụi lên người An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu đau đớn gào khóc, còn An Diễm thì đã đau đến mức không còn sức ngẩng đầu lên nữa. Sợi roi lúc này đã dính đầy máu, tiếng roi quất vang vọng khắp góc ngách căn hầm tối tăm.

Chu Mộng Chỉ cười thích thú, tay cứ liên tục vung roi xuống, chẳng mấy chốc tay cô ta đã mỏi nhừ.

Lâm Hiểu Hiểu đã đau đến mức ngất đi, nhưng An Diễm thì vẫn còn khê động đậy mắt: Không biết Doanh Doanh bây giờ thế nào rồi, mình thật sự muốn biết Doanh Doanh hiện giờ ra sao rồi!

“Con khốn, da cũng dày thật!” Chu Mộng Chỉ ném sợi roi xuống đất, lớp trang điểm trên mặt có hơi nhòa đi vì mồ hôi, khiến cô ta trông đáng sợ như một con quỷ.

“Các người!” Chu Mộng Chỉ quay sang nói với đám lưu manh, “Cử một người ra đây giúp tôi tiếp tục đánh chúng!”

Đám lưu manh nghe Chu Mộng Chỉ nói thế lập tức lùi về sau một bước, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng một tên bị cả bọn đẩy ra mà bước lên một cách không cam tâm tình nguyện.

“Mau lên!” Chu Mộng Chỉ khó chịu ra lệnh.

Tên kia nuốt nước bọt đánh ực rồi bất đắc dĩ cúi xuống nhặt sợi roi lên, sau đó từ từ bước đến trước mặt An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu, không kìm được mà rùng mình.

So với mấy vết thương trên người Lâm Hiểu Hiểu thì An Diễm còn thảm hơn nhiều, bộ váy cô mặc bây giờ dính đầy máu, vải và máu lẫn lộn vào nhau, những chỗ bị đánh vừa mới chảy máu ra lại bị đánh tiếp đến mức tét cả thịt...

“Đánh đi!” Chu Mộng Chỉ bước ra ngồi phía sau tên kia, thở phì phò rồi quát lên.

Tên kia hít một hơi thật sâu rồi vung roi đánh xuống, vết thương còn chưa kịp khô lại tiếp tục nhỏ máu tươi, bên dưới cây cột An Diễm đang bị trói lúc này, máu đã chảy thành vũng.

Ý thức của An Diễm dần trở nên mơ hồ, tiếng roi vút vẫn còn vang lên bên tai, nhưng cô đã bắt đầu không còn cảm thấy đau nữa, cô chỉ thấy cả người mình chợt trở nên rất nhẹ, nhẹ đến mức như sắp sửa bay lên.

Cổ Thiên Tuấn, An An, Doanh Doanh, và tất cả những người quan tâm tôi, tôi chắc là... không cảm cự được nữa rồi. An Diễm toàn thân đầy máu khê chớp mắt, bóng người trước mặt liền nhòa đi, cuối cùng, hóa thành màu đen...

389. Chương 390

Buổi chiều cùng ngày An Diễm bị bắt cóc...

Khu vực Doanh Doanh xách túi, thất thểu đi về phía căn hộ của mình: Đạo gần đây thật sự xảy ra nhiều chuyện quá, chuyện thứ nhất là mình trông thấy Chu Mộng Chỉ ở bên cạnh một người đàn ông lạ, sau đó đã đắ c tội với chị ta; chuyện thứ hai là nhà của chị An Diễm đột nhiên bị trộm, sau đó chị ấy đã xin nghỉ làm một tuần, vừa rồi mình đã gọi cho chị ấy mấy cuộc nhưng chị ấy lại không bắt máy!

Chuyện cuối cùng khiến Khuru Doanh Doanh thất vọng nhất chính là, cô và Cao Lỗi đã hẹn sau khi tan làm sẽ cùng đi ăn cơm, vậy mà Cao Lỗi đột nhiên lại không thể liên lạc được, gọi điện không bắt máy, Khuru Doanh Doanh giận quá nên đã bắt taxi một mình hăm hực về nhà.

Lúc này, mặt trời đã lặn, bầu trời xám xịt, Khuru Doanh Doanh cúi đầu, đá một hòn đá ven đường bằng bàn chân đang mang đôi giày đắt tiền mà Cao Lỗi đã mua cho cô.

“Thật là...” Khuru Doanh Doanh bây giờ vẫn còn rất giận Cao Lỗi, “Nếu có việc bận không đến được thì gọi điện đến cho mình cũng được mà! Sao lại cho người ta leo cây thế này chứ?”

Khuru Doanh Doanh nói xong lại càng tức giận hơn, lập tức giẫm mạnh chân xuống mặt đường vô tội.

Lúc này, điện thoại trong túi chợt reo lên, Khuru Doanh Doanh vừa nghe thấy tiếng chuông thì khóe môi đã nở nụ cười, nhưng ngay sau đó lại bực bội mím môi, rút điện thoại ra, nhìn thấy đó là điện thoại của Cao Lỗi.

“Hừ!” Khuru Doanh Doanh giận dỗi gạt máy, “Dám cho tôi leo cây! Tôi sẽ không dễ dàng nghe máy của chú đâu, cho chú lo chết luôn!”

Vừa nhấn nút gạt máy xong, điện thoại lại vang lên, Khuru Doanh Doanh lại gạt máy lần nữa.

Cứ như thế gạt máy liên tục bốn năm lần, Khuru Doanh Doanh mới nguôi giận một chút, chép miệng nghe máy: “Chuyện gì?”

“Doanh Doanh, thật sự xin lỗi em!” Thái độ của Cao Lỗi vô cùng thành khẩn, có việc thì chắc chắn không viện cớ, câu đầu tiên nói ra chính là xin lỗi.

“Xin lỗi tôi làm gì?” Khuru Doanh Doanh vừa nghe thấy câu xin lỗi của Cao Lỗi thì đã tha thứ cho anh rồi, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ vẻ bực dọc, “Chú có làm sai chuyện gì đâu, việc gì phải xin lỗi tôi?”

“Thật sự xin lỗi em mà, Doanh Doanh.” Cao Lỗi nghiêm túc giải thích, “Chuyện hôm nay xảy ra bất ngờ quá, nên tôi không gặp em được!”

Khuru Doanh Doanh nghe giọng nói hốt hoảng của Cao Lỗi thì không còn muốn lấy nữa, dù sao chuyện có thể khiến chú đẹp trai lo lắng như vậy thì chắc chắn là chuyện lớn rồi, cô liền cầm chặt điện thoại quan tâm hỏi: “Chú đẹp trai, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“À...” Cao Lỗi ở đầu dây bên kia mấp máy môi, nhưng cuối cùng không nói gì cả, chỉ thở dài nhớ lại chuyện đã xảy ra lúc sáng nay.

Buổi sáng, anh và Cố tổng đã đến đồn cảnh sát, giao lại bằng chứng phạm tội của Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh cho cảnh sát, đáng lẽ mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, nhưng Trì Cảnh Dật lại đột nhiên báo rằng, Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không hề nhập viện.

Anh và Cố tổng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đám vệ sĩ phụ trách bảo vệ An Điem đã gọi điện đến, báo rằng An Điem mất tích rồi!

Cố tổng từ lúc ấy bắt đầu điên cuồng tìm kiếm An Điem, bây giờ Cố Thị từ trên xuống dưới, tất cả đều dừng việc trong tay lại mà đi tìm An Điem, đến cả Tô Thanh Dương và Lâm Kính Trạch cũng đã phái người đi tìm cô, chỉ là không cho người ngoài biết mà thôi.

“Chú đẹp trai, chú trả lời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Khuru Doanh Doanh nghe ra giọng điệu ngập ngừng của Cao Lỗi thì lại càng cảm thấy sự việc khá nghiêm trọng.

“Không có gì.” Cao Lỗi cuối cùng cũng không nói cho Khuru Doanh Doanh, vì anh nghĩ nếu để cô biết thì chắc cô sẽ rất lo, đợi khi nào tìm được An Điem rồi hẵng nói ra vậy.

Cao Lỗi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Chỉ là vài việc công ty thôi, nhưng mà rất gấp, cho nên tôi dạo này không thể đi chơi với em được, em phải tự chăm sóc mình đấy nhé, Doanh Doanh.”

“Vâng, vậy chú làm việc đi!” Khuru Doanh Doanh hiểu chuyện gạt đầu, nhưng sau đó lại nói thêm một câu, “Nhưng sau khi chú xong hết việc rồi thì phải ở bên cạnh tôi thật nhiều đấy!”

“Tôi hứa mà!” Cao Lỗi trả lời rất trịnh trọng, anh trước nay luôn là người giữ chữ tín, không ngờ lần đầu tiên thất hẹn lại là với người mà mình yêu nhất, vậy nên chờ sau khi tìm được An Diễm, anh nhất định sẽ không lỡ hẹn với Doanh Doanh nữa.

“Vậy thì được rồi!” Khuru Doanh Doanh nghe Cao Lỗi hứa như vậy thì liền cảm thấy phần chần chẫn, “Bây giờ tôi cũng sắp về đến nhà rồi, thôi chú làm việc đi.”

“Ừ.” Cao Lỗi gật đầu, cảm thấy có thể gặp được một người con gái vừa hiểu chuyện vừa đáng yêu thế này đúng là may mắn lớn nhất của đời anh.

“Chú cúp máy rồi đi làm việc đi.” Khuru Doanh Doanh vẫn tiếp tục thể hiện bản tính thấu tình đạt lý của mình.

“Được. Đi đường nhớ chú ý an toàn nhé.” Cao Lỗi sau khi được Khuru Doanh Doanh hiểu cho rồi thì yên tâm dặn dò một câu rồi cúp máy.

Khuru Doanh Doanh trong lòng vui vẻ, cất điện thoại vào túi rồi tung tăng bước về phía trước.

Đây là một con đường nhỏ rất yên tĩnh, Khuru Doanh Doanh phải đi qua đây thì mới về đến căn hộ của mình, ven đường có trồng hai hàng cây đông thanh, do mùa xuân đã về nên chúng đã bắt đầu hé mầm.

Khuru Doanh Doanh đưa tay khẽ chạm vào một mầm cây đông thanh, đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân gấp rút vang lên sau lưng mình, cô liền cau mày quay đầu lại nhìn.

Cô lập tức trông thấy một người đàn ông cao to đang bước vội vã về phía cô. Anh ta mặc cái áo có mũ trùm đầu màu đen, quần xám và giày thể thao, còn đội cả mũ và bịt khẩu trang, khiến Khuru Doanh Doanh hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt mũi của người ấy. Người đó vừa đi vừa chắp hai tay sau lưng, dường như đang giấu thứ gì đó.

Đột nhiên thấy lạnh sống lưng, Khuru Doanh Doanh từ từ quay người đi, thấy hơi căng thẳng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Khuru Doanh Doanh lập tức ôm chặt cái túi của mình rồi bước nhanh về phía trước.

“Xoạch xoạch xoạch...” Đó là tiếng giày thể thao ma sát với mặt đường vang lên, âm thanh phát ra ấy khiến Khuru Doanh Doanh sợ hãi nuốt nước bọt, rồi từ từ rút điện thoại ra: Hay là mình giả vờ gọi điện thoại, như vậy sẽ an toàn hơn.

“Này...”

Một giọng nói đàn ông ồm ồm vang lên phía sau Khuru Doanh Doanh, ngay sau đó là một bàn tay lạnh ngắt chạm vào vai cô, khiến bàn tay đang đưa vào túi lấy điện thoại của Khuru Doanh Doanh liền khựng lại, cô mím môi, không dám quay đầu lại.

Sau khi suy nghĩ hai giây, Khuru Doanh Doanh quyết định mau chóng rút điện thoại ra...

Nhưng bỗng một tiếng “bốp” vang lên, Khuru Doanh Doanh ngay sau đó ngã xuống đất.

Chu Hán Khanh cầm cây gậy bóng chày dính máu trong tay, neho mắt: Khuru Doanh Doanh, xem như cô xui xẻo, ai bảo cô lại nhìn thấy chuyện mình không nên nhìn thấy? Tuy Cố Thiên Tuấn có lẽ từ lâu đã biết được mối quan hệ giữa Mộng Chỉ và tôi rồi, nhưng hành vi của cô đã khiến Mộng Chỉ nổi giận, đây là hình phạt cô đáng phải chịu!

Chu Hán Khanh ném cây gậy bóng chày xuống đất rồi rút từ trong túi ra một con dao, sau đó ngồi xổm xuống rồi đưa tay nắm tóc Khuru Doanh Doanh.

“Á...” Khuru Doanh Doanh đau đớn cau mày lại, đầu của cô giờ đang chảy máu, cảm thấy vô cùng choáng váng. Ngay lúc đó, cô mơ hồ nhìn thấy một vật lấp lánh phản chiếu ánh sáng đâm thẳng vào mắt mình, khiến cô ngay lập tức phải nhắm chặt mắt lại.

Ánh sáng ấy chính là ánh sáng phản chiếu từ con dao.

Chu Hán Khanh cầm con dao, nhắm chuẩn hai mắt của Khuru Doanh Doanh mà tàn nhẫn rạch ngang một đường.

“Á!!!”

“Á!!!”

Ngay lúc Khuất Doanh Doanh hét lên cũng là lúc một ông lão đang dắt chó đi dạo tình cờ đi ngang trông thấy cảnh đó, cũng lập tức hét lên theo.

Chỉ khác ở chỗ, tiếng hét của ông lão tràn ngập sự kinh sợ, còn tiếng hét của Khuất Doanh lại tràn ngập một cơn đau không gì diễn tả nổi.

Chu Hán Khanh ngẩng đầu nhìn ông lão dắt chó đang run rẩy đứng đó, lạnh lùng hừ một tiếng rồi đứng dậy, nhặt cây gậy bóng chày còn dính máu của Khuất Doanh Doanh và con dao vừa rạch mắt cô lên, sau đó mau chóng chui vào một chiếc xe chạy mất.

Ông lão đứng ngây ra đó một lúc lâu, sau đó như mới chợt nhớ ra, liền lao đảo chạy về phía Khuất Doanh Doanh, vừa lo lắng nhìn cặp mắt đầy máu của cô vừa gào khản cổ: “Cô gái ơi, cô có sao không? Cố gắng lên, tôi sẽ gọi cấp cứu ngay!”

390. Chương 391

“Ào” một tiếng, một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người An Diễm.

Cảm thấy toàn thân như vừa rơi vào một hố băng, khắp nơi trên cơ thể chỗ nào cũng đau đến xé gan xé ruột, An Diễm bị tạt nước run cầm cập lập tức mở mắt ra.

Lâm Hiểu Hiểu ở bên cạnh vẫn còn đang bất tỉnh, nước trên tóc An Diễm từ từ chảy xuống những vết thương trên mặt cô rồi hòa với máu mà nhỏ xuống đất.

Bây giờ trời đã tối rồi, căn hầm tối tăm đã được bật đèn, nhưng ánh đèn vàng ấy trông rất yếu ớt hiu hắt, hệt như ánh nhìn của một người sắp chết vậy.

An Diễm bây giờ rất hối hận, đáng lẽ từ đầu cô phải nói cho Cố Thiên Tuấn biết chuyện mà Khuất Doanh Doanh đã nhìn thấy, biết đâu làm như vậy thì đã không xảy ra cục diện không thể挽回 này rồi.

Bây giờ, cô vẫn còn tin là Cố Thiên Tuấn rồi sẽ đến cứu cô, nhưng cô không tin mình có thể cầm cự được đến lúc đó.

Do toàn thân đau đớn nên mắt của An Diễm lúc này không thể tập trung được, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy có hai bóng người mơ hồ đứng trước mặt mình.

Cố gắng chớp mắt, tầm nhìn của An Diễm lúc này mới dần dần rõ ràng hơn.

Là Chu Mộng Chỉ và anh họ của cô ta, Chu Hán Khanh...

Chu Hán Khanh?

An Diễm lập tức hiểu ra, người đàn ông mà Doanh Doanh nhìn thấy Chu Mộng Chỉ ôm chính là Chu Hán Khanh rồi!

Đúng là đáng ghê tởm!

An Diễm trong lòng khinh bỉ, Cố Thiên Tuấn tốt với hai người họ như vậy, vậy mà họ lại ở sau lưng anh mà làm ra chuyện bẩn thỉu này!

Cứ đợi đó, kết cục của các người nhất định sẽ rất thảm!

An Diễm cúi mặt, không muốn nhìn hai kẻ đó nữa, cô nhìn vũng máu dưới chân mình rồi thều thào hỏi: “Doanh Doanh... Doanh Doanh sao rồi?”

“Ha, giờ mày còn rảnh mà đi lo cho người khác à?” Chu Mộng Chỉ khoanh tay trước ngực, cười the thé, “Nhưng mà, nói cho mày nghe cũng không sao, đúng như tao đã nói đấy, Khuru Doanh Doanh mù rồi!”

Cơn đau thấu xương lại một lần nữa truyền lên từ mọi nơi trên cơ thể, An Điềm nhắm chặt mắt lại, khóc không thành tiếng: Tại sao mình lại vô dụng như vậy? Tại sao khi đối diện với người mình muốn bảo vệ thì mình lại bất lực thế này?

“Mộng Chỉ, bây giờ mọi chuyện đã làm đúng theo những gì em muốn rồi, có phải em cũng nên nghỉ ngơi một chút không?” Chu Hán Khanh đang mặc bộ đồ thể thao, đưa tay vuốt tóc Chu Mộng Chỉ, trong mắt anh ta thì sinh mạng của tất cả những người khác đều như cỏ rác, chỉ có Mộng Chỉ mới là quan trọng nhất.

“Em còn chưa đánh đủ mà!” Chu Mộng Chỉ hất tay Chu Hán Khanh ra, cảm phẫn nói, “Mau lấy roi ra đây! Em phải đánh thật mạnh, nếu nó mà ngất đi nữa thì em sẽ lại tạt nước cho nó tỉnh ra! Em sẽ đánh cho đến khi nào nó chết mới thôi!”

Chu Hán Khanh bắt lực thở dài, quay sang ra hiệu cho đàn em bên cạnh.

Đám đàn em vội vàng gật đầu rồi cầm sợi roi lên chìa ra trước mặt Chu Mộng Chỉ, Chu Mộng Chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi cầm sợi roi đánh đầy máu ấy lên.

Nhưng lúc ấy, điện thoại của Chu Mộng Chỉ chợt vang lên, tiếng chuông ấy vang vọng rất to trong căn hầm rộng lớn, Chu Mộng Chỉ khó chịu đặt sợi roi xuống rồi rút điện thoại ra.

Là Cố Thiên Tuấn gọi đến!

Chắc chắn Cố Thiên Tuấn đã hỏi Lâm Kính Trạch mà biết chuyện mình đã gọi cho Lâm Hiểu Hiểu, rồi lại từ đám vệ sĩ mà biết An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu đã mất tích, cho nên mới đoán rằng An Điềm đang ở chỗ mình!

Sao? Muốn đến đòi lại An Điềm à?

Gương mặt Chu Mộng Chỉ lại hiện lên một nụ cười tàn độc: Có chết mình cũng không thả An Điềm ra! Mình phải để chính tai Cố Thiên Tuấn nghe thấy tiếng An Điềm kêu gào thảm thiết dưới đòn roi của mình!

Chu Hán Khanh đứng bên cạnh, thấy nụ cười gần như điên loạn của Chu Mộng Chỉ thì có hơi đau lòng, nhưng cũng thấy hụt hẫng: Mộng Chỉ dù khóc hay cười thì dường như đều chẳng phải là vì mình.

Chu Mộng Chỉ nhấn phím nghe rồi kê điện thoại sát vào tai, cô ta rất muốn nghe thử người đàn ông lúc trước yêu thương cô ta hết mực, bây giờ sẽ bảo vệ người đàn bà khác như thế nào?

“A lô?” Chu Mộng Chỉ nhếch mép, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Mộng Chỉ...” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất dịu dàng, mang đầy vẻ quan tâm, “Anh nghe vệ sĩ ở biệt thự nói em bị ốm phải nhập viện, anh xin lỗi, do công việc bận rộn quá mà bây giờ anh mới biết chuyện em nhập viện, anh thật sự xin lỗi em.”

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đang đứng trước cửa sổ văn phòng, tóc tai rối bù, cà vạt đã nói lỏng, mặt tuy không cảm xúc nhìn khung cảnh trời đêm bên ngoài cửa sổ, nhưng giọng nói thì lại dịu dàng hết như dòng suối chảy róc rách.

Phía sau Cố Thiên Tuấn là Cao Lỗ và Trương Hiến Hy đang vô cùng bận rộn.

Cao Lỗ lúc này hoàn toàn vẫn chưa biết Khuru Doanh Doanh hai tiếng trước vừa xảy ra chuyện, anh vẫn luôn ở lại văn phòng, theo dõi việc tìm kiếm tung tích An Điềm.

Trước mặt Cao Lỗ và Trương Hiến Hy là rất nhiều máy móc đắt tiền, còn có cả mười mấy cao thủ máy vi tính, đang ngồi lặng lẽ thao tác trước máy, trong lúc Cố Thiên Tuấn gọi điện thì họ mau chóng dựa vào tín hiệu điện thoại mà lần ra vị trí của Chu Mộng Chỉ.

Vị trí điện thoại là ở thành phố H...

Vị trí điện thoại là ở phía nam thành phố H...

Tín hiệu trên màn hình máy vi tính liên tục nhấp nháy.

Ở bên này, Chu Mộng Chỉ nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy lập tức ngăn người: Thiên Tuấn... sao lại nói như thế? Không phải anh ấy muốn cứu An Diễm sao?

“Mộng Chỉ...” Giọng nói trầm dày quyền rũ của Cố Thiên Tuấn lại nhẹ nhàng vang lên, “Bây giờ anh xong việc rồi, em đang ở bệnh viện nào? Anh đến đón em. Anh phải bù đắp cho em thật nhiều, Mộng Chỉ.”

Chu Mộng Chỉ bắt giác cau mày, nghi ngờ quay sang nhìn Chu Hán Khanh: Giọng của Cố Thiên Tuấn đầy yêu thương như vậy, dường như hoàn toàn không hề biết chuyện mình đã bắt cóc An Diễm, cũng không biết chuyện xảy ra giữa mình và Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh cũng nghi hoặc nhìn Chu Mộng Chỉ, anh ta không biết Cố Thiên Tuấn đang nói gì với Chu Mộng Chỉ qua điện thoại, nhưng anh ta biết, phản ứng của Chu Mộng Chỉ như thế là hoàn toàn không bình thường chút nào!

“Mộng Chỉ, sao em không nói gì?”

“Cố Thiên Tuấn...” Chu Mộng Chỉ hít một hơi thật sâu rồi hét lên, “Anh đừng hòng gạt nữa, tôi không tin anh đâu!”

“Mộng Chỉ, em đang nói gì thế? Đã xảy ra chuyện gì sao? Em đừng làm anh sợ! Anh biết em đang giận anh, nhưng xin em cho anh cơ hội để bù đắp, đừng cự tuyệt anh như vậy.”

Cố Thiên Tuấn dường như... thật sự không hề biết gì cả!

Không! Chắc chắn là Cố Thiên Tuấn đang đóng kịch! Minh tuyệt đối không được dễ dàng tin anh ta!

Chu Mộng Chỉ lắc đầu thật mạnh rồi lạnh lùng nói tiếp: “Cố Thiên Tuấn, anh đừng có đóng kịch nữa! Từ lâu tôi đã biết quan hệ giữa anh và An Diễm rồi!”

“Sao? Em biết rồi sao?” Giọng của Cố Thiên Tuấn trở nên hoảng loạn, “Anh xin lỗi, Mộng Chỉ, anh không nên giấu em. Nhưng mà, anh giấu em cũng là vì sợ em sẽ suy nghĩ lung tung thôi! Anh và An Diễm đã là quá khứ rồi, anh không muốn em vì những chuyện từng xảy ra đó mà cảm thấy khó chịu.”

“Anh đừng có đóng kịch nữa!” Chu Mộng Chỉ nghiêng răng nói, “Thế thì tối mấy hôm trước, sao anh lại ở bên cạnh An Diễm? Rồi vào lúc An Diễm gặp nguy hiểm, sao anh lại bảo vệ cô ta sau lưng?”

Cố Thiên Tuấn cầm điện thoại, hai mày chột cau lại, chuyện mình và An Diễm cùng ăn sinh nhật với An An, Chu Mộng Chỉ sao lại biết được? Mà lại còn biết cụ thể như thế nữa!

Đột nhiên, bàn tay đang cầm điện thoại của Cố Thiên Tuấn chột nổi gân xanh: Người bịt mắt đó! Người bịt mắt đó là do Chu Hán Khanh phái đến!

Cố Thiên Tuấn, sao mày có thể bắt cảm như vậy? Sao lại không nghĩ đến việc người hại An Diễm chính là Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh?

Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ cảm thấy phần nộ thế này, anh cố gắng kìm nén, quay đầu lại nhìn Cao Lỗi và Trương Hiểu Hy đang bận rộn sau lưng.

Còn hai người họ lúc này đang mặt mày căng thẳng nhìn lại Cố Thiên Tuấn, lặng lẽ lắc đầu: Vị trí của Chu Mộng Chỉ chỉ có thể xác định được là khu Cao Tân thuộc phía nam thành phố H thôi, nhưng ở đó có quá nhiều tín hiệu gây nhiễu, khu Cao Tân lại rất rộng, muốn xác định được vị trí cụ thể hơn thì Cố Thiên Tuấn phải tiếp tục nghe máy.

391. Chương 392

Cố Thiên Tuấn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi lại đưa điện thoại lên tai.

Nếu là lúc trước thì Cố Thiên Tuấn nhất định sẽ có thể tiếp tục bình tĩnh nói chuyện với Chu Mộng Chỉ, nhưng bây giờ người đang chưa rõ sống chết kia lại là An Diễm, người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Thế nên, bất giác, giọng của Cố Thiên Tuấn chợt trở nên run rẩy, anh nhắm mắt suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Chuyện này đúng là quá nhảm nhí mà! Mấy ngày nay, anh luôn tăng ca ở văn phòng, vừa xong việc là liền gọi điện cho em ngay, sao có thể ở với An Diêm, bảo vệ cô ta được?”

“Anh nói dối!” Chu Mộng Chỉ phẫn nộ gào lên, “Anh rõ ràng đã làm như thế, bây giờ lại còn gạt tôi!”

“Mộng Chỉ, em tận mắt nhìn thấy sao?”

“Tôi...” Chu Mộng Chỉ ngẩn người: Hình như mình không hề tận mắt nhìn thấy gì cả, những điều đó đều là do Chu Hán Khanh đã nói với mình! Nếu Chu Hán Khanh đã bịa chuyện gạt mình, vậy thì...”

“Mộng Chỉ, những chuyện nhảm nhí này là do ai nói với em vậy? Người đó chắc chắn đang muốn phá hoại tình cảm của chúng ta!” Cố Thiên Tuấn khựng lại một chút, sau đó hỏi, “Là Chu Hán Khanh đã nói với em đúng không? Vệ sĩ trong biệt thự nói, chính anh ta đã đưa em đến bệnh viện, không phải anh ta đã về quê rồi sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở biệt thự?”

“Lúc đầu, anh nể tình anh ta đã giúp đưa em đến bệnh viện nên không muốn truy cứu chuyện anh ta đột nhiên xuất hiện ở bệnh viện. Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, xem ra anh đã hoàn toàn nhìn lầm anh ta rồi!” Cố Thiên Tuấn bắt đầu dần dần dấn dấn Chu Mộng Chỉ nghi ngờ Chu Hán Khanh, “Anh còn tưởng là, Chu Hán Khanh chỉ muốn âm thầm yêu em thôi, nhưng không ngờ, anh ta vì muốn có được em mà lại không từ thủ đoạn vu khống anh như vậy!”

Chu Mộng Chỉ lúc này mới hoàn toàn giật mình. Thật ra, lúc đầu, khi Chu Hán Khanh nói với cô ta rằng Cố Thiên Tuấn đã ngoại tình, Chu Mộng Chỉ đã có hơi nghi ngờ động cơ của Chu Hán Khanh rồi, lúc đó thậm chí còn hỏi thẳng, nhưng sau đó, Chu Mộng Chỉ lại bị dáng vẻ đau lòng của Chu Hán Khanh làm cho cảm động, thế nên mới tin anh ta!

Song bây giờ nghĩ kĩ lại, cũng không loại trừ chuyện khả năng đóng kịch của Chu Hán Khanh quá tốt! Vì dù gì anh ta cũng đã đóng vai anh họ của cô ta trước mặt Cố Thiên Tuấn suốt bốn năm qua kia mà!

Chu Mộng Chỉ nhìn sang Chu Hán Khanh, bất giác lùi lại một bước, ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc.

Chu Hán Khanh đứng đối diện lập tức phát giác ra vẻ bất thường của Chu Mộng Chỉ, liền bước lên hỏi: “Mộng Chỉ, em sao vậy? Cố Thiên Tuấn đã nói gì với em?”

“Không có gì, Cố Thiên Tuấn không nói gì với em cả!” Chu Mộng Chỉ vội vàng định thần lại, lắc đầu phủ nhận.

“Nhưng mà...”

“Hán Khanh, anh ở đây trông chừng bọn chúng, em ra ngoài một chút sẽ quay lại ngay.” Chu Mộng Chỉ còn chưa đợi Chu Hán Khanh nói hết đã cầm điện thoại chạy ra khỏi tầng hầm.

Gió đêm thổi qua tóc Chu Mộng Chỉ, khiến tóc lất phất đập vào đôi môi đỏ chót của cô ta: “Thiên Tuấn, em hỏi lại anh một lần cuối, anh thật sự không gạt em chứ?”

“Mộng Chỉ, bao nhiêu năm qua anh đối xử với em ra sao, em còn chưa rõ sao?” Cố Thiên Tuấn hỏi lại.

Chu Mộng Chỉ nuốt nước bọt, những kỉ niệm tốt đẹp về Cố Thiên Tuấn chợt ùa về trong đầu cô ta, những món trang sức và túi xách hàng hiệu đắt tiền, những lời nói dịu dàng ngọt ngào, Chu Mộng Chỉ đều vô cùng trân quý.

Đúng vậy, Thiên Tuấn không thể nào gạt mình được! Chu Mộng Chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong tay, đột nhiên bật cười: Tất cả chuyện này đều là do Chu Hán Khanh đã lừa mình!

Thiên Tuấn trước nay không bao giờ gạt mình! Mình vẫn là người vợ mà anh ấy yêu nhất! Mình vẫn là Cố phu nhân dưới một người mà trên vạn người!

“Mộng Chỉ? Mộng Chỉ? Em nói gì đi! Em đang ở đâu? Anh đi đón em!” Cố Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia lo lắng hỏi han, “Em đừng không nói lời nào mà mất tích như vậy, làm anh lo lắng quá!”

“Thiên Tuấn, em sẽ về ngay, bây giờ em sẽ đến Cố Thị tìm anh!” Chu Mộng Chỉ kích động rơm rớm nước mắt, “Đạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến em hiểu lầm anh, em sẽ đến xin lỗi anh.”

Nghe Chu Mộng Chỉ nói sẽ đến đây, Cố Thiên Tuấn khẽ cau mày, sau đó tiếp tục dịu dàng nói: “Anh không cần lời xin lỗi, Mộng Chỉ, chỉ cần em về bên cạnh anh là được rồi.”

Lúc này, ánh mắt của Cao Lỗi và Trương Hiến Hy cũng dần dần sáng lên: Chỉ cần cố thêm một phút nữa, chỉ một phút nữa thôi thì các cao thủ máy tính sẽ tra ra được vị trí cụ thể của Chu Mộng Chỉ!

Tín hiệu trên màn hình máy tính đang nhấp nháy, tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào màn hình để chờ kết quả, ai nấy cũng đều chuẩn bị tinh thần để lên đường giải cứu.

Sắp có kết quả rồi!

Còn 30 giây nữa...

Còn 20 giây nữa...

Còn 10 giây nữa...

Nhưng đột nhiên, tín hiệu trên màn hình chợt tắt ngóm! Điều này có nghĩa là, vị trí cụ thể của An Điềm cuối cùng đã không tra ra được, tất cả những cố gắng từ nãy đến giờ đều thành công cốc!

Mọi người ngay lập tức cảm thấy máu của mình như đông cứng lại, tất cả ánh mắt đang đầy kì vọng đều chuyển thành sững sờ: Sao lại thế này chứ? Chu Mộng Chỉ sao đột nhiên lại cúp máy?

Lúc này, bên cửa sổ vang lên tiếng nói hốt hoảng của Cố Thiên Tuấn: “A lô? A lô? Mộng Chỉ! Mộng Chỉ! Em có đang nghe không? Trả lời anh đi!”

Nhưng cho dù Cố Thiên Tuấn có nói gì thì đầu dây bên kia cũng chỉ vang lên những tiếng tút tút.

Mọi việc vốn đang tiến triển thuận lợi, Chu Mộng Chỉ sao đột nhiên lại ngắt liên lạc với mình?

Ánh mắt Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nhìn vào điện thoại, gân xanh trên bàn tay nổi lên rõ rệt, anh nhắm mắt lại hít một hơi, cuối cùng không nhịn nổi nữa.

“Rắc” một tiếng, chiếc điện thoại bị ném mạnh xuống đất, vỡ tan tành.

Cố Thiên Tuấn cúi đầu, dấm tay vào tường, không nói tiếng nào, lúc này đây anh cảm thấy tim đau như bị ai xé nát ra vậy, trước nay chưa bao giờ cảm thấy bất lực thế này.

Cảm giác mất đi người mình yêu mà lại không làm được gì ấy giống hệt như một tấm lưới vô hình quấn chặt lấy Cố Thiên Tuấn, khiến anh thấy mình lúc này chỉ giống như một cái xác tuy vỏ ngoài hoàn chỉnh, nhưng máu thịt bên trong thì đã tan nát vì đánh mất An Điềm rồi.

Tất cả mọi người sau khi ngẩn người mất mấy giây thì đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, chỉ cần nói chuyện thêm mười giây nữa thôi là đã có thể tìm ra vị trí của An Điềm rồi!

Nhưng thật tiếc, bây giờ chỉ còn cách giăng lưới trên một diện tích lớn ở phía nam khu Cao Tân thành phố H, mong là An Điềm sẽ không bị đưa đi nơi khác, cũng mong An Điềm có thể cầm cự được đến lúc họ tìm được cô.

Cao Lỗi và Trương Hiến Hy đưa mắt nhìn nhau, sau đó đành phải lặng lẽ bước đến sau lưng Cố Thiên Tuấn, chờ chỉ thị của anh.

Cố Thiên Tuấn nuốt nước bọt rồi quay người lại, mặt không cảm xúc nói với Cao Lỗi: “Bây giờ tập trung tất cả mọi người lại, đến phía nam khu Cao Tân thành phố H, tiến hành tìm kiếm diện rộng. Vừa rồi Chu Mộng Chỉ có nói, có thể sáng mai cô ta sẽ đến Cổ Thị, anh mau đi báo với cảnh sát, còn tôi sẽ ở đây đợi cô ta!”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu, nhưng vừa định quay người đi làm nhiệm vụ thì điện thoại của anh chợt vang lên.

Là Doanh Doanh gọi đến...

Cao Lỗi do dự một lúc rồi đi sang một góc nghe máy: “Doanh Doanh, giờ anh đang ở công ty, em...”

“A lô? Anh là người nhà của Khuru Doanh Doanh đúng không? Chúng tôi gọi từ bệnh viện, Khuru Doanh Doanh hai tiếng trước bị một người lạ tấn công, phần đầu bị ngoại thương, hai mắt tổn thương nghiêm

trọng. Chúng tôi tìm thấy điện thoại trong túi của cô ấy, người được liên lạc gần nhất là anh, bây giờ cô ấy đang được phẫu thuật, anh vui lòng đến bệnh viện XX ngay.”

392. Chương 393

60393.Điện thoại bất giác rơi thẳng xuống đất, Cao Lỗi như nghe thấy có một tiếng sét vang lên bên tai, cả người như chìm vào một đợt sóng đau đớn.

Anh đứng ngẩn người một giây rồi chạy như điên ra khỏi cửa.

Tất cả mọi người thấy cảnh ấy đều ngơ ngác, bởi họ chưa bao giờ trông thấy Cao Lỗi lại thất thần đến thế, nhất thời không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Susan!” Cố Thiên Tuấn cau mày nhìn theo hướng Cao Lỗi vừa chạy đi rồi gọi tên của Susan.

“Cố tổng.” Susan vội vàng đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn.

“Mau đi xem xem Cao Lỗi đã gặp phải chuyện gì, nếu cần thì cứ điều động hết nguồn lực của tập đoàn Cố Thị.” Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Cố Thiên Tuấn đã cảm nhận được tối nay chắc chắn sẽ không bình lặng.

“Vâng.” Susan ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn rồi vội vàng ra ngoài.

Lúc này, Trương Hiến Hy bước đến bên cạnh Cố Thiên Tuấn, đưa tay vỗ vào vai anh rồi nói: “Mấy việc anh vừa dặn dò Cao Lỗi làm, cứ để cho tôi xử lý, anh cứ ở đây chờ Chu Mộng Chỉ đi.”

Trương Hiến Hy nói đến đó thì ngừng một chút, rồi phá lệ nói ra một câu rất tình nghĩa, cho dù nó chỉ có tác dụng an ủi: “An Diêm sẽ không sao đâu.”

Cố Thiên Tuấn nhìn Trương Hiến Hy, không nói gì, chỉ quay người đi nhìn màn đêm của thành phố H: An Diêm, em đang ở đâu? Em rốt cuộc đang ở đâu?

Trong khi đó...

“Chu Hán Khanh, khôn kiếp! Có phải anh điên rồi không?” Chu Mộng Chỉ nhìn cái điện thoại vỡ tan tành dưới đất mà gào lên.

Vừa rồi khi cô ta vừa nói sẽ đến Cố Thị tìm Cố Thiên Tuấn thì Chu Hán Khanh đột nhiên không biết từ đâu lao ra giật lấy cái điện thoại trong tay cô ta rồi ném xuống đất!

Không biết mình cúp máy ngang như thế có làm cho Thiên Tuấn giận không nữa! Chu Mộng Chỉ lo lắng nghĩ.

“Mộng Chỉ, bây giờ người ta có một kĩ thuật gọi là dò tìm định vị! Anh lo Cố Thiên Tuấn sẽ dùng kĩ thuật này để xác định vị trí của chúng ta! Vậy nên em không thể nói chuyện quá lâu với Cố Thiên Tuấn được!” Chu Hán Khanh thở phào nhẹ nhõm, cũng may mình đã kịp thời ngắt máy của Mộng Chỉ.

Tôi thấy anh chính là vì lo Thiên Tuấn sẽ vạch mặt anh cho nên mới sợ hãi mà giật điện thoại của tôi như vậy! Chu Mộng Chỉ nhìn Chu Hán Khanh đầy khinh miệt, nét mặt hiện rõ sự chán ghét.

“Mộng Chỉ, sao em lại nhìn anh bằng vẻ mặt đó? Còn nữa, Cố Thiên Tuấn đã nói gì với em?” Chu Hán Khanh thần sắc có hơi hốt hoảng, anh ta rất lo Mộng Chỉ sẽ lại bị Cố Thiên Tuấn gạt.

“Em...” Chu Mộng Chỉ do dự một lúc, cuối cùng quyết định không trở mặt với Chu Hán Khanh, vì lẽ như anh ta nổi điên lên mà không cho mình đi thì sẽ phiền phức to, “Cố Thiên Tuấn không nói gì với em cả. Bây giờ em thấy hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi!”

Chu Mộng Chỉ nói xong liền đi ngang qua mặt Chu Hán Khanh.

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh nắm lấy cổ tay Chu Mộng Chỉ, dưới màn đêm, vẻ biểu cảm trên mặt anh ta có hơi khó nhận ra, “Sao vậy? Em không đi trừng phạt An Điềm nữa à?”

Nghe đến cái tên của An Điềm, nét mặt Chu Mộng Chỉ lập tức sắc lại: Không trừng phạt An Điềm nữa à? Sao có thể chứ? Tuy Thiên Tuấn không có quan hệ gì với con An Điềm ấy nữa, nhưng chỉ nội việc cô ta là vợ cũ của Thiên Tuấn thôi thì cũng đã không thể nào tha thứ được rồi!

“An Điềm đương nhiên phải tiếp tục bị trừng phạt!” Chu Mộng Chỉ cao giọng nói, “Bảo đàn em của anh tiếp tục đánh nó, đánh đến khi nào nó chết mới thôi!”

“Vậy còn em?” Chu Hán Khanh dùng ánh mắt thăm dò nhìn Chu Mộng Chỉ, “Em định đi đâu?”

“Không phải em nói với anh rồi sao?” Chu Mộng Chỉ khó chịu hất tay Chu Hán Khanh ra, “Em đã nói là em mệt, em muốn về nghỉ ngơi!”

“Mộng Chỉ, em không được đi!” Chu Hán Khanh ôm chặt Chu Mộng Chỉ vào lòng. Anh ta ôm cô ta bằng tất cả sức lực của mình, giọng nói có hơi run rẩy, “Có phải Cố Thiên Tuấn đã nói gì với em không? Em đang muốn đi tìm anh ta đúng không?”

“Chu Hán Khanh!” Chu Mộng Chỉ đẩy Chu Hán Khanh ra, lùi lại một bước, sa sầm nét mặt, “Nếu anh đã biết rồi thì tôi nói thật cho anh biết, tôi đúng là muốn về với anh ấy!”

“Mộng Chỉ, anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới hiểu? Cố Thiên Tuấn không còn yêu em nữa!” Chu Hán Khanh kích động lắc vai Chu Mộng Chỉ, “Em đừng có u mê không tỉnh như vậy nữa!”

“Bốp” một tiếng, Chu Mộng Chỉ vung tay tát vào mặt Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh đưa tay sờ lên cái má sưng vù của mình, không tin được mà nhìn Chu Mộng Chỉ: Mộng Chỉ... sao có thể dễ dàng ra tay với mình như vậy?

Còn Chu Mộng Chỉ thì hoàn toàn không vì vẻ mặt thất thần của Chu Hán Khanh mà tỏ ra áy náy, cô ta trừng mắt quát: “Chu Hán Khanh, nể tình trước đây anh đã từng làm rất nhiều việc cho tôi, tôi sẽ không tính sổ chuyện anh phá hoại tình cảm của tôi và Thiên Tuấn, nhưng anh cũng đừng vì thế mà lấn tới!”

“Mộng Chỉ! Em đang nói gì vậy?” Chu Hán Khanh ngơ ngác nhìn Chu Mộng Chỉ, “Anh phá hoại tình cảm của em và Cố Thiên Tuấn? Sao em lại nói như vậy?”

“Chuyện anh đã làm thì tự trong lòng anh biết rõ!” Chu Mộng Chỉ không muốn giải thích nhiều với Chu Hán Khanh, cô ta lạnh lùng hừ một tiếng rồi bước thẳng đi, bây giờ cô ta chỉ muốn trang điểm thật đẹp rồi đi tìm Cố Thiên Tuấn!

Chu Hán Khanh nhìn theo bóng dáng tuyệt tình của Chu Mộng Chỉ, nỗi đau trong lòng càng lúc càng dữ dội: Tại sao? Tại sao? Tất cả sự nhẫn nhịn và hi sinh mình bỏ ra bao nhiêu năm nay lại không bằng một cú điện thoại của Cố Thiên Tuấn sao? Mộng Chỉ, tại sao em lại u mê đến như vậy, tại sao?

Bóng Chu Mộng Chỉ càng lúc càng rời xa, ánh trăng trên cao chiếu rọi xuống bóng dáng yêu kiều ấy, càng làm cho nó thêm xa vời.

Chu Hán Khanh hít một hơi thật sâu, ánh mắt dần dần quắc lại: Bây giờ nếu Chu Mộng Chỉ mà đến chỗ của Cố Thiên Tuấn thì sẽ như rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục! Vậy nên, cho dù có bị Mộng Chỉ hiểu lầm thì anh ta cũng tuyệt đối không thể để cô ta phạm tiếp sai lầm nữa!

Chu Hán Khanh trừng mắt nhìn theo bóng Chu Mộng Chỉ rồi vừa yêu vừa hận mà bước nhanh về phía trước.

“Á!” Chu Mộng Chỉ vừa bước đến cửa thì chợt cảm thấy hai chân không còn chạm đất nữa, liền hốt hoảng kêu lên, khi phản ứng lại thì mới biết Chu Hán Khanh đã ôm cô ta từ phía sau mà nhấc lên.

“Chu Hán Khanh, có phải anh bị điên không? Mau thả tôi xuống! Thả tôi xuống!” Chu Mộng Chỉ vừa đánh vừa đá, tóc đuôi ngựa sau đầu do vùng vẫy quá mạnh mà bung cả ra.

Chu Hán Khanh vẫn lạnh lùng ôm Chu Mộng Chỉ vào phòng khách, lướt mắt nhìn một lượt trong phòng rồi không nể nang gì mà ném phịch Chu Mộng Chỉ lên ghế sofa!

Chu Mộng Chỉ vội vàng đứng dậy, đầu tóc rũ rượi, trở ngón tay thẳng vào mặt Chu Hán Khanh mà quát: “Chu Hán Khanh, anh dám đối xử với tôi như vậy, anh đi chết đi!”

“Bịch” một tiếng, cánh tay rắn chắc của Chu Hán Khanh đẩy Chu Mộng Chỉ ngã xuống ghế sofa.

“Anh đi chết sao?” Trên mặt Chu Hán Khanh hiện lên nụ cười thất vọng phần nộ, “Nếu không nhờ anh liều mạng bảo vệ em thì em đã chết mấy lần từ lâu rồi!”

“Đó là do anh tự nguyện!” Chu Mộng Chỉ không hề biết điều, “Sao hả? Bây giờ muốn kể công với tôi sao? Tôi cho anh biết, đừng hòng!”

“Đừng hòng?” Chu Hán Khanh cười chua chát, “Anh phải lấy lại hết từ em!”

“Chu Hán Khanh, anh dám sao?” Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, không tin được một Chu Hán Khanh luôn nghe lời mình bây giờ lại dám đối xử với mình như vậy!

“Em nghĩ anh có dám không?” Chu Hán Khanh vừa dứt lời lập tức đưa tay kèm hai tay Chu Mộng Chỉ lại, sau đó đưa tay còn lại kéo dây kéo áo da của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ cảm phần gào lên: “Chu Hán Khanh, anh mau dừng lại, có nghe thấy không?”

Nhưng Chu Hán Khanh hoàn toàn không để tâm đến lời uy hiếp của Chu Mộng Chỉ.

“Tên khốn kiếp!” Chu Mộng Chỉ vừa mắng chửi vừa kẹp chặt hai chân giữ tay của Chu Hán Khanh lại, không cho anh ta động đậy.

Quá đáng, thật sự quá đáng!

Từ lúc quen Chu Hán Khanh đến nay, anh ta chưa bao giờ to gan thể này với mình! Chắc chắn là do thái độ của mình với anh ta quá tốt mới khiến anh ta to gan như vậy!

Chu Mộng Chỉ thở phì phò rồi giơ đôi chân mang giày cao gót bảy phân của mình đá thẳng vào hạ bộ của Chu Hán Khanh!

393. Chương 394

60394.Chu Hán Khanh nhíu mắt lại, ngay lập tức lùi người ra phía sau. Nhưng thật không may, Chu Mộng Chỉ đá rất chuẩn và mạnh, tốc độ lại nhanh. Vì vậy, cú đá đó của Chu Mộng Chỉ, tuy không dẫn đến tàn phế, nhưng cũng làm cho Chu Hán Khanh đau đớn run rẩy cả người.

“Ui...” Chu Hán Khanh ôm bụng đầy đau đớn, quỳ xuống trước mặt Chu Mộng Chỉ.

“Ha!” Chu Mộng Chỉ kéo dây kéo của chiếc áo da của mình lại rồi cười khinh bỉ. “Chu Hán Khanh, anh còn muốn cậy mạnh bức hiếp à? Tôi cho anh biết, chỉ có lúc tôi muốn, chứ không có lúc anh có thể ép buộc tôi! Anh chỉ là kẻ mua vui cho tôi khi không có Thiên Tuấn mà thôi!”

Đứng dậy một cách nhanh nhẹn, Chu Mộng Chỉ nhắc đôi chân đi giày cao gót đi về phía phòng ngủ.

Lúc này, một sức mạnh khủng khiếp từ bên ngoài chợt kéo Chu Mộng Chỉ trở lại.

“Rầm” một tiếng, Chu Mộng Chỉ ngã xuống trên ghế sofa.

Chu Hán Khanh kéo Chu Mộng Chỉ trở lại ngay lập tức xông đến. Những lời Chu Mộng Chỉ vừa nói đã làm anh ta mất đi lý trí: Mình là kẻ mua vui được Chu Mộng Chỉ sử dụng khi không có Cố Thiên Tuấn? Những hy sinh và bảo vệ trong bao nhiêu năm qua, chỉ là để mua vui?

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Tôi nói không phải à?” Chu Mộng Chỉ hét lên đầy giận dữ rồi đẩy mạnh Chu Hán Khanh ra xa.

Song, Chu Hán Khanh không hề nhúc nhích dù chỉ một chút. Anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ, đôi mắt trở nên đỏ rực.

“Anh không đứng dậy chứ gì?” Chu Mộng Chỉ cắn răng giơ tay ra tát một cái.

“Bốp” một tiếng, bên má vừa bị Chu Mộng Chỉ tát của Chu Hán Khanh lại càng sưng hơn.

“Vẫn không đứng dậy hả?” Chu Mộng Chỉ không ngờ Chu Hán Khanh vẫn không nhúc nhích, cô ta liền lập tức giơ tay kia lên.

Nhưng lần này, tay của Chu Mộng Chỉ đã bị Chu Hán Khanh chụp lại.

“Mộng Chỉ, em không thể đối xử với anh như vậy...” Chu Hán Khanh nhìn vào Chu Mộng Chỉ lẩm bẩm.

“Tôi đối xử với anh như thế đấy!” Chu Mộng Chỉ vẫn không chịu cúi đầu, vừa vùng vẫy vừa hét lên chửi rủa.

Chu Hán Khanh sững sờ liếc nhìn Chu Mộng Chỉ, rồi đột nhiên cúi đầu xuống và cắn thật mạnh vào vai Chu Mộng Chỉ. Những chiếc răng từ từ cắm sâu vào trong lớp da thịt trắng toát, những giọt máu từ từ rỉ ra: Mộng Chỉ, em không thể đối xử với anh như vậy! Em không thể đối xử với anh như vậy!

“A! Đau!” Chu Mộng Chỉ nhíu mày đau đớn hét lên.

Nếu là trước đây, chỉ cần Chu Mộng Chỉ nhíu mày lại thì Chu Hán Khanh sẽ rất đau lòng.

Tuy nhiên, những lời nói vừa rồi của Chu Mộng Chỉ đã khiến Chu Hán Khanh phát điên. Ngay cả khi Chu Mộng Chỉ đau đến rơi nước mắt, anh ta vẫn không chịu nhả ra.

Cho đến khi vai của Chu Mộng Chỉ máu me be bét, Chu Hán Khanh mới nhả ra. Nhưng trong giây tiếp theo, anh ta lại ghì chặt và hôn lên môi của Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ vùng vẫy dữ dội, Chu Hán Khanh liền dùng một tay giữ chặt cằm của Chu Mộng Chỉ, khiến miệng cô ta không thể cử động, sau đó mặc sức tung hoành trong miệng cô ta.

Còn tay kia thì một lần nữa kéo khóa kéo của chiếc áo da ra, tiếp đó thẳng tay xé rách chiếc quần da của Chu Mộng Chỉ.

“Chu Hán Khanh, anh là tên khốn! Tên khốn!” Chu Mộng Chỉ dốc hết sức để vùng vẫy, cắn xé loạn xạ trên người Chu Hán Khanh.

Nhưng Chu Hán Khanh như thể không cảm thấy đau đớn, anh ta vừa hôn Chu Mộng Chỉ vừa xé hết tất cả quần áo trên người cô ta xuống rồi ném chúng thật mạnh xuống đất.

Cơn gió đêm bên ngoài căn nhà vẫn thổi, An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu dưới tầng hầm vẫn đang hôn mê. Trên người họ đầy những vết thương đâm máu, máu đã bắt đầu đông lại, trông rất đáng sợ.

Đám lưu manh phụ trách giám sát An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu ngồi không cũng chán nên đang đánh bài. Chúng toàn toàn không biết sắp mình và Chu Mộng Chỉ đang làm gì vào lúc này, chỉ vừa hút thuốc vừa ở yên dưới tầng hầm một cách ngoan ngoãn.

Thời gian dần trôi qua, nhưng đôi nam nữ này giờ quần lấy nhau vẫn chưa tách ra. Chu Hán Khanh để lưng trần, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mơ màng của Chu Mộng Chỉ, mồ hôi trên trán chảy xuống từng giọt từng giọt.

Lúc này, khắp người Chu Mộng Chỉ đều là dấu vết của Chu Hán Khanh. Đôi môi mọng của cô ta hơi hé ra, đã mệt đến không chịu được nữa, nhưng Chu Hán Khanh dường như không mệt mỏi, vẫn đang mạnh mẽ trừng phạt Chu Mộng Chỉ.

“Hán Khanh, dừng lại đi có được không?” Chu Mộng Chỉ bắt đầu nói ngọt. Cơ thể cô ta bắt đầu trở nên mềm nhũn và không còn sức lực, nhưng Chu Hán Khanh vẫn đang ép buộc cô ta.

Cảm giác đau đớn dần trở nên rõ ràng hơn, Chu Mộng Chỉ cắn chặt môi và nhìn đi chỗ khác với vẻ mặt không cam tâm: Mình không thể cứ tiếp tục như thế này, Thiên Tuấn vẫn đang chờ mình ở Cố Thị! Mình

muốn quay về. Mình muốn làm phu nhân của tổng tài Tập đoàn Cổ Thị. Mình không muốn làm người phụ nữ của Chu Hán Khanh trong căn nhà đổ nát này. Mình không muốn!

Ngay khi Chu Mộng Chỉ không biết làm gì khác, đầu đang quay sang một bên, cô ta chợt nhìn thấy một cái lọ nhỏ trên bàn cạnh ghế sofa!

Cau mày lại và suy nghĩ, Chu Mộng Chỉ chợt nhớ ra cái lọ này được đàn em của Chu Hán Khanh mua đến. Hôm đó, Chu Hán Khanh sai người đi bắt cóc An Điềm, chính là sử dụng thuốc mê trong cái lọ này!

Lần này bắt được An Điềm đến nay, lọ thuốc mê này đã đóng một vai trò rất lớn!

Bây giờ, lọ thuốc mê này dĩ nhiên cũng có thể giúp mình thoát khỏi sự trói buộc của Chu Hán Khanh!

Đôi mắt của Chu Mộng Chỉ đột nhiên sáng lên. Cô ta suy nghĩ một lúc, đột nhiên chủ động đưa tay ra ôm lấy cổ Chu Hán Khanh.

Chu Hán Khanh nhận được phản hồi từ Chu Mộng Chỉ, tâm lý trả đũa vừa rồi đã dần biến thành niềm vui, vì anh ta luôn yêu Chu Mộng Chỉ. Dù Chu Mộng Chỉ đã nói ra những lời làm tổn thương anh ta, nhưng sau khi trừng phạt cô ta, Chu Hán Khanh vẫn cảm thấy đau khổ rất nhiều.

Cảm nhận được sự thay đổi của Chu Hán Khanh, Chu Mộng Chỉ cong môi lên như đã có dự tính trước. Cô ta nhân lúc Chu Hán Khanh mất tập trung vì vui vẻ, liền đưa tay ra chụp lấy cái lọ nhỏ kia.

Chính là bây giờ!

Chu Mộng Chỉ nhanh chóng nín thở, rồi vội vàng hắt thuốc mê trong lọ vào miệng và mũi của Chu Hán Khanh.

Lúc đó, Chu Hán Khanh hoàn toàn không biết Chu Mộng Chỉ đã hắt thứ gì vào mình. Nhưng dần dần, anh ta cảm thấy hơi chóng mặt.

Chu Mộng Chỉ bịt chặt miệng và mũi mình, cố gắng không hít thở, chờ Chu Hán Khanh bị ngất đi.

Chu Hán Khanh lắc đầu thật mạnh. Anh ta trợn to mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ dưới thân mình, dần trở thành hai khuôn mặt, ba khuôn mặt...

Cuối cùng, Chu Hán Khanh nằm úp cả người trên bộ ngực mềm mại của Chu Mộng Chỉ rồi ngất đi.

Chu Mộng Chỉ vui mừng khôn xiết, vội vàng đẩy mạnh Chu Hán Khanh xuống sàn. Cô ta nín thở này giờ, nín cho đến khi đứng dậy khỏi ghế sofa.

Điên cuồng lao vào phòng ngủ, Chu Mộng Chỉ đóng sầm cửa lại, lúc này mới há miệng thở hổn hển.

Vỗ nhẹ vào ngực mình, Chu Mộng Chỉ mất một lúc mới đứng thẳng người dậy. Cô ta nhanh chóng mặc quần áo vào và bắt đầu trang điểm: Thuốc trong cái lọ đó không còn nhiều, vừa rồi tạt vào miệng và mũi của Chu Hán Khanh lại rất ít, chắc hiệu quả của thuốc sẽ không kéo dài lâu.

Mình phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!

Chu Mộng Chỉ nhìn vào mình trong gương và bình tĩnh lại với tốc độ nhanh nhất có thể: Người phụ nữ trong gương, vì vừa trải qua khoảnh khắc dữ dội vừa rồi, nên khuôn mặt hơi đỏ ửng, giống như một đóa hoa đào đang nở rộ.

394. Chương 395

60395.Sau khi Chu Mộng Chỉ nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của mình xong, cô ta cầm một thỏi son lên nhẹ nhàng thoa lên cái miệng đào nhỏ xinh của mình...

Tranh thủ trang điểm nhẹ xong, Chu Mộng Chỉ nhìn vào mình trong gương chớp chớp đôi mắt mai xinh đẹp rồi mỉm cười tự tin.

Bây giờ, cô ta đang mặc một chiếc váy dài tay màu vàng nhạt, rất vừa vặn với dáng người. Màu vàng nhạt làm nổi bật vẻ liễu yếu đào tơ nương theo gió của Chu Mộng Chỉ, đồng thời cũng tôn lên làn da trắng nõn của cô ta.

Sau khi thay một đôi giày đế bằng màu bạc, Chu Mộng Chỉ hất cằm lên rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Chu Hán Khanh nằm trên sàn vẫn đang hôn mê. Chu Mộng Chỉ liếc nhìn Chu Hán Khanh với vẻ khinh bỉ rồi bước ra khỏi phòng khách một cách kiên quyết.

Khi Chu Mộng Chỉ xuống đến tầng hầm, đám lưu manh đang ngồi xổm trong góc chờ nhận lệnh từ Chu Hán Khanh bỗng trợn to mắt lên: Chu Mộng Chỉ ban ngày còn trang điểm đậm như ma, bây giờ ăn mặc như vậy, hoàn toàn giống như một người phụ nữ cao quý không bị nhiễm bụi trần, thảo nào sếp lúc nào cũng rất cứng chiêu và nghe lời cô ta như thế!

Đám lưu manh nhanh chóng đứng dậy, gật đầu chào Chu Mộng Chỉ rồi nói: “Cô Chu, cho hỏi cô có gì cần dặn?”

“Trong các anh ai biết lái xe? Tôi muốn đến một nơi.” Chu Mộng Chỉ tự hào tận hưởng ánh mắt thèm muốn của những người đàn ông kia.

Đám lưu manh đưa mắt nhìn nhau. Trên thực tế, trong số chúng có không ít người biết lái xe, nhưng chúng không biết mục đích của Chu Mộng Chỉ là gì, nên chỉ đứng yên ở đó mà không nói lời nào.

Chu Mộng Chỉ thấy đám người kia không nói gì, trên mặt lập tức lộ rõ vẻ khó chịu. Cô ta chỉ đại ngón tay vào một người và hỏi: “Anh biết lái xe không?”

Người đàn ông bị chỉ đó gãi gãi đầu: “Biết thì biết, nhưng...”

“Biết là được rồi. Đi với tôi!” Vì háo hức được gặp Cố Thiên Tuấn, nên lần này Chu Mộng Chỉ mới phá lệ, không để ý đến An Diễm và Lâm Hiểu Hiểu đang hôn mê.

Cô ta chỉ vẫy tay với người đàn ông kia, ra hiệu cho anh ta đi theo, rồi quay lại và bước ra khỏi tầng hầm.

Người đàn ông kia chần chờ một lúc, rồi cuối cùng cũng đi theo.

Bởi vì, trong ấn tượng của anh ta, sếp xưa nay luôn nghiêm túc, nói một là một, vậy mà ở trước mặt người phụ nữ này, sếp dường như là sự tồn tại để làm vui lòng cô ta. Vì vậy, anh ta cảm thấy rằng mình nhất định phải nghe lời người phụ nữ này, nếu không, chắc chắn sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Với sự giúp đỡ tận tình của tên lưu manh kia, nhân lúc Chu Hán Khanh vẫn chưa tỉnh lại, Chu Mộng Chỉ đã ngồi lên xe để chạy đến tòa nhà trụ sở của công ty Cổ Thị.

Đêm càng ngày càng tối. Đêm mùa xuân không còn quá lạnh, gió trở nên rất nhẹ nhàng, vạn vật đang lặng lẽ sinh sôi trong bóng tối, chờ đợi mặt trời sớm mai mọc lên.

Từ sau khi ngắt cuộc gọi với Chu Mộng Chỉ, Cố Thiên Tuấn vẫn đứng trước cửa sổ sát sàn. Anh nhìn vào cảnh đêm của thành phố H, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Những người ở lại trong văn phòng cũng sợ thở, càng đến thời khắc căng thẳng và nguy cơ, Cố tổng lại bình tĩnh đến lạ kỳ. Nhưng có trời mới biết, liệu Cố tổng có nổi điên trong giây tiếp theo hay không.

Hơn nữa, tình hình hiện tại phức tạp chưa từng thấy. Cao Lỗ từ khi tông cửa xông ra ngoài đến giờ cũng không có tin tức gì. Trương Hiến Hy thì dẫn theo một nhóm người đến phía nam thành phố H để tìm kiếm tung tích của An Diễm, nhưng đến giờ vẫn không có kết quả.

Chiếc đồng hồ trên tường cứ quay, mãi đến một giờ sáng, đàn em của Cố Thiên Tuấn đột nhiên gõ cửa văn phòng.

Sau khi đi vào, người đó cúi đầu chào và nói với Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, Chu Mộng Chỉ đang ở bên ngoài. Cô ta muốn gặp anh.”

Cố Thiên Tuấn này giờ chỉ đứng trước cửa sổ sát sàn cuối cùng cũng di chuyển chân. Anh quay lại và nhìn đám thuộc hạ của mình với vẻ đứng đưng: “Cho cô ta vào. Tất cả mọi người ra ngoài hết đi.”

“Vâng.” Nhóm người đang chờ lệnh đồng loạt cúi đầu, sau đó bước ra khỏi văn phòng của Cố Thiên Tuấn một cách có trật tự.

Cố Thiên Tuấn nhúc nhích cổ họng của mình và nhìn sang cánh cửa văn phòng.

Ngay lúc này, cánh cửa mở ra, và Chu Mộng Chỉ chăm chú trang điểm đang đứng ở cửa, nhìn vào Cố Thiên Tuấn với vẻ mặt phấn khích. Cô ta rưng rộ mở miệng ra hét lên: “Thiên Tuấn!”

Vào bất kỳ lúc nào, Chu Mộng Chỉ luôn có thể cảm động một cách khó hiểu. Cô ta cảm thấy rằng mình và Cố Thiên Tuấn, giống như đôi tình nhân đã phải trải qua nhiều sóng gió và cuối cùng đã được ở bên nhau, liền vừa chạy vừa giang hai tay ra lao về phía Cố Thiên Tuấn.

Còn Cố Thiên Tuấn, vẫn chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn vào Chu Mộng Chỉ với vẻ mặt vô cảm.

Khi Chu Mộng Chỉ chạy đến trước mặt Cố Thiên Tuấn và định sà vào lòng anh, Cố Thiên Tuấn đột nhiên đưa tay ra bóp chặt cổ của Chu Mộng Chỉ.

Đôi mắt của Cố Thiên Tuấn bỗng trở nên đỏ au. Anh nhìn Chu Mộng Chỉ, cánh tay hơi run lên vì dùng sức: “An Diễm đâu?”

Chu Mộng Chỉ vừa rồi đầy xúc động bỗng sững sờ, bây giờ nhìn vào mặt Cố Thiên Tuấn bằng ánh mắt khó tin. Vẫn là những đường nét góc cạnh rõ ràng đó, vẫn là khí thế thống trị đó, nhưng đôi mắt trước nay luôn dịu dàng sao lại tràn đầy ghê tởm và thù hận đến thế?

Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình chớp mắt đã rơi xuống hầm băng. Cổ cô ta bị Cố Thiên Tuấn bóp chặt đến không thể thở được. Đôi mắt mai xinh đẹp cũng lồi ra ngoài, phần lòng trắng lộ ra quá mức khiến khuôn mặt cô ta trở nên đáng sợ. Cô ta há to đôi môi đỏ, lưỡi hơi thè ra ngoài, giống như một hồn ma chết oan trong đêm tối.

“An Diễm đâu?” Cố Thiên Tuấn hỏi lại. Anh bóp chặt cổ của Chu Mộng Chỉ, và từ từ nhấc cánh tay của mình lên.

“Ừm...” Hai chân của Chu Mộng Chỉ từ từ rời khỏi mặt đất, khuôn mặt cũng bắt đầu tím tái vì không thở được: Thiên Tuấn, sao Thiên Tuấn lại trở nên như thế này?

Cố Thiên Tuấn nhìn chăm chăm vào Chu Mộng Chỉ đang không thể thở được, và sự ghê tởm đối với cô ta đã lên đến cùng cực!

Dần dần, Chu Mộng Chỉ co giật cả người vì thiếu oxy, sắp bị ngạt thở mà chết.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn mới rút mạnh tay mình về.

Chu Mộng Chỉ sắp ngạt thở ngã đánh rầm và quỵ xuống đất. Cô ta đưa tay chống vào mặt đất, há to miệng thở hổn hển, đầu óc vẫn choáng váng vì thiếu dưỡng khí.

“Tại sao...” Chu Mộng Chỉ vừa thở hổn hển vừa bò đến cạnh chân của Cố Thiên Tuấn. Cô ta ôm chặt lấy chân anh và khóc thét lên: “Thiên Tuấn, tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Lúc gọi điện thoại, anh rõ ràng không phải như thế này!”

“Chu Mộng Chỉ, cô thực sự nghĩ rằng tôi không biết gì hết à?” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng giật chân mình ra, thậm chí không thèm nhìn Chu Mộng Chỉ lấy một cái. “Kể từ ngày tôi phát hiện ra sự thật, mỗi câu mà tôi nói với cô đều làm tôi cảm thấy thật kinh tởm!”

“Sự thật?” Đầu óc của Chu Mộng Chỉ bỗng trống rỗng, rồi lập tức nghĩ ngay đến chuyện giữa mình và Chu Hán Khanh! Lẽ nào Cố Thiên Tuấn đã phát hiện ra rồi?

Không, không, không thể nào! Đang yên đang lành, sao tự nhiên lại bị Cố Thiên Tuấn phát hiện được?

Chu Mộng Chỉ cắn chặt răng, đến bây giờ vẫn không chịu thú nhận với Cố Thiên Tuấn rằng mình đã phạm lỗi. Cô ta quỳ lết một đoạn đường rồi ôm chặt lấy chân của Cố Thiên Tuấn: “Thiên Tuấn, anh nghe em giải thích, anh nghe em giải thích đã! Chuyện này nhất định là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm!”

Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không ngờ rằng Chu Mộng Chỉ đến giờ này vẫn không biết ăn năn. Anh nhắm mắt lại với vẻ ghê tởm, nhấc chân lên hất mạnh Chu Mộng Chỉ ra xa.

“Rầm” một tiếng, Chu Mộng Chỉ bị hất sang một bên, đầu tóc được chải chuốt tỉ mỉ trở nên rối bù, son phấn trên mặt cũng vì nước mắt mà nhòe đi hết.

Cố Thiên Tuấn hừ một tiếng lạnh lùng rồi nhấc chân đi đến trước bàn làm việc. Anh cầm điện thoại lên và bấm số của Chu Hán Khanh: Bây giờ Chu Mộng Chỉ đã nằm trong tay mình, Chu Hán Khanh ắt phải giao ra An Diễm!

395. Chương 396

60396.Khi chuông điện thoại reo lên lần thứ hai thì Chu Hán Khanh mới dần tỉnh lại. Anh ta trần như nhộng từ từ ngồi dậy, đầu óc vẫn còn rất nặng nề.

Đột nhiên, Chu Hán Khanh ngồi trên thảm bỗng giật mình. Anh ta vội nhìn quanh phòng khách: Mộng Chỉ đâu rồi? Mình nhớ rtrước khi mình bất tỉnh thì đã ở với Mộng Chỉ mà! Bây giờ cô ấy đâu rồi?

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vẫn đổ đã thu hút sự chú ý của Chu Hán Khanh. Anh ta nhanh chóng đứng dậy nghe máy.

“Chu Hán Khanh, lập tức nói cho tôi biết An Diễm đang ở đâu!” Cố Thiên Tuấn đứng cạnh bàn làm việc với đôi chân thẳng dài. Anh lạnh lùng liếc nhìn Chu Mộng Chỉ đang ngồi trên sàn nhà, nói gần từng từ một: “Nếu không nói, tôi sẽ bắt anh trả giá gấp ngàn lần!”

Chu Mộng Chỉ ngồi đó nghe thấy những lời của Cố Thiên Tuấn thì sững sờ cả người, rồi cuối cùng cười phá lên đầy thâm thiết: Hán Khanh nói không sai, Cố Thiên Tuấn đã không còn yêu mình nữa, những lời anh ta nói đều là giả dối! Đều là giả dối cả! Vậy mà mình vẫn ngu ngốc tự chui đầu vào rọ! Đúng là ngu, đúng là ngu mà!

“Chu Hán Khanh, tôi cho anh biết, tôi thà chết cũng không muốn anh thả An Diễm!” Chu Mộng Chỉ há to miệng thở hổn hển, đôi mắt mai xinh đẹp cuối cùng cũng lộ vẻ độc ác trước mặt Cố Thiên Tuấn. Cô ta hét to với Chu Hán Khanh qua điện thoại: “Chu Hán Khanh, anh nghe đây. Tôi muốn anh giết An Diễm! Giết An Diễm ngay lập tức!”

Cố Thiên Tuấn không thể nhịn được nữa. Anh siết chặt nắm tay rồi ngay lập tức bóp chặt cổ của Chu Mộng Chỉ, kéo cô ta đến gần cái điện thoại.

“Ưm...” Do thiếu oxy, Chu Mộng Chỉ quằn quại cả người rên ư ử đầy đau đớn. Và âm thanh đó ngay lập tức truyền đến tai Chu Hán Khanh ở đầu bên kia điện thoại.

“Mộng Chỉ!” Chu Hán Khanh lo lắng gọi tên của Chu Mộng Chỉ, nhưng tiếp theo lại vô cùng thất vọng: Tại sao? Tại sao cuối cùng Mộng Chỉ vẫn đi đến chỗ Cố Thiên Tuấn?

“Cố Thiên Tuấn, anh đừng làm tổn thương Mộng Chỉ. Anh muốn gì, tôi cũng hứa với anh, nhưng nhất thiết đừng làm tổn thương Mộng Chỉ!”

Cố Thiên Tuấn không có biểu cảm gì trên mặt, nhưng đã từ từ thả lỏng cổ của Chu Mộng Chỉ: “Chu Hán Khanh, bây giờ hãy nói vị trí cụ thể của anh.”

“Được, bây giờ tôi đang ở...” Chu Hán Khanh mở miệng ra, nhưng trong giây tiếp theo đã tìm lại được lý trí. Anh ta dừng lại và đột nhiên đổi giọng. “Giao An Diễm cho anh cũng không vấn đề gì, nhưng, tôi cũng cần được đảm bảo rằng mình sẽ được đón Mộng Chỉ về một cách an toàn.”

“Chu Hán Khanh, anh không đủ tư cách để mặc cả với tôi!” Cố Thiên Tuấn cắn răng.

“Cố Thiên Tuấn, anh biết rõ hơn ai hết, tôi là người không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Bây giờ An Diễm đang nằm trong tay tôi, anh chỉ có thể nghe theo tôi!” Tuy Chu Hán Khanh rất lo cho Chu Mộng Chỉ, nhưng anh ta cũng đành phải đánh cược một phen. Bởi vì ngoài An Diễm ra, trong tay anh ta không còn con cờ nào khác nữa. “Chỉ khi nào Mộng Chỉ trở về với tôi một cách an toàn, anh mới được nhìn thấy An Diễm.”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn nhắm mắt lại, cố gắng nhẫn nhịn, và cuối cùng đã thỏa hiệp.

An Diễm, anh chỉ cần An Diễm. Dù phải trả cái giá như thế nào, anh cũng phải nhanh chóng đón An Diễm trở về bên cạnh mình.

“Được, anh nói đi, anh muốn thế nào? Chu Hán Khanh.”

Nghe thấy Cố Thiên Tuấn đã đồng ý, Chu Hán Khanh mới thở phào. Anh ta khẽ đằng hắng rồi nói: “Vậy đi. Chúng ta hẹn ở một nơi, sau đó...”

“Anh ơi! Không hay rồi!”

Chu Hán Khanh còn chưa nói xong, một tên lưu manh dưới trướng đã xông vào phòng khách với vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ. Khi nhìn thấy Chu Hán Khanh đang trần như nhộng, tên côn đồ há miệng chết đứng tại chỗ, quên mất những gì mình định nói.

Chu Hán Khanh cau mày lại vì khó chịu. Anh ta với tay lấy một cái áo rồi khoác lên người mình, sau đó giữ chặt điện thoại trong tay rồi hét lên: “Có chuyện gì mà la hét om sòm vậy?”

Tên lưu m anh bị Chu Hán Khanh nhắc nhở như vậy liền sức nhớ ra chuyện lớn vừa rồi. Hắn run rẩy nói với Chu Hán Khanh: “Thưa anh, bên ngoài có một nhóm người mặc áo đen vừa đến, chúng đã đi xuống tầng hầm rồi, còn một nhóm nhỏ khác thì đang đi đến đây! Vừa rồi tôi đi vệ sinh mới trốn được, nếu không chắc tôi cũng đã chết thảm dưới súng như mấy anh em kia rồi!”

“Cái gì?” Đồng tử của Chu Hán Khanh co lại, lúc này mới nghe thấy tiếng súng vang lên từ cách đó không xa!

“Mẹ kiếp!” Chu Hán Khanh giận dữ chửi thề. Người mặc áo đen, còn có súng, được đào tạo bài bản như thế, không phải tay chân của Cố Thiên Tuấn thì còn ai nữa?

Cố Thiên Tuấn, mày có bản lĩnh lắm! Tao trốn kỹ như vậy mà mới đó mày đã tìm được đến đây rồi!

Con cờ trong tay phút chốc đã biến mất, Mộng Chỉ vẫn đang gặp nguy hiểm, mình cũng đang gặp nguy!

Chu Hán Khanh cắn chặt răng rồi hét vào điện thoại của mình: “Cố Thiên Tuấn, tôi cho anh biết, dù anh cứu được An Diễm về, anh cũng không được làm tổn thương Mộng Chỉ. Nếu không, tôi có làm ma cũng sẽ không tha cho anh!”

Chu Hán Khanh nói xong liền ném điện thoại xuống đất.

Tiếng súng ngày càng gần hơn, Chu Hán Khanh nhấc quần áo của mình lên rồi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ và khóa chặt cửa lại. Anh ta nhìn quanh phòng ngủ mà ngực nhấp nhô: Mình cần phải trốn thoát! Mình còn phải giữ lại mạng mình để đi cứu Mộng Chỉ!

Đến khi một nhóm người mặc áo đen xông vào phòng khách, cánh cửa phòng ngủ vừa vặn đóng lại.

Tên lưu manh vẫn còn ở trong phòng khách chết lặng vì sợ hãi, khi nhìn thấy nhóm người mặc áo đen chạy vào một cách bài bản thì ngay lập tức quỳ mọp xuống trước mặt họ. Hắn giơ hai tay lên cao nói với giọng run run: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi! Sếp của tôi vừa chạy vào phòng ngủ rồi!”

Những người mặc áo đen đưa mắt nhìn nhau, rồi ngay lập tức chạy đến trước phòng ngủ tạo thành một vòng vây.

Một người trong số họ giơ súng lên, chìa thẳng vào ổ khóa phòng ngủ rồi “pằng, pằng, pằng” vài tiếng. Ngay lập tức, cánh cửa đóng chặt run lên, tự động rơi xuống.

Những người mặc áo đen nhanh chóng bước vào phòng ngủ, nhưng lại không thấy ai ở trong đó. Họ tìm kiếm xung quanh và phát hiện ra rằng, Chu Hán Khanh đã trốn thoát từ cửa sổ phòng ngủ rồi!

“Shit!” Một người mặc áo đen lớn tiếng chửi thề, rồi vẫy tay với những người khác và nói: “Quay về báo cáo chuyện này với cậu chủ trước đã!”

“Vâng!” Những người mặc áo đen đồng loạt gật đầu rồi bước ra cửa.

Lúc này, người mặc áo đen vừa ra lệnh bỗng nhớ ra điều gì đó. Anh ta dừng lại ở cửa, quay người lại và nhìn vào tên lưu manh đang quỳ trên sàn nhà kia.

Tên lưu manh đang sợ đến mất mật đã nhìn thấy ánh mắt của người mặc áo đen, ngay lập tức run lên. Hắn liên tục lùi về sau cầu xin: “Không, đừng giết tôi, đừng giết tôi, đừng...”

“Pằng”, một tiếng súng vang lên.

Viên đạn trúng ngay giữa trán của tên lưu manh, nhanh chóng xuyên qua đầu hắn, kéo theo máu đỏ tươi và não trắng bay ra ngoài, cuối cùng cắm thẳng vào bức tường sau lưng hắn.

Tên côn đồ trợn to mắt rồi ngã xuống vũng máu theo tiếng súng.

Người mặc áo đen cất súng vào rồi tiếp tục đi về phía trước: Khi đến đây, cậu chủ đã dặn, trong ngôi nhà này, những ai đã chạm vào cô An, thì đều phải chết.

Trong văn phòng của tập đoàn Cổ Thị...

Cổ Thiên Tuấn cầm chiếc điện thoại bị Chu Hán Khanh cúp ngang, đôi lông mày kiếm nhíu chặt lại: Tại sao Chu Hán Khanh lại nói mình đã cứu An Điềm về? Lẽ nào Hiển Hy đã tìm thấy An Điềm trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

Bấm nhanh bàn phím điện thoại, Cổ Thiên Tuấn gọi đến máy của Trương Hiển Hy.

“A lô, Thiên Tuấn?”

“Anh tìm thấy An Điềm rồi à?” Giọng của Cổ Thiên Tuấn hơi khàn, anh cảm thấy mọi việc ngày càng trở nên phức tạp hơn.

“Chưa, tôi vẫn đang dẫn người đi tìm! Thiên Tuấn, anh đừng lo, tôi sẽ tìm thấy An Điềm sớm nhất có thể!”

“.....” Cổ Thiên Tuấn nhắm mắt lại thật chặt: Sao lại như thế được? Sao lại có thể lực khác ngoài Chu Hán Khanh tham gia vào?

Chiếc điện thoại trong tay bỗng rơi xuống lúc nào không hay, Cổ Thiên Tuấn cảm thấy mình đang bị hút hết sức lực, không biết phải làm gì.

396. Chương 397

60397.Lúc này, trong căn hầm bên dưới nhà Chu Hán Khanh...

Những người mặc áo đen mau chóng cõng trời cho An Điềm, nhưng An Điềm bị thương quá nghiêm trọng nên khi vừa được cõng trời ra thì bất tỉnh ngã xuống đất.

Một chàng trai mặc áo trắng đứng trước mặt An Điềm lập tức đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Lúc này, toàn thân An Điềm toàn là vết roi, máu trên vết thương đã bắt đầu khô lại, cô nhắm mắt nằm tựa vào ngực chàng trai nọ, trên mặt vẫn còn hằn hai vết roi đáng sợ, đôi mày cô lúc này nhíu lại dữ dội, hai hàng mi rung rung, đôi môi xinh đẹp vì mất máu quá nhiều mà đã trắng bệch đi.

Máu trên người An Điềm nhuộm đỏ cả áo chàng trai nọ. Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt của anh cũng dần trở nên đỏ hoe, anh run run bàn tay, khẽ vuốt ve gương mặt đầy thương tích của An Điềm: “Nhiên Nhiên, xin lỗi, anh đến muộn rồi.”

Rồi anh mau chóng bế An Điềm chạy ra khỏi căn hầm, đám người mặc áo đen cũng hốt hoảng chạy theo.

Căn hầm đầy mùi máu tươi và xác của đám lưu manh lúc này lập tức tĩnh lặng, chỉ còn lại Lâm Hiểu Hiểu đang bất tỉnh, vẫn còn đang bị trời trên cột.

Màn đêm dần qua đi, ánh mặt trời ló dạng lên từ phương đông, một chiếc Lincoln sang trọng chạy xuyên qua những con đường phồn hoa của thành phố H, đến vùng ngoại ô của thành phố S lân cận.

Khi chiếc Lincoln chạy vào một biệt thự hoa viên sang trọng thì đã có một hàng bác sĩ đứng nghiêm chỉnh chờ sẵn.

Cửa xe mở ra, một chàng trai bé An Diêm thương tích đầy mình bước ra ngoài, đặt cô lên chiếc cán đã chuẩn bị sẵn rồi quay sang nắm lấy cổ áo của một bác sĩ.

Trên gương mặt sáng sủa ấm áp lúc này chỉ còn toàn là nét lạnh lùng, anh cử động đôi môi mỏng mà nói: “Nếu không trị khỏi cho cô ấy thì các người đều phải chết!”

Đám bác sĩ chưa bao giờ thấy ông chủ của mình lại nổi cơn thịnh nộ đến vậy, lập tức toát mồ hôi hột: “Vâng vâng vâng, thưa anh, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

“Không phải là cố gắng hết sức!” Chàng trai nọ áp sát lại đám bác sĩ, gần giọng, “Mà là nhất định phải làm được.”

“Vâng vâng vâng, chúng tôi nhất định sẽ làm được đúng theo anh muốn!” Vị bác sĩ bị nắm cổ áo kia lập tức gạt đầu, bởi anh ta đã bị dọa cho bủn rủn chân tay rồi.

Chàng trai lúc này mới thả tay ra, nhìn đám bác sĩ hồi hải đưa An Diêm vào phòng cấp cứu...

Sau khi Chu Hán Khanh đột ngột cúp máy...

Chu Mộng Chỉ đang ngồi rạp dưới đất, trông thấy dáng vẻ đột nhiên thất thần của Cố Thiên Tuấn thì trước tiên hơi ngẩn người, sau đó lập tức cười như điên: “Ha ha ha... Sao hả? Sao đột nhiên từ dáng vẻ muốn bóp chết tôi lại chuyển thành dáng vẻ này?”

“Chắc chắn là do anh không tìm được An Diêm đúng không? Ha ha ha, ha ha ha... Cố Thiên Tuấn, đáng đời anh!” Chu Mộng Chỉ đang cười, khóe mắt đột nhiên chảy nước mắt, thần thờ nhìn Cố Thiên Tuấn, dáng vẻ hệt như một người điên.

Thế này là tốt nhất! Thế này là tốt nhất!

An Diêm nhất định phải chết! Nhất định phải chết! Người mà mình không có được thì người khác cũng đừng hòng có được!

Ánh mắt Cố Thiên Tuấn dần chuyển sang nhìn Chu Mộng Chỉ, anh bây giờ mới thật sự hiểu con người cô ta, nhưng anh cũng chẳng muốn hiểu nữa, tất cả sự thâm độc, điên cuồng, giả tạo của cô ta đều chẳng liên quan đến anh, bây giờ anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô ta chút nào.

Cố Thiên Tuấn sa sầm nét mặt, đôi mắt ưng của anh bây giờ lạnh như băng: “Người đâu!”

Một đám vệ sĩ áo đen lập tức chạy vào văn phòng: “Cố tổng!”

“Giải con đàn bà này đến đồn cảnh sát, sẵn tiện bảo với cảnh sát phải ‘chăm sóc cô ta’ thật tốt đấy.” Cố Thiên Tuấn mấp máy môi, trong lòng ghê tởm Chu Mộng Chỉ vô cùng, anh không muốn đích thân động vào cô ta, bởi vì anh sợ bẩn tay mình.

Trong tù, rồi sẽ có người trả lại hết cho Chu Mộng Chỉ những thứ mà cô ta đã làm với người khác.

“Cái gì? Anh muốn tống tôi vào tù sao?” Chu Mộng Chỉ đến tận bây giờ vẫn không muốn chấp nhận sự thật trước mắt, cô ta lão đảo đứng dậy rồi gào lên, “Cố Thiên Tuấn, tôi là vợ của anh đấy! Là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị! Không ai được động vào tôi!”

“Ha.” Cố Thiên Tuấn cười khẩy, nói mà chẳng thèm nhìn Chu Mộng Chỉ, “Xin lỗi cô, cô đã kí vào đơn li hôn với tôi rồi, đồng thời tài sản chung của vợ chồng đều thuộc về tôi hết.”

“Anh nói bậy!” Chu Mộng Chỉ điên cuồng lao về phía Cố Thiên Tuấn, nhưng bị đám vệ sĩ mặc áo đen cản lại.

Cô ta chỉ còn cách đâm đá như điên vào họ, nhìn Cố Thiên Tuấn đứng ngay trước mắt mình nhưng không thể nào chạm vào được, không cam tâm mà hét lên: “Cố Thiên Tuấn! Tôi kí đơn li hôn với anh lúc nào?”

Cố Thiên Tuấn quay người lại, nhìn Chu Mộng Chỉ như nhìn một con hề: “Cô còn nhớ khoảng thời gian trước, cô từng muốn phẫu thuật thẩm mỹ chứ? Cô đã kí vào mấy tờ hợp đồng bảo hiểm, mà một trong những tờ đó chính là đơn li hôn của chúng ta.”

Lúc đầu, Cố Thiên Tuấn vì muốn đem lại cảm giác an toàn cho Chu Mộng Chỉ nên đã nhượng lại một phần cổ phần của Cố Thị cho Chu Mộng Chỉ, xem như là sinh lễ, số cổ phần này là tài sản cá nhân của Chu Mộng Chỉ chứ không phải tài sản chung của vợ chồng.

Nếu không phải vì số cổ phần này thì ngay từ khoảng khắc Chu Mộng Chỉ kí vào tờ đơn li hôn đó, Cố Thiên Tuấn đã lật bài với cô ta rồi!

Nhưng vì muốn trừng trị đích đáng Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, đồng thời mang lại cho An Điềm một tương lai an toàn, Cố Thiên Tuấn vẫn quyết định đi từng bước một, từ việc xảy ra ở cuộc họp hội đồng quản trị, đuổi Chu Hán Khanh đi, cho đến việc thu thập chứng cứ giết người của Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh.

Kế hoạch đang tiến hành rất thuận lợi, nhưng một số tiểu tiết lại từ từ manh nha ở những chỗ Cố Thiên Tuấn không nhìn thấy được, dẫn đến việc anh đánh mất đi An Điềm, người mà mình yêu nhất!

Nếu biết sớm thế này thì mình đã mặc kệ số cổ phần đó, sớm đến bên An Điềm mới phải!

Nghĩ đến đó, Cố Thiên Tuấn lại cảm thấy ngực mình đau nhói.

Nghe thấy điều Cố Thiên Tuấn nói, Chu Mộng Chỉ hoàn toàn sụp đổ, cô ta không tin được mà lắc đầu gào lên: “Cố Thiên Tuấn, anh tính kế với tôi? Anh dám tính kế với tôi! Tôi là Chu Mộng Chỉ, tôi là người phụ nữ mà anh yêu nhất mà! Anh không thể đối xử với tôi như vậy! Anh không thể đối xử với tôi như vậy!”

Bên tai vang vọng tiếng gào thét điên cuồng của Chu Mộng Chỉ, nhưng Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không quan tâm, anh phẩy tay tỏ ý bảo đám thuộc hạ lôi Chu Mộng Chỉ ra.

Mấy cổ phần đó có là gì chứ? Nếu được thì mình có thể đem cả Cố Thị để đổi lấy An Điềm!

Nhưng trên đời này không có nếu như...

Cố Thiên Tuấn cau mày dữ dội, từ từ ngồi xuống chiếc ghế da, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại: Bây giờ An Điềm đã bị một thế lực không rõ bắt đi rồi.

Thế lực này có những thuộc hạ được đào tạo bài bản giống hệt như của mình, thậm chí còn tìm được An Điềm nhanh hơn mình nữa!

Họ là ai chứ? Rốt cuộc có mục đích gì? Đã âm thầm quan sát mình bao lâu rồi?

Trong văn phòng rộng lớn lúc này rất yên tĩnh, An Điềm bây giờ vẫn chưa rõ tung tích, nhưng Cố Thiên Tuấn chỉ có thể ép bản thân mình phải bình tĩnh lại, anh không thể chạy đi tìm lung tung không có mục đích được, anh phải ngồi suy xét thật kĩ, xem rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào!

Chỉ khi nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi thì mới có thể mau chóng tìm được An Điềm.

397. Chương 398

60398.Trong biệt thự trang viên ngoại ô thành phố S...

Chàng trai áo trắng vẫn không thay bộ áo dính máu đỏ tươi trên người mình, anh đứng thẫn thờ trước cửa, yên lặng nhìn cánh cửa đóng chặt. An Điềm giờ đang nằm trong phòng phẫu thuật, thế nên anh chỉ có thể đợi ở đây thì trong lòng mới thấy bình tĩnh được một chút.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập chợt vang lên, Thẩm Sở Hà đầu tóc rối bù đang kéo tay Susan chạy đến, cô mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, phối với chiếc quần form rộng màu trắng, mang đôi giày da màu nâu nhạt làm tôn lên làn da trắng hồng của mình.

So với cô, Susan mặc một bộ đồ già dặn hơn, đó là một chiếc váy liền thân màu đen phối với áo khoác trắng bên ngoài, mái tóc xoăn dài thả trên vai.

Susan chạy đến còn cách chàng trai khoảng một mét thì liền giảm tốc, khi chỉ còn cách anh nửa mét thì đứng hẳn lại, cúi đầu cung kính chào anh: “Chào cậu chủ.”

Chàng trai áo trắng không quan tâm Susan, vẫn cứ đứng ngây tại chỗ.

Còn Thẩm Sở Hà thì vẫn tiếp tục đi tới, trông thấy dáng vẻ thất thần ấy của anh, đôi mày xinh đẹp lập tức cau lại.

Cô bước nhanh đến bên cạnh anh, lo lắng nói: “Sao cậu lại mất bình tĩnh như vậy? Cùng lắm thì chỉ một buổi hoặc một ngày nữa là Cố Thiên Tuấn sẽ tìm ra được An Diễm, đến lúc đó, cậu có thể nhân lúc Cố Thiên Tuấn bận chăm sóc cho An Diễm mà vào tù tìm Chu Mộng Chỉ, rồi thực hiện việc mà chúng ta đã lên kế hoạch bấy lâu, như vậy không phải sẽ ngư ông đắc lợi sao?”

“...” Thẩm Sở Hà đã nói xong từ lâu, nhưng chàng trai kia vẫn không hề ngước mắt lên, cứ như không hề nghe thấy lời Thẩm Sở Hà nói vậy.

Thẩm Sở Hà thấy anh hoàn toàn không quan tâm đến mình thì liền cảm phần nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, sau đó bước ra chắn trước mặt anh, ngắc đầu trừng mắt nhìn anh nói: “Bây giờ thì hay rồi, cậu đã cứu An Diễm ra, nhưng mà đã đánh rần động cổ! Cho dù cậu có trốn kỹ đến đâu thì với trí thông minh của Cố Thiên Tuấn, anh ta nhất định sẽ có phòng bị, tuy chúng ta vẫn có thể tiến hành mọi việc theo kế hoạch, nhưng cậu có thể đảm bảo Cố Thiên Tuấn không chơi lại chúng ta không? Minh...”

“Thẩm Sở Hà.” Chàng trai lạnh lùng ngắt lời Thẩm Sở Hà, đưa mắt nhìn cô rồi lạnh lùng nói, “Hình như cậu chưa hiểu rõ vị trí của cậu thì phải.”

“Minh...” Thẩm Sở Hà hít một hơi thật sâu, gương mặt luôn nở nụ cười bây giờ méo đi vì giận, “Minh chỉ muốn tốt cho cậu thôi! An Diễm vẫn còn cầm cự được mà, cậu...”

“Đủ rồi!” Chàng trai lại chuyển ánh nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, nói bằng vẻ mặt không cảm xúc, “Trong vòng nửa tháng không được xuất hiện trước mặt tôi, nếu không thì cả đời này đừng hòng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Minh...” Thẩm Sở Hà mấp má môi, sau đó phải cố nghiền chặt răng mới ngăn được mình nói mấy câu kích động, bởi vì cô hiểu rất rõ tính tình của chàng trai trước mặt mình, nếu cô mà còn nói thêm một câu nữa thì anh chắc chắn sẽ tăng thời hạn từ nửa tháng lên thành hai tháng!

Minh đã quá xem trọng số cổ phần của tập đoàn Cố Thị mà xem nhẹ tính quan trọng của An Diễm rồi!

Thẩm Sở Hà nắm chặt tay lại: Ban đầu mình còn định nhân cơ hội này mà trừ khử hoàn toàn An Diễm, rồi giúp cậu ấy lấy được số cổ phần của tập đoàn Cố Thị!

Ai ngờ cậu ấy vừa nghe Susan báo rằng An Diễm đã bị bắt cóc thì lại lập tức không màng gì nữa!

Thẩm Sở Hà nghĩ đến đây liền tức tối liếc nhìn Susan: Susan này đúng là quá cố chấp rồi, trung thành thì trung thành, nhưng trước khi làm việc gì cũng nên nghĩ xem thế nào mới là tốt nhất chứ!

Thấy ánh mắt Thẩm Sở Hà cứ liếc ngang liếc dọc, chàng trai bất giác cau đôi mày đẹp của mình lại: “Còn chưa đi?”

Câu đuổi thẳng thừng của chàng trai khiến Thẩm Sở Hà có hơi xanh mặt, cô mím môi, cố nuốt sự không cam tâm xuống: Được, bây giờ mình sẽ nhịn, rồi sẽ có ngày mình có được cậu thôi! Rồi sẽ có ngày mình có được cậu!

Thẩm Sở Hà nghiêng răng, tự giác rời đi.

Cô đưa tay vuốt lại mái tóc rối của mình rồi lại nở nụ cười âm ỉ như ánh dương, hết như chưa có chuyện gì xảy ra cả, ưỡn ngực ngẩng cao đầu bước đi.

Susan từ nãy vẫn luôn cúi đầu, thấy Thẩm Sở Hà đi rồi, trong lòng càng thêm bất an, cô hít một hơi thật sâu rồi trịnh trọng nói: “Cậu chủ, tôi xin lỗi.”

Lúc này, Susan đang hồi hận vô cùng, thật ra một tiếng đồng hồ sau khi An Diễm bị mất tích, Susan là trợ lý tổng tài của tập đoàn Cổ Thị đã biết được tin này ngay.

Susan biết rõ cậu chủ của cô rất quan tâm đến An Diễm, nhưng cậu chủ thời gian này đều đang bận bàn chuyện hợp tác với một người bạn ở Mỹ, người bạn đó Susan từng gặp rồi, là một người từng hợp tác vài dự án nhỏ với Cổ Thị, còn từng tham gia tiệc kỉ niệm ngày cưới của Cổ Thiên Tuấn: Leonard.

Thế nên, Susan đã báo lại việc này với người luôn thân cận với cậu chủ mình là Thẩm Sở Hà.

Nhưng Thẩm Sở Hà sau khi biết tin này lại bảo với Susan rằng, tuyệt đối phải án binh bất động, khoan báo chuyện này lại cho cậu chủ đã.

Susan lúc đó đã đồng ý, quyết định khi nào tìm được An Diễm rồi thì mới báo lại cho cậu chủ biết.

Nhưng việc giải cứu kéo dài từ chiều đến tối, đến khi Susan theo Cao Lỗ chạy vào bệnh viện nhìn thấy Khuu Doanh Doanh bị thương thì mới ý thức được rằng, chuyện này có vẻ không hề đơn giản chút nào.

Susan vẫn còn nhớ, bệnh viện tối đó vô cùng ồn ào, tiếng kêu gào đau đớn của đủ loại bệnh nhân vang vọng khắp nơi, ngay cả mùi máu đường như cũng trở nên nồng nặc hơn.

Cao Lỗ thường ngày luôn bình tĩnh, nhưng khi đứng trước mặt bác sĩ hôm đó thì hệt như một đứa trẻ vừa đánh mất tất cả, trong ánh mắt tràn ngập sự khựng hoảng.

Susan đứng bên cạnh, nghe hết toàn bộ những lời bác sĩ nói.

“Đầu của cô Khuu Doanh Doanh bị đánh mạnh, bị chấn thương sọ não nhẹ, trong não tụ máu bầm, rất có khả năng sẽ bị hôn mê vĩnh viễn. Ngoài ra, hai mắt của bệnh nhân bị rách, tuy thủy tinh thể ở mắt chưa bị tổn thương, nhưng giác mạc lại tổn hại nghiêm trọng, cho dù bệnh nhân có tỉnh lại thì mắt cũng không thể nào nhìn thấy lại được nữa.”

Susan tuy là người ngoài, nhưng khi nghe những lời bác sĩ nói thì cũng cảm thấy đó như những quả tạ ngàn cân, từng cái từng cái đập vào người Cao Lỗ, một sự thật tàn khốc như vậy khiến một người luôn đứng thẳng người như Cao Lỗ bây giờ bắt đầu lảo đảo.

Cho dù Susan có đứng về phía ai thì Cao Lỗ vẫn là người đã làm việc chung với cô bao nhiêu năm qua, mỗi khi cậu chủ không giao nhiệm vụ cho cô thì cô vẫn là trợ lý tổng tài của tập đoàn Cổ Thị, cũng là người bạn thân của Cao Lỗ.

Cảm thấy thương xót, Susan đã giúp Cao Lỗ sắp xếp mọi việc, bao gồm việc báo tin cho bố mẹ Khuu Doanh Doanh và những việc lật vật như đóng tiền phẫu thuật và nhập viện.

Susan biết, thật ra trên đời này không có cái gọi là thông cảm thật sự, nếu chuyện đó không liên quan trực tiếp đến bản thân thì người ta sẽ không bao giờ thấy đau cả.

Thế nên, sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Susan liền âm thầm rời đi, để Cao Lỗ yên tĩnh một mình.

Từ chuyện Khuu Doanh Doanh bị tập kích đến chuyện An Diễm bị mất tích đều khiến Susan càng nghĩ càng thấy bất an, cuối cùng quyết định gọi điện cho cậu chủ.

Susan đến tận bây giờ vẫn còn nhớ, cậu chủ vốn luôn ôn tồn của cô khi vừa hay tin An Diễm mất tích thì đã nổi trận lôi đình, Susan phải cố gắng kìm cơn sợ mà nói rằng người bắt cóc An Diễm rất có khả năng chính là Chu Hán Khanh.

Cũng may lúc cậu chủ vừa về thành phố H đã từng dẫn dò cô phải cố gắng tiếp cận Chu Hán Khanh, thế nên mới có chuyện Chu Hán Khanh cho Susan vay tiền.

Nhưng điều Chu Hán Khanh không biết chính là, vào trước khi cuộc họp cổ đông diễn ra, Susan không chỉ gửi cho anh ta một tin nhắn mà còn đính kèm một phần mềm ẩn nữa.

Chỉ cần Chu Hán Khanh đọc tin nhắn ấy của Susan thì điện thoại của anh ta lập tức sẽ bị định vị, cho dù có đi đâu thì cũng dễ dàng được cậu chủ tra ra.

Ban đầu cậu chủ ra lệnh cho cô làm vậy là vì muốn đảm bảo luôn nắm được vị trí của Chu Mộng Chỉ, ai ngờ lần này lại xảy ra chuyện An Diễm bị bắt cóc.

Nhưng cũng chính nhờ thế mà cậu chủ vừa hay tin An Điềm bị bắt cóc thì đã có thể tìm ra và giải cứu cô còn nhanh hơn Cố Thiên Tuấn vốn đã tìm kiếm từ trước đó.

398. Chương 399

60399. Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ lo lắng cho An Điềm của cậu chủ, Susan càng thêm áy náy, cô cúi đầu liên tục nói: “Cậu chủ, thật sự xin lỗi.”

“Thôi được rồi, cô cũng về đi.” Chàng trai bây giờ có vẻ đang rất rối trong lòng, anh khó chịu cau mày, tỏ ý bảo Susan mau rời đi.

“Vâng...” Susan quyến luyến nhìn bóng lưng chàng trai một lúc rồi mới quay lưng đi.

“Nhiên Nhiên...” Chàng trai nhìn cửa phòng phẫu thuật, giọng nói có hơi run rẩy, “Anh còn chưa chính thức gặp em, còn chưa cùng em làm những việc mà anh mong đợi, vậy nên, xin em, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng chút một, mặt trời dần dần ló dạng, ánh nắng xuyên qua lớp sương còn chưa tan, hoa lá trong trang viên cũng từ từ hé nở, màu sắc đậm đà hơn.

Không biết đã trải qua bao lâu, cánh cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, trên áo blouse trắng của các bác sĩ lúc này dính đầy máu của An Điềm, họ vừa lau mồ hôi vừa mừng rỡ bước ra.

“Sao rồi?” Chàng trai lập tức lao đến trước mặt bác sĩ.

“Đã... đã ổn rồi.” Bác sĩ rụt rè nói, “Bệnh nhân tuy bị ngoại thương rất nghiêm trọng, mất máu rất nhiều, nhưng nhờ cứu chữa kịp thời nên đã qua cơn nguy hiểm, chỉ có điều vết thương trên người quá sâu, bây giờ đã hơi bị nhiễm trùng nhẹ, cần phải được chăm sóc kỹ, nếu để nhiễm trùng nặng làm giảm sức miễn dịch thì sẽ lại nguy hiểm tính mạng.”

“Được.” Chàng trai thở phào nhẹ nhõm, anh điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi hỏi bác sĩ, “Vậy cô ấy khi nào mới có thể tỉnh lại?”

“Nhanh nhất là ba ngày.”

“Tôi hiểu rồi.” Chàng trai gật đầu, “Bây giờ tôi có thể vào thăm cô ấy không?”

“Được thì được, nhưng mà anh phải thay quần áo và tiến hành khử trùng toàn thân.” Bác sĩ ngập ngừng, “Như lúc này tôi đã nói, vết thương của cô ấy rất nghiêm trọng, cần phải đảm bảo không được để nhiễm trùng.”

“Vâng.” Chàng trai lập tức đồng ý, “Tôi sẽ đi thay ngay.”

Nói xong, anh liền quay người bước đi, các bác sĩ đứng nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm rồi cũng lần lượt rời đi.

Trong phòng phẫu thuật...

An Điềm nằm trên giường nhắm chặt mắt, các vết thương trên mặt đã được bôi thuốc đen kịt, nhưng môi và trán cô thì vẫn trắng bệch như tờ giấy.

Đau.

Đau quá.

An Điềm cảm thấy da thịt toàn thân đau như đã rách hết ra, đau đến mức cô không còn sức mở mắt ra nữa.

Bây giờ mình đang ở đâu? Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đâu? Sao mình lại giống như đang nằm thế này? Không lẽ mình đã chết rồi sao? Nếu mình chết rồi thì Cố Thiên Tuấn và An An biết phải làm sao? Còn Doanh Doanh nữa! Con bé bây giờ sao rồi?

Những suy nghĩ đáng sợ cứ liên tục ủa đến, khiến An Diễm bắt giác cau mày chặt lại.

Lúc này, An Diễm chợt cảm thấy đôi mày đang cau của mình được một bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó là một giọng nói vang lên khiến An Diễm cảm thấy yên tâm vô cùng: “Nhiên Nhiên, em cau mày nhiều thế này, có phải là đau lắm không?”

Đó là giọng nói của đàn ông, trong nét trầm dày ấy có mang chút trẻ trung thiếu niên, rất quen thuộc nhưng lại quá xa vời, vắng vắng nơi xa, mãi không chạm được.

Đôi mày An Diễm liền từ từ giãn ra, cô rất muốn gật đầu, trả lời giọng nói ấy rằng mình đang rất đau, cũng rất muốn mở mắt ra xem chủ nhân giọng nói ấy là ai.

Nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào, ý thức cũng vì cơn đau trên người mà có lúc hoàn toàn mất đi.

“Ngoan, cố chịu một chút nhé.” Giọng của chàng trai vẫn ấm áp vang lên bên tai An Diễm, khiến cô thấy cả người thư thái.

Chàng trai lúc này đã thay một bộ đồ thun màu xám, chất vải mềm ấy làm tôn lên thân hình săn chắc quyến rũ của anh, anh cúi đầu nhìn An Diễm đang hôn mê, đôi mày kiếm nhíu lại.

Anh đưa tay gỡ tấm chăn cao cấp đang đắp trên người An Diễm lên, thân hình An Diễm lúc này ngoài những chỗ quan trọng được băng bó ra thì tất cả đều được chàng trai nhìn thấy hết.

Nhưng trong mắt anh lúc này không hề có chút dục vọng nào mà chỉ tràn ngập sự đau lòng.

Thân hình trắng trẻo kiều diễm bây giờ nhìn đâu cũng là những vết thương đáng sợ, tuy đã được chữa trị nhưng vẫn tím bầm, khiến chàng trai trông thấy mà tim quặn thắt.

Ánh mắt chàng trai càng thêm xót xa, hai bàn tay run rẩy, anh do dự một lúc lâu mới lấy thuốc khê thoa lên vết thương của cô.

Nhưng ngay lúc ấy, đôi mày đang giãn ra của An Diễm lại lập tức cau lại, cho dù bây giờ cô không còn chút sức lực nào thì vẫn có thể há miệng kêu đau, nhưng do quá mệt nên đôi môi trắng bệch ấy chỉ có thể mấp máy phát ra tiếng rên thều thào.

Song dù An Diễm chỉ khê rên một chút thôi, chàng trai cũng đã cảm thấy đau lòng vô cùng, anh nghiêng rằng, khê an ủi: “Phải bôi thuốc lên thì em mới mau khỏi được, Nhiên Nhiên.”

An Diễm đang hôn mê mơ hồ nghe được câu nói ấy liền mím chặt môi, chuẩn bị đón nhận cơn đau tiếp theo.

Nhưng cơn đau từ vết thương truyền lên sau đó lại vượt ngoài dự liệu của An Diễm, nó còn đau đớn gấp bội so với lúc bị sợi roi quật vào nữa!

An Diễm dùng hết sức lực còn sót lại động đậy tròng mắt một chút rồi thật sự ngất đi.

Bàn tay cầm hộp thuốc của chàng trai có hơi run run, nhưng rồi vẫn tiếp tục thoa thuốc cho cô.

Sau khi đã xử lý xong toàn bộ vết thương trên người An Diễm, chàng trai trên trán lúc này đầm đìa mồ hôi, anh đứng dậy, nói với một hàng người giúp việc đang đứng bên cạnh giường: “Chăm sóc cô ấy thật tốt đấy!”

“Vâng.” Mấy người giúp việc cung kính gật đầu đáp.

Nhẹ nhàng bước ra cửa, chàng trai bất lực đứng tựa vào tường, những vết thương trên người An Diễm cứ hệt như những sợi roi quất vào tim anh!

Những kẻ đã hại Nhiên Nhiên nhất định phải trả lại cái giá gấp vạn lần!

Ánh mắt đau đớn của chàng trai dần chuyển thành sự lạnh lùng, anh nắm chặt nắm đấm rồi mau chóng bước ra ngoài: Chu Mộng Chỉ, đã tới lúc tôi xử lý cô rồi!

Trong nhà tù...

Chu Mộng Chỉ thẫn thờ ngồi trong góc phòng giam, ánh mắt trống rỗng, không nói năng gì, thân hình mảnh khảnh bấy giờ mặc bộ đồng phục tù nhân thô kệch trông không hợp một chút nào, mái tóc vốn đen mượt

bây giờ trông bù xù rũ rượi, gương mặt không trang điểm lúc này có thể thấy rõ nếp nhăn và tàn nhang, cho dù ngũ quan vốn hài hòa thì bây giờ cũng đã thâm và tiêu tụy đi nhiều.

Tại sao... tại sao mình lại rơi vào bước đường này? Cố Thiên Tuấn thay đổi, Chu Hán Khanh không còn, mình phải làm sao đây?

Nước mắt bắt đầu rơi ra từ đôi mắt xinh đẹp của Chu Mộng Chỉ, mình là phu nhân tổng tài tập đoàn Cổ Thị! Là vợ của người giàu nhất thành phố này! Tại sao chỉ trong một thời gian ngắn lại bị vào tù thế này?

“Bịch” một tiếng, Chu Mộng Chỉ đang ngồi đột nhiên ngã lún ra đất, cô ta theo bản năng đưa tay ôm lấy cái vai đau điếng của mình, nhìn xuống thì thấy có một dấu giày bẩn thỉu in lên áo mình.

Chu Mộng Chỉ bất giác ngẩng đầu lên, thấy một người phụ nữ to béo đứng trước mặt mình, cô ta vừa lắc cái chân mới đá Chu Mộng Chỉ vừa trừng mắt nhìn.

“Mày bị điên à? Tại sao lại đá tao?” Chu Mộng Chỉ lập tức đứng dậy quát to.

“Ôi trời, cũng không phải dạng vừa nhỉ!” Người phụ nữ béo kia cười khẩy, văng cả nước bọt vào mặt Chu Mộng Chỉ.

“Đồ bần cùng bẩn thỉu!” Chu Mộng Chỉ kinh tởm nhìn người phụ nữ kia nói, “Tâm trạng tao không vui, đừng có động vào tao!”

“Ha ha ha, không động vào mày à? Mày nghĩ mày là ai?” Người phụ nữ béo hùng hổ bước lên, đưa tay đẩy Chu Mộng Chỉ một cái, “Tao không chỉ động vào mày mà còn muốn đánh mày nữa đấy!”

“Mày dám?” Chu Mộng Chỉ cười khẩy lại, “Tao chính là...”

“Bốp!” Một tiếng bạt tai chát chúa vang lên, mặt của Chu Mộng Chỉ lúc này hằn lên dấu năm ngón tay.

399. Chương 400

60400.Chu Mộng Chỉ ôm mặt, không tin được mà nhìn người phụ nữ kia, cô ta giờ lại bị một con đàn bà vừa nghèo kiết xác vừa thô kệch đánh vào mặt!

“Mày... mày dám đánh tao!” Chu Mộng Chỉ run run ngón tay chỉ vào mặt người phụ nữ béo rồi gầm lên, “Mày dám đánh tao! Tao...”

“Bốp!” Lại một tiếng bạt tai nữa vang lên, bây giờ cả hai má của Chu Mộng Chỉ đều sưng đỏ.

“Mày tưởng mày là cái thá gì?” Người phụ nữ béo lại đẩy Chu Mộng Chỉ một cái, Chu Mộng Chỉ đứng không vững liền lảo đảo khuỵu xuống đất.

Một cơn đau từ đầu gối truyền lên, Chu Mộng Chỉ liền cầm phần ngẩng phát đầu dậy nhìn người phụ nữ kia.

“Nhìn gì mà nhìn? Có tin tao móc mắt mày ra không?” Người đàn bà béo trừng mắt với Chu Mộng Chỉ rồi đưa chân đạp lên lưng cô ta, sau đó cúi người xuống áp sát vào hỏi Chu Mộng Chỉ, “Có biết tại sao tao đánh mày không?”

“...” Chu Mộng Chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như sắp rã ra đến nơi, nhưng cô ta vẫn cắn chặt răng không kêu lên.

“Mày có thấy bên kia không?” Người phụ nữ béo chỉ tay về một phía, tỏ ý bảo Chu Mộng Chỉ nhìn về hướng đó.

Chu Mộng Chỉ ngẩng đầu nhìn theo hướng tay chỉ của người phụ nữ.

Nhưng khi vừa nhìn thấy nơi ấy xong, Chu Mộng Chỉ liền lập tức quay mặt đi, ọe lên một tiếng.

Nơi người phụ nữ kia chỉ tay chính là nhà vệ sinh dùng chung trong phòng giam, không những bốc mùi hôi thối mà còn dính đầy mấy chất bẩn thỉu, Chu Mộng Chỉ đã quen sống cao quý, làm gì từng thấy những thứ như vậy, thế nên vừa nhìn thấy là đã muốn nôn rồi.

“Mày tưởng mày là cái thá gì? Còn bày đặt nôn ọe cho tao xem à?” Người phụ nữ béo đập mạnh chân xuống, khiến mặt của Chu Mộng Chỉ lập tức áp xuống mặt sàn, dính đầy đất cát.

Người phụ nữ béo vẫn tiếp tục nói với Chu Mộng Chỉ bằng giọng điệu “dạy dỗ”: “Chỗ mà từ này đến giờ mày ngồi là chỗ của tao, mày mới đến thì phải ra kia ngồi mới đúng, có biết chưa?”

Người phụ nữ béo nói xong lại chỉ tay về phía nhà vệ sinh.

Chu Mộng Chỉ cảm phần nghiêng rằng, hoàn toàn không thể chấp nhận được, một gương mặt trước nay dùng bao nhiêu mỹ phẩm đắt tiền để dưỡng, bây giờ lại phải áp xuống mặt sàn phòng giam bẩn thỉu này!

Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình như sắp diên lên đến nơi! Cô ta sao có thể thành ra bộ dạng thế này? Sao có thể?

Nhưng Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không biết rằng, tình cảnh hiện giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Sao? Sao không nói gì? Có phải là không bằng lòng không?” Người phụ nữ béo nhấc chân lên, nở nụ cười thâm hiểm nhìn Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ mặt mũi lấm lem ngồi bệt ra đất, cô ta biết bây giờ mà phản kháng thì sẽ nhận hậu quả còn nghiêm trọng hơn, thế nên đành phải nhẫn nhục không nói gì.

Nhưng sự nhẫn nhịn của Chu Mộng Chỉ lại không hề khiến người phụ nữ béo kia muốn bỏ qua, cô ta nắm lấy tóc của Chu Mộng Chỉ rồi kéo thật mạnh.

“Á...” Chu Mộng Chỉ thấy đau như da đầu cũng đã bị kéo ra.

Người phụ nữ béo vẫn không nường tay, còn kéo mạnh hơn nữa, Chu Mộng Chỉ không kìm nổi nữa mà hét lên: “Đau!”

“Đau?” Người phụ nữ béo bật cười, tiếp tục nắm tóc Chu Mộng Chỉ mà lôi đi, vừa lôi vừa nói, “Chuyện này đã là gì, tao sẽ cho mày nếm thử mùi vị của nỗi đau thật sự!”

Cô ta lôi Chu Mộng Chỉ đến cạnh nhà vệ sinh rồi nhúng đầu Chu Mộng Chỉ vào trong bồn cầu.

“Ọe...” Những thứ hôi thối trong bồn cầu lập tức theo nước mà chảy lên mặt, vào mũi, thậm chí vào miệng Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ nhắm chặt mắt, ngậm chặt miệng, nhưng vẫn cảm thấy mũi và miệng mình tràn ngập những thứ bẩn thỉu, bao tử lập tức cuộn trào.

Nhưng điều đáng sợ hơn chính là, cô ta cảm thấy hô hấp của mình đang ngày một khó khăn hơn...

Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ ngạt thở theo bản năng há to miệng ra muốn hô hấp, nhưng thứ ập vào khoang mũi khoang họng cô ta không phải là không khí trong lành mà lại là dòng nước bẩn thỉu chứa đầy những chất bài tiết.

Ngay lập tức, Chu Mộng Chỉ cảm thấy cả người như bị một mùi hôi thối bao trùm.

“Ọe...” Chu Mộng Chỉ không nhịn được nữa mà nôn ra, nhưng mặt cô ta vẫn nằm trong bồn cầu, những thứ vừa nôn ra lại hòa trộn lại với dòng nước bẩn rồi chảy ngược lại vào miệng cô ta.

“Á!” Chu Mộng Chỉ bắt đầu gào thét đau khổ, nước mắt chảy lã vào dòng nước bẩn ấy ập vào mặt cô ta rồi chảy vào miệng.

“Thả tao ra! Thả tao ra! Chúng mày đều là lũ khốn! Tao nhất định sẽ cho chúng mày chết không có đất chôn thân! Chúng mày cứ chờ đó.” Chu Mộng Chỉ không chịu nổi nữa, bắt đầu vùng vẫy điên cuồng.

Nhưng đáp lại cô ta chỉ là lời đe dọa đáng sợ hơn nữa của người phụ nữ béo: “Khốn kiếp, bây giờ là lúc nào rồi mà còn dám mạnh miệng với tao? Tao sẽ cho mày biết tay.”

Người phụ nữ béo vừa dứt lời lập tức giơ chân đạp lên lưng Chu Mộng Chỉ, Chu Mộng Chỉ lập tức rạp người xuống, ngực tì vào thành bồn cầu.

“Oe” Chu Mộng Chỉ lại há miệng nôn ra dịch vị có lẫn cả máu.

“Nhớ lấy, sau này đây chính là vị trí của mày!” Người phụ nữ béo thấy Chu Mộng Chỉ đã nôn ra máu thì mới nhấc chân lên, “Mày đã nghe thấy chưa?”

Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, không nói gì, máu trong miệng chảy càng lúc càng nhiều, cô ta bây giờ đau đến mức nói không nổi nữa, có thể nào cũng không tin mình lại rơi vào bước đường này!

Tao không cam tâm, tao không cam tâm! Không ai được phép bắt nạt tao cả! Lũ khốn chúng mày dám đối xử với tao như vậy! Tao sẽ giết hết chúng mày!

Sự hận thù và phần nộ lúc này tràn ngập trong lòng, Chu Mộng Chỉ đưa tay chống lên thành bồn cầu, từ từ đứng dậy, trừng mắt nhìn người phụ nữ béo đang dương dương tự đắc rồi chọt lao vào cô ta như một con điên!

Nhưng người phụ nữ béo quá to khỏe, bị Chu Mộng Chỉ lao vào mà cô ta vẫn cứ thản nhiên.

Còn Chu Mộng Chỉ lại bị phản đòn, lao đảo ngã lăn ra đất.

Người phụ nữ béo không ngờ Chu Mộng Chỉ lại không biết điều như vậy, cô ta liền bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ, trợn mắt nói: “Xem ra mày vẫn chưa bị đánh đủ thì phải, tao sẽ cho mày phải ghi nhớ thật kĩ.”

Chu Mộng Chỉ vừa rồi còn định báo thù, nhưng thấy dáng vẻ hùng hổ của người phụ nữ béo thì liền sợ khiếp vía, cô ta vội vàng lom còm bỏ chạy rồi bất giác lùi về sau một bước.

Người phụ nữ béo thấy dáng vẻ nhát gan của Chu Mộng Chỉ thì khinh bỉ cười khẩy, cô ta đập tay nói với đám phạm nhân đang đứng quan sát gần đó: “Các chị em, con khốn mới đến này không hiểu quy tắc, chúng ta dạy cho nó một bài học, để sau này tất cả mọi việc cực nhọc dơ bẩn đều sẽ do nó làm hết, có được không?”

“Được đấy!” Người phụ nữ béo vừa dứt lời, đám phạm nhân nữ liền tiến lại vây lấy Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ sợ hãi rùng mình, vừa định mở miệng nói gì đó thì bất ngờ bị một nữ phạm nhân bước lên giơ chân đá thẳng vào cằm.

Cái cằm nhỏ của Chu Mộng Chỉ lập tức bị đá méo xệch đi, lưỡi bị răng đập vào tóe máu, cô ta đau đớn ôm miệng, gương mặt nhăn nhó quằn quại.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu, Chu Mộng Chỉ còn chưa kịp kêu đau thì một nữ phạm nhân khác đã nắm lấy tóc cô ta, ép cô ta phải ngẩng đầu lên.

Một nữ phạm nhân khác cũng bước lên, giơ hai tay ra tát lia lịa vào hai mặt Chu Mộng Chỉ.

“Bốp, bốp, bốp...”

Âm thanh bạt tai vang lên chát chúa, cho dù bị lẫn vào tiếng cười của đám phạm nhân thì cũng vẫn vang lên rất rõ ràng. Không biết đã tát bao lâu, chỉ biết tay của nữ phạm nhân nọ lúc này đã mỏi nhừ.

400. Chương 401

60401.“Không được rồi, tao có hơi mệt.” Nữ phạm nhân nọ lắc lắc tay, sau đó lùi lại nói với đám phạm nhân, “Chúng mày lên đi!”

Đám phạm nhân còn lại cũng liền xông lên, đám đá túi bụi vào người Chu Mộng Chỉ.

Chỉ một lát sau, Chu Mộng Chỉ đã bị đánh cho bầm dập, cả người đầy thương tích, ngay cả bộ áo tù trên người cũng rách bươm, dưới đất đầy tóc bị đám nữ phạm nhân kia giật ra.

Miệng của Chu Mộng Chỉ đã bị đánh cho méo xệch đi, cơn đau do vết thương truyền lên khiến cô ta không thể mở miệng nói nổi, chỉ có thể trừng đôi mắt đầy căm phẫn của mình nhìn đám nữ phạm nhân kia.

“Mày còn dám trừng mắt với bọn tao à?” Người phụ nữ béo nổi giận dùng dùng, lập tức bước lên đạp vào ngực Chu Mộng Chỉ.

“Ừm!” Chu Mộng Chỉ không chịu nổi nữa, kêu lên một tiếng rồi ngất đi.

“Này! Các người đang làm gì đấy? Mau ngồi xuống hết cho tôi!” Chu Mộng Chỉ ngất đi được một lúc rồi thì quản giáo mới rề rà đi đến, anh ta thản nhiên nhìn Chu Mộng Chỉ đang nằm dưới đất rồi nói với người bên cạnh, “Anh mau lôi cô ta ra ngoài! Gọi bác sĩ đến khám xem như thế nào!”

“Vâng.” Người kia gật đầu, sau đó bước đến kéo chân Chu Mộng Chỉ như kéo một bịch rác ra ngoài.

Lúc này, tất cả cảnh tượng vừa rồi xảy ra trong phòng giam đều được một người quan sát hết qua màn hình giám sát.

Chàng trai vừa gõ ngón tay xuống mặt bàn vừa quay sang hỏi người bên cạnh: “Cố Thiên Tuấn đã dặn các người đối xử như vậy với Chu Mộng Chỉ sao?”

“Cố tổng không hề dặn cụ thể chúng tôi phải làm gì. Anh ấy chỉ bảo với chúng tôi là không được cho Chu Mộng Chỉ có bất kì sự đối xử đặc biệt nào ở đây, phải cho cô ta được dạy dỗ một chút, những việc còn lại cứ theo đúng trình tự pháp luật mà tiến hành thôi.” Một người trông có vẻ có chức vụ khá cao trong nhà giam mỉm cười trả lời chàng trai, “Dù sao cũng không phải chăm sóc đặc biệt gì, chỉ là chịu tội, về điểm này thì anh cũng biết rồi đấy.”

“Được.” Người đàn ông nhún vai, nói với người bên cạnh, “Vây anh cứ để những người vừa rồi xử Chu Mộng Chỉ mạnh bạo hơn chút nữa, đến khi nào Chu Mộng Chỉ chịu đủ khổ rồi thì vài ngày nữa sẽ có một vị khách quý đến đưa cô ta đi, đến lúc đó các người cứ phối hợp là được.”

“Đưa Chu Mộng Chỉ đi?” Người kia có hơi khó xử, “Dù gì Chu Mộng Chỉ cũng là do Cố tổng đích thân đưa đến, tôi cho anh xem camera giám sát thì được, nhưng nếu muốn đưa Chu Mộng Chỉ đi thì e là chúng tôi không làm được rồi.”

“Không sao đâu.” Chàng trai vỗ vai người đó nói, “Vị khách quý ấy cũng có quan hệ với Cố tổng, có đưa Chu Mộng Chỉ đi thì cũng sẽ không khiến các anh khó xử đâu.”

“Vây... vậy được. Đến lúc đó tôi sẽ làm như vậy.” Người đứng bên cạnh chàng trai vừa nói vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Chàng trai mỉm cười nhìn anh ta, sau đó lại nhìn vào camera giám sát: Chu Mộng Chỉ, cô mãi mãi sẽ không bao giờ biết được rằng, tiếp theo đây cô sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng đó cũng là hình phạt mà cô đáng phải chịu.

Những nỗi đau mà Nhiên Nhiên đã phải chịu, cô dù có chết một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ, bây giờ cô cứ ở trong tù tận hưởng mấy ngày đi!

Thời gian cứ thế trôi qua một tuần, thời tiết ngày một ấm hơn, ánh mặt trời đầu xuân cũng rực rỡ hơn hẳn.

Trong suốt một tuần ấy đã xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện.

Chu Hán Khanh hiện giờ không rõ tung tích, cảnh sát đang tiến hành truy nã.

Mấy ngày trước, Trương Hiến Hy đã dắt một đám người tìm kiếm, cuối cùng tìm được chỗ ẩn náu của Chu Hán Khanh, nhưng điều khiến Trương Hiến Hy thất vọng chính là, trong khu vườn kín đáo ấy, anh tuy nhìn thấy ngón ngang xác chết, nhưng lại không thấy bóng dáng Chu Hán Khanh đâu.

Còn An Điềm thì cũng không rõ tung tích, dưới tầng hầm, anh chỉ tìm được Lâm Hiểu Hiểu toàn thân đầy thương tích, đang hôn mê bất tỉnh.

Trương Hiến Hy đành phải phái người đưa Lâm Hiểu Hiểu về, còn anh vẫn ở lại phía nam thành phố H, tiếp tục tìm kiếm An Điềm.

Nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, Lâm Hiểu Hiểu đã tỉnh mà An Điềm thì vẫn cứ bất vô âm tín.

Cố Thiên Tuấn mỗi ngày ngoài ở cạnh An An ra thì thời gian còn lại đều nhốt mình trong phòng, không gặp ai cả.

Tình trạng của Khuru Doanh Doanh tuy đã ổn định, nhưng cô hiện giờ vẫn còn hôn mê, rất có khả năng sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh lại, hơn nữa mắt của cô cũng được các bác sĩ chẩn đoán là đã hỏng.

Lâm Hiểu Hiểu sau khi tỉnh lại biết được chuyện này thì mỗi phút mỗi giây đều bị cắn rứt lương tâm.

Thế nên, khi vừa có sức bước xuống giường, Lâm Hiểu Hiểu đã bảo Lâm Kính Trạch dìu mình đến trước cửa phòng bệnh của Khuru Doanh Doanh.

Nhưng đã một tiếng đồng hồ trôi qua mà Lâm Hiểu Hiểu vẫn không đủ dũng khí gõ cửa phòng bệnh.

Nếu không vì bản thân quá ấu trĩ, quá tùy tiện đánh giá vấn đề thì cô đã không bị Chu Mộng Chỉ lợi dụng, An Điền sẽ không bị mất tích, còn Khuru Doanh Doanh cũng sẽ không gặp phải kiếp nạn này.

Nhưng bây giờ, tất cả những sự việc đau lòng ấy đã xảy ra, tất cả là do một tay cô tạo thành.

Nước mắt rơi lã chã, Lâm Hiểu Hiểu sụt sịt mũi, đứng trân trân nhìn cánh cửa phòng bệnh, không dám đưa tay đẩy ra.

“Hiểu Hiểu, nếu em chưa chuẩn bị sẵn sàng thì chúng ta về thôi.” Lâm Kính Trạch thấy đáng vẻ đầy áy náy của Lâm Hiểu Hiểu thì bất lực nói.

“Không.” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, “Em nợ cô ấy một lời xin lỗi, tuy tai nạn của cô ấy không liên quan trực tiếp đến em, nhưng chính em là người đã tiếp tay cho Chu Mộng Chỉ, em có lỗi với rất nhiều người.”

Lâm Kính Trạch cúi mắt, cũng không biết nên an ủi Lâm Hiểu Hiểu thế nào. Thật ra anh cũng rất tự trách mình, trách anh và bố mẹ đã bảo vệ Lâm Hiểu Hiểu quá kĩ, khiến cô có tính cách kiêu ngạo và dễ dàng tin người khác như thế này, từ đó mà phạm phải sai lầm lớn ngày hôm nay.

Nhưng điều khiến Lâm Kính Trạch không tin nổi chính là, An Điền lại là vợ cũ của anh ba, không những thế, Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh lại còn giả làm anh em họ của nhau, còn giấu anh ba mà gây ra bao nhiêu chuyện đáng ghê tởm!

Lâm Kính Trạch cảm thấy mình lẫn lộn thương trường cũng nhiều năm rồi, gặp đủ loại người rồi, nhưng những người như Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh thì anh mới chỉ gặp lần đầu.

Che giấu giếm như vậy, diễn kịch trước mặt người khác hay như vậy! Nếu đổi lại là anh thì cho dù có thêm bốn năm nữa, Lâm Kính Trạch cũng không thể phát giác ra sự thật.

Lâm Kính Trạch thở dài xong lại đau lòng nhìn em gái, con bé ngây thơ như vậy nên đã bị những kẻ đầy tâm cơ như Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh lợi dụng, chuyện này đáng để thông cảm, nhưng sau khi trải qua những chuyện này thì chắc con bé sẽ trưởng thành lên nhiều.

“Hiểu Hiểu, nếu em không dám thì để anh gõ cửa giúp em vậy.” Lâm Kính Trạch nhìn Lâm Hiểu Hiểu, nhẹ nhàng nói.

Lâm Hiểu Hiểu mím môi, cuối cùng gật đầu với Lâm Kính Trạch.

Lâm Kính Trạch nhìn Lâm Hiểu Hiểu bằng ánh mắt động viên rồi khẽ gõ cửa phòng bệnh của Khuru Doanh Doanh.

Cửa phòng mau chóng được mở ra.

Người ra mở cửa là Cao Lỗi, bố mẹ Khuru Doanh Doanh vì suốt ngày khóc thương cho con gái nên đã quá kiệt sức, vì vậy tất cả mọi việc đều giao cho Cao Lỗi xử lí.

Cao Lỗi cũng rất đau lòng. Từ sau hôm Khuru Doanh Doanh gặp chuyện, Cao Lỗi mỗi phút mỗi giây đều tự trách mình, nếu hôm đó anh bỏ hết công việc mà đến bên Khuru Doanh Doanh thì tất cả mọi chuyện đã không xảy ra rồi.

Nhưng trên đời này không có nếu như!

401. Chương 402

60402. Trong lòng lại dâng lên một cảm giác đau xót đến nghẹt thở, Cao Lỗi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho mình trông thật bình tĩnh, bố mẹ Khưu Doanh Doanh đang cần anh chăm sóc, anh nhất định phải thật mạnh mẽ.

“Xin chào, cho hỏi có chuyện gì?” Cao Lỗi mặt không cảm xúc nhìn Lâm Hiểu Hiểu, nếu cô đến đây chỉ để an ủi thì thôi đi, mấy lời ấy anh đã nghe chán rồi, những nỗi đau thể này người ngoài sẽ không thể nào hiểu được, thà cứ để anh được yên ổn ở bên Doanh Doanh còn hơn.

“Tôi... tôi muốn đến nói lời xin lỗi Khưu Doanh Doanh.” Lâm Hiểu Hiểu nhìn nét mặt hơi tiêu tụy của Cao Lỗi, bất giác cúi mặt xuống.

“Không cần đâu.” Giọng của Cao Lỗi cứ đều đều, “Doanh Doanh cần được tịnh dưỡng, mời cô về cho.”

Lâm Hiểu Hiểu từ đầu đã biết Cao Lỗi sẽ từ chối, nhưng những giọt nước mắt tủi thân vẫn cứ không kìm được mà trào ra, cô sụt sịt mũi, nghẹn ngào nói: “VẬY ĐỢI KHI NÀO DOANH DOANH TỈNH LẠI RỒI, TÔI SẼ LẠI ĐẾN THĂM CÔ ẤY.”

Cao Lỗi liếc nhìn Lâm Hiểu Hiểu, thật sự rất mong Doanh Doanh có thể tỉnh lại đúng như cô nói.

Nhưng ngày ấy rốt cuộc có đến không?

Cao Lỗi cố nén nỗi đau trong lòng, khe đóng cửa phòng bệnh lại.

Lâm Hiểu Hiểu đứng trân trân ngoài cửa rất lâu, cô cảm thấy bây giờ ngay cả việc mình hít thở cũng là sai trái, cô rốt cuộc phải làm sao thì mới có thể cứu vãn những sai lầm mình gây ra?

Bất lực ngồi xõm xuống đất, Lâm Hiểu Hiểu ôm lấy hai gối của mình khóc thút thít, đây là bệnh viện nên cô không dám gào to, sợ tiếng khóc của mình sẽ làm phiền người khác.

“Hiểu Hiểu...” Lâm Kính Trạch đau lòng ngồi xõm xuống vổ vai Lâm Hiểu Hiểu, “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, em đừng quá tự trách mình.”

“Anh...” Lâm Hiểu Hiểu ngược đôi mắt đầm lệ của mình lên, giọng nói như bị chìm trong nước mắt, “Em rốt cuộc phải làm sao? Rốt cuộc phải làm sao đây?”

“Hiểu Hiểu, em đừng như vậy.” Lâm Kính Trạch đưa tay lau nước mắt trên mặt Lâm Hiểu Hiểu, cũng không biết mình nên nói gì để an ủi cô, bởi cho dù có xuất phát từ ý đồ gì thì Lâm Hiểu Hiểu vẫn đã làm sai rồi.

Nhiệt tình cộng với ngu ngốc chính là phá hoại, điều này chính anh cũng không thể phản bác được, cũng không thể chống lại sự thật mà an ủi Lâm Hiểu Hiểu.

“Đều là tại em, đều là tại em!” Nước mắt rơi lã chã xuống đất, Lâm Hiểu Hiểu càng khóc càng nức nở, tại sao người nằm trên giường bệnh không phải là cô? Tại sao người mất tích không phải là cô?

“Hiểu Hiểu, đừng khóc nữa, sức khỏe của em chỉ vừa mới khá lên thôi.” Lâm Kính Trạch ôm vai Lâm Hiểu Hiểu, “Đứng dậy đi, em phải tịnh dưỡng cho khỏe hẳn thì mới có thể bù đắp lại sai lầm của mình chứ, có biết chưa?”

Lâm Hiểu Hiểu lúc này mới gạt đầu thật mạnh, đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi từ từ nín khóc.

Lâm Kính Trạch thở dài rồi dìu Lâm Hiểu Hiểu lặng lẽ rời đi.

Hai người vừa về đến phòng bệnh ngồi xuống thì chợt nghe thấy có tiếng ồn ào phát ra bên ngoài cửa phòng.

“Mẹ, con đang bận lắm! Mẹ đừng có đến gây thêm phiền phức được không?” Tô Thanh Dương nhìn Tần Thanh Nguyệt đứng cạnh mình, khó chịu nói.

Hiện giờ An Diễm không rõ tung tích, anh làm gì có tâm trạng mà đi thăm Lâm Hiểu Hiểu? Nếu không tại Lâm Hiểu Hiểu thì An Diễm có đến mức bật vô âm tín lâu đến thế không?

Họ gần như đã lật tung cả thành phố H lên rồi mà cũng không có chút tin tức nào của An Điềm, Lâm Hiểu Hiểu chỉ là người bị liên lụy thôi mà còn bị thương nặng như thế, phải nằm ở bệnh viện ba ngày mới tỉnh lại!

Huống hồ Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh vốn hận An Điềm thấu xương, vậy thì cô ấy còn phải chịu khổ nhiều thế nào, bị thương nặng ra sao? Tô Thanh Dương thật sự không dám nghĩ đến!

Bây giờ mẹ anh lại còn lấy lí do cảm thấy không khỏe để làm cái cớ, rồi lôi anh đến bệnh viện, sau đó đột nhiên bảo là muốn nhân tiện đi thăm Lâm Hiểu Hiểu, còn bảo anh phải nói mấy lời quan tâm cô, anh thật sự không làm được!

Tô Thanh Dương trước đây còn tưởng Lâm Hiểu Hiểu chẳng qua chỉ là hơi kiêu ngạo một chút thôi, nhưng bây giờ xem ra, Lâm Hiểu Hiểu là một người đầu óc quá đơn giản, còn luôn tự cho là mình đúng!

Một Lâm Hiểu Hiểu như thế, anh thật sự không muốn gặp!

“Mẹ gây thêm phiền phức khi nào? Hiểu Hiểu nó bệnh nặng, chúng ta đến bệnh viện thăm cũng là phép lịch sự thông thường mà.” Tần Thanh Nguyệt kéo tay Tô Thanh Dương rồi gõ cửa phòng.

Nhưng Tô Thanh Dương lập tức giằng tay lại, trên gương mặt dịu dàng lúc này hiện rõ vẻ phẫn nộ: “Mẹ, mẹ muốn thăm thì tự mẹ đi thăm đi, chứ con thì không đi đâu. Con còn có việc quan trọng hơn cần làm.”

Tô Thanh Dương vừa dứt lời thì cửa phòng bệnh đã mở ra.

Đứng ở cửa là Lâm Hiểu Hiểu với gương mặt hệt hăng và Lâm Kính Trạch không cảm xúc.

Tô Thanh Dương thấy hai người họ thì sắc mặt lập tức sa sầm, nhưng sau đó lấy lại vẻ bình thường: Những lời mình vừa nói khi nãy, cho dù Lâm Hiểu Hiểu và Lâm Kính Trạch có nghe thấy thì cũng chẳng sao! Thật ra, anh còn muốn nói nặng lời hơn nữa kia, chỉ là hiện giờ việc đi tìm An Điềm quan trọng hơn, anh không hơi đâu mà nói nhiều với họ.

“Trời ơi, Hiểu Hiểu.” Tần Thanh Nguyệt vội vàng thân mật nắm tay Lâm Hiểu Hiểu, “Nghe nói con nhập viện, bác với Thanh Dương liền đến thăm con ngay, con đã thấy đỡ hơn chưa?”

“Con cảm ơn bác, con đỡ nhiều rồi.” Lâm Hiểu Hiểu cố gượng cười với Tần Thanh Nguyệt, ánh mắt bất giác chuyển sang nhìn Tô Thanh Dương.

“Em chào anh.” Lâm Hiểu Hiểu e dè nhìn Tô Thanh Dương, cô biết mình đã làm sai nhiều chuyện như vậy, hoàn toàn không đáng được mọi người tha thứ, anh Tô lúc này chắc cũng đang ghét cô lắm.

Nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn không kìm được việc muốn đến gần Tô Thanh Dương hơn, cho dù anh có ghét cô thì cô vẫn cứ muốn đến gần anh, anh có đánh cô mắng cô cũng được, chỉ cần chịu nói chuyện với cô là đủ.

Nghe câu chào của Lâm Hiểu Hiểu, Tô Thanh Dương im lặng một lúc lâu mới khẽ ừ một tiếng.

“Thằng bé này, sao vậy không biết?” Đừng nói là Lâm Hiểu Hiểu, mà ngay cả Tần Thanh Nguyệt cũng cảm nhận được vẻ lạnh lùng của Tô Thanh Dương, liền kéo tay anh rồi quay sang Lâm Hiểu Hiểu giải thích, “Thanh Dương hiện giờ đang bận chút chuyện nên có hơi lơ đãng, ha ha, Hiểu Hiểu, con đừng để bụng nhé.”

“Con đúng là đang bận.” Tô Thanh Dương lập tức tiếp lời Tần Thanh Nguyệt, nói mà chẳng thèm nhìn Lâm Hiểu Hiểu, “Bây giờ chuyện của An Điềm mới là quan trọng nhất!”

Lâm Hiểu Hiểu sượng trân, bất giác cúi đầu, cố gắng ngăn không cho nước mắt trào ra, nói bằng giọng lạc đi: “Anh Tô, em có lỗi với An Điềm, thôi anh đi đi.”

Tô Thanh Dương lúc này mới lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Hiểu một cái rồi lặng lẽ quay người bỏ đi.

“Này này này, thằng bé này đúng là!” Tần Thanh Nguyệt chép miệng nhìn theo bóng dáng tuyệt tình của Tô Thanh Dương, sau đó quay sang cười đầy áy náy với Lâm Hiểu Hiểu, “Hiểu Hiểu à, thôi bác đi đây, sau này bác sẽ dẫn Thanh Dương đến thăm con.”

“Vâng, con chào bác.” Lâm Hiểu Hiểu cố gắng nhoen miệng cười.

Tần Thanh Nguyệt thấy Lâm Hiểu Hiểu không giận thì mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội đuổi theo Tô Thanh Dương.

Ngay khi Tần Thanh Nguyệt vừa quay đi, Lâm Hiểu Hiểu liền không cầm được nước mắt nữa, nước mắt lập tức rơi lã chã xuống đất, cô bây giờ chỉ mong rằng tất cả mọi người sẽ được bình an vô sự, nếu không thì cả đời này cô sẽ không bao giờ hết cắn rứt lương tâm.

Tần Thanh Nguyệt đuổi theo đến tận cổng bệnh viện mới đuổi kịp Tô Thanh Dương.

402. Chương 403

60403.“Con đứng lại cho mẹ!” Tần Thanh Nguyệt vừa thở hổn hển vừa nắm lấy cánh tay Tô Thanh Dương, “Sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Hiểu Hiểu bây giờ đang bị thương, đang cần được an ủi, mẹ đã tạo cơ hội cho con, sao con lại không biết nắm lấy?”

“Con chẳng cần cơ hội để gần gũi với Lâm Hiểu Hiểu.” Tô Thanh Dương nghiêm nghị nhìn Tần Thanh Nguyệt rồi nói rõ, “Mẹ, con thật sự có việc rất quan trọng cần làm, mẹ đừng gây thêm phiền phức nữa được không?”

“Việc quan trọng? Việc quan trọng gì chứ?” Tần Thanh Nguyệt bức dọc nói, “Con đừng tưởng mẹ không biết, thời gian này con toàn bận rộn chuyện của An Diễm. Nếu con mà còn có liên hệ gì với người phụ nữ ấy nữa thì mẹ sẽ về báo với bố con, điều cô ta đến công ty chi nhánh khác, không bao giờ được quay về thành phố H nữa!”

“Mẹ!” Tô Thanh Dương không thể nhịn nổi nữa, anh quay lại nói hết tất cả suy nghĩ trong lòng mình cho Tần Thanh Nguyệt nghe, “Phải, con chính là bận rộn chuyện của An Diễm đấy, bây giờ con rất lo lắng, rất nhớ cô ấy, con khó chịu đến mức sắp phát điên rồi!”

Giọng của Tô Thanh Dương lớn dần lên theo từng câu nói, thế nên tất cả những người đi ngang cổng bệnh viện đều bắt gặp liếc mắt nhìn anh.

Tần Thanh Nguyệt đứng trước mặt Tô Thanh Dương cũng ngẩn người, đưa con trai trước nay hiểu thảo của mình bây giờ lại lần đầu tiên to tiếng với mình, mà tất cả là vì An Diễm ấy!

Nghĩ đến đó, Tần Thanh Nguyệt càng thêm tức giận, liền lạnh lùng hừ một tiếng rồi quát lên: “Thanh Dương, sao con vẫn không hiểu chuyện như vậy? An Diễm đó, nó không xứng với con đâu, nó từng li hôn...”

“Đúng, cô ấy từng li hôn, còn có một đứa con trai.” Tô Thanh Dương ngắt lời Tần Thanh Nguyệt, “Nhưng thế thì đã sao? Mẹ, mẹ với bố có thể nào cứ để mặc con không? Con tự có suy nghĩ và cuộc đời của riêng mình!”

“Cái gì mà suy nghĩ và cuộc đời của riêng mình? Con vẫn còn quá trẻ! Con có biết gốc gác của An Diễm đó không? Con có biết chồng cũ của cô ta là ai không? Hoàn cảnh gia đình và bố mẹ cô ta ra sao, con có biết rõ không?”

“Con biết! Con biết hết!” Tô Thanh Dương cuối cùng quyết định nói ra tất cả, dù sao An Diễm trước đây là vì Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ nên mới không muốn cho mọi người biết quá khứ của cô, tránh gặp phiền phức.

Nhưng bây giờ Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh đều đã biết thân phận của An Diễm rồi, vậy thì anh cũng chẳng cần phải kiêng kị gì nữa!

“Chồng cũ của An Diễm là Cố Thiên Tuấn, An Diễm trước đây là đại tiểu thư của công ty An Thị, bố cô ấy An Tịnh Phong đã lập ra công ty An Thị, là một trong mười công ty lớn nhất thành phố H, mẹ cô ấy tên Nhậm Diễm, bị bệnh qua đời sớm! Quy mô của An Thị trước đây to bằng một nửa Cố Thị hiện giờ, nhưng sau đó An Diễm lấy Cố Thiên Tuấn, An Tịnh Phong lại qua đời, thế nên An Thị mới bị Cố Thị thu mua!”

Lúc đầu, khi Tô Thanh Dương vừa biết chuyện An Điềm chính là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn thì cũng đã rất kinh ngạc, anh không biết thân phận trước đây của An Điềm như thế nào mà lại có thể kết hôn với Cố Thiên Tuấn!

Những thông tin trước đây của An Điềm đều rất khó tìm kiếm, anh đã tốn rất nhiều công sức mà vẫn không điều tra ra được. Sau này, anh đã lần theo manh mối việc An Điềm là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn mà đến tìm một người bạn cũ của phó tổng Hồ ở thành phố H, sau đó âm thầm điều tra rất lâu mới biết được thân thế của An Điềm.

Sau khi Tô Thanh Dương biết được mọi chuyện rồi thì cảm giác mà anh dành cho An Điềm chỉ có một thôi, đó chính là đau lòng!

An Điềm đã phải chịu nhiều đau khổ như thế, bây giờ xứng đáng được mọi người yêu thương!

“Nhậm Điềm, An Tịnh Phong...” Tần Thanh Nguyệt bắt giác lên giọng, ngẩng người ra một lát rồi nắm chặt cánh tay Tô Thanh Dương, lắc mạnh đến mức cái vòng tay bằng ngọc đắt tiền trên cổ tay bà kêu lên leng keng, “Con gái của hai người họ không phải tên là An Nhiên sao? Sao lại là An Điềm?”

“Sao mẹ biết chuyện đó?” Tô Thanh Dương cũng kinh ngạc, anh cứ tưởng mẹ mình sẽ ngạc nhiên về mối quan hệ giữa An Điềm và Cố Thiên Tuấn, nhưng sao bà lại có vẻ quan tâm hơn đến bố mẹ của An Điềm, mà lại còn biết cả tên cũ của An Điềm nữa?

“Mẹ, sao mẹ biết tên cũ của An Điềm là An Nhiên?”

“Nói vậy tức là, tên cũ của An Điềm đúng là An Nhiên sao? Nó thật sự là con gái của Điềm Điềm sao?” Bàn tay đang nắm chặt tay Tô Thanh Dương của Tần Thanh Nguyệt dần buông lỏng ra: Thật không thể tin được! Thật sự là không thể tin được! An Điềm lại chính là con gái của Điềm Điềm!

Từ sau khi chuyển đến thành phố H, Tần Thanh Nguyệt đã bắt đầu tìm tung tích của Nhậm Điềm, nhưng tìm rất lâu mà cũng chỉ điều tra ra được chồng của Điềm Điềm là An Tịnh Phong, đã mở một công ty tên là An Thị, sau đó An Thị bị Cố Thị thu mua, con gái của Điềm Điềm và An Tịnh Phong không biết đã đi đâu! Thật không ngờ, Nhiên Nhiên mất tích ấy lại chính là An Điềm trước nay luôn xuất hiện trước mắt mình!

Thảo nào lần đầu tiên gặp An Điềm, bà cứ cảm thấy cô giống hệt như Điềm Điềm lúc còn trẻ, nếu không phải vì lúc đó đang khinh thường cô thì Tần Thanh Nguyệt đã hỏi về thân thế của An Điềm rồi!

Tần Thanh Nguyệt ngẩn người rất lâu, rồi như chợt nhớ ra gì đó liền vội vàng hỏi Tô Thanh Dương, “Con trai, vậy giờ An Điềm đang ở đâu? Con bé bây giờ đang ở đâu?”

Nghe Tần Thanh Nguyệt hỏi, Tô Thanh Dương đang kích động chợt từ từ cúi đầu nói: “An Điềm mấy hôm trước đã bị bắt cóc, sau đó mất tích rồi, bây giờ vẫn chưa tìm ra.”

“Mất tích rồi?” Tần Thanh Nguyệt cảm thấy đất trời như chao đảo, bà phải cố gắng lắm mới bình tĩnh hỏi tiếp, “Mất tích bao lâu rồi?” Đó là con gái của Điềm Điềm, là con gái của người bạn thân nhất của bà, nó tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!

“Cũng đã được mấy ngày rồi!” Giọng của Tô Thanh Dương dần trầm xuống, “Cũng không biết bây giờ An Điềm đang ở đâu, có gặp nguy hiểm gì không?”

“Vậy con còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi tìm đi chứ!” Tần Thanh Nguyệt lo lắng vô cùng, vừa nói vừa đẩy Tô Thanh Dương về phía trước.

“Mẹ, mẹ làm sao thế? Sao bỗng dưng lại thành ra thế này?” Thấy Tần Thanh Nguyệt đột nhiên thay đổi 180 độ như vậy, Tô Thanh Dương cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Chuyện đó con khoan hỏi, tìm được An Điềm rồi hãy nói, bên phía bố con cứ để mẹ giải thích cho.” Tần Thanh Nguyệt vừa nói vừa đẩy Tô Thanh Dương ra khỏi cổng bệnh viện, sau đó trịnh trọng dặn dò, “Tìm được An Điềm thì phải lập tức báo cho mẹ biết ngay.”

Tô Thanh Dương thấy hơi ngơ ngác, nhưng nghe mẹ mình ủng hộ như vậy, anh liền thấy vui hân lên, lập tức mau chóng lên xe định tiếp tục đi tìm An Điềm.

Nhưng Tô Thanh Dương vừa bước vào xe thì sắc mặt lại sa sầm xuống, bây giờ An Diễm đang ở đâu trên thế gian rộng lớn này?

Trong biệt thự ngoại ô thành phố S...

Chàng trai đứng trước cửa nhìn một hàng bác sĩ đang cúi đầu, lạnh lùng hỏi: “Các người không phải bảo là Nhiên Nhiên ba ngày sau sẽ tỉnh lại sao? Sao bây giờ đã là ngày thứ năm rồi mà cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?”

“Chuyện này...” Một bác sĩ đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi trả lời, “Chuyện này phải xác định dựa vào thể chất và tình hình cụ thể của bệnh nhân, chúng tôi đã dự đoán cô ấy sẽ tỉnh lại sau ba ngày, nhưng cũng không loại trừ khả năng cần nhiều thời gian hơn.”

“Nhưng mà...” Bác sĩ thấy sắc mặt càng lúc càng trở nên lạnh lùng của chàng trai thì vội vàng giải thích, “Hiện giờ tình hình phục hồi của cô ấy rất tốt, nếu cô ấy không tỉnh lại thì cứ để cho cô ấy tiếp tục ngủ, có thể sẽ tốt hơn cho việc tịnh dưỡng, các chất dinh dưỡng thì vẫn có thể được đưa vào cơ thể bằng cách truyền dịch.”

403. Chương 404

60404.Nghe bác sĩ nói rằng tiếp tục ngủ sẽ giúp cơ thể An Diễm hồi phục tốt hơn, cuối cùng chàng trai cũng đã yên tâm. Anh khê thở phào nhưng không để ai nhận thấy, rồi vẫy tay và nói: “Nếu đã vậy, các người cứ về trước đi!”

“Vâng.” Các bác sĩ gật đầu và quay người rời đi mà trong lòng hoảng sợ.

Chàng trai trầm ngâm một lúc rồi quay người lại, đưa tay mở cánh cửa phòng bệnh.

An Diễm đang nằm trên giường bệnh hít thở rất đều đặn, chàng trai nhẹ nhàng đi đến bên giường và ngồi xuống cạnh An Diễm. Mặt trời bên ngoài cửa sổ rất đẹp, chiếu xuyên qua tấm rèm cửa mỏng, chiếu lên mặt An Diễm. Ngoài vài vết sẹo nhìn thấy mà đau lòng ra, lớp da ở những chỗ khác trên mặt cô vẫn mịn màng và bóng loáng như sứ trắng.

Chàng trai nhẹ nhàng đặt tay lên trán An Diễm, trong giọng nói đầy yêu thương quyến luyến: “Nhiên Nhiên, khi nào em mới tỉnh lại? Anh rất lo cho em.”

Giọng nói của chàng trai vừa dứt, mí mắt của An Diễm đang nhắm nghiền bỗng cử động. Cô chớp chớp hàng mi dài rồi từ từ mở mắt ra.

“Đừng nhìn!”

Ngay lúc An Diễm mở mắt ra, chàng trai nhanh chóng đưa tay ra trước mắt An Diễm, chặn tầm nhìn của cô lại.

An Diễm vừa mở mắt nên thị lực vẫn chưa tập trung. Khi vừa nhìn thấy một khuôn mặt mơ hồ xuất hiện trước mắt mình, liền bị một bàn tay che mắt mình lại.

Vì đã ngủ mê man trong một thời gian dài, đầu óc cô nhất thời trống rỗng. An Diễm chớp mắt trong vô thức, hàng mi dài đó di chuyển lên xuống, khẽ chạm vào lòng bàn tay của chàng trai.

Cổ họng của chàng trai nhúc nhích, cái chạm như có như không này làm cho nhịp tim đều đặn của anh đột nhiên trở nên hỗn loạn: Nhiên Nhiên, cuối cùng em cũng tỉnh rồi, tốt quá.

Sau khi đã thích nghi, đôi mắt của An Diễm dần dần nhìn rõ những gì trước mắt mình. Ánh nắng ấm áp len qua kẽ tay, cô mượn ánh sáng này dần dần nhìn thấy rõ những đường chỉ tay trên lòng bàn tay này.

Đây là bàn tay của một chàng trai, khớp xương rõ ràng, trắng và thon dài. Những đường chỉ tay rất rõ ràng, eo bàn tay khá dày.

Trước đây An Diễm nghe nói, vết chai dày ở vị trí này trên tay là do tập bắn quanh năm mới có. An Diễm cũng từng nhìn thấy vết này trên tay của Cố Thiên Tuấn, nhưng An Diễm chắc chắn rằng chàng trai này không phải là Cố Thiên Tuấn.

Vậy, anh ta là ai?

“Anh là ai?” An Diễm nhúc nhích cổ họng hơi khàn, chỗ vết thương vẫn còn đau nhói. “Chính anh đã cứu tôi có phải không?”

Giọng nói của An Diễm đã kéo chàng trai đang đắm chìm trong suy tư về lại thực tại. Anh không ngừng tự nhủ: Nhất định phải cố chịu! Bây giờ vẫn chưa phải lúc gặp lại Nhiên Nhiên!

Chàng trai nhúc nhích những ngón tay, giọng nói trở nên hơi khàn vì An Diễm đột nhiên tỉnh dậy, nên đã vừa khéo giấu đi chất giọng vốn có của anh: “Tôi... Cô, cô có thể nhắm mắt lại không?”

“Ừm.” An Diễm gật đầu. Cô rất mệt, ngay cả việc mở mắt ra cũng phải dùng rất nhiều sức. Nãy giờ đã mở mắt khá lâu, lại nói vài câu, nên An Diễm cũng muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc.

Chàng trai cảm nhận được An Diễm đã nhắm mắt lại, lúc này mới hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng nhắc bàn tay run rẩy ra khỏi mắt cô.

An Diễm đang nhắm mắt lại xuất hiện trước mặt, như thể cô đang ngủ, nhưng chàng trai biết rằng anh phải rời đi ngay bây giờ. Đôi mắt anh lưu luyến trên khuôn mặt của An Diễm một giây, sau đó quay người lại một cách dứt khoát và đi ra cửa.

“Cạch” một tiếng, tiếng đóng cửa vang lên. Khi An Diễm mở mắt ra lần nữa, cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng mờ mờ biến mất ở cửa.

An Diễm nhìn vào cánh cửa mà lấy làm lạ. Từ đầu đến cuối, cô không biết chàng trai đó là ai. Anh ta cứ vậy mà xuất hiện trước mắt mình một cách khó hiểu, và rời đi một cách không thể giải thích được.

Ngay sau đó, tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Vào đi.” An Diễm di chuyển đôi môi tái nhợt, nói to hết mức có thể về phía cửa.

Cánh cửa nhẹ nhàng được mở ra, và một cụ bà khoảng năm mươi sáu mươi tuổi bước vào. Bà mặc trang phục của người giúp việc, có khuôn mặt của một người nước ngoài chính gốc, trên mặt đầy những nếp nhăn hiền hậu, đang cười với An Diễm.

An Diễm hoàn toàn bối rối về những việc xảy ra trước mắt, cô đành phải nhìn vào cụ bà ngoại quốc kia nói: “Excuse me, I...”

“Cô An, cô nói tiếng Trung cũng được.” Dì giúp việc mỉm cười với An Diễm. “Tiếng Trung của tôi cũng tốt lắm. Từ nay, tôi sẽ chăm sóc cho cô. Cô cứ gọi tôi dì Dương là được.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu. Mặc dù cô vẫn không biết gì về những chuyện đang xảy ra, nhưng cô cảm nhận được rõ ràng rằng hiện tại mình rất an toàn. Nên những chuyện còn lại, chỉ cần chờ hỏi cho rõ là được.

Trong lòng không còn cảm giác khủng hoảng, An Diễm cảm thấy mình đã khôi phục được một chút sức sống. Cô nhìn dì Dương và hỏi: “Dì có thể đỡ con không? Con muốn ngồi dậy một lát.”

“Tất nhiên rồi.” Dì Dương gật đầu nói, rồi sau đó đỡ An Diễm ngồi dậy một cách cẩn thận.

“Cám ơn dì.” An Diễm gật đầu với dì Dương. Cô nhìn quanh một lượt, nhận thấy căn phòng mình đang ở được trang hoàng rất sang trọng, có đủ các loại tiện nghi.

“Con đang ở đâu đây? Ai là người đã cứu con về?” An Diễm nhìn dì Dương và bắt đầu hỏi một số câu hỏi cơ bản nhất.

“Bây giờ cô đang ở thành phố S, chính cậu chủ đã cứu cô về.”

“Cậu chủ?” An Diễm cau mày và hỏi: “Cậu chủ là ai? Là chàng trai vừa nãy à?”

“Cô An, vừa rồi cô đã nhìn thấy mặt cậu chủ à?” Dì Dương ngạc nhiên hỏi.

“Không.” An Diễm lắc đầu và nói: “Lúc đó, anh ta đã che mắt con lại. Khi con mở mắt ra lần nữa, thì nhìn thấy dì đấy.”

“Ra thế!” Dì Dương gật đầu đầy tiếc nuối, đôi khi cậu chủ khiến bản thân mình chịu thiệt vì quá cầu toàn rồi.

“Cậu chủ của dì tên gì? Con có quen anh ta không?” An Diễm rất tò mò.

“Một ngày nào đó, hai người sẽ gặp nhau thôi.” Dì Dương mỉm cười với An Diễm. “Cô An à, việc quan trọng nhất đối với cô bây giờ, chính là chú tâm tịnh dưỡng cơ thể. Còn những việc khác, cứ tạm thời gác sang một bên đi.”

“Vậy con có thể quay lại thành phố H bây giờ không? Bạn bè của con, và con trai con An An, chắc họ đang lo lắng cho con lắm.”

“Không được.” Dì Dương lắc đầu. “Cậu chủ có nói, chờ khi nào cô khỏe lại mới đưa cô quay về thành phố H.”

“Vậy con có thể gọi điện cho bạn tôi để báo tin bình an không?”

“Cô An, cô cứ yên tâm tịnh dưỡng đi.” Dì Dương không trả lời đúng câu hỏi của An Diễm, thay vào đó, bà đi đến trước cửa sổ sát sàn và kéo rèm ra. Bà chỉ ra ngoài cửa sổ nói với An Diễm. “Bây giờ mặt trời bên ngoài đang rất đẹp, cô có muốn tôi đẩy cô ra ngoài phơi nắng một chút không?”

An Diễm thấy dì Dương dường như không muốn cho mình rời khỏi đây ngay lập tức. Bây giờ vết thương của mình vẫn chưa khỏi hẳn, hoàn toàn không thể tự mình rời đi, vì vậy đành phải gật đầu và nói: “Vậy cảm ơn dì.”

“Không có gì.” Dì Dương lắc đầu, sau đó cẩn thận dìu An Diễm ngồi lên xe lăn.

Trong quá trình di chuyển, vết thương của An Diễm vẫn còn hơi đau, nhưng cô cố chịu không nói ra. Dường như cô đã nằm trong bóng tối một thời gian dài rồi, nên cô cũng muốn ra ngoài phơi nắng.

An Diễm vừa được dì Dương đẩy ra khỏi phòng bệnh, ánh nắng ấm áp liền chiếu vào người cô, khiến cô cảm thấy rất thoải mái, năng lượng lại hồi phục thêm đôi chút.

404. Chương 405

60405. An Diễm bắt đầu tận hưởng cảnh sắc xung quanh, nhận thấy rằng cậu chủ chưa từng gặp mặt này dường như rất có tình cảm, khắp biệt thự đều đầy cây cỏ.

Đủ loại hoa cỏ cây cối, hồ cá non bộ, đều hiển hiện ở trước mắt một cách khéo léo. Điểm độc đáo là, cách đó không xa có một giàn nho. Bây giờ đang đầu hè, những chiếc lá xanh mướt giống như một chiếc quạt nhỏ, đang đung đưa trong gió.

Bên dưới giàn nho là một chiếc xích đu.

Dì Dương nhận thấy ánh mắt của An Diễm tập trung vào chiếc xích đu dưới giàn nho kia, liền cười nói: “Chờ khi nào cô An khỏe lại, cô có thể ngồi lên đó chơi rồi.”

“Vâng.” An Diễm gật đầu mỉm cười với dì Dương.

Khung cảnh hai người nhìn nhau và mỉm cười đã được chàng trai đứng trên tầng hai nhìn thấy tất cả. Nhìn thấy An Diễm cười dưới ánh mặt trời, khóe miệng của chàng trai đó cũng bắt giắc lộ ra nụ cười.

Thẩm Sở Hà này giờ vẫn đứng sau lưng chàng trai, nét mặt đang tối sầm lại, cô không cần nhìn cũng biết rằng chàng trai đó đang cười.

Thực ra, trước nay Thẩm Sở Hà cũng đã chuẩn bị tâm lý, cô biết rằng anh sẽ xem trọng An Diễm hơn. Nhưng, mức độ yêu chiều và quan tâm như thế, đã vượt quá sức tưởng tượng của Thẩm Sở Hà.

Mình và cậu ấy mới là cùng một loại người mà! Họ đều có những năm tháng tuổi thơ tương tự nhau. Họ đều là những người có vẻ ngoài trong sáng và vô hại, nhưng nội tâm lại rất khó đoán! Mình và cậu ấy mới là một đôi trời sinh, cũng chỉ có mình mới hợp với cậu ấy nhất!

Nhưng còn An Diễm này thì sao? Cô ta có gì? Rốt cuộc cô ta có điểm nào tốt? Tại sao cô ta chỉ cần cười đại một cái thì đã có thể khiến cậu ấy vui theo đến vậy?

Thẩm Sở Hà đã biết anh rất nhiều năm, nhưng số lần nhìn thấy anh cười tổng cộng lại cũng không nhiều như bây giờ cô nhìn thấy!

“An Diễm ở trong tim cậu quan trọng đến thế sao?” Thẩm Sở Hà luôn tự nhủ mình phải bình tĩnh, nhưng vẫn không thể kìm nén được phải buột miệng hỏi.

Chàng trai nghe thấy giọng nói của Thẩm Sở Hà liền hơi khựng lại, sau đó gật đầu: “Phải.”

“Cậu...” Thẩm Sở Hà mỉm cười cay đắng. Đã sớm biết trước kết quả, tại sao còn phải chuốc khổ vào thân? Thẩm Sở Hà, rốt cuộc mà còn định ngu ngốc đến bao giờ?

Thẩm Sở Hà hít một hơi thật sâu, rồi cố tỏ vẻ rộng lượng mỉm cười: “Thôi bỏ đi, xem như mình chưa hỏi gì!”

“Chẳng phải mình đã bảo cậu không được phép xuất hiện trước mặt mình trong nửa tháng hay sao?” Một lần nữa, ánh mắt của chàng trai liếc nhìn vào An Diễm đang ở tầng dưới, rồi mới quay người lại và nhìn vào Thẩm Sở Hà. “Dạo này cậu có vẻ rất thích tự quyết thì phải.”

“Mình đến đây để giúp cậu mà.” Thẩm Sở Hà có kìm nén sự ganh tỵ trong lòng, trên mặt nở một nụ cười ấm áp như ánh dương. “Bây giờ Nhiên Nhiên của cậu đã tỉnh lại rồi, cậu nên yên tâm để làm những việc khác rồi chứ?”

“Vậy thì sao?” Chàng trai nhướn mày lên nhìn Thẩm Sở Hà. Sở dĩ anh cho phép Thẩm Sở Hà ở lại bên cạnh mình là bởi vì Thẩm Sở Hà rất thông minh, luôn biết khi nào nên làm việc gì, hơn nữa lại làm rất đúng mực.

Nếu Thẩm Sở Hà làm hỏng mọi việc, đó không phải do cô thiếu khả năng, mà vì cô muốn cố tình làm hỏng mà thôi. Giống như chuyện Nhiên Nhiên bị bắt cóc lần này.

Do đó, chàng trai cảm thấy rằng mình cần phải cho Thẩm Sở Hà một bài học, để cô biết rõ vị trí của mình.

“Vì vậy, mình bắt chấp nguy cơ có thể bị cậu chán ghét, mà vẫn chạy đến đây.” Giọng của Thẩm Sở Hà đầy kiêu ngạo. Cô chậm rãi đi đến trước mặt chàng trai, đưa tay ra chỉnh lại cổ áo của anh. “Chắc cậu sẽ không định ghét bỏ mình thật đó chứ?”

Chàng trai chụp lấy bàn tay của Thẩm Sở Hà, giữ cô cách xa mình: “Đúng là có ý định này, bởi vì dạo này cậu rất không vâng lời.”

“Ái chà, vậy phải làm gì mới được đây?” Thẩm Sở Hà nhẹ nhàng đưa tay lên che miệng mình, rồi giả vờ hoảng hốt. “Hay là, mình thay cậu đi tìm Leonard cho. Cậu cứ ở đây với An Diễm, để mình lấy công chuộc tội, được chứ?”

Chiêu tỏ vẻ ngoan ngoãn này của Thẩm Sở Hà rất thông minh. Chuyện cần làm tiếp theo rất quan trọng, và Thẩm Sở Hà là một trong những người có thể nói chuyện với Leonard. Điều quan trọng nhất là, chàng trai cũng thực sự rất muốn được ở lại với An Diễm lâu hơn một chút, dù chỉ đứng từ xa và nhìn cô ấy, vậy cũng tốt lắm rồi.

Ngay lập tức, chàng trai liền từ bỏ ý định tiếp tục phạt cảnh cáo Thẩm Sở Hà. Anh vỗ vai Thẩm Sở Hà và gật đầu: “Cũng được! Tiếp theo, nhờ vào cậu cả đấy!”

“Đảm bảo sẽ khiến cậu chủ hài lòng.” Thẩm Sở Hà mỉm cười và hơi nghiêng đầu qua. Ngoài mặt cô cười rất vui vẻ, nhưng trong lòng lạnh lùng đến mức nào, chỉ có mình cô biết.

Trong nhà tù...

Cũng đã qua vài ngày kể từ khi Chu Mộng Chỉ bị đánh lần đầu tiên.

Sự phản kháng ban đầu của Chu Mộng Chỉ đã thay đổi thành sự nhẫn nhục chịu đựng hiện tại. Song, dù cô ta có nhẫn nhịn thế nào, những người đó vẫn không chịu buông tha cho cô ta.

Hễ ai đó không vui thì liền văng tục chửi thề với cô ta, sau đó đánh đập liên tục. Chu Mộng Chỉ cũng từng phản ánh với các quản giáo, nhưng đổi lại được là những cú đấm đá còn mạnh tay hơn của các nữ phạm nhân.

Sau đó, Chu Mộng Chỉ đã bị đánh đến sợ hãi, và dần dần không dám nói gì nữa. Các nữ phạm nhân bắt nạt cô ta, cô ta chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Bây giờ, Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình giống như một xác chết biết đi vậy, không biết mình phải làm gì. Cô ta hồi hận từng giây từng phút rằng, nếu hôm đó mình tin vào những lời Chu Hán Khanh nói, liệu có phải sẽ không rơi vào bước đường này không?

Chu Hán Khanh, Chu Hán Khanh, Chu Hán Khanh...

Chu Mộng Chỉ thầm gọi tên Chu Hán Khanh trong lòng. Bây giờ người có thể cứu cô ta, người duy nhất mà cô ta có thể dựa vào, cũng chỉ có mình Chu Hán Khanh!

Chu Mộng Chỉ cùng đường bí lối lúc này mới phát hiện ra, thì ra người mà cô ta luôn dựa vào từ tận sâu trong đáy lòng mình, luôn là Chu Hán Khanh!

Nhưng, bây giờ đã muộn rồi! Bây giờ Chu Hán Khanh ngay cả bản thân còn khó bảo vệ được nữa là!

Chu Mộng Chỉ ôm lấy cái đầu đang đau đớn, nhớ lại trước khi bị bắt vào tù, cô ta đã biết rằng tất cả những chuyện mà mình và Chu Hán Khanh đã làm đều bị bại lộ rồi.

Bây giờ, cô ta bị bắt vào tù với tội danh giết người và đang chờ xét xử. Còn Chu Hán Khanh, đang bị truy nã khắp nơi vì tội danh thuê hung thủ đi giết người, làm gì còn cách đến cứu mình nữa!

Nước mắt cứ thế rơi xuống mà không báo trước. Chu Mộng Chỉ dựa vào bồn cầu bần thủ, ngược đầu nhìn lên trần nhà với đôi mắt trống rỗng: Cuộc sống này, rốt cuộc đến khi nào mới chấm dứt?

“Này, phu nhân Cố! Sao phu nhân lại khóc rồi?” Người phụ nữ béo đang ngồi ở vị trí tốt nhất trong nhà tù thấy Chu Mộng Chỉ khóc thì ngay lập tức hét lên.

Cách gọi “phu nhân Cố” này hoàn toàn mang ý mỉa mai.

Các nữ phạm nhân trong tù đều biết đầu óc của cô Chu Mộng Chỉ mới vào này có vấn đề, dám tự hét lên rằng mình là phu nhân của tổng tài tập đoàn Cố Thị! Nằm mơ giữa ban ngày à? Phu nhân Cố mà có thể sa vào con đường tù tội?

Lời chế giễu của người phụ nữ béo ngay lập tức đẩy lên tiếng cười của các nữ phạm nhân nhân khác.

Chu Mộng Chỉ cũng nhanh chóng thoát ra khỏi những cảm xúc hồi tiếc buồn bã. Cô ta lau nước mắt, quay lưng lại và không dám nói gì.

Cô ta bây giờ đã bị đánh sợ rồi, cũng không dám đáp trả nữa. Dù họ có nói điều gì khó nghe, Chu Mộng Chỉ cũng đều nhẫn nhịn.

“Này! Tao đang nói mày đấy! Sao lại quay lưng đi?” Người phụ nữ béo đứng dậy, nhìn Chu Mộng Chỉ rồi hét lên với vẻ mặt hung tợn. “Mày qua đây cho tao!”

Chu Mộng Chỉ lập tức sợ đến run lấy bẫy. Cô ta hoảng hốt nhắm chặt mắt lại. Trước ngực vốn đã bị người phụ nữ béo đó đá bị thương, vẫn chưa khỏi hẳn, bây giờ chỉ cần thở gấp thì lại thấy đau.

Bây giờ người phụ nữ béo lại gọi Chu Mộng Chỉ qua đó, Chu Mộng Chỉ cảm thấy mình sắp có thêm vết thương mới rồi.

405. Chương 406

60406. “Mẹ kiếp, mày bị điếc à?” Người phụ nữ béo nói xong liền cởi chiếc giày hơi bẩn trên chân xuống rồi ném mạnh về phía Chu Mộng Chỉ.

“Bốp” một tiếng, chiếc giày cỡ 42 ngay lập tức đập vào mắt Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ đau đến bụm mắt phải của mình lại, nước mắt cứ vậy mà chảy xuống. Cô ta cắn chặt môi, cố không để mình bật khóc thành tiếng.

“Mang chiếc giày của tao sang đây!” Người phụ nữ béo ngồi trong góc với vẻ đắc ý và ra lệnh cho Chu Mộng Chỉ.

Chu Mộng Chỉ cố gắng kìm nén sự thôi thúc muốn khóc, vẫn bịt mắt mình, cúi xuống đưa tay kia ra nhặt chiếc giày lên.

“Ai cho mày dùng tay nhặt?” Người phụ nữ béo hét lên. “Dùng miệng ngậm sang đây cho tao!”

“Ha ha ha ha...” Các nữ phạm nhân nữ vây quanh người phụ nữ béo lại được một trận cười đã đời. “Nhanh lên! Mau ngậm qua đây! Lâu lắm rồi bọn tao không được thấy chó, hãy làm cho bọn tao vui vẻ tí nào!”

Nước mắt rơi lã chã xuống đất, Chu Mộng Chỉ cố chịu cơn đau ngày càng nhiều trước ngực, chiếc giày bẩn thỉu trong tay đang bốc ra mùi hôi thối, làm cô ta rất buồn nôn. Một thứ dơ bẩn như thế, sao cô ta có thể dùng miệng của mình để ngậm qua đó?

“Mẹ kiếp! Tao thấy mày bị đánh chưa đủ!” Người phụ nữ béo nhổ một ngụm nước bọt, rồi dùng mắt ra hiệu với một nữ phạm nhân bên cạnh. “Mày, qua đó dạy cho nó biết quy tắc!”

“Dạ vâng, đại tì!” Nữ phạm nhân đó dường như cũng rất thích làm những việc đập thêm mấy cái này, vừa nhận được lệnh của người phụ nữ béo, cô ta liền phấn khởi chạy qua.

“Đại tì kêu mày ngậm giày qua đó kia!” Nữ phạm nhân bước đến trước mặt Chu Mộng Chỉ rồi giẫm mạnh lên khớp chân của Chu Mộng Chỉ.

Cả người Chu Mộng Chỉ giống như một con búp bê vỡ, ngay lập tức lảo đảo quỵ xuống đất.

Bộ đồng phục tù vốn đã cũ kỹ nay lại càng rách nát hơn. Đầu gối trắng nõn của Chu Mộng Chỉ cũng đây một cục xanh, kia một cục tím. Cô ta nhìn chăm chăm vào chiếc giày nằm trên đất, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Sao cô ta có thể ngậm chiếc giày hơi thối như vậy? Không đời nào! Không đời nào!

“Vẫn không vâng lời chứ gì?” Nữ phạm nhân đưa tay ra nắm lấy đầu tóc của Chu Mộng Chỉ, buộc cô ta phải nhìn vào mình. “Vậy xem ra tao phải mạnh tay rồi!”

Nữ phạm nhân nói xong liền nhặt chiếc giày hơi thối đó lên và nhét thẳng vào miệng Chu Mộng Chỉ.

“Ừm! Ừm! Ừm!” Chu Mộng Chỉ vùng vẫy đầy đau đớn. Cô ta cố hết sức đâm đá vào nữ phạm nhân kia, có chết cũng không chịu há miệng ra.

“A!” Nữ phạm nhân bị Chu Mộng Chỉ đang vùng vẫy vô tình đập trúng một phát, làm cô ta đau đến phải hét to lên. Cô ta giậm chân hét lên giận dữ. “Con khốn này! Muốn chết chứ gì!”

Chu Mộng Chỉ vừa thoát khỏi sự trói buộc của nữ phạm nhân liền nhanh chóng bò dậy, sợ hãi chạy đến góc tường cúi đầu ôm lấy hai chân mình. Đôi giày bẩn thỉu đó vẫn nằm trên mặt đất.

“Mẹ kiếp! Làm phản rồi nhì!” Người phụ nữ béo thấy vậy liền nổi xung thiên. Cô ta vẫy tay nói với nhóm nữ phạm nhân bên cạnh: “Chúng mày, lên hết cho tao! Hôm nay, dù thế nào đi nữa, tao cũng phải nhìn thấy bộ dạng của con khốn này khi ngậm giày!”

Các nữ phạm nhân vốn rất thích hòa nhau làm điều ác, và dĩ nhiên họ muốn xem bộ dạng của Chu Mộng Chỉ khi ngâm giày như thế nào. Thế là, giọng của người phụ nữ béo vừa dứt, họ lập tức vây quanh Chu Mộng Chỉ trong góc tường.

Chu Mộng Chỉ đầu tóc rối bời, giống như một người phụ nữ đã già đi mười tuổi. Cô ta sợ hãi nhìn vào những nữ phạm nhân đang nhếch mép cười ác ý, sợ đến mức lùi về sau liên tục, nhưng sau lưng cô ta là bức tường, làm gì còn đường để rút lui.

“Cầu xin các chị, hãy tha cho tôi đi!” Cuối cùng, Chu Mộng Chỉ cũng không chịu nổi nữa, cô ta hét lên rồi bật khóc.

Song, Chu Mộng Chỉ còn chưa khóc được tiếng thứ hai, nhóm nữ phạm nhân đã lao đến như ong vỡ tổ. Trong chưa đầy mười giây, vài người đã giữ chặt tay chân của Chu Mộng Chỉ, vài người khác lại giữ chặt đầu của Chu Mộng Chỉ, cuối cùng có một người dùng sức cạy miệng Chu Mộng Chỉ ra.

Cái miệng mềm mại giống như quả anh đào kia, thường ngày được phủ một lớp son cao cấp, mỗi tuần còn đi chăm sóc một lần, bây giờ lại bị nhiều bàn tay bẩn thỉu đụng vào!

Chu Mộng Chỉ trợn to mắt đầy kinh hoàng, trơ mắt nhìn một nữ phạm nhân nhét chiếc giày hôi thối và bẩn thỉu đó lên và nhét thật mạnh vào!

“Ưm!” Chu Mộng Chỉ gào lên thảm thương, cảm thấy miệng mình sắp bị chiếc giày bẩn thỉu kia làm cho nứt ra. Nước mắt chảy xuống như mưa, trong dạ dày cũng đang như sóng lớn cuộn trào.

Sao mình lại rơi vào cảnh ngộ này? Tại sao?

Chu Mộng Chỉ ghen ngào nước nỡ. Cô ta nghĩ đây là một cơn ác mộng! Không, điều này còn khủng khiếp hơn một cơn ác mộng!

“Ha ha ha...”

Cuối cùng đã nhìn thấy bộ dạng của Chu Mộng Chỉ khi ngâm giày, các nữ phạm nhân cười phá lên vui vẻ. Họ chỉ vào Chu Mộng Chỉ đang thê thảm khốn khổ và cười đến méo mặt.

“Này này này! Đừng chỉ lo cười chứ! Giày của tao đâu?” Người phụ nữ béo vẫn ngồi ở vị trí ban đầu. Cô ta nhúc nhích cổ nói: “Chúng mày cũng thật là! Mau nhờ ‘phu nhân Cố’ ngâm giày qua đây cho tao chứ! Chị đây cũng muốn tận hưởng mùi vị được ‘quý bà’ phục vụ!”

“Phải đấy! Phu nhân Cố à, hãy ngâm giày qua cho đại tỉ đi nào!” Một trong những nữ phạm nhân vừa cười vừa xách cổ áo của Chu Mộng Chỉ để cô ta đứng dậy, rồi đẩy mạnh về phía trước. “Mau đi nào!”

“Rầm” một tiếng, Chu Mộng Chỉ lại quỵ xuống đất. Lần này, Chu Mộng Chỉ không khóc. Cô ta sắp bị nhóm nữ phạm nhân này hành hạ đến không biết lên tiếng luôn rồi.

“Ồi! Thích quỳ đến vậy à?” Người phụ nữ béo thấy Chu Mộng Chỉ vẫn không nói không rằng, liền ngoáy mũi nói: “Vây mày hãy ngâm giày của tao rồi bò qua đây đi!”

“Phải đó! Trò này mới vui này!” Các nữ phạm nhân rất phấn khích, họ đá vào lưng Chu Mộng Chỉ hét lên. “Bò đi! Mau bò đi!”

Trong khoảnh khắc mà Chu Mộng Chỉ bị nhét chiếc giày vào miệng, tinh thần cô ta đã sụp đổ. Bây giờ nào cô ta trống rỗng, thậm chí ngay cả mình là ai, cô ta cũng tạm thời quên mất.

Các nữ phạm nhân đạp tiếp một cái, Chu Mộng Chỉ liền bò một cái. Đạp cái nữa, cô ta liền bò thêm cái nữa.

Cứ như thế, Chu Mộng Chỉ đầu tóc rối bời và vô cùng nhếch nhác đã ngâm chiếc giày của người phụ nữ béo kia, từ từ bò đến trước mặt cô ta.

Người phụ nữ béo thấy ánh mắt Chu Mộng Chỉ đã trở nên ngây dại, cô ta hừ một tiếng lạnh lùng khinh bỉ, rồi đưa tay ra nắm lấy chiếc giày kia kéo mạnh nó ra ngoài.

“A!” Chu Mộng Chỉ lại hét lên một tiếng thảm thương. Cái miệng đã bị rách bây giờ lại bị tổn thương lần thứ hai. Máu đỏ tươi chảy ra từ khước miệng của cô ta, nhỏ xuống mặt đất, và cũng nhuộm đỏ chiếc giày của người phụ nữ béo.

Người phụ nữ béo liếc nhìn chiếc giày đã bị dính máu của Chu Mộng Chỉ rồi mang vào với vẻ bực dọc. Cô ta đứng dậy giẫm một chân lên mặt Chu Mộng Chỉ.

Khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ dính sát vào mặt đất bẩn thỉu, nhưng cô ta vẫn trợn to mắt mà không nói gì.

“Giày của tao đã bị dính máu của mày, thật là xui xẻo, nên mượn mặt của mày dùng một lát!” Người phụ nữ béo nói xong thì đưa chiếc giày lên miết mạnh vào mặt Chu Mộng Chỉ.

Mặc dù người phụ nữ béo dùng sức rất mạnh, nhưng Chu Mộng Chỉ ngay cả việc nhú mày lại cũng không. Cô ta chỉ trợn to mắt, ánh mắt trống rỗng nhìn vào một chỗ.

Chu Mộng Chỉ không có phản ứng dần dần khiến các nữ phạm nhân mất hứng thú. Họ thay nhau đá Chu Mộng Chỉ một cái, sau đó ném cô ta đến cạnh bồn cầu, tạm thời tha cho cô ta.

“Mày, chà bồn cầu đi!” Người phụ nữ béo ném cây cọ rửa bồn cầu hôi bẩn vào mặt Chu Mộng Chỉ và nói: “Nếu chà không sạch, ngày mai mày sẽ biết mùi!”

Chu Mộng Chỉ cúi đầu nhìn cây cọ rửa bồn cầu trong tay, thừ người ra và cầm nó lên, bắt đầu chà bồn cầu thật mạnh.

406. Chương 407

60407. Bồn cầu có vẻ lâu lắm rồi không được lau chùi, khắp nơi đều dính đầy các chất bẩn thỉu, mùi thối xông lên nồng nặc, nhưng Chu Mộng Chỉ dường như không nhìn thấy, cũng không ngửi thấy gì, cứ ra sức chà thật mạnh.

Những kẻ bị nhốt trong nhà tù này đều là những kẻ vô cùng độc ác, thế nên có những cách giày vò người khác vô cùng kỳ dị, vừa rồi việc bắt Chu Mộng Chỉ ngâm giày chẳng qua chỉ là khởi đầu, không ngờ Chu Mộng Chỉ này lại quá yếu đuối, mới đó mà tinh thần đã hoàn toàn sụp đổ rồi!

Thế nên đám nữ phạm nhân lập tức mất hết hứng thú.

Giày vò người khác cốt là để trông thấy đáng về phần nô cùng cực mà không làm được gì của họ, như thế thì mới thấy thỏa mãn hứng thú. Bây giờ Chu Mộng Chỉ thậm chí còn không than van lấy một tiếng thì đúng là cụt hứng.

Chán ngắt!

Đám nữ phạm nhân nhún vai rồi ai về chỗ nấy, chỉ còn lại một mình Chu Mộng Chỉ đang ngồi xồm bên cạnh bồn cầu, ra sức chà cái bồn cầu bẩn thỉu.

Cộp cộp cộp...

Có tiếng gậy gõ cửa phòng vang lên, đám nữ phạm nhân lập tức ngoan ngoãn xếp thành hàng, nhưng Chu Mộng Chỉ thì vẫn cứ ngồi bên bồn cầu mà chà.

“Ai là Chu Mộng Chỉ?” Quản giáo bước vào phòng giam hỏi bằng vẻ mặt khó chịu.

Chu Mộng Chỉ giống như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục chà bồn cầu.

“Tôi hỏi lại một lần nữa! Ai là Chu Mộng Chỉ?” Quản giáo lập tức cao giọng, khiến đám nữ phạm nhân giật bắn mình.

“Nó!” Đám nữ phạm nhân thấy quần giáo đã nổi giận thì liền đồng loạt giơ tay chỉ về phía Chu Mộng Chỉ đang ngồi cạnh bồn cầu.

Quần giáo đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của đám phạm nhân, thấy Chu Mộng Chỉ đang ngồi chà bồn cầu thì liền cau mày rồi cầm cây gậy bước đến trước mặt cô ta.

“Nghe đây...” Quần giáo cầm cây gậy chĩa vào gương mặt tím bầm của Chu Mộng Chỉ nói, “Có người muốn gặp cô, mau đi theo tôi!”

Chu Mộng Chỉ đang thần thờ, nghe thế thì ánh mắt chợt sáng lên, nhưng ngay sau đó liền tối sầm lại, rồi cô ta lại trở về dáng vẻ thần thờ, gặt đầu đặt cây cọ bồn cầu trong tay xuống rồi bước theo quần giáo.

Ngay khi vừa bước ra khỏi cửa phòng giam, ánh mắt Chu Mộng Chỉ liền sáng trở lại!

Khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng, Chu Mộng Chỉ quay đầu nhìn đám nữ phạm nhân trong tù: Mấy chuyện hành hạ này, Chu Mộng Chỉ lúc đầu đúng là không chịu nổi, nhưng khi còn bé cô ta từng sống trong hoàn cảnh khó khăn, đương nhiên đã trải qua rất nhiều việc đáng sợ.

Chỉ cần có thể sống tiếp thì cô ta dù đã quen với sung sướng cũng vẫn có thể chịu được cực khổ!

Chu Mộng Chỉ tất nhiên không ngốc, cô ta biết đám nữ phạm nhân đó thích nhìn thấy dáng vẻ sụp đổ của cô ta, vậy nên cô ta nhất định phải giả điên giả ngốc, có thế thì mới có thể được sống yên ổn, mới có thể sống tiếp, chờ người đến cứu mình!

Nhưng Chu Mộng Chỉ lại hoàn toàn không ngờ được, mới đó mà đã có người đến cứu cô ta rồi!

Người sắp sửa gặp mặt đây là bạn hay thù, Chu Mộng Chỉ còn chưa biết được.

Nhưng trong lòng cô ta chỉ có một suy nghĩ: Cho dù phải trả cái giá thế nào thì cô ta cũng phải rời khỏi đây! Nếu được thì còn phải trả thù cả đám nữ phạm nhân đã ức hiếp cô ta trong tù nữa.

Chu Mộng Chỉ cố lấy lại tâm trạng bình tĩnh, sau khi theo quần giáo đi một lúc thì cuối cùng cũng đến chỗ gặp mặt.

Nhưng khi Chu Mộng Chỉ trông thấy người ấy thì lập tức ngẩn người.

Sao lại là Leonard?

Không phải là Chu Hán Khanh, người cô ta vừa mong chờ lại vừa lo sợ, cũng không phải là Cố Thiên Tuấn, người cô ta vừa căm hận lại vừa thất vọng, càng không phải là đám phu nhân cao quý bình thường hay đi theo nịnh hót cô ta!

Mà lại là Leonard! Anh ta sao lại muốn gặp mình chứ?

Leonard mặc một bộ trang phục thoải mái màu đen, không hề có chút dáng vẻ nào của tổng tài, mái tóc vàng bình thường để dài lúc này được buộc lại thành các lọn nhỏ, gương mặt đậm chất ngoại quốc, đôi mắt xanh lục ánh lên một vẻ cười khách sáo.

Chu Mộng Chỉ chỉ mới gặp Leonard có vài lần, chỉ biết anh là thiếu gia của một gia tộc ở Mỹ, từng hợp tác vài dự án nhỏ với Cố Thiên Tuấn, lần gặp mặt gần đây nhất chính là trong tiệc kỉ niệm ngày cưới của cô ta và Cố Thiên Tuấn!

Nhưng gia tộc của Leonard có thế lực rất lớn ở Mỹ, mấy năm gần đây đang tiến quân vào thị trường Trung Quốc, các thế lực ở đây đều phải nể mặt họ vài phần.

Nếu Leonard thật sự muốn cứu mình ra thì mình vẫn còn cơ hội!

Nghĩ đến đó, ánh mắt Chu Mộng Chỉ lại sáng lên lần nữa.

“Phu nhân Cố...” Leonard trông thấy Chu Mộng Chỉ đến liền cất lời chào bằng tiếng Trung, sau đó như nhớ ra gì đó mà liền cười nói, “Sorry, tôi nên gọi cô là cô Chu thì hơn, vì cô cũng không còn là vợ của Cố tổng nữa.”

“Sao lại là anh?” Chu Mộng Chỉ có hơi không tin mà ngồi xuống trước mặt Leonard, “Sao lại là anh đến tìm tôi?”

“Đương nhiên là tôi rồi.” Gương mặt đậm chất ngoại quốc của Leonard nở một nụ cười bí hiểm, “Chứ không lẽ cô Chu còn mong Cố tổng sẽ đến cứu cô sao?”

Chu Mộng Chỉ nghe Leonard nói như thế lập tức phần nộ nghiêng rằng, chuyện mình và Cố Thiên Tuấn li hôn, chắc chắn đều bị mọi người biết cả rồi!

“Nói đi, đến tìm tôi làm gì?” Chu Mộng Chỉ sầm mặt hỏi, cho dù người trước mặt là ai thì cô ta cũng đều phải nắm lấy cơ hội mà thoát ra ngoài!

“Đương nhiên là để cứu cô rồi!” Leonard nhún vai, sau đó từ từ tiến sát lại rồi nói với Chu Mộng Chỉ, “Cô Chu, mấy ngày qua cô sống trong tù chắc vất vả lắm nhỉ?”

“Chắc chắc chắc...” Leonard vừa nói vừa đưa tay nâng cằm Chu Mộng Chỉ lên, “Thật tiếc cho gương mặt đậm chất Á Đông của cô, cô xem, đẹp biết chừng nào!”

Chu Mộng Chỉ nghi hoặc nhìn Leonard một lượt, cô ta biết rõ mình rất đẹp, nhưng cái tiếng công tử ăn chơi của Leonard thì cho dù chưa tiếp xúc, Chu Mộng Chỉ cũng đã nghe nói đến rồi, anh ta trước nay luôn xem phụ nữ là món trang sức của mình!

Do thấy mình xinh đẹp nên Leonard mới muốn đến cứu mình sao? Chuyện này là không thể!

Bây giờ, ngoại trừ Chu Hán Khanh ra thì Chu Mộng Chỉ không tin sẽ có bất kì người nào mạo hiểm đắc tội với Cố Thiên Tuấn mà đến cứu cô ta!

Nghĩ đến Chu Hán Khanh, ánh mắt Chu Mộng Chỉ lập tức tối sầm lại, cô ta hất tay Leonard ra rồi hỏi thẳng về Chu Hán Khanh: “Tôi biết anh còn có mục đích khác. Nhưng trước khi bàn chuyện chính, anh phải nói cho tôi biết tình hình của Chu Hán Khanh! Anh ấy bây giờ sao rồi?”

“Vẫn chưa bị bắt!” Leonard bị hất tay ra bèn nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, “Anh Chu có vài phương diện đúng là khiến tôi nể phục, anh ta bây giờ có lẽ đang trốn ở một xó xỉnh không ai biết rồi tính kế giải cứu cô đấy!”

Đôi mày Chu Mộng Chỉ khẽ giạt nhẹ, sau đó cố kìm nén cảm xúc phức tạp trong lòng, ý nghĩ muốn sống tiếp càng lúc càng mãnh liệt: “Nói đi, anh đến tìm tôi rốt cuộc là vì lí do gì?”

“Được!” Leonard búng tay, “Cô Chu đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng không vòng vo nữa, chúng ta hợp tác đi!”

Leonard vừa nói vừa hất cằm ra hiệu người đứng bên cạnh đưa ra một xấp giấy tờ đặt xuống trước mặt Chu Mộng Chỉ: “Cô kí vào bản thỏa thuận này thì tôi sẽ cứu cô ra.”

Chu Mộng Chỉ nghi hoặc nhìn Leonard, sau đó đưa bàn tay đầy thương tích của mình ra giở xem giấy tờ, nhưng khi xem đến trang thứ ba thì ngón tay cô ta chợt khựng lại, cô ta ngẩng đầu lên nói với Leonard: “Leonard, cái miệng của anh cũng không nhỏ nhỉ, vừa há ra là muốn nuốt hết cổ phần của tôi ở Cổ Thị!”

407. Chương 408

60408.Chu Mộng Chỉ bị Cố Thiên Tuấn bày kế nên đã kí vào đơn li hôn, tài sản chung của vợ chồng đều thuộc về Cố Thiên Tuấn hết, nhưng số cổ phần này là tài sản riêng mà Cố Thiên Tuấn lúc đầu đã cho cô ta, là tia hi vọng cuối cùng của cô ta! Chu Mộng Chỉ biết ngay Leonard đến tìm mình là có mục đích khác mà!

“Dù sao thì số cổ phần này thật ra đều đang nằm trong tay Cố Thiên Tuấn cả rồi, tuy trên danh nghĩa là của cô nhưng cô hoàn toàn không còn khả năng lấy lại, chỉ bằng cứ giao cho tôi, có khi sẽ có ích hơn đấy.” Leonard nói xong liền áp sát lại Chu Mộng Chỉ, “Cô Chu, cô đừng quên là ngoài tôi ra thì chẳng còn ai có thể cứu cô ra khỏi nhà tù này!”

Chu Mộng Chỉ mím môi, trong lòng thấy rất căm phẫn: Leonard đúng là dê tiện, bắt mình bỏ ra số tiền lớn như vậy để đổi lấy sự tự do! Đúng là tham lam quá độ mà!

“Cô Chu, cô suy nghĩ xong chưa?” Leonard vừa nói vừa cố tình nhìn vào cái đồng hồ đắt tiền trên tay, “Tôi bận lắm đây.”

“...” Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, cho dù có không nở từ bỏ số cổ phần đó thì cô ta cũng hiểu, bây giờ chỉ có Leonard mới cứu được cô ta! Nếu bỏ mất cơ hội này thì cô ta có thể sẽ phải ở trong nhà tù này cả đời!

“Tôi có ba yêu cầu! Nếu anh đáp ứng ba yêu cầu này thì tôi mới bằng lòng kí vào thỏa thuận này!” Chu Mộng Chỉ nhìn chăm chăm Leonard, có vẻ đã thỏa hiệp.

“Cô nói xem!” Leonard không nhận lời ngay mà đổi sang ngồi một tư thế nhàn nhã khác rồi nói, “Nếu quá khó thì tôi còn phải suy xét lại.”

“Thứ nhất, tôi muốn trả thù đám người đã bắt nạt tôi trong tù. Thứ hai, giúp tôi tìm một luật sư, biện hộ cho tôi khi ra tòa. Thứ ba, giúp tôi tìm tung tích của Chu Hán Khanh!”

“Chắc chắc chắc...” Leonard đột nhiên cảm thấy có hơi buồn cười, bảo anh tìm luật sư biện hộ thì còn hiểu được, bảo anh tìm Chu Hán Khanh nghe cũng rất hợp lí, nhưng bảo anh phải giúp cô ta trả thù đám nữ phạm nhân kia thì đúng là đã quá nhỏ mọn rồi!

Chu Mộng Chỉ bây giờ đã rơi vào bước đường này rồi mà vẫn nung nấu quyết tâm báo thù, xem ra cả đời này cô ta sẽ không bao giờ chịu thua ai.

“Anh cười như thế là có ý gì?” Chu Mộng Chỉ khó chịu nhìn Leonard uy hiếp, “Nếu anh không chấp nhận ba yêu cầu của tôi thì tôi sẽ không đồng ý nhượng số cổ phần đó lại cho anh đâu!”

“OK, OK!” Leonard nhún vai, “Tôi có thể làm được mấy điều kiện mà cô vừa đưa ra, cô kí đi!”

Dù sao cô cũng chẳng thể sống được đến ngày ra tòa, càng chẳng có cơ hội mà gặp Chu Hán Khanh! Ánh mắt Leonard lóe lên một tia sáng, nhưng ngay sau đó lại tan đi trong đồng tử xanh lục ấy.

Chu Mộng Chỉ hoàn toàn không biết chuyện gì sắp xảy ra, sau khi nghe câu trả lời đồng ý của Leonard rồi mới hài lòng kí tên mình vào tập văn kiện dày ấy.

Chu Mộng Chỉ đặt bút xuống bàn, đẩy ra trước mặt Leonard nói: “Bây giờ anh nên thực hiện việc đầu tiên mà anh vừa hứa với tôi đi!”

“Được thôi!” Leonard cười nhẹ nhàng rồi phẩy tay, tỏ ý bảo mấy người sau lưng đi theo Chu Mộng Chỉ.

Còn anh thì phải đi làm một chuyện quan trọng hơn, đó là phải đích thân đi gặp nói chuyện với cục trưởng, vì dù sao chuyện làm trái ý Cố Thiên Tuấn mà cho Chu Mộng Chỉ tại ngoại là một việc rất khó.

Leonard rời khỏi nhà tù, còn Chu Mộng Chỉ thì dẫn mấy người mặc áo đen hiên ngang bước vào phòng giam.

Đám nữ phạm nhân kia trông thấy Chu Mộng Chỉ vừa rồi bị họ đánh cho ngớ ngẩn, bây giờ lại dương dương đắc ý dẫn một đám người quay lại!

Bất giác, tất cả bọn họ đều sợ hãi đứng ra phía sau người phụ nữ to béo.

Còn người phụ nữ béo không có nơi nào để trốn, đành phải bầm bụng nhìn Chu Mộng Chỉ quát: “Con khốn, mày còn chưa bị đánh đủ à?”

Chu Mộng Chỉ cười khẩy rồi nói với đám người áo đen bên cạnh: “Trời nó lại, người đầu tiên tôi muốn đánh chính là con khốn này!”

Mấy người áo đen có hơi ngán ngấm, tay của họ là dùng để cầm súng bắn địch, bây giờ lại đi ức hiếp mấy người phụ nữ, thật sự là không chấp nhận được.

Nhưng vì đã được giao nhiệm vụ này nên họ đành phải miễn cưỡng nghe lời Chu Mộng Chỉ.

Thế là, đám người áo đen liền tiến đến trối người phụ nữ béo kia lại.

“Con khốn! Mày dám đánh tao này!” Chu Mộng Chỉ bước lên đá người phụ nữ béo một cái rồi giơ tay tát lia lịa vào mặt cô ta.

Đám nữ phạm nhân khác lúc này sợ đến mức run bần bật, không dám ho he tiếng nào.

“Chúng mày chờ đó, hôm nay không đứa nào thoát đâu!” Chu Mộng Chỉ chỉ tay vào mặt đám nữ phạm nhân mà rống lên.

Mấy người mặc áo đen cạ lời nhìn bộ dạng điên cuồng của Chu Mộng Chỉ và đám nữ phạm nhân thấp hèn kia, trong đầu đột nhiên nhớ ra một câu nói: Đúng là chó cắn chó.

**

Sau khi Leonard vất vả vận dụng mối quan hệ, Chu Mộng Chỉ cuối cùng cũng được tại ngoại.

Và tin này mau chóng đến tai Cố Thiên Tuấn.

“Vào đúng lúc quan trọng này, sao Leonard lại nhảy ra?” Trương Hiểu Hy nhìn Cố Thiên Tuấn, thắc mắc nói, “Mỗi khi có chuyện gì xảy ra thì cần phải xem người được lợi cuối cùng là ai, ai có khả năng là người đứng đằng sau toàn bộ chuyện này...”

Nói đến đây, Trương Hiểu Hy đột nhiên cau mày, vẻ mặt như đã hiểu ra gì đó: “Đúng rồi, số cổ phần đứng tên Chu Mộng Chỉ. Thứ mà Leonard đang dòm ngó rất có khả năng chính là số cổ phần của Cố Thị mà Chu Mộng Chỉ đang đứng tên! Bây giờ tôi sẽ đi điều tra xem số cổ phần ấy đã được chuyển tên chưa, còn nữa, có thể tung tích của An Diễm cũng có liên quan đến Leonard!”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Tuấn bác bỏ đề nghị của Trương Hiểu Hy, anh cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Người đứng đằng sau mọi chuyện đã chơi một ván cờ rất lớn, vậy thì sẽ không dễ dàng bị lộ diện vào lúc này, có thể Leonard cũng chỉ là một con cờ của người đó thôi.

Có điều, Cố Thiên Tuấn cảm thấy rất lạ, người có thể sai khiến Leonard đích thân ra tay như vậy thật sự không nhiều, một người có thể lực lớn như vậy rốt cuộc là ai?

“Sao vậy?” Trương Hiểu Hy không hiểu, “Nếu số cổ phần đó thật sự được chuyển sang tên của Leonard thì có khi chúng ta sẽ có thể từ anh ta mà lần ra được tung tích của An Diễm đấy.”

“Cổ phần có thể chuyển qua chuyển lại mà, chúng ta cần phải xem người cuối cùng sở hữu số cổ phần đó là ai, thế nên bây giờ mà điều tra thì có hơi sớm.” Cố Thiên Tuấn bình thản nói, “Tôi cảm thấy, sau này sẽ còn xảy ra chuyện nữa, chúng ta phải từ từ chờ đợi xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Vậy còn An Diễm?” Trương Hiểu Hy thắc mắc hỏi Cố Thiên Tuấn, “Anh không lo cho An Diễm sao?”

Nghe Trương Hiểu Hy hỏi, Cố Thiên Tuấn lập tức nhíu mày.

Anh sao có thể không lo cho An Diễm? Anh bây giờ, mỗi phút mỗi giây đều đang hối hận, nếu anh mà lật bài ngửa sớm với Chu Mộng Chỉ thì có lẽ An Diễm đã không gặp phải những chuyện này rồi!

Nhưng với những việc đang xảy ra hiện giờ, Cố Thiên Tuấn đang dần dần nhận ra những thứ mà lúc trước anh không để ý đến.

Bất kì ai làm chuyện gì cũng đều có một mục đích cả.

Người có thể giương súng bắn Chu Hán Khanh thì chắc chắn phải rất có thể lực, An Diễm bình thường không thể giao thiệp với người như vậy, thế nên người đó rất có thể là kẻ thù của anh, và mục đích hấn bắt cóc An Diễm là để ra điều kiện với anh.

Nhưng đã nhiều ngày trôi qua mà anh vẫn không thu được chút manh mối nào.

Cũng có nghĩa là, người đã đưa An Diễm đi ấy không phải đang nhắm vào anh, cũng không thể là kẻ thù của An Diễm. Vậy nên, Cố Thiên Tuấn cho rằng, mục đích của người ấy rất đơn giản: Hắn chỉ muốn cứu An Diễm mà thôi.

408. Chương 409

60409.Nếu đã như vậy thì bây giờ có thể tạm thời không cần lo về an toàn của An Điềm.

Không những vậy, Cố Thiên Tuấn còn cho rằng, người đã cứu An Điềm ấy mới chính là chủ mưu của tất cả mọi chuyện này!

Người này tại sao lại cứu An Điềm? Hắn có quan hệ gì với An Điềm? Đó mới chính là những câu hỏi mà Cố Thiên Tuấn thật sự muốn tìm hiểu.

Cũng chỉ còn cách giải đáp những câu hỏi này thì Cố Thiên Tuấn mới có thể nhìn thấu ván cờ của người đó.

Nhưng cho dù đã biết An Điềm được an toàn rồi thì anh cũng không thể nào bình tĩnh được! Cố Thiên Tuấn nhắm mắt, cảm thấy hai bên thái dương nhức nhối: An Điềm, em đang ở đâu? Rốt cuộc em đang ở đâu?

Lúc này, An Điềm đang nằm sưởi nắng trong vườn biệt thự chợt hắt hơi một cái.

“Át xì!” An Điềm xoa mũi, lẩm bẩm, “Chắc chắn là An An đang nhớ mình rồi!”

Mấy ngày nay, An Điềm luôn ở trong biệt thự sân vườn này, uống thuốc bôi thuốc đúng giờ, còn được ăn uống thỏa thích, An Điềm cảm thấy mình sắp sửa thành con heo đến nơi rồi.

Nhưng suốt cả một thời gian dài mà An Điềm vẫn chưa được gặp “cậu chủ” bí ẩn kia.

Chỉ có dì Dương suốt ngày nhắc đến “cậu chủ” trước mặt An Điềm.

Chẳng hạn như: “Cô An, canh gà này là do chính tay cậu chủ nấu đấy!”

“Cô An, trong lúc cô ngủ thì cậu chủ đã đến thăm cô mấy lần đấy!”

“Cô An, cậu chủ chúng tôi cảm kì thi họa cái gì cũng giỏi, cô gái nào mà lấy được cậu ấy thì đúng là có phúc ba đời đấy!”

Vân vân và mây mây.

An Điềm lúc đầu còn ậm ừ phụ họa vài âu, nhưng bây giờ thì hoàn toàn làm như không nghe thấy nữa. Ngoài ra, khi sức khỏe càng lúc càng hồi phục thì tâm trạng An Điềm lại càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Cô đã mất tích một thời gian dài rồi, chắc chắn đang có rất nhiều người lo lắng cho cô, nhất là An An, cũng không biết dạo này có ổn không. Còn có cả Doanh Doanh nữa, không biết tình hình sức khỏe ra sao rồi. Và cả Cố Thiên Tuấn, có phải đang rất lo cho cô hay không.

Nhưng dì Dương không hề cho cô đi đâu cả, ngay cả điện thoại cũng không được gọi!

An Điềm thở dài, trong lòng thấy rất bức bối, cứ liên tục nghiêng còng cỏ đang cắn ở răng..

“Cô An!” Dì Dương từ xa bước đến chỗ của An Điềm.

An Điềm giả vờ không nghe thấy, cũng không quan tâm dì Dương, cứ tiếp tục ngồi thẩn thờ trên bãi cỏ.

“Cô An!” Dì Dương bước đến trước mặt An Điềm cười nói, “Cô An, lại đến giờ ăn cơm rồi, hôm nay thì cậu chủ nhà chúng tôi đã nấu cho cô...”

“Dì Dương!” An Điềm ngắt lời dì Dương, lấy còng cỏ đang cắn ra ném xuống đất rồi tò mò hỏi, “Con có thể gặp cậu chủ của dì không?”

“Cô An, tôi đã nói rồi, cậu chủ nói bây giờ chưa phải lúc gặp cô, cho hỏi cô có việc gì không? Tôi nhất định sẽ chuyển lời.”

“Thật ra, con muốn về nhà.” An Điềm mấy ngày nay đã liên tục tỏ ý này, “Con thật sự rất lo cho người nhà và bạn bè con.”

Dì Dương thở dài nói với An Điềm: “Thật ra, cô An à, cô thì lo cho người nhà và bạn bè cô, nhưng cậu chủ nhà chúng tôi thì lại rất lo cho cô đấy.”

“Con nói rõ lại lần nữa, con thật sự cảm ơn cậu chủ của dì đã cứu con, nhưng anh ta lại không ra gặp mặt con, con cũng chẳng biết anh ta là ai, giờ con muốn cảm ơn cũng không biết cảm ơn ai nữa!” An Diễm có hơi sốt ruột, “Hơn nữa, cho dù ra sao thì anh ta cũng không thể bắt con ở mãi chỗ này được, con còn nhiều chuyện phải làm lắm!”

“Nhưng mà...”

“Dì Dương, dì khỏi phải nhưng nhị nữa, xem như con cầu xin dì đi! Nếu cậu chủ của dì không muốn gặp con thì xin dì nói với anh ấy, con thật sự rất muốn rất muốn về nhà!”

“Chuyện này...” Dì Dương nhìn vẻ mặt của An Diễm, chỉ biết thở dài nói, “Thôi được rồi, để tôi đi hỏi lại cậu chủ. Nhưng mà, cô phải ăn cơm trước đã! Sau khi cô ăn cơm xong rồi, tôi sẽ báo lại kết quả cho cô! Giờ tôi dìu cô lên lầu.”

“Không cần đâu, con tự đi được, con khỏe lắm rồi! Chỉ cần dì cho con rời khỏi đây thì con làm gì cũng được!” An Diễm đẩy cánh tay định dìu của dì Dương rồi quay người khập khiễng bước vào biệt thự, muốn chứng minh rằng bây giờ cô đã hoàn toàn hồi phục rồi!

Dì Dương nhìn theo bóng dáng An Diễm, biết rõ cô vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng cũng nhận ra An Diễm thật sự muốn rời khỏi đây.

Dì Dương thở dài, vừa định quay đi thì chợt trông thấy cậu chủ của mình. Anh mặc một bộ đồ trắng đứng trước mặt dì, ánh nắng chiếu từ đằng sau khiến anh trông càng xa vời khó mà tiếp cận.

Dì Dương vội vàng cúi đầu chào: “Cậu chủ.”

“Nhiên Nhiên lại muốn bỏ đi sao?” Giọng của chàng trai có hơi hụt hẫng, anh vốn định giữ cô lại lâu hơn nữa.

“Vâng, cô An có vẻ rất lo lắng cho người nhà và bạn bè mình.” Dì Dương gật đầu, “Cậu chủ, sao cậu vẫn không chịu gặp mặt cô An Diễm? Cô ấy đã bảo là rất cảm kích ơn cứu mạng của cậu.”

“Giờ vẫn chưa phải lúc, tôi không thể lấy thân phận này mà gặp cô ấy được.” Chàng trai trầm ngâm, do dự rất lâu, cuối cùng quyết định, “Mau dọn hành lý cho An Diễm, nhớ xếp cả số thuốc uống và thuốc bôi mà cô ấy cần nữa nhé.”

“Cậu chủ, ý cậu là...”

“Bây giờ Nhiên Nhiên đã khỏe nhiều rồi, nếu cô ấy muốn đi thì cứ để cô ấy đi.” Chàng trai bất lực thở dài, “Dù sao chúng tôi rồi sẽ mau chóng chính thức gặp nhau thôi.”

Dì Dương xót xa nhìn chàng trai, cuối cùng đành phải gật đầu nói: “Thôi được rồi, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.”

An Diễm sau khi ăn cơm xong thì ngồi yên trong phòng, muốn chờ dì Dương đến báo lại cho cô biết ý của cậu chủ, tuy kết quả lần nào cũng khiến cô thất vọng, nhưng dù sao cũng vẫn cứ hi vọng.

Lúc này, cửa được mở ra, An Diễm lập tức đứng dậy, thấy dì Dương đang mỉm cười bước đến.

“Sao rồi dì Dương? Cậu chủ của dì nói sao?” An Diễm sốt ruột nắm tay dì Dương.

“Cô An, cô có thể đi rồi, xe đang đợi cô ngoài cổng biệt thự.” Dì Dương vỗ nhẹ lên bàn tay An Diễm nói.

“Thật sao?” An Diễm mừng rỡ nhảy cẫng lên, kích động đến mức động đến vết thương, sau đó liền nhăn nhó mặt mũi mà ngồi xuống lại.

Nhưng dù như vậy thì nét kinh ngạc trên mặt vẫn không bớt đi, cô lại kích động hỏi: “Thật chứ?”

“Thật mà.” Dì Dương gật đầu, “Để tôi dìu cô đi.”

“Vâng.” An Diễm phấn khích được dì Dương dìu ra ngoài, nhẹ nhàng ngồi lên chiếc xe đỗ ngoài cổng biệt thự.

“Cô An, tôi đưa cô đến đây thôi, bây giờ tài xế sẽ đưa cô đến khu công nghệ cao thành phố H.”

“Tạm biệt dì Dương!” An Diễm ngồi vào xe, vui vẻ vẫy tay với dì Dương, “Con sẽ nhớ dì lắm! Cảm ơn sự chăm sóc của dì thời gian qua!”

“Ừ, tạm biệt cô An!” Dì Dương cũng vẫy tay chào An Diễm.

Lúc này, tài xế trong xe nói: “Cô An, xe sắp chạy rồi, cô ngồi cẩn thận nhé.”

“À vâng.” An Diễm ngồi ở phía sau gập đầu, cảm thấy giọng của tài xế này rất quen, nhưng vì đang muốn về nhà, tâm trạng quá phấn khích nên cô cũng không để ý nhiều.

Chiếc xe từ từ lăn bánh khỏi biệt thự rộng lớn, chạy đến một con đường nhựa.

An Diễm hưng phấn ngẩng nhìn phong cảnh ven đường, sau đó vui vẻ nhìn tài xế qua gương chiếu hậu, thấy anh ta mặc một cái áo khoác lớn màu đen, còn đeo kính đen và bịt khẩu trang, chỉ để lộ cặp mắt.

An Diễm thắc mắc nhún vai, nhưng ngay sau đó hiểu ra, dù sao cậu chủ nhà này cũng rất bí ẩn, thế nên tài xế của anh ta cũng bí ẩn thì cũng không có gì lạ.

“Anh là tài xế của cậu chủ đó à?” An Diễm vui vẻ xã giao với tài xế.

409. Chương 410

60410. “Vâng.” Tài xế ăn mặc kì quái nọ nhẹ nhàng gập đầu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Nhưng An Diễm vẫn cứ hứng thú, cô nhìn sang cái ba lô to bên cạnh mình, biết ở trong đó là đủ các loại thuốc và vật dụng mà “cậu chủ” đã chuẩn bị cho cô.

“Cậu chủ của các anh đúng là một người tốt, nhưng lại không chịu gặp tôi, nếu anh gặp cậu chủ thì nhớ giúp tôi chuyển lời cảm ơn đến cho anh ấy nhé!” An Diễm ôm cái ba lô vào lòng vui vẻ nói.

Nhưng điều An Diễm không biết chính là, anh tài xế ăn mặc kì lạ trước mặt cô đây chính là “cậu chủ” mà cô đang nói, bởi vì muốn được ở thêm bên cạnh cô mà đã giả làm tài xế, muốn đích thân đưa cô về thành phố H.

“Tôi sẽ...” Chàng trai cất tiếng nói, nhưng ngay sau đó sửa lại, “Cậu chủ sẽ biết mà.”

“Vâng!” An Diễm gập đầu thật mạnh, sau đó không nói gì nữa.

Sắp về đến thành phố H rồi!

An Diễm hưng phấn vuốt mặt, nhưng ngay sau đó nhận ra trên mặt mình, các vết thương vẫn còn chưa lành hẳn!

Nét phấn khích trên mặt cô lập tức khựng lại: Bây giờ mình vóc dáng này đi gặp Cố Thiên Tuấn thì anh ấy liệu có chê mình xấu không nhỉ?

Nghĩ đến đây, An Diễm lập tức bỏ ngay ý định muốn gặp Cố Thiên Tuấn, cứ về biệt thự trước đi vậy, dù sao Cố Thiên Tuấn bây giờ chắc đang ở công ty, bây giờ mình nên đi gặp An An trước, đã rồi đi lâu như vậy, không biết An An sao rồi, có nhớ mình hay không.

Còn về Cố Thiên Tuấn, An Diễm nhún vai, cảm thấy không cần phải vội.

Cứ như thế, An Diễm được tài xế đưa về trung tâm thành phố H.

Khung cảnh trước mắt càng lúc càng quen thuộc, nụ cười trên môi An Diễm càng lúc càng rạng rỡ. Khi chiếc xe đỗ lại, An Diễm vội vàng mở cửa xe chạy ra ngoài.

“Nhiên...” Chàng trai thấy nhìn cái ba lô vẫn còn nguyên trên băng ghế thì liền cất tiếng gọi, nhưng sau đó sửa lại ngay, “Cô An, túi của cô.”

“À, tôi vui quá nên quên mất.” An Diễm vừa vỗ đầu mình vừa quay lại lấy ba lô trong xe rồi vẫy tay với tài xế, “Vất vả cho anh rồi, có duyên sẽ gặp lại!”

“Tạm biệt...” Chàng trai nhìn theo bóng dáng An Diễm, nhủ thầm trong lòng: Nhiên Nhiên, em phải bảo trọng, chúng ta sẽ mau chóng gặp lại nhau.

Rồi anh buồn bã quay xe rời đi, qua gương chiếu hậu, anh có thể thấy bóng dáng của An Diễm càng lúc càng xa, càng lúc càng xa, cuối cùng không còn thấy đâu nữa.

Chàng trai hít một hơi thật sâu rồi đưa mắt nhìn về phía trước: Tiếp theo đây, mình phải làm việc quan trọng hơn, bây giờ cứ để Thẩm Sở Hà đưa Nhiên Nhiên quay về bên Cố Thiên Tuấn đi, cũng chẳng có gì ghê gớm cả, rồi sẽ có ngày, Nhiên Nhiên và mình sẽ ở bên nhau cả đời!

Chàng trai nghĩ đến đây liền đạp mạnh chân ga, chiếc xe ngay lập tức phóng như bay trên đường, chẳng mấy chốc mất hút.

Lúc này, An Diễm đang đứng một mình giữa đường phố rộng lớn ở trung tâm thành phố H, đột nhiên nhớ ra một vấn đề quan trọng: Tuy dì Dương đã chuẩn bị cho cô rất nhiều thuốc uống lẫn thuốc bôi, nhưng dì ấy dường như đã quên đưa tiền cho cô, bây giờ cô không một xu dính túi, cũng không có điện thoại, làm sao mà về đây?

Trong lúc An Diễm đang lo sốt vó thì một chiếc xe đột nhiên đỗ lại trước mặt cô.

“An Diễm! Trùng hợp quá, sao cô lại ở đây?” Cửa sổ xe hạ xuống, để lộ ra Thẩm Sở Hà với nụ cười tươi rói ấm áp.

“Thẩm Sở Hà!” An Diễm ngạc nhiên vô cùng, chuyện này đúng là quá trùng hợp mà, mình vừa định bắt taxi thì Thẩm Sở Hà lại lái xe xuất hiện ngay trước mặt mình!

Gương mặt Thẩm Sở Hà cũng đầy nét kinh ngạc, cô hô to: “An Diễm, sao cô lại đứng ngoài đường vậy? Tôi nghe đồng nghiệp nói cô bị ốm, xin nghỉ nửa tháng rồi cơ mà! Mà lạ hơn nữa là người ta còn đồn cô bị bắt cóc nữa! Làm tôi rất thắc mắc muốn đi gặp anh Lâm hỏi xem là như thế nào đấy! Nhưng dạo này Hiểu Hiểu cũng gặp chuyện, thế nên tôi không tiện hỏi, vậy tóm lại An Diễm à, thời gian qua cô gặp chuyện gì vậy? Tôi...”

“Sở Hà!” An Diễm ngượng ngùng ngắt lời Thẩm Sở Hà, sau đó cười nói với cô, “Có thể đưa tôi đến một nơi được không? Những chuyện khác lên xe tôi sẽ kể với cô nhé?”

“Được chứ!” Thẩm Sở Hà gật đầu rồi vội vàng mở cửa xe, “Mau vào đi.”

An Diễm mừng rỡ ôm ba lô rồi ngồi vào ghế cạnh tài.

“Trời ơi, An Diễm, mặt của cô làm sao thế?” Thẩm Sở Hà kinh ngạc chỉ vào mấy vết thương chưa lành trên mặt An Diễm hỏi, “Vừa rồi cô đứng ở ngoài tôi nhìn không rõ, mặt của cô sao lại đầy thương tích thế này?”

“Chuyện này...” An Diễm lập tức ôm mặt, tuy cô vừa rồi đã ý thức được chuyện mặt mình vẫn còn vết thương, nhưng bây giờ vẻ kinh ngạc của Thẩm Sở Hà đã thật sự động chạm đến lòng tự tôn phụ nữ của cô rồi, “Trông xấu lắm à?”

“Không xấu, không xấu!” Thẩm Sở Hà liền lắc đầu giải thích với An Diễm, “Tôi chỉ là ngạc nhiên thôi, đang yên đang lành sao mặt cô lại bị thương?”

Tuy Thẩm Sở Hà phủ nhận việc mấy vết sẹo trên mặt An Diễm là xấu, nhưng An Diễm sống chết cũng không bỏ tay ra khỏi mặt mình.

Phụ nữ nào mà chẳng muốn mình đẹp?

An Diễm bây giờ chẳng cảm thấy đau ở những chỗ khác trên người nữa, chỉ có mấy vết sẹo trên mặt là đáng quan tâm nhất thôi!

Lỡ như bị hủy dung nhan thì sao? Lỡ như sau này biến thành mẹ mìn chuyên dọa trẻ con thì sao? Mà cho dù không làm trẻ con sợ thì cũng sẽ bị người ta chỉ trỏ!

An Diễm càng nghĩ càng đau lòng, hai mắt bắt đầu đổ hoe lên.

“An Diễm, cô không sao chứ?” Thẩm Sở Hà khẽ vỗ vai An Diễm, trong lòng cảm thấy đỡ khóc đỡ cười: An Diễm lúc trước bị thương nặng như vậy, đau đến hôn mê bất tỉnh mà cũng không khóc, bây giờ lại vì việc sợ sẽ bị sẹo mà khóc sao?

Quả nhiên tâm tư của phụ nữ đúng là kì lạ, đau thì không sao, nhưng mà xấu thì tuyệt đối không được. Thẩm Sở Hà cảm thấy về mặt này thì An Diễm đúng là rất giống mình.

“...” An Diễm u uất ôm mặt, không trả lời Thẩm Sở Hà.

“Không phải chứ, An Diễm, cô khóc thật đấy à?” Thẩm Sở Hà đứng từ góc độ của người yêu cái đẹp, bắt đầu chân thành khuyên nhủ An Diễm, “Đừng lo, vết sẹo trên mặt cô rất mờ, tôi tin qua một khoảng thời gian nữa sẽ khỏi thôi!”

“Thật không?” An Diễm cuối cùng cũng lên tiếng, hai mắt đỏ hoe, ôm mặt nhìn Thẩm Sở Hà.

“Thật mà!” Thẩm Sở Hà gật đầu hết sức nghiêm túc.

“Vậy may quá.” An Diễm cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn, đôi mắt đỏ cũng dần bình thường trở lại. Cô vừa ôm ba lô vừa nói, “Vậy Sở Hà à, cô mau lái xe đi.”

“Được, cô muốn đi đâu? Đưa địa chỉ cho tôi, tôi mở chỉ đường.”

An Diễm mấp máy môi, định nói địa chỉ biệt thự mà Cố Thiên Tuấn đã sắp xếp cho cô, nhưng nghĩ lại thấy như vậy không ổn, thế nên đã nói một địa chỉ cách biệt thự xa một chút.

Thẩm Sở Hà giả vờ không biết gì, gật đầu rồi lái xe đi.

Xe bắt đầu tăng tốc, Thẩm Sở Hà lại bắt chuyện: “An Diễm, chắc cô không biết, trong khoảng thời gian cô mất tích... À, không phải, trong khoảng thời gian cô xin nghỉ, đã xảy ra rất nhiều chuyện đấy! Chuyện thứ nhất chính là dự án của nhóm chúng ta đã tạm hoãn rồi!”

410. Chương 411

60411. “Tại sao?” An Diễm tròn tròn mắt, việc cô mất tích không thể nào làm ảnh hưởng đến tiến độ của nhóm dự án được! Mà hơn nữa mình cũng đã lấy lí do nghỉ phép rồi cơ mà.

“Bởi vì dạo này trong nhóm xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện!” Thẩm Sở Hà nói đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Từ sau khi cô xin nghỉ phép thì Tô tổng đột nhiên cả ngày không đến công ty, Lâm tổng cũng bận rộn không thấy bóng dáng, mà quan trọng nhất là Doanh Doanh đã gặp phải một chuyện rất đáng sợ! Lúc chúng tôi nghe được tin đó cũng đã giật bắn mình!”

“Vậy Doanh Doanh bây giờ sao rồi?” An Diễm lập tức nắm lấy tay Thẩm Sở Hà. Tuy cô đã từng nghe Chu Mộng Chỉ nói về chuyện của Khuất Doanh Doanh, nhưng An Diễm không muốn tin, vẫn mong sẽ có kì tích xảy ra, biết đâu Chu Mộng Chỉ đã nói dối, thật ra Doanh Doanh không sao hết thì sao?

Nhưng lời nói sau đó của Thẩm Sở Hà đã khiến An Diễm hoàn toàn sững người.

“Doanh Doanh bị người ta tấn công, giác mạc bị tổn thương, bác sĩ chẩn đoán là bị mù, hơn nữa đầu cũng bị đánh, xuất hiện máu bầm, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Thẩm Sở Hà lắc đầu, giọng nói đầy sự tiếc nuối, “Nghe nói đám tội phạm đó đang bị truy nã, không biết khi nào mới bị bắt.”

Nghe đến đây, hai mắt An Diễm lại đỏ lên lần nữa, cô sụt sịt mũi, nắm lấy cánh tay Thẩm Sở Hà nói: “Sở Hà, vậy tạm thời khoan đi đến chỗ tôi vừa nói đã, bây giờ cô đưa tôi đi thăm Doanh Doanh trước được không? Tôi muốn đi thăm con bé!”

“Chuyện này...” Thẩm Sở Hà thấy hơi khó xử, nghĩ ngợi một lát bèn nói, “An Diễm, thật ra trong thời gian Doanh Doanh nằm viện, tôi và các đồng nghiệp công ty đã từng đến thăm, nhưng bố mẹ và bạn trai của Doanh Doanh đều không cho vào, lấy lí do là Doanh Doanh cần phải tịnh dưỡng.”

Thẩm Sở Hà thở dài rồi nói tiếp: “An Điềm, thật ra, bây giờ điều quan trọng nhất chính là cảm xúc của người nhà Doanh Doanh, nếu họ đã không muốn người khác làm phiền thì chúng ta nên tôn trọng ý kiến của họ.”

Nghe Thẩm Sở Hà nói, An Điềm mới từ từ buông tay ra, lau nước mắt trên mặt mình rồi gật đầu với Thẩm Sở Hà: “Thôi được, vậy chúng ta đừng đến làm phiền người nhà của Doanh Doanh.”

“An Điềm, thật ra tôi cũng như cô, đều rất lo cho Doanh Doanh, nhưng tình hình hiện giờ, chúng ta thật sự lực bất tòng tâm, cho nên cô cũng đừng lo lắng quá.” Thẩm Sở Hà nói xong liền thở dài rồi nói tiếp, “Tôi đưa cô đến địa chỉ vừa rồi nhé?”

“Được.” An Điềm cắn môi, gật đầu với Thẩm Sở Hà, “Cảm ơn cô nhé, Sở Hà.”

“Có gì đâu, chúng ta là bạn thân mà.” Thẩm Sở Hà cười với An Điềm, sau đó lái xe theo địa chỉ An Điềm đưa.

Từ lúc đó trở đi, An Điềm và Thẩm Sở Hà mỗi người đều có tâm sự riêng, không ai nói gì nữa, cho đến khi chiếc xe đỗ lại đúng địa chỉ mà An Điềm nói.

“An Điềm, đây là nơi cô muốn đến đấy à?” Thẩm Sở Hà xuống xe giúp An Điềm mở cửa rồi nhìn quanh quất hỏi, “Chỗ này trông thì có vẻ bình thường, nhưng hình như rất gần khu biệt thự sang trọng của thành phố H! An Điềm, nhà cô ở đây à?”

“Tôi đến tìm một người bạn thôi.” An Điềm ôm ba lô bước xuống xe rồi mau chóng đuổi Thẩm Sở Hà đi, “Sở Hà, cô đưa tôi đến đây là được rồi, cảm ơn cô nhiều.”

“Thôi được rồi.” Thẩm Sở Hà cũng rất phối hợp mà không hỏi gì thêm, chỉ mỉm cười lịch sự với An Điềm, “Vậy tôi đi trước đây, nếu cô có việc gì cần tôi giúp thì cứ gọi điện cho tôi nhé.”

“Ừ, cảm ơn cô, Sở Hà.” An Điềm gật đầu với Thẩm Sở Hà, nhìn cô bước vào trong xe rồi rời đi.

An Điềm lúc này mới thở dài, nhìn căn biệt thự ở phía xa, cảm thấy hối hận, đáng lẽ lúc này phải bảo Thẩm Sở Hà chở đến gần hơn một chút chứ.

Nhưng bây giờ chỉ còn cách đi bộ thôi!

An Điềm bắt lực vác ba lô lên rồi quay người đi về phía biệt thự.

Đã là đầu hạ, giờ lại còn là giữa trưa, ánh nắng chói chang trên đầu, An Điềm vừa mới khỏi bệnh, chưa đi được mấy bước thì mồ hôi đã tuôn ra đầm đìa.

Mấy giọt mồ hôi ấy tụ lại rồi lăn xuống chỗ vết thương vừa mới lành của An Điềm, khiến cô thấy buốt rát đến mức cau mày. Sức khỏe của cô vốn đã rất yếu, vừa rồi nghe chuyện của Khuê Doanh Doanh đã bị kích động, bây giờ lại còn phải đi bộ xa, thế nên An Điềm lúc này cảm thấy đầu của mình càng lúc càng nặng.

An Điềm lắc đầu rồi cắn răng tiếp tục vác ba lô đi về phía trước.

Mồ hôi trên người An Điềm chảy càng lúc càng nhiều, khi đến cổng biệt thự thì cánh vật trước mắt đã bắt đầu hoa đi.

“Có ai không? Mau giúp tôi với, tôi thấy mình sắp ngất đi rồi đây này.” An Điềm ra sức đập vào cái cổng to của biệt thự, cố gắng gọi to.

Từ sau khi An Điềm bị bắt cóc thì biệt thự này đã được Cố Thiên Tuấn sắp xếp rất nhiều vệ sĩ canh gác trong ngoài, bởi vì người đang ở trong đây là báu vật của An Điềm: An An!

Mấy vệ sĩ mặc áo đen nhìn qua camera an ninh, trông thấy một người phụ nữ quần áo xộc xệch đang ra sức đập cửa thì liền thấy cảnh giác.

Thế là một số ở lại bảo vệ An An, số còn lại xách súng mau chóng chạy ra cổng biệt thự.

Lúc này, An Điềm đã không còn hơi sức nào nữa rồi, cô đứng tựa vào cánh cổng biệt thự mà hô to: “Có ai không? Tôi thật sự sắp ngất đi rồi đây này!”

Do trên người An Diễm toàn là vết thương, vậy nên dì Dương đã cho cô mặc những bộ quần áo rộng rãi. Bây giờ cả người cô toàn là mồ hôi, đầu tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch, lại còn đứng đập cửa rầm rầm, thế nên đám vệ sĩ áo đen chạy đến đây không thể nào nhận ra cô là An Diễm.

Nhưng An Diễm đâu có biết chuyện đó, thấy họ chạy đến thì liền ra sức vẩy tay.

“Giơ tay lên!” Một vệ sĩ vừa chìa súng về phía An Diễm vừa dẫn đám vệ sĩ còn lại từ từ áp sát cô.

“Giơ tay cái gì chứ?” An Diễm bây giờ cảm thấy toàn thân đau buốt, thế nên tâm trạng cũng khó chịu, “Tôi là An Diễm đây này!”

“An Diễm?” Đám vệ sĩ áo đen đều ngơ ngác: Cô gái này là cô An đó sao? Sao có thể chứ? Cố tổng đã đi khắp nơi tìm tung tích cô An mà không có chút manh mối nào, cô ấy sao có thể tự xuất hiện được?

“Đúng rồi! An Diễm! Tôi là An Diễm!” An Diễm lồm bồm, cảm thấy càng đau hơn, phải cố nghiến răng đứng thẳng nói, “Tôi thật sự là An Diễm đây! Tôi bị thương rồi, bây giờ tôi sắp ngất đi rồi đây này, các người...”

Quả nhiên, An Diễm vừa nói mình sắp ngất đi thì liền tựa người vào cổng rồi từ từ trượt ngồi xuống đất, sau đó ngất đi thật.

Đám vệ sĩ trông thấy cảnh ấy thì ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Lúc này, một vệ sĩ lúc trước từng thấy mặt An Diễm mới cảnh giác tiến lại gần cô, trước tiên nhìn dáng vóc của cô, sau đó lấy súng gạt mái tóc đang che mặt của cô ra.

Khi nhìn thấy rõ mặt An Diễm ở cự li gần rồi, người đó mới giật mình đến mức suýt đánh rơi cả súng, anh ta nhìn An Diễm đang nằm dưới đất, cảm thấy tay chân lúng túng: Đúng là cô An Diễm rồi!

Bây giờ phải làm sao đây? Cứ để cô An Diễm nằm thế này chắc chắn là không được, nhưng nếu bế cô ấy lên thì Cố tổng sau khi biết chuyện liệu có bẻ tay mình không?

Trong lúc nguy cấp, vệ sĩ nọ đành phải quay sang gào lên với đồng nghiệp của mình: “Mau! Mau đến đây! Đúng... đúng là cô An Diễm rồi!”

411. Chương 412

60412.Khi An Diễm mở mắt ra thì đã là chập choạng tối, ánh tà dương chiếu nghiêng lên giường, khiến xung quanh được bao phủ bởi một màu cam dịu mắt.

Vết thương trên người cũng không còn đau mấy nữa, An Diễm khẽ chớp mắt, quay đầu sang một bên...

“Cố Thiên Tuấn?” Khi An Diễm trông thấy gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn đang kề sát ngay mặt mình thì đã giật bắn mình, cô cử động tay, định ngồi dậy thì phát hiện tay mình đã bị Cố Thiên Tuấn giữ chặt rồi.

“An Diễm, vết thương trên người em còn chưa khỏi hẳn, em nên nằm nghỉ ngơi đi.” Giọng nói dịu dàng của Cố Thiên Tuấn khiến An Diễm cảm thấy như muốn tan chảy ra.

“Anh tránh xa tôi một chút thì tôi sẽ khỏi ngay.” An Diễm lườm Cố Thiên Tuấn rồi quay mặt sang bên kia, kết quả lại trông thấy gương mặt áp sát của An An.

“An An...” An Diễm sa sầm nét mặt, chắc chắn là do mình bị thương nặng quá nên cảm giác xúc giác đều mất đi sự nhạy bén, An An ngồi bên giường nhìn mình lâu như vậy rồi mà mình cũng không nhận ra!

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi!” An An giương đôi mắt to tròn long lanh ngậy thơ nhìn An Diễm, đưa bàn tay nhỏ nắm chặt tay cô.

“Ừ, tỉnh rồi.” An Diễm gật đầu, cảm thấy cái điệu bộ này của An An chắc chắn là bắt chước Cố Thiên Tuấn rồi.

“An An, con ra ngoài chơi đi, chú có chuyện muốn nói với mẹ con.” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc nhìn An An, anh bây giờ đang nhớ An Diễm đến phát điên lên được, nhưng An An lại ở ngay cạnh, thật sự không tiện để làm một số chuyện.

“Không may rồi, chú Cố, con cũng có chuyện muốn nói với mẹ con, hay là chú ra ngoài trước đi.” An An nắm chặt tay An Diễm, sống chết cũng không buông, cậu cũng đã lâu lắm rồi không được gặp mẹ, bây giờ mẹ vừa tỉnh lại, chú Cố lại đuổi cậu đi sao? Đừng hòng!

“An An, chú nhớ là con rất thích xe hơi điều khiển, nếu bây giờ con ra ngoài, ngày mai con muốn bao nhiêu chiếc, chú sẽ mua cho con bấy nhiêu.” Cố Thiên Tuấn bắt đầu lấy đồ chơi ra dụ An An.

“Chú Cố, chú có mua cho con 100 chiếc thì con cũng không thèm!” An An nhăn mặt, “Ngược lại là chú đấy, có phải là nên đến công ty làm việc không? Chú mau đi đi, để con nói chuyện với mẹ!”

“Không, chuyện ở công ty chú làm xong hết rồi.” Cố Thiên Tuấn không ngờ An An lại dám giành An Diễm với mình như vậy, thế nên phải ra tuyệt chiêu, “An An, bài tập cô giáo giao, con đã làm xong chưa? Còn bé thì phải lo học hành chứ!”

“Đương nhiên là làm xong rồi!” An An đắc ý nói, “Mấy bài cấp độ mẫu giáo thì ai mà chẳng làm được?”

“Vậy con đi chuẩn bị bài mới đi, còn bé thì không nên thua ở vạch xuất phát, nếu không sau này làm sao thành công được như chú?” Cố Thiên Tuấn vì muốn được ở riêng với An Diễm mà bắt đầu mặt dày.

“Nhưng chú Cố là người lớn thì phải chú ý đến sự nghiệp chứ, vậy nên chú mau về công ty đi!” Đầu óc của An An cũng linh hoạt không kém, chớp mắt đã đá quả bóng sang cho Cố Thiên Tuấn.

“Đúng là như vậy, nhưng mà An An à...”

“Đủ rồi!” An Diễm ngắt lời Cố Thiên Tuấn, không thể ngờ mình vừa mới tỉnh lại là đã nghe í éo bên tai rồi.

Cô còn tưởng mình và An An với Cố Thiên Tuấn sau khi trải qua sinh li tử biệt, bây giờ gặp lại nhau thì sẽ rất cảm động, sẽ nước mắt lưng tròng mà nhìn nhau! Cho dù không nước mắt lưng tròng đi nữa thì cũng phải là những lời an ủi dịu dàng chứ.

Nhưng mà, bây giờ hai cha con ngồi trên giường này lại cãi cọ qua lại như thế này là sao?

“Anh!” An Diễm nói với Cố Thiên Tuấn, “Người lớn mà lại đi cãi nhau với trẻ con à? Anh ra ngoài đi!”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn mấp máy môi, đường đường là một tổng tài bá đạo mà bây giờ không nói được gì, sau khi không cam tâm nhìn An Diễm một lúc lâu, Cố Thiên Tuấn đành phải đứng dậy.

An An lập tức đắc ý, cười thích thú: “Chú Cố ơi, tạm biệt nhé!”

“Mười phút thôi!” Cố Thiên Tuấn nhìn An An, nói chắc nịch, “An An, chú chỉ cho con chiếm An Diễm trong thời gian mười phút thôi, nhiều hơn một giây cũng không được!”

“Hừ!” An An hoàn toàn chẳng quan tâm, lè lưỡi chọc quê Cố Thiên Tuấn.

“...” Cố Thiên Tuấn cạn lời nhìn An An rồi không cam lòng mà quay người bước ra cửa.

Cố Thiên Tuấn vừa đóng cửa lại, An An liền mau chóng lao vào lòng An Diễm: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ quá!”

“Chắc...” An Diễm bất giác cau mày, vết thương của cô chỉ vừa mới tạm lành lại, bây giờ bị An An động vào, hình như lại rách ra một chút rồi.

Nhưng An Diễm cố nhịn không nói ra, cũng không tỏ vẻ là bị đau, bởi vì cô biết, nếu cô kêu đau thì An An sẽ buồn lắm.

Đây có lẽ là “nỗi đau hạnh phúc”.

Thế là, An Diễm cố gượng cười, xoa đầu An An nói: “Mẹ cũng nhớ An An lắm!”

“Mẹ ơi, sao mẹ đi lâu quá vậy?” An An nằm trong lòng An Diễm khẽ nói, “Mấy hôm trước chú Cố nói với con là mẹ đi công tác, nhưng con biết chú ấy gạt con, bởi vì mẹ cho dù có làm gì thì cũng sẽ nói với An An, cho nên mẹ à, mấy ngày qua mẹ rốt cuộc đã đi đâu vậy?”

“Đâu có, chú Cố đâu có gạt con, mẹ thật sự đi công tác mà.” An Diễm véo cái má xinh xinh của An An, “Do mẹ đi vội quá nên không kịp báo cho con biết, nhưng mẹ đảm bảo sau này sẽ không như vậy nữa!”

“Vậy tốt rồi!” An An tin lời An Diễm, vui vẻ gật đầu.

“Nhưng mà mẹ à, mấy vết sẹo trên mặt mẹ là sao vậy?” An An vừa nói vừa chỉ vào mấy vết thương trên mặt An Diễm.

“Cái này... cái này...” An Diễm cười ngượng ngập, “Cái này là do mẹ bất cẩn vấp ngã nên mới bị đấy, xấu lắm à?”

“Không xấu không xấu.” An An lắc đầu nguầy nguậy, đưa tay ra chỉ vào mấy vết sẹo trên mặt An Diễm nói, “Mẹ xem, cái này thì giống ngọn cỏ, cái này lại giống lá trúc! Đáng yêu lắm!”

Nghe An An nói như vậy, An Diễm liền vui vẻ bật cười, An An đúng là giỏi, biết nói mấy lời này để dỗ cô vui!

Thấy con trai hiểu chuyện như vậy, An Diễm thấy rất an ủi.

Trong lúc hai mẹ con An Diễm đang nói chuyện cười đùa vui vẻ thì cửa phòng chợt bật mở, Cố Thiên Tuấn ngay sau đó bước nhanh vào.

“Còn 20 giây nữa là hết mười phút rồi, An An.” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa đi đến bên giường.

Anh thấy An An đang nằm trong lòng An Diễm thì liền đưa tay bế An An ra.

An Diễm còn chưa kịp ngăn lại thì Cố Thiên Tuấn đã mau chóng bế An An đang vung tay múa chân đặt ra ngoài cửa rồi đóng cửa lại.

“Á! Chú Cố, mau mở cửa, con phải...”

An An chỉ mới nói đến đó thì đột nhiên im bật.

Cố Thiên Tuấn đứng bên cửa nở nụ cười đắc ý: Cái thằng nhóc An An này dám đấu với mình! Chắc bây giờ nó đã được đám vệ sĩ bế đi chơi rồi!

“Cố Thiên Tuấn, anh làm cái gì thế?” An Diễm trừng mắt quát, “An An đâu?”

“An An đi chơi rồi.” Cố Thiên Tuấn bước đến trước mặt An Diễm rồi đưa tay cởi cúc áo cô ra.

412. Chương 413

60413.“Cố Thiên Tuấn, anh điên à?” An Diễm vội đặt tay lên ngực trừng mắt hét lớn với Cố Thiên Tuấn.

“Vừa nãy An An leo lên người em chắc là đè lên vết thương của em rồi, anh xem nào.” Cố Thiên Tuấn nói xong thì tiếp tục cởi cúc áo của An Diễm.

“Đè trúng vết thương cũng không sao!” An Diễm vội lắc đầu “Sao tôi có thể tùy tiện để anh cởi cúc áo chứ!”

“Vừa nãy em bị ngắt, chính anh đã thay thuốc cho em đấy.” Cố Thiên Tuấn hững hờ nói, “Trên người em có gì mà anh chưa thấy qua chứ?”

“Anh...” An Diễm đỏ mặt, cô mím môi rồi mắng, “Anh giở trò lưu manh!”

“Đúng là anh rất muốn giở trò.” Cố Thiên Tuấn ép sát An Diễm, thân hình to lớn bao trùm An Diễm, “Chỉ là bây giờ vết thương trên người em chưa khỏi, anh phải nhịn thôi. Nhưng nếu em đồng ý thì anh rất sẵn lòng, và sẽ chú ý làm động tác nhẹ nhàng.”

“...” Mặt An Diễm càng đỏ hơn, trước giờ chưa thấy ai giở trò công khai như vậy!

“An Diễm em biết không?” Trong lúc An Diễm gượng gạo không biết nói gì thì Cố Thiên Tuấn lại tiếp lời.

“Tôi biết cái gì chứ?” An Diễm hoang mang.

“Anh phải nhịn vất vả lắm.” Cố Thiên Tuấn vô cùng chân thành nói, giây phút đầu tiên anh thấy An Diễm tỉnh lại thì đã muốn ôm An Diễm vào lòng rồi.

“Đi chết đi!” An Diễm đưa tay muốn đẩy Cố Thiên Tuấn ra, nhưng không ngờ bị Cố Thiên Tuấn nắm tay lại.

“An Diễm, anh rất nhớ em...” Cố Thiên Tuấn nhìn vào đôi mắt của An Diễm, chan chứa tình cảm.

An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn như vậy, bộ dạng danh đá vừa nãy lập tức tan biến: “Thực ra, tôi cũng...”

Cố Thiên Tuấn không đợi An Diễm nói xong thì đã hôn lên môi của An Diễm.

An Diễm, cuối cùng thì em cũng trở về bên cạnh anh rồi, anh sẽ không để em rời xa anh nữa! Nụ hôn của Cố Thiên Tuấn mang theo sự yêu thương càng lúc càng nồng cháy.

Những ngày An Diễm mất tích, Cố Thiên Tuấn cũng không biết đã sống thế nào, cũng may bây giờ An Diễm đã trở về rồi!

An Diễm đầu óc trống rỗng, hơi thở thân quen trên người Cố Thiên Tuấn dần bao trùm lấy cô, đó là cảm giác an toàn đã lâu rồi không có, cô từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu phối hợp với Cố Thiên Tuấn.

Không gian yên tĩnh, dần nhớ đến hơi thở gượng gạo của An Diễm, cô cảm thấy bản thân có chút không thở được.

Cố Thiên Tuấn không muốn dừng lại, kéo An Diễm vào lòng.

Nhưng Cố Thiên Tuấn quên mất, trên người An Diễm vẫn còn có vết thương, anh vừa ôm An Diễm vào lòng, An Diễm liền cau mày lại một chút.

Trong lòng Cố Thiên Tuấn lập tức nhanh nhạy, vẻ mặt áy náy buông An Diễm ra: “Xin lỗi, anh nhất thời quên mất vết thương trên người em.”

“Không sao, thực ra cũng không đau lắm.” An Diễm đỏ mặt cúi xuống, có chút e thẹn nói.

“Vừa nãy anh quá kích động,” Cố Thiên Tuấn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của An Diễm, bất giác anh đưa tay vuốt tóc của An Diễm, “Nhắm xuống nào.”

“Ừm.” An Diễm gật đầu, ngoan ngoãn nhắm xuống, sau đó thấy Cố Thiên Tuấn đang đắp chăn cho mình.

Cố Thiên Tuấn ngồi bên cạnh An Diễm, ánh mắt nhìn An Diễm mãi không rời đi.

“Đừng nhìn nữa.” An Diễm dùng tay che vết sẹo trên mặt lại, “Mặt tôi có vết sẹo, xấu xí lắm.”

“Không, em có làm sao đi nữa thì cũng vẫn xinh đẹp.” Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng lấy tay An Diễm ra, cúi đầu hôn lên vết sẹo trên mặt của An Diễm, “Còn đau không?”

“Không đau nữa.” An Diễm lắc đầu ngượng ngùng.

“Xin lỗi An Diễm, là anh không bảo vệ được cho em.” Cố Thiên Tuấn nhìn vết sẹo trên mặt của An Diễm càng cảm thấy đau lòng hơn.

“Không trách anh được.” An Diễm vội lắc đầu, “Là do tôi không cẩn thận. Nhưng may nhất là lúc Lâm Hiểu Hiểu bảo tôi dẫn An An theo nhưng An An không theo.”

Bây giờ An Diễm nhớ lại sự việc này, trong lòng vẫn còn rất sợ. Nếu An An cũng rơi vào tay của Chu Mộng Chỉ vậy thì hậu quả khó lường!

Cố Thiên Tuấn nghe An Diễm nói đến đây, ánh mắt liền tối lại: “Những ngày này cứ mãi lo tìm em, mà quên mất làm một số việc. Lần em bị bắt cóc ở suối nước nóng, anh đã nói Kính Trạch cảnh cáo Lâm Hiểu Hiểu rồi, nhưng cô ta vẫn không nghe!”

“Thôi bỏ đi!” An Diễm nắm tay của Cố Thiên Tuấn, nhìn anh lắc đầu, “Con người Lâm Hiểu Hiểu đơn giản lắm, chỉ là bị Chu Mộng Chỉ lừa thôi. Lúc ở dưới hầm, Lâm Hiểu Hiểu vì bảo vệ em mà bị đánh đến ngất xỉu.”

“...” Nghe những lời này của An Diễm, Cố Thiên Tuấn càng siết chặt nắm đấm lại: Tuy bây giờ An Diễm nói ra những chuyện này đều rất nhẹ nhàng, nhưng những tổn thương mà An Diễm phải chịu, anh nhìn thấy mà đau lòng!

Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, anh sẽ không tha cho một ai cả!

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn lập tức đứng dậy.

“Anh muốn làm gì?” An Diễm vội kéo tay của Cố Thiên Tuấn, vừa nãy cô đã cảm nhận được thái độ của Cố Thiên Tuấn đột nhiên lạnh lùng.

“Tìm những người đã tổn thương em, anh sẽ phải bắt họ trả giá gấp trăm ngàn lần!” Thần thái của Cố Thiên Tuấn vô cùng đáng sợ.

“Những việc đó để sau hãy nói đi.” An Diễm không buông Cố Thiên Tuấn ra, “Bây giờ tôi chỉ muốn anh ở bên cạnh tôi.” Dù sao thì An Diễm rất tin vào luật nhân quả, những người làm việc xấu tự họ sẽ gặp quả báo.

An Diễm cảm thấy điều đầu tiên phải làm bây giờ là ở bên cạnh Cố Thiên Tuấn ở một lúc, trải qua bao nhiêu chuyện, cô càng cảm thấy Cố Thiên Tuấn quan trọng đối với mình

“Nhưng...”

“Anh ngồi xuống trước đi!” An Diễm cười với Cố Thiên Tuấn, “Lẽ nào anh không muốn ở bên tôi?”

Thấy An Diễm có chút nũng nịu, tâm trạng Cố Thiên Tuấn mới tốt lên được một chút, bây giờ điều quan trọng là ở bên chăm sóc An Diễm. Còn về Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh, bất luận báo ứng họ phải chịu là gì thì anh nhất định sẽ bắt họ trả lại gấp đôi những đau khổ mà An Diễm phải chịu!

Cố Thiên Tuấn đã dự trù xong rồi, sau khi nhẹ nhàng ôm An Diễm vào lòng thì lại nói câu “Xin lỗi”.

“Xin lỗi, An Diễm, để em phải chịu khổ rồi.” Cố Thiên Tuấn nhắm mắt lại, anh nhớ lại cuộc đời này, ngoài lúc còn nhà đối mặt với cái chết đau lòng của mẹ ra thì chỉ còn lúc không tìm thấy An Diễm mà thôi.

“Không sao, thật đấy. Bây giờ không phải tôi rất ổn sao?” An Diễm vỗ lưng Cố Thiên Tuấn, cô không muốn Cố Thiên Tuấn cứ tự trách mình như vậy. Lúc cô vừa tỉnh lại thì đã thấy Cố Thiên Tuấn gầy đi rất nhiều, trong thời gian mình mất tích, chắc là anh đã rất lo lắng đau khổ.

Nghĩ đến đây, An Diễm bắt đầu đổi chủ đề: “Đúng rồi, Cố Thiên Tuấn, anh có tò mò sao tôi về được đây không?”

“Nói nghe xem.” Cố Thiên Tuấn hôn lên trán của An Diễm, vẻ mặt đầy yêu thương.

“Chính là lúc tôi bị thương ngất xỉu, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng khi tỉnh lại tôi lại phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng rất xa hoa!” An Diễm nói đến đây, vẻ mặt cường điệu, “Vừa nhìn là đã biết đây là căn phòng chàng trai cao to đẹp trai giàu có chuẩn bị cho tôi rồi. Cách bày trí xa hoa phong cách nghệ thuật, độc đáo...”

“Cao to đẹp trai giàu có? Em gặp qua anh ta rồi sao?” Mặt Cố Thiên Tuấn lạnh như tiền, “Cao như anh? Giàu như anh? Đẹp trai như anh không?”

Mỗi một câu hỏi của Cố Thiên Tuấn đều tiến sát tới An Diễm một chút, cho đến khi mũi của mình chạm vào mũi của An Diễm.

“Làm gì vậy!” An Diễm lùi lại một chút, sau đó sờ mũi mình, nói, “Tôi chưa gặp qua người đó, giàu thì chắc chắn rất giàu, nhưng cao to hay không, đẹp trai hay không thì tôi không biết. Nhưng tôi đoán chắc chắn là vừa cao vừa đẹp trai rồi!”

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng nâng cằm của An Diễm lên, ánh mắt hình viên đạn, “Trước mặt anh mà khen người đàn ông khác sao, có phải là không muốn sống nữa không? Nếu đúng thì anh có thể

khiến em một tuần không thể xuống giường đây.”

413. Chương 414

60414.“...” An Điem tối sầm mặt lại, nói thật mà cũng không được nói.

“Thôi được rồi, đó đều là do tôi đoán mò thôi, không phải nói với anh rồi sao, người đó thế nào tôi cũng chưa gặp qua.” An Điem vội cố gắng nhớ lại, “Tôi chỉ biết mọi người trong biệt thự đều gọi anh ta là “cậu chủ” mà thôi, anh ta đối xử với tôi thực sự rất tốt.”

“Cứu em rồi lại không gặp em sao?” Cố Thiên Tuấn cau mày, “Người này cũng thú vị thật đấy!”

“Thật ra, tôi cảm thấy có cách giải thích hợp lý lắm.” An Điem xoa cằm nghiêm nghị nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Cách giải thích hợp lý gì chứ?” Cố Thiên Tuấn càng lúc càng tò mò về thân phận người này.

“Chắc là... cậu chủ đó yêu thầm tôi! Ha ha...” An Điem vừa nói xong thì bật cười, phụ nữ mà, tự luyến một chút cũng không sao, ai cũng là công chúa nhỏ cả!

Tuy nhiên, khi An Điem thấy Cố Thiên Tuấn như đang suy ngẫm gì đó thì không cười nữa, cô đưa tay đẩy đẩy cơ bắp rắn chắc của Cố Thiên Tuấn nói: “Này, tôi đùa thôi mà. Ngay cả người đó là ai mà tôi còn không biết nữa là!”

“Thật ra anh cảm thấy...” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa sờ má An Điem, “Cho đến bây giờ thì cách giải thích của em thì đúng là hợp lý nhất rồi.”

“Phụt...” An Điem suýt chút bị sặc vì nước bọt của mình, cô vội xua tay nói, “Không có chuyện đó đâu! Từ nhỏ tôi đã không có thanh mai trúc mã, lên đại học cũng không có ai thân quen, sau khi tốt nghiệp thì đã lấy anh rồi, nụ hôn đầu tiên thậm chí lần đầu tiên cũng dành cả cho anh, sau khi ly hôn với anh thì chuyên tâm kiếm tiền nuôi An An, vốn dĩ không có dây dưa với ai cả.”

“Khoan vội kết luận như vậy, “ Cố Thiên Tuấn cười, “Việc này sau này phải điều tra cho rõ ràng.”

Bất luận thế nào, anh cũng đều rất cảm ơn người bí ẩn này đã cứu An Điem. Nhưng Cố Thiên Tuấn rất tin tưởng, bất luận An Điem và người bí ẩn có dây dưa gì với nhau hay không thì An Điem cũng là của mình.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.” Tuy An Điem cũng rất tò mò về cậu chủ bí ẩn đó, nhưng cô chỉ xem đây là một cuộc gặp gỡ bất ngờ, chỉ cần có duyên nhất định sẽ gặp lại.

Bây giờ điều mà An Điem quan tâm chính là Khưu Doanh Doanh.

“Cố Thiên Tuấn, anh dẫn tôi đi thăm Khưu Doanh Doanh nhé.” An Điem kéo áo Cố Thiên Tuấn, giọng điệu buồn bã, “Khi cậu chủ bí ẩn đó phái người đưa tôi về thì vô tình gặp Sở Hà, tôi nghe Sở Hà nói, Doanh Doanh cô ấy...”

“Sở Hà là ai?” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc nhìn An Điem, trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, anh phải chú ý từng con người xuất hiện bên cạnh An Điem, trước đây là anh quá sơ ý, mới để xảy ra nhiều vấn đề như vậy, bây giờ, anh phải bảo vệ An Điem mọi lúc.

“Chính là Thẩm Sở Hà đấy, là đồng nghiệp ở công ty Tô Thị, là đàn em của Lâm Kính Trạch, hình như Lâm Kính Trạch rất thích cô ấy.” An Điem xua tay sốt sắng, “Cố Thiên Tuấn anh đi vào vấn đề chính được không? Tôi muốn anh dẫn tôi đi thăm Doanh Doanh. Dù không gặp được nhưng nghe bác sĩ nói xem tình hình của em ấy thế nào cũng tốt. Nếu không, tôi thực sự không an tâm.”

Cố Thiên Tuấn nghiêm túc nhớ cái tên Thẩm Sở Hà rồi gật đầu với An Điem: “Dẫn em đi gặp Khưu Doanh Doanh không có vấn đề gì cả, chỉ là em vừa tỉnh lại, bây giờ qua đó ngay sẽ mệt đấy.”

“Không mệt không mệt!” An Điem xua tay, “Bây giờ tôi cảm thấy rất khỏe.”

Cố Thiên Tuấn bắt lực nhìn An Điềm, biết là nếu không để cô ấy đi thì cô ấy sẽ không ngủ yên được, hơn nữa, anh cũng phải đi thăm Cao Lỗi.

“Vậy được, em nghỉ ngơi đi, anh bảo người ta chuẩn bị xe.” Cố Thiên Tuấn hôn lên trán của An Điềm rồi đứng dậy.

“Được! Nhanh lên đây!” An Điềm cười với Cố Thiên Tuấn nhìn anh ấy ra khỏi phòng.

An Điềm nằm xuống thở dài, lại suy sụp tâm trạng: Bây giờ xem như mình cũng đã vượt qua kiếp nạn rồi, nhưng Doanh Doanh, con bé phải làm sao đây?

Trong bệnh viện...

Mặt trời đã xuống, đèn trong phòng bệnh bật lên, ánh sáng chiếu rọi lên khuôn mặt của Khứu Doanh Doanh, mắt cô nhắm lại, Cao Lỗi nhìn mà đau lòng.

Đã hai tuần rồi, hai tuần rồi, Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh! Bác sĩ nói, nếu trong một tháng mà không tỉnh thì Doanh Doanh sẽ mãi ngủ say như vậy!

Tại sao lại như vậy chứ?!

Cao Lỗi nắm chặt tay của Khứu Doanh Doanh, đến tận bây giờ anh vẫn không thể chấp nhận chuyện Doanh Doanh sẽ mãi mãi không tỉnh lại.

Rõ ràng lần cuối cùng khi họ gặp nhau, Doanh Doanh vẫn cười nói vui vẻ: “Chú đẹp trai, tôi nhớ chú lắm!”

Tại sao bây giờ cô ấy lại nằm trên giường, ngay cả việc tự mở mắt cũng không thể làm được!

“Doanh Doanh, em mau tỉnh lại đi có được không? Tôi xin em đấy.” Cao Lỗi nhắm mắt lại, không để nước mắt trào ra, bố mẹ Khứu Doanh Doanh vẫn cần anh chăm sóc, anh không thể tỏ ra yếu đuối lúc này.

Nhưng lòng ngực anh đau nhói, anh không biết là mình còn có thể làm gì cho Doanh Doanh.

“Cao Lỗi...” Bố mẹ của Khứu Doanh Doanh mang cơm đến đứng đằng sau Cao Lỗi, nhỏ nhẹ gọi tên anh.

Cao Lỗi vội điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi mới quay người lại nhìn bố mẹ của Khứu Doanh Doanh: “Bác trai bác gái, hai bác ăn cơm chưa?”

“Ừ.” Bố mẹ của Khứu Doanh Doanh gật đầu, họ vốn dĩ sống cuộc sống vô ưu, nhưng bây giờ dường như già đi chục tuổi chỉ trong một đêm, khi vừa biết tin Khứu Doanh Doanh bị thương, hai người họ cảm thấy sụp đổ, không hề biết phải làm gì.

Cũng may có Cao Lỗi luôn chăm sóc họ, động viên họ, nói với họ rằng Doanh Doanh sẽ tỉnh lại, nên hai người họ mới dịu lại.

Tuy ban đầu, họ cảm thấy bất ngờ về người bạn trai này của Doanh Doanh, nhưng sau đó cảm nhận được rất nhiều niềm vui và sự an ủi, vì Doanh Doanh đích thực đã tìm được một người đàn ông tốt đáng tin tưởng.

Chỉ là, Doanh Doanh vẫn chưa có phúc ở bên Cao Lỗi thì đã...

Nghĩ đến đây, hai người vừa nắm tay vừa lau nước mắt.

“Bác trai bác gái, hôm nay bác sĩ nói với con, tình trạng Doanh Doanh rất tốt, nên hai bác không cần lo lắng, chú ý sức khỏe đợi Doanh Doanh tỉnh lại.”

Cao Lỗi trải qua bao nhiêu năm trên thương trường cùng Cố Thiên Tuấn, đã hình thành thói quen nói năng dứt khoát, lời ít ý nhiều, nhưng khi đối diện với bố mẹ Doanh Doanh, anh cứ không an tâm mà liên tục an ủi họ hết lần này đến lần khác.

“Ừ, chúng tôi biết rồi.” Bố mẹ Doanh Doanh cũng gật đầu, giả vờ tin tưởng, mục đích không để Cao Lỗi phải lo lắng, “Nhưng con cũng chăm Doanh Doanh cả đêm rồi, ăn cơm đi.”

Bố mẹ Khứu Doanh Doanh nói xong thì lấy cơm canh bày lên bày: “Hai bác không biết con thích ăn gì, nên chỉ chọn một số món ăn dinh dưỡng, mau đến ăn nào.”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu, đứng dậy đi đến bàn bên, cầm đĩa lên.

Thật ra Cao Lỗi không muốn ăn chút nào, nhưng vì hai người già, anh vẫn phải cố gắng ăn.

Chính vào lúc này, ngoài cửa phòng bệnh bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Cao Lỗi buông bát đĩa xuống đi ra mở cửa.

“Cố tổng, An Diễm?” Cao Lỗi nhìn An Diễm có chút ngạc nhiên, rồi lại cảm thấy đau lòng: An Diễm đã trở về bên Cố tổng rồi, nhưng Doanh Doanh, khi nào mới có thể tỉnh lại đây?

414. Chương 415

60415.“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu với Cao Lỗi, những lời an ủi cũng lược bỏ đi, trực tiếp nói ra những câu thực tế nhất, “Có gì cần cứ nói tôi. Anh hai cũng đã nói với tôi rồi, anh ấy sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất chữa cho Khuu Doanh Doanh.”

Cao Lỗi gật gù đầu với Cố Thiên Tuấn, anh và Cố Thiên Tuấn làm việc với nhau bao năm rồi, rất nhiều chuyện không cần phải nói ra.

“Doanh Doanh thế nào rồi?” An Diễm đứng bên cạnh Cố Thiên Tuấn, nhìn Cao Lỗi nhẹ nhàng hỏi thăm.

Đầu tiên Cao Lỗi quay người lại nhìn bố mẹ Khuu Doanh Doanh ở trước giường bệnh rồi mới nhìn An Diễm, nhỏ tiếng nói: “Tình hình không mấy lạc quan, nhưng tôi tin Doanh Doanh có thể vượt qua được.”

An Diễm lo lắng gật đầu: “Vậy tôi có thể đến thăm Doanh Doanh không?”

“Doanh Doanh bây giờ...”

“Con chính là An Diễm à?” Cao Lỗi vẫn chưa nói xong, bố mẹ của Khuu Doanh Doanh đã đi đến trước mặt cô, họ miễn cưỡng cười với An Diễm rồi nói, “Thường nghe Doanh Doanh nhắc đến con trong điện thoại, nói con là bạn tốt, vào đây ngồi đi nào.”

Cao Lỗi lúc đầu còn lo An Diễm đến sẽ phải để hai người già mệt mỏi đón tiếp, vì xem ra gần đây những người đến thăm Khuu Doanh Doanh thực sự rất nhiều.

Nhưng bây giờ bố mẹ của Khuu Doanh Doanh đã ưng thuận rồi, Cao Lỗi bèn tránh qua một bên, anh nói với An Diễm: “Vào đi.”

Sắp được gặp Doanh Doanh rồi, trong lòng An Diễm đột nhiên có chút bất an, Doanh Doanh trước đây cứ riu rít không ngừng, nên giờ đây An Diễm sợ phải đối mặt với một Doanh Doanh bị bệnh như thế.

Cố Thiên Tuấn cảm nhận được sự lo lắng của An Diễm, anh nắm chặt tay của An Diễm, cùng cô vào phòng bệnh.

Khuu Doanh Doanh trên giường bệnh cách An Diễm càng lúc càng gần, nhưng bước chân của An Diễm càng lúc càng chậm, trong một lúc cô không thể nào chấp nhận được một Doanh Doanh luôn vui vẻ hoạt bát giờ lại như một búp bê không sức sống trên giường bệnh như vậy.

Vẻ hồng hào trên gương mặt cô không còn nữa, đôi mắt sáng hay cười cũng không mở ra, chỉ có lồng ngực nhấp nhô lên xuống nhẹ nhàng là biểu thị sự tồn tại của Doanh Doanh mà thôi.

An Diễm cắn chặt môi, không để nước mắt rơi xuống, cụm từ thế sự vô thường, thật tàn nhẫn đối với con người ta, bạn sẽ mãi không biết được người rất quan trọng của mình sẽ gặp phải chuyện gì vào giây phút sắp tới.

Nguyên tắc xử thế của An Diễm luôn thiện chí giúp người, cô biết sinh mệnh mỗi con người đều rất đáng quý.

Nhưng lần này, cô cực kỳ mong Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh chết đi, mà còn phải chết rất thê thảm! Rõ ràng là họ đã sai, lại còn đi làm tổn thương người khác, họ dựa vào cái gì chứ?! Dựa vào cái gì?!

An Điềm mắt đỏ hoe, cố gắng bình tĩnh lại, cô quay sang nhìn bố mẹ của Khuru Doanh Doanh, nhẹ nhàng an ủi: “Cô chú, Doanh Doanh rất mạnh mẽ, chắc là vài ngày nữa sẽ tỉnh thôi, cô chú đừng lo.”

Có lẽ nghe quen những lời an ủi này rồi, trong đôi mắt bố mẹ của Khuru Doanh Doanh đã không còn tia hy vọng nào cả, nhưng họ vẫn gật đầu với An Điềm, nói: “Cảm ơn con, An Điềm.”

An Điềm cay sống mũi lắc đầu, nghẹn ngào không nói nên lời, cô không muốn khóc trước mặt bố mẹ Doanh Doanh, nhưng cô lại không kìm chế được.

“Sau này, con thường xuyên đến thăm Doanh Doanh, trò chuyện với nó nhé.” Mẹ của Khuru Doanh Doanh rơi nước mắt nói, “Nghe bác sĩ nói, thường xuyên nói chuyện với Doanh Doanh có thể giúp nó tỉnh lại, cô chú còn có Cao Lỗi, ngày nào cũng nói chuyện với Doanh Doanh, nếu con có rảnh thì cũng thường đến đây nhé.”

“Vâng.” An Điềm bước tới nhẹ nhàng nắm lấy tay của Khuru Doanh Doanh, “Nhất định con sẽ thường xuyên đến thăm Doanh Doanh.”

Mẹ của Khuru Doanh Doanh vui mừng gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Sau đó, An Điềm ở phòng bệnh trò chuyện cùng bố mẹ Khuru Doanh Doanh, đều nói về công việc của Khuru Doanh Doanh, họ rất thích nghe.

Khi bố mẹ của Khuru Doanh Doanh chào tạm biệt thì cũng đã là tám giờ tối rồi, An Điềm với tâm trạng nặng nề cùng Cố Thiên Tuấn ra khỏi bệnh viện.

Sau đó, khi tài xế lái xe đến trước mặt An Điềm và Cố Thiên Tuấn thì An Điềm chợt kéo tay của Cố Thiên Tuấn, quay đầu lại nói: “Cố Thiên Tuấn, hay là chúng ta đi dạo đi. Nhất định là anh rất ít khi đi dạo.”

Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm, không trả lời ngay.

An Điềm nói rất đúng, dường như anh chẳng đi dạo bao giờ, khi ở cùng Chu Mộng Chỉ, Chu Mộng Chỉ ngoài việc bảo Cố Thiên Tuấn chú ý nghỉ ngơi ra thì đều khuyến khích Cố Thiên Tuấn ra ngoài làm việc kiếm tiền, mỗi khi Cố Thiên Tuấn mua trang sức hoặc quà tặng cho Chu Mộng Chỉ thì cô ta càng khích lệ Cố Thiên Tuấn đi làm việc.

Cố Thiên Tuấn cũng luôn tranh thủ từng giây từng phút để đàm phán ký hợp đồng, ép mình dùng tất cả thời gian để làm việc kiếm tiền, anh luôn cảm thấy thời gian không đủ, nên việc tản bộ đối với Cố Thiên Tuấn mà nói hoàn toàn là chuyện lãng phí thời gian và vô nghĩa.

Nhưng bây giờ, Cố Thiên Tuấn nhìn biểu cảm mong chờ của An Điềm mới thấy là trước đây mình suy nghĩ sai rồi.

Hoặc là ai cũng giống mình vậy, cảm thấy thời gian sau này còn dài, nên bỏ qua những giây phút hiện tại, nhưng thời gian thấm thoát trôi đi và không bao giờ quay lại, một giây trước đó sẽ mãi mãi trôi đi thành dĩ vãng.

“Được!” Cố Thiên Tuấn nắm tay An Điềm, dẫn cô đi về phía công viên trong bệnh viện.

Công viên ở bệnh viện không to lắm, nhưng vì buổi tối nên rất ít người, gió thổi lá cây xào xạc, dưới ánh trăng sáng vàng vạc, khung cảnh càng nên thơ hơn.

An Điềm vén tóc ra sau tai, cô sau khi thăm Khuru Doanh Doanh, tâm trạng cứ không thể nào lặng xuống được, An Điềm nghĩ ngợi rồi quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, hỏi: “Cố Thiên Tuấn, nếu tôi nằm trên giường giống Doanh Doanh thì anh sẽ làm thế nào?”

“Không đâu.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu mạnh mẽ, “Anh sẽ không để em xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn cả.”

“Anh căng thẳng thế, tôi nói là nếu như thôi!” Tâm trạng An Điềm nặng trĩu miễn cưỡng cười với Cố Thiên Tuấn, sau đó ngồi xuống băng ghế đá ở công viên.

Cố Thiên Tuấn đi qua đó, cũng ngồi kế bên cạnh An Diễm.

“Nếu như, tôi nói là nếu như...” An Diễm ngẩng đầu nhìn mặt trăng rồi nói, “Nếu một ngày nào đó tôi không ở bên cạnh anh nữa thì tôi cũng không muốn thấy anh suy sụp tinh thần, vì tôi không nỡ. Anh cũng có thể tìm một bạn đời khác bên cạnh, nhưng đừng nói với tôi, vì tôi sẽ ghen đấy.”

An Diễm nói đến đây thì quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn: “Tôi ích kỷ lắm, nên anh...”

An Diễm không nói tiếp nữa, bởi lời nói đã tan biến giữa đôi môi của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn không thích nghe An Diễm nói những lời như vậy, giọng cô nói chuyện nghe rất tủi thân, lại còn không có cảm giác an toàn, người phụ nữ của anh, không nên có những lời nói tiêu cực như thế.

Là trước đây anh làm không đúng, khiến cho An Diễm phải chịu nhiều đau khổ.

Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ yêu thương cô hết mực, để cô sống vui vẻ và kiêu hãnh suốt đời, anh phải để An Diễm biết, mình quan tâm yêu thương cô đến nhường nào.

An Diễm cũng cảm nhận được yêu thương của Cố Thiên Tuấn qua nụ hôn của anh, An Diễm đưa tay ra ôm lấy eo của Cố Thiên Tuấn.

Dưới ánh trăng, hai người không nói gì, mọi thứ đều yên tĩnh, mọi thứ đều rất đẹp.

415. Chương 416

60416.Trong biệt thự của khu người giàu ở thành phố H...

Chu Mộng Chỉ mặc bộ đồ ngủ nằm nghiêng người trên sofa, ánh mắt sắc xảo in trên ly rượu vang trong tay: Đã nhiều ngày trôi qua rồi, tại sao Leonard ngoài việc bảo lãnh mình ra thì không làm gì cả?!

Không giúp mình mời luật sư biện hộ thoát tội, cũng không giúp mình tìm tung tích của Chu Hán Khanh! Quả nhiên Leonard không dễ đối phó chút nào!

Ngẩng đầu lên uống hết ly rượu, Chu Mộng Chỉ đặt ly xuống, cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết như vậy được.

Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, Chu Mộng Chỉ đã thay đổi hoàn toàn, phu nhân Cố sống trong nhung lụa đã không còn, mà thay vào đó là Chu Mộng Chỉ đầy mưu tính!

Cô ta có thể từ một cô gái quê mùa ở thôn làng leo lên vị trí phu nhân tổng tài của tập đoàn Cố Thị thì cũng chứng tỏ bản thân mình rất có thực lực!

Nên bây giờ có rơi xuống cũng không sao, cô ta phải cố gắng sống tốt, nắm bắt mọi cơ hội, lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng được. Cô ta không thể trượt dài mãi như vậy! Cô ta muốn giống như trước đây, đạp dưới chân tất cả những người làm mình tổn thương, những người coi thường mình!

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ vội nhìn đồng hồ trên tường: Bây giờ đã là tám giờ tối rồi, Leonard nói sẽ đến thăm mình vào thời gian này!

Chu Mộng Chỉ biết, bây giờ mình đã bị các tầng lớp cao thấp ở thành phố H xa lánh, giờ chỉ có Leonard mới có thể giúp mình, may mà Leonard có vẻ rất thích mình, anh ta si mê cơ thể và ngũ quan của người phụ nữ phương Đông.

Thế nên, Chu Mộng Chỉ đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào đều phải chinh phục Leonard, có Leonard làm chỗ dựa vững chắc thì những chuyện sau đó mới dễ dàng được.

Bây giờ Chu Mộng Chỉ đã không coi trọng trinh tiết, tự trọng gì nữa, dù sao lúc trẻ cô ta cũng đã như vậy, dù người ta nói cô ta bán dâm cũng không sao, bây giờ cô ta đã đi đến bước đường này rồi, còn quan tâm những thứ đó làm gì?

Nghĩ đến đây, Chu Mộng Chỉ bèn đưa tay lột bộ đồ ngủ của mình ra, để lộ xương vai trắng nõn nà, để tóc rũ xuống. Khi Chu Mộng Chỉ đang quỳ rũ ngồi trên ghế sofa thì cánh cửa mở ra!

Leonard vừa vào cửa đã thấy Chu Mộng Chỉ để lộ cơ thể quỳ rũ ngồi trên sofa.

Leonard dừng lại một chút rồi quay người lại nói với vệ sĩ theo sau: “Đứng canh ngoài cửa đi.”

“Vâng.” Vệ sĩ gật đầu, tận tụy canh gác bên ngoài.

Leonard cởi cà vạt ra, nở nụ cười bước tới, “Cô Chu hôm nay có vẻ có nhã hứng nhỉ!”

“Ồ, vậy sao?” Chu Mộng Chỉ làm ra vẻ không hiểu, đưa tay ra định kéo chiếc váy ngủ đã cởi ra lại, nhưng không ngờ Leonard tiến đến giữ tay cô ta lại.

“Anh làm gì vậy?” Chu Mộng Chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Leonard, biết rõ mà vẫn hỏi.

“Cô như vậy tuyệt lắm.” Leonard nói xong bèn nắm tay còn lại của Chu Mộng Chỉ rồi nhích qua bên cạnh một chút.

Chiếc váy ngủ vốn chỉ để lộ phần xương vai giờ đây đã cởi phăng ra, so với cơ thể của phụ nữ phương Tây thì cơ thể Chu Mộng Chỉ có phần mỏng manh, nhưng khí chất trên người đã bù đắp những thiếu sót đó.

Phụ nữ phương Tây rất cởi mở, cũng rất nhiệt tình, nhưng phụ nữ phương Đông thì hay kín đáo e thẹn si mê lòng người, nghĩ đến đây, ánh mắt của Leonard bắt đầu rực cháy.

“Anh Leonard muốn làm gì vậy?” Trong lúc Leonard đang bị kích thích thì Chu Mộng Chỉ kéo chiếc váy ngủ của mình lại.

“Cô nói bây giờ tôi sẽ làm gì nào?” Leonard cúi đầu, đưa tay về cầm của Chu Mộng Chỉ.

“Sao tôi biết được chứ?” Chu Mộng Chỉ hất tay Leonard ra, quay đầu qua một bên, nghiêng nửa phần mặt xinh đẹp của mình nhìn anh.

Chu Mộng Chỉ biết, tuy cô ta rất xinh đẹp, nhưng đây mới là góc nhìn đẹp nhất, ánh sáng cũng rọi lên khuôn mặt của Chu Mộng Chỉ, càng hiện rõ làn da trắng nõn nà, trong trẻo thoát tục.

Quả nhiên, Leonard tiến đến ôm lấy Chu Mộng Chỉ

Chu Mộng Chỉ chủ động vòng qua eo của Leonard, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghe thấy âm thanh Leonard cởi áo vút xuống đất, ngón tay bắt giắc siết chặt lại.

Chu Mộng Chỉ tưởng bản thân mình sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện bản thân ngủ chung với người đàn ông khác, nhưng khi Leonard lần nữa đè lên người mình, đột nhiên cô ta có cảm giác ghê tởm, cô ta ghê tởm sự gần gũi này!

Leonard không hề cảm thấy phản ứng ghê tởm của Chu Mộng Chỉ, anh thích thú ngắm nhìn cơ thể của Chu Mộng Chỉ, tiếp đó cúi đầu tận hưởng sự mềm mại của cô ta.

“Ừm...” Chu Mộng Chỉ há miệng ra phối hợp mà cất tiếng rên, râu ria của Leonard rất nhiều, động tác cũng mang sự nồng cuồng và hoang dã của người ngoại quốc.

Chu Mộng Chỉ ghê tởm cau mày, đưa tay đỡ lấy phần ngực của Leonard, cô ta đang đắn đo, nếu bây giờ mình từ chối Leonard thì sẽ có hậu quả gì.

Đối mặt với sự phản kháng của Chu Mộng Chỉ, Leonard không hề nổi giận, anh sững sờ một lát, đôi mắt màu xanh lục bắt đầu ánh lên: Giày vò thân thể mềm mại này phải biến thái một chút mới vui!

Nổi đau đồn lan tỏa toàn bộ cơ thể, Leonard nhe nanh múa vuốt để lại trên cơ thể Chu Mộng Chỉ nhiều vết bầm tím, Chu Mộng Chỉ lúc đầu còn phản kháng, sau đó thì lặng lẽ chịu đựng.

Cứ như vậy cho đến nửa đêm, Leonard mới dừng lại, Chu Mộng Chỉ đã bị giày vò tả tơi, cô ta yếu ớt nằm trên tấm thảm, giống như một cái áo rách nát vậy.

Sau khi Leonard tắm xong, thấy Chu Mộng Chỉ vẫn nằm trên thảm bán sống bán chết thì cau mày nói: “Đi tắm đi, tôi dẫn cô đi gặp một người.”

Chu Mộng Chỉ nghe Leonard nói vậy thì cố chịu đau đớn, chậm rãi nhìn về phía anh: “Gặp một người? Gặp ai?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết, mau chuẩn bị đi!” Leonard nói xong bèn đứng trước mặt Chu Mộng Chỉ cởi áo tắm ra, bắt đầu thay quần áo.

“Nhưng bây giờ đã là nửa đêm rồi, có chuyện gì không thể để mai nói sao?” Chu Mộng Chỉ lay động đôi chân bị thương, khó khăn lắm mới ngồi dậy được, vừa nãy Leonard đứng là giày vò cô ta như một kẻ biến thái!

“Không được.” Leonard không thèm nhìn Chu Mộng Chỉ, vừa gài nút áo vừa từ chối quyết liệt.

Chu Mộng Chỉ nhìn thấy thái độ kiên quyết của Leonard như vậy cũng đành chống tay xuống đất, đi khắp khiêng vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm, Leonard đã thay đồ xong nhàn nhã ngồi trên sofa, rót một ly rượu: Không ngờ là trước khi đưa Chu Mộng Chỉ đi vẫn còn có thể ném thử mùi vị của cô ta!

Chỉ là không tuyệt như mong đợi, thậm chí có chút nhạt nhẽo! Leonard lắc đầu, tiếp tục uống rượu.

Sau khi Chu Mộng Chỉ tắm xong thì mặc áo tắm bước ra, thấy Leonard đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc ban đêm bèn cố gắng chịu đựng cơn đau từ đôi chân, đi đến phía sau của Leonard.

“Đang nghĩ gì vậy?” Chu Mộng Chỉ thân mật ôm lấy Leonard từ phía sau.

Leonard cau mày, đột nhiên cảm thấy nực cười: Từ khi nào mà mình và Chu Mộng Chỉ thân mật như vậy? Cô ta tưởng ngủ với mình rồi thì sẽ có giá hơn hay sao?

416. Chương 417

60417. Leonard lạnh lùng tháo cánh tay đang ôm eo mình của Chu Mộng Chỉ ra, quay lại nói: “Cô Chu, cô nên thay đồ đi thì hơn, sắp đến giờ gặp người đó rồi.”

“Không vội mà.” Chu Mộng Chỉ lại nũng nịu theo cách bình thường vẫn đối xử với Chu Hán Khanh mà nói, “Người ta thật ra còn vài chuyện muốn nói mà.”

Leonard nhún vai, nể tình Chu Mộng Chỉ vừa rồi cam tâm tình nguyện bị anh giày vò mà kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì? Cô nói đi.”

“Thì là... khi nào anh mới tìm luật sư cho người ta đây! Còn nữa, anh giúp tôi điều tra tin tức của Chu Hán Khanh chưa?” Chu Mộng Chỉ chớp mắt, nhìn Leonard đầy kì vọng.

Leonard nhìn vào mặt Chu Mộng Chỉ, trong lòng thấy rất buồn cười, vẻ buồn cười ấy hiện rõ cả trên mặt: “Tất cả mọi chuyện cứ chờ sau khi cô gặp người đó rồi tính tiếp!”

Nghe câu trả lời của Leonard, nét mặt Chu Mộng Chỉ thoáng hiện lên một vẻ khó chịu, nhưng sau đó lại nở nụ cười xởi lởi rồi hỏi: “Vậy anh nói một thời gian cụ thể đi, để người ta còn biết chứ!”

“Chu Mộng Chỉ...” Leonard vừa gọi tên Chu Mộng Chỉ vừa đưa tay nâng cằm cô ta lên hỏi, “Cô... có phải muốn dựa vào tôi để vực dậy, thậm chí trả thù Cố Thiên Tuấn và An Điem không?”

Chu Mộng Chỉ ngăn người, sau đó gượng cười: “Sao anh lại nói như vậy? Không phải anh từng có xích mích với Cố Thiên Tuấn sao? Tôi dù gì cũng đã từng ở bên Cố Thiên Tuấn, có thể giúp được cho anh mà.”

“No no no.” Leonard đưa ngón tay ra lắc lắc trước mặt Chu Mộng Chỉ nói, “Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn thôi!”

Leonard nói xong lại nhàn nhã đưa ngón tay ra chỉ vào một tòa biệt thự xa xa bên ngoài cửa sổ: “Cô nhìn thấy tòa biệt thự cao nhất ở bên kia chứ?”

Chu Mộng Chỉ không hiểu Leonard đang có ý gì, đành phải nhìn theo hướng tay chỉ của anh, trông thấy đó là một tòa biệt thự rất to rất cao, có vẻ rất hoa lệ, vừa nhìn là biết thuộc về những người đẳng cấp như Leonard.

Leonard khoanh tay trước ngực nói tiếp: “Thật ra biệt thự này của tôi nằm ở khu người giàu, mà tình cờ là khoảng thời gian này, An Điềm và Cố Thiên Tuấn cũng đến ở khu này, chính là ở trong tòa biệt thự ấy đấy!”

Leonard nói xong liền quay sang nói với Chu Mộng Chỉ: “Từ lâu tôi đã biết Cố Thiên Tuấn sống ở đó, nhưng trước nay không dám động vào anh ta, vì tôi sợ sẽ mất mối làm ăn, cho nên...”

Leonard lại dùng ánh mắt châm chọc mà nói tiếp: “Cho nên, cô không nên ôm hi vọng gì ở tôi cả, cũng đừng mong mượn sức mạnh của tôi mà lật đổ Cố Thiên Tuấn, hơn nữa...”

“Hơn nữa, cô mãi mãi cũng không bao giờ có đủ năng lực để tôi giúp cô đâu.” Nói đến đây, Leonard mỉm cười, vỗ vai Chu Mộng Chỉ rồi nói thẳng, “Chu Mộng Chỉ, làm người, quan trọng nhất chính là phải hiểu rõ hiện thực.”

“...” Gương mặt Chu Mộng Chỉ lúc này hoàn toàn sa sầm, cô ta nắm chặt nắm đấm, không thể ngờ sau khi bị Leonard chiếm hữu thì lại nhận phải kết quả thế này! Cô ta rõ ràng cho rằng mình có thể nắm Leonard trong tay mà!

Leonard thấy dáng vẻ không cam tâm của Chu Mộng Chỉ thì bật cười, anh chỉ nói sự thật mà thôi, Chu Mộng Chỉ thật sự hoàn toàn không có năng lực sai khiến anh, anh không phải là Chu Hán Khanh, cô ta tưởng mình thật sự có sức hút đến thế sao?

“Đủ rồi. Đừng có đứng ngây ra nữa, mau thay quần áo đi, tôi đưa cô đi gặp người đó.”

“Tôi không đi!” Chu Mộng Chỉ cuối cùng phần nộ gào lên, tại sao sau khi đã bỏ ra tất cả mà lại không nhận được gì, ngược lại còn bị sỉ nhục như thế chứ?

Leonard, anh đúng là đồ dê tiện vô liêm sỉ!

Leonard thấy ánh mắt phần nộ của Chu Mộng Chỉ nhưng vẫn nở nụ cười thản nhiên, anh biết Chu Mộng Chỉ chắc chắn đang mắng thầm anh trong bụng!

Nhưng Chu Mộng Chỉ cũng không nghĩ lại mà xem, cô ta bây giờ rơi vào bước đường mà ngay cả một người dê tiện vô liêm sỉ cũng không thêm lợi dụng, vậy thì cô ta thậm chí đến mức nào?

“Tôi nói lại lần nữa, mau đi thay quần áo!” Leonard không hơi đâu lãng phí thời gian với Chu Mộng Chỉ!

“Tôi nói rồi, tôi không đi!” Chu Mộng Chỉ cánh ngực phập phồng, sức khỏe vốn đang yếu nên lúc này bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Gương mặt Leonard lập tức trở nên lạnh lùng, bước lên áp sát Chu Mộng Chỉ: “Cô tưởng cô là ai? Chu Mộng Chỉ, tốt nhất đừng chọc cho tôi giận lên!”

“Anh...” Chu Mộng Chỉ nghiêng rằng, phần nộ vô cùng, nhưng cũng đành bất lực, bởi bây giờ nếu rời Leonard một bước thôi thì sẽ bị người của Cố Thiên Tuấn bắt ngay, thế nên cô ta đành phải bám lấy anh!

Khẽ nuốt nước bọt một cách không cam tâm, Chu Mộng Chỉ cuối cùng đành phải quay người đi thay quần áo.

Leonard lúc này mới hài lòng đứng thẳng dậy, dặn thuộc hạ đi chuẩn bị xe.

Tại một khách sạn ở khu sang trọng nhất trung tâm thành phố H...

Chàng trai nho nhã ngồi trong căn phòng tổng thống, nhìn chiếc đồng hồ đắt tiền trên tay mình, thầm đếm ngược: 8, 7, 6, 5...

Anh còn chưa đếm xong thì Leonard đã đẩy cửa bước nhanh vào trong.

“Tôi đã đưa người đến cho anh rồi, còn đưa lên tầng thượng đúng như anh đã dặn nữa.” Leonard bước đến trước mặt chàng trai nói, “Những việc tiếp theo sẽ tùy anh xử lý.”

“Cảm ơn!” Chàng trai bước đến trước mặt Leonard, chăm chú nhìn một lúc rồi hỏi đầy khinh miệt, “Leonard, gu của anh tệ đến thế sao?”

Leonard mỉm cười, biết chàng trai đang muốn nói đến chuyện của mình và Chu Mộng Chỉ, thế nên thản nhiên phẩy tay: “Hàng tốt hàng xấu gì cũng đều phải thử, cuộc sống như vậy mới hoàn hảo chứ, đầu như anh...”

Leonard nói đến đây thì giọng điệu mang rõ ý châm chọc: “Đến tận bây giờ vẫn là trai tân, lỡ như đến lúc có được An Diễm rồi mà kinh nghiệm không đủ thì... Chậc chậc chậc...”

Sắc mặt nhàn nhả của chàng trai lập tức tối sầm lại, anh không thèm nhìn Leonard mà đi thẳng ra cửa: “Im miệng! Đi làm việc của anh đi!”

“Ha ha ha...” Leonard nhìn theo bóng dáng thẹn quá hóa giận của chàng trai mà bật cười đắc ý.

Trên tầng thượng khách sạn...

Bây giờ đã là gần sáng, ánh trăng cũng đang dần khuất đi, chỉ còn lại vài vì sao sáng nhất trên bầu trời đang nhấp nháy.

Tuy mùa hè đã đến, nhưng thời tiết buổi sáng sớm vẫn khá lạnh, Chu Mộng Chỉ chỉ mặc váy lúc này đang đứng ôm vai, cần răng trước những đợt gió đêm, nhìn về phía cửa lên tầng thượng.

Người muốn gặp mình rốt cuộc là ai mà lại bí ẩn như vậy?

Chu Mộng Chỉ chép miệng, không thể ngờ người đó lại muốn gặp ở tầng thượng cao vút vắng vẻ này, hơn nữa, Leonard sau khi đưa Chu Mộng Chỉ đến đây chỉ nói một câu “Đợi đó” rồi bước đi thẳng!

Cũng không biết đang muốn giở trò gì nữa! Chu Mộng Chỉ khó chịu nhíu mày, nhưng cũng đành phải tiếp tục chờ.

Trong khi Chu Mộng Chỉ đang vì lạnh quá mà giậm hai chân thì một bóng người cao lớn chợt xuất hiện ở cửa tầng thượng.

Chu Mộng Chỉ vội vàng bước lên, vừa đi vừa hỏi: “À, chào anh, tôi...”

“Lùi lại...” Chàng trai lạnh lùng ngắt lời Chu Mộng Chỉ, giọng nói của anh có mang một chút cảm giác thiếu niên, không hợp lắm với khí chất cao ngạo và dáng người cao to của anh.

Chu Mộng Chỉ lập tức khựng lại, tuy cô ta không nhìn rõ mặt người đó, nhưng người có thể sai khiến được Leonard thì chắc chắn không phải dạng vừa.

“Lùi lại!” Chàng trai vừa bước về phía Chu Mộng Chỉ vừa lặp lại mệnh lệnh của mình.

Chu Mộng Chỉ không hiểu người đó định làm gì, nhưng trước khí thế mạnh mẽ của anh, cô ta đành phải e dè lùi về sau một bước.

“Tiếp tục...” Chàng trai bước đến càng lúc càng gần, lại ra lệnh.

Chu Mộng Chỉ mím môi, ngoan ngoãn tiếp tục lùi về sau.

Cứ như vậy, chàng trai thì tiến đến, còn Chu Mộng Chỉ liên tục lùi về sau, cho đến khi lùi đến tận mép tầng thượng thì cô ta không dám động đậy nữa.

417. Chương 418

60418.“Anh à, cho hỏi anh là ai? Anh bảo Leonard đưa tôi đến đây là để làm gì?” Chu Mộng Chỉ đứng ở mép tầng thượng, nhìn người đàn ông đứng trong bóng tối, cất cao giọng hỏi.

“Ha.” Chàng trai lạnh lùng cười khẩy, “Đương nhiên là để cho cô phải trả giá cho những việc mình làm rồi!”

“Trả giá?” Chu Mộng Chỉ nghe giọng điệu căm phẫn của chàng trai thì lập tức hốt hoảng, “Anh à, hình như tôi không hề quen anh, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì đó rồi không?”

“Tôi nói rồi, chỉ cần là những kẻ làm tổn thương Nhiên Nhiên thì tôi đều không tha cho kẻ nào!” Chàng trai bước lên một bước, ánh sao mờ mờ chiếu lên gương mặt góc cạnh của anh, anh mấp máy đôi môi mỏng của mình, gần giọng nói, “Cho dù là cô, Chu Hán Khanh, hay là Cố Thiên Tuấn!”

“Nhiên Nhiên...” Chu Mộng Chỉ giật bản mình, lẽ nào chính là An Diễm?

Sao người này lại có liên quan đến An Diễm? Hơn nữa anh ta còn là người có thể khiến Leonard tuân theo răm rắp! Anh ta là ai? Rốt cuộc là ai?

“Sao anh lại quen An Diễm? Anh là ai?” Chu Mộng Chỉ run rẩy lớn tiếng hỏi.

Chu Mộng Chỉ bây giờ sợ đến mức tay chân luống cuống, cô ta trân trối nhìn chàng trai nọ, cố hết sức để nhận diện diện mạo của người đó, cô ta có thể nhận ra mình không quen người này, nhưng sao ngũ quan của anh ta lại tạo ra một cảm giác quen thuộc như vậy?

Mây kiếm mắt sao, gương mặt góc cạnh hoàn hảo, trong nét bá đạo trầm ổn có vương một chút cảm giác thiếu niên. Chu Mộng Chỉ nhận ra, chàng trai đứng trước mặt mình rất trẻ, mình rốt cuộc đã gặp anh ta ở đâu chứ? Rốt cuộc đã gặp ở đâu?

Chàng trai không trả lời câu hỏi của Chu Mộng Chỉ mà bước đến áp sát cô ta: “Chu Mộng Chỉ, bây giờ cô có thể đi đến nơi cô phải đi rồi!”

“Nơi tôi phải đi?” Chu Mộng Chỉ lắc đầu, mình không đi đâu cả! Mình còn phải vùng lên, mình còn phải hưởng vinh hoa phú quý mà!

Nhưng chàng trai lúc này đã tiến đến sát trước mặt Chu Mộng Chỉ rồi đưa tay ra đặt lên vai cô ta.

“...” Chu Mộng Chỉ lập tức lạnh sống lưng, bắt lực nhìn vào mặt chàng trai, hai chân vì quá sợ mà không động đậy được nữa: Bây giờ mình đang rất muốn bỏ chạy, rất muốn phản kháng, nhưng tại sao lại không cử động được thế này?

Chu Mộng Chỉ trân trối nhìn vào mặt chàng trai, rồi ngay khoảnh khắc ấy, cô ta cuối cùng cũng nhớ ra anh là ai!

Chu Mộng Chỉ không tin được mà đưa tay ra chỉ vào mặt chàng trai mà hét lên: “Tôi nhớ ra rồi, tôi từng trông thấy anh trong một tấm ảnh! Anh là...”

Chu Mộng Chỉ còn chưa dứt lời thì bàn tay đặt trên vai cô ta chợt đẩy mạnh về phía trước!

“Á!” Chu Mộng Chỉ hốt hoảng thét lên, hai chân đang đứng trên mép tường lúc này chơi vơi, rồi ngay sau đó, cả người cô ta rơi nhanh xuống phía dưới.

Cảm giác mất trọng lực khiến cả người Chu Mộng Chỉ căng cứng! Tiếng gió rít qua bên tai khiến cô ta nhận ra mình đã sắp chết rồi!

Cô ta sẽ rơi xuống, thân thể sẽ vỡ nát, dung nhan sẽ bị hủy, thậm chí sẽ chết không toàn thây!

Không! Không! Mình không muốn chết!

Chu Mộng Chỉ kinh hãi trợn trừng mắt, tất cả những việc trải qua bao nhiêu năm nay đều ùa về trong đầu cô ta như đèn kéo quân, tất cả những hành động đúng sai của cô ta, tất cả những việc cô ta hại người và bị người hại, tất cả những cảm xúc đau lòng, hối hận, vui mừng, hân hoan...

Trong tất cả những kí ức ấy, dường như chỉ có bóng dáng của một người.

Chu Hán Khanh...

Chu Mộng Chỉ há miệng, lắp bắp gọi tên Chu Hán Khanh. Lúc này đây, cô ta đột nhiên rất nhớ Chu Hán Khanh. Nếu năm xưa mình bằng lòng ở bên Chu Hán Khanh thì phải chăng đã không rơi vào kết cục không thể vãn hồi thế này không...

“Rầm!”

Một âm thanh rất lớn vang vọng trên đường phố sáng sớm ở thành phố H, một xác người máu thịt lẫn lộn nằm trên mặt đường, vũng máu chảy lênh láng phản chiếu ánh nắng le lói, mùi máu tươi bắt đầu tỏa lên trong không khí...

Trên tầng thượng, chàng trai rút tay lại, khoe môi nhovn nụ cười lạnh lùng rồi tuyệt tình quay người đi.

Thẩm Sở Hà đứng ở cửa tầng thượng, tận mắt chứng kiến mọi chuyện, cô mặc một bộ váy dài màu trắng, màu trắng ấy rất tương phản với cái bóng đen thẫm sau lưng cô, gió nhẹ buổi sáng thổi qua làn tóc cô, làm phát phơ tà áo, khiến thân hình mảnh mai của cô trông có hơi cô độc.

“Bảo người khác ra tay là được rồi, tại sao cậu cứ nhất định để tay mình phải nhuộm máu chứ?” Thẩm Sở Hà nhìn chàng trai đang bước đến, giọng nói cay đắng, “Cậu gần đây hành sự càng lúc càng cực đoan rồi.”

“Mình không thể chấp nhận được việc Chu Mộng Chỉ đã bắt Nhiên Nhiên phải chịu nhiều đau khổ như vậy, cho nên mình phải chính tay giải quyết cô ta!” Chàng trai liếc nhìn Thẩm Sở Hà rồi lại nhìn về phía trước.

“Nhưng mà...”

Thẩm Sở Hà mấp máy môi, nhưng rồi không nói gì nữa, chàng trai đi thẳng qua mặt cô rồi cùng một đám người mặc áo đen rời đi.

Ngọn gió xa xăm cuốn giọng nói chàng trai thổi vào tai Thẩm Sở Hà: “Về đi, cứ hành động theo kế hoạch!”

Hành động, hành động, hành động!

Mình đã ở bên cậu ấy bao nhiêu năm, vậy mà cậu nói được nghe nhiều nhất chỉ là câu hành động này!

Thẩm Sở Hà cắn môi, vẻ mặt không cam tâm hiện rõ lên dưới bầu trời u ám. Bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay, Thẩm Sở Hà cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi, cô ghen tị, ghen tị đến sắp phát điên lên rồi: An Diễm càng lúc càng gần cậu ấy hơn rồi, tình yêu cậu ấy dành cho An Diễm cũng càng lúc càng mãnh liệt rõ ràng rồi!

Chuyện này tuyệt đối không thể!

Mình nhất định phải có được cậu ấy! Cho dù có phải trả cái giá thế nào!

Thẩm Sở Hà hít một hơi thật sâu, cố gắng nở nụ cười rồi rời khỏi tầng thượng.

Trong một căn nhà cho thuê cũ nát...

Trong nhà đầy các vỏ hộp rỗng, mùi hôi bốc lên khắp nơi, khiến người ta chỉ muốn tránh xa.

Lúc này, trên màn hình ti vi mờ mờ chợt phát một tin tức.

“Hôm nay tại một con đường trung tâm thành phố H đã phát hiện xác một người phụ nữ. Cảnh sát sau khi nhận tin đã mau chóng đến hiện trường. Được biết, đây là xác của một nghi phạm, hôm qua vừa được tại ngoại, họ Chu, các thông tin còn lại không rõ. Giám định pháp y cho hay người này có vẻ đã tự sát, còn về nguyên nhân tự sát thì phía cảnh sát vẫn đang điều tra...”

Trong lúc phóng viên trên ti vi đang đọc tiếp thì trong phòng chợt vang lên tiếng chai vỡ, Chu Hán Khanh nồng nặc mùi rượu ngồi phất dậy. Anh ta lúc này râu ria xồm xoàm, gương mặt tiêu tụy, khi vừa nghe thấy tin ấy thì lập tức lao đến ti vi như một kẻ điên: Người nhảy lầu tự tử là nữ, họ Chu, lại còn là một nghi phạm đang được tại ngoại?

Hai mắt Chu Hán Khanh long lên sòng sọc, nhìn vào cái xác đang được làm mờ trên ti vi.

Anh ta đưa ánh mắt hốt hoảng nhìn thật kĩ cái xác ấy, đột nhiên giật bản mình, bởi anh ta trông thấy trên cổ tay cái xác có một vết sẹo!

Chu Mộng Chỉ khi còn bé từng bị người bố Chu Minh Phong đánh rất nhiều lần, vết sẹo trên cổ tay cô ta là do một lần ông ta dùng mảnh chai cắt vào tay cô ta!

Đúng là Mộng Chỉ! Đúng là Mộng Chỉ rồi!

Chu Hán Khanh chợt cảm thấy toàn thân như mất hết sức lực. “Bịch” một tiếng, anh ta khụy xuống cạnh ti vi, nước mắt bắt đầu rơi lã chã, cảm thấy đất trời như đã sụp đổ!

Bây giờ anh ta chẳng còn gì cả, còn đang bị cảnh sát truy nã. Anh ta cứ tưởng Chu Mộng Chỉ sẽ có thể cầm cự được qua giai đoạn này, chờ khi tình hình bớt căng thẳng, anh ta sẽ nghĩ cách để cứu cô ta ra.

Thế nhưng...

Chu Hán Khanh đau khổ nhắm mắt lại, đưa hai tay nắm chặt tóc mình: Nhưng tại sao lại như thế này?

Đến ngay cả gặp mặt Chu Mộng Chỉ lần cuối, anh ta cũng không thể! Mộng Chỉ lúc nào cũng muốn mình đẹp, vậy mà bây giờ lại chết thảm thế này!

Không, Mộng Chỉ tuyệt đối không thể nào tự sát được! Chu Hán Khanh mở trừng mắt ra, trán nổi gân xanh: Phải, là Cố Thiên Tuấn, chắc chắn là do Cố Thiên Tuấn vẫn còn căm hận nên mới muốn giết Mộng Chỉ!

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh lẩm bẩm gọi tên Chu Mộng Chỉ, ánh mắt dần sắc lại: Mình phải báo thù cho Mộng Chỉ! An Diễm, Cố Thiên Tuấn, tất cả đều phải chết chung với Mộng Chỉ!

418. Chương 419

60419.“Trời ơi, tôi đã bảo là vết thương trên người tôi đỡ nhiều rồi, hoàn toàn không phải đến bệnh viện kiểm tra nữa rồi mà!” An Diễm ngồi trên ghế sofa hậm hực. Hôm nay mới sáng sớm, Cố Thiên Tuấn đã lôi cô dậy, nói là thấy không yên tâm, bảo cô phải đến bệnh viện kiểm tra lại lần nữa, để đích thân Trì Cảnh Dật nói một câu “An Diễm không sao rồi” thì anh mới yên tâm được.

“Mẹ ơi, có phải mẹ sợ bị tiêm không?” An An ngồi cạnh An Diễm cười nói, “Mẹ đúng là nhát gan mà!”

“Mẹ con sao có thể nhát gan được? Mẹ chỉ là cảm thấy không cần thiết thôi!” An Diễm nhún vai, không dễ dàng trúng kế khích tướng của An An.

“An Diễm, nghe lời đi!” Cố Thiên Tuấn bước lên xoa đầu An Diễm, kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Không.” An Diễm kiên quyết lắc đầu, không muốn đi.

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn thở dài, “Vết thương trên người em...”

“Thiên Tuấn!”

Trương Hiểu Hy vừa bước chân vào biệt thự đã gọi tên Cố Thiên Tuấn, có vẻ có việc quan trọng muốn nói.

Chuyện khiến Trương Hiểu Hy căng thẳng như vậy không hề nhiều, thế nên Cố Thiên Tuấn lập tức dừng việc đại sự “khuyên nhủ” An Diễm lại mà ra đón: “Ừ, có chuyện gì?”

An Diễm cũng cảm thấy có gì đó không ổn, thế nên cũng đứng dậy khỏi ghế.

Trương Hiểu Hy bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn, trước tiên nhìn An Diễm rồi mới quay sang Cố Thiên Tuấn, không biết phải làm sao để nói ra tin mới nhận được này.

“Có gì thì anh nói đi.” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất bình thản, dù sao bây giờ An Diễm đang ở bên cạnh anh, vậy nên chẳng còn chuyện gì có thể khiến anh lo lắng nữa.

Trương Hiểu Hy gật đầu, ngập ngừng một lát rồi nói: “Chu Mộng Chỉ đã nhảy lầu tự tử.”

“Cái gì?”

Cố Thiên Tuấn còn chưa kịp nói gì thì An Diễm đã chạy đến trước mặt Trương Hiểu Hy kinh ngạc hỏi: “Anh nói cái gì?”

Trương Hiểu Hy nhìn An Diễm rồi lặp lại: “Chu Mộng Chỉ đã nhảy lầu tự tử.”

“Sao... sao lại như vậy chứ?” An Diễm ngẩn người một lúc, sau đó bất giác quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn đứng cạnh mình.

Dù gì Cố Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ đã quen nhau từ khi học đại học, lại còn ở bên nhau đến bốn năm. Khoảng thời gian trước đây, Cố Thiên Tuấn đã vì Chu Mộng Chỉ mà làm rất nhiều việc, cũng đã bỏ rất nhiều tâm huyết.

Hôm nay Chu Mộng Chỉ lại đột nhiên nhảy lầu tự sát, An Diễm không biết Cố Thiên Tuấn sẽ có cảm giác thế nào.

“Ừ, tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn khẽ gật đầu hỏi, “Còn thu được tin gì khác không?”

Thấy vẻ thản nhiên của Cố Thiên Tuấn, Trương Hiểu Hy cũng có hơi kinh ngạc, tuy trước đây Chu Mộng Chỉ đã từng làm rất nhiều việc không thể tha thứ được, nhưng tình cảm mà Cố Thiên Tuấn từng dành cho Chu Mộng Chỉ, Trương Hiểu Hy cũng biết rõ, bây giờ Chu Mộng Chỉ vô duyên vô cớ nhảy lầu tự sát, thế mà Cố Thiên Tuấn vẫn cứ đứng đờ, khiến Trương Hiểu Hy có hơi không quen.

“Còn về các tin khác...” Trương Hiểu Hy hít một hơi thật sâu rồi nói, “Sau khi Chu Mộng Chỉ vừa chết thì tin tức lập tức được truyền ra, dường như có người cố ý làm vậy.”

Cố Thiên Tuấn lúc này mới cau mày hỏi: “Vậy trong bản tin có nói rằng Chu Mộng Chỉ có liên quan đến tập đoàn Cố Thị không?”

“Cái đó thì không, chỉ nói thân phận của Chu Mộng Chỉ hiện chưa rõ.” Trương Hiểu Hy lắc đầu, “Mà nếu truyền thông có biết Chu Mộng Chỉ có dính dáng đến tập đoàn Cố Thị đi nữa, nếu chưa được tập đoàn Cố Thị cho phép, họ cũng không dám đưa tin lung tung đâu.”

“Còn một chuyện nữa.” Trương Hiểu Hy nói đến đây, thần sắc trở nên nghiêm trọng, “Xác Chu Mộng Chỉ sau khi được đưa đến bệnh viện, do không rõ thông tin nên không ai đến nhận, nhưng Leonard lại bỏ tiền để hỏa thiêu xác Chu Mộng Chỉ, sau đó lấy tro cốt của cô ta đi.”

“...” Cố Thiên Tuấn trầm ngâm.

“Thiên Tuấn, anh không cảm thấy chuyện này rất mờ ám sao?” Trương Hiểu Hy xoa cằm nói, “Lần trước, An Diễm bị một người bí ẩn đưa đi, tôi đã nghi ngờ người đứng sau chính là Leonard, bây giờ tro cốt của Chu Mộng Chỉ lại bị Leonard đưa đi! Trước đó, anh ta từng vì việc anh từ chối hợp tác một dự án lớn mà bất mãn với anh rồi, bây giờ lại xảy ra những chuyện này, vậy người đứng đằng sau mọi chuyện không phải là Leonard thì còn là ai nữa?”

Cố Thiên Tuấn không phản đối ý kiến của Trương Hiểu Hy, chỉ nói: “Nếu còn xảy ra chuyện gì nữa thì cứ đến báo với tôi, còn những việc còn lại thì anh không cần nhúng tay vào. Tôi thật sự rất muốn xem thử, tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay sang nói với An Diễm: “Chúng ta đi thôi, phải đi đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe cho em.”

Lần này, An Diễm không cự tuyệt nữa. Vì chuyện xảy ra với Chu Mộng Chỉ, tâm trạng cô bây giờ đang rất phức tạp, thế nên cô cứ để mặc cho Cố Thiên Tuấn kéo tay mình đi ra ngoài.

Chiếc xe phóng như bay trên đường, cảnh vật hai bên đường lướt vùn vút.

An Diễm ngồi trên xe, trung bình cứ 30 giây lại quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn: Vừa rồi lúc hay tin Chu Mộng Chỉ đã tự sát, ngay cả bản thân mình còn không chịu nổi, huống hồ gì là người từng có tình cảm sâu đậm với Chu Mộng Chỉ như Cố Thiên Tuấn.

Cho dù Chu Mộng Chỉ đã phản bội Cố Thiên Tuấn, làm ra nhiều việc đáng ghê tởm, nhưng An Diễm biết, Cố Thiên Tuấn là một người bề ngoài thì lạnh lùng, nhưng nội tâm lại rất dịu dàng, cho dù có là con chó con mèo thì tình cảm cũng không thể nói hết là hết ngay được.

Cố Thiên Tuấn hẳn là đang rất buồn, chỉ vì ngại ở trước mặt mình nên mới không tỏ ra mà thôi.

An Điềm tuy cảm thấy Chu Mộng Chỉ hại Doanh Doanh như vậy đúng là chết cũng không đáng tiếc, nhưng dù sao cô cũng không phải Cố Thiên Tuấn, không biết được anh đang nghĩ gì, nếu Cố Thiên Tuấn bây giờ có muốn đi tìm Leonard để đòi lại tro cốt của Chu Mộng Chỉ thì An Điềm cũng không phản đối.

Chắc Cố Thiên Tuấn hiện giờ đang cần cô mở lời!

Nghĩ vậy, An Điềm liền quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn.

Nhưng An Điềm còn chưa kịp nói gì thì Cố Thiên Tuấn đã chợt đưa tay ra, khẽ vuốt cằm cô rồi hỏi: “Cứ quay qua quay lại như vậy có mỗi cổ không?”

“Tôi...” An Điềm đẩy tay Cố Thiên Tuấn ra, sau đó cứ nhìn anh mà ngập ngừng, “Cố Thiên Tuấn, tôi...”

“Anh biết em đang nghĩ gì.” Cố Thiên Tuấn đưa ngón tay lên khẽ chặn trước môi An Điềm, ngắt lời cô, “Thật ra, anh không có cảm giác gì cả.”

“Không có cảm giác gì?” An Điềm cảm thấy không tin được.

Cố Thiên Tuấn lại gật đầu rất nghiêm túc với An Điềm, đưa tay vuốt tóc cô rồi nói rất nhẹ nhàng: “Từ sau khi biết tin Chu Mộng Chỉ đã phản bội anh thì anh và cô ta đã không còn quan hệ gì nữa, cho dù cô ta sống chết ra sao cũng không liên quan đến anh. Anh trước nay sẽ không vì người không liên quan đến mình mà lãng phí sức lực.”

“Vậy còn tôi? Tôi đáng để anh lãng phí nhiều sức lực vậy sao?” An Điềm cũng không hiểu sao mình lại hỏi câu này, nhưng cô rất muốn biết mình chiếm bao nhiêu phần trong trái tim Cố Thiên Tuấn.

Ngay cả chính An Điềm cũng không nhận ra, cô đã tự so sánh mình với Chu Mộng Chỉ. Đây có lẽ chính là ham muốn chiếm hữu của phụ nữ, có chút ích kỷ, có chút vô lí, nhưng cũng có chút ngọt ngào.

“Em?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm mỉm cười, sau đó áp sát vào tai cô khẽ nói, “Anh muốn dành hết sức lực của mình cho em, nhưng chỉ sợ cơ thể em không chịu nổi thôi, làm sao bây giờ? Bởi vì mấy lần trước em toàn ngắt đi thôi.”

419. Chương 420

60420.“Anh...” Mặt của An Điềm lập tức đỏ bừng lên, cô trừng mắt nói với Cố Thiên Tuấn, “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh có thể đừng hờ hững chút là lại nói mấy chuyện ấy không?”

“Anh luôn cho rằng chuyện đó cũng rất nghiêm túc mà.” Cố Thiên Tuấn hôn lên tai An Điềm, “Có biết tại sao anh cứ nhất định muốn đưa em đi bệnh viện kiểm tra không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh muốn em mau chóng khỏe lại.”

“Ừ.” An Điềm nghe giọng nói quan tâm của Cố Thiên Tuấn liền bất giác cúi mặt.

Nhưng trong khi An Điềm đang vô cùng cảm động thì Cố Thiên Tuấn chợt nói tiếp: “Sau đó, anh sẽ có thể yên tâm không chút lo lắng gì mà dốc hết sức lực vào người em.”

“...” An Điềm sa sầm nét mặt, nhận ra không biết từ lúc nào, Cố Thiên Tuấn chỉ cần nói đến câu thứ ba là lại chuyển sang chủ đề này, đường đường là tổng tài tập đoàn Cố Thị mà sao có thể thiếu đứng đắn như vậy?

Tài xế đang lái xe phía trước nghe được cuối đối thoại của Cố tổng và An Điềm cũng thấy rất buồn cười nhưng không dám cười, đành phải đọc thần chú liên tục trong đầu: Mình không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy Cố tổng bình thường mặt lạnh như tiền bây giờ lại chọc ghẹo cô An Điềm như vậy, mình thật sự không nghe thấy nhìn thấy gì cả...

Chuyện của Chu Mộng Chỉ đã được Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng cho qua như thế, anh thật sự không muốn vì một người không đáng mà phải lãng phí sức lực.

Nhưng An Diễm thì lại rất cảm khái, cô tin vào nhân quả báo ứng, chỉ là không ngờ Chu Mộng Chỉ lại bị báo ứng nhanh đến như vậy.

Có điều, nhìn chuyện của người khác cũng có thể ngộ ra đạo lý cho bản thân, con người sống trên đời cần phải luôn tích đức hành thiện, đề phòng người khác là chuyện nên làm, nhưng hãm hại người khác là việc tuyệt đối không được.

Chỉ cần làm những việc tốt mà không ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân thì sẽ luôn được đền đáp xứng đáng!

An Diễm cả quãng đường cứ chìm trong suy tư như thế, sau đó được Cố Thiên Tuấn đưa đến bệnh viện.

Sau khi kiểm tra toàn diện một cách thuận lợi, Trì Cảnh Dật cầm một đồng kết quả xét nghiệm, bắt đầu giải thích cụ thể cho Cố Thiên Tuấn.

Nói tổng quan lại thì kết quả kiểm tra cho thấy, sức khỏe của An Diễm về các mặt đều rất bình thường, vết thương cũng đang hồi phục rất tốt, đã hoàn toàn khỏe hẳn rồi, các vết sẹo trên mặt cũng mờ đi rồi.

“Lần sau đừng có bảo tôi đi làm mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa nhé, tôi còn có nhiều cuộc phẫu thuật phải làm lắm!” Trì Cảnh Dật chán ngán lườm Cố Thiên Tuấn, sau đó quay sang giải thích với An Diễm, “Sau này đừng có để mình bị thương nữa, nếu không Thiên Tuấn sẽ bao cả cái bệnh viện của tôi chỉ để khám cho một mình cô thôi đấy!”

“Vâng, tôi biết rồi.” An Diễm ngượng ngùng cúi đầu, nhướn miệng cười.

“Được rồi, nếu không còn gì nữa thì chúng ta về thôi!” Cố Thiên Tuấn khoác vai An Diễm, vẽ mặt nhẹ nhõm đi rất nhiều, rồi thậm chí chẳng thèm chào Trì Cảnh Dật, cứ thế kéo An Diễm rời đi.

Trì Cảnh Dật nhìn theo bóng dáng nghênh ngang ra về của Cố Thiên Tuấn, cảm thấy cực kì bất mãn với thái độ qua cầu rút ván vất chanh bỏ vỏ này.

Cũng may An Diễm là người hiểu chuyện, vội vã quay lại cười với Trì Cảnh Dật: “Làm phiền anh rồi, bác sĩ Trì, tạm biệt!”

Trì Cảnh Dật lúc này mới hài lòng gật đầu rồi quay đi làm việc của mình.

“Cái gì mà bác sĩ Trì chứ? Em phải gọi là anh hai!” Cố Thiên Tuấn vuốt tóc An Diễm rồi hôn lên trán cô.

“Anh làm cái gì thế?” An Diễm đưa tay đẩy mặt Cố Thiên Tuấn ra, mặt đỏ phừng phừng nói, “Đây là bệnh viện đấy!”

“Được, vậy thì về nhà làm tiếp.” Cố Thiên Tuấn gật đầu có vẻ rất ngoan ngoãn, rồi vừa đi vừa như vô tình nhớ ra mà hỏi dò An Diễm, “Anh nghe giọng điệu của anh hai thì có vẻ như vết thương của em đã sắp lành hẳn rồi, không biết có thể tiến hành một số ‘vận động vừa nhẹ nhàng vừa mãnh liệt’ chưa nhỉ?”

“Nhẹ nhàng và mãnh liệt là hai từ trái nghĩa nhau đấy có biết không hả?” An Diễm chán ghét nhìn Cố Thiên Tuấn hỏi, “Vận động gì mà vừa nhẹ nhàng lại vừa mãnh liệt chứ?”

“Đương nhiên là vận động này này!” Cố Thiên Tuấn nhìn gương mặt ngơ ngác của An Diễm thì liền nghiêm túc giải thích, “Động tác đó sẽ có lúc rất nhẹ nhàng, có lúc rất mãnh liệt, hơn nữa, khi anh và em cùng làm vận động đó thì anh sẽ luôn cố gắng làm thật nhẹ nhàng, nhưng đối với em mà nói đó là nhẹ nhàng hay mãnh liệt thì còn chưa biết chắc được, bởi vì trước đây mỗi khi chúng ta vận động kiểu đó thì tuy anh dùng lực như nhau, em mỗi lúc lại mỗi nói khác nhau!”

Cố Thiên Tuấn nói một tràng như thế, nhưng An Diễm vẫn thấy khó hiểu, phải một lúc sau cô mới hiểu ra thì thấy Cố Thiên Tuấn đang nở một nụ cười gian xảo!

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm then quá hóa giận, trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, quên mất đây là bệnh viện không được ồn ào, “Anh đúng là...”

“An Diễm!”

Trong lúc An Diễm đang muốn quát mắng Cố Thiên Tuấn thì ở cách đó không xa chợt vang lên một giọng nói quen thuộc.

An Diễm và Cố Thiên Tuấn đều đồng loạt quay sang nhìn, trông thấy Tô Thanh Dương đang bước về phía họ, bên cạnh anh là một người phụ nữ lớn tuổi có dáng vẻ nho nhã.

An Diễm chớp chớp mắt, lập tức nhận ra người phụ nữ ấy chính là mẹ của Tô tổng.

“Chào Tô tổng...” An Diễm bước lên, định đón Tô Thanh Dương, ai ngờ lại bị Cố Thiên Tuấn kéo lại rồi đẩy ra sau lưng.

An Diễm trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, tỏ ý bảo anh thả tay ra, nhưng Cố Thiên Tuấn lại làm như không hề nhìn thấy, cứ nắm chặt không buông, thậm chí nhìn Tô Thanh Dương đang bước về phía hai người họ.

“Tô tổng, lâu rồi không gặp.” Cố Thiên Tuấn mỉm cười với Tô Thanh Dương, lập tức lấy lại dáng vẻ uy nghi của Cố tổng tài.

Tô Thanh Dương nhìn vẻ mặt dương dương đắc ý của Cố Thiên Tuấn, sau đó liếc nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt nhau của Cố Thiên Tuấn và An Diễm.

An Diễm dường như cũng nhận ra ánh mắt Tô Thanh Dương đang hướng về đó, tuy có chút ngượng ngùng nhưng không giăng ra, vì nếu đã chọn ở bên Cố Thiên Tuấn thì phải để cho Tô tổng biết, thế nên cô không muốn giấu giếm.

Khoảnh khắc này, tất cả nỗi lo lắng của Tô Thanh Dương đều nghẹn lại ở cổ, hoàn toàn không nói ra nổi: An Diễm đã bình an quay về, cô ấy không sao rồi, cô ấy rất ổn, còn quyết định sẽ ở bên Cố Thiên Tuấn nữa.

Kết quả này đúng là khiến anh vui buồn lẫn lộn! Tô Thanh Dương nhếch mép tự cười mình.

“Nhiên Nhiên, mau qua đây cho dì xem nào!”

Trong lúc Tô Thanh Dương đang lặng lẽ nhìn An Diễm và Cố Thiên Tuấn thì Tần Thanh Nguyệt chợt bước đến trước mặt An Diễm, vừa chào An Diễm vừa thăm mắng con trai của mình trong lòng: “Thằng bé Thanh Dương này đúng là, ở trước mặt mình thì lo cho An Diễm đến sốt vó, bây giờ thấy nó nắm tay người khác thì lại không nói được gì!”

Thế sao mà được?

Từ sau khi Tần Thanh Nguyệt biết An Diễm chính là con gái của Nhậm Diễm, người bạn thân của mình thì đã hạ quyết tâm sẽ hết lòng yêu thương An Diễm. Nhậm Diễm mất sớm như vậy, bà nhất định phải bù đắp lại tình yêu thương của người mẹ cho An Diễm, xem như để an ủi linh hồn của người bạn thân trên trời!

Hơn nữa, Nhiên Nhiên khi còn bé vốn đã từng định hôn ước với Thanh Dương rồi! Nếu con bé muốn ở bên cạnh người khác thì bà tuyệt đối không đồng ý!

“Chào... chào phu nhân Tô.” An Diễm ngượng ngáp cười với Tần Thanh Nguyệt, cô không hiểu vì sao phu nhân Tô mới đây không lâu còn cảnh cáo cô ở bãi đỗ xe, bây giờ lại tỏ ra thân mật thế này, còn gọi cả tên riêng của cô nữa chứ.

420. Chương 421

60421. “An Diễm, chắc cô vẫn chưa biết, thật ra mẹ tôi và mẹ cô khi còn trẻ là bạn thân của nhau đấy.” Tô Thanh Dương thấy An Diễm có vẻ hoang mang thì liền giải thích với cô.

Trong quá trình Tô Thanh Dương tìm kiếm An Diễm, Tần Thanh Nguyệt đã tìm dịp để kể cho anh nghe chuyện An Diễm là con gái của bạn thân bà.

Không những vậy, Tần Thanh Nguyệt còn khích lệ con trai phải theo đuổi An Điềm. Bà nói, An Điềm nếu đã là con gái của bạn thân bà thì nhân phẩm đương nhiên sẽ được bảo đảm, trước đây bà ghét cô chỉ là vì hiểu lầm mà thôi.

Bây giờ, sau khi biết được thân thế của An Điềm rồi thì Tần Thanh Nguyệt liền tỏ rõ ý cho Tô Thanh Dương biết anh hoàn toàn có thể theo đuổi An Điềm đúng như anh muốn, người mẹ là bà tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Tô Thanh Dương khi biết chuyện của mẹ mình và mẹ An Điềm cũng đã rất kinh ngạc. Nhưng đối với việc mẹ ủng hộ chuyện mình theo đuổi An Điềm, Tô Thanh Dương cảm thấy đã quá muộn rồi.

“Bạn thân của mẹ tôi?” An Điềm kinh ngạc nhìn nét mặt hiền hòa của Tần Thanh Nguyệt, cảm thấy không thể tin được!

Cô trước nay chưa bao giờ nghĩ, sau khi mất đi song thân rồi mà bao nhiêu năm sau vẫn có thể gặp lại bạn thân của mẹ mình, hơn nữa người bạn này lại còn là mẹ của Tô tổng.

“Đúng vậy.” Tô Thanh Dương gật đầu, “Mẹ tôi đã luôn tìm con gái An Nhiên của bạn thân mẹ là Nhậm Điềm, cũng chính là cô đây, nhưng vì mất liên lạc đã lâu nên cứ luôn không tìm được. Trong một dịp tình cờ, tôi đã kể thân phận của cô cho mẹ nghe, mẹ liền nhận ra cô ngay!”

Tô Thanh Dương ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Trong khoảng thời gian cô mất tích, mẹ tôi đã rất lo lắng, cũng may hôm đó, Thẩm Sở Hà tình cờ gặp được cô, thế nên mới gọi điện báo cho tôi, nhưng chúng tôi lại không biết cô sống ở đâu, chỉ nghe Thẩm Sở Hà nói hình như cô bị thương, vì vậy đoán cô rất có thể sẽ đến bệnh viện, vậy nên mới đến đây tìm.”

Trong lúc Tô Thanh Dương kể lại quá trình tìm kiếm An Điềm thì Cố Thiên Tuấn lại nghe thấy cái tên Thẩm Sở Hà lần nữa, anh cảm thấy người phụ nữ này có gì đó không ổn.

Nhưng An Điềm thì lại không thấy có gì bất thường, cô bây giờ đang mãi suy nghĩ về việc mẹ của Tô tổng lại là bạn thân của mẹ mình, chuyện này đúng là quá trùng hợp rồi!

Mẹ của An Điềm qua đời rất sớm, đa phần những chuyện về bà, cô đều chỉ nghe bố kể. Bố dường như có từng kể rằng khi mẹ học đại học từng có một người bạn rất thân, nhưng sau khi tốt nghiệp, cả hai đều bận rộn mà dần dần mất liên lạc.

Nhưng mà...

Nhưng mà sao có thể là mẹ của Tô tổng chứ?

An Điềm nhìn Tần Thanh Nguyệt, cuối cùng chỉ nói được một từ: “Chuyện này...”

“Nhiên Nhiên, dĩ thật sự là bạn thân của mẹ con.” Tần Thanh Nguyệt dịu dàng nhìn An Điềm, “Con thật sự rất giống với mẹ con, dĩ và Điềm Điềm quen nhau khi học đại học, bây giờ trong album ảnh ở nhà dĩ vẫn còn ảnh của hai người đây!”

“Thật không? Dĩ ơi, dĩ có ảnh thời đại học của mẹ con sao?” An Điềm bất giác hất tay Cố Thiên Tuấn ra, lực mạnh đến nỗi khiến Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh sa sầm nét mặt: Sự tồn tại của mình trước mặt An Điềm sao lại thấp như thế?

Mình dù đi đến đâu thì cũng là người thu hút ánh nhìn nhất, tại sao An Điềm lại có thể hất tay mình ra một cách mạnh bạo như vậy?

Nhưng An Điềm dường như có vẻ không hề nhìn thấy vẻ mặt ai oán của Cố Thiên Tuấn, cô kích động nắm lấy tay Tần Thanh Nguyệt nói: “Dĩ ơi, mấy tấm ảnh ấy của mẹ con đa phần đều mất đi hết sau khi bố con qua đời. Bây giờ con chỉ còn giữ được ảnh kết hôn của bố mẹ và tấm ảnh mẹ bế con khi còn bé, cho nên, dĩ có thể cho con xem mấy tấm ảnh ấy không?”

Một người sống trên đời thì luôn cần một nơi mà mình thuộc về, đó là nơi khiến người ta cảm thấy mình có nguồn cội, lớn thì gọi là quê hương, nhỏ thì gọi là gia đình.

Mẹ của An Điềm đã qua đời khi cô còn rất bé, bố cô thì cũng đã mất bốn năm trước, mái nhà dành cho cô con gái là cô đã không còn nữa.

An Diễm mấy năm nay đã luôn cố gắng sống, bây giờ đã có được hạnh phúc của riêng mình, nhưng nếu trên nền tảng của hạnh phúc ấy mà còn tìm được cả kí ức về bố mẹ thì thật sự sẽ bù đắp lại rất nhiều những thua thiệt khi còn bé của cô.

“Đương nhiên là được rồi!” Tần Thanh Nguyệt gật đầu, “Khi nào con có thời gian thì cứ đến nhà dì, dì sẽ nấu nhiều món ngon cho con ăn, rồi tìm hết mấy tấm ảnh đó mà đưa cho con!”

“Vâng!” An Diễm cảm động nhìn Tần Thanh Nguyệt, sống mũi chợt thấy cay cay.

Giọng của Tần Thanh Nguyệt từ kích động chuyển sang thương cảm: “Nhiên Nhiên à, dì và mẹ Diễm Diễm của con là bạn thân nhiều năm, nhưng vì sau khi tốt nghiệp phải xa nhau, lại còn vướng bận chuyện gia đình, thế nên đã dần dần mất liên lạc. Khi dì muốn tìm lại Diễm Diễm thì cậu ấy đã... đã không còn nữa rồi, dì thật sự rất hối hận, cậu ấy là người bạn thân nhất của dì...”

Tần Thanh Nguyệt càng nói càng nghẹn ngào, hai mắt nhòa đi. Con người ta khi còn trẻ thì luôn cảm thấy ngày tháng còn dài, bạn bè người thân vẫn luôn ở đó, nhưng chớp mắt một cái, Tần Thanh Nguyệt phát hiện ra tóc mình đã bạc cả rồi, bạn bè cũng dần dần mất hết, thậm chí cuối cùng chẳng còn ai cả.

Song, bây giờ có thể gặp lại con gái người bạn thân thế này, Tần Thanh Nguyệt thật sự cảm thấy an ủi.

Hai mắt của An Diễm cũng nhòa đi, cúi đầu không biết nói gì.

“Được rồi được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, bây giờ dì tìm được con rồi thì sẽ thương con như con gái vậy!” Tần Thanh Nguyệt xoa đầu An Diễm rất tình cảm.

“Con cảm ơn dì, dì Tần!” An Diễm sụt sịt mũi, gật đầu trịnh trọng với Tần Thanh Nguyệt.

“Còn chuyện này nữa...” Tần Thanh Nguyệt vỗ nhẹ vào tay An Diễm, “Nhiên Nhiên, dì muốn xin lỗi con về những lời dì từng nói và những việc dì từng làm với con trước đây, lúc đó dì đã sai, đã đối xử với con như vậy, dì...”

“Dì ơi, chuyện đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa, dù sao con cũng không để bụng mà.” An Diễm cười với Tần Thanh Nguyệt, cô đương nhiên hiểu lòng của dì Tần, nếu con trai cô mà yêu một cô gái đã li hôn và còn có con riêng thì một người làm mẹ như cô chắc cũng không thể nào yên lòng được.

“Vậy tốt rồi, vậy tốt rồi...” Tần Thanh Nguyệt yên tâm gật đầu với An Diễm, sau đó quay sang kéo Tô Thanh Dương đến bên cạnh mình.

Tô Thanh Dương đang vui trước cảnh đoàn tụ của An Diễm và mẹ mình, hoàn toàn không ngờ lại bị mẹ kéo qua như vậy. Anh ngượng ngùng nhìn mẹ, không biết bà định nói gì.

An Diễm cũng giật mình trước hành động bất ngờ này của Tần Thanh Nguyệt, chỉ biết ngơ ngác nhìn bà.

“Nhiên Nhiên à...” Tần Thanh Nguyệt một tay nắm tay An Diễm, một tay nắm tay Tô Thanh Dương, dịu dàng nói, “Thật ra, Thanh Dương nó...”

“An Diễm, về thôi.”

Đúng lúc Tần Thanh Nguyệt định nói về chuyện của An Diễm và Tô Thanh Dương thì Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh mặt không cảm xúc lên tiếng ngắt lời.

Anh bước đến trước mặt An Diễm rồi kéo An Diễm về phía mình một cách rất tự nhiên và không cho cô có chút phản kháng nào, sau đó cúi xuống áp sát mặt An Diễm, mặc kệ sự tồn tại của Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương mà dịu dàng nói với cô: “Vết thương trên người em còn chưa khỏi hẳn, không được quá lao lực, lỡ như em bị đau thì anh cũng sẽ đau lòng lắm.”

421. Chương 422

60422. An Điem lập tức xấu hổ nhìn Cố Thiên Tuấn, thầm mắng chửi trong lòng: Cố Thiên Tuấn! Khi chỉ có hai chúng ta thôi thì nói mấy lời sến súa ấy cũng không sao, tôi có thể nhịn được! Nhưng mà sao anh có thể nói như vậy trước mặt dì Tần, trước mặt Tô tổng chứ? Sau này tôi làm sao mà còn mặt mũi gặp họ?

“A ha ha...” An Điem cười nhạt rồi đưa cánh tay cứng đờ lên đẩy bản mặt đang áp sát vào mình của Cố Thiên Tuấn ra.

An Điem vừa đẩy vừa khẽ cảnh cáo Cố Thiên Tuấn, “Tôi bảo này Cố Thiên Tuấn, bây giờ đang ở ngoài đường, anh nói năng cẩn thận một chút.”

“Được, anh sẽ nghe theo em hết.” Cố Thiên Tuấn gật đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn, sau đó chợt quay sang nhìn Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương cao giọng nói, “Dù sao sau này ngày tháng chúng ta ở bên nhau sẽ rất dài, lúc đó anh tha hồ nói riêng với em.”

Mặt của An Điem lúc này lập tức dài như cái bươm: Cố Thiên Tuấn chắc chắn là cố ý rồi!

Tô Thanh Dương đứng bên cạnh đương nhiên biết Cố Thiên Tuấn làm như vậy nói như vậy là có ý gì, rõ ràng anh ta đang muốn tuyên bố chủ quyền với mình đây mà!

Song thấy dáng vẻ lo lắng này của Cố Thiên Tuấn, Tô Thanh Dương lại cảm thấy có chút an ủi: Cố Thiên Tuấn dường như rất yêu, rất quan tâm đến An Điem, như vậy cũng tốt, mình có thể yên tâm rồi.

Nhưng Tần Thanh Nguyệt thì lại không nghĩ như vậy: Khi mình và Điem Điem chưa lập gia đình thì cả hai đã có ước hẹn rằng, nếu sau này có con, cùng là con gái thì hai đứa sẽ là chị em, cùng là con trai thì hai đứa sẽ là anh em, còn nếu là một nam một nữ thì sẽ là người yêu của nhau!

Huống hồ Thanh Dương từ lâu đã yêu An Điem rồi!

Tuy cửa ải chỗ bố Tô Thanh Dương không dễ gì vượt qua, nhưng Tần Thanh Nguyệt cho rằng, nếu An Điem đã có thể lọt vào mắt xanh của Tô Thanh Dương thì chứng tỏ cô là một người rất xuất sắc.

Còn về chuyện An Điem đã từng li hôn, Tần Thanh Nguyệt lúc này chỉ còn cảm thấy đau lòng, có người con gái nào không mong mình sẽ được gặp một người tốt, sau đó sống hạnh phúc của đời?

Nhưng đời người có mấy ai được may mắn đó?

An Điem còn trẻ như vậy mà đã có đứa con trai bốn tuổi, chứng tỏ người chồng cũ ấy đúng là một tên khốn! An Điem có thể vượt qua đau thương, dựa vào năng lực của mình mà sống tốt thế này, đúng là chuyện mà không phải ai cũng làm được!

Một cô gái tốt như vậy, lại được Thanh Dương yêu nữa, thế thì mình nhất quyết phải ủng hộ chuyện rước con bé về nhà!

Còn về người đàn ông miệng lưỡi đường mật trước mặt An Điem này, vừa nhìn đã biết chẳng phải hạng tốt lành gì!

Tần Thanh Nguyệt bắt mắt lườm Cố Thiên Tuấn một cái, nhưng sau khi nhìn kĩ, bà chợt nhận ra người đàn ông trước mặt mình trông rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó rồi, chẳng hạn như trên tivi tạp chí hay ở buổi tiệc sang trọng nào đó.

“Cậu... cậu là...” Tần Thanh Nguyệt chỉ vào mặt Cố Thiên Tuấn lấp bắp.

Cố Thiên Tuấn nhếch mép, thong dong cao ngạo trả lời: “Tôi là chồng của An Điem.”

Cố Thiên Tuấn không hề nói rằng mình chính là tổng tài Cố Thị gia sản kếch xù quyền cao chức trọng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu mình là chồng của An Điem, bởi vì trong mắt anh, cho dù thân phận cao quý đến đâu cũng không thể bì được với việc có được một chỗ đứng bên cạnh An Điem.

“Chồng của An Điem?” Tần Thanh Nguyệt kinh ngạc, sau đó nhìn kĩ lại người đàn ông trước mặt mình, đột nhiên nhớ lại một vị tổng tài chỉ cần búng tay là có thể hô mưa gọi gió ở thành phố H này: Cố Thiên Tuấn!

Nhưng ngay sau đó, vẻ kinh ngạc trên mặt Tần Thanh Nguyệt lập tức được thay thế bằng sự phẫn nộ, bởi vì bà nhớ rằng Tô Thanh Dương từng nói, chồng cũ của An Điềm là Cố Thiên Tuấn, bốn năm trước đã đổi xử rất tệ bạc với An Điềm!

Bây giờ Cố Thiên Tuấn lại muốn quay về bên An Điềm!

Cố Thiên Tuấn này tuy tài sản và địa vị đều đạt mức cao nhất, nhưng nhân phẩm thì cần phải kiểm tra lại! Đàn ông cho dù có nhiều tiền đến đâu, nhưng nếu đã là một tên khốn thì người phụ nữ nào lấy phải hắn sẽ mãi mãi không bao giờ được hạnh phúc!

Huống hồ An Điềm lúc trước đã từng bị tổn thương rồi!

Nghĩ đến đây, Tần Thanh Nguyệt lập tức nhìn Cố Thiên Tuấn đầy thù địch, sau đó quay sang nói với An Điềm: “Nhiên Nhiên, con thật sự lấy Cố Thiên Tuấn rồi sao?”

“Chuyện này...” An Điềm quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn cũng nhìn lại cô đầy kì vọng: Bây giờ em mau thừa nhận đi, dù sao trước sau cũng sẽ kết hôn động phòng mà, Nhiên Nhiên!

Nhưng An Điềm lúc đầu hơi ngây người, sau đó nhướn mày quay sang nghiêm túc lắc đầu với Tần Thanh Nguyệt: “Không đâu, dì Tần, con đâu có kết hôn với Cố Thiên Tuấn!”

Cố Thiên Tuấn tính toán như vậy đúng là quá có lợi cho anh ta rồi, anh ta chưa cầu hôn mình, hai người cũng chưa kết hôn, vậy sao mình có thể vô duyên vô cớ nhận là vợ của anh ta được chứ?

Tuy bây giờ mình đã tha thứ cho Cố Thiên Tuấn rồi, nhưng món nợ bốn năm trước mình vẫn chưa tính sổ xong mà! Cố Thiên Tuấn muốn lấy mình một cách dễ dàng như vậy, đừng có hòng! An Điềm ngheh cổ nghĩ.

An Điềm vừa nói xong, sắc mặt Cố Thiên Tuấn đã lập tức sa sầm lại, nhưng sắc mặt của Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương thì lại sáng lên rất nhiều.

“Vậy tốt quá!” Tần Thanh Nguyệt vui mừng ra mặt, “Nhiên Nhiên, dì còn nhớ dì và Điềm Điềm khi còn trẻ từng hứa rằng, nếu hai người sinh con trai con gái thì sẽ cho hai đứa đến bên nhau!”

“Chẹp...” Chuyện này đúng là khó xử quá!

An Điềm gãi đầu, có hơi tự trách mình, vì vừa rồi cô muốn trừng phạt Cố Thiên Tuấn nên mới nói như vậy, nhưng nghe ý của dì Tần thì hình như lại muốn gán ghép cô với Tô tổng thì phải.

Nếu vậy thì đáng lẽ phải bảo mình đã kết hôn với Cố Thiên Tuấn rồi mới phải!

Cố Thiên Tuấn vừa rồi sa sầm nét mặt, nhưng bây giờ đã lấy lại vẻ thong dong cao ngạo, anh đưa tay ra vuốt tóc An Điềm, vừa vuốt vừa nói: “Ngoan, đừng kiếm chuyện nữa.”

Giọng nói dịu dàng ấy khiến trái tim An Điềm như muốn tan chảy.

Như vậy còn chưa đủ, Cố Thiên Tuấn sau khi vuốt tóc An Điềm xong còn nắm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau, An Điềm giằng thế nào cũng không giằng ra được.

Cố Thiên Tuấn rất tự nhiên nắm chặt tay An Điềm, để Tần Thanh Nguyệt nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay An Điềm rồi giải thích: “Thưa cô, tuy rằng tôi đúng là chưa đăng kí kết hôn với An Điềm, nhưng hai người chúng tôi đã là một đôi rồi, chiếc nhẫn kim cương này chính là bằng chứng chúng tôi ở bên nhau.”

Tần Thanh Nguyệt là phu nhân của tập đoàn Tô Thị, bao nhiêu năm qua được bố Tô Thanh Dương cưng chiều hết mực, trang sức gì cũng đều thấy qua cả rồi.

Thế nên một người hiểu biết về trang sức như bà, vừa nhìn là biết ngay chiếc nhẫn trên tay An Điềm có giá trị không hề nhỏ, giá tiền thậm chí có khi còn hơn cả tổng số trang sức trên người bà cộng lại!

Tuy tiền không thể chứng minh được tình yêu, nhưng nếu không bỏ tiền ra cho nhau thì rõ ràng là không yêu rồi!

Tần Thanh Nguyệt là một người lớn tuổi, đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, lại nhớ đến thái độ vừa rồi Cố Thiên Tuấn dành cho An Diễm, bà bắt đầu cảm thấy yên tâm hơn một chút, ánh mắt nhìn Cố Thiên Tuấn cũng trở nên thiện cảm hơn.

Có điều, Tần Thanh Nguyệt vẫn cảm thấy luyến tiếc về việc con trai Thanh Dương của mình không thể ở bên An Diễm! Nếu biết sớm thế này thì lúc đầu đáng lẽ bà đã không cùng với chồng ngăn cản chuyện Thanh Dương theo đuổi An Diễm rồi!

“Thôi được rồi, nếu hai vị không còn nghi vấn gì nữa, cũng đã nhìn thấy An Diễm bình an rồi, vậy chúng tôi xin phép đi đây.” Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng hất cằm nhìn Tô Thanh Dương, “An Diễm còn phải nghỉ ngơi, tạm biệt.”

Nói rồi, anh nắm tay An Diễm bước đi.

422. Chương 423

60423. An Diễm có hơi ngượng ngùng nên cũng không muốn ở lại đây thêm nữa, đành phải vẫy tay với Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương: “Ha ha, dì Tần, Tô tổng, con về trước nhé!”

“Ấy ấy ấy, Nhiên Nhiên!” Tần Thanh Nguyệt lập tức định thần lại, tuy việc An Diễm làm con dâu bà là không thể rồi, nhưng bà vẫn phải chăm sóc tốt cho cô!

Tần Thanh Nguyệt liền nắm tay An Diễm lại nói: “Nhiên Nhiên à, dì khó khăn lắm mới tìm được con, nhất định không thể mất liên lạc với con nữa! Con cho dì biết con sống ở đâu đi, để dì tiện đến tìm con.”

“An Diễm đang sống cùng với tôi.” Cố Thiên Tuấn còn chưa đợi An Diễm nói đã trả lời thay cô, “Về lại đạo này sức khỏe An Diễm không tốt lắm, không nên lao碌, nếu việc của phu nhân Tô không quan trọng lắm thì nên để An Diễm nghỉ ngơi đi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền đưa ánh mắt khiêu khích nhìn Tô Thanh Dương.

Việc Cố Thiên Tuấn khiêu khích Tô Thanh Dương cũng chẳng phải chuyện lạ lùng gì, thế nên Tô Thanh Dương lúc đầu còn phẫn nộ, bây giờ đã bắt đầu thản nhiên, nếu tình cảm anh dành cho An Diễm có thể khiến Cố Thiên Tuấn càng trân trọng An Diễm hơn thì cũng là một chuyện tốt, anh cần phải quan tâm An Diễm nhiều hơn mới được!

Nghĩ vậy, Tô Thanh Dương cảm thấy mình cuối cùng cũng đã nghĩ ra cách khiến Cố Thiên Tuấn bất an rồi!

Tần Thanh Nguyệt nghe Cố Thiên Tuấn nói An Diễm đang sống cùng anh thì xem như đã hoàn toàn hiểu mối quan hệ giữa hai người họ rồi.

“Thôi được rồi, Nhiên Nhiên, vậy dì không làm phiền con nữa, nhưng con cho dì xin số đi, để rảnh rồi dì sẽ gọi cho con!” Tần Thanh Nguyệt thật sự không nỡ chia tay An Diễm.

“Vâng!” An Diễm gật đầu rồi nhập số điện thoại của mình vào máy Tần Thanh Nguyệt.

Tần Thanh Nguyệt cất điện thoại xong liền dặn dò: “Nhiên Nhiên, khi nào con khỏe, có thời gian thì đến nhà thăm dì được không? Trước khi đến chỉ cần gọi điện cho Thanh Dương là được rồi, bảo nó đích thân đến đón con. Trong album nhà dì có rất nhiều ảnh chụp mẹ con đấy!”

“Vâng, dì Tần, Tô tổng, con nhất định sẽ đến thăm hai người mà.” An Diễm vui vẻ gật đầu.

Nghe An Diễm kì vọng được đi với Tô Thanh Dương như vậy, Cố Thiên Tuấn lập tức mặt không cảm xúc kéo An Diễm đi: “Được rồi, về thôi!”

An Diễm lại vẫy tay với Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương rồi mới theo Cố Thiên Tuấn bước ra cổng bệnh viện.

Nhưng khi hai người vừa bước đến sảnh bệnh viện thì chợt trông thấy trước mặt họ lại xuất hiện hai người nữa!

Khi An Điềm nhìn thấy rõ hai người đó rồi thì liền cảm thấy bệnh viện hôm nay đúng là náo nhiệt thật: Vừa rồi thì gặp dì Tần Thanh Nguyệt, bây giờ lại gặp Lâm Hiểu Hiểu!

Nếu An Điềm trông đã rất khỏe mạnh thì Lâm Hiểu Hiểu lại giống như người sắp chết vậy, cô khập khiễng bước đến, phải nhờ Lâm Kính Trạch dìu thì mới miễn cưỡng bước được đến chỗ An Điềm.

Lâm Hiểu Hiểu lúc này mặc bộ đồ bệnh nhân, mái tóc dài đã được cắt ngắn đi một chút, vẻ hoạt bát lạnh lẽo lúc trước mất đi nhiều, bây giờ trông hơi tiêu tụy, dáng người cũng gầy đi, gương mặt bình thường hồng hào giờ đã xanh xao, trên mặt còn có vài vết sẹo giống như An Điềm.

An Điềm ngẩn người một lúc, sau đó khẽ quay mặt sang một bên không muốn nhìn Lâm Hiểu Hiểu.

Đối với Lâm Hiểu Hiểu, An Điềm hoàn toàn không muốn nói gì nữa. Lúc trước, cô đã cố gắng hết sức để làm bạn với Lâm Hiểu Hiểu, nhưng bây giờ sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, An Điềm cảm thấy hai người họ hoàn toàn không còn có thể như trước được nữa rồi.

Về những việc Lâm Hiểu Hiểu đã gây ra với mình, An Điềm không cảm thấy hận, cũng không muốn truy cứu, nhưng cô cũng không muốn có quan hệ gì với Lâm Hiểu Hiểu nữa, hai người tốt hơn cứ như vậy, đừng gặp nhau nữa thì hơn.

Lâm Hiểu Hiểu trông thấy ánh mắt né tránh của An Điềm thì ánh mắt vốn đã u ám bây giờ dường như chẳng còn chút ánh sáng nào nữa.

“Kính Trạch...”

Khi Cố Thiên Tuấn thấy An Điềm quay mặt đi không nhìn Lâm Hiểu Hiểu thì liền đứng chắn trước mặt cô, anh biết An Điềm bây giờ hoàn toàn không muốn đối diện với Lâm Hiểu Hiểu.

Thế nên, khi Lâm Hiểu Hiểu còn chưa bước đến trước mặt họ thì anh đã gọi tên Lâm Kính Trạch, thẳng thắn nói: “Kính Trạch, An Điềm bây giờ vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, tôi không muốn tâm trạng của cô ấy bị ảnh hưởng gì, hai người đi đi.”

Bước chân Lâm Hiểu Hiểu lập tức khựng lại, cô nhìn An Điềm, nhưng An Điềm đã bị Cố Thiên Tuấn chắn đi rồi, thế nên cô không thấy được biểu cảm của An Điềm.

Chắc cô ấy không hề muốn gặp mình, Lâm Hiểu Hiểu cười cay đắng. Vừa rồi khi hay tin An Điềm đến bệnh viện kiểm tra, cô đã mặc kệ sự can ngăn của anh trai mà kiên quyết muốn gặp An Điềm, cô muốn chính miệng nói câu xin lỗi với An Điềm, cô thật sự có lỗi với rất nhiều rất nhiều người!

Nhưng An Điềm có vẻ còn chẳng muốn cho cô cơ hội để xin lỗi.

Chuyện này trách ai được chứ? Chỉ có thể tự trách bản thân mình thôi.

Lâm Kính Trạch cũng không biết phải nói gì, đành khẽ vỗ vai Lâm Hiểu Hiểu để tâm trạng cô đừng quá kích động.

Lâm Hiểu Hiểu hít một hơi thật sâu rồi đỏ hoe mắt lùi về sau một bước: Nếu An Điềm đã không muốn gặp mình thì mình cũng không nên miễn cưỡng, cứ để cô ấy đi đi.

Thấy Lâm Hiểu Hiểu chủ động nhường đường, Cố Thiên Tuấn liền quay sang nói với An Điềm: “Chúng ta đi thôi.”

An Điềm ngược mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, bàn tay nắm chặt anh hơn.

Cố Thiên Tuấn nở một nụ cười làm nghiêng ngả đất trời với An Điềm rồi nắm tay cô thông dong rời đi.

Ở bên cạnh Cố Thiên Tuấn lúc nào cũng rất yên tâm, cảm giác ấy hết như một tấm khăn nhung choàng lên người vậy, vừa ấm áp lại vừa chắc chắn.

An Điềm cứ thế nhìn nét mặt nghiêng của Cố Thiên Tuấn nhẹ nhàng bước đi.

Khi đi ngang qua chỗ Lâm Hiểu Hiểu, An Diễm bất giác khựng lại. Cô có thể cảm nhận được sự hối hận và buồn bã của Lâm Hiểu Hiểu, cảm nhận được Lâm Hiểu Hiểu đang rất muốn bước đến nói gì đó với cô.

Nhưng An Diễm vẫn không quay đầu lại, cô đứng thẳng người lên rồi tiếp tục bước đi cùng Cố Thiên Tuấn.

Con người ta không phải chỉ cần thấy hối hận thì có thể nhận được sự tha thứ.

Đã làm sai thì phải trả giá, cho dù việc làm sai ấy có xuất phát từ lòng tốt hay cố ý thì một khi gây ra hậu quả, người ta đều phải gánh trách nhiệm.

An Diễm vốn đã tha thứ cho Lâm Hiểu Hiểu rất nhiều lần rồi, mệt mỏi lắm rồi, thế nên không muốn tiếp tục mệt mỏi vì sự khờ dại ngang ngược của Lâm Hiểu Hiểu nữa.

Giờ cô không thể nào đối diện với Lâm Hiểu Hiểu, đương nhiên cũng không thể miễn cưỡng giả vờ mỉm cười tha thứ được, quan hệ giữa cô và Lâm Hiểu Hiểu sau này thì cứ để tùy duyên vậy.

An Diễm cứ thế cùng Cố Thiên Tuấn rời khỏi bệnh viện.

Lâm Hiểu Hiểu đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, nước mắt ngưng đọng cuối cùng không kìm được nữa mà rơi lã chã xuống.

“Hiểu Hiểu...” Lâm Kính Trạch cau mày ôm Lâm Hiểu Hiểu vào lòng.

Còn Lâm Hiểu Hiểu gục đầu lên vai anh, bắt đầu khóc nức nở: “Anh ơi, em thật sự sai rồi...”

Tần Thanh Nguyệt và Tô Thanh Dương đứng từ xa trông thấy cảnh này, trong lòng cũng tràn ngập cảm xúc phức tạp, nhưng cũng không nói gì, bởi gieo nhân nào thì gặt quả nấy, đây là đạo lý thường tình ở đời rồi.

423. Chương 424

60424.An Diễm và Cố Thiên Tuấn vừa về đến biệt thự thì An An đã chạy đến khoác tay Cố Thiên Tuấn hỏi: “Chú Cố, vết thương của mẹ con sao rồi?”

“Vết thương của vợ chú đã đỡ nhiều rồi, An An cứ yên tâm đi.” Cố Thiên Tuấn xoa đầu An An, rồi đột nhiên nhớ ra gì đó, liền ngồi xổm xuống nghiêm túc nói, “An An, chú đột nhiên nhớ ra một việc hết sức quan trọng, muốn nói chuyện riêng với mẹ con, con có thể tạm thời ra ngoài chơi với mấy chú vệ sĩ một chút không?”

“Nhưng mà...” An An cúi đầu nói, “Con muốn chơi với mẹ cơ!”

“An An phải hiểu chuyện chứ!” Cố Thiên Tuấn nhìn An An rồi dỗ dành, “An An bây giờ đã năm tuổi rồi, đâu phải trẻ con ba bốn tuổi, phải hiểu chuyện gì là quan trọng chuyện gì là không quan trọng.”

An An nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu thật mạnh với Cố Thiên Tuấn: “Vậy được, chú Cố cứ nói chuyện với mẹ đi, con ra ngoài chơi đây!”

An An nói xong liền chạy ra ngoài biệt thự.

“Cứ chơi thật lâu vào nhé, ít nhất là ba tiếng nhé!” Cố Thiên Tuấn bước lên một bước nói vọng ra ngoài.

Cố Thiên Tuấn nói câu đó đương nhiên không phải nói với An An mà là muốn nói với mấy vệ sĩ chơi cùng An An.

Đám vệ sĩ cũng đương nhiên nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói, trong lòng muốn khóc không nên lời: Họ đều là những chiến sĩ chiến đấu sa trường, vậy mà bây giờ công việc chủ yếu lại là chơi với trẻ con!

Cố Thiên Tuấn thấy mấy vệ sĩ đưa An An đi rồi mới hài lòng quay người lại.

Vừa quay lại thì liền trông thấy An Diễm đã thay đồ ngủ bước ra từ phòng ngủ.

“An An đâu? Vừa nãy còn ở đây mà!” An Diễm vừa cầm cốc nước trái cây mà Cố Thiên Tuấn đã pha cho cô lên vừa hỏi.

“Chuyện đó anh cũng không rõ nữa.” Cố Thiên Tuấn thản nhiên ngồi xuống bên cạnh An Diễm, vừa vuốt tóc cô vừa nhàn nhã nói: “Chắc lại đi tìm mấy anh vệ sĩ chơi rồi.”

“An An dạo này thích ra ngoài chơi quá.” An Diễm lẩm bẩm rồi nhấp một ngụm nước.

“An Diễm.”

“Hửm?”

“Giờ An An không có ở đây, vậy chúng ta nói chuyện của hai chúng ta đi.” Cố Thiên Tuấn vén tóc mai của An Diễm lên, ngắm nhìn gương mặt nghiêng trắng trẻo của cô.

“Chuyện của hai chúng ta?” An Diễm cau mày, “Hai chúng ta thì có chuyện gì chứ?”

“Em còn nhớ buổi sáng hôm đó, anh đã bảo em đợi anh không?” Cố Thiên Tuấn nói đến đây, sắc mặt chợt sa sầm xuống, “Sáng hôm đó, anh muốn đợi sau khi xử lý xong hết mọi chuyện thì sẽ nói cho em nghe tất cả, ai ngờ lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.”

“Tôi biết rồi, nhưng tôi bây giờ không phải đã ổn rồi sao? Cũng không có gì phải lo nữa.” An Diễm khẽ vỗ vai Cố Thiên Tuấn để anh yên tâm.

“Nhưng anh cảm thấy chúng ta nên xác định thật rõ ràng mối quan hệ.” Cố Thiên Tuấn nói đến đây lại nhớ đến việc vừa rồi ở bệnh viện, Tần Thanh Nguyệt cứ muốn gán ghép An Diễm với Tô Thanh Dương.

Ở tuổi nước nóng, anh đã có thể đánh bại Tô Thanh Dương, bây giờ nhất định không thể để mọi chuyện công cốc, thế nên phải tiên hạ thủ vi cường thôi.

“Xác định thật rõ ràng mối quan hệ?” An Diễm giả vờ không hiểu, thong dong uống nước trái cây rồi nói, “Xác định thật rõ ràng mối quan hệ gì chứ? Tôi chẳng hiểu gì cả!”

Cố Thiên Tuấn nhếch mép, thấy đáng vẻ đắc ý của An Diễm thì đành nghiêm túc nói: “Xác định rõ ràng mối quan hệ, chính là chúng ta phải kết hôn, cho tất cả mọi người đều biết em chính là vợ của Cố Thiên Tuấn này.”

“Chuyện đó không được, ai là vợ của anh chứ?” An Diễm cầm cốc nước trái cây đứng dậy, chuyển sang ngồi đối diện với Cố Thiên Tuấn, “Bây giờ tôi đang độc thân! Độc thân đấy có hiểu không? Độc thân chính là được phép có quan hệ yêu đương với bất kì người đàn ông nào!”

Cố Thiên Tuấn đương nhiên biết An Diễm chỉ đang muốn trút giận thôi. Cũng phải, trước đây anh có lỗi với cô, dù có xin lỗi hàng vạn lần cũng không đủ. Thôi được rồi, vậy thì anh sẽ tìm một dịp thích hợp để cầu hôn An Diễm thật long trọng, để tất cả mọi người đều sẽ biết An Diễm chính là phu nhân tổng tài của tập đoàn Cố Thị!

Cố Thiên Tuấn bèn ngẩng đầu lên nhìn An Diễm nghiêm túc nói: “An Diễm, anh sai rồi.”

“Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ!” An Diễm khẽ ngóng tai, mặt ngơ ngác.

“Anh nói là anh sai rồi.” Cố Thiên Tuấn đứng dậy bước đến trước mặt An Diễm, đưa tay nắm lấy cằm cô rồi hôn cô thật mạnh.

“Anh đã biết mình sai rồi mà còn có gan cưỡng hôn tôi à?” An Diễm đẩy Cố Thiên Tuấn ra, đặt cốc nước xuống, cảm thấy mình còn lâu mới dễ dàng tha thứ cho Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn bị An Diễm đẩy ra liền đưa tay lau nước trái cây dính trên miệng mình: “Làm sai là sự thật, còn cưỡng hôn là bản năng, hai chuyện ấy không thể gộp lại mà nói được.”

“Cố tổng tài lúc nào cũng có nhiều lí do nhỉ!” An Diễm hừ một tiếng, “Không nói với anh nữa, dù sao anh có xin lỗi thì tôi cũng không tha thứ cho anh!”

An Diễm nói xong liền quay người hất mặt đi về phía phòng ngủ.

Nhưng An Diễm vừa mới bước đi đã bị Cố Thiên Tuấn ở phía sau kéo vào lòng.

Cố Thiên Tuấn ôm chặt hông An Diễm, nhìn vào đôi mắt đẹp long lanh của cô rồi khẽ nói: “Rốt cuộc phải thế nào thì em mới tha thứ cho anh?”

“Đây là vấn đề mà anh phải tự suy nghĩ đấy có hiểu không?” An Diễm hỏi lại, “Sao hả? Trước đây anh đối xử với tôi như vậy, bây giờ còn bắt tôi phải giúp anh nghĩ cách để tôi tha thứ cho anh sao? Tôi đâu có ngu đến thế!”

“Thì em cứ ý kiến cho anh tham khảo không được sao?” Cố Thiên Tuấn véo mũi An Diễm, giọng dần dần trầm xuống, “Nếu em nói ra thì sẽ có thưởng!”

“Tôi không thèm!” An Diễm gân cổ, “Thưởng cái gì chứ? Tôi không thèm đâu.”

“Em thật sự không muốn biết là phần thưởng gì à?” Cố Thiên Tuấn nhú mày, hơi thở ấm nóng phả vào tai An Diễm.

An Diễm cảm thấy toàn thân như mềm nhũn ra, nhưng sau đó định thần lại, tiếp tục kiên quyết: “Phải, tôi không muốn biết! Ừm...”

An Diễm vừa nói xong thì đã bị Cố Thiên Tuấn hôn, mùi nước trái cây thơm ngát trong miệng cô khiến anh như chìm vào mê, bất giác mà hôn sâu hơn.

“Anh bỏ ra... ừm...” An Diễm bực bội vùng vẫy, sao đột nhiên đang nói chuyện thì cái tên Cố Thiên Tuấn này lại lên cơn “thú tính” rồi?

Thật ra, điều An Diễm không biết chính là, sự tồn tại của cô, nhất cử nhất động của cô đều là lí do cho cơn “thú tính” của Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn đưa tay ra chặn cánh tay đang vùng vẫy của An Diễm: An Diễm lúc trước đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, bây giờ không dễ dàng tha thứ cho mình cũng là điều dễ hiểu thôi.

Vậy nên, chuyện cầu xin An Diễm tha thứ tạm thời cứ gác lại đã, dù sao mình vẫn còn thời gian cả đời để bù đắp mà.

Chỉ có điều, ngọn lửa đang cháy bùng bùng trong cơ thể anh lúc này thì chỉ có thể nhờ An Diễm dập đi thôi.

Cố Thiên Tuấn bế An Diễm vào phòng ngủ rồi đặt lên giường, An Diễm còn chưa kịp ngồi dậy thì đã bị anh lao đến đè xuống giường rồi.

“Tôi cho anh biết, anh không tôn trọng ý kiến của tôi, cưỡng ép tôi thế này thì là một trò lưu manh đấy!” An Diễm chỉ vào mặt Cố Thiên Tuấn đang nằm trên người mình, nghiêm khắc cảnh cáo, “Tôi còn chưa tha thứ cho anh mà anh đã dám làm thế này! Tôi...”

An Diễm mới nói đến đó thì chợt im bặt.

Bởi vì Cố Thiên Tuấn lúc này lại chợt há miệng ngậm lấy ngón tay của cô!

An Diễm lập tức cảm thấy rung mình, cảm giác ấm áp ngựa ngựa ấy thật sự rất khó diễn tả!

Mà quan trọng nhất chính là, vừa nãy mình đi vệ sinh đã rửa tay chưa nhỉ? An Diễm nhìn ánh mắt dụ dăng của Cố Thiên Tuấn, hoàn toàn không dám nói ra câu hỏi không lời đáp này cho anh nghe!

424. Chương 425

60425.Đúng là khó xử quá!

An Diễm rút tay lại, chợt dạ ngó đông ngó tây: Phải, mình là một mỹ nhân yêu sự sạch sẽ mà, sao có thể đi toilet mà không rửa tay? Chắc chắn là mình đã rửa rồi!

Chẳng qua là bị hành động bất ngờ của Cố Thiên Tuấn làm cho giật mình, mới nghĩ ngợi lung tung như vậy!

Phải, nhất định là như vậy rồi! An Diễm lại tự khẳng định trong lòng.

Trong lúc An Diễm đang suy nghĩ thì chợt thấy toàn thân lạnh buốt, cúi đầu xuống nhìn mới biết bộ áo ngủ của mình đã bị lột ra rồi!

Thì ra trong lúc An Diễm đang cố nhớ lại xem mình rốt cuộc đã rửa tay hay chưa thì Cố Thiên Tuấn cũng không ngồi yên, đã mau chóng lột bộ áo ngủ của cô ra.

“Anh...” An Diễm trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, bây giờ rất mong rằng vừa rồi mình đã không rửa tay, cho cái tên lưu manh này bị bắn mà chết luôn!

Cố Thiên Tuấn nhìn gương mặt đang đỏ bừng lên của An Diễm, nở nụ cười ám muội, sau đó hôn lên môi cô.

An Diễm làm sao dễ dàng khuất phục trước tên dâm tặc này, lập tức vung tay đẩy Cố Thiên Tuấn ra.

Nhưng Cố Thiên Tuấn đã dễ dàng tóm lấy hai tay cô rồi giơ cao lên trên đầu.

“Cố Thiên Tuấn, anh...”

“Đừng cử động mạnh, cẩn thận động vào vết thương.”

Lần này thì không những mặt của An Diễm đỏ lên mà ngay cả khuôn ngực trắng trẻo lúc này cũng đỏ bừng. Bây giờ đáng vẻ này giữa cô và Cố Thiên Tuấn chỉ nghĩ thôi đã xấu hổ rồi, huống hồ gì lát nữa sẽ làm thật!

“Chậc...” An Diễm bất giác kêu lên.

“Động vào vết thương sao?” Cố Thiên Tuấn nghe An Diễm rên như thế thì liền ngừng tay lại, cảm thấy mình thật vất vả, vừa phải kìm chế bản năng lại vừa phải quan tâm vết thương của An Diễm, anh bây giờ chỉ mong An Diễm mau chóng khỏe lại thôi!

“Tôi...” An Diễm mở to đôi mắt long lanh của mình rồi cắn môi, cảm thấy cả người mình bây giờ nóng bừng, nhưng không thể mở miệng cầu xin Cố Thiên Tuấn cứ tiếp tục đi

“Sao thế? Không lẽ đau lắm à?” Cố Thiên Tuấn nhìn đáng vẻ ngậm miệng không nói gì của An Diễm thì tưởng thật sự đã động vào vết thương của cô rồi.

“Cố Thiên Tuấn, có phải anh bị ngu không?” Mặt An Diễm lúc này chẳng khác gì quả cà chua, cô cô gắng vượt qua sự xấu hổ, đưa tay ôm cổ Cố Thiên Tuấn.

An Diễm cảm thấy mình đã làm tới mức này rồi, nếu Cố Thiên Tuấn mà còn không hiểu nữa thì cô sẽ cắn chết anh luôn!

Nhưng Cố đại tổng tài thông minh vô đối, bây giờ lại vì lo cho vết thương của An Diễm mà đau lòng quá độ, dẫn đến đầu óc không còn tỉnh táo nữa, anh nghĩ ngợi, cho rằng An Diễm hỏi anh có bị ngu hay không, chắc chắn là đang mắng anh biết rồi còn hỏi, động vào vết thương thì đương nhiên là đau rồi!

Là do mình đã quá mạnh động!

Cố Thiên Tuấn phiền não thở dài, đưa hai tay ôm lấy mặt An Diễm, hôn lên môi cô rồi quyến luyến nói: “Anh đã mạnh tay rồi, An Diễm, anh xin lỗi, bây giờ anh sẽ vào nhà vệ sinh tự xử.”

“Anh...” Nghe Cố Thiên Tuấn nói như vậy, An Diễm lập tức nổi giận thở phì phò, cánh ngực phập phồng của cô khiến Cố Thiên Tuấn trông thấy mà muốn xị máu mũi!

“Ôi ôi ôi...” Cố Thiên Tuấn vịn vẹo cơ thể, cố gắng hết sức để kìm chế, đưa mắt nhìn sang chỗ khác rồi ngồi dậy.

Cố Thiên Tuấn ngồi sượng trân quay lưng lại với An Diễm, sau đó khàn khàn nói: “Thôi, An Diễm, anh vào nhà vệ sinh đây, nếu không sẽ không chịu nổi mất!”

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn tầm lưng sẵn chắc của anh thì chột muốn lao đến ôm lấy rồi cắn một phát thật mạnh vào vai anh, đã nói muốn cắn là sẽ cắn mà!

“...” Đúng lúc này, hệt như một cơn hồng thủy bất ngờ ập vào con đê, Cố Thiên Tuấn không kìm chế nổi nữa, quay người lại nhào đến đê lấy An Diễm.

Ngọn lửa trong người Cố Thiên Tuấn cứ thế bùng cháy mãi suốt ba tiếng mà vẫn chưa tắt, cho đến tận khi An An sau khi chơi chán chê rồi, quay lại tìm An Diễm thì Cố Thiên Tuấn mới không cam tâm tình nguyện mà buông An Diễm ra, mặc lại quần áo, bước đến cửa phòng ngủ, thò đầu ra nói với An An: “An An, con nhỏ tiếng thôi, mẹ con chỉ vừa mới ngủ!”

An Diễm lúc này đúng là đang ngủ thật, vì cô bị Cố Thiên Tuấn hành cho mệt lả người.

“Vâng!” An An vội vàng đưa tay bịt miệng lại rồi nói thật khẽ, “Vậy con lại đi chơi tiếp vậy, chú Cố phải chăm sóc cho mẹ thật tốt đấy!”

“An An ngoan quá!” Cố Thiên Tuấn hài lòng gật đầu, cảm thấy thằng con trai của mình đúng là dễ bảo.

An An vẫy tay chào Cố Thiên Tuấn rồi lại chạy ra tìm mấy chú vệ sĩ chơi.

Cố Thiên Tuấn đóng cửa rồi lại cởi quần áo nằm xuống bên cạnh An Diễm.

Cảm nhận được hơi ấm bên cạnh mình, An Diễm mơ mơ màng màng áp sát lại người Cố Thiên Tuấn, sà vào lòng anh ngủ tiếp.

Cố Thiên Tuấn nhìn gương mặt xinh xắn của An Diễm, lại không kìm được mà hôn lên đó, rồi vừa đưa tay nghịch tóc An Diễm vừa mỉm cười nhìn cô ngủ: An Diễm, anh nhất định sẽ không để em rời xa anh nữa. Anh sẽ yêu thương em cả đời này, để em mãi mãi được hạnh phúc...

Ngày tháng cứ thế nhẹ nhàng trôi qua, vết thương của An Diễm dần dần hồi phục, Lâm Hiểu Hiểu cũng không đến làm phiền cô nữa, nhưng An Diễm nghe nói vết thương của Hiểu Hiểu cũng đã đỡ hơn, còn nhận rất nhiều hoạt động từ thiện, định khi lành hẳn sẽ bắt đầu thực hiện.

Về mặt này, An Diễm với tư cách là một người ngoài cảm thấy đánh giá cao cách làm của Lâm Hiểu Hiểu.

Trong thời gian An Diễm dưỡng thương, Tần Thanh Nguyệt có gọi điện cho cô mấy lần, hai người trò chuyện rất vui vẻ, An Diễm được Tần Thanh Nguyệt kể cho nghe rất nhiều việc liên quan đến mẹ mình.

Từ lời kể của bố, An Diễm nghe kể mẹ là một cô gái hiền lành lương thiện, thông minh đáng yêu.

Còn từ lời kể của dì Tần, cô lại biết thêm mẹ cô từng là một nữ sinh tuy rất lương thiện nhưng cũng khá tình nghịch.

Bố cô chính là mối tình đầu của mẹ cô, vậy nên An Diễm cảm thấy, tuy mẹ đã mất sớm, nhưng khi còn sống ắt đã có cuộc sống rất hạnh phúc.

Như thế cũng đủ rồi.

Trong lúc vui mừng, An Diễm bất giác nhớ lại câu chuyện tình yêu của bố mẹ mà cô từng nghe bố kể, đó đúng là một câu chuyện vô cùng lãng mạn, nếu có cơ hội, cô nhất định sẽ kể cho Cố Thiên Tuấn nghe!

Bây giờ mọi chuyện đều đã tạm ổn, nhưng điều duy nhất khiến An Diễm không yên tâm chính là Chu Hán Khanh vẫn đang bị truy nã, còn chưa bắt được, mỗi lần cảnh sát lần ra manh mối đuổi đến nơi thì Chu Hán Khanh đều kịp thời trốn thoát, có lúc đến ngay cả mấy cảnh sát ấy cũng phải công nhận, năng lực phản trình sát của Chu Hán Khanh quả thực rất cao!

Kẻ xấu vẫn còn đang tự do ngoài vòng pháp luật, trong khi Doanh Doanh thì vẫn đang nằm trên giường bệnh, không thấy khởi sắc.

An Diễm thời gian này cứ cách một khoảng thời gian lại đến bệnh viện thăm Doanh Doanh.

Nghe bác sĩ nói, nếu thường xuyên nói chuyện với Doanh Doanh sẽ có thể giúp cô mau tỉnh lại, nhưng An Diễm, Cao Lỗ và bố mẹ Khưu Doanh Doanh ngày nào cũng trò chuyện với cô mà không thấy có hiệu quả gì.

Hôm nay, An Điềm sau khi trò chuyện một lúc lâu, cuối cùng mệt quá không nói nổi nữa, đứng dậy rót một cốc nước, vừa uống vừa nói: “Tôi hết hơi rồi, Cao Lỗi, anh tiếp tục nói đi.”

Ngay khi An Điềm vừa đứng dậy thì Cao Lỗi đã ngồi xuống bên cạnh Khuru Doanh Doanh, dịu dàng khẽ nói vào tai cô.

425. Chương 426

60426. An Điềm uống nước, nhìn gương mặt kiên nhẫn tiêu tụy của Cao Lỗi, trong lòng chợt thấy nặng nề: Doanh Doanh bây giờ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, Cao Lỗi chắc đang đau lòng lắm. Mỗi sáng thức dậy đều tràn ngập hi vọng rằng người mình yêu sẽ tỉnh lại, nhưng đến tối lại tràn ngập thất vọng, ngày tháng như vậy thật đau khổ biết đường nào!

Nếu Cố Thiên Tuấn mà xảy ra chuyện tương tự thì An Điềm chắc chỉ muốn chết theo thôi!

Nhẹ nhàng đặt cốc nước trong tay xuống, An Điềm ngồi bên cạnh, thấy Cao Lỗi cầm tay Khuru Doanh Doanh lên đặt vào tay mình, ánh mắt tràn ngập sự xót xa. Ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ, rọi lên gương mặt tiêu tụy của Doanh Doanh, càng rọi rõ hơn nét khắc khổ của Cao Lỗi.

An Điềm có hơi xúc động, cúi đầu không dám nhìn hai người họ nữa.

Cảnh tượng Doanh Doanh trúng tiếng sét ái tình với Cao Lỗi, An Điềm là người chứng kiến tận mắt, một cô bé lạnh lợi hoạt bát như thế, vậy mà khi gặp Cao Lỗi thì đã sững sờ, rồi không suy nghĩ gì mà lập tức chạy sang làm quen.

An Điềm cứ tưởng, tính cách Cao Lỗi cũng sẽ giống như Cố Thiên Tuấn, không thích lắm những cô gái chủ động tiếp cận mình như vậy.

Nhưng kết quả sau đó lại nằm ngoài dự liệu của An Điềm, hai người tiến triển rất thuận lợi, lúc ấy Doanh Doanh ngày nào cũng lái nhái bên tai cô: Chị An Điềm, em mới gọi điện cho chú đẹp trai; chị An Điềm, chú đẹp trai đã chủ động gọi cho em đấy! Em vui quá; chị An Điềm, ngày mai em sẽ đi hẹn hò với chú đẹp trai; chị An Điềm, em phát hiện ra mình có tình địch; chị An Điềm, chú đẹp trai đã tặng em rất nhiều quà; chị An Điềm...

Còn rất nhiều rất nhiều điều mà Khuru Doanh Doanh đã nói với cô, rất nhiều rất nhiều việc Khuru Doanh Doanh từng làm với cô, An Điềm vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Nhưng Doanh Doanh bây giờ lại không thể mở mắt ra mà gọi cô một tiếng “chị An Điềm” nữa.

An Điềm buồn bã lau nước mắt, cố gắng để mình không khóc thành tiếng.

Lúc này, Cao Lỗi cũng đang chìm đắm trong kí ức của anh và Doanh Doanh, hoàn toàn không để ý thấy An Điềm đã khóc.

Còn nhớ, lần đầu tiên khi anh gặp Khuru Doanh Doanh đã liền có mong muốn mãnh liệt được bảo vệ cô, bởi Doanh Doanh lúc ấy trông rất nhỏ bé, rất yếu đuối.

Hơn nữa, hai mắt cô còn long lanh như mặt hồ, chưa từng trải qua đau khổ gì nên toát lên vẻ ngọt ngào, không có suy nghĩ xấu nào nên sáng rực rỡ.

Nhưng đối với một nửa của mình, Cao Lỗi luôn để mọi chuyện tùy duyên, hưởng hồ tuổi của anh còn lớn hơn Doanh Doanh rất nhiều, nếu anh quá chủ động sẽ khiến cho cô sợ, và lại, thích nhất thời không bằng yêu lâu bền, Cao Lỗi không tin lắm vào tiếng sét ái tình, thế nên lúc đầu khi gặp Doanh Doanh, anh chỉ là rung động một chút, sau đó bình tĩnh trở lại.

Song sau đó lại xảy ra chuyện khiến Cao Lỗi thấy bất ngờ và không thể tin được: Khuru Doanh Doanh lại chủ động tiến về phía anh, còn hỏi xin số điện thoại của anh nữa!

Trái tim Cao Lỗi sau một giây lỗi nhịp thì liền đưa ra phán đoán: Khuru Doanh Doanh có lẽ do còn quá trẻ nên không hiểu chuyện, chỉ mới thích một chút là đã chạy đến xin số làm quen, anh cho rằng Khuru Doanh Doanh hoàn toàn không phải là yêu anh, cùng lắm chỉ là hứng thú nhất thời thôi.

Rồi ngay trong đêm sau khi có số điện thoại của anh, Khuru Doanh Doanh đã chủ động gọi cho anh.

Khuru Doanh Doanh trong điện thoại nói chuyện rất rụt rè, hoàn toàn không hề mạnh bạo dũng cảm như lúc xin số, Cao Lỗi lúc ấy cảm thấy rất buồn cười: Cô bé này tính cách đúng là thay đổi liên tục.

Đương nhiên, biểu hiện ấy của Khuru Doanh Doanh lại càng khiến Cao Lỗi cho rằng, hai người họ là không thể nào.

Thế nên, mỗi khi Khuru Doanh Doanh chủ động gọi điện cho Cao Lỗi, anh đều đối xử rất lạnh nhạt, trong lòng nghĩ đợi sau khi những nhiệt tình ấy trôi qua rồi, Khuru Doanh Doanh sẽ chán nản mà từ bỏ.

Nhưng những chuyện xảy ra sau đó khiến Cao Lỗi không thể ngờ được.

Khuru Doanh Doanh vẫn cứ kiên trì gọi điện cho anh mỗi ngày, đến mức Cao Lỗi không biết từ khi nào hình thành một thói quen mỗi tối phải chờ điện thoại của cô!

Rồi đến một hôm nọ, Khuru Doanh Doanh giận dỗi bảo Cao Lỗi quá lạnh lùng với cô, nhưng chưa đầy ba giây sau lại bảo cho dù anh có lạnh lùng với cô cũng được, chỉ cần cho phép cô được tiếp tục gọi điện cho anh là đủ.

Cao Lỗi lúc ấy bật cười trong lòng: Cô bé này đúng là thiếu chí khí, nếu gặp phải người đàn ông được nước lấn tới thì chẳng phải sau này sẽ luôn bị uất ức sao?

Nếu vậy thì chi bằng anh sẽ bảo vệ cô, ít ra thì anh sẽ không khiến cô phải chịu uất ức.

Thế là, hai người cứ thế tự nhiên và nhanh chóng đến bên nhau, trải qua hết những việc mà những người yêu nhau làm với nhau, cùng đi ăn, cùng đi xem phim, cùng dạo phố, còn tặng quà cho nhau nữa.

Cao Lỗi trước đây cảm thấy mấy việc ấy đúng là chán ngắt, còn không vui bằng một mình ở lại công ty tăng ca nữa.

Nhưng từ sau khi ở bên Khuru Doanh Doanh, Cao Lỗi mới biết, những điều khiến cho bạn vui không phải ở chỗ bạn làm gì, mà quan trọng là khi bạn làm những điều ấy, ở bên cạnh bạn có người mà bạn thích.

Mỗi một ngày ở bên Khuru Doanh Doanh, Cao Lỗi đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến mức khiến anh cảm thấy như mình đang nằm mơ, mà trong lúc anh đang cố hết sức để trân trọng những gì đang có ấy thì Doanh Doanh lại đột nhiên gặp nạn!

Cao Lỗi khi vừa hay tin ấy thì cảm thấy như một cơn ác mộng, tất cả mọi thứ trước mặt như nhòa đi.

Song, khi nhìn thấy Khuru Doanh Doanh mặt đầy máu hôn mê bất tỉnh thì anh mới biết, đây không phải ác mộng, đây là hiện thực còn đáng sợ hơn ác mộng nữa!

Lúc ấy đã có rất nhiều suy nghĩ hiện lên trong đầu Cao Lỗi, anh muốn trả thù cho Doanh Doanh, anh muốn băm vằm kẻ đã hãm hại Doanh Doanh!

Nhưng rồi Cao Lỗi đã bình tĩnh lại, chuyện bắt tên gian ác Chu Hán Khanh ấy thì ai cũng làm được, nhưng Doanh Doanh thì không thể thiếu anh, anh biết điều bây giờ mình cần làm nhất chính là ở bên cạnh cô, chăm sóc cô, chăm sóc bố mẹ cô.

Vậy nên anh đã ở lại, anh sẽ luôn ở lại đây cho đến khi cô tỉnh lại.

Nhưng khoảng thời gian “một tháng” mà bác sĩ nói đã sắp trôi qua rồi, vậy mà Doanh Doanh vẫn không hề có dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại!

Bây giờ anh không biết phải làm sao nữa!

Cao Lỗi bất lực cúi đầu, cảm thấy mình sắp không cầm cự nổi nữa rồi, giá mà người đang nằm trên giường bệnh lúc này là anh thì tốt biết mấy!

“Cao Lỗi, An Diêm...”

Trong lúc Cao Lỗi và An Điền đều đang chìm trong kí ức thì bố mẹ Khuru Doanh Doanh từ ngoài cửa bước vào, họ cứ cả ngày nhìn cảnh Khuru Doanh Doanh hôn mê quả thực không tốt chút nào, thế nên An Điền và Cao Lỗi đã khuyên họ nên ra ngoài tản bộ, Doanh Doanh cứ để cho hai người trẻ này chăm sóc là được.

“Chào cô chú.” An Điền vội vàng đứng dậy bước đến đón bố mẹ Khuru Doanh Doanh, còn Cao Lỗi thì vẫn đang chìm trong đau khổ, hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

“Cô chú vừa ra ngoài đi dạo một lát, nhưng thấy cũng chẳng có gì đáng xem cả.” Mẹ Khuru Doanh Doanh u uất thở dài nói, “Nhưng lúc đi qua cửa hàng ở cổng bệnh viện, cô có trông thấy mấy món quà vặt mà Doanh Doanh thích ăn, thế nên đã mua về, đợi khi nào Doanh Doanh tỉnh lại sẽ có thể ăn, nhưng mà...”

Mẹ Khuru Doanh Doanh đang nói chợt im lặng rồi nghẹn ngào, bố cô trông thấy liền bước đến khẽ vỗ vai vợ, nếp nhăn trên mặt trông sâu hơn hẳn.

An Điền cũng không biết nên nói gì để an ủi mẹ Khuru Doanh Doanh, chỉ biết buồn bã nhìn mấy món quà vặt trên bàn: Doanh Doanh đúng là thích ăn mấy thứ này nhất, mà từ sau khi được Cao Lỗi cưng chiều thì hình như còn ăn nhiều hơn nữa...

Quà vặt sao?

Trong đầu An Điền chợt nảy ra một ý, liền kích động quay sang nói với bố mẹ Khuru Doanh Doanh: “Cô chú ơi, Doanh Doanh bình thường thích ăn quà vặt nhất, hay là chúng ta lấy quà vặt ra thử đi?”

426. Chương 427

60427.“Lấy quà vặt ra thử?” Bố mẹ Khuru Doanh Doanh ngơ ngác lặp lại lời An Điền.

“Phải, lấy quà vặt ra thử!” An Điền gật đầu thật mạnh, nhớ lại những lúc ở bên cạnh Doanh Doanh, nếu Doanh Doanh không nhắc đến Cao Lỗi thì sẽ nhắc đến đồ ăn.

Vậy bây giờ sao không lấy đồ ăn ra để thử chứ?

Nghĩ vậy, An Điền liền bước đến bên bàn, lướt mắt nhìn mớ quà vặt trên bàn, sau đó cầm một bịch xoài sấy lên, cô nhớ đây là món quà vặt Doanh Doanh thích ăn nhất!

An Điền xé bịch xoài ra rồi lấy ra vài miếng xoài, bước đến bên giường bệnh của Khuru Doanh Doanh.

Lúc này, Cao Lỗi đang ngồi nắm tay Khuru Doanh Doanh, vô cùng đau khổ.

An Điền nhìn mấy miếng xoài sấy trong tay rồi nghiêm túc trình trọng nói với Cao Lỗi: “Cao Lỗi, anh tránh ra một chút, để tôi dùng xoài sấy này thử xem sao, có khi sẽ có ích cho việc giúp Doanh Doanh tỉnh lại đấy!”

Cao Lỗi quay sang, hai mắt đỏ hoe. Anh hoàn toàn không tin mấy miếng xoài sấy này có thể giúp gọi Doanh Doanh tỉnh dậy, nhưng An Điền cũng là xuất phát từ lòng tốt, mà hiện giờ tất cả các cách đều đã thử rồi, thế nên để An Điền thử thêm cách này cũng chẳng có gì là không được cả.

Cao Lỗi nhẹ nhàng đặt tay Khuru Doanh Doanh xuống rồi đứng tránh sang một bên, nhường chỗ cho An Điền.

“Cao Lỗi, lúc tôi nói chuyện với Doanh Doanh, anh để ý tay chân em ấy nhé, nếu có cử động thì lập tức gọi bác sĩ ngay, chúng ta không được bỏ lỡ một chút cơ hội nào!” An Điền cầm miếng xoài sấy trong tay, cảm giác như đang cầm linh đơn diệu dược vậy.

Cao Lỗi gật đầu, chỉ cần có một chút hi vọng thì anh đều sẽ làm hết!

An Điền hít một hơi thật sâu, đưa tay chìa miếng xoài chua chua ngọt ngọt ra trước mũi Khuru Doanh Doanh.

Cô vừa lắc nhẹ miếng xoài để nó tỏa hương, vừa nói bằng giọng phấn khích: “Doanh Doanh, em mau xem xem đây là cái gì! Là xoài sấy mà em thích ăn nhất đấy! Có rất nhiều rất nhiều xoài sấy luôn đây này!”

Nhưng sau khi An Diễm nói một tràng câu phấn khích, Khuê Doanh Doanh vẫn cứ nhắm chặt mắt, không hề có chút phản ứng gì.

An Diễm mím môi, rồi lại vung vẩy miếng xoài trước mũi Khuê Doanh Doanh: “Doanh Doanh, em mau tỉnh lại ăn xoài sấy đi, nếu em không ăn thì chị ăn hết đấy nhé! Đến lúc đó em không còn gì để ăn đâu!”

Khuê Doanh Doanh vẫn cứ nhắm mắt, không có phản ứng gì.

Thấy cảnh này, bố mẹ Khuê Doanh Doanh vốn đang tràn ngập hi vọng cũng liền xụ mặt.

Cao Lỗi đứng bên cạnh nhìn An Diễm vung vẩy miếng xoài trong tay mà ngao ngán thở dài: Vô ích thôi, mình đã nói bao nhiêu điều vào tai Doanh Doanh mà cô ấy vẫn không tỉnh lại, chỉ vài miếng xoài thế này chắc chắn không thể khiến Doanh Doanh mở mắt được.

An Diễm nhìn miếng xoài sấy trong tay, có hơi không cam tâm: Doanh Doanh bình thường rất thính mũi kia mà, mỗi lần mình mua nước trái cây, em ấy từ xa đã ngửi thấy rồi, nhất là với nước ép xoài thì em ấy hầu như ngày nào cũng uống. Mấy món xoài sấy này luôn được chất đầy trong ngăn bàn em ấy, chị Lý đồng nghiệp ngồi đối diện mà lấy đi một bịch thôi cũng đủ khiến Doanh Doanh nổi giận rồi!

Nghĩ đến đó, An Diễm đột nhiên nảy ra một ý, cô hít một hơi thật sâu rồi ôm hi vọng cuối cùng mà đặt miếng xoài sấy lên mũi Khuê Doanh Doanh.

Nhưng lần này, An Diễm đổi cách nói: “Doanh Doanh, em mau tỉnh lại đi! Em khó khăn lắm mới để dành được một đồng xoài sấy, nhưng mà chị Lý lại lấy đi hết rồi! Lấy đi hết luôn đấy! Chị không thể ngăn lại được, tức chết đi được! Chị...”

“Rầm” một tiếng!

An Diễm còn chưa dứt lời thì chợt nghe thấy một tiếng động lớn vang lên sau lưng, làm cô giật bắn mình đến mức làm rơi hết mấy miếng xoài đang cầm trên tay lên mặt Khuê Doanh Doanh.

An Diễm lập tức ngượng ngùng nhặt mấy miếng xoài lên, mong là Cao Lỗi và bố mẹ Khuê Doanh Doanh không nhìn thấy cảnh tượng mất mặt này.

Nhưng khi An Diễm lo lắng quay lại nhìn thì lại phát hiện, Cao Lỗi đã không còn đứng ở đó nữa!

“Cô chú ơi, Cao Lỗi đâu rồi?” An Diễm thắc mắc nhìn bố mẹ Khuê Doanh Doanh, chợt trông thấy trên mặt họ hiện lên một vẻ kinh ngạc vui mừng.

“Cử động rồi! Cử động rồi!” Bố mẹ Khuê Doanh Doanh kích động chỉ vào con gái đang nằm trên giường bệnh rồi gần như chạy vù đến bên cô.

Hai người cùng lúc nắm lấy tay Khuê Doanh Doanh, nước mắt lưng tròng: “Cử động rồi, cử động rồi, tay của Doanh Doanh cử động rồi! Đã sắp một tháng rồi! Tay của Doanh Doanh cuối cùng cũng cử động rồi!”

Mẹ Khuê Doanh Doanh đang nói chợt xúc động ôm lấy bố cô rồi khóc nức nở.

An Diễm đang cầm mấy miếng xoài trong tay, nghe bố mẹ Khuê Doanh Doanh nói như thế thì có hơi ngẩn người, sau đó liền nhìn tay Khuê Doanh Doanh!

Quả nhiên!

Ngón tay Khuê Doanh Doanh đang khẽ động đấy!

Thành công rồi! An Diễm cầm mấy miếng xoài sấy trong tay, kích động vô cùng: Doanh Doanh quả nhiên là đồ tham ăn, còn mình đúng là quá thông minh! Làm sao đây, làm sao đây? Doanh Doanh có thể sắp tỉnh lại rồi! Doanh Doanh có thể sắp tỉnh lại rồi! Bác sĩ đâu? Mau đến xem đi chứ!

Phải rồi! Bác sĩ!

An Diễm đang đứng lóng ngóng không biết làm gì chợt bình tĩnh lại: Đúng rồi, bây giờ quan trọng nhất là phải đi tìm bác sĩ, sau đó bảo họ kiểm tra lại cho Doanh Doanh!

An Điềm vội vàng quay người định chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng An Điềm còn chưa đi được mấy bước thì đã nghe tiếng bước chân rầm rập vọng lại từ bên ngoài.

Ngay sau đó, cửa phòng lập tức xuất hiện một đám bác sĩ mặc áo blouse trắng và y tá mặc áo hồng, người nào người nấy đều cầm theo các dụng cụ khám bệnh, không nói không rằng chạy vào trong phòng.

“Bác sĩ, tôi nhìn thấy tay của Doanh Doanh đã cử động! Tôi thấy tay của cô ấy cử động rồi!” Cao Lỗi vừa rồi không thấy đâu bây giờ đang kích động đứng phía sau các bác sĩ mà gào lên bằng giọng khản đặc, “Bác sĩ, mau kiểm tra cho Doanh Doanh đi!”

Cao Lỗi là người đầu tiên trông thấy tay Khuê Doanh Doanh cử động, ngay khi vừa trông thấy thì anh đã phi như bay đi tìm bác sĩ rồi.

Các bác sĩ đương nhiên cũng rất kích động, họ cứ tưởng Khuê Doanh Doanh sẽ cứ hôn mê như vậy, trong thời gian một tháng này sẽ không thể tỉnh lại.

Nhưng họ không ngờ, khi sắp hết khoảng thời gian quý báu thì Khuê Doanh Doanh lại có phản ứng!

Họ liền tiến hành kiểm tra cho Khuê Doanh Doanh.

An Điềm cũng kích động nắm chặt miếng xoài trong tay, nước mắt tuôn ra: Quả nhiên đối với bọn ham ăn mà nói thì thứ duy nhất không thể động vào chính là đồ ăn của họ!

Sau khi kiểm tra xong, các bác sĩ không tin được mà nói với Cao Lỗi và An Điềm: “Sau khi kiểm tra, chúng tôi phát hiện mức độ phản hồi ở đại não của bệnh nhân rất tốt, các phản ứng cũng đang dần dần hồi phục! Mọi người cứ tiếp tục áp dụng cách này thì xác suất bệnh nhân tỉnh lại sẽ rất lớn!”

“Vâng, bác sĩ, chúng tôi nhất định sẽ làm được!” Cao Lỗi gật đầu với bác sĩ, ánh mắt luôn u ám bây giờ sáng bừng lên!

“Nhưng mà tôi muốn hỏi một chút, mọi người đã làm thế nào mà giúp bệnh nhân có phản ứng vậy?” Một bác sĩ nhìn Cao Lỗi và An Điềm, tò mò hỏi, “Nếu có thể thì chúng tôi cũng muốn áp dụng cho cả các bệnh nhân khác nữa.”

427. Chương 428

60428.“Chẹp...” An Điềm gãi đầu, ngượng ngùng nhìn các bác sĩ nói, “Bác sĩ à, trường hợp của Doanh Doanh dường như không được phổ biến lắm, cách này chắc chỉ thích hợp với một mình em ấy thôi.”

“Cứ nói thử xem.” Bác sĩ trước mặt An Điềm vẫn nhìn cô đầy kì vọng, chỉ cần là trường hợp thành công thì chắc chắn có thể áp dụng lên những người khác.

“Thật ra, tôi dùng cái này để giúp Doanh Doanh tỉnh lại.” An Điềm vừa nói vừa chìa mẫu xoài sấy trong tay ra cho bác sĩ xem.

“Xoài sấy sao?” Bác sĩ chỉ vào miếng xoài sấy vàng tươi trông rất ngon trong tay An Điềm, có hơi không tin.

“Vâng, chính là xoài sấy.” An Điềm cúi mặt nói, “Tôi cứ vung vẩy miếng xoài trước mũi Doanh Doanh rồi nói là xoài mà em ấy thích ăn bị người ta cướp hết rồi, thế là em ấy liền có phản ứng.”

“...” Bác sĩ đang đầy kì vọng lập tức sượng trân: Bệnh nhân Khuê Doanh Doanh này thích ăn xoài sấy đến thế à?

Song, vị bác sĩ đầy trách nhiệm này đã rút ra được một kết luận từ trường hợp của Khuê Doanh Doanh: Nếu vậy, giả dụ bệnh nhân hôn mê là người keo kiệt thì có thể nói là có người trộm tiền của họ rồi, còn nếu đó là người ham ăn thì nói là có người lấy hết đồ ăn mà họ thích đi rồi, vân vân và mây mây...

Ừm, xem ra cũng vẫn có thu hoạch!

Bác sĩ hài lòng gật đầu với An Diễm: “Được rồi, cảm ơn cô, nếu bệnh nhân có tiến triển gì thì báo cho chúng tôi biết ngay nhé!”

“Vâng.” An Diễm cười với bác sĩ.

Tiến bác sĩ đi rồi, bố mẹ Khuất Doanh Doanh liền nắm chặt tay An Diễm không buông, cảm động nói: “An Diễm, cảm ơn con, chính con đã cứu Doanh Doanh.”

“Không có đâu ạ.” An Diễm vội vàng lắc đầu, “Là do Doanh Doanh rất mạnh mẽ, chỉ cần chúng ta tiếp tục cố gắng thì Doanh Doanh nhất định sẽ tỉnh lại thôi!”

“Đúng vậy đúng vậy.” Bố mẹ Khuất Doanh Doanh gật đầu, mừng đến phát khóc.

Trong lúc An Diễm và bố mẹ của Khuất Doanh Doanh đang nói chuyện với nhau thì Cao Lỗi đã đến ngồi cạnh Khuất Doanh Doanh.

Bây giờ anh đang vui đến mức không biết phải làm gì nữa. Nhìn gương mặt vẫn đang say ngủ của Khuất Doanh Doanh, Cao Lỗi không còn buồn nữa, Doanh Doanh bây giờ đã cử động ngón tay, điều đó có nghĩa là ý thức đã khôi phục lại, thế thì những lời anh nói, cô chắc chắn sẽ nghe được.

Nghĩa là rồi sẽ có ngày Doanh Doanh tỉnh lại!

Nghĩ đến đây, gương mặt luôn rầu rĩ của Cao Lỗi chợt nở nụ cười, anh đưa tay vuốt tóc Khuất Doanh Doanh: Cô bé này sao lại ham ăn như vậy chứ? Chờ sau này em tỉnh lại, muốn ăn cái gì, tôi cũng sẽ mua cho em, nấu cho em hết.

Cho nên Doanh Doanh à, em phải mau tỉnh lại nhé.

Cao Lỗi cúi mày khẽ hôn lên trán Khuất Doanh Doanh...

“Đại công thần” An Diễm sau đó bận rộn cả buổi chiều trong bệnh viện, chủ yếu là thì thầm tâm sự với Khuất Doanh Doanh những chuyện thường ngày.

Trước đây họ đã sai lầm rồi, cứ nói cho Khuất Doanh Doanh nghe những cảm xúc buồn bã, thế nên bây giờ phải đổi cách, cứ xem Doanh Doanh như một người vẫn đang có cuộc sống bình thường, tâm sự những chuyện vụn vặt, đối xử với Doanh Doanh như người khỏe mạnh là được.

Khi mặt trời xuống núi, An Diễm rời khỏi phòng bệnh sau khi nhận mấy lời cảm ơn rói rít của bố mẹ Khuất Doanh Doanh.

An Diễm bước ra cổng bệnh viện, chờ Cố Thiên Tuấn đến đón, lúc này mặt trời đã khuất, áng mây cuối trời ánh lên sắc đỏ, trông rất rực rỡ.

Hôm nay đúng là một ngày tốt!

An Diễm tâm trạng rất vui, tranh thủ lúc này xung quanh vắng người mà vươn vai làm một động tác không được đẹp mắt cho lắm.

Đúng lúc đó thì có tiếng chuông vang lên trong túi, An Diễm rút điện thoại ra, nhìn thấy đó là Tần Thanh Nguyệt gọi đến thì liền nghe máy.

“A lô, dì Tần?”

“Nhiên Nhiên, vết thương của con đã đỡ hơn chưa?” Tần Thanh Nguyệt bây giờ ít nhất mỗi hai ngày đều gọi điện cho An Diễm một lần, lần nào cũng đều quan tâm hỏi han tình hình hồi phục sức khỏe của cô.

An Diễm mỉm cười nói với Tần Thanh Nguyệt: “Đã đỡ nhiều lắm rồi ạ, dì Tần, dì không cần lo quá.”

“Vậy thì tốt.” Tần Thanh Nguyệt đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi, “Vậy ngày mai con đến nhà dì chơi được không? Dì sẽ bảo Thanh Dương đến đón con! Dì phải mở tiệc lớn để đãi con!”

“Mở tiệc?” An Diễm chớp mắt kinh ngạc hỏi, “Tiệc gì thế ạ?”

“Con không biết ngày mai là ngày gì à?” Giọng của Tần Thanh Nguyệt còn kinh ngạc hơn cả An Diễm.

“Con không biết, ngày mai là ngày gì ạ?” An Diễm thắc mắc.

“Vậy bạn trai Cố Thiên Tuấn của con có phải vẫn chưa có biểu hiện gì không?” Giọng của Tần Thanh Nguyệt đang từ ngạc nhiên chuyển dần sang tức giận.

“Cố Thiên Tuấn cần phải biểu hiện gì sao ạ?” An Diễm càng lúc càng không hiểu.

“Nhiên Nhiên, ngày mai là...” Tần Thanh Nguyệt chỉ mới nói được một nửa đột nhiên lại thôi, “Không có gì, ngày mai chẳng có gì cả, nhưng ngày mai con nhất định phải đến đấy, nhớ nhé, tối mai dì sẽ bảo Thanh Dương đến đón con!”

“Nhưng mà dì Tần à, con...”

“Nhiên Nhiên, quyết định như vậy nhé!” Tần Thanh Nguyệt nói xong liền cúp máy, hoàn toàn không cho An Diễm cơ hội trả lời.

An Diễm nhìn màn hình điện thoại tắt ngóm trong tay, thở dài: Thôi vậy, dù sao ngày mai mình cũng không có gì làm, cứ đi gặp dì Tần vậy, dạo này dì ấy quan tâm mình như vậy, đi thăm cũng là lẽ đương nhiên mà.

“An Diễm!”

An Diễm cất điện thoại vào túi, trông thấy Cố Thiên Tuấn lúc này đang bước nhanh về phía mình.

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm bất giác nhoẻn miệng cười rồi bước lên.

“Cả ngày hôm nay anh bận rộn công việc, không cùng em đi thăm Khu Du Doanh Doanh được, cô ấy sao rồi?” Cố Thiên Tuấn nói xong liền hôn lên trán An Diễm.

“Tình trạng của Doanh Doanh đỡ hơn nhiều rồi!” An Diễm vui vẻ lúc lắc đầu, “Cũng nhờ trí thông minh của tôi, đã nghĩ ra một cách hay!”

“Sao?” Cố Thiên Tuấn liền thấy hứng thú, vừa kéo An Diễm đi vừa hỏi, “Em đã nghĩ ra cách gì thế?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm!” An Diễm được Cố Thiên Tuấn khoác vai, vui vẻ bước về phía bãi đỗ xe, ánh nắng chiều chiếu lên bóng dáng hai người, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

An Diễm bước lên xe liền kể cho Cố Thiên Tuấn nghe chuyện mình đã dùng quà vặt để gọi Khu Du Doanh Doanh tỉnh lại, còn không ngớt lời tự khen ngợi cách của bản thân quá hay.

Cố Thiên Tuấn chăm chú lắng nghe cả quá trình, sau đó gật đầu tán đồng: “Khu Du Doanh Doanh là bạn thân của em, đương nhiên cũng bị lây nhiễm cái tính ham ăn của em rồi.”

“Ai bảo thế? Doanh Doanh ham ăn hơn tôi một trăm lần nhé!” An Diễm tỏ vẻ không phục.

“Phải phải phải, em nói cái gì cũng đúng.” Cố Thiên Tuấn âu yếm nhìn An Diễm đang bĩu môi rồi khởi động xe.

“Tôi nói thật mà.” An Diễm lừ mắt với Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn lắc đầu bật cười, sau đó không nói gì nữa, chỉ tiếp tục lái xe đi.

“Phải rồi, Cố Thiên Tuấn.” An Diễm như chợt nhớ ra gì đó, liền quay qua định nói với Cố Thiên Tuấn, trông thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh, lúc này, ánh dương đang chiếu rọi vào đó, khiến gương mặt anh như sáng lấp lánh lên.

428. Chương 429

60429.Cảnh vật ngoài cửa xe từ từ lùi ra sau, An Diễm cứ như vậy nhìn nửa bên mặt của Cố Thiên Tuấn, nhất thời quên mất muốn nói gì, chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên đập loạn xạ.

Người đàn ông Cố Thiên Tuấn quả nhiên là yêu nghiệt, tùy tiện lái xe hay làm một động tác gì cũng vẫn rất bảnh!

An Diễm ngẩn ngơ nhìn nửa mặt của Cố Thiên Tuấn, trong lòng thở dài.

“Sao vậy?” Cố Thiên Tuấn quay qua nhìn An Diễm, phát hiện ánh mắt của cô có chút kỳ lạ, nên hỏi, “Sao lại nhìn anh như vậy? Trên mặt anh có gì à?”

“Cố Thiên Tuấn, anh đẹp trai quá!” An Diễm không kìm chế được, cuối cùng cũng nói ra tiếng lòng đã cất giấu trong tim từ lâu.

Nhưng khi nghe lời khen của An Diễm, Cố Thiên Tuấn không hề ngạc nhiên, anh vẫn lái xe, sau đó hững hờ gạt đầu: “Anh biết mà”

“Hừ” An Diễm lườm Cố Thiên Tuấn một cái, biết mình không nên khen, nếu không anh ta sẽ tự luyến đến chết! Lần sau mà có si mê Cố Thiên Tuấn, bất luận thế nào cũng phải kìm nén lại không được nói ra.

“Nói đi, thật ra lúc nãy định hỏi gì?” Cố Thiên Tuấn thông thả nói, nếu anh đoán không sai, nhất định là khi An Diễm muốn hỏi mình một số vấn đề, thì nhìn thấy nửa bên mặt của mình, kết quả bị vẻ đẹp mình cuốn hút nên quên bống đi mất.

Được Cố Thiên Tuấn nhắc nhở, An Diễm mới sực nhớ vấn đề mà lúc nãy mình định hỏi: Lúc ở bệnh viện dì Tần nói hình như mai là ngày đặc biệt, nói xong thấy Cố Thiên Tuấn không có phản ứng gì, giọng của dì Tần còn rất khó chịu.

Nhưng An Diễm quả thực không nhớ ngày mai là ngày gì, đành hỏi Cố Thiên Tuấn.

“Cố Thiên Tuấn, anh biết mai là ngày gì không?” An Diễm vừa ngẩng nhìn nửa bên mặt của Cố Thiên Tuấn vừa nói.

Nghe An Diễm hỏi như vậy, Cố Thiên Tuấn siết chặt tay đang cầm vô lăng, tiếp theo anh thả lỏng ra như không có chuyện gì, giọng thản nhiên, “Ngày mai là ngày mai, còn có thể là ngày đặc biệt gì chứ?”

Đúng rồi, mai là mai, còn có thể là ngày đặc biệt gì chứ, An Diễm gãi gãi đầu, càng lúc càng cảm thấy Cố Thiên Tuấn có chút kỳ lạ.

Còn Cố Thiên Tuấn, thấy An Diễm cúi đầu xuống còn tưởng An Diễm nghĩ anh thực sự không nhớ ngày mai là ngày gì nên có chút thất vọng.

An Diễm em nhất định không biết, tối mai, anh sẽ cho em một bất ngờ lớn, và còn cả lời thề suốt cuộc đời này nữa!

Cố Thiên Tuấn nhìn phong cảnh trước mắt, bất giác vênh miệng lên, tiếp tục hỏi: “An Diễm, nói đến ngày mai thì đúng là anh có một chuyện.

“Có chuyện gì vậy?” Bây giờ An Diễm vẫn còn ngạc nhiên với những lời nói của anh.

“Chiều mai anh đi công tác, nên tối mai em phòng không gối chiếc ở nhà nhé.” Cố Thiên Tuấn vờ ra vẻ tiếc nuối nói.

“Ai phòng không gối chiếc chứ?” An Diễm hừ một tiếng, “Phòng của tôi vốn dĩ chỉ mình tôi ở! Cũng không biết ai mặt dày, lần nào vừa tỉnh dậy cũng phát hiện mình đang bị ôm bởi ai đó.”

Cố Thiên Tuấn cười, không nói gì: “Được rồi, vậy thì anh nói em nghe chuyện này, tối mai ngoan ngoãn ở nhà đi, đợi anh về nhé.”

“Anh có về hay không cũng không liên quan đến tôi!” An Diễm bĩu môi, không thèm nhìn Cố Thiên Tuấn.

Cô vừa nãy do dự một chút, vẫn chưa nói chuyện Tần Thanh Nguyệt mời mình đến nhà ăn cơm cho Cố Thiên Tuấn biết.

Bây giờ Cố Thiên Tuấn cực kì không thích mình chạm mặt với Tô Thanh Dương, đúng lúc tối mai Cố Thiên Tuấn phải đi công tác, như vậy mình sẽ lên đi, không phải giải thích gì nhiều nữa.

Nghĩ đến đây, An Diễm ngồi dựa lưng về sau, thích thú trong lòng.

Còn Cố Thiên Tuấn, trong lòng chuẩn bị cho chuyện tối mai, cũng không để ý tâm trạng đặc ý của An Diễm.

Khi Cố Thiên Tuấn và An Diễm trở về biệt thự, An An đã tan học rồi.

Thấy An Diễm trở về, An An đang ngồi đợi liền chạy nhanh đến bổ nhào vào trong lòng của An Diễm, cậu ôm choàng lấy cổ của An Diễm, nũng nịu nói: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ quá!”

An Diễm hôn lên đôi má trắng trẻo bụ bẫm của An An, vờ không vui nói: “Nhưng mẹ không nhớ An An!”

“Tại sao vậy?!” An An vừa nghe đã không vui rồi, nhưng vẫn ôm chặt lấy cổ của An Diễm, “An An ngoan như vậy, lại nghe lời nữa, sao mẹ lại không nhớ An An?”

“Vì dạo này con cứ đi đâu không thấy bóng dáng!” An Diễm vờ tức giận véo mũi của An An, nói, “Mỗi lần mẹ muốn tìm con, con đều chơi với các chú vệ sĩ, sắp quên mẹ luôn rồi!”

“Không phải như vậy đâu!” An An vừa nghe xong đã sốt sắng lên, “Là chú Cố nói, chú có chuyện quan trọng muốn nói với mẹ, bảo con chơi mấy chú vệ sĩ, nên con mới đi đấy!”

“Vậy sao?” An Diễm ngạc nhiên.

“An An không bao giờ nói dối mẹ cả!” An An vỗ vỗ ngực mình, lại bắt đầu dính chặt An Diễm, “An An không muốn rời xa mẹ đâu!”

An Diễm nghe An An nói vậy, lập tức quay sang nói với Cố Thiên Tuấn: Hay nhỉ, thì ra mọi chuyện là do anh! Còn gạt An An nói có chuyện quan trọng, rõ ràng lần nào cũng...

Nghĩ đến đây, An Diễm liền đỏ mặt, sau đó càng tức giận nhìn Cố Thiên Tuấn.

Nhưng điều khiến An Diễm không nghĩ đến là khi tội lỗi của Cố Thiên Tuấn bị An An vạch trần, Cố Thiên Tuấn không hề cảm thấy hối hận gì cả!

Anh hững hờ nhún vai nói với An Diễm: “Đúng mà, anh đúng là có chuyện quan trọng muốn nói với em, lẽ nào em muốn anh nói trước mặt An An?”

“Tôi...” An Diễm há hốc miệng, không biết nói gì, thế ra, mình còn phải khen Cố Thiên Tuấn có lòng sắp xếp mọi chuyện à?

“Không cần khen anh đâu, anh luôn suy nghĩ mọi chuyện rất chu đáo.” Cố Thiên Tuấn nghiêm túc gạt đầu với An Diễm.

“Anh...” An Diễm đã không tìm ra được từ ngữ nào để hình dung bộ mặt dày của Cố Thiên Tuấn, trước đây có làm thế nào cô cũng không thể tưởng tượng ra được Cố Thiên Tuấn lại là người như vậy!

“À, mẹ ơi!” Trong lúc An Diễm dùng ánh mắt thân thương nhìn Cố Thiên Tuấn, An An đột nhiên vuột mặt An Diễm, vẻ mặt muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào.

“Sao con?” An Diễm sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của An An hỏi.

“Cô giáo nói, vài ngày nữa có buổi họp phụ huynh!” An An nhìn An Diễm rồi lại nhìn Cố Thiên Tuấn, “Chú Cố, bố mẹ của các bạn đều đến.”

Nghe An An nói như vậy, An Diễm bất giác cúi đầu xuống, nghĩ lại những năm nay, mỗi lần họp phụ huynh cho An An, đều một mình cô đi, tuy An An không nói, nhưng An Diễm cũng biết khi An An đối mặt với những bạn nhỏ có bố mẹ cũng rất khó chịu.

Bây giờ, con chủ động nói với mình, những bạn khác có bố mẹ đi cùng, rõ ràng là muốn mình và Cố Thiên Tuấn cùng tham gia rồi.

Nhưng, bây giờ mình và Cố Thiên Tuấn, cũng không phải là vợ chồng! Mình cũng chưa tha thứ cho anh ta!

Chính là lúc An Diễm đang do dự, Cố Thiên Tuấn liền cúi người xuống, sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của An An, nói: “An An con quên rồi sao? Chú và mẹ con đã kết hôn rồi, nên buổi họp phụ huynh là ngày nào thế? Chú và mẹ con sẽ đi cùng con!”

429. Chương 430

60430. “Thật không?” An An không dám tin lại hỏi thêm lần nữa.

“Ừ! Thật đấy!” Cố Thiên Tuấn trịnh trọng gật đầu với An An.

“Con vui quá, cảm ơn chú Cố!” An An vừa nói vừa bỏ nhào vào lòng của Cố Thiên Tuấn.

An An thì thầm bên tai Cố Thiên Tuấn: “Chú Cố, đợi đến hôm họp phụ huynh, con gọi chú là bố có được không?”

Cố Thiên Tuấn cứng đờ cả người, anh vui mừng khôn siết ôm chặt An An, trả lời: “Đương nhiên là được rồi.”

Khi tiếng gọi bố vang bên tai, Cố Thiên Tuấn cảm thấy lại có thêm một phần trách nhiệm trên người mình, đứa con bé bỏng, còn có mẹ của nó, mình nhất định phải bảo vệ họ thật tốt.

“Yeah!” An An nghe được câu trả lời của Cố Thiên Tuấn, vui mừng nhảy cẫng lên.

An Diễm thấy An An vui như vậy, do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

“Vậy nhé, chú Cố ơi con đi chơi đây, chú với mẹ bàn công chuyện đi!” An An chớp chớp mắt với Cố Thiên Tuấn, rồi phóng đi như một cơn gió.

An Diễm thấy An An đã đi rồi, bèn đứng dậy, cô lại nhìn nữa bên mặt của Cố Thiên Tuấn, rồi từ từ cúi đầu xuống: Có phải là mình dè dặt quá rồi không? Bây giờ An An thích Cố Thiên Tuấn, quan hệ giữa cô và Cố Thiên Tuấn cũng rất tốt, nếu bây giờ anh ấy cầu hôn, à, không phải, dù không cầu hôn, anh ta lại nhắc chuyện này với mình như lần trước, thì mình cũng gật đồng đồng ý thôi.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đứng lên, quay sang nhìn An Diễm.

Đầu An Diễm cúi rất thấp, cô nghiêng răng, trong lòng cô đã quyết: Nếu Cố Thiên Tuấn nói đến chuyện kết hôn, cô sẽ gật đồng đồng ý!

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn đưa tay vuốt mặt của An Diễm rồi nói: “An Diễm, hôm nay anh hơi bận, anh về phòng làm việc trước đây.”

“Hả?” An Diễm vội ngẩng đầu lên: Không phải là cầu hôn sao?

“Có chuyện gì sao?” Cố Thiên Tuấn cảm thấy sắc mặt An Diễm không ổn.

“À, ha ha, không có gì.” An Diễm cười nhạt, “VẬY anh về phòng làm việc đi.”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, quay người đi về phía phòng làm việc, anh dời hết công việc ngày mai sang hôm nay, nên tối nay sẽ phải tăng ca muộn.

An Diễm nhìn bóng hình của Cố Thiên Tuấn, tâm trạng lặng xuống: Rõ ràng vừa nãy Cố Thiên Tuấn có cơ hội nhắc đến chuyện này mà, nhưng tại sao anh không nói?

Có phải là hết yêu mình rồi không?

An Diễm nghĩ đến đây càng không yên trong lòng, cô thở dài, quay người về phòng ngủ.

Cho đến lúc ăn cơm, Cố Thiên Tuấn vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc, chỉ dặn người làm mang cơm vào phòng bếp.

An Diễm ăn cơm bằng tâm trạng không vui, sau khi bảo An An tắm rửa thì dỗ cậu ngủ.

An An nằm trong chăn, nhìn thấy An Diễm buồn bã, An Diễm cầm quyển truyện cổ tích, lơ đãng nói: “Từ sau đó, hiệp sĩ và hoàng tử cùng sống những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ.”

“Phải là công chúa và hoàng tử cùng sống những ngày tháng hạnh phúc chứ?” An An chớp chớp đôi mắt long lanh, nghi ngờ hỏi.

“Ờ?” An Diễm định thần lại, ngại ngừng cười với An An, “Là công chúa và hoàng tử sống cuộc sống hạnh phúc, mẹ nói nhầm rồi.”

An An lấy lại quyển truyện từ trong tay An Điềm, sà vào lòng của An Điềm hỏi: “Mẹ ơi, mẹ nhớ chú Cố phải không? Chú ấy ở phòng làm việc, mẹ đi tìm chú ấy đi!”

“An An đừng nói bậy bạ.” An Điềm vẹo nhẹ vào má của An An nói với cậu, “Bây giờ truyện đã kể xong rồi, con ngoan ngoãn đi ngủ đi!”

“Vâng.” An An gật đầu, ngoan ngoãn nằm vào trong chăn.

An Điềm đắp chăn cho An An, sau đó hôn lên trán cậu, quay người rời khỏi phòng của An An...

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, An Điềm lại bắt giắc nhìn về phía phòng làm việc của Cố Thiên Tuấn: Ánh sáng phòng đó sáng nhất, Cố Thiên Tuấn đã làm việc trong đó liên tục mấy tiếng đồng hồ rồi.

An Điềm thở dài, bước đến phòng bếp pha cho Cố Thiên Tuấn một cốc trà.

Nhẹ nhàng gõ cửa, từ trong phòng truyền ra giọng nói đầy sức hút và điềm tĩnh của Cố Thiên Tuấn: “Vào đi.”

An Điềm cẩn thận đẩy cửa ra, thấy Cố Thiên Tuấn vẫn cúi đầu cầm tài liệu cau mày.

“Để ở đó rồi đi ra đi.” Cố Thiên Tuấn còn tưởng là người làm, nên không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục làm việc.

Thấy Cố Thiên Tuấn lạnh lùng như thế, trong lòng An Điềm cảm thấy tủi thân, cô nhẹ nhàng vâng một tiếng, sau đó bước đến bên Cố Thiên Tuấn, đặt cốc trà trước mặt anh.

Cố Thiên Tuấn nghe thấy giọng nói này mới biết là An Điềm đi vào, anh đặt cây bút trong tay xuống, đưa mắt nhìn An Điềm.

An Điềm giống như không nhìn thấy vậy, đặt cốc trà xuống rồi quay người đi.

Cố Thiên Tuấn kéo An Điềm lại ngồi lên đùi mình: “Đây hình như là lần đầu tiên em đưa trà cho anh đấy.”

“Sao chứ, chê tôi lười à?” An Điềm như hồn dôi trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Không, chỉ là anh được người ta yêu thương vừa nên vừa mừng vừa lo thôi.” Cố Thiên Tuấn véo mũi của An Điềm, cuối cùng phát hiện An Điềm có gì đó không ổn rồi: Lẽ nào cô ấy tưởng mình quên ngày mai là ngày gì rồi, nên mới tức giận như vậy?

Cố Thiên Tuấn cười: Nhưng chỉ có làm như vậy thì ngày mai mới có bất ngờ lớn.

“Hừ!” An Điềm vẫn không hiểu chuyện rời khỏi vòng tay của Cố Thiên Tuấn rồi nói, “Anh làm việc đi, tôi phải đi ngủ đây.”

“Được, em đi đi.” Cố Thiên Tuấn buông tay ra để An Điềm đứng lên.

Nhưng An Điềm đứng dậy trong lòng càng không yên: Cố Thiên Tuấn không thấy mình tức giận sao? Trước đây mình cau mày thôi là Cố Thiên Tuấn đều sẽ hỏi mình bị làm sao thế, nhưng bây giờ anh ấy là chỉ cười không quan tâm và bảo mình đi đi!

“Còn có chuyện gì sao?” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn nhìn từ xấp tài liệu sang An Điềm, thắc mắc hỏi.

“Không, không có chuyện gì.” An Điềm lắc đầu, cô nhìn Cố Thiên Tuấn, cuối cùng đẩy cửa đi ra.

Cố Thiên Tuấn thấy An Điềm mang vẻ mặt u sầu, thực sự rất xót xa, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, nên đành để An Điềm về phòng mình.

An Điềm đóng cửa lại, cô căng thẳng thực sự: Có phải là Cố Thiên Tuấn đã không còn hứng thú gì với mình nữa không?

Không được!

An Điềm nghĩ rằng, sao mình lại có thể khiến Cố Thiên Tuấn mất hứng trong thời gian ngắn như vậy chứ? Tốt xấu gì thì mình cũng được nhiều người yêu mến theo đuổi mà!

Nghĩ đến đây, An Điềm lẳng lặng hạ quyết tâm, nhanh chóng thực hiện chiến lược.

Cố Thiên Tuấn bận rộn cả đêm ở phòng làm việc, cho đến một giờ sáng mới cảm thấy mệt mỏi đi vào phòng An Diễm. Nhân lúc An Diễm ngủ say chạy vào phòng cô ấy, đây đã là việc mà mỗi tối Cố Thiên Tuấn đều phải làm.

Tuy nhiên, vừa bước vào phòng ngủ, đôi mắt Cố Thiên Tuấn nóng rực lên: An Diễm mặc chiếc áo ngủ mỏng tang nằm nghiêng trên giường, cô nhắm mắt lại, ánh đèn từ chiếc bàn ở giường bên rọi xuống, dáng An Diễm rất đẹp, khuôn mặt duyên dáng.

Cố Thiên Tuấn bước chậm lại, anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường, ngồi kế bên An Diễm.

430. Chương 431

60431.Đưa tay nhẹ nhàng sờ lên mặt An Diễm, Cố Thiên Tuấn bất giác nhoẻn miệng cười: Có thể sau nhìn thấy An Diễm và An An say giấc sau mỗi buổi làm việc mệt mỏi đã là hạnh phúc lắm rồi.

Trong lúc Cố Thiên Tuấn cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống bình yên và vui vẻ với An Diễm, An Diễm đang ngủ đột nhiên động đậy, cô cuộn tròn đôi chân nhỏ lại, để lộ mắt cá chân đẹp đẽ dưới tấm chăn.

Chiếc đầm ngủ vốn dĩ rất ngắn vì động tác của An Diễm mà kéo lên một khúc, dường như bị kéo lên đến phần eo, cổ áo rộng khoét sâu để lộ tấm thân trắng trẻo.

Ánh mắt của Cố Thiên Tuấn long lanh, cổ họng anh chuyển động, anh trước giờ tự phụ trầm tĩnh bất giác đặt tay lên phần đùi trắng sáng của An Diễm.

Tuy nhiên ngay sau đó, Cố Thiên Tuấn đã kìm chế được, anh nhắm mắt lại, thu tay lại: Hôm nay An Diễm mệt mỏi cả ngày rồi, tốt nhất là để cô ấy nghỉ ngơi.

Nghĩ thế, Cố Thiên Tuấn bèn lấy chăn đắp lại đàng hoàng cho An Diễm.

Cố Thiên Tuấn cúi người xuống hôn lên má của An Diễm, sau đó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Cố Thiên Tuấn vừa đi vào nhà tắm thì An Diễm chợt mở mắt ra, nắm chặt tấm chăn mà Cố Thiên Tuấn vừa đắp cho cô, trong lòng không vui: Bản thân mình đã chủ động đến mức này rồi, lại mặc quần áo gợi cảm như thế, lại còn giả vờ ngủ để trông quyến rũ một chút, tư thế lúc này cô cũng diễn đến nổi chuột rút rồi!

Nhưng Cố Thiên Tuấn vẫn không có động tĩnh gì cả!

Thật là!

An Diễm không cam lòng nghiêng rằng, cô nhấc chân lên gỡ chăn ra, không những như vậy, An Diễm còn cởi cả áo ngủ ra, lần này, ngoài chiếc áo trong mỏng trên người, thì thực sự không còn gì nữa!

Nếu Cố Thiên Tuấn vẫn không biểu hiện gì, thì chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi.

An Diễm hít thở sâu rồi trở lại trên giường nằm, tạo lại cái dáng hấp dẫn nhưng dễ bị chuột rút vừa rồi, lúc này Cố Thiên Tuấn cũng đang lau đầu đi vào phòng ngủ.

An Diễm vội nhắm mắt lại, đợi phản ứng của Cố Thiên Tuấn.

Quả nhiên, mặc dù An Diễm đang nhắm mắt nhưng cảm nhận rất rõ Cố Thiên Tuấn đã dừng bước, lúc này, ánh mắt anh nhất định đang dạo quanh khắp người mình!

Trên môi nở nụ cười nhẹ không dễ gì bị phát hiện ra, An Diễm mong chờ hành động tiếp theo của Cố Thiên Tuấn.

Lúc này, Cố Thiên Tuấn càng tiến càng gần, càng tiến càng gần, tiếp đó, An Diễm cảm thấy đôi tay của Cố Thiên Tuấn đã ôm lấy eo của mình.

Lòng ngực đập liên hồi, hơi thở của An Diễm bắt đầu trở nên nặng nề, những ngón tay của Cố Thiên Tuấn như có dòng điện chạy qua khiến cơ thể cô run lên.

“Cô ấy làm sao thế này, trước đây có bao giờ ngủ như hờ hênh như thế đâu?” Cố Thiên Tuấn quệt vào mũi của An Diễm, đành vậy, anh vừa cầm áo ngủ của An Diễm, vừa bế An Diễm lên.

An Diễm căng thẳng mím chặt môi: Cố Thiên Tuấn sắp hôn mình phải không?

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn bắt đầu mặc áo ngủ vào cho An Diễm, vì nếu An Diễm bị cảm, anh sẽ rất đau lòng.

Lúc này, An Diễm đang nhắm mắt không kiểm được vãnh môi lên một cái: Cố Thiên Tuấn lại mặc áo cho mình sao?! Mặc áo cho mình à!

Có phải bị bệnh không vậy?

Trong lòng An Diễm chửi rủa Cố Thiên Tuấn: Sao trước đây không thấy anh chính nhân quân tử như vậy?!

“Hừm...” An Diễm vờ ngủ mớ, đưa tay ôm vòng lấy eo của Cố Thiên Tuấn, rồi lại ngả vào lòng anh, cô còn cố tình cựa má mình vào lồng ngực Cố Thiên Tuấn: Cố Thiên Tuấn, đây là lần cố gắng cuối cùng của tôi rồi đấy, nếu anh không biết điều nữa, tôi sẽ trở mặt đấy!

“Sao càng lúc ngủ càng hờ hênh thế này?” Cố Thiên Tuấn nhỏ tiếng nói, nếu An Diễm cứ tiếp tục như vậy, anh thực sự không kiểm được đề cô xuống!

Cố Thiên Tuấn cố gắng kiềm chế, tiếp tục mặc đồ ngủ cho An Diễm.

Không dễ gì mặc xong đồ cho An Diễm, Cố Thiên Tuấn nén lại cảm xúc của mình đắp chăn cho An Diễm.

Tuy nhiên, Cố Thiên Tuấn vừa chỉnh lại mái tóc rối cho An Diễm xong thì An Diễm đột nhiên mở to mắt lên, đôi mắt quầng rừ lòng người giờ mang một luồng sát khí!

Cố Thiên Tuấn cảm thấy có chút kỳ lạ, anh nhìn đôi mắt hình viên đạn của An Diễm, phát hiện cô không hề giống với đang vẻ vừa ngủ dậy: “An Diễm, em tỉnh rồi hả? Anh làm em giật mình tỉnh giấc à?”

“Ai cho anh vào phòng ngủ của tôi?” An Diễm trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, tức giận nói.

“Anh...” Cố Thiên Tuấn há hốc miệng, vẻ mặt hoang mang, “Bình thường giờ này anh cũng vào phòng em mà!”

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ!” An Diễm đứng dậy, hét lên, “Anh đi ra đi!”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn cũng không biết tại sao An Diễm vừa tỉnh lại là nổi giận rồi, rõ ràng vừa nãy anh muốn An Diễm có thể ngủ ngon nên mới dùng hết ý chí của mình để kìm nén lại!

Anh đường đường là một chủ tịch tập đoàn Cố Thị có từng làm như thế với ai bao giờ chứ?!

“Anh gì mà anh? Đi ra ngoài cho tôi!” An Diễm đâu biết được nỗi khổ tâm của Cố Thiên Tuấn, cô tiếp tục trừng mắt lên, nhảy từ trên giường xuống.

“An Diễm, em làm gì vậy?” Cố Thiên Tuấn ngạc nhiên lùi lại một bước: Lẽ nào đây là tính khí đàn bà trong truyền thuyết? An Diễm này, thực sự đã được mình chiều hư hết rồi!

Nhưng chiều thì chiều! Tâm tư của Cố Thiên Tuấn thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn trở về với con đường làm sao yêu thương An Diễm.

“Không làm gì cả! Anh đi ra đi!” An Diễm càng lúc càng tức giận, cô kéo tay Cố Thiên Tuấn đi ra khỏi cửa. Nhưng đôi tay nhỏ nhắn của An Diễm làm sao có thể kéo nổi Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn nắm ngược lại tay của An Diễm, sau đó dùng một tay khác sờ lên trán của An Diễm: “An Diễm, em làm sao thế? Trán đâu có nóng, không phải bị bệnh. Có phải chỗ nào không khỏe không?”

“Anh mới bệnh đó! Đầu óc anh có vấn đề rồi!” An Diễm càng nói càng lớn tiếng, “Anh đi hay không?”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn dừng lại, chân thành nhìn An Diễm lắc đầu, “Anh không muốn đi.”

Anh không muốn đi? Sao không làm gì từ sớm đi? Lúc này tôi đã tốn bao nhiêu công sức cảm dỗ anh rồi, chỉ thiếu điều bế nhào tới anh thôi mà anh cũng không rung động là sao!

Bây giờ không muốn đi à? Muốn rồi!

Trong lòng An Diễm tức giận xong, gân cổ lên nhìn Cố Thiên Tuấn: “Anh không đi thì tôi đi!”

“Được được, anh đi anh đi.” Cố Thiên Tuấn vội kéo lấy An Diễm, nhẹ nhàng dỗ dành, anh cảm thấy tâm trạng bây giờ của An Diễm kỳ lạ và không ổn định, nếu bây giờ mình tiếp tục ở đây, An Diễm nhất định sẽ tức điên.

Nghe Cố Thiên Tuấn nói thực sự muốn đi! An Diễm càng giận hơn, cô nghiến răng, quả thực không biết nói gì hơn: Cố Thiên Tuấn, tôi bảo anh đi thì anh đi, tôi muốn anh cầu hôn, sao anh không cầu hôn?

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm không nói gì, còn tưởng là cô ấy đã nguôi giận, anh xoa đầu của An Diễm, dỗ dành: “Em đừng giận, anh đi tìm An An đây, em ngủ đi nhé.”

Cố Thiên Tuấn nói xong rồi lại nhìn An Diễm, có chút không nỡ rời khỏi phòng ngủ của An Diễm.

Cố Thiên Tuấn đi thật rồi, đi như vậy thật sao! Không những như vậy, trước khi anh đi còn chu đáo đóng cửa lại cho mình!

“Anh... tôi...” An Diễm tức giận nói không nên lời, nằm thẳng cẳng lên giường, “Cố Thiên Tuấn, xem như anh giỏi đấy!”

431. Chương 432

60432.Sau khi Cố Thiên Tuấn rời đi, An Diễm bắt đầu cảm thấy buồn bực, phải đến tận khi trời gần sáng, cô mới mơ mơ màng màng thiếp đi, khi thức dậy thì đã là mười giờ sáng rồi.

Nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, An Diễm vẫn cảm thấy hơi không vui, cô vươn vai rồi bước ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng trong phòng khách ngoài An An đang chơi với mấy vệ sĩ và mấy người giúp việc đang bận rộn ra thì không thấy bóng dáng Cố Thiên Tuấn đâu cả.

“Cố Thiên Tuấn đâu?” An Diễm gãi đầu hỏi đội trưởng vệ sĩ.

“Cố tổng sáng sớm đã được anh Trương Hiến Hy đưa đến công ty rồi.” Đội trưởng vệ sĩ đứng dậy lịch sự trả lời An Diễm.

“Đi công tác sao?” An Diễm chép miệng, “Không phải nói là chiều nay mới đi à?”

“Tôi là cấp dưới thì thường không được hỏi về những việc làm của Cố tổng.” Đội trưởng vệ sĩ lại cung kính gật đầu trả lời An Diễm.

“Mẹ ơi, có phải mẹ nhớ chú Cố không?” An An vừa chơi xe đua vừa hỏi.

“An An, con ngoan ngoãn chơi đi, đừng có nói gì cả.” An Diễm có hơi xấu hổ, lại có hơi bực dọc, An An khi không tự nhiên lại hỏi như thế, đúng là giống hệt thằng cha Cố Thiên Tuấn!

“Vâng vâng vâng, mẹ cứ âm thầm nhớ chú Cố là được rồi, An An không nên nói ra!” An An cầm chiếc xe vừa nhìn An Diễm cười tủm tỉm, sau đó quay người chạy khỏi phòng khách.

“An An, con...” An Diễm bị An An nhìn thấu tâm tư, chỉ biết thở dài, không biết nói gì, dạo này cứ toàn gặp chuyện bực mình, qua một khoảng thời gian nữa chắc sẽ đỡ hơn!

“Cô An, bây giờ tôi dọn cơm lên cho cô nhé?” Một giúp việc bước lên cung kính hỏi.

Tuy bây giờ không phải là sáng sớm, cũng chưa đến trưa, nhưng Cố tổng đã luôn dặn dò việc dùng bữa của cô An không được phép lơ là, thế nên mấy người giúp việc cũng không dám chểnh mảng.

“Ừ, dọn lên đi.” An Diễm thần thờ gật đầu, cô vẫn còn đang vì chuyện Cố Thiên Tuấn mới sáng sớm đã bỏ đi mà cảm thấy nghi hoặc: Không lẽ là vì hôm qua mình đuổi anh ấy đi nên anh ấy giận sao?

Cố Thiên Tuấn không thể nhỏ mọn như vậy được! An Diễm bĩu môi.

“Vậy cho hỏi cô An muốn ăn gì ạ?” Người giúp việc tận tình hỏi.

“Gì cũng được, tôi không muốn ăn lắm.”

“Vâng.” Người giúp việc gật đầu rồi quay người đi chuẩn bị cơm.

Còn An Diễm thì chán nản nằm dài ra bàn, không biết nên làm gì: Cái tên Cố Thiên Tuấn này, dạo này tính tình càng lúc càng khó chịu rồi, mình chỉ mới quát vài câu thôi mà đã bỏ đến công ty như vậy!

An Diễm cứ thế lằm bằm trong bụng, sau khi ăn cơm xong thì quay về phòng ngủ.

“Ôi...” An Diễm nằm trên giường, lăn qua lăn lại, khiến cho tóc hất lên che phủ mặt làm cô thấy hơi ngứa.

An Diễm liền nhẹ nhàng thổi phù vào mấy sợi tóc trên mặt, sợi tóc bay lên rồi lại rơi xuống trở lại chỗ cũ: Cố Thiên Tuấn ơi là Cố Thiên Tuấn, lẽ nào anh nhỏ mọn đến như vậy? Tôi cũng đâu có ý gì, ai bảo tôi qua anh vô vị như vậy?

An Diễm mắng chửi Cố Thiên Tuấn xong thì đưa tay vén tóc rồi quay đầu nhìn điện thoại đang để trên bàn: Cố Thiên Tuấn giận có lẽ không phải chỉ vì hôm qua mình đã mắng anh ấy, có thể là do trước nay mình luôn cự tuyệt, thế nên đã khiến cho lòng anh ấy nguội lạnh.

Nếu thế thì...

An Diễm nghĩ đến đó liền đưa tay cầm điện thoại lên: Nếu thế thì hay là mình chủ động gọi điện cho Cố Thiên Tuấn, nói cho anh ấy nghe hết tất cả những suy nghĩ thật trong lòng mình vậy.

Ừm, cứ làm như vậy đi!

An Diễm tự động viên bản thân, sau đó bấm số gọi Cố Thiên Tuấn.

Trước đây, chuông điện thoại chỉ cần reo một tiếng thôi thì Cố Thiên Tuấn đã bắt ngay rồi, nhưng lần này điện thoại kêu một hồi lâu mà An Diễm vẫn chưa nghe thấy tín hiệu trả lời!

Đến tận khi An Diễm định cúp máy thì Cố Thiên Tuấn mới chịu nghe.

Điện thoại vừa nối, An Diễm liền nghe thấy bên chỗ Cố Thiên Tuấn rất ồn ào, có đủ thứ tiếng nói của đàn ông phụ nữ, có vẻ ở đó đang rất bận rộn.

Cố Thiên Tuấn không phải đang làm việc ở văn phòng sao? Sao xung quanh lại ồn ào như thế?

An Diễm bắt đầu nghi hoặc: “A lô, Cố Thiên Tuấn, anh đang ở đâu?”

“Anh? Anh đang ở bên ngoài!” Cố Thiên Tuấn quay đầu nhìn khung cảnh bận rộn sau lưng mình, đây là bắt ngờ mà anh chuẩn bị cho An Diễm vào tối nay, hội trường rộng lớn thế này, đương nhiên phải cần nhiều người bận rộn rồi!

“Anh ở bên ngoài làm gì?” An Diễm tuy rất không thích cái kiểu truy hỏi này, nhưng bây giờ cô không thể kìm được, Cố Thiên Tuấn rốt cuộc làm sao vậy? Sao cứ là lạ thế nào ấy!

“Anh...” Giọng của Cố Thiên Tuấn có hơi ngập ngừng, “Anh đang bận chút chuyện.”

“Bận chuyện gì?” An Diễm càng nghe càng thấy giận, Cố Thiên Tuấn cứ áp a áp ứng thế này, chắc chắn là đang có việc gì giấu mình rồi.

“Chuyện này...” Cố Thiên Tuấn do dự một lúc, cuối cùng nói với An Diễm, “Bây giờ chưa phải là lúc nói cho em biết!”

“Giờ không phải lúc nói cho tôi biết sao?” An Diễm lúc này giận thật sự, “Cố Thiên Tuấn, anh...”

“Được rồi, An Diễm, bây giờ anh đang bận lắm, em ở biệt thự phải ngoan nhé, chờ sau khi anh xong việc sẽ về với em ngay!” Cố Thiên Tuấn nói xong liền cúp máy.

Rồi anh đưa điện thoại cho Susan đang đứng bên cạnh, sau đó sảng khoái nhìn những người đang bận rộn trước mặt mình: Tối nay chắc chắn sẽ là một đêm khó quên đối với An Diễm!

Bên này, An Diễm bị Cố Thiên Tuấn cúp máy ngang đang giận đến mức phát điên: Cố Thiên Tuấn! Anh muốn làm gì thì làm đi! Nhưng lại dám bảo tôi phải ngoan ngoãn ở trong biệt thự sao? Tôi tuyệt đối sẽ không ngồi ở biệt thự mà chờ anh đâu!

Nghĩ đến đó, An Diễm liền dùng dùng bước ra khỏi phòng ngủ: Mình phải trang điểm thật đẹp để đi dự tiệc do dì Tần tổ chức! Nếu Cố Thiên Tuấn hỏi mình đã đi đâu, mình sẽ bảo là đã đến nhà Tô Thanh Dương!

An Diễm sau khi quyết định thì liền bước vào phòng để đồ: Dạo này do bị thương nên mình toàn mặc mấy bộ đồ rộng, bây giờ vết thương đã đỡ nhiều rồi, nhất định phải mặc thật đẹp mới được!

Rồi sau đó, An Diễm ở lại trong phòng để đồ rất lâu, cho đến khi trời gần tối, đến lúc Tô Thanh Dương đến đón thì An Diễm mới chuẩn bị xong.

Tô Thanh Dương mặc một bộ đồ vest màu bạc có hoa văn chìm, đỗ xe lại ở gần khu biệt thự, do anh không biết An Diễm ở chính xác tại chỗ nào, vì An Diễm chưa bao giờ nói với anh cả.

Tô Thanh Dương chỉ còn cách xuống xe nhìn xa xăm, ngọn gió đầu hạ ảm áp thổi qua, anh rút điện thoại gọi cho An Diễm.

An Diễm lúc này đã chuẩn bị xong, lập tức nghe máy: “A lô, Tô tổng, anh đến rồi đấy à?”

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu, “Tôi đang ở gần chỗ cô, nhưng không biết chính xác cô ở chỗ nào.”

“Được rồi, anh nói cho tôi địa chỉ chỗ anh đi, tôi sẽ ra gặp anh.” An Diễm gật đầu.

Sau khi nghe Tô Thanh Dương nói vị trí xong, An Diễm cúp máy, xách túi lên rồi cười tươi tắn bước ra ngoài.

Khi An Diễm vừa bước đến cổng thì mấy vệ sĩ đứng trong vườn và cả những người giúp việc trông thấy cô đều lập tức ngăn người.

432. Chương 433

60433.An Diễm bình thường ăn mặc rất giản dị, bây giờ lại khiến người ta trông thấy mà sửng sốt, cô đang mặc một bộ váy lá sen mang phong cách cung đình, phần đuôi váy chia thành nhiều lớp, xen lẫn giữa trắng và hồng rất hài hòa, làm nổi bật lên vẻ thanh lịch của An Diễm, phần hông trang trí bằng mấy cây đinh tán màu đen vô cùng cao quý.

Không những thế, An Diễm còn uốn xoắn cúp tóc mình lại thả trên vai, đôi mi cong vút, đôi mắt anh đào sáng lấp lánh, sống mũi thẳng tắp, đôi môi căng mọng lúc này đỏ hồng, tất cả đều không còn chút dấu vết nào của một bệnh nhân yếu ớt trước đây nữa.

An Diễm khẽ hất cằm, mang đôi giày cao gót cao bảy phân màu đen bản giới hạn mùa hè nhẹ nhàng bước đi.

“Mẹ ơi, mẹ đẹp trở lại rồi!” An An là người đầu tiên phản ứng, cậu chạy đến trước mặt An Diễm, ngẩng cái đầu bé xinh lên nhìn An Diễm đầy yêu thương.

“An An ngoan quá!” An Diễm đắc ý xoa đầu con trai nói, “Mẹ phải ra ngoài một chút, con ở nhà chơi với các chú vệ sĩ đi nhé!”

“Mẹ định đi đâu thế?” An An nắm tay An Diễm thắc mắc hỏi.

“Mẹ đi gặp một người bạn, mà còn là nam nữa! Lát nữa nếu chú Cố có gọi điện hỏi thì con cứ bảo thế nhé!” An Diễm cười nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thì đang rất dắc ý.

“Vâng ạ.” An An gật đầu, “Vây mẹ đi chơi nhớ về sớm nhé!”

An Diễm nghe đến đây, đôi mắt xinh đẹp chột nheo lại một chút.

“An An à!” An Diễm cúi người kề sát miệng vào tai An An khẽ nói, “Mẹ sẽ về sớm, nhưng nếu chú Cố của con có hỏi, con nhớ nói là tối nay mẹ sẽ không về nhé!”

“Hả?” An An ngơ ngác nhìn An Diễm, “Mẹ ơi, tại sao mẹ lại gạt chú Cố vậy?”

“Chắc, đây không phải là gạt.” An Diễm khựng lại một chút rồi giải thích với An An, “Đây gọi là đùa! Mẹ và chú Cố lâu lâu đùa với nhau một chút cũng được mà!”

“Vâng.” An An cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, tuy vẫn cảm thấy kì lạ, nhưng thấy đáng về kì vọng của mẹ như thế thì cậu đành phải xuôi theo thôi!

Nhưng chú Cố đúng là đáng thương thật, chú ấy tốt với mẹ như vậy mà mẹ lại còn bày ra mấy trò đùa chán ngắt này.

“An An ngoan lắm!” An Diễm liền thơm lên má An An, sau đó dắc ý đứng thẳng người dậy đi ra ngoài.

Nhưng lúc này, mấy vệ sĩ đang chơi cùng An An chột tự giác đứng thành một hàng, mặt không cảm xúc mà chặn trước mặt An Diễm.

Đám vệ sĩ chăm chú nhìn An Diễm, tuy mặt không cảm xúc nhưng trong lòng đang tràn ngập sự kích động, họ vốn là những quân nhân xuất ngũ oai phong, vậy mà trước nay toàn phải đi làm cô giáo giữ trẻ, bây giờ cuối cùng cũng đã có công việc phù hợp với mình rồi.

“Các anh... các anh làm cái gì thế?” An Diễm thấy đám vệ sĩ mặt mày nghiêm nghị thì liền bắt giác lùi lại một bước.

“Cô An, về chuyện cô muốn đi ra khỏi biệt thự, Cố tổng sẽ không cho phép đâu.” Đội trưởng vệ sĩ nhìn An Diễm nghiêm túc nói.

“Cố Thiên Tuấn không cho phép?” An Diễm lúc đầu cau mày, sau đó phẩy tay, “Không sao đâu, lần này người đến đón tôi là một người bạn thân của tôi mà.”

“Lần trước, cô Lâm Hiểu Hiểu là người của công chúng mà còn khiến cô gặp nạn, bây giờ tên tội phạm Chu Hán Khanh vẫn chưa bị bắt, cho nên...” Đội trưởng vệ sĩ nhìn An Diễm, cảm thấy mình không cần nói thì chắc An Diễm cũng hiểu rằng, họ tuyệt đối sẽ không để cô rời khỏi biệt thự.

“Nhưng lần này tôi đảm bảo sẽ không có vấn đề gì đâu!” An Diễm trịnh trọng nhìn đội trưởng vệ sĩ, “Người này đủ tín nhiệm, Cố Thiên Tuấn cũng biết mà!”

“Nhưng mà cô An à...”

“Cố Thiên Tuấn đã đồng ý cho tôi đi rồi!” An Diễm nhìn đáng vẻ cứng đầu của đội trưởng vệ sĩ thì liền nói dối mà lời Cố Thiên Tuấn ra.

“Được rồi, cô An, cô vui lòng đợi một chút, tôi sẽ gọi điện xác nhận với Cố tổng.” Đội trưởng gật đầu với An Diễm, rồi vừa nói vừa rút điện thoại ra.

“Ấy, anh khoan đã!” An Diễm hốt hoảng nắm chặt cánh tay đội trưởng lại, tuyệt đối không được để anh ta gọi điện cho Cố Thiên Tuấn, lỡ như lộ ra thì sẽ hỏng chuyện, mình đang muốn chọc tức Cố Thiên Tuấn cơ mà!

“Cô An Diễm...” Đội trưởng vệ sĩ cúi đầu nhìn cánh tay mình đang bị An Diễm giữ chặt, có hơi ngập ngừng, cũng may anh đã được huấn luyện nhiều năm ngoài sa trường nên có làn da đen bóng, nếu không thì mấy đồng nghiệp của anh và cả An Diễm sẽ nhận ra mặt anh lúc này đã đỏ lên.

An Diễm nhìn theo hướng nhìn của đội trưởng, nhận ra mình đã thất lễ nên liền buông tay ra: “Chẹp, xin lỗi anh! Do tôi hốt hoảng quá.”

“Không sao.” Đội trưởng vệ sĩ lắc đầu rồi lại chấp tay ra sau lưng, giữ khoảng cách với An Diễm.

“Thật ra, tôi muốn nói là...” An Diễm ấp úng một lúc rồi lại tiếp tục nói dối, “Cố Thiên Tuấn mấy ngày nay đều rất bận, tôi ra ngoài gặp bạn chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm phiền anh ấy.”

“Nhưng mà...”

An Diễm còn chưa đợi đội trưởng nói xong đã lập tức “giảng đạo lý” với anh: “Đội trưởng, anh nghĩ kĩ mà xem, sáng sớm hôm nay, Cố Thiên Tuấn đã vì chuyện công ty mà ra ngoài rồi đúng không? Rồi chiều nay anh ấy lại ra ngoài công tác đúng không? Vậy nếu chúng ta mà làm lỡ công việc của anh ấy thì sẽ rất không hay đúng không?”

“Cô An Diễm, đúng thì đúng, nhưng mà...”

“Đúng chính là đúng, làm gì còn có nhưng nhị gì?” An Diễm phẩy tay, “Vậy quyết định thế đi! Tôi đi gặp bạn tôi đây.”

“Nhưng chúng tôi có thể...”

“Không được đi theo tôi!” An Diễm lại ngắt lời đội trưởng, kiên quyết lắc lắc ngón tay mình, nghiêm nghị nói, “Không ai được đi theo tôi cả!”

An Diễm nói xong liền nghênh ngang bước ra cổng biệt thự.

Đám vệ sĩ nhìn theo bóng dáng yêu kiều của An Diễm rồi lại khó xử nhìn sang đội trưởng: “Đội trưởng, bây giờ phải làm sao?”

“Còn sao nữa? Đương nhiên là phải bám theo rồi!” Từ sau khi xảy ra sự cố với Lâm Hiểu Hiểu, đội trưởng vệ sĩ cảm thấy không thể tin ai được nữa, bây giờ làm sao có thể để An Diễm đi một mình?

Nhưng thấy dáng vẻ xua đuổi của cô, anh ta cảm thấy chỉ còn cách âm thầm bám theo.

Nghĩ đến đó, đội trưởng liền đưa tay chỉ vào mấy đồng đội đứng gần mình nói: “Các anh mau đi theo cô An Diễm, sau đó phải luôn báo cáo vị trí cụ thể của cô An Diễm cho tôi. Chú ý không được để cô An Diễm phát hiện ra đấy!”

“Rõ!” Mấy vệ sĩ nhận nhiệm vụ, mau chóng lái xe đi.

“Đội trưởng, vậy còn chúng tôi thì làm gì?” Mấy vệ sĩ còn lại nhìn đồng nghiệp của mình đi làm nhiệm vụ, trong lòng ngưỡng mộ vô cùng, sau đó lại đồng loạt nhìn về phía An An đang chơi đồ chơi, trong lòng ngao ngán: Đám người còn lại chúng ta lẽ nào lại phải tiếp tục trông trẻ sao?

“Tôi nghĩ lại thấy vẫn nên hỏi Cố tổng thì hơn.” Đội trưởng vệ sĩ trầm ngâm một lát rồi nói, “Tuy cô An Diễm trông không giống người sẽ nói dối, nhưng đề phòng vẫn hơn!”

“Vâng.” Đám vệ sĩ còn lại cảm thấy đội trưởng nói rất có lí, thế nên đều gật đầu.

Còn đội trưởng thì liền rút điện thoại ra...

433. Chương 434

60434. Trong khi đó, An Diễm vừa thoát khỏi tầm nhìn của mấy vệ sĩ thì liền co giò chạy thục mạng: Tuy có thể gạt được họ lúc này, nhưng An Diễm luôn cảm thấy đội trưởng thế nào cũng gọi điện hỏi lại Cố Thiên Tuấn, thế nên phải chạy cho mau.

Tốt nhất phải lên được xe của Tô Thanh Dương trước khi Cố Thiên Tuấn phát hiện ra, đến lúc đó nếu Cố Thiên Tuấn có gọi điện chất vấn, cô sẽ dương dương tự đắc mà bảo Tô Thanh Dương nghe máy!

Ai bảo Cố Thiên Tuấn dạo này cứ luôn bỏ rơi mình chứ?

An Điềm hậm hực hừ một tiếng rồi chạy nhanh hơn.

Người ta đều nói sức mạnh của tình yêu rất vĩ đại, nhưng sức mạnh của sự giận dữ thì còn lớn hơn nhiều, cơn giận với Cố Thiên Tuấn đã khiến An Điềm có thể mang đôi giày cao bảy phân mà chạy vù vù, không hề vấp ngã.

Tô Thanh Dương từ xa đã trông thấy An Điềm chạy đến, liền vẫy tay với cô rồi lái xe chạy đến trước mặt cô.

An Điềm cũng không khách sáo, lập tức mở cửa xe leo lên ngồi.

“An Điềm, vẫn còn sớm mà, cô đâu cần chạy nhanh như vậy.” Tô Thanh Dương nhìn An Điềm, cảm thấy hơi lạ, An Điềm tuy ăn mặc rất xinh đẹp sang trọng, nhưng lúc này lại ôm ngực thở phì phò một cách mất hết hình tượng.

“Không có thời gian giải thích đâu! Anh lái xe mau đi!” An Điềm vừa thở hổn hển vừa nói với Tô Thanh Dương.

“Được rồi.” Tô Thanh Dương quan tâm nhìn An Điềm một chút rồi lái xe đi.

Chiếc xe chậm chậm rời đi, An Điềm vội vàng quay đầu lại nhìn đằng sau, thấy không có ai bám đuôi theo mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm: May quá, may quá, may mà mình thông minh mưu trí mới thoát khỏi nguy hiểm mà lên được xe của Tô tổng!

“Sao thế? Cố Thiên Tuấn không cho cô đi, cho nên cô phải trốn đi à?” Tô Thanh Dương vừa lái xe vừa lắc đầu cười, “Đường đường là tổng tài tập đoàn Cố Thị mà dạo này toàn đi để ý mấy việc nhỏ nhặt nhỉ.”

“Cố Thiên Tuấn chẳng thèm để ý đâu!” An Điềm hậm hực, bắt đầu phản bác Tô Thanh Dương, “Tuy tôi đã trốn đi nhưng Cố Thiên Tuấn cũng chẳng biết tôi đi chơi theo lời mời của dì Tần, cho nên anh ta cũng không cấm cản gì.”

Tuy An Điềm đang rất giận Cố Thiên Tuấn, nhưng vẫn cảm thấy mình có nghĩa vụ phải bảo vệ hình tượng của Cố Thiên Tuấn trước mặt người khác!

“À, thì ra cô còn chẳng dám nói cho Cố Thiên Tuấn biết nữa!” Tô Thanh Dương giả vờ tỏ vẻ kinh ngạc, “Chắc chắn chắc, thế mà cô còn bảo Cố Thiên Tuấn không để ý mấy việc nhỏ nhặt.”

“Tô tổng...” An Điềm bất lực quay sang nhìn Tô Thanh Dương, “Sao trước đây tôi không nhận ra anh lại thích đùa như vậy nhỉ?”

“Đó là vì lúc trước cô không chịu làm bạn với tôi!” Tô Thanh Dương bật cười, vẻ mặt rất thản nhiên.

An Điềm nghe Tô Thanh Dương nói thế thì liềm mím môi, không biết trả lời thế nào: Trước đây vì muốn Hiểu Hiểu yên tâm nên tôi mới không liên lạc với anh thôi. Quan hệ trước đây của chúng ta mà gọi là bạn bè, đừng nói là Hiểu Hiểu mà ngay cả tôi còn không tin nổi nữa là! Vậy nên ngoài những lúc công việc ra thì thời gian còn lại đều không liên lạc mới là cách tốt nhất.

“Tôi đã có thể lấy chuyện đó ra mà đùa thì chứng tỏ tôi không còn ý gì khác nữa rồi!” Tô Thanh Dương quay sang nhìn An Điềm một chút rồi lại tiếp tục tập trung lái xe, “An Điềm, cô đừng cảm thấy áy náy quá, đối với cô thì tôi... không còn ý gì nữa rồi.”

“Vây... vậy thì tốt.” An Điềm gãi gãi đầu, nghĩ một lát liền hiểu ra: Phải, nếu Tô tổng đã có thể nói đùa về chuyện này như vậy thì chứng tỏ anh ấy thật sự đã buông bỏ được rồi.

Nếu Tô tổng đã có thể buông bỏ thì mình cũng không cần phải ngượng ngùng nữa!

Nghĩ đến đó, An Điềm liền thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Ngay lúc An Điềm vừa mới thở phào thì Tô Thanh Dương lại lên tiếng, khiến An Điềm nghe mà hơi giật mình.

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, mẹ tôi dường như vẫn còn lẩn tránh về việc chúng ta khi còn nhỏ từng có hôn ước với nhau đấy.” Giọng của Tô Thanh Dương nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

“Hôn ước? Dì Tần đùa kiểu gì vậy?” An Diễm cảm thấy dở khóc dở cười, nghĩ lại thì mình và Tô tổng đúng là có duyên thật đấy! Ngày đầu tiên vào công ty đã bị anh gọi đến trình diễn Fairy, sau đó lại cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện.

Nếu mẹ cô không mất quá sớm, vẫn giữ liên lạc với dì Tần thì nói không chừng cô và Tô tổng đã là thanh mai trúc mã rồi!

Nếu mình và Tô tổng thật sự có thể là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau thì có khi mọi chuyện đã khác.

An Diễm có hơi cảm khái bật cười: Thật ra, bây giờ cũng rất tốt mà, tuy mấy năm trước mình đã phải chịu nhiều đau khổ, nhưng bây giờ đã khổ tận cam lai, không cần nhớ lại mấy kí ức đau buồn lúc trước nữa, bởi vì con người ta phải luôn tiến về phía trước.

“Mẹ tôi dường như không phải đùa đâu.” Tô Thanh Dương lắc đầu, “Dù sao tôi đã cố hết sức rồi mà vẫn không thuyết phục được mẹ tôi, cho nên lúc đến đó cô nhớ nói rõ với mẹ nhé.”

“Chẹp, thôi được.” An Diễm gật đầu, cảm thấy hơi khó xử.

“Phải rồi, An Diễm, cô định khi nào mới quay lại công ty làm việc?” Tô Thanh Dương lập tức cảm nhận được sự khó xử của An Diễm, liền chuyển chủ đề sang công việc.

“Để xem tình hình đã.” An Diễm đáp, “Cố Thiên Tuấn nói bây giờ Chu Hán Khanh vẫn chưa bị bắt, cho nên bảo tôi phải ở yên trong biệt thự không được chạy lung tung.”

“Ừ.” Tô Thanh Dương gật đầu tán đồng, “Tôi cảm thấy Cố Thiên Tuấn nghĩ vậy là đúng.”

“Còn nữa...” Tô Thanh Dương nói đến đây chợt mỉm cười, giọng điệu rất nhẹ nhõm, “Xem ra Cố Thiên Tuấn thật sự rất quan tâm đến cô.”

Nghe Tô Thanh Dương nói vậy, An Diễm cũng không ngần ngại nữa, gật đầu nói: “Phải, Cố Thiên Tuấn đối xử với tôi rất tốt.”

“Vậy thì tốt.” Tô Thanh Dương yên tâm thở phào: Thật ra, thời điểm anh muốn chính thức từ bỏ An Diễm chính là vào khoảng thời gian mà An Diễm mất tích.

Lúc đó, Tô Thanh Dương vì chuyện An Diễm mất tích mà đã thường xuyên đến tìm Cố Thiên Tuấn, trong thời điểm mà ai cũng đang lo lắng ấy, bất kì người nào cũng có thể nhận ra, Cố Thiên Tuấn thật sự rất quan tâm đến An Diễm.

Bây giờ lại còn thấy thái độ An Diễm dành cho Cố Thiên Tuấn như thế.

Vậy nên, Tô Thanh Dương cảm thấy nếu mình cứ kiên trì theo đuổi thì thật sự đã quá cứng đầu rồi.

Tiếng nhạc du dương phát lên trên xe, An Diễm và Tô Thanh Dương cứ thế trò chuyện vui vẻ, bầu không khí rất nhẹ nhàng, hai người cũng không còn cảm thấy ngột ngạt nữa.

Đúng lúc này thì điện thoại trong túi An Diễm chợt vang lên.

Không cần nhìn, An Diễm cũng biết là Cố Thiên Tuấn gọi cho mình, xem ra cũng khá nhanh đấy!

An Diễm khẽ đằng hắng một cái rồi nghe máy: “A lô? Cố Thiên Tuấn?”

“An Diễm, bây giờ em đang ở đâu?” Cố Thiên Tuấn vừa mới chuẩn bị xong mọi thứ, đang định phái người đi đón An Diễm thì vệ sĩ ở nhà chợt gọi điện thoại đến.

Cố Thiên Tuấn không ngờ An Diễm lại trốn ra ngoài như vậy! Lại còn dám nói dối với vệ sĩ là anh đã cho phép rồi chứ! Anh đã luôn bận rộn chuẩn bị bắt ngờ cho cô, chuẩn bị đón cô đến, thế mà cô sao lại rời khỏi biệt thự thế này?

Mà điều quan trọng nhất chính là, Chu Hán Khanh hiện giờ vẫn chưa bị bắt, cho dù Chu Hán Khanh không có năng lực báo thù đi nữa thì cũng vẫn nên đề phòng, anh không thể để An Diễm lại gặp phải bất trắc gì nữa!

An Điềm đúng là càng ngày càng tự tiện rồi!

434. Chương 435

60435. “Tôi đang ở trên xe!” Giọng của An Điềm rất thản nhiên, nhưng trong lòng rất đặc ý.

“Không phải anh đã bảo em phải ở yên trong biệt thự không được chạy lung tung rồi sao? Bây giờ đã tối rồi, sao lại còn ra ngoài? Lại còn dám nói dối với đội trưởng vệ sĩ nữa! Lần trước chuyện với Lâm Hiểu Hiểu em quên rồi sao? Có phải sợ lạnh rồi thì liền quên đau không?” Cố Thiên Tuấn vì lo lắng cho An Điềm nên giọng điệu rất khó chịu, hỏi liền một tràng mấy câu hỏi.

“Tôi thấy tâm trạng không vui nên ra ngoài chút cho khuây khỏa, vừa hay dì Tần Thanh Nguyệt mời tôi đến nhà chơi, thế nên tôi đi thôi.” An Điềm trong lòng thấy cực đã nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

“Tần Thanh Nguyệt? Vệ sĩ nói em đi gặp bạn, người bạn đó của em chính là Tô Thanh Dương đấy à?” Giọng của Cố Thiên Tuấn lập tức trở nên nghiêm trọng, cái tên Tô Thanh Dương này đúng là đục nước béo cò mà!

“Đúng rồi!” An Điềm gật đầu, ra vẻ cực kì hiểu chuyện, “Vậy nên tôi đi với Tô tổng sẽ rất an toàn, anh cứ yên tâm đi công tác đi nhé!”

Đi với Tô Thanh Dương mới là không an toàn nhất đấy!

Cố Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu, cố giữ cho bản thân không nổi điên lên: “An Điềm, có phải vì anh quên mất hôm nay là ngày gì nên em mới cố tình chọc tức anh không?”

“Anh quên mất hôm nay là ngày gì?” Nghe câu hỏi này của Cố Thiên Tuấn, An Điềm chẳng hiểu gì cả, liền hoang mang hỏi lại, “Hôm nay là ngày gì?”

Cố Thiên Tuấn ngẩn người, xác nhận lại: “Em thật sự không biết hôm nay là ngày gì à?”

“Tôi không biết!” An Điềm lắc đầu, “Hôm qua tôi có hỏi anh, không phải anh bảo là hôm nay chẳng phải là ngày gì đặc biệt hết sao?”

“Em...” Cố Thiên Tuấn đau đầu đưa tay ôm trán: Thì ra An Điềm thật sự không biết hôm nay là ngày gì, đầu óc cô ấy đúng là không bình thường, ngay cả hôm nay là ngày gì mà cũng quên mất!

“Đưa điện thoại cho Tô Thanh Dương đi.” Cố Thiên Tuấn ra lệnh cho An Điềm.

“Tô tổng đang lái xe, như vậy không hay lắm đâu.”

“An Điềm...”

“Rồi rồi rồi! Tôi đưa là được chứ gì? Nhưng mà đừng nói lâu quá nhé, Tô tổng thật sự đang lái xe mà, phải chú ý an toàn chứ!” An Điềm cũng không muốn chọc giận Cố Thiên Tuấn nên liền chuyển điện thoại cho Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương giảm tốc lại một chút, cầm điện thoại của An Điềm lên nghe: “A lô, Cố tổng, An Điềm cứ giao cho tôi đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy mà! Anh không cần phải lo, mẹ tôi đã bày sẵn một bàn tiệc lớn...”

“Tô Thanh Dương!” Cố Thiên Tuấn ngắt lời Tô Thanh Dương rồi khẽ nói, “Anh biết hôm nay là ngày gì đúng không?”

Tô Thanh Dương quay sang nhìn An Điềm một cái rồi thản nhiên đáp: “Biết chứ!”

“Anh đã biết hôm nay là ngày gì rồi, tại sao lại còn chen chân vào?” Cố Thiên Tuấn gằn giọng chất vấn.

“Mẹ tôi hôm qua đã hỏi ý của An Điềm rồi, cô ấy nói Cố tổng dường như chẳng có chút biểu hiện nào cho hôm nay cả, thế nên chúng tôi mới mời cô ấy đến.”

Cố Thiên Tuấn càng cố kìm cơn giận thì Tô Thanh Dương lại càng tỏ vẻ thản nhiên, dù sao trước đây ở trước mặt Cố Thiên Tuấn anh đã thường xuyên bị mĩa mai, thế nên bây giờ xem như thiên đạo luân hồi thôi.

“Ai bảo là tôi không có biểu hiện gì?” Cố Thiên Tuấn quay sang nhìn khung cảnh được chuẩn bị long trọng rồi lại hạ giọng nói với Tô Thanh Dương, “Tôi vì muốn cho An Điềm bất ngờ mà đã chuẩn bị suốt cả một tuần đấy!”

“Bất ngờ?” Tô Thanh Dương ngẩn người, bất giác bật cười, một Cố đại tổng tài trước nay trên thương trường không bao giờ muốn lãng phí một phút một giây nào, bây giờ lại bỏ ra suốt một tuần để làm chuyện lãng mạn trẻ con, đúng là hết sức buồn cười mà!

“Bất ngờ? Bất ngờ gì thế?” An Điềm ngồi cạnh đang tò mò lắng nghe cuộc đối thoại giữa Cố Thiên Tuấn và Tô Thanh Dương, vừa nghe thấy từ “bất ngờ” thì lập tức ngạc nhiên.

Tô Thanh Dương thấy vẻ mặt đầy kì vọng của An Điềm, lại nghĩ đến công sức Cố Thiên Tuấn đã bỏ ra thì quyết định sẽ làm người tốt một lần, bèn định nói cho An Điềm biết việc Cố Thiên Tuấn đã chuẩn bị một bất ngờ cho cô: “À, là thế này, An Điềm à, thật ra...”

“Tô Thanh Dương, không được nói cho An Điềm biết chuyện này!” Cố Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia nghe thấy thì liền lập tức ngắt lời Tô Thanh Dương.

Bởi vì bất ngờ sở dĩ được gọi là bất ngờ là vì yếu tố không ngờ đến, nếu để cho người khác nói ra thì còn ý nghĩa gì nữa?

Tô Thanh Dương suýt nữa đã nói ra, cũng may Cố Thiên Tuấn ngăn chặn kịp thời, thế nên bí mật mới không bị tiết lộ.

Tô Thanh Dương thở dài rồi nói với Cố Thiên Tuấn ở đầu dây bên kia: “Cái này là do anh không muốn nói đấy nhé, chứ không phải tôi muốn giấu đâu.”

“Bớt nói nhiều, mau đưa An Điềm về đây.”

“Chuyện này... có vẻ hơi khó đấy!” Tô Thanh Dương nhướn miệng cười, “Tôi phải hỏi ý kiến của An Điềm đã.”

Tô Thanh Dương vừa nói vừa đưa điện thoại cho An Điềm rồi hỏi: “An Điềm, cô có muốn về không?”

“Không muốn!” An Điềm lắc đầu, tuy cảm thấy Tô Thanh Dương và Cố Thiên Tuấn hôm nay có gì đó kì lạ, nhưng kế hoạch chọc tức Cố Thiên Tuấn của cô vẫn chưa hoàn thành kia mà!

“Đấy, anh nghe thấy rồi đấy, không phải tôi ép An Điềm nhé, là do An Điềm không muốn về mà.” Giọng của Tô Thanh Dương cũng thản nhiên hệt như An Điềm.

“Tô Thanh Dương, tôi còn nhớ dự án mà Cố Thị chúng tôi đầu tư vào cho bên anh vẫn còn đang tiến hành có phải không?” Cố Thiên Tuấn nheo mắt, “Có phải anh muốn tôi rút vốn không?”

“Cố tổng, chuyện này thì anh không đúng rồi!” Tô Thanh Dương tặc lưỡi nói, “Anh là tổng tài tập đoàn Cố Thị trước nay nói một là một nói hai là hai ở thành phố H này, sao lại làm khó tôi trong chuyện kinh doanh như thế?”

“Nếu anh mà không đưa An Điềm đến đây thì tôi sẽ không ngại mà làm khó công ty Tô Thị của anh đâu.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, anh trước nay chưa bao giờ nói mình là chính nhân quân tử gì cả!

Nhưng Tô Thanh Dương bị Cố Thiên Tuấn chèn ép đâu phải là chuyện ngày một ngày hai, làm sao có thể dễ dàng nhận thua? Càng huống hồ bây giờ bên cạnh anh đang có con át chủ bài có thể uy hiếp Cố Thiên Tuấn là An Điềm, anh đương nhiên không thể bị lép vế!

“Chẹp, An Điềm, xin lỗi nhé, nhưng cô không đến nhà tôi được rồi.” Tô Thanh Dương giả vờ luyến tiếc nhìn An Điềm nói, “Cố tổng nói, anh ta sẽ lấy việc rút vốn ra để uy hiếp tôi, bắt tôi phải đưa cô về nhà, vậy nên, chúng ta vẫn nên về đi thì hơn, nếu không dự án đã tiến hành được một nửa của chúng ta sẽ phải giải tán đấy.”

“Cái gì?” An Diễm vừa nghe đến chuyện đó thì liền nổi giận, bèn giật lấy cái điện thoại trong tay Tô Thanh Dương rồi gầm lên với Cố Thiên Tuấn, “Cố Thiên Tuấn, anh đúng là quá đáng, tôi chỉ là muốn đi thăm di Tàn một chút, anh sao lại lạm dụng quyền lực mà uy hiếp Cố tổng? Tôi cũng là một thành viên của dự án, anh mà rút vốn thì khác nào bắt tôi nghỉ việc?”

“Không phải!” Cố Thiên Tuấn liền phủ nhận, sau đó nghiêng rằng, không ngờ được Tô Thanh Dương lại giỏi chiêu này.

“Nếu không phải thì thôi không còn gì nữa, tôi cúp máy đây!” An Diễm khó chịu quát.

“An Diễm, bây giờ em về đi được không?” Giọng của Cố Thiên Tuấn lần đầu tiên nghe rất mềm mỏng, giờ anh rất mong Tô Thanh Dương có thể đưa An Diễm về biệt thự, sau đó sẽ nhờ Trương Hiến Hy đưa An Diễm đến đây mà không cho An Diễm biết gì cả!

Nếu được như thế thì đúng là quá tốt!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, Cố Thiên Tuấn cảm thấy muốn cho An Diễm bất ngờ còn khó hơn cả làm kinh doanh nữa!

“Không được!” An Diễm từ chối một cách quyết liệt, “Cố Thiên Tuấn, bây giờ anh đi công tác mà lại không cho tôi ra ngoài chơi một chút sao?”

“Anh...” Cố Thiên Tuấn không nói được gì.

“Được rồi, Cố Thiên Tuấn, anh cứ yên tâm đi công tác đi, tôi... á!”

An Diễm còn chưa nói xong, Tô Thanh Dương chợt bẻ tay lái đánh xe rẽ ngoặt sang trái, cũng may An Diễm có thắt dây an toàn, nếu không chắc cô đã theo quán tính mà bay ra khỏi xe rồi.

“An Diễm...” Tô Thanh Dương nhìn qua kính chiếu hậu, ánh mắt chợt trở nên cực kỳ nghiêm trọng, “Sau xe chúng ta hình như có hai chiếc xe đang bám đuôi theo!”

435. Chương 436

60436. “Bám theo chúng ta sao?” An Diễm lập tức quay lại nhìn, quả nhiên trông thấy có hai chiếc xe màu đen đang chạy về phía họ, sắp đuổi kịp đến nơi rồi!

Có phải là người do Cố Thiên Tuấn phái đến không nhỉ?

Nghĩ vậy, An Diễm liền cầm điện thoại áp lên tai hỏi: “Cố Thiên Tuấn, hai chiếc xe bám theo sau xe Tô Thanh Dương có phải là do anh phái đến không? Chạy cũng nhanh nhỉ, cứ như muốn bắt chúng tôi lại không bằng!”

Cố Thiên Tuấn vốn đã lo lắng vì bị An Diễm quát tháo từ nãy, bây giờ nghe An Diễm hỏi như vậy thì hai mày liền cau lại.

Rồi không hề do dự, Cố Thiên Tuấn vừa bước nhanh vào trong xe vừa lắc đầu nói: “Không phải, đội trưởng vệ sĩ chỉ phái vài người theo dõi hai người từ xa thôi, không thể nào có đến hai chiếc xe, cũng không thể nào đuổi theo một cách lộ liễu như vậy được!”

“Vậy...” An Diễm ngẩn người, bất giác quay sang nhìn Tô Thanh Dương, “Tô tổng, Cố Thiên Tuấn nói hai chiếc xe phía sau chúng ta không phải do anh ấy phái đến!”

“Cái gì?” Sắc mặt Tô Thanh Dương lúc này càng nghiêm trọng hơn, “Vậy hai chiếc xe đó là...”

“Đuổi lên đến nơi rồi kìa!”

Tô Thanh Dương còn chưa dứt câu thì An Diễm đã hét lên, rồi ngay sau đó, một chiếc xe đột nhiên tăng tốc chạy lên ngang bằng bên phải xe của Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương lập tức xoay vô lăng né sang trái để tránh việc hai xe tông nhau, An Diễm bị bất ngờ nên tuột tay, chiếc điện thoại trong tay liền văng ra khỏi cửa sổ xe, rơi xuống đất vỡ tan tành.

“A lô? A lô? An Diễm!” Cố Thiên Tuấn nghe tiếng động trong điện thoại thì liền tăng tốc xe, phóng như bay rời khỏi sảnh tiệc sang trọng.

“Cố tổng! Cố tổng!” Susan và cả đám người trông thấy Cố Thiên Tuấn không nói không rằng mà bỏ đi thì liền hốt hoảng gọi lại: Không phải là muốn tạo bất ngờ cho An Diễm rồi cầu hôn à? Họ đã vất vả trang hoàng suốt cả một tuần cơ mà! Lẽ nào đã xảy ra chuyện khẩn cấp gì rồi sao?

“Anh Trương, bây giờ phải làm sao đây?” Susan thấy Cố Thiên Tuấn đi rồi thì liền quay sang tìm bạn thân của Cố Thiên Tuấn là Trương Hiến Hy.

Trương Hiến Hy nhìn theo bóng dáng vội vã bỏ đi của Cố Thiên Tuấn, trầm ngâm một lát rồi nói: “Cô cứ ở lại đây trông chừng, tôi sẽ đuổi theo, xem xem có chuyện gì rồi sẽ liên lạc với cô sau!”

“Vâng, anh Trương!” Susan lập tức vâng lệnh gật đầu.

Trương Hiến Hy nói xong cũng liền lái xe đuổi theo Cố Thiên Tuấn.

Cố Thiên Tuấn vừa lái xe vừa gọi cho đội trưởng vệ sĩ, điện thoại vừa được nối, đội trưởng đã lo lắng nói: “Cố tổng, không xong rồi, mấy người mà tôi phải đi vừa rồi mới báo lại, nói có hai chiếc xe không rõ đang đuổi theo chiếc xe của cô An Diễm.”

“Tôi đã biết rồi!” Cố Thiên Tuấn đạp mạnh chân ga, chiếc xe liền phóng trên đường như một mũi tên, “Bảo họ tiếp tục bám theo xe của An Diễm, bảo vệ cho cô ấy, gửi địa chỉ hiện giờ của họ cho tôi, tôi sẽ qua ngay!”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền cúp máy: An Diễm, em không được xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không để em xảy ra chuyện gì nữa!

Trong khi đó, bên chỗ An Diễm và Tô Thanh Dương...

“Ô tổng! Ô tổng! Chiếc xe còn lại hình như cũng sắp đuổi theo đến nơi rồi!” An Diễm lo lắng nhìn Tô Thanh Dương đang lái xe, căng thẳng vô cùng.

Từ khu nhà giàu vào đến trung tâm thành phố khá xa, đường phố lại không có nhiều xe, tương đối vắng vẻ, con đường lúc này vang lên tiếng gầm của động cơ, tiếng bánh xe xịn ma sát vào mặt đường muốn tóe lửa, mặt trời đã lặn, cả bầu trời chỉ còn lại một màu u ám.

Kỹ thuật lái xe của hai tài xế trên xe kia quả thực quá giỏi, Tô Thanh Dương vừa rời khó khăn lắm mới cắt đuôi được một chiếc xe, vậy mà chưa đầy một phút sau, chiếc xe ấy lại bám sát theo, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Cảnh vật hai bên đường lùi vun vút về sau, An Diễm ngồi trong xe căng thẳng nắm chặt bàn tay, lo lắng chiếc xe kia sẽ đuổi theo kịp.

Quả nhiên, sợ điều gì thì sẽ xảy ra điều ấy, ngay sau đó, chiếc xe còn lại cũng tăng tốc cặp sát bên trái xe của họ.

“...” An Diễm hít thật sâu, quay đầu sang nhìn, trông thấy chiếc xe ấy đang chạy song song bên cạnh mình, hai chiếc xe chỉ cách nhau vài xentimet.

Nhờ vào ánh sáng nhấp nhোang của buổi chiều, An Diễm có thể lơ mơ nhìn thấy người tài xế bên kia, thấy đó là một người đàn ông, toàn thân mặc đồ đen, để tóc undercut, trên cổ còn có hình xăm.

“Hi!” Trong lúc An Diễm đang chăm chú quan sát người đàn ông trong xe thì anh ta đột nhiên quay đầu sang, thản nhiên nhìn cô rồi nhướn mày cười, còn vẫy tay chào nữa!

An Diễm lập tức giật mình nín thở, đưa bàn tay run rẩy ra đóng chặt cửa kính xe lại.

“Cô quen người đó sao?” Tô Thanh Dương vừa cố hết sức cắt đuôi hai chiếc xe vừa quay sang hỏi.

“Không quen!” An Diễm lắc đầu ngay, sau khi nhìn kĩ người đó rồi cô mới đóng cửa kính lại, thế nên có thể khẳng định mình không quen người đó.

Song không hiểu vì sao, An Điềm nhớ lại cái cách người đàn ông đó chào mình thì lại cảm thấy hình như anh ta không hề có ác ý với cô và Tô tổng.

Nhưng An Điềm còn chưa nghĩ xong thì chiếc xe đang cặp bên phải xe của Tô Thanh Dương chợt đánh lái sang trái, cũng may Tô Thanh Dương nhanh tay bẻ vô lăng mới không khiến hai chiếc xe tông nhau.

Đồng thời, chiếc xe đang cặp bên trái họ dường như đã biết chiếc xe kia sẽ làm như vậy nên cũng đánh lái sang một bên nhường chỗ cho chiếc xe của Tô Thanh Dương, vậy nên không có tai nạn gì.

An Điềm tức giận vỗ vào đầu mình: Đầu óc mình làm sao thế? Vừa rồi còn nghĩ hai chiếc xe này không có ác ý gì, cuối cùng suýt nữa bị tông chết!

Tô Thanh Dương lúc này cau mày dữ dội, chiếc xe của anh đang bị kẹp giữa hai chiếc xe nọ, anh mà tăng tốc thì họ cũng tăng tốc theo, còn anh mà giảm tốc thì hai chiếc xe ấy cũng giảm tốc, giờ anh chỉ có thể ngoan ngoãn lái xe ở giữa mà thôi.

“Này! Các người là ai?” Tô Thanh Dương không nhịn nổi nữa, quay sang hét to, “Tôi đã báo cảnh sát rồi! Nếu biết điều thì mau rút đi!”

Thật ra Tô Thanh Dương từ lúc phát hiện ra hai chiếc xe này thì chỉ lo lái nhanh đi, hoàn toàn không có thời gian báo cảnh sát, còn điện thoại của An Điềm đã bị rơi ra ngoài, không báo cảnh sát được, thế nên anh nói như thế chỉ để dọa hai người kia thôi.

Nhưng Tô Thanh Dương nhận ra lời mình nói hoàn toàn không có tác dụng gì, hai chiếc xe ấy vẫn không hề có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Bây giờ chỉ còn mong Cố Thiên Tuấn có thể mau chóng đuổi đến nơi!

Trong lúc Tô Thanh Dương đang mải suy nghĩ thì chiếc xe bên phải đột nhiên bấm còi inh ỏi, An Điềm và Tô Thanh Dương còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe bên trái cũng giống như đang hưởng ứng theo, cũng bấm còi inh ỏi.

An Điềm và Tô Thanh Dương đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy sắp có chuyện lớn rồi.

Quả nhiên, hai chiếc xe nọ cùng lúc rẽ sang bên phải, khiến chiếc xe của Tô Thanh Dương ở giữa cũng phải rẽ theo sang bên phải.

Tô Thanh Dương cực kì hốt hoảng, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải cố gắng lái xe giữa khe hẹp cực nhỏ mà hai chiếc xe kia chừa ra.

Cứ thế, Tô Thanh Dương bất đắc dĩ chở An Điềm đi qua mấy khúc cua, bị hai chiếc xe nọ ép rời khỏi khu nhà giàu mà chạy thẳng ra biển...

436. Chương 437

60437.Không biết bao nhiêu lâu sau, chỉ nghe “két” một tiếng, một trong hai chiếc xe kia đột nhiên phanh lại, chặn đầu chiếc xe của Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương đang lái xe lập tức trợn tròn mắt mau chóng đạp phanh.

Cả An Điềm và Tô Thanh Dương đều bị bất ngờ, cùng lúc nhào người về phía trước, suýt nữa đã đập đầu vào kính xe.

Lúc này, chiếc xe còn lại cũng đỗ lại, tài xế bước xuống xe, thông dong đi đến cạnh xe của Tô Thanh Dương.

Tô Thanh Dương đã khóa chặt cửa xe, lúc này liền đưa tay ra che chắn cho An Điềm, sau đó cảnh giác nhìn hai người đàn ông bên ngoài, có điều trời lúc này đã khá tối, anh hoàn toàn không thể nhìn rõ dáng vẻ của họ.

Lúc này, một người đàn ông gõ vào cửa kính xe Tô Thanh Dương hô to: “Người anh em, kĩ thuật lái xe khá đấy!”

“Các người là ai?” Tô Thanh Dương vẫn cứ che chắn cho An Diễm.

“Mở cửa xe ra trước đi đã!” Tài xế chiếc xe cười nói, sau đó giải thích với Tô Thanh Dương bên trong, “Chúng tôi không có ác ý, chỉ là nhận lệnh của người ta đưa cô An Diễm đến đây thôi!”

Nghe tài xế nói vậy, An Diễm và Tô Thanh Dương liền ngơ ngác nhìn nhau: Nhận lệnh của người ta? Nói vậy là có ý gì?

“Những điều chúng tôi nói đều là thật!” Tài xế lại gõ cửa kính xe giải thích, “Hai người nhìn đi, chúng tôi chẳng cầm vũ khí gì cả, xung quanh đây trừ chúng ta ra thì cũng chẳng còn ai khác, vậy nên chúng tôi sẽ không làm gì hai người đâu!”

Nghe tài xế nói vậy, An Diễm và Tô Thanh Dương mới bắt đầu nhìn ra bên ngoài.

Thì ra nơi mà họ đổ lại là một bãi biển lớn cách khu nhà giàu không xa, lúc này trời đã tối, thủy triều lên rất cao, từng đợt sóng vỗ vào bờ rồi lại kéo ra xa, khung cảnh rất thi vị.

Có lẽ đã từng bị Chu Mộng Chỉ và Chu Hán Khanh bắt cóc nên An Diễm cũng có chút kinh nghiệm, cô cau mày, cảm thấy tình hình của mình hiện giờ đúng là giống như hai tài xế kia nói, có vẻ họ không có ác ý gì thật.

Vả lại, nếu hai tài xế này mà có ý đồ xấu thì hoàn toàn chẳng cần phải gõ cửa, chẳng cần phải mất công giải thích như vậy!

Nghĩ thế, An Diễm liền đưa tay định mở cửa ra.

“An Diễm...” Tô Thanh Dương giữ tay An Diễm lên, thấy hơi lo lắng.

“Tôi cảm thấy họ dường như thật sự không phải là người xấu.” An Diễm giải thích với Tô Thanh Dương, “Nếu họ là người xấu muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết thì không cần phải mất nhiều công sức đưa chúng ta đến đây như vậy.”

Nghe lời giải thích của An Diễm, Tô Thanh Dương khẽ thả lỏng tay, sau đó đưa mắt nhìn hai người tài xế nọ, ánh mắt vẫn còn một chút nghi ngờ.

Còn hai người kia đứng bên ngoài lại vẫy tay chào anh, còn nở nụ cười rất thân thiện.

“Tô tổng, cứ để tôi xuống trước xem sao, cứ ngồi thế này không phải là cách.” An Diễm gật đầu với Tô Thanh Dương, đã hạ quyết tâm sẽ ra ngoài xem thử.

Tô Thanh Dương thấy ánh mắt tự tin của An Diễm thì bất giác buông hẳn tay ra.

An Diễm mỉm cười với Tô Thanh Dương rồi mở cửa bước ra ngoài.

“Tôi đi cùng cô!” Tô Thanh Dương tuy tin lời An Diễm, nhưng vẫn thấy có chút không yên tâm, thế nên lập tức mở cửa xe rồi bước xuống cạnh An Diễm.

Hai người kia nhìn thấy An Diễm và Tô Thanh Dương đã xuống xe thì liền mỉm cười bước đến, vừa cười vừa cảnh giác nói với Tô Thanh Dương: “Anh chàng mặc đồ vest này, chúng tôi thật sự không có ác ý gì đâu!”

Bây giờ đứng gần hai người tài xế này, An Diễm đột nhiên cảm thấy, mặt mũi họ tuy khá bặm trợn, trên cổ còn có hình xăm rất nổi bật, nhưng giọng nói thì rất thân thiện.

“Các người rốt cuộc là ai?” Tô Thanh Dương thì vẫn cứ cảnh giác, không để hai người kia đến gần An Diễm.

“Chúng tôi được một người bạn nhờ vả, đưa cô An Diễm đến đây, cô An Diễm bình thường không ra khỏi nhà, cho nên chúng tôi đành phải dùng cách này, mà quan trọng nhất là phải làm sao để cô An Diễm thấy vui trong quá trình được đưa đến đây! Cô thấy có vui không cô An Diễm?” Một tài xế cao giọng hỏi.

Vui cái con khỉ ầy! Có ai mời người ta đi theo kiểu của mấy người không?

An Điềm sau khi lằm bằm trong bụng liền bực dọc hỏi: “Thế người bạn đó của hai người rớt cuộc là ai?”

“Cô đi xem không phải là sẽ biết sao?” Hai tài xế cùng đồng thanh trả lời rồi chỉ về một chỗ cách đó không xa.

An Điềm liền nhìn theo hướng tay chỉ của họ.

Ở một nơi khung cảnh hữu tình cách đó không xa, có một bóng người cao lớn đứng trên bãi cát, dưới màn đêm, bóng dáng của người đó như tan đi, gió đêm thổi nhẹ qua tà áo và làn tóc của anh, khiến anh trông cô độc một cách kì lạ.

An Điềm chớp chớp mắt, nhưng vẫn không nhìn rõ được người đó là ai, thế là cô liền bước chân đi về phía người đó.

“An Điềm...” Tô Thanh Dương lại giữ tay An Điềm, tuy mấy người tài xế này trông không có vẻ có ác ý, nhưng đề phòng vẫn hơn, cứ để An Điềm đi một mình như vậy, anh cảm thấy không yên tâm.

An Điềm quay sang nhìn bóng người ở phía xa rồi lắc đầu với Tô Thanh Dương: “Tô tổng, không sao đâu, tôi muốn đi xem thử.”

“Nhưng mà...”

“Trời ơi, người anh em, anh đừng có nhúng tay vào chuyện của cô An Điềm nữa!” Hai tài xế kia bước đến đứng hai bên cạnh Tô Thanh Dương rồi lần lượt mỗi người giữ lấy một tay của anh, không tốn chút sức lực nào mà kéo anh đi.

“Các người... các người thả tôi ra!” Tuy Tô Thanh Dương có dáng người rất cao lớn, bình thường cũng chăm tập thể dục, nhưng bị hai người đàn ông lực lưỡng giữ lấy thế này, anh cũng không thể chống cự được.

“An Điềm! Cô phải cẩn thận đấy!” Tô Thanh Dương bị kéo đi rồi mà vẫn lo lắng cho An Điềm, anh mặc kệ hai chân mình lúc này đã bị nhấc lên khỏi mặt đất mà hét to về phía An Điềm.

An Điềm lại như không nghe thấy tiếng hét của Tô Thanh Dương, cứ chậm rãi bước về phía người kia.

Do đang đi trên cát, An Điềm lại mang giày cao gót, bước đi cứ khập khà khập khiễng, thế nên cô cúi người xuống tháo phẳng đôi giày ra.

Hai chân bước trên cát mềm mại, từng hạt cát ma sát với lòng bàn chân, có hơi ngứa, gió biển thổi qua làn tóc cô, chiếc váy cánh sen cũng phấp phới.

An Điềm càng lúc càng đến gần người kia, trong lòng càng lúc càng thấy người ấy rất quen thuộc, đó là một chàng trai rất cao, có lẽ cao bằng Cố Thiên Tuấn, chỉ có điều, Cố Thiên Tuấn có dáng người cường tráng khiến người ta cảm thấy rất yên tâm, còn người này thì gầy hơn một chút.

“Anh... là ai?” An Điềm khi đến gần chàng trai nọ liền nhìn anh rồi cất cao giọng hỏi.

Nghe thấy giọng của An Điềm, chàng trai lúc đầu ngẩn người, sau đó từ từ quay người lại.

Ngay khoảnh khắc chàng trai ấy quay lại nhìn An Điềm, bầu trời phía sau lưng anh chợt xuất hiện pháo hoa rực rỡ, những tia sáng lấp lánh ấy làm sáng rực cả bầu trời u ám, tạo nên một khung cảnh đẹp tuyệt vời.

Dưới bầu trời pháo hoa ấy, chàng trai chậm chậm bước về phía An Điềm.

Những tia pháo hoa sáng rực soi rõ mặt chàng trai, khiến An Điềm cuối cùng cũng nhìn được diện mạo người đó: Gương mặt góc cạnh, mày kiếm mắt sao, ngũ quan cân đối trầm ổn, chỉ là trên đó vẫn chưa mất đi nét trẻ trung niên thiếu.

“Cố... Cố Thiên Kỳ?” An Điềm mấp má môi, cảm thấy không tin được.

437. Chương 438

60438. “Nhiên Nhiên, em về rồi đây.” Cố Thiên Kỳ bước đến trước mặt An Diễm, ôm cô vào lòng.

Khoảnh khắc ấy, pháo hoa trên đầu Cố Thiên Kỳ và An Diễm càng nổ nhiều hơn nữa, muôn hình vạn trạng rực rỡ trên bầu trời, khiến người ta không khỏi trầm trồ.

“Nhiên Nhiên, pháo hoa này là em chuẩn bị cho chị đấy, chị thích không?”

“Chuyện này...” Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, An Diễm hoàn toàn không kịp phản ứng, cô ngẩn người nhìn pháo hoa trên bầu trời, đầu óc trống rỗng, không biết phải nói gì nữa.

“Nhiên Nhiên, em nhớ chị lắm.” Cố Thiên Kỳ gục mặt lên tóc An Diễm, mùi mẫn mẫn của nước biển trong gió lúc này đã hoàn toàn bị mùi thơm trên người An Diễm lấn át.

“Thiên Kỳ...” An Diễm mấp má môi, gọi tên Cố Thiên Kỳ.

“Ôi.” Cố Thiên Kỳ vẫn ôm chặt An Diễm, khẽ gật đầu, nghe Nhiên Nhiên gọi tên mình thế này đúng là một cảm giác hạnh phúc không dễ gì mà có được.

“Cái thằng nhóc này sao không biết lớn nhỏ gì cả vậy?” An Diễm lúc này đã có phản ứng, lập tức đẩy Cố Thiên Kỳ ra, cất giọng quát mắng, bầu không khí lãng mạn vừa rồi Cố Thiên Kỳ tạo ra bây giờ lập tức mất sạch.

Cố Thiên Kỳ bị đẩy ra, ánh mắt lập tức tối sầm lại, nhưng nhìn vẻ mặt giận dữ của An Diễm, anh lại nở nụ cười trên môi.

Anh đưa tay ra vuốt mũi An Diễm hỏi: “Nhiên Nhiên, chúng ta đã bốn năm không gặp rồi, bây giờ gặp lại không phải nên nước mắt lưng tròng sao? Chị đẩy em ra lại còn quát em như vậy, em đau lòng lắm đấy!”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền đưa tay ôm ngực, tỏ vẻ như đang rất đau khổ.

“Thiên Kỳ, mấy năm không gặp, sao em lại trở nên thích đùa thế này?” An Diễm cười bất lực, cô quay đầu nhìn mấy người tài xế đứng đằng xa, sau đó quay lại hỏi tội Cố Thiên Kỳ, “Hai người tài xế ép chị với Tô tổng đến đây là người của em đấy à?”

“Đúng vậy.” Cố Thiên Kỳ thành thật gật đầu.

“Em...” An Diễm càng bất lực hơn, lại hỏi, “Em muốn gặp thì cứ gặp, sao lại bảo hai người đó dọa chị?”

“Em...” Cố Thiên Kỳ gãi gãi đầu, cười có hơi ngượng ngùng, “Hôm nay là sinh nhật chị, thế nên em muốn tạo bất ngờ cho chị! Còn có cả pháo hoa nữa này!”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền chỉ lên mấy vầng pháo hoa trên bầu trời.

“Sinh nhật chị?” An Diễm ngẩng đầu nhìn số pháo hoa rực rỡ ấy, kinh ngạc vô cùng.

“Chị không nhớ à?” Cố Thiên Kỳ còn ngạc nhiên hơn cả An Diễm.

“Chị...” An Diễm cúi đầu nhớ lại hôm nay là ngày mấy, rồi đột nhiên hiểu ra, thì ra hôm nay thật sự chính là sinh nhật mình!

Trời ạ!

An Diễm vỗ vào trán mình, cười méo xệch: Chắc do thời gian này trải qua nhiều chuyện quá nên mình thậm chí còn quên luôn cả ngày sinh nhật của mình!

Cố Thiên Kỳ trông thấy dáng vẻ sực nhớ ra của An Diễm thì liền hỏi đầy kì vọng: “Vậy em có phải người đầu tiên chúc mừng sinh nhật chị không?”

“Chắc...” An Diễm nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Đúng thế thật!”

An Diễm trả lời Cố Thiên Kỳ xong, trong lòng bất giác có chút hụt hẫng: Mình và Cố Thiên Kỳ đã quay lại với nhau, nhưng Cố Thiên Kỳ lúc nào cũng bận rộn công việc, tuy ngay cả mình cũng không nhớ ngày

sinh nhật của mình, nhưng Cố Thiên Tuấn tại sao lại cũng không nhớ? An Diễm thật sự cảm thấy có hơi buồn.

“Nhiên Nhiên, sao ở trước mặt em mà chị lại nhớ đến người khác vậy?” Cố Thiên Kỳ vừa trông thấy dáng vẻ thất thần của An Diễm thì liền không vui, bèn đưa tay vuốt tóc cô nói, “Em nhớ chị nhiều như vậy, chị lại không nhớ em!”

An Diễm lập tức thoát khỏi tâm trạng buồn bã, ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Kỳ rồi kiễng chân gõ vào trán anh: “Cái thằng bé này! Sao lại sờ đầu chị? Không biết lớn nhỏ gì cả!”

Cố Thiên Kỳ liền chớp lấy cánh tay An Diễm, nở nụ cười rực rỡ như ánh trăng sáng lên trong màn đêm: “Nhiên Nhiên, đừng gọi em là thằng bé nữa, chị chỉ lớn hơn em có ba tuổi thôi mà.”

“Lớn hơn một tuổi thì đã là chị rồi!” An Diễm nghiêng đầu, nhìn Cố Thiên Kỳ lúc này đã cao hơn mình rất nhiều mà cảm khái, “Không ngờ bốn năm trôi qua nhanh thật, chị còn nhớ hồi học cấp ba em còn thấp hơn Cố Thiên Tuấn khá nhiều, bây giờ thì cao xấp xỉ anh ấy rồi, chị đúng là già thật rồi!”

“Không, chị không già, trong mắt em thì chị lúc nào cũng là đẹp nhất.” Cố Thiên Kỳ khom người từ từ áp sát An Diễm, giọng nói hết sức dịu dàng.

“Chắc chắc chắc...” An Diễm hoàn toàn không có cảm xúc gì với câu tán tỉnh của Cố Thiên Kỳ, cô lùi về một bước, thở dài nói với Cố Thiên Kỳ, “Thiên Kỳ, em không những đã cao lên mà còn biết cả cách tán gái nữa! Quả nhiên dinh dưỡng ở nước ngoài tốt thật đấy!”

“Ôi trời, Nhiên Nhiên vừa nhìn là biết hết rồi, quả nhiên là lợi hại mà!” Cố Thiên Kỳ nhún vai, tỏ vẻ luyến tiếc.

“Ha ha...” An Diễm bật cười vui vẻ, sau đó phẩy tay nói với Cố Thiên Kỳ, “Không đùa nữa, Thiên Kỳ, em về khi nào vậy?”

“Em...”

“An Diễm!”

Cố Thiên Kỳ còn chưa kịp nói xong thì Cố Thiên Tuấn lúc này đã đuổi đến nơi, chạy đến chắn trước mặt An Diễm, nhưng do trời quá tối nên anh hoàn toàn không nhìn rõ mặt của chàng trai đang đứng đối diện với cô.

Ánh mắt lóe lên tia nhìn nguy hiểm, Cố Thiên Tuấn khẽ xoay cổ nhìn chằm chằm chàng trai ấy.

Một tiếng “bốp” vang lên, Cố Thiên Tuấn không do dự tung ra một cú đấm, Cố Thiên Kỳ lập tức ngã xuống bãi cát.

“Ưm...” Cố Thiên Kỳ đưa tay bịt mũi, nằm quằn quại trên bãi cát.

“Cố Thiên Tuấn, anh làm cái gì thế?” An Diễm lập tức đẩy Cố Thiên Tuấn ra, định chạy lên xem vết thương Cố Thiên Kỳ thế nào.

Nhưng không ngờ Cố Thiên Tuấn lại đưa tay kéo An Diễm vào lòng, cúi đầu, đưa tay ôm chặt lấy hông cô rồi nói bằng giọng cố kìm nén sự phẫn nộ: “An Diễm, em có thể ngoan ngoãn một chút được không? Chạy lung tung khắp nơi thì thôi đi, lại còn tùy tiện nói chuyện với người lạ, bây giờ còn vì hấn mà đẩy anh ra!”

“Cố Thiên Tuấn, anh làm gì mà nghiêm trọng vậy?” An Diễm biết Cố Thiên Tuấn quan tâm đến mình, nhưng anh chưa nhìn rõ người trước mặt là ai mà đã đánh thì đúng là quá đáng, “Cố Thiên Tuấn, người mà anh đánh là Thiên Kỳ, em trai của anh, Cố Thiên Kỳ đấy!”

“Cái gì?” Bàn tay đang ôm An Diễm của Cố Thiên Tuấn vì quá bất ngờ mà hơi buông ra, anh quay lại nhìn người đang nằm trên bãi cát rồi lại nhìn An Diễm, không tin được mà hỏi, “Cố Thiên Kỳ?”

“Đúng rồi, chính là Thiên Kỳ đấy! Anh đúng là...” An Diễm xót xa thở dài, sau đó vùng ra khỏi người Cố Thiên Tuấn mà chạy đến bên cạnh Cố Thiên Kỳ.

An Diễm ngồi xổm xuống, khẽ vỗ vào vai Cố Thiên Kỳ hỏi: “Thiên Kỳ, em không sao chứ?”

“Mùi của em...” Giọng của Cố Thiên Kỳ có vẻ rất đau đớn, “Mùi của em hình như đang chảy máu!”

“Vậy sao?” An Diễm lập tức ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn, “Cố Thiên Tuấn, mùi của Thiên Kỳ chảy máu rồi, chúng ta mau đưa cậu ấy đến bệnh viện đi.”

Lúc này, Cố Thiên Tuấn đã trấn tĩnh, vẻ mặt dần trở lại sự lạnh lùng, anh nhắc chân bước nhanh về phía An Diễm.

438. Chương 439

60439. Nhưng Cố Thiên Tuấn lại hoàn toàn không nhìn Cố Thiên Kỳ, chỉ đưa tay ra kéo An Diễm dậy: “Chỉ là chảy máu mũi thôi, có gì ghê gớm đâu, chúng ta đi thôi.”

Cố Thiên Tuấn nói xong liền kéo An Diễm bước đi.

“Nhưng Thiên Kỳ vẫn còn ở đó mà!” An Diễm vẫn đứng nguyên tại chỗ, quay đầu nhìn Cố Thiên Kỳ đang nằm trên bãi cát.

“Chỉ bị đâm có một cái thôi, không chết được đâu.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền đưa tay nhắc người An Diễm lên, thấy cô đang đi chân đất liền hỏi, “Giày em đâu?”

“Tôi cũng không biết mất đâu rồi nữa.” An Diễm gãi đầu, sau đó lại lo lắng nhìn Cố Thiên Kỳ, “Cố Thiên Tuấn, bây giờ không phải là lúc tìm giày của tôi! Thiên Kỳ hình như bị đánh rất nặng, chúng ta phải mau chóng đưa cậu ấy đi bệnh viện, anh...”

Cố Thiên Tuấn không nghe An Diễm nói hết mà ngắt lời cô: “Giày mất rồi thì thôi vậy, anh sẽ bế em đi.”

Nói xong, anh không thèm nhìn Cố Thiên Kỳ mà bế An Diễm bỏ đi.

“Nhưng mà Thiên Kỳ...” An Diễm quay đầu lại đằng sau, thấy Cố Thiên Kỳ vẫn cứ nằm dưới đất không ngồi dậy, “Thiên Kỳ liệu có bị làm sao không?”

“Lo cho em trước đi đã!” Cố Thiên Tuấn kè mặt sát tai An Diễm khẽ nói, “Bảo em ngoan ngoãn ở trong biệt thự, em lại không nghe lời, về nhà anh sẽ nhốt em vào phòng ngủ, sau đó dạy cho em một bài học!”

Lời của Cố Thiên Tuấn mang ý nghĩa sâu xa, An Diễm nghe mà lập tức đỏ bừng mặt, không biết nói gì.

Cố Thiên Tuấn liền mỉm cười bế An Diễm đi.

Còn Cố Thiên Kỳ cách đó không xa vẫn cứ nằm trên bãi cát một lúc, khi ngồi dậy thì Cố Thiên Tuấn đã bế An Diễm đi xa rồi.

Ánh mắt tối sầm lại, Cố Thiên Kỳ nhẹ nhàng đứng dậy phủi cát trên người, trông hoàn toàn chẳng giống một người vừa bị đánh. Anh nhìn theo bóng dáng Cố Thiên Tuấn rồi chấp tay sau lưng đi theo.

Khi Cố Thiên Tuấn đã đặt An Diễm vào trong xe thì Cố Thiên Kỳ mau chóng bước đến sau lưng anh.

“Anh trai, lâu rồi không gặp.” Cố Thiên Kỳ cười với Cố Thiên Tuấn, vẫy tay chào rất tự nhiên.

Câu này của Cố Thiên Kỳ vừa thốt ra đã lập tức khiến những người xung quanh giật mình: Người này chính là em trai của Cố tổng!

Từ lâu đã nghe nói Cố tổng có một người em trai cùng cha khác mẹ, nhưng bốn năm trước đã qua Mỹ sống rồi, không ngờ bây giờ lại quay lại, mà lại xuất hiện theo cách này!

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại hoàn toàn không đáp lại Cố Thiên Kỳ, anh quay người lại lờ mờ Cố Thiên Kỳ một cái rồi bước vào trong xe.

Anh phẩy tay nói với mấy vệ sĩ đi cùng mình: “Chúng ta đi thôi!”

“Vâng, Cố tổng.” Đám vệ sĩ gạt đầu, nhìn Cố Thiên Kỳ một chút rồi bước lên một chiếc xe khác, đi theo sau xe Cố Thiên Tuấn mà rời đi.

Bây giờ nơi ấy chỉ còn lại hai người tài xế, Cố Thiên Kỳ và Tô Thanh Dương.

“Thiên Kỳ, việc chúng tôi cần làm cũng làm xong rồi, chúng tôi về đây!” Một tài xế bước đến vỗ vai Cố Thiên Kỳ nói.

“Tạm biệt, gặp lại sau!” Cố Thiên Kỳ mỉm cười vẫy tay rồi dõi mắt tiễn hai người tài xế ấy.

Tô Thanh Dương lúc này vẫn còn đang kinh ngạc nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cố Thiên Kỳ, vẫn còn chưa hết sững sờ. Vừa rồi anh cũng đã biết người đưa anh và An Điềm đến đây có thể không có ác ý gì, nhưng hoàn toàn không ngờ người bí ẩn này lại chính là em trai của Cố tổng!

“Tô tổng... đúng không?” Cố Thiên Kỳ quay sang cười lịch sự với Tô Thanh Dương.

“Ừ, chào cậu Cố.” Tô Thanh Dương gạt đầu, tuy lúc này trời đã hoàn toàn tối rồi nhưng anh vẫn cảm nhận được nụ cười và sự nhiệt tình của Cố Thiên Kỳ.

“Tô tổng, tôi muốn nhờ anh giúp tôi một việc có được không?” Cố Thiên Kỳ bước lên một bước, nói rất thành khẩn.

Tô Thanh Dương do dự một lúc rồi khách khí nói: “Cậu Cố, cậu nói đi.”

“Vừa rồi anh trai tôi chỉ lo đưa Nhiên Nhiên đi mà quên đưa tôi về, tôi có thể đi nhờ xe anh được không?” Cố Thiên Kỳ nói xong liền quay sang nhìn xung quanh, “Anh xem, bây giờ trời cũng tối rồi, xung quanh cũng chẳng còn ai, nếu anh không giúp tôi thì tôi phải ở lại đây đêm nay rồi.”

Tô Thanh Dương nghe thấy giọng điệu đáng thương của Cố Thiên Kỳ, nghĩ lại thì mình cũng có vài điều muốn nói với An Điềm, thế nên đành phải gạt đầu, “Thôi được, cậu lên xe đi.”

“Cảm ơn anh, Tô tổng!” Cố Thiên Kỳ cười tươi rồi bước lên xe của Tô Thanh Dương.

Thế là Tô Thanh Dương lái xe chở Cố Thiên Kỳ đi sát theo xe của Cố Thiên Tuấn.

Khi Cố Thiên Tuấn đỗ xe lại trước cổng biệt thự thì Tô Thanh Dương cũng dừng lại bên cạnh.

An Điềm mở cửa xe, định bước xuống thì chợt bị Cố Thiên Tuấn ngăn lại: “Em không mang giày, để anh bế em vào nhà.”

“Giày của Nhiên Nhiên ở đây!” Cố Thiên Kỳ vội vã xuống khỏi xe của Tô Thanh Dương, cầm đôi giày cao gót bầy phân màu đen của An Điềm bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn nói, “Để em mang vào cho Nhiên Nhiên.”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền ngồi xổm xuống, nhưng Cố Thiên Tuấn đã vội ngăn lại, mặt không cảm xúc, lạnh lùng hỏi: “Sao cậu lại đi theo?”

“Tô tổng đưa em đến đây mà!” Cố Thiên Kỳ vẫn nở nụ cười, trước vẻ mặt âm trầm của Cố Thiên Tuấn thì nụ cười ấy trông còn rạng rỡ hơn bình thường.

Cố Thiên Tuấn cau mày, quay lại nhìn Tô Thanh Dương đang bước xuống xe rồi hỏi như chất vấn: “Tô Thanh Dương, ai bảo anh chở nó đến đây?”

“Tôi...” Tô Thanh Dương tỏ vẻ vô tội, “Anh bỏ quên em trai anh, nên tôi mới giúp chở về mà.”

“Thế thì cảm ơn nhé!” Cố Thiên Tuấn hậm hực, hai tiếng “cảm ơn” vang lên nghe rất miễn cưỡng.

“...” Tô Thanh Dương tất nhiên nghe ra được ý khó chịu trong câu nói của Cố Thiên Tuấn! Anh lắc đầu, trực giác bảo với anh rằng mình không nên ở lại đây lâu, giữa Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Kỳ và An Điềm hình như có khúc mắc gì đó mà không ai biết.

Cũng may mình đã rút chân ra từ lâu, nếu không chắc chắn sẽ bị dính vào mớ dây dưa này.

“An Điềm, bây giờ Cố tổng và em trai anh ấy đều đến rồi, tôi đoán chắc cô cũng không còn thời gian đến buổi tiệc mẹ tôi tổ chức nữa, vậy nên tôi về đây!” Tô Thanh Dương nhìn An Điềm đang ngồi trong xe, nói to vọng vào.

“Vâng, Tô tổng, anh về chuyển lời với dì Tần, bảo là khi nào tôi rảnh nhất định sẽ qua thăm dì!” An Điềm vẫn đang đi chân không, ngồi trong xe nói lời tạm biệt Tô Thanh Dương.

“Được rồi, tạm biệt!” Tô Thanh Dương nghe An Điềm nói xong liền quay qua gật đầu chào Cố Thiên Tuấn với Cố Thiên Kỳ rồi bước vào trong xe rồi đi.

Cố Thiên Kỳ dỗi mắt tiến Tô Thanh Dương rồi cầm giày của An Điềm, ngồi xổm người xuống nói: “Đây, Nhiên Nhiên, em mang vào giúp chị.”

“Không cần đâu!”

“Không cần đâu!”

Cả An Điềm và Cố Thiên Tuấn đều đồng thanh nói.

An Điềm nói không cần đâu là vì cô thấy ngại, còn Cố Thiên Tuấn nói không cần đâu là vì anh không muốn Cố Thiên Kỳ chạm vào An Điềm.

Cố Thiên Tuấn nói xong liền thản nhiên cúi người bế An Điềm từ trong xe ra, sau đó không thèm nhìn Cố Thiên Kỳ, không nói không rằng đi thẳng vào sảnh biệt thự.

439. Chương 440

60440.Cố Thiên Kỳ bị Cố Thiên Tuấn ngó lơ nhưng vẫn không nổi giận, chỉ nhún vai rồi cùng Cố Thiên Tuấn bước vào nhà.

Nhưng lúc này, các vệ sĩ trong biệt thự lập tức đứng chắn trước mặt Cố Thiên Kỳ, đội trưởng vệ sĩ nhìn anh rồi ngập ngừng nói: “Cậu Cố, Cố tổng dường như không cho cậu vào.”

“À, chuyện này có thể do anh tôi chỉ lo chăm sóc cho Nhiên Nhiên mà quên bảo với anh phải cho tôi vào đây.” Cố Thiên Kỳ mỉm cười với đội trưởng, đáng vẻ lịch sự khiêm tốn ấy khiến đội trưởng vệ sĩ cảm thấy có hơi ngại.

“Nhưng mà...” Đội trưởng nhìn gương mặt sáng sủa của Cố Thiên Kỳ, cảm thấy hơi do dự.

“Yên tâm đi, tôi là Cố Thiên Kỳ, là em trai của Cố tổng các anh đấy, sẽ không làm chuyện xấu gì đâu, có gì mà không cho tôi vào được chứ?” Cố Thiên Kỳ vỗ vai đội trưởng, sau đó thản nhiên bước vào trong.

Đám vệ sĩ nhìn theo bóng Cố Thiên Kỳ rồi lại nhìn nhau, cuối cùng không nói gì cả.

Cố Thiên Tuấn vừa vào phòng khách đặt An Điềm xuống ghế sofa thì Cố Thiên Kỳ cũng bước vào.

Do bên ngoài trời đã tối, đèn phòng khách lại rất sáng, thế nên Cố Thiên Kỳ vừa vào phòng khách phải lấy tay che mắt lại, khi mắt đã quen với ánh sáng rồi mới bỏ tay ra.

“Ồ, chú này là ai thế? Sao nhìn giống chú Cố thế này?” An An đang ngồi trong biệt thự vừa nhìn thấy mặt của Cố Thiên Kỳ thì lập tức kinh ngạc vô cùng.

Cố Thiên Kỳ thấy gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của An An cũng rất kinh ngạc, anh bước đến trước mặt An An ngồi xổm xuống hỏi: “Cục cưng, con là ai? Con tên gì?”

“Con tên An An ạ.” Vì Cố Thiên Kỳ trông rất giống Cố Thiên Tuấn nên An An ngay lập tức có thiện cảm với anh, “Con là con của mẹ!”

An An nói xong liền sà vào lòng An Điềm.

“An An ngoan.” An Diễm đang đi chân không đưa tay xoa đầu An An, quay sang nhìn sắc mặt sa sầm của Cố Thiên Tuấn và vẻ mặt rạng rỡ của Cố Thiên Kỳ rồi nói với An An, “An An à, mẹ và các chú có chuyện quan trọng cần nói, con về phòng đọc sách đi được không?”

“Đương nhiên là được ạ.” An An gật đầu rồi ngoan ngoãn đi về phòng.

Cố Thiên Tuấn thấy An An đi rồi mới quay sang nói với Cố Thiên Kỳ bằng giọng điệu vẫn rất khó chịu: “Sao cậu lại theo vào? Tôi cho cậu vào sao?”

“Em...” Cố Thiên Kỳ bị Cố Thiên Tuấn mắng thì liền quay sang cầu cứu An Diễm.

An Diễm thấy gương mặt đáng thương của Cố Thiên Kỳ liền trừng mắt với Cố Thiên Tuấn: “Cố Thiên Tuấn, anh làm sao thế? Nói chuyện tử tế đi!”

Cố Thiên Tuấn hít một hơi thật sâu rồi gật đầu: “Được, anh sẽ nói chuyện tử tế!”

Cố Thiên Tuấn nói xong thì ngồi xuống bên cạnh An Diễm, đưa tay khoác lên vai cô rồi ngẩng đầu hỏi Cố Thiên Kỳ: “Sao em lại về thành phố H?”

An Diễm mím môi, có hơi ngượng, nhưng cũng không phản kháng.

Ánh mắt Cố Thiên Kỳ dừng lại ở cánh tay Cố Thiên Tuấn một lát, sau đó cười nói: “À, chuyện này nói ra dài lắm.”

Cố Thiên Kỳ bước đến bên bàn, rót cho mình một tách trà, uống một ngụm rồi mới nói tiếp: “Năm nay em vừa tốt nghiệp đại học, mẹ em muốn em vào làm ở công ty mà bố mẹ đã lập ở Mỹ, nhưng em chỉ vừa mới tốt nghiệp, sao có thể vào công ty làm sếp? Thế nên muốn về thành phố H này để trốn vào ngày.”

“Nhưng anh nghe nói từ lúc đại học năm nhất thì em đã vào công ty thực tập rồi, vậy tại sao tốt nghiệp xong lại không muốn vào làm nữa?” Cố Thiên Tuấn nhếch mép nở nụ cười bí hiểm, khiến người ta nhìn mà không hiểu.

“Chính vì từ năm nhất em đã vào đó thực tập rồi nên biết muốn dẫn dắt một công ty là rất vất vả, vậy nên sau khi tốt nghiệp xong, em không chịu nổi nữa mà quay về thành phố H!” Cố Thiên Kỳ đặt tách trà xuống, ngồi đối diện An Diễm và Cố Thiên Tuấn, giọng điệu nghe rất khổ sở.

“À.” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng gật đầu, “Vậy thì liên quan gì đến anh? Tại sao em lại đi theo anh?”

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm ngồi bên cạnh, nghe Cố Thiên Tuấn nói vậy thì liền khé huých vào vai anh nhắc nhở, “Làm gì có anh trai nào nói chuyện kiểu đó với em mình?”

“Cái gì? Em buồn ngủ, muốn đi ngủ rồi à?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, cố tình nói to át đi câu nói của cô, sau đó quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ như muốn đuổi đi.

“Làm gì có!” An Diễm vừa nghe đã liền nổi giận, Cố Thiên Tuấn bị làm sao thế nhỉ?

Nhớ lại lúc đầu, khi cô vừa lấy Cố Thiên Tuấn, suốt ngày chỉ ở nhà có một mình, trong biệt thự hoàn toàn chẳng ai quan tâm đến cô cả, cũng không ai nhớ đến cô, ngay cả những người giúp việc cũng không nể nang gì cô.

Chỉ duy nhất có Cố Thiên Kỳ là chịu nói chuyện với cô, thế nên An Diễm đã luôn xem anh như em trai của mình, bây giờ Cố Thiên Tuấn là anh mà lại muốn tuyệt tình đuổi Cố Thiên Kỳ đi như vậy làm sao mà được?

Cố Thiên Tuấn mặc kệ sự khó chịu của An Diễm, chỉ nhìn Cố Thiên Kỳ lạnh lùng nói: “Em cũng nghe thấy rồi đấy, An Diễm buồn ngủ rồi, em về đi.”

“Nhưng em chẳng còn nơi nào để về cả!” Cố Thiên Kỳ buồn bã nhìn An Diễm, “Nhiên Nhiên, lần này em giấu mẹ mà quay về thành phố H, chẳng mang theo bao nhiêu tiền, toàn bộ số tiền mang theo em đều dùng để thuê hai tài xế vừa rồi và mua pháo hoa cả rồi!”

“Đúng rồi!” Cố Thiên Kỳ nói đến đây lại quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn, “Anh à, hôm nay là sinh nhật của Nhiên Nhiên, sao anh lại để chị ấy đi với người đàn ông khác? Không phải hai người đã quay lại với nhau rồi sao?”

Cố Thiên Tuấn liền sa sầm nét mặt: Mình vì muốn tạo bất ngờ cho sinh nhật An Điềm mà đã chuẩn bị suốt một tuần, không ngờ lại bị Tô Thanh Dương, một kẻ mà mình luôn xem thường giả trò phá hoại, bây giờ lại còn thêm cái thằng nhóc Cố Thiên Kỳ này phá hoại nữa!

Mà quan trọng nhất là, bây giờ cục diện thành ra thế này, mình mà không kịp giải thích thì An Điềm liệu có khi nào sẽ giận mình không?

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn lập tức quay sang, quả nhiên trông thấy ánh mắt giận dữ của An Điềm.

“An Điềm, thật ra anh...”

“Thôi được rồi, anh không cần phải giải thích!” An Điềm ngắt lời Cố Thiên Tuấn, dù sao sinh nhật của cô cũng sắp qua rồi, có truy vấn chuyện này cũng chẳng có ích gì, hơn nữa bây giờ vẫn còn một chuyện quan trọng hơn cần làm, đó là giải quyết vấn đề của Cố Thiên Kỳ.

“Chuyện của hai chúng ta nói sau đi, bây giờ lo chuyện của Thiên Kỳ trước.” An Điềm lắc đầu với Cố Thiên Tuấn, dù sao đây chỉ là chuyện riêng giữa cô và Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Kỳ trong mắt cô vẫn là một cậu bé, thế nên cô không muốn nói mấy chuyện này trước mặt anh.

Cố Thiên Tuấn thấy thái độ kiên quyết của An Điềm thì đành phải tạm thời ngưng giải thích, đưa mắt nhìn về mặt ngây thơ của Cố Thiên Kỳ, sau đó chợt bước lên phía trước hỏi: “Anh và An Điềm vừa mới quay lại với nhau thôi, sao em lại biết? Không lẽ em đã điều tra bọn anh?”

“Anh, anh đùa kiểu gì vậy? Em làm gì có năng lực điều tra anh và Nhiên Nhiên? Em học ở đại học đã bận rộn lắm rồi!” Về mặt Cố Thiên Kỳ không có chút hoảng hốt nào, “Bốn năm trước em ở Mỹ đã nghe nói anh và Nhiên Nhiên li hôn, rồi mấy ngày trước Nhiên Nhiên bị mất tích, anh đã rất lo lắng, anh vì muốn tìm chị ấy mà đã từng gọi điện cho bố không phải sao? Nhờ vậy mà em mới biết đấy!”

Cố Thiên Kỳ giải thích rất có đầu có đuôi: “Vả lại, nhìn dáng vẻ Nhiên Nhiên ở bên cạnh anh thế này là em biết hai người quay lại với nhau rồi.”

440. Chương 441

60441. An Điềm nghe Cố Thiên Kỳ nói như thế thì trong lòng rất xúc động: Lúc trước, khi kết hôn với Cố Thiên Tuấn, cô đã biết quan hệ giữa anh và bố không tốt rồi, bình thường không nói với nhau bao nhiêu câu, lúc Cố Thiên Tuấn nắm được hết quyền kiểm soát Cố Thị thì đã đưa bố, mẹ kế và Cố Thiên Kỳ sang Mỹ, vậy mà không ngờ, thời gian trước vì muốn tìm cô mà anh lại chủ động gọi điện sang cho bố.

Tuy bố anh ở Mỹ cũng có chút thế lực, nhưng ở cách thành phố H quá xa, hoàn toàn không giúp được gì, Cố Thiên Tuấn chắc vì quá lo lắng nên mới muốn thử hết tất cả mọi cách.

Nhưng những việc này Cố Thiên Tuấn trước nay chưa bao giờ kể cho mình biết!

Nghĩ đến đó, An Điềm liền ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn, nhìn về mặt nghiêng của anh, đó là một gương mặt góc cạnh đẹp trai, đường nét gợi cảm, An Điềm càng nhìn càng thấy tim như mềm nhũn ra.

“Đúng vậy, tôi và An Điềm đã trở lại bên nhau rồi, hơn nữa còn có con, đã bốn tuổi rồi!” Cố Thiên Tuấn nhìn Cố Thiên Kỳ nói, “Cho nên chỗ này chỉ hợp với cả nhà ba người chúng tôi sống với nhau thôi, cậu là người ngoài...”

“Cố Thiên Tuấn!” An Điềm lập tức ngắt lời Cố Thiên Tuấn, bởi cho dù nói gì thì Cố Thiên Kỳ vẫn là em trai của anh, bây giờ trên người không một xu dính túi, Cố Thiên Tuấn sao có thể nói chuyện quá đáng như vậy?

Cố Thiên Tuấn không ngờ An Điềm lại năm lần bảy lượt vì Cố Thiên Kỳ mà ngắt lời anh, cơn bất mãn kìm nén từ nãy giờ dâng trào, anh nuốt nước bọt, gằn giọng gọi tên An Điềm: “An Điềm!”

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm khẽ sát mặt vào tai Cố Thiên Tuấn, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Cho Thiên Kỳ ở lại đi mà! Cậu ấy vừa mới tốt nghiệp đại học, không biết gì cả, chúng ta không thể bỏ mặc cậu ấy được.”

“Sao chứ? Nếu cậu ta phải ngủ ngoài đường thì em đau lòng lắm đúng không?” Cố Thiên Tuấn càng sa sầm nét mặt.

“Đâu có, tôi chỉ cảm thấy anh làm thế này không hay lắm!”

“Anh lại không cảm thấy mình làm thế là không hay!”

“Cố Thiên Tuấn...”

An Diễm và Cố Thiên Tuấn cứ thì thầm to nhỏ, người này một câu người kia một câu, bất giác gạt Cố Thiên Kỳ sang một bên.

“E hèm...” Cố Thiên Kỳ đằng hắng thật lớn, ngắt ngang cuộc tranh luận của An Diễm và Cố Thiên Tuấn.

“À...” An Diễm quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, cúi mắt nghĩ một chút rồi tranh lời Cố Thiên Tuấn mà nói trước, “Thiên Kỳ à, Cố Thiên Tuấn vừa rồi nói với chị là đã đồng ý cho em ở lại, cho nên em không cần phải lo nữa.”

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn nắm lấy cánh tay An Diễm, cau mày dữ dội: Anh không quan tâm chuyện Cố Thiên Kỳ có ở lại đây hay không, mà chính thái độ An Diễm dành cho Cố Thiên Kỳ mới khiến anh khó chịu, mình nhất định phải cho cô ấy một bài học mới được!

“Hay quá!” Cố Thiên Kỳ nghe An Diễm nói như thế thì liền đứng dậy, đưa mắt nhìn một lượt xung quanh biệt thự rồi chỉ vào một căn phòng nói, “Em muốn ở phòng này!”

An Diễm và Cố Thiên Tuấn đồng loạt nhìn theo hướng tay chỉ của Cố Thiên Kỳ, sau khi thấy căn phòng đó rồi thì cả hai đều có biểu cảm phức tạp, bởi vì căn phòng mà Cố Thiên Kỳ vừa chỉ ấy nằm gần phòng ngủ của An Diễm nhất.

“Không được.” An Diễm lập tức lắc đầu, phòng ngủ của cô nằm gần ngay đó, Cố Thiên Tuấn rất hay chạy vào, tuy phòng ấy cách âm rất tốt, nhưng mà...

An Diễm bất giác đỏ bừng mặt, cảm thấy cả căn phòng lúc này tràn ngập một bầu không khí ngượng ngùng.

“Được mà, cậu cứ ở phòng đó!” Cố Thiên Tuấn thì lại chẳng ngượng chút nào, ngược lại còn búng tay tán đồng, quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, ánh mắt như đang muốn nói: Cậu đã tính sai nước cờ rồi!

“Anh...” An Diễm trừng mắt với Cố Thiên Tuấn rồi quay sang hỏi Cố Thiên Kỳ, “Thiên Kỳ, em có chắc là muốn ở phòng này không?”

Cố Thiên Kỳ khi vừa thấy ánh mắt khiêu khích của Cố Thiên Tuấn liền bất giác sa sầm nét mặt, nhưng sau đó lại vui vẻ nói: “Vâng, chính là phòng này.”

“Thôi được rồi.” An Diễm do dự một hồi, cuối cùng đành phải gật đầu, “Vậy thì bảo giúp việc dọn dẹp phòng ấy cho em đi, em xem luôn cần thêm đồ gì thì bảo giúp việc ngày mai đi mua, còn tối nay...”

“Nhiên Nhiên, cảm ơn chị, tối nay chưa cần chuẩn bị gì nhiều đâu, em ở tạm một đêm cũng được, sáng mai hẵng tính tiếp!” Cố Thiên Kỳ vươn vai tỏ vẻ mệt mỏi rồi nói tiếp, “Thôi em về phòng nghỉ ngơi đây, hôm nay vì chuẩn bị quà sinh nhật cho Nhiên Nhiên nên em thấy hơi mệt rồi!”

Cố Thiên Kỳ vừa nói vừa bước đến cửa phòng, nhân tiện còn nhắc lại cho An Diễm chuyện “Cố Thiên Tuấn đã quên sinh nhật của cô”.

Ngay lập tức, vẻ mặt đang đắc ý của Cố Thiên Tuấn lập tức sụp xuống, cảm thấy mình phải mau nghĩ cách giải thích với An Diễm về thái độ của mình từ hôm qua đến giờ.

Nhưng An Diễm thì lại không quan tâm nhiều, cô chỉ phẩy tay nói với Cố Thiên Kỳ: “Được rồi, em nghỉ ngơi đi nhé!”

“Vâng, Nhiên Nhiên ngủ ngon!” Cố Thiên Kỳ cười với An Diễm, vẫn là nụ cười rạng rỡ mang đầy hơi ấm thiếu niên, khiến An Diễm trông thấy mà vui trong lòng!

Cố Thiên Kỳ vừa đóng cửa, An Diễm liền ngồi xuống ghế sofa, muốn nói chuyện rõ ràng với Cố Thiên Tuấn. Nhưng Cố Thiên Tuấn còn chưa đợi An Diễm mở miệng đã lập tức đứng dậy bước đến phòng của An An: Phải kiểm tra xem An An đã ngủ chưa thì mới có thể yên tâm “nói chuyện rõ ràng” với An Diễm được.

“Cố Thiên Tuấn, anh đi đâu đấy?” An Diễm vội vàng bước theo.

Khi mở cửa phòng An An ra, cả An Diễm và Cố Thiên Tuấn đều thấy An An đã ngủ rồi, động tác của cả hai đều lập tức trở nên nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn vàng mờ mờ, An An đang ôm chiếc xe đồ chơi trong tay ngủ ngon lành.

Cố Thiên Tuấn và An Diễm khẽ bước đến bên cạnh An An, khung cảnh gia đình ấm áp hiện ra, An Diễm đưa tay cất chiếc xe của An An đi, còn Cố Thiên Tuấn đưa tay tắt đèn, sau đó dắt An Diễm rời khỏi phòng.

An Diễm sợ làm An An tỉnh giấc nên đợi sau khi Cố Thiên Tuấn đóng cửa phòng rồi mới giằng khỏi tay anh.

“Sao thế, giận rồi à?” Cố Thiên Tuấn tiến lên một bước ôm An Diễm vào lòng.

“Anh có làm gì sai đâu, tôi việc gì phải giận?” An Diễm quay mặt đi, không muốn nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Nhưng anh đã quên sinh nhật em.” Cố Thiên Tuấn nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không nói cho An Diễm biết việc anh đã chuẩn bị bất ngờ cho cô.

Bởi vì hôm nay trôi qua quá nhanh, lại xảy ra một loạt chuyện, nếu để An Diễm biết cô đã bỏ lỡ mất buổi tiệc sinh nhật và cầu hôn bất ngờ mà anh dày công chuẩn bị thì cô hẳn sẽ cảm thấy luyến tiếc lắm.

Nếu đã vậy thì chi bằng chọn một dịp khác tốt hơn để cầu hôn An Diễm vậy, bởi vì anh và An Diễm vẫn còn thời gian cả đời ở bên nhau mà!

“Anh còn biết hôm nay là sinh nhật tôi à?” An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói thế, cuối cùng cũng quay người lại. Thật ra, khi ở bãi biển, lúc Cố Thiên Tuấn chạy đến ôm cô thì cô đã tha thứ cho anh rồi.

An Diễm có thể cảm nhận được, Cố Thiên Tuấn vẫn rất quan tâm đến cô, có thể do thời gian này thật sự bận rộn nên anh mới quên mất sinh nhật cô, thậm chí ngay cả cô còn quên nữa mà!

Có điều, An Diễm cảm thấy mình vẫn nên tỏ vẻ giận dỗi một chút.

“Vậy anh phải làm thế nào thì mới được em tha thứ?” Cố Thiên Tuấn cúi đầu hôn lên mũi An Diễm, cất giọng quỳn rũ ngọt ngào.

“Tôi làm sao mà biết?” An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn đang ngày một áp sát mình, mạnh miệng nói.

“Nếu vậy thì...” Cố Thiên Tuấn mỉm cười, ôm chặt eo An Diễm, “Anh đành phải dốc hết sức lực của nửa đời mình... à, không phải, là dốc hết trí tuệ của nửa đời mình để nhận lấy sự tha thứ của em rồi.”

441. Chương 442

60442. An Diễm cũng không biết Cố Thiên Tuấn vô tình hay cố ý mà cứ hay nói ra mấy câu sến súa này, cô ngượng ngùng nhìn anh nói: “Cố Thiên Tuấn, tôi...”

Cố Thiên Tuấn hoàn toàn không để An Diễm nói hết câu, ngay lập tức hôn lên môi cô.

An Diễm cũng bất giác ôm lấy cổ Cố Thiên Tuấn, nhẹ nhàng hồi đáp anh.

Cố Thiên Tuấn vừa hôn An Diễm vừa bế cô vào phòng ngủ.

An Diễm được Cố Thiên Tuấn hôn đến mức mê mẩn, không biết mình đã được đặt lên giường thế nào, chỉ cảm nhận được hơi thở của mình càng lúc càng gấp gáp, toàn thân từ đầu đến chân đều mềm nhũn ra, trái tim như đang được một bàn tay xoa bóp, vô cùng phấn khích.

An Điềm lại ôm chặt lấy cổ Cố Thiên Tuấn, để mùi hương trên người anh bao trùm lấy mình.

Cố Thiên Tuấn hôn lên tai An Điềm, đã biết còn hỏi, “Chịu hết nổi rồi à?”

“Ừm...” An Điềm gật đầu một cách không kiểm soát, có thể cảm nhận được bàn tay của Cố Thiên Tuấn đang men theo lưng của mình mà lần dần xuống dưới.

Cố Thiên Tuấn di chuyển đôi môi gợi cảm của mình xuống cằm An Điềm, dịu dàng hôn lên đó.

“Cố Thiên Tuấn...” Giọng của An Điềm lúc này đã trở nên thều thào, bàn tay đang ôm lấy Cố Thiên Tuấn cũng bắt giắc ôm chặt hơn.

Cố Thiên Tuấn biết An Điềm sắp không chịu nổi nữa rồi, nhưng vẫn cứ nhẹ nhàng thông dong hôn cô, xem ra mình chẳng cần phải dùng hết “trí tuệ” cả đời cũng đủ khiến An Điềm không kìm chế được rồi.

“An Điềm, sinh thêm cho anh một đứa con nữa được không?”

Giọng của Cố Thiên Tuấn vang lên nghe như vọng vọng từ một nơi xa, mang theo đầy vẻ mê hoặc quyến rũ, An Điềm lập tức gật đầu đáp: “Được...”

“Nhiên Nhiên!”

Ngay lúc An Điềm vừa gật đầu đồng ý thì bên ngoài cửa phòng ngủ chợt vang lên tiếng gọi và tiếng gõ cửa của Cố Thiên Kỳ.

Bốn năm rồi, đã bốn năm trôi qua rồi, hôm nay là lần đầu anh và Nhiên Nhiên chính thức gặp lại, thế nên anh rất muốn trò chuyện với Nhiên Nhiên, cho dù chỉ một câu thôi cũng được.

Trong phòng, An Điềm đã tỉnh táo lại trong cơn mê, cô mở to mắt hốt hoảng ngồi dậy, nhưng không ngờ lại bị Cố Thiên Tuấn đè xuống giường trở lại.

“Cố Thiên Tuấn...” An Điềm khẽ gọi tên Cố Thiên Tuấn, ngượng ngập nói, “Thiên Kỳ... Thiên Kỳ đang gọi tôi ngoài cửa kia!”

“Anh nghe thấy mà.” Cố Thiên Tuấn chẳng màng đến câu nói của An Điềm, vẫn cúi đầu hôn lên cổ cô, tuy bầu không khí lãng mạn khó khăn lắm mới tạo ra được đã bị Cố Thiên Kỳ phá đám, nhưng mà cũng không sao.

Cố Thiên Tuấn cười đắc ý: Tại sao mình lại dễ dàng chấp nhận cho Cố Thiên Kỳ ở trong căn phòng sát vách với An Điềm? Chính là vì muốn chờ đợi khoảnh khắc này đây.

Chỉ là Cố Thiên Tuấn không ngờ khoảnh khắc này lại đến nhanh như vậy!

Năm xưa, những lời Cố Thiên Kỳ trước khi rời đi đã nói với Cố Thiên Tuấn, anh bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ.

Cậu em trai cùng cha khác mẹ mới học cấp ba, bình thường lúc nào cũng lễ phép, giữ khoảng cách và kính trọng anh, nhưng hôm ấy lại dám nhìn thẳng vào mắt anh mà nói rằng: Nếu anh không thể cho An Nhiên được hạnh phúc thì hãy mau chóng buông tay đi!

Mà khi anh mỉm cười với Cố Thiên Kỳ, hoàn toàn không quan tâm lời nói ấy thì ánh mắt Cố Thiên Kỳ lúc đó đã khiến Cố Thiên Tuấn không thể nào quên được.

Ngay khoảnh khắc ấy, Cố Thiên Tuấn dường như mới nhận ra con người thật của Cố Thiên Kỳ.

Bây giờ, bốn năm đã trôi qua rồi, Cố Thiên Kỳ lại trở về, Cố Thiên Tuấn lại từ thái độ Cố Thiên Kỳ đối xử với An Điềm mà phát hiện ra vài điều đáng ngờ.

Tuy Cố Thiên Kỳ bây giờ chỉ mới tốt nghiệp đại học, nhưng Cố Thiên Tuấn cảm thấy cậu ta không hề đơn giản như vẻ bề ngoài chút nào.

Thế nên, bây giờ cứ để Cố Thiên Kỳ đứng ở ngoài mà nghe hết động tĩnh trong này cũng tốt, để cậu ta biết đường rút lui, không dòm ngó An Điềm nữa, thế thì anh sẽ bớt đi một phần lo lắng!

“Anh nghe thấy rồi sao còn không mau ngồi dậy?” An Diễm không dám lớn tiếng quát Cố Thiên Tuấn, chỉ cố gắng đẩy người anh ra: Thiên Kỳ bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ, hai người lớn lúc này ở sát vách lại đang làm... làm một chuyện thế này, thật sự là xấu hổ quá!

“Tại sao phải ngồi dậy?” Cố Thiên Tuấn vẫn tiếp tục “công việc” của mình, giọng điệu không quan tâm, “Cố Thiên Kỳ khuya vậy rồi còn gõ cửa phòng chúng ta, rõ ràng là không đúng mà!”

An Diễm lo lắng nhìn về phía cửa, mặt lúc này đã đỏ như con tôm luộc: “Anh cũng đêm hôm khuya khoắt vào phòng tôi còn gì!”

“An Diễm...” Giọng của Cố Thiên Tuấn liền mang một nét nguy hiểm, anh đưa môi lên vai An Diễm rồi cắn vào đó, nói bằng giọng giận dữ, “Em dám so sánh anh với Cố Thiên Kỳ, thế thì sáng mai đừng hồng hồng bước nổi xuống giường.”

“Cố Thiên Tuấn, anh đừng như vậy!” An Diễm vừa thẹn vừa giận, “Thiên Kỳ thật sự đang đứng bên ngoài, hai người chúng ta mà cứ thế này, lỡ như cậu ấy ngoài cửa nghe được thì tôi...”

“Nhiên Nhiên, chị ngủ rồi à?” Ngoài cửa lại vang lên tiếng gọi của Cố Thiên Kỳ.

An Diễm lập tức giật bắn mình, lúc này chỉ muốn ngồi dậy đánh cho Cố Thiên Tuấn một trận: “Cố Thiên Tuấn, tôi cảnh cáo anh, anh buông tôi ra ngay, nếu không thì tôi sẽ...”

“Em sẽ thế nào?” Cố Thiên Tuấn vẫn cứ dè vai An Diễm xuống, nhìn cô đầy châm chọc.

“Tôi sẽ... tôi sẽ...” An Diễm nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không nghĩ ra cách gì để uy hiếp được Cố Thiên Tuấn, chỉ biết nghiêng rằng, bây giờ cô đang bị Cố Thiên Tuấn đè chặt thì có thể làm được gì?

Nhìn gương mặt đỏ bừng của An Diễm, Cố Thiên Tuấn khẽ cười rồi áp sát vào tai cô nói: “An Diễm, em có biết là, nếu Cố Thiên Kỳ cứ tiếp tục đứng ngoài cửa thì nó không những có thể nghe thấy tiếng của hai chúng ta mà còn có thể nhìn thấy hai chúng ta đang làm gì nữa đấy!”

“Anh nói thế là có ý gì?” An Diễm sợ đến mức toàn thân căng cứng.

“Bởi vì lúc này khi anh bế em vào phòng đã không hề khóa cửa.” Cố Thiên Tuấn nhìn vẻ mặt vừa xấu hổ vừa sợ hãi của An Diễm, tiếp tục nói, “Bây giờ chỉ cần Cố Thiên Kỳ nắm vào tay nắm cửa rồi nhẹ nhàng xoay một cái...”

“Anh...” An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì thật sự không biết phải nói gì nữa, chỉ biết cố hết sức đẩy anh ra.

Nhưng sức lực của Cố Thiên Tuấn quả thực quá mạnh, anh đưa tay nắm cằm An Diễm nói tiếp: “Suýt, nếu em vùng vẫy quá mạnh sẽ phát ra tiếng động lớn, nếu Cố Thiên Kỳ nghe thấy mà xông vào thì...”

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm giận đến nghiêng rằng, trừng mắt nhìn Cố Thiên Tuấn rồi ngẩng đầu lên cắn vào cổ anh.

“Chậc...” Cố Thiên Tuấn cau mày, trông có vẻ rất đau.

Nhưng An Diễm vẫn không nhả ra, cô nhất định phải cho Cố Thiên Tuấn nếm mùi đau khổ, bởi anh dạo này càng lúc càng mặt dày rồi!

“An Diễm, em đang giết chồng em đấy.” Cố Thiên Tuấn tuy đang rất đau nhưng giọng thì lại có vẻ rất vui, cô bé này dạo này cứ như con mèo vậy, động một chút là lại giờ vuốt ra hù dọa.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ vẫn đang đứng ngoài cửa, nhìn chằm chằm vào cửa phòng An Diễm, nụ cười rục rịch khi nãy giờ đã mất, thay vào đó là đôi môi mím chặt: Nhiên Nhiên đã ngủ rồi sao? Hay là...

Nghĩ đến đó, Cố Thiên Kỳ liền đưa tay đặt lên tay nắm cửa.

442. Chương 443

60443. Nhưng ngay sau đó, Cố Thiên Kỳ lại buông tay: Nhiên Nhiên hôm nay đã rất mệt rồi, cứ để cô ấy nghỉ ngơi đi, dù sao mình bây giờ cũng đã được ở lại đây, ngày tháng được ở bên Nhiên Nhiên còn dài mà.

Cố Thiên Kỳ đứng nhìn cánh cửa phòng ngủ một lúc rồi quay người rời đi.

An Điềm đang nín thở trong phòng ngủ, không nghe thấy tiếng Cố Thiên Kỳ gõ cửa nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiếc quá đi mất.” Cố Thiên Tuấn vẫn đang đặt tay lên người An Điềm, nói với vẻ tiếc nuối.

“Cố Thiên Tuấn!” An Điềm gọi Cố Thiên Tuấn, muốn cảnh cáo anh đừng có mà quá đáng, nếu vừa rồi mà Thiên Kỳ thật sự xông vào thì cô chắc chắn sẽ rất xấu hổ!

Cố Thiên Tuấn cúi đầu hôn lên môi An Điềm, dịu dàng hỏi: “Sao thế? Gọi tên anh một cách quyết liệt như vậy, có phải do đợi hết nổi rồi không?”

“Cố Thiên Tuấn, tôi không phải có ý đó, tôi... chắc...” An Điềm còn chưa dứt lời thì đã bị động tác tiếp theo cắt ngang, cô lập tức nhắm mắt lại đưa tay ôm lấy Cố Thiên Tuấn...

Một đêm nhẹ nhàng trôi qua, bước chân mùa hè càng lúc càng đến gần, hoa cỏ trong vườn hoa biệt thự bắt đầu nở rộ, mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp nơi.

Trong biệt thự, Cố Thiên Tuấn đặt bữa sáng do chính tay anh nấu lên bàn rồi đẩy cửa phòng ngủ của An Điềm.

An Điềm lúc này vẫn còn đang nằm mơ màng trên giường, Cố Thiên Tuấn quả nhiên đã thực hiện đúng lời hôm qua anh nói với An Điềm, đó là không cho cô xuống nổi giường.

“An Điềm, em dậy chưa? An An đã đi học rồi, em cũng nên dậy đi chứ.” Cố Thiên Tuấn vuốt mặt An Điềm, giọng nói hoàn toàn chẳng giống giọng của một tổng tài lạnh lùng chút nào.

“Đừng có nói nữa!” An Điềm khó chịu xoay người, tối qua Cố Thiên Tuấn đã giầy vò cô rất lâu mới chịu ngủ, khiến cô mệt chết đi được, cũng không hiểu Cố Thiên Tuấn lấy đâu ra lắm sức lực như vậy nữa.

“Bây giờ anh phải đến công ty làm việc rồi, anh đã nấu bữa sáng cho em rồi nhé.” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa kéo rèm cửa sổ phòng ngủ ra, “Cho anh nhìn em ăn sáng đi, ăn xong em có thể quay về phòng ngủ bù, được không?”

Ánh nắng bên ngoài rọi vào phòng ngủ, chiếu vào mặt An Điềm, cô đưa tay che nắng, khó chịu mở mắt ra: “Cố Thiên Tuấn, tôi chỉ muốn ngủ một chút thôi mà.”

“An Điềm, em có biết đôi tay này của anh chỉ cần kí tên một cái là kiếm được rất nhiều tiền không?” Cố Thiên Tuấn giang tay ra, bước đến bên giường bế An Điềm dậy, hôn lên trán cô nói, “Cho nên em phải biết trân trọng đấy!”

“Được rồi được rồi.” An Điềm nhõn miệng cười, Cố Thiên Tuấn đường đường là tổng tài mà lại đích thân làm bữa sáng cho cô, thế thì cô phải nể mặt thôi.

Cố Thiên Tuấn cũng mỉm cười bế An Điềm ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng vừa bước ra, cả hai lập tức khựng lại ngay cửa.

Cố Thiên Kỳ không biết đã dậy từ lúc nào, đang ngồi ở bàn uống nốt ngụm nước trái cây trong cốc. Thấy Cố Thiên Tuấn bế An Điềm đứng ngây người tại chỗ, Cố Thiên Kỳ liền bỏ miếng bánh mì sandwich đang cắn dở xuống.

“Anh, Nhiên Nhiên, hai người...” Cố Thiên Kỳ há hốc mồm nhìn Cố Thiên Tuấn và An Điềm hỏi, “Hai người ở cùng với nhau rồi sao?”

“Không phải!” An Điềm vội vàng lắc đầu, vùng vẫy nhảy xuống khỏi người Cố Thiên Tuấn. Cũng không biết tại sao, An Điềm cứ luôn cảm thấy Cố Thiên Kỳ vẫn là cậu bé như bốn năm trước, đáng vẻ của cô và Cố Thiên Tuấn thế này sẽ ảnh hưởng không tốt đến Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Tuấn bị An Điềm đẩy ra không nói gì cả, chỉ nhìn Cố Thiên Kỳ rồi bước đến.

“Cậu có biết cậu đang ăn cái gì không?” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng nhìn Cố Thiên Kỳ.

“Sandwich ạ.” Cố Thiên Kỳ mặt mày ngơ ngác, “Nhưng mà nói thật nhé, sandwich này mùi vị chẳng ra làm sao cả! Anh à, anh đổi đầu bếp khác đi!”

“Ha ha...” An Điềm không kìm được mà bật cười nắc nẻ, Thiên Kỳ không những đã ăn bữa sáng do Cố Thiên Tuấn chuẩn bị, mà ăn xong lại còn chê Cố Thiên Tuấn nấu dở, Cố Thiên Tuấn lúc này chắc là đang giận lắm đây!

“Nhiên Nhiên, chị cười cái gì thế?” Cố Thiên Kỳ nhìn sắc mặt sa sầm của Cố Thiên Tuấn rồi lại quay sang nhìn An Điềm đang cười, hỏi bằng giọng không hiểu gì cả.

“Sandwich mà em ăn là do Cố Thiên Tuấn làm đấy!” An Điềm cười xong liền giải thích với Cố Thiên Kỳ.

“Hơn nữa, tôi làm món này cũng không phải cho cậu ăn.” Cố Thiên Tuấn nhìn Cố Thiên Kỳ, lạnh lùng nói thêm một câu.

“Chuyện này...” Cố Thiên Kỳ gãi đầu, dáng vẻ lấm lét như người vừa phạm phải đại tội, anh nghĩ ngợi một lúc rồi đứng dậy nói với Cố Thiên Tuấn, “Hay là thế này đi, để em làm lại bữa sáng khác cho Nhiên Nhiên vậy!”

“Không cần đâu...”

“Thiên Kỳ, em biết làm bữa sáng nữa sao?” An Điềm ngắt lời Cố Thiên Tuấn, bước đến trước mặt Cố Thiên Kỳ, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đương nhiên là biết chứ!” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Bình thường em ngoài lúc đi học và bị mẹ ép đến công ty thực tập ra thì thời gian còn lại đều dùng để học nấu nướng cả, chị muốn ăn cái gì?”

“Nhiên Nhiên, chị muốn ăn gì em cũng đều làm cho chị hết.” Cố Thiên Kỳ đứng dậy bước đến trước mặt An Điềm, hoàn toàn gạt Cố Thiên Tuấn sang một bên.

“Thật không? Có thật là món gì cũng được không?” An Điềm mừng rỡ nhìn Cố Thiên Kỳ, nói thật lòng, lần nào Cố Thiên Tuấn chuẩn bị bữa sáng cho cô cũng chỉ là sandwich và nước trái cây, ăn mãi cũng ngán.

“Đương nhiên là thật rồi!” Cố Thiên Kỳ gật đầu nghiêm túc.

“Vậy được, chị muốn ăn...”

“Anh đi làm đây!”

Trong lúc An Điềm và Cố Thiên Kỳ đang trò chuyện sôi nổi thì Cố Thiên Tuấn lại bước chân đi ra cửa, cất giọng dỗi vẻ kìm nén tức giận.

“Ấy, Cố Thiên Tuấn!” An Điềm lúc này mới nhận ra Cố Thiên Tuấn đã giận rồi, liền vội vàng đuổi theo.

Còn Cố Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng giận dữ của Cố Thiên Tuấn, khóe môi nở một nụ cười đắc ý.

An Điềm đuổi theo đến tận cửa phòng khách, đưa tay nắm lấy vạt áo Cố Thiên Tuấn rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Cố Thiên Tuấn, anh đang giận à?”

Cố Thiên Tuấn cúi mắt nhìn An Điềm, một lúc lâu sau mới hỏi bằng giọng hết sức nghiêm túc: “An Điềm, sandwich anh làm thật sự rất dở sao?”

“Hả?” An Điềm có hơi không kịp phản ứng, cô cứ tưởng Cố Thiên Tuấn giận vì cô mãi nói chuyện với Cố Thiên Kỳ mà không quan tâm anh, nào ngờ anh lại để bụng chuyện bánh sandwich không ngon, thế nên cô cứ ngẩn người ra nhìn anh rồi ma xui quỷ khiến thế nào đó mà lại gật đầu.

Cố Thiên Tuấn càng sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm An Điềm, vẻ kiên định trong ánh mắt ấy làm An Điềm giật bắn mình: “Bữa sáng hôm sau anh làm nhất định sẽ khiến em hài lòng!”

“Chắc, ha ha, được, cố lên nhé!” An Điềm nắm hai tay lại làm động tác cổ vũ Cố Thiên Tuấn.

“Em ở nhà phải ngoan đấy, anh tan làm sẽ về với em ngay.” Cố Thiên Tuấn xoa đầu An Điềm, “Anh sẽ học nấu món ngon cho em.”

“Ừ.” An Điềm hạnh phúc gật đầu tiễn Cố Thiên Tuấn đi làm.

Hôm nay thời tiết cực kì đẹp, do khu nhà giàu nằm cách trung tâm thành phố khá xa nên không khí cũng rất trong lành, An Điềm hít một hơi thật sâu tận hưởng dưỡng khí rồi quay người vui vẻ bước vào trong biệt thự.

An Điềm vừa vào đến bàn ăn thì chợt nghe thấy một mùi thơm ngào ngạt, cô khịt khịt mũi, lần theo mùi thơm ấy mà bước vào bếp.

Cố Thiên Kỳ lúc này đang đeo tạp dề, mặc chiếc áo sơ mi tay dài, tuy trông có vẻ hơi gầy nhưng vẫn rất khỏe mạnh năng động.

443. Chương 444

60444.Lúc này, Cố Thiên Kỳ chợt quay người lại nháy mắt với An Điềm: “Nhiên Nhiên, chờ thêm chút nữa nhé, bữa sáng sẽ có ngay thôi!”

“Chắc, không cần phiền vậy đâu.” An Điềm phẩy tay, “Chị tự nấu cũng được mà.”

“Không sao mà.” Cố Thiên Kỳ quay người lại đặt tay lên vai An Điềm rồi đẩy cô ra ngoài sofa phòng khách, “Chị cứ ngoan ngoãn ngồi chờ ở đây, bữa sáng sắp xong rồi, đảm bảo chị ăn lần đầu là sẽ thích ngay!”

“Nhưng mà...”

Cố Thiên Kỳ còn chưa đợi An Điềm nói xong đã quay lại bếp.

An Điềm thở dài, cảm thấy bất Cố Thiên Kỳ nấu bữa sáng cho mình thế này thật sự có hơi ngại, nhưng ngửi mùi hương nức mũi tỏa ra từ trong bếp, trong lòng cô lại bất giác cảm thấy rất kì vọng.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Cố Thiên Kỳ đã bưng mấy món ăn ngon lành từ trong bếp ra, gồm có cháo gạo lứt khoai lang, rau xào tôm, trứng gà hấp và vài món nhỏ khác nữa.

“Woah!” An Điềm nhìn Cố Thiên Kỳ há hốc mồm kinh ngạc, “Cố Thiên Kỳ, chỉ là ăn sáng thôi mà, sao em lại nấu ra mấy món thịnh soạn thế này?”

“Lúc trước, khi còn ở đây, em đã biết chị rất thích ăn mấy món ăn gia đình này rồi, cho nên bốn năm nay em đã luôn học nấu theo khẩu vị của chị đấy.” Cố Thiên Kỳ nhìn vào mắt An Điềm, nở nụ cười ấm áp khiến An Điềm ngẩn ngơ.

An Điềm chớp chớp mắt, lập tức nhận ra mình suýt nữa đã tan vào nụ cười ấy của Cố Thiên Kỳ.

“E hèm...” An Điềm bất giác đằng hắng rồi cười với Cố Thiên Kỳ, “VẬY... chúng ta ăn thôi!”

“Chị quên rồi à? Em ăn sáng rồi mà!” Cố Thiên Kỳ vuốt tóc An Điềm, “Mấy món này chị ăn là được rồi, em nấu theo đúng khẩu phần của chị đấy.”

“Chị... chị đâu có...” An Điềm càng nói càng nhỏ tiếng, cảm thấy chột dạ, “Chị đâu có ăn nhiều như vậy.”

“Được rồi, ăn cơm thôi!” Cố Thiên Kỳ cầm đĩa lên đưa cho An Điềm.

“Ừ.” An Điềm gật đầu, nhìn mấy món ăn hấp dẫn trên bàn, quên cả khách sáo mà cầm đĩa ăn ngay.

“Phải rồi.” Cố Thiên Kỳ nhìn An Điềm đang ăn ngon lành nói, “Nhiên Nhiên, ăn sáng xong thì đi siêu thị với em nhé!”

“Đi siêu thị?” An Điềm gấp một miếng tôm cho vào miệng rồi tò mò hỏi, “Sao em lại muốn đi siêu thị?”

“Do hôm qua em bắt đầu đến đây ở rồi, nhưng lại không có đồ dùng gì cả, quần áo mặc hàng ngày cũng không có.” Cố Thiên Kỳ cúi đầu, “Anh trai em lại vì chuyện của mẹ em mà có lẽ rất ghét em, cho nên anh ấy sẽ không mua cho em đâu, Nhiên Nhiên...”

Cố Thiên Kỳ nhìn An Điềm đầy kì vọng, ánh mắt như đang muốn cầu xin An Điềm một việc rất trọng đại vậy: “Nhiên Nhiên, chị đi siêu thị với em được không?”

“Chắc, chuyện này...”

“Nhiên Nhiên, chị không muốn sao?” Giọng của Cố Thiên Kỳ lập tức trở nên hụt hẫng.

“Trời ơi, thôi được rồi!” An Điềm liền gật đầu, “Chị đi với em là được chứ gì? Chẳng qua chỉ là đi siêu thị thôi mà!”

“Nhiên Nhiên, chị đồng ý rồi sao?” Cố Thiên Kỳ mừng rỡ đứng dậy.

“Chỉ là đi siêu thị thôi mà, đương nhiên là đồng ý rồi! Thiên Kỳ, em cứ ngồi xuống đi đã!” An Điềm cười méo xệch, kéo Cố Thiên Kỳ ngồi xuống: “Thằng bé này chắc là đã sống rất khổ sở đây, chỉ là có người cùng đi siêu thị thôi mà lại vui đến vậy, sau này mình phải thương cậu ấy nhiều hơn mới được!”

“Được!” Cố Thiên Kỳ ngồi xuống, trên gương mặt trẻ trung còn vương nét thiếu niên lúc này hiện lên một nét vui tươi sáng rực.

An Điềm ăn xong lập tức bị Cố Thiên Kỳ kéo ra ngoài biệt thự.

Lúc đầu, mấy người vệ sĩ phụ trách bảo vệ cho An Điềm không hề muốn cho An Điềm ra ngoài, nhưng Cố Thiên Kỳ nói họ chỉ ra siêu thị gần đây một chút, hơn nữa Cố Thiên Kỳ sẽ bảo vệ cho An Điềm.

Thế nên, mấy vệ sĩ sau khi do dự một lúc đã đồng ý để hai người họ ra ngoài.

Nhưng Cố Thiên Kỳ sau khi lái xe chở An Điềm ra ngoài lại không đi đến siêu thị gần đó mà chạy ra khỏi khu nhà giàu.

“Thiên Kỳ, đừng em đi hình như không đúng!” An Điềm quay đầu nhìn cảnh vật sau xe hỏi, “Không phải chúng ta đi siêu thị gần đây sao?”

Cố Thiên Kỳ vừa lái xe vừa nói: “Chỉ cả ngày cứ ở trong biệt thự chắc là chán lắm, nhân cơ hội này, em sẽ chở chị đi chơi.”

“Chẹp, cũng được!” An Điềm lúc đầu ngần ngừ, sau đó vui vẻ mỉm cười. Đúng là chỉ có Thiên Kỳ hiểu mình! Từ sau khi bị thương, mình thật sự không được đi đâu chơi cả, hôm nay ra ngoài dạo một chút cũng tốt mà.

Cố Thiên Kỳ quay sang nhìn gương mặt vui vẻ của An Điềm thì khóe môi cũng không kìm được mà nở nụ cười ấm áp.

Hai người đến một siêu thị rất lớn ở trung tâm thành phố, bắt đầu đi chọn đồ, chủ yếu là các vật dụng hàng ngày của Cố Thiên Kỳ, tuy giúp việc trong biệt thự đã mua rồi, nhưng Cố Thiên Kỳ vẫn thích tự chọn cho mình hơn.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ đẩy một xe đẩy đến trước mặt An Điềm rồi nói một cách bí ẩn: “Nào, Nhiên Nhiên, có muốn chơi trò này không?”

“Cái này...” An Điềm chỉ vào cái xe đẩy trước mặt mình, có hơi do dự, nhưng trong lòng cũng cảm thấy thích thú: Mình xem phim thường thấy cảnh nữ chính ngồi trong xe đẩy, được nam chính đẩy đi.

Nếu bản thân cũng có thể làm như vậy thì chắc sẽ vui lắm đây!

Có điều, giá mà người đẩy mình là Cố Thiên Tuấn thì tốt quá, An Điềm kì vọng nghĩ.

“Nhiên Nhiên, mau lên đi.” Cố Thiên Tuấn đứng bên cạnh thúc giục.

“Chẹp.” An Điềm mím môi, “Như thế thì không hay lắm đâu!”

“Có gì mà không được? Nhiên Nhiên, sao chị lại tự trói buộc mình như vậy?” Cố Thiên Kỳ lại đẩy cái xe lên phía trước động viên An Diễm.

“VẬY... chị thật sự có thể ngồi à?” An Diễm hỏi lại Cố Thiên Kỳ lần nữa.

Cố Thiên Kỳ thấy dáng vẻ rất muốn thử nhưng còn ngại của An Diễm thì liền bước đến trước mặt cô, rồi trong lúc cô chưa kịp phản ứng gì liền bế thốc cô lên đặt vào trong xe đẩy.

“Cố Thiên Kỳ!” An Diễm lọt thỏm trong chiếc xe, tuy rất phấn khích nhưng vẫn cảm thấy ngượng.

“Nhiên Nhiên, chúng ta đi thôi!” Cố Thiên Kỳ nói xong liền đẩy chiếc xe đi.

“Á, từ từ thôi, ha ha...” An Diễm vừa thấy sợ lại vừa thấy thích, đưa tay nắm chặt hai bên thành xe đẩy, tiếng gió lướt qua bên tai, các món hàng bày bán trên giá lao vun vút ra sau lưng rất nhanh.

Cứ thế, hai người chạy qua chạy lại trong một khu vực ít người ở siêu thị, An Diễm lúc đầu còn sợ, nhưng dần dần thấy rất vui, thả lỏng hai tay rồi từ từ giờ ngang, tưởng tượng mình đang bay lượn.

Nụ cười rạng rỡ của An Diễm hiện lên trong đáy mắt Cố Thiên Kỳ, khiến anh cảm thấy rất hạnh phúc.

“Nhiên Nhiên, ngồi cho chắc nhé, chuẩn bị rẽ này!” Cố Thiên Kỳ đang đẩy xe chợt giảm tốc rồi rẽ ngang một cái.

“Á!” Một tiếng hét thất thanh của phụ nữ vang lên.

Thì ra, Cố Thiên Kỳ vừa rẽ ngang thì phía trước chợt nhìn thấy một bóng người khiến cả An Diễm và Cố Thiên Kỳ đều giật bắn mình, cũng may Cố Thiên Kỳ phản ứng nhanh, kịp thời dừng xe lại.

444. Chương 445

60445. An Diễm sợ hết cả hồn, khi bình tĩnh định thần nhìn lại mới thấy người trước mặt mình chính là Thẩm Sở Hà! Thẩm Sở Hà lúc này mặc một bộ váy liền thân trắng tinh đặc trưng của cô, trông rất trong sáng dịu dàng, khiến người ta muốn đến gần bảo vệ.

“An Diễm!”

“Sở Hà!”

Hai người cùng lúc gọi tên nhau.

“An Diễm, sao cô lại ở đây?” Thẩm Sở Hà bước đến trước xe đẩy, nhìn gương mặt xanh mét của An Diễm hỏi, “Lại còn chơi trò trẻ con thế này nữa!”

“Chắc...” An Diễm ngượng ngùng cười méo xệch, vội vàng leo ra khỏi xe, nhưng khổ nỗi tay chân lóng ngóng nên chặt vật mãi không leo ra được.

“Nhiên Nhiên, để em giúp chị.” Cố Thiên Kỳ từ đầu đến cuối không hề nhìn Thẩm Sở Hà, lúc này đưa tay định bế An Diễm ra.

“Không cần đâu!” An Diễm vội vàng phẩy tay với Cố Thiên Kỳ, nhất quyết muốn tự mình leo ra.

“Thế thì để tôi giúp cô!” Thẩm Sở Hà đứng bên cạnh liền dìu cánh tay An Diễm lên.

An Diễm nói tiếng cảm ơn, cuối cùng bước ra được khỏi chiếc xe dưới sự giúp đỡ của Thẩm Sở Hà.

Bị đồng nghiệp trông thấy cảnh tượng “điên khủng” này, An Diễm thật sự thấy rất ngượng, cô cười với Thẩm Sở Hà rồi nói một câu hết sức xã giao: “Sở Hà, trùng hợp nhỉ?”

“Đúng thế!” Thẩm Sở Hà rất thản nhiên nói, sau đó bước đến khoác tay An Diễm hỏi, “Cô cũng đến mua sắm à?”

“Ừ, đúng rồi.” An Diễm gật đầu, liếc nhìn Cố Thiên Kỳ rồi quay sang nói với Thẩm Sở Hà, “Tôi đến đây cùng với em trai.”

“Em trai cô à?” Thẩm Sở Hà lặp lại lời An Diễm, sau đó nghiêm túc nhìn kỹ Cố Thiên Kỳ, rồi đột nhiên cô há hốc miệng, đưa tay chỉ vào mặt anh nói, “A, cậu có phải là Cố Thiên Kỳ không?”

Cố Thiên Kỳ nhìn Thẩm Sở Hà bằng ánh mắt phức tạp rồi gật đầu: “Ừ, tên của tôi đúng là Cố Thiên Kỳ!”

“Cố Thiên Kỳ, đúng là cậu rồi!” Thẩm Sở Hà trông như phát hiện ra châu lục mới, mừng rỡ nói với Cố Thiên Kỳ: “Thiên Kỳ, cậu còn nhớ mình không? Mình là Thẩm Sở Hà, hồi cấp ba chúng ta là bạn học đấy!”

“À, tôi nhận ra cậu rồi.” Giọng của Cố Thiên Kỳ rất lạnh lùng, ánh mắt như lóe lên tia nhìn sắc nhọn, “Cậu đúng là Thẩm Sở Hà!”

“Trùng hợp quá!” An Diễm đứng bên cạnh không tin được mà thốt lên.

“Đúng vậy! Tôi cũng không ngờ lại trùng hợp thế này!” Thẩm Sở Hà trông rất phấn khích, quay sang giải thích với An Diễm, “Khi tôi học cấp ba còn là bạn thân của Thiên Kỳ đấy! Chỉ là sau đó cậu ấy ra nước ngoài, tôi cũng ra nước ngoài, hai người đều cùng đi Mỹ, nhưng cô cũng biết nước Mỹ rất rộng lớn, chúng tôi sau đó không gặp nhau nữa, không ngờ giờ lại gặp lại ở thành phố H này!”

Thẩm Sở Hà nói xong lại cảm khái nhìn Cố Thiên Kỳ: “Bao nhiêu năm không gặp rồi, vừa này mình suýt nữa không nhận ra cậu đấy!”

“Duyên phận đúng là sâu sắc!” An Diễm cười rạng rỡ, nhìn Thẩm Sở Hà rồi lại nhìn Cố Thiên Kỳ, tuổi tác tương xứng, đều chưa kết hôn, xem ra rất xứng đôi với nhau đấy, “Đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ mà! Hai người...”

“Nhiên Nhiên, em đột nhiên nhớ bốn năm trước, món bánh quy matcha chị làm rất ngon, hay là chị ra kia chọn mua một bộ dụng cụ làm bánh đi!” Cố Thiên Kỳ ngắt lời An Diễm, “Em rất muốn ăn món bánh quy matcha do chị làm, đã thèm bốn năm nay rồi!”

“Chị hiểu, chị hiểu, chị hiểu cả mà!” An Diễm nháy mắt với Cố Thiên Kỳ, “Bạn học cũ gặp lại nhau, sẽ luôn muốn nói vài điều bí mật!”

An Diễm cảm thấy tư tưởng giác ngộ của mình đúng là rất cao, Cố Thiên Kỳ muốn đuổi mình đi như vậy chắc chắn là muốn ôn lại chuyện cũ với Thẩm Sở Hà nhiều năm không gặp rồi! Còn giả vờ bảo là thèm ăn bánh matcha, không ngờ thằng bé này lại dễ xấu hổ như vậy!

“Nhiên Nhiên, chị không hiểu đâu!” Cố Thiên Kỳ vốn đang vì sự xuất hiện của Thẩm Sở Hà mà khó chịu, giờ lại thấy An Diễm tưởng bở như vậy thì càng bực mình hơn.

“Rồi rồi rồi, chị không hiểu gì cả! Chỉ có hai người hiểu thôi.” An Diễm nhìn Cố Thiên Kỳ bằng vẻ mặt như muốn nói “không có gì phải ngượng cả”, sau đó nói tiếp, “Vậy chị đi mua dụng cụ làm bánh đây, hai người cứ nói chuyện đi!”

An Diễm nói xong liền lướt đi nhanh như một cơn gió.

Đến khi bóng dáng An Diễm khuất hẳn rồi, Cố Thiên Kỳ mới quay sang Thẩm Sở Hà, bước chân áp sát lại phía cô: “Thẩm Sở Hà, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Thẩm Sở Hà cười đáp: “Thiên Kỳ, mình thì làm được gì? Là vì nghe Leonard nói cậu đã vào ở trong biệt thự của Cố Thiên Tuấn rồi, mình thấy có hơi không yên tâm nên muốn đến xem thử thôi.”

Thẩm Sở Hà ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại vô cùng cay đắng, thậm chí còn có chút ghen tị: Từ khi học cấp ba, cô đã yêu chàng trai lạnh lùng này rồi. Anh cũng giống như cô, tuy ngoài mặt thì tỏ ra âm áp lịch sự, nhưng trong lòng thì lại luôn cố giữ khoảng cách với tất cả, thế nên cô rất muốn tiếp cận anh!

Nhưng Cố Thiên Kỳ thì lại chỉ luôn yêu An Diễm, người lớn hơn anh ba tuổi này!

Sau đó, Cố Thiên Kỳ đi du học ở Mỹ, Thẩm Sở Hà cũng liền đi theo anh sang Mỹ, cứ nghĩ đây sẽ là cơ hội khiến Cố Thiên Kỳ quên đi An Diễm hoàn toàn.

Song điều khiến Thẩm Sở Hà kinh ngạc sau đó đã liên tiếp xảy ra, mà tất cả những việc ấy đều chỉ luôn xoay quanh một người, đó là An Diễm!

Cố Thiên Kỳ sau khi thi đỗ vào một trường đại học ở Mỹ thì liền bắt đầu vào thực tập tại một công ty do bố mẹ anh thành lập, tuy quy mô không to bằng Cố Thị nhưng cũng có địa vị rất cao.

Cố Thiên Kỳ sau khi vào công ty đã cố gắng nỗ lực gấp mười lần người bình thường, anh còn trẻ như vậy mà khi vừa tốt nghiệp đã leo lên được vị trí CEO, thời gian đó, anh đã kết giao được với Leonard, còn gửi Susan đến làm trợ lý ở Cố Thị.

Thẩm Sở Hà cứ tưởng tất cả mọi việc Cố Thiên Kỳ làm là vì muốn đoạt lại Cố Thị ở thành phố H, nhưng không ngờ, mục đích cuối cùng của Cố Thiên Kỳ lại chỉ là muốn có được An Diễm!

Cố Thiên Kỳ sau khi quay lại thành phố H đã không màng đến kế hoạch họ đã chuẩn bị kĩ lưỡng mà lao thẳng đến chỗ Chu Hán Khanh cứu An Diễm ra, còn giả vờ chịu khổ đóng vai một cậu sinh viên nghèo, mặt dày đến đòi ở nhờ trong nhà Cố Thiên Tuấn.

Bây giờ, Cố Thiên Kỳ cuối cùng cũng được ở chung nhà với An Diễm như ý nguyện, nhưng còn cô thì càng ngày càng không chịu nổi nữa rồi! Cô vì Cố Thiên Kỳ đã làm bao nhiêu việc, nhất định không thể để tất cả những cố gắng ấy đổ sông đổ bể hết!

“Xem thử?” Cố Thiên Kỳ hơi ngẩng cổ, dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không có chút ảm áp thiếu niên nào như khi ở trước mặt An Diễm, “Tôi không cần, cậu cứ làm tốt việc của cậu là được rồi!”

“Thiên Kỳ, cậu giận rồi à?” Thẩm Sở Hà tiến sát lại Cố Thiên Kỳ, mềm mỏng nói, “Mình thật sự quan tâm cậu mới giả vờ tình cờ gặp thể này, thật sự không có mục đích gì khác đâu. Hơn nữa cậu nhìn dáng vẻ vừa rồi của An Diễm đi, hoàn toàn không hề nghi ngờ gì cả!”

Cố Thiên Kỳ cúi mắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi như hoa của Thẩm Sở Hà rồi lạnh lùng cảnh cáo: “Thẩm Sở Hà, chuyện hôm nay là lần cuối cùng đấy!”

“Mình biết rồi, mình biết rồi!” Thẩm Sở Hà cười xòa, đưa tay nắm lấy tay Cố Thiên Kỳ nói, “Mình cũng chỉ là quan tâm cậu thôi mà, cậu đừng giận!”

Cố Thiên Kỳ lập tức giăng tay ra, “Thôi được rồi, những điều cần nói cũng nói xong rồi, cậu mau đi đi!”

445. Chương 446

60446.“Nhưng mà... nhưng mà mình vẫn còn một chuyện chưa nói!” Thẩm Sở Hà uất ức cúi đầu.

Cố Thiên Kỳ khó chịu nhíu mày rồi quay người nhìn ra xa, thấy An Diễm có vẻ đang rất nghiêm túc chọn dụng cụ làm bánh thì thở dài: “Thôi được, cậu nói mau đi.”

“Chính là...” Thẩm Sở Hà ngập ngừng, “Chính là chuyện cậu tung tin tro cốt của Chu Mộng Chỉ đang ở trong tay Leonard đã khá lâu rồi, vậy tại sao hắn ta bây giờ vẫn chưa xuất hiện? Chu Hán Khanh vốn rất quan tâm Chu Mộng Chỉ kia mà! Thế nên mình thấy hơi sốt ruột, đang tính xem chúng ta có nên bày kế khác không?”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu, “Chu Hán Khanh thông minh hơn Chu Mộng Chỉ nhiều, năng lực phản trình sát rất mạnh, bày kế quá nhiều sẽ khiến hắn ta nghi ngờ. Chu Hán Khanh bây giờ vẫn chưa xuất hiện, có thể là vì đang nghĩ một cách chu toàn, cho nên chúng ta nên kiên nhẫn hơn một chút.”

Nói đến đây, Cố Thiên Kỳ lại nhìn Thẩm Sở Hà nói: “Về lại đạo này mình đang ở cùng Cố Thiên Tuấn, con người anh ta cũng rất ghê gớm, thế nên chúng ta hành sự phải cẩn thận. Khoảng thời gian này, cậu và Leonard đừng có đến tìm mình, tranh thủ dịp này, hai người nghỉ ngơi một chút đi.”

“Nghỉ ngơi làm gì? Mình thích làm việc cho cậu mà!” Thẩm Sở Hà bước lên áp sát Cố Thiên Kỳ, đưa tay khoác lên vai anh.

Nhưng Cố Thiên Kỳ lại lùi về sau một bước, trừng mắt với Thẩm Sở Hà: “Nhiên Nhiên đang đứng bên kia, đừng có làm mấy chuyện khiến tôi bực mình!”

Bàn tay Thẩm Sở Hà lập tức khựng lại, ánh mắt lóe lên một chút phẫn nộ, nhưng sau đó vẫn ngoan ngoãn lùi lại một bước, giữ khoảng cách xã giao bình thường với Cố Thiên Kỳ: “Được rồi được rồi! Cậu nói cái gì thì là cái đó! Vậy bây giờ mình đi trước đây, có việc gì thì liên lạc qua điện thoại nhé?”

“Được.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Nhiên Nhiên ở bên kia đợi cũng lâu rồi, cậu mau rời khỏi đây đi!”

“Bái bai!” Thẩm Sở Hà cười với Cố Thiên Kỳ, nhìn anh quay lưng đi.

Dõi theo bóng người cao gầy ấy dần dần bước đi, Thẩm Sở Hà cười chua chát. Cho đến tận khi Cố Thiên Kỳ rẽ vào một góc khuất không thấy đầu nữa, Thẩm Sở Hà mới thất thểu rời khỏi đó.

Bên này, Cố Thiên Kỳ đến chỗ của An Diễm, thấy cô đang nghiêm túc chọn các vật dụng làm bánh, vài sợi tóc mai rũ xuống che đi gương mặt nghiêng của cô.

An Diễm đưa tay ra, khẽ vuốt tóc ra sau tai, để lộ ra đôi mắt xinh đẹp và sống mũi thẳng tắp, khiến Cố Thiên Kỳ lập tức cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình như lỗi đi một nhịp, có chút hân hoan, có chút kích động.

Bất giác, Cố Thiên Kỳ bước đến bên cạnh An Diễm: “Nhiên Nhiên...”

“Thiên Kỳ, em đến rồi à?” An Diễm đặt mấy dụng cụ làm bánh xuống, quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, “Ồ, Sở Hà đâu? Cô ấy không đi cùng với em à?”

“Thẩm Sở Hà đột nhiên có việc gấp nên về trước rồi.” Cố Thiên Kỳ thản nhiên nói.

“Ôi trời, bạn bè cũ gặp nhau thì phải nói chuyện nhiều một chút chứ!” Ánh mắt An Diễm liền lóe lên vẻ tám chuyện, “Chị thấy quan hệ giữa em với Thẩm Sở Hà có chút đặc biệt đấy!”

“Nhiên Nhiên, từ khi nào mà chị lại trở nên nhiều chuyện như vậy?” Cố Thiên Kỳ ngao ngán cúi đầu nhìn An Diễm, “Em và Thẩm Sở Hà chỉ là bạn học với nhau mà thôi!”

“Rồi rồi rồi, chỉ là bạn học, thật sự chỉ là bạn học thôi.” An Diễm lúc lắc đầu trêu ghẹo, “Nhưng nếu có ai đó vì không kịp tỏ tình mà đánh mất người ta thì sẽ đáng tiếc lắm đấy!”

Theo cô được biết thì anh trai của Lâm Hiểu Hiểu là Lâm Kính Trạch cũng rất thích Thẩm Sở Hà, nếu Cố Thiên Kỳ mà không cố gắng thì điều cô nói sẽ thành sự thật mất!

Nghe đến chữ “không kịp”, Cố Thiên Kỳ chợt ngẩn người, sau đó nhìn gương mặt đang tươi cười của An Diễm gật đầu nói: “Đúng vậy, em đúng là đã không kịp tỏ tình với ai kia, thế nên bây giờ đang cảm thấy rất luyến tiếc.”

Nếu bốn năm trước mình mà dũng cảm hơn một chút, mạnh mẽ hơn một chút thì liệu có tỏ tình với Nhiên Nhiên rồi đưa cô ấy cùng rời đi không?

Nếu như thế thì bốn năm sau, mình đã không phải tổn nhiều tâm tư, chịu nhiều cay đắng thế này rồi.

“Đấy, chị đã bảo mà!” An Diễm vỗ vai Cố Thiên Kỳ khuyên nhủ, “Cho nên gặp lại cố nhân thì phải nắm bắt, lúc cần ra tay thì phải ra tay, chị ủng hộ em!”

“Chị ủng hộ em?” Cố Thiên Kỳ nhướn mày, giống như vừa nảy ra một ý hay gì đó.

“Đúng vậy, ủng hộ em! Cố lên!” An Diễm gật đầu hết sức nghiêm túc, thằng bé Thiên Kỳ này thật sự rất được, Sở Hà cũng rất tốt, hai người đều là người khiến người ta cảm thấy ấm áp, ở bên nhau chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

“Được thôi!” Cố Thiên Kỳ nắm chặt tay An Diễm, “Vậy chị nói lời phải giữ lấy lời nhé!”

“Làm gì mà trịnh trọng thế?” An Diễm cố gắng rút tay lại rồi nói nghiêm túc, “An Diễm này đã nói thì không bao giờ không giữ lời.”

“Vậy được, bắt đầu từ mai chị phải giúp em luyện tập!”

“Luyện tập? Luyện tập cái gì?” An Diễm ngơ ngác, Cố Thiên Kỳ nói như thế là có ý gì?

“Thì luyện tập tỏ tình đấy!” Ánh mắt Cố Thiên Kỳ ánh lên một nét mê hoặc, “Muốn theo đuổi được cô gái ấy thì phải cố gắng đúng không? Cho nên em muốn luyện tập trước, mà chị chính là đối tượng luyện tập phù hợp nhất!”

“Vậy cũng được sao?” An Diễm lập tức trợn tròn mắt.

“Sao lại không được chứ?” Cố Thiên Kỳ nhún vai, “Không lẽ chị sợ trong lúc luyện tập sẽ không cưỡng lại được sức hút của em, cho nên không dám sao?”

“Thằng bé này lại dám dùng kế khích tướng à?” An Diễm lắc đầu, “Thiên Kỳ, em yên tâm, cho dù em không khích tướng đi nữa, nhưng chị đã hứa với em thì chắc chắn sẽ giúp em.”

“Tốt lắm.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Vậy chúng ta bắt đầu luyện tập từ mai luôn nhé?”

“Em sắp xếp sao chị cũng OK cả!” An Diễm búng tay chắc như đinh đóng cột.

“Được, vậy thì mai bắt đầu luôn!” Cố Thiên Kỳ nhìn An Diễm rồi quyết định.

“Phải rồi, em nói muốn mua dụng cụ làm bánh, chị đã chọn xong rồi này!” An Diễm nói xong liền chỉ vào mấy cái khuôn trên giá rồi hỏi, “Em thấy bộ này thế nào?”

“Rất được!” Cố Thiên Kỳ gật đầu rồi đưa tay lấy bộ đồ làm bánh mà An Diễm đã chỉ ấy đặt vào trong xe đẩy, “Vậy chúng ta mua bộ này đi!”

“Được!” An Diễm vui vẻ mỉm cười, “Bộ này tương đối lớn, vừa hay sẽ đủ phần cho cả An An và Cố Thiên Tuấn, tối nay sẽ cho họ được thưởng thức tài nghệ của chị!”

Nghe An Diễm luôn nhớ đến Cố Thiên Tuấn như vậy, sắc mặt rạng rỡ vừa rồi của Cố Thiên Kỳ lập tức tối sầm lại, anh cầm bộ dụng cụ làm bánh trong xe lên đặt lại vào vị trí cũ.

“Ồ, Cố Thiên Kỳ, sao em lại đặt lại chỗ cũ?” An Diễm không hiểu gì cả.

“Màu xấu quá!” Cố Thiên Kỳ nói xong liền đẩy xe đi thẳng.

“Xấu chỗ nào?” An Diễm cầm bộ dụng cụ lên rồi đuổi theo Cố Thiên Kỳ lúc này đã đi xa, “Với lại mấy dụng cụ bằng kim loại này là loại thường dùng nhất mà!”

446. Chương 447

60447.“Em nói xấu là xấu!” Cố Thiên Kỳ vừa đẩy xe đi vừa lạnh lùng nói, hoàn toàn không có ý dừng lại chờ An Diễm.

“Có xấu thì chị vẫn cứ mua bộ này!” An Diễm nói xong liền giận dỗi bỏ bộ dụng cụ vào trong xe đẩy.

Cố Thiên Kỳ nhìn bộ dụng cụ, khẽ thở dài, nhưng không ngăn An Diễm lại. Trong mấy năm nay, anh đã có một thói quen nói một là một hai là hai, rất ít có người nào có thể cãi lại lời anh một cách không do dự giống như An Diễm.

Nhưng chính vì An Diễm như thế nên Cố Thiên Kỳ mới yêu.

Sau khi mua sắm xong, hai người quay về biệt thự, bắt đầu làm bánh quy.

An Diễm lo chuẩn bị bơ, đường, trứng, còn Cố Thiên Kỳ chuẩn bị quả nam việt quất không, bột bánh và bột matcha.

An Diễm sau khi nấu chảy bơ liền cho bột bánh và đường vào, Cố Thiên Kỳ đứng bên cạnh giúp đổ thêm lòng trắng trứng, An Diễm sau đó khuấy đều hỗn hợp, lại cho tiếp nam việt quất vào khuấy đều.

“Tiếp theo sẽ là cho bột matcha!” Cố Thiên Kỳ chợt đưa ngón tay chấm vào bột matcha rồi quẹt lên mũi An Diễm.

Trên chiếc mũi thẳng tắp trắng trẻo của An Diễm lập tức xuất hiện một vệt xanh lục.

“Cố Thiên Kỳ, làm bánh thì phải tập trung làm bánh! Em không nghiêm túc gì cả!” An Diễm tức giận trừng mắt với Cố Thiên Kỳ, nhưng cũng liền lấy tay chấm một ít bột matcha quẹt lên mũi Cố Thiên Kỳ.

Không ngờ Cố Thiên Kỳ phản ứng nhanh nhạy, lùi về sau một bước, né được ngón tay của An Diễm.

An Diễm không cam tâm, mình là chị sao có thể bị em trai ăn hiếp thế này? Thế là cô liền bỏ hết nguyên liệu xuống, giơ chân chạy đuổi theo Cố Thiên Kỳ: “Em đứng lại đó cho chị, Cố Thiên Kỳ! Chị là chị em đây!”

“Chị không phải là chị của em!” Cố Thiên Kỳ lùi ra xa hơn, cười hờn hở, “Chị đẹp thế này, thích hợp làm bạn gái em hơn!”

“Cố Thiên Kỳ!” An Diễm không đuổi kịp Cố Thiên Kỳ, nghe anh nói như thế thì lại càng giận hơn, “Em càng ngày càng không biết lớn nhỏ rồi đúng không? Em cứ chờ đó!”

An Diễm quát xong lại co giò đuổi theo Cố Thiên Kỳ.

Nhưng tiếc là Cố Thiên Kỳ phản ứng quá nhanh, An Diễm không thể nào bắt được. Sau khi chạy hết mấy vòng, An Diễm mệt quá đứng lại thở phì phò: “Được lắm, Cố Thiên Kỳ, bây giờ cao to rồi, đủ lông đủ cánh rồi đúng không?”

“Thôi được rồi, Nhiên Nhiên, chị đừng giận nữa!” Cố Thiên Kỳ thấy An Diễm hai tay chống nạnh thì biết cô thật sự có hơi giận rồi, thế là liền ngoan ngoãn bước đến bên cạnh cô, cầm bàn tay đang dính bột matcha của cô đưa lên trước mặt mình, “Đây, em cho chị quẹt.”

“Ha ha, xem ra em cũng biết điều đây, Cố Thiên Kỳ, em cứ đợi đó, chị sẽ...”

“Hai người đang làm cái trò gì thế?” Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên ở cửa bếp.

An Diễm và Cố Thiên Kỳ đều đồng loạt quay đầu sang, thấy Cố Thiên Tuấn không biết đã về từ khi nào, đang khoanh tay đứng ngay cửa bếp, trừng mắt nhìn cảnh hai người họ nô đùa, ánh mắt cực kì nguy hiểm.

Cố Thiên Kỳ trông thấy Cố Thiên Tuấn, lúc đầu hơi ngẩn người, nhưng sau đó lại nở nụ cười thản nhiên, bàn tay nắm tay An Diễm càng chặt hơn.

“Cố Thiên Tuấn, anh về rồi!” An Diễm liền mau chóng rút tay khỏi tay Cố Thiên Kỳ, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cố Thiên Kỳ một chút rồi quay sang cười ngượng ngùng với Cố Thiên Tuấn, “Chuyện là... tôi và Thiên Kỳ đang làm bánh quy matcha cho anh với An An đấy!”

“Ồ?” Cố Thiên Tuấn giả vờ tỏ ra rất hứng thú, nhưng ánh mắt vẫn ngập tràn sự nguy hiểm, anh bước lại áp sát An Diễm hỏi, “Thế đã làm xong chưa?”

“Vẫn... vẫn chưa xong!” An Diễm bất giác lùi lại một bước, không hiểu sao, rõ ràng cô và Cố Thiên Kỳ chỉ là đang làm bánh quy thôi, nhưng vẻ mặt này của Cố Thiên Tuấn lại khiến An Diễm cảm thấy như mình đúng là đang làm chuyện gì đó mờ ám với Cố Thiên Kỳ.

“Ừ, làm đi.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, quay người bước ra khỏi bếp, giọng nói trầm dày vang vọng lại, “Anh sẽ đợi.”

An Diễm đứng trân tại chỗ nhìn theo bóng dáng Cố Thiên Tuấn, cảm thấy mình cần phải giải thích, “Ấy, Cố Thiên Tuấn, anh chờ chút đã, tôi...”

“Nhiên Nhiên!” Cố Thiên Kỳ chợt kéo tay An Diễm lại nói, “Bánh quy của chúng ta còn chưa làm xong mà, cần phải làm tiếp, chị định đi đâu thế?”

“Làm cái đầu em ấy! Em tự làm đi!” An Diễm dùng bàn tay dính đầy bột matcha của mình giận dữ gõ vào đầu Cố Thiên Kỳ rồi quay người chạy ra khỏi bếp.

Cố Thiên Kỳ nhìn theo An Diễm, từ từ cúi mặt.

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm đuổi theo Cố Thiên Tuấn đến tận phòng sách, lúc gọi tên anh thì vừa hay anh đã bước vào trong phòng đóng cửa lại.

An Diễm rón rén bước đến trước cửa phòng sách, gõ cửa: “Cố Thiên Tuấn, tôi vào được không?”

“Ừ.” Giọng của Cố Thiên Tuấn trầm trầm vọng ra từ bên kia cửa.

An Diễm mím môi đẩy cửa, thấy Cố Thiên Tuấn đang ngồi bên bàn làm việc, chiếc áo vest đen được khoác trên giá, chiếc áo sơ mi trắng trên người lúc này đã được cởi bớt vài cúc, để lộ cơ ngực săn chắc.

“Làm xong bánh quy chưa?” Cố Thiên Tuấn nhìn tập tài liệu trên bàn, hỏi mà không ngẩng đầu.

“Chắc, ha ha... Chuyện làm bánh quy không gấp mà.” An Diễm thử lại gần thăm dò Cố Thiên Tuấn, vừa nuốt nước bọt vừa e dè tiến sát lại chỗ anh rồi hỏi băng quơ, “Cố Thiên Tuấn, sao hôm nay anh tan làm sớm thế? Công việc hôm nay ít lắm à?”

“Đâu có.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu, nhìn xấp tài liệu cao như núi trên bàn làm việc nói, “Anh vì muốn được ở bên em nên đã tranh thủ xử lí các việc quan trọng trước, còn những việc còn lại thì mang về nhà làm đây này.”

“À vậy à...” An Diễm gật đầu, thấy rất cảm động.

“Nhưng mà, anh lại thấy em hình như không cần anh tan làm sớm thì phải, sau này có lẽ anh vẫn nên tan làm đúng giờ thì hơn!” Đúng lúc An Diễm đang rất cảm động thì Cố Thiên Tuấn liền tạt cho cô một gáo nước lạnh.

“Đừng mà!” An Diễm vội vàng nắm vạt áo Cố Thiên Tuấn, nhìn anh nói, “Tôi cũng muốn anh dành nhiều thời gian cho tôi mà!”

“Có chắc là muốn anh ở bên em chứ không phải muốn Cố Thiên Kỳ ở bên em không?” Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn An Diễm.

“Đương nhiên là muốn anh rồi!” An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn, vẻ mặt hết sức chân thành, trời đất chứng giám, “Thiên Kỳ chỉ là đứa bé, tôi với cậu ấy đùa nghịch một chút thì có làm sao?”

“Thế à?” Cố Thiên Tuấn chợt nắm chặt cổ tay An Diễm, kéo cô ngồi lên đùi mình, “Anh cũng thích đùa nghịch với em đấy!”

“Không phải chứ, Cố Thiên Tuấn, anh trẻ con đến thế sao?” An Diễm không tin được mà nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Đương nhiên, cách đùa nghịch giữa anh và em phải khác với cách em đùa nghịch với Cố Thiên Kỳ!” Cố Thiên Tuấn nói xong liền hôn lên môi An Diễm.

An Diễm liền đưa tay đẩy ngực Cố Thiên Tuấn ra, ngượng ngùng hỏi: “Cố Thiên Tuấn, bây giờ đang ở phòng sách, anh... thật sự muốn như vậy sao?”

“Đùa nghịch mà còn phải chia chỗ à?” Cố Thiên Tuấn bật cười rồi đưa tay kéo dây kéo váy của An Diễm ra...

Còn Cố Thiên Kỳ lúc này đang đứng dưới lầu, trong tay cầm số nguyên liệu bánh đã trộn xong, đưa mắt nhìn lên phòng sách, nét mặt dần sa sầm lại.

447. Chương 448

60448. Ngày hôm sau, Cố Thiên Tuấn vừa rời khỏi đến công ty làm việc, Cố Thiên Kỳ đã kéo An Diễm đến công viên.

“Cố Thiên Kỳ, em làm gì vậy?” An Diễm đẩy tay Cố Thiên Kỳ ra, chuyện hôm qua đùa giỡn với Cố Thiên Kỳ vốn đã làm cho Cố Thiên Tuấn không vui rồi, hôm nay cô phải chú ý một chút, không để chọc giận Cố Thiên Tuấn nữa.

Điều quan trọng là, tối hôm qua, Cố Thiên Tuấn vì chuyện này mà làm khổ cô cả đêm, An Diễm cũng không chịu nổi hình phạt này nữa!

Tuy nhiên, Cố Thiên Kỳ không trả lời An Diễm, chỉ nhìn chăm chăm vào một chỗ trên người An Diễm.

An Diễm cảm thấy có chút kỳ lạ, bèn nhìn theo ánh mắt của Cố Thiên Kỳ, đột nhiên cô sửng sốt: Chỗ Cố Thiên Kỳ nhìn lại là cổ của mình.

Đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là cổ mình có dấu vết mà Cố Thiên Tuấn tối qua để lại, còn không chỉ một dấu!

“Này...” An Diễm ngại ngùng kéo cổ áo lên: Cố Thiên Kỳ chỉ vừa mới tốt nghiệp, cũng không nghe cậu ấy nhắc đến chuyện có bạn gái không, nên chắc có lẽ là không biết dấu vết trên cổ mình là gì đâu!

“À, lúc này em vừa nói gì thế?” An Diễm bắt đầu lảng sang chuyện khác.

“Lúc này em không nói gì cả, đều là chị nói mà.” Cuối cùng Cố Thiên Kỳ cũng chuyển ánh mắt đi chỗ khác, sau đó lại lén nhìn về phía An Diễm: Hôm nay An Diễm mặc chiếc váy dài cotton chấm bi, tóc vén lên tự nhiên, tuy dấu vết trên cổ rất nổi bật, nhưng cô vẫn đẹp như một bức tranh, vẫn giống như An Diễm vui vẻ cười với anh ở trong biệt thự Cố Thị năm nào.

Dung mạo cô xinh đẹp, lúc nào cũng nở nụ cười trên mặt, hai má hồng hào, Nhiên Nhiên, khi nào thì em mới thuộc về anh đây?

Cố Thiên Kỳ chớp mắt, bất thành linh bước đến gần An Diễm.

“Thiên Kỳ, em sao vậy?” An Diễm vội lùi lại vài bước, hoang mang: Thiên Kỳ không lẽ tò mò muốn hỏi những vết hôn trên cổ mình từ đâu mà có sao?

Nghĩ đến đây, tim An Diễm đập rất nhanh: Thôi xong, nếu Thiên Kỳ hỏi thì mình biết phải trả lời thế nào đây?

“Nhiên Nhiên...” Ánh mắt Cố Thiên Kỳ phức tạp rồi dần bình tĩnh lại.

“Hả?” An Diễm vẫn đang đau đầu làm sao giải thích với Cố Thiên Kỳ về những vết hôn trên cổ.

“Chúng mình luyện tập đi!”

“Luyện tập?” An Diễm cau mày, không hiểu chuyện gì, “Luyện tập cái gì?”

“Nhiên Nhiên, rõ ràng hôm qua chị đã hứa là sẽ làm đối tượng cho em theo đuổi, giúp em theo đuổi bạn gái mà!” Cố Thiên Kỳ đã khôi phục lại hình tượng thanh niên tỏa nắng, anh đặt tay lên vai An Diễm rồi hỏi, “Nhiên Nhiên, chị định xù à?”

“Ha ha, đương nhiên không phải rồi!” An Diễm lắc đầu, suýt nữa cô quên mất chuyện này!

“Thế chúng ta bắt đầu đi!” Cố Thiên Kỳ ho nhẹ một tiếng, bắt đầu chuẩn bị nhập vai.

“Khoan, đợi đã!” An Diễm làm động tác dừng lại, “Em vẫn chưa nói chị biết, quan hệ của em và Sở Hà là thế nào! Cô ấy có thiện cảm với em hay là không có thiện cảm với em, hay là xem em như bạn, để chị phản ứng đúng theo tình huống thực tế chứ!”

“Thậm Sở Hà không phải là người em thích!” Cố Thiên Kỳ không biết phải nói thế nào.

“Không phải Sở Hà thì là ai?” An Diễm càng tò mò hơn, rõ ràng hôm qua cô tưởng người mà Cố Thiên Kỳ chính là Thắm Sở Hà.

“Người mà em thích là...” Cố Thiên Kỳ nhìn An Diễm, rồi kiềm chế lại, cuối cùng vẫn không nói ra, “Thôi, chị nói là ai thì là người đó vậy, Thắm Sở Hà thì Thắm Sở Hà vậy!”

“Sao có thể nói như vậy chứ?” An Diễm bĩu môi, “Thái độ em như vậy là sao mà theo đuổi con gái nhà người ta được!”

“Thế thì phải xem chị phối hợp với em thế nào! Nếu cách luyện tập đúng thì nhất định sẽ theo đuổi được!” Cố Thiên Kỳ nheo mắt với An Diễm, anh nhìn An Diễm mà tim đập loạn xạ.

“Hà? Sao không nói gì vậy?” Cố Thiên Kỳ lập tức chú ý đến bộ dạng mặt hồng của An Diễm

“Không có gì không có gì!” An Diễm vội ngại ngùng xua tay: Công nhận Thiên Kỳ và Cố Thiên Tuấn giống nhau quá!

“Vậy nhé, em bắt đầu đây!” Cố Thiên Kỳ nói xong trong lòng rất vui.

“Ừ, bắt đầu đi!” An Diễm gật đầu, tự động hóa thân mình vào nhân vật Thẩm Sở Hà, tuy vừa nãy Cố Thiên Kỳ phủ nhận người anh thích là Thẩm Sở Hà, nhưng An Diễm cảm thấy vì Cố Thiên Kỳ còn trẻ nên mắc cỡ mà thôi!

“Nào, Nhiên Nhiên, chị đứng yên nhé.” Cố Thiên Kỳ giữ lấy vai của An Diễm, đôi mắt với cảm xúc dâng trào.

“Bắt đầu rồi sao?” An Diễm chớp chớp mắt, cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Cố Thiên Kỳ tốt quá, nói nhập vai là nhập vai, ánh mắt nồng nàn này cứ như là thật vậy!

“Đúng thế, bắt đầu rồi!” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Nhiên Nhiên, bây giờ em đang cảm xúc dạt dào rồi! Chị có thể phối hợp một chút không?”

“Được được, chị phối hợp! Khụ khụ...” An Diễm ho nhẹ một tiếng, giả vờ thẹn thùng nhìn Cố Thiên Kỳ, dù sao thì cô cũng từng đóng quảng cáo cho fairy mà, không thể không bằng một đứa nhóc như Thiên Kỳ!

“Nhiên Nhiên...”

“À, không đúng!”

Cố Thiên Kỳ vừa nói chuyện thì đã bị An Diễm chỉnh lại: “Cố Thiên Kỳ, em phải xem chị là người em thích, không phải người trong nhà, nên không thể gọi tên chị!”

“Tên thì đợi lúc bày tỏ thực sự đổi lại là được rồi!” Cố Thiên Kỳ đau đầu gác tay lên trán, “Nhiên Nhiên, chị đừng ngắt lời em nữa được không?”

“Được được!” An Diễm vội gật đầu, nói một cách đảm bảo, “Lần này chị quyết không nói chen vào nữa!”

Lúc này Cố Thiên Kỳ mới gật đầu hài lòng, anh nghiêm túc nhìn vào mắt của An Diễm nói: “Nhiên Nhiên, thực ra khi lần đầu gặp em, anh không hề có cảm giác đặc biệt gì cả, nhưng những ngày tháng sống cùng với em, anh cũng không biết là anh đã yêu em từ khi nào rồi.”

“...” An Diễm nhìn biểu cảm trịnh trọng lại dịu dàng của Cố Thiên Kỳ, trong lòng bất giác nghĩ: Hừ, thằng nhóc Thiên Kỳ này công nhận yêu Sở Hà rất sâu đậm đây! Nhìn ánh mắt này, vốn dĩ không phải đang diễn mà, nếu Sở Hà nhìn thấy chắc chắn sẽ xiêu lòng!

“Nhiên Nhiên, em biết không? Anh ở nơi mà em không thấy được, đã vì em mà làm rất nhiều chuyện.” Cố Thiên Kỳ bước về trước, tiến sát chỗ An Diễm, “Nhiên Nhiên, anh nói những lời này, không phải là muốn em xiêu lòng hay cảm động, anh chỉ muốn nói, chỉ cần em vui, anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì!”

“...” An Diễm nhìn đôi mắt đen láy biết cười của Cố Thiên Kỳ, đầu óc trống rỗng: Cố Thiên Kỳ thực sự là một tay sát gái thứ thiệt! Mình là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi mà còn suýt xiêu lòng, thật là... Cố Thiên Kỳ đang làm gì thế này?!

An Diễm nhìn thấy Cố Thiên Tuấn càng lúc càng tiến về phía mình, mắt cô mở to lên, người cô ngã về phía sau, nhưng bị Cố Thiên Kỳ ôm lấy.

“Đừng động đây...” Cố Thiên Kỳ một tay nắm lấy tay của An Diễm, một tay nâng cằm của An Diễm lên, sau đó từ từ chạm vào môi của cô.

448. Chương 449

60449. “Này... Không được!” An Điềm cứng đờ cả người sau một hai giây sau đó, đột nhiên cô đẩy Cố Thiên Kỳ ra rồi lùi lại vài bước, đứng cách rất xa Cố Thiên Kỳ.

Hoa sơn chi nở rộ đằng sau đung đưa trong làn gió, mùi thơm nồng nàn tỏa ra khắp nơi, viền váy của An Điềm nhẹ nhàng bay lên, cô đưa tay chỉ Cố Thiên Kỳ, hỏi: “Em em em định làm gì đó?”

Cố Thiên Kỳ bị đẩy ra lùi lại vài bước mới đứng vững được.

Nhiên Nhiên cũng khòe đầy chữ!

Cố Thiên Kỳ cười nhẹ một cái, anh học cách nói lấp bắp của An Điềm, nói: “Em em em đang thực hành mà!”

“Nhưng nhưng nhưng, nhưng mà vừa nãy em...”

“À, chị nói vừa nãy à!” Cố Thiên Kỳ làm như vừa nhớ lại chuyện lúc nãy, nhìn An Điềm hỏi, “Chị tưởng em sẽ hôn chị thật sao?”

“Em...” An Điềm nghiêng rằng, cô thực sự tưởng Cố Thiên Kỳ sẽ hôn cô! Thì ra mình nghĩ sai rồi!

Ôi...

An Điềm thở dài: Cũng phải, mình là bà chị già của Cố Thiên Kỳ mà, lớn hơn cậu ấy ba tuổi, hơn nữa, người cậu ấy thích là Thẩm Sở Hà, sao mình lại suy nghĩ linh tinh, còn phản ứng mạnh như vậy chứ!

Cố Thiên Kỳ nhìn biểu cảm bối rối của An Điềm, bước đến vài bước rồi lại tiến sát về phía An Điềm: “Sao nào? Vừa nãy cảm xúc em tốt như vậy thế mà chị lại cắt ngang, bây giờ phải diễn lại thôi!”

“Ừ.” An Điềm bối rối gật đầu, tuy bây giờ cô đột nhiên ý thức được cảm giác kỳ cục khi làm đối tượng luyện tập của Cố Thiên Kỳ, nhưng làm người tốt thì làm tới cùng vậy, mình cố gắng chịu đựng một chút.

“Được!” Cố Thiên Kỳ cười hài lòng, anh nhìn An Điềm, rồi lại nói một số câu sến súa với An Điềm, nếu An Điềm không có ý chí to lớn chắc là sẽ ngắt đi mất.

Chính là lúc An Điềm đang suy nghĩ lung tung, Cố Thiên Kỳ vừa dứt lời đã nâng cằm của An Điềm lên, khuôn mặt tỏa nắng đó cũng dần tiến sát đến An Điềm.

An Điềm trừng mắt nhìn Cố Thiên Kỳ, cố gắng kiềm chế không đẩy anh ra, dù sao thì cũng vừa ảo tưởng sức mạnh một lần rồi, lần này nhất định không được mất mặt nữa!

Lúc này, khoảng cách ánh mắt giữa Cố Thiên Kỳ và An Điềm chỉ có một milimet mà thôi.

Tiếp đó, Cố Thiên Kỳ hôn lên trán của An Điềm.

Bỗng dưng có một cảm xúc nhẹ nhàng dịu dàng, cả người An Điềm cứng đờ, sững sờ giây lát rồi cô liền đẩy Cố Thiên Kỳ ra, la lên: “Cố Thiên Kỳ, em làm gì vậy?”

“Chỉ hôn trán thôi mà, không có hôn môi, em đã kiềm chế lắm rồi!” Cố Thiên Kỳ nhún vai.

“Vừa nãy em bảo là sẽ không hôn mà?” An Điềm ra sức dùng tay lau văng trán, bị người mà mình xem như em trai hôn lên trán, cảm giác này thực sự rất kỳ lạ! Cố Thiên Kỳ này thật là!

“Em bảo không hôn khi nào chứ?” Cố Thiên Kỳ bước lên trước hỏi ngược lại.

“Lúc này rõ ràng em bảo là ”Chị tưởng em sẽ hôn thật sao” mà, không phải ý là em sẽ không hôn sao?” An Điềm tiếp tục lau trán hỏi ngược lại.

“À, câu đó à?” Cố Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn An Điềm nói, “Vậy chị tưởng như vậy là đúng rồi đấy! Em sẽ hôn thật đấy!”

“Em...” An Diễm nghiêng rằng, cô vốn dĩ tưởng Cố Thiên Kỳ và Cố Thiên Tuấn chỉ giống nhau về dung mạo, không ngờ cả tính cách cũng giống nhau như vậy, đều rất mặt dày!

“Nhiên Nhiên, em cảm thấy cảm xúc lúc nãy của mình không đạt lắm.” Cố Thiên Kỳ nghiêm túc nhìn An Diễm rồi đề nghị, “Nên, chúng ta làm lại lần nữa đi!”

“Làm lại lần nữa?” An Diễm bĩu môi, tiến lên vài bước chỉ vào mặt Cố Thiên Kỳ, “Chị đây trúng phải bùa ngải của em thì mới làm lại lần nữa! Cố Thiên Kỳ, chị nói em biết, em cứ không biết lớn nhỏ như vậy thì chị...”

“Nhiên Nhiên!” Cố Thiên Kỳ thuận thế nắm tay của An Diễm rồi hỏi, “Mới luyện tập có một lần thôi, mà chị đã không chịu rồi, chị còn muốn giúp em theo đuổi bạn gái không vậy?”

“Chị bảo giúp em theo đuổi bạn gái, nhưng không bảo là để em hôn lên trán chị!” An Diễm không vui nói.

“Hôn lên trán thì đã sao nào? Bây giờ ở Mỹ ai cũng ôm hôn thăm thiết.” Cố Thiên Kỳ làm ra vẻ đương nhiên, “Nhiên Nhiên, không lẽ chị vì một nụ hôn lên trán mà ngại sao?”

“Không!” An Diễm vội lắc đầu, nghe Cố Thiên Kỳ nói như vậy, An Diễm cũng cảm thấy bản thân cũng phản ứng hơi quá, nhưng cô cứ cảm thấy có gì đó không đúng!

“Nếu đã không có gì!” Cố Thiên Kỳ bước lên trước một bước, “Vậy thì chúng ta bắt đầu đi!”

“Nhưng...” An Diễm cau mày, nhìn Cố Thiên Kỳ từ từ tiến đến bên mình, cô bất giác lùi lại một bước.

Chính lúc này, điện thoại An Diễm reng lên.

Cố Thiên Kỳ cau mày nhìn An Diễm lấy điện thoại trong túi từ chiếc váy dài cô đang mặc ra.

“Cao Lỗi gọi, nhất định là Doanh Doanh có tin tốt rồi!” An Diễm vui mừng xem điện thoại, lập tức bấm phím nghe, “Cao Lỗi, Doanh Doanh sao rồi?”

“Tôi gọi điện cho cô cũng chính là vì chuyện của Doanh Doanh!” Cao Lỗi ngồi bên cạnh giường của Khưu Doanh Doanh sờ vào khuôn mặt của Khưu Doanh Doanh, rồi nói với An Diễm ở đầu bên kia, “Bác sĩ nói tình trạng Doanh Doanh càng lúc càng tốt, qua kiểm tra thì thấy mức độ hoạt động não của Doanh Doanh có chuyển biến rất tốt, nhưng có tính lại hoàn toàn không còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của mọi người.”

Cao Lỗi noi đến đây thì lấy miếng xoài sấy trên bàn đặt lên mũi của Khưu Doanh Doanh rồi nói: “Lần trước, cô dùng miếng xoài sấy giúp Doanh Doanh có phản ứng, tôi muốn nhờ cô đến đây thử lại lần nữa xem được không?”

“Đương nhiên là được rồi!” An Diễm gật đầu dứt khoát, nếu có thể giúp Doanh Doanh tỉnh lại, cô làm gì cũng được, “Cao Lỗi, bây giờ tôi đến bệnh viện ngay.”

“Ừ, cảm ơn cô, An Diễm.” Cao Lỗi bây giờ từ cảm giác đau thương đã dần lấy lại được bình tĩnh, vì anh biết, nhất định Doanh Doanh sẽ tỉnh lại!

“Đừng khách sáo!” An Diễm cười, sau khi cô cúp máy thì chạy vội vào biệt thự lấy chiếc túi của mình.

“Nhiên Nhiên, chị đi đâu vậy?” Cố Thiên Kỳ đứng bên cạnh thấy An Diễm lúc thì vui vẻ, lúc thì chăm chú, lúc thích thú, anh không muốn Nhiên Nhiên mà anh thích lại vì người khác mà thay đổi cảm xúc như vậy.

“Chị phải đến bệnh viện, em ở biệt thự chơi một chút đi nhé!” An Diễm qua loa nói xong thì đi vào trong biệt thự.

Cố Thiên Kỳ vội chạy theo, hỏi: “Bệnh viện? Tại sao phải vào bệnh viện?”

“Đến bệnh viện thăm bạn của chị!” An Diễm vừa nói vừa lấy túi.

Cố Thiên Kỳ cúi đầu suy nghĩ một chút rồi chạy theo nói: “Nhiên Nhiên, em đi cũng muốn đi cùng chị!”

“Em cũng muốn đi sao?” An Diễm dừng bước, quay người lại, “Em đi làm gì chứ?”

“Chị ở đâu, em đi đến đó.” Cố Thiên Kỳ đứng trước mặt An Diễm, “Em đi cùng chị sẽ an tâm hơn, lẽ nào chị muốn một đám vệ sĩ vây quanh chị sao?”

An Điềm cau mày, cảm thấy Cố Thiên Kỳ nói rất có lý, cô gật đầu: “Cũng được, em đi với chị đi!”

Thấy An Điềm đồng ý, Cố Thiên Kỳ với nụ cười tỏa nắng lập tức nói: “Đi nào!”

449. Chương 450

60450.Sau khi hai người đến bệnh viện thì gõ cửa vào phòng của Khuru Doanh Doanh.

Bố mẹ của Khuru Doanh Doanh và Cao Lỗi thấy An Điềm đến lập tức chạy đến chào đón: “An Điềm, cô đến rồi à!”

“Chào chú chào cô!” An Điềm chào bố mẹ của Khuru Doanh Doanh rồi nhìn sang Cao Lỗi, “Cao Lỗi.”

“Ừ.” Cao Lỗi gật đầu với An Điềm, ánh mắt bắt gặp nhìn về phía Cố Thiên Kỳ đang đứng bên An Điềm

“Người này là...” Cao Lỗi phát hiện người đàn ông bên cạnh An Điềm rất giống với Cố tổng, nhưng khí chất hoàn toàn khác.

Cố tổng bá khí trầm lặng, đậm khí chất, còn người con trai trước mặt thì mang cho người ta cảm giác trẻ trung, cứ nheo mắt cười, chỉ là mới gặp lần đầu, anh không biết là đằng sau nụ cười đó là bộ mặt như thế nào.

“Đây là Thiên Kỳ, em trai của Cố Thiên Tuấn!” An Điềm vội giới thiệu với Cao Lỗi và bố mẹ của Khuru Doanh Doanh.

Được An Điềm giới thiệu, Cao Lỗi mới sực nhớ ra, đúng là Cố tổng có một đứa em trai gọi là Cố Thiên Kỳ, chỉ là đại đa số thời gian của mình và Cố tổng đều ở công ty, nên không có ấn tượng gì nhiều với cậu chủ nhỏ này.

“Chào anh.” Cố Thiên Kỳ tiến về trước một bước bắt tay với Cao Lỗi.

“Chào cậu.” Cao Lỗi cũng gật đầu và bắt tay với Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ tươi cười nhìn Cao Lỗi: Anh nhớ bố từng nói, Cao Lỗi này là trợ lý đắc lực của Cố Thiên Tuấn, không ngờ vì một người phụ nữ mà bỏ cả vị trí trợ lý tập đoàn Cố Thị!

Nhưng như vậy càng tốt, kế hoạch của mình sẽ càng dễ dàng thực hiện hơn!

Cố Thiên Kỳ vừa cười vừa thu tay lại.

Lúc này, An Điềm đã đi đến bên giường của Khuru Doanh Doanh, cô đưa tay sờ lên khuôn mặt nhợt nhạt của Khuru Doanh Doanh, quay đầu nhìn bố mẹ của Khuru Doanh Doanh: “Cô chú, con thấy sắc mặt của Doanh Doanh tốt hơn trước rất nhiều.”

Bố mẹ của Khuru Doanh Doanh biết là An Điềm đang an ủi họ vui thôi, nhưng cũng gật đầu: “Bác sĩ bảo, từ sau khi Doanh Doanh có chút phản ứng thì tình hình khả quan lên rồi, bây giờ đã đạt đến một giới hạn khác, chỉ cần có thêm những kích thích nhỏ với Doanh Doanh chắc chắn nó sẽ tỉnh lại, nên cô chú mới gọi con đến đây thử với cô chú.”

“Vâng, con sẽ cố gắng hết sức giúp Doanh Doanh!” An Điềm gật đầu.

“An Điềm, cô đã nghĩ ra cách gì rồi sao?” Nghe An Điềm nói, Cao Lỗi vừa nói chuyện xong với Cố Thiên Kỳ lập tức đi đến trước mặt cô.

“Ồ, tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra cách gì hay cả, chỉ là vừa thấy miếng xoài sấy trên bàn, đột nhiên nghĩ ra một cách, không biết có được không.” An Điềm nói, ngại ngùng cúi đầu xuống.

“Cô nói thử xem! Chỉ cần có thể giúp Doanh Doanh tỉnh lại thì cách gì tôi cũng sẽ thử!” Cao Lỗi tràn đầy hy vọng nhìn An Điềm.

“Vậy thì tốt.” An Điềm gật đầu, “Thì là lần trước tôi nói có người muốn giành xoài sấy của Doanh Doanh thì em ấy phản ứng ngay, nhưng người em ấy quan tâm nhất chính là Cao Lỗ anh đây, lần này tôi định nói với Doanh Doanh là có người muốn giành mất anh!”

“Giành tôi?” Cao Lỗ sững sờ, nhất thời chưa phản ứng được gì.

“Đúng, tôi nhớ lần trước Doanh Doanh thấy Susan đồng nghiệp của anh đột nhiên trở nên xinh đẹp thì lập tức như gặp kẻ địch vậy, sau đó em ấy nhờ tôi bày kế giúp để tránh việc Susan giành mất anh đi.” An Điềm ngại ngùng giải thích.

“Susan giành mất tôi?” Cao Lỗ càng cảm thấy khó hiểu.

“Chính là lần trước, Doanh Doanh tranh thủ anh mang cơm trưa, em ấy nhờ tôi thăm dò xem tại sao Susan lại trở nên xinh đẹp như vậy, em ấy tưởng Susan thích anh, nên mới thay đổi, nên lo trước tính sau nhờ tôi đi thăm dò Susan.” Nói đến đây, An Điềm lại vội giải thích với Cao Lỗ, “Doanh Doanh không phải có ý muốn điều tra anh đâu, chỉ là em ấy quá quan tâm đến anh, em ấy còn trẻ cũng không biết yêu đương là gì nên mới làm như vậy!”

“...” Khi Cao Lỗ và bố mẹ Khưu Doanh Doanh ngạc nhiên về những việc làm trước đây của Khưu Doanh Doanh thì Cố Thiên Kỳ bất giác cau mày: Không ngờ, Susan vì gặp mình mà trở nên xinh đẹp lại đây vào chuyện như thế này!

“Không sao.” Cao Lỗ nghe An Điềm nói xong, lắc đầu, chỉ là anh không ngờ, Doanh Doanh lại quan tâm mình như thế.

“Vậy tôi có thể thử một chút không?” An Điềm thăm dò Cao Lỗ.

“Đương nhiên là được rồi.” Cao Lỗ gật đầu, nhường chỗ cho An Điềm.

An Điềm đi đến bên giường của Khưu Doanh Doanh, đưa tay vuốt lại tóc cho Khưu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, khi nào em tỉnh lại vậy? Chị An Điềm nhớ em lắm.”

An Điềm vừa nói xong thì thấy ngón tay của Khưu Doanh Doanh nhúc nhích: Nhất định là Doanh Doanh nghe thấy mình nói chuyện, chỉ là vẫn chưa thể mở mắt ra được!

An Điềm kích động hít thở sâu, tiếp tục nói: “Doanh Doanh, em mau tỉnh lại đi, bây giờ Cao Lỗ vì em mà gầy đi trông thấy rõ đấy! Gần đây, ngay cả Susan cũng đến thăm em!”

An Điềm nói xong, thấy ngón tay của Khưu Doanh Doanh đang nhắm mắt cử động mạnh một cái.

An Điềm nghiêng rằng, biết bây giờ mình phải cố gắng tiếp tục: “Bây giờ Susan rất tốt với Cao Lỗ, luôn ở bên cạnh Cao Lỗ, an ủi anh ấy, khích lệ anh ấy, người khác nhìn vào rất cảm động.”

Lúc này, Khưu Doanh Doanh đang nhắm chặt mắt lại, mí mắt cử động, nhưng cũng chỉ là một cử động nhẹ, ai nấy đều chăm chú theo dõi Khưu Doanh Doanh, càng ôm niềm hy vọng nhìn An Điềm: Doanh Doanh nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định!

An Điềm cắn chặt môi, nói: “Lần trước chị bảo Susan trở nên xinh đẹp không phải vì Cao Lỗ, thực ra là gạt em đấy! Susan vì muốn giành lấy Cao Lỗ mới lột xác như vậy! Doanh Doanh, em mau tỉnh lại đi! Nếu trễ chút nữa thì Cao Lỗ sẽ bị Susan giành mất đấy!”

Lúc này, tất cả mọi người đều thấy lông mi của Khưu Doanh Doanh nhúc nhích một cái!

“Bác sĩ!” Cao Lỗ kích động lao ra khỏi cửa, mẹ của Khưu Doanh Doanh sà vào lòng của bố Khưu Doanh Doanh khóc không thành tiếng, Cố Thiên Kỳ chăm chú cảnh tượng kỳ lạ này, thực sự không biết nên nói gì.

Còn An Điềm, lập tức nắm lấy tay của Khưu Doanh Doanh tiếp tục cố gắng: “Doanh Doanh, em nghe chị nói phải không, mau mở mắt ra nào, dùng sức, em sẽ lập tức có thể nhìn thấy Cao Lỗ, còn có bố mẹ của em nữa! Khưu Doanh Doanh, mau mở mắt ra!”

An Điềm rất kích động khích lệ Khưu Doanh Doanh, nhưng ngay sau đó, cô đột nhiên ngẩn người: Đôi mắt của Doanh Doanh... Bác sĩ nói, bây giờ đôi mắt của Doanh Doanh không thể nhìn thấy gì nữa!

Nếu Doanh Doanh tỉnh lại nhưng phát hiện mình không thể nhìn thấy gì nữa thì em ấy phải làm sao đây?

Nghĩ đến đây, An Diễm trở nên hoảng loạn, cô cúi đầu nhìn Khứu Doanh Doanh đang cố gắng mở mắt ra, một cảm giác bất lực mãnh mẽ ập đến.

“An Diễm, Doanh Doanh sao rồi?” Cao Lỗi sau khi gọi bác sĩ đến thì liền chạy thẳng vào phòng bệnh.

“Hình như Doanh Doanh đang cố gắng tỉnh lại.” An Diễm ngẩng đầu lên, nhìn Cao Lỗi đang rất kích động, cô đặt tay Khứu Doanh Doanh vào tay của Cao Lỗi.

450. Chương 451

60451.“Doanh Doanh, anh là Cao Lỗi, em mau tỉnh lại có được không? Anh thực sự sắp không trụ nổi nữa rồi, bác sĩ sắp đến rồi, em mau mở mắt ra đi!” Cao Lỗi nắm chặt tay của Khứu Doanh Doanh, giọng nói run rẩy.

Lúc này, bờ môi nhợt nhạt của Khứu Doanh Doanh mở nhẹ, mi mắt cũng cử động, mắt cô giống như con bướm vỡ kén, khó khăn và kiên trì, dần dần, dần dần mở ra.

“Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

Tất cả mọi người trong phòng đều hô hào vui mừng, Cao Lỗi kích động hôn lên má của Khứu Doanh Doanh, gương mặt mệt mỏi lúc trước giờ đây phấn chấn hẳn lên, bố mẹ của Khứu Doanh Doanh nắm chặt tay nhau, vô cùng khôn siết.

Các bác sĩ nhanh chóng bước đến, bắt đầu làm các xét nghiệm kiểm tra cho Khứu Doanh Doanh.

Cả phòng bệnh náo nhiệt hẳn lên, ai cũng vui mừng, chỉ có An Diễm cứ nhìn vào đôi mắt vô định của Khứu Doanh Doanh.

An Diễm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Khứu Doanh Doanh, thấy cô đang cố gắng mở mắt ra để nhìn mọi thứ xung quanh.

Bất giác, An Diễm cảm thấy những người khác đều trở thành nỗi ám ảnh, cô chỉ thấy Khứu Doanh Doanh bất lực nhìn vào nơi nào đó trong phòng bệnh, vẫn cứ chớp mắt.

“Doanh Doanh...” An Diễm buồn bã bước đến.

“Bây giờ tôi phải kiểm tra cho bệnh nhân, mọi người vui lòng ra ngoài!” Bác sĩ chủ trị ra lệnh, tất cả mọi người từ từ bình tĩnh lại, bố mẹ Khứu Doanh Doanh vừa quay đầu nhìn Khứu Doanh Doanh, vừa mừng rỡ ra khỏi phòng bệnh.

Còn Cao Lỗi cũng hôn lên trán của Khứu Doanh Doanh rồi buông tay cô ra.

Lúc Cao Lỗi buông tay ra, An Diễm rõ ràng nhìn thấy Khứu Doanh Doanh nháy mắt, nhất định là cô ấy muốn hỏi gì đó.

“Nhiên Nhiên, chúng ta ra ngoài đi!” Cố Thiên Kỳ cúi đầu nhìn An Diễm, cắt ngang suy nghĩ của cô.

An Diễm lại nhìn Khứu Doanh Doanh lần nữa, sau đó gật đầu theo Cố Thiên Kỳ ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài phòng bệnh, Cao Lỗi vui mừng đi qua đi lại, bình thường anh là một người cực kỳ điềm tĩnh, nhất định là vui quá mức rồi mới đứng ngồi không yên như vậy

An Diễm dựa vào tường, dán mắt vào cửa phòng bệnh, tuy cô cũng rất vui, nhưng An Diễm lo lắng nhiều hơn, cô không biết là sau khi Doanh Doanh biết đôi mắt mình không nhìn thấy gì nữa sẽ có phản ứng thế nào.

“Sao vậy? Nhiên Nhiên?” Cố Thiên Kỳ đến bên cạnh An Diễm, anh phát hiện An Diễm có gì đó sai sai, tuy nụ cười vẫn nở trên mặt nhưng ánh mắt có chút lo lắng.

“Chị...” An Diễm ngẩng mặt lên nhìn Cố Thiên Kỳ, có chút do dự, “Chị lo...”

“An Diễm, cảm ơn con!” Mẹ của Khuê Doanh Doanh không để gì ổn định lại cảm xúc của mình, vội đi đến trước mặt An Diễm nói tiếng cảm ơn.

“Không có gì!” An Diễm vội lắc đầu, “Con chỉ giúp một chút thôi, là bản thân Doanh Doanh kiên cường, cô chú và Cao Lỗi mới là động lực to lớn giúp Doanh Doanh tỉnh lại.”

“Ừm...” Mẹ của Khuê Doanh Doanh vừa nói vừa rơi nước mắt.

“Cô đừng khóc, bây giờ Doanh Doanh tỉnh lại là chuyện tốt mà, chút nữa em ấy mà thấy cô khóc thì...” An Diễm nói đến đây, đột nhiên dừng lại, chỉ là một câu an ủi thôi, An Diễm đã cảm thấy có gì đó không ổn rồi, đôi mắt của Doanh Doanh...

Chính là lúc An Diễm không biết phải làm sao thì cửa phòng mở ra, một nhóm bác sĩ cũng đi vào.

“Bác sĩ, Doanh Doanh thế nào rồi?” Bố mẹ của Khuê Doanh Doanh thấy cửa phòng bệnh mở ra, lập tức chạy đến hỏi.

Cao Lỗi và An Diễm cũng chạy đến, háo hức nhìn bác sĩ.

“Qua kiểm tra thì hiện tại bệnh nhân đã tỉnh lại hoàn toàn rồi, chỉ là phần máu bầm trong não vẫn chưa sạch, phải tiếp tục quan sát, và...” Bác sĩ nói đến đây thì dừng lại.

“Còn gì? Chúng tôi nhất định sẽ nghe lời dặn dò của bác sĩ!” Bố mẹ Khuê Doanh Doanh, còn có Cao Lỗi và An Diễm tiến về trước.

“Còn nữa, bây giờ người bệnh vừa tỉnh lại, không thể chịu nổi cú sốc được, hiện tại người bệnh vẫn chưa biết chuyện cô ấy bị mù, nên cố gắng để cô ấy bình tĩnh nhất có thể đón nhận sự thật này.”

Nghe đến đây, mọi người vốn dĩ rất vui mừng đều lặng xuống, vừa nãy họ chỉ chìm đắm trong chuyện Doanh Doanh tỉnh lại thôi, nhưng quên mất chuyện Doanh Doanh bị mù rồi! Doanh Doanh gặp phải biến cố lớn như vậy, khó khăn lắm mới tỉnh lại được, nhưng lại phát hiện mình không nhìn thấy gì nữa, dù là ai thì cũng không thể chấp nhận được!

Lúc này, Cao Lỗi đứng ra, anh nhìn bác sĩ, trịnh trọng nói: “Bác sĩ, tôi sẽ giúp Doanh Doanh nhanh chóng chấp nhận sự thật. Hy vọng các bác sĩ hãy tiếp tục giúp cô ấy mau chóng hồi phục.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Bác sĩ cũng nhìn Cao Lỗi nghiêm túc gật đầu, “Bệnh nhân vẫn đang nằm trên giường, mọi người vào thăm trước đi.”

“Vâng.” Cao Lỗi gật đầu với bác sĩ, đưa tay mở cửa phòng bệnh, An Diễm và bố mẹ Khuê Doanh Doanh cũng thấp thỏm đi theo.

Khuê Doanh Doanh tỉnh lại, đôi mắt vô định nhìn vào khoảng không, khuôn mặt nhợt nhạt như một tờ giấy, biểu cảm hoạt bát khi xưa giờ trở nên cứng đờ.

Đặc biệt là đôi mắt, mơ màng và bất lực.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Khuê Doanh Doanh liền quay đầu lại, sau đó mới chuyển động con người theo hướng có âm thanh.

“Chú đẹp trai, bố mẹ, mọi người ở đó à?” Khuê Doanh Doanh mấp má miệng, giọng khàn khàn, đôi mắt vô hồn nhìn về góc tường.

“Có, mọi người đều ở đây!” Mẹ của Khuê Doanh Doanh nghẹn ngào, gần như bổ nhào đến trước giường của Khuê Doanh Doanh, bà nắm chặt tay của Khuê Doanh Doanh, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng không dám phát ra tiếng khóc.

“Mẹ.” Khuê Doanh Doanh nhìn về nơi xa xăm cười, cô nắm tay của mẹ hỏi, “Bây giờ là buổi tối à? Hay là cúp điện? Tại sao con không thấy gì cả?”

“Doanh Doanh...” Mẹ của Khuê Doanh Doanh nhắm chặt đôi mắt lại, nước mắt giàn giụa, đứa con gái đáng yêu hoạt bát của bà sao lại thành ra thế này chứ?! Sao lại thành ra như vậy?!

“Mẹ, mẹ khóc à?” Khuru Doanh Doanh đưa tay ra dò xét, cô muốn sờ lên mặt của mẹ mình, “Mẹ mau bảo người đến sửa đèn đi, con không thấy đường!”

“Doanh Doanh, người ở bệnh viện đã nhờ người đến sửa rồi, cần ít thời gian để sửa.” Cao Lỗi đi đến bên giường, giọng nhẹ nhàng bình tĩnh.

Mẹ của Khuru Doanh Doanh lau đi nước mắt, rồi đặt tay của Khuru Doanh Doanh vào tay của Cao Lỗi, bà đứng dậy, cố nuốt nước mắt đi qua một bên.

Bố của Khuru Doanh Doanh ôm vợ mình, cố gắng kiên trì.

“Chú đẹp trai?” Giọng của Khuru Doanh Doanh bỗng nhiên lên cao, cô nắm chặt tay của Cao Lỗi rồi nói, “Chú giỏi thật, tôi như vậy mà chú có thể tìm được tôi nhanh như vậy!”

“Ừ.” Cao Lỗi gật đầu, rồi lại nhớ là Khuru Doanh Doanh không thấy mình gật đầu, bàn tay nắm tay của Khuru Doanh Doanh bỗng chốc siết chặt lại.

“Chú đẹp trai, lúc tôi ngủ đã mơ một giấc mơ.” Khuru Doanh Doanh nằm trên giường, nhắm mắt cười.

451. Chương 452

60452: “Em nằm mơ à?” Cao Lỗi chạm vào khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Khuru Doanh Doanh hỏi một cách âu yếm.

“Tôi mơ thấy chị Lý cùng phòng định giành lấy bạch xoài sấy mà tôi thích ăn nhất. Trong mơ, chị An Diễm còn nói với tôi rằng Susan muốn cướp chú đi! Lúc đó tôi rất sợ, tôi nghĩ mình không thể tiếp tục ngủ nữa, nếu không chú thực sự sẽ bị người ta cướp đi mất!” Khuru Doanh Doanh nắm chặt tay Cao Lỗi hỏi: “Chú đẹp trai, chú sẽ bị người khác cướp đi thật à?”

“Không đâu.” Cao Lỗi trả lời chắc chắn: “Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Vâng, thế là tốt!” Khuru Doanh Doanh cười tươi hơn. Cô gật đầu thật mạnh nói với Cao Lỗi. “Chú đẹp trai ơi, tôi nhớ khi tôi bất tỉnh, đầu của tôi đau lắm. Nhưng bây giờ tỉnh lại rồi, nó vẫn đau như thế. À phải rồi, tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.” Cao Lỗi nói bằng giọng nhẹ nhàng. “Vả lại, em đã tỉnh rồi, vậy là ổn rồi.”

“Ừm.” Khuru Doanh Doanh chớp mắt nói: “Chú đẹp trai à, chú đỡ tôi ngồi dậy được không? Tôi nằm mệt rồi, muốn ngồi dậy một lát.”

“Được.” Cao Lỗi gật đầu rồi đưa hai tay ôm lấy vai Khuru Doanh Doanh.

Những người khác thấy vậy đều muốn đến giúp đỡ, nhưng đều bị Cao Lỗi giơ tay lên ngăn cản. Họ đành phải đứng yên ở đó, tiếp tục nhìn Cao Lỗi một mình đỡ Khuru Doanh Doanh ngồi dậy.

Dưới sự giúp đỡ của Cao Lỗi, Khuru Doanh Doanh đã ngồi dậy một cách khó khăn. Vì vừa mới tỉnh lại, cơ thể của cô vẫn còn yếu, chỉ một hành động đơn giản là ngồi dậy mà cũng đã làm cô mệt đến mức thở hổn hển.

Ngay lúc này, ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở của tấm rèm, chiếu lên mặt Khuru Doanh Doanh.

Khuru Doanh Doanh vừa ngồi dậy bỗng giật mình. Cô từ từ đưa tay ra và đặt lên mặt mình.

Hơi ấm của ánh mặt trời xuyên qua da cô, thấm vào máu cô, nhưng lại khiến trái tim cô như rơi xuống địa ngục lạnh lẽo.

Khuru Doanh Doanh chớp mắt hoảng hốt nắm lấy tay Cao Lỗi hỏi: “Chú đẹp trai à, bây giờ đang là ban đêm phải không?”

Cổ họng của Cao Lỗi nghẹn lại, nhưng anh vẫn mỉm cười nói: “Tất nhiên là đang đêm rồi, nhưng hôm nay trời rất tối, không có trăng sao gì cả. Hay là để anh bế em xuống giường, đến cạnh cửa sổ xem có trăng và sao không.”

“Chú gạt tôi!” Khuru Doanh Doanh hất mạnh tay của Cao Lỗi ra. Cô run rẩy những ngón tay, đôi mắt trống rỗng nhìn vào đầu đó, nhưng lại chỉ ngón tay mình về phía cửa sổ. “Vừa rồi tôi cảm nhận được ánh mặt trời đang chiếu vào mặt tôi, bây giờ đang là ban ngày có phải không?”

“Không! Không phải như thế!” Mẹ của Khuru Doanh Doanh thét lên rồi chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa lại thật mạnh. Chớp mắt, cả phòng bệnh chìm vào bóng tối.

“Bây giờ đang là ban đêm, là ban đêm thật đấy!” Mẹ của Khuru Doanh Doanh bỏ nhào đến trước giường bệnh của Khuru Doanh Doanh, ôm lấy mặt cô. “Doanh Doanh à, bây giờ đang là ban đêm thật đấy con!”

“Không, mẹ gạt con! Mẹ gạt con!” Khuru Doanh Doanh lùi thật mạnh về phía sau, cô liên tục lắc đầu. “Mắt của con, mắt của con bị sao vậy? Tại sao con không nhìn thấy gì cả? Tại sao?”

“Doanh Doanh...” Cao Lỗi kéo Khuru Doanh Doanh lại và ôm vào lòng mình. Anh liên tục hôn lên trán Khuru Doanh Doanh an ủi. “Bác sĩ nói, mắt của em sẽ khỏe lại thôi, nhưng cần một khoảng thời gian. Em đừng sợ!”

“Không, tôi không muốn! Tôi không muốn!” Khuru Doanh Doanh giơ tay lên chạm vào mí mắt của mình, bỗng phát hiện ra trên phần da chỗ đôi mắt hai mí của mình lại có một vết sẹo lồi lên.

Khuru Doanh Doanh như chết lặng, và trong giây tiếp theo, cô trở nên rất điên loạn: “Mắt của tôi, mắt của tôi, tại sao mắt của tôi lại bị như thế? Tại sao?”

“Doanh Doanh...” Cao Lỗi siết chặt lấy Khuru Doanh Doanh, trong giọng điềm tĩnh có chút nghẹn ngào. “Doanh Doanh à, sau này, anh chính là đôi mắt của em. Sẽ ổn thôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Tại sao? Tại sao? Tại sao?” Khuru Doanh Doanh hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật. “Mắt của tôi, tại sao mắt của tôi lại không nhìn thấy nữa?”

Nhìn thấy Khuru Doanh Doanh đau lòng như vậy, khóe mắt của An Điem cũng đỏ au. Doanh Doanh đau đớn như thế, nhưng mình lại không làm được gì cả!

“Doanh Doanh!” An Điem đi đến trước mặt Khuru Doanh Doanh nói: “Em đừng nản chí! Như Cao Lỗi nói, mắt của em vẫn còn cơ hội nhìn thấy trở lại mà, chỉ cần em tiếp tục mạnh mẽ lên!”

“Chị An Điem...” Đầu tiên, Khuru Doanh Doanh hơi thẫn thờ, rồi sau đó hươ tay vài lần trong không trung.

“Doanh Doanh, chị ở đây, chị ở đây!” An Điem nhanh chóng nắm lấy tay của Khuru Doanh Doanh, khẽ an ủi: “Chị ở đây...”

“Chị An Điem, em không nhìn thấy gì cả! Em không nhìn thấy gì cả!” Thời khắc mà Khuru Doanh Doanh chụp lấy tay của An Điem, cuối cùng cô cũng không thể kìm được mà òa khóc.

“Doanh Doanh, em đừng khóc, khóc sẽ làm vết thương trên mắt em bị nhiễm trùng đấy!” Cao Lỗi ôm chặt Khuru Doanh Doanh trong vòng tay, cúi đầu hôn khô những giọt nước mắt trên mặt cô.

Nhưng nước mắt của Khuru Doanh Doanh giống như những hạt ngọc bị đứt dây, cứ không ngừng rơi xuống.

“Em không muốn, em không muốn...” Khuru Doanh Doanh vẫn lắc đầu nguầy nguậy, cú sốc này thực sự khiến cô cảm thấy bất lực. Trước mắt không có ánh sáng và hy vọng, bây giờ cô phải đối mặt với bóng tối vô tận.

“Không... Mọi người ra ngoài hết đi!” Khuru Doanh Doanh đột nhiên thả tay An Điem ra, cô cố trốn to mắt mình, nhìn vào một nơi nào đó trong phòng bệnh rồi hét lên. “Tất cả ra ngoài hết đi! Ra ngoài! Tôi không muốn mọi người nhìn thấy tôi như thế này! Tôi không muốn!”

An Điem bị đẩy ra nên lão đảo suýt ngã xuống đất, may mà Cố Thiên Kỳ nhanh tay lẹ mắt, đã đỡ kịp An Điem.

Lúc này, bác sĩ nãy giờ vẫn đứng trước cửa phòng bệnh chợt lên tiếng. Ông nhìn sang bố mẹ của Khuất Doanh Doanh và An Diễm rồi nói: “Bây giờ người bệnh không thể bị kích động, tốt nhất hãy nghe theo cô ấy. Cô ấy bảo mọi người ra ngoài, mọi người cứ tạm thời ra ngoài trước đi!”

An Diễm nhìn bác sĩ rồi cuối cùng cũng gật đầu, rồi bước ra khỏi phòng bệnh với Cố Thiên Kỳ.

Bố mẹ của Khuất Doanh Doanh cũng nhìn vào Khuất Doanh Doanh bằng ánh mắt quan tâm rồi buồn bã bước ra khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại một mình Cao Lỗi ở lại trong phòng với Doanh Doanh.

Bên ngoài phòng bệnh, mọi người vừa rồi đang đắm chìm trong niềm vui vì Khuất Doanh Doanh đã tỉnh dậy, bây giờ đều rất buồn.

Mẹ của Khuất Doanh Doanh đi đến trước mặt bác sĩ, hỏi với giọng lo lắng: “Bác sĩ, bây giờ tình trạng Doanh Doanh như vậy, chúng ta phải làm sao? Khó khăn lắm nó mới tỉnh lại, lỡ như vì vấn đề ở mắt mà nghĩ quẩn, vậy chúng tôi phải sống thế nào đây?”

Bác sĩ cúi mặt, có vẻ rất khó xử: “Điều quan trọng nhất bây giờ là khơi thông tâm lý cho người bệnh, để cô ấy từ từ chấp nhận thực tế, không thể để cô ấy kích động như vậy mãi được.”

Trong phòng bệnh, Khuất Doanh Doanh vẫn vùng vẫy dữ dội trong vòng tay của Cao Lỗi. Cô la khóc lên: “Chú buông tôi ra, buông tôi ra!”

“Doanh Doanh, em vừa tỉnh lại, cơ thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, không thể di chuyển lung tung. Em ngoan ngoãn nằm xuống được không?” Cao Lỗi ôm ghì lấy Khuất Doanh Doanh, nhưng không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Không, tôi không muốn! Tôi không muốn!” Khuất Doanh Doanh lắc đầu điên cuồng. “Tôi không muốn bị mù! Tôi không muốn suốt ngày ở trong bóng tối! Trời xanh, mây trắng, và nhiều thứ khác mà mọi người đều quen mắt, tôi không thể nhìn thấy nữa, không bao giờ được nhìn thấy nữa!”

452. Chương 453

60453.Nước mắt chảy ra từ trong đôi mắt vô hồn của Khuất Doanh Doanh, cô đưa tay ra mò mẫm và ôm lấy khuôn mặt của Cao Lỗi rồi lẩm bẩm. “Còn nữa, sau này tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy mặt chú nữa, không bao giờ được nhìn thấy nữa rồi!”

“Không sao. Doanh Doanh à, không sao đâu!” Cao Lỗi nắm lấy tay của Khuất Doanh Doanh nói: “Không nhìn thấy cũng không sao, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Em thích gì, anh sẽ nói cho em nghe, tay em sẽ chạm vào chúng và cảm nhận!”

“Không, tôi không muốn, tôi không muốn như vậy! Tôi muốn mắt mình khỏe lại!”

Giọng nói đau khổ tột cùng của Khuất Doanh Doanh xuyên qua cánh cửa phòng bệnh, mọi người nghe thấy tiếng khóc đều cúi gằm mặt xuống trong vô thức.

An Diễm cắn chặt môi và nhìn xuống sàn nhà trắng sạch của hành lang bệnh viện, trong lòng bỗng trĩu nặng một nỗi buồn sâu sắc. Cảm giác bất lực không thể thay đổi mà chỉ có thể nhìn thẳng vào này, thực sự quá ức chế.

Khuất Doanh Doanh đã khóc la suốt buổi chiều trong phòng bệnh, và An Diễm cũng đứng lo lắng bên ngoài suốt cả buổi chiều.

Sau đó, vì Khuất Doanh Doanh khóc la quá dữ dội, nên bác sĩ đành phải tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, Khuất Doanh Doanh mới ngủ mê man.

Chờ đến cuối cùng, An Diễm vẫn không được vào gặp Khuất Doanh Doanh, nên cô phải an ủi bố mẹ của Khuất Doanh Doanh một lúc, sau đó trở về biệt thự dưới sự hộ tống của Cố Thiên Kỳ.

Do hôm nay xảy ra chuyện của Khuu Doanh Doanh, nên tinh thần của An Diễm đã suy sụp rất nhiều. Sau khi trở về biệt thự, cô vẫn buồn bã không nói gì.

Cố Thiên Kỳ nhìn thấy tất cả, nhưng cũng không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ đi đến cạnh cô ngồi xuống: “Nhiên Nhiên, chị đừng buồn nữa.”

“Thiên Kỳ, em không hiểu đâu.” An Diễm lắc đầu: “Trước khi em chưa quay về, chị đã bị bắt cóc. Mặc dù chị đã chịu rất nhiều vết thương vì đòn roi, nhưng cuối cùng chị đã được cứu bởi một người bí ẩn. Đến khi thương tích lành hẳn, chị đã được đưa trở về đây an toàn. Nhưng còn Doanh Doanh...”

An Diễm cúi đầu nhìn xuống đất nói: “Nhưng, Doanh Doanh không được may mắn như vậy. Hơn nữa, em ấy vô tội, em ấy chỉ vô tình phát hiện ra một sự thật, vậy mà đã bị người ta làm tổn thương như thế! Em ấy vô tội mà, em ấy không đáng phải chịu quá nhiều đau đớn như thế!”

An Diễm còn chưa nói xong thì đã đưa tay ra bịt mắt mình lại, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

“Nhiên Nhiên à...” Cố Thiên Kỳ đưa tay ra ôm lấy vai An Diễm an ủi. “Sẽ ổn thôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

An Diễm không nói gì, nhưng mắt vẫn nhìn vào mặt sàn: Phải, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng rốt cuộc đến khi nào thì mắt của Doanh Doanh mới khỏe lại? Trong những ngày tháng khi mắt chưa khỏe, em ấy phải làm sao chịu đựng nỗi đau này đây?

“An Diễm, em sao thế?”

Sau một giọng nói trầm tĩnh vang lên, Cố Thiên Tuấn vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy cảnh này. Bước nhanh đến trước mặt An Diễm, anh ngồi xổm xuống và đưa tay ra nâng mặt An Diễm lên.

Cố Thiên Kỳ ngồi bên cạnh thấy Cố Thiên Tuấn đã đến, nhưng bàn tay đang để trên vai An Diễm vẫn chưa buông xuống.

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn đã đến liền lập tức sà vào lòng anh, những giọt nước mắt vừa rơi vẫn cố nuốt xuống ngay trước mặt Cố Thiên Kỳ cuối cùng đã chảy ra. “Doanh Doanh, Doanh Doanh, em ấy...”

“Doanh Doanh làm sao? Em từ từ nói.” Cố Thiên Tuấn vỗ nhẹ vào lưng An Diễm, cánh tay mạnh mẽ thuận thể ôm lấy eo cô, đứng dậy dễ dàng.

An Diễm cũng giống như một con gấu koala bám chặt vào người Cố Thiên Tuấn. Còn “gốc cây” Cố Thiên Tuấn này thì không thèm nhìn vào Cố Thiên Kỳ bên cạnh, mà chỉ nhắc chân đi thẳng vào phòng ngủ.

Cánh tay của Cố Thiên Kỳ bỗng trống trải, lại nhìn thấy Cố Thiên Tuấn bế An Diễm đi vào phòng ngủ như ở chốn không người, đôi lông mày kiếm bất giác dựng đứng lên.

Anh nhìn vào cánh cửa bị đóng lại, nắm chặt vô thức siết chặt lại. Đây là lần đầu tiên Cố Thiên Kỳ cảm nhận được, có vài chuyện mà anh không thể kiểm soát được!

Cố Thiên Tuấn đi vào phòng ngủ và đặt An Diễm lên giường, rồi đưa tay ra nhẹ nhàng lau khô những giọt nước mắt trên má cô: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Em từ từ nói. Anh nhất định sẽ cố hết sức để giúp em.”

“Doanh Doanh, Doanh Doanh, em ấy...” An Diễm thổn thức, giọng nói đứt quãng. “Doanh Doanh đã tỉnh lại rồi, nhưng em ấy cũng biết chuyện mình không thể nhìn thấy được nữa. Hôm nay em ấy đã khóc rất nhiều, nhưng chúng tôi chỉ có thể đứng nhìn em ấy khóc mà không biết phải làm gì để giúp được em ấy!”

An Diễm nói rồi lại gục đầu lên vai Cố Thiên Tuấn, hỏi với giọng nghẹn ngào: “Cố Thiên Tuấn, tại sao vậy? Doanh Doanh rõ ràng vẫn là một cô bé con, tại sao lại gặp phải chuyện như vậy?”

“An Diễm à, hãy tin anh, ai rồi cũng sẽ gặp may mắn và xui rủi, trong rủi có may, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.” Cố Thiên Tuấn vỗ nhẹ lưng An Diễm an ủi. “Khuu Doanh Doanh đã tỉnh lại rồi, cho thấy mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt.”

Vừa rồi Cố Thiên Kỳ cũng an ủi An Diễm rằng “mọi chuyện sẽ ổn”, nhưng khi nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói như vậy, An Diễm lại có cảm giác an tâm. Trên mặt cô giàn giụa nước mắt, nhưng lại gật đầu nghiêm túc với Cố Thiên Tuấn.

“Được rồi, em đừng khóc nữa.” Cố Thiên Tuấn quệt nhẹ vào cái mũi đỏ ửng của An Diễm. “Thật ra, về chuyện của Khuê Doanh Doanh, vì em và Cao Lỗi nên anh đã nghiêm túc nhờ vả anh hai rồi. Anh hai nói mắt của Khuê Doanh Doanh vẫn còn hy vọng, nhưng quá trình điều trị sẽ kéo dài và khá đau đớn.”

“Thật sao? Bác sĩ Trì có nói rằng mắt của Doanh Doanh vẫn sáng lại được thật à?” Mắt của An Diễm sáng lên ngay lập tức.

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu với An Diễm. “Tuy anh hai không phải là bác sĩ nhãn khoa, nhưng anh ấy đã hỏi thăm bác sĩ nhãn khoa của bệnh viện, và nói rằng tình trạng của Khuê Doanh vẫn còn hy vọng.”

“Cám ơn anh, Cố Thiên Tuấn!” An Diễm ôm lấy Cố Thiên Tuấn, tâm trạng nặng nề chớp mắt đã nhẹ nhõm đi nhiều.

“Đây hình như là công lao của anh hai và bác sĩ nhãn khoa mà.” Cố Thiên Tuấn khẽ cười. “Tuy nhiên, vì em đã cảm ơn anh, nên anh sẽ chấp nhận. Chỉ là...”

Cố Thiên Tuấn nói đến đây liền nâng mặt An Diễm lên hỏi: “Em định cảm ơn anh thế nào đây? Chỉ nói bằng miệng thôi à?”

“Tôi...” An Diễm cười ngượng ngùng. “Vậy, tôi làm bánh cho anh ăn chịu không?”

“Chiều qua, em nói sẽ cùng làm bánh quy với Cố Thiên Kỳ, nhưng hôm nay đã là buổi chiều của ngày tiếp theo rồi, sao anh không thấy bóng dáng của bánh quy đâu cả?”

“Hôm qua anh làm cho tôi mệt mỏi như thế, tôi thậm chí còn không ăn tối mà ngủ quên luôn, làm gì còn nhớ làm bánh quy cho anh!”

“Vậy hay là, chúng ta vận động tiếp một chút nữa?” Cố Thiên Tuấn hôn lên môi của An Diễm, trên mặt vẫn nở nụ cười nham hiểm. “Lần này anh sẽ cố gắng không để em mệt quá.”

“Cố Thiên Tuấn, anh đừng như thế này có được không? Vừa mới đi làm về! Anh đã xem xong hết tài liệu chưa?”

“Đúng là chưa thật.” Cố Thiên Tuấn nhún vai. Anh nhìn vào đôi má ửng hồng của An Diễm và nói: “Hay, em đến phòng sách với anh.”

“Vậy tôi làm phiền anh làm việc thì sao?”

“Không đâu.” Cố Thiên Tuấn lắc đầu: “Em cứ ngồi cạnh anh là được. Anh xem tài liệu, em ngồi bên cạnh và làm những gì em thích, đọc sách hay vẽ đều được.”

“Thôi được rồi!” An Diễm vỗ tay cái bốp: “Đã lâu rồi tôi không vẽ mẫu, xúc cảm sắp mất hết rồi. Vậy anh đến phòng sách trước đi, tôi đi lấy giấy và bút.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn xoa xoa đầu An Diễm, rồi nhìn cô bước ra khỏi phòng ngủ.

An Diễm đi đến phòng khách thì thấy Cố Thiên Kỳ đang ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn về trước với vẻ nghiêm túc.

“Có chuyện gì vậy? Ai chọc em thế?” An Diễm bước tới dò hỏi.

453. Chương 454

60454.Cố Thiên Kỳ ngẩng đầu lên nhìn An Diễm một cái, không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ hỏi: “Bây giờ tâm tâm trạng tốt rồi nhỉ? Vừa nãy em an ủi chị nhiều như thế, chị đâu có ngó ngang đến em!”

“Chị...” An Diễm cau lại mày, cô suy nghĩ một lúc rồi vỗ vai Cố Thiên Kỳ và hỏi: “Thiên Kỳ à, bây giờ em không vui là vì chuyện đó à?”

“Phải.” Cố Thiên Kỳ gật đầu rồi thuận thế nắm lấy bàn tay mà An Diễm đang đặt trên vai mình. “Chuyện mà anh làm được, tại sao em lại không thể làm được chứ?”

An Diễm nghe thấy Cố Thiên Kỳ nói vậy, cô bỗng hiểu ngay tâm tư của anh.

An Diễm ho khan một tiếng, rồi tỏ bộ dạng từng trải và khuyên nhủ Cố Thiên Kỳ: “Chàng trai trẻ à, có tính hiếu thắng thì tốt, nhưng không phải lúc nào cũng có thể hiếu thắng được! Thiên Kỳ à, em là em, anh của em là anh của em! Ai cũng có ưu điểm và nhược điểm riêng, tại sao cứ phải tranh cao thấp làm gì?”

“Nếu em cứ muốn tranh thì sao?” Cố Thiên Kỳ nhìn chằm chằm vào đôi mắt đào long lanh của An Diễm, bàn tay đang nắm lấy tay An Diễm lại càng siết chặt hơn.

“Vậy tức là, em là đứa trẻ không hiểu chuyện rồi!” An Diễm nói một cách nghiêm túc. “Làm gì có ai ương ngạnh như em!”

“Nhiên Nhiên, trong mắt chị, em chỉ là một đứa trẻ sao?” Trong mắt Cố Thiên Kỳ lần đầu tiên xuất hiện một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

An Diễm quay đầu lại một cách vô thức, cô cố rút tay lại và lẩm bẩm: “Thiên Kỳ, sao em lại nhìn chị như thế?”

“Nhiên Nhiên, chị trả lời em đi. Trong mắt chị, em thực sự chỉ là một đứa trẻ sao?” Cố Thiên Kỳ đứng dậy và bước lại gần An Diễm từng bước, từng bước một.

An Diễm vội vàng lùi về sau một bước, nghĩ rằng mình suốt ngày nói Thiên Kỳ là trẻ con, nên đã đụng chạm lòng tự trọng của anh, vì vậy cô liền mỉm cười và giải thích: “Hi hi, thật ra em cũng không còn nhỏ nữa, nói em là đứa trẻ thì cũng không đúng! Vậy sau này chị sẽ không nói như vậy nữa.”

“Không phải vậy, Nhiên Nhiên!” Cố Thiên Kỳ đưa hai tay ra giữ chặt vai An Diễm. “Chị biết ý em là gì mà!”

“Chị, chị, chị có biết ý em là gì đâu! Thiên Kỳ à, sao tự nhiên em lại kích động đến vậy?” Cố Thiên Kỳ trông như thế này làm An Diễm hơi không biết làm thế nào. Cô tiếp tục lùi về sau một bước, thoát khỏi đôi tay của Cố Thiên Kỳ.

Hai tay của Cố Thiên Kỳ lại trống rỗng, biểu cảm kích động vừa rồi dần cứng đờ lại, và cuối cùng trở lại vẻ bình thản. Anh nhìn vào vẻ mặt không biết gì của An Diễm, rồi nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi Nhiên Nhiên, đúng là em đã kích động quá.”

“Ồ, hi hi, không có gì đâu!” An Diễm gãi gãi đầu, cảm thấy rằng Cố Thiên Kỳ có vẻ là lạ. Cô suy nghĩ một lúc rồi dò hỏi. “Thiên Kỳ à, bây giờ tâm trạng của em không ổn định lắm, có phải vì Sở Hà không?”

“Em...” Cố Thiên Kỳ mở miệng rồi cười gượng, và cuối cùng cũng gật đầu. “Ừm, vì cô ấy.”

“Trời ơi, đừng nản lòng chứ, hơn nữa còn có chị giúp em mà!” An Diễm biết được lý do nên đã thấy yên tâm hơn. “Thiên Kỳ à, em đẹp trai này, lại còn trẻ nữa. Lần trước khi gặp Sở Hà, chị cảm thấy cô ấy cũng có thiện cảm với em đấy. Chỉ cần em dành chút tâm tư, em nhất định sẽ theo đuổi được Sở Hà thôi!”

Cố Thiên Kỳ miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên gật đầu với An Diễm: “Vâng, em biết rồi.”

“Được rồi, vậy chị đi làm việc khác đây!” An Diễm cười toét miệng với Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ nhìn vào nụ cười của An Diễm rồi gật đầu: “Vâng, chị đi đi.”

An Diễm thấy tâm trạng của Cố Thiên Kỳ đã tốt hơn, nên cũng yên tâm đi lấy giấy và bút vẽ.

Cố Thiên Kỳ nhìn theo bóng lưng của An Diễm, rồi quay người đi về phòng của mình: Bởi vì Nhiên Nhiên ở bên cạnh, anh nghĩ rằng mình không thể mất kiểm soát cảm xúc như trước đây nữa. Anh nhất định phải bình tĩnh, không thể kích động như hôm nay nữa!

Ngày hôm sau...

Vì lo lắng cho tình trạng của Khuê Doanh Doanh, An Điền đã dậy rất sớm đang định đến bệnh viện để thăm cô ấy.

Cố Thiên Tuấn và An An vẫn đi làm và đi học như thường lệ, chỉ một mình Cố Thiên Kỳ ăn không ngồi rồi, nên liền nói sẽ đến bệnh viện cùng với An Điền.

An Điền không còn lựa chọn nào khác ngoài đồng ý, nhưng trước khi đi, cô đã gọi điện cho bố mẹ của Khuê Doanh Doanh hỏi thăm tình trạng của cô ấy bây giờ thế nào, có tiện đến thăm hay không.

Chuông điện thoại reo rất lâu mới được nối máy.

“Con chào cô chú, bây giờ Doanh Doanh sao rồi? Con muốn đến thăm em có tiện không?”

“An Điền hả, bây giờ tâm trạng của Doanh Doanh rất kích động, một mình trốn trong phòng bệnh không chịu gặp ai, cũng không chịu thôi khóc. Bác sĩ nói vết thương trên mắt nó vẫn chưa khỏi, không được khóc quá nhiều, nên bác sĩ lại tiêm thêm một mũi an thần, bây giờ nó đang ngủ.” Giọng nói của mẹ Khuê Doanh Doanh đã trở nên chua xót như trước.

An Điền cắn môi và nói: “Dạ vâng, chờ tình trạng Doanh Doanh đỡ hơn, con sẽ đến thăm em. Cô chú nhớ chú ý sức khỏe, đừng để mệt quá.”

Mẹ của Khuê Doanh Doanh nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Còn An Điền cũng ủ rũ ngồi trên ghế sofa, không biết mình phải làm gì.

“Nhiên Nhiên, sao còn ngồi đấy? Không đến bệnh viện nữa à?” Cố Thiên Kỳ vừa thay xong quần áo, đi ra ngoài và nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của An Điền.

“Ừm, không đi nữa.” An Điền gật đầu thở dài: “Bây giờ Doanh Doanh không chịu gặp ai cả, tình hình rất tồi tệ.”

“Hóa ra là vậy.” Cố Thiên Kỳ gật đầu ngồi xuống cạnh An Điền rồi nói. “Tình trạng của bạn chị, thật sự rất đau lòng.”

“Phải!” An Điền nói rồi lại thở dài.

“Được rồi, chị cũng không phải là bác sĩ, có mặt ủ mảy chau như vậy không những không cứu được bạn chị mà còn làm hại sức khỏe của mình nữa đấy.” Cố Thiên Kỳ đưa tay ra, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc đang xoa trước trán của An Điền nhét ra sau tai cô.

An Điền ngay lập tức nghiêng đầu sang một bên và nói: “Thiên Kỳ à, em đừng làm vậy, chị thấy kỳ lạ lắm!”

“Ồ!” Cố Thiên Kỳ mỉm cười và rút tay về: “Em xem chị là đối tượng luyện tập quen rồi, nên vừa nãy mới làm thế.”

“Mới một ngày mà đã tạo thành thói quen sao?” An Điền quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ với vẻ mặt khó tin.

“Chứ sao!” Cố Thiên Kỳ gật đầu rất nghiêm túc. “Phải rồi, Nhiên Nhiên à. Nhắc đến đối tượng luyện tập, chị có định tiếp tục giúp em không?”

“Chị không có tâm trạng.” An Điền lắc đầu rồi ngã nhoài ra ghế.

“Vậy chị định sẽ ngồi mãi ở đây à?” Cố Thiên Kỳ nhìn thấy bộ dạng của An Điền, và cảm thấy rằng mình nên làm gì đó để đỡ cho cô vui.

“Ừm, ngồi ở đây cũng tốt mà, chị tranh thủ suy ngẫm về cuộc đời luôn.” An Điền gật đầu đầy lười biếng.

“Nhiên Nhiên à, hay em nấu món gì đó cho chị ăn nhé? Nói đi, chị thích ăn gì?” Cố Thiên Kỳ tiếp tục cố gắng dỗ cho An Điền vui lên.

“Không muốn ăn.” An Điền vẫn lắc đầu.

“Nhưng mà, Nhiên Nhiên à, chị...”

Cố Thiên Kỳ vừa định lên tiếng thuyết phục thì điện thoại trong túi vang lên. Lấy điện thoại ra, nhìn thấy số gọi đến, đôi lông mày lưỡi mác anh tuấn của Cố Thiên Kỳ ngay lập tức nhíu lại. Anh im lặng một lúc rồi nói với An Diễm: “Nhiên Nhiên à, chị ngồi đây chờ một lát nhé, em nghe điện thoại đã.”

“Đi đi!” An Diễm cũng không quan tâm, chỉ trả lời đại một tiếng.

Cố Thiên Kỳ nhìn thật lâu vào An Diễm, sau đó cầm điện thoại lên đi về phòng mình rồi khóa chặt cửa lại.

Nhấn phím nổi máy rồi, giọng của Cố Thiên Kỳ lập tức lấy lại vẻ kiêu ngạo lạnh lùng: “Thẩm Sở Hà, chẳng phải đã nói dạo này đừng liên lạc với mình hay sao?”

“Thiên Kỳ, Chu Hán Khanh đã đến tìm chúng ta rồi!” Thẩm Sở Hà ở đầu bên kia điện thoại không quan tâm đến giọng điệu không hài lòng của Cố Thiên Kỳ, chỉ nói bằng giọng rất kích động.

454. Chương 455

60455.Cố Thiên Kỳ ngay lập tức siết chặt cái điện thoại trong tay. Anh nhìn ra cửa rồi hạ giọng nói với Thẩm Sở Hà: “Vậy bây giờ anh ta đang ở đâu?”

“Ban đầu vì chuyện tro cốt, anh ta đã đi tìm Leonard. Nhưng Leonard nghĩ rằng cậu đến gặp anh ta thì tốt hơn, nên đã đưa anh ta đến chỗ mình rồi!” Nói đến đây, giọng của Thẩm Sở Hà đầy mong đợi. “Thiên Kỳ à, cậu có đến đây không?”

Cố Thiên Kỳ suy nghĩ rồi gật đầu: “Mình sẽ đến tìm cậu ngay.”

“Được, mình chờ cậu!” Giọng của Thẩm Sở Hà càng vui hơn.

Cố Thiên Kỳ đồng ý rồi liền ngắt máy.

Mở cửa và đi ra khỏi phòng, Cố Thiên Kỳ thấy An Diễm vẫn ngả người trên ghế với tâm trạng chán nản. Anh bước đến ngồi xổm xuống trước mặt An Diễm: “Nhiên Nhiên à, em phải ra ngoài một lát. Chị ngoan ngoan ở lại trong biệt thự, chờ em về.”

“Ừm, đi đi.” An Diễm gật đầu.

“Chị không hỏi em ra ngoài làm gì sao?” Cố Thiên Kỳ nhìn vào khuôn mặt đang cúi gầm xuống của An Diễm, miệng nhếch lên.

“Chị không lăm chuyện đến vậy đâu!” An Diễm trở mình. “Em đi chơi đi.”

Cố Thiên Kỳ lắc đầu đứng dậy vắt cho An Diễm một ly nước cam rồi đặt nó lên bàn: “Nhiên Nhiên à, nước cam em để sẵn trên bàn rồi, chị nhớ uống đấy. Em ra ngoài trước đây.”

“Cám ơn em, tạm biệt!” An Diễm vẫy vẫy tay với Cố Thiên Kỳ như tỏ ý đón nhận tấm lòng, nhìn theo anh bước ra khỏi phòng khách rồi tiếp tục nằm dài trên ghế với vẻ chán nản.

Sau khi rời biệt thự, Cố Thiên Kỳ lái xe đến trung tâm thành phố, đi về phía căn hộ của Thẩm Sở Hà.

Khi vừa đi đến cửa, cánh cửa căn hộ ngay lập tức được mở ra. Người đứng trước cửa là Thẩm Sở Hà đang tươi cười rạng rỡ. Cô đang mặc một chiếc váy ôm sát, cả người toát lên khí chất ấm áp và ngọt ngào.

Cố Thiên Kỳ nhíu mày hỏi: “Tại sao mình chưa gõ cửa thì cậu đã mở rồi? Mất cảnh giác như thế, lỡ người gõ cửa không phải là mình thì sao?”

“Thiên Kỳ, cậu đang quan tâm đến mình đấy à?” Thẩm Sở Hà cảm động nhìn vào Cố Thiên Kỳ.

“Không hẳn.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu. “Mình chỉ cảm thấy rằng, nếu cậu mất cảnh giác như thế thì cậu nên về Mỹ nghỉ ngơi một thời gian đi. Mình không muốn kế hoạch của mình vì bất kỳ ai mà xảy ra sai sót!”

“Ồ, hóa ra là thế.” Thẩm Sở Hà thất vọng cúi đầu xuống, nhìn vào ngón chân của mình giải thích. “Không phải mình mất cảnh giác. Tại cậu nói sẽ đến, nên sau khi cúp máy, mình cứ đứng ở cửa mà đợi. Mình cứ nhìn chăm chăm vào màn hình trên cửa, thấy cậu đã đến nên mình mới mở cửa ra thôi.”

Nghe thấy Thẩm Sở Hà giải thích như vậy, Cố Thiên Kỳ mới gạt đầu và nói: “Vội mau vào trong thôi.”

“Ừm.” Giọng của Thẩm Sở Hà vẫn buồn buồn. Cô gạt đầu rồi nghiêng người qua nhường đường cho Cố Thiên Kỳ, chờ sau khi Cố Thiên Kỳ bước vào rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc này, Chu Hán Khanh đã ngồi chờ được một lúc trong phòng khách bên trong căn hộ, chờ đợi với tâm trạng vô cùng lo lắng. Anh ta với tay cầm lấy cốc nước mà chị giúp việc bê lên, đưa nó lên môi mình.

Nhưng trong giây tiếp theo, Chu Hán Khanh lại do dự một chút, và vẫn rất cảnh giác đặt nó trở lại chỗ cũ: Dù gì những người này mới gặp lần đầu, mình nên cẩn thận vẫn hơn.

Thời gian vừa rồi, Chu Hán Khanh luôn lẩn trốn sự truy đuổi của cảnh sát, chờ đến khi sóng yên gió lặng bớt rồi mới mạo hiểm đến tìm Leonard. Bởi vì anh ta đã biết được từ tin tức trên tivi rằng, sau khi Mộng Chỉ chết, Leonard được giao xử lý hậu sự, và tro cốt dĩ nhiên cũng đang nằm trong tay anh ta.

Trên thực tế, mới đầu khi nghe thấy tro cốt của Mộng Chỉ đang ở trong tay Leonard, Chu Hán Khanh đã rất ngạc nhiên. Bởi vì anh chàng Leonard này gần như không có giao thiệp gì với Mộng Chỉ, tại sao lại đục nước béo cò như thế?

Nhưng sau khi gặp được Leonard, Chu Hán Khanh dường như đã hiểu được cách nghĩ của Leonard: Mình là nguyên giám đốc phòng marketing của công ty Cổ Thị, nếu Leonard dòm ngó Cổ Thị, anh ta làm điều này chắc chắn là muốn mượn tro cốt của Mộng Chỉ để buộc mình phải làm gì đó cho anh ta.

Tuy nhiên, Chu Hán Khanh cảm thấy rằng thế lực của Leonard không thể lay chuyển được các vị trí của công ty Cổ Thị. Nhưng, nếu lấy được tro cốt của Mộng Chỉ như mong muốn, sau đó trả thù Cố Thiên Tuấn, ngay cả khi không còn hy vọng, anh ta cũng sẽ liều chết một phen!

Thế là, Chu Hán Khanh liền nghe theo sự sắp xếp của Leonard, tìm đến Thẩm Sở Hà.

Trước đây, Chu Hán Khanh cũng biết đến Thẩm Sở Hà, bởi vì thỉnh thoảng anh ta nghe thấy Mộng Chỉ phàn nàn về công việc, và có nghe thấy tên của Thẩm Sở Hà. Nhưng anh ta không ngờ được rằng, thế lực của Leonard lại mạnh đến mức này! Điều này khiến anh ta lại có thêm một chút hy vọng để trả thù cho Mộng Chỉ.

Ngay lúc Chu Hán Khanh còn mải suy nghĩ, cánh cửa phòng khách đã được mở ra. Chu Hán Khanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một chàng trai trẻ ăn mặc thoải mái đang đi về phía mình.

Chu Hán Khanh nhận thấy anh chàng này rất cao, chắc phải cao hơn mình một chút. Thân hình cao gầy, lông mày lười mác sắc sảo, đường nét khuôn mặt rõ ràng. Những đặc điểm này...

Chu Hán Khanh lại nhìn kỹ hơn một chút, và nhận thấy chàng trai trẻ này lại hơi giống Cố Thiên Tuấn!

“Xin chào, anh Chu Hán Khanh. Tôi là Cố Thiên Kỳ.” Cố Thiên Kỳ đi đến trước mặt Chu Hán Khanh và đưa tay ra với anh ta.

Cố Thiên Kỳ...

Chu Hán Khanh thầm nhẩm lại cái tên này một lần nữa, càng nghĩ lại càng cảm thấy quen. Phải rồi! Cố Thiên Tuấn có một người em cùng cha khác mẹ, tên là Cố Thiên Kỳ!

Chu Hán Khanh không biết rằng Cố Thiên Kỳ này là thù hay bạn, nhưng vẫn bình tĩnh đứng dậy bắt tay anh: “Xin chào.”

Cố Thiên Kỳ gạt đầu với Chu Hán Khanh, rồi cả hai cùng ngồi xuống.

“Chắc anh Chu Hán Khanh đây cũng biết thân phận của tôi rồi nhỉ?” Cố Thiên Kỳ cầm cốc nước trước mặt lên uống một ngụm.

Chu Hán Khanh nhìn vào Cố Thiên Kỳ mỉm cười, nhưng không tỏ rõ ý kiến về câu nói của anh: “Đúng là có nhớ ra vài chuyện liên quan đến cậu, nhưng không dám chắc chắn lắm.”

“Đúng như những gì anh Chu nghĩ.” Cố Thiên Kỳ không hề né tránh. “Tôi là em trai cùng cha khác mẹ với Cố Thiên Tuấn, tổng tài Tập đoàn Cố Thị.”

Chu Hán Khanh quả thực không ngờ rằng Cố Thiên Kỳ lại sáng khoái đến vậy. Anh ta cẩn thận quan sát Cố Thiên Kỳ một lúc, cảm thấy tuy Cố Thiên Kỳ còn trẻ nhưng không thể xem thường.

Chỉ có điều, Cố Thiên Kỳ là tay chân hay là chủ của Leonard, anh ta vẫn chưa thể xác định được. Nếu là tay chân, thì với thân phận của Cố Thiên Kỳ mà làm tay chân cho Leonard, quả thực có chút thiệt thòi.

Tuy nhiên, nếu nói Cố Thiên Kỳ là chủ của Leonard, thì Cố Thiên Kỳ còn trẻ vậy mà đã sai khiến được Leonard làm những việc như bây giờ, lại còn có thể cử Thẩm Sở Hà trà trộn vào nhóm dự án của công ty Tô Thị và công ty Cố Thị, vậy thì cậu ta thật đáng sợ.

Chu Hán Khanh khẽ nhếch môi và hỏi với giọng nghi ngờ: “Không biết cậu Cố Thiên Kỳ đây, và anh Leonard có mối quan hệ là...”

“Tôi và Leonard là bạn, hợp tác với anh ấy để làm vài việc, có lợi cho cả hai mà thôi.” Cố Thiên Kỳ mỉm cười thân thiện với Chu Hán Khanh.

“Hóa ra là thế.” Chu Hán Khanh gật đầu, và đã cảm thấy sáng tỏ: Cũng phải, Leonard và Cố Thiên Kỳ, đều đang dòm ngó miệng thịt béo bở Cố Thị. Hai người này, một người có thể lực, một người có thân phận danh chính ngôn thuận, tự nhiên sẽ đi cùng nhau thôi.

Tuy nhiên, Chu Hán Khanh cũng hơi nghi ngờ. Ngay cả khi có thêm một Cố Thiên Kỳ, họ cũng chưa chắc sẽ giành lại được tập đoàn Cố Thị.

“Tôi biết anh Chu đang nghĩ gì.” Cố Thiên Kỳ nhìn vào Chu Hán Khanh. “Có phải anh không đánh giá cao sự hợp tác giữa tôi và Leonard không?”

455. Chương 456

60456.“Chuyện này...” Chu Hán Khanh cảm thấy Cố Thiên Kỳ này rất thông minh, có thể vừa nhìn là đã thấu được tâm tư của người khác.

“Anh Chu không cần lo lắng, tôi và Leonard vốn đã có kế hoạch rồi, bây giờ lại còn tìm được người bạn như anh nữa!” Cố Thiên Kỳ nói chắc nịch, “Có sự giúp đỡ của anh Chu chúng ta xem như thành công một nửa rồi! Hơn nữa, tôi nghĩ anh Chu cũng sẽ rất vui vẻ khi hợp tác với chúng tôi.”

Cố Thiên Kỳ đã nói đến mức đó rồi, Chu Hán Khanh đương nhiên đã hiểu, đồng thời anh ta cũng xác định chỉ có thể dựa vào hai người này mà thôi. Nghĩ đến đó, Chu Hán Khanh liền gật đầu với Cố Thiên Kỳ: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu và Leonard, tôi đương nhiên rất bằng lòng hợp tác với các cậu!”

“Tốt!” Cố Thiên Kỳ hài lòng gật đầu, vất chéo chân nói, “Bây giờ chúng ta đã là bạn rồi thì tôi sẽ tặng cho anh Chu một món quà gặp mặt.”

“Sao?” Chu Hán Khanh ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Kỳ bằng vẻ mặt vừa kì vọng vừa cảnh giác.

“Chuyện giữa anh Chu và chị Chu Mộng Chỉ, Leonard đã kể cho tôi nghe hết rồi. Để anh Chu có thể nhận rõ ai mới là kẻ thù thật sự, tôi đã phái người điều tra quá trình tử vong của chị Chu Mộng Chỉ, phát hiện chị ấy không phải nhảy lầu tự sát như tin tức đã đưa, mà chết vì một nguyên nhân khác.”

Thẩm Sở Hà đang đứng yên lặng bên cạnh Cố Thiên Kỳ, khi nghe câu nói này thì đôi mày đẹp lập tức khẽ nhướn lên, cô thích nhất trông thấy dáng vẻ đùa bỡn với người khác trong lòng bàn tay này của Cố Thiên Kỳ, thật sự vừa bá đạo lại vừa đáng yêu.

Còn Chu Hán Khanh vừa nghe đến tên của Chu Mộng Chỉ thì liền mất hết khả năng suy nghĩ, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của Thẩm Sở Hà, cũng không nhận ra giọng điệu mỉa mai ẩn giấu đằng sau câu nói của Cố Thiên Kỳ.

Chu Hán Khanh đau khổ nhắm mắt, hít thở sâu mấy lượt mới có thể trấn tĩnh lại, nhìn Cố Thiên Kỳ nói: “Mộng Chỉ là tình yêu cả đời của tôi, vậy mà tôi lại không có năng lực bảo vệ cô ấy, thậm chí trước khi cô ấy chết tôi còn không được gặp cô ấy lần cuối, tin tức về cô ấy tôi cũng chỉ biết được nhờ xem ti vi, đây chính là hối tiếc lớn nhất của cuộc đời tôi. Vậy nên mong cậu Cố nói cho tôi biết, Mộng Chỉ rốt cuộc làm sao mà chết, tôi nhất định phải trả thù cho cô ấy!”

“Tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết.” Cố Thiên Kỳ giả vờ thương cảm nhìn Chu Hán Khanh nói, “Mong anh Chu bớt đau buồn.”

“Cậu Cố nói đi, tôi chịu được mà.” Chu Hán Khanh vừa nói vừa nắm chặt bàn tay đã nổi gân xanh của mình.

“Chị Chu Mộng Chỉ được Cố Thiên Tuấn bảo lãnh ra khỏi nhà giam, sau đó gọi lên tầng thượng rồi bị anh ta đẩy xuống.” Cố Thiên Kỳ nói xong liền nhìn Chu Hán Khanh bằng vẻ mặt xót xa, “Chị Chu Mộng Chỉ rơi xuống đất, thân thể biến dạng, mặt mũi cũng không nguyên vẹn, đến chết... cũng không nhắm được mắt.”

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh lại nhắm mắt, một cơn đau từ lồng ngực dâng lên khiến anh ta run rẩy bầy toàn thân, anh ta không thể tưởng tượng được lúc Chu Mộng Chỉ rơi xuống lầu đã sợ hãi khủng hoảng đến mức nào, không có anh ta bên cạnh, chắc Mộng Chỉ đã phải rất tuyệt vọng và bất lực!

“Anh Chu, xin bớt đau buồn.” Thẩm Sở Hà vội bước lên một bước an ủi Chu Hán Khanh, “Là bạn của anh, chúng tôi cũng thấy rất đau buồn trước những việc xảy ra với chị Chu Mộng Chỉ, nhưng xin anh hãy nhớ, tôi và anh Cố Thiên Kỳ đến là để giúp cho anh, thế nên mong anh hãy tạm bỏ ân oán mà tính kế lâu dài, có như vậy mới trả được thù cho chị Chu Mộng Chỉ!”

Nghe lời khuyên nhủ của Thẩm Sở Hà, Chu Hán Khanh mới từ từ mở mắt ra, nhìn Thẩm Sở Hà bằng đôi mắt hằn lên tia máu rồi nói: “Tôi sẽ phối hợp với các người, chỉ cần có thể giết được Cố Thiên Tuấn và con đàn bà An Điềm đó thì các người bảo tôi làm gì tôi cũng bằng lòng!”

Nghe thấy Chu Hán Khanh bảo muốn giết cả An Điềm, Thẩm Sở Hà thầm giật bắn mình trong lòng.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ chợt nói: “Anh Chu, bây giờ việc quan trọng nhất là phải lật đổ Cố Thiên Tuấn, còn những việc khác thì để sau hẵng tính.”

“Vậy tôi phải làm sao mới lật đổ được Cố Thiên Tuấn?” Chu Hán Khanh vừa phẫn nộ vừa bất lực nhìn Cố Thiên Kỳ, “Cố Thiên Tuấn bây giờ là chủ tịch hội đồng quản trị Cố Thị rồi, đừng nói là ở thành phố H, mà là ở cả nước thậm chí cả châu Á này, các người cũng không thể nói động vào là động vào được.”

“Về chuyện này thì anh Chu cứ yên tâm.” Cố Thiên Kỳ kiên nhẫn mỉm cười với Chu Hán Khanh, “Tôi là em trai của Cố Thiên Tuấn, bố mẹ tôi cũng có cổ phần ở Cố Thị, cộng thêm cổ phần của tôi thì cũng sẽ có một chỗ đứng không nhỏ trong Cố Thị!”

Nghe Cố Thiên Kỳ nói như vậy, Chu Hán Khanh liền như chợt nhớ ra gì đó: “Tôi còn nhớ khi Mộng Chỉ kết hôn với Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn đã nhượng lại một số cổ phần của hắn ta làm sinh lễ cho cô ấy.”

Chu Hán Khanh nói đến đây lại thở dài: “Nếu cậu có thể lấy được số cổ phần mà Mộng Chỉ đã đứng tên ấy thì may ra mới có cơ hội thắng.”

“Sao?” Cố Thiên Kỳ giả vờ có hứng thú, “Vậy theo anh Chu, tôi có cơ hội lấy được số cổ phần đó không?”

“Chắc là không thể rồi.” Chu Hán Khanh luyến tiếc lắc đầu, “Người Mộng Chỉ gặp trước khi chết là Cố Thiên Tuấn, có lẽ hắn ta đã ra tay chuyển lại số cổ phần đó về lại tên mình rồi!”

“Thế à?” Cố Thiên Kỳ đã biết mọi chuyện mà vẫn tỏ vẻ luyến tiếc nói, “Vậy con đường sau này của chúng ta sẽ càng khó đi rồi, nhưng mà...”

Nói đến đây, Cố Thiên Kỳ chợt lên cao giọng: “Tôi tin chắc, có sự giúp đỡ của anh Chu thì chúng ta nhất định sẽ làm được chuyện này.”

“Mong là như vậy.” Chu Hán Khanh hít một hơi thật sâu, kiên định nhìn Cố Thiên Kỳ, “Nếu đã có mục tiêu rồi thì sự việc không thể chậm trễ, tôi sẽ nói cho cậu nghe những chuyện ở Cố Thị mà tôi biết.”

Cố Thiên Kỳ thật sự đánh giá cao Chu Hán Khanh, nếu không phải vì anh ta đã làm hại An Điềm thì Cố Thiên Kỳ còn thật sự muốn giữ anh ta lại để trọng dụng, nhưng bây giờ thì Chu Hán Khanh đã hết cơ hội rồi.

“Vậy được, anh Chu nói đi.” Cố Thiên Kỳ gật đầu nghiêm túc nhìn Chu Hán Khanh.

Thế là, cả hai người ở trong căn hộ chung cư của Thẩm Sở Hà, thảo luận với nhau từ sáng đến chiều, đến tận khi mặt trời sắp lặn rồi mới tạm dừng lại.

“Cảm ơn anh, anh Chu. Mấy thông tin cơ mật nội bộ của Cố Thị mà anh cung cấp thật sự giúp ích rất nhiều cho tôi.” Cố Thiên Kỳ sau khi nghe xong những chuyện quan trọng lúc này đứng dậy cười nói với Chu Hán Khanh, “Nhưng khi chúng ta thực hiện kế hoạch thì vẫn cần đến sự giúp đỡ của anh Chu nữa.”

“Tôi nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ các cậu.” Chu Hán Khanh kiên định nhìn Cố Thiên Kỳ, “Tất nhiên, đây cũng là tôi đang tự giúp mình.”

“Có câu này của anh Chu thì tôi yên tâm rồi.” Cố Thiên Kỳ hài lòng mỉm cười, khách sáo nói, “Chuyện chính bàn đến đây thôi, anh cũng đã bận rộn cả ngày rồi, tôi đã sắp xếp cho anh một căn hộ kế bên căn hộ của Sở Hà, cực kì an toàn kín đáo, anh Chu nếu không chê thì cứ nghỉ ngơi ở đó đi. Nếu có cần gì thì anh cứ liên hệ với Sở Hà, nhưng hiện giờ cảnh sát vẫn đang tìm anh khắp nơi, vì vậy mong anh hạn chế ra ngoài.”

Chu Hán Khanh không ngờ Cố Thiên Kỳ lại sắp xếp chu đáo như vậy, thế nên cảm kích gật đầu, “Cảm ơn cậu, cậu Cố.”

“Đừng khách sáo.” Cố Thiên Kỳ cười đáp, “Anh cứ nghỉ ngơi đi, có gì tôi sẽ liên hệ anh sau.”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền quay người bước đi.

Nhưng lúc này, Chu Hán Khanh chợt gọi Cố Thiên Kỳ lại: “Cậu Cố, tôi còn một chuyện nữa!”

456. Chương 457

60457.Cố Thiên Kỳ liền quay lại nói với Chu Hán Khanh: “Anh Chu nói đi.”

“Cậu Cố, cậu cũng biết mục đích ban đầu tôi đến tìm Leonard là muốn lấy lại tro cốt của Mộ Dung Chỉ, bây giờ chúng ta đã hợp tác với nhau rồi, cho nên...”

Chu Hán Khanh nhìn Cố Thiên Kỳ, cảm thấy lời mình nói đã rất rõ ràng rồi, đó là muốn lấy lại tro cốt của Chu Mộ Dung Chỉ.

“À, thì ra là chuyện này!” Cố Thiên Kỳ như cũng chợt nhớ ra, đáng vẻ hiểu chuyện, nhưng không trả lời ngay mà đứng yên ngẫm nghĩ.

“Cậu Cố có gì xin cứ nói thẳng ra.” Chu Hán Khanh nhận ra Cố Thiên Kỳ có vẻ sẽ không dễ dàng giao tro cốt cho mình.

“Thật ra, anh Chu à, tôi vẫn còn trẻ nên có lúc làm việc chưa được chu đáo, vậy nên muốn nói một câu này, mong anh đừng để bụng.” Cố Thiên Kỳ ngập ngừng một lúc rồi trịnh trọng nói, “Anh xem, dù gì chuyện tôi muốn lấy Cố Thị cũng là một chuyện lớn, tôi biết tro cốt của Chu Mộ Dung Chỉ rất quan trọng với anh, cũng mong anh hiểu là Cố Thị rất quan trọng với tôi, cho nên...”

Cố Thiên Kỳ nói đến đây, giọng nói chợt trở nên kiên định chắc nịch: “Cho nên tôi mong trước khi sự thành thì tro cốt của Chu Mộ Dung Chỉ cứ tạm thời để ở chỗ tôi, chờ sau khi xong việc rồi, chúng tôi nhất định sẽ giao lại nguyên vẹn cho anh.”

Ánh mắt Chu Hán Khanh lóe lên ánh nhìn sắc nhọn, tâm trạng kì vọng lập tức trở nên hụt hẫng, cay đắng và đau khổ: Mình thật vô dụng, không thể nào lấy lại tro cốt của Mộ Dung Chỉ được!

Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, anh ta cảm thấy lời Cố Thiên Kỳ nói cũng rất có lí, là vì nghĩ chu toàn nên mới nói như vậy, hơn nữa tình cảnh hiện giờ của mình thì ngoài việc nhận lời Cố Thiên Kỳ ra cũng không còn cách nào khác.

“Cũng được.” Chu Hán Khanh cuối cùng gật đầu, “Nhưng có thể cho tôi nhìn tro cốt Mộng Chỉ một chút được không?”

Cố Thiên Kỳ thấy dáng vẻ đau khổ của Chu Hán Khanh thì trầm ngâm một lúc rồi nói: “Được, lát nữa tôi sẽ bảo Sở Hà dẫn anh đi.”

“Cảm ơn cậu.” Chu Hán Khanh cảm kích.

“Đừng khách sáo.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu rồi chấp tay bước đi.

Thật ra, con người Chu Hán Khanh đáng để cho người ta bội phục, chỉ tiếc anh ta đã yêu sai người, thế nên đời này chắc chắn không thể có kết cục tốt.

Cố Thiên Kỳ vừa cảm khái vừa bước ra khỏi căn hộ, nhắc chân đi ra ngoài cửa.

Lúc này, Thẩm Sở Hà chợt đuổi theo sau lưng: “Thiên Kỳ, cậu khoan đi đã.”

“Còn chuyện gì sao?” Cố Thiên Kỳ dừng lại hỏi.

Thẩm Sở Hà vội chạy đến trước mặt Cố Thiên Kỳ, cúi đầu ngượng ngùng nói: “Thiên Kỳ, cậu xem, bây giờ cũng tối rồi, có muốn ở lại dùng cơm tối với mình không?”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Kỳ chưa nghĩ mà đã từ chối ngay, “Mình phải về, cậu trông chừng Chu Hán Khanh cho cẩn thận đấy.”

“Là vì An Diễm sao?” Thẩm Sở Hà không kìm được mà thốt ra, giọng nói có hơi run rẩy và kích động, “Là vì An Diễm nên cậu mới muốn mau chóng về nhà sao?”

Ánh mắt Cố Thiên Kỳ có hơi dao động, nhưng vẫn nhìn Thẩm Sở Hà bằng vẻ mặt không cảm xúc: “Tôi làm việc không cần phải giải thích với cậu.”

“Mình...” Thẩm Sở Hà lập tức sững người.

Câu nói lạnh băng ấy của Cố Thiên Kỳ khiến cô cảm thấy toàn thân cứng đờ: An Diễm, An Diễm, lại là An Diễm! Cô ta rốt cuộc tốt ở chỗ nào?

Thẩm Sở Hà bấu chặt móng vào lòng bàn tay, cố gắng hít thở sâu mấy lần mới miễn cưỡng cười được với Cố Thiên Kỳ: “Thiên... Thiên Kỳ, mình không phải có ý đó, mình...”

“Thẩm Sở Hà,” Cố Thiên Kỳ hoàn toàn không cho Thẩm Sở Hà cơ hội giải thích, thẳng thừng ngắt lời cô, “Tôi không quan tâm ý của cậu là gì, nhưng cậu phải nhớ chuyện cậu đã hứa với tôi trước khi cậu rời Mỹ.”

Thẩm Sở Hà mím môi, cười chua chát: “Ừ, mình biết rồi, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác và bạn bè, ngoài điều này ra thì không còn quan hệ gì nữa, nếu làm trái lại thì sẽ phải về Mỹ.”

“Cậu còn nhớ là tốt.” Cố Thiên Kỳ lườm Thẩm Sở Hà rồi quay người tiếp tục bước đi.

Thẩm Sở Hà lập tức bước lên, nhưng ngay sau đó lại khựng lại, nhìn theo bóng dáng của Cố Thiên Kỳ, đôi mắt đáng thương dần trở nên băng giá: Cố Thiên Kỳ, khi cậu còn chưa được ở bên An Diễm thì luôn cười với mình, nhưng bây giờ thì chỉ nói chuyện một câu với mình, cậu cũng thấy phiền nữa!

An Diễm sẽ không bao giờ ở bên cậu đâu! Không bao giờ!

Thẩm Sở Hà nghiêng răng, lùi lại đóng cửa thật mạnh.

Chu Hán Khanh từ nãy vẫn ngồi đợi trong phòng, lúc này liền bước lên nói với Thẩm Sở Hà: “Cô Thẩm, không biết khi nào cô mới có thời gian đưa tôi đi thăm tro cốt của Mộng Chỉ?”

Thẩm Sở Hà đang đứng quay lưng lại với Chu Hán Khanh, vẻ mặt cay nghiệt, sau khi hít thở sâu vài cái mới nhoen miệng cười, quay lại nói: “Được rồi, anh Chu, mời anh theo tôi!”

Thẩm Sở Hà nói xong lại mở cửa bước ra ngoài.

Chu Hán Khanh liền gật đầu bước theo.

Tro cốt của Chu Mộng Chỉ được đặt ở một khu riêng biệt trong một nhà tang lễ ở thành phố H, có người chăm nom riêng. Khi Thẩm Sở Hà vừa dẫn Chu Hán Khanh vào căn phòng ấy thì liền bước ra ngay: Cái chốn âm u đáng sợ này không nên ở lâu.

Còn Chu Hán Khanh ngay khoảnh khắc bước vào thì cả người như mất hết sức lực, hai chân mềm nhũn.

Hũ tro cốt được để trên bàn, bên cạnh là mấy đĩa hoa quả và hai cái lư hương.

“Thụp” một tiếng, Chu Hán Khanh quỳ mọp trước hũ cốt, từ từ cúi đầu, nước mắt bắt đầu tuôn ra từ hai mắt đang nhắm chặt.

“Mộng Chỉ...” Chu Hán Khanh tuy đã biết chuyện rồi, nhưng khi thật sự phải đối diện với hũ tro cốt này thì trong lòng không khỏi xót xa cùng cực. Hình ảnh Mộng Chỉ xinh đẹp, dung mạo như hoa như ngọc vẫn luôn khắc rõ trong đầu anh ta, vậy mà bây giờ lại hóa thành một đồng tro không còn chút sinh khí!

Chu Hán Khanh đưa tay ôm lồng ngực đang đau nhói của mình, từ từ mở mắt ra: “Mộng Chỉ, em hãy chờ anh, sau khi anh trả thù cho em xong thì sẽ đến bên em, bất luận sống chết anh cũng đều sẽ luôn ở bên cạnh em, mãi mãi ở bên cạnh em!”

Mặt trời dần lặn xuống, màn đêm bắt đầu phủ lên thành phố H, cơn gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua những nhánh cây, khiến lá cây kêu lên xào xạc.

Khi Cố Thiên Kỳ về đến biệt thự thì trông thấy An Điềm đang đứng xoay lưng lại với mình, mở ngăn kéo tìm kiếm gì đó.

Cố Thiên Kỳ mỉm cười rồi nhẹ nhàng bước đến chỗ An Điềm.

Rồi anh đưa tay ra bịt mắt An Điềm, cố tình nói với cô bằng giọng ồm ồm: “Đứng yên, biệt thự này đã bị người của tôi bao vây rồi.”

Ai ngờ An Điềm chẳng hề có phản ứng gì, chỉ thờ dãi nói: “Cố Thiên Kỳ, em suốt ngày bảo chị đừng gọi em là thằng nhóc này thằng nhóc nọ, nhưng em xem em trẻ con chưa, lớn vậy rồi mà còn chơi trò này!”

“Sao chị đoán ra được là em?” Cố Thiên Kỳ khẽ thu tay lại.

“Trong biệt thự này, người có thể làm cái trò này ngoài em ra thì còn ai?” An Điềm chống nạnh quay người lại, “Chị dùng đầu gối để nghĩ cũng biết đó là em rồi.”

“Ồ, thì ra đầu gối của Nhiên Nhiên lại thông minh như vậy.” Cố Thiên Kỳ thông dong ngồi xuống nhìn An Điềm, nhoẻn miệng cười nói: “Chỉ tiếc đầu óc chị lại không thông minh được như thế.”

457. Chương 458

60458.“Hứ!” An Điềm không vui hừ một tiếng, “Chị đi làm việc đây, em chơi một mình đi!”

“Chị làm việc gì?” Cố Thiên Kỳ tò mò hỏi An Điềm, “Tuy vết thương trên người chị có thể tạm coi là lành rồi, nhưng tốt nhất vẫn nên tịnh dưỡng thêm một thời gian, như vậy thì sức khỏe mới hồi phục hoàn toàn.”

“Hả, sao em biết chị bị thương?” An Điềm thắc mắc nhìn Cố Thiên Kỳ.

“Chuyện này...” Cố Thiên Kỳ khựng một chút rồi nói, “Hôm qua lúc em cùng chị đi thăm Khuất Doanh Doanh, chị đã nói với em mà! Chị còn kể về người bí ẩn gì đó nữa, chị quên rồi sao?”

“À, hình như đúng là vậy thật.” An Điềm gật đầu.

“Em đã bảo đầu óc chị kém rồi mà!” Cố Thiên Kỳ bật cười, thầm thở phào trong lòng, sợ dĩ anh biết chuyện Nhiên Nhiên bị thương là vì đã từng cứu cô, cũng may hôm qua cô có kể cho anh nghe chuyện này, nếu không thì thật sự không biết đường nào mà giải thích.

Cố Thiên Kỳ xoa cằm suy nghĩ: Trước đây mình không bao giờ phạm phải những sai lầm thế này, có lẽ do bây giờ được ở bên Nhiên Nhiên nên mới trở nên quá thoải mái.

“An Diễm, lấy được giấy vẽ chưa?”

Cố Thiên Tuấn không biết từ lúc nào đã bước ra khỏi phòng ngủ, đang đứng nhàn nhã tựa vào tường, cũng không biết là đã nghe họ nói chuyện được bao lâu rồi.

Cố Thiên Kỳ vừa trông thấy Cố Thiên Tuấn đến thì thần sắc bất giác sa sầm lại.

“Cố Thiên Tuấn!” An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn liền chạy đến trước mặt anh giải thích, “Giấy bút vẽ tôi với anh rõ ràng hôm qua mới dùng, không hiểu sao giờ lại không tìm thấy.”

“Anh nhớ em đã cất giấy bút vào nhà kho rồi mà, sao em lại tìm ở đây?” Cố Thiên Tuấn có hơi bất lực nhìn An Diễm.

An Diễm nghe Cố Thiên Tuấn nói thế thì liền vỗ bộp vào đầu mình, nhớ ra: “Hình như đúng là thế thật, thảo nào tôi tìm mãi không thấy!”

An Diễm nói xong liền vội vàng chạy vào nhà kho.

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm chạy đi, chỉ mỉm cười, không đi theo mà quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, trông như có điều muốn nói.

Cố Thiên Kỳ bắt gặp ánh mắt của Cố Thiên Tuấn thì liền cau mày: “Anh à, sao anh lại nhìn em như vậy? Có phải muốn nói gì không?”

“Đúng vậy.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Vệ sĩ trong biệt thự nói hôm nay em đã ra ngoài?”

“Phải rồi, em ra ngoài chơi một chút.” Cố Thiên Tuấn bó hai tay sau đầu nói, “Ở một mình trong biệt thự mãi cũng chán.”

“Nếu chán thì tìm việc gì đó làm đi.” Cố Thiên Tuấn bước đến sofa đối diện Cố Thiên Kỳ rồi ngồi xuống.

“Tìm gì đó làm à?” Cố Thiên Kỳ vội vàng lắc đầu, “Em lười lắm, chẳng muốn làm gì cả, chỉ cần ở trong biệt thự chơi với Nhiên Nhiên là được rồi.”

“Anh còn chưa nói là sẽ làm gì, em đừng có từ chối nhanh như vậy.” Cố Thiên Tuấn đưa mắt quan sát thật kĩ vẻ mặt của Cố Thiên Kỳ, “Hay là đến công ty anh làm việc đi, dù gì thì trong Cố Thị cũng vẫn còn cổ phần của mẹ em và em, đến làm việc cũng là danh chính ngôn thuận mà.”

“Chút cổ phần của em và mẹ thì có đáng là bao?” Cố Thiên Kỳ phẩy tay, “Vả lại, em chính là vì không muốn tốt nghiệp xong phải ở công ty suốt cho nên mới từ Mỹ trốn về thành phố H, bây giờ anh không thể lại bắt em đi làm việc được! Em nói rõ lại lần nữa, chỉ cần được ở biệt thự với Nhiên Nhiên là em thấy mãn nguyện rồi.”

“Anh chính vì không muốn em cứ ở biệt thự làm phiền An Diễm nên mới bảo em đến công ty làm việc.”

“Sao lại nói là làm phiền chứ?” Cố Thiên Kỳ bày tỏ sự phản đối với lời nói của Cố Thiên Tuấn, “Em với Nhiên Nhiên là bạn cơ mà!”

“Anh không muốn thảo luận với em về việc em và An Diễm là quan hệ gì, bởi vì cô ấy mãi mãi sẽ không bao giờ có quan hệ gì với em cả.” Cố Thiên Tuấn nhìn Cố Thiên Kỳ chằm chằm, “Về điểm này thì em phải nhớ cho rõ đấy.”

Giọng của Cố Thiên Tuấn tuy rất nhẹ nhàng nhưng vẫn có một áp lực vô hình, thế nên cho dù Cố Thiên Kỳ có cố che giấu đến đâu thì vẫn lộ ra một chút sa sầm.

Sau khi lạnh lùng khoảng một phút, khóe môi Cố Thiên Kỳ lại nở nụ cười nhẹ nhàng, nhìn thẳng vào mắt Cố Thiên Tuấn hỏi: “Ngày anh à, anh tự tin như thế, chắc trước nay chưa bao giờ thua ai nhỉ?”

“Phải.” Cố Thiên Tuấn gật đầu khẳng định.

“Phì...” Cố Thiên Kỳ phì cười rồi phẩy tay nói, “Phải, anh đúng là chưa thua ai bao giờ, nhưng mà chính vì anh chưa thua ai bao giờ nên em mới không muốn đến Cố Thị làm, lỡ như em đến đó làm mà năng lực nghiệp vụ lại không bằng anh thì có phải là mất mặt lắm không? Vậy nên anh cứ làm nghiệp vụ tổng tài Cố Thị của mình, còn em làm nghiệp vụ của sinh viên mới tốt nghiệp, như thế không phải rất ổn sao?”

“Nhưng anh không muốn em suốt ngày ở trong biệt thự với An Điềm.” Cố Thiên Tuấn nói thẳng ra ý của mình, “Cố Thiên Kỳ, em còn nhớ bốn năm trước lúc em rời khỏi đây đã nói gì với anh không?”

“Đã nói gì với anh sao?” Cố Thiên Kỳ mặt mày ngơ ngác, “Nói gì nhỉ? Lâu quá rồi, em quên rồi.”

Cố Thiên Tuấn nhướn mày cười: “Dù quên hay không thì em cũng phải làm theo lời anh nói, nếu không, anh cho em một lựa chọn thứ hai, đó là cuốn gói về Mỹ.”

“Không phải chứ?” Cố Thiên Kỳ nhăn nhó mặt mày, “Em nhất định phải vào Cố Thị làm việc sao?”

“Vào Cố Thị làm hay là về Mỹ, anh cho em thời gian vài ngày suy nghĩ đây.” Giọng của Cố Thiên Tuấn rất kiên định.

“Suy nghĩ? Suy nghĩ gì vậy?” An Điềm lấy được giấy bút về lúc này bước ra, loáng thoáng nghe được câu nói của Cố Thiên Tuấn.

“Nhiên Nhiên, chị mau khuyên anh trai em đi!” Cố Thiên Kỳ vừa trông thấy An Điềm bước ra thì liền đứng dậy nói, “Anh trai em bắt em đến công ty làm việc đây! Nếu thế thì em không thể ở nhà chơi với chị rồi!”

“Chị có bao giờ bắt em phải ở nhà với chị đâu?” An Điềm trừng mắt nói với Cố Thiên Kỳ, “Cố Thiên Tuấn bảo em đến công ty làm việc là rất chính xác, em xem em đã tốt nghiệp rồi, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên ra ngoài rèn luyện một chút chứ. Cố Thiên Tuấn hỏi bằng tuổi em đã lên được vị trí rất cao trong Cố Thị rồi đây.”

“Trời ơi! Đến cả chị mà cũng không giúp em à?” Cố Thiên Kỳ thốt lên ai oán rồi bắt lực ngồi xuống ghế sofa.

“Ha ha, chuyện này chỉ là vì muốn tốt cho em thôi mà!” An Điềm cầm giấy bút về bước đến trước mặt Cố Thiên Kỳ rồi vỗ vào vai anh, “Sau này vào Cố Thị làm việc, nhất định phải cố gắng đây!”

“Được rồi, An Điềm.” Cố Thiên Tuấn vừa thấy bàn tay An Điềm đặt lên vai Cố Thiên Kỳ thì liền nói, “Em đã lấy được giấy bút về rồi thì lên phòng sách đợi anh đi, anh nói xong chuyện sẽ lên với em.”

“Ừ, được rồi.” An Điềm gật đầu, cảm thấy giọng của Cố Thiên Tuấn chột trở nên lạnh lùng, thế nên gật đầu xong liền mang giấy bút lên phòng sách.

Cố Thiên Tuấn lúc này lập tức bước lên chắn tầm nhìn của Cố Thiên Kỳ nhìn theo bóng dáng An Điềm.

Cố Thiên Kỳ bị chắn liền ngẩn người, sau đó liền thu lại ánh nhìn: “Anh à, anh còn việc gì sao? Không phải anh nói là cho em vài ngày để suy nghĩ à?”

“Hết rồi.” Cố Thiên Tuấn nhìn Cố Thiên Kỳ đầy ẩn ý.

“Được.” Cố Thiên Kỳ gật đầu rồi cứ thế nhìn thẳng vào mắt Cố Thiên Tuấn, sau khi Cố Thiên Tuấn đi rồi, anh mới thu lại ánh nhìn sâu xa của mình.

458. Chương 459

60459.Cố Thiên Tuấn bước vào phòng sách, trông thấy An Điềm đang rảnh rỗi cầm bút vẽ vời vài thứ linh tinh.

An Diễm thấy Cố Thiên Tuấn bước vào liền đứng dậy đi đến, nào ngờ Cố Thiên Tuấn chợt vươn tay kéo cô vào lòng.

“Cố Thiên... ưm...” An Diễm còn chưa nói dứt câu, môi của Cố Thiên Tuấn đã áp vào, cô ngay sau đó cũng cảm thấy hông mình được tay anh ôm chặt, kẽ răng cũng bị Cố Thiên Tuấn bá đạo tách ra.

An Diễm đang được ôm chặt chợt cảm thấy thân trên lạnh toát, bèn hốt hoảng đưa mắt nhìn, phát hiện cái áo của mình không biết từ lúc nào đã bị Cố Thiên Tuấn lột ra rồi.

“Ưm...” An Diễm dùng hết sức lực toàn thân mới có thể đẩy được Cố Thiên Tuấn ra, tách môi anh ra khỏi môi mình một chút, “Cố... Cố Thiên Tuấn, anh làm gì vậy?”

Cố Thiên Tuấn cắn lên bờ môi mỏng của An Diễm, hạ giọng nói: “Sau này không được lấy tay động vào người đàn ông khác.”

“Tôi động vào người đàn ông khác khi...” An Diễm vừa định cãi thì đột nhiên nhớ ra vừa rồi mình đã đặt tay lên vai Cố Thiên Kỳ!

Không phải chứ, cái tên Cố Thiên Tuấn này sao lại nhỏ mọn như vậy? An Diễm không tin được mà nhìn Cố Thiên Tuấn.

Nhưng Cố Thiên Tuấn không hề cho An Diễm nhiều thời gian để suy nghĩ, đưa tay bế cô lên bàn làm việc rồi ngay lập tức đè xuống.

“Cố Thiên Tuấn...” An Diễm đưa tay đặt lên ngực Cố Thiên Tuấn, đỏ bừng mặt nói, “Anh chắc chắn muốn làm vậy sao? Đây là phòng sách...”

“Sao lại không chắc?” Cố Thiên Tuấn nhìn gương mặt đỏ bừng của An Diễm rồi cúi đầu xuống hôn cô...

Hôm sau, thời tiết cực kì đẹp, nhiệt độ đã ấm hơn, mọi người cũng đã có thể mặc mỏng đi, ngọn gió nhẹ đầu hạ thổi qua, làm rung rinh mấy nhánh dây leo trước biệt thự.

Khi Cố Thiên Kỳ thức dậy thì thấy Cố Thiên Tuấn, An An, thậm chí An Diễm cũng đã dậy rồi. Anh cảm thấy hơi kinh ngạc, bởi thường thì giờ này Cố Thiên Tuấn đã đi làm, An An thì sẽ ngồi ăn sáng, còn An Diễm sẽ vẫn còn ngủ nướng.

Cảnh tượng cả ba người nhà họ cùng tề tựu đông đủ để ăn cơm thế này, Cố Thiên Kỳ lần đầu tiên trông thấy kể từ lúc bước chân vào biệt thự.

“Thiên Kỳ, em dậy rồi!” An Diễm cười với Cố Thiên Kỳ, vẫy tay chào anh, nhưng rồi chợt nhớ lại lời cảnh cáo tối qua của Cố Thiên Tuấn liền lập tức biết điều mà cười nhạt lại.

“Ừ.” Cố Thiên Kỳ gật đầu với An Diễm rồi ngồi xuống đối diện.

“Con chào chú Cố!” An An thấy Cố Thiên Kỳ ngồi xuống liền lễ phép chào hỏi.

“An An ngoan quá!” Cố Thiên Kỳ thấy An An thông minh lanh lợi thì rất thích, cho dù cậu có là con trai của Cố Thiên Tuấn, nhưng trong người vẫn mang một nửa dòng máu của Nhiên Nhiên, chỉ cần Nhiên Nhiên thương yêu thì anh cũng sẽ thương yêu.

Nếu sau này anh mà được ở bên Nhiên Nhiên thì cũng sẽ vui vẻ chấp nhận An An.

Lúc này giúp việc trong nhà liền bưng thức ăn đến đặt trước mặt Cố Thiên Kỳ, Cố Thiên Kỳ nói lời cảm ơn xong, ánh mắt bất giác hướng lên nhìn ba người đối diện mình.

Cố Thiên Tuấn, Nhiên Nhiên và An An, cảnh tượng ba người họ cùng ngồi với nhau thật đầm ấm, ngay cả anh cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc toát ra từ đó, còn anh thì chỉ luôn ngồi một mình như một người ngoài cuộc.

Cũng phải, mình từ trước đến nay hình như luôn là một người ngoài cuộc.

Trong lúc Cố Thiên Kỳ đang thấy cay đắng trong lòng, An An lúc này đã ăn sáng xong, thu dọn bát đĩa rồi lễ phép nói: “Thưa mẹ, thưa các chú, con ăn xong rồi! Con đi chuẩn bị cặp sách đây!”

“An An ngoan, đi đi!” An Diễm xoa đầu An An rồi nhìn cậu tung tăng chạy vào phòng.

Sau đó cô quay lại tiếp tục ăn sáng, vừa ăn vừa nói với Cố Thiên Tuấn đang ăn một cách nhe nhả bên cạnh: “Cố Thiên Tuấn, anh ăn nhanh đi, nếu không sẽ muộn đấy!”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Nhưng mà hình như em ăn còn chậm hơn cả anh đấy.”

An Diễm ngẩn người, nhìn lại thức ăn trong bát mình rồi nhìn sang thức ăn trong bát Cố Thiên Tuấn, thấy hình như của mình đúng là còn nhiều thật, liền cười ngượng ngùng.

“Nhiên Nhiên, hai người sắp đi cùng nhau à?” Cố Thiên Kỳ buông đũa xuống hỏi.

“Đúng vậy.” Cố Thiên Tuấn trả lời trước An Diễm, “Đi họp phụ huynh cho An An.”

Sắc mặt Cố Thiên Kỳ lập tức sa sầm xuống, quay sang nhìn An Diễm.

An Diễm gật đầu, khẳng định lời của Cố Thiên Tuấn: “Đúng rồi, sẽ đi họp phụ huynh cho An An. Mấy hôm trước An An nói với anh chị, nhưng lúc ấy em chưa đến.”

“Vâng.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, nghĩ ngợi một lúc, ánh mắt đột nhiên sáng lên, quay qua hỏi, “Nhiên Nhiên, anh trai em là tổng tài tập đoàn Cố Thị, công việc bận rộn, lỡ một phút thôi là mất cả mấy chục triệu, mà họp phụ huynh cần thời gian rất lâu, sẽ lỡ mất việc làm ăn của anh, hay là...”

“Hay là làm sao?” An Diễm thắc mắc.

“Hay là cứ để anh ấy đi làm đi, em sẽ thay anh ấy đưa chị và An An đi họp phụ huynh.” Cố Thiên Kỳ nhìn An Diễm đầy kì vọng.

“Chuyện này...” An Diễm do dự nhìn Cố Thiên Tuấn, trong lòng cũng không muốn Cố Thiên Kỳ đi chung với mình, vì trông anh còn quá trẻ, hoàn toàn chẳng giống bố An An gì cả, mà hơn nữa, An Diễm vẫn cảm thấy Cố Thiên Tuấn đi thì sẽ danh chính ngôn thuận hơn, vì anh chính là bố ruột của An An mà!

Cố Thiên Tuấn vẫn thông dong nuốt cơm, sau đó nhe nhả cầm khăn lau miệng rồi từ từ kề sát vào tai An Diễm nói, giọng tuy rất khê nhưng đầy uy lực: “Vậy chắc em cũng hiểu anh vì em mà đã bỏ lỡ rất nhiều việc kinh doanh rồi, tối nay em phải lấy thân trả nợ nhé.”

“Cố Thiên Tuấn!” Mặt của An Diễm lập tức đỏ bừng lên, mình đang bàn chuyện đi họp phụ huynh cho An An, anh ta sao tự nhiên lại nói như vậy trước mặt Cố Thiên Kỳ?

“Thôi, mau đi thay quần áo đi, chúng ta phải đi ngay mới kịp.” Cố Thiên Tuấn sau khi chọc ghẹo An Diễm xong thì thản nhiên nói.

“Còn chuyện Thiên Kỳ mới nói...”

“Không cần quan tâm.” Giọng của Cố Thiên Tuấn hết sức thản nhiên, hoàn toàn không để tâm đến lời nói của Cố Thiên Kỳ.

“Được!” Nghe câu trả lời của Cố Thiên Tuấn, An Diễm liền vui vẻ gật đầu, đặt bát đũa xuống rồi chạy vào phòng để quần áo.

Cố Thiên Kỳ đã biết đề nghị của mình sẽ không được Cố Thiên Tuấn chấp nhận, nhưng thái độ như vậy thật sự quá xem thường, anh bực dọc cầm đũa lên tiếp tục ăn.

“Chuyện vào công ty làm việc, em suy nghĩ đến đâu rồi?” Cố Thiên Tuấn đưa mắt nhìn Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ vừa cầm đũa lên định ăn lúc này liền khựng lại, trưng ra vẻ mặt “trời đánh tránh bữa ăn”: “Anh à, anh có thể nào đừng ép em làm mấy việc mà em không thích không? Em thật sự không muốn đến công ty làm mà!”

“Thôi được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, búng tay một cái.

Vệ sĩ đứng bên ngoài biệt thự lập tức chạy vào trong: “Cố tổng, xin hỏi anh có gì dặn dò?”

“Đặt cho Cố Thiên Kỳ một vé máy bay về Mỹ, chuyến sớm nhất.”

“Khoan đã!” Cố Thiên Kỳ vội vàng đứng dậy, bắt lực nói, “Thôi được rồi, em đi làm là được chứ gì? Nhưng anh nhớ phải cho em một chức vụ nhân nhả đấy.”

“Anh tự có sắp xếp.” Cố Thiên Tuấn phẩy tay, tỏ ý bảo vệ sĩ có thể đi rồi.

459. Chương 460

60460.“Ồi...” Cố Thiên Kỳ thở dài rồi lại cầm đũa lên.

“Cố Thiên Tuấn, anh xem bộ váy này tôi mặc có đẹp không?” An Diễm mặc một bộ váy ren màu xám, bước ra từ trong phòng để quần áo.

Phần đuôi váy vừa vạt phủ đến đầu gối An Diễm, các lớp ren mỏng được may ôm eo, khiến An Diễm toát ra một khí chất vừa lạnh lùng lại vừa sang trọng quý phái.

Cố Thiên Kỳ bất giác buông đũa xuống, nhìn An Diễm cảm thán: “Nhiên Nhiên, chị nên thường xuyên mặc váy.”

“Thế à?” An Diễm vui vẻ mỉm cười, tự ngẫm ngợi bộ váy của mình.

“Không đẹp, thay bộ khác đi.” Cố Thiên Tuấn chợt đứng dậy đi đến trước mặt An Diễm.

“Sao thế? Thiên Kỳ bảo là đẹp mà, tôi cũng thấy đẹp nữa!” An Diễm ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Tuấn, có chút không vui.

“Đúng vậy, trông rất đẹp mà!” Cố Thiên Kỳ đến tận lúc này vẫn chưa ăn được miếng đồ ăn sáng nào, tiếp lời An Diễm, “Anh à, có phải do em khen đẹp nên anh mới bảo là không đẹp không?”

“Chuyện đó mà em cũng nhận ra được, vậy chứng tỏ em có đủ năng lực làm ở Cố Thị đấy.” Cố Thiên Tuấn chẳng thèm quay đầu lại, nói xong liền kéo An Diễm đi thẳng vào phòng để quần áo.

Cố Thiên Kỳ chợt hứng quay mặt đi, nhìn bữa sáng trên bàn, cảm thấy chẳng còn chút khẩu vị nào nữa.

An Diễm bị Cố Thiên Tuấn kéo vào phòng để đồ, cúi gằm mặt xuống, khó chịu trong lòng.

Cố Thiên Tuấn khẽ cười, mặc kệ vẻ mặt nhăn nhó của An Diễm mà đưa tay ra từ từ kéo dây kéo váy của cô xuống.

“Anh làm gì thế?” An Diễm vội vàng chặn tay Cố Thiên Tuấn lại, phần lưng trắng trẻo lúc này đã lộ ra một phần ba rồi, dưới ánh đèn ôn hòa trong phòng trông vô cùng quyến rũ.

“Giúp em thay quần áo.” Ánh mắt Cố Thiên Tuấn chợt trở nên rực lửa, ngón tay thanh mảnh bắt đầu chạm vào lưng cô rồi từ từ lần xuống dưới.

An Diễm ngay lập tức cảm thấy toàn thân như có dòng điện chạy qua, bất giác mím môi, bàn tay đang chặn tay Cố Thiên Tuấn cũng dần buông lỏng ra.

Cố Thiên Tuấn hôn lên đôi môi đang mím chặt của An Diễm, giọng nói chợt hơi khàn đi: “Em đúng là yêu tinh mà.”

An Diễm ngay lập tức rùng mình, Cố Thiên Tuấn liền tranh thủ lúc An Diễm lơ đãng mà kéo hết toàn bộ dây kéo váy xuống.

Cố Thiên Tuấn nhìn gương mặt đỏ bừng của An Diễm rồi đưa hai tay ra đặt lên vai cô, từ từ tuột bộ váy ra.

Chiếc váy xám rơi xuống đất, An Diễm lập tức thở gấp, hai chân cũng bất giác động đậy.

Cố Thiên Tuấn không ngần ngại đưa mắt nhìn một lượt khắp cơ thể An Diễm, bàn tay cũng bắt đầu đưa lên cởi cúc áo của mình.

Rồi anh đưa tay ôm lấy hông cô, cúi xuống hôn cô.

“Khoan đã!” An Diễm vừa thở hổn hển vừa đẩy Cố Thiên Tuấn ra, “Chúng ta đã hứa với An An là sẽ đến sớm trong buổi họp phụ huynh này, cho nên bây giờ mà làm chuyện này thì không hay đâu.”

Cố Thiên Tuấn tiếc nuối thở dài, buông tay ra nói: “Thôi được rồi, chuyện này để tối làm cũng được.”

“Ừ.” An Diễm đỏ mặt gật đầu.

“Để anh chọn đồ giúp em.” Cố Thiên Tuấn nói xong liền quay người lại nghiêm túc nhìn đồng quần áo đang treo trên giá.

An Diễm hơi ngẩn người một chút, sau đó mau chóng nhặt cái váy dưới đất lên che trước ngực rồi đi theo Cố Thiên Tuấn, nhìn anh chọn trang phục cho mình.

Cuối cùng, An Diễm mặc một bộ váy sơ mi trắng cổ cánh sen, phối với chiếc váy dài màu xanh đậm. Cô buộc tóc ra sau, trông rất gọn gàng, cả người toát lên vẻ đẹp trí thức, tuy cũng rất đẹp nhưng trông bảo thủ hơn so với khi mặc chiếc váy ren xám lúc nãy nhiều.

Lúc này, An An đã chuẩn bị cặp sách xong liền chạy ra ngoài, cậu mặc bộ đồng phục tung tăng bước đến trước mặt An Diễm nói: “Mẹ ơi, chú Cố ơi, chúng ta đi được chưa?”

“Ừ.” An Diễm gật đầu, “Chúng ta đi thôi.”

Cố Thiên Tuấn cũng đã thay một bộ đồ tây màu xám bạc, bước đến nói với An Diễm và An An: “Tài xế đã chờ sẵn bên ngoài rồi, đi thôi.”

“Vâng!” An An gật đầu rồi một tay nắm tay An Diễm, một tay nắm tay Cố Thiên Tuấn bước ra ngoài biệt thự.

Ba người vừa bước ra ngoài, Cố Thiên Kỳ đang ngồi trong phòng liền bước ra theo.

Cảnh tượng ba người vui vẻ ấy như cái gai đâm vào mắt Cố Thiên Kỳ, anh rút điện thoại ra nói với người ở đầu dây bên kia: “Bây giờ Cố Thiên Tuấn đã cho tôi vào công ty làm việc rồi, mọi việc còn lại mọi người phải sắp xếp cho ổn thỏa.”

Sau khi nghe người kia trả lời, Cố Thiên Kỳ cúp máy rồi quay lại phòng: Những ngày thế này sẽ không lâu nữa đâu, nhất định sẽ không lâu nữa đâu, rồi mình sẽ có ngày có được Nhiên Nhiên thôi!

Trên đường đến trường mẫu giáo...

An An vui vẻ nằm lên đùi Cố Thiên Tuấn, cả quãng đường cứ nói chuyện ríu rít, Cố Thiên Tuấn cũng rất kiên nhẫn nghe An An nói, chốc chốc lại đáp lại vài câu.

Khung cảnh ấm áp ấy, An Diễm đều trông thấy cả, trong lòng thấy rất vui: Nếu ngày tháng cứ mãi vui vẻ bình yên thế này thì mình đã mãn nguyện rồi.

Nhưng bầu không khí ấy chợt bị một tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên phá bình.

An An ngoan ngoãn ngồi dậy khỏi đùi Cố Thiên Tuấn, sà vào lòng An Diễm, gương mặt bầu bĩnh lúc này hiện rõ vẻ lo lắng, sợ buổi họp phụ huynh lần đầu tiên “có bố” tham dự sẽ không còn nữa.

An Diễm cũng có hơi bất an nhìn Cố Thiên Tuấn, thấy Cố Thiên Tuấn vừa bấm nút nghe thì sắc mặt liền trở nên nghiêm trọng.

Người gọi đến là Trương Hiến Hy: “Thiên Tuấn, có một người rất quan trọng mới đến công ty, muốn gặp anh, mà còn phải gấp ngay.”

“Là ai?” Cố Thiên Tuấn cau mày, người có thể khiến Trương Hiến Hy nói một cách trịnh trọng thế này chắc hẳn phải là một nhân vật quan trọng.

“Là bố anh, ông Cố Diệp Lâm” Trương Hiến Hy giải thích, “Ông ấy muốn quay về thành phố S để tịnh dưỡng, trên đường đi ghé ngang thành phố H nên mới đến công ty, nói là có việc quan trọng muốn nói với anh.”

Cố Thiên Tuấn khựng một lát rồi gật đầu nói: “Được, tôi sẽ đến ngay.”

Tuy không biết hai người trong điện thoại đang nói gì, nhưng khi nghe Cố Thiên Tuấn nói câu “sẽ đến ngay” thì cả An Diễm và An An đều biến sắc mặt.

Cố Thiên Tuấn cúp máy, quay sang nói với An Diễm và An An: “An An, An Diễm, anh phải về công ty một chuyện.”

“Nhưng chú Cố đã hứa với con là...”

“Được rồi, anh đi đi, tôi thấy sắc mặt anh nghiêm trọng như vậy chắc là đã có chuyện lớn rồi.” An Diễm gật đầu với Cố Thiên Tuấn, cô vốn luôn là người biết phân biệt rõ nặng nhẹ.

“Mẹ ơi...” An An hụi hắng cúi gầm mặt.

“Anh chỉ không đến trường mẫu giáo với hai mẹ con thôi, giờ anh sẽ về công ty giải quyết một chuyện khẩn cấp, sau khi xong việc rồi sẽ đến trường tìm hai người.” Cố Thiên Tuấn xoa đầu An An, nói bảo đảm, “An An, chú đã nói sẽ đi họp phụ huynh thì nhất định sẽ đi mà.”

“Thật không ạ?” Hai mắt An An lập tức sáng lên.

“Thật chứ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu.

“Vậy móc ngoéo nào!” An An chìa ngón tay ra.

460. Chương 461

60461.Cố Thiên Tuấn mỉm cười, đưa ngón út ra móc vào ngón út của An An.

Vậy là đã an ủi An An xong, Cố Thiên Tuấn liền nói với tài xế: “Tôi có việc gấp phải giải quyết, anh đưa An Diễm và An An đến trường mẫu giáo đi.

“Vâng.” Tài xế cung kính gật đầu rồi tắt xe vào lề.

Cố Thiên Tuấn bước xuống xe, nở nụ cười để An An và An Diễm yên tâm rồi dõi mắt nhìn chiếc xe rời đi.

Lúc này, chiếc xe do Trương Hiểu Hy phái đến đỗ lại ngay trước mặt Cố Thiên Tuấn: “Cố tổng, mời lên xe.”

Cố Thiên Tuấn vừa bước lên xe, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng: Bốn năm trước, sau khi mình đưa ông ấy đi thì hai người rất ít liên lạc, lần này ông ấy tìm mình, còn lấy danh nghĩa là muốn về tịnh dưỡng nữa, muốn gấp gấp như vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

Khi Cố Thiên Tuấn đến trước cửa văn phòng thì Trương Hiểu Hy đã đứng đó chờ sẵn, thấy anh đến liền bước nhanh đến đón: “Ông Cố đang chờ anh trong văn phòng đấy.”

“Tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn vừa gật đầu vừa đẩy cửa văn phòng tổng tài.

Bây giờ đang là buổi sáng, ánh nắng rực rỡ, lấp lánh bên ngoài cửa sổ. Cố Diệp Lâm ngồi trên xe lăn cạnh một nhân viên điều dưỡng, nghe tiếng mở cửa liền quay xe lại.

Cố Thiên Tuấn đứng nguyên tại chỗ, cứ thế mà nhìn bố mình, thấy ông có vẻ đã già đi nhiều, lưng có hơi khòm đi, tóc cũng đã bạc đi thấy rõ, các vết chân chim trên mặt như chỉ sau một đêm mà xuất hiện.

“Thiên Tuấn, con đến rồi!” Cố Diệp Lâm trông thấy Cố Thiên Tuấn, tâm trạng có vẻ rất vui, mỉm cười chào anh.

Cố Thiên Tuấn định thần lại, gật đầu với ông: “Vâng.”

Cố Diệp Lâm nói với nhân viên điều dưỡng bên cạnh mình: “Cậu ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với con trai tôi.”

“Vâng.” Nhân viên điều dưỡng gật đầu, cúi người chào Cố Thiên Tuấn rồi bước ra ngoài đóng cửa lại.

Cố Thiên Tuấn đi đến trước mặt Cố Diệp Lâm hỏi: “Chuyện gì vậy bố?”

“Nghe nói Thiên Kỳ đã về thành phố H tìm con à?” Cố Diệp Lâm khẽ ho một tiếng rồi chậm rãi hỏi.

“Vâng.” Cố Thiên Tuấn gật đầu.

“Vậy được, bố nói cho con biết một chuyện.” Sắc mặt Cố Diệp Lâm trở nên nghiêm trọng, ông trầm ngâm một lúc rồi bắt đầu nói...

Trong khi đó, An An và An Diễm được tài xế chở đến cổng trường mẫu giáo.

An Diễm nắm tay An An bước về phía trước, chợt phát hiện An An cứ đứng khựng tại chỗ, mặt cúi gằm, khiến An Diễm không thấy rõ biểu cảm trên mặt cậu.

An Diễm ngồi xổm xuống trước mặt An An rồi hỏi: “An An, con sao thế?”

“Mẹ ơi.” An An bất an nắm tay An Diễm nói, “Chú Cố thật sự sẽ đến chứ?”

“Sẽ đến mà!” An Diễm trịnh trọng gật đầu với An An, “Con phải tin chú Cố, cũng phải tin mẹ nữa, chú Cố nhất định sẽ đến mà.”

“Vâng.” An An nhìn vào mắt An Diễm rồi gật đầu thật mạnh, sau đó cùng An Diễm bước vào trường.

Trường mẫu giáo của An An là trường chất lượng cao trong thành phố H, các trang thiết bị ở đây rất tốt, còn lập ra cả một hội phụ huynh học sinh, nhưng An Diễm ngoài việc đóng học phí ra thì không có đóng góp gì khác nên không vào hội này.

Cố Thiên Tuấn từng đề nghị An Diễm cho An An vào học trường quý tộc, nhưng An Diễm cảm thấy An An đã quen với ngôi trường này rồi, nếu chuyển đến trường mới sẽ phải làm quen lại từ đầu, thế nên cứ để cho cậu học ở đây.

An An và An Diễm vừa bước vào trường đã được các giáo viên chào đón nồng nhiệt. Theo lịch trình của buổi họp phụ huynh thì các học sinh sẽ chơi ở ngoài, còn phụ huynh sẽ vào nói chuyện với giáo viên, bàn về một số vấn đề trong trường, sau đó sẽ cùng tham gia chơi với các học sinh.

An An vẫy tay chào An Diễm rồi được cô giáo dẫn ra ngoài chơi với bạn học.

Giáo viên vừa mới đi thì chợt có một cậu bé béo ú đi cùng với hai cậu bé khác bước đến: “An An, cậu nói dối, vừa rồi bọn mình nhìn thấy cậu chỉ đến đây với mẹ cậu, cậu hoàn toàn chẳng có bố gì cả!”

Cậu bé béo này nổi tiếng là kẻ bắt nạt, thường hay ức hiếp các bạn, chỉ có mỗi An An là không sợ cậu ta, còn thường xuyên giúp những bạn bị bắt nạt khác, thế nên cậu bé béo này luôn ghét An An.

An An kể từ hôm Cố Thiên Tuấn nhận lời đến họp phụ huynh thì đã nói với tất cả bạn học trong lớp rằng bố cậu sẽ đến.

Thế nên, các bạn học trong lớp, đặc biệt là cậu bé béo này đã luôn rất trông đợi bố của An An, bây giờ thấy An An chỉ đi cùng người mẹ xinh đẹp của mình thì liền chạy đến chất vấn.

“Không phải như vậy đâu!” An An lùi lại một bước, vội vàng giải thích, “Chú Cố... À không phải, bố mình tạm thời phải đi xử lý chuyện ở công ty nên mới không đến cùng bọn mình, nhưng sau khi xong việc thì bố chắc chắn sẽ đến!”

“Cậu nói dối!” Cậu bé béo đưa ngón tay múp míp của mình ra chỉ vào mặt An An rồi thề lêu lêu, “An An nói dối, An An nói dối, An An nói dối!”

Hai cậu bé đi cùng cậu bé béo cũng đồng thanh hưởng ứng: “An An nói dối, An An nói dối...”

“Mình không có nói dối! Mình nói thật!” Gương mặt bé xinh của An An có hơi đỏ lên, “Bố mình sẽ đến ngay thôi!”

“Cậu rõ ràng là nói dối, rõ ràng là nói dối!” Giọng của cậu bé béo càng lúc càng cao, “Mẹ mình nói rồi, mấy đứa con của gia đình đơn thân đều không phải là trẻ ngoan, không được chơi với mấy người đó! Cậu xem, mẹ cậu có đẹp cũng chẳng có ích gì, không phải đã dạy cậu nói dối sao? Cậu không phải là trẻ ngoan! Mẹ cậu cũng không phải người mẹ tốt!”

“Cậu mau xin lỗi mình đi!” An An lập tức nắm chặt tay lại, tiến lên một bước đứng trước mặt cậu bé béo, nhìn người bạn cao hơn mình nửa cái đầu, béo gấp đôi mình này rồi lớn tiếng lặp lại, “Cậu phải xin lỗi mình ngay!”

Cậu bé béo bị ánh mắt của An An dọa cho giật bắn mình, nhưng nghĩ lại thấy mình có thể đánh thắng An An thì lại tiếp tục thề lười lêu lêu cậu: “Mình còn lâu mới xin lỗi! Cậu không phải là trẻ ngoan, mẹ cậu cũng không phải người mẹ tốt!”

“Mình nói lại lần nữa, mau xin lỗi mình!” An An nắm lấy cổ áo cậu bé béo, phần nộ trùng mắt.

“Cậu... cậu bỏ mình ra!” Cậu bé béo không ngờ An An lại khỏe đến thế, cậu ta vùng vẫy một lúc lâu mà vẫn không đẩy tay An An ra được.

“Mau xin lỗi mình đi thì mình mới thả ra!” An An gằn giọng cảnh cáo.

“Mình... mình không xin lỗi!” Cậu bé béo thở hổn hển gân cổ lên, nhưng toàn thân lại run lẩy bẩy.

“Không xin lỗi thì mình sẽ không bỏ tay ra!” An An nhất quyết không nhượng bộ.

Cậu bé béo bắt đầu hốt hoảng, lớn tiếng quát: “Cậu mà không bỏ ra thì mình sẽ đánh cậu đấy!”

Nghe thấy cậu bé béo muốn đánh mình, An An không những không sợ mà còn nhõm miệng cười, bởi vì An An và An Điềm đã từng có một giao ước: An An tuyệt đối không được là người ra tay đánh trước, nhưng nếu có người bắt nạt An An, ra tay đánh cậu trước thì An An nhất định phải đánh lại hai cái, cái thứ nhất là để trả đũa việc bị đánh, cái thứ hai là để dạy cho kẻ bắt nạt ấy một bài học, để sau này không được ức hiếp cậu nữa!

461. Chương 462

60462.An Điềm luôn nghĩ rằng xã hội không tốt đẹp như tưởng tượng. Cụm từ “ỷ mạnh hiếp yếu” này, tuy không quá rõ ràng trong cái xã hội văn minh này, đặc biệt là giữa trẻ em với nhau, nhưng, việc cho trẻ biết trước một số quy tắc là điều cần thiết. Tất nhiên, làm những việc này cũng rất quan trọng đối với sự hình thành tính cách của trẻ.

Dưới sự giáo dục của An Điềm, An An cũng dần hình thành một tính cách tốt, không ngạo mạn cũng không luôn cúi. Lần này, cậu bé béo trước mặt thực sự đã chọc giận cậu, vì vậy cậu sẽ không định bỏ qua như thế.

Nắm tay nhỏ bé vẫn đang nắm chặt cổ áo của cậu bé béo, An An lặp lại lần nữa: “Xin lỗi đi!”

“Bốp” một tiếng, cậu bé béo trong lúc nóng lòng đã giơ nắm đấm của mình lên đập thật mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của An An.

An An cảm thấy cơn đau ở má, nhưng cậu không khóc, ngược lại còn cười khẩy một tiếng.

Rồi An An lao nhanh đến trước mặt cậu bé béo, đôi tay nhỏ bé đẩy mạnh về phía trước, cậu bé béo còn to khỏe hơn cả An An đã ngay lập tức ngã xuống đất.

Vì cơ thể quá béo nên cậu bé kia không thể đứng dậy ngay được, An An thuận thế lao đến và cười lên người cậu ta, giơ tay lên và cho cậu ta hai đấm, một đấm vào mắt, đấm còn lại đánh vào mũi cậu bé béo ú kia.

Cậu bé béo ngay lập tức chảy máu mũi. Cậu ta đưa tay lên chạm vào mũi mình, rồi liếc nhìn hai tay dính đầy máu, sững sờ vài giây rồi đột nhiên khóc thét lên: “Mũi con chảy máu rồi! Mũi con chảy máu rồi! Mẹ ơi, mình phải đi tìm mẹ!”

An An cười trên người cậu bé béo, vẫn nắm chặt cổ áo của cậu ta rồi nói một cách thông thả: “Xin lỗi mình đi!”

“Được, xin lỗi! Xin lỗi!” Cậu bé béo ú gào khóc với khuôn mặt đầy máu, trong miệng cứ lảm bảm xin lỗi. “Mẹ ơi! Mình phải đi tìm mẹ!”

Cuối cùng đã nghe thấy lời xin lỗi của cậu bé béo, An An mới đứng dậy với vẻ mặt hài lòng. Cậu đưa tay ra và chạm vào bên má bị đánh sưng đỏ, nhìn vào cậu bé béo ú mà không nói gì.

Lúc này, tất cả bạn học trong lớp đều sợ đến ngây người ra. Chúng nhìn cậu bé béo đang la khóc, một lúc sau mới hoàn hồn lại, sau đó hết đứa này tới đứa khác thay phiên nhau khóc lớn lên.

Tiếng khóc của những đứa trẻ ngày càng lớn hơn, các giáo viên và phụ huynh ở đằng xa đã nghe thấy, liền vội vàng chạy đến...

Trong văn phòng tổng tài của tập đoàn Cố Thị...

Cố Diệp Lâm uống hết tách trà mà Susan mang vào, nhìn vào Cố Thiên Tuấn vẫn không có biểu cảm gì và nói: “Về những việc mà bố nói, bố biết con nhất thời chưa thể chấp nhận được, nhưng bây giờ vẫn chưa muộn, con xử lý thì vẫn còn kịp. Chỉ có điều, bố chỉ có thể giúp con một phần, vì công ty ở Mỹ đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của bố nữa...”

“Thật ra,” Cố Thiên Tuấn ngược mắt lên và nhìn vào bố mình: “Những việc mà bố nói, con đều đã biết rồi.”

“Sao cơ? Con đã biết rồi?” Cố Diệp Lâm rất ngạc nhiên. “Vậy sao con còn...”

“Nếu họ đã có ý này thì cứ để họ làm, con cũng muốn xem thử họ sẽ làm được đến đâu. Hơn nữa, nếu không cho họ cơ hội làm thử, họ sẽ không bao giờ chịu an phận đâu.” Giọng của Cố Thiên Tuấn như gió nhẹ mây trôi.

Cố Diệp Lâm nhìn vào Cố Thiên Tuấn hơn chục giây rồi đột nhiên cười lớn: “Tốt! Tại bố lo xa rồi! Từ nhỏ đến giờ, con chưa bao giờ làm bố thất vọng cả!”

Cố Thiên Tuấn gật đầu, không quan tâm đến ánh mắt tán thưởng của Cố Diệp Lâm. Anh đứng dậy nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa, con xin phép đi trước. Buổi họp phụ huynh của An An sắp bắt đầu rồi.”

“An An? Họp phụ huynh?” Cố Diệp Lâm phát hiện ra rằng con trai cả của mình nói chuyện ngày càng khác thường hơn. Câu nói này có nghĩa là, nó đã có con rồi?

Nhưng sau khi ly dị với An Diễm, Thiên Tuấn đã kết hôn với Chu Mộng Chỉ, bao nhiêu năm qua vẫn không có con, đến khi Chu Mộng Chỉ chết cũng không có. Sao bây giờ tự nhiên lại có con được? Lại còn đang đi học mẫu giáo? Cố Diệp Lâm càng nghĩ càng lầy lăm lạp.

“Vâng, buổi họp phụ huynh của con trai con.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào người bố ruột của mình. Phải nói rằng cuộc đời này, những việc mà bố đã làm, những việc khiến anh luôn ghi nhớ và cảm ơn, chính là việc ông đã xúi giục anh cưới An Diễm.

“Con trai của con?” Trên khuôn mặt già cỗi của Cố Diệp Lâm đột nhiên đỏ ửng lên vì bất ngờ. “Đã đi học mẫu giáo rồi?”

“Vâng.” Cố Thiên Tuấn gật đầu. “Con của con và An Nhiên.”

“Con của An Nhiên...” Cố Diệp Lâm mở miệng, nụ cười trên mặt bỗng lớn hơn. “Tốt, tốt! Thiên Tuấn à, bố có thể đi gặp cháu nội của bố không?”

Cố Thiên Tuấn dừng lại và lắc đầu: “Con nghe Hiền Hy nói, bố còn phải bay đến thành phố S để gặp bác sĩ, việc này không nên chậm trễ đâu.”

Về hớn hờ trên mặt Cố Diệp Lâm dần biến mất từng chút một, ông cúi gằm mặt xuống đầy bất lực. Thiên Tuấn vẫn chưa tha thứ cho ông! Phải, lúc Thiên Tuấn còn nhỏ, mình đã làm rất nhiều việc sai trái, nên nó và người mẹ đã mất của nó sẽ không tha thứ cho mình dễ dàng như vậy đâu.

“Được, bố cũng nên đi rồi!” Cố Diệp Lâm ho khê một tiếng rồi nhìn ra phía cửa.

Cố Thiên Tuấn cũng tiện tay mở cửa ra, nhân viên điều dưỡng đang đứng cách đó không xa nhìn thấy vậy liền lập tức bước vào, đứng trước mặt Cố Diệp Lâm: “Ông Cố.”

“Đưa tôi đến thành phố S.” Cố Diệp Lâm lại ho thêm một tiếng.

“Vâng.” Nhân viên điều dưỡng gật đầu với Cố Diệp Lâm, sau đó cúi người chào Cố Thiên Tuấn rồi mới đẩy Cố Diệp Lâm ra ngoài cửa.

Ngay lúc này, Cố Diệp Lâm bất ngờ giơ tay lên, ra hiệu cho nhân viên điều dưỡng dừng lại.

Cố Thiên Tuấn vẫn đang đứng im phía sau Cố Diệp Lâm, nhìn vào lưng ông, như thể rất xa mà rất gần: “Còn chuyện gì nữa không?”

“Còn nhớ cô bé thường chơi với con lúc nhỏ, Ninh Tuyết Tuyết không? Nó bị mẹ của Thiên Kỳ nói cho một chặp, nên đã quyết tâm đến thành phố H để tìm con đấy.” Cố Diệp Lâm lại thở dài, nói đến chuyện này thật sự cảm thấy rất bất lực.

Bố mẹ của Ninh Tuyết Tuyết từng là bạn thân của mình và mẹ của Thiên Tuấn. Ninh Tuyết Tuyết và Thiên Tuấn cũng lớn lên cùng nhau. Nhưng sau đó, mẹ của Thiên Tuấn qua đời, gia đình họ cũng chuyển ra nước ngoài sinh sống, mối liên hệ giữa hai gia đình cũng giảm dần. Mãi cho đến bốn năm trước, khi họ được Thiên Tuấn đưa sang Mỹ để điều trị, mẹ của Thiên Kỳ vì việc làm ăn mà đã chủ động liên lạc lại với bố mẹ của Ninh Tuyết Tuyết.

Mặc dù thái độ của bố mẹ Ninh Tuyết Tuyết đối với họ không còn như trước, nhưng Ninh Tuyết Tuyết lại rất thân thiết với mẹ của Thiên Kỳ. Bây giờ Thiên Kỳ đến thành phố H làm vài việc, mẹ của Thiên Kỳ còn muốn bảo Ninh Tuyết Tuyết đến đây, vậy Thiên Tuấn thực sự sẽ rất bận rộn rồi đây.

“Ninh Tuyết Tuyết?” Cố Thiên Tuấn thở dài hỏi. “Cô ấy đến đây làm gì? Đã nhiều năm rồi con không gặp cô ấy.”

“Mẹ của Thiên Kỳ kêu nó đến.” Cố Diệp Lâm thở dài, bây giờ cũng đã nói xong việc đó rồi, nên những vấn đề này rõ ràng không còn liên quan gì nữa.

“Tổng Mạn Nhu thật giỏi tận dụng mọi việc.” Cố Thiên Tuấn cười khẩy một cái rồi ngay lập tức thu lại nụ cười, chỉ gật đầu: “Con biết rồi.”

“Thế thì tốt.” Cố Diệp Lâm từ từ thở ra và nói: “Vậy, bố thực sự phải đi rồi đây.”

“Vâng.” Cố Thiên Tuấn dừng lại rồi nói. “Bố nhớ giữ sức khỏe.”

Khi nghe thấy câu này, cơ thể già nua của Cố Diệp Lâm bỗng run lên, và rồi gật đầu thật mạnh: “Bố biết mà, bố biết mà.”

Cố Thiên Tuấn không nói gì thêm, chỉ nhìn theo bóng Cố Diệp Lâm dần dần rời đi, đứng im bất động. Từ nãy cho đến khi Cố Diệp Lâm rời đi, Cố Thiên Tuấn đều giữ vẻ sảng khoái cũng không kinh sợ. Song, bên dưới vẻ ngoài bình thản này đang ẩn chứa cảm xúc gì thì không ai biết được.

Cho đến khi Cố Diệp Lâm khuất bóng hoàn toàn, Cố Thiên Tuấn mới nhấc chân lên bước ra ngoài văn phòng. Anh phải tranh thủ đến cuộc họp phụ huynh của An An.

462. Chương 463

60463.Trong phòng y tế của trường mẫu giáo...

Cậu bé béo ú đã được cầm máu mũi, nhưng trên mặt vẫn còn vết bầm do bị An An đánh. Cậu ta đang ngồi trên giường gào khóc, nước mũi cứ thay nhau chảy ra ngoài. Còn An An thì đứng bên cạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực và không nói gì, đầy vẻ không chịu khuất phục.

“Cục cưng! Cục cưng của tôi đâu rồi?”

Ngay khi cô giáo đang sốt ruột, một giọng nữ oang oác vang lên từ cửa phòng y tế.

Các cô giáo đang trong phòng y tế nhìn về hướng phát ra tiếng nói, thấy một người phụ nữ béo ăn mặc long trọng, cả người đeo đầy vàng bạc đang đứng ở ngưỡng cửa. Và bên cạnh chị ta là một người đàn ông béo lùn trong bộ vest và đôi giày da.

“Bố mẹ của Bảo Bảo, cuối cùng anh chị cũng đến rồi!” Cô giáo nhìn thấy vậy liền xụ mặt xuống, nhưng vẫn tiến đến đầy nhiệt tình: Mẹ của Bảo Bảo là chủ tịch hội phụ huynh, còn là khách VIP của trường mẫu giáo. Giờ con trai của chị ấy bị An An đánh thành thế này, không những họ sẽ bị trừ lương, mà cả An An và mẹ của An An cũng sẽ khó thoát. Nhưng sao giờ này mà mẹ của An An vẫn chưa đến?

“Con trai bé bỏng của tôi đâu?” Người phụ nữ béo giận dữ nhìn vào cô giáo và hét lên: “Tôi nghe cô giáo kia nói, con trai tôi đã bị người khác đánh hả? Đánh vào đâu? Ai đánh? Hôm nay tôi nhất định phải cho nó lãnh đủ, bất kể nó là trẻ em hay người lớn!”

“Phải đấy! Ai mà cả gan dám đánh con trai tôi? Gan to bằng trời rồi!” Người đàn ông béo lùn đứng cạnh người phụ nữ béo cũng hét lên.

Cô giáo sợ đến toát mồ hôi lạnh. Cô cố gắng nở một nụ cười mỉm nói với bố mẹ của cậu bé béo ú kia: “Bố mẹ của Bảo Bảo à, chúng tôi chưa điều tra rõ việc này, định chờ anh chị đến đây rồi cùng nhau hỏi rõ, tránh xảy ra thiên vị. Bác sĩ cũng nói rồi, cả hai đứa trẻ đều không có vấn đề gì lớn, xin anh chị đừng quá lo lắng, chúng tôi...”

“Cô tránh sang một bên!” Người phụ nữ béo ngắt lời cô giáo mà không cho cô giải thích: “Nếu con trai của tôi bị một chút thương tích, các người cứ chờ đấy mà xem!”

Người phụ nữ béo liếc xéo cô giáo một cái rồi nhanh chóng bước vào phòng y tế. Chị ta nhìn quanh phòng một cái đã thấy cậu bé béo ú đang ngồi trên giường la khóc.

“Cục cưng của mẹ!” Người phụ nữ béo lại hét lên, rồi nhanh chóng chạy đến và ôm chầm lấy cậu bé béo kia.

“An An!”

Ngay lúc này, An Diễm nhận được tin đã chạy đến nơi. Cô vội vàng lao vào phòng y tế, nhìn thấy An An đang đứng trong góc. Vừa nãy, khi đang hỏi thăm cô giáo về tình hình của An An ở trường, cô nhìn thấy vài cô giáo vội vàng chạy đến, không chỉ tìm bố mẹ của đứa trẻ vừa rồi, mà còn tìm cả mình nữa.

Sau khi nghe cô giáo kể lại, An Diễm mới biết rằng An An đã đánh nhau với một đứa trẻ khác, cô liền vội vã chạy tới. Nhưng An Diễm biết rằng An An tuyệt đối sẽ không đánh bạn vô cớ, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Mẹ!” Thấy An Diễm đến, An An nãy giờ vẫn tỏ vẻ bướng bỉnh mới lộ ra chút biểu cảm bất bình. Cậu mím chặt môi và lao vào vòng tay của An Diễm, liên tục hít mạnh mũi để mình không bật khóc.

“Có phải mày đã đánh con trai cưng của tao không?” Người phụ nữ béo nói, rồi trợn mắt lên một cách hung tợn nhìn An An trong vòng tay của An Diễm.

An An chưa kịp trả lời, cậu bé béo ú đã lập tức chỉ tay về phía An An và hét lên: “Phải. Mẹ à, chính An An đã đánh con. Mặt con đau lắm, mũi con cũng rất đau! Mẹ ơi, mẹ phải trả thù cho con!”

Cậu bé béo thấy mẹ mình đã đến liền ngay lập tức lấy lại khí thế trước khi bị đánh.

“Con trai, con là cục cưng của mẹ, không ai được phép bắt nạt con. Con cứ chờ đó, mẹ nhất định sẽ trả thù cho con!” Người phụ nữ béo nói xong liền buông con trai mình ra, quay đầu lại nhìn An An và An Diễm rồi bước tới, điệu bộ hung dữ như muốn sống mái một phen.

An Diễm còn chưa kịp hỏi An An đã xảy ra chuyện gì, người phụ nữ béo đã đi đến trước mặt cô mà hét lên: “Này, cô dạy con mình kiểu gì thế?”

An Diễm vội vàng đứng dậy che chắn An An sau lưng mình nói: “Chị à, xin chị hãy bình tĩnh, mọi chuyện chưa được làm rõ mà. Tôi muốn hỏi rõ hai đứa trước, rồi chúng ta sẽ đưa ra quyết định sau.”

“Dạ phải, mẹ của Bảo Bảo à, mẹ của An An nói đúng đấy, chúng ta nên hỏi rõ sự việc rồi quyết định sau. Vì hai bé học ở trường, thường ngày đều có biểu hiện rất tốt.” Cô giáo nói đến đây rồi liếc nhìn cậu bé béo ú mà thấy ngượng miệng. Cô cảm thấy mình đang nói dối, thật là tội lỗi, tội lỗi.

“Hỏi rõ gì nữa chứ? Con trai tôi đã nói rồi. Chính nó đã đánh con trai tôi!” Người phụ nữ béo không quan tâm đến cô giáo mà chỉ thẳng vào An An đang đứng sau lưng An Diễm và hét lên: “Hôm nay, tôi không cho nó biết mùi là không được. Không thể để con trai tôi bị đánh oan uổng như thế!”

“Nhưng mẹ của Bảo Bảo à, chị...”

“Cô tránh ra cho tôi!” Người phụ nữ béo đẩy mạnh cô giáo định tiến đến nói chuyện ra sau, rồi lên tiếng đe dọa. “Cô có biết tôi là ai không? Các thiết bị thể thao trong trường mẫu giáo của các cô, có một nửa kinh phí do chồng tôi quyên góp. Chỉ cần tôi nói một câu, công việc của cô sẽ khó mà giữ được!”

Cô giáo cắn chặt môi đầy vẻ bất bình, nhưng không dám lên tiếng nữa.

An Diễm thấy người phụ nữ béo ép người như vậy, cũng thấy hơi tức giận: “Thưa chị, hy vọng chị có thể bình tĩnh lại. Tôi vẫn nghĩ rằng chúng ta nên làm rõ sự việc rồi đưa ra quyết định. Nếu do An An làm sai, tôi nhất định sẽ bảo An An xin lỗi con trai chị.”

“Cô đừng ở đó mà giả vờ giả vịt! Con trai tôi rất hiểu chuyện, chắc chắn do cô không dạy được con mình, để nó làm xằng làm bậy!” Người phụ nữ béo trợn mắt nhìn An Diễm, sau đó đẩy đẩy người đàn ông béo lùn bên cạnh, rồi nói: “Ông xã, anh là ông chủ lớn, anh mau nói gì đi!”

“Việc này...” Người đàn ông béo lùn do dự, nhưng đôi mắt lại bất giác dừng lại trên người An Diễm với vẻ lưu luyến: Người phụ nữ trẻ đẹp này thực sự là mẹ của một đứa trẻ năm tuổi à? Sao nhìn giống như thiếu nữ vậy? Đường như còn nhìn thấy trên ti vi nữa! Đã lâu rồi anh ta không nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp và có khí chất như vậy rồi!

“Này kia cái gì nữa!” Người phụ nữ béo vừa thấy chồng mình nhìn chằm chằm vào An Diễm, còn tỏ vẻ mặt thêm thường chảy nước dãi, ngay lập tức nổi điên lên. Chị ta đẩy chồng mình ra, không cho anh ta nhìn An Diễm nữa, sau đó đổi sang giọng điệu dữ tợn hơn rồi hét vào mặt An Diễm: “Cô, hôm nay, phải cho tôi một câu trả lời!”

“Tôi vẫn nghĩ rằng nên hỏi rõ mọi việc trước.” An Diễm hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình không nổi nóng vì câu nói của người phụ nữ béo. Cô liếc nhìn người phụ nữ béo rồi ngồi xổm xuống nhìn vào An An nghiêm túc nói. “An An, bây giờ mẹ cần con nói thật. Nếu con sai, con nhất định phải đi xin lỗi người ta. Nếu con không sai, mẹ sẽ luôn đứng về phía con.”

“Vâng.” An An gật đầu mà mắt rưng rưng, rồi nói với An Diễm. “Đúng là con đã đánh Bảo Bảo, nhưng tại bạn ấy gây sự trước.”

“An An, con chắc chắn là bạn Bảo Bảo đã gây sự trước, còn con chỉ đánh trả lại thôi?” An Diễm xác nhận lại một lần nữa.

463. Chương 464

60464.“Dạ vâng.” An An gật đầu một cách thành thật.

“Được, mẹ biết rồi.” An Diễm mỉm cười rồi xoa đầu An An, sau đó đứng dậy và nhìn sang người phụ nữ béo rồi nói: “Những gì An An nói chắc chị đã nghe thấy. Tại con của chị, Bảo Bảo, đã gây sự trước, nên An An mới đánh trả lại. Vì vậy tôi nghĩ rằng, con tôi không cần phải xin lỗi, nó chỉ tự vệ bình thường thôi.”

“Tôi không tin! Con trai của tôi rất ngoan ngoãn, sao có thể gây sự trước được?” Người phụ nữ béo liếc xéo An Diễm, rồi quay đầu lại nhìn con trai mình hỏi: “Bảo Bảo, con nói đi. Có phải An An đang nói dối không? Có gì con cứ nói, có mẹ ở đây! Mẹ nhất định sẽ chống lưng cho con!”

Cậu bé béo đuối lý nhăn mặt lại, rồi ngược lên nhìn mẹ và hét lên: “Chính con đã đánh An An trước, nhưng tại An An nắm áo con, con bảo bạn ấy buông ra nhưng bạn ấy không chịu buông, nên con mới đánh bạn ấy!”

Người phụ nữ béo nghe thấy vậy liền lập tức cười khẩy. Chị ta khoanh hai tay trước ngực và nhìn vào An Diễm rồi nói: “Ui cha, con trai của cô giỏi thật đấy, biết ăn nói nửa vờ che đây. Nếu không nhờ con tôi thông minh, chắc nó phải chịu thiệt lắm đây!”

An Diễm nghe thấy những lời này thì sắc mặt lập tức tối sầm lại. Cô quay đầu lại nhìn An An, giọng bỗng nghiêm nghị hẳn lên: “An An, những lời bạn Bảo Bảo nói có thật không? Có phải do con nắm áo của bạn trước không?”

An An nhìn An Diễm, đôi mắt sáng rưng rưng, sau đó cúi gầm mặt xuống và khẽ gật đầu.

“An An! Sao con lại làm thế?” An Diễm giận dữ nhìn vào An An. “Con không chỉ gây chuyện với bạn trước, mà con còn nói dối mẹ nữa. An An! Thường ngày mẹ dạy con thế nào? Con quên hết rồi hả? Con thực sự làm mẹ quá thất vọng! An An!”

“Không phải. Mẹ ơi, không phải vậy đâu.” An An vội ôm lấy eo An Diễm. Cậu bé này giờ vẫn ngẩng cao đầu không muốn rơi lệ, khi thấy An Diễm nổi giận, nước mắt cậu bỗng rơi xuống như mưa. “Mẹ ơi, mẹ đừng giận. Không phải như vậy đâu!”

“Vậy mẹ hỏi con, có phải con nắm áo của bạn trước không?” An Diễm kéo bàn tay nhỏ bé đang ôm chặt eo mình của An An xuống, tiếp tục nói một cách nghiêm khắc. “Đứng ngay ngắn!”

An An đưa tay lên lau nước mắt trên má, sau đó đưa hai tay ra sau lưng, rồi thút thít và đứng ngay ngắn lại.

“Bây giờ, con hãy qua xin lỗi bạn đi!” An Diễm bước sang một bên, cố kìm nén cơn giận và nói với An An.

An An liếc nhìn An Diễm mà mắt rưng rưng, rồi lại cúi đầu xuống. Nhưng, cậu bé không di chuyển một bước, cũng không định nói xin lỗi cậu bé béo ú kia.

Người phụ nữ béo thấy vậy liền lập tức hừ một tiếng lạnh lùng: “Ha ha, đây là con trai mà cô đã dạy đấy à? Đã phạm lỗi còn không chịu nhận! Không biết giáo dục kiểu gì nữa! Nhìn người mẹ như cô, cũng không phải người tốt lành gì, ăn mặc lẳng lơ!”

“Không được nói mẹ con như thế!”

An Diễm còn chưa nói gì, thì An An này giờ cúi gầm mặt xuống đã ngay lập tức siết chặt nắm tay. Cậu giận dữ trừng mắt nhìn người phụ nữ béo, dù trong đôi mắt vẫn rướm lệ, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt này, An Diễm đã từng nhìn thấy trong mắt Cố Thiên Tuấn, đầy vẻ quyết đoán và kèm theo lời cảnh cáo.

“Trời, trời, trời! Sao hả? Mày đã đánh con trai tao, bây giờ còn muốn đánh luôn cả tao à?” Người phụ nữ béo nhìn vào khuôn mặt giận dữ của An An mỉm cười khinh bỉ. Chị ta vỗ tay cái bốp và hét to trong phòng y tế. “Mọi người mau đến đây mà xem này! Xem người phụ nữ này đã dạy dỗ con mình như thế nào! Đến giờ mà nó vẫn không chịu nhận sai! Đúng là một thằng lưu manh ranh con!”

Nghe thấy người phụ nữ béo nói thế, các cô giáo đều ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhưng cũng không biết phải nói gì.

“Thưa chị, chị làm ơn tôn trọng một chút.” An Diễm nhúc nhích cổ họng cố gắng điều chỉnh biểu cảm của mình. “Tôi sẽ bảo con trai tôi xin lỗi con trai chị, nhưng cũng mong chị không dùng lời nói để đả kích một đứa trẻ.”

An Diễm nói rồi nắm lấy cánh tay của An An kéo về phía trước.

An An vùng vằng hai lần, nhưng cuối cùng cũng bị An Diễm kéo đến trước mặt cậu bé béo ú.

“An An, mau xin lỗi bạn Bảo Bảo!” An Diễm nhìn vào An An vẫn đang cúi gầm mặt xuống mà rất đau lòng, nhưng không còn cách nào khác, cậu đã làm sai thì phải bị phạt, nếu một mực cứng chiều thì sẽ làm hư cậu bé.

Tuy nhiên, An An vẫn cúi đầu xuống, cắn chặt môi và không nói gì. Đây là lần đầu tiên An An ngang bướng không nghe lời An Diễm.

“An An, sao con lại trở thành thế này?” An Diễm thất vọng nhìn vào An An, trong giọng nói đầy vẻ khó tin và giận dữ. “An An, mẹ nói lại lần cuối cùng. Nếu con không xin lỗi bạn Bảo Bảo, thì sau này đừng gọi mẹ là mẹ nữa!”

“Không!” An An lập tức sợ đến rơi nước mắt. Trên đời này, người duy nhất mà cậu yêu là mẹ. Nếu mẹ không cần cậu nữa, thì cậu phải làm sao?

“Mẹ ơi, không phải vậy đâu!” An An ôm chặt chân An Diễm, nước mắt giàn giụa. “Con nói với các bạn là bố con sẽ đến họp phụ huynh, nhưng chú Cố không đi cùng chúng ta, Bảo Bảo liền kêu gọi các bạn khác nói rằng con đã nói dối, còn nói... Còn nói con không phải là đứa trẻ ngoan, nói mẹ... Con giận quá nên mới nắm áo bạn ấy, bắt bạn ấy phải xin lỗi!”

An An thút thít giải thích, làm cho An Diễm trước đó một giây vẫn còn giận dữ bỗng sững sờ: Lại là vì “bố”!

Từ khi An An đi học mẫu giáo từ năm ba tuổi đến nay, con đã hỏi mình không chỉ một lần: Tại sao những đứa trẻ khác đều có bố, còn con thì không.

Lần nào An Diễm cũng an ủi An An, nói rằng bố đã đi rất xa. Tuy nhiên trước đây, mỗi lần giải thích với An An, cô đều nhớ lại và đau buồn cho nỗi đau mà mình phải chịu đựng.

Dần dần, An An không hỏi chuyện này nữa, cậu còn thường tự nhủ rằng “có mẹ là tốt lắm rồi”. An Diễm thấy rất an ủi, còn tưởng rằng An An đã tin những gì mình nói.

Nhưng đến bây giờ cô mới phát hiện ra rằng, thật ra An An luôn khao khát tình yêu thương của bố. Những đứa trẻ cùng lớp chắc không phải lần đầu tiên chế giễu An An như thế. Vì vậy, khi nghe thấy Cố Thiên Tuấn hứa sẽ tham dự buổi họp phụ huynh, cậu bé mới vui mừng đến thế!

Hôm nay, rõ ràng Cố Thiên Tuấn sẽ đến, nhưng An An vẫn bị các bạn chế giễu và hiểu lầm. Vì vậy, tất cả những bất bình bị dồn nén trước đây mới bùng nổ.

An An còn nhỏ, cậu bé không nên phải chịu đựng nhiều như vậy.

Mũi của An Diễm bỗng cay cay, khóe mắt cô cũng đỏ lên. Cô ngồi xổm xuống và ôm chặt lấy An An, rồi buồn bã nói: “An An, mẹ xin lỗi, mẹ đã hiểu lầm con rồi.”

“Không sao đâu mẹ.” An An lắc đầu rồi đưa bàn tay nhỏ ra lau nước mắt rồi ôm chặt lấy An Diễm.

Thật ra, với An An nhỏ bé mà nói, nếu không phải An Diễm nói nặng “không cần cậu”, thì cậu sẽ không muốn nói ra những chuyện này. Bởi vì không có bố, cậu đã chịu rất nhiều lần bài xích từ cậu bé béo ú này, nhưng An An vẫn im lặng chịu đựng, không nói với An Diễm vì cậu không muốn An Diễm đau lòng.

“Ồ, hóa ra là gia đình đơn thân à? Thảo nào lại xảy ra chuyện lớn như vậy mà không thấy bố của bé đâu!” Người phụ nữ béo cười và nói với vẻ quái gở. “Còn chú Cố gì đó, chắc thuê đại ai đó đóng giả chứ gì?”

“Thưa chị!” An Diễm xoa đầu An An rồi đứng dậy. Cô nhìn thẳng vào người phụ nữ béo kia, và thư thả nói: “Chị cũng làm mẹ, lúc nói chuyện, xin chị đừng mất phẩm chất như vậy!”

“Cô nói ai mất phẩm chất?” Người phụ nữ béo vừa nghe thấy vậy liền nổi giận. “Tôi cho cô biết, tôi là chủ tịch hội phụ huynh, cô nói chuyện lịch sự một chút! Nếu không, coi chừng con trai cô không được học tiếp ở trường này đâu!”

“Vậy sao?” Một giọng nam lạnh lùng và cao quý vang lên từ ngoài cửa.

464. Chương 465

60465. Mọi người đưa mắt nhìn sang, thấy Cố Thiên Tuấn đang mặc một bộ vest đen, hai chân dài thẳng tắp, và trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt đại bàng đang nhìn về phía họ với vẻ lạnh lùng cao

quý.

Sau lưng Cố Thiên Tuấn là hai hàng vệ sĩ mặc áo đen, đeo kính đen, với khuôn mặt vô cảm. Bên cạnh còn là hiệu trưởng trường mẫu giáo đang lau mồ hôi liên tục.

“Chú... Không đúng! Bồ ơi!” An An lập tức hét lên một tiếng rồi lao nhanh đến.

Cố Thiên Tuấn nhanh chóng cúi người xuống ôm lấy An An rồi đứng thẳng lưng lên.

“An An, xin lỗi con, bố đã đến muộn.” Cố Thiên Tuấn véo vào khuôn mặt trắng trẻo của An An.

“Không có gì, bố đến thì tốt rồi.” An An lắc đầu và vô cùng hạnh phúc.

An Diễm cũng liếc nhìn Cố Thiên Tuấn rồi nhắc chân đi đến cạnh anh: “Cố Thiên Tuấn, An An nó...”

“Mặc dù tôi mới đến, không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng những gì người phụ nữ kia vừa nói, tôi nghe mà thấy rất thú vị.” Cố Thiên Tuấn không đợi An Diễm nói xong thì đã nhìn sang hiệu trưởng, giọng anh vô cùng bình thản, nhưng lại kèm theo áp lực vô hình. “Thầy hiệu trưởng à, thầy nói xem, con trai tôi có thể học tiếp ở trường này không?”

Hiệu trưởng đang lau mồ hôi lạnh trên trán vội vàng cúi người xuống nói với Cố Thiên Tuấn: “Xin lỗi anh Cố vì đã để An An chịu ấm ức ở trường. Đây là sơ suất của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời vừa ý.”

Người phụ nữ béo tuy giàu có, lại còn là hiệu trưởng hội phụ huynh, nhưng bộ dạng khiêm nhường này của hiệu trưởng, chị ta cũng mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Không phải nói đùa trẻ An An này là con của gia đình đơn thân sao? Mặc dù anh chàng này trông rất khí thế, nhưng trên đời này, những kẻ không có tiền mà cố tình tỏ vẻ thì nhiều lắm, trông đẹp trai thế này chắc chắn là trai bao rồi! Anh ta có thể hù dọa được hiệu trưởng, nhưng không gạt được mình đâu!

Nghĩ vậy, người phụ nữ béo lập tức chống nạnh hai tay hét lên với Cố Thiên Tuấn: “Này, tôi nói anh đó! Phải, nói anh chàng trai bao anh đó! Anh...”

“Chết tiệt, cô câm miệng ngay cho tôi!”

Người phụ nữ béo còn chưa nói xong thì người đàn ông béo lùn này giờ vẫn mắt nhắm mắt mở với hành vi của vợ mình đã vội hét lên. Vừa này khi nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, chân của anh ta đã mềm nhũn ra. Sau khi xác nhận chắc chắn, anh ta mới khẳng định người đàn ông đang bế An An đứng ở cửa, chính là người nắm giữ huyết mạch kinh tế của thành phố H, có thể lực rất lớn ở trong nước và nước ngoài, Cố Thiên Tuấn!

Nhớ lại những lời nói và việc làm vừa rồi của vợ và con mình, người đàn ông béo lùn muốn chết đi cho xong. Ông chủ của một công ty cón con như anh ta, ngay cả cơ hội xách dép cho Cố Thiên Tuấn còn không có, bây giờ lại tự chui đầu vào hòng súng!

Người đàn ông béo lùn run rẩy hai tay, đẩy người phụ nữ béo một cái thật mạnh và hét lên: “Cô không có não à? Không biết anh đây là ai sao? Anh ấy là anh Cố nổi tiếng khắp thành phố này đấy!”

Người phụ nữ béo bị chồng hét mà thót tim. Chị ta nhìn chăm chăm vào Cố Thiên Tuấn một lúc, và cuối cùng cũng nhớ ra anh chàng đẹp trai và đầy khí thế này là ai rồi: Anh chính là người hô mưa gọi gió ở thành phố H này, Cố Thiên Tuấn!

Người phụ nữ béo sợ hãi lùi về sau vài bước. Vừa rồi chị ta không nhận ra Cố Thiên Tuấn, hoàn toàn là vì một nhân vật thần thánh như Cố Thiên Tuấn không thể nào xuất hiện ở trường mẫu giáo này!

“Thưa anh Cố, thành thật xin lỗi!” Chồng của người phụ nữ béo vội tiến đến, khom người nói xin lỗi Cố Thiên Tuấn.

Nét mặt của Cố Thiên Tuấn không hề thay đổi, thậm chí không thèm nhìn anh ta lấy một cái, chỉ xoa đầu An An như thể không nhìn thấy ai và hỏi: “An An à, việc này sẽ do con quyết định. Dù con quyết định làm gì, bố cũng ủng hộ con.”

Cố Thiên Tuấn vừa nói xong câu này, người phụ nữ béo và chồng chị ta ngay lập tức mềm nhũn hai chân. Họ hoảng sợ nhìn vào An An, lo rằng trẻ con không biết ăn nói, sẽ nói ra những lời nghiêm trọng. Đến lúc đó, với tính khí của Cố Thiên Tuấn mà họ nghe được, chắc họ và con trai sẽ gặp họa lớn rồi.

An An nghe thấy Cố Thiên Tuấn nói vậy, liền ra hiệu cho anh đặt mình xuống.

Cố Thiên Tuấn cũng đặt An An xuống theo như ý muốn của cậu.

An An đứng xuống và giơ tay mình ra, một tay nắm lấy tay của Cố Thiên Tuấn, còn tay kia nắm chặt tay của An Diễm, sau đó đi về phía cậu bé béo ú.

“Bảo Bảo!” Người phụ nữ béo nhìn thấy cảnh đó liền nghĩ rằng An An định kéo Cố Thiên Tuấn và An Diễm sang để ăn miếng trả miếng, chị ta liền vội vàng chạy qua. Nhưng mới chạy được vài bước, thì những vệ sĩ đi theo Cố Thiên Tuấn đã lập tức bước tới, đứng chặn trước mặt người phụ nữ béo và chồng chị ta.

Hiệu trưởng và các cô giáo thấy vậy cũng chỉ đứng yên tại chỗ, không ai dám nói gì.

Còn cậu bé béo ú ngồi trên giường bây giờ đã rất sợ hãi, tình thế đảo ngược quá nhanh khiến cậu không biết phải phản ứng thế nào, chỉ nhìn chăm chăm vào An An, An Diễm và Cố Thiên Tuấn đang đi đến, rồi khóc lên nức nở, muốn nhúc nhích mà không biết làm thế nào.

An An kéo Cố Thiên Tuấn và An Diễm đến trước mặt cậu bé béo ú, rồi nói với vẻ nghiêm túc: “Bảo Bảo, cậu thấy đấy, đây là bố mẹ mình, mình không nói dối. Cậu rõ chưa?”

Cậu bé béo nhìn An An rồi lại nhìn sang Cố Thiên Tuấn và An Diễm, sợ đến mím chặt môi lại, nước mắt chực rơi xuống. Cậu gật đầu thành thật: “Mình, mình biết rồi, cậu không nói dối.”

“Tốt! Vì mình đã không nói dối, vậy có nghĩa là cậu đã hiểu lầm mình, nên cậu phải xin lỗi mình.” Trong mắt của An An đầy vẻ kiên định không thể nghi ngờ.

Cậu bé béo ú nước mắt lưng tròng vì sợ, như thể sắp khóc thét lên. Nhưng khi liếc nhìn Cố Thiên Tuấn cao lớn đang đứng cạnh An An, cậu lại sợ hơn đến nỗi phải nín lại. Cậu xụ mặt xuống và nói: “Phải, mình xin lỗi, mình xin lỗi...”

“Không có gì.” An An lắc đầu. “Vì cậu đánh mình trước, nên mình nghĩ mình không cần phải xin lỗi. Vậy...”

An An nói xong rồi đưa tay ra với cậu bé béo.

Cậu bé béo ngay lập tức sợ đến rụt lại phía sau, thấy An An chỉ đưa tay ra chứ không có ý định đánh mình, cậu tamoi rụt rè nhìn vào An An, không biết An An có ý gì.

“Vì cậu đã xin lỗi rồi, nên mình sẽ tha thứ cho cậu. Sau này chúng ta vẫn sẽ làm bạn với nhau!” An An mỉm cười và nhìn vào cậu bé béo, dù trên mặt vẫn còn vết sưng do bị cậu ta ú đánh.

Nước mắt của cậu bé béo rơi xuống, nhưng vẫn không khóc thành tiếng. Cậu cầm chặt tay An An và nói bằng giọng tự kiểm điểm: “An An à, sau này mình sẽ không chọc cậu nữa, cậu là một đứa trẻ ngoan!”

“Cậu biết thì tốt! Phải học theo mình!” An An lắc cái đầu nhỏ, bộ dạng không khiếm tốn giống hệt như Cố Thiên Tuấn.

“Con đó!” An Diễm chỉ vào trán An An, nhưng trong mắt tràn đầy yêu thương.

“Được rồi, bây giờ việc này đã xử lý xong, còn cần làm gì nữa không?” Cố Thiên Tuấn xoa đầu An An và nói: “Bố và mẹ sẽ luôn ở bên con.”

“Cô ơi, đã đến giờ bắt đầu cuộc họp phụ huynh chưa ạ?” An An nói rồi nhảy chân sáo tới trước mặt cô giáo, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

465. Chương 466

60466.“Ồ...” Giáo viên trường mẫu giáo sững sờ một lúc, trong thời gian ngắn không chấp nhận nỗi cực diện được thay đổi chóng mặt như vậy, cô ho vài tiếng, nhìn qua hiệu trưởng nói, “Hiệu trưởng, bây giờ có thể bắt đầu họp phụ huynh chưa?”

Hiệu trưởng cũng ngẩn người một lúc, sau đó gật đầu lia lịa, nếu như chuyện này được bỏ qua dễ dàng như vậy, quả thực là kiếp trước đã đốt đủ nhanh đèn rồi: “Đúng, đúng, bây giờ có thể bắt đầu họp phụ huynh rồi.”

“Vâng.” An An gật đầu, lại nhảy nhót trước mặt Cố Thiên Tuấn và An Diễm, nói, “Bố mẹ, bắt đầu họp phụ huynh rồi, chúng ta cùng vào tham gia buổi họp phụ huynh đi.”

“Được!” An Diễm và Cố Thiên Tuấn cùng đáp lại, sau đó dắt An An đi ra khỏi phòng y tế.

Mọi người đứng ngây người một lát rồi vội đi theo sau, chỉ còn lại người phụ nữ béo với nỗi sợ trong lòng và chồng chị ta đứng đó.

Bên này, Cố Thiên Tuấn và An Diễm cũng đến lớp học theo chỉ dẫn của giáo viên.

Thực ra khi An Diễm dẫn theo An An đến đây, An Diễm ăn mặc giản dị đã khiến các bậc phụ huynh đàm tiếu rồi: Người phụ nữ này trẻ thế? Là chị của đứa bé chẳng?

Nhưng lần này Cố Thiên Tuấn nắm tay An Diễm, bế An An vào lớp học, các bậc phụ huynh đều ngây người ra, bàn tán xôn xao! Thậm chí còn có người lấy điện thoại ra chụp lên, vì họ không ngờ, tham gia họp phụ huynh với họ lại là Cố Thiên Tuấn quyền thế!

Nhưng khi thấy hai hàng vệ sĩ áo đen phía sau Cố Thiên Tuấn, các bậc phụ huynh lại sợ khiếp vía, chỉ dám len lén nhìn An Diễm, Cố Thiên Tuấn và An An.

Lúc này, giáo viên nhà trẻ bước đến, cô đề kế hoạch của mình lên bàn, sau đó nhìn xuống các phụ huynh bên dưới, cất giọng: “Chào... chào mừng các phụ huynh đến tham dự cuộc họp, về quy trình cuộc họp phụ huynh lần này, là như thế này...”

Lần họp phụ huynh này của An An rất thuận lợi, gia đình họ bất luận đi đến đâu đều là tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Đặc biệt là An Diễm, thu hút ánh nhìn còn nhiều hơn là Cố Thiên Tuấn, vì những bà mẹ thích trai đẹp chỉ ngắm Cố Thiên Tuấn một cái là sẽ nhìn ngay An Diễm bằng cặp mắt ngưỡng mộ: Người phụ nữ này trẻ trung xinh đẹp, đứa con lại thông minh đáng yêu thì đã đành, chồng lại là người giàu nhất thành phố H thậm chí là toàn quốc! Không những như vậy, tướng mạo ông chồng cô ấy chuẩn quả, đẹp hơn những nam ngôi sao không biết bao nhiêu lần!

Điều quan trọng nhất là, người đàn ông vừa đẹp trai vừa giàu có này lại vô cùng yêu thương vợ!

Xem thử đi, đây không phải là đang chơi trò hai người ba chân sao? Anh lại còn sợ An Diễm ngã, nên đã bế An Diễm chạy về trước!

Lại còn sợ An Diễm mệt, một mình chăm con còn lo hết mọi việc!

Cũng chẳng qua chỉ là bữa cơm trưa gia đình sao? Anh còn cứ đút cho An Diễm ăn!

Cũng chẳng chỉ là cuộc họp phụ huynh sao? Cố tổng bí ẩn, gia thế giàu có, từ lúc bắt đầu cuộc họp đến khi kết thúc, đôi mắt anh cũng chưa từng rời khỏi An Diễm, lại còn thỉnh thoảng hôn lên An Diễm một cái, anh xem các bậc phụ huynh khác đều mù cả rồi sao?!

Còn có đạo lý không đây?

Những bà mẹ khác cứ nhìn, trong lòng cứ đổ kị, sau đó thấy ông chồng bên cạnh không vừa mắt chút nào.

Cứ như vậy, mọi thứ khiến Cố Thiên Tuấn tận hưởng, khiến An Diễm đỏ mặt, khiến các bà mẹ ghen tỵ, cuối cùng cũng kết thúc vào buổi chiều rồi.

Khi giáo viên tuyên bố cuộc họp phụ huynh kết thúc viên mãn, hai hàng vệ sĩ áo đen liền xuất hiện trước lớp họp, sau đó hộ tống An An, An Diễm và Cố Thiên Tuấn ngồi vào xe, để lại các bậc phụ huynh vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Bố mẹ ơi, hôm nay con vui lắm!” An An nằm lên chân của An Diễm, đôi chân nhỏ thì vắt vẻo trên đùi của Cố Thiên Tuấn, vô cùng hạnh phúc.

An Diễm cứ bảo An An đi đứng đường hoàng, nhưng nghĩ lại hôm nay An An vui như thế, hơn nữa, cậu cũng không phải đang ở trước mặt người lạ, nên cứ mặc An An tự do thoải mái, dù sao thì đôi lúc cũng phải để trẻ con tùy hứng.

“Bố cũng vui.” Cố Thiên Tuấn giữ lấy đôi chân nhỏ đang đung đưa của An An, đôi mắt lạnh lùng sâu lắng nồng nàn đó giờ đã phẳng phất tình yêu của một người bố.

“Đúng rồi, An An, mẹ phải xin lỗi con về chuyện hôm nay.” An Diễm nhìn An An đang nằm trên chân mình rồi nói, “Lúc sáng, mẹ chưa hỏi rõ mà đã trách mắng con rồi, là mẹ không đúng.”

“Không sao đâu!” An An xua tay, “Cho dù mẹ thế nào con cũng đều yêu mẹ cả!”

“An An ngoan thật, mẹ cũng yêu con!” An Diễm hạnh phúc hôn lên trán của An An.

“An Diễm, anh muốn thương lượng với em một chuyện.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm và An An rồi nói.

“Chuyện gì?” An Diễm và An An cùng lúc nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Trường mẫu giáo mà An An hiện đang học, miễn cưỡng được coi là trường hạng trung ở thành phố H mà thôi, tuy một số cơ sở vật chất và giáo viên tạm ổn, nhưng chúng ta có điều kiện mà, hay là chuyển An An đến trường quý tộc nhé?” Cố Thiên Tuấn xoa mặt An An nói, “Chỉ cần anh nói một câu là An An có thể chuyển đến trường mẫu giáo tốt nhất ở thành phố H, mời riêng một gia sư về nhà cũng được.”

“Con ở trường này rất tốt!” An An vội lắc đầu, “Lúc trước con từ thành phố S chuyển đến thành phố H đã mất đi rất nhiều bạn rồi. Bây giờ không dễ gì làm quen được các bạn trong trường, nên con không muốn chuyển, trường bây giờ rất tốt ạ.”

“Em có ý kiến gì không?” Cố Thiên Tuấn nhìn An Diễm, thực ra anh thiên về việc chuyển trường hơn, bây giờ thân phận của An An, phụ huynh nào cũng biết cả rồi, tuy những phụ huynh đó không dám nói gì, nhưng phòng tránh là tốt nhất.

“Tôi cảm thấy nên nghe theo An An.” An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn, “An An đang trong giai đoạn hình thành tính cách, cứ liên tục thay đổi môi trường như vậy sẽ không tốt. Dù sao con nó cũng thích nhà trẻ này, nên cứ để con tiếp tục học ở đây đi.”

Cố Thiên Tuấn nghe An An và An Diễm đều không muốn chuyển trường, nên đành gật đầu: “Vây cũng được.”

Chỉ là những giáo viên nhân viên trong trường, còn có cả gia cảnh phụ huynh những đứa trẻ đó cũng phải điều tra qua một lượt, bây giờ An Diễm và An An là người quan trọng nhất của anh, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ họ, dù có bận rộn thế nào cũng phải làm.

Cố Thiên Tuấn nghĩ đến đây lại xoa đầu An An.

“Đúng rồi, mẹ ơi!” Hình như An An nghĩ ra điều gì đó, giành công nói, “Hôm nay các bạn trong lớp đều nói nhỏ với con, mẹ là những người mẹ xinh đẹp nhất đấy, bố cũng là những người bố đẹp trai nhất!”

“Các bạn trong lớp con đúng là có mắt nhìn người.” Cố Thiên Tuấn đang suy nghĩ công việc nhướn mày lên một cái, trông rất cuốn hút.

466. Chương 467

60467. “Cố Thiên Tuấn, anh bớt tự luyện đi!” An Diễm hứ một tiếng.

“Sao thế phu nhân Cố? Em không đồng ý với những gì các bé nói sao?” Cố Thiên Tuấn nắm tay đeo nhẫn kim cương của An Diễm, quay đầu qua nhẹ nhàng cười và nhìn An Diễm.

An Diễm bị ánh mắt nồng nàn đó của Cố Thiên Tuấn làm cho giật mình, cô ngại ngùng cúi đầu xuống rồi lẩm bẩm: “Ai là phu nhân Cố chứ!”

Cố Thiên Tuấn dường như vẫn chưa thoát khỏi vai “cưng vợ”, bây giờ anh hoàn toàn không có dáng vẻ của tổng tài gì cả, anh đưa tay An Diễm lên môi hôn một cái, rồi hỏi ngược lại: “Em nói xem?!”

Dáng vẻ này của Cố Thiên Tuấn, khiến An An ở bên cạnh cười mãi không thôi.

“An An ở đây, anh làm gì đấy, Cố Thiên Tuấn?” An Diễm đỏ mặt.

“Không sao mà,” An An nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Vừa nãy họp phụ huynh, con thấy bố hôn trộm mẹ mấy lần rồi!”

“An An...” An Diễm không ngờ lại bị con mình trêu ghẹo, mặt cô càng đỏ hơn, “Bây giờ con có thể gọi lại là chú Cố Thiên Tuấn, không cần gọi bố đâu.”

An An tròn xoe đôi mắt, sau đó nhìn sang Cố Thiên Tuấn, không cam tâm nói: “Chú Cố, chú nói là chú với mẹ kết hôn rồi mà, nhưng phải tổ chức một đám cưới linh đình, để tất cả mọi người đều biết mẹ con và chú kết hôn rồi, nhưng hai người rốt cuộc khi nào mới kết hôn vậy? Con đang mong ngày mời tất cả bạn học đến tham dự lễ cưới đấy!”

Nghe An An nói vậy, An Diễm cũng lên nhìn qua Cố Thiên Tuấn, bây giờ ngoài việc chưa bắt được Chu Hán Khanh ra thì những chuyện khác đều đã ổn thỏa cả, nếu bây giờ Cố Thiên Tuấn muốn kết hôn thì mình không cần phải dè dặt nữa.

Nhưng Cố Thiên Tuấn không hề chú ý đến vẻ mặt mong đợi của An Diễm, anh đưa tay nghịch chiếc mũi của An An rồi nói: “Chuyện này chú sẽ sắp xếp. Nếu con gọi chú là bố mà mẹ con không vui thì cứ tạm thời gọi là chú Cố cũng không sao, tóm lại sau này con cũng sẽ gọi chú là bố thôi.”

Cố Thiên Tuấn nhìn đôi mắt sáng nhỏ của An An, trong lòng bùi ngùi: Anh cũng muốn tổ chức một đám cưới linh đình với An Diễm, sau đó tuyên bố với tất cả mọi người họ đã ở bên nhau rồi, nhưng cứ chuyện này tiếp chuyện khác, bây giờ vẫn chưa bắt được Chu Hán Khanh, thì lại có kẻ địch mới xuất hiện rồi.

Hơn nữa, bố anh Cố Diệp Lâm đến đây nói với mình những lời đó, nên Cố Thiên Tuấn càng khẳng định những suy nghĩ trước đó là đúng.

Thế nên, anh phải xử lý hết tất cả mọi chuyện mới có thể cho An Diễm một đám cưới trọn vẹn được, anh không muốn hôn lễ có bất kỳ vấn đề gì cả, càng không muốn có gì đáng tiếc xảy ra với An Diễm.

Lúc này đại khái đều là nhân quả tuần hoàn vì năm xưa anh đã bỏ rơi An Diễm, nên anh sẽ thần nhiên đón nhận những thử thách này.

“Vậy là được rồi!” An An không hay biết gì vỗ tay vui sướng.

Chỉ là An Diễm đúng là không thể cười nổi, theo cô thấy, bây giờ Cố Thiên Tuấn nói đã có sắp xếp rồi, còn cụ thể là những sắp xếp gì? Anh chỉ nói sơ cho mình biết trước đó thôi, nhưng bây giờ mình sống ở biệt thự cũng đã một thời gian dài rồi, anh thậm chí còn không thèm nhắc đến nữa!

Cố Thiên Tuấn bên cạnh cuối cùng đã chú ý đến An Diễm có gì đó không ổn, nhẹ nhàng hỏi: “An Diễm, em sao vậy?”

“Không, không có gì.” An Diễm cảm xúc lẩn lộn lắc đầu nói, “Chỉ là đi họp phụ huynh cả ngày cho An An rồi nên có hơi mệt.”

“Cũng sắp đến nhà rồi, em dựa vào người anh nghỉ ngơi chút đi.” Cố Thiên Tuấn nói, rồi kéo An Diễm vào lòng mình.

An Điềm cũng không từ chối, dựa thẳng vào vai của Cố Thiên Tuấn.

Cả người sà vào trong hơi thở của Cố Thiên Tuấn, An Điềm từ từ nhắm mắt lại, cô thở phào, tâm trạng dần thả lỏng: Tạm không nghĩ đến những chuyện khác, nếu cuộc sống có thể bình an vui vẻ như vậy, cũng tốt lắm rồi...

Khi mặt trời lặn, An Điềm và Cố Thiên Tuấn đã về đến biệt thự.

Hai người lớn và một đứa bé vừa vào trong sảnh biệt thự, Cố Thiên Kỳ trông ngóng cả ngày trời lập tức vui vẻ chào đón, anh cúi người xuống bế An An vào lòng, sau đó nhìn An Điềm nói: “Nhiên Nhiên, chị về rồi à, chị có biết là một mình em ở trong căn biệt thự này cô đơn hiu quạnh lắm không?”

“Cô đơn hiu quạnh? Mai sắp xếp em vào công ty!” Cố Thiên Tuấn vừa cảnh cáo đặt tay lên vai của An Điềm, vừa nhìn vẻ mặt vô cảm của Cố Thiên Kỳ nói, “Em chuẩn bị đi!”

“Không phải chứ, nhanh như vậy sao?” Cố Thiên Kỳ giật mình rồi vội đặt An An xuống đất, sau đó nhìn Cố Thiên Tuấn giả vờ đáng thương, “Anh, anh sắp xếp nhanh thế, em chưa chuẩn bị tâm lý gì cả!”

“Nhanh thế cũng không có gì không tốt.” An Điềm nhìn Cố Thiên Kỳ nói, “Em xem đi, suốt ngày ở trong biệt thự, không có tí sức sống nào cả, em mới chỉ là sinh viên năm tư vừa tốt nghiệp thôi đấy nhé! Nếu được rèn luyện một chút, tiếp xúc với nhiều người cũng tốt.”

“Nhiên Nhiên, thì ra chị quan tâm đến em như vậy! Lúc nào cũng nghĩ cho em!” Cố Thiên Kỳ cảm động nhìn An Điềm, nói xong thì bước về trước định ôm lấy An Điềm.

Kết quả Cố Thiên Tuấn đưa tay lập tức kéo An Điềm vào lòng mình, rồi nhìn Cố Thiên Kỳ khiêu khích: “Tránh xa vợ anh ra!”

“Em...” Cố Thiên Kỳ há hốc miệng, anh nhìn lướt qua sau đó nói với giọng nửa thật nửa đùa, “Anh, anh tuyên bố chủ quyền như vậy thật khiến người khác nảy sinh tính khiêu chiến đó, lỡ như em cũng muốn lấy Nhiên Nhiên làm vợ thì sao?”

“Cố Thiên Kỳ! Em lại không biết lớn nhỏ rồi!”

Cố Thiên Tuấn không nói gì, An Điềm không vui, cô đi về trước gõ vào đầu của Cố Thiên Kỳ: “Mau ra ngoài làm việc rèn luyện đi, chị thấy em nói chuyện càng lúc càng không có chừng mực rồi đấy!”

“A! Đau quá!” Cố Thiên Kỳ làm quá ôm lấy đầu mình nói, “Nhiên Nhiên, chị đánh đá quá, tại sao vẫn còn nhiều người thích chị như vậy!”

“Trời sinh ra đã xinh đẹp nên đành chịu thôi! Hừ!” An Điềm cười đắc ý, “Ai cũng xem trọng khuôn mặt của chị!”

An Điềm để lộ biểu cảm đắc ý ra, Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ cũng đành chịu, chỉ có An An nhìn An Điềm nói: “Mẹ, cuối cùng thì mẹ cũng nhận thức được vẻ đẹp của mình rồi!”

“Ha ha, vẫn là An An nhà mình dẻo miệng!” An Điềm cười vui, sau đó kéo tay An An nói, “Đi nào, An An, mẹ và con cùng làm bài tập! Chúng ta mặc kệ họ đi!”

“Vâng!” An An đắc ý gật đầu, kéo An Điềm vào căn phòng nhỏ của mình.

Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ cùng lúc quay người lại, nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ của An Điềm và An An, trên mặt xuất hiện biểu cảm phức tạp.

“Mai anh sẽ trực tiếp chỉ dẫn em, đi tìm vị trí của em, chỉ cho em một ngày để làm quen công việc thôi, hôm sau sẽ chính thức làm việc.” Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm dẫn An An vào phòng, sau đó đóng cửa lại, rồi mới quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ.

467. Chương 468

60468.Cố Thiên Kỳ thì trở về với biểu cảm khó xử, rồi hỏi: “Anh, sao anh cho em nhiều áp lực thế? Chỉ cho em có một ngày làm quen với vị trí mới thôi sao? Chắc không phải là công việc tiếp tân chứ? Nếu đúng là như vậy thì mai em đi làm chính thức luôn!”

“Cho em vị trí giám đốc marketing.”

“Giám đốc marketing sao? Nghe được từ này, Cố Thiên Kỳ giật mình vội lùi lại một bước, “Anh, anh đang đùa phải không? Vị trí giám đốc marketing này quan trọng như vậy! Sao anh lại giao cho một học sinh vừa tốt nghiệp đại học như em chứ? Lỡ như em làm không tốt thì sao?”

“Anh cảm thấy vị trí này rất phù hợp với em.” Cố Thiên Tuấn nhìn Cố Thiên Kỳ rồi ăm ý nói, “Vị trí này liên quan đến ngành học của em mà, cũng liên quan đến những trải nghiệm công việc ở công ty bên Mỹ.”

“Đùa gì thế, em đi làm ở công ty bên Mỹ là bị mẹ ép, cũng không làm nên thành tích gì! Anh, anh đổi cho em đi!” Cố Thiên Kỳ xua tay, bộ dạng bối rối.

“Thế thì em về Mỹ đi.”

“Đừng đừng đừng!” Cố Thiên Kỳ cười miễn cưỡng, “Em làm, mai em nhất định sẽ đến!”

Cố Thiên Tuấn lúc này mới gật đầu và không nói gì.

Nhưng mà anh này, “Cố Thiên Kỳ bắt đầu chủ động tìm chủ đề để nói, “Anh để em làm vị trí giám đốc marketing, vậy giám đốc marketing trước đây thì sao? Như vậy không công bằng với anh ấy lắm, hơn nữa em cũng không muốn người khác cho rằng, em nhờ quan hệ mới có thể vào công ty Cố thị.”

“Giám đốc marketing trước đây là Chu Hán Khanh, sau khi anh ta làm sai việc đã bị trừng phạt rồi, nên vị trí giám đốc marketing vẫn luôn bỏ trống trước giờ. Bây giờ em ngồi vào vị trí này rất là thích hợp!”

“Chu Hán Khanh?” Cố Thiên Kỳ lặp lại cái tên này một lần, đột nhiên nhìn sang Cố Thiên Tuấn, “Chu Hán Khanh là anh họ của người vợ trước trước đó Chu Mộng Chỉ của anh đó sao?”

Nói Chu Mộng Chỉ là vợ trước trước đó của Cố Thiên Tuấn, là vì An Diễm là vợ trước của Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Kỳ nói những lời này là mang ý chế nhạo.

Về mặt của Cố Thiên Tuấn đột nhiên nghiêm lại, chỉ nhìn Cố Thiên Kỳ không nói gì.

Cố Thiên Kỳ cười, giả vờ ý thức được bản thân mình vừa lỡ lời rồi, ngượng ngùng chuyển qua đề tài khác: “Năng lực trước đây của Chu Hán Khanh tốt lắm phải không? Một sinh viên vừa tốt nghiệp như em đến thay vị trí của anh ấy, thực sự là em sợ mình làm không tốt!”

“Chỉ cần không gây ra chuyện thì không sao cả.” Cố Thiên Tuấn nói xong thì đi về phía phòng làm việc, “Anh còn có một số việc cần giải quyết, em tự lo liệu đi.”

“Thôi được rồi!” Cố Thiên Kỳ miễn cưỡng gật đầu, giọng điệu nản lòng hết sức.

Nhưng khi Cố Thiên Tuấn vừa quay người đi, nụ cười bốn cột với đời của Cố Thiên Kỳ dần lộ ra: Cố Thiên Tuấn này, không ngờ vừa bắt đầu đã cho mình ngồi vào vị trí giám đốc marketing quan trọng như vậy, thực sự không sợ mình phá công ty Cố Thị hay gây ra tổn thất gì sao? Cũng không sợ mình hai lòng, nuốt chửng Cố Thị sao?

Cố Thiên Tuấn, anh có lòng tin với tôi quá rồi thì phải? Hay là anh có lòng tin với bản thân mình quá rồi?

Cố Thiên Kỳ nở nụ cười đầy tự tin: Anh đã cho tôi một cơ hội rất tốt, tôi nhất định sẽ làm thật tốt. Chỉ là nếu như anh muốn tôi rời khỏi vị trí này thì sẽ không dễ dàng như hôm nay đâu.

Ngày hôm sau...

Cố Thiên Tuấn theo như sắp xếp hôm qua, dẫn Cố Thiên Kỳ đến Cố Thị, toàn thể nhân viên Cố Thị nhận được thông tin đều đứng ở đại sảnh, háo hức mong đợi được nhìn thấy cậu chủ trong truyền thuyết.

Vốn dĩ đã hẹn đến cùng một lúc, Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ, xuất hiện đúng giờ ở trong sảnh Cố Thị, Cố Thiên Tuấn mặc bộ đồ tây chính thống màu lam sẫm, vừa hay tôn lên thân hình cao lớn lực lưỡng của anh.

Cố Thiên Kỳ thì mặc bộ đồ tây kiểu màu xám nhạt, thân hình đại khái cao như Cố Thiên Tuấn, cặp lông mày cũng giống nhau, chỉ là Cố Thiên Kỳ hơi gầy hơn Cố Thiên Tuấn một chút.

Điểm khác biệt rõ rệt nhất của hai người là đôi mắt của Cố Thiên Tuấn lạnh lùng, luôn cho người ta cảm giác không gần gũi, nhưng Cố Thiên Kỳ thì nở nụ cười tỏa nắng mọi lúc.

“Chào Cố tổng, chào giám đốc Cố!” Khi Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ đến trước mặt mọi người, họ vội cúi người chào hỏi Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Tuấn đã quá quen với những cảnh tượng này rồi, đương nhiên là sẽ trầm tĩnh tự phụ gạt đầu.

Nhưng hình như đây là lần đầu tiên Cố Thiên Kỳ thấy có nhiều người chào hỏi mình nên bèn đi sang một bên.

Cố Thiên Tuấn nhìn sang Cố Thiên Kỳ, sau đó giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục đi về trước.

Đương nhiên, cảnh tượng này đã được nhân viên Cố Thị trông thấy, ai cũng cảm thán trong lòng: Dù sao thì cũng còn trẻ, những tình huống thế này chưa kiểm soát được, cậu chủ này năng lực không kém cố Tổng là mấy.

Mọi người nhìn nhau, sau khi đảo mắt một vòng thì e dè đi theo sau Cố Thiên Tuấn, tiếp tục công việc sau đó.

Sau khi Cố Thiên Kỳ ra mắt xong, Cố Thiên Tuấn dẫn Cố Thiên Kỳ đến văn phòng làm việc của mình.

Trương Hiến Hy và Susan cũng đến văn phòng theo chỉ thị của Cố Thiên Tuấn.

Vừa đến văn phòng, Trương Hiến Hy không chào hỏi đã ngồi xuống, anh vỗ tay với Cố Thiên Kỳ nói: “Cậu hai, lâu quá không gặp!”

“Richard, lâu quá không gặp!” Cố Thiên Kỳ cười thân thiện với Trương Hiến Hy, Cố Thiên Kỳ cũng biết về Trương Hiến Hy này.

Hình như anh ấy là bạn mà Cố Thiên Tuấn quen lúc du học nước ngoài, cũng chẳng trách, hai người đều lạnh lùng, nên mới có thể trở thành bạn của nhau, chỉ là, bình thường họ không thích nói chuyện, thế lúc đi với nhau họ làm gì nhỉ?

Cố Thiên Kỳ khó hiểu trong lòng, vẻ mặt vẫn duy trì dáng vẻ nghiêm túc.

Lúc này, Susan nghiêm túc đứng trước mặt Cố Thiên Tuấn, chào Cố Thiên Kỳ: “Chào giám đốc Cố.”

Susan mặc bộ trang phục màu gạo, tóc đen búi cao, cảm giác lạnh lợi, tuy ăn mặc có phần đơn điệu so với lúc bình thường, nhưng vẫn có thể thấy được cô đã chăm chú cho vẻ ngoài rất nhiều so với bình thường rồi, còn có đôi bông tai ngọc trai đắt tiền.

Lúc này Susan đan xen hai tay, vẻ mặt cung kính, nhưng lòng bàn tay ra mồ hôi rất nhiều: Đây là lần gặp đầu tiên giữa cô và cậu chủ, sau đó, họ sẽ là đồng nghiệp, cô có thể gặp cậu chủ mỗi ngày rồi! Đây là ngày vui nhất từ lúc cô đến thành phố H vào công ty Cố Thị!

“Chị này, à không phải.” Cố Thiên Kỳ vỗ nhẹ vào đầu mình, rồi nhìn sang Cố Thiên Tuấn, “Anh, chị này là làm gì vậy?”

“Trợ lý của anh.” Cố Thiên Tuấn giọng hững hờ, mặt không biểu cảm.

“Chị này xinh đẹp như vậy mà là trợ lý của anh sao?” Cố Thiên Kỳ tiến đến bên Cố Thiên Tuấn, tiếp tục thỏ thẻ, “Nếu em về nhà mà nói tin này cho Nhiên Nhiên biết nhất định sẽ vui lắm đây.”

“An Diễm không nhắm nhí như em.” Cố Thiên Tuấn không quan tâm đến Cố Thiên Kỳ, anh giơ tay biểu thị Susan bước đến.

Susan vội cúi đầu đi đến nói: “Cố tổng, anh có dặn dò gì ạ?”

468. Chương 469

60469. “Vì việc Cố Thiên Kỳ nhận chức giám đốc marketing, mọi người đều hay tin một tuần trước đó rồi, bây giờ cô dẫn cậu ấy đi làm quen với những việc khác ở công ty Cố Thị.”

Cố Thiên Tuấn nhìn lướt qua Susan, tiếp theo mở tài liệu trước mặt mình ra.

“Vâng, Cố tổng.” Susan không có biểu cảm gì đặc biệt, cô làm việc như thường lệ rồi nhìn Cố Thiên Kỳ, nói, “Giám đốc Cố, mời theo tôi.”

“Được rồi.” Cố Thiên Kỳ nhún vai, bộ dạng không cam tâm, anh khách sáo vẫy tay chào Cố Thiên Tuấn và cả Trương Hiến Hy, sau đó theo Susan ra ngoài.

“Bye bye!” Trương Hiến Hy nhìn Cố Thiên Kỳ đi ra, và đóng cửa lại, sau đó mới quay sang nhìn Cố Thiên Tuấn.

Trương Hiến Hy thân là một nhà thiết kế thời trang trẻ nổi tiếng, bình thường mặt lạnh như băng và kiệm lời.

Nhưng ở trước mặt Cố Thiên Tuấn, đại khái là do chữ duyên, nên nói khá nhiều: “Tôi nói Thiên Tuấn này, sao anh lại để Cố Thiên Kỳ đến làm giám đốc marketing ở tổng công ty Cố Thị vậy? Anh làm chủ tịch lâu như vậy rồi, nhất định là biết vị trí này không phải ai cũng có thể làm được mà!”

“Anh cảm thấy Cố Thiên Kỳ làm không nổi giám đốc marketing sao?” Cố Thiên Tuấn không tỏ rõ ý kiến rồi nhìn sang Trương Hiến Hy.

“Tôi cảm thấy có chút phiêu đó.” Trương Hiến Hy lắc đầu.

“Thế à?” Cố Thiên Tuấn ngồi dựa ra sau với tư thế thả lỏng người, “Tôi thì lại cảm thấy, dù có đưa luôn cả vị trí chủ tịch tập đoàn Cố Thị cho Cố Thiên Kỳ, thì nó cũng có gan ngồi vào đấy.”

“Điều này không thể nào!” Trương Hiến Hy xua tay, “Thiên Kỳ cũng chỉ mới tốt nghiệp đại học, sao có thể có bản lĩnh to lớn như vậy? Anh xem đi vừa nãy theo anh vào công ty, dáng vẻ non nớt không vững vàng như vậy, thế mà anh lại giao vị trí giám đốc thị trường cho cậu ấy, e là sẽ xảy ra sự cố.”

“Sự cố chắc là sẽ có, chỉ là không biết vì vấn đề năng lực hay là nó cố ý làm vậy thôi.” Cố Thiên Tuấn dùng tay gõ nhẹ lên bàn, giọng bình thản.

“Thiên Tuấn anh nói câu này là ý gì?” Trương Hiến Hy có chút không hiểu.

“Richard, anh có nghe qua một câu nói của người Trung Quốc chưa, sói đội lột cừu?” Cố Thiên Tuấn bắt đầu cảnh giác kể từ ngày Cố Thiên Kỳ xuất hiện.

Lúc xưa anh đưa Cố Diệp Lâm, Tống Mạn Nhu và Cố Thiên Kỳ sang Mỹ, Cố Thiên Tuấn cũng chưa bao giờ mất cảnh giác với Tống Mạn Nhu, lúc đầu bà ta đã dụ dỗ bố mình thế nào, sau đó vào nhà họ Cố, cuối cùng chiếm giữ vị trí quan trọng ở công ty Cố Thị, đây là những chuyện mà Cố Thiên Tuấn không bao giờ quên được.

Cố Thiên Tuấn cũng biết, dù mình đã đưa bà ta sang Mỹ, nhưng bà ta vẫn dòm ngó công ty Cố Thị! Quả nhiên, sau bốn năm, bà ta lại đưa Cố Thiên Kỳ về bên cạnh mình.

Hơn nữa, hình như Cố Thiên Kỳ có tình cảm đặc biệt với An Diễm, thậm chí anh đang nghĩ đến việc, lần trước An Diễm bị Chu Hán Khanh và Chu Mộng Chỉ bắt cóc, chính cậu ta đã cứu An Diễm. Còn nữa, kế hoạch cụ thể mà Cố Thiên Kỳ chiếm đoạt công ty rốt cuộc là gì, trong tay cậu ta đã có những thông tin gì rồi, những thứ này mình đều không biết, và vẫn phải tiếp tục điều tra.

Nhưng, điều này cũng không sao, nếu cậu ta đã đến rồi, mình vẫn đủ thực lực để cậu ta ngoan ngoãn trở về. Đối với điểm này, Cố Thiên Tuấn rất tự tin.

“Sói đội lột cừu?” Trương Hiến Hy cau mày suy ngẫm.

Còn Cố Thiên Tuấn chỉ cười nhẹ, không giải thích gì thêm: Không biết bây giờ Cố Thiên Kỳ đã ngồi vào vị trí giám đốc marketing rồi thì bước tiếp theo sẽ làm gì?

Lúc này, Cố Thiên Kỳ và Susan một người đi trước một người đi sau đến các phòng ban chào hỏi, xong rồi cuối cùng cũng đến văn phòng làm việc trước đây của Chu Hán Khánh.

Cố Thiên Kỳ tự nhiên bước vào văn phòng, sau đó ngồi vào vị trí giám đốc.

Susan cũng bước đến theo khuôn phép, sau đó đóng cửa lại.

“Giám đốc Cố.” Susan đi đến trước bàn làm việc, cúi đầu lên nhìn Cố Thiên Kỳ, bây giờ chỉ có hai người họ, cậu chủ của cô sẽ nói gì với cô đây?

Cố Thiên Kỳ ho nhẹ một tiếng hỏi: “Trợ lý Susan, môi trường ở đây không tệ, tôi rất thích.”

“Vậy thì tốt.” Susan ngẩng đầu lên nhìn Cố Thiên Kỳ, nói, “Văn phòng làm việc của cậu là do Cố tổng sắp xếp, đích thân tôi bố trí, môi trường này không những phù hợp với phong cách của cậu, mà còn rất an toàn.”

Nghe thấy ba chữ “rất an toàn”, Cố Thiên Kỳ vểnh môi lên: “Ba từ “rất an toàn” có ý nghĩ gì.”

“Không có máy quay lén hay máy nghe lén.” Cuối cùng thì Susan cũng gỡ bỏ lớp ngụy trang, cô nhìn thẳng vào mắt của Cố Thiên Kỳ, cảm giác thoải mái vô cùng.

“Ừ.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, anh do dự, nhìn ánh mắt của Susan dịu dần đi, “Susan, ba năm nay tôi để cô ẩn nấp ở công ty, vất vả cho cô rồi.”

“Không vất vả.” Susan vội lắc đầu, cô nhìn đôi mắt anh tuấn trẻ trung của Cố Thiên Kỳ, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, “Có thể làm việc cho cậu chủ là tôi đã mãn nguyện rồi.”

Cố Thiên Kỳ cười với Susan: “Susan, đợi khi xong việc, tôi nhất định sẽ không bạc đãi cô, chức vụ và địa vị của cô đều sẽ được nâng tầm.”

“Tôi...” Susan nhấp môi, cô ẩn nấp ở công ty Cố Thị thời gian dài như vậy, không phải vì muốn nâng tầm, cô chỉ muốn được mãi mãi ở bên cậu chủ, làm việc cho cậu chủ.

Nhưng, những chuyện này cô đều không thể nói ra được, cô chỉ là một quân cờ của cậu chủ, không thể có quá nhiều tình cảm được, nếu không, ngay cả cơ hội ở bên cậu chủ cũng không có!

Susan khổ tâm, chỉ có thể gờ vờ tỏ vẻ mong muốn đạt được mục tiêu, cô vui vẻ nói, “Cảm ơn cậu chủ.”

“Đây đều là những thứ cô xứng đáng có được.” Cố Thiên Kỳ gác tay lên bàn, chống cằm nói, “Mấy ngày trước, Chu Hán Khanh đã nói tình hình của công ty Cố Thị cho tôi biết rồi, đặc biệt là những người có mối thâm gia với anh ấy, đã đưa cả vào danh sách rồi. Chỉ là, sau khi hành tung của Chu Hán Khanh bại lộ, nhất định Cố Thiên Tuấn sẽ xử lý những người có liên quan đến Chu Hán Khanh, không biết công ty Cố Thị bây giờ còn được bao nhiêu người có thể lợi dụng được.”

“Để Cố Thiên Tuấn tin tưởng tôi tuyệt đối, ngoài việc lần trước tôi tiết lộ danh sách buổi họp đồng sự cho Chu Hán Khanh biết, thì không có qua lại gì với Chu Hán Khanh cả, nên, chỉ biết một số người làm việc cho Chu Hán Khanh, còn những người đằng sau tôi cũng không rõ lắm.”

Susan vội bước đến, nhìn Cố Thiên Kỳ: “Cậu chủ, tôi phải làm gì?”

“Bắt đầu từ bây giờ, bất luận ở đâu đều hãy gọi tôi là giám đốc Cố.” Cố Thiên Kỳ nhìn Susan yêu cầu cô đổi lại cách xưng hô.

Susan phì cười cúi đầu xuống, mình vì sự xuất hiện của cậu chủ mà có hơi quá khích rồi, cách gọi “cậu chủ” này phải nhanh chóng bỏ đi thôi!

Nếu không, nói không chừng một ngày nào đó trong tình huống khẩn cấp, mình sẽ gọi cậu chủ trước mặt người ngoài mặt, như vậy sẽ làm hỏng mọi việc!

“Xin lỗi, giám đốc Cố.” Susan siết chặt nắm tay, lòng bàn tay đổ rất nhiều mồ hôi.

Cố Thiên Kỳ xua tay, xem như tha thứ cho Susan: “Chiều nay, Thẩm Sở Hà sẽ gửi danh sách cho cô, đến lúc đó cô xem qua đi.”

“Vâng.” Susan cắn chặt môi gật đầu.

“Bây giờ tôi vừa đến công ty Cổ Thị, tạm không manh động, cô tiếp tục ở bên cạnh Cố Thiên Tuấn làm việc cho tốt là được rồi, “ Cố Thiên Kỳ dựa vào ghế da, bắt đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi, “Tạm thời tôi không có chuyện gì nữa, đi ra đi.”

“Vâng.” Susan lễ phép khom lưng gật đầu, cô nhìn Cố Thiên Kỳ rồi nhẹ nhàng đi ra.

Tiếng đóng cửa vọng lại, Cố Thiên Kỳ từ từ thở ra: Hôm nay mình đã ngồi lên vị trí giám đốc marketing của tập đoàn Cổ Thị rồi, điều này càng cách mục tiêu của mình gần hơn, những mạng lưới giảng tốn công giảng sẵn từ trước giờ phải cẩn thận thu gom lại.

Nhiên Nhiên, hy vọng là sau tất cả mọi việc, ông trời sẽ thuận theo ý con người. Cố Thiên Kỳ đang nhắm mắt lại, nhắm miệng cười.

469. Chương 470

60470.Khi An Diễm thức dậy thì Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ đã đi làm, An An cũng đã được các vệ sĩ hộ tống đến trường mẫu giáo.

An Diễm mặc áo ngủ vươn vai, quay người nhìn căn biệt thự rộng lớn trống trải, lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

“Mong là Cố Thiên Tuấn có thể tan làm sớm giống như lúc trước, như vậy thì có thể ở bên cạnh mình.” An Diễm lẩm bẩm rồi bắt đầu ngồi dậy, đi ăn bữa sáng do người giúp việc dọn lên.

Mặt trời dần lên cao, An Diễm sau khi ăn sáng xong liền ra ngồi trên ghế dài ngoài sân để sưởi nắng, chỉ một lát đã thấy nóng lên, cô gấp một cái rồi đứng dậy đi lang thang trong biệt thự: Một mình ở trong này đúng là chán quá, thật là nhớ những ngày tháng có thể cùng làm việc với các đồng nghiệp trong nhóm dự án.

Trong công ty có Doanh Doanh, còn có Sở Hà, ba người cùng làm việc, cùng ăn uống, cùng thiết kế thời trang, nghỉ thôi là đã thấy vui rồi!

Nhưng bây giờ chỉ còn mỗi Sở Hà là vẫn làm việc ở công ty, mình thì vì Chu Hán Khanh vẫn chưa bị bắt nên phải ở suốt trong biệt thự, còn Doanh Doanh...

Nghĩ đến đó, An Diễm lại thở dài: “Cũng không biết Doanh Doanh bây giờ thế nào rồi nữa, hay là mình đi thăm một chút vậy.”

Vừa quyết định xong, An Diễm lập tức bảo các vệ sĩ đưa mình đến bệnh viện.

Còn chưa bước đến cửa phòng bệnh, An Diễm đã từ xa trông thấy bố mẹ Khưu Doanh Doanh đứng ở hành lang, mặt mày ủ rũ.

Họ quay đầu lại thấy An Diễm thì liền bước lên gượng cười nói: “An Diễm, con đến rồi.”

“Vâng, cô chú ơi, tình hình Doanh Doanh thế nào rồi?” An Diễm gật đầu chào bố mẹ Khưu Doanh Doanh.

“Tình hình sức khỏe của Doanh Doanh bây giờ đã hồi phục nhiều rồi, nhưng mắt thì vẫn không có tiến triển gì.” Mẹ Khưu Doanh Doanh lau nước mắt nói, “Doanh Doanh sau khi tỉnh lại, có vài bạn bè người thân đến thăm, thế nên nó cũng dần dần bình tĩnh lại, chịu nói chuyện với cô chú, nhưng mà con bé gốc ấy lại cứ không chịu gặp Cao Lỗ...”

Mẹ Khưu Doanh Doanh nghẹn ngào một chút rồi nói tiếp: “Cô biết con bé Doanh Doanh vì chuyện đôi mắt nên cảm thấy mình không xứng với Cao Lỗ. Nhưng cô chú có thể nhận ra, Cao Lỗ là thật lòng thật dạ với Doanh Doanh, cô không hiểu sao con bé lại gốc như vậy nữa.”

“An Điềm à!” Mẹ Khuru Doanh Doanh vừa nói vừa kích động nắm tay An Điềm, “Con có thể giúp cô khuyên Doanh Doanh được không? Cho nó nghĩ thông một chút, đồng ý ở bên Cao Lỗi. Nó cứ cự tuyệt Cao Lỗi thì sẽ không thể nào vui vẻ được, cô không muốn nhìn thấy hai đứa nó đều phải đau khổ!”

“Con biết rồi, cô à, cô yên tâm, con sẽ khuyên nhủ Doanh Doanh.” An Điềm liền gật đầu nói.

“Ra ngoài! Chú ra ngoài đi! Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp chú!”

Một loạt tiếng la hét vọng ra từ phòng bệnh, đó là tiếng gào khóc của Khuru Doanh Doanh.

“Doanh Doanh, em đừng nổi nóng, bây giờ anh sẽ ra ngoài, anh sẽ đứng ngoài cửa đợi em.” Giọng của Cao Lỗi đầy vẻ bất lực và thỏa hiệp, “Chỉ cần em đừng nổi nóng.”

Cao Lỗi vừa dứt lời thì An Điềm và bố mẹ Khuru Doanh Doanh đứng ngoài cửa đã liền thấy cửa được mở ra.

Ngay sau đó, Cao Lỗi bước ra ngoài phòng bệnh, khẽ đóng cửa lại.

Mới mấy ngày không gặp mà Cao Lỗi dường như đã tiêu tụy đi rất nhiều, niềm vui khi thấy Khuru Doanh Doanh tỉnh lại bây giờ đã hoàn toàn mất sạch. Anh đứng trước cửa, đưa ngón tay thanh mảnh chạm vào cửa, chiếc áo sơ mi mặc trên người tuy vẫn trắng tinh tươm nhưng lại rất nhăm nhúm, hết như những vết sẹo xấu xí.

Bố mẹ Khuru Doanh Doanh nhìn Cao Lỗi đầy áy náy, cất tiếng xin lỗi: “Cao Lỗi à, là Doanh Doanh không đúng, cô chú thay mặt nó xin lỗi con.”

“Không sao đâu ạ.” Cao Lỗi lắc đầu, một người trước đây luôn tự tin vào sự trầm ổn của mình, bây giờ giọng nói lại tràn ngập sự bất lực và chua chát.

An Điềm bước đến bên cạnh Cao Lỗi, khẽ hỏi: “Cao Lỗi, anh không sao chứ?”

“Không sao...” Cao Lỗi vẫn đặt cánh tay trên cửa không bỏ ra.

Lòng ngực dâng lên từng cơn đau nhói, Cao Lỗi cảm thấy mình sắp không cầm cự nổi nữa rồi. Anh đã có suy tính, chờ sau khi Doanh Doanh tốt nghiệp thì cả hai sẽ kết hôn, anh sẽ bảo vệ cô, để cô cả đời này sẽ luôn luôn ngây thơ và vui vẻ như thế.

Thế nhưng, một Doanh Doanh trước nay luôn thích sà vào lòng anh nũng nịu, bây giờ mỗi khi gặp anh thì lại kích động đuổi anh ra ngoài!

Tại sao, tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Cao Lỗi đau khổ nhắm chặt mắt, cúi đầu xuống lẩm bẩm: “An Điềm, tôi biết Doanh Doanh đang nghĩ gì, tôi rất muốn nói cho cô ấy biết rằng tôi không quan tâm, nhưng Doanh Doanh lại không muốn gặp tôi, tôi rất cuộc phải làm sao mới có thể khiến cô ấy hiểu được tấm lòng của tôi đây? Tôi rất cuộc phải làm sao đây...”

“Cao Lỗi, hay là anh đi nghỉ ngơi một chút đi.” An Điềm nuốt nước bọt nói, “Tôi sẽ vào trong khuyên nhủ Doanh Doanh, anh phải cho em ấy thời gian, được không?”

Cao Lỗi sững người một lúc rồi quay sang nhìn An Điềm: “Chỉ cần tôi bằng lòng đợi thì Doanh Doanh chắc chắn sẽ nghĩ thông suốt thôi, có phải không?”

Ánh mắt của Cao Lỗi khiến An Điềm trông thấy mà đau lòng, anh bây giờ trông như một người tuyệt vọng sắp chết, chỉ có thể trông đợi vào sự cố vũ của người khác để tiếp tục kiên trì.

“Phải, nhất định là như vậy, Doanh Doanh chẳng mấy chốc sẽ hiểu thôi mà.” An Điềm gật đầu thật mạnh với Cao Lỗi, “Cao Lỗi, tin tôi đi, mắt của Doanh Doanh sẽ lành lại, hai người sẽ được sống hạnh phúc bên nhau!”

Cao Lỗi lúc này mới hít một hơi thật sâu rồi gật đầu bất lực, lặp lại lời An Điềm: “Phải, nhất định là như vậy.”

Mẹ Khuê Doanh Doanh bước đến trước mặt Cao Lỗi, đau lòng nói: “Cao Lỗi, cứ để An Diễm vào với Doanh Doanh, con đi nghỉ ngơi đi, con xem con gầy đi biết bao nhiêu rồi.”

“Phải đấy, Cao Lỗi, anh đi nghỉ ngơi đi, nếu không Doanh Doanh sẽ đau lòng lắm.” An Diễm cũng tiếp lời khuyên nhủ.

“Thôi được, lát nữa con sẽ lại vào thăm Doanh Doanh.” Cao Lỗi cuối cùng cũng gật đầu, anh đứng là cần phải nghỉ ngơi một lát, nếu không chăm sóc tốt cho bản thân thì làm sao có sức khỏe lo cho Doanh Doanh?

“Ừ, đi đi.” An Diễm gật đầu nhìn Cao Lỗi thất thủ bước đi.

An Diễm hít một hơi thật sâu để giúp tâm trạng bình ổn lại, sau đó đưa tay đẩy cửa phòng bệnh ra: “Doanh Doanh, chị vào nhé?”

Khuê Doanh Doanh đang ngồi trên giường bệnh, nghe thấy giọng An Diễm thì liền ngẩng người chớp mắt một chút rồi gật đầu nói: “Là chị An Diễm à? Chị vào đi.”

An Diễm bước vào phòng bệnh, đóng cửa lại rồi quay người bước đến bên giường Khuê Doanh Doanh, đưa mắt nhìn một lượt trong phòng, phát hiện mùi thuốc khử trùng thoang thoảng, dưới đất là chăn mền lộn xộn, có lẽ do vừa rồi Doanh Doanh đã ném để đuổi Cao Lỗi đi.

Tuy bây giờ đang là đầu hạ, nhưng trong phòng bệnh rất tối, rất âm u, An Diễm ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là do rèm cửa sổ chưa được kéo ra.

Khuê Doanh Doanh vẫn ngồi ngây người ở đó, đôi mắt vô hồn nhìn về xa xăm, đầu tóc rũ rượi, có hơi xơ xác, thân hình mũm mĩm xinh xắn trước đây bây giờ gầy đi rất nhiều.

470. Chương 471

60471. An Diễm đau lòng khê thở dài, nói với Khuê Doanh Doanh: “Doanh Doanh, phòng này có hơi lạnh, hay là chị mở rèm cửa sổ ra, cho ánh nắng chiếu vào, có khi tâm trạng em sẽ khá hơn một chút.”

An Diễm vừa nói vừa đưa tay kéo rèm cửa ra, ánh nắng bên ngoài lập tức rọi vào, chiếu sáng cả căn phòng, xua đi sự âm u, khiến cả căn phòng trở nên ấm áp hẳn lên.

“Chị An Diễm...” Khuê Doanh Doanh nghe tiếng kéo rèm thì liền đưa tay ra quờ quạng trong không trung, mắt vẫn cứ nhìn đăm đăm về phía trước.

“Chị ở đây!” An Diễm lập tức nắm lấy tay Khuê Doanh Doanh, “Doanh Doanh, sao thế? Em muốn uống nước à?”

“Nắng hôm nay có đẹp không?” Khuê Doanh Doanh nắm tay An Diễm khê nhướn miệng cười hỏi.

“Ừ, nắng hôm nay đẹp lắm.” An Diễm thấy Khuê Doanh Doanh cười thì liền kéo tay cô ra chỗ ánh nắng, “Thế nên em phải thường xuyên sưởi nắng, sẽ tốt cho sức khỏe, tốt cho tâm trạng nữa.”

“Tốt cho sức khỏe thì có ích gì?” Khuê Doanh Doanh tự cười mỉa mai, “Em vẫn không nhìn thấy gì cơ mà!”

“Doanh Doanh, em đừng như vậy được không? Chị...”

“Chị An Diễm...” Khuê Doanh Doanh không để An Diễm nói hết lời, chỉ tiếp tục lẩm bẩm, “Trước đây, em ngày nào cũng có thể nhìn thấy ánh nắng, không hề cảm thấy có gì đặc biệt cả, nhưng mà bây giờ, đến ngay cả ánh nắng bình thường nhất mà cũng không thể nhìn thấy được! Tại sao em lại thành ra thế này? Tại sao...”

Giọng của Khuê Doanh Doanh dần trở nên nghẹn ngào.

Thấy Khuê Doanh Doanh bật khóc, An Diễm lập tức hốt hoảng, vội vàng đóng rèm cửa lại, tự trách mình: “Doanh Doanh, em đừng khóc, là lỗi của chị, tự đứng lại bắt em sưởi nắng.”

“Không phải lỗi của chị.” Nước mắt Khứu Doanh Doanh rơi ra, “Là do bản thân em không đủ mạnh mẽ, không thể chấp nhận được sự thật mình đã mù rồi, cho nên cho dù chị có nói gì cũng đều khiến cho em thấy buồn.”

“Doanh Doanh...”

“Chị An Diễm, chị cứ kéo rèm cửa ra đi, như chị nói đấy, trời nắng rất tốt mà.” Khứu Doanh Doanh đang khóc bỗng nhiên mỉm cười.

An Diễm thấy Khứu Doanh Doanh vừa khóc vừa cười như thế thì liền cắn môi, cuối cùng lại đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, cô không biết giờ mình phải làm gì, chỉ đành phải làm theo ý của Doanh Doanh thôi.

Khứu Doanh Doanh nghẹn ngào một lúc rồi đưa tay ra chỗ ánh nắng, cất giọng nhẹ nhàng như lông vũ: “Chị An Diễm, chị nói xem, em bây giờ không nhìn thấy gì nữa, không thể vẽ, không thể làm việc, không thể làm được gì nữa, vậy em phải sống tiếp thế nào đây?”

“Không phải đâu, Doanh Doanh, bác sĩ nói em vẫn còn cơ hội khôi phục thị lực, em tuyệt đối đừng từ bỏ hi vọng, biết không?” An Diễm nắm chặt tay Khứu Doanh Doanh, đau lòng nói.

“Có hi vọng sao?” Khứu Doanh Doanh lắc đầu, ánh mắt vô hồn, rồi lại cười đau khổ, “Cái từ có hi vọng này, rất nhiều người đã nói với em rồi, nhưng mà em biết, đó là vì họ thấy em đáng thương nên mới gạt em thôi! Nếu em thật sự cứ bầu víu vào cái hi vọng đó thì sau này sẽ càng thất vọng nhiều hơn, vậy nên, chị An Diễm, sau này những lời như vậy, chị đừng nói nữa, em nghe chán rồi, không muốn nghe nữa.”

“Doanh Doanh, chị nói thật mà, không phải gạt em đâu.” An Diễm lắc đầu, có hơi hốt hoảng, “Anh hai của Cố Thiên Tuấn là Trì Cảnh Dật đã nói, mắt của em thật sự có hi vọng thấy lại được, chỉ cần em chịu phối hợp điều trị!”

“Em rất phối hợp mà, em sao lại không phối hợp chứ?” Khứu Doanh Doanh rút tay lại, nở nụ cười thê lương, “Chị nhìn em đi, ngày nào cũng tiêm thuốc rồi uống thuốc, sao lại bảo là không phối hợp điều trị?”

“Nhưng em không được khóc nữa, như vậy không tốt cho mắt của em, cũng sẽ khiến cho thuốc không còn tác dụng!” An Diễm nhìn gương mặt nghiêng gầy xẹp đi của Khứu Doanh Doanh, đau lòng vô cùng, “Doanh Doanh, em hãy cho bản thân mình một cơ hội, cũng cho Cao Lỗ một cơ hội, để anh ấy ở bên cạnh em, như vậy thì tâm trạng em mới khá hơn, sẽ không khóc nữa. Doanh Doanh, sao em phải làm khó bản thân như vậy? Em...”

“Chị An Diễm,” Khứu Doanh Doanh ngắt lời An Diễm, gương mặt trắng bệch lúc này chợt sa sầm lại, “Chị cảm thấy em vẫn còn xứng với Cao Lỗ sao?”

“Doanh Doanh, sao em lại nói bản thân mình như vậy?” Hai mắt An Diễm bắt đầu đỏ hoe lên, “Cao Lỗ rất yêu em, mọi người đều có thể cảm nhận được, hai người thật lòng thật dạ yêu nhau thì có gì mà xứng với không xứng? Em rất tốt kia mà, đừng nghĩ lung tung nữa có được không?”

“Chị An Diễm, chị không hiểu...”

“Là em không hiểu đấy!”

Cao Lỗ không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng bệnh, anh bước nhanh đến trước mặt Khứu Doanh Doanh rồi kéo cô vào lòng: “Doanh Doanh, em muốn anh phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Anh yêu em, anh chỉ cần em!”

Cao Lỗ áp mặt lên mái tóc của Khứu Doanh Doanh, nghẹn ngào nói: “Doanh Doanh, anh cầu xin em, đừng tự giày vò bản thân, giày vò anh như vậy nữa được không?”

Khứu Doanh Doanh chớp chớp đôi mắt vô hồn, cảm thấy cơ thể mình đang áp sát vào khuôn ngực nóng hổi của Cao Lỗ, mùi hương quen thuộc của anh phảng phất bên mũi cô, khiến nước mắt cô trào ra: Đã lâu lắm rồi mình không cảm nhận được sự ấm áp này.

Khứu Doanh Doanh đưa tay ra khẽ chạm vào mặt Cao Lỗ, từng đường nét khuôn mặt ấy vẫn còn in sâu trong đầu cô, nhưng bây giờ cô không còn thấy được nữa, mãi mãi cũng không thể nhìn thấy nữa!

Nghĩ đến đó, cả người Khứu Doanh Doanh như bị rút hết sức lực, òa khóc nức nở.

“Doanh Doanh, đừng khóc.” Cao Lỗi liên tục hôn lên những giọt lệ trên mặt Khứu Doanh Doanh, đau lòng đến mức tay chân luống cuống.

“Nhưng tôi không thể nhìn thấy chú nữa, chú đẹp trai, mắt của tôi mù rồi, tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy chú nữa!” Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi tỉnh lại, Khứu Doanh Doanh không đẩy Cao Lỗi ra mà ôm chặt lấy anh: Mình đã cự tuyệt chú ấy rất nhiều lần rồi, sao chú ấy vẫn không bỏ đi? Mình thật sự không chịu nổi nữa rồi! Mình thật sự rất sợ chú ấy sẽ rời xa mình!

“Doanh Doanh, sau này anh sẽ là đôi mắt của em.” Cao Lỗi ôm chặt Khứu Doanh Doanh vào lòng, chỉ sợ cô lại đẩy mình ra, “Anh sẽ đưa em đi làm bất kì việc gì em muốn!”

An Diễm nhìn thấy cảnh này liền đưa tay lau nước mắt rồi lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, để lại không gian riêng cho hai người họ.

Ra khỏi phòng rồi, An Diễm sau đó không trở vào nữa mà ở ngoài trò chuyện với bố mẹ Khứu Doanh Doanh một lúc, điều khiến họ cảm thấy an ủi chính là lần này, Khứu Doanh Doanh không đuổi Cao Lỗi ra khỏi phòng bệnh nữa.

An Diễm ở lại bệnh viện cho đến tận chiều.

Khi An Diễm chào tạm biệt bố mẹ Khứu Doanh Doanh thì mặt trời cũng đã sắp lặn, ráng chiều đỏ cả một góc trời, trông rất rực rỡ, cũng giống như tình cảm của Doanh Doanh và Cao Lỗi vậy, họ đã cùng trải qua sinh tử, cùng đối diện với khó khăn, nhưng chỉ cần vẫn còn hi vọng thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

471. Chương 472

60472.Sau khi thăm Khứu Doanh Doanh, An Diễm về nhà với tâm trạng nặng nề, nhưng khi vừa bước xuống xe thì chợt cảm thấy có gì đó không ổn, nhất là đội trưởng vệ sĩ trông dường như có điều gì đó muốn nói với cô.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” An Diễm đứng lại, thắc mắc nhìn đội trưởng vệ sĩ.

Đội trưởng không ngờ An Diễm lại nhạy cảm như vậy, còn chưa vào đến phòng khách biệt thự là đã cảm nhận ra điều bất thường rồi.

Nhưng là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh được, hơn nữa việc này cũng là do Cố tổng dặn dò, anh ta chỉ biết làm theo thôi, cho dù An Diễm có nổi giận thì chắc cũng sẽ không mắng anh ta đâu.

Nghĩ vậy, đội trưởng liền ngẩng đầu lên nói với An Diễm: “Cô An Diễm, hôm nay biệt thự có một người khách đến, có vẻ sẽ ở lại đây một khoảng thời gian!”

“Khách sao? Sẽ ở một khoảng thời gian à?” An Diễm cau mày, hỏi thẳng vào câu quan trọng nhất, “Là nam hay nữ?”

Đội trưởng thở dài đáp: “Là nữ ạ.”

“À, là nữ.” An Diễm gật đầu, giọng điệu nghe ra có vẻ bình thản.

Nhưng đội trưởng vệ sĩ vẫn chủ động giải thích: “Khi tôi đi đón cô Ninh...”

“Cô Ninh?” An Diễm hỏi lại.

“Chính là khách của chúng ta, cô Ninh Tuyết Tuyết.”

“Ừ, anh nói tiếp đi.” An Diễm chỉnh lại cái quai túi xách đang đeo, vẫn nói rất nhẹ nhàng.

“Khi tôi đi đón cô Ninh Tuyết Tuyết thì cô ấy đã chủ động kể lại mọi chuyện của cô ấy cho tôi, cô An Diễm có muốn nghe không?” An Diễm mới là phu nhân chính thức của tập đoàn Cố Thị, điều này đội trưởng vệ sĩ rất hiểu, anh làm đội trưởng vệ sĩ đã lâu nên luôn biết phán đoán tình hình.

“Nếu anh đã có hứng kể thì tôi cũng sẽ có hứng nghe.” Anh Diễm khẽ đặng hắng trả lời.

“Vâng.” Đội trưởng vệ sĩ gật đầu tiếp tục nói, “Cô Ninh Tuyết Tuyết kể với tôi, bố mẹ cô ấy và bố mẹ Cố tổng là bạn thân, khi còn bé đã cùng lớn lên bên Cố tổng, sau đó cả nhà cô ấy dọn qua Mỹ sống, từ đó bắt liên lạc với Cố tổng. Bây giờ cô Ninh Tuyết Tuyết về thăm Cố tổng, Cố tổng theo lời nhờ vả của bố mẹ cô ấy phụ trách dẫn cô ấy đi chơi thành phố H này, nhận tiền cho cô ấy ở nhờ lại đây một khoảng thời gian.”

“À, là thanh mai trúc mã của Cố Thiên Tuấn!” An Diễm gật đầu, “Thảo nào Cố Thiên Tuấn lại tích cực như vậy.”

Cho dù An Diễm có cố che giấu đến đâu thì giọng điệu chua chát vẫn hiện ra rất rõ.

Nghe đến đó, đội trưởng vệ sĩ lập tức biết điều không nói gì nữa.

“Cô Ninh đó bây giờ đang ở đâu? Bây giờ tôi cũng đang sống ở đây, cũng nên đến chào hỏi người ta một tiếng.”

“Chắc bây giờ cô ấy đang ở phòng khách.”

“Tôi biết rồi.” An Diễm nói xong liền xách giỏ bước vào phòng khách bằng gương mặt không cảm xúc.

Đội trưởng vệ sĩ đứng nguyên tại chỗ, im lặng nhìn theo bóng lưng An Diễm: Đạo này biệt thự thật sự nóng nhiệt quá, Cố Thiên Kỳ vừa đi thì lại xuất hiện một Ninh Tuyết Tuyết!

An Diễm còn chưa vào đến phòng khách biệt thự đã nghe thấy một giọng phụ nữ lãnh lút: “Cô làm giúp việc cái kiểu gì vậy? Tôi muốn uống cà phê chồn, loại pha phin! Cô xem cô này, mang cho tôi cái cà phê quý quái gì vậy? Cái này là cho người uống à? Các người lúc bình thường chăm sóc anh Thiên Tuấn như vậy đấy sao?”

Anh Thiên Tuấn?

An Diễm cười méo xệch: Gọi thân mật như thế, nghe ra đúng là có ý rồi!

Cô gái trong phòng khách vẫn liên tục chê bai giúp việc: “Còn nữa, anh Thiên Tuấn sao lại ở trong căn biệt thự tầm thường này? Nhìn xem mấy thứ đồ gỗ, mấy thứ đồ điện trong nhà này mà xem, anh ấy phải sống cuộc sống thấp kém thế này, tôi thật sự đau lòng quá!”

“Xin lỗi, cô Ninh, anh Cố bình thường thích uống trà, còn cô An Diễm bình thường thích uống nước trái cây, vậy nên trong nhà cũng không có nhiều cà phê, vả lại biệt thự này chỉ là biệt thự nghỉ dưỡng của anh Cố, thường không dành để tiếp khách, vậy nên mấy thứ chuẩn bị cho khách có hơi thiếu thốn một chút.”

Có lẽ người giúp việc này theo An Diễm đã lâu nên cách ăn nói cũng giống hệt An Diễm, không tỏ ra kiêng dè gì cả.

“Khách sao?” Ninh Tuyết Tuyết có vẻ rất không thích cái từ này, “Tôi là bạn thân từ bé của anh Thiên Tuấn, chúng tôi là người thân, sau này sẽ còn có quan hệ thân thiết hơn bất kì người thân nào đấy! Cô nói chuyện kiểu gì thế?”

Quan hệ còn thân thiết hơn cả người thân? Không lẽ là vợ chồng?

An Diễm cố nở nụ cười, nhấc chân bước vào phòng khách, thấy bên dưới chùm đèn pha lê lung linh là một cô gái mặc một bộ váy búp bê màu đen, trông vô cùng xinh xắn đáng yêu, có mái tóc đen dài hơi xoăn, gương mặt đẹp như búp bê Barbie phiên bản Trung Quốc, nếu không phải tận tai nghe thấy thì An Diễm thật sự không dám tin, mấy lời hung dữ vừa rồi lại phát ra từ miệng của một cô gái đáng yêu đến như thế.

Ninh Tuyết Tuyết đang mắng mỏ giúp việc, trông thấy An Diễm bước vào thì liền quay người lại, bốn mắt nhìn nhau với An Diễm, trông thấy người đối diện mình có đôi mắt không những đẹp mà còn long lanh như mặt hồ.

Ninh Tuyết Tuyết chưa bao giờ trông thấy đôi mắt đẹp như thế, cô chớp mắt một chút rồi tiếp tục quan sát An Diễm, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi nhỏ hồng đào, còn có cả gương mặt trái xoan.

Chết tiệt!

Ninh Tuyết Tuyết thăm mắng trong bụng, người phụ nữ này sao lại có thể đẹp đến như thế?

“Chào cô, cô chắc là quản gia của biệt thự này nhỉ?” Ninh Tuyết Tuyết đánh đòn phủ đầu, mỉm cười chào An Diễm, “Tôi là Ninh Tuyết Tuyết, bạn thân từ bé của anh Thiên Tuấn.”

An Diễm hôm nay mặc áo sơ mi trắng phối với quần dài màu đen, lại cộng thêm đôi giày cao gót màu đen, tuy trông khá khiêm nhường nhưng không đến mức bị xem thành quản gia, Ninh Tuyết Tuyết sợ dĩ nói như vậy là vì muốn thị uy với An Diễm.

“Cô Ninh, đây không phải là quản gia mà là cô An Diễm.” Người giúp việc vừa rồi mới bị Ninh Tuyết Tuyết mắng liền cúi đầu nhắc khẽ.

“À, thật là ngại quá!” Ninh Tuyết Tuyết liền cười xởi lởi, bước lên nắm tay An Diễm, “Thật sự xin lỗi, tôi mới từ Mỹ về, vẫn còn bị lệch múi giờ, thì ra cô là An Diễm, bạn của anh Thiên Tuấn! Lúc tôi đến thì anh Thiên Tuấn có nói với tôi rằng cô là khách, tôi phải chăm sóc cô tử tế. Vừa rồi tôi không phải cố ý nhận nhầm người đâu, mong cô đừng để bụng nhé!”

Tôi là khách? Cô sẽ chăm sóc tôi? Tự giác phong cho mình làm nữ chủ nhân của biệt thự này như vậy, cô lấy đâu ra dũng khí thế?

An Diễm trong bụng đang điên cuồng mắng chửi, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, rụt tay lại, không quan tâm Ninh Tuyết Tuyết mà quay sang nói với người giúp việc kia: “Cố Thiên Tuấn sắp tan làm rồi, cô xuống bếp giúp chuẩn bị cơm tối nhé, cảm ơn cô.”

“Vâng, cô An Diễm.” Người giúp việc gật đầu với An Diễm rồi cùng với mấy người khác quay xuống bếp làm việc.

Mấy người giúp việc xuống bếp được một lúc rồi, An Diễm mới quay người lại cười nói với Ninh Tuyết Tuyết lúc này đang cố kìm cơn giận: “Thật ngại quá, cô Ninh, tôi trước nay làm việc luôn tùy theo việc nặng nhẹ mà làm trước hay sau, cho hỏi lúc này cô mới nói cái gì ấy nhỉ?”

472. Chương 473

60473.Ninh Tuyết Tuyết nhìn chằm chằm vào mặt An Diễm, thăm nghiệm rằng: Người phụ nữ này đúng là không đơn giản! Chỉ một hành động nhẹ nhàng như vậy mà đã đẩy lùi được đòn thị uy của mình rồi.

Còn nhớ năm năm trước, anh Thiên Tuấn bắt đắ dĩ phải lấy một người phụ nữ tên An Nhiên, một năm sau lại li hôn rồi lấy một người phụ nữ tên Chu Mộng Chỉ, bây giờ, Chu Mộng Chỉ khó khăn lắm mới chết đi, mình cứ tưởng bản thân đã có cơ hội, thế mà lại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ tên An Diễm này.

Tên lại còn gần giống với vợ cũ của anh Thiên Tuấn là An Nhiên nữa chứ, đúng là đáng ghét mà!

“Cũng không có gì.” Ninh Tuyết Tuyết cười lại với An Diễm, nếu An Diễm đã không chịu nhún nhường thì cô ta cũng không dễ chịu thua, “Nhưng mà nghe cách nói chuyện của cô An Diễm như thế thì có vẻ rất rành các công việc của người hầu kẻ hạ, thảo nào anh Thiên Tuấn lại cho cô ở đây.”

“Ha ha...” An Diễm làm sao có thể không nghe ra Ninh Tuyết Tuyết đang mỉa mai mình? Cô bật cười rồi nhẹ nhàng đáp, “Cũng chẳng phải hầu hạ gì cả, chẳng qua là do sáng nào Cố Thiên Tuấn cũng làm bữa sáng cho tôi, thế nên tôi mới hơi khó tính một chút thôi.”

“Cái gì? Anh Thiên Tuấn làm bữa sáng cho cô sao?” Ninh Tuyết Tuyết lúc này không kìm chế nổi nữa, anh Thiên Tuấn trước nay thậm chí còn chẳng nói chuyện nhiều với ai, sao bây giờ lại chịu hạ mình đi làm bữa sáng cho một người phụ nữ?

Ninh Tuyết Tuyết không tin được mà bước lên một bước hỏi: “Còn là mỗi ngày nữa?”

“Đúng vậy.” An Diễm nói bằng vẻ mặt thản nhiên, “Có điều anh ấy làm không được ngon cho lắm, bị tôi mắng liên tục, thế nên anh ấy bảo sẽ cố gắng học nấu nướng, dù vậy vẫn chưa có chuyển biến gì.”

“...” Ninh Tuyết Tuyết bị câu nói ấy của An Diễm làm cho nổi giận tột độ, “Cô An Diễm đang khoe khoang với tôi rằng anh Thiên Tuấn đối xử rất tốt với cô đó à?”

“Đâu có.” An Diễm giả vờ ngơ ngác, “Tôi chỉ là kể lại một chuyện trong cuộc sống hàng ngày của tôi cho cô nghe thôi, sao lại thành ra khoe khoang rồi?”

“Đừng có mà tỏ vẻ ngây thơ trước mặt tôi, hạng phụ nữ như cô tôi đã gặp nhiều rồi, chẳng có cái gì, thế nên mới muốn sống chết mà bám lấy đàn ông!” Ninh Tuyết Tuyết trừng mắt với An Diễm, “Cô nói với tôi chuyện này, chẳng qua là vì sợ tôi sẽ cướp mất anh Thiên Tuấn, khiến cô không còn cơm để mà ăn!”

“Thế thì cô cứ cướp đi.” An Diễm nhún vai rồi mỉm cười, “Tôi đang rất mong chờ đến cái ngày mình không còn cơm mà ăn đấy!”

“An Diễm, cô đừng có mà quá đáng!” Ninh Tuyết Tuyết không ngờ An Diễm lại dám khiêu khích mình như vậy, “Anh Thiên Tuấn của tôi là tổng tài tập đoàn Cổ Thị, nuôi vài phụ nữ trong biệt thự cũng chẳng có gì là lạ, nhưng mà, tôi đây mới là thanh mai trúc mã của anh Thiên Tuấn, hai chúng tôi mới là môn đăng hộ đối, cô phải hiểu rõ vị trí của mình đấy!”

“Cô là ai? Tại sao lại nói chuyện bất lịch sự với mẹ con như vậy?” Một giọng nói trong trẻo đầy trách móc chợt vang lên.

An An đứng ở cửa, đang đeo cặp sách, gương đôi mắt to tròn long lanh nhìn Ninh Tuyết Tuyết.

An Diễm giật bản mình, cô không muốn An An nghe thấy mấy lời mà Ninh Tuyết Tuyết nói, thế nên vội vàng bước lên cầm cặp sách của An An rồi cười hỏi: “An An, con đi học về đấy à?”

“Mẹ ơi...” An An nắm chặt tay An Diễm, ngẩng đầu hỏi cô, “Mẹ không sao chứ?”

Ninh Tuyết Tuyết vừa nghe An An gọi An Diễm là mẹ thì vẻ phẫn nộ trên mặt càng thêm dữ dội, cô ta bước đến trước mặt An An, chợt phát hiện đứa bé này mặt mũi trông rất giống Cố Thiên Tuấn.

Thầm nghĩ rằng, Ninh Tuyết Tuyết quay sang An Diễm: “Cô ra tay cũng nhanh thật đấy, còn sinh cả con nữa, thảo nào anh Thiên Tuấn lại cho cô ở đây!”

“Ninh Tuyết Tuyết, cô nói chuyện lịch sự một chút, tôi...”

“Ninh Tuyết Tuyết, cô làm cái gì đấy?”

An An vừa đi học về cũng là lúc Cố Thiên Tuấn tan làm về nhà, anh mới bước chân vào phòng khách đã nghe Ninh Tuyết Tuyết khó chịu chất vấn An Diễm.

Tổng Mạn Nhu đứng là đã tốn không ít công sức rồi, bà ta biết nếu tận dụng mối quan hệ giữa bố mẹ mình và bố mẹ Ninh Tuyết Tuyết thì mình sẽ không thể làm gì được Ninh Tuyết Tuyết, thế nên, trước tiên bà ta đưa con trai Cố Thiên Kỳ của mình đến công ty làm, sau đó lại đẩy Ninh Tuyết Tuyết đến đây gây thêm phiền phức!

Đúng là cao tay thật!

“Anh Thiên Tuấn!” Ninh Tuyết Tuyết đang nhăn nhó mặt mày, thấy Cố Thiên Tuấn thì liền cười rạng rỡ, chạy như bay đến chỗ anh, “Anh Thiên Tuấn, em nhớ anh quá!”

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại nhẹ nhàng né sang một bên, khiến Ninh Tuyết Tuyết bổ nhào vào không khí, suýt nữa đã ngã ra đất.

“Anh Thiên Tuấn, sao anh lại tránh em?” Ninh Tuyết Tuyết khề giậm chân, tỏ vẻ uất ức, hoàn toàn không còn dáng vẻ hung dữ như vừa rồi nữa.

“Phải đấy, anh à, anh xem chị Tuyết Tuyết đáng yêu thế này, sao anh lại nỡ lòng né chị ấy?” Cố Thiên Kỳ cùng tan làm về với Cố Thiên Tuấn, có vẻ thấy tình hình còn chưa đủ căng thẳng nên đã đổ thêm dầu vào lửa, “Hồi em còn ở bên Mỹ, lúc nào cũng nghe chị Tuyết Tuyết kể chuyện hai người khi còn bé là thanh mai trúc mã, thân thiết vô cùng.”

“Thiên Kỳ, em nhắc mấy chuyện ấy làm gì? Đều là chuyện lúc còn bé thôi. Bây giờ chị và anh Thiên Tuấn cũng vẫn thân thiết mà!” Ninh Tuyết Tuyết nghiêng mắt nhìn An Diễm, đắc ý hất cằm.

“Đúng vậy, em nhìn là nhận ra tình cảm hai người rất tốt!” Cố Thiên Kỳ phụ họa.

An Diễm đứng gần đó, nghe Cố Thiên Kỳ và Ninh Tuyết Tuyết kể hát người bè như thế thì cơn giận trong lòng càng lúc càng lớn: Ở trong cái biệt thự này, bất kì người phụ nữ nào cũng được quyền diễu võ dương oai chất vấn mình như vậy sao? Mình ở đây rốt cuộc là cái gì? Chỉ bằng mình rời khỏi đây, để cho Cố Thiên Tuấn sống với thanh mai trúc mã của anh ta luôn cho rồi!

Bất giác, bàn tay của An Diễm nắm chặt lại, An An trông thấy nét mặt thay đổi của An Diễm thì liền ngẩng đầu nói: “Mẹ ơi, hôm nay cô giáo giao cho con bài tập quan sát cá, mẹ giúp con với được không?”

An Diễm lập tức định thần lại, gượng cười nói với An An: “Được chứ.”

“Vậy chúng ta đi thôi!” An An vừa nói vừa kéo tay An Diễm đi vào phòng mình.

Cố Thiên Tuấn trông thấy tâm trạng An Diễm không ổn thì liền bước theo ngay.

Nhưng không ngờ Ninh Tuyết Tuyết lại nắm lấy cánh tay Cố Thiên Tuấn, nũng nịu nói: “Anh Thiên Tuấn, em lâu lắm rồi mới được gặp lại anh, thật sự rất nhớ anh đấy!”

An Diễm vừa nghe thấy câu ấy vang lên sau lưng mình thì ngay lập tức bước nhanh hơn, kéo An An vào phòng rồi đóng sầm cửa lại.

Thấy mọi việc tiến triển như vậy, Cố Thiên Kỳ nhovn miệng cười, sau đó bước đến ngồi xuống ghế sofa chờ xem kịch hay, còn cầm quả táo đỏ tươi trên bàn lên cắn một miếng, vị ngọt dịu lan tỏa trong cổ họng khiến tâm trạng anh càng thêm phấn khích.

Cố Thiên Tuấn thì lại cố kìm cơn giận, giằng tay mình ra khỏi tay Ninh Tuyết Tuyết, “Ninh Tuyết Tuyết, cô có thể vào đây hoàn toàn là vì bố mẹ cô đã nhờ vả tôi, nhưng nếu cô mà không hiểu chuyện thì bây giờ tôi sẽ đuổi cô về Mỹ ngay!”

“Sao anh lại lớn tiếng vậy, anh Thiên Tuấn?” Ninh Tuyết Tuyết khẽ tiến đến, ngẩng đầu chớp mắt nhìn Cố Thiên Tuấn, “Anh là vì người phụ nữ vừa rồi mà nổi giận sao? Cô ta chẳng qua chỉ là nhân tình anh nuôi trong biệt thự này thôi, người như thế không nên nuông chiều, nếu không cô ta còn tưởng mình thật sự là phu nhân Cố đấy! Anh Thiên Tuấn, em...”

“An Diễm chính là phu nhân tổng tài tập đoàn Cố Thị, là vợ của tôi!” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng ngắt lời Ninh Tuyết Tuyết, gương mặt lạnh lùng của anh lúc này hiện rõ vẻ tức giận.

473. Chương 474

60474: “Vợ của anh...” Ninh Tuyết Tuyết há hốc mồm, gương mặt xinh xắn bây giờ méo xệch đi, “Anh Thiên Tuấn, anh nói thật sao? Anh lại kết hôn rồi à? Anh rõ ràng vừa mới li hôn mà!”

“Chị Tuyết Tuyết, chị đừng kích động như vậy!” Cố Thiên Kỳ vừa cắn táo vừa bước đến trước mặt Ninh Tuyết Tuyết rồi thẳng thừng nói, “Anh trai em gạt chị đấy, anh ấy chưa kết hôn với Nhiên Nhiên đâu!”

“Thật không?” Ninh Tuyết Tuyết lập tức nắm chặt cánh tay Cố Thiên Kỳ.

“Em gạt chị làm gì?” Cố Thiên Kỳ vỗ nhẹ lên tay Ninh Tuyết Tuyết, sau đó quay người lại, đối lưng với Cố Thiên Tuấn, nhìn thẳng vào mắt Ninh Tuyết Tuyết nói đầy ẩn ý, “Nhưng mà nếu chị cứ tiếp tục không hiểu chuyện thế này thì sau này thậm chí còn không được uống rượu mừng của anh trai em nữa đấy!”

Ninh Tuyết Tuyết nhìn thấy ánh mắt của Cố Thiên Kỳ, lúc đầu hơi ngẩn người, sau đó từ từ rút tay lại, vẻ mặt suy tư: Còn nhớ khi ở bên Mỹ, cô Tổng Mạn Nhu đã dặn mình, khi đến biệt thự của anh Thiên Tuấn thì mọi chuyện đều phải nghe lời Cố Thiên Kỳ.

Bây giờ Ninh Tuyết Tuyết thấy ánh mắt này của Cố Thiên Kỳ thì chợt nhớ ra lời dặn ấy.

“Chị còn không mau xin lỗi anh trai em đi?” Cố Thiên Kỳ nhìn Ninh Tuyết Tuyết đang suy tư, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Ninh Tuyết Tuyết mím môi, nhìn Cố Thiên Kỳ, sau đó bước đến trước mặt Cố Thiên Tuấn, cúi đầu nói: “Anh Thiên Tuấn, vừa rồi em đã quá kích động, em xin lỗi đã làm anh giận.”

Cố Thiên Tuấn nhìn Ninh Tuyết Tuyết, hạ giọng nói: “Bây giờ tôi vào nói chuyện với An Điềm một chút, cô đừng ngoài này chờ, sau đó xin lỗi An Điềm!”

“Em? Xin lỗi người phụ nữ đó sao?” Ninh Tuyết Tuyết hoàn toàn không thể tin được, “Anh Thiên Tuấn, em...”

“Chị Tuyết Tuyết! Anh trai em nói đúng! Chị nên xin lỗi đi!” Cố Thiên Kỳ lập tức ngắt lời trước khi Ninh Tuyết Tuyết kịp phản đối.

“Chị...” Ninh Tuyết Tuyết nhìn ánh mắt Cố Thiên Kỳ rồi mím môi, không nói gì nữa.

Cố Thiên Tuấn mặc kệ Ninh Tuyết Tuyết, nhắc chân đi đến trước cửa phòng An An, gõ cửa nói: “An An, có thể mở cửa không? Chú Cố có chuyện muốn nói với mẹ con!”

Lúc này, An Điềm đang ngồi hăm hực trên giường, còn An An ngồi bên cạnh cô.

Nghe tiếng gõ cửa của Cố Thiên Tuấn, An An liền đứng dậy chạy về phía cửa.

“An An, con mà mở cửa là mẹ giận con luôn đấy!” An Điềm ngồi trên giường uy hiếp An An.

An An vừa định mở cửa, nghe thế liền rút tay lại rồi e dè chạy về giường, bắt đầu năn nỉ thay cho Cố Thiên Tuấn: “Mẹ ơi, từ đầu đến cuối hình như đều là bà cô xấu xí đó nói mấy câu bất lịch sự, chú Cố đâu có nói gì!”

“Bà cô xấu xí?” An Điềm lập tức thấy buồn cười bởi câu nói của An An.

“Đúng à, chính là bà cô xấu xí mặc váy đen đấy!” An An gãi đầu hỏi, “Mẹ ơi, bà cô đó rốt cuộc là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Nghe An An gọi Ninh Tuyết Tuyết là bà cô, An Điềm không nhịn được mà phì cười, cô biết con trai vì muốn chọc cho mình vui nên mới làm thế, con trai ngoan như vậy thì sao cô có thể không vui chứ?

An Điềm cảm thấy tâm trạng khá hơn, bắt đầu muốn nói chuyện, thế nên liền giải thích với An An: “Cô đó là bạn thanh mai trúc mã của chú Cố, đến đây để điều võ dương oai đấy!”

An Điềm nói đến đây, tâm trạng lại chùng xuống, cảm thấy mình giống như quay về bốn năm trước, cứ luôn sợ Cố Thiên Tuấn sẽ bị người phụ nữ khác cướp mất.

Những ngày tháng như thế thật đau khổ, An Điềm không muốn mình lại phải chịu đựng giống như bốn năm trước nữa!

An Điềm hít một hơi thật sâu, nắm tay An An nói: “An An, hay là chúng ta rời khỏi đây nhé? Mẹ không muốn sống chung một nhà với người phụ nữ đó.”

Nhưng An An không trả lời câu hỏi của An Điềm mà lại nói: “Mẹ ơi, con có thể hỏi mẹ vài câu không?”

“Đương nhiên là được.” An Điềm gật đầu.

“Được rồi.” An An chớp đôi mắt long lanh của mình rồi nghiêm túc hỏi, “Mẹ ơi, chú Cố làm kinh doanh có phải rất lợi hại không?”

An Điềm nghĩ một lúc, tuy không muốn thừa nhận nhưng vẫn gật đầu đúng theo sự thật.

“Thế chú Cố có phải rất đẹp trai không?”

Cố Thiên Tuấn lúc nào chẳng có gương mặt yêu nghiệt chết người? Cho dù bây giờ đang giận anh đi nữa thì An Điềm vẫn phải thành thật gật đầu.

“Nghĩa là, trong số những người đàn ông mẹ từng gặp thì chú Cố là xuất sắc nhất có đúng không?”

An Diễm nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy mình đã từng gặp rất nhiều người đàn ông ưu tú, chẳng hạn như Tô tổng, Lâm Kính Trạch, Trì Cảnh Dật, Trương Hiểu Hy, thậm chí cả Cố Thiên Kỳ cũng rất khá.

Nhưng nếu luận về thành tựu và quyền thế thì đúng là Cố Thiên Tuấn lợi hại nhất, có điều, nếu nhớ lại chuyện bốn năm trước Cố Thiên Tuấn từng bỏ rơi cô thì anh cũng không thể gọi là xuất sắc nhất được!

Nghĩ đến đó, An Diễm ngẩng cổ lên, lắc đầu với An An.

An An thấy An Diễm lắc đầu thì có hơi ngao ngán, đành phẩy tay nói tiếp: “Thôi được rồi, mẹ có không thừa nhận thì cũng không sao. Con đưa ra nhiều ví dụ như vậy là muốn nói cho mẹ hiểu một điều, chú Cố xuất sắc như vậy, có nhiều người thích như vậy, thế thì có nhiều người muốn cướp chú ấy đi cũng là chuyện bình thường thôi!”

“Cũng như con đây này,” An An tự luyến vỗ ngực nói, “Có rất nhiều bạn trong trường cũng tranh nhau đòi làm bạn thân của con đấy! Nhưng dù có nhiều bạn muốn chơi với con thì con cũng chỉ thích nhất một người bạn thân của mình thôi!”

“An An, rốt cuộc con muốn nói cái gì?” An Diễm không ngờ mình lại bị thằng con trai năm tuổi lên lớp như vậy!

“Ý của con muốn nói là, mẹ à, nếu mẹ đã thích rồi thì phải chủ động chạy đi chứ, chứ chưa đua mà đã chịu thua rồi thì chẳng hay gì cả!” An An nghiêm túc nói ra kinh nghiệm cuộc đời tích lũy được trong suốt năm năm của mình.

An Diễm nhìn đôi mắt long lanh của An An, cảm thấy con trai mình nói rất có lí, từ sau khi cô gặp lại Cố Thiên Tuấn đến nay đều là anh chủ động, còn cô cũng quen với sự chủ động ấy rồi.

Bây giờ sự xuất hiện của Ninh Tuyết Tuyết đã khiến An Diễm nhận ra, Cố Thiên Tuấn đối với cô rất đặc biệt, khiến cô có cảm giác bất an, thế thì mình không thể kém cỏi như vậy được, sao Ninh Tuyết Tuyết vừa xuất hiện thì đã muốn rút lui rồi?

An An thấy dáng vẻ dăm chiêu của An Diễm liền mừng rỡ hỏi: “Mẹ ơi, vậy bây giờ con có thể ra mở cửa cho chú Cố rồi chứ?”

An Diễm chỉ mím môi, không nói gì

“Vậy con mở cửa đây!” An An thấy An Diễm không nói gì có nghĩa là đã âm thầm đồng ý, bèn mau chóng chạy ra mở cửa.

An Diễm ngẩng đầu lên, thấy Cố Thiên Tuấn đang đứng ở cửa nhìn về phía mình.

Nhớ lại những lời lẽ khiêu khích vừa rồi của Ninh Tuyết Tuyết, An Diễm lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay mặt đi không thèm nhìn Cố Thiên Tuấn.

“Chú Cố, chú phải dỗ dành mẹ con đi đấy!” An An kéo vạt áo Cố Thiên Tuấn, ngẩng gương mặt bé xinh lên nhìn anh.

“An An ngoan, chú Cố nhất định sẽ dỗ được mẹ con mà.” Cố Thiên Tuấn ngồi xổm xuống xoa đầu An An, “Nhưng mà An An có thể ra ngoài chơi một chút không? Chú Cố muốn nói chuyện riêng với mẹ con một chút.”

474. Chương 475

60475.“Vâng ạ.”

An An ngoan ngoãn gật đầu chạy ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại giúp An Diễm và Cố Thiên Tuấn, sau đó ra phòng khách thì trông thấy Ninh Tuyết Tuyết đang nói chuyện với Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ thấy An An thì liền cười hỏi: “An An, sao con lại ra đây rồi? Nhiên Nhiên vẫn còn giận anh trai chú à?”

“Dạ không,” An An lắc đầu, “Mẹ con và chú Cố đang ở trong phòng nói chuyện riêng mà.

Câu nói này của An An khiến sắc mặt Ninh Tuyết Tuyết và Cố Thiên Kỳ đều bất giác sa sầm lại.

“Thôi con không nói chuyện với cô chú nữa, con đi tìm mấy chú vệ sĩ chơi đây!” An An đắc ý nhìn Ninh Tuyết Tuyết rồi chạy khỏi phòng khách.

“Em xem thằng bé đó giống y hệt mẹ nó, khiến người ta khó chịu!” Ninh Tuyết Tuyết nhìn theo bóng dáng An An, lạnh lùng hừ một tiếng. Vừa nãy khi anh Thiên Tuấn vào phòng của An An, cô ta đã định vào theo rồi, nhưng bị Cố Thiên Kỳ giữ lại, bảo là mình có thể giúp cho cô ta, thế nên cô ta mới đứng lại.

Khi Cố Thiên Kỳ nói cho Ninh Tuyết Tuyết biết An Diễm chính là vợ cũ của Cố Thiên Tuấn, Ninh Tuyết Tuyết đã rất kinh ngạc, nhưng rồi lại thấy yên tâm, bởi nếu bốn năm trước anh Thiên Tuấn đã bỏ rơi cô ta thì bây giờ mình đến rồi, anh Thiên Tuấn sẽ lại bỏ rơi cô ta nữa thôi.

Hơn nữa còn có Cố Thiên Kỳ giúp cho mình kia mà!

“Ninh Tuyết Tuyết!” Cố Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn Ninh Tuyết Tuyết, “Vừa rồi tôi đã hứa sẽ giúp chị theo đuổi anh trai tôi, nhưng tôi tuyệt đối không cho phép chị lăng mạ Nhiên Nhiên!”

“Nhiên Nhiên?” Ninh Tuyết Tuyết khoanh tay trước ngực, nhìn kĩ vẻ mặt của Cố Thiên Kỳ, “Cố Thiên Kỳ, chính cậu nói cho tôi biết cái cô An Diễm này chính là người vợ cũ tên An Nhiên mà anh Thiên Tuấn bốn năm trước đã li hôn! Bây giờ lại gọi cô ta thân mật như vậy, không lẽ cậu thích cô ta sao?”

“Chuyện của tôi không cần chỉ hỏi, chị chỉ cần nhớ rằng, nếu muốn ở bên anh trai tôi thì phải nghe lời tôi!”

“Cậu...” Ninh Tuyết Tuyết trừng mắt với Cố Thiên Kỳ, nhưng sau đó dần bình tĩnh lại, “Được, nể tình em giúp chị theo đuổi anh Thiên Tuấn, chị sẽ không so đo với em!”

“Chỉ cần chị biết phân rõ nặng nhẹ thiệt hơn thì tôi đương nhiên sẽ giúp chị có được thứ chị muốn!” Cố Thiên Kỳ nhìn Ninh Tuyết Tuyết, cảm thấy Cố Thiên Tuấn sẽ không thể nào thích một người phụ nữ kiêu ngạo mà lại không có đầu óc thế này.

Nhưng bây giờ mình đã làm việc trong Cố Thị rồi, không thể nào lúc nào cũng ở bên cạnh Nhiên Nhiên, bây giờ giúp Ninh Tuyết Tuyết xen vào phá đám tình cảm giữa Cố Thiên Tuấn và Nhiên Nhiên thì sao lại không chứ?

Ninh Tuyết Tuyết nào biết Cố Thiên Kỳ đang nghĩ gì trong đầu, chỉ cảm thấy Cố Thiên Kỳ không còn giống với cậu thiếu niên mà mình từng biết khi ở bên Mỹ nữa.

Thế là trong ánh mắt cô ta bất giác ánh lên vẻ tán dương: “Thiên Kỳ, thì ra em có chủ kiến như vậy, chị cứ tưởng em chỉ là một công tử vừa mới tốt nghiệp đại học thôi chứ!”

“Cũng mong chị sẽ hiểu về tôi như vậy.” Cố Thiên Kỳ hoàn toàn không quan tâm lời khen của Ninh Tuyết Tuyết, chỉ dặn dò lại lần nữa, “Nhớ kĩ giao ước của chúng ta đấy.”

“Đương nhiên!” Ninh Tuyết Tuyết gật đầu rồi quay người nhìn về phía phòng An An, “Anh Thiên Tuấn vào được một lát rồi, chúng ta có nên vào không?”

“Đợi một lát nữa chị hãy vào, sẵn tiện xin lỗi Nhiên Nhiên luôn!”

“Nhưng mà...”

“Không lẽ chị muốn lưu lại hình tượng ngang ngược trong mắt anh trai tôi sao?” Cố Thiên Kỳ hỏi ngược lại Ninh Tuyết Tuyết.

“Biết rồi! Lát nữa chị sẽ vào xin lỗi người phụ nữ đó!” Ninh Tuyết Tuyết bĩu môi không cam tâm.

Cố Thiên Kỳ lúc này mới gật đầu nhìn về phía phòng An An.

Sau khi Cố Thiên Tuấn vào phòng An An...

“Anh vào đây làm gì? Không ở bên thanh mai trúc mã của anh à?” An Diễm đứng dậy, vừa nói vừa đi ra phía cửa.

“An Điềm, em nghe anh giải thích đã!” Cố Thiên Tuấn vội kéo tay An Điềm lại, “Ninh Tuyết Tuyết đúng là có hơi ngang ngược, anh nhất định sẽ bắt cô ấy xin lỗi em!”

“Xin lỗi sao? Tôi không dám nhận đâu!” An Điềm lạnh lùng hừ một tiếng, cảm thấy lời mình nói nghe rất chua chát, nhưng vẫn cố kìm nén mà nói tiếp, “Đây là nhà của Cố đại tổng tài, ai muốn vào thì chỉ cần anh nói một câu là được, tôi chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, chẳng có tư cách nói gì cả! Người ta có mả mai sỉ nhục An An thì tôi cũng đều phải chịu thôi, làm gì có tư cách gì mà mong người ta xin lỗi?”

An Điềm nói xong liền giật mạnh tay ra.

“An Điềm...” Cố Thiên Tuấn bước lên một bước, đôi mày anh tuấn cau lại rất dữ dội, “Em đừng giận nữa được không?”

“Anh tránh xa tôi ra!” An Điềm lùi lại một bước.

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại bước lên một bước, mặc kệ sự chống cự của An Điềm mà đặt tay lên vai cô: “An Điềm, bố mẹ Ninh Tuyết Tuyết là bạn thân của mẹ anh, cho dù thế nào thì anh cũng phải đối xử lịch sự với Ninh Tuyết Tuyết.”

Nghe Cố Thiên Tuấn nhắc đến mẹ, An Điềm bất giác bình tĩnh lại, tuy Cố Thiên Tuấn chưa bao giờ nói cụ thể cho cô nghe về mẹ của anh, nhưng An Điềm cũng biết mẹ của Cố Thiên Tuấn có một vị trí rất đặc biệt trong lòng của anh, bây giờ biểu hiện này của cô có phải là quá nhỏ nhen rồi không?

Cố Thiên Tuấn thấy An Điềm không nói gì thì lập tức ôm lấy cô rồi đè lên người cô.

“Cố Thiên Tuấn, anh đang làm cái gì thế?” An Điềm dùng lực đẩy Cố Thiên Tuấn ra.

“An Điềm, anh không biết cách dỗ dành phụ nữ.” Cố Thiên Tuấn vừa nhìn vừa nói rất nghiêm túc, không nói ra hết nửa câu còn lại: Nhưng anh biết có vài việc có thể giải quyết trên giường, mà còn có thể giải quyết rất viên mãn nữa.

“Anh cút đi cho tôi!” An Điềm vừa nói thì liền hất đầu gối lên.

“Chậc...” Gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Tuấn lập tức nhăn nhó, anh vừa đưa tay ôm lấy hạ bộ của mình vừa rên rỉ: “An Điềm, em đang mưu sát chồng em đấy.”

“Tôi...” An Điềm thấy Cố Thiên Tuấn đau đớn như vậy thì liền hối hận, nhưng vẫn gân cổ không nhận, “Ai bảo anh giở trò lưu manh? Đáng đời!”

Cố Thiên Tuấn không nói gì, chỉ nằm úp người trên giường của An Điềm, cả người co rúm lại.

Không lẽ mình thật sự làm Cố Thiên Tuấn bị thương rồi à?

An Điềm đưa ngón tay ra chạm vào lưng Cố Thiên Tuấn, hỏi dò: “Này, Cố Thiên Tuấn, có phải anh đang giả vờ không đấy?”

“An Điềm...” Cố Thiên Tuấn úp mặt lên gối của An Điềm, khẽ nói.

“Làm sao?”

“Thật sự rất đau đấy.” Cố Thiên Tuấn vừa nói vừa chộp lấy tay An Điềm rồi đặt vào chỗ nhạy cảm của mình, “Không tin thì em kiểm tra đi này.”

An Điềm đỏ bừng mặt, vội vàng rút tay lại, không ngờ Cố Thiên Tuấn trở người đè cô xuống một lần nữa.

“Anh... anh... Cố Thiên Tuấn!” An Điềm thấy tư thế hùng hục của Cố Thiên Tuấn như vậy, đâu có giống người vừa bị thương, rõ ràng vừa rồi đã giả vờ!

An Điềm giận quá lại giơ chân lên đá về phía hạ bộ của Cố Thiên Tuấn.

Nhưng lần này Cố Thiên Tuấn đã có đề phòng trước, liền đưa tay ra nắm chân An Điềm lại không cho cô động đậy.

“Thật sự đã bị thương mà, không tin thì em thử cảm nhận đi...” Giọng nói thì thầm của Cố Thiên Tuấn vang lên bên tai An Điềm, anh hôn lên mũi cô rồi lần xuống môi cô.

Mùi hương quen thuộc của Cố Thiên Tuấn lại bao trùm An Diễm, khiến cô bất giác nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ hồi đáp anh.

Căn phòng của An An dần trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng quần áo được lột ra.

“Anh Thiên Tuấn! Em có thể vào không?”

Đúng lúc Cố Thiên Tuấn vừa cởi cúc áo sơ mi của An Diễm thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gọi của Ninh Tuyết Tuyết.

475. Chương 476

60476. An Diễm đang được Cố Thiên Tuấn hôn cho mê mẩn chợt mở mắt ra, hốt hoảng lấy tay che ngực mình rồi đẩy Cố Thiên Tuấn: Khả năng chống cự của mình sao càng lúc càng kém thế này?

Cố Thiên Tuấn chợt hứng chống tay ngồi dậy, hô vọng ra ngoài cửa: “Đợi một chút, tôi và An Diễm sẽ ra ngay!”

“Vâng ạ! Em muốn xin lỗi An Diễm, hai người mau ra đi nhé!” Ninh Tuyết Tuyết nói to rồi quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, cảm thấy hình như mình phá đám rất đúng lúc.

Cố Thiên Kỳ cũng gật đầu, thấy đầu óc của Ninh Tuyết Tuyết cũng có thể tạm dùng được.

“An Diễm,” Cố Thiên Tuấn vuốt tóc An Diễm, “Ninh Tuyết Tuyết bây giờ muốn xin lỗi em, để anh ra mở cửa.”

An Diễm cài lại cúc áo, ngồi yên trên giường không nói gì.

Cố Thiên Tuấn vừa mở cửa, Ninh Tuyết Tuyết đứng ở đó liền nói ngay: “Anh Thiên Tuấn...”

“Được rồi, mau vào xin lỗi An Diễm đi!” Cố Thiên Tuấn đứng tránh sang một bên.

“Vâng.” Ninh Tuyết Tuyết gật đầu rồi bước đến trước mặt An Diễm.

An Diễm vẫn cúi mặt không nói gì.

“An Diễm, con người tôi nói chuyện rất thẳng thắn, nhưng không có ác ý gì đâu, cho nên mong cô đừng có quá nhỏ mọn, tôi chỉ đùa thôi mà.” Ninh Tuyết Tuyết nhìn An Diễm rồi nói bằng giọng điệu hết sức đáng thương.

Nghe Ninh Tuyết Tuyết nói, An Diễm cảm thấy rất nực cười, đây là thái độ xin lỗi đấy à? Đã nói lời không đúng rồi lại còn bảo người ta nhỏ mọn, đây là thái độ xin lỗi đằng hoàng của cô đó sao?

An Diễm trước nay chưa bao giờ nhận mình là người độ lượng, huống hồ bây giờ Ninh Tuyết Tuyết còn không chịu thật lòng xin lỗi cô thì cô chẳng việc gì phải tha thứ cả.

“Cô Ninh Tuyết Tuyết, tôi thấy tuổi tác cô cũng không còn nhỏ nữa, chắc cũng biết đạo đức và lịch sự cơ bản khi làm người, cho nên, khi người khác giận mình thì điều cần làm trước tiên chính là tự kiểm điểm bản thân mình chứ không phải là đi nói người khác nhỏ mọn!” An Diễm nhìn Ninh Tuyết Tuyết, nói một cách không khách sáo.

“Cô...” Ninh Tuyết Tuyết trừng mắt với An Diễm, định cãi lại, nhưng chợt nhớ ra Cố Thiên Tuấn vẫn còn đang đứng bên cạnh mình, thế nên đành phải tạm thời nuốt cục tức xuống.

An Diễm thấy dáng vẻ nhẫn nhẹn của Ninh Tuyết Tuyết thì cười khẩy nói: “Đây là phòng của An An, mọi người ra ngoài hết đi!”

Nói xong, An Diễm đứng dậy đi ra ngoài trước tiên, lúc bước đến cửa còn chủ động nắm tay Cố Thiên Tuấn dắt đi.

Cố Thiên Tuấn thấy vẻ mặt giận dữ của An Điềm, khẽ cười một tiếng rồi bước đi cùng cô.

Ninh Tuyết Tuyết nhìn theo bóng lưng của Cố Thiên Tuấn và An Điềm, cảm phần giậm chân một cái rồi thất thểu bước ra ngoài.

Giờ ăn tối...

“Anh Thiên Tuấn, đây là món bánh củ sen mà anh thích ăn nhất này!” Ninh Tuyết Tuyết nói xong liền gấp một miếng bánh cho vào bát của Cố Thiên Tuấn.

Thấy thái độ nhiệt tình của Ninh Tuyết Tuyết, An Điềm bĩu môi rồi trừng mắt với Cố Thiên Tuấn, Cố Thiên Tuấn đành phải tỏ vẻ vô tội nói một tiếng cảm ơn với Ninh Tuyết Tuyết.

“Nhiên Nhiên, đây là món đùi gà rán mà chị thích này!” Cố Thiên Kỳ nói xong liền gấp một cái đùi gà rán cho vào bát của An Điềm.

Lần này đến lượt Cố Thiên Tuấn nhìn An Điềm.

Còn An Điềm chỉ biết cúi đầu tiếp tục ăn.

Bữa ăn vừa kết thúc, Ninh Tuyết Tuyết đã chạy đến phòng sách, bưng cà phê vào cho Cố Thiên Tuấn.

“Anh Thiên Tuấn, anh làm việc buổi tối chắc vất vả lắm, nhớ chú ý sức khỏe đấy!”

“Ừ.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, vừa giở xem tài liệu vừa nói, “Nếu không còn gì nữa thì cô ra ngoài đi.”

“Anh Thiên Tuấn, sao anh lại lạnh lùng với em như vậy?” Ninh Tuyết Tuyết cau mày nói, “Có phải là vì An Điềm mà anh mới đối xử với em như vậy không?”

“Ninh Tuyết Tuyết...” Cố Thiên Tuấn cuối cùng cũng nhìn vào mặt Ninh Tuyết Tuyết, “Cô chú đã dặn dò tôi phải chăm sóc cô thật tốt trong khoảng thời gian cô ở thành phố H, chuyện này tôi nhất định sẽ làm, nhưng tôi cũng mong cô có thể hiểu rõ vị trí của mình.”

“Anh Thiên Tuấn...” Chính tai nghe Cố Thiên Tuấn cự tuyệt mình, Ninh Tuyết Tuyết bất giác cúi đầu.

Cộc cộc cộc...

Ninh Tuyết Tuyết còn chưa nói xong, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ.

Cố Thiên Tuấn cũng chưa kịp nói mời vào thì cửa đã được mở ra rồi.

An Điềm bưng trà đứng ở cửa, vừa hay trông thấy dáng vẻ uất ức của Ninh Tuyết Tuyết.

“Chắc, chắc là tôi phải ra khỏi đây rồi!” An Điềm tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hoàn toàn không có ý rời đi. Vừa rồi cô trông thấy Ninh Tuyết Tuyết chủ động vào văn phòng của Cố Thiên Tuấn, chắc chắn là lại muốn lấy lòng Cố Thiên Tuấn rồi, vậy nên cô tuyệt đối không thể cho Ninh Tuyết Tuyết có cơ hội.

“Không cần!” Cố Thiên Tuấn vẫy tay với An Điềm, “Em qua đây.”

Ninh Tuyết Tuyết nghe Cố Thiên Tuấn bảo An Điềm vào thì liền khó chịu liếc nhìn An Điềm.

Còn An Điềm lại vui vẻ ngẩng cao đầu bưng trà đi vào.

“Cố Thiên Tuấn, ăn cơm xong thì nên uống trà, uống cà phê không tốt cho dạ dày đâu.” An Điềm nói xong liền gạt tách cà phê của Ninh Tuyết Tuyết sang một bên rồi nhìn Cố Thiên Tuấn đầy âu yếm.

“Này, cô...”

“Ninh Tuyết Tuyết, nếu không còn gì nữa thì cô ra ngoài đi!”

Ninh Tuyết Tuyết vừa định nổi nóng vì bị An Điềm gạt cóc cà phê đi, nhưng lại bị Cố Thiên Tuấn đuổi ra ngoài.

“Vâng, em biết rồi.” Ninh Tuyết Tuyết hậm hực gạt đầu, cuối cùng đành phải rời khỏi phòng sách.

Ngay khi Ninh Tuyết Tuyết vừa đóng cửa phòng lại, An Điềm lập tức thu lại ánh mắt dịu dàng, bước đến ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện bàn làm việc.

“An Điềm,” Cố Thiên Tuấn cũng đứng dậy, vừa áp sát An Điềm vừa nhướn mày nói, “Ninh Tuyết Tuyết vừa đi là em liền đổi thái độ vậy à?”

“Dừng lại!”

Thấy Cố Thiên Tuấn chuẩn bị đề lên người mình, An Điềm lập tức tuột giày ra rồi giơ bàn chân không lên chặn ngay hông của anh, “Có gì thì nói, đừng có đến gần tôi quá!”

“Thế này mà gọi là gần à?” Cố Thiên Tuấn đưa tay chộp lấy bàn chân không của An Điềm, ngón tay từ từ mân mê các ngón chân trắng nõn và lòng bàn chân mềm mại của cô, ánh mắt như phát ra tia lửa.

“Cố Thiên Tuấn...”

An Điềm lập tức nhấc chân, định rút bàn chân lại.

Nhưng Cố Thiên Tuấn lại dùng lực kéo hai chân cô ra hai bên rồi đề người xuống, hôn lên tai cô, khẽ nói: “Vậy anh sẽ cho em được biết thế nào gọi là khoảng cách ngược.”

“Tôi...”

An Điềm còn chưa kịp phản kháng, đôi môi đã bị Cố Thiên Tuấn áp vào.

Bàn tay anh bắt đầu vuốt ve mơn trớn cơ thể cô, An Điềm lập tức cảm thấy toàn thân run rẩy, vừa thở hổn hển vừa khẽ nói: “Cố Thiên Tuấn...”

“Sao?” Cố Thiên Tuấn di chuyển đôi môi xuống cổ An Điềm, rồi từ từ xuống nữa, để lại dấu hôn trên khắp người cô.

“Đây... đây là phòng sách...” Một chút lí trí còn sót lại của An Điềm nhắc nhở cô, cô và Cố Thiên Tuấn làm thế này có vẻ không thích hợp cho lắm.

“Anh biết mà.” Cố Thiên Tuấn vừa hôn An Điềm vừa cởi áo ngủ của cô ra.

“Nếu biết rồi thì... tại... tại sao... chắc...”

Động tác đột ngột của Cố Thiên Tuấn khiến An Điềm bất giác nhắm chặt mắt.

An Điềm ôm lấy Cố Thiên Tuấn, cổ họng phát ra tiếng rên không thể kìm nén được...

476. Chương 477

60477. Từ sau khi Cố Thiên Tuấn cho Ninh Tuyết Tuyết thấy rõ rằng anh rất xem trọng An Điềm thì Ninh Tuyết Tuyết đã giảm bớt đi thái độ hống hách của mình, có điều hai người cùng sống chung trong một nhà thì sẽ luôn có va chạm, càng huống hồ Ninh Tuyết Tuyết từ tận đáy lòng luôn xem An Điềm là tình địch.

Còn An Điềm thì cứ xem như Ninh Tuyết Tuyết không tồn tại, lúc rảnh rỗi sẽ vẽ bản thiết kế hoặc vào bệnh viện thăm Khuru Doanh Doanh.

Từ sau lần Khuru Doanh Doanh làm hòa với Cao Lỗi, quan hệ của hai người dần trở nên nồng ấm hơn, có điều, Khuru Doanh Doanh vẫn không có chút hi vọng nào với đôi mắt của mình, đến ngay cả lời động viên của Cao Lỗi mà cũng không có tác dụng.

Nghĩ đến chuyện ấy, An Điềm đang cầm bút vẽ liền bất giác thở dài.

“An Điềm, đang nghĩ gì đấy?” Ninh Tuyết Tuyết đang cầm cốc cà phê, mặc bộ váy liền thân màu hồng, lúc bước ngang qua giàn hoa tím ngoài sân thì trông thấy An Điềm đang ngẩn người thở dài.

Ninh Tuyết Tuyết cảm thấy An Diễm đã hạnh phúc thế này rồi, có anh Thiên Tuấn bảo vệ, được Cố Thiên Kỳ đối xử tốt, thế thì có gì mà than ngán thở dài? Chắc chắn là đang cố tình diễn cho mình xem, điều vô dương oai với mình đây mà!

Ninh Tuyết Tuyết bĩu môi, nhưng ngay sau đó nhớ lại lời Cố Thiên Kỳ từng bảo, đó là không được xung đột chính diện với An Diễm, vậy nên cô ta đành phải thu về mặt khó chịu của mình lại.

“Không có gì.” An Diễm thấy Ninh Tuyết Tuyết đến thì lắc đầu đáp.

“Tâm trạng không vui à? Nếu không ngại thì nói cho tôi nghe đi.” Để tôi nghe mà sáng khoái trong lòng, Ninh Tuyết Tuyết thầm nói thêm câu đó.

“Thật ra đây là chuyện của bạn tôi, tôi không tiện nói.” An Diễm lắc đầu, cảm thấy giữa mình và Ninh Tuyết Tuyết chẳng có gì để nói với nhau cả.

An Diễm không phải kẻ ngốc, Ninh Tuyết Tuyết lúc mới đến ghét cô như thế, sao có thể vô duyên vô cớ trở nên tốt đẹp? Cô cũng không phải kiểu người thấy người ta tươi cười với mình thì cũng tươi cười đáp lại một cách ngớ ngẩn.

“Thôi được rồi.” Ninh Tuyết Tuyết cụt hứng gật đầu, cảm thấy việc Cố Thiên Kỳ bảo mình phải làm thân với An Diễm thật sự là một việc khó! An Diễm này có lòng cảnh giác cao quá!

Nhưng việc Cố Thiên Kỳ đã dặn thì nhất định phải nghe theo, nếu không thì làm sao mình có thể theo đuổi anh Thiên Tuấn?

Nghĩ đến đó, gương mặt Ninh Tuyết Tuyết lại nở nụ cười: “Phải rồi, An Diễm, tôi thấy mấy ngày nay cô cứ ở lì trong biệt thự, không ra ngoài chơi, hay là chúng ta đi dạo phố đi nhé?”

“Dạo phố?” An Diễm nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Thôi khỏi đi.”

“Trời ơi, cô đi đi mà, chứ cứ ở biệt thự một mình mãi sẽ buồn chết đấy.” Ninh Tuyết Tuyết tiếp tục khuyên nhủ, “Vừa rồi không phải cô vì chuyện của bạn mình mà không vui đấy sao? Chúng ta cùng nhau đi dạo phố, sẵn tiện mua quà cho bạn của cô luôn, có được không?”

Nghe Ninh Tuyết Tuyết nói như vậy, An Diễm chợt có hơi dao động, cô cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy hay là mình cứ đi dạo phố, mua quà cho Doanh Doanh, như vậy có khi sẽ giúp em ấy vui lên một chút, bệnh tình cũng sẽ mau chóng hồi phục.

Ninh Tuyết Tuyết thấy vẻ dao động của An Diễm liền nắm lấy tay cô kéo vào trong biệt thự: “Đi thôi, đi thôi, đừng do dự nữa!”

An Diễm lần này không phản kháng nữa, cảm thấy mình nên ra ngoài một chút, chỉ có điều người cùng đi với mình lần này lại là Ninh Tuyết Tuyết, một người mà cô không thích.

“Cô mau thay quần áo đi, tôi cũng đi thay đây.” Ninh Tuyết Tuyết đẩy An Diễm vào phòng để quần áo, còn mình cũng về phòng thay đồ.

An Diễm nhún vai, đành phải chọn một bộ quần áo rồi thay vào.

Chỉ vài phút sau, An Diễm đã thay xong quần áo. Cô mặc một chiếc áo tay dài màu đen, phối với váy phòng màu trắng, đi đôi giày màu đen, tóc buộc gọn sau đầu, tóc mai thả xuống hai bên, trông rất nhỏ nhắn.

“Cô Ninh, cô xong chưa thế?” An Diễm đứng ở cửa phòng khách chờ suốt nửa tiếng mà vẫn chưa thấy bóng dáng Ninh Tuyết Tuyết đâu.

“Xong rồi xong rồi!” Ninh Tuyết Tuyết vừa trả lời vừa mở cửa phòng mình.

Ninh Tuyết Tuyết lúc này mặc một bộ váy liền thân không tay màu xanh lam, phần chân váy ngắn trên đầu gối, cổ đeo một sợi dây chuyền kim cương lấp lánh, tóc phía trên được búi cao tinh tế, phía dưới thả ngang vai, khiến cô ta trông rất đáng yêu.

“Phải tự mình thay quần áo và trang điểm, đúng là cực quá!” Ninh Tuyết Tuyết vừa chỉnh trang lại mái tóc vừa than vãn, “Nếu không phải tại anh Thiên Tuấn không cho phép thì tôi đã mang thợ trang điểm của mình từ Mỹ về theo rồi!”

An Diễm chán ngán thở dài, bây giờ bắt đầu thấy hơi hối hận vì đã đồng ý đi dạo phố với Ninh Tuyết Tuyết, một tiểu thư cao ngạo thế này chắc lát nữa sẽ liên tục làm bầm bìn tai mình đây!

“Đi được chưa?” An Diễm bước đến trước mặt Ninh Tuyết Tuyết, “Tôi đã bảo với đội trưởng vệ sĩ rồi, họ sẽ cử vài người hộ tống chúng ta đi dạo phố.”

“Được rồi.” Ninh Tuyết Tuyết bất mãn gật đầu với An Diễm, đang định quay lại cùng An Diễm đi ra cửa thì chợt giật mình rồi cầm bàn tay An Diễm lên ngang tầm mắt mình.

An Diễm bị hành động bất ngờ này của Ninh Tuyết Tuyết làm cho giật bắn mình, liền hỏi: “Ninh Tuyết Tuyết, cô làm cái gì thế?”

“Viên kim cương xanh trên tay cô từ đâu mà có vậy?” Ninh Tuyết Tuyết nhìn trân trân vào bàn tay An Diễm, kinh ngạc hỏi.

“Cố Thiên Tuấn tặng cho tôi đấy.” An Diễm cau mày, bình thường lúc ở trong biệt thự cô không đeo trang sức, bây giờ ra ngoài chơi nên mới đeo vào, vậy nên trước đó Ninh Tuyết Tuyết đúng là chưa từng nhìn thấy chiếc nhẫn này.

Nhưng điều khiến An Diễm cảm thấy kì lạ chính là, tuy viên kim cương này trông rất nổi bật, nhưng Ninh Tuyết Tuyết đâu phải là con gái nhà bình thường, mà là một tiểu thư quyền quý, làm gì đến mức chỉ vì một viên kim cương mà phản ứng mạnh đến như vậy?

“Thì ra là tặng cho cô.” Về kinh ngạc trong mắt Ninh Tuyết Tuyết dần dần mất đi, thay vào đó là nét thất vọng và buồn bã, cô ta từ từ buông tay An Diễm ra, bất lực cúi gầm mặt.

“Thì ra là tặng cho tôi?” An Diễm không hiểu lời của Ninh Tuyết Tuyết, “Thế ban đầu Cố Thiên Tuấn định tặng chiếc nhẫn này cho ai?”

Ninh Tuyết Tuyết cười đau khổ nói: “Viên kim cương xanh này có tên là Trái Tim Địa Cầu, nghe tên cũng biết nó quý giá đến nhường nào rồi. Lúc đầu, khi ở buổi đấu giá, tôi đã nằng nặc đòi bố tôi mua về, nhưng cuối cùng nó lại được anh Thiên Tuấn mua đi.”

Ninh Tuyết Tuyết nói đến đây chợt dừng lại, không kể tiếp nữa.

Khi biết viên kim cương xanh này là do Cố Thiên Tuấn phái người sang Paris đấu giá mua về, Ninh Tuyết Tuyết cảm thấy mình vẫn còn cơ hội có được nó, bởi vì lúc còn bé cô từng là bạn của anh Thiên Tuấn, chỉ cần là đồ chơi mà cô thích, khóc lóc một chút thì anh Thiên Tuấn sẽ nhường cho cô.

Nhưng khi Ninh Tuyết Tuyết hỏi xin Cố Thiên Tuấn viên kim cương thì đã bị anh từ chối.

Anh bảo rằng, viên kim cương xanh này anh muốn tặng cho người mình yêu để cầu hôn.

Ninh Tuyết Tuyết lúc ấy còn tưởng Cố Thiên Tuấn muốn tặng nó cho Chu Mộng Chỉ, bởi cô ta biết Cố Thiên Tuấn năm nào cũng cầu hôn lại với vợ mình, quà tặng lần nào cũng chuẩn bị rất chu đáo, kỉ niệm ngày cưới lúc nào cũng hoành tráng.

Nhưng điều Ninh Tuyết Tuyết hoàn toàn không ngờ chính là, viên kim cương xanh ấy bây giờ lại nằm trên tay An Diễm.

477. Chương 478

60478.Lúc ấy anh Thiên Tuấn và Chu Mộng Chỉ vẫn chưa li hôn, vậy mà họ đã ở bên nhau rồi!

Chắc chắn là do An Diễm đã dụ dỗ anh Thiên Tuấn!

Ninh Tuyết Tuyết không cam tâm nghiêng rằng, trước đây, cô ta thấy Cố Thiên Tuấn kết hôn, tuy trong lòng rất buồn nhưng vẫn giữ thái độ chúc phúc.

Thế mà, sau khi Chu Mộng Chỉ chết, cô ta còn chưa kịp ra tay thì anh Thiên Tuấn đã bị An Điềm cướp đi rồi!

Lần này, mình tuyệt đối sẽ không để cơ hội vượt khỏi tầm tay nữa! Ánh mắt Ninh Tuyết Tuyết dần hiện lên nét kiên định và quyết đoán.

“Ừm.” An Điềm gật đầu, nhìn kĩ lại chiếc nhẫn trên tay mình, trong đầu lại nhớ lại những lời Cố Thiên Tuấn tối đó đã nói với mình.

Anh ấy đã bảo rằng, viên kim cương xanh này chỉ mới là bắt đầu, là khởi đầu cho việc anh ấy sẽ luôn đối xử tốt với mình.

Bây giờ Cố Thiên Tuấn đã làm được rồi!

Nghĩ đến đó, khóe môi An Điềm bắt giắc nở nụ cười.

Nhưng nụ cười ấy của An Điềm trong mắt Ninh Tuyết Tuyết lại trở thành nụ cười châm chọc, khiến cô ta càng thêm khó chịu với An Điềm.

“Đi thôi.” Ninh Tuyết Tuyết âm thầm giấu đi vẻ đố kỵ của mình, khoác tay An Điềm bước đi: Việc tiếp theo cần làm chính là phải tạo mối quan hệ tốt với An Điềm, chỉ có như vậy thì mình mới có thể từng bước từng bước có được anh Thiên Tuấn!

Thế là, An Điềm và Ninh Tuyết Tuyết dưới sự bảo vệ của các vệ sĩ đã đến một trung tâm mua sắm sang trọng trong thành phố H.

Vừa vào đến nơi, Ninh Tuyết Tuyết đã liền rất rành rẽ mà dẫn An Điềm bước vào một cửa hàng thời trang xa hoa. Mấy vệ sĩ đi theo An Điềm cũng mau chóng đi theo, việc An Điềm mất tích lần trước, họ vẫn còn nhớ rất rõ, thế nên lần này tuyệt đối sẽ không khinh suất.

An Điềm bị Ninh Tuyết Tuyết kéo vào trong tiệm, thấy quần áo ở đây đúng là rất đẹp thì cũng bắt đầu có hứng thú ngắm nghía.

Ninh Tuyết Tuyết tưởng An Điềm đã thích mấy bộ đồ ấy nên liền nở nụ cười khinh bỉ: Vừa nãy còn tỏ vẻ không muốn đi, bây giờ thì lại nhìn chằm chằm mấy bộ đồ đắt tiền này, An Điềm, không ngờ cô lại hiện nguyên hình một cách nhanh chóng như vậy!

Tuy trong lòng khinh miệt, nhưng ngoài mặt Ninh Tuyết Tuyết vẫn tươi cười, còn liên tục giúp An Điềm chọn quần áo. Tất nhiên một đại tiểu thư như cô ta thì toàn chọn những bộ đồ theo ý thích của mình.

“An Điềm, đôi giày da cá sấu này đẹp này, cô có muốn mang thử không?” Ninh Tuyết Tuyết chìa ngón tay được sơn đẹp đẽ của mình ra chỉ vào một đôi giày rồi vui vẻ nói, “Những người như chúng ta thì phải dùng những món đồ tốt nhất, mấy sản phẩm nhân tạo chỉ là dành cho đám người nghèo thôi!”

Nghe câu nói này của Ninh Tuyết Tuyết, An Điềm liền dời mắt sang nhìn đôi giày kia rồi lắc đầu với cô ta: “Tôi cảm thấy đồ nhân tạo cũng tốt mà, tôi không phản đối sở thích của người khác, ai muốn dùng đồ da gì đó thì cứ dùng, nhưng đối với tôi mà nói, nếu một người quá để tâm đến những thứ mà mình dùng, rồi lại dựa vào cách sinh hoạt vật chất của mình mà cảm thấy mình hơn người ta thì cách nghĩ đó đúng là quá thấp kém.”

An Điềm không phải muốn chống đối với Ninh Tuyết Tuyết, chỉ là không đồng ý với suy nghĩ này của cô ta thôi.

Nhưng qua tai của Ninh Tuyết Tuyết thì những lời đó đương nhiên mang đầy sự thù địch.

“Ha ha, nếu không thích thì thôi đừng mua.” Ninh Tuyết Tuyết rút tay lại, cố kìm nén không cãi nhau với An Điềm: Còn giả vờ giả vịt trước mặt tôi sao? Cái gì mà không thích đồ da? Tôi thấy là do cô không có tiền thì có!

Đợi sau này tôi có được anh Thiên Tuấn rồi thì việc đầu tiên tôi làm chính là sẽ tống cổ cô đi đấy!

An Điềm mím môi, có thể nhận ra Ninh Tuyết Tuyết hình như không đồng ý với câu nói của mình lắm, nghĩ mình thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, thế nên vội vàng chuyển chủ đề: “Cô Ninh, chừng nào cô chọn xong quần áo rồi thì cùng tôi đi đến tiệm bán nước hoa có được không?”

“Tiệm bán nước hoa sao?” Ninh Tuyết Tuyết thắc mắc hỏi, “Chứ không phải cô rất thích mấy bộ đồ ở đây à?”

“Tôi đột nhiên đổi ý, cảm thấy nước hoa vẫn tốt hơn.” Nếu mình có mua quần áo đẹp thì Doanh Doanh cũng đâu thể nhìn thấy, ngược lại còn khiến em ấy buồn hơn, chi bằng mua nước hoa, ít ra Doanh Doanh có thể nghĩ được.

“Thôi được rồi.” Ninh Tuyết Tuyết tuy rất bất mãn với việc đổi ý của An Điềm, nhưng cũng không phản đối, “Vậy bây giờ tôi với cô đi đến tiệm nước hoa đi, quần áo để mua sau cũng được.”

“Không sao đâu, cô cứ mua quần áo đi.” An Điềm lắc đầu, cảm thấy mình nên đợi Ninh Tuyết Tuyết chọn xong quần áo đã.

“Khỏi đi, cứ đi mua nước hoa trước đi!” Ninh Tuyết Tuyết sau khi xem một lượt thì thấy chẳng có quần áo nào đẹp, thôi thì cứ chịu theo An Điềm, đi chọn nước hoa vậy.

“Thôi được, cảm ơn cô nhé, cô Ninh.” An Điềm cười với Ninh Tuyết Tuyết, sau đó hai người lại được các vệ sĩ hộ tống đến một cửa hàng nước hoa.

Cửa tiệm nước hoa này cũng rất sang trọng, bên trong tỏa ra mùi hương thơm ngát quyến rũ. An Điềm khẽ khịt mũi, cảm thấy quyết định tặng nước hoa cho Doanh Doanh đúng là một lựa chọn sáng suốt.

“Cô cho tôi xem chai nước hoa kia nhé?”

An Điềm đang đắc ý thì chợt nghe một giọng nói rất quen thuộc vang lên bên tai, quay đầu sang nhìn liền trông thấy đó là Thẩm Sở Hà!

Thẩm Sở Hà lúc này đang đứng trước một cái tủ đưa tay chỉ một chai nước hoa, cách trang điểm ăn mặc của cô vẫn mang lại cho người ta cảm giác ấm áp dễ chịu, giọng nói vẫn vô cùng quyến rũ!

“Sở Hà!” An Điềm lập tức bước đến, nhiệt tình chào Thẩm Sở Hà.

Thẩm Sở Hà vừa nhận chai nước hoa từ nhân viên, quay sang đã trông thấy An Điềm đứng trước mặt mình, lúc đầu cô hơi ngẩn người, nhưng sau đó liền mừng rỡ nói với An Điềm: “An Điềm, sao cô lại ở đây? Thật là trùng hợp quá!”

“Phải đấy, cô cũng đến mua nước hoa à?” An Điềm gật đầu.

“Tôi...” Thẩm Sở Hà mấp má miệng, nhưng một phút sau lại cười giải thích, “Tôi không phải mua cho mình đâu, mấy ngày nay tôi luôn muốn đến thăm Doanh Doanh, đang suy nghĩ không biết nên tặng quà gì, quan trọng là mắt của Doanh Doanh vẫn chưa nhìn được, thế nên quyết định sẽ mua nước hoa tặng cho em ấy!”

Thật ra, Thẩm Sở Hà đang định mua nước hoa cho mình, nhưng khi trông thấy An Điềm thì cô cảm thấy mình nên đổi cách nói sẽ tốt hơn.

“Tôi cũng nghĩ như vậy đấy!” An Điềm gật đầu thật mạnh, cảm thấy mình và Thẩm Sở Hà đúng là tâm linh tương thông, “Tôi cũng đang đi mua quà cho Doanh Doanh này!”

“Thẩm Sở Hà, lâu rồi không gặp nhỉ!”

Trong lúc An Điềm và Thẩm Sở Hà đang vui vẻ trò chuyện thì Ninh Tuyết Tuyết đứng đằng sau An Điềm cũng đã nhận ra Thẩm Sở Hà, cô ta nhớ Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ hình như là bạn học cấp ba, khi còn ở Mỹ, Thẩm Sở Hà thường xuyên qua thăm mẹ của Cố Thiên Kỳ là Tống Mạn Nhu.

Cô Tống Mạn Nhu hình như từng nói với mình rằng, Thẩm Sở Hà này rất thông minh, có điều bố chỉ là một giáo sư, gia đình không giàu có lắm, nếu không thì cô ấy đã cho phép Thẩm Sở Hà qua lại với Cố Thiên Kỳ rồi.

Sau này, Thiên Kỳ về thành phố H, mình không còn gặp lại Thắm Sở Hà nữa, không ngờ giờ lại tình cờ gặp Thắm Sở Hà ở đây, không những vậy, nhìn cách An Điềm và Thắm Sở Hà nói chuyện thì có vẻ hai người họ rất thân thiết với nhau.

“Ninh Tuyết Tuyết?” Thắm Sở Hà sau khi nhìn thấy Ninh Tuyết Tuyết, sắc mặt lúc đầu có hơi hốt hoảng, nhưng sau đó liền vui vẻ bước lên nói với Ninh Tuyết Tuyết, “Cô cũng về thành phố H à?”

478. Chương 479

60479: “Đúng vậy.” Ninh Tuyết Tuyết cười nhạt với Thắm Sở Hà, rõ ràng không quan tâm lắm đến Thắm Sở Hà.

“Hai người quen nhau sao?” An Điềm đứng bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

“Thắm Sở Hà là...”

“Chúng tôi có duyên gặp mặt vài lần! Vì dù gì cũng từng sống ở Mỹ mà!” Thắm Sở Hà vội cướp lời nói trước.

Về chuyện Ninh Tuyết Tuyết đến thành phố H, Thắm Sở Hà cũng chỉ nghe Cố Thiên Kỳ nói qua loa, lúc đó cũng không quan tâm lắm.

Nhưng bây giờ ba người chạm mặt nhau thế này thì không hay rồi, bởi trước mặt An Điềm thì Thắm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ là bạn học cấp ba lâu rồi mới gặp lại.

Nhưng Ninh Tuyết Tuyết lại biết rõ mối quan hệ giữa cô và Cố Thiên Kỳ khi ở bên Mỹ, lẽ như Ninh Tuyết Tuyết nói ra mối quan hệ đó trước mặt An Điềm thì mọi chuyện sẽ hồng бет!

Thấy Thắm Sở Hà cướp lời mình, Ninh Tuyết Tuyết có hơi ngơ ngác nhìn Thắm Sở Hà, nhưng rồi chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì nữa.

Thắm Sở Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“À, ra là vậy.” An Điềm gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy Thắm Sở Hà giải thích có hơi khiên cưỡng, bố mẹ của Ninh Tuyết Tuyết không phải là bạn thân của bố mẹ Cố Thiên Tuấn sao? Ninh Tuyết Tuyết và Thắm Sở Hà không phải là bạn học thì làm sao mà quen nhau?

Nhưng An Điềm nghĩ lại, cảm thấy Thắm Sở Hà có lẽ có lí do gì đó không muốn nói ra, bản thân mình không nên nhiều chuyện, cứ gắng hỏi những chuyện người ta không muốn nói.

Nghĩ đến đó, An Điềm liền tạm thời gạt nghi hoặc sang một bên, nhìn chai nước hoa trong tay Thắm Sở Hà rồi hỏi: “Cô mua nước hoa gì cho Doanh Doanh vậy? Cho tôi xem với!”

“Là loại mới nhất của hè năm nay đây, rất được ưa chuộng!” Thắm Sở Hà thấy An Điềm không truy hỏi nữa liền tạm thời yên tâm.

“Vậy tôi cũng mua một chai, khi nào cùng đi thăm Doanh Doanh sẽ xem thử em ấy chọn nước hoa của ai nhé!”

“Chuyện đó còn phải nói sao? Doanh Doanh đương nhiên sẽ thích chai của tôi rồi!”

“Chưa chắc đâu, đến lúc đó chúng ta cứ chờ Doanh Doanh chọn sẽ biết thôi!” An Điềm nháy mắt với Thắm Sở Hà, ra vẻ bí ẩn.

Còn Ninh Tuyết Tuyết đứng bên cạnh ngán ngẩm ngáp ngán ngáp dài, nhìn hai người họ trò chuyện.

Sau khi An Điềm chọn xong nước hoa, Thắm Sở Hà liền đề nghị mời An Điềm và Ninh Tuyết Tuyết đi uống cà phê.

Thấy Thẩm Sở Hà quá nhiệt tình, An Điềm đành phải đồng ý, còn Ninh Tuyết Tuyết tuy không muốn lắm, nhưng thấy An Điềm đồng ý rồi nên cô ta đành phải miễn cưỡng nhận lời.

Quán cà phê mà Thẩm Sở Hà chọn trông rất thơ mộng, khung cảnh trang trí làm người ta thấy dễ chịu, ba người ngồi xuống chọn thức uống rồi bắt đầu trò chuyện.

Nhưng đa phần chỉ là An Điềm trò chuyện với Thẩm Sở Hà, còn Ninh Tuyết Tuyết ngồi bên cạnh chỉ ngáp ruồi liên tục, cuối cùng không thể chịu nổi nữa bèn đứng dậy nói: “Hai người cứ trò chuyện đi, tôi vào nhà vệ sinh trang điểm lại một chút.”

Ninh Tuyết Tuyết nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Thẩm Sở Hà thấy thế, đột nhiên nói với An Điềm: “An Điềm, tôi cũng vào nhà vệ sinh một chút.”

“Ừ, đi đi.” An Điềm gật đầu.

Thẩm Sở Hà ừ một tiếng rồi mau chóng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Khi Thẩm Sở Hà vào nhà vệ sinh thì Ninh Tuyết Tuyết đang cầm hộp phấn thông dong dặm lại vào má mình, thấy Thẩm Sở Hà đến, cô ta chỉ khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục trang điểm.

Thẩm Sở Hà trước tiên dỗi mắt nhìn một lượt trong nhà vệ sinh, thấy không có ai ở đây mới nở nụ cười bước đến bên cạnh Ninh Tuyết Tuyết.

“Lâu rồi mới gặp lại cô Ninh.” Thẩm Sở Hà cười với Ninh Tuyết Tuyết trong gương.

“Ừ.” Ninh Tuyết Tuyết lạnh nhạt gật đầu rồi tiếp tục trang điểm.

Nhưng Thẩm Sở Hà không hề nổi giận, ngược lại còn nhỏ nhẹ thỉnh cầu: “Cô Ninh, về chuyện tôi và Thiên Kỳ có gặp nhau ở Mỹ, mong cô đừng nói cho An Điềm biết.”

Ninh Tuyết Tuyết hơi ngẩn người, quay sang nhìn Thẩm Sở Hà: “Sao? Cô và Cố Thiên Kỳ có chuyện gì đó giấu An Điềm à?”

“Cũng không phải chuyện gì đặc biệt.” Thẩm Sở Hà cười nói, “Cứ xem như là cô nể mặt của cô Tống Mạn Nhu và Thiên Kỳ đi.”

“Thôi được rồi được rồi, dù sao tôi cũng chẳng muốn nói.” Ninh Tuyết Tuyết phẩy tay, nể mặt Cố Thiên Kỳ đang giúp mình, cô ta sẽ không nói ra chuyện này, dù sao bây giờ điều cô ta quan tâm nhất là có được Cố Thiên Tuấn, còn những chuyện khác thì cứ mặc kệ.

“Vậy thì cảm ơn cô Ninh nhé.” Thẩm Sở Hà cười lịch sự, bước đến rửa tay một chút rồi nói tiếp, “Cô Ninh chắc là thân thiết với An Điềm lắm nhỉ?”

“Thân thiết?” Ninh Tuyết Tuyết cười khẩy, “Cô nhìn kiểu gì mà lại bảo là tôi thân với An Điềm thế?”

“Từ sau lần An Điềm bị bắt cóc thì rất ít khi ra khỏi nhà, bây giờ lại chịu cùng đi với cô thì tất nhiên là phải nể mặt cô lắm rồi.” Thẩm Sở Hà nói ra suy đoán.

“An Điềm từng bị bắt cóc sao?” Ninh Tuyết Tuyết lập tức tròn mắt.

“Đúng thế, cô không biết sao?” Thẩm Sở Hà gật đầu, rồi đột nhiên bịt miệng lại, tỏ vẻ rất giật mình nói, “Có phải tôi nhiều chuyện quá rồi không?”

“Đâu có!” Ninh Tuyết Tuyết phẩy tay, “Cô kể đi, An Điềm sao lại bị bắt cóc?”

“Nhưng mà...”

“Nếu cô mà không kể thì tôi sẽ cho An Điềm biết chuyện cô trước đó đã gặp Cố Thiên Kỳ đấy!” Ninh Tuyết Tuyết nói xong liền quay người định bỏ đi.

“Cô Ninh, tôi sẽ kể mà.” Thẩm Sở Hà liền chộp tay Ninh Tuyết Tuyết kéo lại.

“Thế còn tạm được.” Ninh Tuyết Tuyết đắc ý hất tay Thẩm Sở Hà ra, khoanh tay trước ngực, “Cô mau kể đi.”

“Là thế này.” Thẩm Sở Hà giả vờ khó xử, nói rất khẽ, “Cách đây không lâu, Khu Doanh Doanh đang đi trên đường thì bị người ta tấn công, còn An Diễm hình như cũng bị bắt cóc, còn về chuyện tại sao lại bị bắt cóc thì tôi không rõ lắm.”

“Vậy sao?” Ninh Tuyết Tuyết cau mày, không ngờ An Diễm lại từng gặp chuyện như vậy!

“Đúng thế.” Thẩm Sở Hà gật đầu, “Chuyện xảy ra lần đó, bây giờ nhớ lại vẫn khiến người ta khiếp sợ. Lúc ấy An Diễm suýt nữa đã mất mạng, nếu không nhờ có người cứu về thì An Diễm bây giờ có lẽ đã không còn ngồi đây uống cà phê với chúng ta rồi.”

Nghe đến đây, Ninh Tuyết Tuyết liền nở nụ cười mỉa mai.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu cô ta lại bật ra một suy nghĩ đáng sợ: Nếu An Diễm bây giờ biến mất thì có phải mình sẽ có thể thay vào vị trí của An Diễm không? Cũng giống như khi Chu Mộng Chỉ biến mất, An Diễm có thể thay vị trí của Chu Mộng Chỉ, vậy mình tại sao lại không thể chứ?

Nhưng hiện giờ anh Thiên Tuấn bảo vệ An Diễm kỹ lưỡng như vậy, mình làm sao mới có thể khiến cô ta biến mất đây?

Trong biệt thự thì không thể làm được gì rồi, trước tiên phải tìm cơ hội dụ An Diễm ra ngoài, hơn nữa còn không được có liên quan gì đến mình nữa.

Hôm nay đáng lẽ đã là một cơ hội tốt, nhưng mình lại bỏ lỡ mất...

“Cô Ninh, cô đang nghĩ gì thế?” Thẩm Sở Hà thấy đáng vẻ cau mày suy tư của Ninh Tuyết Tuyết thì từ từ nhướn miệng cười.

“Chẹp...” Ninh Tuyết Tuyết định thần lại, lắc đầu nói, “Đâu... đâu có gì!”

Ninh Tuyết Tuyết thở dài, có hơi kinh ngạc không hiểu sao bản thân lại có suy nghĩ đáng sợ như vậy.

“Được, vậy nếu không còn gì nữa thì tôi ra ngoài trước đây.” Thẩm Sở Hà gật đầu, biết những lời mình nói đã có tác dụng, thế nên không nói thêm gì nữa.

“Được.” Ninh Tuyết Tuyết thần thờ gật đầu rồi cùng Thẩm Sở Hà bước ra khỏi nhà vệ sinh.

479. Chương 480

60480.Khi hai người vừa ngồi xuống thì cà phê cũng được bưng ra.

Thẩm Sở Hà nhấp một ngụm cà phê rồi quay sang nói với An Diễm: “An Diễm, khi nào chúng ta đi thăm Doanh Doanh?”

An Diễm đặt cốc cà phê xuống, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy chủ nhật tuần sau đi, cô không phải đi làm, chúng ta có thể ở bệnh viện chơi thật lâu với Doanh Doanh.”

“Cũng được.” Thẩm Sở Hà gật đầu, “Nhưng mà, bây giờ nhớ lại chuyện xảy ra với Doanh Doanh, tôi vẫn còn thấy rất sợ, tôi cũng sợ chúng ta đang đi trên đường cũng gặp chuyện như thế!”

Nghe Thẩm Sở Hà nói như thế, Ninh Tuyết Tuyết đang ngồi thần thờ uống cà phê bên cạnh chợt giật mình: Nếu An Diễm đi thăm Khu Doanh Doanh thì chắc chắn sẽ không khua chiêng gióng trống mà dẫn theo một đám vệ sĩ, vậy thì đó chẳng phải là cơ hội tốt nhất để trừ khử cô ta hay sao?

“Không đâu, làm gì mà có chuyện gì?” An Diễm phẩy tay nói, tuy Chu Hán Khanh hiện giờ vẫn chưa bị bắt, nhưng hẳn ta đang bị cảnh sát truy nã, không thể có khả năng bắt cóc cô được, ngoài hẳn ra thì chẳng còn ai khác có lý do để bắt cô cả!

“Ừ, cũng phải.” Thẩm Sở Hà gật đầu, vô tình hữu ý đưa mắt nhìn Ninh Tuyết Tuyết, sau đó lại cúi mặt uống cà phê, ánh nắng chiếu vào chỗ cô, tạo ra một cái bóng đen rõ rệt đằng sau.

Uống cà phê xong, Ninh Tuyết Tuyết tinh thần bất định không còn chút hứng thú dạo phố nào nữa, cô ta cảm thấy cần phải nghĩ cách thực hiện được kế hoạch của mình.

“An Diễm, bây giờ đã mua được quà rồi, chúng ta về nhà thôi!” Ninh Tuyết Tuyết nói với An Diễm bằng giọng điệu phức tạp.

“Được!” An Diễm gật đầu, đứng dậy đeo túi vào.

“Vậy chúng ta chủ nhật tuần sau gặp lại nhé?” Thẩm Sở Hà cũng đứng dậy xách túi.

“Được!” An Diễm mỉm cười, rồi đột nhiên hai mắt sáng rực lên như vừa nhớ ra điều gì đó, bèn quay sang nói với Ninh Tuyết Tuyết, “Cô Ninh, cô đợi tôi một chút, tôi nói vài câu với Sở Hà rồi sẽ về với cô được không?”

Ninh Tuyết Tuyết bất mãn thở dài rồi gật đầu: “Vậy cô nhanh lên nhé!”

“Biết rồi!” An Diễm vừa trả lời vừa kéo Thẩm Sở Hà qua một bên.

“An Diễm, có chuyện gì vậy? Sao bí ẩn thế?” Thẩm Sở Hà tò mò nhìn An Diễm.

“Chuyện là... Sở Hà, cô có người yêu chưa?” An Diễm e dè hỏi Thẩm Sở Hà, bởi cô vừa nhớ ra chuyện Cố Thiên Kỳ thích Thẩm Sở Hà.

Thiên Kỳ còn vì muốn theo đuổi Thẩm Sở Hà mà lấy mình ra làm đối tượng luyện tập nữa mà! Thằng bé này vì Sở Hà mà vất vả như vậy, mình đương nhiên phải biết điều mà đứng ra làm bà mai chứ.

“An Diễm, sao cô lại hỏi chuyện đó?” Thẩm Sở Hà không biết An Diễm hỏi câu này là có ý đồ gì, đành phải tỏ vẻ ngượng ngùng cúi mặt.

“Tôi quan tâm cô mà.” An Diễm thấy gương mặt đỏ ửng của Thẩm Sở Hà bèn nói khẽ, “Cô nói đi, cô có thích ai chưa?”

“Nhưng cô phải nói xem tại sao lại hỏi tôi câu đó.” Thẩm Sở Hà đâu dễ dàng trả lời, trước khi xác định được mục đích hỏi của An Diễm thì cô sẽ không đưa ra đáp án cụ thể.

“Tôi hỏi thì đương nhiên là có mục đích rồi!” An Diễm bắt đầu vòng vo.

“Trời ơi, An Diễm, cô mau nói đi.” Thẩm Sở Hà lắc cánh tay An Diễm.

“Thôi được rồi!” An Diễm bật cười, “Tôi nhìn là biết cô chưa có bạn trai rồi, vậy thì có lẽ hai người sẽ có khả năng ở bên nhau đấy.”

“Rốt cuộc là sao?” Thẩm Sở Hà càng nghe An Diễm nói càng cảm thấy tò mò, không lẽ còn chuyện gì mà mình chưa biết sao?

“Sở Hà à, cô cảm thấy Thiên Kỳ như thế nào?”

An Diễm vừa dứt lời, trong đầu Thẩm Sở Hà đã bật ra muôn vàn suy nghĩ: Sao An Diễm lại nhắc đến Thiên Kỳ? Không lẽ cô ta đã biết quan hệ giữa mình và Thiên Kỳ rồi sao? Không, chuyện này là không thể nào! Hơn nữa nhìn dáng vẻ của An Diễm cũng không giống như đang tức giận.

Vậy tóm lại An Diễm muốn nói gì với mình?

“Thiên Kỳ... là người rất tốt.” Thẩm Sở Hà do dự một lúc rồi đưa ra câu trả lời cơ bản nhất.

“Rất tốt?” An Diễm tủm tỉm cười, nhìn Thẩm Sở Hà nói, “Nếu như trở thành bạn trai của cô thì có phải là càng tốt không?”

“Bạn trai?” Thẩm Sở Hà sững người một lúc lâu mới định thần lại: An Diễm đang muốn ghép đôi mình với Thiên Kỳ sao? Nhưng người mà Thiên Kỳ thích là An Diễm cơ mà! Sao An Diễm lại nảy ra suy nghĩ này chứ?

“Đúng rồi, là bạn trai đấy.” An Diễm gật đầu rất nghiêm túc.

Thẩm Sở Hà mím môi, cúi mặt suy nghĩ, hai mày từ từ giãn ra: Tuy không biết tại sao An Diễm lại đột nhiên nói như vậy, nhưng việc An Diễm muốn gắn ghép mình với Thiên Kỳ, nói thế nào đi nữa cũng đều có lợi cho mình!

Nếu đã vậy thì...

Thẩm Sở Hà nghĩ một chút rồi giả vờ ngượng ngừng khẽ nói: “An Diễm, cô đừng có đùa mà, Thiên Kỳ chắc đã có người yêu rồi, tôi chỉ cần âm thầm ở bên cậu ấy, làm bạn thân của cậu ấy thôi là đủ rồi.”

Nghe Thẩm Sở Hà nói như thế, An Diễm lập tức vui vẻ vỗ tay đánh bốp một tiếng: “Sở Hà, nghe cách cô nói thì hình như cô cũng thích Thiên Kỳ đúng không?”

“An Diễm, sao cô lại dùng từ ‘cũng’?” Thẩm Sở Hà vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhìn An Diễm, nói thế nghĩa là sao? Không lẽ Thiên Kỳ đã bảo với An Diễm là cậu ấy thích mình à?

“Tôi dùng từ ‘cũng’ đương nhiên là muốn nói với cô rằng, Thiên Kỳ cũng thích cô!” An Diễm đắc ý mỉm cười, trên thế gian này không có tình yêu nào đẹp hơn tình yêu đơn phương cả!

Chắc chắn, mình làm bà mai đúng là có trách nhiệm quá, nếu không nhờ có mình đục thủng bức tường này thì chắc có lẽ Sở Hà và Thiên Kỳ còn phải yêu thầm nhau thêm một khoảng thời gian nữa rồi!

“Chuyện... chuyện này sao có thể?” Thẩm Sở Hà kinh ngạc lùi lại một bước, Thiên Kỳ không phải thích An Diễm sao? Sao lại nói với An Diễm như vậy?

“Chẳng có gì là không thể cả!” An Diễm hân hoan nói, “Chuyện này là do chính miệng Thiên Kỳ nói với tôi!”

“Chính miệng cậu ấy nói sao?” Thẩm Sở Hà lập tức nắm tay An Diễm, cảm thấy sự việc không thể đơn giản như vậy, “An Diễm, cô có thể cho tôi biết, Thiên Kỳ đã nói với cô rằng cậu ấy thích tôi như thế nào không?”

“Thì là sau lần trước gặp nhau ở siêu thị, Thiên Kỳ đã nói đấy.” An Diễm nói đến đây liền nhìn Thẩm Sở Hà, “Sở Hà, tôi còn một việc nữa muốn hỏi cô.”

“Ừ, cô hỏi đi.” Thẩm Sở Hà gật đầu.

“Thật ra, từ lâu cô đã biết tôi sống cùng Cố Thiên Tuấn rồi đúng không?”

An Diễm cảm thấy, chỉ khi cho Thẩm Sở Hà biết rõ mối quan hệ giữa mình và Cố Thiên Kỳ thì mới tăng thêm độ đáng tin cho lời nói của mình, lấy thân phận là chị dâu của Cố Thiên Kỳ ra mà nói thì đương nhiên phải đáng tin chứ!

“Thật ra, tôi cũng chỉ là suy đoán thôi...” An Diễm đã hỏi như vậy rồi, Thẩm Sở Hà cũng không cần giả ngốc nữa, gật đầu nói, “Bởi vì tôi biết Thiên Kỳ là em trai của Cố tổng, hôm đó ở siêu thị cô lại gọi Thiên Kỳ là em, vậy nên tôi liền đoán ra được, nhưng do cô không chủ động nói với tôi nghĩa là cô không muốn nói, thế nên tôi cũng không hỏi cô.”

“Cô nói đúng đấy, thật ra tôi và Cố Thiên Tuấn đang ở bên nhau, nhưng vì một số lí do nên chưa công khai được.” An Diễm bất giác cảm thán, “Sở Hà, cô hiểu chuyện như vậy, Thiên Kỳ đúng là nhất được vàng rồi!”

“Cũng đâu có gì, tôi trước nay không bao giờ ép người khác nói ra điều họ không muốn nói cả.” Thẩm Sở Hà lắc đầu rồi hỏi An Diễm đầy kì vọng, “Nhưng mà vừa rồi chuyện cô nói Thiên Kỳ thích tôi, là thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi!” An Diễm nghiêm túc gật đầu, “Lúc ấy cậu ấy còn vì muốn theo đuổi được cô mà còn đem tôi ra làm đối tượng luyện tập đấy!”

“Đối tượng luyện tập?” Nét vui mừng trên mặt Thẩm Sở Hà lập tức tan đi.

480. Chương 481

60481.“Ừ!” An Điềm giải thích, “Thiên Kỳ vì muốn có thể tỏ tình thành công với cô mà đã nhờ tôi giúp, bảo tôi giả làm cô rồi bắt đầu luyện tập tỏ tình, bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ khi đó của cậu ấy, tình cảm và thái độ rất chân thành, khiến tôi trông thấy mà cảm động vô cùng!”

Nghe đến đây, gương mặt Thẩm Sở Hà hoàn toàn sa sầm xuống: Phải rồi, Cố Thiên Kỳ rõ ràng yêu An Điềm cơ mà, sao có thể yêu mình chứ? Cố Thiên Kỳ chỉ lấy mình ra làm cái cớ để có thể tiếp xúc nhiều hơn với An Điềm thôi!

Ha ha, Cố Thiên Kỳ, vì muốn tiếp cận An Điềm, cậu cũng vất vả thật đấy!

Thẩm Sở Hà từ từ bấu chặt móng vào lòng bàn tay, trên mặt lúc này hiện lên một chút âm hiểm.

“Sở Hà, cô sao thế?” An Điềm đứng bên cạnh thấy vẻ mặt này của Thẩm Sở Hà thì có hơi giật mình, Sở Hà sao thế nhỉ? Vừa rồi còn rất vui, sao bây giờ lại thành ra bộ dạng này?

“Hà?” Thẩm Sở Hà lập tức định thần lại, khẽ nuốt nước bọt rồi lại cười ảm áp, “Chỉ là tôi đột nhiên nhớ ra một vài việc thôi.”

“Được rồi.” An Điềm e dè gật đầu, không biết nên nói gì.

Lúc này, Thẩm Sở Hà chợt nắm tay An Điềm, nói đầy kì vọng: “An Điềm, những điều cô vừa nói là thật chứ?”

Nếu Cố Thiên Kỳ đã lợi dụng mình để tiếp cận An Điềm thì mình sẽ tương kế tựu kế, lợi dụng An Điềm để tiếp cận Cố Thiên Kỳ, dù sao từ sau khi Cố Thiên Kỳ vào Cố Thị thì họ cũng không gặp nhau mấy nữa, bây giờ cơ hội bày ra trước mắt thì phải tận dụng chứ!

“Đương nhiên là thật mà!” An Điềm nghiêm túc gật đầu, “Bây giờ cả hai đều thích nhau, vậy lát nữa tôi về sẽ nói cho Thiên Kỳ biết, vậy thì hai người sẽ có thể...”

“Ấy, An Điềm, tôi cầu xin cô một việc có được không?” Thẩm Sở Hà lập tức ngắt lời An Điềm, vừa xấu hổ vừa khó xử, “Về chuyện tôi cũng thích Thiên Kỳ, cô có thể nào khoan nói cho cậu ấy biết không?”

“Tại sao thế?” An Điềm có hơi không hiểu, “Bây giờ cả hai đều thích nhau thì tức là có thể tỏ tình với nhau rồi yêu nhau mà!”

“Con gái mà nhận yêu con trai sớm quá thì không tốt đâu.” Thẩm Sở Hà lắc đầu, “Vả lại Thiên Kỳ còn chưa chính miệng nói với tôi, tôi còn chưa cảm nhận được cảm giác theo đuổi của cậu ấy, bây giờ cô mà đi nói ra như vậy thì tôi sẽ thấy tiếc lắm!”

An Điềm ngẩn người, sau đó gật đầu: “Cô nói cũng phải!”

“Vậy nên An Điềm à, cô khoan nói cho Thiên Kỳ biết, chỉ cần tạo cơ hội cho Thiên Kỳ và tôi gặp nhau là được rồi.” Thẩm Sở Hà thấy vẻ mặt không hề biết gì của An Điềm thì liền nói, “Nếu vậy thì tôi không những có thể được Thiên Kỳ theo đuổi mà còn có thể cho Thiên Kỳ biết tâm ý của tôi nữa!”

“Hay đấy!” An Điềm hoàn toàn tán đồng, nhưng ngay sau đó lại thấy khó xử, “Nhưng mà tôi phải làm sao thì mới tạo được cơ hội?”

“Thế này nhé!” Thẩm Sở Hà nghĩ một lát rồi ghé đầu vào tai An Điềm thầm thì.

“Này, hai người nói chuyện xong chưa vậy?” Ninh Tuyết Tuyết đứng cách đó không xa bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Sắp xong rồi!” Sau khi nghe Thẩm Sở Hà nói xong, An Điềm liền quay sang phẩy tay với Ninh Tuyết Tuyết, “Tôi sẽ qua ngay mà.”

“Thế thì cô nhanh lên!” Ninh Tuyết Tuyết quay mặt đi không thèm nhìn An Điềm nữa.

An Điềm cũng quay lại nhìn Thẩm Sở Hà hứa đảm bảo: “Được rồi, tôi sẽ làm theo lời cô, nhất định sẽ giúp được cô mà!”

“Cảm ơn cô nhé, An Diễm!” Thẩm Sở Hà lắc tay An Diễm mừng rỡ nói.

“Đừng khách sáo!” An Diễm phẩy tay, “Cô và Doanh Doanh đều là bạn thân của tôi, giúp hai người hạnh phúc là trách nhiệm của tôi mà!”

Thẩm Sở Hà cười cảm kích: Nếu Cố Thiên Kỳ không yêu An Diễm, nếu lập trường của An Diễm không đối lập với lập trường của mình thì có lẽ cả hai có thể thật sự trở thành bạn thân.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã không thể rồi.

“Được rồi, quyết định như vậy nhé! Tôi về đây!” An Diễm vẫy tay chào Thẩm Sở Hà rồi quay người bước ra chỗ Ninh Tuyết Tuyết.

“Tạm biệt!” Thẩm Sở Hà vẫy tay chào An Diễm, mỉm cười dõi theo cô.

Sau khi đã hứa với Thẩm Sở Hà, An Diễm về đến biệt thự cứ đứng ngồi không yên, chốc chốc lại đi ra cổng xem Cố Thiên Kỳ đã tan làm chưa.

Ninh Tuyết Tuyết tưởng An Diễm đang mong Cố Thiên Tuấn về nên cứ nhìn cô mà hậm hực khó chịu.

An Diễm hoàn toàn không quan tâm, chỉ tập trung chờ Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ về.

Một lúc sau, An Diễm đã trông thấy Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên Kỳ cùng bước vào phòng khách.

“Về rồi!” An Diễm lập tức chạy ra đón.

Ninh Tuyết Tuyết cũng nhăn nhó mặt mày đi theo.

Cố Thiên Tuấn thấy An Diễm chạy ra thì liền dang hai tay định ôm cô.

Nhưng An Diễm hoàn toàn chẳng thèm nhìn Cố Thiên Tuấn mà lại chạy đến trước mặt Cố Thiên Kỳ, vui vẻ nói: “Thiên Kỳ, em tan làm rồi à?”

Cố Thiên Kỳ mừng rỡ nhìn An Diễm: “Ừ, em về rồi, Nhiên Nhiên, có chuyện gì thế?”

“Có gì đâu!” An Diễm lắc đầu nói, “Lại đây, chị nói cho em nghe chuyện này.”

“Chà, được thôi.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, Nhiên Nhiên nhiệt tình thế này khiến anh vừa bất ngờ vừa hạnh phúc.

“An Diễm!” Cố Thiên Tuấn chợt đưa tay kéo An Diễm vào lòng, rồi mặc kệ Cố Thiên Kỳ và Ninh Tuyết Tuyết ở đó mà cúi xuống hôn cô.

An Diễm bị nụ hôn bất ngờ này của Cố Thiên Tuấn làm cho giật bắn mình: Cố Thiên Tuấn bị làm sao thế?

Ninh Tuyết Tuyết càng phẫn nộ nhìn An Diễm và Cố Thiên Tuấn hôn nhau, không kìm được mà rống lên: “Này! Hai người làm cái gì thế?”

An Diễm cũng định thần lại, vội vàng đẩy Cố Thiên Tuấn ra, mím môi cúi mặt nói: “Cố Thiên Tuấn, anh làm cái gì thế?”

“Thế vừa rồi em làm cái gì thế?” Cố Thiên Tuấn trừng mắt nhìn An Diễm, giọng điệu cảnh cáo.

“Tôi...” An Diễm quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ rồi cười ngượng ngùng, “Tôi có chuyện quan trọng cần nói với Thiên Kỳ.”

Cố Thiên Kỳ nghe thế lập tức bước lên nói với An Diễm: “Nhiên Nhiên, em cũng có chuyện muốn nói với chị!”

“Em cũng có chuyện à?” An Diễm thắc mắc hỏi, “Em có chuyện gì?”

“Mới đến công ty của anh một tháng thôi mà em đã làm hỏng một vụ làm ăn lớn rồi! Chị an ủi em đi!” Cố Thiên Kỳ nói xong liền ôm chầm lấy An Diễm.

“Nhiên Nhiên, có phải năng lực của em kém lắm không? Có phải em không thích hợp làm việc ở công ty không? Nhiên Nhiên, em buồn lắm, thấy mình thất bại lắm!” Cố Thiên Kỳ vừa nói vừa gục đầu lên tóc An Diễm: Chà, thơm quá!

“Cố Thiên Kỳ!”

Giọng nói lạnh lùng ấy vừa vang lên, Cố Thiên Tuấn đã lao đến nắm cánh tay Cố Thiên Kỳ hất mạnh.

Một tiếng “bịch” vang lên, Cố Thiên Kỳ bị Cố Thiên Tuấn đẩy ngã lăn ra đất.

“Um...” Cố Thiên Kỳ lăn lộn dưới đất, mặt mày nhăn nhó.

“Chắc...” An Diễm thấy Cố Thiên Kỳ nằm lăn lộn như vậy thì liền cúi người định kéo anh dậy, “Lần này biết đau rồi chứ? Cho em chừa cái tội không biết lớn nhỏ!”

Cố Thiên Kỳ nhìn An Diễm đầy uất ức, lại đưa tay ra định ôm lấy An Diễm.

Không ngờ Cố Thiên Tuấn lại xông đến kéo Cố Thiên Kỳ dậy rồi nhìn chằm chằm cảnh cáo: “Sau này mà còn làm như thế nữa thì không chỉ đơn giản là bị ngã ra đất đâu.”

Cố Thiên Kỳ mím môi, không nói gì cả.

481. Chương 482

60482.Ninh Tuyết Tuyết đứng một bên, nhìn hai anh em vây quanh An Diễm, vẻ đố kị trên mặt càng trở nên rõ ràng hơn.

“Được rồi, được rồi. Cố Thiên Tuấn, tôi thực sự có chuyện muốn nói với Thiên Kỳ. Anh vào làm việc trước đi, được không?” An Diễm kéo kéo cổ tay áo của Cố Thiên Tuấn, nghiêm túc yêu cầu.

Cố Thiên Tuấn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của An Diễm nên đành phải gật đầu: “Được, nhưng không được nói quá lâu.”

“Biết rồi!” An Diễm gật đầu trịnh trọng với Cố Thiên Tuấn, sau đó kéo tay Cố Thiên Kỳ đi về phía phòng sách.

Cố Thiên Tuấn nhìn theo bóng lưng An Diễm, lắc đầu bất lực.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết cũng đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn nói: “Anh Thiên Tuấn, An Diễm và Thiên Kỳ có việc, thật ra em cũng có vài câu muốn nói với anh, có được không?”

Cố Thiên Tuấn nhìn nhìn Ninh Tuyết Tuyết, rồi nhớ lại việc mẹ mình lúc còn sống đã thích cô đến vậy, nên cuối cùng cũng gật đầu: “Được.”

“Vậy đi thôi, chúng ta ra vườn hoa nói chuyện.” Ninh Tuyết Tuyết mỉm cười hạnh phúc rồi kéo Cố Thiên Tuấn đi ra khỏi phòng khách.

Trong phòng sách...

Cố Thiên Kỳ nhúc nhích cổ họng, trên mặt vẫn còn biểu cảm vô cùng đau đớn: “Nhiên Nhiên, anh trai em ác quá, bị anh ấy đẩy ngã một cái, em cảm thấy khắp người đau nhức luôn.”

“Đúng là Cố Thiên Tuấn hơi mạnh tay.” An Diễm gãi gãi đầu nói: “Chị thay mặt Cố Thiên Tuấn xin lỗi em nhé!”

“Thôi được rồi, nếu chị đã nói vậy, em chỉ có thể chấp nhận thôi.” Cố Thiên Kỳ nhún vai, vẻ mặt vô cùng đau đớn vừa rồi ngay lập tức không còn nữa.

“Vậy bây giờ chị nói chuyện chính với em này!” An Diễm ho nhẹ một tiếng, nhớ lại những gì Thẩm Sở Hà đã nói với mình.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế? Thấy vẻ mặt chị nghiêm trọng quá.” Cố Thiên Kỳ hơi lấy làm lạ, vì theo kế hoạch của anh, thời điểm này đâu có xảy ra sự kiện gì lớn.

“Thực ra cũng không có chuyện gì lớn.” An Diễm nói với vẻ bí ẩn: “Chỉ là, ba ngày sau, em có rảnh không? Chị muốn mời em ra ngoài ăn bữa cơm!”

“Mời em ra ngoài ăn cơm?” Cố Thiên Kỳ cau mày lại, không biết tại sao An Diễm lại làm vậy. “Chỉ hai chúng ta thôi?”

“Phải!” An Diễm gật đầu thật mạnh. “Em có đi không? Nếu không đi, em sẽ hối tiếc cả đời đấy!”

“Nhiên Nhiên, rốt cuộc chị đang có âm mưu gì thế?” Cố Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào mặt An Diễm, thử tìm ra chút manh mối từ biểu hiện của cô.

Nhưng An Diễm ngoài nụ cười mỉm bí hiểm ra thì không để lộ thông tin gì khác: “Có đi không? Thiên Kỳ, mau trả lời chị đi chứ!”

Cố Thiên Kỳ suy nghĩ vài giây rồi lập tức đồng ý: “Đi!”

Tuy không biết An Diễm định làm gì, nhưng nếu có thể được ở riêng với cô một khoảng thời gian, tại sao Cố Thiên Kỳ không tự nguyện mà làm?

“Được! Quyết định vậy đi!” An Diễm vỗ tay đánh bốp, nghĩ rằng đến lúc Sở Hà và Thiên Kỳ ở bên nhau, họ nhất định sẽ rất cảm kích mình!

“Này, Nhiên Nhiên à, chị định đi đâu thế?” Cố Thiên Kỳ gọi lại An Diễm vừa quay người đi.

“Nói xong chuyện với em rồi, đương nhiên chị phải đi làm việc khác chứ!”

“Nhưng mà, chị không còn chuyện gì khác để nói với em à?” Cố Thiên Kỳ nhìn vào An Diễm bằng ánh mắt mong chờ, dù gì đây cũng là lần đầu tiên Nhiên Nhiên chủ động mời anh ăn cơm.

“Không!” An Diễm lắc đầu: “Ba ngày sau, em hãy chờ đón nhận bất ngờ nhé!”

An Diễm mỉm cười với Cố Thiên Kỳ rồi quay người chạy ra khỏi phòng sách.

Cố Thiên Kỳ nhìn vào bàn tay đang cứng đờ trong không khí của mình, rồi từ từ thu lại, sau đó mỉm cười...
Ở vườn hoa...

Mặt trời đã khuất núi, chỉ còn lại ánh sáng chiều đang tỏa ra những tia sáng yếu ớt, chiếu xuống vườn hoa một cách lười biếng.

“Anh Thiên Tuấn à...” Ninh Tuyết Tuyết cúi đầu và từ từ tiến đến gần Cố Thiên Tuấn.

“Hả?” Cố Thiên Tuấn giả vờ vô tình lùi lại nửa bước, rồi chậm rãi nói: “Có chuyện gì thì cô nói đi.”

Ninh Tuyết Tuyết nhìn thấy động tác lùi về sau nửa bước của Cố Thiên Tuấn, khóe mắt dần đỏ lên. Cô cắn chặt môi ngược lên nhìn Cố Thiên Tuấn: “Anh Thiên Tuấn, anh đối với An Diễm là thật lòng, hay chỉ đùa vui...”

“Tất nhiên là thật lòng rồi.” Cố Thiên Tuấn ngắt lời Ninh Tuyết Tuyết. Anh cau mày lại, không biết mình đã có những biểu hiện gì khiến Ninh Tuyết Tuyết lầm tưởng rằng mình chỉ đang chơi đùa với An Diễm.

Ninh Tuyết Tuyết không ngờ Cố Thiên Tuấn lại trả lời mau miệng đến vậy. Cô nhìn vào khuôn mặt điển trai nhưng xa cách của Cố Thiên Tuấn, khóe mắt lại càng đỏ hơn. Cô là một cô công chúa được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ cô muốn, thì không có gì là không có được.

Chỉ mỗi Cố Thiên Tuấn là ngoại lệ.

Ninh Tuyết Tuyết siết chặt tay để móng tay đâm vào lòng bàn tay mình. Cô đã bỏ lỡ một cơ hội, lần này, cô sẽ không bao giờ buông tay anh Thiên Tuấn nữa!

Nhớ đến cuộc hẹn một tuần sau sẽ đến bệnh viện của An Diễm và Thẩm Sở Hà, đôi mắt đỏ hoe của Ninh Tuyết Tuyết dần trở lại bình thường, có điều ánh mắt bỗng trở nên hơi nham hiểm: An Diễm, tại cô đã cướp anh Thiên Tuấn của tôi trước, cho nên, nếu một tuần sau mà cô có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến tôi, tất cả đều do cô ép tôi thôi!

“Còn chuyện gì nữa không?” Cố Thiên Tuấn liếc nhìn Ninh Tuyết Tuyết đang im lặng rồi hỏi với giọng thờ ơ.

Cố Thiên Tuấn biết tình cảm mà Ninh Tuyết Tuyết dành cho mình. Hơn nữa, Ninh Tuyết Tuyết còn là cô gái mà mẹ anh thích nhất.

Tuy nhiên, chính vì điều này, Cố Thiên Tuấn cảm thấy mình càng phải nên giữ thái độ xa lánh Ninh Tuyết Tuyết.

Cho cô hy vọng không có thực lúc này, chỉ bằng để cô thất vọng hoàn toàn. Như vậy, cô có thể thoát khỏi nỗi buồn sớm hơn, đi làm những việc bản thân nên làm, rồi tìm được một người thực sự muốn ở bên cô.

“Không, hết rồi.” Ninh Tuyết Tuyết lắc đầu và không nói gì thêm.

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn gật đầu. “Vậy tôi đi trước đây.”

Cố Thiên Tuấn nói rồi quay người đi về phía phòng khách.

Vừa tiến lên một bước, Cố Thiên Tuấn bỗng dừng lại. Anh hít vào một hơi rồi quay lại nhìn Ninh Tuyết Tuyết một cách nghiêm túc, rồi nói: “Tuyết Tuyết à, nếu không có việc gì, hay cô quay về Mỹ đi. Cô biết đấy, ngay cả khi cô ở lại đây, điều mà cô muốn có được, cũng sẽ không bao giờ có được.”

“Em...” Ninh Tuyết Tuyết ngược mặt lên, mũi cô rất cay. Cô nhúc nhích cổ họng rồi khẽ nói: “Em biết rồi.”

“Ừm.” Cố Thiên Tuấn liếc nhìn Ninh Tuyết Tuyết một cái rồi quay người bước đi mà không hề do dự.

Ninh Tuyết Tuyết cứ vậy mà đứng im tại chỗ, bầu trời xung quanh chìm xuống từng chút một, cho đến khi tất cả rơi vào bóng tối.

Cố Thiên Tuấn bước vào phòng khách rồi đi đến trước phòng ngủ của An Diễm gõ cửa.

Lúc này, An Diễm đang nói chuyện điện thoại với Thẩm Sở Hà, nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vội nói với Thẩm Sở Hà ở đầu bên kia: “Sở Hà, chuyện mà cô nói với tôi, tôi đã sắp xếp ổn rồi. Bây giờ tôi còn chút việc, tôi cúp máy trước nhé!”

“Được rồi, cảm ơn cô, An Diễm!” Thẩm Sở Hà ở đầu bên kia nói với giọng vừa vui vẻ vừa phấn khích.

“Không có gì, bye!” An Diễm chào tạm biệt Thẩm Sở Hà ở đầu bên kia rồi cúp máy. Cô đặt điện thoại xuống chạy qua mở cửa.

Cố Thiên Tuấn đang đứng trước cửa, chiếc áo vest bên ngoài đã được cởi ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và thắt cà vạt màu xanh nhạt. Anh nhìn vào An Diễm, mặc dù biểu cảm vẫn hơi thờ ơ, nhưng trong mắt lại có rất nhiều yêu thương và dịu dàng mà người bình thường không bao giờ được nhìn thấy.

482. Chương 483

60483.“Sao anh lại đến đây?” An Diễm chờ Cố Thiên Tuấn đi vào phòng ngủ, vừa đóng cửa lại vừa hỏi.

“Anh đến kiểm tra xem em có nghe lời anh không, xem có phải em chỉ nói chuyện với Cố Thiên Kỳ một lúc thôi không.” Cố Thiên Tuấn nói lỏng cà vạt của mình, những ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng thỉnh thoảng chạm vào cái cổ họng gợi cảm, làm An Diễm nhìn thấy mà suýt chảy máu cam.

An Diễm quẹt quẹt mũi mình và đi đến trước mặt Cố Thiên Tuấn rồi nói: “Thiên Kỳ là em trai của anh, anh đừng có làm quá lên như vậy được không?”

“Không hề làm quá lên.” Cố Thiên Tuấn nâng cằm An Diễm lên nói nghiêm túc: “Em không nhìn ra Cố Thiên Kỳ rất thích em hay sao?”

“Đừng đùa nữa!” An Diễm liếc nhìn Cố Thiên Tuấn với vẻ chê bai. “Đàn ông như anh thì hiểu gì? Thiên Kỳ thích ai, tôi là người biết rõ nhất!”

“Ồ?” Cố Thiên Tuấn ngồi xuống trên giường của An Diễm, nhìn cô với một nụ cười hài hước rồi hỏi: “Vậy em nói xem, Cố Thiên Kỳ không thích em, thì còn có thể thích ai khác?”

“Việc này ...” An Diễm suy nghĩ nghiêm túc một lúc, cảm thấy cũng không có gì sai khi nói cho Cố Thiên Tuấn biết chuyện Thiên Kỳ thích Sở Hà. Tóm lại đến khi hai người họ ở bên nhau, Cố Thiên Tuấn vẫn sẽ biết.

Nghĩ vậy, An Diễm mỉm cười bí ẩn rồi ngồi xuống bên cạnh Cố Thiên Tuấn, nói với vẻ nghiêm túc: “Người mà Thiên Kỳ thích, là đồng nghiệp trong nhóm dự án của tôi! Cô ấy tên Thẩm Sở Hà!”

“Thẩm Sở Hà?” Cố Thiên Tuấn cười thầm. Anh nhớ, hình như An Diễm từng nhắc đến tên cô gái này không chỉ một lần. Khi nhiều chuyện quan trọng xảy ra, dường như lúc nào cũng có mặt cô gái này ở đó.

Đúng là không đơn giản!

Cố Thiên Tuấn lắc đầu, có chút cảm thán: Những người ở bên cạnh An Diễm, không một ai dễ đối phó cả. Nhưng trước đây An Diễm rất thông minh, sao từ khi ở bên mình thì lại trở nên ngốc như thế?

Chắc do mình nuông chiều cô ấy nhiều quá, nên cô ấy không cần phải thận trọng từng bước, làm gì cũng phải suy nghĩ nữa nhỉ?

Cố Thiên Tuấn khẽ mỉm cười, lý do này vẫn khiến anh rất tự hào.

“Phải, chính là Thẩm Sở Hà.” An Diễm gật đầu nhìn vào Cố Thiên Tuấn bằng vẻ mặt thắc mắc. “Nhưng nụ cười trên mặt anh là có ý gì?”

“Em nghĩ đó là ý gì?” Cố Thiên Tuấn nhàn nhã nghịch mái tóc đen mềm mại của An Diễm rồi hỏi ngược lại.

“Trông có vẻ như không thực sự tin những gì tôi nói, lại có vẻ như...” An Diễm nhìn kỹ mặt Cố Thiên Tuấn rồi lẩm bẩm. “Lại có vẻ như đang cười nhạo tôi!”

“Ừm, em đoán không sai.” Cố Thiên Tuấn bày tỏ sự đồng tình ở mức độ cao về biểu hiện ngốc đến cùng của An Diễm.

“Tôi biết ngay mà, tôi đoán cái nào trúng cái đó... Này, Cố Thiên Tuấn, tại sao anh lại cười nhạo tôi?” An Diễm tự hào một lúc rồi mới nhận ra.

Cố Thiên Tuấn quay qua sờ An Diễm dưới người mình, rồi nói bên tai cô bằng giọng thấp đầy thu hút: “Tất nhiên là vì em ngốc!”

“Anh mới ngốc đấy!” An Diễm chống tay vào bộ ngực vạm vỡ của Cố Thiên Tuấn, trợn to mắt nhìn anh.

“Anh ngốc?” Cố Thiên Tuấn hôn lên môi An Diễm. “Ngốc cũng không sao, miễn kỹ thuật tốt là được rồi...”

Hơi thở hổn hển không rõ ràng bên trong phòng ngủ đột ngột tăng mạnh, rồi nhanh chóng lấp đầy mọi góc ngách trong đó, nhưng nhiệt độ trong phòng Ninh Tuyết Tuyết đã giảm xuống đến mức thấp nhất.

Cuộc trò chuyện ở vườn hoa vừa rồi, bây giờ vẫn đang vang vọng trong tâm trí của Ninh Tuyết Tuyết.

Giảm mạnh lên tấm thảm cashmere trong phòng ngủ, Ninh Tuyết Tuyết mở cửa ra và đi đến trước phòng Cố Thiên Kỳ rồi đưa tay ra gõ cửa.

Cố Thiên Kỳ đang nhàn nhã nằm ngửa trên giường đọc sách, nghe thấy tiếng gõ cửa liền nói một cách uể oải: “Vào đi!”

Ninh Tuyết Tuyết đẩy cửa bước vào, ngọn lửa đang nhảy nhót khắp người cô ta gần như đốt cháy cuốn sách của Cố Thiên Kỳ.

“Chị sao thế?” Cố Thiên Kỳ đặt sách xuống nhìn sang Ninh Tuyết Tuyết.

“Chuyện em nói sẽ giúp chị theo đuổi anh Thiên Tuấn, bây giờ còn tính không?” Ninh Tuyết Tuyết trầm ngâm chặt răng. Nếu bây giờ Cố Thiên Kỳ không làm gì đó cho cô ta để giành lại trái tim của anh Thiên Tuấn, vậy cô ta sẽ phải đích thân làm điều gì đó rồi!

“Tất nhiên vẫn tính.” Cố Thiên Kỳ nhún vai. Nếu Ninh Tuyết Tuyết và Cố Thiên Tuấn ở bên nhau, cơ hội để anh được ở bên Nhiên Nhiên sẽ nhiều hơn.

Chỉ có điều việc này không hề đơn giản như Ninh Tuyết Tuyết nói.

Nếu giành được trái tim của một người là chuyện dễ dàng đến thế, vậy thì trên đời này không còn việc gì khó khăn nữa.

“Vậy em đã nghĩ ra cách gì chưa?” Ninh Tuyết Tuyết nhìn vào Cố Thiên Kỳ bằng ánh mắt mong chờ.

“Không phải chứ?” Cố Thiên Kỳ nhìn Ninh Tuyết Tuyết, lấy làm lạ và hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì mà khiến chị chỉ nghĩ đến lợi ích trước mắt vậy?”

Ninh Tuyết Tuyết dừng lại và nhận ra rằng biểu hiện của mình hơi thái quá. Cô ta khẽ nhúc nhích cổ họng nói: “Chị đang hỏi em về chuyện của anh Thiên Tuấn, sao em lại nói sang chị rồi?”

Cố Thiên Kỳ thở dài và nói: “Chị Tuyết Tuyết à, em chắc chắn sẽ giúp chị. Nhưng việc này cần tính toán lâu dài, em mong chị có thể kiên nhẫn một chút.”

“Bây giờ chị làm gì còn thời gian để tính toán lâu dài nữa?” Ninh Tuyết Tuyết cố nén cơn giận hét lên trong lòng: “Bây giờ anh Thiên Tuấn sắp đuổi chị đi rồi!”

“Còn nhiều thời gian mà!” Cố Thiên Kỳ nhún vai. “Bây giờ em vẫn còn nhiều việc chưa làm, chờ đến khi cơ hội của chị xuất hiện, tự nhiên em sẽ nói cho chị biết!”

“Chị...” Ninh Tuyết Tuyết há miệng ra, ngập ngừng một lúc, cuối cùng nuốt lại những lời định nói: Đáng lẽ mình nên nghĩ ra sớm hơn, thấy Cố Thiên Kỳ quan tâm đến An Diễm như thế, chắc chắn cậu ta sẽ không làm việc ảnh hưởng đến An Diễm! Nếu mình làm gì đó với An Diễm, Cố Thiên Kỳ rất có thể sẽ trở mặt với mình!

Cho nên, hạnh phúc của mình, vẫn phải dựa vào chính mình để giành lấy!

Ninh Tuyết Tuyết hít một hơi thật sâu và nhìn vào Cố Thiên Kỳ, rồi nói với vẻ dừng dừng: “Vậy được, chị sẽ chờ em.”

“OK!” Cố Thiên Kỳ búng ngón tay gật đầu.

Ninh Tuyết Tuyết cũng gật đầu quay người rời đi.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ chỉ mãi nghĩ đến việc ba ngày sau anh và An Diễm sẽ ăn tối với nhau, không hề chú ý đến nét mặt lạnh lùng của Ninh Tuyết Tuyết khi rời đi.

Anh cầm sách lên, thoải mái dựa lưng vào đầu giường và bắt đầu đọc.

Buổi tối của ba ngày sau...

Thẩm Sở Hà mặc một chiếc váy màu tím nhạt, từ ngực cho đến chân váy được đính đá lấp lánh. Cô bỏ công tết tóc thành hình bông hoa và bôi son đỏ, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, làm cho khuôn mặt trẻ đẹp nhưng dịu dàng của Thẩm Sở Hà có thêm vài phần xinh đẹp rung động lòng người.

Còn An Diễm chỉ mặc một chiếc váy màu trắng đơn giản, nếu không phải nhà hàng Tây này không cho phép mặc quần jean vào dùng bữa thì cô đã mặc như vậy rồi. Vì dù gì, hôm nay là buổi hẹn của Sở Hà và Thiên Kỳ, cô không thể vai phụ lẫn át vai chính được.

“An Diễm, tôi hơi căng thẳng...” Thẩm Sở Hà cắn môi và nhìn sang An Diễm, rồi nói với tâm trạng thấp thỏm.

“Có gì đâu mà căng thẳng! Đến lúc đó, cứ làm theo những gì chúng ta đã bàn trước đây, vậy là được rồi!” An Diễm nhìn Thẩm Sở Hà bằng ánh mắt khích lệ.

“Được rồi.” Thẩm Sở Hà hít một hơi thật sâu, rồi ngồi lại vào chỗ của mình.

An Diễm nhìn đồng hồ nói: “Sở Hà, bây giờ chắc Thiên Kỳ cũng gần đến rồi. Tôi ra ngoài đón cậu ấy đã, cô cứ ngồi ở đây đi.”

“Vâng, làm phiền cô rồi.” Thẩm Sở Hà mỉm cười đầy cảm kích với An Diễm.

“Đừng khách sáo!” An Diễm vui vẻ lắc đầu rồi quay người đi về phía cổng nhà hàng.

Thẩm Sở Hà ngồi đoan trang ở trên ghế. Cô nhìn theo bóng lưng đang rời đi của An Diễm, trên khóe miệng bùng nổ một nụ cười đắc ý.

483. Chương 484

60484. Ở bên này, An Diễm vừa ra đến cổng liền nhìn thấy Cố Thiên Kỳ đang đi về phía mình. Anh mặc một bộ vest đen vừa vặn, trước ngực và cổ tay áo còn được thêu những hoa văn đặc biệt, trông đầy tính nghệ thuật.

Kiểu tóc của Cố Thiên Kỳ cũng đã thay đổi, mái tóc thường ngày che phủ đôi chân mày lưỡi mác lúc này đã được vuốt lên, để lộ đôi chân mày tuấn tú.

Cố Thiên Kỳ như vậy nhìn càng giống Cố Thiên Tuấn hơn, đều là lông mày lưỡi mác, đường nét khuôn mặt rõ ràng. Điều này làm anh bớt đi rất nhiều cảm giác trẻ trung, nhưng lại có thêm chút trầm tĩnh và sâu sắc.

An Diễm nhất thời hơi sững sờ. Cô mím chặt môi, cuối cùng cũng nhận thức được: Thiên Kỳ dường như không còn là một đứa trẻ nữa.

Lúc này, Cố Thiên Kỳ đã đi đến trước mặt An Diễm. Anh quan sát cô từ đầu đến chân, trong ánh mắt chân thành đó đầy dịu dàng: “Nhiên Nhiên, hôm nay chị ăn mặc thật đẹp.”

An Diễm bỗng cảm thấy buồn cười. Mình chỉ mặc đại một chiếc váy thôi mà, ngay cả trang điểm cũng không. Cậu ấy dẻo miệng như vậy, sau này theo đuổi Sở Hà, nhất định sẽ mã đáo thành công!

An Diễm vỗ vai Cố Thiên Kỳ như thể được an ủi rồi nói: “Hôm nay em mặc cũng đẹp trai lắm!”

Cố Thiên Kỳ mỉm cười dịu dàng rồi đưa cánh tay mình lên: “Chị An Diễm xinh đẹp, hãy cùng em dùng bữa tối nhé!”

An Diễm thấy Cố Thiên Kỳ rất vui, liền ngay lập tức đưa tay ra khoác tay anh đi về phía trước: Chờ đến khi Thiên Kỳ biết Sở Hà sẽ cùng ăn tối với cậu ấy, chắc cậu ấy sẽ còn vui hơn nữa!

Cứ thế, dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, hai người họ đã đi đến chỗ bàn ăn được đặt trước.

Lúc này, An Diễm quay sang nhìn khuôn mặt nghiêng với những góc cạnh rõ ràng của Cố Thiên Kỳ, bắt đầu chuẩn bị sẵn lời thoại cho mình.

“Nhiên Nhiên à, phải chị có gì định nói với em không?” Cố Thiên Kỳ nhếch khóe miệng lên, anh biết Nhiên Nhiên không thể nào mời mình dùng bữa tối mà không có lý do.

Nhưng, dù là lý do gì, Nhiên Nhiên có thể cùng ăn cơm với anh, anh đã thấy vui lắm rồi. Dù Nhiên Nhiên có nói gì, anh cũng sẽ sẵn lòng đồng ý.

“Ồ, nếu đã bị em nhìn ra thì chị sẽ nói thẳng vậy.” An Diễm ho nhẹ một tiếng rồi vui vẻ nói: “Thiên Kỳ à, em có biết mọi chuyện rất trùng hợp không? Vừa rồi khi chị đến đây, chị vô tình nhìn thấy Thẩm Sở Hà cũng đến đây dùng bữa một mình đấy!”

Nghe thấy An Diễm nhắc đến tên Thẩm Sở Hà, khóe miệng nãy giờ vẫn cong lên của Cố Thiên Kỳ bỗng mím chặt lại. Anh dừng bước, quay người lại nhìn nghiêm túc vào An Diễm: “Vậy thì sao? Chị muốn nói gì?”

An Diễm bị biểu cảm nghiêm túc bất ngờ của Cố Thiên Kỳ làm cho giật mình. Cô há miệng ra và hỏi: “Thiên Kỳ à, nghe đến tên của Sở Hà, chẳng phải em nên vui sao? Bây giờ em nghiêm túc như thế, chị... chị tự nhiên có chút lo sợ đó.”

Cố Thiên Kỳ cúi mắt xuống hít một hơi thật sâu, cố gắng không để cho cơn giận của mình quá rõ rệt: “Đâu có, em đâu có nghiêm túc, em chỉ hơi ngạc nhiên tại sao chị lại đột nhiên nhắc đến Thắm Sở Hà thôi. Nếu chị muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.”

An Diễm hơi ngậy người ra, rồi nói như thể che giấu vì chợt dạ: “Không phải chị muốn nói gì, nhưng sự việc rõ ràng là như thế. Còn em nói vậy, giống như đang nói chị đã có âm mưu từ trước vậy!”

Tuy đúng là có âm mưu từ trước thật. Trong lòng An Diễm bất an nên thầm nói thêm một câu.

“Tốt, chị không có âm mưu từ trước.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, có chút bất lực.

Nhưng vì để Nhiên Nhiên của mình không cảm thấy ngại, anh chỉ có thể tiếp tục phối hợp mà diễn tiếp: “Nhiên Nhiên à, chị nói chị vừa gặp Thắm Sở Hà, sau đó thì sao?”

“Sau đó...” An Diễm chợt dạ nên hơi căng thẳng, nên những câu thoại đã tập sẵn với Thắm Sở Hà từ trước đều đã quên hết. Cô suy nghĩ một lúc rồi mới gượng gạo nói: “Sau đó, chị nhớ ra em từng nói với chị rằng em thích Sở Hà, cho nên chị đã mời Sở Hà qua ngồi chung với chúng ta luôn! Đến lúc đó, chị sẽ tìm cơ hội rời khỏi, như vậy hai người sẽ có thể ở riêng với nhau rồi!”

An Diễm nói đến đây thì tâm trạng dần trở nên nhẹ nhõm: Để tác hợp cho niềm vui của người khác, nói vài lời nói dối thiện ý thì đâu có là gì!

Cô đắc ý vỗ vai Cố Thiên Kỳ và hỏi: “Sao hả? Cố Thiên Kỳ, chị cũng đủ thiện chí đấy chứ?”

Cố Thiên Kỳ nhìn vào vẻ mặt cười nói mà không hề biết gì của An Diễm, rồi dần dần thu lại ánh mắt của mình. Anh biết việc này không hề đơn giản như thế, chỉ có điều, anh đang không thể nói gì với Nhiên Nhiên.

Cố Thiên Kỳ khẽ hít vào một hơi rồi gật đầu: “Cám ơn chị, Nhiên Nhiên.”

“Đừng khách sáo!” An Diễm nghe thấy Cố Thiên Kỳ nói cảm ơn mình, tâm trạng cô mới hoàn toàn nhẹ nhõm. Cô kéo cánh tay Cố Thiên Kỳ, tiếp tục đi về trước: “Chúng ta đi thôi.”

Cố Thiên Kỳ gật đầu, rồi cùng An Diễm bước vào bên trong nhà hàng.

Thắm Sở Hà này giờ vẫn đứng ở cửa nhà hàng để chờ An Diễm và Cố Thiên Kỳ. Thấy hai người đã đi đến, cô liền lập tức đứng dậy tiến đến chào đón: “An Diễm!”

Thắm Sở Hà và An Diễm chào hỏi nhau xong rồi nhìn sang Cố Thiên Kỳ, rụt rè nói: “Thiên Kỳ.”

Biểu hiện đó hoàn toàn là biểu hiện xấu hổ khi gặp được người mình thích.

“Ừm.” Cố Thiên Kỳ lạnh nhạt gật đầu.

Thắm Sở Hà tất nhiên cũng cảm nhận được sự lạnh nhạt của Cố Thiên Kỳ, thế là cô liền nhìn sang An Diễm với vẻ mặt tủi thân.

An Diễm vội mỉm cười nói với Thắm Sở Hà: “Đã đến hết rồi thì đừng đứng đây nói chuyện nữa, mau ngồi xuống đi.”

Ba người đi đến trước bàn ăn, Cố Thiên Kỳ và Thắm Sở Hà vừa ngồi xuống, An Diễm đột nhiên vỗ đầu cái bốp, rồi nói với giọng vô cùng tiếc nuối: “Trời ơi, tự nhiên chị sực nhớ còn một chuyện phải làm, chị phải đi ngay bây giờ đây!”

Cố Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn vào An Diễm: Con người của Nhiên Nhiên thật sự không thích hợp nói dối, biểu cảm và giọng điệu này thật sự quá giả tạo.

“Ồ chị còn bận việc à?” Thắm Sở Hà cũng cảm thấy An Diễm diễn quá giả tạo, nhưng việc đã đến nước này, cô nghĩ ít nhất cũng phải góp mặt vào, nên đành phải tiếp tục diễn với An Diễm.

“Phải, phải.” An Diễm gật đầu thật mạnh. “Hay, hai người ăn chung bữa này đi ha.”

“Vây...” Thắm Sở Hà cũng đứng lên, ánh mắt di chuyển qua lại trên mặt của Cố Thiên Kỳ và An Diễm, rồi chần chừ nói. “Vây không hay lắm đâu.”

“Vậy rất ổn mà!” An Diễm mỉm cười với Thẩm Sở Hà, sau đó nhìn sang Cố Thiên Kỳ. “Thiên Kỳ à, chị phải đi trước đây, em ở đây cùng Sở Hà nhé.”

Cố Thiên Kỳ mặt không biểu cảm, chỉ liếc nhìn Thẩm Sở Hà: Nếu không phải mình tự nói với Nhiên Nhiên rằng mình thích Thẩm Sở Hà, mình tuyệt đối sẽ không ngồi chung với Thẩm Sở Hà ở đây. Nhưng, nếu mình rời khỏi đây ngay bây giờ, Nhiên Nhiên nhất định sẽ vặn hỏi!

Nghĩ vậy, Cố Thiên Kỳ liền gật đầu với An Diễm, mỉm cười nói: “Được.”

Thẩm Sở Hà nghe thấy câu trả lời của Cố Thiên Kỳ, ngay lập tức mặt mày rạng rỡ. Cô cầm tay An Diễm nói: “Vậy để tôi tiễn cô nhé!”

“Được thôi!” An Diễm cũng gật đầu đầy phối hợp, rồi cùng Thẩm Sở Hà đi về phía cổng nhà hàng.

Chờ đến khi hai người đã đi xa khỏi tầm mắt của Cố Thiên Kỳ, Thẩm Sở Hà mới thả tay An Diễm ra, nụ cười trên mặt vẫn ở đó, nhưng trông có vẻ rất buồn.

“Sở Hà, cô sao thế?” An Diễm nhìn vào Thẩm Sở Hà với đầy vẻ quan tâm. “Thiên Kỳ cũng đã đến rồi, sao cô lại không vui vậy?”

“An Diễm, Thiên Kỳ hình như không thích tôi lắm. Mấy hôm trước cô nói với tôi về việc Thiên Kỳ thích tôi, chuyện đó có thật không?” Thẩm Sở Hà cắn chặt môi, nhìn An Diễm mà ánh mắt rưng rưng.

484. Chương 485

60485.“Tất nhiên là thật rồi.” An Diễm trả lời rất khẳng định. Tuy thái độ vừa rồi của Cố Thiên Kỳ làm cô thấy hơi lạ, nhưng những lời Cố Thiên Kỳ đã nói với mình, cô vẫn nhớ rất rõ ràng. Vậy nên, chuyện Thiên Kỳ thích Sở Hà là hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa!

“Có lẽ vì Thiên Kỳ gặp được cô nên hơi căng thẳng thôi, dù gì cô cũng là người mà cậu ấy thích.” An Diễm mỉm cười với Thẩm Sở Hà rồi khuyên nhủ. “Những việc khác, cô đừng nghĩ đến nữa. Tối nay là một cơ hội tốt, tranh thủ để thúc đẩy tình cảm giữa cô và Thiên Kỳ đi, tốt nhất là làm cho Thiên Kỳ chủ động bày tỏ với cô!”

“Mong là được như vậy.” Thẩm Sở Hà ủ rũ cầm tay An Diễm lên và nói: “An Diễm, nếu tối nay tình cảm giữa tôi và Thiên Kỳ không có bất kỳ tiến triển gì, sau này cô còn giúp tôi không?”

“Tất nhiên là có rồi!” An Diễm nói với giọng trịnh trọng. “Cô là bạn tốt của tôi, Thiên Kỳ là em trai tôi, hai người ở bên nhau trông xứng đôi như thế, dù là vì lý do gì thì tôi cũng sẽ giúp hai người.”

“Cám ơn cô nhiều, An Diễm. Có được người bạn như cô, tôi thật sự rất vui.” Thẩm Sở Hà giang tay ra ôm chặt lấy An Diễm, nhưng nụ cười trên mặt lại rất lạnh lùng.

“Có gì đâu mà!” An Diễm vỗ nhẹ vào lưng Thẩm Sở Hà. “Sở Hà, mau vào trong đi, đừng để Thiên Kỳ chờ lâu quá mà sốt ruột!”

“Ừm.” Thẩm Sở Hà thả An Diễm ra rồi mỉm cười với An Diễm, sau đó quay người rời đi.

“Tác hợp” thành công cho Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ, An Diễm cảm thấy mình đã làm được một việc công đức, nên đã vui vẻ rời khỏi đó.

Khi Thẩm Sở Hà quay lại bên cạnh Cố Thiên Kỳ, Cố Thiên Kỳ đang ăn bò bít tết một cách tao nhã.

Khuôn mặt của Thẩm Sở Hà bỗng tối sầm lại, nhưng sau đó lại lập tức nặn ra một nụ cười dịu dàng, rồi khẽ nói: “Sao thế? Cậu chủ của mình không vui à?”

“Thẩm Sở Hà...” Cố Thiên Kỳ đặt dao nĩa xuống, ánh mắt sắc bén loé lên dưới ánh đèn mờ, nhưng giọng nói vẫn chậm rãi và lạnh lùng. “Ai cho cô cái gan đó?”

Bàn tay vừa cầm dao nĩa lên của Thẩm Sở Hà bỗng cứng đờ lại. Cô biết mình lợi dụng An Điem để gạt Cố Thiên Kỳ đến đây, anh nhất định sẽ rất giận.

Nhưng Cố Thiên Kỳ nặng lời như thế, là điều mà Thẩm Sở Hà không bao giờ ngờ tới. Trước đây, cô cũng thường xuyên giả trò thông minh trước mặt Cố Thiên Kỳ, nhưng lần nào Cố Thiên Kỳ cũng cười cười rồi cho qua. Còn lần này, giọng của anh lại vô cùng nghiêm túc!

“Chuyện gì thế này? Chỉ là có ý gạt cậu đến đây dùng bữa với mình thôi mà, làm gì giận dữ quá vậy?” Thẩm Sở Hà gượng gạo mỉm cười, rồi khẽ nói.

“Bình thường cô làm những việc lật vặt kia cũng không sao, nhưng...” Cố Thiên Kỳ nhìn sang Thẩm Sở Hà, rồi gần giọng từng chữ một. “Tôi ghét cô lợi dụng Nhiên Nhiên để làm những việc có mục đích!”

Nụ cười gượng gạo vừa xuất hiện trên mặt Thẩm Sở Hà lúc này đã biến mất hoàn toàn. “Thiên Kỳ, cho dù mình đã lợi dụng An Điem, nhưng mình có làm tổn thương đến cô ấy chưa? Mình đi theo cậu bao nhiêu năm qua, không có công lao cũng có vất vả. Cậu có cần vì cô ấy mà làm mình ngay cả ăn bữa cơm này cũng không được yên lòng không?”

“Bữa cơm này vốn là do cô nói dối mới có được, nên cô ăn mà không yên lòng cũng đáng thôi!” Cố Thiên Kỳ đặt dao đĩa xuống rồi đứng dậy. “Nếu đã thấy không yên lòng, vậy thì đừng ăn nữa.”

“Cậu...” Thẩm Sở Hà ngược đầu lên nhìn Cố Thiên Kỳ, nụ cười trên mặt cũng không còn nữa.

Ánh đèn mờ mờ chiếu lên mặt cô, khiến biểu cảm của cô trông rất khó hiểu. Tiếng nhạc du dương vang lên khắp nơi lúc này dường như cũng đã giảm xuống mấy bậc, vang vọng đến mỗi một góc nhỏ của nhà hàng một cách ai oán.

Song, sau khi Cố Thiên Kỳ đứng dậy, anh không thèm nhìn vào Thẩm Sở Hà, mà chỉ đi thẳng ra cửa.

Cố Thiên Kỳ đã đi như thế đấy! Anh cứ vậy mà đi!

Thẩm Sở Hà nhìn chăm chăm vào đĩa bát tét và ly rượu vang trước mặt, đột nhiên cảm thấy mình rất đáng thương. Cô đã ở cạnh Cố Thiên Kỳ bao nhiêu năm qua, đã vì anh mà hy sinh nhiều thế nào, một lòng một dạ yêu anh. Cô luôn chờ đợi, chờ đến ngày mà Cố Thiên Kỳ thích mình.

Nhưng, bây giờ Thẩm Sở Hà mới phát hiện ra, con đường đi đến trái tim của Cố Thiên Kỳ, khó đi hơn mình tưởng tượng rất nhiều!

Thẩm Sở Hà nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng không ngừng tự nhủ với mình: Nhưng dù có khó đi đến đâu, cô cũng phải đi tiếp! Cả đời của Thẩm Sở Hà cô, chưa bao giờ thua cuộc! Trước đây không, sau này cũng sẽ không!

Đứng dậy thật mạnh, Thẩm Sở Hà chạy theo Cố Thiên Kỳ mà không hề do dự.

Dịu dàng chụp lấy bàn tay của Cố Thiên Kỳ, Thẩm Sở Hà nói với giọng ôn hòa: “Thiên Kỳ, mình sai rồi được chưa? Mình không nên lợi dụng An Điem.”

Lúc này, Cố Thiên Kỳ mới dừng bước lại. Anh chậm rãi rút tay mình lại, nhưng vẫn đứng quay lưng lại với Thẩm Sở Hà, không nói gì: Hành động này của Thẩm Sở Hà thực sự khiến anh hơi tức giận, anh không muốn tha thứ cho Thẩm Sở Hà nhanh như thế.

“Thiên Kỳ à, mình sai thật rồi. Sau này mình sẽ không làm như vậy nữa, có được không?” Thẩm Sở Hà vẫn cầm tay của Cố Thiên Kỳ chứ không chịu buông ra, giọng điệu vẫn dịu dàng, nhưng không che giấu được chút chua chát kia.

Song, Cố Thiên Kỳ vẫn không nói gì.

“Thiên Kỳ...” Thẩm Sở Hà lắc lắc cánh tay của Cố Thiên Kỳ và nói: “Cậu đừng nhỏ mọn như vậy được không? Mình chỉ nói dối một chút thôi mà, đâu có làm ra chuyện gì động trời. Cậu nghĩ mình đã lừa gạt An Điem, nhưng bây giờ chính cậu cũng đang gạt An Điem đấy thôi!”

Cố Thiên Kỳ ngay lập tức khựng lại. Anh cúi đầu xuống một cách bất lực, cảm thấy lời Thẩm Sở Hà nói là sự thật. Bây giờ mình đang lừa gạt An Điềm. Anh giấu cô sắp đặt mọi chuyện, gạt cô rằng mình thích Thẩm Sở Hà. Nếu nói lừa gạt, đúng là anh đã lừa gạt An Điềm nhiều nhất.

“Được rồi, được rồi. Đừng nói những chuyện không vui nữa.” Thẩm Sở Hà vẫn mỉm cười. “Bây giờ mình cũng xin lỗi rồi, có phải cậu Cố cũng nên nể mặt mình, tiếp tục dùng bữa tối với mình không?”

Cố Thiên Kỳ thở dài, xem như đã tha thứ cho cho Thẩm Sở Hà.

Nhưng việc cùng dùng bữa tối với Thẩm Sở Hà...

Cố Thiên Kỳ đưa tay lên xem đồng hồ, sau đó lắc đầu với Thẩm Sở Hà: “Không, cậu ăn một mình đi, mình phải về rồi.”

“Cậu để mình ăn cơm một mình ở nơi chuyên dành cho các cặp tình nhân này à?” Thẩm Sở Hà nhìn vào Cố Thiên Kỳ với ánh mắt đáng thương. “Thiên Kỳ, ngay cả việc nể mặt dùng chung một bữa cơm với mình, cậu cũng không chịu cho mình à? Nếu cậu về sớm như thế, An Điềm cũng sẽ hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì cho mà xem.”

Được Thẩm Sở Hà nhắc nhở, Cố Thiên Kỳ mới nhớ ra mình vẫn còn ả Nhiên Nhiên nữa. Không còn cách nào khác, anh đành phải gật đầu. “Được, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Thẩm Sở Hà vui vẻ gật đầu, rồi đưa tay ra khoác ngang cánh tay của Cố Thiên Kỳ, kéo anh đi về chỗ ngồi trước đó.

Sau khi hai người ngồi xuống, Thẩm Sở Hà vẫn rất vui, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn tiếp tục hỏi han Cố Thiên Kỳ.

“Phải rồi. Thiên Kỳ à, cậu đến công ty Cổ Thị cũng được ít lâu rồi, mấy hôm trước còn cố tình làm hỏng một dự án Cổ Thiên Tuấn có nói gì không?”

“Không nói gì cả.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu, đôi lông mày lười mác bỗng nhíu lại. “Mình cố tình làm hỏng dự án, là muốn để Cổ Thiên Tuấn nghĩ rằng mình không đủ khả năng, sẽ không gây ra uy hiếp gì cho anh ta, nhưng...”

“Nhưng thế nào?” Thẩm Sở Hà vội hỏi.

“Nhưng, dù mình có chứng minh mình không đủ khả năng thế nào, anh ta vẫn không hề xem thường hay có nghi ngờ gì cả, vẫn cho mình làm giám đốc marketing như trước đây.”

485. Chương 486

60486.“Cố Thiên Tuấn là tổng tài tập đoàn Cổ Thị, mặt lúc nào cũng không cảm xúc là chuyện bình thường.” Thẩm Sở Hà phân tích nói, “Cậu cứ giấu tài như vậy, cứ giả làm một sinh viên năm tư không có năng lực, Cố Thiên Tuấn có cảnh giác đến đâu thì cũng đã tin năm sáu phần rồi chứ! Thiên Kỳ, cậu đừng để tâm quá, có thể anh ta chưa biểu hiện ra mà thôi.”

“Chuyện này mình cũng không chắc lắm.” Cố Thiên Kỳ trầm ngâm một lát, “Nhưng sau này vẫn phải chú ý hơn.”

Thẩm Sở Hà gật đầu, nhìn Cố Thiên Kỳ với nhiều tâm tư rồi hỏi: “Vay thời gian trước đó, những tài liệu cấp dưới mà trước đây Chu Hán Khanh đưa cậu, cậu đã xem qua chưa?”

“Xem rồi.”

Thẩm Sở Hà lại bỏ dao nĩa xuống, mong đợi hỏi: “Kết quả thế nào rồi?”

“Cũng tạm được.” Cố Thiên Kỳ nhâm nhi ly rượu, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Danh sách mà Chu Hán Khanh đưa mình, mình đều nhờ Susan đối chiếu qua rồi, phát hiện những người bên cạnh Chu Hán Khanh, đa số đều đã bị Cố Thiên Tuấn cho thôi việc rồi, nhưng vẫn còn một vài người ẩn nấp khá kín.”

“Vậy những người đó có giá trị lợi dụng không?” Khi Thẩm Sở Hà nói đến những chuyện này, đôi mắt sắc xảo hằn lên.

“Có hai người ở vị trí hội đồng quản trị cũng khá được, bây giờ mình bắt đầu thương lượng, chắc là sẽ không vấn đề gì.” Cố Thiên Kỳ vuốt nhẹ cằm, ánh mắt xa xăm, “Nhưng, với tình hình hiện tại của mình, dù có thêm sự giúp đỡ của hai người họ thì phần thắng cũng không nhiều.”

Ánh mắt vốn đang mong đợi của Thẩm Sở Hà lắng xuống, hỏi: “Thế không còn cách nào khác sao?”

“Cũng không phải là không có cách...” Cố Thiên Kỳ nói đến đây, đột nhiên có chút nghi hoặc, “Sao cậu lại đột nhiên quan tâm đến chuyện này thế?”

“Mình...” Thẩm Sở Hà cười, “Mình vốn dĩ rất quan tâm chuyện này mà! Sao lại nói là đột nhiên chứ?”

Cố Thiên Kỳ nhìn Thẩm Sở Hà, tuy Thẩm Sở Hà luôn tham gia vào việc này, nhưng hôm nay lại đặc biệt quan tâm đến.

“Cậu đừng quên, mục đích mình đến thành phố H này chính là để giúp cậu!” Thẩm Sở Hà cười, “Được rồi, đừng cứ nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ đó, mau nói mình biết, cậu còn cách nào khác không?”

Cố Thiên Kỳ chăm chú nhìn Thẩm Sở Hà vài giây, rồi mới chuyển hướng khác: Theo sự hiểu biết của mình về Thẩm Sở Hà, dù cô ấy có suy nghĩ gì khác đi nữa, với mức độ thông minh của cô ấy, cũng sẽ không làm ra việc gì ngu ngốc cả.

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Kỳ lại quay lại với việc chính, tiếp tục nói: “Chu Hán Khanh trên thương trường bao năm nay rồi, đương nhiên sẽ quen biết một số người, cũng sẽ biết được điểm yếu của một số người. Một thành viên lão làng quyền cao chức lớn trong hội đồng quản trị của tập đoàn Cố Thị, một số điểm yếu của ông ấy đã bị Chu Hán Khanh biết được, chỉ là, anh ta vẫn chưa thu thập đủ chứng cứ.”

“Thế sao?” Thẩm Sở Hà vui mừng nhìn Cố Thiên Kỳ, nói, “Thế thì chúng ta phải nhanh chóng nắm thóp người đó, đến lúc đó mọi việc sẽ dễ dàng hơn rồi!”

“Không vội.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu, “Hai người có thể lợi dụng đó, mới miễn cưỡng đồng ý giúp chúng ta thôi, nhưng thành viên lão làng trong hội đồng quản trị đó thì phải tính kế lâu dài.”

“Thiên Kỳ, cậu nắm bắt thời gian được không?” Thẩm Sở Hà bắt ngờ nắm tay đang để trên bàn của Cố Thiên Kỳ, vô cùng nghiêm túc nói.

“Tại sao phải nắm bắt thời gian? Cậu đã nghĩ ra kế hoạch hay gì rồi sao?”

Thẩm Sở Hà nghiêng rằng, cô nhớ lại vẻ mặt có nhiều tâm tư hôm đó của Ninh Tuyết Tuyết. Cuối cùng lắc đầu phủ định: “Không, mình chỉ cảm thấy có một số việc phải nhanh chóng giải quyết.”

“Biết rồi.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Cậu nói đúng, có một số việc phải giải quyết thật nhanh.”

Bây giờ tình cảm giữa Nhiên Nhiên và Cố Thiên Tuấn đã tốt lắm rồi, nếu mình không nắm bắt thời gian hành động, thì tình cảm của họ càng lúc càng sâu đậm.

“Ừ.” Thẩm Sở Hà nhìn bộ mặt anh tuấn của Cố Thiên Kỳ, vui vẻ gật đầu, sau đó rút tay về.

Cố Thiên Kỳ cũng gật đầu, không nói gì nữa.

“Sở Hà!”

Đang lúc không khí giữa Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ vừa hài hòa được một chút, một giọng nói quen thuộc đã phá vỡ sự hài hòa đó.

Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ cùng lúc quay đầu, phát hiện Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu đứng đó không xa.

Thẩm Sở Hà sững sờ một lúc rồi gật đầu ra hiệu với Cố Thiên Kỳ, hai người đứng lên cùng lúc, mỉm cười và nhìn về phía Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu đang đi đến.

“Anh Kính Trạch!” Thẩm Sở Hà chào hỏi Lâm Kính Trạch rất tự nhiên, sau đó lại nhìn qua Lâm Hiểu Hiểu, “Hiểu Hiểu, lâu rồi không gặp! Dạo này xinh đẹp thế!”

Lâm Hiểu Hiểu nhìn Thẩm Sở Hà bằng ánh mắt phức tạp, miễn cưỡng cười với cô.

Tuy Lâm Kính Trạch đã tha thứ cho chuyện Thẩm Sở Hà lợi dụng Lâm Kính Trạch, nhưng Lâm Hiểu Hiểu vẫn còn nhớ rất rõ.

Nếu không vì trải nghiệm của An Diễm, tính cách ngang ngạnh của Lâm Hiểu Hiểu cũng thay đổi đi nhiều, thì cô nhất định sẽ cho Thẩm Sở Hà biết tay.

Nhưng trong lòng Lâm Hiểu Hiểu vẫn không có thiện cảm với Thẩm Sở Hà, cô cũng không biết tại sao Thẩm Sở Hà có thể giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười nói vui vẻ chào hỏi mình và anh mình như vậy.

Khi Lâm Hiểu Hiểu và Thẩm Sở Hà nhìn nhau, Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Kỳ đã quan sát đánh giá đôi phương vài lần.

Cố Thiên Kỳ vừa nhìn đã nhận ra người đàn ông trước mặt là Lâm Kính Trạch, hình như là bạn tốt với anh mình, đại thiếu gia của tập đoàn trang sức Lâm Thị, tuy bình thường cà lơ phất phơ, nhưng bản lĩnh không thể xem thường được.

Lúc đầu Thẩm Sở Hà trước khi đến thành phố H, từng đề nghị anh lợi dụng Lâm Kính Trạch để đối phó với tập đoàn Cố Thị.

Lúc đó Cố Thiên Kỳ vẫn chưa hiểu rõ về Lâm Kính Trạch, nên không đồng ý với đề nghị của Thẩm Sở Hà, bây giờ xem ra, quyết định của anh là đúng, tuy Lâm Kính Trạch có thiện cảm với Sở Hà, nhưng tuyệt đối không phải là loại người tùy tiện bán đứng bạn bè.

Nhưng Lâm Kính Trạch không hề quên biết Cố Thiên Kỳ, gần đây anh chỉ lo chăm sóc đứa em gái Lâm Hiểu Hiểu, và cũng chỉ liên hệ công việc ở công ty với Cố Thiên Tuấn, tuy có nghe nói đứa em trai cùng cha khác mẹ của anh ba đến rồi, nhưng cũng chưa gặp mặt bao giờ.

Lâm Kính Trạch bây giờ chỉ xem Cố Thiên Kỳ là một người đàn ông có quan hệ rất tốt với Thẩm Sở Hà.

Nhưng, chỉ dựa vào điểm này, Lâm Kính Trạch cũng bất thành lĩnh có chút cảnh giác với Cố Thiên Kỳ: Chàng thanh niên này nhìn có vẻ trẻ tuổi với Sở Hà, nhưng khí chất phát ra, ngay cả bản thân mình cũng khó bì được.

Còn nhớ Sở Hà từng nói, cô từ Mỹ đến thành phố H là vì một người bạn, có phải chính là người trước mặt này không?

“Sở Hà, đây là...” Lâm Kính Trạch cười với Thẩm Sở Hà, chủ động hỏi.

“À, cậu ấy là Thiên Kỳ, bạn thân của em, cũng là bạn học cấp ba!”

“Chào anh, tôi là Cố Thiên Kỳ, “ Cố Thiên Kỳ đưa tay ra trước mặt Lâm Kính Trạch, lúc Lâm Kính Trạch bắt tay mình, anh chậm rãi nói, “Là em trai của Cố Thiên Tuấn chủ tịch tập đoàn Cố Thị.”

Cố Thiên Kỳ vừa dứt lời thì một cảm giác rất rõ ràng, tay của Lâm Kính Trạch cứng lại.

486. Chương 487

60487.“Thì ra là em trai của anh ba tôi, “ Lâm Kính Trạch đưa tay về, vẻ mặt ngạc nhiên lúc này giờ đã nở nụ cười, “Trước đó đã nghe nói em trai của anh ba đến công ty, còn ngồi vào vị trí giám đốc marketing, bản lĩnh của giám đốc Cố thật không tệ chút nào.”

“Là anh tôi dạy dỗ tốt thôi.” Trên mặt Cố Thiên Kỳ vẫn tỏ ra khiêm tốn và lễ phép.

“Anh Kính Trạch, Thiên Kỳ và em bằng tuổi nhau, hy vọng sau này anh giúp đỡ cho cậu ấy.” Thẩm Sở Hà vừa nói vừa nhìn sang Cố Thiên Kỳ, nụ cười trên mặt vẫn lan tỏa.

Thấy nụ cười này của Thẩm Sở Hà, Lâm Kính Trạch có thể xác định Thẩm Sở Hà đến thành phố H vì ai rồi, anh nuốt nước bọt, che giấu cảm xúc của mình: “Sở Hà em yên tâm, nếu là em trai của anh ba, cũng tức là anh em tốt của anh, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm.”

“Anh, em đói rồi, mau đi ăn cơm thôi!” Lâm Hiểu Hiểu không thích hỏi han phù phiếm, chưa đợi Lâm Kính Trạch nói xong thì đã kéo tay anh muốn rời khỏi rồi.

Lâm Kính Trạch vỗ vỗ tay của Lâm Hiểu Hiểu, nói với Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ: “Dạo này tâm trạng của Hiểu Hiểu không được tốt lắm, anh dẫn nó ra ngoài ăn cho khuây khỏa. Sở Hà các em tiếp tục trò chuyện đi nhé.”

“Vâng, anh Kính Trạch.” Thẩm Sở Hà nở nụ cười ngọt ngào với Lâm Kính Trạch, rồi nhìn Lâm Kính Trạch và Lâm Hiểu Hiểu rời khỏi.

Hai người trở về chỗ ngồi của mình, Thẩm Sở Hà dán mắt vào bóng lưng của Lâm Kính Trạch, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ hai chúng ta đi với nhau, bị Lâm Kính Trạch nhìn thấy rồi, có khi nào khiến họ nghi ngờ không.”

“Nếu Nhiên Nhiên không biết chúng ta là bạn học, hoặc sẽ bị người khác nghi ngờ. Nhưng hai chúng ta gặp mặt là do Nhiên Nhiên tác thành, nên chắc không có vấn đề gì đâu.”

Cố Thiên Kỳ dừng lại một chút, đột nhiên trịnh trọng nhìn Thẩm Sở Hà nói: “Nếu chúng ta xong việc rồi thì Lâm Kính Trạch chắc sẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho cậu đấy.”

Thẩm Sở Hà sững sờ một chút, cười nói: “Anh Kính Trạch biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Lại bị cậu vừa nhìn đã biết là anh ấy thích mình rồi.”

“Có gì khó đâu chứ.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu, “Chỉ là, mình muốn cậu nhớ những lời mình vừa nói.”

“Không.” Thẩm Sở Hà nũng nịu, “Mình muốn ở bên người mà mình yêu.”

Cố Thiên Kỳ lắc đầu: “Chuyện này, mình chỉ tiện thể nói vậy thôi, cũng không muốn bàn quá sâu, chỉ là mình hy vọng cậu nhớ một điều, con đường là do cậu chọn, nhưng kết quả không phải một mình cậu có thể quyết định được.”

Thẩm Sở Hà nhìn Cố Thiên Kỳ mím môi: Từ sau khi dọn vào biệt thự, Cố Thiên Kỳ đã nói rất nhiều lời từ chối mình. Nhưng không sao, kết quả cuối cùng, nhất định là điều cô ấy muốn! Nhất định!

“Đừng nói cái này nữa, mau thưởng thức bát tết của nhà hàng đi, trước đây mình thường ăn ở đây lắm.” Thẩm Sở Hà bắt đầu chuyện chủ đề.

Đối với sự ngang ngạnh của Thẩm Sở Hà, Cố Thiên Kỳ cũng không có ý tiếp tục khuyên can, chỉ gật đầu, xắt một miếng bát tết đưa vào miệng.

Sau khi Lâm Hiểu Hiểu theo Lâm Kính Trạch đến bàn đặt thì ngồi xuống.

Chuyện vừa nãy gặp mặt Thẩm Sở Hà cứ quay cuồng trong tâm trí cô.

Ngẩng đầu lên nhìn ông anh thất thểu, Lâm Hiểu Hiểu hỏi Lâm Kính Trạch: “Anh, anh nói chuyện này có trùng hợp lắm không?”

“Tại sao lại nói như vậy?” Lâm Kính Trạch từ lúc tạm biệt Thẩm Sở Hà, tinh thần giảm sút, càng không có tâm trạng suy nghĩ đến chuyện khác.

“Cố Thiên Kỳ đó là em trai cùng cha khác mẹ với anh ba, quan hệ của hai người chắc chắn sẽ không tốt. Còn lòng dạ của Thẩm Sở Hà thì em cũng từng được lĩnh giáo qua rồi, hai người họ đi cùng với nhau, chắc chắn là có bí mật gì đó không cho người khác biết được.”

Lâm Kính Trạch sững sờ một lát, có chút ngập ngừng nói: “Chắc không đâu, Sở Hà cũng từng nói rồi, cô ấy và Cố Thiên Kỳ đó là bạn cấp ba, hai người bạn hẹn ra gặp mặt cũng không có gì kỳ lạ.”

“Dù sao thì em cảm thấy, chỉ cần là những nơi mà Thẩm Sở Hà xuất hiện, thì chắc chắn có âm mưu gì đó.” Lâm Hiểu Hiểu lắc đầu, giọng nghiêm túc.

“Hiểu Hiểu, anh biết em không thích Sở Hà, nhưng chuyện trước đây hãy để nó qua đi, anh cũng đã không để trong lòng rồi, hy vọng em cũng bỏ qua đi.” Lâm Kính Trạch nhìn em mình cũng không biết nói thế nào.

Lâm Hiểu Hiểu thở dài, sau đó đề nghị: “Anh, hay là anh gọi điện thoại cho anh ba đi, nói với anh ấy Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ cùng nhau ăn cơm.”

“Có gì đâu mà nói chứ?” Lâm Kính Trạch cảm thấy kỳ lạ.

“Thẩm Sở Hà đã tham gia vào nhóm dự án của ba công Cố Thị, Tô Thị và cả công ty nhà mình nữa, nghe nói còn là bạn tốt của An Diễm, bây giờ cô ta lại có quan hệ với cả Cố Thiên Kỳ, bao cho anh ấy biết cũng đâu có gì.” Lâm Hiểu Hiểu nhìn anh mình, từ sau khi mình bị Chu Mộng Chỉ lợi dụng, bây giờ cô suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo hơn xưa rất nhiều.

Dù mình có suy nghĩ nhiều rồi thì có nói thêm câu nữa cũng không sao cả.

Lâm Kính Trạch có chút khó xử nhìn Lâm Hiểu Hiểu, cuối cùng cũng gật đầu, đứa em gái của mình trải qua vụ bắt cóc đó quả thật trở nên đa nghi hẳn, nhưng lời nó nói cũng không phải là không đúng.

Lâm Kính Trạch lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Thiên Tuấn.

Trong khi đó, tại biệt thự Cố Thị...

Cố Thiên Tuấn đang xem văn bản, trên bàn là chiếc bánh ngọt mà Ninh Tuyết Tuyết đưa đến, nhưng Cố Thiên Tuấn không hề đụng vào.

Lúc này, cửa phòng làm việc lại được mở ra, Cố Thiên Tuấn còn tưởng là An Diễm đến rồi, quay đầu lại thì phát hiện Ninh Tuyết Tuyết đang bưng trà đứng trước cửa.

Ninh Tuyết Tuyết vén hết tóc ra sau, khuôn mặt búp bê trang điểm nhẹ nhàng, tuy thân hình nhỏ bé nhưng rất cân đối, ngực nở mông cong.

Cô ta mặc chiếc áo ngủ ren ngắn màu nhạt, vạt áo chỉ đến phần đùi, cổ áo rộng, viền áo ngực thoát ải thoát hiện, phần eo thắt hững hờ, chỉ cần kéo nhẹ một cái thì sẽ bung ra ngay.

Ninh Tuyết Tuyết bưng trà nước, vừa cười vừa đi đến bên cạnh Cố Thiên Tuấn: “Anh Thiên Tuấn, vừa nãy em mang bánh ngọt cho anh, chắc là anh cũng khát rồi, nên em mang ít trà nước cho anh.”

“Ừ, để đây đi.” Khi Cố Thiên Tuấn phát hiện không phải An Diễm thì lại tiếp tục xem tài liệu, giọng nói hững hờ.

Ninh Tuyết Tuyết để ly trà xuống, thì phát hiện chiếc bánh ngọt của mình đưa đến vẫn còn nguyên, cô ta tủi thân chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Anh Thiên Tuấn, bánh ngọt này không hợp khẩu vị của anh à? Sao anh không ăn miếng nào hết vậy?”

“À, tôi không đói lắm.” Cố Thiên Tuấn ký tên lên văn bản, sau đó chòng qua một bên.

“Bánh ngọt này không đói cũng ăn được mà, thơm lắm.” Ninh Tuyết Tuyết cười, đưa tay lấy miếng chiếc bánh ngọt đưa đến bên miệng của Cố Thiên Tuấn, “Không tin anh ăn thử đi.”

Cố Thiên Tuấn nhìn miếng chiếc bánh ngọt bên miệng, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra: “Thôi, tôi còn phải xem tài liệu, Tuyết Tuyết cô ra ngoài đi.”

487. Chương 488

60488.“Không.” Ninh Tuyết Tuyết lắc lư cơ thể, phần thắt lưng lỏng lẻo tuột ra,, “Anh ăn xong em đi ra.”

“Đợi khi nào tôi muốn ăn, tôi sẽ ăn, cô ra ngoài đi.” Cố Thiên Tuấn kìm nén cơn tức giận, nếu không phải nể tình Ninh Tuyết Tuyết là bạn lúc nhỏ thì giờ anh đã trở mặt rồi.

“Anh Thiên Tuấn!” Ninh Tuyết Tuyết không đành lòng từ bỏ, tiếp tục lắc lư, lần nữa dứt miếng chiếc bánh ngọt vào miệng của Cố Thiên Tuấn.

Ánh mắt của Cố Thiên Tuấn tỏ ra khó chịu: Những lời mấy hôm nay mình nói với Ninh Tuyết Tuyết, hình như cô ấy nghe không lọt tai, nếu đã như vậy, chi bằng trực tiếp thương lượng với cô ấy chuyện đưa cô ấy rời khỏi!

Nghĩ đến đây, Cố Thiên Tuấn đặt tài liệu trong tay xuống, quay đầu lại nhìn Ninh Tuyết Tuyết.

Tuy nhiên, chính là lúc Cố Thiên Tuấn đưa mắt sang nhìn Ninh Tuyết Tuyết, thì phần thắt lưng của Ninh Tuyết Tuyết bỗng nhiên tuột ra!

Chiếc áo ngủ vốn lỏng lẻo lập tức bung ra, để lộ áo ngực màu đen và phần eo thon trắng nõn nà của Ninh Tuyết Tuyết.

Đây chưa phải là điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất chính là lúc Cố Thiên Tuấn và Ninh Tuyết Tuyết đều đang ngủ người ra thì cửa phòng đột nhiên được đẩy ra.

An Diễm vì tác hợp cho Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ, vui mừng khôn siết nên đã không gõ cửa, mừng rỡ xông vào.

“Cố Thiên Tuấn, tôi báo anh một tin vui, Thiên Kỳ...”

Lúc An Diễm đi vào, đã cảm lạnh ngay, cô thấy Ninh Tuyết Tuyết đang quay lưng với mình, cũng thấy vẻ mặt sững sốt của Cố Thiên Tuấn và đôi mắt nhìn Ninh Tuyết Tuyết chằm chằm.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết đang thử người ra đột nhiên quay lại, khiến cho An Diễm nhìn thấy chiếc áo ngủ đã bung ra và cơ thể bên trong.

“A!” Ninh Tuyết Tuyết hét lên, rồi bổ nhào vào lòng của Cố Thiên Tuấn, sau đó luống cuống kéo áo thắt lại dây lưng.

Nhưng không biết là Ninh Tuyết Tuyết sợ quá độ hay là cố ý, không những không thắt lại dây lưng được, mà còn liên tục cọ sát thân thể đang mặc áo ngực vào phần ngực của Cố Thiên Tuấn.

An Diễm mặt không cảm xúc nhìn Cố Thiên Tuấn và Ninh Tuyết Tuyết đang luống cuống, tuy không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, nhưng dựa vào mọi thứ trước mắt, An Diễm cảm thấy giờ mình có bấm họ ra thì cũng không có gì quá đáng!

“Cô đứng yên đi!” Cố Thiên Tuấn không để gì đẩy Ninh Tuyết Tuyết ra, rồi lập tức rời khỏi vị trí của mình, tự giác đứng cách xa Ninh Tuyết Tuyết ra.

Ninh Tuyết Tuyết bị đẩy ra mới có thể đứng vững được, chậm rãi chỉnh đốn lại quần áo.

“An Diễm.” Cố Thiên Tuấn bước đến trước mặt An Diễm, nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

“Ừ.” Hiện An Diễm vẫn chưa nổi giận, chỉ nhìn chằm chằm Cố Thiên Tuấn, chất vấn, “Không phải anh nên giải thích thế này là thế nào sao?”

“Anh...”

“An Diễm ”

Cố Thiên Tuấn vẫn chưa nói gì, Ninh Tuyết Tuyết lập tức chạy đến trước mặt An Diễm với bộ mặt vô tội, cúi đầu giải thích, “Cô đừng hiểu lầm anh Thiên Tuấn, là lúc này tôi dứt chiếc bánh ngọt cho anh Thiên Tuấn...”

“Đút chiếc bánh ngọt?!” An Diễm ngơ ngác, nhìn vào mắt của Cố Thiên Tuấn tức giận đùng đùng, “Cố tổng có nhã hứng nhỉ, vừa xem tài liệu vừa được người đẹp đút chiếc bánh ngọt, còn ôm ấp nữa chứ!”

“An Diễm, không phải như vậy đâu...”

“Không phải như vậy thì là thế nào?” An Diễm ngắt lời của Cố Thiên Tuấn, “Tôi đột nhiên vào quầy rầy chuyện tốt của hai người, có phải là tôi nên nói tiếng xin lỗi không?”

“Không cần xin lỗi, không sao, thực sự không có gì mà!” Ninh Tuyết Tuyết vội xua tay với An Diễm, tỏ ra rất hào phóng hiểu chuyện vậy.

Nhảm nhí!

An Diễm trừng mắt nhìn Ninh Tuyết Tuyết!

An Diễm biết, Ninh Tuyết Tuyết nói những lời này rõ ràng là cố ý chọc tức mình, nhưng bất luận An Diễm có nhin thế nào, cô thực sự bị Ninh Tuyết Tuyết chọc tức rồi!

“Tuyết Tuyết, cô bớt nói vài câu đi.” Cố Thiên Tuấn nhìn Ninh Tuyết Tuyết rồi nói, “Tôi có chuyện muốn nói với An Diễm, cô ra ngoài đi.”

“Vâng.” Ninh Tuyết Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, cô nhìn An Diễm cười rồi nói, “An Diễm, thế tôi ra ngoài trước nhé.”

“Ừm, cô đừng đi, tôi mới là người phải đi!” An Diễm nghiêng răng, tức giận quay người đi ra ngoài.

“An Diễm, em đi đâu vậy?” Cố Thiên Tuấn kéo An Diễm vào lòng, nhỏ nhẹ nói, “Em bình tĩnh lại có được không?”

“Bây giờ tôi đang rất bình tĩnh, nhưng nếu anh vẫn không buông tôi ra thì tôi cũng không biết là mình có giữ bình tĩnh được nữa không!” An Diễm tức giận, giọng nói hơi run run.

“An Diễm, sao cô lại nói chuyện như vậy với anh Thiên Tuấn? Cô thật không hiểu chuyện...”

“Ninh Tuyết Tuyết!” Cố Thiên Tuấn lạnh lùng ngắt lời của Ninh Tuyết Tuyết, “Bây giờ cô ra ngoài ngay đi!”

Căn phòng ồn ào bỗng chốc trở nên yên tĩnh, An Diễm và Ninh Tuyết Tuyết đều biết lúc này đây Cố Thiên Tuấn tức giận thực sự rồi.

An Diễm che miệng, nằm yên trong lòng của Cố Thiên Tuấn không cựa quậy nữa, còn Ninh Tuyết Tuyết bị Cố Thiên Tuấn nạt nộ, vẻ mặt đắc ý lập tức biến mất, cô ta lớn như vậy mà chưa từng có ai dám lớn tiếng hét vào mặt như vậy, còn bây giờ, người đầu tiên hét vào mặt cô ta lại chính là Cố Thiên Tuấn mà cô ta yêu, lại còn vì người đàn bà mà mình ghét!

Sự phẫn nộ trong lòng lại lần nữa trỗi dậy, Ninh Tuyết Tuyết lạnh lùng nhìn An Diễm, quay người đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Thiên Tuấn, đóng sầm cửa lại.

Thấy cửa đã đóng, An Diễm cũng vùng vẫy khỏi Cố Thiên Tuấn.

“An Diễm...” Cố Thiên Tuấn đặt tay mình lên vai của An Diễm, giọng nói bỗng chốc trở nên dịu dàng.

“Làm gì vậy?” An Diễm đẩy tay Cố Thiên Tuấn ra, quay mặt đi không nhìn anh.

“Tuy lúc này bị em bắt gặp một cảnh rất khó để giải thích, nhưng em phải biết là anh không phải loại người đó.” Cố Thiên Tuấn dịu dàng nhìn An Diễm, bộ dạng kiên nhẫn này cũng chỉ có An Diễm có thể nhìn thấy được.

“Dù anh không phải là loại người đó đi nữa, thế thì tại sao lại xảy ra chuyện lúc này tôi nhìn thấy chứ?” An Diễm càng nghĩ càng giận, cô cũng không phải là người phụ nữ không có não, đương nhiên là cô biết Ninh Tuyết Tuyết có ý muốn phá hoại tình cảm hai người, nhưng An Diễm không hiểu: Tại sao Cố Thiên Tuấn lại tạo cơ hội cho Ninh Tuyết Tuyết chứ!

“Tuy anh là Cố Thiên Tuấn, nhưng không phải là chuyện gì anh cũng có thể kiểm soát được.” Cố Thiên Tuấn lại ôm An Diễm vào lòng. Nếu mình có thể kiểm soát mọi việc thì bây giờ mình và An Diễm đã có thể kết hôn rồi.

“Chỉ biết tìm lý do thôi!” An Diễm không bằng lòng bĩu môi, không muốn tha thứ cho Cố Thiên Tuấn dễ dàng như vậy.

“Anh định vài hôm nữa sẽ đưa Ninh Tuyết Tuyết về Mỹ.” Cố Thiên Tuấn giúp An Diễm vén những sợi tóc con lên, dịu dàng dỗ dành, “Bây giờ tâm trạng tốt hơn chưa?”

An Diễm nhìn Cố Thiên Tuấn, nhẹ giọng: “Ninh Tuyết Tuyết không phải là thanh mai trúc mã với anh sao? Anh ép người ta quay về Mỹ như thế, Ninh Tuyết Tuyết không vui thì sao?”

“Tuyết Tuyết cũng đã ở thành phố H một thời gian rồi, cũng đến lúc quay về, vài hôm nữa anh sẽ hỏi thăm cô chú ở bên Mỹ, sau đó đưa Tuyết Tuyết về Mỹ.” Cố Thiên Tuấn nói xong, cũng thở phào nhẹ nhõm, Ninh Tuyết Tuyết đi rồi, biệt thự cũng có thể yên tĩnh một chút.

488. Chương 489

60489. Dù cho Cố Thiên Tuấn không có ý với Ninh Tuyết Tuyết, cũng chủ động đề nghị đưa Ninh Tuyết Tuyết đi, An Diễm cũng không so đo nữa. Cô gạt đầu, không nói gì.

Nhưng An Diễm và Cố Thiên Tuấn đều không biết là, cuộc đối thoại của hai người đã bị Ninh Tuyết Tuyết đứng ngoài cửa nghe thấy hết.

Ninh Tuyết Tuyết áp tai vào cửa suốt, cô ta nheo mắt cảm thấy tài lý gián của An Diễm quá là lợi hại, chỉ cần vài câu đã khiến anh Thiên Tuấn đưa mình đi rồi.

Nếu cô đã thích giở trò như vậy thì cũng đừng trách sao tôi độc ác không khách sáo nữa! An Diễm, cứ đợi mà xem đi, vẫn chưa biết được đến cuối cùng ai thắng ai thua đâu!

Ninh Tuyết Tuyết nhìn cánh cửa phòng làm việc cười lạnh một cái, sau đó quay người đi, vừa đi về phòng ngủ mình vừa lấy điện thoại ra.

“A lô, bố ơi, bố cho con số điện thoại chú Vương ở thành phố H được không?”

“Con gặp chuyện cần chú Vương giúp đỡ sao?”

“Vâng, anh Thiên Tuấn bận rộn cả ngày, con không muốn vì việc nhỏ này mà làm phiền anh ấy, tự con lo liệu được ạ. Dạ vâng, bố gửi số điện thoại chú Vương cho con nhé!”

Ninh Tuyết Tuyết vừa cười nhếch miệng vừa đóng cửa lại.

Lúc này đây, An Diễm vốn không biết gì về kế hoạch của Ninh Tuyết Tuyết đã không còn giận Cố Thiên Tuấn nữa, cô ngồi lên chiếc ghế của Cố Thiên Tuấn, cầm chiếc bánh ngọt mà Ninh Tuyết Tuyết mang đến lên, cắn một miếng: Ồ, tuy là đồ của Ninh Tuyết Tuyết mang đến, nhưng ngon thật đấy.

“Chiều hôm nay làm gì? Lúc anh tan làm về lại không thấy em vậy.” Cố Thiên Tuấn ngồi đối diện An Diễm, ánh mắt triu mến: Người phụ nữ nhỏ bé này ngồi trước một cái bàn làm việc rộng, không hề quan tâm đến hình tượng mà ăn uống thoải mái miệng, bộ dạng thật khiến người ta phải phì cười.

“Tôi đã tác hợp cho Thiên Kỳ và Sở Hà!” An Diễm uống một ngụm trà, đắc ý nói, “Anh nói đi, có phải tôi có số làm bà mai không? Tác hợp một mối nhân duyên tốt, đây là một việc làm công đức đấy!”

“Tác hợp Cố Thiên Kỳ và Thẩm Sở Hà?” Cố Thiên Tuấn xoa cằm, cảm thấy việc này rất thú vị.

“Đúng vậy!” An Diễm gạt đầu, “Chuyện tốt đẹp nhất trên đời này chẳng phải chính là những người yêu nhau sẽ ở bên nhau sao!”

“Thế à?” Cố Thiên Tuấn cười nhẹ, “Cũng không biết là những người yêu nhau mà em nói có thực sự ở bên nhau không.”

“Cái miệng quạ của anh, bây giờ mọi chuyện đều rất tốt đẹp, đừng nói những câu mất hứng như vậy!” An Diễm lườm Cố Thiên Tuấn một cái.

“Được được được, em nói gì cũng được.” Cố Thiên Tuấn nhún vai, anh còn cầu mong gì hơn là Cố Thiên Kỳ không làm phiền An Diễm nữa.

Cố Thiên Tuấn vừa cười vừa ngắm nhìn An Diễm với nhiều sắc thái, cảm thấy nói chuyện với cô cũng là một điều hạnh phúc.

Chính lúc này đây, điện thoại ở phòng làm việc reng lên.

An Diễm nhìn thấy số gọi đến, nói với Cố Thiên Tuấn: “Lâm Kính Trạch gọi đến kìa.”

“Em có phiền không?” Cố Thiên Tuấn đưa tay ra tỏ ý muốn cúp máy.

“Không.” An Diễm lắc đầu, những chuyện làm ăn cô không có hứng thú hỏi đến.

Cố Thiên Tuấn đành đứng dậy, nghe điện thoại: “A lô, Kính Trạch.”

“Anh ba, hôm nay em thấy đứa em trai cùng cha khác mẹ của anh.” Lâm Kính Trạch cầm điện thoại, ngập ngừng nói.

“Ừ, “ Cố Thiên Tuấn gật đầu, “Cậu nói tiếp đi.”

“Đi với...” Lâm Kính Trạch dừng lại một chút, “Đi với Thẩm Sở Hà đấy. Bây giờ Thẩm Sở Hà là thành viên quan trọng ở nhóm dự án, em cảm thấy phải nói chuyện này cho anh biết.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Cố Thiên Tuấn cười nhẹ, anh biết là An Diễm đã tác hợp cho Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ cùng đi ăn cơm.

Nhưng An Diễm hoặc Kính Trạch đều không biết, Cố Thiên Kỳ và Thẩm Sở Hà không phải lần đầu tiên ăn cơm cùng nhau.

Bất luận thế nào, Cố Thiên Tuấn cũng rất vui vì Lâm Kính Trạch đã gọi điện cho mình vì chuyện này.

“Ừ, vậy thì tốt, “ Lâm Kính Trạch gật đầu, “Anh ba, em cảm thấy lần này Cố Thiên Kỳ đến thành phố H, nhất định không đơn giản đâu, nên chúng ta phải cảnh giác một chút thì hơn.”

“Những gì cậu nói tôi đều sẽ chú ý mà.”

“Ừ, vậy thì tốt, cũng không có chuyện gì khác, em...”

“Anh!” Lâm Hiểu Hiểu vừa nghe Lâm Kính Trạch muốn cúp máy, vội nhỏ tiếng ngăn lại.

Lâm Kính Trạch thấy Lâm Hiểu Hiểu như muốn nói gì đó, bèn nói với Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia: “Anh ba, xin lỗi, anh đợi em một chút.”

Lâm Kính Trạch che điện thoại lại, nhìn qua Lâm Hiểu Hiểu: “Hiểu Hiểu, sao vậy?”

“Em...” Lâm Hiểu Hiểu nghiêng răng, cuối cùng nhỏ tiếng nói, “Anh có thể hỏi anh ba, dạo này An Diễm thế nào không? Sức khỏe tốt hơn chưa?”

Lâm Kính Trạch nhìn đứa em gái dè dặt như vậy, anh thở dài, rồi nói với Cố Thiên Tuấn: “Anh ba, Hiểu Hiểu muốn hỏi, dạo này An Diễm thế nào rồi?”

Cố Thiên Tuấn cầm điện thoại, quay đầu về lại nhìn An Diễm đang ăn chiếc bánh ngọt, cười nói: “Cô ấy khỏe, sức khỏe hồi phục khá khá rồi, ăn uống mạnh lắm.”

An Diễm đang cầm chiếc bánh ngọt cau mày, trong lòng ngờ vực: Chẳng phải Cố Thiên Tuấn đang nói mình đó sao?

Nghe Cố Thiên Tuấn trả lời như vậy, Lâm Hiểu Hiểu gật đầu, dù sao thì chuyện cô cảm thấy có lỗi với An Diễm không phải là chuyện mà một hai ngày có thể vơi đi được. Biết được gần đây An Diễm vẫn sống tốt, Lâm Hiểu Hiểu cũng yên tâm rồi.

“Thế anh này, anh có thể hỏi anh ba dạo này An Diễm bận gì thế?” Lâm Hiểu Hiểu nhìn Lâm Kính Trạch bằng ánh mắt mong chờ.

Lâm Kính Trạch gật đầu, lại nói với Cố Thiên Tuấn ở đầu bên kia: “Anh ba, phiền anh rồi, làm anh khó lắm phải đâu chuyện đùa, anh có thể nói cho em biết dạo này An Diễm đang làm gì không?”

Cố Thiên Tuấn cười, anh biết những vấn đề Lâm Kính Trạch hỏi đều là những vấn đề mà Lâm Hiểu Hiểu muốn hỏi.

Gần đây quả thực Lâm Hiểu Hiểu trở nên hiểu chuyện lắm, cũng không ngang ngạnh như xưa, nên những chuyện của An Diễm, có nói cho cô ấy biết cũng không sao.

Nghe đến đây, Cố Thiên Tuấn quay đầu lại nhìn An Diễm: “An Diễm, gần đây định làm gì?”

“Không làm gì cả.” An Diễm lắc đầu, “Chỉ là chủ nhật này định cùng Sở Hà đi đến bệnh viện thăm Doanh Doanh thôi, chúng em còn mua cả nước hoa, chút nữa cho anh xem.”

“Được.” Cố Thiên Tuấn gật đầu, nói với Lâm Kính Trạch ở đầu bên kia, “Chỉ có như vậy thôi.”

Đương nhiên là Lâm Hiểu Hiểu cũng nghe được giọng của An Diễm trong điện thoại, nên gật đầu với Lâm Kính Trạch, cho thấy mình biết như vậy cũng đủ rồi.

“Vâng.” Lâm Kính Trạch thấy biểu cảm của Lâm Hiểu Hiểu, nói với Cố Thiên Tuấn ở đầu kia, “Cảm ơn, anh ba, anh chăm An Diễm đi, em cúp máy đây.”

“Ừ,” Cố Thiên Tuấn gật đầu, đặt điện thoại về vị trí ban đầu.

“Lâm Kính Trạch gọi đến làm gì thế?” Sau khi An Diễm ăn vài cái bánh ngọt, thoải mái dựa vào chiếc ghế da thư giãn, nhàn nhã hỏi.

“Chỉ là một số chuyện kinh doanh thôi.” Cố Thiên Tuấn không hề nói nội dung cuộc gọi cho An Diễm biết, điều An Diễm cần làm là ăn uống vui vẻ thoải mái thôi.

“Được rồi.” An Diễm nhún vai, cũng không tiếp tục hỏi, “Đúng rồi, vừa nãy tôi nói đưa anh xem nước hoa, anh đợi nhé, bây giờ tôi đi lấy.”

“Không cần đâu.” Cố Thiên Tuấn đi về trước, đưa tay ra bế An Diễm lên sofa, “Bây giờ còn có một chuyện quan trọng hơn chuyện xem nước hoa.”

“Chuyện gì quan trọng phải làm bây giờ chứ?” An Diễm dựa vào sofa hỏi.

Cố Thiên Tuấn trực tiếp đề lên cô, hôn lên môi cô, dịu dàng nói: “Tạo em bé...”

489. Chương 490

60490.Sáng chủ nhật, có một chiếc xe trông rất bình thường đỗ lại ở một chỗ không xa khu nhà giàu.

Lâm Hiểu Hiểu đeo kính đen ngồi một mình trong xe, từ sau khi biết được An Diễm chủ nhật tuần này sẽ đến bệnh viện thăm Khuu Doanh Doanh, Lâm Hiểu Hiểu đã luôn dẫn đo, không biết rốt cuộc có nên nhân cơ hội này để gặp An Diễm hay không.

Bởi vì, mọi chuyện đều là do sự ấu trĩ và thiếu lí trí của cô, đã khiến An Diễm gặp nhiều khổ sở như vậy, vả lại, đến tận bây giờ, cô vẫn chưa chính miệng nói một tiếng xin lỗi với An Diễm, bởi cô sợ An Diễm sẽ không tha thứ cho mình.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng quyết định hôm nay sẽ đến khu nhà giàu, giả vờ tình cờ Gặp An Điềm, từ đó có cơ hội nói tiếng xin lỗi.

Không biết An Điềm lúc nào mới đi thăm khu vực doanh Doanh nữa.

Lâm Hiểu Hiểu tháo kính, để lộ ra gương mặt nổi tiếng của mình, cô nhìn về phía căn biệt thự cách đó không xa, đợi An Điềm xuất hiện.

Trong biệt thự...

Cố Thiên Tuấn và Cố Thiên kỳ đã đến công ty, An An cũng đã đi học.

An Điềm đang thay quần áo trong phòng ngủ, chuẩn bị đến bệnh viện thăm Khu vực Doanh Doanh.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết lại như mọi hôm, bắt đầu kiểm chuyện.

“Sao hả? An Điềm thì có quyền ra lệnh, còn tôi thì không có quyền sao? Tôi đã nói là muốn ra ngoài chơi, bảo anh phải thêm vài vệ sĩ, tại sao anh lại không đồng ý?” Ninh Tuyết Tuyết toàn thân mặc đồ hiệu, đang nổi cơn tam bành với đội trưởng vệ sĩ.

“Cô Ninh, xin lỗi, nhưng cố Tổng đã nói, sự an toàn của cô An mới là trên hết.” Đội trưởng vệ sĩ nói rất lễ phép, nhưng giọng điệu thì kiên quyết không nhượng bộ.

“Chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi, có phải là đại tiểu thư gì đâu, suốt ngày cứ tỏ vẻ cao quý.” Ninh Tuyết Tuyết bất mãn lắm lắm, sau đó lại tiếp tục quát lên với đội trưởng vệ sĩ, “Tôi mặc kệ, tôi là đại tiểu thư của Ninh Thị, nếu tôi mà xảy ra chuyện gì thì các anh không gánh nổi trách nhiệm đâu. Bây giờ tôi trình trọng yêu cầu anh, phải phải thêm vài vệ sĩ, đảm bảo sự an toàn cho tôi!”

“Cô Ninh, xin cô đừng gây chuyện nữa, đội vệ sĩ chúng bắt buộc phải đặt sự an toàn của cô An Điềm lên hàng đầu...”

“Chuyện gì vậy?” An Điềm vừa bước ra phòng khách đã nghe thấy tiếng tranh luận của đội trưởng vệ sĩ và Ninh Tuyết Tuyết.

“Cô An.” Đội trưởng vệ sĩ vội vàng bước lên nói với An Điềm “Là thế này, Cố tổng biết hôm nay cô muốn ra ngoài, cho nên sáng nay lúc trước khi đến công ty đã dặn dò chúng tôi phải phải thêm người đến, nhưng cô Ninh Tuyết Tuyết hôm nay cũng muốn ra ngoài chơi, đồng thời còn yêu cầu toàn bộ chúng tôi phải đi theo cô ấy, cho nên mới...”

“Được, tôi biết rồi.” An Điềm gật đầu, nhìn về phía Ninh Tuyết Tuyết.

Ninh Tuyết Tuyết liếc nhìn An Điềm, vẻ mặt rất khó chịu.

Oán khí nặng như vậy thì chắc sống mệt mỏi lắm đây, An Điềm thầm lắc đầu trong lòng: Dù sau Ninh Tuyết Tuyết vài ngày nữa là về Mỹ rồi, mình cũng không nên so đo với cô ta làm gì. Hơn nữa nếu mình cứ tiếp tục so đo với Ninh Tuyết Tuyết thì chắc có lẽ cả hai đều sẽ không thể ra khỏi nhà được mất.

“Thế này đi, các anh cứ đi theo bảo vệ Ninh Tuyết Tuyết đi, tôi không có vấn đề gì đâu.” An Điềm rộng lượng nói với đội trưởng vệ sĩ.

“Chuyện này chắc chắn không được.” An Điềm vừa dứt lời, đội trưởng vệ sĩ đã ngay lập tức phản đối ý kiến của cô, vấn đề an toàn của An Điềm là công việc của họ, sau có thể làm như vậy được?

“Trời ạ, anh chỉ là một vệ sĩ thôi mà, sao lắm lời thế?” Ninh Tuyết Tuyết Khoanh tay trước ngực, lạnh lùng hừ một tiếng, “An Điềm cũng đã nói rồi, tại sao anh lại bảo là không được?”

“Cô...” Đội trưởng vệ sĩ nhìn Ninh Tuyết Tuyết, nếu không nể tình cô ta là bạn từ nhỏ của Cố tổng thì anh đã chẳng muốn phí lời với cô ta làm gì.

“Được rồi được rồi.” An Điềm cúi đầu nhìn điện thoại, thấy đã sắp đến giờ hẹn với Thẩm Sở Hà, thế nên liền khuyên nhủ đội trưởng, “Hay là thế này đi, anh cứ đưa phần lớn vệ sĩ đi bảo vệ Ninh Tuyết Tuyết, phần còn lại thì bảo vệ tôi, như vậy chẳng phải là ổn rồi sao?”

Khi An Diễm nói đến câu cuối cùng thì liền quay sang nhìn Ninh Tuyết Tuyết, tỏ ý rất rõ ràng: Đây là sự nhượng bộ cuối cùng của tôi rồi.

Nghe An Diễm nói đồng ý chỉ dẫn theo vài vệ sĩ, Ninh Tuyết Tuyết liền cúi mặt suy nghĩ, khóe môi nở nụ cười, nhưng rất mau chóng che giấu đi rồi tỏ vẻ miễn cưỡng: “Nếu An Diễm đã chịu nhượng bộ rồi thì tôi cũng không thể là người vô lí được, mọi chuyện cứ làm như thế đi!”

“Nhưng mà...”

“Được rồi!”

Đội trưởng vệ sĩ còn định nói gì đó, nhưng bị An Diễm ngắt lời, cô vừa nhìn điện thoại vừa nói: “Anh mau sắp xếp đi, nếu không sẽ muộn giờ của tôi đấy.”

Đội trưởng vệ sĩ đành phải thở dài, lặng lẽ đi sắp xếp.

Thế là, Ninh Tuyết Tuyết dẫn theo một đám vệ sĩ nghênh ngang rời khỏi biệt thự.

Còn An Diễm thì chỉ được đội trưởng vệ sĩ và một vệ sĩ khác hộ tống ra ngoài.

Khi chiếc xe chở An Diễm vừa rời khỏi biệt thự, Lâm Hiểu Hiểu đang chờ bên ngoài cũng vội vàng bẻ tay lái định đuổi theo.

Nhưng rồi cô chợt suy nghĩ, An Diễm từ sau khi bị bắt cóc hẳn đã nâng cao tinh thần cảnh giác, thế nên để tránh việc An Diễm phát hiện ra, Lâm Hiểu Hiểu quyết định chờ một chút, đợi khi chiếc xe của An Diễm chạy khá xa rồi cô mới bắt đầu bám theo.

An Diễm ngồi trong xe, ngắm nhìn chai nước hoa mà mình đã mua, trong lòng hi vọng lúc Khưu Doanh Doanh ngửi được mùi nước hoa này sẽ cảm thấy vui hơn một chút.

Lúc này, điện thoại của An Diễm chợt reo lên.

An Diễm rút điện thoại ra, nhìn thấy đó là Thẩm Sở Hà gọi đến thì liền nhấn nút nghe, “A lô, sở Hà, cô đang ở đâu? Tôi sẽ đến chỗ cô!”

“An Diễm, thật là ngại quá, xe của tôi hình như bị hỏng rồi, cô đến đón tôi được không?” Giọng của Thẩm sở Hà Nghe có vẻ rất lo lắng.

“Được rồi, cô gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến đón cô ngay!” An Diễm gật đầu, sau khi có địa chỉ của Thẩm sở Hà thì liền nói với đội trưởng vệ sĩ.

Đội trưởng vừa nghe đến địa chỉ ấy liền cau mày, “Cô An Diễm, địa chỉ mà bạn cô nói hình như phải đi qua một nơi rất vắng vẻ, nếu đi đường vòng sẽ an toàn hơn, nhưng sẽ hơi lâu một chút, không biết chúng tôi có thể đi đường vòng không?”

“Không sao đâu!” An Diễm lắc đầu, “Cứ đi theo đường bình thường là được, xe của Thẩm Sở Hà bị hỏng rồi, bắt cô ấy thân con gái phải đứng đợi ở đó một mình sẽ không hay chút nào.”

Đội trưởng do dự một lát, cuối cùng quyết định nghe theo lời An Diễm, chạy xe về địa chỉ mà An Diễm đã nói.

Nhưng cùng lúc đó, anh cũng mở ra một chiếc hộp màu đen trên xe, trong chiếc hộp đó có một nút bấm màu đỏ.

Nút màu đỏ này là nút khẩn cấp mà Cố Thiên Tuấn đã lắp đặt cho An Diễm, một khi An Diễm gặp phải nguy hiểm gì thì phải nhấn nút này, lúc đó điện thoại riêng và điện thoại ở văn phòng Cố Thiên Tuấn sẽ phát ra cảnh báo, như vậy anh sẽ biết ngay là An Diễm đã gặp nguy hiểm.

Lâm Hiểu Hiểu đang chạy phía sau xe của An Diễm lúc này cũng đột nhiên phát hiện ra xe của An Diễm rẽ vào một ngã rẽ lạ, liền cau mày: Đây hình như đâu phải đường đến bệnh viện! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

490. Chương 491

60491. Trong lúc Lâm Hiểu Hiểu đang suy nghĩ thì chợt trông thấy chiếc xe trước mặt mình cũng rẽ theo xe của An Diễm.

Mí mắt phải của Lâm Hiểu Hiểu chợt giật giật: Hình như từ lúc mình chạy ra khỏi khu nhà giàu thì chiếc xe này đã xuất hiện và cứ luôn bám theo sau xe của An Diễm.

Do ra khỏi khu nhà giàu thì đường phố sẽ rất tắc nghẽn, vậy nên Lâm Hiểu Hiểu lúc đầu không để ý.

Nhưng nơi mà An Diễm đang định đi hiện giờ hình như là một nơi rất vắng vẻ, chiếc xe này lẽ nào cũng đi vào con đường ấy sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Hiểu Hiểu cảm thấy thấp thỏm không yên, bàn tay nắm vô lăng bắt đầu túa mồ hôi: Là do mình sau khi bị bắt cóc đã trở nên quá đa nghi, hay An Diễm thật sự đã gặp nguy hiểm rồi?

Đã từng trải qua chuyện bị Chu Mộng Chỉ bắt cóc và lấy roi đánh vào người, Lâm Hiểu Hiểu lúc này như vẫn còn nghe được tiếng roi quất vào không khí vắng vắng bên tai.

Một tiếng két vang lên, Lâm Hiểu Hiểu bất giác dừng xe lại, thở hổn hển, sau đó đưa tay vào túi rút điện thoại ra, hốt hoảng tìm số điện thoại của An Diễm.

Nhưng khi kéo đến tận cuối cùng của danh bạ rồi, Lâm Hiểu Hiểu mới nhớ ra, từ sau khi An Diễm được cứu thì đã được bảo vệ rất nghiêm ngặt, họ không còn được tùy ý gặp mặt nhau nữa, cả đến số điện thoại liên lạc cũng không còn!

Đúng rồi! Phải gọi cho anh mình!

“Phải, bây giờ gọi điện cho anh, bảo với anh ấy rằng An Diễm có thể đang gặp nguy hiểm!”

Lâm Hiểu Hiểu vừa lẩm bẩm vừa bắt đầu hốt hoảng tìm số điện thoại của Lâm Kính Trạch.

Nhưng ngay khi vừa định bấm vào nút gọi, Lâm Hiểu Hiểu lại đột nhiên do dự: Tất cả mọi chuyện vừa rồi đều chỉ là do mình suy đoán, Nếu mình lại hiểu lầm thì sao? Như vậy không những không giúp được gì mà còn khiến cho An Diễm biết được mình đang bám theo cô ấy, liệu có khiến cô ấy càng thêm ghét mình không?

Thấy chiếc xe bí ẩn kia và xe của An Diễm đã chạy càng lúc càng xa, Lâm Hiểu Hiểu thật sự rất bồn chồn, bây giờ rốt cuộc phải làm sao đây?

Thôi vậy!

Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng nghiêng răng cật điện thoại vào túi rồi khởi động xe: Bây giờ cứ tiếp tục bám theo đi, khi nào phát hiện thấy dấu hiệu khả nghi rõ ràng thì hãy gọi điện báo cho anh cũng được!

Nhưng khi Lâm Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên nhìn thì xe của An Diễm và chiếc xe khả nghi kia đã không còn thấy đâu nữa rồi!

“Chết tiệt!” Lâm Hiểu Hiểu điên tiết đập tay vào vô lăng, trợn mắt nhìn ngó dáo dác xung quanh rồi mau chóng đạp ga, mong có thể đuổi kịp An Diễm.

Trong khi đó, đội trưởng vệ sĩ luôn cảnh giác quan sát xung quanh, lúc này cũng đã phát hiện ra chiếc xe khả nghi mà vừa rồi Lâm Hiểu Hiểu đã trông thấy, anh liền nhìn vào gương chiếu hậu rồi nói với An Diễm: “Cô An Diễm...”

“Sao?” An Diễm đang chơi điện thoại, đột nhiên nghe đội trưởng vệ sĩ gọi tên mình thì liền giật mình ngẩng đầu lên.

“Tôi cảm thấy chiếc xe sau lưng chúng ta...”

Rầm!

Đội trưởng vệ sĩ còn chưa dứt lời, chiếc xe đằng sau đã đột ngột tăng tốc, ngay lập tức đâm sầm vào xe của An Diễm

Cũng may An Diễm có thắt dây an toàn, nếu không thì đã theo quán tính mà ngã nhào ra phía trước rồi.

“Cô An Diễm, cô không sao chứ?” Đội trưởng vệ sĩ vội vàng quay lại nhìn An Diễm.

An Diễm nhặt điện thoại vừa đánh rơi lên, cất vào túi rồi phẩy tay nói: “Tôi không sao, vừa rồi có chuyện gì vậy?”

“...” Đội trưởng vệ sĩ thấy An Diễm không sao thì liền cảnh giác nhìn ra xung quanh, phát hiện nơi mình vừa đỗ xe lại là khu vực ngoại ô, nơi này rất vắng vẻ, ít có xe cộ qua lại, nếu muốn làm chuyện gì đó mờ ám thì đây chính là địa điểm tốt nhất.

Lúc này, trên chiếc xe có vẻ rất to kia chợt có hai người đàn ông bước xuống.

Ngay lập tức, đội trưởng vệ sĩ liền bảo An Diễm phải đóng cửa sổ xe lại.

An Diễm Tuy không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng nghiêm túc làm theo.

Vệ sĩ còn lại trông thấy cảnh này cũng liền từ từ đưa tay vào ngực nắm chặt khẩu súng của mình.

Cốc cốc cốc...

Hai người đàn ông nọ bước đến bên cạnh xe gõ nhẹ vào cửa sổ.

Tuy chỉ là hai người, nhưng đội trưởng vệ sĩ vẫn không lơ là cảnh giác, anh không mở cửa sổ, chỉ nghiêm túc nhìn hai người lạ ấy một cách cẩn thận rồi hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Thành thật xin lỗi, chúng tôi không cẩn thận tông vào xe của anh, xin hỏi anh có thể xuống xe để bàn chuyện đền bù với chúng tôi không?” Hai người đàn ông bên ngoài nói năng rất lịch sự.

“Không cần đâu.” Đội trưởng vệ sĩ lắc đầu, từ từ đưa tay ra muốn nhấn vào nút khẩn cấp.

Pằng!

Một tiếng động lớn vang lên, một viên đạn xuyên qua lớp kính dày bắn thẳng vào bàn tay của đội trưởng.

Vệ sĩ ngồi bên cạnh anh giật bắn mình, lập tức rút súng ra chĩa về phía hai người đang đứng ngoài cửa sổ.

Nhưng lại thêm một tiếng súng vang lên, vệ sĩ kia còn chưa kịp bóp cò thì máu trên đầu đã tuôn ra xối xả, chiếc xe của An Diễm không biết từ lúc nào đã bị một đám người vây quanh.

“Á!”

Máu từ đầu người vệ sĩ kia bắn vào mặt An Diễm khiến cả người cô như không còn suy nghĩ được gì nữa! Cô thậm chí còn quên cả việc nhắm mắt, chỉ ngẩn người nhìn hỗn hợp dịch não và máu chảy ra từ vết thương trên đầu anh ta!

Đội trưởng vệ sĩ biết đồng đội của mình đã chết, nhưng anh không quay đầu lại, vì anh biết trách nhiệm của mình là phải bảo vệ An Diễm.

Đội trưởng cố nhịn cơn đau, tiếp tục đưa bàn tay còn lại ra, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là phải bấm được cái nút này thì cô An Diễm mới có khả năng được cứu!

Pằng pằng pằng!

Một loạt tiếng súng nổ vang lên, bàn tay và vai trái của đội trưởng vệ sĩ đã bị thương nặng, cơn đau và máu chảy ra khiến ý thức của anh dần trở nên mơ hồ.

Lúc này, đám người vừa bắn nát chiếc xe bước đến mở cửa ra.

Ngay khi ý thức của An Diễm vừa trở lại thì một họng súng lạnh băng đã áp ngay vào huyệt thái dương của cô.

Mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra từ trán của An Diễm, cô mấp máy môi, nhưng không biết nói gì, càng không biết phải làm gì.

“Xuống xe!” Người đàn ông cầm súng lạnh lùng ra lệnh cho An Diễm.

An Điềm trần trần nhìn vào người vệ sĩ đã chết và đội trưởng vệ sĩ lúc này đã hôn mê, một cảm giác đau xót dâng tràn: Tại sao mọi chuyện lại đột nhiên xảy ra thế này? Hai người họ vừa rồi còn nói chuyện với mình, tại sao bây giờ lại biến thành một vũng máu rồi?”

Tại sao?

“Xuống xe!” Người đàn ông cầm súng dí sát khẩu súng vào huyệt thái dương của An Điềm.

An Điềm cắn chặt môi, dặn mình lúc này không được khóc, nếu bây giờ mình ngoan ngoãn bước ra thì có khi sẽ có người qua đường đến cứu đội trưởng vệ sĩ.

Thế là cô nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu rồi bước xuống xe.

Người đàn ông nọ vẫn dí súng sát vào đầu An Điềm, còn những tên còn lại thì vây lấy cô, ép cô đi đến chiếc xe của chúng.

“Lên xe!” Người đàn ông phía sau hung bạo đẩy An Điềm vào xe.

An Điềm loạng choạng bổ nhào vào trong xe, đầu gối đau điếng.

Đám người ấy vẫn nhìn chằm chằm vào An Điềm, sau đó đóng mạnh cửa xe lại rồi lái đi.

491. Chương 492

60492.Lúc này, Lâm Hiểu Hiểu đang dáo dác tìm An Điềm chợt trông thấy chiếc xe của An Điềm đỗ lại bên đường.

Lâm Hiểu Hiểu vội vàng phanh xe lại, bước đến nhìn.

Khi trông thấy đội trưởng vệ sĩ và người vệ sĩ kia đổ gục trong đồng máu, Lâm Hiểu Hiểu sợ đến mức thét lên rồi ngã phịch xuống đất, phải mất một lúc lâu mới có thể run rẩy lồm cồm bò dậy.

Cô chống tay lên cửa xe, đầu óc trống rỗng nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Lúc này, đội trưởng vệ sĩ đang hôn mê chợt từ từ mở mắt.

“Á!” Lâm Hiểu Hiểu sợ hãi lùi lại, không biết người trước mặt mình là người hay ma, thấy gương mặt đầy máu của anh đang mấp máy môi mà kinh hãi đến mức không biết nói gì.

“Tôi...” Đội trưởng cố hết sức đảo mắt nhìn về phía chiếc nút đỏ trên xe.

Lâm Hiểu Hiểu đang quá sợ nên hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của đội trưởng, cô sững người một lúc lâu mới nghĩ ra mình nên làm gì.

Lâm Hiểu Hiểu lau mồ hôi trên trán, nhìn vào trong xe, không thấy bóng dáng An Điềm đâu mới quay sang đội trưởng vệ sĩ đang thoi thóp mà thều thào hỏi: “An... An Điềm đâu?”

Đội trưởng do mất máu quá nhiều nên không còn động đậy được nữa, anh cố dùng chút ý chí còn sót lại của mình giơ ngón tay lên, nhưng cũng chỉ hơi động đậy được một chút thôi.

Hướng ngón tay và ánh mắt đội trưởng đều chỉ về phía chiếc nút đỏ.

Lâm Hiểu Hiểu lúc này mới thoát ra được sự sợ hãi, nhìn theo ánh mắt của đội trưởng vệ sĩ thì trông thấy chiếc nút đỏ, bèn hỏi: “Anh muốn tôi nhấn cái nút đó à?”

Ánh mắt tối sầm của đội trưởng vệ sĩ chợt sáng bừng lên, anh cố hết sức chớp mắt, tỏ rõ ý mình đúng là như vậy!

Lâm Hiểu Hiểu mím môi rồi nhấn nút.

Ngay lập tức, trong tòa nhà văn phòng Cổ Thị cách đó rất xa liền vang lên một tiếng còi inh ỏi chói tai.

Cố Thiên Tuấn đang họp lập tức giật bản mình, vội vàng phóng như bay khỏi phòng họp, mặc kệ các nhân viên ngỡ ngác nhìn nhau.

Trương Hiến Hy ngồi cuối phòng họp và Cố Thiên Kỳ đang ngồi ngả ngón trên ghế, trông thấy dáng vẻ này của Cố Thiên Tuấn thì liền sững người, sau đó cũng vội vàng chạy ra khỏi phòng họp.

Khi hai người chạy ra ngoài thì đã không còn thấy bóng dáng Cố Thiên Tuấn đâu nữa rồi.

Trương Hiến Hy vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, vội vàng rút điện thoại ra.

Đúng lúc ấy, vừa hay Cố Thiên Tuấn cũng gọi điện đến.

Trương Hiến Hy vội vàng nghe máy, còn chưa kịp nói gì thì giọng nói lạnh lùng của Cố Thiên Tuấn từ đầu dây bên kia đã vang lên: “An Điềm gặp chuyện rồi, tôi đã đặt định vị trong điện thoại của cô ấy, vừa rồi xem thì thấy vị trí của An Điềm đang ở một con đường vắng vẻ cách khu nhà giàu không xa, hiện đang hướng về bờ biển phía đông thành phố H! Bây giờ tôi sẽ đến đó, anh mau sắp xếp người đi.”

Trương Hiến Hy cố gắng hết sức tiếp thu thông tin bất ngờ này trong thời gian nhanh nhất, anh gật đầu ừ một tiếng rồi cúp máy, sau đó mau chóng rời đi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Thiên Kỳ kéo tay Trương Hiến Hy lại hỏi.

“An Điềm gặp chuyện rồi.” Trương Hiến Hy chỉ nói một câu như thế rồi giằng tay Cố Thiên Kỳ ra mà bước đi thẳng.

Nhiên Nhiên bị bắt cóc sao?

Bàn tay Cố Thiên Kỳ còn chưa kịp thu về đã cứng đờ.

Sau một phút hoảng loạn, Cố Thiên Kỳ lập tức nghĩ ra vô vàn khả năng trong đầu: Cố Thiên Tuấn có rất nhiều kẻ thù, nhưng chẳng ai có gan dám bắt cóc Nhiên Nhiên cả, huống hồ thân phận của Nhiên Nhiên bây giờ còn chưa công khai, người ngoài không thể biết được sự quan trọng của Nhiên Nhiên đối với Cố Thiên Tuấn.

Còn về Chu Hán Khanh thì hoàn toàn không có năng lực này!

Thẩm Sở Hà?

Cố Thiên Kỳ nghiêng rằng, cô ta không có cái gan này đâu!

Ninh Tuyết Tuyết...

Bàn tay vừa thả lỏng của Cố Thiên Kỳ lại nắm chặt lại: Nếu đây là hành động ngu ngốc do Ninh Tuyết Tuyết gây ra thì mình nhất định sẽ cho cô ta nếm mùi đau khổ!

Cố Thiên Kỳ cố kìm cơn giận, hít thở sâu một chút rồi quay người đi tìm Ninh Tuyết Tuyết.

Khi nhấn nút thang máy, máu trong người Cố Thiên Kỳ như lại muốn sôi lên, anh lại phải hít thở sâu thêm vài lượt nữa mới không khiến bản thân mất đi khả năng suy nghĩ.

Đúng lúc đó thì điện thoại của Cố Thiên Kỳ chợt vang lên.

Cố Thiên Kỳ trầm ngâm một lúc rồi vừa rút điện thoại ra nghe vừa nhìn số báo hiệu tầng trong thang máy: “Thẩm Sở Hà, bây giờ tôi phải đi tìm Ninh Tuyết Tuyết, chuyện này rất quan trọng, đừng có làm phiền tôi!”

“Thiên Kỳ, nghe giọng cậu có vẻ rất lo lắng, có phải vì chuyện của An Điềm không?” Giọng của Thẩm Sở Hà âm u vọng lại từ bên kia đầu dây.

Cố Thiên Kỳ lập tức sững người, bàn tay cầm điện thoại liền nổi gân xanh: “Thẩm Sở Hà, cô to gan lắm! Thì ra là cô!”

Trước cơn giận của Cố Thiên Kỳ, Thẩm Sở Hà ở đầu dây bên kia lại thở phào nhẹ nhõm: “An Điềm quả nhiên đã bị bắt cóc...”

“Thẩm Sở Hà, bây giờ tôi ra lệnh cho cô, mau nói cho tôi biết Nhiên Nhiên đang ở đâu!”

“Thiên Kỳ, cậu đến gặp mình đi, bây giờ mình đang ở căn hộ trong trung tâm thành phố, cậu gặp người của mình thì sẽ biết An Diễm đang ở đâu...”

Thẩm Sở Hà nói xong liền cúp máy.

“A lô? A lô? A lô? Shit!”

Cố Thiên Kỳ văng tục xong liền chạy như điên xuống lầu, muốn mau chóng tìm gặp Thẩm Sở Hà, cứu Nhiên Nhiên ra rồi đuổi ả điên Thẩm Sở Hà này ra khỏi thành phố H!

Thẩm Sở Hà cúp máy xong thì thần nhiên nhìn ra cửa, chờ sự xuất hiện của Cố Thiên Kỳ.

Thẩm Sở Hà không hoảng loạn, cũng không sợ hãi, mà ngược lại rất thông dong và bình tĩnh, vì cô biết khi Cố Thiên Kỳ đến đây, nghe cô nói xong rồi thì chắc chắn sẽ thay đổi thái độ.

Thật ra, ngay khi gặp Ninh Tuyết Tuyết, Thẩm Sở Hà đã bắt đầu đánh một nước cờ quan trọng, mà nước cờ này, Susan không biết, Cố Thiên Kỳ không biết, thậm chí ngay cả Ninh Tuyết Tuyết bị Thẩm Sở Hà lợi dụng cũng không biết.

Thẩm Sở Hà đã cố ý nói những lời khiến Ninh Tuyết Tuyết đổ kị, để Ninh Tuyết Tuyết nảy sinh ý đồ muốn hãm hại An Diễm, sau đó lại vào lúc thích hợp mà ra tay giúp Ninh Tuyết Tuyết.

Đám người định bắt cóc An Diễm hẳn phải cảm thấy rất ngạc nhiên, tại sao xe của An Diễm không đi chỗ nào khác mà lại đâm đầu vào một con đường vắng vẻ?

Đó chẳng phải là do Thẩm Sở Hà nhìn thấy thời cơ chín muồi rồi nên mới tạo cơ hội cho họ đó sao?

Thẩm Sở Hà cũng mong Ninh Tuyết Tuyết có thể được việc một chút, sẽ giải quyết được An Diễm trước khi Cố Thiên Kỳ tìm ra! Nếu thế thì cô ta chẳng cần phải ra tay cũng có thể hoàn toàn trừ khử được An Diễm!

Nghĩ đến đó, Thẩm Sở Hà liền xòe bàn tay ra, đặc ý tán thưởng: Đôi bàn tay của mình rất trắng trẻo mảnh mai, móng tay được mài giữa rất đẹp, vừa trong trẻo lại vừa hồng hào, mà điều quan trọng nhất là đôi bàn tay này trước nay chưa bao giờ nhuộm máu, thế nhưng lại có thể làm được rất nhiều việc không thể tin được!

Ngay cả một Cố Thiên Kỳ thông minh vô đối mà cũng bị mình nắm trong lòng bàn tay!

Chủ động nói ra chuyện An Diễm bị bắt cóc, chủ động bảo Cố Thiên Kỳ đến tìm mình.

Thẩm Sở Hà đang tự chui đầu vào rọ sao?

Không, không phải!

Thẩm Sở Hà nhướn miệng cười: Nước cờ này chỉ mới là bắt đầu thôi, kịch hay vẫn còn ở phía sau!

An Diễm mất tích, Cố Thiên Kỳ nhất định sẽ bỏ mặc Cố Thị, vậy thì đây sẽ là cơ hội tốt nhất để Cố Thiên Kỳ ra tay chiếm Cố Thị!

Mình đang giúp cậu ấy! Thiên Kỳ nhất định sẽ rất cảm kích mình!

Nghĩ đến đó, Thẩm Sở Hà liền nho nhã rót một li rượu vang rồi ngồi xuống ghế sofa cao cấp, nhấp từng ngụm rượu, thông dong đợi Cố Thiên Kỳ xuất hiện.

492. Chương 493

60493.Trong khi đó...

Lâm Hiểu Hiểu sau khi ấn cái nút đỏ lại lo lắng hỏi đội trưởng vệ sĩ: “An Diễm đang ở đâu?”

Nhưng đội trưởng sau khi trông thấy Lâm Hiểu Hiểu nhấn nút rồi thì đã yên tâm thở phào nhẹ nhõm rồi ngắt đi.

“Ấy ấy ấy, anh đừng ngắt đi!” Lâm Hiểu Hiểu hốt hoảng, cau mày đi qua đi lại mấy lượt, đột nhiên nhìn thấy trên con đường nhỏ này có dấu vết bánh xe rất mới.

Lâm Hiểu Hiểu thấy dấu bánh xe ấy còn rất rõ ràng, lập tức quay trở lại xe của mình.

Vừa mới căng thẳng đạp lên chân ga, Lâm Hiểu Hiểu lại đột nhiên khựng lại, rút điện thoại ra gọi.

Người ở đầu dây bên kia còn chưa kịp nói gì, Lâm Hiểu Hiểu đã hét lên: “Anh ơi! An Diễm xảy ra chuyện rồi! Bây giờ em sẽ đi cứu cô ấy! Ở đây đang có người bị thương, anh mau gọi cho bệnh viện đi!”

Lâm Hiểu Hiểu nói xong liền cúp máy.

Sau khi gửi định vị của mình cho Lâm Kính Trạch, Lâm Hiểu Hiểu liền phóng xe hết tốc lực về phía trước.

“Hiểu Hiểu! Em nói cái gì thế? Giờ em đang ở đâu? Ở yên đấy đừng có đi lung tung! Anh sẽ đến chỗ em ngay! A lô? A lô? A lô?”

Lâm Kính Trạch còn chưa dứt lời thì đã nghe một tràng tút tút trong điện thoại, anh tức giận hừ một tiếng, rồi không kịp mặc cả áo khoác, vừa gọi điện vừa chạy ra khỏi văn phòng...

Ánh nắng hôm nay rất rực rỡ, mùa hè đã đến, thời tiết nóng bức càng làm cho con người ta dễ nổi nóng hơn.

Nhưng cảm giác của An Diễm lúc này lại hoàn toàn ngược lại, huyết thái dương của cô đang bị một khẩu súng lạnh băng chĩa vào, cảm giác cận kề cái chết ấy khiến toàn thân An Diễm như bị đông cứng lại.

Sau khi nhắm mắt hít thở sâu vài lượt, An Diễm mới dần bình tĩnh lại.

An Diễm còn nhớ Cố Thiên Tuấn từng nói với cô, sẽ không để cô gặp phải bất kì tổn hại nào nữa, mà An Diễm cũng rất tin tưởng Cố Thiên Tuấn sẽ làm được.

Thế nên, điều cô cần làm lúc này là không được chọc giận đối phương, đảm bảo an toàn tính mạng cho mình, chờ Cố Thiên Tuấn đến giải cứu.

An Diễm đảo mắt, cố gắng lặng lẽ quan sát tình hình trong xe.

Trong xe có đến hơn mười người đàn ông, ăn mặc bình thường, mặt mũi cũng bình thường. Nếu những người này mà đi giữa đám đông thì An Diễm chắc chắn không thể ngờ được chúng lại là những con quỷ cầm súng trong tay sẵn sàng nổ súng bắn chết người khác!

Hai người đàn ông vừa rồi giả vờ tông vào xe cô, lúc này đang ngồi hai bên trái phải của cô, còn dùng súng áp chế cô.

Người đang lái xe trông như thế nào thì An Diễm không quan tâm lắm.

Nhưng gã đàn ông ngồi ở ghế bên cạnh thì cho dù chỉ nhìn được một phần ba gương mặt, An Diễm cũng vẫn nhận ra.

Bởi hẳn ta chính là người vừa rồi đã giương súng bắn chết người vệ sĩ kia, còn bắn bị thương đội trưởng vệ sĩ nữa!

Một cơn phản nộ dâng trào trong ngực An Diễm, cô trừng mắt nhìn gã đàn ông đó: Đợi sau khi Cố Thiên Tuấn cứu được mình rồi thì cái tên đó nhất định sẽ chết rất thê thảm.

Có thể do sự căm hận của An Diễm quá rõ ràng nên đã thu hút sự chú ý của gã đàn ông đó.

“Này, cô đang nhìn cái gì thế?” Hắn ta lạnh lùng quát lên.

An Diễm giật mình vội thu lại cảm xúc, khẽ nuốt nước bọt rồi cúi mặt xuống, không nói gì.

Thấy An Diễm ngoan ngoãn như vậy, hai người đàn ông ngồi hai bên đều hài lòng gật đầu.

Cũng vừa nhớ lại chuyện xảy ra lúc này, người đàn ông ngồi cạnh An Diễm chợt nhìn người ngồi cạnh tài xế hỏi: “Đại ca, vừa rồi anh đã bắn chết tên vệ sĩ kia, vậy sao không bắn chết luôn tên lái xe?”

Người được gọi là đại ca kia suy nghĩ một lúc rồi nói: “Kế hoạch ban đầu của chúng ta chỉ là đi theo xe của người phụ nữ này rồi bắt cóc cô ta, nhưng tên tài xế đó lại chở người phụ nữ này đến một nơi hẻo lánh vắng vẻ tiện cho chúng ta hành sự, tao không biết nó có phải là người do Vương tổng sắp xếp hay không, vậy nên đã cho nó cơ hội sống, dù sao với thể lực của Vương tổng thì cũng chẳng có người nào dám điều tra chúng ta!”

“Đại ca đúng là thông minh!” Tên cầm súng ngồi cạnh An Diễm kia lập tức nịnh bợ.

Gã đàn ông ngồi cạnh tài xế cười khẩy một cái rồi không nói gì nữa.

Nghe cuộc đối thoại của họ, An Diễm trầm tư lờ mờ trong lòng: Cái tên được gọi là đại ca này đúng là ngốc mà! Đội trưởng vệ sĩ tràn đầy trách nhiệm, trung thành như vậy, sao có thể là cùng một bọn với chúng chứ?

Nhưng mà...

Con đường mình vừa đi lúc này, đúng là rất tiện cho bọn người này ra tay bắt cóc mình.

Đột nhiên, trong đầu An Diễm liền bật ra một suy nghĩ: Đó là con đường mà Sở Hà đã bảo mình đi!

Không, Sở Hà chắc chắn không phải cố ý đâu!

Huống hồ, nếu Sở Hà thật sự là cùng một giuộc với bọn bắt cóc này thì cái tên đại ca kia đã không ngồi phân tích xem đội trưởng vệ sĩ có phải là người của chúng hay không rồi.

Nghĩ đến đây, An Diễm khẽ cúi gầm mặt, tự an ủi bản thân rằng đây chỉ là sự trùng hợp mà thôi, việc mình bị bắt cóc không liên quan gì đến đội trưởng vệ sĩ và Sở Hà cả!

An Diễm cắn môi, đưa mắt nhìn ra ngoài xe, phát hiện chiếc xe hình như đang chạy về phía bờ biển.

Đám người bắt cóc mình rốt cuộc là ai? Bọn chúng bắt cóc mình với mục đích là gì? Mà người chuẩn bị gặp mình đây sẽ là ai?

Trong căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố...

Thẩm Sở Hà vẫn đang ngồi nhấp từng ngụm rượu, còn chưa uống xong li thứ hai thì Cố Thiên Kỳ đã tông cửa xông vào.

Thẩm Sở Hà nghe tiếng động mạnh nhưng vẫn không hốt hoảng, chỉ chậm chậm đưa mắt lên nhìn.

Cố Thiên Kỳ lúc này đang mặc bộ đồ vest màu xanh nhạt, bên trong là áo sơ mi trắng, cà vạt có hơi xộc xệch, có lẽ do vừa rồi chạy vội qua nên không kịp chỉnh lại.

Tóc của anh cũng có hơi rối, tóc mái vốn luôn được vuốt cao nay có vài sợi rũ xuống, Thẩm Sở Hà trông thấy, khẽ nhoen miệng cười, cảm thấy anh trông rất đáng yêu.

Nhưng ánh mắt của anh thì không đáng yêu chút nào.

Thẩm Sở Hà giấu đi nụ cười, nhìn thẳng vào mắt Cố Thiên Kỳ, thấy trong ánh mắt ấy tràn ngập sự phẫn nộ tức giận và có một chút hung bạo nữa.

Thẩm Sở Hà ít khi nào trông thấy Cố Thiên Kỳ như vậy, cô biết rõ anh vốn là người lạnh lùng khát máu, nhưng khi đối diện với kẻ địch thì lúc nào cũng giữ vẻ mặt thản nhiên.

Thời gian trước mình vì cậu ấy mà đã nghĩ ra nhiều mưu kế, được cậu ấy khen ngợi là thông minh, còn thường xuyên nở nụ cười ấm áp với mình nữa.

Nhưng bây giờ chỉ vì An Diễm mà cậu ấy lại nhìn mình bằng ánh mắt này.

Móng tay cô từ từ bấm vào lòng bàn tay, đến khi móng tay sắc nhọn ấy hằn sâu vào da, tạo nên một vết đỏ bầm đáng sợ.

Thẩm Sở Hà, mày phải nhớ rõ cơn đau này, tất cả những nỗi buồn tủi và đau đớn này đều là do An Diễm mang đến cho mày!

Vậy nên bất luận ra sao, mày cũng phải cho cô ta nếm mùi đau khổ gấp trăm ngàn lần nỗi đau hiện giờ mày phải chịu!

Thẩm Sở Hà liên tục cảnh cáo bản thân, còn Cố Thiên Kỳ cũng nhìn chăm chăm vào cô rồi từ từ tiến đến trước mặt.

Rồi anh không do dự mà nắm lấy cái cổ trắng ngần của Thẩm Sở Hà, không nói gì cả, chỉ cắn phần nắm chặt bàn tay lại: Thẩm Sở Hà, cô đúng là đáng chết!

493. Chương 494

60494.“...” Gương mặt trắng hồng của Thẩm Sở Hà lập tức trở nên đỏ bừng một cách không tự nhiên. Lực ở tay Cố Thiên Kỳ càng tăng lên thì màu đỏ ấy cũng dần trở nên nhạt đi, cuối cùng biến thành một màu trắng xanh đáng sợ...

“Thiên... Thiên Kỳ.” Cho dù cảm thấy mình sắp ngạt thở đến nơi rồi, nhưng Thẩm Sở Hà vẫn giữ nguyên nụ cười thần nhiên, mấp máy môi thêu thào nói: “Nếu cậu giết chết mình thì sẽ không bao giờ biết được Nhiên Nhiên đang ở đâu đâu.”

Cố Thiên Kỳ đang phần nộ cực điểm chợt sững người, sau đó đẩy mạnh Thẩm Sở Hà về phía ghế sofa.

“Bịch” một tiếng, Thẩm Sở Hà ngay lập tức ngã ra ghế.

Cố Thiên Kỳ bước lên áp sát, đưa bàn tay lạnh ngắt của mình nắm chặt cằm Thẩm Sở Hà, trong đôi mắt ửng lóe lên một ánh nhìn khát máu: “Nhiên Nhiên đang ở đâu?”

Thẩm Sở Hà nhìn Cố Thiên Kỳ, ánh mắt tràn đầy tình cảm, cô khẽ mấp máy môi, lắc đầu nói: “Mình không biết.”

Cố Thiên Kỳ ngẩn người, sau đó bật cười trong phần nộ: “Thẩm Sở Hà, cô đùa tôi đấy à?”

“Mình không dám.” Thẩm Sở Hà đưa tay khẽ chạm vào gương mặt đẹp trai của Cố Thiên Kỳ, cười đau khổ, “Nhưng nếu mình không nói là biết An Diễm ở đâu thì cậu có đến tìm mình không?”

Cố Thiên Kỳ chộp mạnh lấy cổ tay Thẩm Sở Hà, đôi mày kiếm bất giác cau lại: Anh càng ngày càng chán ghét Thẩm Sở Hà rồi, Nhiên Nhiên mất tích, vậy mà cô ta lại dám nói dối lừa anh đến đây! Anh ghét nhất cái dáng vẻ tỏ vẻ đầy tình cảm nhưng đầu óc lại như một kẻ điên thế này!

Cố Thiên Kỳ gạt tay Thẩm Sở Hà ra, từ từ đứng dậy, quay lưng lại với Thẩm Sở Hà trên ghế sofa: “Cô về Mỹ đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền bước nhanh ra cửa, giờ anh cần phải mau chóng đi tìm Nhiên Nhiên.

“Thiên Kỳ.” Thẩm Sở Hà đứng phắt dậy, lao về phía Cố Thiên Kỳ, ôm lấy anh từ đằng sau, hai tay giữ chặt lấy hông anh, giọng nói có hơi nức nở, “Thiên Kỳ, cậu đừng đi, mình không cho cậu đi.”

“Đồ điên.” Cố Thiên Kỳ lạnh lùng thốt ra hai chữ ấy rồi hất tay Thẩm Sở Hà ra, tiếp tục bước đi.

Thẩm Sở Hà bị hất tay ra, đứng ngây người tại chỗ, nhìn bóng dáng Cố Thiên Kỳ đi càng lúc càng xa, đến khi anh đưa tay ra mở cửa.

“Thiên Kỳ, đây là một cơ hội tốt, cũng là cơ hội duy nhất đấy!”

Ngay khoảnh khắc Cố Thiên Kỳ chuẩn bị bước ra, Thẩm Sở Hà chợt hét to lên câu ấy.

Cố Thiên Kỳ không hiểu Thẩm Sở Hà đang muốn nói gì, liền nghi hoặc đứng lại, nhưng không quay lại nhìn cô.

Thấy Cố Thiên Kỳ đứng lại, Thẩm Sở Hà liền đắc ý nhướn miệng cười, cô ta biết mình mới là người thông minh nhất, sẽ luôn nghĩ ra được cách tốt nhất để giúp cho Thiên Kỳ, thế nên anh sẽ không thể rời xa cô được!

“Thiên Kỳ...” Thẩm Sở Hà từ từ bước đến cạnh Cố Thiên Kỳ, “Tuy mình không biết An Điềm đang ở đâu, nhưng nếu suy nghĩ kĩ thì gần đây người có thù với An Điềm và có gan bắt cô ấy chỉ có một mình Ninh Tuyết Tuyết thôi.”

Cố Thiên Kỳ ngăn người: Quả nhiên Ninh Tuyết Tuyết đã bắt cóc Nhiên Nhiên!

Thẩm Sở Hà tiếp tục nói: “Chuyện này chắc cậu cũng đã đoán ra rồi, nhưng cậu có từng nghĩ, việc An Điềm mất tích chính là cơ hội tốt nhất để cậu đoạt được Cố Thị chưa? Nếu cậu có được Cố Thị rồi thì An Điềm không phải sẽ ở cạnh cậu sao? Đó không phải ước mơ lớn nhất từ trước đến nay của cậu sao?”

Cố Thiên Kỳ đang đứng ngăn người, ánh mắt chợt sáng lên, do dự một lúc, cuối cùng đóng cửa rồi quay lại nhìn Thẩm Sở Hà, “Ý cô là sao?”

“Quả nhiên người trong cuộc thì luôn u mê.” Thẩm Sở Hà lắc đầu, cố gắng giấu đi nụ cười đau khổ và đố kị, “Thiên Kỳ, với trí thông minh của cậu thì đáng lẽ phải phát hiện ra cơ hội này sớm hơn mình chứ, nhưng cậu lại vì An Điềm mà rồi trí đến mức này, làm cho mình buồn thật đấy.”

“Tôi rất ghét nghe mấy lời nhảm nhí!”

“Thiên Kỳ, cậu nghĩ kĩ xem, An Điềm mất tích, Cố Thiên Tuấn nhất định sẽ điên cuồng đi cứu cô ấy, cho dù có vượt qua khó khăn mà cứu được An Điềm về thì với việc anh ta xem trọng An Điềm, trong một khoảng thời gian nhất định cũng sẽ luôn tập trung quanh An Điềm.”

Đôi mắt Thẩm Sở Hà ánh lên tia nhìn sắc lạnh, tiếp tục nói: “Vậy thì một người vừa là giám đốc marketing vừa có một số lượng lớn cổ phần trong Cố Thị là cậu, bây giờ đã đến lúc giao lưu với mấy đối tác kia rồi đấy, như vậy, khi Cố Thiên Tuấn nhận ra mọi chuyện thì đã bị đá khỏi cái chức tổng tài rồi!”

Hai mày Cố Thiên Kỳ quả nhiên giãn ra, bất giác nắm chặt bàn tay lại: Lời của Thẩm Sở Hà rất có lí, nếu mình có thể tranh thủ lúc Cố Thiên Tuấn lơ là lần này mà bắt đầu tiến hành kế hoạch thì cho dù Cố Thiên Tuấn trước đó có cảnh giác thế nào đi nữa, bây giờ cũng sẽ không trở tay kịp. Đúng là mình đã quá hoảng loạn mà không nghĩ ra được điều này!

Nhưng mà...

Cố Thiên Kỳ suy nghĩ một lúc, trong đầu lại hiện lên gương mặt của An Điềm.

Chỉ sợ có điều bất trắc xảy ra, nếu Nhiên Nhiên mà gặp chuyện gì thì cho dù anh có lấy được Cố Thị cũng chẳng còn tác dụng gì nữa!

Thẩm Sở Hà không ngờ khi Cố Thiên Kỳ nghe đến kế hoạch này mà vẫn còn do dự, liền vội vàng bước lên nói lớn: “Thiên Kỳ, cậu còn do dự gì nữa? Cơ hội bày ra trước mắt rồi, nếu cậu cứ để nó vượt đi mất thì chẳng phải đã uống công chuẩn bị suy tính bao nhiêu năm qua sao?”

Cố Thiên Kỳ nhắm mắt, lồng ngực chợt đau nhói bởi những mâu thuẫn hiện giờ: Đúng như Thẩm Sở Hà nói, cơ hội lần này ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ thì sẽ không có lại nữa.

Nhưng bảo anh không được lo cho Nhiên Nhiên mà phải toàn tâm toàn ý chiếm lấy Cố Thị thì anh thật sự không làm được!

“Thiên Kỳ, cậu đang lo cho An Điềm đúng không?” Thẩm Sở Hà nhìn gương mặt lạnh băng của Cố Thiên Kỳ, ngay lập tức đoán ra Cố Thiên Kỳ do dự là vì An Điềm.

Cố Thiên Kỳ chỉ nhắm mắt, không nói gì.

Thẩm Sở Hà không kim được mà cười khẩy: “Thiên Kỳ, cậu lo cho An Điềm như thế có phải là quá lỗ rồi không?”

Cố Thiên Kỳ hít một hơi thật sâu rồi mở mắt nhìn Thẩm Sở Hà, nhưng vẫn không nói gì, một người luôn quyết đoán như anh mà lần này lại thật sự cảm thấy do dự.

Thẩm Sở Hà trầm ngâm rặng, hít một hơi thật sâu rồi giải thích kĩ lưỡng: “Thiên Kỳ, trước đây mỗi lần chỉ năm năm mười phần trăm thắng thôi thì cậu cũng đều sẽ dốc hết sức mà làm, nhưng bây giờ đã nắm chín mươi phần trăm trong tay rồi mà cậu vẫn cứ do dự! Cậu tưởng Cố Thiên Tuấn làm tổng tài Cố Thị chẳng là gì cả sao? Lẽ nào anh ta không thể cứu được An Điềm? Thiên Kỳ, cậu vì An Điềm mà đã mất hết nhuệ khí của mình rồi!”

Nghe lời nhắc nhở của Thẩm Sở Hà, đôi mày Cố Thiên Kỳ chợt giãn ra: Đúng rồi, năng lực của Cố Thiên Tuấn có vài mặt ngay cả mình cũng không bì được, việc cứu Nhiên Nhiên đối với anh ta đương nhiên dễ như trở bàn tay.

Đúng là do mình đã quá quan tâm đến Nhiên Nhiên nên vào những lúc cần đưa ra quyết định quan trọng thì lại do dự.

494. Chương 495

60495.“Thiên Kỳ, cuối cùng cậu cũng đã nghĩ thông suốt rồi.” Thẩm Sở Hà thấy biểu cảm ấy của Cố Thiên Kỳ thì biết ngay kế hoạch của mình đã thành công.

Giúp Cố Thiên Kỳ chiếm được vị trí tổng tài Cố Thị cũng luôn là tâm nguyện của Thẩm Sở Hà. Chỉ khi giúp Cố Thiên Kỳ có được thứ anh muốn thì Cố Thiên Kỳ mới biết cô thông minh và tài trí thế nào, từ đó sẽ càng xem trọng cô hơn.

Còn về An Điềm...

Thẩm Sở Hà cười khẩy, đợi sau khi Cố Thiên Kỳ lên được cái chức tổng tài Cố Thị rồi thì mình sẽ từ từ đối phó với cô ta, dù sao An Điềm bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ của mình.

Tất nhiên, Thẩm Sở Hà càng mong Ninh Tuyết Tuyết lúc này sẽ thông minh một chút, tốt nhất mau chóng xử lí An Điềm đi!

Làm như thế thì cơ hội Thiên Kỳ trở thành tổng tài Cố Thị sẽ càng nhiều hơn, còn cô sẽ bớt đi một tình địch, sau này sẽ ở bên Cố Thiên Kỳ an ủi anh.

Có điều, khả năng ấy hầu như là không thể.

Bởi vì Thẩm Sở Hà biết, Ninh Tuyết Tuyết hoàn toàn không có bản lĩnh này, Cố Thiên Tuấn cũng sẽ không bao giờ để việc như vậy xảy ra.

Thế nên, Thẩm Sở Hà cảm thấy mình vẫn nên tính kế lâu dài, bây giờ điều cô ta cần làm chính là phải giúp Cố Thiên Kỳ lôi kéo được những cổ đông lão thành trong hội đồng quản trị.

Có được họ rồi thì những việc Cố Thiên Kỳ làm sau này chắc chắn sẽ vô cùng thuận lợi.

“Được rồi, Thiên Kỳ, nếu cậu đã quyết tâm trước tiên sẽ chiếm vị trí tổng tài tập đoàn Cố Thị, vậy chúng ta cần phải bàn bạc kĩ lưỡng xem tiếp theo sẽ làm gì.” Thẩm Sở Hà khoác tay Cố Thiên Kỳ, dỗ dành anh ngồi xuống, “Còn nhớ ở nhà hàng lần trước, cậu đã bảo là có một thành viên hội đồng quản trị có tiếng nói đã bị cậu nắm thóp rồi không?”

Cố Thiên Kỳ lập tức nhìn sang Thẩm Sở Hà, nhưng không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại: “Nghĩa là ngay từ lúc đó, cô đã biết Nhiên Nhiên sẽ xảy ra chuyện, đồng thời đã bắt đầu tính cách lợi dụng cơ hội Nhiên Nhiên gặp chuyện để giúp tôi chiếm được vị trí tổng tài sao?”

Thẩm Sở Hà cười không phủ nhận: “Thiên Kỳ, cậu đang hỏi tội mình đấy à?”

“Phải.”

“Lúc ấy mình vẫn chưa chắc chắn.” Thẩm Sở Hà lắc đầu, tỏ vẻ vô tội: Lúc ấy cô ta cũng chỉ là nhất thời nghĩ ra cách này, ai ngờ đầu óc Ninh Tuyết Tuyết lại kém cỏi như vậy, chỉ mới xúi giục một hai câu mà đã kích động đi làm ngay rồi.

“Cho dù như vậy thì cô cũng đã biết rồi có phải không?”

“Nếu mình nói cho cậu biết thì cậu có để việc ngày hôm nay xảy ra không?”

“Không.” Cố Thiên Kỳ lắc đầu chắc như đinh đóng cột.

“Nhưng nếu cậu ngăn cản việc hôm nay xảy ra thì cậu sẽ mất đi cơ hội tốt nhất để có được Cố Thị!” Thẩm Sở Hà vừa vén tóc mai ra sau tai vừa nhẹ nhàng nói, “Mình đi theo cậu đã nhiều năm rồi, đương nhiên biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Việc này mình giấu cậu cũng là vì muốn ngăn cậu làm việc theo cảm tính, và sự thật đã chứng minh mình làm như vậy là đúng.”

Cố Thiên Kỳ nhìn chằm chằm vào mặt Thẩm Sở Hà, chợt nhận ra người phụ nữ này thật sự quá thông minh, thông minh đến mức có lúc khiến chính Cố Thiên Kỳ cảm thấy cô còn nhiều mưu mô hơn cả anh tưởng nữa!

“Không có lần sau đâu đấy.” Cố Thiên Kỳ cảnh cáo Thẩm Sở Hà.

“Không còn lần sau nữa đâu.” Thẩm Sở Hà cười lắc đầu, “Lần này nếu thành công thì cậu sẽ trở thành tổng tài của tập đoàn Cố Thị, đến lúc đó thì còn ai dám động vào An Diêm nữa?”

Phải rồi, nếu mình trở thành tổng tài tập đoàn Cố Thị thì sẽ chẳng cần phải ngần ngại gì mà ở bên Nhiên Nhiên, đến lúc đó mình chắc chắn sẽ không để Nhiên Nhiên phải chịu một chút tổn hại nào!

Có lẽ do viễn cảnh Thẩm Sở Hà vẽ ra cho Cố Thiên Kỳ quá đẹp để nên đôi mày Cố Thiên Kỳ lúc này dần dần giãn ra, đồng thời cũng tha thứ cho việc Thẩm Sở Hà vừa rồi đã lừa anh.

“Được rồi, Thiên Kỳ, giờ chúng ta nên đi gặp vị cổ đông ấy đi nhỉ?” Thẩm Sở Hà vừa nói vừa chỉnh lại cà vạt cho Cố Thiên Kỳ.

Cố Thiên Kỳ gật đầu, đồng thời cũng nể mặt mà để yên cho Thẩm Sở Hà chỉnh lại cà vạt giúp mình.

“Lúc trước mình đã dặn Susan đi điều tra cổ đông ấy, bây giờ đã nắm được một vài chứng cứ, lại cộng thêm một số việc mà Chu Hán Khanh đã biết, chắc chắn lần này việc chúng ta nắm được cổ đông ấy trong tay là không thành vấn đề.”

Nghe Thẩm Sở Hà đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Cố Thiên Kỳ bất giác cảm thán: “Có sự giúp đỡ của cậu, tôi làm việc đúng là dễ dàng hơn nhiều.”

“Vậy khi nào cậu chủ đây trở thành đại tổng tài của tập đoàn Cố Thị thì đừng quên một nhân vật nhỏ nhoi là mình đây đã giúp rất nhiều cho cậu đấy nhé!” Thẩm Sở Hà cười tươi như hoa.

“Trừ con người tôi ra thì cậu muốn cái gì, tôi cũng sẽ cho cậu cả.” Cố Thiên Kỳ đưa ra lời hứa trịnh trọng với Thẩm Sở Hà.

“Nhưng nếu mình có được con người cậu thì mình chẳng cần gì nữa cả.” Thẩm Sở Hà chỉnh xong cà vạt cho Cố Thiên Kỳ thì lùi về sau một bước.

Đứng ở khoảng cách này ngắm nhìn Cố Thiên Kỳ, Thẩm Sở Hà dường như cảm thấy anh lại còn đẹp trai hơn: Vì người đàn ông thế này, cho dù có phải bày đủ mưu kế thì đã sao? Chỉ cần có được anh thì có chết cũng không hối tiếc!

Nhưng Cố Thiên Kỳ khi nghe thấy câu nói của Thẩm Sở Hà thì ánh mắt lại dần trở nên nghiêm túc, anh nói rõ lại ý mình với Thẩm Sở Hà: “Thẩm Sở Hà, cậu phải nhớ rõ, tôi...”

“Được rồi, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, bây giờ việc cần làm là tìm Chu Hán Khanh, bàn chuyện đi gặp cổ đông lão thành đó!” Thẩm Sở Hà lập tức ngắt lời Cố Thiên Kỳ rồi khoác tay anh bước đi.

Cố Thiên Kỳ cũng biết phân rõ nặng nhẹ, nếu Thẩm Sở Hà đã không muốn nghe thì bây giờ cứ đi làm chuyện quan trọng trước đã.

Hai người đều mang dự định riêng trong đầu, cố lấy lại tâm trạng bình tĩnh rồi bước ra ngoài, làm việc mà họ cần làm.

**

Cảnh quang trước mặt từ hoang vu trở nên sầm uất, rồi lại trở nên thoáng đãng, chiếc xe chở An Diễm không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng cũng đỗ lại.

Lúc này, một cơn gió thổi vào cửa kính xe, mang theo vị mặn của biển.

An Diễm quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện chiếc xe đã dừng lại bên một bờ biển.

“Nhìn gì mà nhìn? Xuống xe!”

Người đàn ông bên cạnh An Diễm chìa súng vào trán cô, lạnh lùng ra lệnh.

An Diễm mím môi, rụt rè bước xuống xe.

Gió biển rất mạnh, thổi tóc An Diễm bay lòa xòa, cô nheo mắt nhìn xa, trông thấy bờ biển dài vô tận, gần đó có một chiếc du thuyền đang neo đậu.

An Diễm quay lại nhìn phía sau, thấy một đám người đang đứng, hoàn toàn không thể chạy thoát được.

Kẻ chủ mưu bắt cóc mình hẳn đang ở trên chiếc du thuyền sang trọng kia.

An Diễm đang suy nghĩ thì chợt trông thấy vài người từ trên chiếc du thuyền ấy bước xuống, nhưng do khoảng cách hơi xa nên cô không thể trông thấy rõ mặt của họ.

Nhưng dáng của một người phụ nữ trong số đó lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, cô nhú mày, cố gắng lục tìm lại trong kí ức hình dáng ấy.

Dần dần, những người trên du thuyền ấy càng lúc bước càng lại gần cô.

Đi đầu là một người đàn ông mặc đồ vest chỉnh tề, ngón tay đeo đầy những chiếc nhẫn vàng to tướng, bên dưới bộ tóc thừa thớt là một gương mặt vàng bủng, đôi mắt hí chốc chốc lại phát ra tia nhìn đáng sợ.

495. Chương 496

60496. An Diễm mím chặt môi, cô chắc chắn mình không quen người này.

Tiếp tục đưa mắt nhìn về phía xa, An Diễm nhìn thấy ở sau lưng người đàn ông là một đoàn người mặc áo đen được đào tạo chuyên nghiệp, đeo kính đen, đang nhìn vào mình với khuôn mặt vô cảm.

Nhóm người này, mình lại càng không quen!

An Diễm lắc đầu, vẫn không hiểu tại sao họ lại bắt mình đến đây.

Lúc này, nhóm người mặc áo đen đó từ từ nép sang hai bên. Còn người phụ nữ mà An Diễm luôn cảm thấy quen đó, cuối cùng đã xuất hiện trước mặt cô.

“Ninh Tuyết Tuyết?” An Diễm sững sờ nhìn vào người phụ nữ trước mặt.

“Phải, chính là tôi!” Ninh Tuyết Tuyết mỉm cười đắc ý, khuôn mặt búp bê đáng yêu lúc này trở nên hung tợn và đáng sợ. “An Diễm, cô sợ rồi sao?”

Sáng nay, khi Ninh Tuyết Tuyết ra ngoài đã dẫn theo một nhóm vệ sĩ, sau khi đánh một vòng tròn quanh thành phố H, cô ta đã kêu họ quay về biệt thự.

Còn cô ta thì đi đến chiếc du thuyền này trước, chờ tin tốt lành được đưa tới.

Tuy Ninh Tuyết Tuyết chỉ là một cô gái, gia đình lại ở Mỹ, nhưng gia tộc Ninh Thị của họ ở thành phố H vẫn còn nhiều mối quan hệ. Hôm đó, cô ta hỏi bố mình số điện thoại của Vương tổng, thì trước đó đã lên kế hoạch về việc này rồi.

Tất nhiên, Vương tổng này đã lăn lộn ngoài đời bao nhiêu năm, nên cũng có cảnh giác nhất định.

Mới đầu, khi Ninh Tuyết Tuyết nhờ Vương tổng giúp mình bắt cóc An Diễm, ông ta đã rất thận trọng, còn sai người đi điều tra thân phận và gia thế của An Diễm.

Nhưng Cố Thiên Tuấn vì muốn bảo vệ An Diễm thật tốt nên hoàn toàn không tiết lộ với người ngoài về tầm quan trọng của An Diễm đối với mình. Do đó, không ai điều tra ra được thân phận thật sự của An Diễm. Đối với người ngoài, cô chỉ là một nhà thiết kế thời trang con con mà thôi.

Vậy nên, sau khi biết được mức độ thân phận của An Diễm, nể mặt bố mẹ của Ninh Tuyết Tuyết và nghĩ đến tình bạn sau này với Cố Thiên Tuấn, Vương tổng đã giúp cô ta bắt cóc An Diễm đến đây.

Không chỉ vậy, Vương tổng còn có ý định dùng mối quan hệ với Ninh Tuyết Tuyết để kết giao với Cố Thiên Tuấn. Ai ngờ, bây giờ ông ta đã phạm một sai lầm rất lớn.

Nhưng, Ninh Tuyết Tuyết bây giờ hoàn toàn không muốn đếm xỉa đến sự sống chết của Vương tổng này. Ông ta đã không còn giá trị lợi dụng nữa!

Hơn nữa, Cố Thiên Tuấn cũng chưa chắc sẽ điều tra được mình có liên quan đến Vương tổng này!

“Ninh Tuyết Tuyết, có phải cô bị bệnh không?” An Diễm nhìn vào Ninh Tuyết Tuyết với ánh mắt khó tin. “Tại sao cô lại bắt cóc tôi?”

“Bởi vì...”

Ninh Tuyết Tuyết há miệng ra, suýt nữa là nói ra câu “bởi vì anh Thiên Tuấn thích cô, quan tâm đến cô, nếu tôi giết cô rồi, anh Thiên Tuấn sẽ thuộc về tôi!” Nhưng bây giờ Vương tổng vẫn đang ở trước mặt, nên cô ta không thể nói như vậy được.

“Bởi vì tôi ghét cô!” Ninh Tuyết Tuyết cười khẩy, rồi nói một cách lấp lửng.

“Ninh Tuyết Tuyết, tôi khuyên cô bây giờ mau thả tôi ra, nếu không, Cố Thiên...”

“Im miệng!” Ninh Tuyết Tuyết ngay lập tức ngắt lời An Diễm. Cô ta tiến đến, dùng sức giữ chặt cằm của An Diễm.

“Đừng đụng vào tôi!” An Diễm cảm thấy rằng Ninh Tuyết Tuyết bây giờ giống như một người điên. Chu Mộng Chỉ trước đây cũng thế, Ninh Tuyết Tuyết bây giờ cũng vậy! Rốt cuộc Cố Thiên Tuấn có khí chất lạ lùng gì, sao người phụ nữ nào thích anh ta cũng đều mắc bệnh thần kinh, ngoại trừ mình ra?

“Mau quỳ xuống cho cô Ninh!”

Một người đàn ông đứng sau lưng An Diễm vừa dứt lời, cô liền cảm thấy chân mình bị người ta đạp một phát thật mạnh từ phía sau. Và trong giây tiếp theo, cả người cô bổ nhào về phía trước.

Hai đầu gối bị lún xuống cát, An Diễm quỳ một cách ngay ngắn trước mặt Ninh Tuyết Tuyết.

“Ha ha...” Ninh Tuyết Tuyết nhìn xuống An Diễm đang quỳ dưới đất rồi cười phá lên với vẻ đắc ý.

An Diễm cắn răng, cố đứng dậy ngay lập tức, nhưng một giây sau đó, có một vật lạnh lạnh đã chĩa thẳng vào ót cô.

Đó là họng súng.

An Diễm khẽ nhúc nhích cổ họng của mình, chỉ có thể cam chịu mà quỳ ở đó. Dù có thế nào, cô cũng phải giữ lại mạng sống, chờ đến khi Cố Thiên Tuấn đến cứu.

An Diễm, mày nhất định phải kiên trì.

Nghĩ vậy nên An Diễm không giãy giụa nữa, cô nhìn vào Ninh Tuyết Tuyết bằng ánh mắt lạnh lùng: “Ninh Tuyết Tuyết, tôi xin cô, bây giờ đừng tay vẫn còn kịp.”

“Cô đoán xem tôi có dừng tay không?” Ninh Tuyết Tuyết cong miệng lên hỏi ngược lại.

An Điem mím chặt môi đến nỗi làm miệng cô tái nhợt đi, cô không nói gì nữa. Đối với một người điên như vậy, có nói gì cũng vô ích.

“Các anh treo cô ta lên cho tôi!” Ninh Tuyết Tuyết khoanh hai tay trước ngực và bắt đầu chỉ huy người đàn ông sau lưng An Điem. “Trói chặt cô ta lại, sau đó cứ cách vài phút thì ném cô ta xuống nước để ngâm một lúc, chờ đến khi thủy triều dâng cao rồi ném cô ta xuống biển là được.”

“Vâng, thưa cô Ninh.” Người đàn ông nghe thấy lời Ninh Tuyết Tuyết nói, liền cầm dây thừng đến.

“Cố Thiên Tuấn sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Ninh Tuyết Tuyết, cô mau kêu họ dừng tay lại đi.” An Điem cảm thấy cổ và eo mình đã bị dây quấn vào.

Sắc mặt Ninh Tuyết Tuyết tối sầm lại, hoảng hốt quay lại nhìn Vương tổng ở phía sau. Nếu Vương tổng này biết được mối quan hệ giữa An Điem và Cố Thiên Tuấn, ông ta chắc chắn sẽ không giúp mình nữa!

Sớm biết vậy thì phải cắt lưỡi An Điem từ trước, không để cô ta la hét lung tung!

Song, khi Vương tổng nghe thấy những lời của An Điem thì bỗng cười phá lên. Ông ta vội nói với Ninh Tuyết Tuyết như thể muốn lấy lòng: “Cô Ninh à, cô gái này thật buồn cười. Cố tổng là nhân vật như thế nào chứ? Còn cô ta là cái thứ gì, sao Cố tổng có thể vì một nhà thiết kế con con như cô ta mà làm rách lòng cô được!”

Ninh Tuyết Tuyết ngay lập tức thở phào. Cô ta gật đầu với Vương tổng, trên mặt nở một nụ cười yên tâm.

Tiếp tục vẫy tay với nhóm người kia, Ninh Tuyết Tuyết hét lớn với vẻ hống hách hơn: “Tiếp tục đi!”

“Vâng!”

Nhóm người kia trả lời đồng thanh, rồi ngay lập tức trói An Điem lại.

“Các anh thả tôi ra!”

An Điem ra sức vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn bị nhóm người kia trói chặt rồi kéo lê cô đến bờ biển.

“Ừm...”

An Điem còn chưa kịp nói gì thì cả người đã bị chìm xuống nước biển. Hai vai bị giữ chặt, An Điem hoàn toàn không thể cựa quậy được.

Nước biển kèm theo cát làm ướt mái tóc của An Điem, nước biển mặn chát thay nhau chui vào mũi và miệng cô, làm An Điem vô cùng khó chịu.

Cảm giác nghẹt thở ngày càng mạnh hơn làm cả người An Điem mất dần sức lực, và dần dần, ngay cả sức giãy giụa cũng không nổi nữa. An Điem chớp chớp mắt, cảm thấy mình sẽ ngất đi trong giây tiếp theo.

“Soạt” một tiếng!

Ngay khi ý thức của An Điem sắp trở nên mơ hồ, hai người đàn ông giữ chặt An Điem này giờ ngay lập tức nhấc cô lên.

An Điem bắt đầu há lớn miệng hít lấy hít để một cách vô thức. Không khí mà thường ngày không bao giờ để ý đến, lúc này lại trở nên vô cùng quý giá đối với An Điem. Ninh Tuyết Tuyết đứng bên cạnh và nhìn vào bộ dạng ướt sũng đáng thương của An Điem, cuối cùng bật cười sảng khoái: “An Điem, cô mà cũng có ngày hôm nay! Ha ha ha...”

Ngực trước của An Điem vẫn còn đang nhấp nhô, khoang mũi vẫn bị nước biển làm cho khó chịu, cô không thèm để ý đến sự chế giễu của Ninh Tuyết Tuyết, mà ngược lại, cô còn cảm thấy Ninh Tuyết Tuyết rất đáng thương.

Ninh Tuyết Tuyết không hiểu rằng có rất nhiều thứ ở trên đời này không thể cưỡng cầu mà có được. Ninh Tuyết Tuyết càng không hiểu rằng, đôi khi, buông tay là con đường tốt nhất.

Cô ta chỉ biết cưỡng cầu mọi thứ một cách cuồng loạn, rồi tự biến mình thành kẻ điên, sau đó nhận được một kết thúc thảm hại.

“Tiếp tục chìm cô ta xuống nước!”

Ninh Tuyết Tuyết cười đủ rồi ra lệnh, khuôn mặt của An Diễm lại một lần nữa bị chìm trong nước.

496. Chương 497

60497. Rút kinh nghiệm sau lần đầu, ngay khi mặt mình sắp chạm vào mặt nước, An Diễm đã cố gắng điều chỉnh nhịp thở. Cô nhắm thật chặt hai mắt, chờ đợi sự tra tấn quay trở lại.

Trong giây tiếp theo, An Diễm lại bị nhấn đầu xuống nước. Cô cố hết sức để nín thở, hy vọng rằng nước biển với cát sỏi kia sẽ không xộc vào gần phổi cô như lần vừa rồi.

Một giây, hai giây, ba giây...

Thời gian trôi qua từng giây một, An Diễm cảm thấy mình đang bị dày dũa đến vô cùng tận. Hơi thở vốn đã điều chỉnh trước đó dần trở nên bất thường, khiến cô cảm thấy phổi và mũi của mình như thể đang bị một con dao sắc nhọn đâm vào vậy.

Cảm giác ngạt thở lại một lần nữa ập đến, rút cạn hết sức lực vốn đã không còn lại bao nhiêu của cô.

“Khốn kiếp!” Ninh Tuyết Tuyết vẫn chưa tận hưởng đủ bộ dạng giãy giụa đau đớn của An Diễm, vậy mà cô đã ngoan ngoãn ở lại trong nước, không còn vùng vẫy nữa!

Ninh Tuyết Tuyết nổi điên lên, mặc kệ luôn chiếc váy đắt tiền trên người, cô ta tiến đến túm lấy tóc An Diễm, lôi cô ra khỏi nước.

“Soạt” một tiếng, An Diễm một lần nữa được tiếp xúc với không khí. Cô quên luôn cơn đau trên người và đầu tóc đang bị Ninh Tuyết Tuyết túm chặt, chỉ cố gắng hết sức há to miệng để thở.

“An Diễm, trong một thời gian dài như vậy mà cũng không giãy giụa, bản lĩnh của cô cũng không nhỏ nhì!” Ninh Tuyết Tuyết nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ướt đầm của An Diễm rồi nói bằng giọng khinh bỉ và hung tợn.

An Diễm mặc kệ câu nói của Ninh Tuyết Tuyết. Cô cảm thấy đầu mình ngày càng choáng váng, mũi cũng khó chịu như bị một vật gì đó nhét vào. Cô cố gắng hít thở để giữ cho mình tỉnh táo, sau đó chờ Cổ Thiên Tuấn đến cứu cô!

Song, An Diễm càng không nói, Ninh Tuyết Tuyết càng tức giận hơn. Cô ta nhìn chằm chằm vào một bên mặt của An Diễm, nghiêng rằng ken kết: Mặc dù cả người An Diễm ướt nhèm nhẹp, đầu tóc cũng rối tung, nhưng dù vậy, khuôn mặt của cô vẫn rất đẹp. Không những thế, nỗi đau đớn vì thiếu oxy khiến đôi lông mày lá liễu của cô hơi nhíu lại, lại tạo ra một cảm giác khiến người ta yêu mến!

Và quả nhiên, bộ dạng đau đớn của An Diễm đã làm cho hai người đàn ông đứng cạnh có hơi xúc động. Vừa rồi, vì tính quan trọng của vụ bắt cóc, nên họ đã không để ý kỹ rằng An Diễm lại là một phụ nữ xinh đẹp.

“Các anh!” Ninh Tuyết Tuyết lần lượt liếc nhìn hai người đàn ông rồi hét lên: “Trói chặt cô ta lại, rồi lái ca nô ném cô ta xuống biển làm mồi cho cá mập!”

Hai người đàn ông đều sợ giật mình, kinh ngạc hỏi: “Ném ngay bây giờ sao?”

“Sao mà lẩm lờn vớ vẩn vậy? Bà đây không muốn chơi nữa! Nhanh lên!” Ninh Tuyết Tuyết lớn tiếng hét vào mặt hai người đàn ông kia.

“Vâng!” Hai người đàn ông vâng vâng dạ dạ rồi gật đầu, mặc dù không đành lòng nhưng họ vẫn đưa tay ra, cầm lấy sợi dây thừng và buộc An Diễm lại thật chặt.

Lúc này, chiếc ca nô mà Ninh Tuyết Tuyết muốn cũng đã được lái tới bên cạnh An Diễm.

Bọt nước bắn tung tóe vào người An Diễm. Cô nhắm mắt lại, nhưng không biết nên làm thế nào.

Chẳng lẽ mình thực sự phải chết dưới đại dương rộng lớn này sao? An Diễm lắc đầu hét lớn trong lòng: Cố Thiên Tuấn, anh đang ở đâu? Mau đến đây đi có được không?

Tuy nhiên, điều mà An Diễm không biết là, Cố Thiên Tuấn đã vượt qua nhiều chốt đèn đỏ, đang cố gắng hết sức để chạy đến đây.

Sau khi buộc chặt An Diễm, nhóm người kia nâng cô lên một cách thô lỗ và đi về phía chiếc ca nô.

“Thả tôi ra, thả tôi ra!” An Diễm dùng hết sức mình để vùng vẫy: Cô không muốn chết, cô không muốn chết! Cô vẫn chưa tái hôn với Cố Thiên Tuấn một cách danh chính ngôn thuận, An An vẫn còn quá nhỏ, làm sao cô đành lòng bỏ lại cậu bé một mình trên đời?

Nước mắt của An Diễm cuối cùng đã rơi xuống. Những giọt nước mắt đó hòa lẫn với nước trên mặt, cứ rơi đều xuống đất. An Diễm run rẩy cả người, bị nhóm người kia ép buộc, từng bước từng bước đi đến chỗ chiếc ca nô.

Khoảng cách với chiếc ca nô ngày càng gần hơn, trái tim của An Diễm cũng càng nặng trĩu: Cố Thiên Tuấn, An An, dường như mẹ sắp phải rời xa hai cha con thật rồi...

Gió biển nhanh chóng thổi khô những giọt nước và nước mắt trên mặt An Diễm. Cô ngược đôi mắt đào lên và nhìn về phía xa: Nhưng mẹ không muốn rời xa hai cha con chút nào cả...

“Các anh dừng tay lại cho tôi!”

Ngay khi nhóm người kia đang kéo An Diễm bước lên cano, An Diễm đột nhiên nghe thấy tiếng hét của một người phụ nữ vang lên từ phía sau lưng.

Mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh đó, và nhìn thấy có một người phụ nữ đang đứng cách đó không xa. Cô ăn mặc rất thời trang, trang điểm quý phái, nhưng vì ở quá xa nên cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người phụ nữ này.

Lâm Hiểu Hiểu đứng ở đằng xa nhìn thấy người đàn ông đang lôi An Diễm đã dừng lại, liền ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm: Vừa rồi cô lần theo vết bánh xe đi tìm An Diễm cả buổi trời, nhưng tiệc vui chóng tàn, những vết bánh xe lại càng ngày càng mờ dần, và đến một ngã tư nọ thì biến mất hoàn toàn!

Lúc đó Lâm Hiểu Hiểu tức giận đến mức muốn văng tục. Lỡ như mình chọn sai đường, chẳng phải An Diễm sẽ càng gặp nguy hiểm hơn à?

Sau đó, không còn lựa chọn nào khác, Lâm Hiểu Hiểu đành phải dùng cách “điều binh khiển tướng” không đáng tin cậy, cuối cùng chọn ra một con đường rồi vội vã chạy theo.

Thật bất ngờ, vậy mà Lâm Hiểu Hiểu đã chọn đúng!

Đúng là, người tốt sẽ được báo đáp!

Lâm Hiểu Hiểu nhìn vào An Diễm trong bộ dạng nhếch nhác ở đằng xa, rồi nhanh chóng chạy đến: “Có phải các anh chán sống rồi không? Nếu biết điều, hãy lập tức đặt An Diễm xuống!”

Giọng của Lâm Hiểu Hiểu vô cùng chính nghĩa và nghiêm nghị. Do khoảng cách đã được rút ngắn lại, nên cuối cùng mọi người cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hiểu Hiểu.

Bởi vì Lâm Hiểu Hiểu là ngôi sao nổi tiếng cả nước, tập đoàn trang sức Lâm Thị của nhà cô thì ai ai cũng biết đến, vì vậy nhóm người kia nhất thời không phản ứng lại được. Họ không biết tại sao một ngôi sao lớn như Lâm Hiểu Hiểu lại hét lên một cách cuồng loạn như thế.

“Các anh... các anh...” Lâm Hiểu Hiểu chạy nhanh nên thở hổn hển, và khi chạy đến trước mặt An Diễm, ngay cả một câu nói liền mạch cô cũng không nói được.

An Diễm ngẩng người ra và nhìn chăm chăm vào Lâm Hiểu Hiểu. Cô cũng lấy làm lạ về việc tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây.

“Hóa ra là cô Lâm...”

Trong nhóm người đó, đầu tiên là Vương tổng nhanh trí phản ứng lại. Trên mặt ông ta nở một nụ cười niềm nở, rồi đi đến trước mặt Lâm Hiểu Hiểu. Tuy không biết tại sao Lâm Hiểu Hiểu đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng thân phận và địa vị của Lâm Hiểu Hiểu, Vương tổng biết rất rõ ràng.

“Cô Lâm hạ cố đến đây, tôi không chào đón từ xa, mong cô đừng để bụng.” Vương tổng mỉm cười với Lâm Hiểu Hiểu. “Chỉ là, tôi không biết lần này cô Lâm đến đây, là vì lý do gì?”

“Đừng nói nhiều!” Lâm Hiểu Hiểu cuối cùng cũng cân bằng lại hơi thở. Cô khoát tay, không thèm nhìn Vương tổng lấy một cái, mà nhanh chóng chạy đến trước mặt An Diễm, rồi hung dữ hét lên với hai người đàn ông đang đứng gần An Diễm.

“Các anh là ai hả? Cút đi!”

Mặc dù Lâm Hiểu Hiểu đã dùng hết sức mình, nhưng hai người đàn ông đang kéo lê An Diễm đều rất cao lớn, sức lực đương nhiên cũng không thua cô. Cú đẩy với sức lực này của Lâm Hiểu Hiểu, đối với họ chỉ là gãi ngứa mà thôi.

Hai người đàn ông nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu, rồi lại nhìn sang Vương tổng, chờ đợi phán quyết của ông ta.

Hành động và lời nói của Lâm Hiểu Hiểu đã rõ ràng đến thế, dù Vương tổng là một tên ngốc thì cũng nhận thấy rằng cô đang muốn cứu An Diễm.

Nhưng cô An Diễm này rốt cuộc có lại lịch như thế nào? Đầu tiên là khiêu khích cô Ninh Tuyết Tuyết, sau đó lại có thể làm cho Lâm Hiểu Hiểu một thân một mình, bất chấp hình tượng đến cứu cô ta?

Vương tổng đang nghi ngờ bất giác đưa mắt nhìn sang Ninh Tuyết Tuyết: Chuyện này, là Ninh Tuyết Tuyết nhờ mình làm, tất nhiên mình phải cho cô ấy sĩ diện để cô ấy quyết định. Vì dù gì, so với Ninh Tuyết Tuyết, thì gia thế của Lâm Hiểu Hiểu vẫn còn thua kém một chút.

497. Chương 498

60498.“Các anh điếc hết rồi hả? Không nghe thấy tôi nói gì à?” Hai người đàn ông đứng đó không có phản ứng gì, làm Lâm Hiểu Hiểu bắt đầu nổi nóng. Cô giẫm thật mạnh lên chân của hai người đàn ông đó, sau đó nhìn sang An Diễm với đầy vẻ quan tâm. “An Diễm, cô có sao không?”

Lâm Hiểu Hiểu thật sự rất hối hận. Sớm biết An Diễm sẽ xảy ra chuyện, cô nên gọi thẳng cho anh trai mình hoặc gọi cho anh ba. Làm vậy thì An Diễm sẽ không ra nông nổi này rồi!

Cả người An Diễm vẫn còn ướt sũng, trên mặt vẫn còn dính chút cát, cô nhìn vào Lâm Hiểu Hiểu đang vô cùng hối hận ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy mình như thể đã quay lại những ngày làm bạn tốt với Lâm Hiểu Hiểu. Cô ấy vẫn như thế, dễ cáu kỉnh và thích la hét lớn tiếng.

Song, An Diễm đột nhiên phát hiện ra rằng, cô ấy vẫn là Lâm Hiểu Hiểu dễ thương và tốt bụng như thế!

“Không sao.” Mặc dù An Diễm cảm thấy đầu mình hơi choáng, phổi cũng hơi đau, nhưng cô vẫn cố gượng cười với Lâm Hiểu Hiểu, sau đó lắc đầu để chứng tỏ mình vẫn ổn.

“Không sao thì tốt.” Lâm Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng quên chú ý đến khuôn mặt tái nhợt không còn một giọt máu của An Diễm, mà đi thẳng về phía trước và bắt đầu cời trói cho An Diễm.

“”Này! Cô là ai thế?”

Cuối cùng, Ninh Tuyết Tuyết này giờ đứng đó cũng đã có phản ứng. Vì cô ta ở nước ngoài quanh năm, những người nổi tiếng quen biết cũng đều là người nước ngoài, nên mặc dù Lâm Hiểu Hiểu rất nổi tiếng ở trong nước, nhưng cô ta hoàn toàn không biết Lâm Hiểu Hiểu là ai.

“Tôi cũng đang định hỏi cô là ai đây! Sao lại lớn gan đến thế, dám bắt cóc An Diễm? Cô không sợ anh ba của tôi sẽ phanh thây xẻ thịt cô ra à?” Lâm Hiểu Hiểu liếc nhìn Ninh Tuyết Tuyết, sau đó tiếp tục cời trói cho An Diễm.

“Cô...” Ninh Tuyết Tuyết giận đến méo mặt. Cô ta bước tới và giữ chặt tay Lâm Hiểu Hiểu. “Cô cút đi cho tôi! Cô là cái thá gì mà dám cản trở việc tôi muốn làm?”

“Cô mới là cái thá gì thì có!” Lâm Hiểu Hiểu hất mạnh tay Ninh Tuyết Tuyết ra, rồi duỗi tay đẩy cô ta ra xa. “Chờ tôi cời trói cho An Diễm xong rồi sẽ giải quyết cô!”

So với dáng người cao khỏe của Lâm Hiểu Hiểu, Ninh Tuyết Tuyết có vẻ quá nhỏ bé, vậy nên sức lực cũng không lớn bằng Lâm Hiểu Hiểu.

Lâm Hiểu Hiểu chỉ đẩy nhẹ một cái thôi, vậy mà Ninh Tuyết Tuyết đã ngã nhào xuống đất!

Vương tổng đang đứng cạnh và đàn em của ông ta cũng không tiến đến can thiệp, dù gì cả hai người phụ nữ này đều là cô chủ của những công ty lớn, ông ta không muốn làm rách lòng ai, nên đành phải khoanh tay đứng nhìn.

Ninh Tuyết Tuyết bị đẩy ngã xuống đất liền đập tay xuống cát với vẻ giận dữ. Cô ta trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Hiểu với vẻ không cam tâm, rồi quay lại nhìn vào Vương tổng kia: “Chú Vương, nhanh lên! Chú sai đàn em trói người phụ nữ này lại, ném xuống biển cùng với An Diễm đi!”

Vương tổng vội lùi về sau một bước, giả vờ như không nghe thấy gì. Mặc dù gia thế và của cải của Lâm Hiểu Hiểu không thể so sánh với Ninh Tuyết Tuyết, nhưng nếu lấy mạng của Lâm Hiểu Hiểu, dù cho Vương tổng mượn mười lá gan, ông ta cũng không dám.

“Sao hả? Có hai cô gái yếu đuối mà chú cũng không thể giải quyết được à?” Ninh Tuyết Tuyết giận đến tím mặt, và bắt đầu trút giận sang Vương tổng. “Rốt cuộc chú sống có ích gì?”

“Cô Ninh, cô nói như vậy thì không đúng rồi.” Vương tổng nghe thấy vậy liền không vui. Rõ ràng mình đã giúp Ninh Tuyết Tuyết, sao nghe giọng của cô ta lại giống như mình đã trở thành một con chó của cô ta vậy?

Vả lại, sở dĩ mình đã tiêu tốn nhiều tiền bạc và vật chất như thế, là vì Ninh Tuyết Tuyết đã hứa với mình sẽ giới thiệu mình với Cố Thiên Tuấn! Nhưng bây giờ xem ra cô ta không có bản lĩnh lớn như vậy! Vì rõ ràng, Lâm Hiểu Hiểu không hề nể mặt cô ta, nhưng ngược lại rất khách sáo với cô An Diễm có thân phận bình thường đó!

“Rốt cuộc các người đang nói cái quái gì vậy?” Lâm Hiểu Hiểu đang đứng cạnh đã nổi điên lên. “Mau sai người cời trói cho An Diễm! Đừng chọc tôi điên lên!”

Sợi dây thừng trên người An Diễm không cởi ra được đã làm cho Lâm Hiểu Hiểu rất tức giận, không ngờ hai người này lại còn không biết điều đến thế, cứ đứng đó mà cãi nhau trước mặt mình, lẽ nào họ không biết mọi việc phải chia nặng nhẹ gấp từ à?

“Tôi cảnh cáo các người!” Lâm Hiểu Hiểu chỉ thẳng vào Ninh Tuyết Tuyết và Vương tổng kia rồi hét lên. “Bây giờ ngay lập tức cời trói cho An Diễm, nếu không, các người cứ chờ anh ba của tôi đến xử lý các người đi!”

Lâm Hiểu Hiểu hét xong rồi lại tiếp tục hét lên để bổ sung: “Anh ba của tôi, các người có biết là ai không? Cố Thiên Tuấn có biết không? Tổng tài của Tập đoàn Cố Thị, Cố Thiên Tuấn! Các người có biết không?”

Lâm Hiểu Hiểu vừa hét xong, Ninh Tuyết Tuyết ngay lập tức hốt hoảng: Người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Sao lại biết anh Thiên Tuấn?

Nhưng người càng tối sầm mặt lại chính là Vương tổng kia: Phải nói rằng vừa rồi khi An Diễm nhắc đến tên của Cố Thiên Tuấn, ông ta còn có thể cho rằng An Diễm ngu ngơ nói mớ. Nhưng Lâm Hiểu Hiểu là cô chủ của Tập đoàn Lâm Thị, tình bạn giữa anh trai của cô - Lâm Kính Trạch và Cố Thiên Tuấn cũng không phải bình thường. Những lời này được nói ra từ miệng cô, Vương tổng mới cảm thấy rằng mình đang gặp họa lớn rồi.

Sau một giây sững sờ, Vương tổng vội nói với hai người đàn ông đứng gần An Diêm: “Tụi mày đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau làm theo lời của cô Lâm Hiểu Hiểu đi!”

Hai người đàn ông cũng bị thái độ thay đổi của Vương tổng làm cho giật mình. Sau khi hoàn hồn lại, họ nhanh chóng cúi trời cho An Diêm.

An Diêm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù đã chịu nhiều thiệt thòi và tra tấn, nhưng chỉ cần vẫn còn sống, vẫn còn có thể gặp lại Cố Thiên Tuấn và An An, An Diêm không còn mong gì hơn nữa.

Và Lâm Hiểu Hiểu cũng nhanh chóng bước tới để giúp cúi trời cho cô.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết này giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào An Diêm đột nhiên lao đến chỗ cô như bị điên: “Không được! Tuyết đối không được thả An Diêm đi. Tôi muốn cô ta chết, cô ta phải chết! Nếu anh Thiên Tuấn biết tôi đã bắt cóc An Diêm, anh ấy nhất định sẽ không tha thứ cho tôi. Và chỉ khi An Diêm chết đi, tôi mới có thể ở bên anh Thiên Tuấn!”

An Diêm và Lâm Tuyết Tuyết nhanh chóng lùi về sau một bước, tránh được cú đánh bất ngờ của Ninh Tuyết Tuyết.

Nghe thấy tiếng gào thét của Ninh Tuyết Tuyết, chân của Vương tổng như mềm nhũn ra: Chẳng lẽ cô An Diêm này thật sự có quan hệ gì đó với Cố Thiên Tuấn? Hơn nữa còn là mối quan hệ rất thân thiết?

“Nhanh! Mau chặn người phụ nữ điên rồ này lại!” Vương tổng nóng vội đến phát điên: Vốn định dựa vào Ninh Tuyết Tuyết để giúp cho công việc kinh doanh của mình tốt hơn, không ngờ mọi việc lại trở nên như thế này!

Hai người đàn ông vội luống cuống chạy tới trước, chặn ngay trước mặt Ninh Tuyết Tuyết.

“Các anh thả tôi ra! Thả tôi ra!” Ninh Tuyết Tuyết không cam tâm những việc mình lên kế hoạch sẵn lại trở nên như thế này. Cô ta cào xé hai người đàn ông kia một cách hung tợn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào An Diêm.

“Cô Ninh, xin cô bình tĩnh lại.” Hai người đàn ông ngăn cản Ninh Tuyết Tuyết theo đúng chức trách của mình, ngay cả khi vừa rồi họ vẫn còn làm việc cho Ninh Tuyết Tuyết.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Ninh Tuyết Tuyết hoàn toàn không nghe thấy lời của hai người đàn ông, vẫn la hét lớn tiếng.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết đang cào cấu loạn xạ đột nhiên mò được một vật lạnh và cứng ở trên người một người đàn ông! Cô ta nhìn xuống, đó hóa ra là khẩu súng vừa rồi đã chĩa vào đầu An Diêm!

Ninh Tuyết Tuyết giật lấy khẩu súng đó mà không hề ngần ngại. Và trong giây tiếp theo, cô ta đã nhắm thẳng vào An Diêm. Cô ta gần như nổi điên và nhìn chăm chăm vào An Diêm đang đứng ở cách đó không xa, rồi cười phá lên: “An Diêm, cô đi chết đi!”

498. Chương 499

60499.“Đùng” một tiếng, đó là âm thanh chói tai khi viên đạn cắm vào máu thịt.

Trong giây tiếp theo, tiếng thét thê thảm và đau đớn của một người phụ nữ vang lên khắp vùng trời trên biển.

Tất cả mọi người đều bị tiếng súng này và những gì xảy ra trước mắt làm cho sợ mất mật. Họ ngây người đứng yên tại chỗ, không ai dám di chuyển.

“Rầm” một tiếng, Ninh Tuyết Tuyết ngã xuống đất. Cô ta đưa tay lên giữ chặt vai trái đã bị thương của mình, hét lên đau đớn: “A! Vai của tôi!”

An Điềm và Lâm Hiểu Hiểu sững sờ nhìn vào Ninh Tuyết Tuyết đang lăn lộn trên mặt đất, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Vừa rồi rõ ràng là Ninh Tuyết Tuyết đã cầm súng nhắm vào An Điềm, sao mới một giây sau thì Ninh Tuyết Tuyết đã bị thương rồi?

“An Điềm!”

Cố Thiên Tuấn vừa mới đến nơi ném khẩu súng vẫn còn đang bốc khói xuống đất, rồi chạy nhanh đến chỗ An Điềm. Gió biển thổi tung mái tóc của anh, trên khuôn mặt xưa nay luôn điềm tĩnh và lạnh lùng lúc này đây lại đầy hoang mang: Suýt chút nữa, suýt chút nữa thôi, nếu không nhờ mình đến kịp lúc, An Điềm có thể sẽ rời xa mình mãi mãi rồi!

Chỉ là một phỏng đoán, và hoàn toàn không hề xảy ra, nhưng nó vẫn làm cho ngực của Cố Thiên Tuấn nhói đau không thể kiểm soát được.

“Cố Thiên Tuấn!”

Vào thời khắc nhìn thấy Cố Thiên Tuấn, mũi của An Điềm đột nhiên cay cay. Xưa nay cô luôn rất mạnh mẽ, dù bản thân bị thương, suýt chút nữa là mất mạng, nhưng cô đều không khóc, cũng không than oán. Cô chỉ muốn tiếp tục được sống.

Nhưng bây giờ, nỗi tủi thân vô cùng tận bỗng ập đến trong lòng An Điềm, nước mắt cô cũng rơi xuống.

Cố Thiên Tuấn vội lao đến ôm lấy An Điềm, hoảng loạn đưa tay lên giữ lấy khuôn mặt cô và nhìn cô thật kỹ: Mặt cô trắng đến bất thường, trắng như một tờ giấy vậy, không còn chút sức sống, cũng không còn giọt máu nào.

An Điềm lại phải chịu thiệt thòi nữa rồi!

Cố Thiên Tuấn, sao mà lại thất bại như thế này?

“Anh xin lỗi, anh đã đến trễ.” Cố Thiên Tuấn nhìn vào An Điềm đang ướm sưng cả người, ánh mắt vô cùng thương xót. Anh đã dùng hết tất cả mọi cách để bảo vệ An Điềm, nhưng trước sau vẫn xảy ra sự cố.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi...” Cố Thiên Tuấn liên tục lặp đi lặp lại những lời than trách. Anh siết chặt cánh tay mình như thể muốn nhét An Điềm vào trong cơ thể, như vậy, anh sẽ có thể bảo vệ An Điềm mãi mãi rồi.

An Điềm vốn đang giận Cố Thiên Tuấn, nhưng khi nhìn thấy Cố Thiên Tuấn tự trách mình như thế, nỗi oán giận của cô cũng biến mất, cô vội vàng an ủi: “Cố Thiên Tuấn, tôi ổn mà, anh không cần phải như thế.”

Song, An Điềm vừa nói xong thì đột nhiên lên cơn ho dữ dội. Vừa rồi bị Ninh Tuyết Tuyết dìm xuống nước lâu như thế, cơ thể của An Điềm đã có vấn đề, nhưng vì lúc đó tình hình đang căng thẳng nên cô không cảm nhận được.

Bây giờ Cố Thiên Tuấn đã đến bên cô, cơ thể cô tất nhiên cũng thư giãn hơn, cơn đau trên toàn thân cũng ập đến.

“Có phải em khó chịu lắm không?” Cố Thiên Tuấn nhìn cô đầy căng thẳng và lo lắng, và trong giây tiếp theo đã bế cô lên. “Anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay!”

Đôi giày da đắt tiền lún xuống cát, Cố Thiên Tuấn cố gắng hết sức để chạy thật nhanh: An Điềm, anh xin lỗi, anh xin lỗi...

Lâm Hiểu Hiểu ở bên cạnh nhìn thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân này cũng không nén được cái lắc đầu cảm thán, sau đó còn lấy điện thoại ra chụp lại rồi mới vội vã chạy theo.

Lúc này, Ninh Tuyết Tuyết đang nằm sấp trên mặt đất khóc la inh ỏi đã đau đến mức không còn chút sức lực nào. Cô ta chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn theo bóng lưng Cố Thiên Tuấn với vẻ mặt không cam tâm, rồi cắn chặt môi mình đến rướm máu: “Tôi không cam tâm, tôi không cam tâm. Anh Thiên Tuấn là của tôi, anh Thiên Tuấn là của tôi!”

“À này, cậu Cố...”

Vương tổng vừa rồi đã sợ mất mật nhìn thấy Cố Thiên Tuấn đến, liền vội vàng tiến lên chào đón. Bây giờ ông ta không dám mong sẽ được làm quen với Cố Thiên Tuấn, hoặc cùng làm ăn với anh nữa. Ông ta chỉ mong có thể cầu xin tha thứ cho mình, để không bị Cố Thiên Tuấn đuổi cùng giết tận.

“Cút!”

Cố Thiên Tuấn không thèm nhìn Vương tổng lấy một cái, trực tiếp bỏ qua ông ta và chạy như bay về phía trước.

Lúc này, Trương Hiến Hy và Lâm Kính Trạch cũng đã dẫn theo người đến nơi. Từ xa, họ đã nhìn thấy Cố Thiên Tuấn bế một người chạy đến. Khi đến gần hơn một chút, họ nhìn thấy đó là An Điềm đang tái mặt mày, thế là liền cuống cuống giúp Cố Thiên Tuấn đưa An Điềm vào trong xe, sau đó chiếc xe phi nước đại về phía bệnh viện.

**

Mặt trời từ từ hạ xuống giữa bầu trời, ánh nắng bắt đầu dịu bớt đi, nhẹ nhàng chiếu rọi vào trong một căn biệt thự cổ kính ở ngoại ô thành phố H.

Căn biệt thự cổ này cũng không quá lớn, lại trông rất đơn giản. Bức tường màu đỏ đã hơi bong tróc, nhẹ nhàng chiếu bóng xuống đất. Trong sân của căn biệt thự cổ, khắp nơi trồng đầy hoa tulip trắng. Cả căn biệt thự chìm trong hương thơm của hoa tulip, khiến người ta cảm thấy thời gian ở đây trôi qua thật chậm, thật chậm.

“Được, nếu có chuyện gì thì tôi sẽ báo, cậu cứ lo việc của mình đi.” Giọng của một ông lão vang lên từ trong căn biệt thự cũ, chậm rãi và đôn hậu.

Sau khi cúp điện thoại, ông lão liền chấp tay sau lưng và chậm rãi bước ra khỏi phòng khách, rồi đi ra sân.

Nhìn vào những bông hoa tulip trong sân, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông lão lộ ra một nụ cười, đôi mắt cũng sáng lên rạng rỡ, như thể đang nhớ lại điều gì đó.

“Thưa ông chủ, có người đến xin gặp ông!”

Giọng nói của giúp việc đã ngắt ngang dòng suy nghĩ của ông lão. Ông hơi ngây người ra, rồi đưa mắt sang nhìn giúp việc đang đi về phía mình: “Họ có nói là ai không?”

“Một người trong số họ là giám đốc marketing của tập đoàn Cổ Thị, cậu Cố Thiên Kỳ. Cậu ấy còn dẫn theo hai trợ lý nữa, ông có muốn gặp họ không?”

Ông lão nghe thấy tên của Cố Thiên Kỳ liền có chút sững sờ, sau đó khoát tay và nói: “Cho họ vào đi!”

“Vâng!”

Giúp việc trả lời rồi quay người đi đến trước cổng biệt thự.

Cố Thiên Kỳ, Thẩm Sở Hà và Chu Hán Khanh, ba người đã chờ trước cổng biệt thự được một lúc.

Ông lão thành viên hội đồng quản trị này, mặc dù địa vị của ông có sức ảnh hưởng lớn ở công ty Cổ Thị, nhưng vì tuổi đã cao, cũng không thường xuyên đến công ty, nên Cố Thiên Tuấn cũng mắt nhắm mắt mở xem như không biết. Vì vậy, thường thì những ai muốn gặp ông thì đều sẽ đích thân đến biệt thự của ông.

Phải nói rằng ông lão này cũng khá lập dị, cả đời không cưới vợ, không có con cái, chỉ nhận nuôi một cậu con trai, hiện nay đang đi du học ở nước ngoài.

Nghe nói chàng trai được ông lão nhận nuôi có liên quan đến một vụ án lớn năm đó, sau khi tìm đủ mọi cách để cứu được cậu ra ngoài, ông đã đưa cậu ra nước ngoài du học. Còn bản thân ông vẫn ở trong căn biệt thự cổ này, sống cô đơn một mình, chỉ thuê hai người giúp việc để chăm sóc mình mà thôi.

Mặc dù tài sản của ông lão có thể mua được một căn biệt thự đẹp hơn căn biệt thự này cả ngàn vạn lần, nhưng ông chưa từng nghĩ đến việc chuyển đi. Nếu không có gì để làm, ông sẽ trồng hoa và uống trà.

Bây giờ, mặc dù mục đích lần này Cố Thiên Kỳ đến đây là để lôi kéo vị thành viên hội đồng lão thành này, nên khi cần thiết cũng phải dùng một số cách đe dọa, nhưng chút lịch sự tối thiểu thì anh vẫn làm được.

Thẩm Sở Hà nhìn thấy dì giúp việc đang đi đến từ xa, liền vội vàng tiến đến, và hỏi qua cánh cổng sắt cũ: “Cho hỏi ông Trác đã đồng ý gặp chúng tôi rồi chứ?”

“Vâng.” Dì giúp việc mỉm cười với Thẩm Sở Hà. Dì rất thích những cô gái lịch sự, có gia giáo, lại dịu dàng và trầm tính như Thẩm Sở Hà. “Mời các vị vào!”

Dì giúp việc vừa trả lời vừa mở cửa cho ba người họ.

Cố Thiên Kỳ và Thẩm Sở Hà gật đầu lịch sự với dì giúp việc rồi nhắc chân đi vào trong.

Chu Hán Khanh cũng cố gắng cúi đầu xuống, không để dì giúp việc nhìn thấy mặt mình, sau đó đi theo Thẩm Sở Hà và Cố Thiên Kỳ bước về phía trước.

499. Chương 500

60500. Ông Trác lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ lê của mình, nhấp từng ngụm trà, chờ Cố Thiên Kỳ vào.

“Ông Trác, chào ông!” Cố Thiên Kỳ bước đến, gương mặt nở nụ cười.

Thẩm Sở Hà liền mau chóng bước lên, đặt những món đồ bỏ mà Cố Thiên Kỳ đã mua ở nơi ông Trác có thể trông thấy được.

Ông Trác liếc nhìn những món đồ bỏ ấy, nhận ra đó đều là những món rất đắt tiền, bèn cười khách sáo với Cố Thiên Kỳ: “Thiên Kỳ à, đến thăm ông già như tôi, nói chuyện một chút là tôi đã thấy vui lắm rồi. Mấy thứ đồ đó tôi thật sự không cần đâu.”

“Sức khỏe của ông vốn rất tốt, nhưng bồi bổ thêm cũng không thừa mà!” Thẩm Sở Hà lễ phép nói, “Thiên Kỳ vì muốn mua cho ông mấy món đồ bỏ này mà đã tốn không ít công sức đấy, vậy nên mong ông nhận cho ạ. Ông cứ bảo người pha cho ông theo đúng hướng dẫn mà dùng, đảm bảo rất tốt cho sức khỏe!”

Ông Trác mỉm cười, đưa mắt nhìn Thẩm Sở Hà, nhìn ngấm một lượt rồi cười nói: “Cô bé này khéo ăn nói quá, nhưng tuy tôi không thường đến Cố Thị thì vẫn nhớ mặt những người ở đó, cô bé này hình như không phải làm việc ở Cố Thị thì phải?”

“Mắt nhìn của ông đúng là rất tài ả.” Cố Thiên Kỳ cười đáp, “Cô ấy là bạn của con, không phải trợ lý, nhưng thân phận còn quan trọng hơn trợ lý nhiều, lúc trước do bất đắc dĩ phải nói như vậy, mong ông Trác bỏ qua cho.”

“Không có gì mà.” Ông Trác cười sảng khoái, lại nhấp một ngụm trà rồi quay sang nhìn Chu Hán Khanh vẫn luôn cúi đầu mà hỏi, “VẬY còn cậu này là...? Sao cứ cúi đầu mãi thế?”

Cố Thiên Kỳ quay sang nhìn Chu Hán Khanh đứng sau lưng mình rồi giúp anh ta trả lời câu hỏi của ông Trác: “Thưa ông, anh ấy cũng là một người bạn của con, nhưng trước tiên chúng ta bàn chuyện chính đi đã có được không ạ?”

Đôi mày ông Trác có hơi cau lại, nhưng vẫn cười nói: “Đương nhiên là được, vậy cậu Cố à, cậu muốn bàn chuyện gì?”

“Thật ra con đến đây chủ yếu là muốn nhờ ông Trác giúp một việc ạ.” Cố Thiên Kỳ cười lịch sự, mang đầy dáng vẻ của một bậc con cháu lễ phép và khiêm nhường.

“Thế ả?” Ông Trác gật đầu, “VẬY cho hỏi cậu cần tôi giúp chuyện gì?”

“Là một việc rất đơn giản.” Cố Thiên Kỳ tiếp tục lễ độ nhìn ông Trác, cảm thấy chuyện này đúng là rất đơn giản, “Con mong trong cuộc họp được tổ chức vài ngày tới, ông sẽ bỏ phiếu tán thành!”

“Phiếu tán thành?” Ông Trác bật cười, “Tôi đã lâu lắm rồi không hỏi han gì đến việc của Cố Thị nữa, mấy cổ phiếu mà tôi nắm giữ chỉ để dùng dưỡng già thôi chứ không có tác dụng gì cả!”

“Con đã đến đây nhờ ông giúp thì đương nhiên phải nhờ việc mà ông có thể giúp được, mong ông Trác đừng chối từ.” Cố Thiên Kỳ vẫn lịch sự nói.

Ông Trác gật đầu: “Vậy được, trước tiên cậu Cố nói xem, lí do cần tôi bỏ phiếu tán thành trong cuộc họp đó là gì?”

“Là thế này ạ...” Cố Thiên Kỳ nhìn ông Trác rồi bắt đầu nói ra kế hoạch của mình.

Chiếc đồng hồ trong biệt thự cứ chậm chậm kêu tích tắc, giọng của Cố Thiên Kỳ vang lên rất trầm ổn nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt của ông Trác thì lại càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Khi Cố Thiên Kỳ nói xong, sắc mặt ông Trác lúc này đã hoàn toàn thay đổi, ông không vội trả lời Cố Thiên Kỳ ngay mà chỉ cầm cốc trà trong tay lên nhấp từng ngụm trà.

Nước trà nguội ngắt.

Ông Trác lúc này mới nhận ra trà đã nguội từ lâu rồi, ông đặt cốc trà xuống, ngược mắt nhìn Cố Thiên Kỳ: “Cậu Cố, hôm nay những lời cậu nói, e là tôi không thể làm được rồi.”

“Tuy nhiên...” Ông Trác ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Những lời cậu vừa nói, tôi cũng sẽ xem như chưa từng nghe thấy, sau này cậu vẫn là tiểu thiếu gia của tập đoàn Cố Thị, em trai của Cố tổng.”

“Con đã đến đây tìm ông, còn không ngần ngại nói ra những điều đó thì chứng tỏ con đã suy nghĩ rất kĩ rồi.” Cố Thiên Kỳ ngồi vắt chân trên ghế, thái độ cung kính vừa rồi đã bớt đi nhiều: Tiên lễ hậu binh, nếu ông Trác đã không chịu nhận lời thì việc mà mình chuẩn bị làm tiếp theo đây cũng là bất đắc dĩ thôi.

“Cậu Cố, cậu phải nghĩ cho kĩ, với thực lực của cậu thì không thể nào đấu lại Cố tổng được, tại sao cậu lại u mê như vậy?” Ông Trác thấy vẻ kiên quyết của Cố Thiên Kỳ thì có hơi bất lực, nhưng vẫn bình tĩnh khuyên nhủ.

Rồi ông nhìn chằm chằm Cố Thiên Kỳ, vẻ mặt như muốn nói: Tôi cứ không đồng ý đây, lẽ nào cậu định vác tôi đến cuộc họp đó sao?

“Nhưng nếu có sự giúp đỡ của ông Trác thì con có thể nắm chắc phần thắng.” Cố Thiên Kỳ vẫn kiên trì.

Ông Trác bắt đầu có hơi tức giận, ông hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh cảnh cáo: “Cậu Cố, cậu phải hiểu rõ, cậu và Cố tổng đều là con trai của bố cậu, ông ấy sẽ không dùng cổ phần của mình để lật đổ Cố tổng, cho dù ông ấy có giữ thái độ trung lập thì cổ phần của cậu, cộng thêm cổ phần của Tống Mạn Như mẹ cậu và cả chút cổ phần ít ỏi của tôi cũng chẳng thấm vào đâu!”

“Chuyện này thì không cần ông Trác phải lo.” Giọng điệu của Cố Thiên Kỳ vô cùng bình thản.

“Cậu Cố, tôi cũng là người từng lặn lội thương trường, trước nay không bao giờ làm những việc không có lợi cho mình. Số cổ phần mà tôi đang nắm giữ, tôi cần giữ lại để dưỡng già, vậy nên mong cậu đừng có mơ tưởng mà mong tôi sẽ giúp cậu lật đổ Cố tổng!”

Giọng nói của ông Trác đã xuất hiện sự phẫn nộ, giống như muốn nói: Tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm, vậy nên chuyện mà cậu đang muốn làm đây, đối với tôi mà nói thật sự chỉ là ảo tưởng của một tên điên!

“Vậy sao?”

Chu Hán Khanh từ nãy vẫn luôn đứng bên cạnh Cố Thiên Kỳ bây giờ chợt mở miệng, anh ta từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra gương mặt mình rồi nhìn thẳng vào ông Trác.

Ông Trác nghe thấy giọng nói thiếu lễ độ ấy thì liền nhìn lên.

Nhưng khi vừa trông thấy gương mặt của Chu Hán Khanh, ông lập tức biến sắc mặt.

“Cậu... cậu... cậu là Chu Hán Khanh!” Ông Trác đưa bàn tay nhăn nhoe của mình lên chỉ vào mặt anh ta hỏi, “Sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

“Ông Trác, lâu rồi không gặp.” Chu Hán Khanh mỉm cười, có thể do phải sống ở nơi tối tăm trong một thời gian quá dài nên bây giờ cả người anh ta như toát ra một khí chất lạnh lẽo, ngay cả nụ cười trên môi cũng khiến người ta lạnh sống lưng.

Ông Trác sau khi giật mình liền quay sang nhìn Cố Thiên Kỳ, giọng nói không giấu đi được sự kinh ngạc: “Không ngờ bản lĩnh của cậu Cố lại lớn đến vậy, ngay cả giám đốc marketing trước đây của Cố Thị mà cũng tìm được.”

Ông Trác cười lạnh lùng rồi nói tiếp: “Cậu không sợ tôi báo cảnh sát sao?”

“Nếu con đã dám đưa anh Chu đến gặp ông thì chứng tỏ con đã tính toán cả rồi.” Cố Thiên Kỳ nhún vai, giọng nói càng lúc càng thản nhiên.

“Ha ha, vậy sao?” Sắc mặt ông Trác lại trở nên giận dữ, “Vậy rốt cuộc cậu đã tính toán đến mức nào?”

“Ông Trác, còn nhớ mấy năm trước, con nuôi của ông từng dính vào một vụ kiện không?” Chu Hán Khanh nhìn ông Trác, nhẹ nhàng nói.

Ông Trác giật bản mình, nhìn Chu Hán Khanh không nói gì.

500. Chương 501

60501. Thấy phản ứng của ông Trác đúng như mình đã dự tính, Cố Thiên Kỳ mới bình thản cầm cốc trà lên nhấp một ngụm: Ừm, không hổ danh là danh trà, mùi hương thơm ngát.

Ông Trác nhắm mắt lại hít thở sâu mấy lượt rồi mới mở mắt nhìn Chu Hán Khanh, cố nói bằng giọng bình tĩnh: “Chuyện đã lâu lắm rồi, tôi không nhớ rõ nữa, nhưng cậu Chu rốt cuộc muốn nhắc tôi điều gì?”

“Chuyện này...” Ánh mắt Chu Hán Khanh lóe lên ánh nhìn sắc lạnh, “Khi tôi còn là giám đốc marketing của Cố Thị cũng chỉ là nghe người ta nói thôi, bây giờ nhờ có sự giúp đỡ của cậu Cố Thiên Kỳ đây mà đã điều tra được rõ ràng, tình cờ phát hiện ra một vài manh mối bất lợi cho con trai của ông!”

“Cậu muốn gì thì nói thẳng đi!” Ông Trác nổi giận đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt Chu Hán Khanh mà quát, “Chu Hán Khanh, cái tên vong ơn bội nghĩa này, Cố tổng tốt với cậu như vậy, cậu lại làm bao nhiêu tội ác, bây giờ rơi xuống đáy vực rồi thì nên ngoan ngoãn biết điều, đừng có gây thêm sóng gió nữa!”

“Ấy, ông Trác xin đừng nổi nóng.”

Thấy ông Trác nổi giận, Thẩm Sở Hà vội bước đến khuyên giải, một cô gái xinh đẹp ăn nói nhỏ nhẹ quả thực có tác dụng hòa giải rất tốt, cô ta đã cùng Chu Hán Khanh diễn một vở kịch kẻ lạnh người nóng rất hiệu quả.

Thẩm Sở Hà nhẹ nhàng bước lên điu ông Trác từ từ ngồi xuống.

“Ông bớt giận, bớt giận...” Thẩm Sở Hà vừa an ủi ông Trác vừa quay sang nháy mắt với Chu Hán Khanh, tỏ ý bảo anh ta tiếp tục.

Chu Hán Khanh hiểu ý, lại nói tiếp: “Ông Trác, tôi nghe nói năm xưa con trai nuôi của ông đã phạm tội, đáng lẽ phải vào tù, nhưng sau đó do không đủ chứng cứ nên đã được thả ra, song thời gian này thì tôi lại phát hiện ra được chứng cứ mới!”

Chu Hán Khanh vừa nói vừa lấy một tập hồ sơ ra, nhẹ nhàng đặt lên cái bàn bên cạnh ông Trác.

Ông Trác cúi mặt nhìn xấp hồ sơ, ngăn người một lúc, cuối cùng vẫn run run đưa tay ra cầm lên.

Ông lần giở xem từng trang một, mắt đọc chăm chú, ánh mắt vốn luôn kiên định lúc này chợt hiện lên vẻ hoảng loạn.

“Không chỉ có vậy,” Trong lúc ông Trác đang rất căng thẳng, Chu Hán Khanh lại nói tiếp.

Anh ta lại lôi một tập hồ sơ khác từ trong túi, khẽ nói: “Năm đó, ông vì muốn cứu con trai mình mà đã lạm dụng công quỹ của Cố Thị, còn làm ra sổ sách giả. Tôi cảm thấy rất tò mò, Cố tổng tài giỏi như vậy, tại sao lại không phát hiện ra? Bây giờ chúng tôi lại tình cờ mà biết được.”

Chu Hán Khanh nói xong lại đặt xấp hồ sơ ấy lên bàn.

“Các... các người...” Ông Trác ném xấp hồ sơ trở lại bàn, giống như muốn trốn tránh, không muốn xem mấy thông tin ấy nữa, chỉ đưa ngón tay bất lực ra chỉ vào mặt Chu Hán Khanh, rồi lại chỉ vào mặt Cố Thiên Kỳ và Thẩm Sở Hà.

“Các người ức hiếp người quá đáng!” Ông Trác gào lên, mái tóc bạc trắng trên đầu bắt đầu run lên.

“Ông Trác, xin ông đừng quá nổi nóng.” Cố Thiên Kỳ đứng dậy, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Bọn con cũng chỉ là muốn nhờ ông giúp một chút thôi mà, do ông không đồng ý nên bọn con mới phải dùng đến biện pháp áp chế này.”

“Cậu...”

Ông Trác còn chưa nói dứt câu thì chợt đưa tay ôm ngực, hai mày cau lại dữ dội.

“Ông Trác, ông không sao chứ? Có cần con gọi bác sĩ không?” Thẩm Sở Hà vội bước lên đỡ lấy ông Trác.

“Tránh ra, không cần cô lo!” Ông Trác hất tay Thẩm Sở Hà ra, nổi giận quát to.

“Nếu ông Trác thấy trong người không khỏe thì bọn con cũng không làm phiền nữa.” Cố Thiên Kỳ nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn ông Trác đang tức giận run lấy bầy mà thản nhiên nói, “Hai tài liệu này chắc là ông vẫn chưa xem kĩ, con để lại đây cho ông xem.”

Cố Thiên Kỳ nhìn ông Trác một lúc rồi lại nói tiếp: “Còn về việc mà con đã thỉnh cầu, rất mong ông sẽ suy nghĩ thật kĩ rồi mau chóng cho con một câu trả lời, bởi con ghét nhất chính là phải chờ đợi.”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền gật đầu chào ông Trác rồi bước ra cửa.

Chu Hán Khanh và Thẩm Sở Hà đưa mắt nhìn nhau rồi cũng bước theo Cố Thiên Kỳ.

Một bước, hai bước...

Đôi giày da đắt tiền của Cố Thiên Kỳ gõ lên sàn gỗ đã lâu không được sửa chữa trong căn biệt thự cũ, phát ra tiếng lộp cộp như những nhát búa gõ vào tim ông Trác.

“Khoan đã!”

Cuối cùng, khi Cố Thiên Kỳ sắp bước ra khỏi sảnh biệt thự, ông Trác chợt lên tiếng.

Cố Thiên Kỳ khẽ nhướn mày, biết mình đã thành công rồi, liền dừng chân, quay lại nhìn ông Trác: “Ông Trác còn gì dặn dò?”

Ông Trác hít một hơi thật sâu rồi cầm xấp hồ sơ lên nhìn Cố Thiên Kỳ: “Chỉ cần tôi bằng lòng thì hai xấp hồ sơ này sẽ biến mất đúng không?”

“Đương nhiên.” Cố Thiên Kỳ gật đầu, “Nếu kế hoạch của con thành công thì ông sẽ là đại công thần mới của Cố Thị, con sẽ không bạc đãi những người đã giúp mình đâu. Không những vậy, sau khi sự thành, cổ phần của ông còn được tăng lên nữa!”

“Đúng là ảo tưởng!” Ông Trác hậm hực hừ một tiếng, “Sở dĩ tôi chịu hợp tác với cậu cũng là vì con trai tôi thôi! Còn về kế hoạch của cậu, chắc chắn sẽ không thành công, tôi đã bảo rồi, số cổ phần của tôi hoàn toàn chẳng thể đủ để lật đổ Cố Thiên Tuấn!”

“Chuyện đó không cần ông phải lo, ông chỉ cần làm tốt việc ông cần làm là được rồi.”

“Cậu...” Ông Trác phẫn nộ nhìn Cố Thiên Kỳ, rõ ràng không chấp nhận được thái độ này của anh, nhưng cũng đành bất lực không thể làm gì được.

Cố Thiên Kỳ cười thản nhiên: “Thôi được rồi, nếu ông Trác đã bằng lòng rồi thì con sẽ bảo Sở Hà bàn cụ thể với ông, đến hôm thực hiện kế hoạch, con sẽ phái người đến đón ông.”

Cố Thiên Kỳ nói xong liền bước đi trước cái nhìn phẫn nộ của ông Trác.

Thẩm Sở Hà và Chu Hán Khanh cũng thở phào nhẹ nhõm rồi rời khỏi biệt thự.

Còn ông Trác nhìn theo bóng dáng ba người ấy, từ từ ngồi xuống ghế.

Khi cả ba rời khỏi biệt thự thì trời cũng đã tối, vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng xanh mát.

Thẩm Sở Hà ngẩng đầu nhìn trăng, trong lòng rất vui, bèn khoác tay Cố Thiên Kỳ nói: “Thiên Kỳ, vừa rồi lúc đàm phán với ông Trác thật sự là rất căng thẳng đấy!”

“Thành công là được rồi.” Cố Thiên Kỳ thản nhiên đáp.

“Sự việc hôm nay đã thành công rồi, chúng ta cùng đi ăn một bữa đi, xem như là tiệc ăn mừng!” Thẩm Sở Hà lắc tay Cố Thiên Kỳ nói.

“Chuyện còn chưa thành công hoàn toàn, ăn mừng thì có hơi sớm đấy.” Cố Thiên Kỳ cười với Thẩm Sở Hà rồi nhẹ nhàng rút tay mình ra.

Thẩm Sở Hà lập tức chìm đắm vào nụ cười của Cố Thiên Kỳ, cứ ngẩng đầu mê mẩn nhìn anh: Bây giờ mọi chuyện đã thành công một nửa rồi, đợi sau này mình giúp được Thiên Kỳ lên được cái ghế tổng tài Cố Thị thì chắc chắn sẽ có thể gần gũi hơn với Thiên Kỳ!

Lúc này, một tiếng chuông điện thoại chọt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Sở Hà, cô định thần nhìn lại thì thấy đó là điện thoại của Cố Thiên Kỳ đang reo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-cu-quay-lai-tong-tai-biet-sai>